

Thiên Thần

Contents

Thiên Thần	11
1. Chương 1: Diệp Vô Thần.	12
2. Chương 2: Thiều Nữ Tóc Trắng.	15
3. Chương 3: Diệp Ngưng Tuyết.	18
4. Chương 4: Trừng Phật Nhỏ.	20
5. Chương 5: Thiên Phật Chi Nữ Trong Truyền Thuyết.	23
6. Chương 6: Vô Thần Quyết.	26
7. Chương 7: Hỏa Diễm Sư Tử.	28
8. Chương 8: Nam Hoàng Kiếm.	30
9. Chương 9: Giao Long Xuất Hải.	33
10. Chương 10: Đêm Trăng Tròn.	35
11. Chương 11: Còn Chưa Bắt Đầu Đã Kết Thúc Rồi Ừ?	38
12. Chương 12: Long Lão Gia Tử.	40
13. Chương 13: Năm Năm Luyện Tâm.	43
14. Chương 14: Vì Ca Ca...	46
15. Chương 15: Trúng Thiên Thú.	48
16. Chương 16: Hồi Phục.	50
17. Chương 17: Ai Làm Muội Đau Nữa, Ta Ất Sẽ Khiến Hắc Hối Hận Cả Đời.	53
18. Chương 18: Thủy Mộng Thiên. (thượng)	55
19. Chương 19: Thủy Mộng Thiên. (hạ)	57
20. Chương 20: Nam Hoàng Tông.	60
21. Chương 21: Ba Đại Cẩm Đoạn Chi Khí.	62
22. Chương 22: Diệp Gia Thủy Dao, Hoa Gia Thủy Nhu.	64
23. Chương 23: Bắt Cóc Công Chúa. (thượng)	67
24. Chương 24: Bắt Cóc Công Chúa. (hạ)	69
25. Chương 25: Thiên Long Diệp Gia.	71
26. Chương 26 27 28: Con Trai Diệp Gia (1 2 3)	74
27. Chương 29: Nhỏ Máu Nhận Thân	80
28. Chương 30: Kiếm Thần Chỉ Hoàn	83
29. Chương 31: Một Cái Bạt Tai	85
30. Chương 32: Âm Mưu	88
31. Chương 33: Dự Cẩm - Linh Hồn Lực	90
32. Chương 34: Diệp Gia Diệp Thủy Dao	93
33. Chương 35: Nỗi Lòng Của Thủy Dao	95
34. Chương 36: Diệp Thất Diệp Bát	97
35. Chương 37: Bốn Thần	99
36. Chương 38: Tiểu Lục	102
37. Chương 38: Tiểu Lục	104
38. Chương 39: Do Thám Trong Đêm	107
39. Chương 40: Ngoài Ý Muốn!	109
40. Chương 41: Tẩn Bộ	112

41. Chương 42: Lang Băm	114
42. Chương 43: Đá Ra Ngoài	116
43. Chương 44: Nào Người Nhúng Xuống Nước Đi!	119
44. Chương 45: Học Viện Hoàng Gia Thiên Long	121
45. Chương 46: Lãnh Nhai	123
46. Chương 47: Lâm Gia Lâm Khiếu	126
47. Chương 48: Phá Phong Nhận	128
48. Chương 49: Đối Đầu (thượng)	131
49. Chương 50: Đối Đầu (hạ)	133
50. Chương 51: Võ Đấu	136
51. Chương 52: Rạch Mặt	138
52. Chương 53: Hoa Chấn Thiên	140
53. Chương 54: Tiểu Tử Khá Lắm, Có Tiền Đồ!	143
54. Chương 55: Hoàn Mỹ Ngăn Cản	146
55. Chương 56: Thân Thể Không Sợ Ngũ Hành	148
56. Chương 57: Nộ Diễm - Phần Tấn Bát Hoang	150
57. Chương 58: Quái Vật! Yêu Nghiệt!	153
58. Chương 59: Toàn Thể Lâm Gia Đều Là Cháu.	155
59. Chương 60: Đấu Văn - Tự Diễn.	157
60. Chương 61: Đấu Văn – “bên Hồ Thanh Thủy”.	160
61. Chương 62: Đấu Văn - Đỉnh Cao Hợp Kỹ.	162
62. Chương 63: Đấu Văn – Tịnh Đế Liên Hoa. (thượng)	165
63. Chương 64: Tịnh Đế Liên Hoa. (trung)	168
64. Chương 65: Tịnh Đế Liên Hoa. (hạ)	170
65. Chương 66: Đấu Văn - Đế Sư Vương Bác.	173
66. Chương 67: Văn Đấu – Tự Vả Mặt.	175
67. Chương 68: Đấu Văn – Linh Hồn Ấm Thị.	177
68. Chương 69: Đấu Văn – Hồng Trần Nhất Mộng.	179
69. Chương 70: Tiền Trần Ưc Mộng. (thượng)	182
70. Chương 71: Đấu Văn – Tiền Trần Ưc Mộng. (trung)	184
71. Chương 72: Đấu Văn – Tiền Trần Ưc Mộng. (hạ)	186
72. Chương 73: Ban Hôn.	188
73. Chương 74: Ta Không Phải Quân Tử.	191
74. Chương 74: Ta Không Phải Quân Tử.	193
75. Chương 75: Người Vẫn Còn Quá Non Nớt.	196
76. Chương 76: Mười Năm Trung Thành.	199
77. Chương 77: Cái Gọi Là ‘đề Hồ Quán Đỉnh Đại Pháp’. (thượng)	201
78. Chương 78: Cái Gọi Là ‘đề Hồ Quán Đỉnh Đại Pháp’. (hạ)	203
79. Chương 79: Sát Thủ Đào Bạch Bạch.	205
80. Chương 80: Chạy Vắt Giò Lên Cốc.	208
81. Chương 81: Dạy Tỷ Tỷ Vẽ Tranh.	211
82. Chương 82: Âm Mưu.	213
83. Chương 83: Nói Thế Nào Cũng Là Một Thần Nhân.	216
84. Chương 84: Không Quý Thiên Địa, Càng Không Quý Hoàng Đế.	218
85. Chương 85: Mẹ Con Lãnh Nhai.	221
86. Chương 86: Hắc Thụ Lâm	223
87. Chương 87: Thăm Dò.	226
88. Chương 88: Đôi Mắt Khủng Bố.	228
89. Chương 89: Thiên Long Hoa Gia.	231
90. Chương 90: Tâm Cửa Thủy Như.	233
91. Chương 91: Xâm Phạm.	236
92. Chương 92: Không Ấm (uống Rượu Chay).	238
93. Chương 93: Quá Đã.(1 2)	240
94. Chương 94: Thành Thật Khai Báo.	244

95. Chương 95: Kiêu Căng, Mới Là Ân Nhân Hoàn Mỹ Nhất.	247
96. Chương 96: Kịch Tâm.	251
97. Chương 97: Sát Thần Tương Lai.	254
98. Chương 98: Tà Ma Dục Tâm.	257
99. Chương 99: Tuyệt Đại Giai Nhân. (1)	260
100. Chương 100: Tuyệt Đại Giai Nhân. (2)	264
101. Chương 101: Hủy Hôn (1).	267
102. Chương 102: Hủy Hôn (2).	271
103. Chương 103: Long Dân, Lâm Gia.	274
104. Chương 104: Lật Tẩy.	278
105. Chương 105: Giao Dịch.	282
106. Chương 106: Sát Thủ Mạnh Nhất.	285
107. Chương 107: Đùa Bỡn (thượng).	288
108. Chương 108: Đùa Bỡn (hạ).	292
109. Chương 109: Vụ Nổ.	295
110. Chương 110: Đường Lui Cuối Cùng.	298
111. Chương 111: Thiên Phật Chi Đồng.	301
112. Chương 112: Thiên Phật Chi Nữ.	304
113. Chương 113: Đồng Tâm.	308
114. Chương 114: Vực Sâu Vạn Trượng.	311
115. Chương 115: Yêu Cầu Của Long Hoàng Nhi.	314
116. Chương 116: Bình Tĩnh.	319
117. Chương 117: Tiêu Diệt Thiên Sát Các.	322
118. Chương 118: Một Đêm Không Thuần Khiết.	325
119. Chương 119: Hoàng Nhi Đáng Thương.	328
120. Chương 120: Người Ôm Ta Đi!	331
121. Chương 121: Lão Sư Mới Của Lớp Họa Kỹ.	335
122. Chương 122: Một Ngày Cùng Long Hoàng Nhi (thượng).	338
123. Chương 123: Một Ngày Cùng Long Hoàng Nhi (hạ).	342
124. Chương 124: Gia Cát Tiểu Vũ.	345
125. Chương 125: Khi Nào Chúng Ta Thành Thân Đây?	348
126. Chương 126: Hoàng Hậu Bạo Bệnh.	352
127. Chương 126: Hoàng Hậu Bạo Bệnh.	355
128. Chương 127: Cô Gái Thần Bí.	358
129. Chương 128: Được Tiên.	362
130. Chương 129: Thần Y Diệp Công Tử.	365
131. Chương 130: Phế Lâm Hu.	369
132. Chương 131: Diễn Xuất Hoàn Mỹ.	372
133. Chương 132: Hoàng Thượng, Ngài Cũng Trúng Độc Rồi!	376
134. Chương 133: Ai Cũng Không Thể Hạ Nhục Diệp Gia Ta!	379
135. Chương 134: Rốt Cuộc Là Ai?	383
136. Chương 135: Một Mình Rời Đi.	387
137. Chương 136: Phiền Toái Không Lớn Không Nhỏ.	390
138. Chương 137: Thanh Âm Xa Xôi.	394
139. Chương 138: Tuyệt Cơ Kiếm.	397
140. Chương 139: Đính Hôn.	400
141. Chương 140: Người Cứ Chờ Đây, Chờ Đây!	404
142. Chương 141: Sự Trả Thù Của Diệp Vô Thần.	408
143. Chương 142: Lãnh Nhai – Con Sói Cô Đơn.	411
144. Chương 143: Mị Âm Chi Nữ.	415
145. Chương 144: Lăn Đầu Gặp Gỡ.	418
146. Chương 145: Bí Mật Của Thiết Kiếm.	422
147. Chương 146: Gặp Lại.	425
148. Chương 147: Câu Chuyện Về Tiên Nữ.	428

149. Chương 148:	Thiên Huyền Trận.	432
150. Chương 149:	Huyết Phong Cự Lang.	435
151. Chương 150:	Hủy Trận, Cơn Giận Của Đồng Tâm.	439
152. Chương 151:	Tây Môn Khánh Và Phan Kim Liên.	442
153. Chương 152:	Chim Liền Cánh Và Cây Liền Cành.	446
154. Chương 153:	Thái Tử Phong Lăng.	449
155. Chương 154:	Chiến Thần Phong Triều Dương (thượng).	452
156. Chương 155:	Chiến Thần Phong Triều Dương (hạ).	456
157. Chương 156:	Tái Y Hội, Không Hẹn Mà Gặp.	460
158. Chương 157:	Yêu Nữ.	463
159. Chương 158:	Ai Là Con Mồi.	465
160. Chương 159:	Dụng Cụ Thi Đấu Đưa Đến Cửa.	469
161. Chương 160:	Không Thể Tin Nổi.	472
162. Chương 161:	Lột Mặt Nạ Của Cô Xuống Cho Ta!	476
163. Chương 162:	Cô Tốt Hơn Là Đeo Mặt Nạ Lên Đi.	479
164. Chương 163:	Tiên Nữ Và Ma Nữ.	483
165. Chương 164:	Buổi Tiệc Tối Trong Hoàng Cung.	486
166. Chương 165:	Nguy Nan Và Bước Ngoặt.	489
167. Chương 166:	Lửa Giận.	493
168. Chương 167:	Đáng... Giá...	496
169. Chương 168:	Con Đồng Ý.	499
170. Chương 169:	Sự Quạt Cường Của Gia Cát Tiểu Vũ.	502
171. Chương 170:	Yêu Nữ, Hồ Ly Tinh!	506
172. Chương 171:	Xâm Phạm.	510
173. Chương 172:	Mê Tâm Hàm Ngọc (thượng).	513
174. Chương 173:	Mê Tâm Hàm Ngọc. (hạ)	516
175. Chương 174:	Đi Rồi, Vẫn Là Đi Rồi.	519
176. Chương 175:	Tuyết Bay Ngập Trời. (thượng)	522
177. Chương 176:	Tuyết Bay Ngập Trời. (hạ)	525
178. Chương 177:	Thiên Diệt Hỏa Sơn.	529
179. Chương 178:	Biển Màu Tím.	532
180. Chương 179:	Cực Viêm Thiên Long.	535
181. Chương 180:	Mê Thất Chi Địa.	539
182. Chương 181:	Thần Điện Bị Mất Tích.	542
183. Chương 182:	Thế Giới Linh Hồn.	545
184. Chương 183:	Thiếu Nữ Bé Nhỏ - Hương Hương.	549
185. Chương 184:	Đột Phá Cực Nhanh.	552
186. Chương 185:	Cầm Khí Mạnh Nhất.	555
187. Chương 186:	Long Hồ Biến Thành Vô Dụng.	559
188. Chương 187:	Tiêu Vong, Cực Viêm Thiên Long (thượng).	562
189. Chương 188:	Tiêu Vong, Cực Viêm Thiên Long (hạ).	566
190. Chương 189:	Ai Cũng Không Có Quyền Quyết Định Hạnh Phúc Của Nàng! (thượng)	569
191. Chương 190:	Ai Cũng Không Có Quyền Quyết Định Hạnh Phúc Của Nàng! (hạ)	573
192. Chương 191:	Một Ngày Một Đêm	576
193. Chương 192:	Ai Cản, Kẻ Đó Chết!	580
194. Chương 193:	Sự Xúc Động Trong Nháy Mắt Ấy	583
195. Chương 194:	Bắt Cóc	586
196. Chương 195:	Rời Đi	590
197. Chương 196:	Vì Chàng, Cởi Xuống Áo Cưới (thượng)	593
198. Chương 197:	Vì Chàng, Cởi Xuống Áo Cưới (hạ)	596
199. Chương 198:	Điềm Báo Nổi Điên	600
200. Chương 199:	Là... Ai... Đánh!!!	603
201. Chương 200:	Vấy Máu	607
202. Chương 201:	Đan Xen Giữa Vàng Và Đỏ	610

203. Chương 202:	Thiên Địa Liệt, Chiến Thần Diệt (thượng)	614
204. Chương 203:	Thiên Địa Liệt, Chiến Thần Diệt (hạ)	617
205. Chương 204:	Mở Đường Máu	620
206. Chương 205:	Đâm Xuyên	623
207. Chương 206:	Kiểm Khí Như Cầu Vòng	627
208. Chương 207:	Vạn Quân Tiêu Diệt, Cơn Mưa Sao Băng Cuối Cùng (thượng)	630
209. Chương 208:	Vạn Quân Tiêu Diệt, Cơn Mưa Sao Băng Cuối Cùng (hạ)	634
210. Chương 209:	Nỗi Hận Của Đồng Tâm, Hắc Ngục Thuần Sát	637
211. Chương 210:	Đưa Tỷ Tỷ Về Nhà	641
212. Chương 211:	Con Trai Chiến Thần	644
213. Chương 213:	Một Đêm Gió Lạnh	647
214. Chương 214:	Cút Ra Ngoài!	651
215. Chương 215:	Con Gái Ngốc Nghếch (thượng)	654
216. Chương 216:	Con Gái Ngốc Nghếch (hạ)	658
217. Chương 217:	Nữ Quân Thần Tương Lai	662
218. Chương 218:	Nước Mắt Chỉ Mộng	665
219. Chương 219:	Hôn Biển	669
220. Chương 220:	Trốn...	673
221. Chương 221:	Trời Giáng Tuyết Nữ	677
222. Chương 222:	Vực Sâu, Khờ Dại Canh Giữ	680
223. Chương 222:	Vực Sâu, Khờ Dại Canh Giữ	683
224. Chương 223:	Tỉnh Mộng	686
225. Chương 224:	Tiểu Thiên Sứ	689
226. Chương 225:	Món Quà Nho Nhỏ	692
227. Chương 226:	Kỳ Tích	695
228. Chương 227:	Ấy Thế Mà Có Người!	698
229. Chương 228:	Cung Lạc	702
230. Chương 229:	Một Thế Giới Khác	705
231. Chương 230:	Ấm Lòng	708
232. Chương 231:	Nhị Nha	711
233. Chương 232:	Xe Lăn	714
234. Chương 233:	Gây Họa Rồi	718
235. Chương 234:	Kinh Diễm, Tứ Nha	721
236. Chương 235:	Bắc Đế Cung – Tai Ách!	724
237. Chương 236:	Người Xấu	727
238. Chương 237:	Tâm Của Thiếu Nữ	730
239. Chương 238:	Nhị Nha Tuyển Phụ	734
240. Chương 239:	Cô Không Đùa Thật Đây Chứ?	737
241. Chương 240:	Thạch Phá Thiên Kinh	740
242. Chương 241:	Bắc Đế Thánh Chủ	744
243. Chương 242:	Bắc Đế Tông Chân Chính	747
244. Chương 243:	Cấm Địa, Phong	750
245. Chương 244:	Làm Đại Lục Run Rẩy Vì Chúng Ta!!!	753
246. Chương 245:	Thà Chọc Diêm Vương, Chớ Chọc Tà Đế (1)	756
247. Chương 246:	Thà Chọc Diêm Vương, Chớ Chọc Tà Đế (2)	759
248. Chương 247:	Ma Võ Đại Hội	762
249. Chương 248:	Gặp Lại	766
250. Chương 249:	Về Nhà. (1)	769
251. Chương 250:	Về Nhà. (2)	773
252. Chương 251:	Về Nhà. (3)	776
253. Chương 252:	Về Nhà (4)	780
254. Chương 253:	Tâm Của Thủy Nhu (thượng)	783
255. Chương 254:	Tâm Của Thủy Nhu (trung)	787
256. Chương 255:	Tâm Của Thủy Nhu (hạ)	790

257. Chương 256 :	Mĩa Mai	794
258. Chương 257:	Uy Hiếp	797
259. Chương 258:	Ta Tên Hắc Hùng (thượng)	800
260. Chương 259:	Ta Tên Hắc Hùng (trung)	804
261. Chương 260:	Ta Tên Hắc Hùng (hạ)	807
262. Chương 261:	Nước Mắt Nam Nhi (thượng)	811
263. Chương 262:	Nước Mắt Nam Nhi (hạ)	814
264. Chương 263:	Thỉnh Cầu Và Lời Thề	817
265. Chương 264:	Độc Thủ	821
266. Chương 265:	Diệp Vô Thần, Người Ác Thật!	824
267. Chương 266:	Cơ Hội Của Diệp Vô Vân	828
268. Chương 267:	Hí Hửng Đắc Ý	831
269. Chương 268:	Lạnh Lòng Và Giải Thoát	835
270. Chương 269:	Xê Dịch Thời Không	838
271. Chương 270:	Túc Trục Bên Linh Cữu	841
272. Chương 271:	Nhục Nhã	845
273. Chương 272:	Long Hoàng Nhi Đã Lớn	848
274. Chương 273:	Cướp Ngục	851
275. Chương 274:	Đào Vong	854
276. Chương 275:	Thị Vệ Cùng Cường Đạo	857
277. Chương 276:	Lâm Khiếu Chết	860
278. Chương 277:	Mộng Thiền Đêm Tối	863
279. Chương 278:	Ban Chết	867
280. Chương 279:	Lâm Chiến Chết	870
281. Chương 280:	Bức Hối	873
282. Chương 281:	Lòng Như Tro Tàn	876
283. Chương 282:	Sống Không Bằng Chết	879
284. Chương 283:	Hoàng Đế Đại Phong Bên Bờ Sụp Đổ	882
285. Chương 284:	Tà Đế Trời Giáng	885
286. Chương 285:	Giẫm Lên Tôn Nghiêm	888
287. Chương 286:	Tư Kỳ	891
288. Chương 287:	Lạc Thần Chi Nhai.	894
289. Chương 288:	Truyền Thuyết Thông Thần Tháp.	898
290. Chương 289:	Ma Vũ Đại Hội.	900
291. Chương 290:	Con Huyền Thần.	903
292. Chương 291:	Lãnh Nhai Vs Viêm Chính	906
293. Chương 292:	Sát Tâm, Cơn Giận Kinh Thiên	910
294. Chương 293:	Trở Lại, Kiêu Ngạo Lang.	913
295. Chương 294:	Huyết Sát Ma Đồng.	917
296. Chương 295:	Miếu Sát! Nhất Tuyến Thiên!	920
297. Chương 296:	Bắc Đế Áo Nghĩa, Hóa Khí Thành Tên.	923
298. Chương 297:	Hoàn Thắng.	926
299. Chương 298:	Kinh Sợ, Viêm Đoạn Thương.	930
300. Chương 299:	Kiểm Thần Sở Thương Minh.	933
301. Chương 300:	Đạo Thần Đỉnh Phong.	936
302. Chương 301:	Mũi Tên Màu Đỏ.	939
303. Chương 302:	Tà Đế, Một Mũi Tên Kinh Thiên. (thượng)	942
304. Chương 303:	Tà Đế, Một Mũi Tên Kinh Thiên (hạ)	945
305. Chương 304:	Kẻ Mạo Phạm Chủ Ta – Chết!	948
306. Chương 305:	Tà Đế Chân Tư	951
307. Chương 306:	Kiểm Đạo Đỉnh Phong	954
308. Chương 307:	Long Hồ Không Gian Lực	957
309. Chương 308:	Sống Lại Trong Phong Linh	960
310. Chương 309:	Thiên Long Mây Khói	963

311. Chương 310:	Xúc Động	966
312. Chương 311:	Bức Phản	969
313. Chương 312:	Tiểu Mạt	972
314. Chương 313:	Dương Mưu	975
315. Chương 314:	“thủy Vân Thiên”	978
316. Chương 315:	Ngươi Là Ai	981
317. Chương 316:	Cha Con	984
318. Chương 317:	Hận Chi Căn Nguyên	987
319. Chương 318:	Độc	990
320. Chương 319:	Nam Hoàng Kiếm Chủ	993
321. Chương 320:	Thủy Vô Khuyết	996
322. Chương 321:	Đánh Bạc! (thượng)	999
323. Chương 322:	Đánh Bạc! (hạ)	1002
324. Chương 323:	Bị Bắt	1005
325. Chương 324:	Thủy Ngọc Độc Vụ	1008
326. Chương 325:	Nam Hoàng Tông	1011
327. Chương 326:	Cường Xông Nam Hoàng Tông	1014
328. Chương 327:	Thủy Vân Lan.	1018
329. Chương 328:	Bốn Người Mạnh Nhất Nam Hoàng Tông.	1021
330. Chương 329:	Chiến Đi, Đồng Tâm!	1024
331. Chương 330:	Va Chạm! Thủy Ngọc Cùng Hắc Âm Chi Long!	1027
332. Chương 331:	Giằng Co	1030
333. Chương 332:	Chặt Tay	1033
334. Chương 333:	Hắc Âm Nhất Kích	1036
335. Chương 334:	Tử Vong Nhất Kích	1039
336. Chương 335:	Bình Yên Trở Về Nhà	1042
337. Chương 336:	Nơi Ký Ưc Ban Đầu	1046
338. Chương 337:	Sáng Sớm Ấm Lòng	1048
339. Chương 338:	Chuyện Xưa Không Tính Xa Xôi	1051
340. Chương 339:	Phong Sát Châu	1054
341. Chương 340:	Mối Hận Sở Thương Minh, Hình Thiên	1057
342. Chương 341:	Loạn Tâm	1061
343. Chương 342:	Quyết Ý	1063
344. Chương 343:	Tái Nhập Mê Thất Chi Địa	1066
345. Chương 344:	Truyền Thuyết Mê Thất Chi Địa	1069
346. Chương 345:	Tái Ngộ Nhất Tuyến Đoạt Hồn	1072
347. Chương 346:	Bộ Bộ Kinh Tâm	1075
348. Chương 347:	Bại Lộ	1078
349. Chương 348:	Phá Thiên Nhất Tiên (thượng)	1081
350. Chương 349:	Phá Thiên Nhất Tiên (hạ)	1084
351. Chương 350:	Viêm Bình Nhi! (thượng)	1087
352. Chương 351:	Viêm Bình Nhi! (hạ)	1090
353. Chương 352:	Tử Vong Chi Địa (thượng)	1093
354. Chương 352:	Tử Vong Chi Địa (hạ)	1096
355. Chương 354:	Linh Hồn Không Gian (thượng)	1099
356. Chương 355:	Linh Hồn Không Gian (hạ)	1103
357. Chương 356:	Thời Gian Cùng Không Gian Trở Chú	1106
358. Chương 357:	Ta Muốn Ngươi Là Phụ Thân Của Ta!	1109
359. Chương 358:	“cha Con”	1112
360. Chương 359:	Tương Liên	1115
361. Chương 360:	Ta Đưa Cô Đi Ra Ngoài!	1118
362. Chương 361:	Thoát Đi	1121
363. Chương 362:	Tuyệt Cảnh	1124
364. Chương 363:	Liều Mạng Mà Lên!	1127

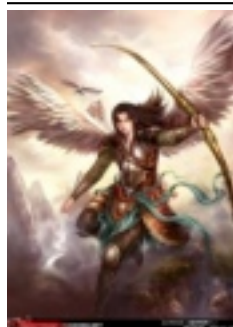
365. Chương 364:	Ma Hóa! Phá Diệt Sát Đồng (thượng)	1130
366. Chương 365:	Ma Hóa! Phá Diệt Sát Đồng (trung)	1133
367. Chương 366:	Ma Hóa! Phá Diệt Sát Đồng (hạ)	1136
368. Chương 367:	Là Nàng!	1140
369. Chương 368:	Nguy Cơ Tới Gần.	1143
370. Chương 369:	Nam Hoàng Thánh Chủ.	1146
371. Chương 370:	Tuyệt Thiên. (thượng)	1149
372. Chương 371:	Tuyệt Thiên! (hạ)	1152
373. Chương 372:	Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận! (thượng)	1155
374. Chương 373:	Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận! (hạ)	1158
375. Chương 374:	Thí Thần Thuần	1161
376. Chương 375:	Tuyệt Thiên Nổi Giận	1164
377. Chương 376:	Thần Uy	1168
378. Chương 377:	Lôi Thần Phụ Thể.	1171
379. Chương 378:	Bị Thương Nặng! Thiên Địa Liệt!	1174
380. Chương 379:	Nghĩa Vô Phản Cố	1178
381. Chương 380:	Huyết Minh Truy Hồn (1 2)	1181
382. Chương 381:	Thần Đế	1186
383. Chương 382:	Đánh Mất Ánh Sáng	1189
384. Chương 383:	Mật Thất	1192
385. Chương 384:	Khẩn Cấp	1195
386. Chương 385:	Trước Khi Tới Thương Lan.	1198
387. Chương 386:	Tuyệt Trắng Ngồi Ngồi	1201
388. Chương 387:	Tuyệt Nữ Cung Bị Đóng Băng. (thượng)	1205
389. Chương 388:	Tuyệt Nữ Cung Bị Đóng Băng. (hạ)	1208
390. Chương 389:	Tư Thần	1211
391. Chương 390:	Tuyệt Nữ	1214
392. Chương 391:	Cô Gái Bị Vận Mệnh Vứt Bỏ	1217
393. Chương 392:	“ba Ba”, “mụ Mụ”	1220
394. Chương 393:	Kỳ Tích Cha Con	1224
395. Chương 394:	Tuyệt Nữ Dụ Hoặc	1227
396. Chương 395:	Tuyệt Phi Nhan “trừng Phạt”	1230
397. Chương 396:	Tuyệt Thần Ngọc	1233
398. Chương 397:	Thế Giới Băng.	1236
399. Chương 398:	Căn Nguyên Băng Lạnh - Thủy Thánh Châu.	1240
400. Chương 399:	Vĩnh Viễn Là Phụ Thân	1243
401. Chương 400:	Hỏa Thánh Châu	1246
402. Chương 401:	Lâm Gia Làm Phản	1249
403. Chương 402:	Ám Sát	1253
404. Chương 403:	Nát Lòng	1256
405. Chương 404:	Cái Chết Của Long Dận	1259
406. Chương 405:	Định Loạn	1262
407. Chương 406:	Ba Chết Một Phế	1264
408. Chương 407:	Vì Ta Là Tà Đế	1267
409. Chương 408:	Cường Bức Dụ Dỗ	1271
410. Chương 409:	Người Đáng Chết	1274
411. Chương 410:	Thí Con	1277
412. Chương 411:	Thần Thuật Thủy Chi Hàng	1280
413. Chương 412:	Hàng Thần Thuật Tứ Trọng	1283
414. Chương 413:	Thái Tử Thoái Vị	1286
415. Chương 414:	Phi Hoàng Nữ Hoàng	1289
416. Chương 415:	Chiến Tranh Tự Tẩu	1292
417. Chương 416:	Tiểu Vũ, Nước Mắt	1295
418. Chương 417:	Tiêu Nhược	1298

419. Chương 418:	Thủy Vân Lan, Thủy Vân Thiên	1302
420. Chương 419:	Chân Tướng	1305
421. Chương 420:	Ân Oán	1308
422. Chương 421:	Nam Hoàng Chi Kiếm	1311
423. Chương 422:	Chăm Dứt	1314
424. Chương 423:	Tàng Bảo Đồ	1317
425. Chương 424:	Bán Đấu Giá - Điều Long Huyền Đàn Châu.	1320
426. Chương 425:	Tây Hải Lam Giáng Ngọc	1323
427. Chương 426:	Giá Trên Trời	1327
428. Chương 427:	Thuộc Về.	1330
429. Chương 428:	Đem Tặng.	1333
430. Chương 429:	Cướp Trắng Trợn	1336
431. Chương 430:	Tai Ương Ngập Đầu	1339
432. Chương 431:	Bình Vân Đại Tướng Quân	1342
433. Chương 432:	Nơi Tàng Bảo.	1345
434. Chương 433:	Bảo Tàng	1348
435. Chương 434:	Nổ Mạnh	1352
436. Chương 435:	Hôi Phi Yên Diệt	1355
437. Chương 436:	Giết Người Giữa Đường	1358
438. Chương 437:	Một Kiếm Kinh Thiên	1361
439. Chương 438:	Gặp Lại, Xa Cách.	1364
440. Chương 439:	Huyền Vũ	1367
441. Chương 440:	Siêu Thần Uy Áp, Tử Tinh Nghiệt Long	1370
442. Chương 441:	Siêu Thần Uy Áp, Tử Tinh Nghiệt Long (hạ)	1373
443. Chương 442:	Thương Khung Phá	1377
444. Chương 443:	Huyền Vũ Thần Uy	1380
445. Chương 444:	Huyền Vũ Thần Uy (hạ)	1383
446. Chương 445:	Ấu Long	1386
447. Chương 446:	Long Tinh	1389
448. Chương 447:	Tiểu Tử	1392
449. Chương 448:	Nhập Bộ	1395
450. Chương 449:	Tiêu Diệt Hoàn Toàn	1398
451. Chương 450:	Ngoại Viện, Tà Tông	1401
452. Chương 451:	Chiến Cuộc	1405
453. Chương 452:	Hôn Kỳ	1408
454. Chương 453:	Ám Độ Trần Thương	1411
455. Chương 454:	Thiên Phong Hãm Lạc	1414
456. Chương 455:	Uy Hiếp	1417
457. Chương 456:	Công Tâm!	1421
458. Chương 457:	Mặt Thật Của Tà Đế	1424
459. Chương 458:	Hàng!	1427
460. Chương 459:	Tiểu Vũ Quy Túc	1430
461. Chương 460:	Đại Mạc Phong Sa	1434
462. Chương 461:	Thổ Thánh Châu	1437
463. Chương 462:	Tây Chi Hải Dương	1440
464. Chương 463:	Ly Hồn	1443
465. Chương 464:	Diệp Uy Hoài Nghi.	1446
466. Chương 465:	Thiếu Nữ Hương Hương.	1449
467. Chương 466:	Hoàn Thành Khảo Nghiệm	1452
468. Chương 467:	Trở Lại!	1455
469. Chương 468:	Bão Cát Bình Tĩnh	1458
470. Chương 469:	Đại Hôn Bắt Đầu	1462
471. Chương 470:	Đại Hôn (thượng)	1465
472. Chương 471:	Đại Hôn (trung)	1468

473. Chương 472:	Đại Hôn (hạ)	1471
474. Chương 473:	Vô Khuyết Chi Dạ (thượng)	1474
475. Chương 474:	Vô Khuyết Chi Dạ (hạ)	1477
476. Chương 475:	Dị Biến	1479
477. Chương 476:	Bùng Nổ (thượng)	1483
478. Chương 477:	Bùng Nổ (hạ)	1486
479. Chương 478:	Ly Biệt	1489
480. Chương 479:	Tâm Ưu!	1493
481. Chương 480:	Bình Tĩnh Cuối Cùng (thượng)	1497
482. Chương 481:	Bình Tĩnh Cuối Cùng (trung)	1499
483. Chương 482:	Bình Tĩnh Cuối Cùng (hạ)	1503
484. Chương 483:	Thần Chi Thánh Tướng - Dạ Minh (thượng)	1506
485. Chương 484:	Thần Chi Thánh Tướng - Dạ Minh (hạ)	1510
486. Chương 485:	Kẻ Địch Không Thể Chiến Thắng	1513
487. Chương 486:	Tinh Thần Diệt (thượng)	1516
488. Chương 487:	Tinh Thần Diệt (hạ)	1519
489. Chương 488:	Bạch Dực Công Chúa	1522
490. Chương 489:	Phân Ly (thượng)	1526
491. Chương 490:	Phân Ly (hạ)	1529
492. Chương 491:	Sở Kinh Thiên Trở Về	1532
493. Chương 492:	Quyết Ý	1536
494. Chương 493:	Tung Tích Lãnh Nhai	1539
495. Chương 494:	Giao Phong	1542
496. Chương 495:	Con Ma Hoàng	1545
497. Chương 496:	Để Cho Ta Chết Đi!	1548
498. Chương 497:	Huyền Thần Tế Phẩm	1551
499. Chương 498:	Dung Hợp	1555
500. Chương 499:	Lặng Yên Rời Đi	1558
501. Chương 500:	Đỉnh Thông Thần Tháp	1561
502. Chương 501:	Người Áo Đen Thần Bí	1565
503. Chương 502:	Điều Kiện	1568
504. Chương 503:	Thành Toàn	1571
505. Chương 504:	Hợp Lực!	1575
506. Chương 505:	Phá!	1578
507. Chương 506:	Tam Thánh Châu Thần Phục	1581
508. Chương 507:	Bạch Dực Tao Nhã	1584
509. Chương 508:	Hắc Cùng Bạch Nhân Ngẫu Huyền Thần	1587
510. Chương 509:	Thần Chi Đại Lục	1590
511. Chương 510:	Thiên Vực Cùng Thành	1593
512. Chương 511:	Cường Sấm Cầm Thiên Môn.	1596
513. Chương 512:	Lục Thần Tướng.	1600
514. Chương 513:	Thiên Kiếm	1603
515. Chương 514:	Thiên Sát Tàn Kiếm.	1607
516. Chương 515:	Tiến Đạp!	1610
517. Chương 516:	Thiên Kiếm!	1613
518. Chương 517:	Một Mạng Đổi Một Mạng.	1616
519. Chương 518:	Tấn Diệt	1619
520. Chương 519:	Thiên Trọng, Lực Lượng Va Chạm.	1623
521. Chương 520:	Độc Chiến Tam Thánh Tướng	1626
522. Chương 521:	Huyết Luân Hồi Vũ	1629
523. Chương 522:	Viêm Dương Cầm Hỏa	1632
524. Chương 523:	Thiên Trọng Cầu Xin	1635
525. Chương 524:	Trong Tai Nạn Gặp Lại (1)	1639
526. Chương 525:	Màu Trắng Tuyệt Vọng (thượng)	1641

527. Chương 526: Màu Trắng Tuyệt Vọng (trung) (1)	1642
528. Chương 526: Màu Trắng Tuyệt Vọng (trung) (2)	1644
529. Chương 527: Màu Trắng Tuyệt Vọng (hạ)	1647
530. Chương 528: Định Cách Thời Gian, Hi Vọng Tinh Mang	1650
531. Chương 529: Ma Đại Lục, Lôi Thánh Châu	1653
532. Chương 530: Lôi Cương Châu	1656
533. Chương 531: Quyết Ý	1659
534. Chương 532: Dự Đoán Đáng Sợ	1661
535. Chương 533: Sa Hào	1664
536. Chương 534: Cộng Đồng Nữ Nhi	1667
537. Chương 535: Liên Hợp Tối Cường	1670
538. Chương 536: Thiên Trọng Phần Nợ	1673
539. Chương 537: Linh Hồn Chi Viêm	1675
540. Chương 538: Dự Cảm Đáng Sợ	1679
541. Chương 539: Ma Vương Thức Tỉnh	1682
542. Chương 540: Nghịch Lưu, Sinh Mệnh Thời Gian	1685
543. Chương 541: Hỗn Độn Vương	1687
544. Chương 542: Sống Lại	1690
545. Chương 543: Thần Chân Chính	1693
546. Chương 544: Trêu đùa	1695
547. Chương 545: Cầm Khí Cực Mạnh	1698
548. Chương 546: Hủy Diệt!	1700
549. Chương 547: Nam Nhi Chân Thân	1702
550. Chương 548: Chỉ Mộng Tỉnh Lại	1705
551. Chương 549: Một Mặt Tà Ác (thượng)	1708
552. Chương 550: Một Mặt Tà Ác (hạ)	1710
553. Chương 551: Hậu Nhân Diệp Gia	1713
554. Chương 552: Va Chạm Cuối Cùng (thượng)	1715
555. Chương 553: Va Chạm Cuối Cùng (trung)	1718
556. Chương 554: Va Chạm Cuối Cùng (hạ)	1721
557. Chương 555: Ký Ức Bị Mất Đi	1724
558. Chương 556: Trùng Hợp Quý Tích (đại Kết Cuộc)	1726

Thiên Thần

Giới thiệu

Nhóm dịch: huntercd Nguồn: Vipvandan. vn Nam Hoàng Chi Kiếm - Trầm Tĩnh, phá nát tinh thần. I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than>

1. Chương 1: Diệp Vô Thần.

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 1: Diệp Vô Thần.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Lời giới thiệu của dịch giả:

Nam Hoàng Chi Kiếm - Trảm Tinh, phá nát tinh thần.

Bắc Đế Chi Cung - Tai Ách, phá tận thương khung.

Còn có thanh Cẩm Đoạn Chi Khí thứ ba thần bí, đang ở nơi đâu?

Tương truyền, giành được một trong ba đại Cẩm Đoạn Chi Khí có thể tung hoành thiên hạ. Nếu tề tụ vào cùng một người thì sẽ thế nào?

“Thiên Thần” - kể lại chính là một người con trai của Thần giẫm đạp thiên hạ, cùng hai người con gái của Thần bị nguyên rửa.

—oOo—

Tỉnh lại đi, người đã ngủ quá lâu rồi, tỉnh lại đi... Trong ý thức hải mệnh mông vô tận truyền tới thanh âm mờ ảo như mây khói.

Là ai... Là ai đang gọi ta?

Trong bóng tối mịt mù, hần rớt cuộc đã mở mắt. Trước mắt, vẫn là thế giới tối đen như cũ.

Ban đêm ư?

Đầu đau như muốn vỡ ra. Hần vô ý thức dùng tay ôm đầu mình, dùng lực lắc lắc, sau đó bắt đầu quan sát xung quanh.

Đây là một thiếu niên thoát nhìn chỉ mười bảy, mười tám tuổi, dáng người dong dong, mặc một chiếc áo trắng muốt, sắc mặt trắng bệch tuần tú, một đôi mắt mê mang, lại mang theo vẻ âm nhu gần như hơi thở nữ nhân. Nhưng ánh mắt nội uẩn lại bình tĩnh như lưỡi dao xé toạc màn đêm, trong nháy mắt thấy rõ hết thấy. Làn da hần tái nhợt như kiêu bệnh trạng, mái tóc đen dài tự nhiên xoa rũ hai bên bờ vai gầy yếu, dưới màn đêm vẫn lờ mờ lấp lánh màu đen bóng chói mắt. Ngón tay thon dài, xương cổ tay nhỏ nhắn, thoát nhìn hoàn toàn là dáng tay thư sinh mềm yếu vô lực, mà tại Thiên Thần đại lục dùng võ lực vi tôn, chỉ vèn vẹn bề ngoài của hần thôi đã khiến người ta xem thấp một bậc rồi.

Đây là đâu?

Chẳng biết đã nằm bao lâu, toàn thân hần cứng đờ như đá, tổn rất nhiều sức lực mới đứng dậy được. Xung quanh hoàn toàn tối đen, nhưng ở trong mắt hần lại hết như ban ngày. Đây là một gian nhà cỏ đơn sơ thấp bé, trong không khí tươi mát tràn ngập mùi thơm, bên tai loáng thoáng truyền tới thanh âm của một lão nhân, hần hơi nhíu mày, vận động thân thể đau mỗi một lần, sau đó dậm bước chân cứng đờ đi ra ngoài.

Đây là một buổi tối mây đen rợp trời, không trăng không sao. Dưới màn đêm, bảy tám đứa nhỏ đang ngồi vây xung quanh một lão nhân, ngược đầu nghe ông kể câu chuyện thần thoại mà chúng đã từng nghe không biết bao nhiêu lần.

- ... Sự tập kích của Ma giới khiến cả đại lục tai nạn nổi lên bốn phía, sinh linh lầm than. Bốn nước vốn dĩ nhìn nhau như hổ rình mồi cũng bị ép liên hợp lại chống cự Ma giới xâm nhập, nhưng Ma cường đại lại há nhân loại có thể ngăn cản. Khi đại lục rơi vào tuyệt cảnh thì dưới sự khẩn cầu của nhân loại, Thần giới rốt cuộc giáng xuống cứu tinh, hơn nữa giáng xuống còn là hai người con gái duy nhất của Thần Đế. Một người trong họ toàn thân trắng muốt, áo trắng tóc trắng, có cánh chim màu trắng cực lớn, được nhân loại

xưng là Bạch Dực Thần Sứ, một người khác toàn thân áo đen, mắt đen tóc đen, có cánh chim màu đen như ác ma, được nhân loại xưng là Hắc Dực Thần Sứ.

- Bạch Dực Thần Sứ và Hắc Dực Thần Sứ dùng thần lực cường đại của họ, mất thời gian một tháng xua đuổi Ma tộc đi. Cuối cùng, họ triển khai quyết chiến với Ma Thần ở phía bắc đại lục. Ma Thần đó tuy chỉ là một trong những ma tướng thủ hạ của Ma Đế nhưng vô cùng cường đại, cũng chính là hắc dẫn dắt bộ phận Ma của Ma tộc xâm nhập đại lục. Trận chiến đó kéo dài ba ngày ba đêm, kết quả lại không ai biết, tất cả Ma đều bị xua đuổi, mà Ma Thần và Hắc Bạch Thần Sứ lại cùng nhau biến mất sau trận chiến đó, không còn tin tức nữa. Không ai biết kết quả là thế nào. Có người nói họ đồng quy vu tận với Ma Thần, cũng có người nói họ giết chết Ma Thần sau đó trở về Thần giới. Điều này tuy là câu đố khó giải nhưng sau này Ma cũng chưa từng xuất hiện qua nữa, mà Hắc Bạch Thần Sứ cứu rỗi cả đại lục thì được người của đại lục đời đời ghi nhớ trong lòng.

Lão nhân nói đến đây, vừa như vô tình như cố tình liếc qua vị trí hắc đứng. Thiếu niên trong lòng run sợ, đây là một lão nhân ôn hòa tuổi ngót bảy mươi, nhưng ánh mắt lúc này của ông lại lạnh lẽo như móc câu, trong đêm tối hết như chớp xẹt.

- Sở gia gia, họ là thiên sứ Thần giới phái tới, có phải chắc chắn rất xinh đẹp hay không? –Một đứa bé ao ước hỏi. Thanh âm của nó lập tức dấy lên lòng hiếu kỳ của cả lũ nhỏ, vài đôi mắt cùng tập trung lên người lão nhân.

- Ha ha, hẳn là vậy. Chỉ là lúc ấy không có ai nhìn rõ bộ dạng họ thế nào. Dung mạo của Thần Sứ, không phải đám người phàm có thể khinh nhờn. –Lão nhân cười ha ha nói.

Mấy đứa bé nháo nhác lộ ra điệu bộ mất hứng. Lão nhân cười nói:

- mấy thằng nhỏ, hôm nay kể đến đây thôi, trước tiên tản ra đi, chờ Đại Ngưu ca của các người trở về, ta sẽ gọi các người.

Lũ nhỏ này lập tức như chim vỡ tổ, ngay cả chào đều không nói với ông lấy một tiếng. Lão nhân đứng dậy, chống một cây gậy đi về vị trí của hắc, bước chân ông mạnh mẽ vững vàng, không có nửa phần dấu hiệu gầy yếu, cây gậy hoàn toàn là vật trang trí.

- Người đã tỉnh rồi. –Lão nhân quan sát trên dưới hắc, thanh âm già nua ôn hòa.

Hắc gật đầu, hỏi:

- Nơi đây là?

Lão nhân nheo hai mắt, nhưng không đáp lại lời hắc, vẫn lạnh nhạt nói:

- Năm đó ta cứu cậu từ khe núi phía tây lên, lúc đó cậu vẫn là một đứa bé bảy tám tuổi, ta dùng đủ mọi cách đều không cứu tỉnh được cậu. Sau đó, cậu cứ thế ngủ say đặng đặng mười năm. Thời gian mười năm, cậu không uống một giọt nước, không ăn một miếng cơm, sinh mạng lại chưa bao giờ có dấu hiệu suy kiệt, ngược lại còn trưởng thành trong giấc ngủ say. Ta tự cho kiến thức phi phàm nhưng cũng phải kinh ngạc tán thán mười năm. Chàng trai trẻ, có thể nói cho ta biết tên và lai lịch của cậu không?

Mười năm!?

Hắc chột cả kinh, nhưng ngay lập tức bình tĩnh lại, đè nén ngọn sóng dữ trong lòng, ngưng thần sục sạo ký ức của mình.

Tên ta là gì? Ta là ai...

Ta sinh ra ở Hoa Hạ, nhà ở thủ đô Kinh Hoa của Hoa Hạ, mà phụ thân ta là... Mẫu thân là... Bản thân ta lại là...

Những mảnh vỡ ký ức được hắc lần lượt lọc qua, lại không phát hiện ra bất cứ ký ức nào có liên quan tới quá khứ của mình. Hắc nhớ quốc gia mình sinh ra, nhớ mọi thứ về quốc gia đó, cũng nhớ mọi thứ hắc từng học qua, nhưng chỉ duy nhất không nhớ nổi bất kỳ một ai và quá khứ của mình.

Mất trí nhớ có sàng lọc ư? Hai tay hắc ôm lấy phần đầu vì hỗn loạn mà đau đớn, im lặng nghĩ suy.

Vì sao lại mất trí nhớ, ở trước đó, mình rốt cuộc đã trải qua những gì?

Sau hồi trầm mặc rất lâu, hần than nhẹ một tiếng, buông hai tay xuống, đôi mắt vô thần nhìn bầu trời, có lẽ chỉ có ông trời mới có thể nói cho hần biết đáp án.

Lão nhân nhìn phản ứng của hần, như có suy nghĩ.

Gió nhẹ lướt qua, mang theo sự mát mẻ khoan khoái. Một chiếc lá nhẹ bị gió cuốn theo từ từ bay xuống. Hần vô ý thức duỗi hai ngón tay, kẹp chiếc lá nhẹ ấy vào trong ngón tay, ánh mắt vẫn ngẩn nhìn trời đêm không trăng không sao. Động tác của hần khiến đôi mắt lão nhân thoáng lấp lóe, lộ ra vẻ khó hiểu.

Không có ký ức, cũng chính là không có quá khứ, tựa như lá rụng vậy, xác định sẵn phải lênh đênh, khó tìm được đường về. Hần than nhẹ một tiếng, búng chiếc lá rụng, buồn bã nói:

- Ta tên Diệp Vô Thần!

- Là tên thật của cậu à? –Lão nhân cười nói.

Diệp Vô Thần mỉm cười:

- Trước khi ta tìm lại được tên thật của mình, ta cứ gọi là Diệp Vô Thần.

- Ra là thế, vậy thật đáng tiếc. Nhưng cậu tuyệt đối không phải người phạm, có lẽ không mất bao lâu cậu sẽ có thể tìm lại quá khứ của mình. –Lão nhân nói. Một loạt phản ứng của hần làm cho ông đoán được hần đã mất đi ký ức, lai lịch bởi vậy cũng không thể nào biết được. Nếu là mười mấy năm trước, ông sẽ dùng mọi cách để điều tra hết thảy về thiếu niên thần bí này, nhưng nay đã già rồi, lại bị nhốt trong kết giới này hơn chục năm, lòng cũng uể oải theo.

- Lão nhân gia, không biết xưng hô như thế nào? –Diệp Vô Thần nhìn lão nhân hỏi.

- Xưng hô? Ha ha, đối với một lão già nửa người xuống mồ mà nói, cái tên ngay cả bản thân ta cũng quên mất rồi. Nếu không ngại thì cứ gọi ta một tiếng Sở gia gia giống chúng nó, hoặc gọi ta là lão già cũng được. –Lão nhân cười ha ha nói.

Biết ông không muốn nói ra tên của mình, Diệp Vô Thần chẳng để bụng cười:

- Vậy được rồi, Sở gia gia, ơn cứu mạng của người tương lai ta sẽ báo đáp.

Lão nhân lắc đầu, ngồi xuống đồng cỏ trên đất bên cạnh Diệp Vô Thần nói:

- Ta chỉ là cứu tên quái thai ngươi về, cho chiếm một chỗ ngủ mà thôi, chẳng tính là ơn cứu mạng. Nếu là người bình thường thì mười năm nay đã đủ để ngươi chết hơn trăm ngàn lần rồi.

Diệp Vô Thần cũng ngồi xuống theo bên người ông, cả người tuy vẫn cứng đờ như trước nhưng đã có thể hoạt động như thường.

- Bất kể thế nào ông cũng là đại ân nhân của ta. Sở gia gia, chỗ này là chỗ nào? Cách thành phố Kinh Hoa bao xa?

- Thành phố Kinh Hoa? Đó là chỗ nào? –Lão nhân quay mặt sang, nghi hoặc hỏi.

Diệp Vô Thần khẽ nhú mày nói:

- Thành phố Kinh Hoa, đương nhiên là thủ đô của Hoa Hạ Quốc, lẽ nào nơi đây không phải Hoa Hạ Quốc? Nhưng họ dùng rõ ràng là ngôn ngữ Hoa Hạ.

Lão nhân lắc đầu:

- Năm đó ta từng đi khắp mỗi một góc ngách của đại lục nhưng chưa bao giờ nghe nói qua một nơi tên là Hoa Hạ Quốc. Chàng trai trẻ, khi một người bị mất trí nhớ, mảnh vỡ ký ức còn sót lại của hần thường là hư ảo, có lẽ cậu biết đến chỉ là ký ức giả dối mà thôi.

- Thật như thế ư? –Diệp Vô Thần nhắm mắt trầm tư một hồi. Hỏi tiếp:

- Vậy chỗ chúng ta đang ở rốt cuộc là nơi thế nào?

- Nơi nhân loại chúng ta cư ngụ tên là Thiên Thần đại lục, ngoài đại lục chính là biển Thiên Thần, không gian chúng ta ở năm phần là đất liền, năm phần là biển. Thiên Thần đại lục chia làm bốn quốc gia, phân biệt là Đại Phong Quốc, Thiên Long Quốc, Quỷ Thủy Quốc, Thương Lan Quốc, mỗi nước chiếm cứ đông tây nam bắc. Trong đó Đại Phong Quốc mạnh nhất, ba nước còn lại liên hợp mới có thể chống chọi, cũng mới duy trì sự cân bằng yên ổn như hiện nay. –Lão nhân nói xong, trong đôi mắt già nua lộ ra vẻ trông ngóng, ông đã không còn đi ngắm nhìn phong vân thiên hạ từ lâu lắm rồi.

Thiên Thần đại lục?

Đầu Diệp Vô Thần hỗn loạn một hồi, vậy Hoa Hạ Địa Cầu trong ký ức mình là cái gì? Là ký ức hư ảo, hay là...

Mình từ trên Địa Cầu xuyên qua đến không gian không hay biết này!

Hắn nghĩ đến một chữ trong ký ức: xuyên qua.

- Ngôn ngữ nơi đây đều thông dụng à? –Diệp Vô Thần hỏi.

- Đúng vậy.

- Thế chúng ta bây giờ đang ở?

Lão nhân trầm mặc một hồi, thở dài nói:

- Nơi này là cực bắc Thiên Long Quốc, một khu vực bị lãng quên và phong ấn. Từ trước kia rất rất lâu đã tồn tại rồi. Năm đó Thiên Long Quốc không ai không biết một khi tiến vào nơi đây thì vĩnh viễn không thể ra ngoài. Nhưng mười lăm năm trước ta không biết trời cao đất dày xông vào đây, rồi không ra ngoài được nữa, còn liên lụy tôn nhi của ta. Nay đảo mắt đã mười lăm năm trôi qua.

Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Diệp Vô Thần, lão nhân nói tiếp:

- Năm đó sau khi ta xông vào mới phát hiện, thì ra nơi đây chẳng phải có thiên tai hay mãnh thú gì, mà là xung quanh đây có một kết giới cường đại, có thể tiến vào không thể đi ra, mấy năm nay ta không biết đã thử bao nhiêu lần đều không thể làm suy yếu kết giới này mấy may. Chỉ có thể cứ trông coi ở đây đến cuối đời. Mà tất cả mọi người ở nơi đây đều là như thế. Không có hy vọng ra ngoài, họ chỉ có thể yên ổn ở đây, sinh sôi nảy nở.

Nét mặt Diệp Vô Thần cứng ngắc một hồi, rất lâu không nói gì.

Khu vực bị phong ấn, nếu không thể ra ngoài thì mình làm thế nào tìm lại quá khứ và quỹ tích cuộc đời mình được. Lẽ nào cũng chỉ có thể định cư ở đây giống bọn họ?

Không thể!

2. Chương 2: Thiếu Nữ Tóc Trắng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 2: Thiếu nữ tóc trắng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Một hồi tiếng bước chân nặng nề dồn dập truyền tới, theo đó là tiếng thở gấp của một nam tử. Diệp Vô Thần nghiêng ánh mắt, phát hiện một nam tử cao lớn đầu đầy mồ hôi đang vác sọt tre lớn chạy tới. Hắn thoạt nhìn tuổi không lớn, diện mạo quê mùa, hình thể lại càng có chút cao lớn cường tráng quá mức.

Nhìn thấy lão nhân, bước chân vững chãi của hắn càng nhanh hơn vài phần, sau đó thở phò phò đặt chiếc sọt lớn lên trên đất, ngoắc ngoải hừ nói:

- Gia gia, hoa quả đã hái đầy, con cũng đã vác nó chạy ba mươi vòng rồi, nhiệm vụ hôm nay...

Thanh âm hắn bỗng dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chú Diệp Vô Thần, rất lâu sau mới như nhìn thấy quái vật nhảy xổ lên:

- Người người người... sao đã tỉnh rồi!?

Diệp Vô Thần cười về phía hắn, hỏi:

- Sở gia gia, vị này là?

- À à, đây là cháu ta, năm nay mới vừa tròn hai mươi. Mấy năm nay lúc người hôm mê, đều là nó chăm sóc người. Một kẻ ở ngay trước mắt hắn ngủ mười năm bỗng tỉnh lại, loại phản ứng này của nó cũng không quá đáng.

Diệp Vô Thần đứng dậy, gật đầu:

- Ta tên Diệp Vô Thần, mấy năm nay làm phiên người rồi.

Nam tử cao lớn đó đầu tiên là nghi hoặc không thôi quan sát hắn từ đầu tới chân, sau đó xấu hổ sờ đầu mình, cũng cảm thấy hành động vừa rồi của mình có chút thất lễ, nở nụ cười mộc mạc, hắn nói:

- Ta tên Sở Kinh Thiên... Ấy, cái tên này không lọt tai cho lắm, nếu không người cũng gọi ta là Đại Ngưu như bọn họ là được.

Sở Kinh Thiên, kẻ có tên Kinh Thiên, há phải hạng người bình thường.

- Vậy được, sau này ta sẽ gọi huynh là Đại Ngưu ca. —Diệp Vô Thần cười nói. Người này tuy hơi tùy tiện nhưng rất dễ chiếm được hảo cảm của người khác.

- Hắc hắc... -Sở Kinh Thiên xấu hổ cười cười, gã không biết nói chuyện cho lắm.

- Vậy... Diệp lão đệ, ta chia xong chỗ hoa quả này trước đã, sau đó hẵng nói chuyện phiếm với người.

Hắn xoay người, hít nhẹ một hơi, hét lớn một tiếng:

- Mọi người mau tới đây, Đại Ngưu ca của các người đã về rồi!

Diệp Vô Thần không kịp đề phòng bị tiếng hét này làm chấn động cả người giật mình một cái, màng nhĩ vang lên ù ù, ánh mắt nhìn về phía Sở Kinh Thiên có đôi chút biến hóa — cái nơi bị phong ấn nhỏ nhỏ này không ngờ lại có nhân vật kinh người như thế.

Thanh âm hắn không thể nghi ngờ là truyền ra rất xa. Lập tức, cách đó không xa một đợt tiếng bước chân hỗn loạn từ xa thành gần, một đám hải tử nhộn nhịp chạy tới, trên tay cầm đủ các loại dụng cụ. Rổ, sọt nhỏ, bát đá đều có. Sau đó rất tự giác xếp thành hàng dựa theo thứ tự trước mặt Sở Kinh Thiên, đồng thanh kêu một câu: Chào Đại Ngưu ca, đôi mắt trông mong nhìn hắn.

Sở Kinh Thiên uốn lưng, hơi xấu hổ cười nói:

- Thật là có lỗi với mọi người, lúc trước không cẩn thận ngã vào trong mương, cả buổi mới ra khỏi, cho nên hôm nay về hơi muộn chút. Tới đây nào... Mọi người đều có phần, sẽ không ít so với mọi ngày đâu.

Lão nhân mỉm cười nhìn một màn trước mắt, đây là một trong những bài bắt buộc của hắn mỗi ngày, vừa là rèn luyện đối với năng lực thân thể và sức chịu đựng, cũng là bồi dưỡng tâm tính cho hắn. Người Sở gia ông tuy rằng không cần là người chí thiện, nhưng tuyệt không thể là ác nhân.

Sở Kinh Thiên một tay hai quả, không ngừng đặt vào sọt rổ trước mắt, sau đó nhìn chúng phần khởi rồi đi, khuôn mặt tràn đầy vẻ thỏa mãn và cao hứng, hiển nhiên là lấy việc này làm vui. Diệp Vô Thần lặng lẽ

nhìn, suy ngẫm về nhân sinh của mình. Bỗng nhiên, hần phát giác đằng sau gốc cây không xa xuất hiện một ánh mắt trốn trốn tránh tránh, hần quay đầu nhìn, đối diện với một đôi mắt trong veo và một bóng trắng, nhất thời thoáng ngạc nhiên. Mà luồng ánh mắt ấy lập tức lẩn tránh như hoảng sợ, trốn ở đằng sau cây, người lại không rời đi, phảng phất như đang chờ cái gì đó.

Rốt cuộc, khi một tiểu hài cuối cùng kêu một tiếng: “Tạm biệt Đại Ngưu ca ca” đồng thời vui vẻ rời đi, Sở Kinh Thiên xoa xoa đôi tay mình, như chưa cảm thấy xong xuôi. Từ lúc rất sớm, gã đã coi loại gánh nặng này thành một kiểu hưởng thụ. Lúc năm tuổi bị gia gia dẫn tới đây, gã cũng bởi vậy mà không có cơ hội đi kiểm nghiệm sự dơ bẩn bên ngoài, tâm tính hiền lành đơn thuần quá mức.

Đúng vào lúc này, chiếc bóng trắng nhỏ xinh nọ rút cuộc lặng lẽ đi ra từ đằng sau cây, cúi đầu tới trước mặt Sở Kinh Thiên, sợ hãi kêu một tiếng:

- Đại Ngưu ca ca.

Diệp Vô Thần từ khoảnh khắc nàng đi ra đã bị nàng hấp dẫn, ánh mắt luôn di chuyển theo nàng. Nàng thoát nhìn chỉ khoảng mười tuổi, cả người trên dưới chỉ có hai chữ “lung linh” là có thể hình dung. Nàng bận một chiếc váy dài trắng muốt, nhảnh nhảnh nhúm nhúm nhưng tuyệt không lồi thòi bẩn thỉu. Mà hấp dẫn ánh mắt hần là mái tóc dài trắng tinh và hai vết sẹo dài đan xen trên mặt.

Hai vết sẹo đan xen phân biệt từ bên trái phải trán kéo dài xuống hai bên tai, phá hỏng cả khuôn mặt thâm không nhìn nổi.

Sở Kinh Thiên vội vươn tay về phía chiếc sọt lần nữa, nhưng rất nhanh về mặt cứng đờ, chỉ lấy một quả trái cây khá lớn, về ngoài na ná trái táo, gã ngượng ngùng sờ sờ đầu, mặt đầy vẻ áy náy nói:

- Xin lỗi tiểu muội muội tóc trắng, hôm nay hình như đếm sai rồi, chỉ còn sót lại một quả thôi. Có điều đây là quả lớn nhất.

Cô gái dè dặt tiếp lấy, cười ngọt ngào:

- Không sao, cảm ơn Đại Ngưu ca ca.

Nàng e lệ rụt rè liếc Diệp Vô Thần vẫn một mực nhìn nàng, sau đó chạy mau đi, rời khỏi tầm mắt hần.

Nhìn theo bóng dáng lung linh dần biến mất trong màn đêm, Diệp Vô Thần ngơ ngẩn xuất thần, rất lâu sau đều không thu ánh mắt lại.

- Nàng là? –Diệp Vô Thần có chút thất thần hỏi.

Lão nhân liếc hần một cái, nói:

- Nó một tuần trước xuất hiện ở đây, hần cũng là vô tình xông vào mà không thể ra ngoài. Chỉ là... Ai, người cũng thấy rồi đấy, khuôn mặt nó cũng quá mức dọa người, mà mái tóc trắng của nó rất giống mái tóc của chủng tộc hung tàn nhất năm đó mới có –Tuyết Lang tộc. Cho nên ở đây tất cả mọi người đều bài xích nó, ai nhìn thấy đều đánh đuổi nó. Chỉ là, trên người nó không có khí tức tà ác, tuổi lại nhỏ như vậy, vốn dĩ không có năng lực tự nuôi sống mình, có lẽ hoa quả buổi tối mỗi ngày lấy đi ở đây chính là thức ăn duy nhất của nó.

Diệp Vô Thần không nói được câu nào, đứng dậy đi về phía trước khi thiếu nữ biến mất. Sở Kinh Thiên khó hiểu gọi:

- Diệp lão đệ, người đi đâu thế? Ta còn muốn nghe người nói chuyện của người mà.

Diệp Vô Thần dường như không nghe thấy, rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt của hai người. Sở Kinh Thiên gãi gãi đầu, lầu bầu nói:

- Chẳng nhẽ là đi tiểu?

Tiếng nước róc rách từng giọt vang lên, thiếu nữ tóc trắng lặng lẽ ngồi bên dòng suối, dùng nước suối trong vắt tỉ mỉ rửa sạch hoa quả trong tay. Trong gió đêm mát mẻ, thân ảnh nhỏ xinh cô đơn lẻ loi của nàng khiến người ta thương xót.

Sau khi rửa xong, nàng đứng dậy, dùng y phục lau sạch vết nước trên đó. Bất chợt phát giác ra cái gì đó, nàng vô ý thức xoay người, sau đó không biết làm sao nhìn về phía thân ảnh đang đến gần nàng. Nàng nhận ra được, đây là người lúc trước một mực nhìn nàng.

Diệp Vô Thần bước chân nhẹ nhàng, chậm rãi đi tới trước nàng, cứ thế lẳng lẳng nhìn vào đôi mắt ấy. Chính là đôi mắt như sao sáng đã chinh phục hắn. Cô đơn, kinh hoàng, mê mang, bất lực, đủ các loại cảm xúc dao động trong đôi mắt hoảng loạn này.

3. Chương 3: Diệp Ngưng Tuyết.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 3: Diệp Ngưng Tuyết.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Thiếu nữ vô ý thức lui ra sau một bước, lại không có vẻ chạy trốn như thường ngày. Nương theo ánh sáng nhàn nhạt, nàng đã nhìn rõ khuôn mặt hắn, càng thấy rõ đôi mắt hắn. Hắn rất dễ nhìn... Nội tâm thiếu nữ không kìm nổi nghĩ đến, mà đôi mắt ấy tràn đầy vẻ tang thương buồn rầu không hợp với tuổi tác, lại không hề có chút chán ghét nào, lại mang theo một loại mị lực yêu tà động lòng người, khiến người ta chỉ cần nhìn qua một cái thì sẽ tiến vào trong mê hoặc sâu xa, không thể tự thoát khỏi.

Nàng như ma nhập ngõ ngác đối mắt với hắn rất lâu, sau đó liếc hắn, lại nhìn vào hoa quả trong tay, len lén nuốt nước miếng, sau đó khẽ dang hoa quả lên, sợ hãi nói:

- Đại ca ca, người muốn ăn ư?

Diệp Vô Thần bật cười, hắn ngồi người xuống, mỉm cười lắc đầu. Sau đó vươn tay, từ từ tới gần mặt nàng, khẽ phe phẩy lên hai vết sẹo đáng sợ trên mặt nàng, đầu ngón tay lóe lên quang mang không màu yếu ớt. Thiếu nữ hoàn toàn đờ đẫn, mở to hai mắt, miệng há hốc, không chút nhúc nhích như bị định thân, hoàn toàn quên mất tránh né.

Vài giây sau, Diệp Vô Thần thu hai tay, mày khẽ giãn ra. Hắn nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu muội muội, muội tên gì?

Thiếu nữ lại tiếp tục ngơ ngác khá lâu, mới yếu ớt nói:

- Muội... muội không có tên.

- Không có tên? Vậy nhà muội ở đâu? Vì sao lại xuất hiện ở chỗ này?

- Muội không có nhà... Lúc muội tỉnh lại thì đã ở đây, muội cái gì đều không biết. – Thiếu nữ lắc đầu, thanh âm hắn rất ôn hòa, khiến trái tim đang đập thành thạch loạn xạ của nàng dần bình tĩnh lại.

- Muội không nhớ chuyện trước kia, đúng không?

Cô gái ngẩn ra, sau đó nhìn hắn khẽ gật đầu, đôi mắt tràn vẻ bất lực. Nàng không có nhà, không có quá khứ, thậm chí không có cái tên của mình, ở đây gần như mỗi một người đều ghét nàng, mỗi lần nhìn thấy nàng đều dùng gậy, đá đánh đập nàng, đuổi nàng đi, nàng chỉ có thể liều mạng chạy trốn, sau đó trốn trong một góc không ai biết len lén khóc. Nàng làm thế chỉ là bản năng muốn nàng sống, không có bạn bè, không có mục tiêu, cái gì đều không có.

- Thì ra là thế. –Diệp Vô Thần lại mỉm cười, tương tự cũng vô cớ xuất hiện ở đây, tương tự cũng không có quá khứ. Có lẽ đây chính là duyên phận kỳ diệu. Trong tâm hần sinh ra lòng thương xót sâu sắc, nhẹ giọng nói:

- Muội muốn có một ca ca, một ca ca sẽ không khiến muội chịu đói, càng sẽ không để người khác ức hiếp muội hay không?

Thiếu nữ kinh ngạc nhìn hần, vẻ mặt ngỡ ngàng, không biết nên trả lời thế nào.

- Ta làm ca ca của muội được không? Ta sẽ không khiến muội bị đói, càng sẽ không để người khác ức hiếp muội.

Cô gái trợn trừng mắt, luống cuống cầm quả trái cây còn lớn hơn bàn tay nàng. Nội tâm và khoe mắt nàng đều cay cay, phảng phất như có thứ gì đó muốn trào ra. Nàng yếu ớt nói:

- Muội... muội có thể ư? Họ đều ghét muội, đánh muội, bởi vì muội...

Diệp Vô Thần đứng dậy, khẽ kéo tay nàng:

- Đi theo ta nào, bắt đầu từ bây giờ, muội chính là muội muội của ta. Ai cũng đều không thể ức hiếp muội nữa.

Thiếu nữ ngây ngốc nhìn hần, từ trên bàn tay khẽ nắm tay trái nàng truyền tới sự ấm áp xa lạ. Bất tri bất giác, hốc mắt nàng đã ngăn ngăn nước.

Thế giới của thiếu nữ hoàn toàn trống rỗng, khi tất cả mọi người đều ghét nàng, thế giới đều vứt bỏ nàng thì hần dắt tay nàng, đồng thời phát thề bảo vệ nàng cả đời. Từ nay, cái bóng của hần sẽ khắc sâu tận đáy lòng nàng, vĩnh viễn không thể xóa nhòa, sự quyến luyến của hần đối với nàng cũng như hút thứ ma túy độc nhất trên đời, vĩnh viễn không thể cai.

Cũng từ giờ phút này trở đi, hai luồng quỹ tích vốn dĩ không thể giao thoa đã hội tụ cùng nhau.

Diệp Vô Thần không hề giải thích với Sở Kinh Thiên và lão nhân vì sao dẫn nàng về, hai người cũng không hỏi nhiều, càng không phản đối. Tối hôm đó, chiếc giường gỗ hần ngủ say mười năm đã trở thành chiếc giường đầu tiên của thiếu nữ. Diệp Vô Thần đứng bên ngoài phòng, lặng lẽ nhìn trời đêm mông lung, không biết hần đang nghĩ gì.

Trong tĩnh lặng, hần vươn cánh tay trái, sau đó dùng móng tay tay khẽ quệt lên cánh tay, nhất thời, một vết thương ngăn ngăn xuất hiện trên cánh tay, đồng thời bắt đầu chảy máu. Hần lại dùng ngón tay phải xoa nhẹ lên vết thương, vết thương ấy nhất thời biến mất không thấy, ngay cả một tia vết tích đều không để lại.

Hần buông tay tai, khó hiểu nhíu mày. Trong ký ức, mình đích xác có năng lực như thế này, nhưng lúc này vì sao lại không xóa được vết sẹo trên mặt nàng.

Đó thật sự là vết sẹo ư?

- Ca ca.

Một thanh âm ngọt ngào ở đằng sau vang lên, Diệp Vô Thần xoay người, nhìn thiếu nữ lộ nửa khuôn mặt nói:

- Khuya lắm rồi, sao còn chưa ngủ?

Thiếu nữ do dự một lát, sau đó vẻ mặt chờ mong nói:

- Muội muốn ngủ cùng với ca ca, có được không?

- Hả? Được mà. –Diệp Vô Thần cười đáp ứng, hần không muốn nàng lộ ra thần sắc thất vọng, càng không muốn nàng bởi vì màu tóc và vết sẹo của mình mà tự ti. Ít nhất muốn để nàng biết, hần vĩnh viễn sẽ không ghét nàng, bài xích nàng.

- Thật không? –Thiếu nữ hưng phấn khẽ hô một tiếng, sau đó thân thể đã bị Diệp Vô Thần ôm lấy, nằm trên chiếc giường gỗ thô sơ kia.

- Được rồi, tiểu nha đầu, mau ngủ đi. –Vô Thần ôm nàng vào trong ngực mình, thanh âm nhu hòa như đang dỗ dành một đứa nhỏ đáng yêu.

- Ừm! –Nàng vui vẻ ứng tiếng, dựa chặt thân thể vào lồng ngực ấm áp của hắn, sau đó tìm một vị trí thoải mái nhất, mệt mỏi nhắm mắt lại, trên mặt mang theo nụ cười không ngừng bị xúc động tuôn ra từng dòng nước mắt. Nàng hạnh phúc rất muốn khóc.

- Ta nên gọi muội là gì đây? –Khẽ xoa mái tóc trắng dài của nàng, Diệp Vô Thần lẩm bẩm nói. Thiếu nữ nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn. Làn da nàng trắng lạ thường, trong đêm đen vẫn phát ra màu sáng hơn tuyết. Diệp Vô Thần nhíu mày, khẽ thăm:

- Tuyết ngưng làm da, tuyết đọng thành tóc, muội tên Diệp Ngưng Tuyết được hay không? Thích tên này không?

- Diệp... Ngưng... Tuyết... -Nàng khẽ lặp lại một lượt, sau đó gật mạnh đầu:

- Muội thích cái tên này, bởi vì đây là ca ca đặt.

Đêm nay, nàng ngủ an ổn chưa bao giờ từng có, không có đau khổ, không có lạnh giá, không có sợ hãi, bởi nàng đã có một ca ca sẽ vĩnh viễn bảo vệ nàng.

Thân thể Diệp Vô Thần chưa nhúc nhích, vẫn luôn chờ nàng chìm vào giấc ngủ. Hắn rút cuộc thở nhẹ một hơi, đôi mắt mơ màng nhìn trời cao, mãi đến lúc ngủ quên không hay biết.

Ta là ai...

oOo

Sớm hôm sau, khi Diệp Vô Thần mở mắt, Ngưng Tuyết vẫn như một con mèo nhỏ lười nhác co mình trong ngực hắn, ngủ say sưa an ổn. Khóe miệng Vô Thần không kiềm nổi phát ra một nụ cười khẽ, không nhẫn tâm quấy nhiễu nàng, không chút nhúc nhích nằm ngửa ở đó nghe tiếng động bên ngoài. Ban ngày quả nhiên ấm ỉ hơn ban đêm, mà lúc này hình như là thời điểm ăn sáng, bên ngoài hơi có chút ồn ào, hôm qua trong lúc nói chuyện với Sở Kinh Thiên mới biết, trong khu vực bị phong ấn này nhiều năm đã sinh dưỡng ra mấy trăm người, chia thành mấy khu nhỏ sinh sống, bình thường ít lui tới. Mà khu nhỏ họ ở cả người lớn trẻ nhỏ cộng lại khoảng hơn ba mươi người, bình thường đều tập trung cùng nhau ăn cơm.

Tiếng động huyền não khiến Ngưng Tuyết tỉnh lại, nàng mở đôi mắt lơ mơ, sau đó có chút hoảng loạn tìm bóng dáng Vô Thần, lại phát hiện hắn đang nhìn về mặt buồn cười của mình. Nàng cũng khẽ cười, sau đó lại co mình trong ngực hắn, khoan khoái nhắm mắt lại.

4. Chương 4: Trừng Phạt Nhỏ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 4: Trừng phạt nhỏ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Được rồi, mau rời giường thôi, bằng không chẳng có điểm sáng ăn đâu. Vô Thần ôm nàng ngồi dậy, khẽ vỗ khuôn mặt nhỏ của nàng một cái. Làn da của nàng mịn như tuyết, gương mặt yêu kiều dưới cái nhìn đại khái thật đáng yêu đẹp đẽ như búp bê. Nhưng hai vết sẹo thô dài đã phá hủy hoàn toàn khuôn mặt này. Hệt như trên một vùng tuyết trắng muốt không tì vết bị bôi lên hai khe rãnh vậy.

- Điểm tâm? –Ngưng Tuyết mở mắt, mê mang nhìn hân:

- Buổi sáng cũng có thứ có thể ăn ư?

Diệp Vô Thần trong lòng đau nhói, mỉm cười nói:

- Ngưng Tuyết trước kia bữa sáng không ăn đồ gì ư?

- Ừm. –Nàng khẽ gật đầu, đôi mắt vẫn lim dim chưa tỉnh:

- Bởi vì... Không tìm được thứ có thể ăn, chỉ có buổi tối... Đại Ngưu ca ca mới cho trái cây ăn.

Diệp Vô Thần dùng tay tỉ mỉ sửa sang đầu tóc lẫn cả y phục trên người nàng một lần, Diệp Ngưng Tuyết si ngốc nhìn động tác của hân, hưởng thụ một loại xúc động không sao nói rõ. Vô Thần ôm nàng lên, kéo tay nàng:

- Đi nào, ca ca từng nói, sau này sẽ không để muội chịu đói nữa.

Trên bãi đất trống tối qua lúc này đã ngồi chật người, người già, người lớn, trẻ nhỏ đều có. Sự xuất hiện của hai người lập tức hấp dẫn ánh mắt đại bộ phận người. Lập tức, ánh mắt họ trở nên bất thiện, thanh âm the thé nhấm nháp của mấy đứa nhỏ vang lên...

- Là... là con ma lem đó!

- Nó lại tới rồi, oa oa... Cha, nó thật dọa người, con không muốn thấy nó!

- Chúng ta mau đánh nó, đánh nó!

Không chỉ là trẻ nhỏ, mà ngay cả trên mặt đám người lớn ăn mặc thô sơ này cũng lộ ra vẻ chán ghét rõ ràng. Diệp Ngưng Tuyết gương mặt trắng bệch, thân thể mảnh mai co ro đằng sau Diệp Vô Thần, hai tay nắm lấy góc áo hân càng bóp càng chặt, đôi mắt lấp lánh ánh lệ.

Vài cục đá nhỏ bay về bên này, Diệp Vô Thần nhíu mày, tay quơ lấy, tóm toàn bộ mấy cục đá ở trong tay, tay lại vung lên, mấy cục đá ấy nhất thời bay trở lại, đập lên mặt mấy đứa nhỏ kia, mấy đứa trẻ dờ dẩn một hồi, sau đó đồng thanh thét lên khóc. Hành động này của hân nhất thời như chọc vào tổ ong vò vẽ, mấy tức quát giận vang lên, một vị trung niên nóng nảy quát một tiếng:

- Người làm gì thế! –Sau đó trực tiếp cầm lấy chiếc bát trong tay đập về phía mặt hân.

Sở Kinh Thiên vừa muốn tiến lên lại bị lão nhân níu lại, lắc đầu về phía hân. Sở Kinh Thiên vẻ mặt khó hiểu, nhưng gã chưa từng làm trái ý của gia gia, vì thế đành ngồi ở đó dằn mình không phát ra thanh âm.

Lão nhân nheo đôi mắt già nua, nhìn chằm chặp nhất cử nhất động của Diệp Vô Thần, người khác nhìn không ra nhưng ông lại nhìn rất rõ ràng rành mạch. Lúc này mấy cục đá rõ ràng là bay về phía vị trí góc dưới hân, nhưng hân tiện tay một cái, mấy cục đá như bị hấp dẫn tự động bay đến tay hân, mà không phải bị hân trực tiếp bắt được.

Năng lực này ông tự hỏi cũng có thể làm được thoải mái, nhưng người thanh niên này từ đầu chí cuối đều không lộ ra bất kỳ ba động năng lượng nào... Điều này có chút khó có thể tưởng tượng.

Tay người trung niên bị Diệp Vô Thần tóm, ánh mắt hân lạnh lẽo, gập cổ tay, ‘Rắc’ một tiếng giòn tan, đã khiến tay phải gã trật khớp, dẫn theo tiếng kêu thảm thiết như giết heo của người trung niên. Đám người vốn dĩ an tĩnh nhất thời trở lên hỗn loạn, mấy người cùng nhau lao về phía Diệp Vô Thần, người khác lại không ngừng cầm lấy đồ trong tay ném về phía hân và Ngưng Tuyết...

Diệp Vô Thần cười khinh thường, khẽ đẩy tay Ngưng Tuyết ra, sau đó tiến về trước một bước, tay phải tóm lấy cánh tay phải một người, tay trái nắm lấy cánh tay trái một người, thân thể gầy yếu lại không thể tin nổi trực tiếp hất văng họ ra ngoài, theo đó là hai tiếng xương trật khớp giòn tan. Hân hất chân, một người đã gục trước mặt hân, Diệp Vô Thần không thêm đếm xỉa tiến lên một bước, giẫm lên mắt cá chân của hân, dùng lực đạo quỷ dị khiến chân trái hân trật khớp.

Mà những đồ vật bay về phía hân toàn bộ bị hân đập bay trở lại theo đường cũ, hơn nữa không cái nào không nện lên mặt họ. Lực đạo hân dùng không nặng không nhẹ, sẽ không thực sự thương tổn đến bọn họ, nhưng tuyệt đối đủ khiến họ đau đớn một hồi.

Trong phút chốc, vài người thanh niên và trung niên toàn bộ đã té trên đất, tới tấp ôm cổ tay hoặc cổ chân mình kêu đau, mà lũ trẻ nhỏ vốn dĩ khí thế hùng hực trên mặt đều hoàn toàn tái mét, khóc oa oa, sau khi nhìn thấy phụ thân mình đều bị đánh ngã, chúng càng bị dọa khóc lớn hơn. Không bị thương hại gì chỉ có đám lão nhân run run rẩy rẩy và vài phụ nữ đã bị hù dọa.

- Người... người vì sao đánh chúng ta.- Người trung niên lúc trước nhịn đau nói.
- Bởi vì các người xúc phạm ta. -Diệp Vô Thần mặt không chút biểu cảm đáp.
- Chúng ta chỉ muốn đuổi con bé xấu xí kia. -Người trung niên chỉ vào Ngưng Tuyết nói.
- Vậy ư, ta là ca ca nàng, các người tới đuổi đi. -Diệp Vô Thần hừ lạnh một tiếng.

Người trung niên há hốc mồm, nhưng cái gì đều không nói thành lời.

- Sao? Hiện tại sao lại không dám? -Diệp Vô Thần cười lạnh một tiếng, tiến lên giẫm một cước vào ngực gã, nhìn xuống hắn nói:

- Không sai, nàng nhỏ yếu, không có bất kỳ lực phản kháng nào, các người mạnh hơn nàng, cho nên các người có thể bởi vì một lý do như thế mà yên tâm xua đuổi nàng, ức hiếp nàng. Hiện tại ta mạnh hơn các người, cho nên ta có thể ức hiếp các người giống như các người ức hiếp nàng, ta thậm chí có thể giết các người. Các người đối với nàng như vậy, lại có tư cách gì oán trách ta làm như vậy với các người.

Hắn một cước đá văng người trung niên nọ, sau đó nhấc một đứa nhỏ tầm bảy tám tuổi lên, quát lớn một tiếng:

- Đừng khóc nữa!

Đứa nhỏ kia bị dọa cho giật mình một cái, lập tức ngoan ngoãn một tiếng đều không dám phát ra, hai mắt lệ lưng tròn nhìn hắn.

- Cha người là ai? -Diệp Vô Thần lạnh giọng hỏi.
- Là... Là ông ấy. -Nó muốn khóc lại không dám khóc, mũi sụt sịt dùng ngón tay chỉ vào người bị giẫm trật chân nọ.
- Hắn có từng dạy người chó ức hiếp người khác hay không?
- Dạy, đã dạy.
- Vậy người vì sao vẫn muốn ức hiếp nàng? -Diệp Vô Thần chỉ một cái vào Ngưng Tuyết.
- Bởi vì... Bởi vì nó quá dọa người, mọi người đều ức hiếp nó, cho nên...
- Thật ư? Vậy ta lập tức khiến người cũng biến thành tên xấu xí, khiến người biết bị mọi người ức hiếp có tư vị thế nào được hay không? -Diệp Vô Thần duỗi ngón tay, khẽ khàng rạch lên mặt nó. Đứa nhỏ nọ lập tức bị hù phát khóc:
- Đừng, ta không dám ức hiếp nó nữa, không dám nữa... Oa oa!

Quăng nhẹ nó xuống đất, Diệp Vô Thần mặt không chút biểu cảm đi tới trước mặt phụ thân nó:

- Người nếu đã từng dạy nó đừng ức hiếp người khác, vậy nó lúc nó bởi vì một lý do như vậy ức hiếp nàng người vì sao không ngăn cản? Thậm chí ngay cả một người lớn như người cũng ra tay, nó còn coi như một đứa trẻ không hiểu chuyện, vậy người chẳng nhẽ cũng là một đứa trẻ không hiểu chuyện ư? Các người nếu đều như vậy đối phó với một bé gái mới mười tuổi thì đừng trách người khác đối đãi như vậy với các người. Xua đuổi nàng ư? Có tin ta mỗi ngày thấy các người lần nào thì đánh các người lần ấy hay không?

Người nọ môi mấp máy hồi lâu, một câu đều nói không ra. Bởi vì vẻ mặt tàn nhẫn của người thanh niên này nói cho gã biết, hắn tuyệt đối không nói đùa.

- Ôi, bỏ đi.

Lão nhân rút cuộc đứng dậy, ôn hòa nói:

- Chàng thanh niên, chuyện này đích xác là họ làm không đúng, nhưng họ chẳng phải ác nhân, chuyện này cũng chỉ là họ làm theo bản năng, ta nghĩ họ sau này cũng sẽ không tái phạm đâu. Ta thay mọi người xin lỗi Ngưng Tuyết nha đầu, sau đó nể mặt lão nhân này bỏ qua thể nào?

Diệp Vô Thần quay người lại, vẻ tàn bạo trên mặt trong phút chốc biến mất, cười nói:

- Sở gia gia là người cứu mạng ta, lời ngài nói Vô Thần há có thể không nghe theo. Có điều xin lỗi thì khỏi cần, nếu lại có lần sau, ta hoạt động một chút tay chân nữa là được thôi, ha ha.

Hắn dùng chân móc một chiếc bát đá trên đất bắt vào trong tay, bình thản nói:

- Lần này chỉ là một giáo huấn nhỏ, sau này để ta biết ai ức hiếp nàng nữa, ta nhất định sẽ bóp nát xương hắn! –Tay phải hắn bóp chặt, chiếc bát đá cứng rắn kia bị hắn bóp tan tành, những mảnh vụn nhỏ từ ngón tay chậm chậm rơi ra, bọn họ run sợ sắc mặt trắng bệch. Mấy người thanh niên còn muốn phản kháng trực tiếp bị dọa dờ dần, ngoan ngoãn một chữ đều không dám nói nhiều.

- Điều tản đi. –Lão nhân vung tay, bữa ăn sáng này bị phá tan tành, có lẽ cũng không có mấy người còn tâm tư ăn cơm nữa.

Đám người vội vàng cuống quýt tản đi. Diệp Vô Thần kéo tay Ngưng Tuyết, đi tới trước mặt lão nhân nói:

- Sở gia gia, xin lỗi đã thêm phiền phức cho ngài.

Lão nhân không gật đầu cũng không lắc đầu, cảm thán nói:

- Bài xích vật xấu là bản năng của con người, họ tuy rằng đã sai nhưng cũng không thể hoàn toàn trách họ.

Diệp Vô Thần gật đầu:

- Ta biết, cho nên ta chỉ khiển trách rất nhẹ họ một chút. Loại chuyện này nói đạo lý với đám người cách tuyệt với đời như bọn họ là vô dụng, loại phương thức này có lẽ càng có thể khiến họ nhớ kỹ hơn.

Lão nhân cười ‘Ha ha’ một tiếng, không tỏ rõ ý kiến.

5. Chương 5: Thiên Phật Chi Nữ Trong Truyền Thuyết.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 5: Thiên Phật Chi Nữ trong truyền thuyết.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Sở Kinh Thiên nhin đã khá lâu rồi cuộc không còn nhin nổi nữa, nhảy xổ đến trước người Diệp Vô Thần, đôi mắt tỏa sáng, vẻ mặt tha thiết nói:

- Diệp lão đệ, thì ra ngươi lợi hại như vậy, chúng ta luận bàn một chút thể nào?

Diệp Vô Thần cười lạnh nhạt, lắc đầu.

Sở Kinh Thiên ngửa ngáy trong lòng xoa hai tay. Hắn kế thừa thiên tính mê võ như cuồng của Sở gia, nhưng ở không gian phong bế này, đối thủ duy nhất của gã chỉ có gia gia của gã, nhưng mỗi lần đều thảm bại không chút nghi ngờ. Hiện giờ rồi cuộc lại chờ được một cường giả, gã sao có thể buông tha.

Gã vừa muốn tiếp tục dây dưa, thì lại nghe lão nhân ho nhẹ một tiếng:

- Đại Ngưu, nếu hắn không muốn so chiêu với ngươi, thì đừng cưỡng cầu.

Sở Kinh Thiên lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, vẻ mặt hậm hực. Nhưng lập tức hấn đảo con người, nói:

- Vậy Diệp lão đệ, nếu người đã lợi hại như vậy, sau này hãy cùng ta đi săn được không? Trong rừng rậm đằng kia có đủ loại dã thú, còn có một con Hỏa Diễm Sư Tử ngay cả ta đều đánh không lại, con Hỏa Diễm Sư Tử đó chính là thập cấp ma thú, có điều nếu cùng đi với Diệp lão đệ, chúng ta đêm nay nói không chừng có thể được ăn thịt sư tử.

Thập cấp?

Diệp Vô Thần xoay chuyển tâm niệm, cười gật đầu nói:

- Được, vậy chúng ta bây giờ đi đi.

- Bây giờ? –Sở Kinh Thiên ngẩn ra, sau đó hưng phấn gật đầu:

- Được, bây giờ đi luôn. –Nói xong như e sợ hấn đổi ý, vội vã vác chiếc sọt lớn mỗi ngày đều phải vác lên, đồng thời nhặt trên đất một thanh thiết kiếm loang lỗ vết rỉ bỏ vào trong sọt.

Lão nhân cũng không nói gì, cười ha ha nhìn bọn họ.

Diệp Vô Thần cúi người nói với Ngưng Tuyết:

- Vừa rồi ca ca có dọa đến muối hay không?

Ngưng Tuyết lắc mạnh đầu:

- Còn lâu mới có... Ca ca đều là vì muối. Ca ca... Họ đều ghét muối, vì sao huynh tốt với muối như vậy?

Diệp Vô Thần cười ôn hòa:

- Bởi vì muối là muối muối của ta mà.

Hấn đứng thẳng dậy:

- Đi nào, chúng ta cùng Đại Ngưu ca ca đi săn.

Ngưng Tuyết ngây ngốc ứng tiếng, sau đó chạy chậm theo đằng sau. Sở Kinh Thiên gãi gãi đầu, dường như muối khuyên chó mang theo đứa nhỏ này đi để tránh gặp nguy hiểm, nhưng rốt cuộc vẫn nhìn xuống không nói, sợ Diệp Vô Thần cũng không đi theo.

Suốt dọc đường hai nam nhân không nói một câu nào với nhau, cũng không có đề tài bổ ích nào cả. Diệp Ngưng Tuyết theo sát đằng sau Vô Thần, đôi mắt như pha lê hiếu kỳ quan sát xung quanh. Khi đến rìa rừng rậm, Diệp Vô Thần rốt cuộc mở miệng hỏi:

- Đại Ngưu, thập cấp người nhắc tới lúc trước, là cấp bậc phân chia võ công của thế giới này ư?

- Võ công, đó là thứ gì vậy? –Sở Kinh Thiên trợn trừng mắt trâu hỏ, nhưng lập tức lại giật mình:

- Không sai, đó đích xác là cấp độ thực lực của Thiên Thần đại lục.

Nơi đây không có võ công? Diệp Vô Thần nhíu mày, hỏi:

- Vậy người ở đây bình thường tu hành cái gì?

Sở Kinh Thiên sờ sờ đầu:

- Cái này thì nhiều, có luyện kiếm, luyện cung tiễn, luyện thích khách tốc độ nhanh... À, đúng rồi, còn có một vài người luyện ma pháp gì đó, tóm lại là rất nhiều. Tổng thể mà nói thì luyện kiếm vẫn là nhiều nhất, dù sao thì kiếm cũng là vua của vạn binh khí mà.

- Vậy phân chia cấp độ là thế nào? –Diệp Vô Thần vừa suy nghĩ vừa hỏi.

- Điều này... Dựa theo thực lực cao thấp, có thể từ nhất cấp, nhị cấp, tam cấp... thẳng đến thập cấp. Có thể đạt bất cấp trở lên đều là cường giả. Mà thập cấp trở lên lại là cường giả trong cường giả, sau khi vượt qua thập cấp cấp độ là Linh cấp, Thiên cấp, Thần cấp. Người có thể đạt tới Linh cấp thì có thể ngạo thị quần hùng, có thể đạt đến Thiên cấp thì có thể làm nhất đại tông sư, mà có thể bước vào Thần cấp có thể ngạo thị thiên hạ. Nhưng người đạt đến Thần cấp thì hiếm có vô cùng. Theo như lời gia gia ta, năm đó cả

Thiên Thần đại lực cao thủ có thể đạt đến Thần cấp chỉ có bốn người, họ không ai không phải như Thần. –Sở Kinh Thiên vẻ mặt trông mong nói.

Diệp Vô Thần khẽ gật đầu:

- Bốn người bọn họ hẳn chính là đỉnh cao thực lực của Thiên Thần đại lực nhỉ.

- Không! –Sở Kinh Thiên lại lắc đầu:

- Còn có một người, nàng mới thực sự là người mạnh nhất Thiên Thần đại lực. Tên của nàng không ai biết, bởi vì nàng chưa bao giờ nói chuyện, vũ khí nàng dùng tên là ‘Thiên Phật’, cho nên người của Thiên Thần đại lực năm ấy đều xưng nàng là ‘Thiên Phật Chi Nữ’. Nghe gia gia nói, nàng giết người thành tính, tay nhiễm vô số máu tươi, năm ấy bốn đại Thần cấp cao thủ liên thủ, đồng thời bố trí Tỏa Ma Trận mới chế phục được nàng, sau cùng bắt đắc dĩ dùng Phong Ma Liên ngay cả Thần đều không thể phá hủy khóa nàng trong Phong Ma Tháp. Bởi vì nàng tuy bị nhốt, nhưng đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, cái gì cũng đều không thể thương tổn nàng.

- Thiên Phật Chi Nữ? Người này không ngờ lại là nữ? –Diệp Vô Thần ngạc nhiên nói.

- Đúng vậy. Hơn nữa phong tỏa nàng lại vẫn chưa hết, Phong Ma Tháp từ sau khi khóa nàng lại, một ít ác nhân vốn dĩ bị nhốt ở bên trong không ngờ toàn bộ chết trong một đêm, ngay cả hoa cỏ cây cối xung quanh Phong Ma Tháp đều khô héo mà chết. Chẳng những như thế, sau này bất kể ai tiến vào Phong Ma Tháp, hoặc vĩnh viễn không thoát khỏi, hoặc cả mạng là máu ra ngoài, sau đó giống như nổ diên gặp người thì cắn, không vượt quá nửa canh giờ thì sẽ chết, không ai biết họ rốt cuộc nhìn thấy cái gì ở bên trong. Sau này không còn ai dám tiến vào nữa. Thiên Thần đại lực cũng bởi vậy lưu truyền một câu nói – “Thà vào Diêm Vương Điện, chớ vào Phong Ma Tháp”.

Sở Kinh Thiên thở ra một hơi thật dài, nói tiếp:

- Cho nên nói, vị tên ‘Thiên Phật Chi Nữ’ nọ mới là đáng sợ nhất. Có điều ta tuy chưa từng gặp nàng, nhưng dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng, nữ nhân như ma quỷ này nhất định là... mắt như chuông đồng, miệng như chậu máu, tai to mắt lớn... Tóm lại là rất đáng sợ.

Diệp Vô Thần gật đầu, nhớ kỹ hai cái tên ‘Thiên Phật Chi Nữ’ và ‘Phong Ma Tháp’ này.

- Đại Ngươi, với thực lực của ngươi, ngươi có thể đạt đến cấp độ thực lực nào?

- Ta ấy à... Miễn cưỡng đạt tới thập cấp. –Sở Kinh Thiên có chút ảo não sờ đầu, dường như rất bất mãn với thực lực hiện tại của mình. Bởi vì gia gia của gã định tiêu chuẩn của gã thực sự quá cao, khiến gã tưởng rằng tiến cảnh của mình một mực đều rất thông thả. Nhưng nếu gã ra đến bên ngoài, thì sẽ biết có thể ở tuổi này đạt tới thực lực Thập cấp thật sự chỉ có thể dùng hai chữ ‘thiên tài’ để hình dung.

- Vậy thực lực của ta thì sao? Ấng chừng có thể ở cấp độ mấy cấp? –Diệp Vô Thần hỏi.

Sở Kinh Thiên trợn to mắt, ánh mắt lướt qua kỹ lưỡng người hẳn từ trên xuống dưới một lần, sau đó lắc đầu:

- Nhìn không ra. Bình thường mà nói, đạt tới một cấp độ nào thì sẽ phóng thích ra khí tức cấp độ đó đặc hữu. Diệp lão đệ có thể bóp đá thành phấn, thực lực hẳn là lực cấp trở lên, nhưng khí tức trên người người... Chà, hệt như không có bất kỳ năng lực nào, hơn nữa thoát nhìn giống như một kẻ đọc sách thôi.

Sở Kinh Thiên càng nhìn càng mơ hồ, sau cùng chỉ có thể than vãn một tiếng, xem ra tu vi linh giác của mình vẫn không tới nơi tới chốn.

Diệp Vô Thần cười nhạt, khước miệng giặt giặt:

- Con mời của ngươi tới rồi.

- Con mời? Ở đâu? –Sở Kinh Thiên đầu tiên là mơ hồ hỏi một câu, sau đó rốt cuộc phát giác ra thanh âm đằng sau, vội xoay người, đồng thời cầm lấy thiết kiếm, lăm bắm một câu:

- Kỳ quái, tại Diệp lão đệ sao còn hữu dụng hơn so với ta.

Từ tiếng bước chân mà phán đoán, đây hẳn là một con dã thú cỡ lớn, Sở Kinh Thiên hưng phấn rống một tiếng, sau đó xông về phía thanh âm, đồng thời không quên quăng lại một câu:

- Là đại gia hỏa đó, các người đi có chút nguy hiểm, ta lập tức sẽ trở lại.

Sở Kinh Thiên vẫn vô ý thức quy kết Diệp Vô Thần yếu ớt thành ‘người đọc sách’ trong miệng gia gia.

6. Chương 6: Vô Thần Quyết.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 6: Vô Thần quyết.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Chân trước hắn vừa mới đi, trong rừng cây lại xôn xao một hồi, một sinh vật toàn thân trắng muốt bỗng vồ về phía bên này, Ngưng Tuyết bị kinh sợ vội vã trốn đằng sau Vô Thần. Diệp Vô Thần nghiêng mắt, chân khẽ động, một cành cây khô dài chừng hơn mười cm bị hắn đá bay ra, như mũi tên nhọn bắn thẳng yết hầu nó. Thân thể nó trong khi trốn chạy bỗng lao đảo một cái, lăn lộn vài vòng trên đất mới không còn động tĩnh nữa.

Ngưng Tuyết thò đầu nòng ra, hiếu kỳ nhìn về phía đồng trắng đã không chút động đậy đó, hỏi:

- Ca ca, đây là động vật gì?

Diệp Vô Thần xách nó lên, nhìn một lát rồi nói:

- Đây giống một loại sinh vật gọi là thỏ, có điều so với thỏ ta biết thì phải lớn hơn rất nhiều.

Tại thế giới này, loại sinh vật này có phải cũng là giống thỏ nào đó hay không.

- Tuyết Nhi, đói không? –Diệp Vô Thần bỗng cười hỏi. Chính hắn và tiểu nha đầu này ngay cả bữa sáng đều vẫn chưa ăn. Mà đây cũng là một trong những mục đích hắn ra ngoài ‘đi săn’. Hiện tại Ngưng Tuyết thoạt nhìn quá gầy yếu, một cơn gió nhẹ đều đủ để thổi ngã nàng.

Diệp Ngưng Tuyết nguyên là lác đầu, sau đó rốt cuộc lại đáng thương gật đầu.

Diệp Vô Thần mỉm cười, nói:

- Quay người đi.

Diệp Ngưng Tuyết nghe lời quay người đi. Vô Thần tìm một cành cây sạch sẽ xuyên thân thể con thỏ quái dị này lại, vươn ngón tay phải ra, đầu ngón tay không ngờ lại bốc lên ngọn lửa màu đỏ. Ngọn lửa vừa tiếp xúc con thỏ, lập tức trong nháy mắt nướng khắp toàn thân nó một cách quỷ dị, nướng sạch lông thỏ của nó. Vô Thần hơi chăm chú, ngọn lửa đầu ngón tay dần từ màu đỏ biến thành màu đỏ thẫm, nướng cháy toàn thân nó, một mùi thịt lan tràn tứ phía, Ngưng Tuyết bụng sớm đã đói ừng ực không kìm nổi díp díp cái mũi nhỏ, len lén nuốt nước miếng.

Hơn mười giây, thịt thỏ đã chín hết, Diệp Vô Thần thu lửa, bày tay cách không phẩy một cái, nhất thời, một cỗ khí tức hàn băng màu lam truyền qua, hạ thấp nhiệt độ của thịt thỏ. Nếu như Sở Kinh Thiên còn ở đây nhất định sẽ kinh ngạc rớt cả cằm, một người đồng thời có được hai loại nguyên tố đã cực kỳ khó, đồng thời có được lực lượng thủy hỏa quả thực là không thể tưởng tượng. Bởi vì thủy hỏa xung khắc, đây chính là thượng thức toàn Thiên Thần đại lục ai cũng đều biết!

Diệp Vô Thần hài lòng cười, xé một chiếc đùi thỏ đặt vào trong tay Ngưng Tuyết:

- Tuyết Nhi, ăn đi.

Nước miếng Ngưng Tuyết đều đã sắp không kiềm nén nổi, mấy ngày nay nàng mỗi ngày đều chỉ ăn một ít trái cây như vậy, vốn dĩ chưa từng được đụng đến đồ mặn. Chỉ là hương vị đã khiến nước miếng nàng sắp tràn khỏi khóe miệng. Nàng vội tiếp lấy, ngửi nhẹ một lần, lại không hề vội vã lập tức cắn xuống, mà là biểu lộ ra vẻ tiếu ý ngọt ngào về phía Vô Thần:

- Cảm ơn ca ca.

Trông nàng bắt đầu cắn nhẹ từng miếng từng miếng, dường như không vội ăn hết quá nhanh, khóe miệng Vô Thần lộ ra một nụ cười mỉm, Ngưng Tuyết lúc này không thể nghi ngờ là một chấm vẽ duy nhất trong thế giới trống rỗng của hắn.

Xé một miếng, mùi thịt lan ra tứ phía. Diệp Vô Thần thoáng kinh ngạc, bởi vì độ thơm ngon của con 'thỏ' này hơn xa thịt thỏ trong ký ức. Đúng lúc này, một hồi tiếng bước chân nặng nề và tiếng vật nặng bị kéo lê trên đất sanh sinh ra truyền tới.

Bỗng nhiên, tiếng bước chân ấy khựng lại, lập tức lại nhanh hơn vài phần, theo đó là tiếng thì thầm của Sở Kinh Thiên càng ngày càng gần:

- Kỳ quái, ta không ngờ lại ngửi thấy mùi thịt Thiểm Điện Thỏ, chẳng nhẽ...

Sở Kinh Thiên kéo theo một con heo rừng quái dị hình thể so với thân thể gã còn khổng lồ hơn bước mau trở về, sau đó men theo nơi phát ra mùi thịt tầm mắt bỗng chốc rơi vào trong tay Diệp Vô Thần, gã bước mau tới, trợn to mắt trêu nói:

- Không ngờ thật sự là Thiểm Điện Thỏ, hương vị này ta đến tận bây giờ vẫn không quên.

- Thiểm Điện Thỏ? Rất lợi hại ư? –Diệp Vô Thần đưa toàn bộ nửa con thỏ cho gã, Sở Kinh Thiên cũng không khách khí, lẳng con heo rừng lên đất, hai tay tiếp lấy, sau đó tham lam ngửi, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ:

- Loài Thiểm Điện Thỏ này tuy không có năng lực công kích gì, nhưng tốc độ của nó rất nhanh, chạy như tia chớp màu trắng vậy, người bình thường khó có thể trực tiếp bắt chúng. Ngay cả ta mười năm nay cũng chỉ từng bắt được ba lần. Tuy khó bắt nhưng chất thịt của nó rất ngon, khó có gì có thể so sánh nổi. Diệp lão đệ, bản lĩnh khá đấy! –Sở Kinh Thiên dựng ngón tay cái, sau đó rất không lịch sự gặm lấy gặm để.

Người cẩu thả như gã quả thực không nghĩ qua con thỏ này sao lại vừa bắt được đã chín.

- Trùng hợp thôi. –Diệp Vô Thần nói, sau đó thuận miệng hỏi:

- Con Thiểm Điện Thỏ này có thể xếp mấy cấp?

- Đây là tam cấp ma thú, coi như là nổi bật trong ma thú cấp thấp. Tứ cấp đến thất cấp là Trung cấp ma thú, bát đến thập cấp là Cao cấp ma thú. Phân chia cấp độ thực lực thú và người là hoàn toàn như nhau, đại biểu thực lực cũng như vậy. –Gã gặm thịt thỏ, thanh âm lẫn lộn nói không rõ, sau đó đá một cước vào con heo rừng nằm trên đất:

- Đây là ngũ cấp ma thú, thực lực tương đương với một cường giả ngũ cấp, người bình thường đụng phải thì thật là xui xẻo.

Diệp Vô Thần gật đầu, không hỏi nữa.

- Đúng rồi Diệp lão đệ.... –Sở Kinh Thiên lau khóe miệng:

- Người tu luyện là công pháp gì? Ta không ngờ lại không cảm giác được khí tức trên người ngươi, nguyên nhân nhất định là do công pháp đó.

- Ta tu luyện là cái gì ư? –Diệp Vô Thần ngâm nga một tiếng, qua một lát thất thần, lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết.

Sở Kinh Thiên nguyên là đàn ra, sau đó cười ha hả nói:

- Ta nhớ ra rồi, gia gia từng nói người không nhớ được chuyện ngày trước.

Diệp Vô Thần im lặng cảm thụ khí tức di chuyển trong cơ thể một lát, nói:

- Nếu ta đã có tên mới của mình, thì nó cũng nên có tên mới của nó. Trước khi không biết tên thật của nó, thì hãy gọi là ‘Vô Thần quyết’ đi.

Lực lượng thần kỳ, hẳn không thuộc thế giới này, cũng sẽ không xuất hiện ‘Vô Thần quyết’ thứ hai.

- Vô Thần quyết? Hay... hay... -Sở Kinh Thiên ậm ờ ứng hai tiếng, cũng không biết hay ở đâu, hơn nữa con Thiểm Điện Thỏ trong tay đã bị gã ăn sạch sẽ như gió cuộn mây tan, vút xươg đi, như chưa thỏa mãn chếp chếp miệng, dùng lá cây lau tay, lúc này mới bỗng nhớ tới hình như không để lại cho Vô Thần lão đệ một ít, nhất thời sắc mặt cứng đờ, sờ đầu rất xấu hổ cười trừ.

Diệp Ngưng Tuyết cuối cùng cũng ăn xong, nàng kéo nhẹ góc áo Vô Thần, nhỏ giọng nói:

- Ca ca, muối ăn no rồi.

- Ừm. -Vô Thần đáp một tiếng, sau đó ngồi cả người xuống, ngón tay lau khóe miệng nàng vài cái, lau sạch sẽ dầu mỡ còn dính lại trên mép nàng, lại dùng phương pháp tương tự lau sạch tay nàng. Lần này kéo tay nàng, ánh mắt như có thâm ý nhìn về phía trước:

- Đi thôi, chúng ta vào trong xem thử.

- Ách, được. -Sở Kinh Thiên sau đó vác sọt lên, một tay kéo lê con heo rừng ở đằng sau. Trên mặt không có bất kỳ vẻ cật lực nào, phẳng phất như kéo một con châu chấu. Nói đến sức lực, cho dù là mười Diệp Vô Thần cũng không bằng Sở Kinh Thiên.

7. Chương 7: Hỏa Diễm Sư Tử.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 7: Hỏa Diễm Sư Tử.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Ba người dọc đường đi gặp phải vô số thú lớn nhỏ xui xẻo, cơ bản đều bị Sở Kinh Thiên một quyền đánh ngã. So sánh với dã thú cấp bậc phổ biến không cao ở đây, Sở Kinh Thiên ngược lại càng giống một con dã thú. Sau một canh giờ, chiếc sọt sau lưng gã đã gần đầy, trên tay kéo hơn chục con dã thú lớn cột xâu lại với nhau, vác trọng lượng lớn đi lâu như vậy, dù là Sở Kinh Thiên gã cũng bắt đầu hơi có chút cật lực. Nhưng Diệp Vô Thần vẫn luôn kiên trì muốn đi tới trước, như muốn dạo khắp nơi này, Sở Kinh Thiên đành cần rằng kiên trì theo ở phía sau.

Càng xâm nhập, không khí càng yên lặng, sau khi lại qua gần nửa canh giờ, Sở Kinh Thiên rốt cuộc đặt móng ngồi xuống đất, thở phì phò nói:

- Diệp lão đệ, hôm nay tới đây thôi, tiến thêm nữa chính là nơi con Hỏa Diễm Sư Tử thường lui tới. Ta đánh không lại còn có thể chạy, người và đứa nhỏ kia thì quá sức.

- Hỏa Diễm Sư Tử? -Diệp Vô Thần nhớ tới đây là con thập cấp ma thú hẳn không thể chế phục mà Sở Kinh Thiên từng nói. Hắn liếc về phương xa, hỏi:

- Qua địa bàn của Hỏa Diễm Sư Tử là nơi nào?

Sở Kinh Thiên khẽ thở một hơi, nói:

- Nơi đó là giáp danh kết giới. Chính là cái kết giới đáng sợ ấy khiến người ta có thể tiến vào nhưng không thể ra, ngay cả gia gia ta đều...

Diệp Vô Thần không nói câu nào, kéo Ngưng Tuyết đi về phía trước.

- Này! Diệp lão đệ, nơi đó nguy hiểm!- Sở Kinh Thiên vội đứng dậy đuổi theo, mà ngay lúc này, phía trước bỗng truyền ra một tiếng sư tử hống. Sở Kinh Thiên giật nảy mình, bước chân nhanh thêm vài phần, cản ở trước người Diệp Vô Thần:

- Diệp lão đệ, là con Hỏa Diễm Sư Tử đó, chúng ta đã tiến vào địa bàn của nó rồi, mau cùng cô nhóc rời đi!

Vừa dứt lời, lại là một tiếng sư tử hống tương tự truyền tới, một con sư tử toàn thân rực lửa đỏ, cao hơn hai thước xuất hiện trong tầm mắt. Cừu nhân gấp lại, hết sức đỏ mắt, nhìn thấy Sở Kinh Thiên, nó hống giận một tiếng, đâm thẳng tới. Còn chưa tới gần người, nó đã há to miệng, một hỏa cầu thật lớn phun tới.

Sở Kinh Thiên ngưng thần phòng bị nhảy sang bên thoát khỏi lộ tuyến tấn công của hỏa cầu, tóm lấy thiết kiếm vừa muốn xông về phía Hỏa Diễm Sư Tử, bỗng con người co rụt, lúc này mới nhớ tới Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết đứng ở phía sau, cuống cuồng quát lớn:

- Mau tránh!

Ngọn lửa tới gần, Diệp Vô Thần vừa muốn kéo Ngưng Tuyết né tránh, bỗng một loại cảm giác kì dị sinh ra trong đáy lòng, ánh mắt khẽ chớp, lại đuổi tay bắt lấy luồng lửa đó.

Xèo!

Luồng lửa ngay cả Sở Kinh Thiên đều không dám chạm đó lại bị Diệp Vô Thần trực tiếp bắt vào trong tay, sau đó theo lòng bàn tay hần lấp lánh một tia lam quang, ngọn lửa như gặp phải nước lạnh trong một tiếng ‘xèo’ mau chóng dập tắt.

Sở Kinh Thiên trừng đôi mắt trâu, phảng phất như nhìn thấy chuyện không thể tin nổi nhất trên thế giới vậy.

Diệp Vô Thần liếc lòng bàn tay... Không chút tổn hao gì, ngay cả một sợi lông đều không thương tổn đến. Luồng lửa ấy mang cho hắn một loại ấm áp, mà không phải nóng bỏng.

Không riêng gì Sở Kinh Thiên, ngay cả Hỏa Diễm Sư Tử đều dờ dẩn ở đó, nó lại gầm nhẹ một tiếng, miệng liên tiếp phóng thích ra ba luồng lửa bay về phía Diệp Vô Thần, sau đó mang theo một cỗ khí thế nặng trĩu xông về phía hắn, ngược lại quên mất mục tiêu vốn có của nó.

Lần này Diệp Vô Thần không vươn tay ra bắt, càng không tránh né, ba luồng lửa đánh trúng chính diện thân thể hắn, khiến hắn lui về sau liên tiếp ba bước, lại không chịu bất cứ tổn thương nào, ngay cả y phục đều không bị cháy. Nghênh đón Hỏa Diễm Sư Tử, hai tay hắn cùng vung lên, hai mũi gai băng mang theo hàn khí hình thành trong tay, sau đó ném về phía Hỏa Diễm Sư Tử.

Nhất cấp Thủy Ma Pháp Sư của Thiên Thần đại lục có thể phóng thích ra Thủy hệ ma pháp ‘Băng Lăng Thuật’ cấp thấp nhất, nếu là bình thường, công kích như vậy ở trước mặt Hỏa Diễm Sư Tử thập cấp còn chưa tới gần thì đã tan chảy, nhưng tốc độ phi hành của hai ngọn Băng Lăng này cực kỳ nhanh, trong nháy mắt ngăn ngừa liền không chút lưu tình đâm vào trong đôi mắt yếu ớt nhất của Hỏa Diễm Sư Tử.

Nương theo tiếng sư tử hống thê thảm, Hỏa Diễm Sư Tử nặng nề ngã xuống đất. Sở Kinh Thiên sao có thể bỏ qua cơ hội này, gã nhảy mạnh lên, lực lượng toàn lực ngưng tụ hai tay, thiết kiếm trong tay trong một tiếng gầm lớn dùng lực đâm xuống, đâm vào bộ phận yết hầu của Hỏa Diễm Sư Tử. Hai mắt Hỏa Diễm Sư Tử dưới cơn đau kịch liệt lực lượng tan hết, căn bản không còn sức lực ngăn cản, yết hầu bị đâm thủng dễ dàng. Nó giãy dụa kịch liệt một hồi, rồi không cách nào nhúc nhích được nữa.

Sở Kinh Thiên rút thiết kiếm, chọc chọc con Hỏa Diễm Sư Tử, cười ngây ngô:

- Như thế mà đã chết rồi? Đơn giản như vậy đã chết rồi? Lúc trước ta và nó đụng nhiều lần như vậy đều không hành chết nó, y phục còn bị nó đốt hỏng vài bộ. -Gã dựng ngón cái về phía Diệp Vô Thần:

- Diệp lão đệ, thật là có người. Ta lúc ấy luôn nghĩ đâm vào mắt nó, nhưng một lần đều chưa từng thành công. Người không ngờ lại tiện tay đã phế hai... Hả? Người còn là Thủy Ma Pháp Sư?

Sắc mặt Diệp Vô Thần có chút trắng bệch, hần khoát tay nói:

- Chỉ là trùng hợp, ta biết một ít Thủy hệ ma pháp, nhưng cùng lắm cũng chỉ có thể phóng thích ra Băng Lăng cơ bản nhất mà thôi.

Diệp Vô Thần nói là lời thật, vền vẹn chỉ phóng thích ra hai Băng Lăng đơn giản nhất, hần cảm giác thấy loại lực lượng nào đó trong cơ thể đã thiếu hụt đi phân nửa.

- Đại Ngưu ca, người mang con Hỏa Diễm Sư Tử này về trước, thế nào? Ta muốn cùng Ngưng Tuyết đi dạo ở chỗ này, dù sao nơi đây sẽ không còn có nguy hiểm gì nữa rồi.- Diệp Vô Thần có chút xuất thần nói, trong thanh âm bình thản mang theo giọng điệu không cho phản bác rõ ràng.

Sở Kinh Thiên nguyên là sưng sốt, sau đó gật đầu nói:

- Vậy được rồi, mang nhiều đồ thế này ta cũng hơi mệt, các người nhất định phải về sớm đây.

Rất nhanh, gã đã đỡ Hỏa Diễm Sư Tử không còn lửa lên vai, kéo theo hàng đồng chiến lợi phẩm của gã đi về, thỉnh thoảng nhiều lần len lén quay đầu muốn xem Diệp Vô Thần chuẩn bị làm gì.

- Đi thôi. -Kéo Diệp Ngưng Tuyết xinh xắn, sắc mặt Diệp Vô Thần thận trọng đi về phía trước. Đi ước chừng trăm thước, bước chân hần bỗng khựng lại, bởi hần cảm giác được mình phảng phất như đụng phải một bức tường trong suốt. Sau khi nhủ mảy may suy tư một hồi, hần bỗng ôm Ngưng Tuyết lên, sau đó đặt nàng cách mười thước, nghiêm túc nói:

- Ngoan ngoan đứng ở đây, đừng động đây.

Ngưng Tuyết nhu thuận gật đầu, sau đó đôi mắt nhìn không chớp mắt về vị trí lúc đầu hần đi tới.

Đây chính là tầng kết giới phong tỏa nơi đây ư?

Diệp Vô Thần hít nhẹ một hơi, ánh mắt ngưng trọng, có chút cật lực thao túng vài luồng khí lưu trong thân thể, dồn toàn bộ lực lượng của 'Vô Thần quyết' vào tay phải, khiến cả tay phải đều bị quang mang trong suốt bao phủ. Hần quát khẽ một tiếng, hóa chưởng thành đao, mạnh mẽ bổ về phía kết giới trong suốt trước mắt.

Cheng!

Không có tiếng va chạm và tiếng nổ rền như trong dự liệu, sau một tiếng vang nhỏ, lực phản chấn cực lớn đã bắn văng thân thể Diệp Vô Thần ra ngoài. Hần khó chịu hừ một tiếng từ trên đất lăn dậy, tay trái khẽ nắm tay phải đang đau đớn đến tận tim, trán ứa mồ hôi lạnh.

- Ca ca! -Một tiếng hô lo âu vang lên, Diệp Ngưng Tuyết vội vã chạy tới, trên khuôn mặt nhỏ đầy vẻ kinh hoảng. Diệp Vô Thần cười cười, nhìn đôi mắt gần như sắp tuôn lệ kia, nhẹ giọng nói:

- Tiểu Tuyết Nhi đừng lo lắng, ta không sao, chỉ là bị va một cái mà thôi.

8. Chương 8: Nam Hoàng Kiếm.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 8: Nam Hoàng Kiếm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Vậy.. ca ca có bị thương hay không? –Ngưng Tuyết lo lắng nhìn toàn thân hắn, thanh âm đều mang theo ghen ngào. Diệp Vô Thần bất đắc dĩ cười, đành ôm nàng lên, sau đó đặt ở vị trí lúc trước, nhón cái mũi nhỏ của nàng nói:

- Nghe lời ca ca, ngoan ngoãn đứng ở đây, ca ca bảo đảm lần này một chút chuyện đều sẽ không có.

Ngưng Tuyết còn muốn mở miệng nói gì đó, nhưng rốt cuộc cố nén không nói ra, nắm chặt tay nhìn theo hắn. Nàng biết ca ca hiện tại nhất định đang làm chuyện nguy hiểm gì đó.

Diệp Vô Thần lại đi tới trước kết giới, mà lần này, ánh mắt hắn không phải rơi lên kết giới, mà là mặt đất ở dưới chân. Hắn cúi đầu đi tới đi lui, ánh mắt cực kỳ ngưng trọng. Sau đó hắn ngồi cả người xuống, sau một hồi trầm mặc, gờ nắm tay phải, ngưng tụ lực lượng vừa mới khôi phục lên đó, mạnh mẽ đánh lên mặt đất.

Một tiếng vang rền, mặt đất khẽ rung, mặt đất trước người Diệp Vô Thần bị đánh ra một hố nông sâu hơn nửa thước, rộng nửa thước. Vô Thần lực lượng lại thiếu hụt nên đầu văng mắt hoa một hồi, hắn ổn định thân thể mình, ngưng tụ thị lực nhìn về phía dưới. Trong chiếc hố nông lộ ra tầng đất bằng phẳng lạ kỳ, phẳng phất như có lực lượng nào đó đang bảo vệ nền đất dưới nửa thước không bị bất kỳ thương tổn nào vậy. Mà khiến Vô Thần con người co rụt chính là luồng quang mang màu vàng chợt lóe lên nọ. Đây là chuôi kiếm của một thanh kiếm, kim mang phóng ra chói mắt, thân kiếm vùi dưới đất, mà vền vền chỉ có chuôi kiếm trần trụi ở bên ngoài là loáng thoáng phát ra một cỗ khí thế khiến người ta nín thở.

Đây là...

Diệp Vô Thần không lưỡng lự, hai tay nắm lên chuôi kiếm. Nhất thời, một luồng kim mang nhu hòa bao phủ hai tay hắn. Hắn hơi dùng lực, thân kiếm màu vàng liền trong tiếng ‘két két’ bị rút ra từ mặt đất, không bao lâu liền lộ ra toàn bộ diện mạo của nó.

Ngay vào một khắc thân kiếm hoàn toàn bị rút ra đó, mặt đất bỗng rung chuyển kịch liệt, tiếng nghiền nát liên miên không dứt vang tại bên tai. Trong nhất thời, không gian cách tuyệt với đời, đã bị phong ấn không biết bao nhiêu năm này như phát sinh động đất kịch liệt, người hoảng thú loạn. Trước căn nhà cỏ, lão nhân đang nhắm mắt dưỡng thần mở choàng đôi mắt, nhìn về phía bầu trời, theo đó biến sắc:

- Kết giới... bị phá rồi!

Mặt đất rung chuyển, thanh âm bên tai đều không hấp dẫn tâm thần Diệp Vô Thần, hắn ngơ ngác nhìn thanh cự kiếm bị mình cầm trong tay. Chuôi kiếm hơn ba mươi cm, thân kiếm lại dài hơn thước, lưỡi rộng hơn mười cm, toàn thân màu vàng, sáng bóng như gương. Ngoại trừ vị trí mũi kiếm khắc một chữ ‘Nam’ nho nhỏ, thì bất kể là thân kiếm hay chuôi kiếm đều không còn văn lộ nào khác. Mà lúc này, một tia thanh âm mờ ảo vang vọng sâu trong ý thức hắn...

- Khởi đầu của thiên địa, trong hỗn độn cùng lúc sinh ra hai sinh mệnh thể sớm nhất. Họ cùng lúc thức tỉnh, trời sinh chính là cừu địch như số mệnh, một người chiếm cứ phía Nam hỗn độn, một người chiếm cứ phía Bắc hỗn độn, đồng thời tự phong là Nam Hoàng và Bắc Đế. Nam Hoàng Bắc Đế tranh đấu nhiều năm, chưa có kết quả, cuộc chiến giữa họ khiến hỗn độn bắt đầu rạn nứt, từ nay có thiên, địa, nhân, thần, ma...

Thanh âm trong đầu đến đây bỗng gián đoạn, dường như bị trực tiếp cắt ngang không có đoạn dưới.

- Lúc này là người đang gọi ta? –Nhìn kiếm trong tay, Diệp Vô Thần nhắm mắt, dùng tâm niệm hỏi.

- Vâng... Là tôi. –Trả lời hắn lại là thanh âm một thiếu nữ, hơn nữa trong thanh âm lộ rõ vẻ khẩn trương bất an.

- Người là ai?

- Tôi... tôi không biết.

- Người vì sao kêu gọi ta?

- Tôi không biết.

- Vậy người biết ta là ai chẳng?

- ...Tôi không biết.

Trên trán Diệp Vô Thần ứa mồ hôi:

- Vậy người biết cái gì?

Thanh âm thiếu nữ càng thêm khẩn trương khủng hoảng:

- Chủ nhân đừng tức giận, tôi thật sự không biết tôi là ai... Tôi chỉ biết tên của tôi gọi là Nam Nhi, bị phong ấn trong thanh kiếm này, mà ngài là chủ nhân của tôi, chỉ có ngài mới có thể cứu tôi ra.

- Lý do. –Diệp Vô Thần lau mồ hôi lạnh trên trán, đây đều là không biết ư, vừa rồi còn nói không biết như ngu ngốc mà.

- Tôi không biết... À, là cảm giác! Tôi ngủ đã rất rất lâu rồi, sau đó bỗng tỉnh lại, bởi vì tôi cảm giác được chủ nhân đã tới, cho nên tôi liều mạng gọi chủ nhân. –Thanh âm thiếu nữ trở nên tíu tít.

Diệp Vô Thần nhú mày, hỏi:

- Nếu người nói ta có thể cứu người ra, vậy người nói cho ta biết ta nên dùng phương pháp gì cứu người.

- Tôi không biết.

-

- Bỏ đi. –Diệp Vô Thần toàn thân dâng lên một cảm giác vô lực:

- Người sau này cứ đi theo ta, nếu ngày nào đó người nhớ tới thì hãy nói với ta.

- Vâng, cảm ơn chủ nhân, thật sự cảm ơn chủ nhân. –Thiếu nữ vui mừng ứng tiếng. Kiếm trong tay Diệp Vô Thần nhất thời hóa thành một luồng kim mang, bắn vào mi tâm hắc, mà giữa mi tâm hắc liền thêm một chấm kim mang khó có thể nhìn rõ.

Người bị phong ấn trong kiếm... Kiếm hóa thành năng lượng thể vẫn ở trên thân thể người... Loại chuyện này hẳn là khó tin, vì sao mình lại không chút may mắn cảm thấy kinh ngạc, ngược lại có một loại cảm giác quen thuộc.

Hắn lung lay đầu, nhìn về đằng trước của mình. Kết giới cứ thế bị hủy, mà nguồn cội kết giới sinh ra không ngờ lại bởi thanh kiếm ấy. Vậy rốt cuộc là thanh kiếm thể nào, lại vì sao vùi ở đây, vì sao lại bố trí một kết giới như vậy.

Vậy những mảnh ký ức viễn cổ xuất hiện trong đầu mình, liên quan tới Nam Hoàng Bắc Đế là cái gì?

Hắn không mong chờ quá mức có thể từ trong miệng thiếu nữ tên ‘Nam Nhi’ kia nhận được đáp án, bởi vì có lẽ hỏi nàng cái gì nàng đều sẽ trả lời không biết.

Khi Vô Thần dẫn theo Ngưng Tuyết trở về, lão nhân vẫn bình tĩnh ngồi ở đó, khí tức vững vàng như ngọn núi lớn không cách nào lay chuyển. Mà bên người ông, Sở Kinh Thiên lúc quay sang trái lúc quay sang phải nói gì đó với lão nhân, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng. Nhưng lão nhân vẫn một câu không nói như trước, làm Sở Kinh Thiên sốt ruột đứng ngồi không yên.

Nhìn thấy Diệp Vô Thần trở về, đôi mắt Sở Kinh Thiên sáng ngời, vội vã nghênh đón, hô từ rất xa:

- Diệp lão đệ, nói cho người một tin tức tốt, kết giới cổ quái kia không ngờ tự nhiên biến mất, chúng ta có thể ra ngoài rồi!

Vô Thần cười nhạt, không nói gì.

Ánh mắt sắc như dao của lão nhân quét qua người hắn, khí thế như thực chất khiến lồng ngực hắn như bị một tấm sắt nặng nề đè lên. Lão nhân thu ánh mắt, cười ha ha nói:

- Chàng thanh niên, hiện giờ kết giới đã phá, người có dự định gì?

Diệp Vô Thần cảm thấy kinh hãi, nhưng trên mặt bình tĩnh như ban đầu, mỉm cười nói:

- Qua quãng thời gian nữa hãy nói đi.

Diệp Ngưng Tuyết chớp chớp đôi mắt to của nàng, len lén nhìn Vô Thần, hoàn toàn không nghe hiểu họ đang nói gì.

Khoảng thời gian tiếp đó, việc duy nhất Diệp Vô Thần làm mỗi ngày chính là dẫn Ngưng Tuyết ra ngoài chơi đùa, đi bất cứ nơi nào nàng muốn đi, có lúc đi rừng rậm săn thú, có lúc đi rừng cây hái hoa quả, có lúc thậm chí như một đứa nhỏ cùng Ngưng Tuyết đi bắt bướm chơi. Trong thời gian hơn mười ngày ngắn ngủi họ gần như đảo khắp không gian từng bị phong ấn này. Mà Sở Kinh Thiên mỗi ngày đều bám dính theo sau họ, họ đi đâu thì gã theo đấy, nghiêm nhiên giống như một hộ vệ lưng hùm vai gấu... Bởi vì đây là ý của lão nhân, tự gã cũng hoàn toàn không chống đối làm như vậy.

Ngưng Tuyết mỗi ngày đều vui vẻ như một chú chim nhỏ thoát khỏi lồng, tiếng cười sảng khoái hết lần này tới lần khác tưới nhuần cõi lòng Vô Thần, nàng là chấm vẽ duy nhất trong thế giới trống rỗng của hắn, cũng luôn có thể xúc động nơi mềm yếu nhất trong cõi lòng hắn.

Chỉ là... Nhìn bóng trắng nhỏ xinh ấy, hắn thầm thở dài một hơi.

9. Chương 9: Giao Long Xuất Hải.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 9: Giao long xuất hải.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Bầu trời đằng đông chỉ xuất hiện vền vền một dải trắng phau. Diệp Vô Thần lẳng lặng đứng dậy, sau đó ngơ ngác nhìn Ngưng Tuyết đang trong giấc mộng một lát. Hai vết sẹo quái dị phá hủy khuôn mặt nàng, mà nàng đồng thời sở hữu một trái tim thuần khiết nhất. Hắn hôn nhẹ lên mặt nàng một cái, cuối cùng hạ quyết tâm, đứng dậy lẳng lặng ra ngoài.

- Muốn đi rồi sao? –Lão nhân ngồi trên gốc cây ông đã ngồi không biết bao nhiêu năm đó, quả trứng trong tay đập nhẹ xuống đất. Sở Kinh Thiên đứng trước mặt hắn, vẻ mặt không nỡ, rất lâu sau mới giương mắt nhìn, nói:

- Diệp lão đệ, thật sự phải đi ư?

Diệp Vô Thần gật đầu:

- Giúp ta chăm sóc Ngưng Tuyết. Con đường phía trước có lẽ đầy rẫy hung hiểm, ta không thể dẫn nàng đi... Chờ ta sau khi yên ổn, ta sẽ trở lại đón nàng. Nếu các ngươi không kịp chờ, cũng có thể đến lúc ấy dẫn nàng đi tìm ta.

Sở Kinh Thiên vừa muốn thề thốt bảo đảm, lão nhân đã lên tiếng:

- Yên tâm đi đi, trong vòng ba năm, chúng ta sẽ không rời khỏi đây, càng sẽ không để người ta ức hiếp Ngưng Tuyết nha đầu.

- Ba... ba năm? –Sở Kinh Thiên trợn trừng mắt nhìn lão nhân, nước mắt đều suýt nữa rơi xuống:

- Gia gia, ngài nói sẽ không là thật chứ? Ba năm... ba năm đó!

Lão nhân chẳng thèm để ý đến gã, mà lật tay, lòng bàn tay xuất hiện một đồ vật đen thui, vứt cho Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần tiếp lấy, đây là một chiếc nhẫn màu đen, ngoại trừ bên trên in một chữ ‘S’ cực nhỏ ra, thì không còn điểm đặc biệt nào khác.

- Đây là?

- Đây là một chiếc Trữ Vật Giới Chỉ, ở Thiên Thần đại lục cũng không xem là thứ gì hiếm có, hẳn là có chút tác dụng với người. –Lão nhân hòa nhã nói.

- Trữ Vật Giới Chỉ? –Trong mắt Diệp Vô Thần lóe lên một tia kinh ngạc, hắn gật đầu, đeo nó lên ngón trỏ bên tay trái, nói:

- Cảm ơn Sở gia gia, ân tình của ngài Diệp Vô Thần ta ngày sau nhất định sẽ báo đáp.

- Báo đáp ư? Người đã từng báo đáp rồi. –Lão nhân cười tủm tỉm nói. Kết giới đã phá, hẳn ban cho họ tự do như được sống lại trong cái ‘lao tù’ này. Phần ân tình này, mới là đại ân thực sự.

Diệp Vô Thần không biện bác, ung dung xoay người, sau đó khẽ vung tay:

- Sở gia gia, Đại Ngưu ca, giúp ta chăm sóc Ngưng Tuyết, chúng ra rất nhanh sẽ gặp lại.

Hắn không quay đầu, chậm chậm đi xa. Tay Sở Kinh Thiên vươn ra chơi với giữa không trung, nước mắt lưng tròng nhìn theo bóng lưng hắn biến mất trong tầm mắt mình.

- Cứ thế mà đi? –Sở Kinh Thiên lưu luyến lặp lại một tiếng, sau đó gã nghĩ đến cái gì đó, bỗng lủi đến trước mặt lão nhân, đáng thương hỏi:

- Gia gia, ngài lúc này nói trong vòng ba năm sẽ không rời khỏi là thật hay không vậy, nhưng con...

- Là thật, ít nhất ba năm, cũng có lẽ, vĩnh viễn sẽ không ra ngoài. –Ánh mắt lão nhân thâm thúy, bình tĩnh nói.

Sở Kinh Thiên suýt nữa không quỳ xuống trước lão nhân, bị nhốt ở nơi chim không ỉa nổi này đằng đằng mười lăm năm, gã ngày nhớ đêm mong nằm mơ cũng đều mong có một ngày có thể ra ngoài, nhưng vào ngày kỳ tích xuất hiện này, lại nhận được một kết quả như thế. Nếu lão nhân không đồng ý, gã bất kể là dùng phương pháp gì cũng không thể trốn khỏi lòng bàn tay của ông.

- Hẳn là một con giao long ra biển, mà người, ắt phải là một con mãnh hổ xuống núi. Trước khi người chưa thành mãnh hổ, người vĩnh viễn đừng mong ra ngoài. –Lão nhân không chút lưu tình nói, thân thể luôn ngồi ở đó đứng thẳng dậy.

- Mãnh hổ? Vậy con khi nào mới có thể trở thành mãnh hổ?

- Chờ người nhìn thấu Thiên Giai Chi Cảnh, người sẽ có tư cách đi ra khỏi đây. –Lão nhân nhìn về phương xa, bình tĩnh mà uy nghiêm nói.

- Thiên giai... Nhưng con năm năm đều không thể đạt tới Linh cấp, thì sao có khả năng trong vòng ba năm đạt tới Linh cấp sau đó lại đột phá Linh cấp đến Thiên cấp chứ. –Sở Kinh Thiên mặt đầy ủy khuất nói.

- Hừ! –Lão nhân luôn bình tĩnh như nước phát ra một tiếng hừ lạnh, tức giận quát:

- Sở gia chúng ta mỗi một đời đều phải đứng trên đỉnh cao kiếm đạo tại Thiên Thần đại lục đương thời, phụ thân người mất sớm, hiện giờ tất cả hy vọng của Sở gia đều rơi lên người người, nếu người ngay cả mục tiêu này đều không có lòng tin đạt tới, người làm sao xứng làm con cháu Sở gia ta, sao xứng làm cháu của Sở Thương Minh ta!

Sở Kinh Thiên vẻ mặt ngưng ngáp cúi đầu, một chữ đều không dám nói thêm.

Quả trượng trong tay lão nhân va mạnh xuống đất, theo đó là một tiếng giòn giã, quả trượng dựng thành cột thành bốn mảnh, mà trong tay lão nhân đã thêm một thanh kiếm dài nhỏ lấp lánh lam quang nhàn nhạt. Ông quát khẽ một tiếng, lam quang ở thân kiếm bắn tung tóe, lưỡi kiếm vốn dĩ chỉ có không đầy một thước lại bỗng dựng dài ra một luồng kiếm mang màu lam dài chừng hơn thước, ngay cả thân kiếm mảnh khảnh cũng bành trướng khoảng ba lần.

- Từ hôm nay trở đi, thanh kiếm này thuộc về người, ba năm sau thực lực của người vẫn bồi nhọ tên thanh kiếm này, vậy ta sẽ thu hồi vĩnh viễn. –Lão đầu vẩy tay, thanh kiếm nọ rạch thành một đường cong màu lam, cắm ở trước người Sở Kinh Thiên. Sở Kinh Thiên vội vã rút nó ra, hai tay kích động đến run rẩy.

- Thương Minh Kiếm... Thần kiếm Thương Minh! –Sở Kinh Thiên hai mắt tỏa sáng, kích động đến nỗi hận không thể ôm thanh kiếm trước mắt hôn hai cái. Nhưng ngoại trừ kích động, lại không có một chút kinh sợ nào cả, khiến lão nhân suýt nữa không nhận được gõ lên đầu gối một cái.

- Nhớ lấy, ba năm sau, nếu ngươi có thể thắng hắn, thì cầm kiếm đi thiên hạ, trừ ác giúp yếu. Nếu không thể thắng hắn, thì vĩnh viễn đi theo hắn, rõ chưa?

- Đã rõ đã rõ! –Sở Kinh Thiên cuống quýt đáp ứng, đôi tay thô to sờ lên Thương Minh Kiếm hết lần này tới lần khác, hết như đang sờ một cô gái bán hoa vậy. Cuối cùng, ánh mắt gã nghiêm túc, tay phải múa nhanh như điện, dùng Thương Minh Kiếm vẽ ra một hình cung màu lam trên không trung, sau đó vỗ ngực, thề thốt nói:

- Yên tâm đi gia gia, chỉ riêng vì xứng với thanh Thương Minh Kiếm này, con cũng sẽ khiến thực lực của mình đạt tới Thiên cấp trong vòng ba năm!

Lão nhân gật đầu, xoay lưng rời đi, khóe miệng lộ ra nụ cười như có như không. Năm ấy ông ba mươi tuổi mới chạm đến Thiên cấp chi cảnh, ba mươi lăm tuổi tiến vào Thiên cấp, sáu mươi tuổi đạt tới Thần cấp, đã được cho là tuyệt thế thiên tài. Hiện giờ, ông khát khao cháu trai mình có thể phá vỡ thần thoại do mình sáng tạo. Như vậy ông sẽ vui mừng tán thưởng hắn.

Sáng sớm, Ngưng Tuyết mê ngủ lười nhác vươn người, sau đó chậm chạp mở đôi mắt lim dim, lại phát hiện ca ca đã không ở bên người. Nàng không hài lòng mếu máo, bởi vì trước kia mỗi lần nàng tỉnh, nhìn thấy đầu tiên đều sẽ là hắn. Từ trên giường gỗ nhẹ nhàng nhảy xuống, nàng sửa sang tóc tai và y phục của mình, chạy chậm ra ngoài.

- Ca ca! Nàng thanh thúy gọi một tiếng, lại không nhận được lời đáp. Bên ngoài căn phòng nhỏ, chỉ có hai người Sở Kinh Thiên và lão nhân quen thuộc.

- Ca ca đâu? –Diệp Ngưng Tuyết dụi đôi mắt vẫn có chút mơ màng hỏi.

- Cái đó... –Sở Kinh Thiên sờ đầu, cười ha ha nói:

- Diệp lão đệ hắn đã đi rồi.

- Đi rồi? Là đi tới rừng rậm đằng kia ư? Muội lập tức đi tìm ca ca.

- Không phải, không phải. –Sở Kinh Thiên vội xua tay, úp úp mở mở rất lâu mới nói:

- Cô bé nhỏ, ca ca muội đã rời khỏi đây rồi, đi tới Thiên Long đế quốc kia, hắn nói rất nhanh sẽ quay lại đón muội...

Thanh âm Sở Kinh Thiên nghẹn trong cổ họng, không nói nên lời nữa, đồng thời trong lòng bỗng hồi hộp, bởi trên mặt hắn lộ ra không phải khổ sở hay là lo lắng, mà là... sợ hãi!

10. Chương 10: Đêm Trăng Tròn.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 10: Đêm trăng tròn.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ca ca huynh ấy... đi rồi...-Về trên mặt Diệp Ngưng Tuyết trong nháy mắt cứng đờ, thất thần nhấc đi nhấc lại. Đôi mắt vốn dĩ còn lơ mơ trong phút chốc lại biến thành một mảnh tro tàn, dường như thế giới trước mắt âm ỉ sụp đổ.

Sở Kinh Thiên vô ý thức lui ra sau một bước, luống cuống nói:

- Bé... bé con, ca ca người sợ dẫn người theo sẽ gặp nguy hiểm, hần từng nói lập tức sẽ trở lại đón người, lập tức sẽ đón.

- Không... -Diệp Ngưng Tuyết gọi nhẹ một tiếng, luôn luôn ngoan ngoãn yếu ớt như nàng lúc này bỗng như nổi điên xông đến trước mặt Sở Kinh Thiên, dùng hai tay không ngừng đánh gã, hai mắt đầm lệ như suối phun:

- Huynh gạt ta! Huynh gạt ta! Ca ca huynh ấy sẽ không bỏ muội lại, huynh gạt ta... Ta không muốn rời khỏi ca ca, không muốn mà!

Phản ứng kịch liệt của nàng vượt xa dự đoán của họ. Sở Kinh Thiên vội gơ hai tay nói:

- Bé con, người bình tĩnh chút, ca ca người thật sự rất nhanh sẽ trở lại.

- Huynh gạt ta... Các người đều gạt ta! Ta không muốn rời khỏi ca ca... -Nàng lớn tiếng khóc, ca ca đi rồi, cả thế giới lại chỉ còn lại một mình nàng, nàng đã không dám nghĩ không có hần thì phải nên làm thế nào. Bất chợt, nàng nghĩ đến điều gì đó, dùng lực lau nước mắt mình, tóm lấy y phục Sở Kinh Thiên nói:

- Nói cho ta biết, ca ca huynh ấy đi đâu, ta muốn đi tìm huynh ấy!

Sở Kinh Thiên vội lắc đầu, suýt nữa không khóc ra:

- Tiểu tử tông của ta, người tha cho ta đi, ca ca người hần thật sự sẽ tới đón người. Hần đã đi lâu lắm rồi, người đuổi không kịp đâu.

- Nói cho ta biết... Nói cho ta biết ca ca đi đâu, nói cho ta có được không... -Nàng ngửa đầu, đôi mắt hơi nước mịt mù, hai dòng lệ loang lổ trên má, quật cường nhìn gã, lại khiến Sở Kinh Thiên không dám đối diện với nàng.

- Đại Ngưu ca ca, nói cho ta biết được không, ta không muốn tách rời ca ca...

- Nói cho biết... Ta không muốn tách rời ca ca, ta không thể tách rời ca ca...

Lão nhân vẫn luôn yên lặng nhìn chúng, biểu cảm của ông từ bình thản đến động dung, rồi đến kinh hãi khó hiểu.

Sở Kinh Thiên bỗng có một loại cảm giác không thở nổi chẳng sao nói rõ được, gã rút cuộc bại trận, dùng tay chỉ về phía Nam:

- Hần đi Thiên Long Quốc phía Nam, có điều...

Diệp Ngưng Tuyết buông hai tay, bất chấp tất cả chạy về hướng gã chỉ. Sở Kinh Thiên giật nảy mình, vừa muốn xông tới bắt lấy nàng, lại phát hiện thân thể của mình dường như bị đóng đinh lại không thể nhúc nhích, gã cắn răng vùng vẫy hai cái, hét lớn:

- Bé con, mau trở lại! Mau trở lại đi!

Bóng trắng nhỏ xinh nọ càng chạy càng xa, ngay dưới sự che lấp của cây cối rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt gã.

Sở Kinh Thiên xoay người lại, vừa vùng vẫy vừa hô:

- Gia gia ngài vì sao ngăn cản con, nếu không đuổi nàng sẽ có nguy hiểm đó.

Lão nhân thở dài một hơi, nói:

- Nếu người nhìn hiểu ánh mắt nó, thì người sẽ không muốn đuổi theo nó nữa, đó là một chấp niệm bất chấp tất cả, vốn dĩ không có gì có thể ngăn cản nó. Nếu người cưỡng ép ngăn trở nó, cho dù nó liệu hết hơi cuối cùng cũng sẽ không buông tha.

- Vậy thì để con và nàng cùng nhau đuổi theo, hoặc gia gia ngài dẫn nàng đi, nàng dù sao chỉ là một bé con mười tuổi, Diệp lão đệ lại đi xa như vậy rồi, nàng một mình không thể đuổi kịp, hơn nữa sẽ gặp đủ mọi nguy hiểm, tùy tiện một dã thú nhí cấp trở lên thôi đều có thể... Gia gia!

- Không được!

Vượt ngoài dự liệu của Sở Kinh Thiên, lão nhân vẫn lạnh giọng cự tuyệt như cũ.

- Gia gia, chẳng nhẽ ngài nhẫn tâm nhìn một tiểu cô nương như vậy gặp chuyện không may ư? Nàng còn là muội muội của Diệp lão đệ mà! –Sở Kinh Thiên lo lắng hét to với lão nhân. Đây cũng là lần đầu tiên gã nói to với gia gia như vậy, bởi vì lần này ông thật sự quá không hợp tình người.

- Ta nói không được là không được! –Giọng lão nhân càng lớn hơn gã, khí thế lại càng đè ép chặt gã, Sở Kinh Thiên bóp nắm tay, hung hăng dậm chân một cái, cuối cùng không nói thêm nữa.

- Yên tâm đi, nó sẽ không có việc gì. –Khá lâu sau, lão nhân mới chậm rãi nói ra một câu. Đồng thời nội tâm nghi hoặc trùng trùng.

Khoảnh khắc đó, khí thế nàng phóng thích ra trong lúc vô tình khiến toàn thân ông đều rét run... Đây thật sự chỉ là một thiếu nữ bình thường sao?

Sau khi qua rừng rậm là thảo nguyên hoang vu, sau thảo nguyên vẫn là rừng rậm. Từ rạng sáng đi tới chập tối, Diệp Vô Thần đi thẳng về phía nam, đồng thời lẳng lặng tính toán khoảng cách, suốt dọc đường gã câu có câu không nói chuyện với Nam Nhi.

- Chủ nhân, ngài tên gì?

- Diệp Vô Thần.

- Oa! Tên chủ nhân thật dễ nghe.

-

- Chủ nhân, nhà ngài ở đâu?

- Hoa Hạ.

- Oa! Ngay cả tên quê nhà chủ nhân đều dễ nghe như vậy.

-

Diệp Vô Thần ý niệm chợt động, cự kiếm màu vàng đã bị hấn nắm trong tay, hai tay khê vung vẽ ra một đường cong màu vàng. Hấn làm sao cũng cảm giác không ra, trong kiếm dường như ẩn chứa lực lượng khổng lồ đến mức khiến người ta khó tin, chỉ là tương đối mà nói, lực lượng của chính hấn nhỏ yếu quá đối, vốn dĩ không thể thi triển ra uy lực chân chính của thanh kiếm này.

Đây rốt cuộc là một thanh kiếm thế nào.

- Nam Nhi, vậy ngươi nhớ được tên thanh kiếm này hay không? –Diệp Vô Thần hỏi.

- Tôi nghĩ xem.. À, thanh kiếm này được xưng là Nam Hoàng Chi Kiếm, tên gọi... Trảm Tinh. –Nam Nhi trả lời ậm ừ. Dường như là từ trong ký ức mơ hồ phí chút chút sức lực mới tìm được.

- Nam Hoàng Chi Kiếm – Trảm Tinh!? –Diệp Vô Thần dựng kiếm lên, sau đó ngơ ngẩn nhìn chữ ‘Nam’ trên mũi kiếm.

Nam Hoàng?

Khởi đầu của thiên địa... Nam Hoàng Bắc Đế...

Đoạn viễn cổ ký ức khiếm khuyết bỗng xuất hiện nọ lại lần nữa hiện ra trong đầu Diệp Vô Thần. Hấn không khỏi nghĩ tới, đây là Nam Hoàng Chi Kiếm, chẳng nhẽ còn có Bắc Đế Chi Kiếm? Nam Hoàng cùng Bắc Đế, chính là hai người tồn tại sớm nhất trên thế giới này, thậm chí có thể nói là người sáng tạo ra thế giới này ư?

- Nam Hoàng Bắc Đế tranh đấu nhiều năm, chưa có kết quả, cuộc chiến giữa họ khiến hỗn độn bắt đầu rạn nứt, từ nay có Thiên, Địa, nhân, thần, ma...

Nếu như đây là thật, vậy thì thần và ma của thế giới này thật sự có tồn tại hay không. Câu chuyện thần thoại ngày đó Sở gia gia kể có phải là thật hay không.

Đối với Diệp Vô Thần vừa mới đặt chân lên Thiên Thần đại lục mà nói, mọi thứ đều là trống rỗng như vậy. Nếu cuộc sống mới bắt buộc phải bắt đầu từ 0, vậy thì ắt phải càng nhanh thêm bước chân của mình. Quý dĩ đi tới thế giới này, mất đi quá khứ của mình, chiếm được Nam Hoàng Chi Kiếm thần bí mà mảnh nhỏ ký ức... Đợi chờ mình rốt cuộc là cái gì?

Phía trước lại là rừng rậm.

Hoàng hôn lặng lẽ thối lui, bầu trời cũng càng lúc càng tối, mà mây đen rải khắp bầu trời khiến đêm tối tới sớm. Sau vài canh giờ, màn đêm buông xuống, trong rừng rậm nhỏ um tùm càng tối đến đáng sợ. Mà nội tâm Diệp Vô Thần cũng bỗng nhiên bị che phủ một tầng bóng ma.

Cảm giác dồn nén này là gì? Hắn ôm bộ vị trái tim mình, bởi vì nơi đó đang đập lên kịch liệt, lúc nhanh lúc chậm.

Hắn không khỏi gia tăng cước bộ, trong rừng rậm có quá nhiều nguy hiểm chưa biết, hắn không muốn ngủ nghỉ trong đó. Mà theo như lời lão nhân, qua khu rừng rậm nhĩ này, hắn sẽ có một con trấn nhỏ. Mà muốn tới quốc đô Thiên Long Quốc thật sự, không biết còn phải đi về phía nam bao lâu nữa.

11. Chương 11: Còn Chưa Bắt Đầu Đã Kết Thúc Rồi Ừ?

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 11: Còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi ư?

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Thời gian trôi qua trong yên lặng đáng sợ, mà bóng ma trong lòng Diệp Vô Thần càng lúc càng nồng đậm. Một cơn gió lạnh thổi qua, mây đen trên bầu trời cũng vào lúc này chậm chậm tan đi. Dần dần, bầu trời bắt đầu xuất hiện sao đêm, ánh sao lơ lửng đuổi bắt một ít đêm tối, lại qua một hồi, ánh trăng vàng vạc từ trên trời rọi xuống, chiếu sáng cả khu rừng yên tĩnh này.

Diệp Vô Thần ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời. Trăng tròn nhô cao, sáng chói mắt. Hắn lặng lẽ nghĩ: thì ra thế giới này cũng có ánh trăng, hơn nữa còn lớn hơn thế giới kia, còn sáng hơn... Hôm nay là trăng tròn ư, lúc từng ở nhà, trăng tròn ý nghĩa cho việc cả nhà sum vầy, ở thế giới này cũng như thế ư? Mà người nhà ta là ai, họ bây giờ ở đâu?

Bước chân hắn dừng ở chỗ này, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn trăng tròn như bị hấp dẫn, trái tim đập càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh...

Cuối cùng, hắn ôm vị trí trái tim, quỳ rạp xuống đất, toàn thân run rẩy kịch liệt. Trên trán, mồ hôi lạnh trơn bóng mau chóng hội tụ, từng dòng chảy xuống.

- Hự... A... -Hắn cắn chặt răng, nhưng khóe miệng vẫn không ngừng tràn ra tiếng rên rỉ đau đớn.

- Chủ nhân! Chủ nhân ngài sao vậy? Chủ nhân ngài xảy ra chuyện gì thế? -Nam Nhi trong Nam Hoàng Chi Kiếm lo lắng gọi, lại không nhận được lời đáp lại của hắn. Cơn đau dữ dội đã hoàn toàn hút sạch thần thức của hắn. Thị giác, thính giác, linh giác đều hoàn toàn hỗn loạn.

Vào khoảnh khắc nhìn về phía trăng tròn, trong cơ thể hắn bỗng dưng có hơn chục luồng khí lưu chảy hỗn loạn, sau cùng dòng chảy biến thành cơn va đập kịch liệt, mỗi lần đều như muốn đập nát lục phủ ngũ tạng của hắn. Mà lại có vài luồng khí tức mỏng manh hơn không biết bao nhiêu lần lại muốn ngăn cản, nhưng dễ dàng bị đập tan. Hắn cảm giác nội tạng mình như bị hàng chục con dao cắt vào cùng lúc, đau không muốn sống.

Vì sao... Ngay cả cơn đau kịch liệt này đều quen thuộc như thế, mình trước kia... Thường xuyên chịu đựng hành hạ như vậy ư?

Trong cơn đau kịch liệt không thể thừa nhận, thần thức hắn rốt cuộc đã tan tác, dần dần rời xa hắn. Hắn ôm bộ vị trái tim, nặng nề ngã xuống...

Còn chưa bắt đầu... Đã kết thúc rồi ư?

Hắn khẽ thì thào một tiếng, thế giới rốt cuộc thành một mảnh tro tàn, không chút ánh sáng.

- Chủ nhân! Chủ nhân ngài sao rồi... Oa, chủ nhân mau dậy đi, đừng dọa Nam Nhi mà.

- Oa oa... Chủ nhân, ngài mau tỉnh lại đi, đừng đùa như vậy với Nam Nhi.

- Oa oa... Nam Nhi thật đáng thương, vừa mới tìm được chủ nhân, chủ nhân đã chết mất rồi... Ai tới giúp Nam Nhi đi!

Trong rừng rậm yên tĩnh, không ai nghe thấy nàng kêu gào. Ánh trăng đua nhau chiếu rọi, trải trên thân thể đã không còn sinh cơ của hắn. Thời gian chậm chậm trôi qua, trăng tròn cũng dần ngả về tây.

Cuối cùng, nương theo ánh bình minh đầu tiên của buổi sớm, màn đêm bắt đầu rút lui, vạn vật lại bắt đầu một lần nữa tái sinh cơ bùng bùng... Ngoại trừ Diệp Vô Thần đã bất động trọn cả đêm, như thể đã chết đi vậy.

Diệp Ngưng Tuyết vẫn liều mạng chạy một mạch, không dám nghỉ ngơi, thậm chí không dám dừng lại, bởi dừng lại thì nàng sẽ không đuổi kịp ca ca nữa. Suốt dọc đường, nàng không biết đã ngã bao nhiêu lần. Trên tay, trên chân, trên mặt cũng không biết bị cành cây hoa lá tạo ra bao nhiêu vết thương, mỗi lần nàng đều bò dậy rất nhanh, nhịn đau, nuốt lệ, một mặt lau nước mắt một mặt gọi tên ca ca.

Chạy một mạch nương theo khí tức của hắn, chạy suốt một ngày, lại chạy cả đêm, chân nàng đã bị cọ rách biết bao lần, đau đớn đã chai sạn. Suốt một ngày một đêm nàng chưa ăn một thứ gì cả, cũng chẳng uống một giọt nước, thế giới trước mắt dần bắt đầu mơ hồ, lơ mơ không phân biệt rõ cái gì. Lúc này hy vọng lớn nhất của nàng chính là ngay trước mắt có thể xuất hiện bóng dáng ca ca.

Cuối cùng, ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ, chỉ có hai chân vẫn đang bước đi như máy móc, nàng không biết mình đã chạy bao lâu, chạy bao xa. Điều duy nhất giúp nàng chống đỡ chính là chấp niệm phải đuổi kịp ca ca, vĩnh viễn không muốn rời xa ca ca.

Bịch!

Nàng bị vấp phải vật gì đó, lại nặng nề ngã xuống đất, cơn đau khiến ý thức mơ hồ của nàng trở nên thanh tỉnh vài phần. Nàng vươn tay, cố chống thân thể lên, nhưng lập tức lại mềm oặt ngã xuống đất, nương theo lần ngã này, nàng đã trông thấy rõ thứ nàng vấp phải, nhất thời trong đầu ầm ầm nổ vang.

Bởi vì đó lại ca ca nàng vẫn luôn cực khổ đuổi theo, hắn tuy là nằm trên đất, nhìn không thấy mặt hắn, nhưng y phục, mái tóc của hắn, nàng sao có thể không quen thuộc chứ!

Hoảng sợ khiến nàng quên mất đau đớn và tình trạng kiệt sức trên thân mình, nàng cắn răng đứng dậy, nhào lên người hắn, dùng lực lắc lắc thân thể hắn, mang theo tiếng nức nở:

- Ca ca, huynh làm sao thế ca ca, mau tỉnh lại đi, muội là Tuyết Nhi đây!

- Ca ca, đừng dọa Tuyết Nhi được không... Ca ca, tỉnh lại đi!

- Oa oa!!!

Nàng rốt cuộc kiểm chế không nổi nữa, phát ra tiếng khóc than vô lực mà tê tái.

.....
Thiên Liệt trần.

Ở nơi hẻo lánh này, dân số thưa thớt, chiến tranh cũng sẽ không lan tới đây, là một nơi ẩn cư tị nạn rất khá, nhưng không thể tránh khỏi chuyện thiếu thốn sinh hoạt. Người sinh ra lớn lên ở đây có rất ít người nguyện ý ra khỏi đây, bởi vì trên một ngọn núi cách bên ngoài trần không đến mười dặm có một con Thiên thú cường đại cư ngụ - Thiên Liệt Điều. Cũng bởi liên quan tới con Thiên Liệt Điều này mà ngọn núi không tính là quá cao ấy được xưng là Thiên Liệt Sơn. Con trần nhỏ này cũng được mệnh danh là Thiên Liệt trần.

Thiên cấp ma thú, ngoại trừ những tên biến thái có thực lực Thiên cấp và mấy tên siêu cấp biến thái có thực lực Thần cấp, còn ai là đối thủ của chúng nó? Mà đối với người bình thường mà nói, Thiên thú thì chẳng khác nào thần bảo vệ vậy, bọn họ tự cho rằng có Thiên thú Thiên Liệt Điều bảo vệ nên an tâm sinh sống lâu dài ở đây. Dần dà, người trên trần càng lúc càng nhiều, người cũng trở nên pha tạp đôi chút.

Buổi sớm, một lão nhân qua tuổi sáu mươi vác sọt đi ra khỏi nhà, tới khu rừng rậm phía bắc trần. Ông mặt mày hiền lành, hơi có chút tiên phong đạo cốt, chỉ là giữa hai hàng lông mày dường như tích tụ chút gì đó khó giải tỏa.

- Đã hai mươi năm rồi, Thiên Long thành còn là Thiên Long thành đó nữa hay không. - Ông thì thảo, không ngừng vạt cỏ, sưu tầm dược liệu mình cần.

Lúc này, một hồi tiếng lê cỏ từ phía trước truyền tới, lão nhân nhíu mày, vừa muốn với tay vào sọt, nhưng lập tức ngưng ở đó.

Một cô gái nhỏ trên mặt, trên tay đều là vết xước, ngay cả đôi giày trắng tinh đều bị thấm máu hơn nửa đang ráng sứt kéo lê một nam tử dường như đang hôn mê, tiến lên từng li từng tí.

Nàng không biết mình đã kéo bao lâu, chỉ liệu mạng không ngừng chắt ra từng chút sức lực từ trên cơ thể gầy gò của mình, bởi vì nàng không thể để hắn chết, nhất định phải cứu lại hắn.

Nhìn thấy lão nhân, trong đôi mắt vô thần của Diệp Ngưng Tuyết lóe lên chút thần thái trong tích tắc, nàng dùng sức lực cuối cùng quỳ trên đất, khàn giọng nói:

- Gia... gia... Xin ngài... cứu... huynh ấy...

Lưu luyến không rời liếc qua khuôn mặt trắng bệch của ca ca, nàng rút cuộc té xỉu trên đất.

12. Chương 12: Long Lão Gia Tử.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 12: Long lão gia tử.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Lão nhân tức tốc đi lên trước, đặt chiếc sọt trên lưng xuống. Đầu tiên là thử dò hơi thở của Diệp Vô Thần, sau đó bàn tay già nhăn nheo bóp cổ tay hắn. Rất lâu sau, trên mặt ông lộ ra vẻ kinh ngạc, kẻ đó thở dài một hơi, lắc lắc đầu. Sau đó đặt ánh mắt lên người thiếu nữ vừa nhìn một cái đã khiến người ta khó có thể quên nổi này. Ngón tay ông sau khi ấn lên cổ tay nhỏ nhắn của nàng, trên mặt nhất thời xuất hiện vẻ chấn kinh:

- Tuổi nhỏ như vậy không ngờ lại có sức chịu đựng mạnh đến thế, thiếu chút nữa thì hao hết tất cả nguyên khí và tiềm lực của mình... Đến lúc ấy cũng chẳng có cách nào cứu vãn nổi. Có điều, dầu là hiện tại cũng đã đại thương nguyên khí, muốn khôi phục lại không biết phải năm nào tháng nào đây, ôi!

- Vì tiểu cô nương khiến người ta giật mình này, ta đành phá lệ một lần vậy.

Lão nhân một tay nắm Diệp Vô Thần, một tay nắm Diệp Ngưng Tuyết, thân thể già nua không ngờ lại dễ dàng nhấc họ vào trong tay, tiếp đó thân thể lại bay lên trời, lao ra khỏi rừng rậm.

Ca ca... Ca ca...

Trong cơn hôn mê, nàng không ngừng gọi tên của hắn. Bởi vì mất đi hắn đối với nàng mà nói thì sẽ là một loại sợ hãi lớn đến nhường nào.

Khi nàng bất lực nhất, không biết vì sao sống tiếp, là hắn dắt tay nàng, đồng thời trở thành ca ca của nàng. Khi tất cả mọi người bài xích nàng, chán ghét nàng thì hắn vuốt mặt nàng, nói sẽ bảo vệ nàng, không để nàng chịu đói, sẽ không khiến nàng bị ức hiếp, sau đó tiếc xúc phạm cơn giận của mọi người, giáo huấn những kẻ ức hiếp nàng...

Từ nay, thế giới của nàng không còn một đầy rẫy u ám nữa, mà đã thêm một người như hắn. Cũng bởi vì sự tồn tại của hắn, thế giới mới có thể khiến người ta lưu luyến như vậy.

Nếu mất đi ca ca...

Nàng yếu ớt mở mắt, thấp giọng lầm bầm:

- Ca ca, ca ca... Ca ca ở đâu?

Toàn thân mỗi nhũ vô lực, ngay cả nhích mí mắt một cái đều khó khăn đến như vậy. Một thanh âm ôn hòa già nua trả lời nàng:

- Cô bé, người tỉnh rồi à? Ngủ thêm lát nữa đi, người mệt lắm rồi.

- Ca ca, ta muốn ca ca...

- Ca ca người ở ngay cạnh người, người yên tâm ngủ đi. Nếu không dưỡng sức tốt, thì ai tới chăm sóc ca ca người chứ...

Ngưng Tuyết khẽ ‘Vâng’ một tiếng, cuối cùng nhắm mí mắt nặng trĩu, lại rơi vào trong giấc ngủ say. Nàng thật sự quá mệt rồi.

Lão nhân khuôn mặt thương yêu nhìn nàng một lát, lầm bầm nói:

- Nếu ta có một cháu gái thế này hắn tốt biết bao, tuy rằng gương mặt bị phá hủy hay là mái tóc trắng kỳ quái, nhưng tấm lòng lại thiện lương như vậy, ngay cả lão già như ta đều... Ôi, cũng bỏ đi, nếu đã phá lệ một lần, thì hãy giúp nó một lần nữa đi, dù sao lão già như ta lưu lại cũng vô dụng.

Ông vươn tay ngón tay, ấn vào mi tâm Ngưng Tuyết, một luồng khí lưu ấm áp từ đầu ngón tay ông cuộn cuộn không dứt bắt đầu rót vào. Khuôn mặt trắng bệch của Ngưng Tuyết trong giấc mộng bắt đầu dần xuất hiện hồng nhuận, khóe miệng lão nhân nhếch lên một tia tiếu ý, thu tay lại, sau đó hơi có chút quái dị nhìn đôi tay mình:

- Dù sao chỉ là một tiểu cô nương, cũng không tiêu hao bao nhiêu nguyên khí của ta... Phù, nếu đã như vậy, sau khi nó tỉnh lại hắn có thể khôi phục như thường. Ôi, thật là làm khó nó rồi.

Chỉ là...

Ánh mắt ông lại dời lên khuôn mặt Ngưng Tuyết, vẻ mặt nghiên cứu, miệng lầm bầm:

- Thật là kỳ quái, ta sống đã nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vết sẹo như thế... Đây rốt cuộc là do cái gì tạo thành nhỉ.

Lúc chập tối, Ngưng Tuyết rốt cuộc lại mở mắt. Thân thể tuy rằng vẫn lưu lại mỗi một cùng đau đớn, nhưng sức lực đã khôi phục khá nhiều, nàng theo bản năng gọi một tiếng “Ca ca”, vội vàng đứng dậy, sau đó liếc mắt một cái liền nhìn thấy Diệp Vô Thần nằm bên cạnh mình. Sắc mặt hắn vẫn trắng bệch như tờ

giấy, hơi thở mỏng manh gần như không tồn tại. Nàng dừng lại bên đó, cứ như vậy nhìn thẳng, một câu đều không nói, nước mắt từ trong hốc mắt mau chóng đọng lại, nàng hít nhẹ mũi muốn ghìm nước mắt, nhưng nước mắt rốt cuộc vẫn rơi xuống.

Rèm cửa cổ xưa bị vén lên, lão nhân bưng một chiếc chén nhỏ đi vào, sau đó cười ha ha nói:

- Cô bé, người tỉnh rồi. Nào, trước tiên tới uống chén cháo thuốc đã.

Ngưng Tuyết phảng phất như nhìn thấy hy vọng, nàng vội vàng từ trên giường gỗ xuống, sau đó 'bịch' một tiếng quỳ trước mặt lão nhân:

- Lão gia gia, xin ngài hãy cứu ca ca, cầu xin lão gia gia, xin ngài hãy cứu ca ca... Ngài bảo Tuyết Nhi làm gì cũng được.

Nói xong, đầu nàng liền muốn vái xuống, lão nhân vội vàng đỡ nàng dậy, thầm thở dài một hơi, trên mặt chất đầy vẻ thương tiếc, cười:

- Cô bé, trước tiên hãy nghe lời gia gia uống xong chén cháo này đi, gia gia nói tiếp với người được không? Đúng rồi, người có thể gọi ta là Long gia gia.

- Vâng, cảm ơn Long gia gia. –Diệp Ngưng Tuyết cảm kích gật đầu, bưng chén cháo thuốc lên bàn, cũng không dùng thìa, trực tiếp 'ực ực' uống xuống, bởi vì nàng thật sự quá đói. Sau khi vừa uống non nửa, nàng lại đặt bát xuống:

- Long gia gia, ta muốn để chỗ còn lại cho ca ca uống.

Cơ trên mặt lão nhân rúm ró một chút, ông rút cuộc thở một hơi dài thườn thượt, nói:

- Cô bé, trước tiên người cứ ngồi xuống. Ngồi bên cạnh ca ca người.

Ngưng Tuyết nghe lời ngồi xuống, nội tâm bất chợt bắt đầu trở nên bất an.

Lúc này, bên ngoài bỗng truyền tới thanh âm cởi mở của một nam tử thanh niên:

- Gia gia, con về rồi đây!

Rèm cửa bị vén lên, lộ ra một khuôn mặt bừng bừng khí khái, khoảng chừng hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo vẻ cuồng ngạo rõ ràng, lại loáng thoáng có chút u sầu. Tuy rằng nơi đây chỉ là một con trấn hẻo lánh, nhưng người này bất kể là khí thế hay khí chất đều tuyệt không phải người bình thường có thể có được. Nhìn thấy Diệp Ngưng Tuyết, y nguyên là kinh ngạc, sau đó quan tâm hỏi:

- Tiểu muội muội người tỉnh rồi, thân thể còn có chỗ nào không thoải mái hay không?

Long lão gia tử đã đem chuyện của Ngưng Tuyết và ông nói một lần, khiến y ngoài cảm động ra nội tâm càng thổn thức không thôi. Tuổi nhỏ như vậy đã chí tính đến thế, thật là thiên hạ hiếm có.

Ngưng Tuyết ngẩng khuôn mặt đầy vẻ bất an, hỏi:

- Đại ca ca, huynh là?

- Đây là cháu trai của ta, nó tên Long Chính Dương, người gọi Long đại ca là được. –Lão nhân ôn hòa nói.

Trên mặt Long Chính Dương lóe lên vẻ ngạc nhiên rõ ràng, bởi ông không ngờ lại dễ dàng thổ lộ tên thật của mình với một người ngoài như thế.

- Long đại ca... Xin chào, muội tên Ngưng Tuyết, Diệp Ngưng Tuyết, là tên ca ca đặt cho muội. –Ánh mắt nàng đọng lại trên mặt Diệp Vô Thần, mong mỗi hần có thể lập tức tỉnh lại.

- Tên ca ca muội đặt cho... hần là ca ca ruột của muội hay là? –Long Chính Dương nghi hoặc hỏi.

Diệp Ngưng Tuyết lắc đầu:

- Người khác đều ghét muội, chỉ có ca ca tốt nhất với muội, mỗi ngày cùng muội chơi, bảo vệ muội, còn đặt tên cho muội.

Long Chính Dương cười nói:

- Tiểu muội muội, người đời đa số đều trông mặt bắt hình dong, đừng để ý tới. Xem ra vị tiểu huynh đệ này cũng chẳng phải tục nhân, cũng chẳng trách muội vì hấn ngay cả mạng sống đều không cần. Đúng rồi tiểu muội muội, vết sẹo trên mặt muội là làm sao mà có?

Diệp Ngưng Tuyết ngơ ngác một hồi, bởi vì nàng vẫn chưa từng nghĩ qua vấn đề này, chỉ đành lắc đầu nói:

- Muội cũng không biết, muội và ca ca giống nhau, đều không nhớ được chuyện ngày trước... Cầu xin hai người mau cứu lấy ca ca được không...

Ánh mắt Long lão gia tử lấp lóe, than nhẹ một tiếng:

- Dương Nhi, người thử đi thăm bệnh của hấn xem.

- Con? –Long Chính Dương kinh ngạc:

- Nhưng thưa gia gia, con chỉ biết chút ít y thuật đơn giản, điều này...

- Người thử xem thì biết.

Long Chính Dương như không rõ cái gì, không nói thêm nữa, sau khi do dự trong chốc lát, vươn bàn tay phải đặt lên phần ngực Diệp Vô Thần. Nhưng lập tức, y như bị lửa thiêu thu bàn tay, vẽ mặt kinh hãi.

13. Chương 13: Năm Năm Luyện Tâm.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 13: Năm năm luyện tâm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Điều này... Điều này sao có thể. Có thứ gì đó đang chui lủi trong cơ thể hấn, chấn động lục phủ ngũ tạng hấn hoàn toàn rời vị trí, nơi nơi đều là nội thương. Mà lại có một vài lực lượng kỳ quái đang liều mạng bảo vệ nội tạng hấn không bị tàn phá. Điều này... Chẳng nhẽ hấn trúng yêu pháp gì chẳng?

- Dương Nhi, theo ý kiến của người, hấn còn có khả năng khôi phục không? –Long lão gia tử hỏi.

Long Chính Dương lắc đầu:

- Hấn hiện tại còn thoi thóp một hơi. Đây là một kỳ tích không thể tin nổi rồi. Khôi phục hoàn toàn... tuyệt không có khả năng! Chút hơi thở sinh mệnh cuối cùng kia của hấn lúc nào cũng đều có thể tan hết.

Diệp Ngưng Tuyết thân thể lung lay, đôi mắt tròn tròn biến thành tro tàn. Chỉ có thể dùng đôi mắt vô thần nhìn họ, trong miệng phát ra tiếng thì thào gần như tuyệt vọng:

- Hãy cứu ca ca... Hãy cứu ca ca...

- Loại tình huống này đừng nói là gặp phải, trước kia nghe đều chưa từng nghe qua. Có lẽ cũng chỉ có Tuyết Nữ được xưng là thiên hạ đệ nhất thần y mới có khả năng cứu hấn. –Long Chính Dương trầm tư nói.

Thiên hạ đệ nhất thần y... Tuyết Nữ?

Ngưng Tuyết như nắm được một cọng rơm cứu mạng, nàng gấp giọng hỏi:

- Vậy bà ấy ở đâu, muội muốn đi tìm bà ấy, bà ấy nhất định có thể cứu ca ca về, nhất định có thể!

Long lão gia tử cười khỏ một tiếng, nói:

- Y thuật của Tuyết Nữ được công nhận là thiên hạ vô song, thần y cao minh tới đâu ở trước mặt nàng chỉ có thể tự thẹn không bằng. Nghe đồn có kẻ chỉ còn một hơi thở, nàng chưa đến một tháng đã có thể khiến y khôi phục như thường. Chỉ là, nàng quanh năm sống tại Tuyết Nữ Phong ở cực bắc Thương Lan Quốc, một năm chỉ hành tẩu đại lục một lần. Mà người chủ động đi cầu y đều sẽ bị cự tuyệt ngay ngoài cửa, dù là hoàng thất Thương Lan Quốc cũng không ngoại lệ. Tiểu cô nương, dấu người có lòng cầu nàng, nhưng nơi này cách cực bắc Thương Lan Quốc cực kỳ xa xôi, với năng lực của người đến được nơi đó đã không biết là năm nào tháng nào rồi, ôi! Dấu người chịu đựng nổi, thì ca ca người cũng không thể chống đỡ nổi.

Một tia hy vọng mong manh cuối cùng bị bóp chết một cách vô tình, đôi môi tái nhợt của Ngưng Tuyết mấp máy vài cái, sau đó nắm chặt tay, kiềm chế nước mắt của mình.

- Đúng rồi gia gia, quả có một phương pháp có thể cứu mạng hần. Trong trứng Linh thú, Thiên thú, Thần thú ẩn chứa sinh cơ cường đại, có thể khiến một người hấp hối kéo dài sinh mệnh một tuần đến một tháng.
-Y dùng ánh mắt dò hỏi Long lão gia tử.

Long lão gia tử lắc đầu:

- Ta biết ở đó hần có vài quả trứng Linh thú và Thiên thú, nhưng đi tới đi lui cần thời gian gần một tháng. Càng hướng chi...

Bèo nước gặp nhau, thật sự có nhất thiết vì cứu thiếu niên kỳ quái này mà hao phí nhiều thứ trân quý như thế không.

Ánh mắt Diệp Ngưng Tuyết một mạch nhìn không chớp mắt bọn họ, hai tay nhỏ không ngừng vò y phục. Long Chính Dương bị nàng nhìn rất không tự nhiên, quay mặt đi xin lỗi nói:

- Hôm nay vừa đi Thiên Liệt Sơn một chuyến, phát hiện con Thiên Liệt Điểu đó vừa hay đang đẻ trứng... Ôi, nếu ta có thực lực có thể giết Thiên thú thì ta nhất định sẽ giúp tiểu huynh đệ này.

Long lão gia tử lắc đầu, vỗ bờ vai gầy yếu của Ngưng Tuyết:

- Thiên Liệt Điểu tính tình ôn hòa, sẽ không chủ động tấn công con người. Nhưng nếu có người chạm vào trứng của nó, ắt sẽ gặp công kích hung tàn nhất. Sự mạnh mẽ của Thiên thú, há phải chúng ta có thể kháng cự.

Ngưng Tuyết một lời không nói, sau phút trầm mặc ngẩn ngui, nàng ngẩng đầu, lộ ra nụ cười cảm kích:

- Long gia gia, còn cả Long đại ca, thật sự cảm ơn hai người. Hai người đều là người rất rất tốt, chẳng những không ghét ta, còn giúp ta và ca ca nhiều như vậy, thật sự cảm ơn hai người.

Long lão gia tử cười lắc đầu:

- Giúp người không phải chúng ta, mà là chính người.

- Thật sự rất cảm ơn hai người, nếu như có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp hai người.

- Ô? Tiểu cô nương, nếu người thật sự muốn báo đáp chúng ta, thì hãy nhận ta làm một vị gia gia nuôi thế nào? -Long lão gia tử cười ha hả nói.

Lời vừa ra, Ngưng Tuyết nhất thời sững sờ ở đó, Long Chính Dương càng mang vẻ đầy chấn kinh, y vừa muốn nói, lại bị Long lão gia tử trừng mắt, y nhất thời xoay người đi không dám nói chuyện, nhưng ánh mắt vẫn cực kỳ phức tạp.

Diệp Ngưng Tuyết lại quỳ xuống trước mắt Long lão gia tử, kêu giòn giã:

- Kiền gia gia. (Ông nội nuôi)

- Được được, mau đứng lên mau đứng lên, người hiện tại suy yếu như vậy, không cần quỳ đi quỳ lại như thế đâu. Gia gia ta tuy rằng cũng có một đứa cháu gái, so với người còn lớn hơn vài tuổi, nhưng lại rất nghịch ngợm điêu ngoa, hơn nữa vài năm rồi cũng không tới thăm gia gia một lần. Người so với nàng còn biết chuyện hơn nhiều lắm đó!- Long lão gia tử đỡ nàng dậy, vẻ mặt vui mừng nhìn nàng, trên mặt chất đầy nụ cười ôn hòa. Ngưng Tuyết đôi mắt mù mờ chực khóc:

- Ngoài ca ca, con rớt cuộc... lại có người thân rồi...

- Đúng thế, tiểu nha đầu nhà người đáng yêu chọc người như vậy, thì cho dù không có ca ca, cũng còn có gia gia giúp người. –Long lão gia tử cười nói. Những lời này của ông khiến biểu cảm trên mặt Diệp Ngưng Tuyết cứng đờ, ánh mắt nàng cúi xuống, xoay người nhìn về phía Diệp Vô Thần vẫn nằm ở đó không chút nhúc nhích, nhẹ giọng nói:

- Kiềm gia gia, còn có Long đại ca, có thể để con một mình bồi ca một lát được không?

Long lão gia tử gật đầu, chia ra liếc Ngưng Tuyết và Vô Thần một cái, cùng Long Chính Dương đi ra ngoài.

Khi bước chân họ đã đi xa, nước mắt kìm nén rất lâu của Diệp Ngưng Tuyết rốt cuộc không thể không chế nổi nữa, nàng nằm sấp lên thân thể Diệp Vô Thần, cố nén tiếng khóc, nước mắt rất nhanh thấm đẫm y phục trước ngực hắn.

Vừa ra khỏi phòng, Long Chính Dương vội vã nói:

- Gia gia, con cảm thấy ngài nhận nàng làm cháu nuôi tùy tiện như vậy thật sự là không ổn, chớ nói chỉ là ngày đầu tiên gặp mặt, cho dù là với thân phận của gia gia...

Long lão gia tử khoát tay không để y nói tiếp, chậm rề rề nói:

- Người có từng nghĩ qua hay không, sau khi người thanh niên đó chết, với biểu hiện của nha đầu Ngưng Tuyết, nó có khả năng nhất là làm gì?

Long Chính Dương thoáng suy nghĩ, thấp giọng nói:

- Sẽ... tìm đến cái chết.

- Không sai. –Long lão gia tử vẻ mặt cảm thán:

- Ta đây là cho nó một lý do để sống. Dương Nhi, chờ khi người đến tuổi của ta, người sẽ biết hết thấy quyền, danh, tài, sắc đều là vật ngoài thân có thể có, có thể không. Quý giá nhất lại là một người thực sự toàn tâm toàn ý ở bên cạnh mình. Nếu năm đó ta có một hồng nhan tri kỷ cuồng dại như nha đầu Ngưng Tuyết, ta sẽ không hề do dự vứt bỏ hết thấy danh lợi... Chỉ là chờ khi ta thật sự hiểu rõ thì ta đã già rồi, hết thấy đều đã muộn. Mà một cô bé như thế, ta sao có thể nhẫn tâm nhìn nó... Ôi!

Long Chính Dương thần sắc sững sờ, tâm tư dưới những lời này của Long lão gia tử không biết bay về phương nào.

Long lão gia tử liếc mắt, lạnh nhạt hỏi:

- Dương Nhi, người chỗ gia gia mấy năm rồi.

- Năm năm. –Long Chính Dương vội trả lời.

- Năm năm nay, người cùng gia gia ăn uống đạm bạc, mỗi ngày còn phải tự phần đấu, thật sự là khổ cho người.

Long Chính Dương lắc đầu:

- Không! Con biết gia gia hết thấy đều vì tốt cho con, mà năm năm luyện tâm này, con thật sự cảm thấy mình trưởng thành lên rất nhiều.

Long lão gia tử cười ha hả, nói:

- Trong năm năm nay, người tổng cộng trở về bảy lần. Mà bảy lần này, ngoài người nhà của người, còn có một người biết, có thể nói cho gia gia biết nàng là ai không?

Sắc mặt Long Chính Dương trong nháy mắt xuất hiện hoảng loạn, len lén liếc nhìn vẻ mặt của gia gia, lại không dám trả lời.

14. Chương 14: Vì Ca Ca...

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 14: Vì ca ca...

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Chà, đã năm năm rồi, tâm của người trở nên bình tĩnh, cũng trở nên thiện lương. Nhưng mỗi lần trở về, tâm cảnh bình tĩnh lại sẽ xuất hiện lộn xộn rõ ràng. Người... Rốt cuộc vẫn không thoát khỏi một chữ 'Tình'.
- Long lão gia tử thở dài.

Trên mặt Long Chính Dương lộ ra vẻ đau khổ:

- Con không quên được nàng... Từ khi bắt đầu nhìn thấy nàng lần đầu tiên năm ấy, con đã không quên được nàng. Mấy năm nay mỗi lần trở về Thiên Long Thành con đều len lén gặp nàng một lần, sau đó con đã không được nhìn thấy khuôn mặt nàng, nhưng chỉ cần có thể nghe giọng của nàng, con đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi. Chỉ cần nàng có thể tiếp nhận con, con thật sự nguyện ý vì nàng bỏ hết tất cả như gia gia nói vậy.
- Chà chà, có thể khiến Dương Nhi say đắm như thế, cô gái tên Thủy Mộng Thiên kia ắt không phải cô gái tầm thường, nếu không phải ta đã không còn là người trần thế, ta thật sự muốn đi kiến thức một lần. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, người đau khổ vì tình, điều này vốn không trách được người, nhưng... Oan nghiệt thay! -Long lão gia tử ngửa mặt lên trời, thở dài thật sâu.

Long Chính Dương dùng tay nâng trán mình, hít một hơi thật dài, trên mặt vẫn đau khổ như trước. Bởi vì y say đắm một nữ nhân không nên say đắm. Cho nên y tới chỗ gia gia, một là luyện tâm, hai là trốn tránh, đồng thời thử quên đi, nhưng tình ái như thuốc độc, thời gian năm năm y chẳng những không phai nhạt chút nào, mà mỗi lần nhớ tới đều càng thêm đau đớn.

- Dương Nhi, bắt đầu từ ngày mai, người không cần chờ ta ở đây nữa. Quay về đi, thời gian năm năm đã đủ rồi, lưu lại thêm nữa chỉ sẽ lãng phí thời gian của người, làm lỡ tiền đồ của người.

Long Chính Dương cúi đầu ứng tiếng:

- Vâng... Chỉ là, con không nỡ xa gia gia.

Long lão gia tử vỗ vai y, cười nói:

- Nếu không nỡ, sau có rảnh thì tới thăm gia gia vài lần. Dương Nhi, nếu đã không quên được nàng, cũng không trốn tránh nổi, vậy thì đừng trốn nữa. Người ta thường nói nam nhân chân chính sẽ không vướng bận vì tình... A, thật buồn cười, nếu ngay cả tình yêu của mình đều không thể bảo vệ, đều phải vứt bỏ, vậy mới là một nam nhân thật sự thất bại và vô dụng! Rõ chưa?

Long Chính Dương trịnh trọng gật đầu:

- Gia gia, con hiểu rồi. Con chưa từng nghĩ muốn buông tha.

- Ha ha, được. Ta nhận Ngưng Tuyết làm cháu nuôi còn có một mục đích khác, một ngày nào đó nếu nó tới Thiên Long Thành, với mái tóc trắng dung mạo tàn phá của nó ắt sẽ bị người ta bài xích, thân phận như vậy có thể bảo vệ nó. Mà người cũng xem như là một nửa ca ca của nó, đừng để nó bị người ức hiếp. Bằng không, lão nhân ta sẽ rất không cao hứng.

Long Chính Dương lại gật đầu lần nữa:

- Hai nhi xin ghi nhớ, Ngưng Tuyết muội muội là một nửa muội muội của con, con nhất định sẽ không để người ta ức hiếp nàng.

Long lão gia tử gật đầu, bắt đầu nhìn về phía căn phòng:

- Người thanh niên kia chống đỡ không nổi tới ngày mai. Sau ngày mai, hãy bảo nha đầu Ngưng Tuyết ở bên cạnh ta đi, chờ khi nó muốn ra ngoài, ta sẽ bảo nó tới Thiên Long Thành.

Ánh mắt ông trở nên thâm thúy... Với lịch duyệt và địa vị của ông, vì sao lại dễ dàng nhận thân như vậy. Nguyên nhân thật sự, ngay cả chính ông đều có đôi chút mê hoặc. Phảng phất như nội tâm luôn có một thanh âm nói cho ông biết, xích gần khoảng cách với thiếu nữ kỳ quái này là một lựa chọn chính xác đến không thể chính xác hơn nữa.

Nhưng... Họ vẫn đánh giá thấp sự cố chấp của Ngưng Tuyết.

Đêm hôm đó, Long lão gia tử và Long Chính Dương ngủ trong phòng Long Chính Dương. Diệp Ngưng Tuyết vẫn ở bên người Diệp Vô Thần. Nửa đêm, một bóng trắng nho nhỏ lặng lẽ kéo cửa phòng, chạy về phía Tây, nơi đó là hướng đi Thiên Liệt Sơn.

Nàng không khiến mình phát ra một thanh âm nào, bởi vì nàng biết một khi bị phát hiện thì nhất định sẽ bị họ ngăn cản.

Chỉ là, vì hy vọng duy nhất có thể cứu lại ca ca, nàng cái gì cũng đều không buông tha, nếu ca ca không còn, nàng thật sự không muốn tiếp tục cô đơn sống nữa.

Diệp Ngưng Tuyết không phát hiện, ngay trong khoảnh khắc nàng lặng lẽ rời đi, môi Diệp Vô Thần khẽ run lên một cái... Bởi vì hắn muốn phát ra thanh âm, gọi nàng quay lại.

Hắn tuy hôn mê, hoàn toàn không thể khống chế thân thể mình, nhưng ý thức của hắn lại hoàn toàn tỉnh táo. Từ lúc Ngưng Tuyết vì đuổi theo hắn mà bất chấp tất cả, sau đó bị vấp phải thân thể hắn, dùng thân thể yếu ớt kéo hắn vài canh giờ đưa hắn ra khỏi rừng rậm, rồi được Long lão gia tử cứu... Mỗi một câu nói của họ, mỗi một thanh âm rất khẽ, hắn đều nghe rõ mồn một. Hắn thậm chí cảm giác được mỗi một giọt nước mắt của Diệp Ngưng Tuyết vì hắn mà chảy, lòng đau muốn vỡ.

Hiện giờ, vì hắn, nàng không ngờ bất chấp tính mạng muốn đi Thiên Liệt Sơn, trộm trứng của con Thiên thú Thiên Liệt Điệu kia, chỉ vì để kéo dài sinh mạng mấy tuần của hắn.

Khí tức hỗn loạn trong cơ thể vẫn đang va đập như trước, dường như muốn đập tan tành thân thể hắn vậy. Cơ thể đau đớn kịch liệt, nhưng còn lâu mới bằng sự đau lòng của hắn.

Tuyết Nhi... Hắn lặng lẽ gọi tên nàng, cõi lòng vốn dĩ lạnh nhạt bị một cảm giác kỳ lạ từ từ lấp đầy.

Trăng tròn nhô cao, mặt đất bị chiếu sáng rọi cả một khoảng. Đêm lạnh như nước, yên tĩnh đáng sợ, mà thiếu nữ chỉ có mười tuổi này một thân một mình làm sao có thể không sợ hãi, nàng nhớ tới cảnh tối hôm trước còn khoan khoái ở trong ngực ca ca, tim càng lúc càng đau, bước chân cũng càng lúc càng nhanh.

Chạy một canh giờ, khi tới chân núi thì toàn thân nàng đã bị mồ hôi thấm ướt. Một tìm được đường núi, nàng đành từng li từng tí đi lên, đồng thời tận lực không phát ra thanh âm. Phần lớn dã thú trên Thiên Liệt Sơn lúc này đều đang trong giấc ngủ, nếu như bị giật mình tỉnh lại thì sẽ rất nguy hiểm.

Núi không cao, cũng không dốc, tính tình đủ muôn loài thú cũng xem như ôn hòa. Nhưng bất luận là người hay là thú đều không dám tới gần đỉnh núi, bởi vì nơi đó là lãnh địa của Thiên Liệt Điệu. Tuy rằng nghe nói nó sẽ không chủ động tấn công con người, nhưng không mấy ai gan lớn đến mức dám dùng tính mạng đánh cược đi thử. Mà thú, uy áp của Thiên thú khiến chúng căn bản không dám tới gần.

Nham thạch sắc bén và dây gai hoặc cao hoặc thấp lại quệt lên mặt lên tay Ngưng Tuyết từng vết xước. Nàng nuốt nước mắt trong hốc mắt bởi đau đớn mà sắp trào ra, từng bước đi chuyển lên phía trên, không cho phép mình lui ra sau một bước nào.

Thần may mắn dường như đang chiếu cố nàng, nàng một đường hướng lên, không kinh động hoặc đụng phải một con dã thú. Khi nàng rốt cuộc tới đỉnh núi, nàng đã hoàn toàn kiệt sức, nhưng nàng liều mạng ghì mình hô hấp nặng nề, chỉ e kinh động đến cái gì đó.

Ngưng Tuyết ẩn thân ở đằng sau một tảng đá lớn, len lén nhìn hết thấy mọi thứ trên đỉnh núi. Đỉnh núi rất lớn rất bằng phẳng, mà trung tâm là một tổ chim cực lớn, trong tổ chim lại không có một con chim lớn như

trong tưởng tượng của nàng. Mà chỉ có một quả cầu tròn màu trắng dưới ánh trắng ánh lên quang mang kỳ dị.

Trái tim Ngưng Tuyết đập rộn ràng, nàng từ từ đi ra, lặng lẽ đi tới bên tổ chim đó, sau đó nhẹ nhàng ôm trứng chim màu trắng vào trong ngực, trên mặt rớt cuộc lộ ra nụ cười hài lòng.

Mà đúng vào lúc này, một tiếng chim hót phần nộ vang lên, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen che phủ ánh trắng, Diệp Ngưng Tuyết ôm chặt quả trứng Thiên thú có thể cứu trị ca ca này, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, sau đó bị sắc mặt bị kinh hãi trở nên trắng bệch.

15. Chương 15: Trứng Thiên Thú.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 15: Trứng Thiên thú.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Một con bạch điều cực lớn vậy cánh ở không trung, thân thể nó dài chừng năm thước, bộ lông toàn thân màu trắng từng cọng dựng đứng, dưới ánh trắng như từng đồng lửa màu trắng, móng sắc như lưỡi câu, hàn quang lập lòe, lúc này đang phần nộ nhìn nàng, trong miệng phát ra từng tiếng hót cảnh cáo cùng phần nộ chói tai.

Toàn thân Diệp Ngưng Tuyết phát run, trợn tròn đôi mắt sợ hãi, ôm quả trứng màu trắng từng bước lui về sau, lại trước sau vẫn không buông xuống.

Tiếng hót của Thiên Liên Điều đợt sau càng thánh thót hơn đợt trước, nó tính tình ôn hòa, chưa từng đã thương người, cho dù là con người nhỏ bé đã xúc phạm cấm kỵ lớn nhất nó, nó trước tiên vẫn phát ra cơ hội cảnh cáo cho nàng. Sau ba lần cảnh cáo, nàng lại ôm quả trứng càng lúc càng chặt, kích thích điểm nhấn nạt cuối cùng của nó.

- Cầu xin người... tặng quả trứng này cho ta được không, ca ca cần nó, ta không thể không có ca ca. -Diệp Ngưng Tuyết vừa van xin vừa lui về sau, trong nỗi sợ hãi sâu sắc lại là sự cố chấp càng sâu hơn.

- Ta tên Diệp Ngưng Tuyết... Sau này ta nhất định sẽ thường xuyên thăm người, cùng người chơi đùa... Mang cho người thật nhiều thứ ngon, người tặng nó cho ta được không... Ta thật sự rất cần nó.

- Ta biết nó là tiểu bảo bảo của người... Ta là một kẻ rất ích kỷ, ta không thể không có ca ca. Cầu người tặng nó cho ta được không...

Thiên thú có trí thông minh rất cao, nhưng thông thường không thể nghe hiểu tiếng người. Cho dù hiểu, nó sao có thể cho phép nàng mang con của nó đi chứ.

Cuối cùng, sau năm lần cảnh cáo, sự kiên nhẫn của nó đã gột sạch, trong một tiếng hót sắc nhọn nhào xuống dưới, hai móng lấp lánh từng điểm hàn quang một chiếc vỗ về phía mặt Ngưng Tuyết, một chiếc vỗ về phía quả trứng nàng ôm trong ngực.

Diệp Ngưng Tuyết phát ra tiếng kêu sợ hãi, đôi mắt hoảng sợ nhắm lại, vô ý thức dùng sức ôm chặt quả trứng trong ngực. Thiên Liệt Điều trong nháy mắt tới gần, vền vền chỉ là cổ uy áp cường đại đó đã gần như xé toạc thân thể nàng, Ngưng Tuyết phát ra tiếng kêu tuyệt vọng:

- Đừng... Ta phải cứu ca ca, ta không muốn ca ca rời xa ta...

Móng chim sắc bén giống như ngay cả không gian đều có thể xé rách kia vồ lên mặt Ngưng Tuyết. Điểm rơi vừa vụn đáp lên hai vết sẹo hoàn toàn phá hủy khuôn mặt của nàng. Ngay trong một cái chớp mắt này, trên người Ngưng Tuyết bỗng lóe lên một đoàn bạch quang chói mắt, vết sẹo trên mặt nàng trong bạch quang cũng trở nên nhạt dần, sau cùng lại hoàn toàn biến mất, lộ ra một gương mặt đẹp đến mức khiến người ta không dám tin. Bất kể là đôi mắt đang nhắm chặt, bờ mi dài đang run rẩy, chiếc mũi ngọc thẳng tắp, đôi môi mềm mại hay làn da so với tuyết còn mịn màng hơn ba phần, đều là hoàn mỹ không chút khiếm khuyết như thế... Có lẽ tuyệt mỹ, đẹp tuyệt trần vẫn chưa đủ để hình dung nàng, dưới sự kết hợp của chúng, thiếu nữ chỉ mười tuổi ấy lúc này lại lộ ra một loại mỹ lệ khiến người ta khó thở. Phảng phất như trời cao đã dồn mọi tâm huyết vào gương mặt này vậy. Tuy rằng từng vết xước mờ bị dây gai quệt vô vẫn còn trên đó, nhưng lại không phá hủy sự hoàn mỹ kinh thể hải tục này, ngược lại còn gợi lên lòng tiếc thương vô hạn của người khác.

Có lẽ ngay cả trời cao ngay từ đầu đã đổ kị với gương mặt này, vì thế dùng hai vết sẹo hoàn toàn phá hủy nó, lúc này lại nhân từ thu về.

Trong khoảng khắc vết sau mất đi đó, bạch quang chói mắt đã bao phủ hoàn toàn cả đỉnh núi. Một tiếng chim hót thê thảm rạch ngang chân trời, ngay cả Thiên Liệt trấn cách đó mười dặm đều nghe rõ ràng rành mạch, đánh thức không ít cư dân đang ngủ say.

Con Thiên thú cường đại vô cùng, người thú đều tránh, cách Thần cấp vô địch chỉ kém một cấp này trong bạch quang lại bị nuốt chửng từng chút từng chút một, vền vền vài giây, thân thể khổng lồ của nó đã bị nuốt sạch sẽ, hóa thành tro bụi giữa đất trời, không để lại bất cứ dấu vết nào. Khi bạch quang tan ra, Ngưng Tuyết đang nhắm chặt đôi mắt rốt cuộc ngã xuống đất hôn mê, hai tay vẫn ôm chặt quả trứng của Thiên Liên Điều đó. Mà hai vết sẹo lớn vốn đã biến mất lại xuất hiện trên gương mặt nàng, từ mờ thành đậm, tận đến khi khôi phục như ban đầu.

- Ca ca...

Nàng trong cơn hôn mê phát ra tiếng nói mê run rẩy, hai tay vô ý thức thu chặt, chỉ sợ mất đi thứ có thể cứu ca ca trong tay.

Buổi hừng đông, trời đã tờ mờ sáng, thân thể Ngưng Tuyết bị sương đêm thấm ướt ướt rồi cuộc đã tỉnh dậy. Đầu tiên, nàng ôm chặt thứ so với tính mạng nàng còn quý giá hơn trong tay, sắc mặt thoảng buông lỏng, sau đó khấn trương ngó xung quanh một hồi, lại không phát hiện thấy con bạch điều khổng lồ kia đâu. Nàng sững sờ nghi hoặc trong chớp lát, chỉ nhớ nó đột ngột xông về phía mình... Sau đó mình bị dọa ngất xỉu.

Nàng không nghĩ ngợi, cũng không dám dừng lại nữa, ráng sức đứng dậy, sau đó vội vàng chạy xuống núi. Bởi vì chậm trễ một hồi, thì tính mạng ca ca sẽ nguy hiểm thêm vài phần.

Sáng sớm, trời đã sáng trưng, Long lão gia tử vươn vai, từ trong phòng đi ra ngoài, nói với Long Chính Dương đằng sau người:

- Dương Nhi, sau khi ăn sáng hãy trở về đi, nhớ phải cải trang một chút, đừng để người ta nhận ra người.

- Vâng. Đúng rồi gia gia, lúc nửa đêm ngài có nghe thấy thanh âm kỳ quái gì không? -Long Chính Dương nghi hoặc nói.

Long lão gia tử gật đầu:

- Nếu ta không đoán sai, thì đó hẳn là tiếng kêu của con Thiên Liệt Điều kia, chắc hẳn lại có ai xúc phạm nó rồi... Ta đi xem qua đứa cháu gái ta mới nhận.

Kẹt...

Cửa gỗ cổ xưa bị đẩy ra, Diệp Ngưng Tuyết gần như hư thoát đứng ở đó, mái tóc trắng tinh của nàng rối vô cùng, trên mặt dính đầy cát bụi lá cây, toàn thân cũng đã bị ướt đầm, không biết là mồ hôi hay là sương đêm, trên mặt lại thêm vài vết xước khiến người ta đau lòng. Nàng vươn đôi tay run rẩy mà vô lực ra, giờ quả trứng chim màu trắng nọ lên, môi giật giật, nhưng còn chưa nói thành lời thì trước mắt đã tối sầm, té xuống đất.

Long lão gia tử từ cơn giật mình phản ứng lại, cuống quýt đỡ người nàng, đồng thời đón lấy quả trứng màu trắng ấy, lại phát hiện nàng đã kiệt sức ngất đi lần nữa. Vì hần, hai ngày nay nàng đã ngất đi không biết bao nhiêu lần.

Đằng sau Long lão gia tử vang lên một thanh âm vô cùng khiếp sợ:

- Đây là... trứng của Thiên Liệt Điều, hôm qua con mới nhìn thấy xong... Điều này... Chẳng nhẽ... nàng không ngờ lại, không ngờ lại...

Long lão gia tử bỗng cảm thấy đôi mắt mình có chút cay cay, ông than nhẹ một tiếng:

- Con bé ngốc, thật là một con bé ngốc mà!

Ông đặt trứng của Thiên Liệt Điều lên tay Long Chính Dương:

- Dương Nhi, người biết nên làm thế nào rồi, nhưng nhất thiết đừng làm hỏng phần tâm ý của cô bé này nhé.

- Con hiểu rồi. -Long Chính Dương đón lấy, bước chân vội vàng tiến vào phòng trong.

Nửa giờ sau, Long Chính Dương bưng một chiếc chén rất nhỏ đến căn phòng Diệp Vô Thần nằm. Long lão gia tử đang chấp hai tay sau lưng đi tới đi lui. Nhìn thấy Long Chính Dương tiến đến ông vội hỏi:

- Sao rồi?

Long Chính Dương lau qua mồ hôi trên trán:

- Tiên Thiên chi khí trong quả trứng ấy đã rót vào bên trong toàn bộ, nếu vị tiểu huynh đệ này còn chưa chết, hẳn đủ có thể chống đỡ thêm nửa ngày nữa.

Long lão gia tử gật đầu, vươn tay đón lấy:

- Sinh mệnh lực người thanh niên này ngoan cường thật ngoài dự đoán, giao cho ta đi.

16. Chương 16: Hồi Phục.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 16: Hồi phục.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này Diệp Ngưng Tuyết và Diệp Vô Thần đang nằm cùng chỗ, sắc mặt đều bình tĩnh an tường như nhau. Long lão gia tử thấp giọng nói:

- Trong trứng Thiên thú ẩn chứa Tiên Thiên chi khí chân chính, người thường ăn nó có thể tu vi tăng vọt, người sắp chết ăn nó có thể kéo dài mạng sống hơn mười ngày. Chàng thanh niên, đây là nha đầu Ngưng Tuyết từ trong tay Thiên Liệt Điều đoạt tới. Vì người, cô bé này thật sự là ngay cả tính mạng đều không cần, trong thời gian hơn chục ngày cuối cùng này, người nhất định không được phụ lòng nàng.

Giọng ông rất thấp, nhưng vẫn đánh thức Ngưng Tuyết thần kinh lúc nào cũng rơi trong tình trạng căng chặt. Nàng mở mắt, sau đó từ từ ngồi dậy, ngơ ngác nhìn Vô Thần. Long lão gia tử nhất thời luống cuống tay chân, ông vội đặt chiếc chén xuống, đau lòng nói:

- Nha đầu ngoan của ta, kiên gia gia ta cầu người nghỉ ngơi thêm lát nữa đi, thân thể xương cốt người thật sự không chống đỡ nổi nữa rồi.

Ngưng Tuyết khẽ lắc đầu, trên gương mặt trắng bệch lộ ra ý cười:

- Kiên gia gia, con không sao, con không dám ngủ... Con sợ ngủ quá lâu thì sẽ không còn nhìn thấy ca ca nữa.

-

- Kiên gia gia, điều ngài vừa nói con đều nghe thấy rồi, vậy vật kia có thể cứu ca ca không? –Ngưng Tuyết chỉ vào chiếc chén nhỏ kia.

- Ừm, uống nó, hẳn chắc hẳn... nhất định sẽ khỏe.

- Vậy... có thể để con tới bón cho ca ca không?

Long lão gia tử sững sờ, sau đó cười ha hả đặt thìa và chén tới trước mặt Ngưng Tuyết.

Chất lỏng trong chén không màu không mùi, hết như nước trong. Ngưng Tuyết dùng thìa đưa từng chút đặt lên bên môi Diệp Vô Thần, từ từ nghiêng xuống. Nhưng hắn đang hôn mê vốn dĩ không có năng lực hứng lấy mà nuốt xuống, nước đầu tiên là từng giọt từng giọt, sau đó hội tụ thành dòng nước chảy xuống từ khóe miệng hắn, liên tục thử hai lần đều không vào trong miệng hắn nhiều lắm.

Ngưng Tuyết lo lắng gần như muốn khóc lên, bởi mỗi một giọt đều là thứ có thể cứu mạng ca ca.

Nàng để thìa xuống, bưng chén lên, tự mình uống một ngụm, sau đó cúi người, dùng hai tay khẽ tách miệng Vô Thần, dán chặt môi mình cùng với hắn, mớm từng chút nước thuốc vào, sau đó lại khẽ hà hơi, để chúng từ từ chảy vào trong cơ thể hắn.

Ngẩng đầu lên, nàng ngấm hần ngây ngốc cười:

- Ca ca, huynh từng nói sẽ bảo vệ muội cả đời... Trong khi ca ca không thể bảo vệ muội, thì để muội tới bảo vệ ca ca.

Long Chính Dương xoay người đi, lặng lẽ rời khỏi, Long lão gia tử cũng không một tiếng động đứng dậy, lặng lẽ ra ngoài phòng.

Đứng ở trong sân, Long Chính Dương ngửa đầu nhìn bầu trời, không biết đang nhìn cái gì. Long lão gia tử đi tới bên cạnh y, hỏi:

- Đang nghĩ gì vậy?

- Con đang nghĩ... So với giết người phóng hỏa, phụ lòng một cô bé như vậy mới là tội ác lớn nhất, tuy nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương mười tuổi. –Long Chính Dương không khỏi cảm thán nói.

- Ha ha, yên tâm đi. Có nhân tất có quả, nếu không phải người thanh niên ấy tốt với nha đầu Ngưng Tuyết, thì nha đầu Ngưng Tuyết cũng sẽ không đối đãi với hắn như vậy. Dương Nhi, hãy nhớ, muốn một người toàn tâm đối đãi người, thì trước tiên phải toàn tâm đối đãi nàng.

Long Chính Dương gật đầu.

- Có điều, gia gia, nàng thật sự chỉ là một cô bé mười tuổi ư?

- ... Câu này của người hỏi rất hay, nó thật sự chỉ mười tuổi ư. –Long lão gia tử lắc đầu, ngay cả chính ông đều không biết mình đang hoang mang điều gì.

Trong thế giới mù mịt, hắn im lặng lắng nghe thanh âm bên ngoài. Đồng thời, một thanh âm quen thuộc, như ở xa xôi vang lên từ sâu thẳm ý thức của hắn...

- Năng lực chúng ta có được muốn tăng lên, thì phải có đủ Linh, đồng thời phải có đủ cả Tâm. Linh, ý nói linh khí của đất trời, Linh có thể do thân thể tự động hấp thu từ trong trời đất, mỗi phút mỗi giây đều tự gia tăng, cũng có thể trực tiếp rót vào. Mà Tâm, lại là tâm cảnh, ắt phải trải qua sinh tử, hy vọng, chấp niệm. Khi Linh và Tâm đều đủ thì tự nhiên sẽ tăng lên...

Sinh tử, hy vọng, chấp niệm..

Đây chẳng phải chính là một ngày một hai đêm nay, mình đang trải qua sao. Mình đã luẩn quẩn cận kề cái chết, một lần lại một lần hy vọng, chấp niệm vì Ngưng Tuyết mà cố chống đỡ một hơi cuối cùng không chịu tan đi... Đây có phải ý nghĩa cho việc, tâm cảnh của mình đã có đủ tôi luyện, cái khuyết thiếu, chỉ còn cái gọi là Linh thôi sao?

Một sự ấm áp mềm mại từ trên người truyền tới, đồng thời mang theo một dòng mát lạnh từ môi chảy vào trong cơ thể. Theo chúng chảy vào, khí tức bảo vệ lục phủ ngũ tạng nọ của mình lại bỗng nhiên tăng mạnh mấy phần, mà hơn chục luồng khí tức điên cuồng va đập cũng dần dịu xuống.

Theo dòng mát lạnh từng chút rót vào, khí tức bảo vệ hẳn càng lúc càng hùng hậu, mà khí tức hỗn loạn thì càng lúc càng ôn hòa, thẳng đến mỗi một góc ngủ quên không chút nhúc nhích trong cơ thể hẳn. Đúng lúc này, hẳn cảm giác được một sợi dây trong lòng bỗng đứt đoạn, trong không gian xung quanh có vô số nguyên khí thiên địa điên cuồng tuôn về phía thân thể mình, đồng thời chữa trị mỗi một chỗ không bình thường trong cơ thể.

Đó chính là Linh ư?

Là Linh Ngưng Tuyết mang cho ta ư?

Hiện tại, năng lực mình có được có thể gọi là Vô Thần quyết tầng thứ hai hay không. Muốn đạt tới tầng thứ ba, có phải cần càng nhiều linh khí trời đất hơn nữa hay không?

Nước mắt vẫn luôn mờ nhạt trong đôi mắt của Ngưng Tuyết khiến nàng một mực đều không phát giác ra, sắc mặt hẳn đã bắt đầu hồng nhuận, ngay cả hơi thở cũng bắt đầu khôi phục bình thường, đồng thời càng lúc càng ổn định.

Nội tạng vốn dĩ bị chấn động rời vị trí đã tự động khôi phục, khiến hẳn không còn chút đau đớn nào nữa. Mà khí tức thần bí hẳn chứa đựng cũng không biết hùng hậu lên bao nhiêu lần. Hẳn mở mắt, vươn hai tay ôm chặt lấy Ngưng Tuyết đôi môi đang kề sát mình.

Ngưng Tuyết trợn tròn mắt, sau đó nhào mạnh vào ngực hẳn, cất tiếng khóc to, dường như muốn thả trôi toàn bộ ủy khuất, đau đớn, tuyệt vọng, sợ hãi trong quãng thời gian này ra ngoài.

Tiếng khóc của nàng khiến Long lão gia tử và Long Chính Dương biến sắc, cho rằng Diệp Vô Thần đã mất đi hơi thở cuối cùng. Họ vội vàng chạy vào trong phòng, vừa vén rèm lên thì lại phát hiện thiếu niên vốn đang nằm trên giường lúc này lại tràn đầy tươi cười đứng ở trước mắt họ. Trên mặt, trên người không nhìn ra bất cứ dấu hiệu suy yếu hay sau một trận bệnh nặng nào cả, trong ngực ôm Ngưng Tuyết đang dựa lên vai hẳn mà khóc òa.

Diệp Vô Thần mỉm cười về phía họ:

- Long lão gia tử, Long đại ca, đại ân không lời nào cảm tạ hết cho được, ngày sau Diệp Vô Thần ta lúc thích hợp sẽ làm cho Long gia ngài một việc.

Một lời hứa này của hẳn đối với họ lúc này mà nói chẳng hề đủ đặt vào lòng. Nhưng vài năm sau họ sẽ biết, nhận được một lời hứa của hẳn, là một khoản tài phú khổng lồ thậm chí vinh quang đến nhường nào.

- Chàng thanh niên, người đây là? –Long lão gia tử hơi kinh ngạc hỏi.

- Ta đã hoàn toàn khỏe rồi, đa tạ ân cứu mạng của hai vị. –Diệp Vô Thần mỉm cười đáp.

- Hoàn toàn... khỏe rồi? –Long lão gia tử quả thật không dám tin vào lỗ tai mình, nhưng ông dù sao cũng không phải người thường, rất nhanh lại cười ha hả nói:

- Cảm ơn chúng ta thì không cần. Nếu muốn cảm ơn, thì hãy cảm ơn muội muội của người đi, nàng vì người, cái gì cũng mặc.

17. Chương 17: Ai Làm Muội Đau Nữa, Ta Ất Sẽ Khiến Hắn Hối Hận Cả Đời.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 17: Ai làm muội đau nữa, ta ất sẽ khiến hắn hối hận cả đời.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này ông mới bắt đầu nghiêm túc đánh giá người thiếu niên trước mắt, càng nhìn càng tán thán. Tướng mạo hắn quá đồi tuần tú, đi đến đâu có lẽ đều sẽ hấp dẫn ánh mắt người khác. Mà trên người hắn loáng thoáng có một cỗ khí chất phóng khoáng nổi bật như trời sinh đã có, dù cho có trăm ngàn người đứng cùng nhau, hắn vẫn nổi bật như vậy, vẫn là nhân vật duy nhất hấp dẫn ánh mắt mọi người! Trên mặt hắn có nụ cười mỉm thần nhiên, nhưng ánh mắt lại là một vẻ lạnh nhạt rẻ rúng hết thấy thể gian vạn vật, chỉ khi hắn nhìn về phía thiếu nữ trong ngực thì mới có thể hoàn toàn tan thành nhu hòa.

Mà giọng điệu hắn nói quá mức nhã nhặn, như là loại giọng điệu bề trên liếc xuống chúng sinh, tuy ảm mà không lộ nhưng không gạt nổi người sáng mắt.

Long lão gia tử thầm nhủ trong lòng. Xem ra người này tuyệt đối không phải người phàm, hắn là truyền nhân đương thời trong một gia tộc lớn nào đó! Loại cảm giác ưu việt sinh ra đã có và khí độ trong lúc tùy ý có thể biểu hiện ra này, tuyệt đối không phải một gia tộc nhỏ hoặc nhà giàu có thể bồi dưỡng ra! Mà khí phách như vậy thì ngay cả gia tộc lớn đều chưa chắc có thể bồi dưỡng ra.

Long lão gia tử đối với lai lịch người này không khỏi càng thêm tò mò.

Ánh mắt Long lão gia tử rơi lên cánh tay trái hắn ôm Ngưng Tuyết, một chiếc nhẫn đen nhánh lọt vào trong tầm mắt, con ngươi ông rụt mạnh lại, nhưng lập tức lại bị ông giấu đi. Ánh mắt và biến hóa đôi mắt trong phút chốc của ông đều rơi vào trong mắt Diệp Vô Thần, hắn cười về phía Long lão gia tử, dùng dư quang đôi mắt quét qua chiếc nhẫn màu đen trên tay trái mình, như hơi suy tư.

- Tuyết Nhi, đừng khóc, khóc nữa mọi người đều chê cười muội đó. -Diệp Vô Thần khẽ lắc thân thể Ngưng Tuyết, hệt như đang dỗ dành một đứa bé mới ra đời.

- Muội... muội còn lâu mới khóc, muội chỉ là cao hứng quá thôi... -Diệp Ngưng Tuyết nén tiếng khóc, hai cánh tay ôm chặt cổ hắn, một phút một giây đều không nỡ buông ra.

Long Chính Dương rút cuộc nhin không nổi hỏi:

- Diệp huynh đệ, người thật sự không sao chứ? Nhưng nội phủ bị thương lúc trước thật sự...

Nếu người bình thường nội phủ bị thương tổn đến như vậy, thì sớm đã chết không thể nghi ngờ. Có thể không chết đã là kỳ tích, nhưng bình yên vô sự đứng ở đây như hiện giờ, quả thực đúng là... không thể giải thích. Tiên Thiên chi khí trong trứng Thiên Liệt Điều hắn chỉ đủ khiến hắn kéo dài hơi tàn một khoảng thời gian, tuyệt đối không thể có hiệu quả thần kỳ như thế.

Diệp Vô Thần mỉm cười gạt đầu:

- Thương thể của ta không nghiêm trọng như các vị tưởng tượng đâu, công pháp ta tu luyện cũng có thể tự động khôi phục thương thể bản thân. Hơn nữa hai ngày nay ta tuy rằng thân thể không thể động đậy, nhưng vẫn luôn tỉnh táo, mọi điều các vị nói ta đều nghe rõ mồn một.

Diệp Vô Thần đích xác đã khỏi hẳn, trên dưới toàn thân không còn một thương tích nào nữa. Nhưng hơn chục luồng khí tức cường đại ẩn náu trong thân thể hắn phảng phất như hơn chục quả bom tạm thời đang ngủ say vậy, không biết lúc nào sẽ tỉnh lại, tạo thành nguy hiểm cho tính mạng hắn.

Long Chính Dương hơi nhíu mày, vẻ mặt mê hoặc.

- Ân tình các vị dành cho ta và Tuyết Nhi, Vô Thần xin ghi nhớ trong lòng. Hai ngày nay đã thêm rất nhiều phiền phức cho các vị, hiện giờ đã không còn mặt mũi tiếp tục quấy rầy, ta và Tuyết Nhi xin cáo từ tại đây.

Nói chuyện làm việc không hề dây dưa lằng nhằng chút nào, càng không có vẻ thiếu tự nhiên, Long lão gia tử đối với hần lại xem trọng vài phần, cũng không buông lời giữ lại, nói:

- Nếu đã như vậy, thì lão nhân ta cũng không bắt ép nữa. Chỉ là, thân thể của người thật sự không sao chứ? Đừng lãng phí một phen vất vả của nha đầu Ngưng Tuyết đấy.

- Cảm ơn Long lão gia tử quan tâm, ta bây giờ thật sự không có vấn đề gì cả. –Hần cúi đầu vỗ lưng Ngưng Tuyết, nhẹ giọng nói:

- Tuyết Nhi, chúng ta nên rời đi rồi, tạm biệt với Kiền gia gia và Long đại ca của muội đi.

Từ trong ngực Vô Thần ngẩng đầu lên, Ngưng Tuyết mặt đầy vẻ lưu luyến vẫy tay:

- Ca ca phải dẫn Tuyết Nhi đi rồi... Kiền gia gia, còn có Long đại ca, cảm ơn sự giúp đỡ của hai người đối với ca ca và Tuyết Nhi, Tuyết Nhi nhất định sẽ vĩnh viễn nhớ hai người, còn sẽ bảo ca ca thường xuyên dẫn Tuyết Nhi tới thăm hai người.

Long lão gia tử vui vẻ cười lớn:

- Có câu này của người, Kiền gia gia ta đây thật sự trong lòng rất vui.

- Cáo từ. –Khẽ vẫy tay về phía họ, Diệp Vô Thần không dừng lại nữa, lập tức đi ra. Rất nhanh, bên ngoài cửa truyền tới thanh âm hô “Tạm biệt Kiền gia gia...” của Diệp Ngưng Tuyết, thanh âm càng lúc càng xa.

- Đi vội vàng như vậy, cho dù thân thể hần thật sự khỏi hẳn hoàn toàn, thì Ngưng Tuyết tiểu muội muội cũng cần an dưỡng một chút mới được... Có điều thân thể hần thật không sao cả? Con đến bây giờ vẫn còn có chút mơ mơ màng màng. –Long Chính Dương thuận miệng nói.

Long lão gia tử trầm mặc, sau đó lẩm nhẩm:

- Không đúng... Mười lăm năm trước ta từng thấy qua cháu của y, lúc ấy nó đã khoảng năm tuổi, xương cốt cũng rất cường tráng, tuổi tác diện mạo bên ngoài dường như đều không đúng, thật kỳ quái.

- Gia gia, ngài trước kia từng gặp qua người kia? –Long Chính Dương hỏi.

Long lão gia tử lắc đầu, đầy ẩn ý nói:

- Dương Nhi, nếu có cơ hội hãy kết giao thêm một chút với người này đi, hần sau này hần sẽ rất có trợ giúp với người.

Long Chính Dương gật đầu, sau đó thấp giọng nói:

- Kỳ quái, vì sao ta luôn cảm thấy vị tiểu huynh đệ này dường như đã gặp qua ở đâu.

- Ca ca, huynh từng nói sẽ bảo vệ Tuyết Nhi cả đời.

- Ừm.

- Vậy đừng bỏ Tuyết Nhi một mình đi mất có được không...?

- Ừm.

Bên tai truyền tới tiếng nước chảy róc rách, Diệp Vô Thần dừng chân, đặt Ngưng Tuyết lên một tảng đá bằng phẳng cạnh dòng suối, dùng ngón tay lau nhẹ từng ngón lệ trên gương mặt nàng, sau đó lại vuốt nhẹ từng vết xước mờ trên mặt nàng, nhẹ giọng nói:

- Đau không?

- Không đau, không đau chút nào.

Diệp Vô Thần khẽ nhón mũi nàng một cái, đôi mắt lại ứa lên cay cay, hần cười nói:

- Đều tại ta, Tuyết Nhi mới chịu nhiều khổ cực như vậy. Ta biết Tuyết Nhi nhất định sẽ không trách ta... Ca ca thề với muội, sau này bất kể đi đâu, đều sẽ không bỏ Tuyết Nhi lại nữa.

Ngưng Tuyết dùng sức gật đầu, lông mi cong lên, nở nụ cười nhợt nhạt. Gương mặt bị phá hủy thô thảm trong mắt Vô Thần lúc này lại đẹp đến chói mắt.

Ngón tay của hắn lướt qua mỗi một vết đỏ trên mặt nàng, nơi nó đi qua, những dấu vết bị thương kia lại hoàn toàn bị lau sạch, một vết chấm đều không để lại, phẳng phất như không phải vết thương, mà là một vết màu vừa lau là sạch vậy. Hắn dùng lực lượng của ‘Vô Thần quyết’ lau sạch từng vết thương trên tay, trên mặt nàng, sau đó lại ôm nàng vào trong ngực, cẩn thận cõi đôi đáng yêu trắng tinh mang theo tiếng rên rỉ đau đớn của Ngưng Tuyết.

Đôi mắt trắng nõn đã bị nhuộm đỏ non nửa, chỉ nghĩ đến là biết chân nàng trong hai ngày hôm nay luôn phải chịu đau đớn lớn cỡ nào. Cõi lòng Vô Thần đau như kim đâm, không dám cõi tắt nàng nữa, sau đó khẽ nắm chân nàng, lực lượng trực tiếp tuôn vào, chữa trị hoàn toàn thương tích trên chân nàng.

- Ca ca, huynh thật lợi hại nha, mọi một chút đều không đau nữa rồi. –Diệp Ngưng Tuyết một mạch nhìn không chớp mắt hắn, trong đôi mắt so với thủy tinh còn trong veo hơn bảy phần chan chứa si mê và quyến luyến.

Cõi hai chiếc tắt nhỏ của nàng, Diệp Vô Thần thấp giọng nói:

- Sau này, ai làm mọi đau nữa, ta ắt sẽ khiến hắn hối hận cả đời.

Giọng hắn quá thấp, Ngưng Tuyết không hề nghe rõ hắn nói gì, nháy nháy mắt, cứ thế ngắm hắn. Chỉ có từng bị mất mát, mới biết sự đáng sợ của mất mát. Mất mà có lại được, mới có thể thật sự linh hội được có hắn ở bên người là một chuyện hạnh phúc xiết chừng nào.

18. Chương 18: Thủy Mộng Thiên. (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 18: Thủy Mộng Thiên. (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắn đặt tay trước ngực Ngưng Tuyết muốn cõi y phục nàng ra. Đường như theo bản năng của thiếu nữ, ánh mắt Ngưng Tuyết đầy bối rối, vô ý thức dùng tay che trước ngực mình. Diệp Vô Thần khẽ tách tay nàng ra, mỉm cười nói:

- Tuyết Nhi, để ca ca xem qua được không.

Trên khuôn mặt mịn màng của Ngưng Tuyết đắp lên một lớp phấn hồng, loại phản ứng này vốn không nên xuất hiện trên người một thiếu nữ thoát nhìn chỉ mười tuổi, nàng nghe lời dời đôi tay, đôi mắt lại nhắm chặt khăn trương.

Cõi toàn bộ y phục nàng cuống, một thân thể trắng bóc như phấn điêu ngọc mài hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn, trong vẻ non nớt lại toát ra một loại mỹ lực kinh người khiến người ta mất hết hồn vía, Diệp Vô Thần tâm thần hỗn loạn, mau chóng dời ánh mắt, hít nhẹ một hơi, khi ánh mắt đảo lại thì đã bình tĩnh như nước. Hắn kiểm tra tỉ mỉ mỗi một bộ vị thân thể Ngưng Tuyết một lần, trên mặt lộ ra một tia khó hiểu.

Trên mặt, trên tay, trên chân nhiều vết thương như vậy, vì sao duy chỉ có trên người không có.

Mà hắn lại bỗng nhiên kêu lên, chân Ngưng Tuyết bị cọ quẹt nhiều nơi, nhưng tất giày của nàng lại không có bất cứ dấu vết mài mòn nào cả.

Diệp Vô Thần cầm lấy bộ váy liền màu trắng nọ, phát hiện trên đó quả nhiên không có bất kỳ vết xước nào. Hắn dùng ngón tay vận chuyển Vô Thần lực, tức tốc gạch lên trên y phục, sau đó kinh ngạc phát hiện lại không thương tổn mảy may.

Bộ y phục này rốt cuộc làm bằng chất liệu gì?

Ôm lấy Ngưng Tuyết đang trần trụi tới bên dòng suối nhỏ, dùng nước suối trong vắt nhẹ nhàng rửa vết đỏ trên chân nàng. Mỗi một vết thương, mỗi một tia đau đớn, mỗi một giọt máu của nàng đều là vì hắn.

- Tuyết Nhi, muội là điểm yếu duy nhất của ta. –Hắn dịu dàng nói bên tai nàng. Sau đó lau đi vết nước trên chân nàng, nhẹ nhàng mặc lại từng đồ cho nàng.

Ngưng Tuyết khẽ nháy đôi mắt to vài cái, nhớ lại câu hắn thì thầm bên tai mình, tuy nàng không hiểu hàm nghĩa những lời này cho lắm, nhưng lại không tự chủ khắc ghi chặt chẽ câu nói này vào trong lòng, bởi vì một câu nói ngắn ngủi ấy khiến cõi lòng không ngừng trào lên từng gợn sóng hạnh phúc.

- Tuyết Nhi, chúng ta xuất phát.

Hắn không kéo tay Ngưng Tuyết, mà trực tiếp ôm nàng, bước chậm về trước, hệt như một người cha ôm con gái của mình. Nàng mấy ngày nay thật sự quá mệt, hắn làm sao nỡ để nàng mệt nhọc thêm nữa. Mà thân thể yếu của hắn đối với Ngưng Tuyết mà nói không thể nghi ngờ là lòng ngực ấm áp nhất, nàng dựa lên vai hắn, thoải mái nhắm mắt. Rất nhanh liền buồn ngủ.

- Ca ca, chúng ta thường xuyên về thăm Kiền gia gia và Long đại ca được không. Bởi họ đã cứu ca ca, còn có cả Tuyết Nhi nữa. –Ngưng Tuyết nhắm mắt, nhẹ giọng như nói mê.

- Ừm, sau này chúng ta sẽ thường xuyên tới thăm Long lão gia tử, ông ấy chính là ân nhân cứu mạng của chúng ta. Mà Long đại ca của muội, muội chắc hẳn rất nhanh sẽ thấy. Còn nữa, Tuyết Nhi có thể thường xuyên nhớ Kiền gia gia, nhưng đừng nhớ Long đại ca đó. –Diệp Vô Thần nhẹ nhàng chậm chạp nói.

- Hả... Vì sao vậy? –Tuyết Nhi tò mò hỏi.

Diệp Vô Thần trầm mặc chốc lát, nói:

- Vô tình nhất là nhà đế vương. Những điều Long lão gia tử gặp phải lúc về già hoàn toàn thích hợp với tuổi tác và vị trí của ông ấy, nhưng tuyệt không thích hợp với Long đại ca của muội. Năm năm luyện tâm, cái nhận được chỉ có thể phản tác dụng. Nếu muốn trở thành một vị đế vương chân chính, thì ắt phải là một kiêu hùng không từ thủ đoạn, không bị bất cứ ngoại vật gì ràng buộc. Anh hùng có thể chinh chiến sa trường, thấy chết không sờn, có thể hành hiệp trượng nghĩa, trừ ác giúp yếu, tiếng thơm không cần lưu danh, lại cũng chỉ có thể trở thành công cụ thậm chí quân cờ, mà không cách nào trở thành một đế vương. Y nếu muốn trở thành đế vương thì trước tiên buộc phải trở thành một kẻ kiêu hùng. Kiêu hùng có thể bấp chấp thân tình chân chính, thì sao có thể để ý tới một thân tình giả dối. Trừ phi y thật sự nguyện ý vì một người mà từ bỏ thiên hạ.

Ngưng Tuyết đã ngủ say trong ngực hắn, Diệp Vô Thần càng giống như là đang lẩm bẩm.

Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng vó ngựa nhẹ nhàng, theo sau truyền tới tiếng hô to của một nam tử trẻ tuổi phóng khoáng:

- Diệp huynh đệ!

Diệp Vô Thần xoay người lại, mỉm cười nhìn Long Chính Dương cưỡi ngựa tới. Với thân phận của hắn, lại tùy ý xưng hô với một kẻ bèo nước gặp nhau, còn chưa biết thân phận làm ‘huynh đệ’, đây đương nhiên là kết quả của năm năm luyện tâm, điều này đối với chính y mà nói có lẽ không phải một chuyện tốt, mà đối với Diệp Vô Thần lúc này mà nói, thì cũng chẳng phải chuyện xấu.

- Long đại ca, huynh đây là?

- Ha ha ha ha, vừa hay ta cũng muốn về Thiên Long Thành một chuyến, chúng ta kết bạn cùng đi thế nào? Đường xa như vậy, sao có thể một mình một ngựa. Diệp huynh đệ tuy rằng bất phàm nhưng không thể làm khổ vị muội muội nuôi nấng của ta được. –Long Chính Dương cưỡi một thốt hoàng mã, mà đồng hành

với hoàng mã còn có một thốt bạch mã. Y kéo dây cương, sau đó vỗ lên bạch mã bên cạnh, thốt bạch mã đó hí nhẹ một tiếng, đi tới bên người Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần đáp lại bằng tiếng cười lớn:

- Cung kính không bằng tuân lệnh, đa tạ ý tốt của Long đại ca.

Hắn nhón chân một cái, đã nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa, toàn thân bạch y tung bay, động tác phiêu dật xuất trần. Tuy rằng hắn chưa từng cưỡi ngựa bao giờ nhưng với năng lực hiện giờ của hắn muốn giữ vững cân bằng trên lưng ngựa thì đơn giản đến cực điểm. Trong mắt Long Chính Dương lóe lên vẻ tán thưởng và kinh ngạc trong phút chốc, sau đó cười lớn nói:

- Ngưng Tuyết là một nửa muội muội của ta, ngươi là ca ca của nàng đương nhiên cũng là một nửa huynh đệ của ta, giữa huynh đệ còn cảm ơn này nợ thật có vẻ xa lạ.

Diệp Vô Thần trong lòng biết rõ nguyên nhân hắn cố tình tiếp cận mình, bèn tùy ý đáp lại vài câu. Sau đó một vàng một trắng hai con ngựa sóng vai phi về phía nam.

Hơn mười ngày sau, Thiên Long Thành, thủ đô của Thiên Long Quốc.

Vô số thành trấn lớn nhỏ đi ngang qua trong thời gian mười ngày, nhưng độ phồn hoa không nơi nào sánh nổi Thiên Long Thành. Khoảng thời gian này Vô Thần và Long Chính Dương cũng càng thêm thân quen, y như huynh đệ ruột thịt. Mấy ngày qua Long Chính Dương một mực vắt óc suy nghĩ nói bóng nói gió, muốn biết lai lịch thật sự và ý đồ tới Thiên Long Thành của Diệp Vô Thần, nhưng vẫn không chút thu hoạch. Trong lòng không khỏi thầm than phục dưới vẻ ngoài ôn hòa lại che giấu lòng dạ sâu xa như thế.

Hai người đều là tuấn tú bất phàm, đi lại trên đường lớn khiến cho một vài thiếu nữ hoài xuân liên tục ghé mắt đưa nhìn. Mà vài người có ý lại lộ ra vẻ chán kinh. Ngưng Tuyết vẫn tò mò quan sát xung quanh, đôi mắt lấp lánh dị quang, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt quái dị của mọi người.

Sau khi tiến vào Thiên Long Thành, thái độ hào phóng của Long Chính Dương thu liễm rõ rệt, mà lại có vẻ tâm sự trùng trùng. Diệp Vô Thần giả vờ không thấy, ánh mắt như điện quét quanh bốn phía, ghi nhớ kiến trúc mỗi một nơi ở đây. Càng về phía trước thì càng tới gần cung thành. Người đi đường hỗn loạn, hai bên đường càng chật ních cửa hàng.

Long Chính Dương tuy rằng thất thần, nhưng bước chân y lại rẽ trái ngoẹo phải hoàn toàn theo bản năng đi về nơi khiến tâm tư y rối bời. Rốt cuộc, y dừng chân, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

“Mộng Yên Lâu”. Diệp Vô Thần liếc nhìn vào bảng hiệu màu đỏ, nhớ kỹ cái tên này. Sau đó nửa đùa nửa thật nói:

- Chẳng lẽ với nhân phẩm của Long đại ca, cũng cần tới chốn trăng hoa này ư?

Long Chính Dương như không nghe thấy, ngây ngẩn nhìn khá lâu, trên mặt thoáng vui thoáng buồn. Sau đó rốt cuộc cười nửa một tiếng, nói:

- Diệp huynh đệ ở đây chờ trong chốc lát thể nào, vì huynh đi lát rồi về.

Cũng chẳng chờ Diệp Vô Thần đáp ứng, hắn đã vội bước vào.

19. Chương 19: Thủy Mộng Thiên. (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 19: Thủy Mộng Thiên. (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngưng Tuyết tò mò hỏi:

- Ca ca, Long đại ca đi làm gì thế?

- Đi tìm một hồng nhan họa thủy. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

- Hồng nhan họa thủy, đó là thứ gì thế? –Ngưng Tuyết ngửa mặt hỏi.

- Là một thứ có thể vì một cái nhăn mặt một nụ cười dẫn tới chiến tranh thảm khốc, có thể giơ tay nhắc chân khiến một nam nhân cứng như sắt biến thành bùn nhão. Nhưng đối với một nam nhân mà nói, nếu y không đủ cường đại, vậy thì thứ này sẽ dẫn tới cho hắn đủ mọi tai nạn. Nếu y đủ cường đại, vậy thì hồng nhan họa thủy chỉ sẽ trở thành vật sưu tầm mặc hắn chơi đùa. –Nhìn bằng hiệu ‘Mộng Yên Lâu’, khoe miệng Diệp Vô Thần nhếch lên cười nhạt, không biết hắn đang nghĩ gì.

Đám người tới tới lui lui như nước chảy không ngừng. Mái tóc trắng của Ngưng Tuyết hấp dẫn ánh mắt đại đa số người, nhưng nhìn thấy chân dung thiếu nữ này, ánh mắt họ lập tức như trốn ôn dịch vậy, đồng thời lộ ra vẻ chán ghét rõ ràng. Diệp Vô Thần lạnh nhạt quét xung quanh, nhẹ nhàng ôm nàng lên, dựa vào trong ngực mình, hỏi:

- Tuyết Nhi, người đời đại đa số đều trông mặt mà bắt hình dong, cho nên rất nhiều người đều sẽ bởi vì khuôn mặt muội mà chán ghét muội, muội sợ không?

Ngưng Tuyết lắc đầu, ôm cổ hắn dịu dàng nói:

- Chỉ cần ca ca không ghét muội, không vứt bỏ muội, muội còn lâu mới để ý người khác có ghét muội hay không.

Khoe miệng Diệp Vô Thần nhếch lên một nụ cười nhạt:

- Cho dù ta không cần tính mạng của mình thì cũng sẽ không cần Tuyết Nhi, càng sẽ không ghét Tuyết Nhi, hệt như Tuyết Nhi nhất định sẽ không ghét ca ca, đúng không?

Ngưng Tuyết dùng sức gật đầu, lông mi cong lên, rất rất thành thật nói:

- Tuyết Nhi vĩnh viễn sẽ không ghét ca ca!

Diệp Vô Thần mỉm cười gật đầu, ánh mắt lơ đãng quét mắt vào đám người qua lại, lại bỗng dưng phải một ánh mắt sắc bén đến cực điểm.

Đó là một thiếu niên khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, y phục giản dị, vóc dáng anh tuấn, mái tóc cũng có đôi chút rối bời, nhưng sắc mặt gã rất lạnh rất nghiêm, mà ánh mắt của hắn sắc bén như lưỡi dao lạnh, Diệp Vô Thần bị gã liếc một cái, không ngờ cảm nhận được một loại cảm giác bị ánh mắt cắt chém. Ánh mắt ấy hiển nhiên là ẩn giấu cừu hận, lạnh lùng cùng cảnh giác, dường như toàn thiên hạ không có ai gã có thể tin nhiệm.

Mà gã lúc này đang đỡ một phụ nữ trung niên tập tễnh chậm bước đi tới. Bà hắn chỉ khoảng bốn mươi tuổi nhưng mái tóc đã hoa râm quá nửa, nhìn qua so với tuổi thực tế già hơn không chỉ mười tuổi. Thiếu niên cẩn thận đỡ bà. Diệp Vô Thần nghiêng tai nghe, loáng thoáng nghe thấy vị trung niên phụ nữ ấy không ngừng nhắc đi nhắc lại:

- ...Thiên Long Thành... Hai mươi năm rồi, ta rốt cuộc lại trở về Thiên Long Thành rồi...

Ánh mắt thiếu niên quét qua khuôn mặt Ngưng Tuyết và Diệp Vô Thần, không dừng lại một giây phút nào, hoặc nói chỉ cần là người xuất hiện trong tầm mắt gã thì đều không trốn khỏi ánh mắt của gã, đây là một thiếu niên giờ phút nào cũng duy trì độ cảnh giác cao.

Nhìn theo bóng lưng gã rời đi, Diệp Vô Thần như có chút đắm chiêu, thấp giọng nói:

- Đây sẽ là một con sói cô độc hay là một con điều hâu đây.

Tầng thượng Mộng Yên Lâu, Long Chính Dương ngồi ngay ngắn trong một căn phòng hương thơm dào dạt, bên cạnh là một bàn tròn, trên bàn có một cốc trà thơm bốc hơi nghi ngút, trước người là một màn vải nửa trong suốt màu hồng nhạt. Hiệu quả cách âm nơi này cực kỳ tốt, hoàn toàn không nghe thấy tiếng nhốn nháo trên đường. Trong sự im ắng như vậy, Long Chính Dương hơi có chút đứng ngồi không yên, lại không phát ra tiếng vang, chỉ sợ kinh động điều gì.

Cuối cùng, đằng sau trường vải vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng ung dung, thân ảnh một cô gái yếu điệu ánh lên trường vải, đi lại như liễu trong gió, vô cùng uyển chuyển. Tuy không thấy chân dung nhưng chỉ dựa vào thân ảnh thì đã đủ khiến nam nhân bình thường mất hết hồn vía.

Hô hấp của Long Chính Dương trở nên khó khăn. Tuy đã một năm chưa gặp nhưng thân ảnh này gần như mỗi đêm đều xuất hiện trong mộng của y, y há có thể lãng quên. Y bưng chén trà kia nhấp một ngụm để làm dịu tâm tình của mình, sau đó đứng dậy nhả nhặn nói:

- Mộng Thiên cô nương... Lại một năm không gặp, cô... cô có khỏe không?

Thân ảnh yếu kiều ngồi xuống đằng sau trường vải, một thanh âm êm ái như gió nhẹ truyền ra:

- Mộng Thiên hết thấy khỏe mạnh, đa tạ thái tử điện hạ nhớ thương. Thái tử điện hạ lần này trở về không hề giấu diếm, chắc hẳn kỳ hạn năm năm luyện tâm đã hết, sau này có thể thanh thoi ở Thiên Long.

Khóe miệng Long Chính Dương lộ ra nụ cười cay đắng:

- Mộng Thiên cô nương, cô gọi ta Long công tử là được. Chúng ta đã quen biết lâu như vậy, xưng hô thái tử... Thật sự quá mức xa lạ.

- Mộng Thiên chỉ là một cô gái tầm thường, há có thể bất kính với thái tử điện hạ. –Thanh âm nói chuyện trong trẻo của Thủy Mộng Thiên, du dương như gió mát phẩy vào mặt, khiến người ta rung động lòng người.

Cô gái tầm thường ư... Cô nếu tầm thường, vậy những cô gái khác trong thiên hạ há chẳng phải đều là hoa tàn lá úa. Long Chính Dương im lặng suy nghĩ, y si ngốc nhìn bóng tiên ảnh sau trường vải kia:

- Mộng Thiên cô nương nếu đã biết ta lần này quay về không có bất cứ điều gì che giấu, nhất định lúc ta bước chân vào Thiên Long Thành đã phát hiện ra ta rồi. Mộng Thiên có phải cũng có nỗi nhớ giống ta hay không?

Sau phút im lặng ngắn ngủi, Thủy Mộng Thiên phát ra một tiếng thở dài như bất đắc dĩ, như muộn phiền:

- Thái tử điện hạ thân là người kế vị, phải nên lúc nào cũng có chí an bang định quốc trong lòng ngực, không nên ràng buộc hồng trần, Mộng Thiên không dám làm hại thái tử, càng sẽ không làm hại hồng trần thiên hạ. Thái tử điện hạ, chốn trắng hoa này không phải nơi điện hạ nên dừng lại, điện hạ có thể tới thăm Mộng Thiên, Mộng Thiên cảm kích trong lòng, thái tử điện hạ tốt hơn hết hãy về đi.

Đây là lần đầu tiên Thủy Mộng Thiên cự tuyệt Long Chính Dương thẳng tuột đến như vậy, cũng là lần đầu tiên hạ lệnh đuổi khách sớm đến như vậy. Từng không đành lòng, trong năm năm luyện tâm không thể, mà hiện giờ nàng không muốn cho y thêm một tia hy vọng hảo huyền nữa. Long Chính Dương như bị gõ một gậy ngay đầu, sắc mặt loáng thoáng có chút trắng bệch, y chậm chậm đứng lên, thanh âm lạc lõng nói:

- Nếu đã như vậy, Chính Dương cáo từ... Mộng Thiên cô nương, từ lần gặp mặt năm ấy, đã trôi qua hơn năm năm, có thể để ta ngắm tận mắt thiên nhan của Mộng Thiên một lần được không?

- Mộng Thiên thân không do mình, tâm cũng chẳng bởi mình, thái tử điện hạ xin hãy về đi, đừng để bằng hữu của ngài chờ quá lâu. –Thủy Mộng Thiên sâu kín nói. Bằng hữu nàng chỉ đương nhiên là chỉ Diệp Vô Thân và Diệp Ngưng Tuyết.

Long Chính Dương chờ đợi khá lâu, rốt cuộc xoay người, lạc lõng rời đi.

Đi ra khỏi phòng, y tựa lên cửa, cười thầm một tiếng:

- Thái tử... Ta tính là thái tử gì chứ, vinh hoa phú quý thì có thể làm gì, quyền lực chí cao thì có thể làm gì, ngay cả nhìn mặt cô gái mình thương yêu duy nhất cũng không thể... Vì sao chỉ riêng là nàng, vì sao chỉ riêng là nàng đây!!

Long Chính Dương ngu ngơ đi ra Mộng Yên Lâu, cùng với vẻ hăm hờ lúc trước như hai người khác hẳn. Diệp Vô Thần vỗ vai y, bình tình nói:

- Đi uống rượu không?

- Uống rượu? Long Chính Dương gật đầu, khoe miệng giật giật một chút, lại làm sao cũng cười không nổi. Y kéo Diệp Vô Thần, đi về phía lầu đối diện.

20. Chương 20: Nam Hoàng Tông.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 20: Nam Hoàng Tông.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Đây là một căn phòng đóng kín, trên bàn đã xếp đầy các loại món ăn màu sắc hương vị có đủ. Diệp Vô Thần ngồi đối diện với Long Chính Dương, mà Ngưng Tuyết thì ngồi ở bên cạnh Vô Thần, không ngừng cẩn thận nuốt nước miếng gần như sắp tràn ra khoe miệng, đôi mắt trông mong nhìn sơn hào hải vị trên bàn, thỉnh thoảng len lén liếc ca ca. Tại khu vực bị phong ấn nàng mỗi ngày ăn quả đại thịt nướng, trên đường tới Thiên Long Thành ăn đa phần là lương khô. Mà những món ăn nàng thấy cũng chưa từng thấy qua này sớm đã moi toàn bộ sâu tham ăn của nàng ra ngoài.

Long Chính Dương một tay cầm chén rượu, một tay cầm bầu rượu, mỗi lần rót đầy đều nốc một ngụm xuống, cũng không ép Diệp Vô Thần uống cùng y, tự rót tự uống, dường như muốn phát tiết tất cả mọi đau khổ vào trong rượu. Diệp Vô Thần cũng không nói chuyện, cầm chiếc chén nhỏ trước mặt Ngưng Tuyết, mỗi món đều gắp một lần, tận đến khi chiếc chén đựng đầy, sau đó đặt trước người Ngưng Tuyết:

- Tuyết Nhi, mau ăn đi.

- Vâng... Muội thật sự rất đói. –Nước miếng nhịn rất lâu Ngưng Tuyết rót cuộc đã tràn ra, nàng vội vàng cầm đũa, rất mất lịch sự ăn thức ăn.

Lại là một chén đau đớn nốc xuống, đôi mắt Long Chính Dương trở nên càng thêm mơ màng, y đập mạnh chén rượu xuống, thất thần lắm lắm:

- Diệp huynh đệ, ta thích nàng là đúng hay sai?

- Thích một người, vốn dĩ không có đúng, cũng không có sai. –Diệp Vô Thần đáp.

- Vốn không có đúng, cũng không có sai... Nhưng nàng vì sao lại là nữ nhân phụ hoàng nhìn trúng chứ?

–Long Chính Dương đau đớn nói, hai tay không khỏi nắm chặt, gần như bóp nát chén rượu trong tay.

Diệp Vô Thần lại gắp đầy chiếc chén của Ngưng Tuyết, bình tình nói:

- Long đại ca, huynh uống say rồi.

- Uống say... Ta thật sự rất muốn uống say, vĩnh viễn say. Sau đó thì có thể cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không cần cố kỵ. Mỗi lần ta đều cho rằng mình có thể ung dung đối diện nàng, nhưng mỗi lần vừa nhìn thấy nàng ta đều biết rõ mình lại một lần thất bại. Năm năm luyện tâm tôi luyện tâm tính ta, nhưng làm thế nào cũng không thể quên nổi nàng. Diệp huynh đệ, người ắt không phải người thường, với tài trí của người chẳng nhẽ thật sự không đoán ra thân phận của ta ư?

Diệp Vô Thần cười ha ha nói:

- Biết thì sao, ta dù sao không phải là người của thế giới này, thân phận địa vị của các người đối với ta mà nói không hề quan trọng. Huynh là thái tử cũng tốt, là bình dân bách tính cũng tốt, ta chỉ biết huynh là Long đại ca có ân cứu mạng ta và Ngưng Tuyết khi ấy. Một câu thái tử điện hạ thì sao có thể thân thiết hơn một câu Long đại ca chứ.

Long Chính Dương cười lớn:

- Nếu ngươi là người thường, lời này thật sự có thể xem như lời phạm thượng. Nhưng ngươi có tư cách nói những lời như vậy... Năm ấy Kiếm Thần lão tiên bối dựa vào thực lực bản thân cứu cả Thiên Long Quốc sau đó tiêu sái rời đi. Từ đó mai danh ẩn tích, với năng lực của ngài, đủ để không đặt cả thiên hạ vào trong mắt, ngay cả là phụ hoàng ta nhìn thấy cũng phải nhún nhường bảy phần. Ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần lão tiên bối, một ngày nào đó trong tương lai, ngươi tất nhiên cũng có tư cách ngạo thị thiên hạ, vốn dĩ không cần đặt đám người hoàng thất chúng ta vào trong mắt.

Diệp Vô Thần mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến. Hắn đương nhiên biết nguyên nhân vì sao với địa vị của Long Chính Dương lại thân viết với hắn như thế. Bởi vì chiếc nhẫn màu đen lão nhân cho đã khiến Long lão gia tử và Long Chính Dương coi hắn thành truyền nhân của Kiếm Thần. Mà cái tên Kiếm Thần này cả Thiên Thần đại lục này không ai không biết, tại Thiên Long Quốc lại càng giống như thần thoại. Mà ý nghĩa cho truyền nhân Kiếm Thần thường thường là Kiếm Thần đời kế tiếp. Dù là hoàng thất, việc cần làm cũng là nịnh bợ, mà không phải trêu chọc.

Xem ra, lão nhân bỗng dưng tặng mình một đại lễ ha. Diệp Vô Thần lặng im suy nghĩ.

Chỉ là, thái tử thích nữ nhân hoàng đế đã quyết, bệ bối hoàng gia như vậy hắn không hề giấu diếm thổ lộ trước mặt mình, mình đâu muốn bắt ra cũng không thể bắt sạch sẽ được.

Long Chính Dương rót đầy chén rượu trước mặt mình, giọng thông thả nói:

- Diệp huynh đệ, nếu ngươi là ta, ngươi sẽ làm thế nào.

Câu hỏi như vậy nếu là một người thông minh thì sẽ không trả lời, bởi vì nếu không cẩn thận từ đó bị cuốn vào vòng xoáy của vụ bê bối trong nội bộ nhà đế vương, thì một điều không hay chính là vạn kiếp bất phục. Diệp Vô Thần nhìn y từ từ nói:

- Nếu huynh từ bỏ, từ nay không gặp nàng nữa, huynh sẽ thế nào?

- Ta dùng trọn năm năm đều không quên nàng mấy may. Cho nên ta biết, cả đời này của ta đều không thể quên đi nàng, nếu cứ thế từ bỏ nàng, ta sẽ đau khổ cả đời. –Long Chính Dương lắc đầu, rót rượu rồi lại ngửa cổ nốc.

- Vậy nếu huynh quyết tâm tranh đoạt với phụ hoàng huynh thì sao?

Thân thể Long Chính Dương cứng ngắc, khóe miệng giật giật vài cái, than nhẹ một tiếng:

- Nàng vốn là nữ nhân thuộc về phụ hoàng, ta thích nàng đã là không nên, nếu đi tranh đoạt với phụ hoàng thì... Thật đúng là đại nghịch bất đạo. Hơn nữa ta sao thể cướp nổi phụ hoàng.

- Là dự định đau khổ cả đời, hay đại nghịch bất đạo bất chấp tất cả vì một nữ nhân chém giết một lần, Long đại ca tự mình chọn đi, ta chỉ là một người ngoài.

Quảng ra một cái vòng luẩn quẩn, lại chẳng khác nào cái gì cũng chưa nói. Diệp Vô Thần nhắc chén rượu khẽ uống một ngụm nhỏ, sau đó khẽ nhún mày. Rượu Long Chính Dương gọi ra đương nhiên là loại ngon nhất từ lâu, nhưng rượu ngon nhất này so với rượu trong ký ức của Vô Thần thì không phải chỉ thua kém một điểm nửa điểm. Vô Thần đặt chén rượu xuống, trầm nghĩ: Thiên Long Quốc này ngang với Hoa Hạ ngàn năm trước, không có bất kỳ khoa học kỹ thuật hiện đại nào của Hoa Hạ, ngay cả kỹ thuật ủ rượu cũng kém xa lắc xa lơ.

Long Chính Dương trầm mặc không nói rất lâu. Diệp Vô Thần rót đầy chén rượu trước mặt y, thuận miệng hỏi:

- Người có thể khiến Long đại ca say mê như vậy đương nhiên là một cô gái như tiên tử, chẳng hay cô nương nhà nào may mắn đến như vậy?

Long Chính Dương đang tâm sự trùng trùng nhắc chén rượu lên, lần này y không uống hết xuống, mà nhấp một ngụm, sau đó đặt xuống, buồn bã nói:

- Đã bao nhiêu năm rồi, ta chưa từng có một bằng hữu chân chính để có thể thoải mái nói chuyện trong lòng. Họ hặc là a dua nịnh hót, hoặc là vâng vâng dạ dạ, hoặc là ngay cả nói đều không dám nói thêm một câu. Ta luôn khao khát có một bằng hữu có thể coi ta thành bằng hữu bình thường như Diệp huynh đệ. –Y cười khổ một tiếng, than thở:

- Đây đều là những điều bất đắc dĩ đến từ sự vinh quang bề ngoài của gia đình đế vương.

Khóe miệng Diệp Vô Thần khẽ mấp máy. Nỗi bất đắc dĩ của gia đình đế vương... Bởi vì người sinh trong gia đình đế vương, cho nên người có thể nói ra những lời như vậy, nhưng nếu có một ngày người có thể lựa chọn trở thành bình dân trăm họ, người thật sự sẽ lựa chọn ư?

- Người đó... Nàng thật sự đúng là tiên nữ. Sinh trong gia đình đế vương, cho nên những năm qua thấy đẹp vô số. Nhưng sau khi nhìn thấy nàng ta mới biết những nữ nhân mình thường thức trước đây là tầm thường đến cỡ nào. Năm năm trước ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng, khi ấy đã vô cùng chấn động, mất hết hồn vía. Mà lần đó cũng là ngày đầu tiên nàng tới Thiên Long Thành. Năm ấy nàng mười bảy tuổi, vốn là cùng đi thăm phụ hoàng với Nam Hoàng tông chủ... Khi ấy phản ứng của phụ hoàng y hệt như ta, ông gần như không chút do dự yêu cầu Nam Hoàng tông chủ gả nàng làm phi tử của ông. Nam Hoàng tông chủ đáp ứng ngay đương trường, nhưng lại đưa ra một kỳ hạn: ắt phải vào năm nàng hai mươi lăm tuổi mới có thể vào cung. Trong thời gian này, nàng sẽ ở lâu dài trong Thiên Long Thành, bất cứ người nào cũng không được can thiệp vào hành động của nàng.

- Nam Hoàng Tông? –Diệp Vô Thần chấn động trong lòng. Hắn lại lần nữa nghe được hai chữ ‘Nam Hoàng’.

21. Chương 21: Ba Đại Cầm Đoạn Chi Khí.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 21: Ba đại Cầm Đoạn Chi Khí.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Long Chính Dương thoáng kinh ngạc liếc hắn, hỏi:

- Diệp huynh đệ chẳng lẽ không biết Nam Hoàng Tông này?

Diệp Vô Thần gật đầu.

Long Chính Dương cười nói:

- Xem ra Diệp huynh đệ quả nhiên là lánh đời đã lâu... Sự tồn tại của Nam Hoàng Tông toàn Thiên Thần đại lục không ai không biết. Bởi vì thế lực nó có được hoàn toàn đủ để hủy diệt một hoàng thất, đồng thời lên thay thế.

Diệp Vô Thần:

-

- Trong truyền thuyết viễn cổ, thế giới của chúng ta là sinh ra bởi Nam Hoàng và Bắc Đế, sau đó Nam Hoàng Bắc Đế song song diệt vong trong tranh đấu, nhưng họ phân biệt lại có hậu nhân lưu lại, đồng thời truyền thừa đời đời tại Thiên Thần đại lục, hậu nhân của Nam Hoàng sáng lập Nam Hoàng Tông, mà hậu nhân

Bắc Đế sáng lập Bắc Đế Tông. Thế lực của họ cực kỳ cường đại, tuyệt đối không phải một vài thế lực khác trên Thiên Thần đại lục có thể so sánh. Nhưng may thay họ chưa bao giờ tham dự tranh đấu với trần thế. Họ cũng là tử địch trời sinh hệt như Nam Hoàng Bắc Đế, quanh năm tranh đấu không ngừng nghỉ, lại chưa từng phân thắng bại.

- Vào một ngày của hai mươi năm trước, Nam Hoàng tông chủ bị ám toán, thân trúng Viêm độc, nguy kịch trong sớm tối. Nam Hoàng tông do đó cũng bị Bắc Đế tông đánh cho liên tiếp thoái lui. Khi đó phụ hoàng ta vừa lên ngôi hoàng đế, mà Nam Hoàng tông cũng một đường chạy về phía hoàng cung, đồng thời bị phát giác. Vì thế phụ hoàng đã bất chấp sự phản đối của tất cả mọi người, bất chấp nguy hiểm hoàng thất bị diết nhúng tay vào chuyện này, lấy một viên ‘Thủy Vân Đan’ duy nhất trong cung giải trừ Viêm độc cho Nam Hoàng tông chủ, đồng thời điều động ba đại Thiên cấp cao thủ và hơn mười Linh cấp cao thủ trong cung trợ giúp Nam Hoàng tông. Nam Hoàng tông chủ sau khi khôi phục chiến lực liền giam chân Bắc Đế tông chủ, cuộc tranh đấu giữa họ cũng bởi vì tiếp tục rơi vào thế giằng co, mà lúc này với sự gia nhập của ba Thiên cấp cao thủ, hơn chục Linh cấp cao thủ cùng vô số cấm vệ quân đã đủ để dễ dàng đánh vỡ thế cân bằng. Vì thế Nam Hoàng tông chuyển bại thành thắng, giành được thắng lợi lớn nhất từ khi khai chiến với Bắc Đế tông tới nay, đánh cho Bắc Đế tông chạy tán loạn, không biết đi đâu, hai mươi năm nay không chút tung tích. Nam Hoàng tông tìm đằng đẳng hai mươi năm cũng không chút thu hoạch.

- Nam Hoàng tông chưa bao giờ biết nợ ân tình. Khi đó Nam Hoàng tông chủ hứa hẹn sẽ đáp ứng bất kỳ một yêu cầu nào của phụ hoàng. Mà mười lăm năm sau phụ hoàng mới nói ra yêu cầu của ông: đó chính là yêu cầu Nam Hoàng tông chủ Thủy Vân Thiên gả độc nữ Thủy Mộng Thiên của y cho ông.

Long Chính Dương cười thầm một tiếng:

- Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông thế lực thông thiên hạ, dẫu là Đại Phong Quốc mạnh nhất Thiên Thần đại lục cũng kiêng kỵ không thôi, chưa từng dám chọc. Lời yêu cầu mà phụ hoàng đã bất chấp nguy hiểm bị Bắc Đế tông báo thù đối lấy lại chỉ vì một nữ nhân mà vứt đi như vậy... Bởi mị lực của nàng thực sự quá lớn, bất cứ nam nhân nào đều không có cách ngăn cản. Diệp huynh đệ, ta không có khả năng tranh nổi phụ hoàng, cho dù ta có thể tranh nổi, lại vĩnh viễn cũng không có khả năng qua một ải của Nam Hoàng tông.

Hoàng đế đề xuất yêu cầu này thật sự chỉ là vì một nữ nhân thôi ư? Cùng lắm chỉ là một phần, có được độc nữ của Nam Hoàng tông chủ, Nam Hoàng tông cho dù muốn rũ mọi quan hệ với Thiên Long hoàng thất cũng không thể. Mà Nam Hoàng tông vì vương ngại tôn nghiêm thì tuyệt đối không thể không đáp ứng... Chà, lời đề nghị nhặn nại mười lăm năm mới đề xuất, Thiên Long hoàng đế dùng thời gian mười lăm năm để chờ cô bé hai tuổi năm ấy trưởng thành sao? Vậy thật là giỏi tính toán.

Nghĩ đến đây, Diệp Vô Thần thuận miệng hỏi:

- Long đại ca, chuyện này chắc hẳn là bí mật hoàng thất của các người, huynh không sợ ta tiết lộ ra ngoài ư?

Long Chính Dương lắc đầu, nói:

- Đây chẳng phải bí mật, mà sớm đã truyền khắp Thiên Thần đại lục rồi. Hiện tại có ai còn không biết tin con gái Nam Hoàng tông chủ sẽ gả cho Thiên Long hoàng thất chúng ta chứ.

Diệp Vô Thần trầm cười lạnh:

- Quả nhiên là như thế.

- Vậy vì sao Nam Hoàng tông muốn hạn chế thời gian vị Thủy cô nương kia vào cung, rồi lại bảo nàng sống tại Thiên Long Thành, trong này có ẩn tình gì ư? –Diệp Vô Thần hỏi.

Long Chính Dương gật đầu nói:

- Nam Hoàng tông vẫn luôn cực khổ tìm Nam Hoàng Chi Kiếm năm ấy Nam Hoàng lưu lại, họ có một lời răn dạy từ thượng cổ truyền thừa xuống:

- Chủ nhân của Nam Hoàng Chi Kiếm chính là chủ nhân của Nam Hoàng tông. Nếu Nam Hoàng Kiếm Chủ xuất hiện, thì con gái của Thủy gia Nam Hoàng Tông ắt phải là nữ nhân của Nam Hoàng Kiếm Chủ, nếu sau hai mươi lăm tuổi vẫn không tìm được Nam Hoàng Kiếm Chủ thì mới có thể xuất giá.

Ánh mắt Diệp Vô Thần dao động kịch liệt, hần nhấc chén rượu cạn sạch một hơi, cảm nhận được một cổ cay xè từ khoang miệng mau chóng lan đến dạ dày. Chờ khi hần đặt chén rượu xuống thì sắc mặt đã bình tĩnh như cũ.

Vận mệnh, thật là một thứ dễ chơi.

Long Chính Dương không phát giác thấy vẻ dị thường trong nháy mắt của Vô Thần, vẫn với ánh mắt mơ màng nói:

- Nghe nói Nam Hoàng năm ấy thuộc Thủy cho nên hậu nhân Nam Hoàng lấy họ Thủy, Bắc Đế thuộc Hỏa cho nên hậu nhân Bắc Đế lấy họ Viêm. Mà tại Bắc Đế tông cũng có một lời răn dạy gần như hoàn toàn giống với Nam Hoàng Tông. Điểm khác duy nhất chỉ là thứ họ tìm kiếm chính là Bắc Đế Chi Cung trong ba đại Cẩm Đoạn Chi Khí.

- Ba đại Cẩm Đoạn Chi Khí? Diệp Vô Thần vẻ mặt ngạc nhiên.

Long Chính Dương đã dần quen với sự ‘vô tri’ của Diệp Vô Thần, giải thích:

- Cấp độ của khí phân chia giống như với thực lực của người. Thiên Thần đại lục có rất ít Thiên khí và cực ít Thần khí, tại Thần giới trong truyền thuyết có cả siêu thần khí cường đại. Trên chúng còn có ba đại Cẩm Đoạn Chi Khí, chúng đều hình thành ở thời viễn cổ, uy lực không gì sánh nổi. Nghe nói có lực lượng hủy thiên diệt địa, nghiền nát tinh tú. Một trong số đó là Nam Hoàng Chi Kiếm, tên Trảm Tinh, hai trong số đó là Bắc Đế Chi Cung, tên Tai Ách. Còn có một Cẩm Đoạn Chi Khí mạnh nhất chỉ tồn tại trong truyền thuyết thượng cổ, chưa từng có ai thấy qua, thậm chí ngay cả tên đều không lưu lại. Đương nhiên, những điều này vốn vốn chỉ là truyền thuyết, nhưng đối với Nam Hoàng Tông và Bắc Đế Tông mà nói thì đây lại không phải đơn thuần chỉ là một truyền thuyết, mà là tín ngưỡng chí cao vô thượng.

Thấy Diệp Vô Thần im lặng không nói, trên mặt không chút gợn sóng, rõ ràng chẳng hề quan tâm những thứ có lẽ là hư ảo không chân thật này. Long Chính Dương tự giấu cười, đôi mắt lại nheo lên:

- Ba năm nữa, nàng sẽ vào cung. Lúc ấy, hy vọng viên vòng cuối cùng cũng sẽ hoàn toàn không tồn tại. Trong năm năm ở Thiên Long Thành, nàng gần như mỗi ngày đều chỉ ở lại Mộng Yên Lâu, đâu cũng không đi. Mà trong năm năm này, ta cũng chỉ từng nghe qua giọng nàng, chưa từng gặp mặt nàng. Năm ngoái khi ta lặng lẽ trở về, nghe nói một năm trước nàng từng xuất hiện ở Tử Trúc Hi Viên phía thành Tây một lần, bị tất cả mọi người có mặt lúc ấy cho là tiên nữ hạ phàm. Mà vài họa sư định vẽ lại thiên nhan của nàng, cuối cùng lại không một kẻ hạ bút, bởi vì họ phát hiện dù họa kỹ có cao siêu hơn đi chăng nữa cũng khó có thể miêu tả một phần vạn nét đẹp của nàng. Đến ngày hôm sau, tất cả mọi người đều biết nàng là nữ nhân tương lai của đương kim hoàng đế, đồng thời bầu nàng là người đứng đầu trong ba đại mỹ nữ của Thiên Long Quốc.

Thanh âm Long Chính Dương khẽ ngưng, nhìn Diệp Vô Thần hỏi:

- Diệp Vô Thần muốn nghe qua về ba tuyệt thế mỹ nữ của Thiên Long Quốc không?

Diệp Vô Thần gật gật, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú rõ ràng.

22. Chương 22: Diệp Gia Thủy Dao, Hoa Gia Thủy Nhu.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 22: Diệp gia Thủy Dao, Hoa gia Thủy Nhu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Một trong số đó là Diệp Thủy Dao con gái độc nhất của Diệp gia, tuy có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần nhưng tính tình nàng lạnh lùng cao ngạo, tối cửa cầu hôn gần như giẫm nát đại môn Diệp gia, nhưng nàng xưa nay đều khinh thường hết thảy, bình thường đều ở trong khuê phòng, cực ít ra ngoài. Tính ra ta cũng đã mấy năm chưa gặp qua nàng, năm nay hắn đã mười chín tuổi rồi. Lần cuối cùng gặp nàng là vào năm năm trước, khi ấy ta tuy thân là Thái tử nhưng nàng ngay cả nhìn đều chưa từng nhìn ta một lần. –Long Chính Dương tự giấu cười.

- Diệp gia?

- Đúng... Nói ra, Diệp huynh đệ cũng họ Diệp. Diệp gia là một trong số ba đại gia tộc ở Thiên Long Thành, tại Thiên Long Quốc có uy vọng cực cao, Diệp lão tướng quân năm ấy là quân thần được công nhận, hiện giờ Diệp đại tướng quân cũng tương tự dũng mãnh không gì sánh nổi, có dũng có mưu, là rường cột vững chắc của Thiên Long Quốc ta. Có thể không chút khoa trương nói, Một nửa giang sơn của Thiên Long Quốc đều là Diệp gia đánh hạ.

- Chỉ đáng tiếc... Ai, trời ghen ghét Diệp gia, hươu hỏa của Diệp gia không ngờ lại đoạn tuyệt trong thế hệ này. Con trai duy nhất của Diệp gia là một nhân tài, nhưng từ nhỏ đã yếu ớt lắm bệnh, quá nửa thời gian đều bệnh tật ở trên giường. Lần cuối cùng gặp hắn cũng là năm năm trước, khi đó hắn nằm trên giường, ngay cả hơi sức đứng dậy chào hỏi đều không có. Đáng thương cho Diệp gia cả nhà anh dũng, thế hệ này lại... Mà một năm trước khi ta trở về từng nghe phụ hoàng nói, hơn một năm trước, khi Diệp tướng quân tổn hết sức lực trăm đau ngàn khổ rốt cuộc tìm được Thiên Niên Tuyết Tham có thể cải thiện thể chất thì con trai duy nhất của Diệp gia bỗng mất tích. Từ đó hoàn toàn không có tin tức. Rất nhiều người đều đoán hắn đã bị hại chết. Ta nhớ tên hắn gọi là...

Đôi mắt Long Chính Dương bỗng trợn trừng, đọng lại trên mặt Diệp Vô Thần, phảng phất như nhìn thấy thứ gì đó khó tin trên mặt hắn, thân thể cũng vô ý thức đứng dậy.

Diệp Vô Thần neho mắt, tâm tư chuyển như điện.

Tiếp đó, Long Chính Dương lại lắc đầu, ngồi trở về, giọng than thở nói:

- Ta chợt nhớ ra, tên đứa con trai của Diệp gia kia cũng gọi Diệp Vô Thần, thật là quá trùng hợp. Chẳng những tên như nhau, ngay cả tướng mạo Diệp huynh đệ đều có rất nhiều chỗ tương tự với hắn năm đó, tuổi tác thoát nhìn cùng hoàn toàn trùng khớp. Chẳng trách ta luôn cảm giác dường như đã từng gặp qua Diệp huynh đệ ở đâu đó.

- Trùng hợp mà thôi, ta không có khả năng là người của Diệp gia. –Diệp Vô Thần hiển nhiên không muốn tiếp tục với chủ đề này, bèn chuyển đề tài:

- Ta lại thích nghe chuyện trăng gió Long đại ca nói lúc trước hơn.

Long Chính Dương vẫn có hoài nghi không nhỏ như trước, lại không hỏi nữa, tiếp tục nói:

- Thứ hai trong số đó là con gái duy nhất của Hoa gia Hoa Thủy Nhu. Cô gái này người cũng như tên, nhu mì như nước, năm ấy khi ta rời đi nàng vẫn là một cô bé lớn tâm Ngưng Tuyết muội muội. Năm năm không gặp, hiện tại hắn đã là một thiếu nữ mười sáu tuổi xinh đẹp rồi, hiện giờ chắc hắn phải có dung mạo như chim sa cá lặn, nếu không cũng sẽ chẳng được liệt vào ba đại mỹ nữ của Thiên Long Quốc. Chỉ là bảy năm trước nàng đã hứa gả cho con cả Lâm gia, nói không chừng lập tức sẽ thành thân đó.

Diệp Vô Thần một câu không nói, lẳng lặng nghe. Không hề có ý muốn cắt ngang, mặc cho y tự nói tự nghe. Động tác duy nhất chính là thi thoảng giúp Ngưng Tuyết lau mép hoặc bị nàng không cẩn thận làm bẩn y phục. hắn biết Long Chính Dương nói về ‘ba đại mỹ nữ Thiên Long Quốc’ gì gì đó với hắn chỉ là ngụy trang, mục đích thật sự là để hắn biết vài gia tộc lớn ở Thiên Long Thành. Mà muốn kể tiếp theo, đương nhiên là Hoa gia và Lâm gia.

Chỉ đáng tiếc, những mưu tính để vương không ra hồn này của y chắc chắn không phát huy nổi tác dụng trên người Diệp Vô Thần, ngược lại chỉ đơn thuần là cung cấp tin tức cho hắn.

- Diệp gia, Lâm gia là hai gia tộc uy vọng, quyền thế lớn nhất Thiên Long Thành, mà Hoa gia lại là một gia tộc không thể chọc vào nhất. Lâm lão tướng quân của Lâm gia tương tự cũng là đức cao vọng trọng, có lẽ là một núi không chứa hai hổ, Lâm lão tướng quân và Diệp lão tướng quân xưa nay đều bất hòa, mà Diệp gia và Lâm gia tương tự cũng tranh đấu gay gắt nhiều năm, ở Thiên Long Thành này là chuyện ai nấy đều biết, phụ hoàng ta cũng ngoảnh mặt làm ngơ, chưa bao giờ can thiệp.

- Binh quyền Hoa gia nắm giữ kém xa Diệp gia và Lâm gia, nhưng Hoa gia có thể sản xuất ra một vài thứ gọi là Lôi Chấn Tử, Hỏa Độc Tử. Tuy rằng đó chỉ là một ít đồ vật rất nhỏ, nhưng sau khi vứt ra lại có thể tạo thành thương vong đáng sợ trên phạm vi lớn. Hoa gia chẳng những có thể sản xuất rất nhiều thứ này, mà mỗi một người trong Hoa gia đều là cao thủ dùng những vật này, nghe nói ngay cả trên người một gia đình đều có thể mang theo trăm quả Lôi Chấn Tử mà không bị phát hiện. Cũng chính vì có sự tồn tại của Hoa gia mà Đại Phong Quốc không dám trêu chọc Thiên Long Quốc ta quá mức. Mà Thiên Long hoàng thất ta xưa nay đều đối đãi trọng hậu với Hoa gia. Tuy rằng những thứ đáng sợ Hoa gia sản xuất ra kia phần lớn sẽ giao cho hoàng thất chúng ta dùng để chiến tranh hoặc phòng vệ, nhưng người sáng suốt đều biết Hoa gia không có khả năng không bảo lưu con bài tẩy nào đó – chẳng hạn như thứ càng đáng sợ hơn so với Lôi Chấn Tử, Hỏa Độc Tử.

- Hoa gia xưa nay đều rất qua lại thân thiết với Diệp gia, Lâm gia. Hoa gia thế hệ này không có con trai, chỉ có một nữ nhân, mà có thể xứng với Hoa gia cũng chỉ có Lâm gia và Diệp gia. Ngày trước Diệp lão tướng quân từng đề xuất muốn kết thành thông gia với Hoa gia, lại bị từ chối thẳng, bởi vì thể chất con trai Diệp gia đó quá yếu ớt, ở trong mắt Hoa gia hoàn toàn là một tên vô dụng. Mà Hoa tướng quân năm hơn ba mươi tuổi mới có một người con gái, một bảo bối chết người, sao có thể dễ dàng gả cho một tên vô dụng. Một tháng sau, toàn bộ Thiên Long Thành đều biết tin con gái Hoa gia đã hứa gả cho con cả Lâm gia.

Long Chính Dương liếc Diệp Vô Thần, nói tiếp:

- Lâm gia thế hệ này có hai người con trai, lớn tên Lâm Khiếu, văn võ song toàn, chẳng những có được danh hiệu ‘Thiên Long đệ nhất tài tử’, mà vào năm vừa tròn hai mươi tuổi liền đạt được thực lực Thập cấp, ngay cả vài vị Thiên cấp cung phụng trong cung đều tán thưởng hẳn là thiên tài trăm năm khó gặp, phụ hoàng ta tương tự cũng tán thưởng hẳn không thôi. Hoa gia đối với cuộc hôn nhân này cũng càng lúc càng hài lòng. Con kế Lâm Hu lại nuông chiều từ nhỏ, đầy rẫy việc xấu, được xác nhận khó thành người tài, Lâm gia đã toàn hết hy vọng với hắn, cho nên tất cả mọi hy vọng đều gửi gắm lên người đứa con cả.

- Lâm gia và Diệp gia tranh đấu nhiều năm, tuy chưa phân thắng bại nhưng thực ra ai nấy đều biết, Diệp gia đã bại rồi. Gia nghiệp đời sau nếu không có người kế thừa thì cũng chỉ thuộc về người khác. Diệp gia không có tương lai thì làm sao có thể so sánh với Lâm gia.

Nói tới đây, Long Chính Dương rút cuộc dừng lại, sau đó xấu hổ cười:

- Tâm tư nhiều loạn, nói tới nói lui cũng không biết nói đến đâu rồi, mong Diệp huynh đệ chớ trách.

Diệp Vô Thần mỉm cười nói:

- Xem ra Long đại ca mấy năm nay tuy rằng thân không ở Thiên Long Thành nhưng giờ phút nào cũng nhớ nhung hướng về nơi này.

Long Chính Dương lắc đầu nói:

- Mấy chuyện này tùy tiện tóm một người trên đường cũng đều biết, chỉ là hơi có chút cảm khái mà thôi. Ta tuy là người kế vị nhưng lúc nào cũng có người muốn đoạt vị trí của ta. Năm năm nay, ta có lẽ đã bắt đầu bị quên lãng, muốn chiếm được sự ủng hộ của mấy đại gia tộc này thì ắt phải trả càng nhiều nỗ lực hơn. Diệp huynh đệ, không biết người sau này có dự định gì không?

- Ta ư? Ta chỉ đơn giản là muốn tìm lại quá khứ của mình. –Diệp Vô Thần nói, trong mắt ánh ra từng tia lạc lõng. Hắn là một kẻ không có quá khứ, thậm chí ngay cả mình là ai đều không biết.

- Tìm lại quá khứ của mình? Long Chính Dương khẽ lắc nhảm lại câu nói này, nhú mày nói:

- Chẳng nhẽ, người mất trí nhớ?

Diệp Vô Thần gật đầu.

- Mất trí nhớ... Vậy ngươi từ khi nào bắt đầu có tri giác?

- Một tháng trước.

Hồ hấp của Long Chính Dương trở nên dồn dập, vẻ hưng phấn trong mắt không cách nào che dấu nổi:

- Diệp huynh đệ, ta cảm thấy ngươi nên tới Diệp gia xem qua, có lẽ, quá khứ của ngươi chính là ở đó!

- Hả? –Diệp Vô Thần đầy kinh ngạc liếc hắn, sâu trong đôi mắt lại bình thản như nước.

23. Chương 23: Bắt Cóc Công Chúa. (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 23: Bắt cóc công chúa. (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Khi họ từ trong đi ra thì đã là giữa trưa, chiếc bụng nhỏ của Ngưng Tuyết cũng đã ăn khá no, đôi mắt lại bắt đầu hưng phấn quan sát xung quanh. Long Chính Dương lưu luyến liếc qua tầng thượng Mộng Yên Lâu ở đối diện, than nhẹ một tiếng, cùng Diệp Vô Thần đi về phía hoàng cung. Sau khi tẩy lễ bằng cồn, khuôn mặt u sầu thâm đậm của y cuối cùng đã tiêu tan đi không ít.

Họ vừa đi không được bao lâu, không khí đằng sau bỗng phát sinh biến hóa rõ ràng, vang lên tiếng thảo luận và tiếng thì thầm hỗn loạn.

- Mau xem, là thống lĩnh thị vệ hoàng cung Vũ đại nhân!

- Người có tư cách để Vũ đại nhân hộ tống... Chẳng nhẽ là đương kim hoàng thượng tới?

- Nghe nói Vũ Thượng Vũ đại nhân năm nay vừa bốn mươi tuổi, thực lực đã đạt tới Linh cấp đỉnh, thật là quá uy mãnh.

oOo oOo oOo

Diệp Vô Thần và Long Chính Dương xoay người lại. Con đường vốn hỗn loạn không thời điểm này đã tự động tách ra một con đường thênh thang. Trung tâm con đường, một trung niên nam tử toàn thân giáp vàng, mắt hổ uy phong dẫn đầu, tay phải y trước sau nắm lên chuỗi kiếm bên hông, ánh mắt sắc bén như dao quét qua đám người, những kẻ bị y quét qua đều không kim nổi rung mình một cái. Mà đằng sau y, bốn người khiêng một chiếc kiệu loan trang trí rất xinh xắn vững bước đi tới, trên mặt không nhìn ra bất cứ vẻ uể oải nào, hiển nhiên là khiêng một nhân vật nhỏ con. Mà hơn chục đối đao thị vệ ở xung quanh thì mắt nhìn thẳng, uy phong凛冽 hiên ngang bước đi.

- Nó sao lại chạy ra ngoài. –Nhìn nóc kiệu được trang trí lộng lẫy kia, Long Chính Dương hơi có chút dở khóc dở cười. Y kéo Diệp Vô Thần cùng nhau lui bên vệ đường đồng thời lẩn vào trong đám người. Ở nơi công cộng, thân phận y vẫn che giấu khá tốt, để tránh thêm thị phi.

Đúng lúc này, rèm bên cửa kiệu loan len lén bị vạch ra một kẽ hở, lộ ra nửa con mắt trong veo lén lút nhìn đám người bên vệ đường, trong mắt lấp lánh quang mang hưng phấn.

Đoàn người thông thả đi về phía trước, bỗng nhiên, trong kiệu loan truyền tới một tiếng thét dễ nghe. Tiếng thét chói tai khiến toàn bộ thị vệ sắc mặt đại biến, thân thể ưỡn thẳng, tưởng rằng công chúa không ngờ trong vòng bảo vệ họ lại gặp phải ám toán. Vị thống lĩnh toàn thân giáp vàng nọ cả người quay trở lại như tia chớp, đồng thời kim đao rời vỏ, vén mạnh rèm kiệu lên.

Rèm bị vén lên, tất cả mọi người ở hướng đối diện đều nhìn thấy một thiếu nữ đáng yêu trong kiệu. Nàng thoạt nhìn chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, mặc một bộ y phục màu trắng sáng đẹp, màu da như tuyết, đôi mắt dịu dàng trong veo khẽ nháy, dập dờn như rượu mới lên men. Chỉ là trên khuôn mặt trắng bóc lúc này rõ ràng bị phủ một lớp trắng bệch, phẳng phất như bị hoảng sợ cái gì đó.

Nhìn thấy công chúa không việc gì, Vũ Thượng thở phào một hơi, vội hỏi:

- Công chúa điện hạ, xảy ra chuyện gì?

Tiểu công chúa lập tức phản ứng lại, một tay chỉ về đường, tràn đầy hoảng sợ hét:

- Nó thật dọa người, ta chưa từng thấy ai đáng sợ như vậy, mau đuổi nó đi... Không, là mau giết chết nó đi, ta không muốn nhìn thấy nó nữa!!!

Vũ Thượng ngoái đầu nường theo hướng công chúa chỉ, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Diệp Ngưng Tuyết. Bởi vì mái tóc trắng của nàng thật sự quá dễ thấy. Qua cái liếc này ngay cả trái tim y cũng đập mạnh lên, không nhin nổi quay mặt qua chỗ khác, hai vết sẹo dài thườn thượt ấy thật đáng sợ đến cực điểm.

Y khó xử nói:

- Công chúa, điều này không hay lắm, dù sao thì...

- Không được không được không được! Mau giết chết nó đi, nó thật sự quá đáng sợ! –Trong thanh âm của tiểu công chúa còn kèm theo tiếng con nít rõ ràng, che mắt không dám nhìn tiếp nữa.

- Điều này... -Vũ Thương liếc Ngưng Tuyết, vẻ mặt khó xử. Chẳng nhẽ chỉ vì một lý do quá dọa người mà y phải xử quyết nàng dưới ánh mắt bao người ư? Huống hồ đây còn là một thiếu nữ nhìn qua chỉ khoảng mười tuổi. Nếu y thật sự động thủ, thì thanh danh ắt sẽ bị hủy hoại.

Y lại không phát hiện ra, thiếu niên luôn dắt tay thiếu nữ ấy sắc mặt càng lúc càng lạnh, càng không phát hiện ra Long Chính Dương đang cúi nửa đầu đằng sau hắn.

- Người nếu dám không nghe lệnh ta, sau khi ta về nhất định sẽ nói cho phụ hoàng biết! –Tiểu công chúa chỉ tay vào y, tức giận dẫu môi, trên gương mặt vẫn mang theo vẻ hoảng sợ chất đầy phần nộ và quật cường. Lâu ngày sống trong cung, người nàng biết quá ít, người dám ngỗ nghịch nàng càng gần như không có. Lần này thật không dễ dàng có cơ hội ra ngoài du ngoạn một lần, ai ngờ trên đường về lại bị một trận hoảng sợ thật lớn. Nàng lúc này thậm chí còn không hoàn toàn biết ‘giết chết’ ý nghĩa cho điều gì, chỉ đơn thuần cho rằng sau khi giết chết thì kẻ đáng sợ ấy sẽ không xuất hiện nữa.

Vũ Thượng xoay người lại, bắt đắ dĩ lắm bắ:

- Đành chịu thôi ,chỉ có thể trách người làm công chúa hốt hoảng thôi.

Y đi tới trước mặt Ngưng Tuyết, từ trên nhìn xuống nàng:

- Cho người mười giây, rời khỏi tầm mắt ta, sau đó vĩnh viễn rời khỏi Thiên Long Thành, nếu không...

Y trừng mắt hổ, khí thế của Linh cấp cao thủ được hấn cố ý phóng ra ngoài. Khí thế như vậy một người lớn thực lực hơi yếu đều khó có thể kháng cự, huống hồ là một thiếu nữ nhu nhược. Y đương nhiên không định hạ sát thủ, chỉ là muốn dọa nàng đi.

Ngực Ngưng Tuyết như bị đá nặng đè lên, khó chịu không thở nổi, sắc mặt trong nháy mắt càng trở nên trắng bệch như tờ giấy. Nàng vẻ mặt hoảng sợ lui về sau, trốn đằng sau Vô Thần, hai tay nắm chặt y phục của hắn, thân thể nhỏ bé lung lay như sắp đổ.

Thấy nàng vẫn không chạy trốn, Vũ Thượng vừa muốn tiếp tục gây áp lực, lại nghe được bên tai truyền tới một thanh âm chế nhạo:

- Một cường giả có thực lực Linh cấp cây thế ức hiếp một tiểu cô nương tay không tác sát, phong thái của thống lĩnh thị vệ Thiên Long hoàng cung Vũ Thượng Vũ đại nhân, ta thật là được kiến thức rồi, quả nhiên là trăm nghe không bằng mắt thấy.

Vũ Thượng chau mày, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Vô Thần, lạnh nhạt nói:

- Chàng thanh niên, nếu người là thân nhân của nàng thì lập tức dẫn nàng rời đi. Lời của người vừa rồi ta có thể coi như không nghe thấy.

- Vậy sao? Muội muội của ta mắc lỗi gì? –Diệp Vô Thần dịu dàng ôm lấy Ngưng Tuyết, hờ hững nói.

- Nàng làm công chúa hốt hoảng. –Vũ Thượng lạnh giọng nói.

Đám người vây quanh toàn bộ đều tròn to mắt, dáng vẻ như xem kịch, bởi vì Vũ Thượng đại nhân cố ý tha nàng rời đi, mà người thanh niên này không ngờ lại không biết thức thời mau chóng rời đi, ngược lại còn có xu hướng đối chọi với Vũ Thượng đại nhân, chẳng nhẽ hắn chán sống ư?

- Ô? Đúng ở đây chính là làm công chúa hốt hoảng? –Sắc mặt Diệp Vô Thần trầm xuống, thậm chí mang theo vẻ hung ác rõ ràng:

- Đừng nói chủ nhân hiện tại của người là công chúa, cho dù là Thiên vương lão tử, dám chọc muội muội ta mắt húng cũng ắt phải trả giá lớn!

Vũ Thượng sửng sốt, mà ngay trong nháy mắt y thất thần, trên người Diệp Vô Thần bỗng lóe một luồng thanh quang, thân thể hắn kéo thành một luồng tàn ảnh biến mất trước mặt y, theo đó là một tiếng thét chói tai càng khoa trương hơn vang bên tai y, chủ nhân tiếng thét chói tai này vẫn là công chúa.

24. Chương 24: Bắt Cóc Công Chúa. (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 24: Bắt cóc công chúa. (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thả công chúa ra!

- Người muốn làm gì, người biết ta là ai không?

- Mau thả công chúa ra, người muốn tạo phản sao?

Đám người cũng hỗn loạn theo, đa số người bắt đầu vô ý thức lui về sau, tránh gây họa lên thân. Họ quả thực không ngờ rằng lại nhìn thấy công chúa trong truyền thuyết, sau đó lại trở mắt nhìn thấy công chúa bị một người bắt cóc. Ánh mắt đám người nhìn về phía Diệp Vô Thần tràn vẻ thương hại –dám gác đao lên cổ công chúa, người này hoàn toàn tiêu rồi.

Trên kiệu loan, Diệp Vô Thần một tay ôm Ngưng Tuyết, một cánh tay khác vòng qua tiểu công chúa đã bị dọa chảy nước mắt, một thanh trường đao sắc bén vắt ngang cổ nàng. Tiểu công chúa đáng thương ngay cả nhúc nhích đều không dám, đôi mắt rưng rưng lấp lánh lệ quang, hết như đóa sen mới nở dính sương đêm, khiến người ta thương xót, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở, răng trong cắn bờ môi không chút huyết sắc, cánh mũi càng khê run rẩy. Cả đời này của nàng đây tuyệt đối là lần đầu tiên bị người ta dùng đao gác lên cổ.

Dưới vòng bảo vệ của mình lại bị người ta lấy đao ép công chúa, trên trán Vũ Thương không ngừng tràn ra mồ hôi lạnh. Bất kể công chúa lần này có xảy ra việc gì hay không thì cái tội không làm tròn bổn phận của y cũng trốn không khỏi, mà nếu công chúa xảy ra chuyện, đầu hoàng thường có thể tha thứ y thì y cũng chỉ biết tự vẫn tạ tội thôi.

Lúc trước y dùng khí tức quét qua xung quanh tuyệt đối không có khí tức nguy hiểm hoặc cường đại nào tồn tại. Mà cảm giác Diệp Vô Thần tạo cho y càng chẳng khác nào một kẻ bình thường nhất, cho nên y mới

dám rời khỏi công chúa ngoài năm bước, thần kinh cũng không đặt vào trạng thái phòng bị khẩn trương, sau đó đang lúc y thất thần thì bị Diệp Vô Thần dễ dàng luồn vào chỗ vắng, dùng tốc độ nhanh nhất xông vào trong kiệu, đồng thời thuận tiện rút bội đao của một thị vệ, gác lên cổ công chúa.

Vũ Thượng mặt âm trầm, thấp giọng nói:

- Phong Độn Thuật, người không ngờ lại là Phong hệ Ma Pháp Sư!

Diệp Vô Thần lúc này sử dụng đích thật là Phong hệ đệ cấp ma thuật Phong Độn Thuật, có thể đề cao tốc độ bản thân trong thời gian ngắn.

Phong hệ Ma Pháp Sư?

Đám người lại tới tập bàn luận, trên mặt một vài người lộ ra vẻ hâm mộ thậm chí ghen tị rõ ràng. Ma pháp sư là một chức nghiệp thừa thớt mà tôn quý, chỉ có người có được thể chất ma pháp đặc thù mới có thể tu luyện, có thể nói đã ít lại càng ít. Nếu một ma pháp sư và một võ sĩ ngang cấp chiến đấu thì rất khó phân cao thấp. Nhưng trong quần chiến, uy lực của một ma pháp sư phải ngang với mấy, mười mấy thậm chí mấy trăm võ sĩ ngang cấp, bởi vì ma pháp sư cường đại có thể tu luyện ma pháp cường đại có phạm vi công kích khổng lồ, mà tính chất đặc thù của ma pháp cũng có thể khiến họ phát huy càng nhiều tác dụng ở khá nhiều lĩnh vực, cho nên người có thể tu luyện ma pháp xưa nay đều là nhân tài quốc gia muốn lôi kéo, sẽ được đưa tới Ma Pháp Sư Công Hội của các nước, cả đời không lo cơm áo gạo tiền.

Long Chính Dương một mực trầm mặc núp trong đám người cố nhịn không ra mặt, bởi vì lúc này nếu y ra mặt ngược lại sẽ khiến cục diện khó có thể thu thập, khiến người vây quanh chê cười hoàng thất. Y tin rằng có mình ở đây Diệp Vô Thần tuyệt sẽ không thật sự thương tổn đến muối muối ruột của y, nên chỉ có thể liếc mắt nháy mắt ra dấu cho hắn. Mà lời của Vũ Thượng khiến y sững sờ một hồi... Gia gia không phải hẳn chắc hẳn là truyền nhân của Kiếm Thần ư? Chẳng nhẽ hẳn lại là ma vũ song tu mà mấy vị cung phụng trong cung từng nhắc qua!?

Mà câu nói kế tiếp của Diệp Vô Thần khiến y thiếu chút nữa không nhịn được nhảy ra.

- Quỳ xuống, sau đó tự bạt tai mình ba cái. –Diệp Vô Thần không trả lời Vũ Thượng mà nhìn chằm chằm y lạnh lùng nói. Giọng điệu lạnh lùng hung ác, không có bất kỳ ý tứ đùa giỡn nào.

Long Chính Dương liếc mắt nháy mắt ra hiệu... Diệp lão đệ, Diệp đại ca, ngươi là ca ruột của ta! Cho dù ngươi là truyền nhân Kiếm thần cũng không cần đùa như vậy chứ. Người giả vờ bắt cóc muối muối ta còn có thể miễn cưỡng bỏ qua, nếu ngươi đùa thật thì...

Mà y không phát hiện ra, ngay khi Diệp Vô Thần xuất hiện trên kiệu loan, trong đám người có hai người liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt như thấy quỷ, sau đó vội vàng vàng rời khỏi, chạy về phía tây bắc. Nơi đó là chỗ của Diệp gia ở Thiên Long Thành.

Một câu ngắn ngủi khiến sắc mặt Vũ Thượng càng thêm âm trầm, đám thị vệ như hổ rình mồi ở xung quanh ai nấy đều tối mặt, bao vây Diệp Vô Thần ở giữa, lại sợ hãi không dám tiến lên.

Vũ Thượng tiến lên một bước, kim đao chỉ về trước, quát lạnh:

- Thả công chúa ra, ta có thể để huynh muội các ngươi yên ổn rời đi, nếu ngươi dám động tới một sợi tóc của công chúa, ắt sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi!

Diệp Ngưng Tuyết tựa người lên khuỷu tay Vô Thần, trên khuôn mặt vẫn chất đầy vẻ sợ hãi, lại không kêu một tiếng, chỉ sợ quấy rầy ca ca.

- Vậy sao? Xem ra các ngươi không nghe rõ ta lúc này đã nói gì rồi. Vậy ta sẽ nói thêm một lần nữa là được: quỳ xuống cho ta, sau đó tự bạt tai mình ba cái! Ngươi nên cảm thấy may mắn, nếu lúc này ngươi thật sự động sát tâm với muội muội của ta, thì ta sẽ bảo ngươi tự chặt tay chân! Bây giờ... cho ngươi ba giây!

- Một!

- Bắt cóc công chúa, uy hiếp thống lĩnh thị vệ, bất cứ một điều nào cũng đều là tội chết. Ngươi bây giờ buông tay ta vẫn có thể cho ngươi một cơ hội!

- Hai!

Vũ Thượng lại tiến về trước một bước, y tuyệt đối sẽ không tin kẻ này thật sự sẽ động thủ.

- Ba!

Xoẹt!

- Oa oa!!

Một tiếng động rất nhỏ, theo đó là tiếng gào khóc của thiếu nữ, trường đao thị vệ rạch lên chiếc cổ mịn màng như ngọc của tiểu công chúa một vết thương rất dài, máu tươi từ từ tuôn ra. Tiểu công chúa đáng thương tác oai tác quái đã quen rồi, ngay cả đánh chửi đều chưa từng chịu qua, càng đừng nói bị rạch một dao thật sự lên cổ. Trong cơn đau đớn nàng khóc như xé gan đứt ruột, vô cùng thâm thảm:

- Vũ thúc thúc... Cứu ta... Mau cứu ta đi... Oa oa... Đau quá...

Biểu cảm của Diệp Vô Thần không chút biến hóa nào, phảng phất như chỉ là làm một việc bình thường hết mức mà thôi. Tay phải hấn khẽ dời, bàn tay nắm chuôi đao xòe ra, đắp lên vết thương vừa mới bị rạch ra của nàng, dường như không muốn bị người nhìn thấy nàng bị thương.

“Phịch” một tiếng, Vũ Thượng nặng nề quỳ xuống đất, sau đó hung hăng tự vả mình ba cái, mỗi một lần đều dùng sức như nhau, ba tiếng bạt tai vang dội khiến đám người đang nhón nháo thoáng chốc yên lặng, ai nấy đều mang vẻ mặt khó có thể tin.

- Thả công chúa ra! –Vũ Thượng cúi đầu, toàn thân run rẩy, đôi tay bóp chặt, móng tay gần như lún vào trong thịt.

Đám thị vệ nọ hô to xông tới trước mặt hấn đỡ nàng dậy, ai nấy ánh mắt đều đầy hận thù, hận không thể chém Diệp Vô Thần ra ngàn ngàn khúc. Vũ Thượng là thống lĩnh của họ, càng là mục tiêu và kiêu ngạo của họ, mà hiện giờ lại bị giẫm đạp tôn nghiêm như thế, họ làm sao có thể chịu được.

- Đủ rồi! –Long Chính Dương rốt cuộc đã đứng ra, trên mặt vẫn là vẻ không dám tin nổi. Đây còn là Diệp Vô Thần tính tính hòa nhã, còn có chút trầm mặc ít lời ư? Vì sao hấn làm việc lại bất chấp hậu quả như thế, chẳng nhẽ hấn không biết mình đang làm gì ư? Chẳng nhẽ hấn không biết một vũ giả có thể nhận thất bại nhưng tuyệt đối không thể chịu nhục ư?

- Thái... Thái tử điện hạ! –Hơn chục thị vệ cùng lúc hô ra tiếng, sau đó cuống quýt quỳ xuống. Họ quỳ lập tức dẫn theo một chuỗi phản ứng dây chuyền, cả con đường nhất thời hoảng hốt, người nào người nấy thì nhau quỳ xuống. Công chúa họ có thể không vái, nhưng Thái tử họ sao có thể dám, bởi vì y chính là đế vương tương lai mà!

Long Chính Dương vung mạnh tay, ngừng quát họ, sau đó nặng nề thở một hơi:

- Thả muội muội ta ra đi.

25. Chương 25: Thiên Long Diệp Gia.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 25: Thiên Long Diệp gia.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiểu công chúa khóc ào ào như tím được cọng rơm cứu mạng, chỉ là nàng đã khóc đến hết cả sức lực, đôi môi mềm mại mấp máy vài cái, muốn lớn tiếng cầu cứu thì đã lực bất tòng tâm. Vòng eo uyển chuyển như

liều, vô lực dựa lên người Diệp Vô Thần, vô tình tên ‘Đại ác nhân’ vừa hận vừa sợ này mang đến cho nàng một cảm giác thoải mái êm ái.

Diệp Vô Thần không lập tức buông nàng ra, mà lạnh lùng nói ở bên tai nàng:

- Tiểu nha đầu, còn muốn giết chết muội muội ta không?
- Không... không... Ta không dám đâu, không dám nữa đâu. –Tiểu công chúa vội vàng lắc đầu, dè dặt ngẩng đầu lên, đôi mắt tội nghiệp mờ mịt nhìn hắn.
- Giả vờ tội nghiệp xin tha thứ với ta vô dụng, muốn để ta thả ngươi thì phải nói xin lỗi với muội muội ta.
- Xin... Xin lỗi.
- Nhìn vào muội muội mà nói, còn nữa, thanh âm lớn hơn tí. –Diệp Vô Thần bắt mãi nói.

Tiểu công chúa quay đầu lại, đôi mắt sau khi đụng phải gương mặt của Ngưng Tuyết lập tức tránh ra như chạm phải điện, mang theo tiếng nước nở nói:

- Xin lỗi mà... Nhưng nàng thật dọa người...
- Vậy sao? –Diệp Vô Thần liếc khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, lại nhu hòa nhìn Ngưng Tuyết, nói:
- Ở trong mắt ta, muội muội của ta xinh đẹp hơn người gấp trăm lần.

Phản ứng của tiểu công chúa vô cùng kịch liệt, nếu không phải trên cổ còn vắt ngang một thanh đao, phỏng chừng nàng sẽ nhảy xổ lên như một con mèo bị giẫm phải đuôi:

- Ta ta ta... Nàng nàng nàng đâu xinh đẹp hơn ta! Ta làm sao có thể không đẹp bằng nàng!

Tiểu công chúa phồng má trợn mắt tranh cãi, ngay cả tên đại ác nhân này cũng không sợ nữa. Yêu cái đẹp là thiên tính của nữ nhân, câu nói ấy biểu hiện trên trên người cô tiểu công chúa mười ba tuổi này vô cùng trí lý. Diệp Vô Thần đặt đao vào trong tay, hai tay xoay đầu nàng nhìn về phía Ngưng Tuyết, nói một ít cái gọi là ‘đạo lý’ gì đó với nàng là không thể hữu dụng, phương pháp trực tiếp nhất vẫn là dùng đôi mắt của chính nàng đi phát hiện:

- Người cảm thấy muội muội ta khó coi là bởi vì người chỉ nhìn đến chỗ khó coi, người cẩn thận nhìn đôi mắt nàng, lông mi... Có phải còn đẹp hơn người hay không?

Ánh mắt tiểu công chúa dưới sự dẫn dắt của hắn động lại trên đôi mắt như sao sáng của Ngưng Tuyết, Ngưng Tuyết cũng nhìn nàng, thỉnh thoảng khẽ nháy mắt một cái. Hai thiếu nữ nhìn nhau rất lâu, tiểu công chúa lẩm bẩm nói:

- Mắt nàng thật sự rất đẹp mà.

Mà trong bất tri bất giác, hai vết sẹo vốn dĩ dọa nàng đến mức hét to không ngờ cũng chẳng còn khiến người ta sợ hãi như vậy nữa. Thậm chí, nàng lại có một sự thôi thúc vì tò mò mà muốn tới sờ một cái.

- Vậy có phải còn đẹp hơn người hay không? –Một thanh âm hỏi bên tai nàng.

Tiểu công chúa dẩu môi, nói:

- Còn lâu mới phải.

Dưới trạng thái phân tán tư tưởng, nàng thậm chí quên mất người này lúc này còn gác đao lên cổ nàng, thậm chí còn rạch một đao lên cổ nàng, bởi vì cảm giác đau đớn đó trong bất thành linh sớm đã hoàn toàn biến mất.

- Vậy được rồi... Tiểu nha đầu, người tên là gì? –Thanh âm Diệp Vô Thần trở nên nhu hòa.
- Ta tên Hoàng Nhi. –Tiểu công chúa rụt rè đáp, trên mặt vẫn còn nước mắt, chỉ là đã không sợ hãi như lúc trước nữa.

Hoàng Nhi? Hay là Hoàng Nhi*? Vô Thần cười thâm, vị hoàng đế này không phải lo con trai không đủ nhiều đây chứ, ngay cả con gái đều đặt một cái tên như vậy.

- Năm nay bao tuổi?

- Mười ba tuổi.

Long Chính Dương thiếu chút nữa không đâm đầu xuống đất, mình rớt cuộc không nhin nổi đứng ra, mà hai đương sự ai ngờ lại tán dóc ngay trước mặt hẳn.

Cùng lúc đó, Thiên Long Diệp gia.

Thân là một trong số vài gia tộc cường đại nhất Thiên Long Quốc, Diệp gia bất luận là quyền lực chính trị, thế lực, tài lực đều cực kỳ cường đại, thực lực ẩn giấu lại càng không ai có thể dòm thấu. Cho nên ngoài Lâm gia thực lực có thể đối kháng với họ, thì không ai ở ngoài sáng dám trêu chọc, ngay cả đương kim hoàng đế đều nhún nhường Diệp gia ba phần. Bối phận cao nhất Diệp gia hiện nay chính là Diệp lão tướng quân Diệp Nộ. Diệp Nộ tuổi đã sáu mươi bảy, ông cả đời chinh chiến sa trường, lập vô số chiến công cho Thiên Long Quốc, tại Thiên Long Quốc càng có địa vị cực cao. Mà Diệp gia vào trong tay ông cũng lớn mạnh cực nhanh như nhà giàu mới nổi, vền vẹn vài thập niên đã đứng ở đỉnh Thiên Long.

Nhưng đáng tiếc, có lẽ là trời ghen ghét Diệp gia, nhân khẩu Diệp gia ba đời liên tiếp đều không thịnh vượng. Diệp lão tướng quân là con trai duy nhất, mà ông cả đời cũng chỉ có một con trai, cũng chính là Uy Long đại tướng quân Diệp Uy hiện giờ uy chấn bốn biển, đã bước vào trung niên. Diệp Uy cũng chỉ có một trai một gái, đáng tiếc Diệp gia đời đời uy mãnh, nhưng con trai Diệp Uy lại yếu ớt lắm bệnh, bệnh tật lớn nhỏ quần thân quanh năm, trong ngày thường ngay cả ra khỏi cửa cũng là vấn đề, bởi vậy Diệp Nộ và Diệp Uy vì âu sầu mà đã bạc không biết bao nhiêu sợi tóc, điều này cũng trở thành một trò cười cho Diệp gia tại Thiên Long Quốc.

Mà một năm trước, Diệp Uy rớt cuộc từ Thương Lan Quốc tìm về một gốc Thiên Niên Tuyết Tham có thể cải biến thể chất vị con trai Diệp gia này, nhưng ai ngờ vào ngày Diệp Uy trở về thì con trai ông lại mất tích. Tầng tầng lớp lớp phòng ngự của Diệp gia có thể nói là kín không kẽ hở nhưng lại không một ai biết hẳn mất tích thế nào. Phảng phất như giữa ban ngày hóa thành không khí biến mất vậy. Diệp Nộ bởi vậy liền nổi giận lôi đình, tiến hành tra xét phạm vi siêu lớn trong phạm vi cả Thiên Long Thành, kinh động toàn bộ Thiên Long Thành gà bay chó nhảy, lại không chút thu hoạch.

Bất kể là hẳn tự mình ra ngoài hay là bị người cướp đi thì với sự cường đại của lực lượng thủ vệ Diệp gia tuyệt đối không có khả năng không chút phát giác. Khả năng duy nhất chính là Diệp gia xuất hiện nội ứng. Bởi vậy cùng lúc rà soát tại Thiên Long Thành, nội bộ Diệp gia cũng tra hết thấy, nhưng tương tự cũng không chút thu hoạch, chỉ đành phải thay máu toàn bộ đám thủ vệ. Cuối cùng, con trai Diệp gia biến mất sạch trơn, ngay cả một sợi lông đều không tìm được, cho dù Diệp gia là cỡ nào không muốn thừa nhận, nội tâm cũng biết khả năng lớn nhất là hẳn đã bị hại, ngay cả thân thể cũng bị hủy đi hoàn toàn.

Hương hỏa Diệp gia đoạn tuyệt, Diệp Nộ bởi vậy mà than ngắn thở dài suốt ngày suốt đêm, dần dần già nua, tuy mặt ngoài vẫn bình bình hùng tâm như trước, không kém năm đó. Nhưng người sáng mắt đều nhìn ra được giữa hai hàng lông mày ông chất chứa đầy muộn phiền. Diệp Uy khí phách oai hùng không giảm nhưng tính tình trở nên nóng nảy rõ ràng, tướng sĩ thủ hạ của y lòng biết bụng hay, chỉ có thể than thở cho Uy Long đại tướng quân của họ ở trong lòng, chưa từng dám nhắc tới trước mặt y. Mà thê tử của Diệp Uy là con gái đương kim đế sư, yêu con như mạng, sau khi mất con ngày ngày lấy lệ rửa mặt.

Mà hy vọng cuối cùng của Diệp gia lại rơi lên người nghĩa tử Diệp Uy nhận bảy năm trước. Nghĩa tử này được lấy tên Diệp Vô Vân, năm nay hai mươi hai tuổi. Đứa con này năm đó không nơi nương tựa, đi nhặt rác làm kế sinh nhai, đang lúc suýt nữa chết đói trong trời đông giá rét thì được Diệp Nộ thu giữ trở thành thân binh bên người Diệp Uy. Sau này trong một lần Diệp Uy bị ám sát, hẳn bất chấp tính mạng đỡ một đao cho Diệp Uy, bị trọng thương nhưng may mắn thoát chết, toàn thể Diệp gia dưới sự cảm kích đã nhận hẳn là con của Diệp gia. Trong bảy năm sau đó, hẳn dốc hết tâm huyết với Diệp gia, đồng thời dần dần hiển lộ ra tài năng kinh người, liên tiếp lập công lao cho Diệp gia, đối với người con trai bệnh tật của Diệp gia càng thêm chiều cố.

Chỉ là, nghĩa tử dù ưu tú hơn đi nữa chung quy vẫn là nghĩa tử, máu chảy cơ thể không phải là huyết mạch thuần chính của Diệp gia. Diệp gia tuy rằng rất tin yêu nghĩa tử này, đối xử như người trong nhà, nhưng nếu thật sự phải trao cả một gia nghiệp khổng lồ vào tay một người ngoài... thì làm sao có thể can tâm.

Mà hôm nay, một tin tức tới đột ngột khiến Diệp phủ hoàn toàn hỗn loạn.

(*): hai chữ đồng âm: một là hoàng trong hoàng đế, một là hoàng trong phượng hoàng.

26. Chương 26 27 28: Con Trai Diệp Gia (1 2 3)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 26 27 28: Con trai Diệp gia (1 2 3)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Lão gia! Phu nhân... Thiếu gia, chúng tôi nhìn thấy thiếu gia!

Hai gã ăn mặc kiểu gia bộc thổ phỉ phò cùng lúc chạy tới, vừa tiến vào cửa liền bắt đầu tranh nhau hô to. Tiếng hô to liên tục truyền khắp cả Diệp gia, ngay cả Minh Âm thủ vệ ngày thường im như bàn thạch, mắt luôn nhìn thẳng đều đối mặt nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ không dám tin. Biến mất đã hơn một năm, trong lòng tất cả mọi người đều biết thiếu gia mười phần đã bị hại, chẳng nhẽ những phán đoán này đều là giả?

Hậu viện Diệp gia bỗng lao ra một bóng người, y bước mau tới trước mặt hai người đó, một tay xốc một người, nhìn chằm chằm họ hung tợn nói:

- Các người nói gì? Nói một lần nữa cho ta! Nếu dám gạt lão tử có tin lão tử hiện tại xé xác các người không?

Đây là một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, mặt trắng không râu. Có thể tưởng tượng lúc thanh niên ắt phải là một mỹ nam tử, y dễ dàng túm cổ áo nhấc hai người ở trong tay, hết như không phải đang nhấc hai người mà là hai con gà vậy. Mà quanh người y vờn quanh một cỗ khí thể sát phạt như thực chất, loại khí tức này tuyệt không phải trời sinh có thể có được, mà phải trải qua vô số chiến tranh khói lửa, tay dính vô số máu tươi mới có thể hình thành, lúc này trong lúc không để ý phóng ra ngoài, trong khí thể hải người đó lại loáng thoáng mang theo mùi máu tươi, khiến hai người mặt như màu đất, nhất thời ngay cả thổ đều không dám thở một hơi.

- Là thiếu gia... Lúc này chúng tôi ở trên đường nhìn thấy một người giống thiếu gia y như đức... Khả năng... Khả năng là thiếu gia đã trở về... -Người bên trái lấp bắp nói. Thân là gia đình của Diệp phủ, tự nhiên biết được uy thế đáng sợ của vị Diệp đại tướng quân này. Mà từ sau khi thiếu gia mất tích, tính tình y trở nên nóng nảy rõ ràng, dám hạ nhân ở trước mặt y ai nấy đều cảm như hén, một chữ đều không dám nói nhiều.

Đằng sau Diệp Uy, có hai người cũng vội vàng vàng đi tới, gần trước mặt nhất là một phụ nhân bước chân vội vàng, thoạt nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi: Vương Văn Xu thê tử của Diệp Uy, con gái Đế sư Vương Bác. Đằng sau nữa lại là một lão nhân, sắc mặt uy nghiêm ngưng trọng, mái tóc hao râu, khắp trên thân thể già cỗi loáng thoáng tản ra một cỗ khí tức thiết huyết kiên cường, chính là Diệp gia Diệp Nộ mà dặm chân một cái là cả Thiên Long Thành đều phải rung động theo.

- Mau nói, hắn ở đâu? -Vương Văn Xu vội vã xông lên, thanh âm run rẩy hỏi. Hai cánh tay dưới cơn kích động nhất thời lại không biết nên đặt đâu.

Người nọ vội nói:

- Phu nhân... Ngay gần Mộng Yên Lâu.

Thanh âm gã vừa dứt thì Vương Văn Xu đã không biết bao lâu chưa ra khỏi nhà đã xông về phía cửa, ngay cả nói đều không kịp nói thêm một câu. Diệp Uy buông hai người xuống, nhìn về phía phụ thân ở đằng sau. Diệp Nộ sắc mặt ngưng trọng, than nhẹ một tiếng mở miệng nói:

- Hẳn là một người tướng mạo giống nhau thôi.

Trong miệng than thở, nhưng bất cứ ai đều nghe được vẻ kích động trong thanh âm của ông. Ông đây là tự cho mình, cho con trai mình một lời cảnh tỉnh, bởi vì kỳ vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Nếu như nhận lầm thì kinh hỉ sẽ lại biến thành một lần đả kích.

Một hồi tiếng bước chân gấp gáp tới gần, đây là một người thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, sắc mặt trầm ổn, ánh mắt sáng sủa, đằng sau hắn theo sát một người ăn mặc kiêu tùy từng. Còn chưa đến gần, hắn đã lớn tiếng nói:

- Gia gia, nghĩa phụ, hài nhi nghe nói Vô Thần đệ đệ trở về rồi, có thật không vậy?

Diệp Nộ lắc đầu:

- Hẳn là một người hơi giống mà thôi, bằng không vì sao không về nhà... Vân Nhi, cùng đi xem thử đi.

Khi Diệp lão gia tử đi ra khỏi cổng Diệp phủ, lão nhân luôn luôn trầm ổn lão luyện, đối mặt với trăm vạn đại quân vẫn bình tĩnh như không này không ngờ lại bị vấp mạnh vào thêm cửa một cái. Hy vọng có viên vòng nữa thì cũng là hy vọng, bởi vì dù sao, họ không tìm được con trai của mình, lại tương tự cũng không tìm được hoặc nhìn thấy thi thể của hắn.

Mà đứa con Diệp gia đã biến mất ấy, tên của hắn cũng gọi Diệp Vô Thần. Bởi vì ngày hắn ra đời trăng tròn nhô cao, duy chỉ không có sao. Diệp lão gia tử đang mừng vì có cháu trai, quá mức hưng phấn vì thế cũng nổi hứng 'làm thơ', đặt tên Vô Thần cho hắn.

Nếu có thể cho ông thêm một cơ hội đặt tên nữa, ông thà rằng đặt tên cho hắn là 'Vô Bệnh', 'Vô Tật', hoặc 'Vô Khuyết' còn hơn.

Lúc này, không khí vốn đang giương cung bạt kiếm trước Mộng Yên Lâu đã vô hình trung biến mất quá nửa, người thanh niên bất cóc công chúa nọ hiện giờ một tay đang ôm eo thiếu nữ tóc trắng, một tay hất cổ tiểu công chúa tán dóc. Hắn cứ hỏi một vấn đề, tiểu công chúa đều thành thật trả lời, bộ dạng mười phần bé ngoan. Bởi vì đối với kẻ đã rạch một đao lên cổ nàng, khiến nàng đau đến nỗi khóc to này, nàng làm sao có thể làm ra vẻ không sợ hãi. Chỉ là so với lúc trước, tâm tình kinh hoàng của nàng hiển nhiên đã phai nhạt đi rất nhiều.

Nhưng thân thể ngàn vàng dù chỉ mới mười ba tuổi của công chúa há phải một nam nhân có thể đụng chạm, chỉ vền vẹn điều này đã đủ khiến hắn tội chết, nhưng đối với cuộc bất cóc và sự thương tổn lúc trước, điều này ngược lại không tính là gì.

Nội tâm Long Chính Dương cực kỳ phức tạp, cực khổ ngẫm nghĩ các loại biện pháp dàn xếp. Cái khác còn dễ nói, nhưng hắn đã chân chân thật thật rạch một đao lên cổ tiểu công chúa, mỗi một người ở đây đều nhìn thấy rõ ràng rành mạch, nếu truyền đến bên phụ hoàng, y dù muốn gỡ tội cho hắn thì cũng đành chịu bó tay.

Vũ Thượng đi đến phía sau Long Chính Dương, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm Diệp Vô Thần, thấp giọng nói:

- Thái tử điện hạ.

Long Chính Dương vung tay, sau đó đi tới trước kiệu, bắt đầu dĩ cưỡi gượng:

- Diệp huynh đệ, người cũng quá không cho ta thể diện, bất cóc thì cũng chẳng sao, ta cho rằng người chỉ là làm đùa, ai ngờ người lại thật sự thương tổn hoàng muội ta, ai.... Khiến ta khó cả đôi đường.

- Hả? -Diệp Vô Thần cười cười, chậm chạp nói:

- Ta chỉ là chơi đùa một chút với Hoàng Nhi tiểu muội mà thôi, Hoàng Nhi tiểu muội muội lạnh lợi đáng yêu như thế, ta sao có thể thương tổn nàng chứ?

- Đồ vô liêm sỉ! –Lông mày Vũ Thượng dựng đứng, lửa giận bốc lên hừng hực, nếu không phải tiểu công chúa vẫn trong tay hắn thì y nhất định sẽ lao lên một đao chém hắn thành hai nửa.

- Người trước tiên kháng lệnh, tiếp đó bắt cóc công chúa, sau đó dám thương tổn thân thể ngàn vàng của công chúa, bây giờ lại còn không dám thừa nhận.

- Thật ư? –Diệp Vô Thần lạnh nhạt liếc y, bàn tay che trên cổ tiểu công chúa khẽ vuốt lên đó, khiến tiểu công chúa đang tội nghiệp nhìn Long Chính Dương cả người đều trở nên có chút rã rời quái lạ:

- Vậy xin hỏi ta đã thương tổn lên bộ vị nào của tiểu công chúa?

Vũ Thượng lạnh giọng nói:

- Người rạch một đao lên cổ công chúa diện hạ, ai nấy đều nhìn thấy rõ ràng, tuy rằng chỉ là vết thương nhẹ nhưng thân thể ngàn vàng của công chúa từ trước tới nay chưa bao giờ có người dám thương tổn. Nếu người rơi vào trong tay ta, ta nhất định sẽ hoàn trả người trăm ngàn đao! Hừ... Xem người có vẻ thân thủ bất phàm, thì ra cũng chỉ là một kẻ tiểu nhân dám làm không dám nhận.

Long Chính Dương cũng nhú chặt mày, thanh âm cũng trầm xuống:

- Người đây là ý gì? Cho dù người thương tổn muội muội trước mặt ta, ta vẫn luôn nghĩ cách gỡ tội cho người, nhưng không ngờ người... thật sự quá khiến ta thất vọng!

Diệp Vô Thần liếc y một cái, sau đó ánh mắt rơi lên trên mặt Vũ Thượng, đầy ẩn ý nói:

- Nếu trên cổ vị tiểu công chúa ngoan ngoãn này không có vết thương thì sao?

- Vậy ta sẽ tự móc mắt mình! –Vũ Thượng phẫn nộ gầm lên một tiếng!

- Được, nhớ kỹ lời mình từng nói. –Diệp Vô Thần vẻ mặt lạnh nhạt, tay phải đang móc cổ tiểu công chúa liền buông ra, lộ ra cổ ngọc trắng tinh như tuyết, phía trên dường như là vết thương, mà ngay cả một tí vết hoặc nửa giọt máu đều không có.

Đôi mắt Vũ Thượng trợn trừng, nét mặt hoàn toàn cứng đờ, một chữ đều không nói ra lời, đám thị vệ tràn ngập lửa giận đằng sau y cũng đều một vẻ nhìn thấy quỷ, thậm chí không ngừng dụi mắt, cho rằng mình xuất hiện ảo giác.

Long Chính Dương ngơ ngác rất lâu, sau đó đi lên trước, nhìn trong cự ly gần khá lâu, lúc này mới ấp úng nói:

- Điều này... Điều này sao có thể. Diệp huynh đệ, chẳng nhẽ vừa rồi người chỉ là...

Chỉ là cái gì y đã nói không ra. Bởi vì một đao ấy chân chân thật thật cắt ra vết thương, chảy ra cả máu, tiểu công chúa cũng đau đến mức gào khóc, mà hiện giờ lại biến mất hoàn toàn. Điều này căn bản không có khả năng là cái thứ ‘thuật che mắt’ gì gì đó.

Tiểu công chúa cẩn thận sờ qua chiếc cổ bị thương lúc trước của mình, sau đó hơi há miệng, lộ ra vẻ kinh ngạc đáng yêu, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Thật kỳ quái nha, lúc này rõ ràng rất đau, sao lại không thấy không thấy nữa nhỉ, hơn nữa lúc trước dường như cũng chẳng đau tí nào cả.

Nàng bỗng ngẩng đầu, đôi mắt long lanh nhìn thẳng vào Diệp Vô Thần, thanh âm du dương nói:

- Người xấu, người làm thế nào vậy? Dạy ta có được không, ta sau này có thể dọa người khác chơi rồi.

- Người xấu? Gọi ta một tiếng đại ca ta sẽ dạy người. –Diệp Vô Thần cúi đầu nói. Hoàn toàn chẳng thèm để ý những ánh mắt đờ đẫn ở xung quanh.

Tiểu công chúa hơi do dự, rốt cuộc vẫn không kìm nổi dụ hoặc, nhỏ nói kêu:

- Đại ca ca...

- Rất tốt. –Diệp Vô Thần cười tủm tỉm nói:

- Ta sẽ dạy người, nhưng thời gian do ta định.

- Người... -Tiểu công chúa miệng méo xệch, thiếu chút nữa tủi thân chảy cả nước mắt.

Diệp Vô Thần vỗ vỗ mông nàng, hai tay nhéo eo nhỏ của nàng rồi đẩy nàng ra đằng sau mình, sau đó ôm Ngưng Tuyết từ trên kiệu xuống. Chân hắn vừa đáp xuống mặt đất, hơn chục thị vệ kia lập tức như bị giật mình trong nháy mắt vây quanh hắn, nếu không phải kẻ ngốc đều nhìn ra Thái tử điện hạ và hắn có giao tình, bọn họ sớm đã vung đao thăm hỏi rồi.

- Bỏ đao xuống.

Quả nhiên, Long Chính Dương quát nhẹ một tiếng, chỉ tiếng quát hơi có phần vô lực. Vũ Thượng tiến lên một bước, lạnh giọng nói:

- Thái tử điện hạ, người này cả gan làm loạn, ngay trên đường bắt cóc công chúa, có thể nói vốn dĩ không đặt thái tử điện hạ và Thiên Long hoàng thất vào trong mắt, người như vậy nếu tha bổng, uy nghiêm Thiên Long hoàng thất ta nào còn nữa.

Diệp Vô Thần cười tủm tỉm nhìn y nói:

- Vũ đại thống lĩnh, ngài dường như quên mất một chuyện, trước khi nói chuyện, có thể trước tiên dựa theo lời mình nói khi nãy, móc mắt ra được hay không?

Sắc mặt Vũ Thượng cứng ngắc, nhưng lập tức hừ lạnh một tiếng:

- Hà tất phải coi trọng chữ tín với loại đại nghịch bất đạo nhà ngươi làm gì!

-Ồ! Hay cho một cái cơ thật đáng hoàng, thì ra đường đường thống lĩnh thị vệ Vũ Thượng đại nhân là một người nói chuyện như đánh rắm. Thì ra là thế, thì ra là thế. –Diệp Vô Thần vẻ mặt chế giễu cười lạnh, đồng thời khẽ bóp tay Ngưng Tuyết, xoa dịu tâm tình khấn trương của nàng.

- Người...!!!

Long Chính Dương muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn vô lực thở dài một hơi. Đối với một cường giả tuyệt đỉnh mà nói, tôn nghiêm nặng hơn sinh mệnh, nếu Diệp Vô Thần đường đường chính chính đánh bại y thì sẽ được y tôn trọng, mà hết lần này tới lần khác chà đạp tôn nghiêm của y thì... dù hàm dưỡng của Vũ Thượng có tốt hơn đi chăng nữa cũng sẽ khắc sâu trong lòng, coi như đại hận. Mà Long Chính Dương năm nay sống tại Thiên Long Thành thật sự quá ít, hiện giờ đang là lúc một lần nữa bắt đầu ổn định địa vị của mình, ắt không thể bởi vì Diệp Vô Thần mà gián tiếp đắc tội Vũ Thượng được. Bởi vị thống lĩnh thị vệ này tại Thiên Long Thành có uy vọng rất cao, ngay cả phụ hoàng gã đều rất coi trọng y.

Keng!

Vũ Thượng rút kim đao ra, chỉ về phía Diệp Vô Thần, trầm giọng quát:

- Ta cho ngươi một cơ hội. Nếu ngươi còn là nam nhân thì hãy cầm thanh đao kia, đường đường chính chính đánh một trận với ta.

Diệp Vô Thần dùng ánh mắt nhìn thẳng ngốc liếc hắn, khinh thường nói:

- Ta có phải nam nhân hay không còn cần ngươi tới quyết định à? Có phải ta nói nếu như ngươi còn là nam nhân thì lập tức chặt đứt hai tay mình, ngươi không lập tức chặt đứt hai tay thì không phải nam nhân ư?

Sắc mặt Vũ Thượng càng lúc càng đen, tay phải cầm đao hơi hơi run rẩy.

- Ta thừa nhận ta không phải đối thủ của ngươi... Nhưng ngươi lại để cho một người thực lực không bằng ngươi ở ngay trước mặt ngươi bắt cóc người ngươi cần bảo vệ, kẻ như vậy dù thực lực mạnh hơn nữa thì thế nào? Một tên vô dụng mà thôi, ta rất muốn biết cái chức thống lĩnh thị vệ này của ngươi là làm thế nào leo lên được. Cảm thấy lời của ta rất chối tai đúng không? Từ từ nghĩ lại xem lúc trước mình vì sao phải quỳ xuống đất tự bạt tai ba cái, đó không tại ta, mà là tại ngươi tự chuốc vạ vào mình, tại ngươi vô dụng! Nếu ta là một ác nhân, ta hoàn toàn có thể bắt cóc công chúa để buộc ngươi tự chặt chân tay. Thậm chí, công chúa đã gặp nạn dưới sự bảo vệ của ngươi! –Ánh mắt Diệp Vô Thần quét qua y một cái, lạnh lẽo nói:

- Ta nói không đúng sao?

Trên trán Vũ Thượng ứa ra mồ hôi lạnh, lại một chữ cũng nói không ra.

Nếu lúc trước Vũ Thượng nhằm vào chính mình, vậy thì hẳn có lẽ sẽ xoay người rời đi, không muốn chọc thị phi. Nhưng nhằm vào Ngưng Tuyết, thậm chí dùng khí thế của mình để áp bách nàng, điều này không thể nghĩ ngờ đã xúc động đến nghịch lân y không thể chạm vào nhất. Đừng nói Vũ Thượng chỉ là bất đắc dĩ chấp hành mệnh lệnh của tiểu công chúa, cho dù y là người tốt nhất trên này, hẳn cũng sẽ nghĩ mọi biện pháp không cho y sống an lành. Bởi vì không có Ngưng Tuyết thì không có Diệp Vô Thần hẳn. Mỗi một giọt nước mắt nàng rơi vì hắn, mỗi một vết thương, mỗi một hành động điên cuồng từng làm cho hắn, hắn đều ghi tạc trong lòng, vĩnh viễn không quên. Ngưng Tuyết tuy rằng bình thường lạnh lợi đáng yêu như thế, nhưng vì hắn, lại là cố chấp không cần tính mạng.

Như vậy, nếu ai thương tổn Ngưng Tuyết, thì ắt phải đón nhận lửa giận của Vô Thần!

Đám người quỳ trên đường trở mắt nhìn Vũ Thượng đại nhân bị người thanh niên ấy nói cho sắc mặt lúc trắng lúc xanh, lại không dám động thủ như cố kỵ điều gì đó, đồng thời trong lòng họ kêu khổ không thôi. Bởi vì họ đã quỳ rất lâu rồi, đầu gối mỗi nhử lại không dám đứng dậy. Tuy rằng nơi đây là thủ đô của Thiên Long Quốc, nhưng bình thường muốn thấy một thái tử công chúa so với lên trời còn khó hơn, hiện giờ rốt cuộc đã nhìn thấy, lại chờ lâu như vậy đều không rời đi, họ cũng chỉ có thể tiếp tục quỳ thôi.

Nơi khúc ngoặt trên con đường có một đoàn người vội vàng chạy tới, đám người thầm nghĩ: chuyện bất cớ công chúa lớn như vậy hẳn sớm đã truyền vào trong cung, lúc này rốt cuộc đã có người chạy tới rồi. Nhưng đám người lại vang lên tiếng xì xào khe khẽ, bởi vì đây rõ ràng là người trong Diệp gia, hơn nữa còn là toàn gia cùng lúc xuất động, đi theo còn có hơn chục tùy tùng mang đao sắc mặt lạnh tanh ở đằng sau.

Diệp Vô Thần không thèm liếc nhìn, mà hơi hơi ngửa đầu, thời gian họ chạy tới cũng xấp xỉ với dự liệu của mình.

Vậy thì, dự cảm của mình rốt cuộc có trở thành sự thật hay không... Thành sự thật thì sẽ thế nào, không thành thì sẽ thế nào.

- Diệp lão tướng quân, các vị sao lại tới? -Long Chính Dương trong lòng cả kinh, đã vội vàng nghênh đón. Dẫu y là Thái tử cũng tuyệt đối không dám vô lễ trước mặt Diệp Nộ.

Trận thế nơi đây khiến Diệp Nộ sững sờ rõ ràng, ông tiến lên hơi khom người vái:

- Lão thần báii kiến Thái tử điện hạ, chẳng hay biết thái tử điện hạ đã trở về, lão thần có tội.

Long Chính Dương vội ra dáng đỡ Diệp Nộ, nói:

- Diệp lão tướng quân miễn lễ, ta cũng vừa mới trở về, Diệp lão tướng quân không biết thực sự rất hợp tình hợp lý.

Y còn chưa kịp chào hỏi vợ chồng Diệp Uy thì Vương Văn Thù đã xông đến trước mặt Diệp Vô Thần, hai tay tóm chặt thân thể hắn, phảng phất như chỉ sợ hắn biến mất ở trước mắt mình. Nàng ngờ ngác ngấm hắn một hồi, rốt cuộc không nén nổi kích động run rẩy la thành tiếng:

- Thần Nhi... Người là Thần Nhi!

Diệp Uy cũng tương tự khóa chặt ánh mắt lên khuôn mặt Diệp Vô Thần trước tiên, trong lòng cũng từ cơn kích động lúc ban đầu mau chóng biến thành thất vọng. Hắn và con trai y bộ dạng giống như nhau... Không, ngoại trừ dáng người hơi cao chút đỉnh, nhìn qua càng chín chắn hơn, thật sự là y như đúc... Mà con trai y là mất tích một năm về trước, hiện giờ một năm không thấy, nó chắc hẳn thật sự trưởng thành rồi.

Nếu không phải bởi vẻ mặt lạnh nhạt của hắn, y có lẽ sẽ kích động giống như thê tử của mình vậy. Bởi vì ánh mắt hắn không có bất kỳ ý mừng nào, chỉ có hoàn toàn xa lạ, loại cảm giác hoàn toàn xa lạ này không giả tạo được, giải thích duy nhất chính là hắn vốn dĩ chưa từng gặp qua họ, thì làm sao có thể là đứa con trai ở chung sớm chiều mười sáu năm được.

Sau khi thất vọng, y chỉ có thể cảm thán, trên thế giới lại có người giống nhau như thế, cũng chẳng trách hai tên gia nô Tiểu Tam Tiểu Tứ kia lại kích động như vậy.

Y đi về phía trước, nhìn hắn hỏi:

- Chàng thanh niên, cậu tên gì?

Diệp Vô Thần còn chưa mở miệng, Long Chính Dương đã thay hắn trả lời:

- Hắn tên Diệp Vô Thần, là một bằng hữu ta vừa mới quen không lâu, lần này cũng là ta và hắn cùng nhau trở về. Chỉ là... Lúc trước Diệp huynh đệ dường như đã hôn mê rất lâu, hơn tháng trước mới tỉnh lại, chuyện ngày trước đều không nhớ nổi. Ta đang muốn dẫn hắn tới quý phủ của Diệp tướng quân, bởi ta cảm thấy Diệp huynh đệ rất có khả năng là người của Diệp gia các vị.

Phản ứng của Vương Văn Thù khiến nội tâm y chấn động, vốn dĩ y chỉ cảm giác hơi có chút giống nhau, trong lòng có rất nhiều điều chưa chắc chắn, chỉ muốn dẫn hắn tới Diệp gia thử một lần. Mà hiện giờ, ngay cả Vương Văn Thù đều phản ứng như vậy, điều này đã không vẹn vẹn chỉ là 'giống giống' nữa. Y không khỏi có chút hối hận lúc này không lấy danh nghĩa Thái tử cương quyết bảo vệ Diệp Vô Thần, nếu hắn thật sự đúng là con trai Diệp gia, mà mình có thể kéo gần quan hệ thêm một bước, bất kể là thân phận truyền nhân Kiếm Thần hay thân phận con trai duy nhất Diệp gia của hắn đều có thể cho mình trợ lực cực lớn, khiến vị trí thái tử của mình khó có thể lung lay.

Diệp Nộ và Diệp Uy đồng thời động dung, Diệp Nộ kích động đi tới bên người Diệp Vô Thần, nhìn đôi mắt hắn hỏi:

- Tên của người là ai đặt cho.

- Tự ta. –Diệp Vô Thần đáp.

- Thần Nhi, con nhất định chính là Thần Nhi. –Đôi mắt Vương Văn Thù đã ngập tràn hơi nước, không kìm nổi vươn tay muốn sờ mặt hắn. Thân thể Diệp Vô Thần hơi ngửa ra sau tránh né, mỉm cười nói:

- A di, ngài nhận lầm người rồi, ta tuy rằng cũng tên Vô Thần nhưng không phải Thần Nhi ngài biết kia đâu.

- Không, con chính là Vô Thần! –Vương Văn Thù ngấm hắn, ánh mắt không đành lòng rời đi:

- Dung mạo, thanh âm có thể tương tự, tên cũng có thể là trùng hợp, nhưng ấn kí trên tay phải của con.. Đây là chỉ có con trai ta mới có, chẳng nhẽ nói đây cũng là trùng hợp ư? Thần Nhi, ta chính là mẫu thân của con!

Ánh mắt Diệp Nộ và Diệp Uy cùng nhau rơi lên cánh tay phải đang ôm Ngưng Tuyết của Diệp Vô Thần, nhìn kỹ thì trên mu tay của hắn đóng ba ấn kí năm ngôi sao tỏa ra màu vàng nhạt, bày kiểu thế ba chân vạc đều đặn xếp thành hàng trên mu bàn tay, do ba ấn kí này thật sự quá mờ quá nông, nếu không nhìn kỹ khó có thể phát giác.

Diệp Vô Thần liếc mu bàn tay phải của mình, mày khẽ nhíu, trong lòng lóe lên một tia khó hiểu. Bởi ba ấn kí này một tháng qua chính hắn đều không phát hiện ra, hơn nữa trong ký ức còn sót lại thì mình dường như cũng không có mới đúng.

Một lần hai lần có thể là trùng hợp, mà nếu là lần thứ ba liên tiếp thì chỉ có thể nói vận mệnh đã an bài.

Nếu vận mệnh đã tặng cho mình một thân phận như vậy, mình lại có lý do gì để cự tuyệt chứ.

Diệp Uy và Diệp Nộ một mực cố tự trấn định rồi cuộc trở lên kích động, ba ấn kí này khiến họ không còn nghi ngờ gì nữa. Mà đằng sau họ, cơ thịt trên khuôn mặt của Diệp Vô Văn vừa đi theo tới giật giật một cái, trong mắt tên tùy tùng áo xám bên cạnh gã lại lóe lên một tia thần sắc khó có thể tin. Nét biến hóa rất nhỏ của họ toàn bộ đều bị Diệp Vô Thần tâm tư kín đáo tới cực điểm thu vào trong mắt, như có điều suy ngẫm.

Diệp Nộ đôi mắt hơi ướt, ông tiến về trước một bước, dùng tay phải đang run rẩy vỗ vỗ vai Diệp Vô Thần, sau đó cười ha ha như điên:

- Ha ha ha ha! Về là tốt rồi, về là tốt rồi! Ông trời quả nhiên không phụ lòng Diệp gia ta... Ha ha ha ha!

Bỗng ông xoay mạnh người, cảm tức ngó xung quanh, quát to về phía đám thị vệ đã tròn mắt nọ:

- Các người cầm đao chĩa vào cháu ta làm gì, còn không bỏ đao xuống!

Uy thế của Diệp Nộ há có thể tầm thường, bị ông quát, hơn chục thị vệ toàn thân run rẩy, cuống quýt thu đao lại, sau đó toàn bộ đứng đằng sau Vũ Thượng, kẻ nào kẻ nấy đều cảm như kiến. Thủ đoạn thiết huyết và mạnh mẽ vang dội của Diệp lão tướng quân nổi tiếng gần xa, nếu chọc giận ông, ngay cả hoàng đế có xuất hiện cũng chưa chắc giữ được tính mạng của họ.

Ánh mắt Diệp Vô Thần có phần mơ màng rõ ràng, hần thắt thần nói:

- Các người thật sự là người nhà của ta ư?

Vương Văn Thù vội gạt đầu, hai tay vẫn nắm chặt y phục của hần, nước mắt nhịn rất lâu rốt cuộc đã trào ra:

- Đúng, chúng ta là người nhà của con, ta là mẫu thân của con, ông ấy là gia gia của con, hần là phụ thân của con, còn có nó là ca ca của con... Vi nương biết con bây giờ nhất định không nhớ được chúng ta... Không sao, vi nương sẽ nhờ ngự y tốt nhất trong cung chữa khỏi cho con, con nhất định sẽ rất nhanh khỏi, nhớ được chúng ta.

Nàng dùng tay vuốt nhẹ mặt Vô Thần, lẩm bẩm:

- Thật may... Không gầy đi, còn trở nên càng tuấn tú, càng hoạt bát hơn rồi. Hơn một năm nay nhất định con đã chịu rất nhiều khổ cực, vi nương nhất định sẽ không để con chịu khổ nữa.

Ánh mắt mê mang của nàng khiến trong lòng Vô Thần đồng thời dâng lên một nỗi đắng cay và một loại ấm áp kỳ diệu. Đây là một vị mẫu thân dịu dàng, có tình thương dành cho con vượt qua hết nhảy như bao mẫu thân trong thiên hạ. Nghĩ thì biết, mất đi đứa con trai duy nhất đối với vị mẫu thân như thế mà nói là đả kích lớn biết chừng nào. Mà trong một năm mất con trai, nàng lúc nào cũng phải chịu nỗi dày vò như thế... Mụ mụ của mình có phải cũng dịu dàng, cũng khiến người ta ấm lòng như nàng hay không.

Xin lỗi, ta không phải cố ý lừa ngài... Ta cần một thân phận, cũng hy vọng sự xuất hiện của ta có thể xóa hết đau thương của ngài.

Diệp Uy vẻ mặt ung dung cười, không để lại dấu vết vấy sạch ướt nhòa trong mắt. Niềm vui này thật sự quá lớn, khiến y có một cảm giác như rơi vào trong mơ. Nghĩ tới tình cảnh bi thảm của Diệp gia một năm nay, phụ thân than ngắn thở dài, thê tử thương khóc, mình đau đớn, trong lòng y lại chua xót... Chỉ là những điều này theo sự trở về của hần toàn bộ đều sẽ không còn tồn tại nữa. Diệp Uy liếc qua Ngưng Tuyết trong ngực hần, cười nói:

- Ta biết con nhất định có rất nhiều nghi vấn, chúng ta tương tự cũng có rất nhiều lời muốn hỏi con, trước tiên hãy về nhà với chúng ta, chúng ta về nhà hăng nói.

Chờ khi Diệp Vô Thần mang về mặt mê mang theo Diệp gia rồi đi, khắp cả con đường mới vang lên tiếng thảo luận hỗn loạn. Long Chính Dương nhìn theo hướng họ biến mất, khóe miệng mang theo nụ cười mỉm, mà lúc này, một tiếng hét bén nhọn vang bên tai y, dọa y giật mình một cái.

- Tất cả đều không để ý tới ta! Đều không để ý tới ta! Oa oa... Để ta khóc chết cho xong! Ta muốn về cung, ta muốn nói cho phụ hoàng biết các người đều ức hiếp ta!

Tin tức đứa con mất tích của Diệp gia trở về đã lan truyền với tốc độ cực nhanh, rất nhanh liền truyền khắp cả Thiên Long Thành.

27. Chương 29: Nhỏ Máu Nhận Thân

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 29: Nhỏ máu nhận thân

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong một góc không ai hay biết.

- Sao lại như vậy, hãy giải thích rõ ràng cho ta! –Trong bóng tối, một thanh âm lạnh lùng nói.
- Không có khả năng! Hắn khi ấy rõ ràng đã tắt thở, hơn nữa bị ta bí mật vùi vào trong một cái đầm lầy cách ba mươi dặm, cho dù không chết cũng căn bản không có khả năng ra ngoài. –Một thanh âm khác thề thốt nói.
- Nói cách khác, người này là giả mạo?
- Không sai, nhất định không có khả năng là thật. Thanh âm có thể mô phỏng, hơn nữa... Dịch dung đối với một vài cao thủ mà nói thật sự không tính là gì. Ấn kí đó nhất định cũng là dùng phương pháp đặc thù đóng lên. Có lẽ là thể lực nào đó khác muốn mưu toan Diệp gia. Mà người này là thái tử dẫn về, nói không chừng...
- Hừ! Hy vọng là người nói thật, hao hết tâm tư mưu đồ nhiều năm như vậy, chớ để ta biết kế hoạch bị trong tay người!
- Xin hãy yên tâm, tên kia tuyệt đối đã chết rồi, kẻ hiện tại nhất định là giả.

Diệp gia.

Cả Diệp phủ chiếm diện tích cực kỳ lớn, đình viện nhỏ nhỏ lớn lớn trải khắp, tuy không lộ vẻ xa hoa lộng lẫy nhưng đâu đâu cũng co vẻ tràn đầy khí thế.

Trong đại sảnh, Diệp Nộ mặt mũi hồng hào, phảng phất như thoảng chốc trẻ đi hơn chục tuổi, lúc trước ông gần như cười to dọc trên con đường đi về. Nếu ông con cháu đầy đàn, mất đi một đứa cháu bệnh tật có lẽ không tính là đả kích quá mức trầm trọng. Nhưng Diệp Vô Thần lại là dòng dõi duy nhất của Diệp gia ông, mất đi cũng chẳng khác nào hoàn toàn chặt đứt hương hỏa, điều này ông tuyệt đối khó có thể thừa nhận. Hôm nay đứa cháu trai duy nhất chẳng những tìm được về, mà ngay cả khí sắc, tinh thần đều tốt hơn rất nhiều so với ngày trước, trên mặt cũng không còn vẻ ốm yếu bệnh tật nữa.

Lúc này, trong đại sảnh duy trì im lặng, một lão giả trang phục đại phu đang một tay bóp cổ tay Vô Thần, mặt hơi nhắm, vẻ mặt ngưng thần. Rất lâu sau, y buông tay xuống, mở mắt, sau đó vái Diệp Nộ nói:

- Chúc mừng lão gia, thiếu gia, thiếu phu nhân, kinh mạch tiểu thiếu gia hoàn toàn bình thường, không hề có dấu hiệu suy nhược.
- Thật vậy? Quá tốt rồi, quá tốt rồi. –Vương Văn Thù kích động đứng dậy, Diệp Uy mỉm cười gật đầu, Diệp Nộ lại cười ầm lên ha hả, liên tục nói ba chữ ‘Tốt’.

Sau khi bọn họ dẫn Diệp Vô Thần về, không kịp hỏi han, trước tiên liền gọi đại phu ‘tư nhân’ tới kiểm tra thân thể hắn một lượt, bởi vì không có gì có thể trọng yếu hơn so với tình trạng thân thể hắn.

Lúc này, Diệp Vô Văn vẫn luôn trầm mặc đứng ra:

- Gia gia, con có lời muốn nói.
- Hả? Văn Nhi có gì nói cứ nói, đừng ngại. –Sắc mặt Diệp Nộ hơi trở nên ngưng trọng, bởi vì trên mặt Diệp Vô Văn lúc này lộ ra vẻ vừa khó xử vừa nghiêm túc, dường như có chuyện quan trọng gì đó muốn nói. Ông đối với đứa cháu nuôi nhặt về dạo trước rất là tín nhiệm, trước kia thậm chí thường xuyên cảm thán vì sao hắn có năng lực xuất chúng như vậy lại không phải cháu ruột của mình.

Gã liếc qua Diệp Vô Thần, do dự một lát, sau đó cắn răng nói:

- Văn Nhi cảm thấy, việc liên quan đến thân phận Vô Thần đệ đệ vẫn cần thận trọng một chút.
- Lời này là sao? –Diệp Nộ nhíu mày.

Diệp Vô Vân ngẩng đầu nói:

- Thân thể Vô Thần đệ đệ từ trước đến nay luôn gầy yếu, dùng vô số linh đan diệu dược đều không thấy biến chuyển, mà hần lại không hề có bất cứ vẻ suy yếu nào, bản thân điều này đã rất kỳ quái, mà nói mất trí càng có đôi chút quái đản. Vân Nhi cảm thấy rằng tạm thời không nên vội kết luận thân phận của hần, Vân Nhi lo có phải có người giả trang thành bộ dạng Vô Thần đệ đệ, sau đó lấy mất trí nhớ để che đậy, tránh lộ ra sơ hở hay không. Bởi vì bất luận là dịch dung, hay ngụy tạo ẩn kín đều...

- Láo toét!

Một tiếng quát giận cắt ngang lời Diệp Vô Vân, Vương Văn Thù vỗ bàn đứng dậy, đôi mắt căm tức nhìn hần:

- Người đang hoài nghi con trai ta?

Diệp Vô Vân từ nhỏ đã ngoan ngoãn biết điều, hơn nữa thông minh lanh lẹn, năng lực siêu quần, năm đó lại thay trưởng phụ nàng đỡ một đao, toàn thể Diệp gia bao gồm cả nàng ở trong đó đều vô cùng thương yêu hần, đối xử như con mình. Nhưng nghe hần hoài nghi đứa con ruột mới tìm lại được của nàng trắng trợn như thế, nàng luôn tự cảm thấy có quá nhiều thua thiệt với con trai mình nhất thời không thể át chế phần nộ, lần đầu tiên trong nhiều năm qua nàng quát mắng dữ dội với hần như thế.

- Không! Vân Nhi tuyệt đối không dám, Vô Thần đệ đệ có thể trở về Vân Nhi so với ai đều cao hứng hơn, trước kia con chăm sóc cuộc sống hằng ngày của Vô Thần đệ đệ mấy năm, cảm tình dành cho đệ ấy là sâu sắc nhất... Chỉ là, đây dù sao cũng liên quan tới đại sự tương lai của Diệp gia chúng ta, Vân Nhi cảm thấy không nên sơ sài quá mức. –Diệp Vô Vân cúi đầu nói.

Diệp Uy lại một câu không nói, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Diệp Nộ. Vị đại tướng quân có dũng có mưu này không phải không có hoài nghi tương tự, bởi vì Diệp Vô Thần lúc này luôn mang lại cho y một cảm giác quỷ dị không thể nói rõ ràng, tính tình hần biểu hiện ra càng khiến y cảm thấy xa lạ. Diệp Nộ trầm mặt, sau đó nói:

- Người nói không phải không có lý, với cách nhìn của người, nên làm thế nào?

Diệp Vô Vân ngẩng đầu, cung kính mà thông thả nói:

- Nhỏ máu nhận thân.

Diệp Uy và Diệp Nộ hai mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

- Hai nhi lúc trước đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

Diệp Vô Vân xoay người vỗ tay, rất nhanh, tùy tùng Diệp Ngũ của Diệp Vô Vân bưng một chiếc chậu làm từ gốm trắng chứa đầy nước đi tới. Sau khi đặt chậu lên chiếc bàn bên tay Diệp Nộ, lại từ trong ngực lấy ra một con dao nhỏ đã lau sạch sẽ, sau đó cung kính lui xuống.

Wương Văn Thù trở nên kích động, nàng nhíu mày nói:

- Cha, Uy ca, chẳng nhẽ ngay cả các người cũng không tin Thần Nhi?

- Không phải không tin, mà là buộc phải thận trọng. Thù nhi, nàng có từng nghĩ qua hay không, nếu vạn nhất Vân Nhi nói đúng là thật thì sao? –Diệp Uy than nhẹ nói.

- Không được! Vương Văn Thù kiên quyết lắc đầu:

- Thần Nhi vừa mới trở về, các người đã muốn nhỏ máu nhận thân với nó, điều này quá bất công với Thần Nhi.

Diệp Vô Thần mặt không chút biểu cảm đứng dậy, sau đó kéo tay Ngưng Tuyết:

- Tuyết Nhi, chúng ta đi thôi. Nếu đã không tin, ta hà tất phải ở lại, sau này ca ca và Tuyết Nhi sẽ phiêu bạt chân trời góc bể, trời đất chính là nhà của chúng ta.

- Vâng! –Ngưng Tuyết thanh thúy ứng tiếng, cùng Vô Thần đi ra ngoài, nàng mặc kệ có nhà hay không có nhà, chỉ cần có thể theo bên mình ca ca, bất kể đi đâu đều được.

- Thần Nhi! –Vương Văn Thù hét một tiếng, vội vã chạy tới ôm chặt lấy hân từ đằng sau, chỉ sợ hân thật sự cứ như vậy rời đi. Đồng thời quay đầu hô to:

- Thần Nhi vừa mới trở về, các người sao có thể hoài nghi nó như vậy. Nó chính là con là cháu ruột của hai người đó! Dịch dung kiểu nào có thể trở nên giống nhau như vậy? Còn có ẩn kị, ngoại trừ nội bộ Diệp gia chúng ta, ngay cả Vân Nhi đều không biết, người khác làm sao có thể biết, càng đừng nói đến ngụy tạo. Ngay cả như thế các người đều phải hoài nghi ư?

Bước chân Diệp Vô Thần bị buộc dừng lại, nhưng không hề quay đầu.

Diệp Uy một câu không nói, cầm con dao rạch một nhát lên đầu ngón tay mình, nhìn theo một giọt máu nhỏ vào trong bồn, sau đó bưng chiếc chậu đi tới trước mặt Diệp Vô Thần, chìa con dao trong lòng bàn tay tới trước mặt hân, đôi mắt ngưng trọng nhìn hân:

- Người phải biết rằng, đây không phải hoài nghi, ta chỉ có một đứa con trai, Diệp gia cũng chỉ có một bó hương hỏa đó, chúng ta coi như tính mạng, hy vọng người có thể hiểu cho kẻ làm phụ thân này...

Cảm tính và cảm tình của nam nhân không như nữ nhân có thể tùy ý biểu lộ, rất nhiều lúc họ buộc phải áp chế những điều này khiến mình càng trở nên lí trí. Bởi hậu quả của việc xử lý theo cảm tình thái quá thường hay nghiêm trọng đến mức khó có thể bù lại.

28. Chương 30: Kiếm Thần Chỉ Hoàn

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 30: Kiếm Thần Chỉ Hoàn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Diệp Vô Thần lạnh nhạt không nói, ánh mắt Diệp Uy ngưng trọng, tay phải cầm dao bỗng vung đi. Con dao đó vẽ ra một luồng màu bạc cắm trên đất, đồng thời cắt qua ngón trở tay trái Diệp Vô Thần. Tay phải của Diệp Uy duỗi ra như tia chớp, như kim sắt tóm lấy tay phải hân, làm cho một giọt máu rơi vào trong chiếc chậu hân bưng tay trái.

- A! –Vương Văn Thù phát ra một tiếng kêu đau đớn, một vết vừa mới cắt trên tay Vô Thần lại như cắt vào trái tim nàng. Nàng hung hăng vỗ tay mở tay Diệp Uy ra, sau đó đau lòng nhìn vết thương nhỏ trong tay Diệp Vô Thần, căn bản không còn lòng dạ đi nhìn chiếc chậu đó. Nhưng lập tức, tay Vô Thần lại bị Ngưng Tuyết đoạt lấy, nàng ngậm ngón trở của hân vào trong miệng, vừa mút nhẹ vừa đau lòng nói:

- Ca ca, đau không?

- Không đau, không đau chút nào. –Vô Thần vuốt mái tóc nàng, nhẹ giọng nói. Vương Văn Thù ánh mắt mê mang, nàng đã nhìn ra, đứa con nàng vừa tìm về ngay cả tính cách cũng phát sinh biến hóa, trở nên lạnh lùng quá đổi, mình thậm chí chưa từng thấy nó cười. Mà chỉ khi đối diện với với thiếu nữ tóc trắng dung mạo tàn phá này thì nó mới lộ ra một mặt nhu hòa nhất. Mà về quyền luyện của thiếu nữ đối với nó lại càng viết lên khuôn mặt, bởi vì ánh mắt nàng luôn dừng trên người nó, thân thể cũng luôn dùng mọi khả năng để thân cận nó.

- Tiểu muội muội, có thể nói cho a đi biết tên người không? –Vương Văn Thù cúi người xuống hỏi.

- Nàng tên Ngưng Tuyết, là muội muội ta nhận. –Diệp Vô Thần đáp, ánh mắt không hề di động, như mê muội nhìn theo động tác Ngưng Tuyết mút tay của hân. Hân lúc trước xem như là đang diễn kịch, nội tâm

đã quyết định ở lại Diệp gia, bởi hắn cần một thân phận, càng cần cho Ngưng Tuyết một mái ấm. Chỉ là đoạn thân tình mệnh vận tặng cho hắn chung quy vẫn là giả, thật lòng với hắn và hắn thật lòng đối đãi vẫn chỉ có Ngưng Tuyết, nàng là người quan trọng nhất của hắn ở thế giới này.

- Thần Nhi, còn đau không? –Vương Văn Thù đứng dậy hỏi.

Diệp Vô Thần lắc đầu.

- Thần Nhi con an tâm, ta nhất định sẽ hung hăng giáo huấn cha con. –Vương Văn Thù xoa mặt lại, nhìn Diệp Uy hung tợn nói.

Diệp Uy lúc này đang ngưng thần nhìn chiếc chậu trong tay, hai giọt máu màu đỏ kia lúc này lại từ từ tiếp cận như hấp dẫn lẫn nhau, sau đó dần dần hòa vào nhau, cho đến tận khi ngưng tụ vào nhau. Một màn này, Diệp Nộ bước mau tới và Diệp Vô Thần đang ngửa cổ nhìn về phía bên này đều nhìn thấy rõ ràng.

Một tia hoài nghi cuối cùng đã biến mất, Diệp Uy rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm. Y tuy rằng luôn kiên trì, nhưng y sao chẳng phải người sợ hãi nhất, bởi vì vận nhất nhận được kết quả không mong muốn thì niềm vui vừa mới nhận được sẽ lại lần nữa biến thành đả kích trầm trọng. Y giơ tay lên, chiếc chậu đã bị y vứt thẳng ra ngoài đại sảnh, đối mặt với gương mặt hung tợn của thê tình, y tâm tình tươi vui cười ngây ngô một tiếng, ngoan ngoãn không nói thêm nữa gì.

- Rất tốt... Thật không dễ dàng tìm được Thần Nhi về, kẻ làm cha như chàng đầu tiên là tới cho nó một đao, có kẻ làm cha nào như chàng không? Thiếp xem chàng bây giờ còn nói thế nào, chàng hôm nay và ngày mai đừng ăn cơm nữa.

Diệp Uy rút vai, vội xin tha nói:

- Thù Nhi, ta đây cũng là vì muốn tốt cho Diệp gia... Chỉ hôm nay, chỉ hôm nay thôi được không?

- Muốn xin tha? Tự chàng tìm Thần Nhi xin tha đi!

Diệp Uy xoa về phía Vô Thần nói:

- Thần Nhi, lúc này là cha hơi quá đáng...

- Ta hiểu. –Diệp Vô Thần không chút biểu cảm nói:

- Chỉ là, các người có thể coi ta thành người nhà của các vị, ta tạm thời lại không có cách để coi các người thành người nhà của ta. Ít nhất... không thể ở trước khi ta khôi phục trí nhớ. Các người có thể thông cảm không?

Hắn không thuộc về thế giới này, ở trên Địa Cầu trong ký ức nhất định cũng có cha mẹ thực sự của mình. Trước khi tìm được họ, mình sao có thể gọi người khác là cha mẹ.

Hắn cần chỉ vền vền là một thân phận, mà cùng với lúc chiếm được thân phận, việc hắn tới cũng xóa sạch nỗi đau mất con của Diệp gia. Song song với việc lợi dụng thân phận này, hắn cũng lấy thân phận con của Diệp gia làm một vài việc cho Diệp gia, coi như báo đáp.

Giọng điệu như vậy, vẻ mặt như vậy tuyệt đối không có khả năng xuất hiện trên mặt con trai y lúc trước. Diệp Uy còn chưa đáp lời, Diệp Nộ đã đi tới, vỗ vai Diệp Vô Thần:

- Hải tử, lúc này là ta và phụ thân con làm không đúng, không nên hoài nghi con. Con cũng an tâm được rồi, chúng ta sẽ không ép con, tin rằng qua một đoạn thời gian, cho dù con vẫn không nhớ ra chúng ta, cũng sẽ cam tâm tình nguyện gọi ta một tiếng gia gia, ha ha ha ha!

Bỗng nhiên, đôi mắt Diệp Nộ trợn trừng, nụ cười cũng cứng đờ trên mặt. Ông tóm chặt tay trái Diệp Vô Thần, ánh mắt nhìn chăm chăm lên chiếc nhẫn màu đen nọ, cả kinh hô:

- Kiểm Thần chỉ hoàn?

- Cái gì? –Diệp Uy cũng đồng dạng cả kinh. Y chưa từng thấy qua Kiểm Thần chỉ hoàn có bộ dạng gì, nhưng sao lại có thể chưa từng nghe qua chứ. Bởi vì nghe nói điều này đại diện cho truyền nhân của Kiểm Thần Môn, cực có khả năng trở thành một vị Kiểm Thần của Thiên Thần đại lục.

- Không sai, ta tuyệt đối không nhận lầm, đây đích thật là Kiếm Thần chỉ hoàn! –Diệp Nộ khẽ lắc bả một câu, sau đó buông tay Diệp Vô Thần xuống rồi cười ầm lên:

- Thì ra là thế, thì ra là thế, ha ha ha ha! Thần Nhi nhất định là sau khi bị kẻ gian bắt cóc đã được Kiếm Thần Sở Thương Minh cứu. Với bản lãnh thông thiên của Kiếm Thần, cải thiện thể chất của Thần Nhi thực sự là một việc quá mức đơn giản. Mà chiếc Kiếm Thần chỉ hoàn, chứng minh Thần Nhi đã được Kiếm Thần thừa nhận, trở thành truyền nhân duy nhất của Kiếm Thần... Nhân họa đắc phúc, nhân họa đắc phúc rồi! Ha ha ha ha!

Diệp Nộ thỏa sức cười ầm lên, ông và Kiếm Thần Sở Thương Minh là đồng lứa, cũng thực sự biết rõ hai chữ ‘Kiếm Thần’ và Kiếm Thần chỉ hoàn ý nghĩa cho điều gì. Kiếm Thần là ‘Thần’ của Thiên Long Quốc, hoàng thất tuyệt đối cũng không có gan trêu chọc, mà người có được Kiếm Thần chỉ hoàn cũng đồng dạng có thể hoành hành Thiên Long Quốc, ai muốn gây bất lợi với hắn, thì trước tiên phải suy nghĩ cân nhắc Kiếm Thần sau lưng hắn.

Diệp Vô Thần nhếch mép, lại không có bất cứ ý tứ muốn giải thích nào.

- Thần Nhi bây giờ là... truyền nhân của Kiếm Thần? –Vương Văn Thù không dám tin lặp lại một lần, vừa vui sướng vừa kích động. Truyền nhân Kiếm Thần... trọng lượng của bốn chữ này thậm chí nặng hơn đám hoàng tử, công chúa kia. Nếu trong tương lai hắn trở thành Kiếm Thần thật sự, thì uy vọng của hắn tại Thiên Long Quốc thậm chí phải vượt qua hoàng đế. Bởi vì hoàng đế cũng là người, mà Kiếm Thần — đó là Thần trong mắt người thường.

Diệp Uy cũng toét miệng cười, tìm lại đứa con đã là một niềm vui cực lớn, không ngờ rằng trên niềm vui này còn có một niềm vui khác. Con trai sau khi mất tích một năm trở về lại trở thành truyền nhân của Kiếm Thần, y bỗng cảm thấy những đau xót của mình một năm qua thật sự rất đáng giá. Duy nhất tiếc nuối là y không nhớ nổi những chuyện trước một tháng này, cũng hết cách truy hỏi lúc trước là ai cướp hắn đi. Y hỏi:

- Thần Nhi, chiếc nhẫn này có phải Kiếm Thần tiền bối cho con không? Ngài hiện tại đang ở đâu?

Diệp Vô Thần gật đầu:

- Đích xác là Kiếm Thần tiền bối cho ta, chỉ đáng tiếc sau khi ta tỉnh lại chỉ ở chung với ông ấy nửa tháng, còn về hiện tại ông ấy ở đâu... Ông ấy không muốn cho người ngoài biết.

29. Chương 31: Một Cái Bạt Tai

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 31: Một cái bạt tai

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ha ha, có thể được Kiếm Thần chỉ điểm hơn mười ngày, nếu cộng thêm rèn luyện, đã đủ để dùng cả đời rồi. Thần Nhi hiện tại trên người tuy rằng không có bất kỳ lực lượng ba động nào, nhưng có lẽ Kiếm Thần hắn đã dạy Kiếm Thần quyết cho con rồi, ngày sau con tu hành nhất định sẽ rất nhanh có thể trở thành cao thủ kiếm đạo. Không ngờ rằng Kiếm Thần cả đời không thu đồ đệ, hiện giờ lại nhìn trúng cháu ta, thật tình tường, thật là rất tình tường! Diệp Nộ không che giấu nổi vẻ đắc ý trên mặt:

- Kiếm Thần cả đời thích ngao du thiên hạ, không thích ràng buộc thế tục, không muốn để người khác biết chỗ ngài hiện tại đang nương náu là đúng thôi. Thần Nhi, ngài có từng nói với con lúc ấy là ai dẫn con đi không?

- Không có. Khi ông ấy phát hiện ra ta, ta đã hôn mê, sau khi tỉnh lại thì gì cũng đều quên hết. –Diệp Vô Thần nói. Những lời này quả thật không phải lời nói dối, chỉ là thời gian hôn mê thì không thể nói ra.

Diệp Uy gật đầu, nghiêm túc nói:

- Chuyện này chúng ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng, kẻ dám quấy rối Diệp gia ta, nhất định không thể để hấn sống an lành. –Y xoay người lại, vờ giận dữ nói với Diệp Vô Vân:

- Vân Nhi, qua đây nhận sai với Thần Nhi... -Sau đó lại nhỏ giọng nói:

- Giữa huynh đệ các con nếu có khúc mắc thì thật không hay lắm.

Diệp Vô Vân lúc này vẫn luôn cúi đầu, khiến người ta không cách nào nhìn rõ biến hóa vẻ mặt của hấn. Lúc này hấn đáp ứng một tiếng, đi tới trước người Diệp Vô Thần nói:

- Vô Thần đệ đệ, vừa rồi là vì huynh không phải, mong Vô Thần đệ chớ để trong lòng. Hiện giờ Vô Thần đệ chẳng những bình an quay về, còn trở thành truyền nhân Kiếm Thần, kẻ làm ca ca như ta thật sự vừa vui mừng, lại vừa hâm mộ.

- Không sao, huynh cũng là vì muốn tốt cho cả Diệp gia, ta bây giờ không nhớ nổi chuyện trước đây, sau này nhiều chỗ không hiểu xin hãy vui lòng chỉ giáo. –Diệp Vô Thần quay mặt lại, tủm tỉm cười nói, vẻ mặt hiền lành.

- Chúng ta là huynh đệ mà, vốn dĩ nên giúp đỡ lẫn nhau, chung tay chống đỡ cả Diệp gia, nào cần dùng hai chữ ‘chỉ giáo’. Đúng rồi Vô Thần đệ, vị tiểu muội muội tóc trắng này là?

- Nàng là muội muội ta nhận, tên Ngưng Tuyết!

Diệp Vô Vân gật đầu, sau đó thận trọng nói:

- Vô Thần đệ, nghe kẻ làm ca ca một câu, đưa tiểu muội muội này cho người bên ngoài thành nuôi dưỡng được không? Bởi vì mái tóc trắng như vậy chỉ Tuyết Lang tộc hung tàn ăn thịt người mới có, nha đầu xấu xí như vậy ở lại đây, sẽ mang đến ít lời không hay ho của đám ngoại nhân, ảnh hưởng đối với Diệp gia ta cũng không quá tốt.

Diệp Vô Thần vẫn cứ tràn đầy tươi cười chờ hấn nói xong, sau đó tiến lên mấy bước, chậm chạp nói:

- Người bảo ai là nha đầu xấu xí?

Vừa dứt lời, tay hấn không chút báo trước giơ lên, sau đó ‘Chát’ một tiếng giòn vang, tát lên mặt Diệp Vô Vân một cái bạt tai vang dội đến cực điểm. Diệp Vô Vân trở tay không kịp bị cái bạt tai này trực tiếp đánh choáng váng, thân thể lui sau hai bước ngồi thẳng xuống đất, đôi mắt vẫn không dám tin nhìn hấn.

- Làm càn!

Diệp Vô Thần quát giận một tiếng, Diệp Uy cũng nhíu chặt mày, Vương Văn Thù vội vã tiến lên đỡ Diệp Vô Vân dậy, lo lắng nói:

- Thần Nhi, cho dù nó không đúng thì đâu sao cũng là ca ca của con, con sao có thể... Mau, mau xin lỗi ca ca đi.

Nàng lòng như lửa đốt nháy mắt cho Diệp Vô Thần, bởi vì lão gia tử nổi sùng quả không phải giỡn chơi. Nhưng Diệp Vô Thần như không nghe thấy, khẽ xoa bàn tay mơ hồ phát đau. Cú bạt tay này không hề vận dụng lực lượng Vô Thần quyết, toàn bộ dựa vào sức lực bản thân hấn, dốc hết toàn lực nên lòng bàn tay đều trở nên đỏ rõ ràng. Hấn lạnh lùng nhìn Diệp Vô Vân vừa mới được đỡ dậy, trầm mặt nói:

- Người nhớ kỹ cho ta, chưa cần nói ta hiện tại không hề thừa nhận người là ca ca ta, cho dù người thật sự là ca ca ta, dám nói như vậy với Ngưng Tuyết ta đồng dạng cũng tát người!

Hấn ôm Ngưng Tuyết lên, lạnh nhạt nói:

- Hơn mười ngày trước, lúc ta thập tử nhất sinh, là Ngưng Tuyết bắt chấp nguy hiểm trộm một quả trứng Thiên thú mới giữ được mạng sống của ta. Không có Ngưng Tuyết thì không có ta! Nàng chẳng những là muối muối của ta, mà càng còn là mạng sống của ta! Ai dám khiến nàng mất hứng, ta nói không chừng sẽ khiến hấn cả đời đều không cao hứng.

- Trứng Thiên thú? –Diệp Nộ đang giận dữ hít sâu một hơi lạnh. Trộm trứng Thiên thú, hành động điên cuồng như vậy cho dù là ba Thiên cấp cung phụng trong hoàng cung đều tuyệt đối không dám dễ dàng đi làm. Bởi vì điều ấy sẽ dẫn tới một trận liều mạng tàn sát dưới cơn giận dữ cực điểm của Thiên thú.

Ánh mắt họ nhìn về phía thiếu nữ vẫn luôn rụt rè bất an nhất thời xảy ra biến hóa, sự bài xích vô ý thức đó hoàn toàn biến mất không thấy, thay vào đó là cảm kích và khâm phục. Bởi vì nếu như Diệp Vô Thần nói là thật, vậy nàng thật sự coi như đại ân nhân của Diệp gia. Mà cơn giận của Diệp Nộ cũng theo đó mà biến mất vô tung, nhưng vẫn nói:

- Thần Nhi, xin lỗi ca ca con đi, nó dù sao cũng không có ác ý, hơn nữa còn là ca ca con. Chuyện này bỏ qua đi. Sau này Ngưng Tuyết cứ ở lại đây... Ở cùng một đình viện với con nhé.

Diệp Vô Vân ôm mặt mình, ngượng ngập nói:

- Không, nên xin lỗi là con, một cái tát này cũng là đáng đời, nói ra lời không nên nói.

Diệp Vô Thần đầy thâm ý liếc hấn, sau đó quay người đi về phía ngoài đại sảnh:

- Ta mệt rồi.

Vương Văn Thù vội vàng theo đằng sau hấn:

- Thần Nhi, ta đi dọn dẹp phòng cho con, con trước tiên hãy từ từ nghỉ ngơi, buổi tối nói chuyện với mẹ mẹ được không?

Trong đại sảnh chỉ còn sót lại gia trẻ ba người, Diệp Nộ vẻ mặt đau lòng nói:

- Vân Nhi, con đừng cái gì đều tốt, chỉ là tính cách quá ôn thuận. Chẳng qua như thế cũng tốt, dù sao lúc ấy nó bị người ta cướp đi là sơ suất của chúng ta, chúng ta nên từ từ bồi thường nó, chỉ đành ủy khuất Văn Nhi con thôi.

Diệp Vô Vân lắc đầu cười:

- Không sao đâu gia gia, Diệp gia đối với con ân trọng như núi, con cho dù tan xương nát thịt đều không báo đáp hết, huống hồ điều này vốn dĩ chính là kẻ làm ca ca con không đúng.

- Ôi! Tính tình Thần Nhi đại biến, nếu không có việc nhỏ máu nhận thân lúc trước, ta thiếu chút nữa không dám nhận đứa cháu này. –Diệp Nộ cười ha hả nói, hiển nhiên đối với việc ‘tính tình đại biến’ này chẳng những không bài xích, ngược lại càng vui mừng không thôi. Diệp Vô Thần dạo trước cả ngày nằm trên giường, ngay cả nói chuyện đều mệt đến độ thở hồng hộc, tính cách càng là yếu đuối không chịu nổi, đôi khi có chút sức lực cũng không dám ra khỏi nhà một mình. Có một người cháu như vậy đích thật là bất hạnh của gia môn bọn họ, mà Diệp Vô Thần hiện giờ chẳng những trở thành truyền nhân Kiếm Thần, hơn nữa tính cách trở nên trầm ổn cương quyết, một cái bạt tai lúc này lại biểu hiện ra sự tàn nhẫn khi hấn bị xúc phạm, so sánh với Diệp Vô Thần lúc trước khác xa một trời một vực.

Khi Diệp Vô Vân từ đại sảnh đi ra, trên má phải vẫn để lại vết đỏ rõ ràng như trước, gia đình Diệp phủ và thủ vệ sau khi nhìn thấy, trên mặt đều lộ ra vẻ bất bình và đồng tình, Diệp Vô Vân cười cười thân thiện về phía từng người bọn họ, sau đó hơi có vẻ bất đắc dĩ lắc đầu, tỏ vẻ mình không hề để ý.

Tùy tùng Diệp Ngũ đi theo đằng sau hấn, đầu tiên là liếc về sau một cái, sau đó sắc mặt giận dữ nói:

- Thiếu gia, tôi ở bên ngoài đều nghe thấy rồi, vị tiểu thiếu gia vừa trở về đó không ngờ lại... không ngờ lại tát thiếu gia ngài một cái, thực sự là rất quá đáng.

Diệp Vô Vân không hề gì cười cười:

- Là ta tự chuốc họa vào thân nói sai mà thôi, không trách được hấn.

- Nói sai? Thiếu gia, người sáng suốt đều nhìn ra đây là một lời cảnh cáo cho ngài sau khi hấn trở về đó! Đừng nói thiếu gia vốn không biết tiểu nha đầu tóc trắng ấy là làm sao mà tới, cho dù thật sự là đuổi nó ra ngoài, hấn cũng không thể đánh thiếu gia được! Hấn.. hấn căn bản không đặt nghĩa huynh như ngài vào trong mắt. –Diệp Ngũ phần nộ bất bình nói.

Diệp Vô Vân trầm mặc một hồi, than thở nói:

- Việc này đừng nhắc lại nữa.

30. Chương 32: Âm Mưu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 32: Âm mưu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thiếu gia, toàn thể trên dưới Diệp gia chúng ta đều biết ngài tính tình ôn hòa, khoan dung thân thiện, chẳng những một lòng vì Diệp gia, mà đối đãi với đám hạ nhân chúng ta cũng đối đãi giống như thân nhân huynh đệ vậy. Mấy năm nay lão gia phần lớn thời gian đều ở ngoài, lão gia đối với việc nhà đã buông tay mặc kệ, mấy năm nay là ai chèo chống Diệp gia? Là thiếu gia! Tiểu thiếu gia đó tính là cái gì, ngày trước đều là nằm trên giường ăn uống, ngay cả tôi đều coi thường, còn không bằng chết luôn cho xong. Khi ấy thiếu gia ngài vì chăm sóc hấn và cả Diệp gia có thể nói là vất vả ngày đêm, hiện tại hấn trở về, không ngờ lại bởi vì việc con con này mà bạt tai thiếu gia, thật là vong ân phụ nghĩa...

- Cảm ơn! –Diệp Vô Vân thấp giọng quát giận cắt ngang lời gã, sau đó tức tốc quét mắt bốn phía, lúc này mới thấp giọng nói:

- Tiểu Ngũ, ta biết người bất bình vì ta, nhưng Vô Thần đệ dù sao cũng là người con duy nhất của Diệp gia, là chủ nhân tương lai duy nhất của Diệp gia. Mà ta... Chúng quy chỉ là nghĩa tử của nghĩa phụ mà thôi, đây là sự thật dùng bất cứ phương pháp nào, bất kể nỗ lực ra sao đều không thay đổi được. Bằng không, kiện gia gia sẽ không bảo ta nhẫn nhịn, mà vào lúc Vô Thần đệ đánh ta đã trực tiếp bạt tai một cái. Dù sao, họ là người một nhà, mà ta... Chỉ là một người ngoài thôi! Đây cũng là chuyện thường tình của con người, không trách được họ.

Diệp Vô Vân lắc đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ mà cay đắng, nhưng lập tức lại bị y xóa sạch, mỉm cười nói:

- Có điều, có thể có được gia gia và nghĩa phụ như vậy ta đã rất thỏa mãn rồi. Khi ấy là họ cứu mạng ta, còn cho ta một mái ấm như thế, mà các người đều là gia nhân thân thiết nhất của ta, ta đúng là tan xương nát thịt đều không báo đáp hết, chút ủy khuất này coi là cái gì.

Diệp Ngũ cảm thấy mũi mình có chút cay cay, vừa là cảm thấy ủy khuất thay cho thiếu gia, lại vừa là câu ‘Các người đều là gia nhân thân thiết nhất của ta’ mà nội tâm rung động. Khi gã còn lòng mang thấp thỏm trở thành một tên gia đình của Diệp phủ, gã chưa từng chịu qua bất cứ sự lăng nhục, ức hiếp nào mà gia đình sẽ thường xuyên gặp phải, thậm chí ngay cả đánh mắng đều không có. Bởi vì người gã theo chính là thiếu gia Diệp Vô Vân của Diệp gia. Hấn chẳng những không có vẻ lên mặt nạt người, du thủ du thực, kiêu căng ngạo mạn như đám công tử thông thường, mà là năng lực siêu quần, trầm ổn thân thiện, cực ít thấy hấn trách mắng hạ nhân, cho dù hạ nhân phạm phải sai lầm gì hấn cũng là vẻ mặt mỉm cười cổ vũ họ. Đến khi họ thăm người thân, hấn đều vụng trộm phát thêm tiền bạc gấp vài lần để cho họ về nhà mang cho người thân. Hạ nhân trong mắt hấn không phải là hạ nhân mà như người nhà thật sự vậy. Diệp ngũ một

mực nhớ rõ trung thu năm ấy trên dưới Diệp gia đều ra ngoài ngắm trăng, hẳn gọi tất cả hạ nhân cùng nhau tới, sau đó cùng họ ăn bánh trung thu trên một chiếc bàn, khi đó không biết có bao nhiêu người đã nuốt lệ ăn bánh.

Diệp Ngũ cũng luôn tin rằng vị đại thiếu gia này là chủ nhân tốt nhất trên thế giới, có thể đi theo đại thiếu gia cũng là điều may mắn nhất cả đời mình, do đó hẳn đã đáp trả bằng toàn bộ lòng trung thành của mình, quyết một lòng với hắn, cam tâm tình nguyện đi theo hắn đến chết. Lúc trước, khi bên ngoài đại sảnh nghe thấy tiếng Diệp Vô Vân bị bạt tai, gã thiếu chút nữa đã không nhịn được liền xông lên trở mặt với lão gia và tiểu thiếu gia vừa trở về kia.

Gã kiên định nói:

- Thiếu gia, ngài yên tâm, ai đối tốt với chúng ta, ai tốt với Diệp gia, ai mới thực sự có tư cách trở thành chủ nhân tương lai của Diệp gia chúng ta đều nhìn thấy rõ ràng rành mạch. Nếu hẳn dám ức hiếp thiếu gia ngài nữa, chúng ta cho dù mất đi chén cơm cũng tuyệt sẽ không khoan tay đứng nhìn!

- Nói linh tinh! –Sắc mặt Diệp Vô Vân trầm xuống, nhưng lập tức có chút vô lực phát tay nói:

- Chuyện này đừng nhắc lại nữa, các người cứ làm tốt chuyện của mình là được, đừng quan tâm nhiều việc khác. Nếu chọc giận Vô Thần đệ, ta cũng không có cách bảo vệ các người đâu. Tiểu Ngũ, trong nhà người còn có một mẹ già mù mắt và một đệ đệ bệnh nặng, bình thường đều dựa vào người mới không xuống dốc. Ta biết người muốn tốt cho ta, nhưng đừng vì cảm xúc nhất thời mà hại người nhà của mình.

Diệp Ngũ trong lòng chua xót, dạ dạ vâng vâng nói không thành lời. Thiếu gia cho dù chịu nhiều ủy khuất như vậy, lại vẫn quan tâm tới đám hạ nhân chúng ta, thậm chí ngay cả tình huống trong nhà ta đều biết rõ...

- Ôi! Chủ cửa hàng số 37 ở thành Nam hôm qua bệnh nặng, có lẽ không gượng dậy nổi, bên đó hiện tại có ai bổ trí quản lý hay chưa? –Diệp Vô Vân chuyển đề tài hỏi, không muốn dây dưa tiếp với vấn đề lúc trước nữa.

- Điều này... Vẫn chưa có, bên đó chỉ còn lại ba người duy trì.

- Người đi bảo... bỏ đi, vẫn là tự mình ta đi vậy, ta vừa vặn có chút việc ở thành Nam. Tiểu Ngũ, người đi kiểm tra bản điều mục buổi sáng ta cầm về một chút. –Diệp Vô Vân dặn dò xong, xoay người đi về phía cửa.

- Thiếu gia, mặt của ngài...

- À à, không sao cả.

Diệp Ngũ sưng sờ một lát, sau đó lòng vẫn tràn đầy phần nộ bất bình quay về tiểu viện của đại thiếu gia.

Trong một góc u ám.

- Chuyện ra sao rồi? Hừ! Người không cần trả lời ta, về mặt của người đã nói cho ta biết đáp án rồi. Đồ khốn khiếp! Hãy giải thích cho ta!

- Chủ nhân bớt giận... Nhưng, ngày đó hẳn rõ ràng đã tắt thở, hoàn toàn chính xác, cái đầm lầy đáng sợ kia một khi rơi vào, chưa bao giờ có người có thể trốn ra, tôi nhìn hẳn chìm xuống sau đó mới rời đi. Việc này... là thuộc hạ làm việc chưa tận lực, xin chủ nhân hãy trách phạt.

- ... Nghe nói, tay trái hẳn đeo Kiếm Thần chỉ hoàn?

- Đúng vậy thưa chủ nhân, thì ra chủ nhân đã biết rồi.

- Hừ! Đừng quan tâm ta làm sao biết được. Nếu thật sự như vậy thì cũng không trách được người, lấy năng lực của Kiếm Thần, có lẽ thật sự ngay cả người chết cũng có thể cứu sống. Làm cho hẳn thoát khỏi đầm lầy kia lại càng dễ dàng. Chỉ có thể trách thiên ý trêu người thôi.

- Tạ... Tạ ơn chủ nhân khoan dung. Hãy cho thuộc hạ thêm thời gian một tháng nữa, lần này thuộc hạ nhất định sẽ cẩn thận làm việc.

- Đừng nói nữa, gần đây ngươi an phận cho ta, gì cũng đừng động. Hắn nếu đã trở thành truyền nhân Kiếm Thần, nếu động tới hắn nữa, cực có khả năng khiến cho Kiếm Thần rời núi, một khi bị hắn truy xét ra, chúng ta lấy cái gì chống cự?
- Cái gì? Ngay cả chủ nhân cũng sợ... cũng kiêng kị Kiếm Thần kia?
- Hừ! Ngươi chỉ là một tiểu bối, làm sao có thể biết được Kiếm Thần cường đại đến mức nào. Hắn gần hai mươi năm nay không xuất hiện, nhất định càng trở nên cường đại hơn, đừng nói là ta, ngay cả Nam Hoàng Tông và Bắc Đế Tông cũng tuyệt đối không dám tùy tiện trêu chọc.
- Điều này... chủ nhân, chẳng nhẽ chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn...
- Không! Chúng ta tuy rằng không thể động thủ nhưng lại có thể sai người khác động thủ, như vậy cho dù truy xét thì cũng không truy xét lên đầu chúng ta. Hừ! Thật vẫn luôn hối hận năm đó khi kê đơn cho nữ nhân của Diệp gia đã cho phân lượng quá ít, nếu khi ấy bào thai chết trực tiếp trong bụng, cũng sẽ không có phiền phức vớ vẩn ngày hôm nay!
- Chủ nhân anh minh!
- Nếu hắn đã là truyền nhân Kiếm Thần... Ngươi có nhìn ra thực lực hắn thế nào không?
- Bẩm chủ nhân, trên người hắn không hề có dấu hiệu năng lượng ba động. Mà lúc trước thuộc hạ kích hắn tạt tới một cái, hắn trong cơn thịnh nộ cũng không lộ ra thực lực gì cả, đủ thấy hắn chắc hẳn không hề có thực lực gì, hơn nữa dễ bị chọc giận, không biết ẩn nhẫn, hỉ nộ đều hiện ra mặt, không có lòng dạ gì, tâm tình một kích sẽ nát, hẳn là rất dễ đối phó.
- ... Xem ra, có lẽ hắn thật sự chỉ là một Phong ma pháp sư.
- Phong ma pháp sư?
- Không sai, lúc trước hắn từng thi triển Phong hệ ma pháp một lần. Ai ngờ tên vô dụng ngày trước lâm bệnh này không ngờ lại có thể chất ma pháp hiểm có, thật khiến ta bất ngờ.
- Nhưng truyền nhân Kiếm Thần sao lại có thể là Ma pháp sư? Không hợp lý.
- Việc này chớ vội kết luận, hãy quan sát một khoảng thời gian rồi hãy nói. Ngươi về trước đi, ra ngoài quá lâu rất dễ bị hoài nghi.
- Vâng, thuộc hạ cáo lui.

31. Chương 33: Dự Cảm - Linh Hồn Lực

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 33: Dự cảm - Linh Hồn lực

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thần Nhi, đây chính là tiểu viện ngày trước con ở, sau này con và Ngưng Tuyết cứ cùng nhau ở tiểu viện này nhé.

Đây là một đình viện thanh thang, phòng ở lớn nhỏ khoảng mười gian, đình nghỉ chân, hồ nước, vườn hoa, vườn quả, vườn nho hoàn toàn đầy đủ. Nhà giàu thông thường có một chỗ ở như vậy đã cực kỳ không dễ, mà đây vụn vụn chỉ là một chiếc trong hàng đồng đình viện lớn nhỏ của Diệp phủ.

- Tuy một năm nay con không ở đây, nhưng vì nương cứ cách vài ngày đều tự mình tới dọn dẹp một lần. –Vương Văn Thù vẻ mặt hạnh phúc, đối với nàng mà nói, dọn dẹp phòng cho đứa con duy nhất của mình cũng là một loại hạnh phúc.

- Thần Nhi tới đây, đây chính là phòng ngủ của con, phòng ngủ và thư phòng ở liền nhau, chỉ là ngày trước con rất ít khi đến thư phòng. Tuy nhiên vì nương biết, đó là bởi thân thể con không tốt.

Cửa phòng mở ra, Diệp Vô Thần hơi có cảm giác trước mắt sáng lên. Đình viện trang trí theo phong cách cổ xưa, nhưng trong phòng lại trang trí rất xa hoa, vền vền chỉ là chùm chuông gió treo ở trước mắt kia đã tuyệt đối không phải vật tầm thường. Kiểu trang hoàng thuần túy cổ xưa này Diệp Vô Thần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, Ngưng Tuyết thì càng mở to đôi mắt, đôi mắt long lanh không ngừng chớp lóe.

- Ngưng Tuyết cứ ngủ ở căn phòng cách vách kia được không? Ta sẽ sai người tới sửa sang lại một lần. –Vương Văn Thù khẽ khom lưng hỏi. Biết tiểu cô nương này từng cứu mạng con mình, lại nhìn ra sự cứng chiều của con mình với nàng, nàng đương nhiên cũng yêu cây yêu luôn cả cành, hận không thể nhận nàng làm con gái nuôi.

- Không cần, Ngưng Tuyết ngủ cùng một giường với tôi là được. –Diệp Vô Thần nói.

- Hả? Một giường? –Vương Văn Thù nguyên là ngẩn ra, sau đó thanh âm hơi có chút lấp bấp:

- Thần Nhi, con... Con sẽ không có loại ham thích ấy chứ... Điều này...

Yêu thích nữ sắc không sao cả, nam nhân nào chẳng phong lưu... Nhưng Ngưng Tuyết thực sự quá nhỏ, tuổi chỉ khoảng mười tuổi... Đây quả thực là nghiệp chướng mà! Vương Văn Thù mồ hôi chảy đầm lưng, vô ý thức nhìn về phía Ngưng Tuyết. Ngưng Tuyết lúc này đang mở to đôi mắt vô tội tò mò nhìn về mặt có phần hoảng hốt của nàng, trên dưới toàn thân nàng căn bản nhìn không ra bất cứ dấu hiệu bị chà đạp qua nào cả.

Vương Văn Thù nhất thời thẫn thờ phào nhẹ nhõm, thì ra là mình hiểu lầm, chúng lúc trước không có nhà nhất định là phải ăn gió nằm sương, quen nương tựa lẫn nhau rồi... Đứa con đáng thương của ta. Nghĩ đến đây trong lòng nàng không khỏi đau xót, vội thu liễm vẻ mặt nói:

- Không sao, vậy Ngưng Tuyết cứ ngủ cùng một phòng với Thần Nhi là được.

Diệp Vô Thần lên lau mồ hôi lạnh. Vẻ mặt của nàng khiến người ta liếc mắt một cái là có thể nhìn ra lúc trước nàng nghĩ đi đâu.

- Vậy, Thần Nhi con trước tiên chờ một lát, để vi nương dọn dẹp một chút cho con, sau đó con và Ngưng Tuyết trước tiên hãy ngủ một giấc thật ngon. Con và Ngưng Tuyết trong thời gian dài như vậy nhất định không được ăn ngon, ngủ ngon... Đúng rồi, xem đầu óc của ta kìa, nương lập tức đưa điểm tâm tới cho các con.

- Trước không vội. –Diệp Vô Thần gọi nàng lại, hỏi:

- Nghe nói, tôi hẳn còn có một tỷ tỷ đúng không?

Vương Văn Thù gật đầu, trách cứ nói:

- Đúng vậy, nó ở ngay trong đình viện bên cạnh, chỉ là nó quen thanh tĩnh rồi, biết Thần Nhi trở về cũng không muốn ra ngoài, ôi, con bé này. Chỉ bằng nương trước tiên dẫn con đi gặp tỷ tỷ một chút?

Thanh âm tuy có trách móc nhưng trên mặt nàng không hề có bao nhiêu vẻ trách móc, nghĩ rằng đã quen. Tuy rằng Diệp Vô Thần từ trong miệng Long Chính Dương biết được con gái độc nhất của Diệp gia Diệp Thủy Dao tính cách lạnh lùng, nhưng đệ đệ ruột mất tích một năm mới trở về đều không đi nghênh đón, thậm chí không lộ mặt, điều điều dường như có chút lạnh lùng quá mức.

- Không, tôi và Tuyết Nhi tự đi thăm là được.

- Được rồi, như vậy cũng tốt. Vì nương trước tiên giúp con chuẩn bị ít trà bánh, rồi gọi vài người tới. –Vương Văn Thù nói xong, đã vội vàng vàng đi ra ngoài.

- Đi nào, Tuyết Nhi, chúng ta đi thăm một đại tỷ tỷ xinh đẹp.

Ngưng Tuyết khẽ ‘Vâng’ một tiếng, hơi cúi đầu, mặc cho hấn dắt tay mình.

- Tuyết Nhi, đang nghĩ gì vậy? Nói với ca ca được không? –Diệp Vô Thần vừa đi vừa cười nói.

- Muội... Ca ca, muội có phải chỉ biết gây phiền phức cho huynh, chỉ biết liên lụy huynh hay không? –Diệp Ngưng Tuyết có chút xấu hổ cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn hấn. Bất kể là xung đột với tiểu công chúa lúc trước, hay xung đột với Diệp Vô Vân, đều là tại nàng. Nàng tuy rằng thoát nhìn chỉ là một cô bé rất đơn thuần, nhưng tâm tư so với thiếu nữ đồng lứa phải thành thực hơn rất nhiều.

- Ngốc! Sao có thể chứ, Ngưng Tuyết của ta là người quan trọng nhất với ta, cả đời đều vậy, sao thể liên lụy, còn nói lời như vậy nữa ca ca sẽ rất không vui.

Hấn biết nếu Ngưng Tuyết ở bên cạnh, màu tóc và gương mặt của nàng nhất định sẽ gây ra rất nhiều xung đột lớn nhỏ, đây cũng là vì sao khi ấy hấn lặng lẽ rời đi để Ngưng Tuyết một mình ở lại. Mà hiện giờ hấn không còn ý nghĩ tạm thời chia cách với nàng nữa, mà là để nàng ở bên người mình, mà mình thì ngăn cản hết thủy mưa gió cho nàng, dù là bất từ thủ đoạn.

- Nhưng... tại muội, ca ca đánh ca ca của ca ca, tất cả đều tại muội...

Diệp Vô Thần dừng bước chân, ngồi người xuống, dùng đôi tay nâng mặt nàng lên nhẹ giọng nói:

- Tuyết Nhi, chỉ có muội mới là người thân thiết nhất của ta, tên kia sao có thể là ca ca của ta chứ? Huống hồ... -Vô Thần khinh miệt cười lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Hấn thực ra là cố ý dẫn dụ ta đánh hấn, bởi vì hấn còn xem như thông minh, nhìn ra Tuyết Nhi của ta đối với ta quan trọng đến cỡ nào. Nếu hấn đã muốn ăn đòn như thế, vậy ta liền thưởng cho hấn một cái bạt tai là xong.

- Không phải ca ca của ca ca? Nhưng...

- Chẳng những là hấn, mà mỗi một người ở đây đều không phải thân nhân của ta. Còn nhớ lời Sở gia gia từng nói khi ấy không? Ta lúc trước hôn mê trọn mười năm, mà Diệp thiếu gia kia mới mất tích một năm mà thôi, ta làm sao có thể là thân nhân đã mất tích của họ chứ? –Diệp Vô Thần chậm rãi nói, đối với Ngưng Tuyết, hấn không muốn, cũng căn bản không cần giấu diếm bất kỳ điều gì.

- Vậy... ca ca đang gạt họ ư? –Ngưng Tuyết nhỏ giọng hỏi.

Vô Thần cười nói:

- Đúng đó, ta đang gạt họ, bởi vì ta và Tuyết Nhi đều cần một ngôi nhà, một thân phận, chỉ có như vậy ta mới có thể chăm sóc Tuyết Nhi tốt hơn và đi tìm quá khứ của mình. Do đó, vận mệnh sai Diệp gia cho ta một thân phận, ta cũng sẽ làm cho Diệp gia một vài chuyện. Giống như bây giờ, Diệp gia đang đối mặt với một nguy cơ rất lớn.

- Quá khứ của ca ca? Ca ca phải làm thế nào mới có thể tìm được quá khứ của mình?

Diệp Vô Thần hơi chau mày, trầm tư trong chốc lát sau đó nói:

- Tuyết Nhi, muội tin vào dự cảm không?

Ngưng Tuyết nháy nháy mắt, không biết nên trả lời thế nào.

- Một tháng trước, ta lần đầu tiên nhìn thấy Tuyết Nhi, lúc ấy ta đã có một loại cảm giác kỳ lạ —nếu ta không đi tìm muội, đồng thời dẫn muội về thì ta nhất định sẽ hối hận cả đời. Nửa tháng trước, ta từng dự cảm mình có một trận kiếp nạn rất lớn, sau đó ta quả nhiên thiếu chút nữa thì chết. Hôm nay, lúc ta và Long Chính Dương... cũng chính là Long đại ca của muội nói chuyện, trong khi nghe hấn nhắc đến ‘Diệp gia’, ta liền cảm giác được ta nhất định sẽ dùng một phương pháp đặc thù tiến vào Diệp gia. Những điều này toàn bộ đều ứng nghiệm... Mà mỗi khi ta nỗ lực muốn hồi tưởng lại quá khứ của mình thì một thanh âm luôn nói cho ta biết, nếu ta có thể đề thăng lực lượng được ta gọi là ‘Vô Thần quyết’ đến tầng cao nhất, thì ta có thể tìm được quá khứ của mình, đồng thời trở về nhà của mình trước kia. Những cảm giác kỳ quái này đều bỗng tự nhiên xuất hiện, lúc có lúc không, hư vô mờ mịt, phẳng phất như đến từ chỗ sâu nhất trong linh hồn. Trong phần ký ức chưa biến mất kia của ta, có một loại lực lượng đặc thù gọi là ‘Linh hồn chi lực’, có thể dựa vào loại lực lượng này thao túng vào sâu trong linh hồn mình hoặc người khác, thậm chí

nhìn trộm hoặc thay đổi kí ức người khác, mà loại dự cảm kỳ diệu này có lẽ chính là một kiểu linh hồn lực lượng mang hình thức khác.

Ngưng Tuyết nháy nháy mắt, chỗ hiểu chỗ không, nhưng vẻ bất an và áy náy trên mặt đều đã biến mất. Diệp Vô Thần nhẹ giọng nói:

- Tuyết Nhi, chuyện của ca ca, nhất định phải toàn bộ giữ bí mật, được không?
- Vâng! –Ngưng Tuyết dùng sức gật đầu:
- Muội nhất định sẽ giữ bí mật cho ca ca, ai cũng sẽ không nói cho biết.

32. Chương 34: Diệp Gia Diệp Thủy Dao

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 34: Diệp gia Diệp Thủy Dao

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Đình viện của Diệp Thủy Dao và của hắn chỉ cách nhau một bức tường, có chút ngoài dự liệu của Diệp Vô Thần chính là, bố cục đình viện trước mắt lại đơn giản hơn hắn quá nhiều, mặt đất tro bụi chỉ có một chiếc bàn đá cùng bốn băng ghế đá ở xung quanh, và một hồ nước trong vắt ở bên cạnh, trong hồ có một gốc thanh liên khẽ nghiêng theo gió, nụ hoa đang sắp nở. Ngoài trừ những điều này, không còn cái gì khác.

Hơn nữa, nơi đây yên tĩnh quá mức, càng giống như không có bất kỳ ai sống trong này.

Diệp Vô Thần quét ánh mắt, khóe miệng lộ ra một nụ cười ấm áp, dẫn Ngưng Tuyết đi tới căn phòng hơi khép ở phía trung tâm. Sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa căn phòng khép hờ đó ra.

- Ra ngoài!

Còn chưa bước vào, một thanh âm lạnh nhạt đến nỗi không bao hàm bất kỳ cảm xúc nào từ bên trong truyền ra, sau đó lại yên tĩnh, không còn thanh âm nào khác phát ra nữa.

Ngưng Tuyết khựng chân, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía ca ca, sau đó bị Vô Thần nhẹ nhàng kéo vào. Bước chân Diệp Vô Thần không hề dừng lại, phẳng phất như vốn không nghe thấy tiếng quát lạnh nhạt đó.

Mùi hương nữ nhân nhàn nhạt từ từ bay tới, Diệp Vô Thần hít nhẹ một hơi, ánh mắt hơi lướt qua khuê phòng của thiếu nữ này, sau đó nhìn về phía cô gái đang xoay lưng với họ. Nàng toàn thân mặc một bộ váy áo màu lam, váy dài phủ xuống che khuất đôi chân ngọc ngà, mái tóc đen dài lộng lẫy thỏa sức vắt trên vai, vòng eo nhỏ nhắn, dáng người mảnh dẻ, cao ráo không thua Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần không khỏi thầm tán thưởng, không hổ là được liệt vào một trong ba đại mỹ nhân của Thiên Long Quốc, chỉ vẻn vẹn bóng lưng thôi đã là hội tụ của toàn bộ linh khí trong thiên địa. Mà nàng chỉ mới mười chín tuổi, lại có dáng người như thế, trong đám nữ tử tuyệt không thấy nhiều. Nên biết rằng Diệp Vô Thần tuy thoát nhìn hơi gầy yếu, nhưng chiều cao... nếu dùng đơn vị trong ký ức để tính, cũng phải 1m75 trở lên.

Trước mặt nàng lúc này trải một cuộn giấy trắng tinh, bàn tay trắng muốt khẽ lướt, nghe thấy tiếng bước chân, nàng không thèm quay đầu lại, mà lại lạnh nhạt lặp lại một câu:

- Ra ngoài!

- Nói thế nào ta cũng là đệ đệ của tỷ, một năm sống chết không ai hay, kẻ làm tỷ tỷ như tỷ chẳng những không đi nghênh đón, ngược lại vừa tới đã hạ lệnh đuổi khách. Ôi chao, thật khiến kẻ làm đệ đệ như ta thất vọng mà. –Diệp Vô Thần tán thưởng đôi tay mềm mại nhỏ nhắn ôn nhuận như ngọc, khiết bạch ngạo sương và nửa đoạn cổ trắng muốt mịn màng của nàng, rất là u oán nói. Hắn không gọi cha mẹ, nhưng tỷ tỷ này lại nói trôi chảy đến đỉnh điểm.

Cô gái dừng cánh tay, rút cuộc đã xoay người lại. Diệp Vô Thần cuối cùng cũng nhìn rõ chân diện của nàng, trong nhất thời, hắn bỗng cảm thấy thế giới trước mắt sáng lên rất nhiều, cõi lòng như có một cục đá ném vào, tạo nên vô số gợn sóng lăn tăn. Nàng ngũ quan tinh tế vô song, lông mi nhỏ xinh, dáng người đẹp tuyệt, đôi mắt đẹp khi ngó xung quanh tỏa ra khí độ cao sang, dáng vẻ thong thả xuất trần, nhìn qua hết như tiên tử hạ phàm. Toàn thân vậy lam tuy rằng hơi rộng, nhưng trước ngực vẫn nhô lên cao cao, khiến ánh mắt Diệp Vô Thần không tự chủ được dừng lại trên đó trong nháy mắt, cõi lòng cảm thấy mất mát.

Chỉ là gương mặt nàng như phủ một lớp sương lạnh, không phải tức giận, mà là vô hình trung phóng thích ra vẻ lạnh lùng vô cùng xa cách. Cho dù nhìn thấy vị đệ đệ vốn tưởng rằng đã chết, tròn một năm không gặp này, trên mặt nàng vẫn nhìn không ra một tia vui mừng nào, ngược lại còn khẽ nhíu mày một cái. Bởi vì khuê phòng của nàng chưa từng bị nam nhân tiến vào, dấu là đệ đệ và phụ thân của nàng. Hơn nữa vị đệ đệ vừa mới trở về, hiện giờ đứng ở trước mắt nàng lại mang cho nàng một cảm giác xa lạ, dường như hắn đã thay xương đổi thịt vậy.

- Trở về thì tốt, ra ngoài đi!

Nàng phân biệt liếc Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết, thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói ra một câu sau đó lại xoay người. Cho dù là mái tóc trắng dung mạo tàn phá của Ngưng Tuyết cũng không hấp dẫn ánh mắt nàng dừng lại, phẳng phất như hét thảy trên thế gian đều không thể nổi chút gợn sóng trong nội tâm nàng.

Diệp Vô Thần nhún vai một cái... Đều nói tỷ tỷ là một nửa mẫu thân, vị tỷ tỷ này sao lại giống như một pho tượng băng, hơn nữa còn khó có thể làm tan vậy?

Hắn lại không khỏi nhớ tới lúc trước Long Chính Dương từng cười khổ nói, dù hắn là Thái tử, Diệp Thủy Dao cũng chưa từng nhìn thẳng vào y một lần nào.

Lúc này nàng chấp bút khẽ lướt, nương theo bút vẽ bay múa, từng ngọn núi hùng vĩ hiện ra trên giấy, mỗi ngọn núi đều vẽ từ chân núi đến đỉnh núi, từ đầu trang giấy đến tận cuối trang giấy, vách núi cheo leo, dài dằng dặc chiếm đầy bức vẽ. Cô gái chỉ mới mười chín tuổi này bất luận là vận bút, thẩm mực, trình bày đều đã đạt tới cảnh giới nhất đại tông sư, từng ngọn núi dưới tay nàng giống nhau như in, tràn đầy khí thế, khiến người ta nhìn như tự thân tới trước núi, ngửa đầu nhìn lên.

Diệp Vô Thần không khỏi trầm lắng đầu, bút pháp của nàng tuy thành thạo nhưng thiếu mất một phần linh động, vẽ tuy là giống hệt vật thật lại thêm vài phần cứng nhắc. Có lẽ người của thế giới này phần lớn đều là như thế đi, ngay cả tiện nghi tỷ tỷ kia cũng không thể ngoại lệ.

- Nữ nhân thường thích vẽ hoa vẽ nước, lại ít có nữ nhân thích vẽ núi. Vẽ cao ngạo và tràn đầy khí thế của núi có lẽ chẳng phải thích hợp với tỷ. Mà nếu tỷ hướng về núi xanh nước biếc cùng thế ngoại thanh tịnh, thì có thể ra ngoài du sơn ngoạn thủy, hà tất phải một mình trong khuê phòng, gửi tình vào tranh chứ. –Thanh âm Diệp Vô Thần chậm rãi nói, sau đó lại lắc đầu thở dài:

- Họa kỹ của tỷ tỷ đã xuất thần nhập hóa, tin rằng trên thế giới này người có thể thắng nổi tỷ tỷ đều không có mấy ai, chỉ là... Đáng tiếc, ý cảnh trong bức tranh không khỏi quá mức tạm bợ.

Diệp Thủy Dao mắt diếc tai ngơ, tiếp tục hời hợt vẽ, nhưng lông mày lại khẽ nhíu một cái.

Bỗng nhiên, một bóng trắng vụt ra trước mắt nàng, một đôi tay mềm dẻo đã ụp lên tay phải nàng, nàng theo bản năng rút tay về. Vừa muốn quát lạnh, lại phát hiện bút vẽ của mình đã bị Diệp Vô Thần nắm ở trong tay, mà trên bàn không biết từ lúc nào đã trải lên một trang giấy trắng, che mất bức tranh chưa vẽ xong của nàng.

- Tranh núi không phải đều cần ngọn núi đầy trang giấy, đôi trời đáp đất, thậm chí không cần đi vẽ toàn cảnh của núi.

Song song với nói chuyện, tay phải hắn đã bắt đầu vung vẩy mau lẹ, ánh mắt cúi gầm, sắc mặt bình tĩnh, mỉm cười nhàn nhạt, vẻ mặt Diệp Thủy Dao có chút hoảng hốt, lại không lên tiếng quát lạnh, mà rời ánh mắt lên trên giấy vẽ, đôi mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Đôi tay hắn so với tay nữ nhân còn phải trắng gầy hơn, lúc này bởi tốc độ vung bút quá nhanh, thoăn thoắt trên một tờ giấy trắng, mà từng đám mây hình thù kỳ quái cũng bùng bùng trên giấy, trong hơn mười giây đã là sóng mây biến hóa kỳ lạ, muôn hình vạn trạng. Sau đó hắn chuyển thể bút, ở trên biển mây chấm chấm vài bút, vài ngọn núi cao thấp khác nhau lúc ẩn lúc hiện.

Trong đôi mắt Diệp Thủy Dao bỗng phát ra dị quang, hắn căn bản không vẽ chân núi và eo núi, chỉ phác họa ra đỉnh núi nhàn nhạt như ẩn như hiện vào trong biển mây, lại khiến người ta không khỏi tưởng tượng và thần phục vẻ nguy nga hùng vĩ của núi non xuất hiện ngoài biển mây, so với toàn cảnh đơn thuần chỉ vẽ ra núi cao nguy nga, đỉnh núi đầy giấy thì ý cảnh của nó thật sự là cách biệt một trời một vực.

Mà cả bức tranh, hắn chỉ dùng không đến một phút ngắn ngủi!

- “Hưu đạo vân tể sơn hình ẩn

Thắng tha bích lập nhất vạn nhận!”

- Vẽ núi, trước tiên phải vẽ mây! –Diệp Vô Thần mỉm cười, thấm mực vào bút vẽ một lần nữa, sau đó đặt về tay Diệp Thủy Dao, bàn tay vô tư vuốt ve mu bàn tay của nàng một cái. Tay nàng mịn như tuyết, trơn bóng như ngọc.

33. Chương 35: Nỗi Lòng Của Thủy Dao

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 35: Nỗi lòng của Thủy Dao

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Ánh mắt Diệp Thủy Dao lưu chuyển, một lần nữa bắt đầu đánh giá vị đệ đệ vừa quen thuộc vừa xa lạ này. Hắn vẫn là diện mạo không quá quen thuộc đó, chỉ là hơi chín chắn hơn so với trong ký ức. Vẫn là vẻ anh tuấn quá đỗi, nhưng đã không còn vẻ âm nhu và yếu đuối gần như nữ khí nữa, mà loáng thoáng lộ ra một loại khí chất tao nhã cao quý không thể nói rõ, thần thái có một vẻ ngạo nghễ toát ra tự nhiên, dường như chưa bao giờ đặt người ta vào trong mắt, lại rất kỳ dị không hề khiến người ta cảm thấy phản cảm. Mà đôi mắt vốn dĩ tràn đầy uể oải và vô thần kia lúc này lại sâu xa như biển cả, khi ánh mắt đụng phải lại khiến nàng có một cảm giác kì dị như muốn rơi vào trong đó vậy.

- Là ai dạy ngươi? –Diệp Thủy Dao dời ánh mắt, lần nữa nhìn về phía bức tranh vừa mới hoàn thành, gọn sóng trong lòng khẽ xao động. Nàng từ nhỏ đã làm bạn với tranh, vẽ núi chùng mười năm, tay từng vẽ qua hàng nghìn hàng vạn núi đồi. Mà chính bức tranh hoàn thành không đến một phút ngắn ngủi này lại khiến nàng cảm giác những ngọn núi dưới bút của mình mấy năm nay đều là những tác phẩm thô thiển khó lọt mắt.

- Không thầy tự biết! Đây thực ra đều là những họa ý rất dễ hiểu, chỉ là tỷ tỷ một mực không phát hiện ra thôi.

Thành công gõ cửa trái tim nàng, Diệp Vô Thần kéo một chiếc ghế qua, không chút khách khí ngồi xuống, sau đó ôm Ngưng Tuyết vắt ngang ngực mình:

- Nàng tên Ngưng Tuyết, là muội muội đệ nhận. Tuyết Nhi, gọi tỷ tỷ đi.

- Tỷ tỷ, xin chào... Muội tên Ngưng Tuyết. –Ngưng Tuyết khẽ vẫy cánh tay trắng mịn về phía nàng, sau đó có đôi chút thẹn thùng nở nụ cười.

Diệp Thủy Dao sắc mặt lạnh nhạt khẽ gật đầu một cái về phía nàng, ánh mắt lại rơi lên người Diệp Vô Thần, dường như muốn nhận rõ người này rốt cuộc có phải đệ đệ trong ký ức của mình hay không.

- Tỷ tỷ, tỷ có phải rất bất mãn với việc mình sinh ra trong Diệp gia hay không? –Diệp Vô Thần đột nhiên hỏi, nói một câu không đầu không đuôi. Song những lời này lại khiến Diệp Thủy Dao ngơ ngẩn, sau đó dời ánh mắt nhìn ra chỗ khác, ánh mắt dần trở nên mê mang, không biết đang nghĩ gì.

- Bất luận là đình viện hay căn phòng của tỷ tỷ, tuy rằng rất thanh nhã nhưng bố cục có phần đơn giản quá mức, đây chắc hẳn là tỷ tỷ cố ý yêu cầu chứ? Trên người tỷ tỷ không có bất cứ mùi son phấn gì cả, không thoa bất cứ loại phấn nào, thậm chí ngay cả trang sức đều không có một đồ. Đương nhiên, tỷ tỷ trời sinh đức hạnh, thần tiên hóa người, vốn dĩ không cần những tục vật này để trang điểm, nhưng điều này đối với một độc nữ sinh ra trong nhà đại phú đại quý mà nói thì có phần hơi không bình thường. Hơn nữa, đình viện lớn như vậy ngay cả một nha hoàn người hầu đều không có, là tỷ tỷ thích yên tĩnh, hay đang bài xích cái gì?

- Mà ta mất tích một năm trở về, tỷ tỷ một chút ít quan tâm đều không có. Có lẽ nếu không phải những tiếng la ó kia đủ khiến tỷ tỷ nghe thấy, thì tỷ tỷ hiện tại hẳn là ngay cả ta đã trở về đều không biết. Có lẽ bình thường cũng rất ít nói chuyện với cha mẹ. Đối với thân nhân còn lạnh lùng như vậy, tỷ tỷ nhất định là nặng trĩu tâm sự. –Diệp Vô Thần lại nói thêm một câu:

- Ở thế giới kia của ta, gọi là rào cản tâm lý, nghiêm trọng hơn thì gọi là hội chứng tâm lý.

- Bao nhiêu nữ tử hao hết tâm tư, thậm chí không từ thủ đoạn leo lên trên để cầu phú quý, đối với phần lớn nữ tử mà nói, có thể trở thành một nha hoàn của Diệp gia cũng là chuyện tha thiết ước mong. Mà tỷ tỷ từ tấm bé đã đứng ở vị trí những nữ tử bình thường ngay cả ngửa mặt trông lên đều không dám, hiện giờ lại... ta nghĩ, có phải có chuyện gì đó xúc động đến tỷ tỷ, khiến tỷ tỷ bài xích thân phận của mình và Diệp gia có quyền thế số một số hai tại Thiên Long, mà hướng về cuộc sống yên ổn giản đơn hay không. Chỉ là thân phận của tỷ tỷ đã định trước không thể thay đổi, cho nên tỷ chỉ có thể phiền muộn trong lòng, lâu dần, tỷ đã từ từ đóng chặt cả trái tim lại.

Diệp Thủy Dao khẽ nhắm mắt, sâu kín nói:

- Không ngờ rằng, người biết lòng ta lại là người.

- Đó là đương nhiên rồi, bởi vì chúng ta là tỷ đệ mà! –Diệp Vô Thần cười hì hì híp mắt nói, bộ dáng y hệt một đệ đệ ngoan.

- Vậy, tỷ tỷ nghe đệ đệ nói vài câu trong lòng được không? Trong lòng đệ nghĩ gì, nói không chừng cũng giống trong lòng tỷ tỷ nghĩ.

Diệp Thủy Dao trầm mặc không nói, đôi mắt đẹp lấp lánh như một hồ nước trong, long lanh trong suốt động lòng người.

- Một năm trước đệ bỗng nhiên biến mất ở Diệp gia, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều nhìn ra được có một cỗ thế lực đang nhắm vào Diệp gia ta. Không nói đến thế lực này là gì, nếu đệ thật sự cứ như vậy chết đi, hậu quả trực tiếp nhất chính là Diệp gia ngoại trừ tỷ tỷ đã không còn hậu nhân, mà tỷ tỷ chẳng những là nữ tử, hơn nữa nổi tiếng tâm trong sáng ít ham muốn, không tranh chấp với đời, nên căn bản không thể chèo chống nổi Diệp gia. Vậy thì kẻ được lợi trực tiếp nhất sẽ là ai đây? –Diệp Vô Thần ra vẻ thờ ơ nói.

Diệp Thủy Dao hơi nhú mồm, đôi môi khẽ mở:

- Người là nói... Tiểu Vân?

Diệp Vô Thần không trả lời, mà nói tiếp:

- Vậy thì, rốt cuộc là ai đang nhắm vào Diệp gia ta? Hiện tại Thiên Long Thành ai không biết gia tộc có thể chống lại Diệp gia chỉ có Lâm gia và Hoa gia, mà Lâm gia và Diệp gia xưa nay luôn bất hòa. Không lâu

trước kia, đệ từng đàm luận qua cục thế Thiên Long với một lão nhân ẩn cư mười lăm năm, ông ấy nói cho đệ biết mạnh nhất trong vài thế lực lớn là Diệp gia, lại không có Lâm gia. Nói cách khác, Lâm gia mười lăm năm trước vẫn là một gia tộc vô danh, trong mười lăm năm gần gũi lại phát triển dũng mãnh như vậy. Hiện giờ tài lực, quyền lực, danh vọng đã đủ chống lại Diệp gia ta. Vậy thì, rốt cuộc là lực lượng gì đang thúc đẩy Lâm gia, mà Lâm gia vì sao phát triển nhanh như vậy, thậm chí vô tình trêu chọc Diệp gia ta làm địch, hết thấy những điều này thực sự không có nguyên nhân ư?

Diệp Thủy Dao:

-

- Hiện giờ Lâm Cuồng tư cách già nhất của Lâm gia năm đó tuy cũng từng lập vài chiến công, nhưng so sánh với Diệp gia thì kém quá xa. Rồi sau đó con gái của Lâm Cuồng, cũng chính là muội muội ruột của Lâm Chiến gia chủ Lâm gia hiện giờ - Lâm Tú trở thành đương kim hoàng hậu, Lâm gia cũng theo nước thuyền lên, có điều tốc độ lên cũng thật quá mức, nhưng nếu có hoàng thất ở sau lưng không tiếc sức lực thúc đẩy và không chế, thì giải thích dễ hơn nhiều.

Một vài tình hình cơ bản về Lâm gia, đều là lúc trước Diệp Vô Thần thuận miệng hỏi Vương Văn Thù trên đường tới tiểu viện của mình, Vương Văn Thù đối với những nghi vấn của 'đứa con' này đương nhiên là hỏi gì đáp lấy.

Đồng tử Diệp Thủy Dao hơi co lại, lạnh nhạt nói:

- Người muốn nói gì?

- Ta muốn nói, Diệp gia quyền thế quá lớn, lại không biết khiêm tốn và thu liễm, không biết công cao đề đầu chủ là đại kị của nhà binh. Hiện giờ Diệp gia gần như nắm giữ hơn 1/3 binh quyền của cả Thiên Long Quốc, danh vọng của hai đại mãnh tướng trong quân càng không ai bì nổi, được nhiều người ủng hộ, thậm chí phần lớn binh tướng đều lấy thân là thuộc hạ của Diệp gia tướng quân làm vinh quang. Diệp gia cường thịnh như thế, hoàng đế sao có thể an lòng. Nếu đệ là hoàng đế, sau khi đệ ngồi vững trên hoàng vị, chuyện đầu tiên phải làm chính là chèn ép Diệp gia. Đương nhiên, Diệp gia quá mức cường đại, lại chiến công vô số, trung thành tận tâm, ngoài mặt không thể giở giọng, cho nên... Nâng đỡ một gia tộc giằng co với Diệp gia, không cho nó lớn mạnh, sau đó dùng một loại phương pháp vô thanh vô tức không chế cả Diệp gia vào trong tay, đây sẽ là kết quả hoàn mỹ đến cỡ nào.

Diệp Thủy Dao:

-

34. Chương 36: Diệp Thất Diệp Bát

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 36: Diệp Thất Diệp Bát

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Diệp gia quá trung thành, trung thành đến mức chưa từng hoài nghi hoàng thất mà họ tận hiến. Càng không có khả năng nghĩ qua muốn thay thế, nhưng trong cung đình vốn lúc nào cũng lục đục với nhau, kẻ có thể ngồi vững trên hoàng vị lại có mấy người không phải hạng giảo hoạt đa nghi. Mà Diệp gia còn, nếu đệ là hoàng đế, đệ nhất định sẽ ăn ngủ không yên. Đương nhiên, đây chẳng qua là những lời hoài nghi đệ thuận miệng nói ra, nói không chừng chỉ là đệ đang tự ảo tưởng mà thôi.

Nghe hần mặt mang nụ cười mỉm đỉnh đạc nói, ánh mắt Diệp Thủy Dao vẫn không biết từ khi nào đã rơi trên mặt hần, nhất thời có chút sững sờ. Rất lâu sau, nàng mới từ từ nói:

- Người rốt cuộc có phải Tiểu Thần hay không!?

Diệp Vô Thần lộ ra vẻ mặt vô tội:

- Đệ đương nhiên là thật, tỷ sẽ không ngay cả đệ đệ của mình đều nhận không ra đấy chứ? Xem mu tay của đệ đi, đây là ấn kí chỉ đệ mới có, ngay lúc này, đệ còn bị ép nhỏ máu nhận thân đó... À đúng rồi, tỷ tỷ có thể còn chưa biết, đệ dạo trước hôm mê rất lâu, được Kiếm Thần tiên bồi cứu, ngài dạy ta không ít thứ. Chỉ là sau khi đệ tỉnh lại chuyện ngày trước đều không nhớ nổi, hôm nay cũng là lần đầu tiên đệ thấy tỷ tỷ.

Diệp Thủy Dao lại ngó ra, đối mặt với nụ cười nhạt của hần, ánh mắt của nàng bỗng hơi hoảng hốt, Diệp Thủy Dao tức tốc quay mặt qua chỗ khác, lạnh nhạt hỏi:

- Người vì sao nói với ta những điều này?

- Bởi vì đệ biết, những chuyện này thực ra trong lòng tỷ tỷ sớm đã rõ rồi. Người đứng đầu thì hồ đồ, cộng thêm quá trung thành, phụ thân và gia gia của tỷ chưa bao giờ nghĩ đến những điều này, mà tỷ tỷ đã nghĩ tới, nhưng nhất định không nói ra miệng, cho dù nói cũng chỉ sẽ bị trách mắng. Cho nên tỷ dứt khoát không nghe không hỏi chuyện bên ngoài, lại lo lắng tương lai của mình và Diệp gia, dần dần bắt đầu oán hận mình sinh ra trong gia tộc như vậy, nên hướng tới về cuộc sống bình thường yên tĩnh, không phân tranh.

Diệp Vô Thần trầm lắng đầu, cái gọi là cuộc sống bình thường thật sự tốt đẹp như tỷ tưởng tượng ư? Nếu tỷ sinh ra trong nhà bình thường, bất kể cái khác, chỉ dựa vào tướng mạo của tỷ, cả đời đều sẽ không thể an bình, không biết sẽ bị ép thành đồ chơi trong tay ai. Mà chính bởi sinh trong Diệp gia, tỷ mới có thể sống an lành như thế. Ôi nữ nhân...

- Tỷ tỷ hần đã rất sớm phát giác ra, dòng nam đỉnh Diệp gia luôn dũng mãnh không gì sánh nổi, mà đệ chẳng những không thừa hưởng tốt đẹp của đời trước... À, cũng chính là đặc trưng, ngược lại từ bé đã yếu ớt lắm bệnh, điều này kể cũng có chút quái lạ. Mà Diệp gia sau tỷ tỷ và đệ, bất kể nỗ lực thế nào đều không sinh sản nữa, nói thật đây cũng không phải rất bình thường. Nếu đệ là hoàng đế, đệ cũng sẽ khiến loại chuyện này phát sinh không bình thường, tùy tiện thêm ít phụ được là có thể rất dễ dàng làm được, tỷ tỷ thấy đúng không? Tỷ tỷ nên vui mừng vì sự lạnh lùng của mình, nếu tỷ tỷ năng lực xuất chúng, bậc cân quốc không thua đáng mấy râu, thì mục tiêu của chúng không chỉ riêng mình đệ đâu.

Nói cả ngày giờ, Diệp Vô Thần hơi có chút khô miệng, hần mỉm cười về phía Diệp Thủy Dao, ôm Ngưng Tuyết đứng dậy, sau đó đi về phía ngoài cửa:

- Hôm nay đã quấy rầy tỷ tỷ, hôm nao lại tới thăm tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ nhớ đệ thì cũng phải tới tiểu viện của đệ ngồi chơi khi có thể nhé.

- Những lời này người có nói cho gia gia bọn họ hay không? -Diệp Thủy Dao hỏi.

- Không, đệ sẽ không dùng miệng đi nói cho họ, đệ sẽ dùng sự thật để nói cho họ biết.

Ánh mắt một mực dõi theo bóng lưng hần, mãi đến khi hần biến mất trong tầm mắt, Diệp Thủy Dao mới nhẹ nhàng ngồi xuống, cõi lòng vốn yên tĩnh như hồ sâu trong nhất thời lại khó khôi phục bình tĩnh. Sau khi ngồi trong im lặng rất lâu, nàng lặng lẽ nhắm mắt:

- Hần thật là Tiểu Thần ư...

Nghĩ tới người đệ đệ khi ấy ôm đau quanh năm, thân thể yếu ớt, tính cách càng yếu đuối không chịu nổi, rồi lại nghĩ tới vẻ cao ngạo và tao nhã cao quý loáng thoáng toát ra của hần khi này, mỗi câu nói đều có thể đâm vào sâu trong nội tâm đã đóng kín của nàng, nàng tâm tư rối rắm lắc đầu, sau đó ánh mắt đọng trên bức 'Biển mây núi' hần vừa mới vẽ, rất rất lâu không dời mắt.

Khi Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết trở về tiểu viện, chờ họ không phải là Vương Văn Thù mà là hai tên sai vật thần thái cung kính, thoát nhìn không đến hai mươi tuổi, thấy hần trở về, hai người họ vội vàng nghênh đón, gật đầu khom lưng nói:

- Tiểu thiếu gia, Ngưng Tuyết tiểu thư, tiểu nhân tên Diệp Thất, đây là đệ đệ ruột của tiểu nhân, nó tên Diệp Bát, phu nhân nói chúng tôi sau này chính là người của thiếu gia ngài, chúng tôi sau này nhất định sẽ nghe lời tiểu thiếu gia...

- Gọi ta thiếu gia, ta không thích xưng hô thêm một chữ ‘tiểu’ ở trước. Còn nữa, sau này ở trước mặt ta không cần tự xưng tiểu nhân tiểu nhân gì gì kia, các người rất nhỏ sao? –Diệp Vô Thần lạnh nhạt nói, sau đó không để ý tới chúng, kéo Ngưng Tuyết đi về phía thư phòng.

- Vâng vâng. –Diệp Thất Diệp Bát cuống quýt ứng tiếng, cấp đuôi đi theo. Trên dưới Diệp gia bây giờ ai chẳng biết tiểu thiếu gia này chẳng những không còn là tên bệnh tật đầy mình kia nữa, hơn nữa tính tình thay đổi rất lớn, vừa trở về đã bạt tai đại thiếu gia một cái, nhất định sẽ khó hầu hạ. Khi bị Vương Văn Thù gọi tới nội tâm họ thật là kêu khổ không thôi, ngay cả đại thiếu gia đều không nỡ đánh, lão gia và lão gia đều không nói gì, đánh họ chẳng khác nào chơi đùa. Hiện tại tiểu thiếu gia lên tiếng, họ nào dám nói nửa chữ ‘không’.

Diệp Vô Thần vừa mới ôm Ngưng Tuyết ngồi xuống, Diệp Thất liền vội vàng bưng một chén trà thơm đã pha sẵn đưa lên, cùng với mặt cười, nói:

- Tiểu... A không, thiếu gia, ngài uống trà.

Diệp Vô Thần gật đầu tiếp lấy, sau đó khẽ nhắm một ngụm, trà vào miệng hương thơm tràn ra bốn phía, xuống tận phế phủ, không khỏi nghĩ đến rượu thế giới này rất chán, nhưng trà lại không kém thế giới trong ký ức của mình kia chút nào. Hắn vừa nhấp vừa thuận miệng hỏi:

- Tiểu Thất, Tiểu Bát, nhà các người ở đâu, tên nguyên gốc là gì?

Nam đình một khi tiến vào Diệp gia, tại nội bộ Diệp gia chỉ có thể lấy ‘Diệp’ làm họ, tên cũng dựa theo số thứ tự sắp xếp. Mà nha hoàn thì không cần. Diệp Thất trước tiên cúi người rồi nói:

- Bẩm thiếu gia, tiểu nhân... Tôi và Tiểu Bát đều là nhân sĩ Thừa An Thành ở phương Nam, là huynh đệ ruột thịt, tôi ngày trước tên Dương Điền Phong.

Phụt~~~

Nước trà đã sắp trôi tới yết hầu bị Diệp Vô Thần phun một ngụm hết ra ngoài, bắn tung tóe lên mặt, lên y phục Ngưng Tuyết, nơi nào cũng có. Hắn một bên luống cuống tay chân đặt chén trà xuống giúp Ngưng Tuyết lau nước, một bên kịch liệt ho khan, ngay cả nước mắt đều suýt chút nữa ứa ra.

Phản ứng khoa trương của Diệp Vô Thần khiến Diệp Thất thấp thỏm một hồi, gã luống cuống cười xoa nói:

- Để thiếu gia chê cười rồi, khi gia phụ đặt tên này cho tôi là hy vọng tương lai tôi có thể làm quan lớn, nhưng hiện tại... A không, có thể hầu hạ thiếu gia là vinh hạnh của tôi, là phúc phận tu mấy đời của tôi.

- Vậy Tiểu Bát thì sao? Tên là gì? –Diệp Vô Thần lắc lắc cổ mình, rốt cuộc đã làm tiêu tan sự khó chịu trong yết hầu.

- Bẩm thiếu gia, tên của tôi là Dương Cao Phong. –Diệp Bát cúi đầu trả lời.

Trên trán Diệp Vô Thần ứa mồ hôi lạnh. Điền Phong, Cao Phong, cái tên khí thế hùng hồn biết nhường nào, đáng tiếc cha họ thế nhưng lại họ Dương**.

Dương Điền Phong, Dương Cao Phong, lão cha này phải có tài cớ nào mới đặt nổi những cái tên có tài cớ đó chứ.

** : từ đồng âm: Dương/cây dương và Dương/dê cừu.

35. Chương 37: Bốn Thần

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 37: Thiên Thần bốn Thần

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Diệp Vô Thần vung tay:

- Các người đi xuống trước đi, ta tạm thời không có việc gì... À, khoan đã, hỏi các người mấy vấn đề. –Diệp Vô Thần bỗng nghĩ tới gì đó, lại kêu bọn họ lại.

- Thiếu gia ngài hỏi.

- Dương kim hoàng đế tên gọi là gì?

- Điều này... -Hai huynh đệ đối mặt nhìn nhau, đều ấp a ấp úng nói:

- Thiếu gia, tên húy của hoàng đế, chúng ta...

- Hỏi các người thì các người cứ nói là được, lại không có người ngoài nghe thấy. –Diệp Vô Thần sắc mặt không vui.

- A vâng, tên thật của hoàng đế gọi là... Long Dân.

- Vậy hoàng đế đời trước thì sao?

- Tên Long Chính.

-Ồ. -Diệp Vô Thần thâm nghĩ, thì ra Long lão gia tử tên Long Chính. Ông ta cũng xem như một người khám phá hồng trần, chưa tới trung niên đã bỏ ngôi vị để cho con mình, sau cùng thậm chí ngay cả vinh hoa phú quý đều không cần, ẩn cư phía bắc Thiên Long, cam tâm làm một lão nhân bình thường không tranh giành với đời, cũng rời xa vòng xoáy quyền lợi và đấu tranh.

Long Dân, tuy chưa gặp qua nhưng y có lẽ sẽ là một hoàng đế hợp cách, có hết thủy thủ đoạn để vương nên có. Mà Long Chính Dương, năm năm luyện tâm đã gột đi một vài thứ để vương nên có trên người y. Tuy rằng y hiện tại rất thành khẩn gọi mình là huynh đệ, nhưng nếu sau khi y thật sự trở thành đế vương thì...

Diệp Vô Thần lúc ở kiếp trước thiên tư cao dọa người, trước bảy tuổi đã cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú không loại nào không đạt tới thành tựu kinh người. Càng thông hiểu lịch sử nhân văn cổ kim, lấy sự đức kết của hắn, tuyệt đối không có khả năng trở thành huynh đệ bằng hữu trên ý nghĩa với đế vương, bằng không sẽ không có hai kết cục. Dù là trong ‘Lộc Đình Ký’ hư cấu, Khang Hi và Vi Tiểu Bảo khi ấy là một đôi huynh đệ thuần khiết biết nhường nòa, kết quả cuối cùng vẫn là Khang Hi giết Vi Tiểu Bảo— tuy rằng Vi Tiểu Bảo đã dùng kế ‘kim thiên thoát xác’ để trốn thoát.

- Vậy ta hỏi các người câu nữa, nếu Thiên Long hoàng thất đã sử dụng họ Long, vậy thì có phải ý nghĩa rằng Thiên Long Quốc chúng ta thật sự có Long tồn tại hay không? –Diệp Vô Thần hỏi.

Hai huynh đệ Diệp Thất Diệp Bát mở to mắt, bị câu hỏi này của Diệp Vô Thần chấn kinh không nhẹ. Nghe đồn thiếu gia đã mất trí nhớ, nhưng thể này thì cũng mất quá nghiêm trọng rồi.

- Thiếu gia, truyền thuyết bắt đầu từ rất rất lâu trước kia, trong Thiên Diệt Hỏa Sơn ở cực nam Thiên Long Quốc chúng ta có một con Thần long cực lớn ngủ say, tên gọi Cực Viêm Thiên Long, nó đời đời kiếp kiếp bảo vệ cả Thiên Long Quốc. Mà Thiên Long Quốc cũng bởi con Cực Viêm Thiên Long này mà đặt tên.

-Ồ? Vậy có người từng thấy chưa?

Diệp Thất lắc đầu:

- Chưa từng có người thấy qua, chỉ là truyền thuyết rất rất lâu trước kia lưu truyền tới nay. Thiên Diệt Hỏa Sơn có thể nói là nơi nóng nhất cả Thiên Thần đại lục, người bình thường ngay cả tới gần đều không

chịu được, càng đừng nói xâm nhập. Lúc ấy có rất nhiều cao thủ muốn hái Thiên Diệt Hỏa Long Quả sinh trưởng ở phụ cận trung tâm núi lửa nhưng đều táng thân ở trong đó.

- Nơi nóng nhất... Hỏa diễm nguyên tố ở đó nhất định cực kỳ sôi sục. –Diệp Vô Thần nhỏ giọng lẩm bẩm, sau đó bất chợt hỏi:

- Nơi linh khí dồi dào nhất Thiên Thần đại lục là ở đâu?

- Linh khí dồi dào nhất? –Diệp Thất và Diệp Bát vẻ mặt mù tịt.

- Nói như thế này nhé, Thiên Thần đại lục có những nơi nào khá đáng sợ, chẳng hạn giống như Thiên Diệt Hỏa Sơn vậy.

- Nơi đáng sợ nhất... -Diệp Thất gãi gãi đầu, vừa vắt óc suy nghĩ vừa nói:

- Tôi biết cũng không phải rất nhiều, chỉ nghe nói cực bắc Thương Lan Quốc nằm ở phía Bắc Thiên Thần đại lục lạnh dọa người, hơn nữa trải khắp đủ mọi loại hàn băng mãnh thú, người bình thường tuyệt không dám đi nơi đó, chỗ đó tương truyền còn có một tòa Tuyết Nữ Cung, sống bên trong là Tuyết Nữ được xưng thiên hạ đệ nhất thần y, có rất nhiều người vì cầu y mà bị chết cứng ở đó.

- Đại Phong Quốc nghe nói có một đoạn nhai khổng lồ dài liên miên vài chục dặm, tên gọi Đoạn Hồn Uyên, sâu không thấy đáy, người của Đại Phong Quốc từng thử đo độ sâu của nó, nhưng bất kể dùng phương pháp gì đều không chạm tới đáy của nó. Mà một vài người dùng dây thừng xuống thử đều biến mất giữa không trung, mọi người kéo lên chỉ là dây thừng trống trơn, không một ngoại lệ.

- Cực nam Quỳnh Thủy Quốc có một Mê Thất Chi Địa người vào người chết, năm ấy ngay cả một Thiên cấp cao thủ của Quỳnh Thủy Quốc sau khi tiến vào đều không trở ra. Truyền thuyết nói có vô số thượng cổ hung thú hết sức hung tàn lớn vồn trong đó.

- Những địa phương này đều rất đáng sợ, có điều... -Diệp Bát chen miệng nói:

- Nói đến địa phương đáng sợ nhất, nơi đâu cũng không bằng Phong Ma Tháp của Thiên Long Quốc chúng ta!

Nhắc tới Phong Ma Tháp, Diệp Thất cũng vội vàng gạt đầu, trên mặt thậm chí còn lộ ra vẻ sợ sệt:

- Phong Ma Tháp ở ngay trong khu rừng rậm đen cách thành tây Thiên Long Thành hơn mười dặm, lúc đầu đó là nơi Thiên Long Quốc chúng ta dùng để giam giữ một ít trọng phạm thực lực cường đại, nhưng từ khi Thiên Thần đại lục bốn đại Thần cấp cường giả chế phục Thiên Phạt Chi Nữ sau đó đồng thời nhốt nàng vào Phong Ma Tháp mười năm trước, nơi đó đã trở thành địa phương đáng sợ nhất khủng khiếp nhất... Hôm đó, người vốn dĩ đang trông coi Phong Ma Tháp toàn thân đầy là máu chạy ra ngoài, một bên nói ‘tất cả đều chết rồi... đều chết rồi’, sau đó... sau đó thân thể bỗng nổ tung...Rồi sau này, bất kể là ai tiến vào đó, hoặc vĩnh viễn không trở ra, hoặc sau khi trở ra thấy người thì cần, qua không được bao lâu cũng sẽ lập tức chết. Hiện tại nơi đó đã thành cấm địa ai cũng đều biết của Thiên Thần đại lục, đừng nói tiến vào, ngay cả tới gần đều không dám, nếu đi về phía Đông, người bình thường thà đi vòng đường xa cũng tuyệt không đi qua rừng cây đen kia.

- Thiên Phạt Chi Nữ kia thật sự đáng sợ như vậy? Nàng bộ dáng thế nào? –Diệp Vô Thần rất có hứng thú hỏi.

- Không biết, bởi vì ngoại trừ bốn người như Thần kia, những người nhìn rõ nàng bộ dạng thế nào đều đã chết rồi. –Diệp Thất rụt cổ đáp.

Đây là lần thứ hai Diệp Vô Thần nghe thấy cái tên ‘Thiên Phạt Chi Nữ’, lần đầu tiên là từ trong miệng Sở Kinh Thiên, tin tức hai lần nhận được đều không hề khác nhau là mấy, cũng khiến hắn đối với ‘Thiên Phạt Chi Nữ’ ai nảy đều kinh sợ này sinh ra hứng thú càng ngày càng nồng đậm.

- Vậy bây giờ hãy nói qua cho ta, bốn cao thủ Thần cấp kia là những ai? –Diệp Vô Thần bưng chén trà lên, nhẹ nhàng bón cho Ngưng Tuyết.

- Bốn đại Thần cấp cao thủ này, một người là Kiếm Thần Sở Thương Minh của Thiên Long Quốc chúng ta, truyền thuyết năm đó Thiên Long Quốc ta gặp nguy cơ, chính là Kiếm Thần tay cầm Thương Minh Kiếm

bố trí Kiếm Thần trận ở chiến trường biên giới, lấy sức một người dọa lui mười vạn đại quân, khiến Đại Phong Quốc mấy năm nay không còn dám tùy tiện xâm phạm Thiên Long Quốc chúng ta nữa, Kiếm Thần là nhân vật thần thoại mà Thiên Long Quốc ta ai cũng không thể quên. Một người là Chiến Thần Phong Triều Dương của Đại Phong Quốc, hẳn là người duy nhất trong bốn đại Thần cấp cường giả giao sinh mệnh cho quốc gia, năm đó bởi vì một lời thề mà phát thệ cả đời bảo vệ hoàng thất Đại Phong Quốc, cho nên mấy năm nay hoàng cung Đại Phong Quốc chưa từng có một thích khách nào xuất hiện qua, khiến Đại Phong Quốc tiếc nuối chính là hẳn chỉ bảo vệ, không nghe lệnh, càng sẽ không lên chiến trường.

- Người tiếp là Tuyết Nữ của Tuyết Nữ Cung tại Thương Lan Quốc, nàng chẳng những là thiên hạ đệ nhất thần y, mà còn là một cường giả khủng khiếp có được thực lực Thần cấp, nghe đồn chỉ cần nàng vung tay một cái, là có thể dễ dàng đóng băng một đội quân khổng lồ. Còn có một người tên gọi Vũ Tiều Tụy của Quỳnh Thủy Quốc, chỉ là nghe đồn hẳn cực ít xuất hiện, bình thường đều là tới không để lại vết, đi không để lại dấu, thân như quỷ mị. Thậm chí chưa ai từng thấy qua bộ dạng của hẳn thế nào.

- Bốn đại Thần cấp cao thủ vốn dĩ không tiếp xúc lẫn nhau, nhưng bởi vì Thiên Phạt Chi Nữ năm đó quá đáng sợ, bốn người bọn họ cuối cùng đã liên thủ, chiến đấu trọn một đêm sau đó mới chế phục được nàng, đồng thời dùng Phong Ma Liên phong tỏa nàng lại... À, thiếu gia, Phong Ma Liên đó là Nam Hoàng Tông kia đưa cho, nói là thượng cổ kỳ vật gì đều có thể khóa, chỉ có Nam Hoàng Chi Kiếm gì gì kia mới có thể chặt đứt.

36. Chương 38: Tiểu Lục

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 38: Tiểu Lục

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Thiếu gia hỏi ra hết vấn đề này đến vấn đề khác, Diệp Thất nửa cúi lưng nói lâu như thế nhưng nào dám kêu một tiếng đau lưng mỗi chân. Diệp Vô Thần thỏa mãn gật đầu, ghi tạc mấy cái tên và đặc trưng, mà một câu sau cùng của Diệp Thất càng khiến cõi lòng hẳn chấn động mạnh.

Những câu hỏi muốn biết đã gần hết, Diệp Vô Thần vừa chuẩn bị bảo hộ lui xuống thì phía cửa bỗng truyền tới một hồi tiếng bước chân rất rất nhẹ, Diệp Vô Thần thậm chí từ trong tiếng bước chân này nghe ra nổi thấp thỏm và dè dặt.

Rất nhanh, một thân ảnh nhỏ xinh yếu đuối xuất hiện trước cửa, đây là một thiếu nữ thoát nhìn khoảng mười sáu tuổi, cả người mặc y váy dài màu xanh nhạt, thanh lệ đáng yêu. Nhìn thấy Diệp Vô Thần, nàng cuống quýt cúi đầu, sau đó hơi khom người:

- Tiểu nữ gặp qua thiếu gia, tôi tên Tiểu Lục, phu nhân sai tôi về sau tới hầu hạ cho tiểu thiếu gia và Ngưng Tuyết tiểu thư.

Cách cự ly vài bước chân, hẳn đều có thể nghe thấy tiếng trái tim tiểu thị nữ kia đập ‘thình thịch’, không khỏi rất bức dọc nghĩ: không phải chỉ tát tên gia hỏa muốn ăn đòn kia một cái thôi sao, thậm chí đều sợ ta như vậy?

Trong lòng Diệp Thất Diệp Bát đều nguội lạnh, khóc không ra nước mắt. Nha hoàn nhỏ tuổi nhất, lạnh lợi nhất, đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất, biết lấy lòng người nhất trong Diệp phủ không ngờ lại bị phái tới hầu hạ tiểu thiếu gia... Xong rồi, mình một chút cơ hội đều không còn nữa, đêm nay không biết sẽ có bao nhiêu huynh đệ trong phủ ngấm trắng khóc rống đây. Đối với thiếu gia gia tộc lớn mà nói, tác dụng lớn nhất của thị nữ là gì? Là ấm giường, ấm giường đó!

- Ô? Mặc y phục xanh thì gọi là Tiểu Lục? Chẳng nhẽ trong tỷ muội của người còn có người tên là Tiểu Tử, Tiểu Hồng, Tiểu Hoàng... Tiểu Bạch?-Diệp Vô Thần mỉm cười hỏi.

- Bẩm tiểu thiếu gia, tên gốc của tiểu nữ đã gọi là Tiểu Lục rồi.

Thấy vị tiểu thiếu gia này tính tình dường như không nóng nảy, không có tư thế lỗ mũi héch lên trời như trong tưởng tượng, ngược lại trong thanh âm còn lộ ra một sự ôn hòa khiến người ta ấm lòng, cõi lòng Tiểu Lục vốn dĩ sợ hãi bất an rốt cuộc không còn thấp thỏm như vậy nữa, mà bắt đầu len lén quan sát vị tiểu thiếu gia trước mắt, vừa nhìn, nhất thời cảm thấy tim mình đập càng thêm nhanh, bởi vì nàng chưa từng thấy qua nam tử anh tuấn tuyệt luân như thế, mà Diệp Vô Thần cũng đang mỉm cười đánh giá nàng, khi tiếp xúc với ánh mắt của hắn, Tiểu Lục liền cúi đầu như chạm phải điện, tim đập như hươu chạy.

Tướng mạo và khí chất cao quý loáng thoáng toát ra của Diệp Vô Thần đối với thiếu nữ ngây thơ chớm yêu này mà nói có lực sát thương trí mạng.

Nữ nhân có thể chỉ dựa vào một gương mặt là có thể chinh phục nam nhân, mà câu nói này dùng trên người nam nhân cũng chẳng phải không thể được.

Tiểu Lục một tháng trước mới vào Diệp gia, lần này là lần đầu tiên nhìn thấy Vô Thần thiếu gia của Diệp gia. Lúc trước là hầu hạ cuộc sống hằng ngày của Vương Văn Thù, đồng thời được nàng rất yêu thích. Cũng bởi vậy, nàng mới đưa nha đầu mình thích nhất này đi hầu hạ con trai nàng.

- Sau này đừng gọi ta là tiểu thiếu gia, phải gọi ta thiếu gia, bởi Diệp gia chỉ có một thiếu gia là ta, rõ chưa?

- A... Vâng.

- Được rồi, ta bây giờ muốn nghỉ ngơi, các người đi xuống đi. Đúng rồi, Tiểu Lục, người về nói với phu nhân một tiếng sau này cứ dời luôn đến căn phòng cách vách ta mà ở, Tiểu Thất Tiểu bát cũng chuyển tới đi, sau này có việc tiện gọi các người.

Ba người ứng tiếng lui xuống, đồng thời nhẹ nhàng kéo cửa phòng lại. Vô Thần đứng dậy đi tới phòng ngủ, sau đó đặt Ngưng Tuyết lên chiếc giường lớn đó. Ngưng Tuyết hoan hô một tiếng, nhoáng cái đã ngã ục lên chăn mềm, đồng thời rất hưởng thụ lần qua lần lại trên giường, mang theo tiếng cười duyên thanh thúy:

- Ôi chào, giường thật lớn, thật mềm, thật sự rất thoải mái!

Diệp Vô Thần lộ ra nụ cười hài lòng:

- Tuyết Nhi sau này đã có thể ngủ trên đó mỗi ngày rồi, thích không?

Trước kia, nàng ngủ trên mặt đất ẩm ướt lót lá cây, sau khi được Vô Thần dẫn về, hai người cùng nhau ngủ trên chiếc giường gỗ cứng nọ, trên đường tới Thiên Long Thành, hai người khi thì ở trọ, khi thì ngủ ngoài trời. Hiện giờ, một chiếc giường hết mức bình thường trong mắt nhà đại phú đại quý, lại trở thành thiên đường của thiếu nữ này.

- Thích, rất thích! –Thân thể nhỏ nhắn của Ngưng Tuyết nằm sấp trên đó, thoải mái gần như không muốn nhúc nhích, sau khi tinh thần và thể xác hoàn toàn được thả lỏng, sự mệt mỏi tích lũy lâu dài tới nay cùng lúc ập đến, khiến toàn thân nàng mềm nhũn rất muốn ngủ say không tỉnh lại nữa:

- Ca ca, muội bây giờ rất muốn ngủ, ca ca ôm muội...

Vô Thần cởi hai chiếc giày của nàng xuống, lộ ra cặp chân bó như ngọc mài. Đồng thời đập tung giày của mình, ôm Ngưng Tuyết nằm trên giường, nhẹ nhàng thở một hơi, toàn thân dâng lên một trận mỗi một. Mấy ngày nay, hắn đích xác rất mệt. Chẳng những bốn ba suốt dọc đường, hơn nữa nội tâm không giờ phút nào không tính toán và băn khoăn. Hắn không có quá khứ, hơn nữa từ thế giới quỷ dị trước kia xuất hiện ở thế giới này, hắn làm sao có thể thật sự tĩnh tâm xuống được.

- Tuyết Nhi, chúng ta có nhà rồi. –Hắn nhắm mắt, nhẹ giọng nói.

- Ừm... Ngưng Tuyết như nói mê ứng tiếng.

- Tuyết Nhi, muội cảm thấy ta nên tiếp tục làm một tên ma ốm trầm lặng, hay là làm một tên thiếu gia kiêu ngạo hống hách thì tốt đây.

- Chỉ cần là ca ca... Tuyết Nhi đều thích. Có điều, Tuyết Nhi không muốn ca ca sinh bệnh...
- Ủm, nếu Tuyết Nhi đã không muốn... Vậy thì hoàn toàn kiêu ngạo hống hách là được, với tính cách của ta, ắt hẳn đối với ta mà nói thật sự là quá khó khăn.

-

Mũi Ngưng Tuyết khẽ động, hô hấp đều đều, nằm trong ngực Vô Thần từ từ ngủ đi.

- Kiêu ngạo, so với trăm mặc ắt hẳn phải khó hơn gấp trăm ngàn lần. Tuy rằng nơi đây là một thế giới hoàn toàn xa lạ, nhưng ta há có thể làm kẻ tầm thường. Nếu vận mệnh đã an bài ta tới đây, vậy thì trước khi rời đi, ta phải khiến cả Thiên Thần đại lục đều nhớ kỹ tên ta!

- Tiểu thiếu gia của Diệp gia, người trước kia làm quá nhiều người khinh thường, hiện giờ hãy để ta lấy thân phận người cho người nổi danh. Người dưới chín tuổi sẽ cảm ơn ta, hay là oán hận ta đây.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười tự tin, hắn gạt hết tất cả tạp niệm trong lòng, dần dần chìm vào giấc ngủ trong tĩnh lặng. Máu trong người hắn đã quyết định hắn chắc chắn là một kẻ không cam chịu tịch mịch, cũng quyết định cả cuộc đời hắn.

.....

- Thiếu gia, phu nhân gọi ngài tới ăn tối.

Tầm chiều, tiếng gọi nhỏ của một thiếu nữ đã đánh thức hắn từ trong mộng tĩnh lại, Diệp Vô Thần mở mắt, lặng lẽ đứng dậy, gạt đầu cho Tiểu Lục lui xuống, lúc này mới nhẹ nhàng lay tỉnh Ngưng Tuyết.

Không biết đã ngủ bao lâu, lúc này ngoài trời đã lờ mờ tối, thời gian hắn đã là sau hoàng hôn. Diệp Vô Thần dẫn theo Ngưng Tuyết, sai Tiểu Lục dẫn họ tới phòng ăn trang trí xa hoa quá mức kia.

Khi trời về đêm, Diệp gia trong một năm bi thảm rốt cuộc lại nghênh đón ‘bữa cơm đoàn viên’ đã lâu. Đương nhiên, trong ‘bữa cơm đoàn viên’ này thiếu đi Diệp Thủy Dao đã quen một thân một mình, thêm một người chỉ lo dùng bữa là Ngưng Tuyết và Diệp Vô Vân.

Không khí trên bàn ăn vô cùng hòa thuận, ‘người một nhà’ ấm áp vui vẻ, trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười đủ mọi hình thức. Diệp Vô Thần tuy rằng vẫn không gọi ra phụ mẫu gia gia, nhưng đối với họ cũng rất là cung kính, rất có bốn phần làm con, đối với Diệp Vô Vân cũng là mặt cười nghênh đón, phảng phất như sự kiện cái tát hồi trưa chưa từng phát sinh. Diệp Vô Vân càng biểu hiện ra vẻ ôn hòa trầm tĩnh như ngày thường, đối với mỗi người đều thân thiết như vậy, thậm chí hơi mang theo chút khiêm tốn, dường như hoàn toàn không để ý tới cái bạt tai kia.

Con chó đáng sợ nhất không phải chó điên, mà là con chó bị đánh một gậy sau đó vẫn không sửa. Diệp Vô Thần nheo mắt nhìn về phía Diệp Vô Vân, gã vừa hay cũng nhìn về phía hắn với khuôn mặt tươi cười. Nhất thời, vẻ tươi cười trên mặt Diệp Vô Vân hoàn toàn cứng đờ, toàn thân không biết nguyên do đột nhiên lạnh toát, bởi vì ánh mắt trong một cái chớp của Vô Thần khiến gã phảng phất như nhìn thấy một con rắn độc vô cùng độc. Mà cái chớp mắt tiếp theo, loại cảm giác ấy đã hoàn toàn biến mất. Gã ngơ ngác một hồi lâu, tin chắc rằng lúc này không phải là xuất hiện ảo giác.

37. Chương 38: Tiểu Lục

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 38: Tiểu Lục

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Thiếu gia hỏi ra hết vấn đề này đến vấn đề khác, Diệp Thất nửa cúi lưng nói lâu như thế nhưng nào dám kêu một tiếng đau lưng mỗi chân. Diệp Vô Thần thỏa mãn gật đầu, ghi tạc mấy cái tên và đặc trưng, mà một câu sau cùng của Diệp Thất càng khiến cõi lòng hắn chấn động mạnh.

Những câu hỏi muốn biết đã gần hết, Diệp Vô Thần vừa chuẩn bị bảo họ lui xuống thì phía cửa bỗng truyền tới một hồi tiếng bước chân rất rất nhẹ, Diệp Vô Thần thậm chí từ trong tiếng bước chân này nghe ra nỗi thấp thỏm và dè dặt.

Rất nhanh, một thân ảnh nhỏ xinh yếu đuối xuất hiện trước cửa, đây là một thiếu nữ thoạt nhìn khoảng mười sáu tuổi, cả người mặc y váy dài màu xanh nhạt, thanh lệ đáng yêu. Nhìn thấy Diệp Vô Thần, nàng cuống quýt cúi đầu, sau đó hơi khom người:

- Tiểu nữ gặp qua thiếu gia, tôi tên Tiểu Lục, phu nhân sai tôi về sau tới hầu hạ cho tiểu thiếu gia và Ngưng Tuyết tiểu thư.

Cách cự ly vài bước chân, hắn đều có thể nghe thấy tiếng trái tim tiểu thị nữ kia đập 'thình thịch', không khỏi rất bực dọc nghĩ: không phải chỉ tát tên gia hỏa muốn ăn đòn kia một cái thôi sao, thậm chí đều sợ ta như vậy?

Trong lòng Diệp Thất Diệp Bát đều nguội lạnh, khóc không ra nước mắt. Nha hoàn nhỏ tuổi nhất, lạnh lợi nhất, đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất, biết lấy lòng người nhất trong Diệp phủ không ngờ lại bị phái tới hầu hạ tiểu thiếu gia... Xong rồi, mình một chút cơ hội đều không còn nữa, đêm nay không biết sẽ có bao nhiêu huynh đệ trong phủ ngấm trắng khóc rống đây. Đối với thiếu gia gia tộc lớn mà nói, tác dụng lớn nhất của thị nữ là gì? Là ấm giường, ấm giường đó!

- Ô? Mặc y phục xanh thì gọi là Tiểu Lục? Chẳng nhẽ trong tỷ muội của người còn có người tên là Tiểu Tử, Tiểu Hồng, Tiểu Hoàng... Tiểu Bạch?-Diệp Vô Thần mỉm cười hỏi.

- Bẩm tiểu thiếu gia, tên gốc của tiểu nữ đã gọi là Tiểu Lục rồi.

Thấy vị tiểu thiếu gia này tính tình dường như không nóng nảy, không có tư thế lỗ mũi hếch lên trời như trong tưởng tượng, ngược lại trong thanh âm còn lộ ra một sự ôn hòa khiến người ta ấm lòng, cõi lòng Tiểu Lục vốn dĩ sợ hãi bất an rốt cuộc không còn thấp thỏm như vậy nữa, mà bắt đầu len lén quan sát vị tiểu thiếu gia trước mắt, vừa nhìn, nhất thời cảm thấy tim mình đập càng thêm nhanh, bởi vì nàng chưa từng thấy qua nam tử anh tuấn tuyệt luân như thế, mà Diệp Vô Thần cũng đang mỉm cười đánh giá nàng, khi tiếp xúc với ánh mắt của hắn, Tiểu Lục liền cúi đầu như chạm phải điện, tim đập như hươu chạy.

Tướng mạo và khí chất cao quý loáng thoáng toát ra của Diệp Vô Thần đối với thiếu nữ ngây thơ chớm yêu này mà nói có lực sát thương trí mạng.

Nữ nhân có thể chỉ dựa vào một gương mặt là có thể chinh phục nam nhân, mà câu nói này dùng trên người nam nhân cũng chẳng phải không thể được.

Tiểu Lục một tháng trước mới vào Diệp gia, lần này là lần đầu tiên nhìn thấy Vô Thần thiếu gia của Diệp gia. Lúc trước là hầu hạ cuộc sống hằng ngày của Vương Văn Thù, đồng thời được nàng rất yêu thích. Cũng bởi vậy, nàng mới đưa nha đầu mình thích nhất này đi hầu hạ con trai nàng.

- Sau này đừng gọi ta là tiểu thiếu gia, phải gọi ta thiếu gia, bởi Diệp gia chỉ có một thiếu gia là ta, rõ chưa?

- A... Vâng.

- Được rồi, ta bây giờ muốn nghỉ ngơi, các người đi xuống đi. Đúng rồi, Tiểu Lục, người về nói với phu nhân một tiếng sau này cứ dời luôn đến căn phòng cách vách ta mà ở, Tiểu Thất Tiểu bát cũng chuyển tới đi, sau này có việc tiện gọi các người.

Ba người ứng tiếng lui xuống, đồng thời nhẹ nhàng kéo cửa phòng lại. Vô Thần đứng dậy đi tới phòng ngủ, sau đó đặt Ngưng Tuyết lên chiếc giường lớn đó. Ngưng Tuyết hoan hô một tiếng, nhoáng cái đã ngã ục lên chăn mềm, đồng thời rất hưởng thụ lần qua lần lại trên giường, mang theo tiếng cười duyên thanh thúy:

- Ôi chao, giường thật lớn, thật mềm, thật sự rất thoải mái!

Diệp Vô Thần lộ ra nụ cười hài lòng:

- Tuyết Nhi sau này đã có thể ngủ trên đó mỗi ngày rồi, thích không?

Trước kia, nàng ngủ trên mặt đất ẩm ướt lót lá cây, sau khi được Vô Thần dẫn về, hai người cùng nhau ngủ trên chiếc giường gỗ cứng nọ, trên đường tới Thiên Long Thành, hai người khi thì ở trọ, khi thì ngủ ngoài trời. Hiện giờ, một chiếc giường hết mức bình thường trong mắt nhà đại phú đại quý, lại trở thành thiên đường của thiếu nữ này.

- Thích, rất thích! –Thân thể nhỏ nhắn của Ngưng Tuyết nằm sấp trên đó, thoải mái gần như không muốn nhúc nhích, sau khi tinh thần và thể xác hoàn toàn được thả lỏng, sự mệt mỏi tích lũy lâu dài tới nay cùng lúc ập đến, khiến toàn thân nàng mềm nhũn rất muốn ngủ say không tỉnh lại nữa:

- Ca ca, muội bây giờ rất muốn ngủ, ca ca ôm muội...

Vô Thần cõ hai chiếc giày của nàng xuống, lộ ra cặp chân bó như ngọc mài. Đồng thời đập tung giày của mình, ôm Ngưng Tuyết nằm trên giường, nhẹ nhàng thở một hơi, toàn thân dâng lên một trận mỗi một. Mấy ngày nay, hắn đích xác rất mệt. Chẳng những bốn ba suốt dọc đường, hơn nữa nội tâm không giờ phút nào không tính toán và băn khoăn. Hắn không có quá khứ, hơn nữa từ thế giới quý dị trước kia xuất hiện ở thế giới này, hắn làm sao có thể thật sự tĩnh tâm xuống được.

- Tuyết Nhi, chúng ta có nhà rồi. –Hắn nhắm mắt, nhẹ giọng nói.

- Ừm... Ngưng Tuyết như nói mê ứng tiếng.

- Tuyết Nhi, muội cảm thấy ta nên tiếp tục làm một tên ma ốm trầm lặng, hay là làm một tên thiếu gia kiêu ngạo hống hách thì tốt đây.

- Chỉ cần là ca ca... Tuyết Nhi đều thích. Có điều, Tuyết Nhi không muốn ca ca sinh bệnh...

- Ừm, nếu Tuyết Nhi đã không muốn... Vậy thì hoàn toàn kiêu ngạo hống hách là được, với tính cách của ta, ắt hẳn đối với ta mà nói thật sự là quá khó khăn.

-

Mũi Ngưng Tuyết khẽ động, hô hấp đều đều, nằm trong ngực Vô Thần từ từ ngủ đi.

- Kiêu ngạo, so với trầm mặc ắt hẳn phải khó hơn gấp trăm ngàn lần. Tuy rằng nơi đây là một thế giới hoàn toàn xa lạ, nhưng ta há có thể làm kẻ tầm thường. Nếu vận mệnh đã an bài ta tới đây, vậy thì trước khi rời đi, ta phải khiến cả Thiên Thần đại lục đều nhớ kỹ tên ta!

- Tiểu thiếu gia của Diệp gia, người trước kia làm quá nhiều người khinh thường, hiện giờ hãy để ta lấy thân phận người cho người nổi danh. Người dưới chín tuổi sẽ cảm ơn ta, hay là oán hận ta đây.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười tự tin, hắn gạt hết tất cả tạp niệm trong lòng, dần dần chìm vào giấc ngủ trong tĩnh lặng. Máu trong người hắn đã quyết định hắn chắc chắn là một kẻ không cam chịu tịch mịch, cũng quyết định cả cuộc đời hắn.

.....

- Thiếu gia, phu nhân gọi ngài tới ăn tối.

Tầm chiều, tiếng gọi nhỏ của một thiếu nữ đã đánh thức hắn từ trong mộng tĩnh lại, Diệp Vô Thần mở mắt, lặng lẽ đứng dậy, gật đầu cho Tiểu Lục lui xuống, lúc này mới nhẹ nhàng lay tỉnh Ngưng Tuyết.

Không biết đã ngủ bao lâu, lúc này ngoài trời đã lờ mờ tối, thời gian hắn đã là sau hoàng hôn. Diệp Vô Thần dẫn theo Ngưng Tuyết, sai Tiểu Lục dẫn họ tới phòng ăn trang trí xa hoa quá mức kia.

Khi trời về đêm, Diệp gia trong một năm bi thảm rốt cuộc lại nghênh đón ‘bữa cơm đoàn viên’ đã lâu. Đương nhiên, trong ‘bữa cơm đoàn viên’ này thiếu đi Diệp Thủy Dao đã quen một thân một mình, thêm một người chỉ lo dùng bữa là Ngưng Tuyết và Diệp Vô Vân.

Không khí trên bàn ăn vô cùng hòa thuận, ‘người một nhà’ ầm ập vui vẻ, trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười đủ mọi hình thức. Diệp Vô Thần tuy rằng vẫn không gọi ra phụ mẫu gia gia, nhưng đối với họ

cũng rất là cung kính, rất có bổn phận làm con, đối với Diệp Vô Vân cũng là mặt cười nghênh đón, phẳng phất như sự kiện cái tát hồi trưa chưa từng phát sinh. Diệp Vô Vân càng biểu hiện ra vẻ ôn hòa trầm tĩnh như ngày thường, đối với mỗi người đều thân thiết như vậy, thậm chí hơi mang theo chút khiêm tốn, dường như hoàn toàn không để ý tới cái bạt tai kia.

Con chó đáng sợ nhất không phải chó điên, mà là con chó bị đánh một gậy sau đó vẫn không sửa. Diệp Vô Thần nheo mắt nhìn về phía Diệp Vô Vân, gã vừa hay cũng nhìn về phía hắn với khuôn mặt tươi cười. Nhất thời, vẻ tươi cười trên mặt Diệp Vô Vân hoàn toàn cứng đờ, toàn thân không biết nguyên do đột nhiên lạnh toát, bởi vì ánh mắt trong một cái chớp của Vô Thần khiến gã phẳng phất như nhìn thấy một con rắn độc vô cùng độc. Mà cái chớp mắt tiếp theo, loại cảm giác ấy đã hoàn toàn biến mất. Gã ngơ ngác một hồi lâu, tin chắc rằng lúc này không phải là xuất hiện ảo giác.

38. Chương 39: Do Thám Trong Đêm

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 39: Do thám trong đêm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Trên bàn ăn, Diệp Vô Thần đem chuyện lúc trước, có thể nói đều đại khái nói một lượt. Sau bữa ăn Vương Văn Thù lại kéo hắn hỏi này hỏi nọ, nhất là sự kiện liên quan về nửa tháng trước hắn suýt nữa toi mạng. Diệp Vô Thần thoả mái đối đáp toàn bộ, không có bất kỳ sơ hở nào, chờ khi hắn trở về tiểu viện của mình thì đã là trắng non nhô cao, trời đêm rải đầy sao rồi.

Tiểu Lục vẫn luôn đỏ mắt chờ mong hắn trở về rồi cuộc thở nhẹ một hơi, đỏ mặt nói:

- Thiếu gia, nước tắm đã rót đầy rồi, trước tiên để tôi hầu hạ thiếu gia tắm rửa.

Hai tay Tiểu Lục lúc này nắm chặt chéo áo, không tự giác xoắn lại, đầu hơi cúi, ánh mắt không dám nhìn thẳng hắn, hiển nhiên là lần đầu tiên hầu hạ một chủ nhân nam tắm rửa, nội tâm khẩn trương bất an. Diệp Vô Thần lắc đầu:

- Không cần đâu, ta tự mình làm được rồi.

Tiểu Lục thở một hơi nặng trĩu, nội tâm lại vô cớ sinh ra chút cảm giác mất mát quái lạ:

- Ngưng Tuyết tiểu thư cũng chuẩn bị xong rồi, ngay ở trong phòng tôi, vậy tôi hầu hạ Ngưng Tuyết tiểu thư tắm rửa... Có thể chứ?

- Không cần, ta tắm cho Tuyết Nhi là được. Tiểu Lục, bên này không cần người quan tâm nữa, người tắm qua sau đó ngủ sớm chút đi. –Diệp Vô Thần dẫn Ngưng Tuyết đi vào phòng ngủ, sau đó kéo cửa, cài cửa vào.

Đôi mắt Tiểu Lục trợn trừng, miệng nhỏ cũng há to rất khoa trương, trái tim càng đập thành thành thành... Chẳng nhẽ thiếu gia lại thích hài tử nhỏ như vậy...

- Nước nóng không?

- Hơi nóng chút.

-Được, nhìn ca ca này. –Diệp Vô Thần đặt tay vào trong nước, lòng bàn tay lấp lóe lam quang mỏng manh, nhiệt độ nước cũng bắt đầu giảm xuống thông thả.

- Như thế được chưa?

- Ừm, bây giờ vừa rồi, hì hì!

Bộ váy liền không biết tài liệu gì làm thành nọ hồ hững nằm trên giường, Ngưng Tuyết đứng trong chiếc bồn tắm đối với thân thể nhỏ xinh của nàng mà nói thì quá mức ‘khổng lồ’, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ dầy đầy bọt nước và bờ vai thon gầy trắng muốt như tuyết, hơi nhắm mắt hưởng thụ hai tay Diệp Vô Thần dao động trên thân thể nàng.

- Lúc nào cảm thấy lạnh phải nói với ta.

Hai tay Diệp Vô Thần đảo qua mỗi một tắc da trên thân thể nàng, xúc cảm trắng muốt kinh người. Đây đã không phải lần đầu tiên hắt tắm rửa cho Ngưng Tuyết, nhưng mỗi lần đều phát hiện thấy thân thể nàng luôn không nhiễm bụi trần như vậy, mềm nhẵn như ngọc mài thành, có lẽ tắm rửa đối với nàng mà nói thực ra là dư thừa.

Tuy rằng đã về đêm nhưng trong phòng vẫn sáng như ban ngày, hai hạt châu màu trắng cực lớn treo trên nóc phòng phát ra bạch quang sáng ngời nhưng không chói mắt. Thiên Thần đại lục đương nhiên sẽ không có đèn điện, mà hai hạt châu phát sáng này cũng không có khả năng là thiên địa chí bảo Dạ Minh Châu trong truyền thuyết, mà là một loại quang minh ma pháp đẳng cấp cao. Trong đội ngũ Ma pháp sư thừa thốt, có một loại Quang minh Ma pháp sư càng thừa thốt hơn, ma pháp của họ không có năng lực công kích gì, chỉ có năng lực chữa trị đơn giản. Mà hiểu biết của Thiên Thần đại lục đối với Quang minh Ma pháp sư đại đa số tập trung lên Ma pháp đẳng cấp. Họ có thể thông qua áp súc ánh sáng và rút Quang minh nguyên tố vào trong vật dẫn đặc chế, để họ có thể phát ra ánh sáng trong thời gian dài. Những vật dẫn này có thể trở thành Ma pháp đẳng cấp vô cùng kỳ quặc.

Càng là Quang minh Ma pháp sư cường đại thì càng có thể chế tạo ra Ma pháp đẳng cấp phát ánh sáng trong thời gian càng dài hơn. Đương nhiên, gia đình phổ thông không dùng nổi thứ này, loại có thể phát ra ánh sáng một tháng như trong phòng Diệp Vô Thần càng chỉ có cực ít người mới dùng nổi.

Ngưng Tuyết hết như một tiểu yêu tinh bị nguyên rửa, gương mặt bị nguyên rửa nhưng lại có thân thể hoàn mỹ như yêu tinh vậy. Da thịt trắng bóc, eo thon như liễu, thân hình cực kỳ nhỏ nhắn, mà cặp vú nhỏ trước ngực hơi hơi có chút nhô lên, nõn nà như măng non mới nhú, cái đỉnh hơi hơi nhô lên đó lúc này đang dang những giọt nước tùy thời đều có thể rơi xuống, hai chấm đỏ hồng như hai viên bảo thạch màu hồng nhạt, so với giọt nước kia còn long lanh hơn.

Trong mắt Diệp Vô Thần chỉ có sủng ái và tán thưởng, không tồn tại bất kỳ sự dâm tà nào. Hắc và Ngưng Tuyết đều hưởng thụ loại cảm giác thân cận nhất này, chung sống với nhau trong một tháng ngắn ngủi, hai người cùng không có quá khứ đều nương tựa lẫn nhau, thậm chí trải qua sinh lý tử biệt, hiện giờ sớm đã tuy hai mà một.

- Ca ca, lần nào cũng là huynh tắm cho muội, vì sao chưa bao giờ để muội tắm cho ca ca thế? –Ngưng Tuyết ngửa mặt hỏi.

- Bởi vì ta không cần tắm. –Vô Thần tùy tiện nghịch cái móng mịn màng nhỏ xinh của nàng, mỉm cười đáp.

- Không cần? Vì sao lại không cần? –Ngưng Tuyết vẽ mặt tò mò, đồng thời hất nhẹ mái tóc trắng dài một cái, vung vẩy ra từng mảnh trắng huyền lệ.

- Bởi vì thân thể ca ca sẽ tự động gạt bỏ các loại chất bẩn, sẽ không bẩn, ngay cả y phục đều không bẩn. –Diệp Vô Thần một bên nói, tay phải rời khỏi thân thể Ngưng Tuyết, kê lên mặt nước, lòng bàn tay hơi lóe hồng quang, phóng ra nhiệt độ, khiến nước ấm hơi biến lạnh vài phần.

Hơn mười phút sau, Diệp Vô Thần ôm Ngưng Tuyết đang trần truồng từ trong nước, lau khô kỹ càng thân thể nàng, sau đó đặt lên trên giường, đắp chăn mỏng lên.

- Ca ca, đi ngủ... –Ngưng Tuyết xòe hai tay không chút gì vết ra, tỏ ý bảo Vô Thần ôm. Ngủ trong ngực hắt trong bất tri bất giác đã trở thành một thói quen của nàng, hơn nữa là thói quen rất khó bỏ.

Vô Thần đặt hai tay nàng về trong chăn, sau đó vuốt mặt nàng nói:

- Tuyết Nhi, ngoan ngoãn chờ ca ca một lát. Ta có việc trước tiên phải ra ngoài, rất nhanh sẽ trở về.

- Vâng, ca ca nhất định phải về sớm đây. –Ngưng Tuyết rất nghe lời gật đầu, khẽ nháy đôi mắt to, lại ráng sức không lộ ra vẻ lưu luyến trên mặt mình.

Đêm chưa về khuya, trên dưới Diệp phủ hẳn không có mấy người đã ngủ, đại đa số phòng vẫn thấp ma pháp đăng hoặc sáng hoặc tối hoặc là ánh đèn dầu lay lắt, cộng thêm một vầng trăng non lơ lửng trên không, Diệp gia dưới trời đêm được trải một lớp óng ánh, không đến mức không thể nhìn thấy vật gì.

Diệp Vô Thần lặng lẽ đi ra khỏi phòng mình, tiểu viện rất yên ắng, duy chỉ có căn phòng cách vách truyền ra tiếng nước, hẳn là Tiểu Lục đang tắm. Hắn nhón chân một cái, toàn thân lấp lóe một luồng lực quang, thân thể đã vô thanh vô tức nhảy lên nóc, bay bổng hệt như một chiếc lá rụng. Vừa mới đáp xuống liền như một luồng tia chớp màu trắng men theo nóc nhà chạy băng băng về phía mục tiêu.

Có một kiểu y phục chuyên môn dành cho ‘trộm’ đi đêm gọi là Dạ Hành Y, chẳng những bó sát thuận lợi cho hành động, hơn nữa đen kịt như mực, sau khi mặc vào có thể khiến người ta hợp làm một thể với bóng đêm, khiến người ta khó có thể phát giác trong đêm đen. Mà đi đêm mặc bạch y chói mắt —hoặc là hẳn đầu óc có vấn đề, hoặc là hẳn có lòng tin và ngạo khí cực mạnh.

Diệp Vô Thần lúc này toàn thân bạch y như tuyết hiển nhiên không phải người trước.

Tại thế giới này, hắn lần đầu tiên thi triển ra tốc độ kinh người, đang chạy băng băng, sâu trong ý thức hắn mơ hồ lớn vồn một thanh âm mờ ảo...

- Lực lượng của chúng ta sẽ ban cho thân thể chúng ta sự kiên cường dẻo dai và vô số năng lực thần kỳ. Mà ban cho chúng ta đầu tiên lại là tốc độ cực cao, ngàn vạn lần đừng coi thường tốc độ, võ học thiên hạ, duy khoái bất phá, năm đó ta tuy chỉ có lực lượng tăng đầu, nhưng dựa vào tốc độ nó ban cho đã khiến cho người mạnh nhất Hoa Hạ khi ấy thực lực vượt xa ta đều không thể làm gì nổi. Cho nên, khi lực lượng của người còn chưa đủ cường đại, nhất định phải lợi dụng thật tốt tốc độ của người, bởi vì nó chẳng những có thể giúp người đối phó những cuộc đột kích khó lòng phòng bị cùng công kích như bão tố, mà khi đối diện với địch nhân không thể chống lại còn có thể hoàn mỹ trốn thoát... Tuy rằng theo lực lượng chúng ta đề thăng, tốc độ sẽ không nhanh thêm rõ ràng nữa, nhưng khi lực lượng của chúng ta đạt đến đỉnh điểm, thì chúng ta có thể thỏa sức thao túng không gian, lúc ấy sẽ không cần tốc độ...

Loại lực lượng được ta mệnh danh là ‘Vô Thần quyết’ này rốt cuộc là cái gì?

39. Chương 40: Ngoài Ý Muốn!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 40: Ngoài ý muốn!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắn vận bước như bay, dưới màn đêm mang theo từng luồng bạch ảnh lóe lên mà qua. Sau bữa tối, hắn bị Vương Văn Thù kéo đưa đi khắp cả Diệp phủ, hắn cũng thuận tiện nhớ kỹ toàn bộ vị trí của đám thủ vệ ẩn trong bóng tối và ngoài sáng vào trong đầu, lộ tuyến hắn bốn tẩu lần này hoàn mỹ vòng qua bọn họ.

Nhẹ nhàng nhảy, thân thể hắn theo quán tính vượt qua khoảng cách hơn mười thước sau đó rơi lên nóc một căn phòng ở chỗ khác, như bụi rơi xuống đất, không chút tiếng động. Hắn dùng thần thức quét qua bốn phía, thấp người xuống, đi tới một vị trí, sau đó nằm úp thân thể, nhẹ nhàng kéo một viên ngói ra. Nhất thời, một luồng bạch quang từ khe hở lộ ra, trong tầm mắt xuất hiện một người đang cúi đầu –chính là Diệp Vô Vân.

Nếu đối phương là một cao thủ, hẳn tuyệt sẽ không chọn phương thức này tới rình trộm. Bởi vì thực lực càng cao thì linh giác cũng càng nhạy bén. Nhưng vào ban ngày hẳn đã tin chắc rằng đây là một kẻ chưa từng tu luyện bất cứ công pháp nào. Quanh năm bên ba cho Diệp gia, gã dường như không có thời gian đi tu luyện.

Lúc này gã đang cầm một quyển sách rất dày, tay phải cầm bút thỉnh thoảng đang viết gì đó. Tuy nhìn không ra vẽ mặt của gã, nhưng có lẽ hẳn cũng là vẽ mặt nghiêm túc.

Xuất phát từ lòng tín nhiệm đối với con người và năng lực của Diệp Vô Vân, tất cả về phương diện tài chính của Diệp gia đều an tâm giao vào tay gã, mấy năm nay gã cũng chưa từng khiến Diệp gia thất vọng, nên Diệp gia lại càng hoàn toàn an tâm hơn, thậm chí đã an tâm đến mức gần như không cần trông coi gì nữa, điều này quả không phải chuyện tốt mà. Diệp Vô Thần thầm nhủ.

- Cộc cộc! –Sau tiếng gõ cửa, một tên ăn mặc tùy tùng bưng một chén trà đi tới, đặt trước bàn Diệp Vô Vân:

- Thiếu gia, ngài nghỉ ngơi một lát, uống chén trà đi.

- Ồ, cảm ơn người Tiểu Ngũ. Khá muộn rồi, Tiểu Ngũ chi bằng tới nói tán gẫu với đám huynh đệ, sau đó ngủ sớm đi.

- Không, nên sớm nghỉ ngơi chính là thiếu gia. Thiếu gia ngài mỗi ngày đều là người nghỉ ngơi muộn nhất trong Diệp phủ, cho dù ngài không thương thân thể của mình thì chúng tôi cũng sẽ đau lòng đấy!

- Ha ha, đây đã là thói quen rồi, bỏ đi ngược lại không tự nhiên cho lắm. Người đi đi.

- Ai... Tiểu Ngũ cáo lui. –Biết thiếu gia không có khả năng nghe lời khuyên, Diệp Ngũ chỉ có thể lắc đầu, sau đó rón rén lui ra ngoài.

Trong lòng lại khôi phục yên tĩnh.

Đẩy viên ngói trở về, Diệp Vô Thần đứng dậy, hẳn biết đêm nay hẳn sẽ không thu hoạch được gì. Vốn dĩ hẳn cũng không trông cậy có thể điều tra ra cái gì, thuận túy chỉ là muốn thử vận may. Bởi vì đối phương tất nhiên đã biết hẳn có được Kiếm Thần chỉ hoàn, cho dù họ không thêm đặt mình vào trong mắt, cũng ắt phải cân nhắc không chọc đến Kiếm Thần.

Lại nhún người nhảy một cái, hẳn nhảy về nóc phòng đối diện, sau đó men theo lộ tuyến khi đi như quỷ mị trở về.

Nếu không có gì bất ngờ, buổi thăm dò đêm nay cứ như vậy mà kết thúc, nhưng bất ngờ thế nhưng đã xảy ra...

Sau vài khúc ngoặt, Diệp Vô Thần ở bên trên đã nhìn thấy tiểu viện của mình, chỉ cần nhảy tới nóc phòng ở đình viện của Diệp Thủy Dao, sau đó có thể trực tiếp đi về. Lần đầu tiên dùng lực lượng ‘Vô Thần quyết’ tiến hành di chuyển cao tốc, nội tâm hẳn vô cùng khoan khoái, thậm chí có chút cảm giác chưa đã. Vì thế trong lúc chạy hẳn đã đề cao tốc độ lên cực hạn, sau đó nhón chân thật mạnh một cái, thân thể vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp màu trắng rơi về phía nóc phòng trong đình viện của Diệp Thủy Dao... Cú nhảy này ước chừng hơn ba mươi thước, rơi thẳng về phía trên không phòng ngủ Diệp Thủy Dao...

Nóc phòng ngủ của Diệp Thủy Dao có một ‘cửa sổ trên mái nhà’ rất lớn, có thể tùy ý đóng mở, đây là năng sai người chuyên môn đóng lên, dùng để làm gì thì không biết. Sự tồn tại của khung ‘cửa sổ trên mái nhà’ này trên dưới Diệp gia đại đa số đều biết — Diệp Vô Thần hiển nhiên không ở trong số này.

Hắn nhắm mắt hưởng thụ cảm giác bay bổng trước gió sáng khoái này, nhưng rất nhanh liền cảm thấy không đúng, bởi vì rõ ràng đã phải rơi xuống đất, nhưng dưới chân lại không giẫm được cái gì... Bởi vì điểm rơi của thân thể hẳn vừa vọt lọt vào ‘cửa sổ trên mái nhà’ đang mở ở trên không phòng ngủ Diệp Thủy Dao.

Thời gian Diệp Vô Thần duy trì thân thể bay bổng dù sao cũng có hạn, cộng thêm lực lượng trong lúc không kịp đề phòng đã trực tiếp trút hết, nên thân thể của hắn nhất thời theo trạng thái rơi tự do rơi xuống, sau đó ‘ùm’ một tiếng rơi vào trong nước, phần đầu đội lên trên hai cục mềm mại, phẳng phất như rơi vào một hộp bơ cao cấp mềm mại trơn tuột vậy, chạm vào trơn nhẵn đến cực điểm, cảm giác da thịt ẩm áp mau

chóng lan đầy ra hai má, hẳn có thể cảm giác ra rõ ràng hình dạng cong tròn cực lớn. Đồng thời hương thơm như lan thoảng chốc thấm vào mũi.

Sao lại là nước?

Hai tay hẳn vô ý thức chộp về phía trước chống người mình lại, nhập vào tay là cảm giác mềm mại trơn ướt, sau khi ngẩng đầu, rơi vào tầm mắt là một gương mặt tuyệt thế đủ để làm nghiêng ngả tất cả nam nhân trong thiên hạ, chỉ là chủ nhân gương mặt đó lúc này đang trợn trừng đôi mắt, mặt đầy kinh ngạc và hoảng sợ.

Ma pháp đang phát ra quang mang màu trắng ôn hòa, chiếu lên cơ thể mềm mại hoàn toàn trần truồng của nàng, ánh sáng nhu hòa như vàng trắng rơi tới rơi lui men theo đầu vai trắng bóc, vòng qua vùng eo xuống hai nửa hình cung trơn bóng vô tả. Hai cánh tay sen nuột nà như vệt trắng, giao thoa cùng nhau mềm mại gần như nhò ra nước.

Nước rất ấm, làn da được nước ấm thấm vào nổi lên màu hồng yêu diễm, mái tóc như mây đen xõa tung, che khuất một nửa đường cong xinh đẹp động lòng người dưới nước, gương mặt sáng láng mịn màng lại long lanh như ngọc thạch. Một chiếc chân nhỏ sáng hồng gác lên cao cao trên bồn tắm, gan bàn chân ửng lên bóng loáng ẩm nhuận, mu bàn chân nhẵn nhụi như dùng tinh dầu bơ sữa phết lên vậy, trơn như ngọc, mềm như sa tanh... Mà trước ngực của nàng, hai bầu no đủ tuyệt mỹ bị đang bị một đôi tay chộp vào trong đó, chỉ là kích cỡ quá lớn, hai bàn tay kia mỗi tay chỉ đều nắm được quá nửa.

Hai người đối mắt nhìn nhau chừng hai giây, hết như thời gian đang ngừng lại vậy. Diệp Vô Thần cuối cùng đã phản ứng lại nhanh như tia chớp thu hai tay về, sau đó không nhanh không chậm bước ra khỏi bồn tắm, xoay người lại, về mặt u oán nói:

- Tỷ tỷ, đều tại tỷ, đang yên đang lành mở hai cửa sổ bên trên để làm gì... Còn nữa, nước hơi lạnh rồi.

Nói xong, hẳn bắt chấp toàn thân ướt đẫm, chậm chạp kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Gió đêm khê thổi, Diệp Vô Thần cả người ướt quá nửa nhất thời hắt xì một cái, sự trấn định hẳn lúc trước cổ chống đỡ đã hoàn toàn biến mất, cũng chẳng thèm để ý đến cái khác, vắt giơ lên cổ mà chạy.

Nếu là nữ tử thông thường, lúc này hẳn đã phát ra một tiếng thét chói tai phá tan trời đêm... Nhưng tiểu viện của Diệp Thủy Dao vẫn yên ắng như trước, chỉ là ma pháp đang ở trong phòng sau khi Diệp Vô Thần rời đi đã bị dụi tắt.

Về đến cửa phòng ngủ của mình, Diệp Vô Thần dùng tốc độ nhanh nhất vắt khô y phục trên người của mình, sau đó vào phòng đóng cửa, dùng một lồng ma pháp rất nhỏ ụp lên ma pháp đang, trong phòng nhất thời một mảnh tối đen. Hẳn cõi y phục xuống, chui vào trong chăn, trái tim vẫn đập bình bịch như trước.

Dẫu trước mắt có thiên quân vạn mã đột nhiên giáng xuống, hẳn cũng tuyệt sẽ không hoảng loạn như lúc này. Bởi vì ngoại trừ Ngưng Tuyết vẫn chỉ là một cô bé, thì đây là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy thân thể nữ nhân, còn là trong tình huống không có bất kỳ chuẩn bị nào, mà nữ tử ấy còn là tỷ tỷ trên danh nghĩa của mình, hơn nữa... không những nhìn mà còn sờ nữa...

- Ca ca, huynh sao thế? Muội nghe được tiếng tim đập của huynh, thật nhanh. –Ngưng Tuyết dán sát thân thể với hẳn, bàn tay dè lên ngực hẳn.

- Không sao đâu, chỉ là không cẩn thận nhìn thấy thứ không nên nhìn, hơi có chút khẩn trương thôi. –Diệp Vô Thần đáp, cố bình tâm tĩnh khí, áp chế gợn sóng trong lòng mình.

Hắn mang máng biết được thế giới này không dễ dãi như Hoa Hạ trong ký ức, độ bảo thủ ngang với Hoa Hạ cổ đại. Nếu thân thể nữ nhân bị một nam nhân nhìn thấy thì đã chẳng khác nào mất đi trinh tiết...

- Nói gì thì nói cũng là phận người thân... Nhìn một tí sờ một cái hẳn không sao đâu. –Diệp Vô Thần tự an ủi mình, trong lòng không tự chủ lại hiện ra thân thể tuyệt mỹ và xúc cảm mềm mại êm ái kia, nhất thời tâm tư trở nên có chút phiền loạn.

- Ta... Dù sao vẫn là một con người, một con người bình thường, không thể ngoại lệ. –Hắn nhẹ giọng lầm bầm. Thở dài sâu xa, đôi mắt khép hờ, không biết đang nghĩ gì.

40. Chương 41: Tản Bộ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 41: Tản bộ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngày hôm sau.

Vô Thần và Ngưng Tuyết dậy rất sớm, nhưng mặt trời hiển nhiên dậy còn sớm hơn bọn họ. Trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây. Trên dưới Diệp phủ hết thấy như thường, ngoại trừ hai ‘đương sự’, ai cũng không biết đêm qua thực ra đã phát sinh một ‘chuyện lớn’. Diệp Vô Thần cũng tuyệt đối không cho rằng Diệp Thủy Dao sẽ nói chuyện này ra. Với tính cách không quan tâm đến tất cả mọi thứ của nàng, có lẽ cũng sẽ không quá đặt chuyện này vào trong lòng. Bởi vì dù sao... trên danh nghĩa vẫn là tỷ đệ.

Diệp Vô Thần lúc này đã thay một bộ tuyết y xa hoa Tiểu Lục đưa cho hắn, tóc búi lên, tuần tú không ai sánh bằng, khoe miệng mang theo một nụ cười tà mị, thần thái loáng thoáng mang theo vẻ ngạo mạn, trực đem hai mắt Tiểu Lục nhìn đến nổ đom đom mắt, suýt nữa không tìm thấy đường, Vương Văn Thù càng thỏa mãn cười không ngậm được miệng, bởi vì con trai nàng chẳng những tướng mạo xuất chúng, mà con thay đổi rõ ràng, không còn lạnh lùng như ngày hôm qua nữa, mà là đầy mặt cười mỉm, điều này tỏ rõ, hắn đã bắt đầu tiếp nhận cái nhà này.

Thật là hình tượng tiểu bạch kiếm hoàn mỹ mà... Diệp Vô Thần sau khi soi qua gương lẩm bẩm nói.

Sau khi ăn bữa sáng xong, trên dưới Diệp gia nhất thời trở nên bận rộn, Diệp Nộ và Diệp Uy toàn bộ ra ngoài, Diệp Vô Thần dẫn Ngưng Tuyết dạo một vòng quanh Diệp phủ khổng lồ, phát hiện dường như chỉ có mình là một kẻ rảnh rỗi.

- Tiểu Thất, theo ta đi dạo phố. Tiểu Báo canh ở đây, nếu phu nhân tìm thì nói ta đi dạo phố rồi, rất nhanh sẽ về. À đúng rồi, đi chuẩn bị cho ta một cây quạt.

- Vâng vâng! –Diệp Thất Diệp Bát cùng lúc ứng tiếng. Rất nhanh, Diệp Bát đã cầm một cây Bạch Ngọc Phiến hai tay dâng lên.

Diệp Vô Thần cầm đến trong tay vừa xòe vừa mở, cười hỏi:

- Tuyết Nhi, xem ca ca bây giờ có chút bộ dáng công tử thế gia hay không?

- Chỉ cần là ca ca, vĩnh viễn đều đẹp trai nhất. –Ngưng Tuyết nháy mắt, không đáp lại câu hỏi.

- Biết ngay muội sẽ nói như vậy mà. –Diệp Vô Thần cưng chiều cười cười, sau đó phẩy quạt:

- Tiểu Thất, chúng ta đi!

Diệp Thất vội vã đi theo. Kẻ ngồi đều nhìn ra, vị thiếu gia ngày hôm qua còn nghiêm túc này hôm nay như biến thành một người khác, dường như tâm tình vô cùng tốt.

Trên con đường náo nhiệt khác thường, đám người muôn hình muôn vẻ qua lại không ngừng, lộ rõ sự phồn hoa của Thiên Long Thành. Diệp Vô Thần một tay cầm quạt, một tay dắt Ngưng Tuyết, nghênh nghênh ngang ngang đi giữa đường, vẻ cao quý và cao ngạo hiển lộ không thể nghi ngờ, cộng thêm tướng mạo kinh người, trong đám người hỗn loạn bắt mắt như hạc giữa bầy gà. Người qua đường vô ý thức thì nhau tránh đường cho hắn, càng khiến cho một vài nữ tử khuê phòng liên tiếp ghé mắt, nhưng lập tức họ lại thất vọng cúi đầu, tự thẹn với bản thân. Bởi vì khí chất như vậy tuyệt đối không phải đại gia tộc bình thường có thể bồi dưỡng ra.

Tuy tin tức thiếu gia Diệp gia mất tích quay về đã truyền khắp cả Thiên Long Thành, nhưng do thiếu gia Diệp gia lúc trước cực ít ra khỏi nhà, nên vốn dĩ không mấy người biết. Dẫu có người ngẫu nhiên thấy qua cũng sớm đã quên lãng, cho nên cũng không ai nhận ra hẳn.

- Tiểu Thất, chỗ này cách hoàng cung khoảng bao xa? –Diệp Vô Thần hỏi.

- Bẩm thiếu gia, rất gần, đi bộ chỉ cần đại khái không đến nửa giờ, nếu cưỡi ngựa thì rất nhanh sẽ tới. –Diệp Thất hồi đáp.

- Ồ... vậy chúng tôi phụ cận hoàng cung xem xem.

Hoàng cung ở phía tây bắc phủ đệ Diệp gia, càng tới gần thì bấy người càng đông đúc. Sau khi đi hơn mười phút, Diệp Vô Thần nhíu mày hỏi:

- Tiểu Thất, gần đây có phải có chuyện gì sắp xảy ra hay không. Người đi qua chỗ này phân nửa đều còn trẻ, vẻ mặt gấp gáp, ăn mặc mỗi người một vẻ, trong khi đi đường lại vô ý thức quan sát xung quanh, hiển nhiên chưa từng đi tới hoặc rất ít khi đi tới đây. Chẳng nhẽ Thiên Long Thành hôm nay có tụ hội gì à?

- Thiếu gia anh minh. Thiên Long Thành mấy ngày nay sẽ cử hành thi đấu tuyển chọn thiếu niên tuấn tài một năm một lần của Thiên Long hoàng gia học viện, tất cả những người dưới 25 tuổi đều có thể tham gia, hoàng đế sẽ đích thân tới sân quan sát đồng thời chọn nhân tài. Cho nên có rất nhiều người tới đây xem và tham gia tỉ thí.

- Ồ, cách thức so đấu thế nào? –Diệp Vô Thần hỏi.

- Điều này... Chia thành đấu văn và đấu võ, đấu văn trước, đấu võ sau. Đấu văn năm nay hôm qua vừa kết thúc, đấu võ bắt đầu từ ngày mai. Ngày mai là đấu loại, thi đấu nhiều trận đồng thời tiến hành sàng lọc ra cường giả chân chính, hoàng đế sẽ không đi xem, ngày kia mới là cường giả so đấu thật sự, cũng là mỗi năm được chú ý quan sát nhiều nhất. Mà hôm nay là ngày cuối cùng báo danh. A... Thiếu gia, ngài đi xem thử cái đó thì biết ngay. –Mắt Diệp Thất sáng lên, chỉ về phía trước.

Trên tường dán một tờ thông cáo cực lớn, mà thông cáo như vậy hiện giờ khắp thành đều có, hơn nữa mỗi năm đều sẽ có, không mấy người không biết nội dung trên đó, cũng lắm xác nhận lại thời gian mà thôi, cho nên không hề xuất hiện hiện tượng vây quanh tùm tùm. Diệp Vô Thần vừa muốn tới gần, bỗng khựng chân, bởi vì hắn nhìn thấy một bóng lưu để lại cho hắn ấn tượng rất sâu đậm.

Tương phản với bộ bạch y hoa lệ của Diệp Vô Thần, hắn toàn thân hắc ý, hơn nữa có chút cũ nát, đứng yên ở dưới tờ thông cáo đó, trên dưới cả người không chút động đậy, Diệp Vô Thần như nhìn thấy một lưỡi dao sắc bén phát ra hàn quang lạnh lẽo cắm thẳng xuống đất vậy.

Người này hôm qua Diệp Vô Thần vừa mới gặp ở trước Mộng Yên Lâu, lúc ấy hắn dìu một phụ nhân trung niên mù lòa đi qua trước người hắn, khí tức lạnh lùng và ánh mắt so với chim ưng còn sắc bén hơn ấy khiến hắn nhớ kỹ người này.

Đi tới bên người hắn, Diệp Vô Thần lướt mắt đại khái qua tờ thông cáo. Bỏ qua những từ ngữ mở màn dài dòng kia, tổng thể nội dung cũng chẳng khác như Diệp Thất đã nói. Ngày mai tương đương với đấu loại, ngày kia mới là cuộc đấu của thiếu niên cường giả chân chính. Quy tắc so đấu là khiêu chiến.

Ánh mắt Diệp Vô Thần hơi nghiêng, nhìn về phía người thiếu niên tuổi xấp xỉ mình, thân hình gầy yếu, sắc mặt lạnh lùng này, lại phát hiện ánh mắt y nhìn chăm chú xuống bên dưới tờ thông cáo.

Diệp Vô Thần xoay người, kéo Ngưng Tuyết rời đi.

Nội dung bên dưới thông cáo là:

- Người đứng đầu sẽ được hoàng đế triệu kiến, đồng thời giành được một thanh Linh cấp vũ khí, bạch ngân năm ngàn lượng, một ngôi nhà ở thành bắc, tùy theo năng lực cụ thể mà được ban chức cao. Mười người khác được hoàng đế tuyển chọn thưởng một ngàn lượng bạch ngân, thể theo nguyện vọng gia nhập thị vệ hoàng thân, thì cả đời không lo cơm áo...

Điều kiện như vậy có lẽ không xem như là hậu hĩnh, nhưng đối với đa số người mà nói, họ cần chính là danh tiếng, một khi dương danh thiên hạ, đường nhân sinh sẽ một đường bằng phẳng. Mà đối với một vài người

mà nói, họ có lẽ sẽ không quan tâm tới danh tiếng, mà là để ý tới món tiền thưởng mê người kia.

Người nợ là người sau. Y hiện giờ là một kẻ vì cuộc sống bức bách, y cần tiền, cho nên, y sẽ tham gia cuộc thi kia.

- Cái đó, thiếu gia, chẳng nhẽ ngài muốn tham gia báo danh? –Diệp Thất vẻ mặt thấp thỏm hỏi. Gã quả thật rất sợ tiểu thiếu gia nhất thời muốn tham gia náo nhiệt thật sự đi báo danh tham dự.... Kết quả tất nhiên là sẽ cho Diệp gia mất mặt. Thiếu gia Diệp gia lúc trước vô dụng cỡ nào trên dưới toàn thành ai nấy đều biết, hiện giờ tuy đã bình thường, nhưng nhìn qua vẫn chỉ là một thư sinh trói gà không chặt mà thôi.

- Bỏn thiếu gia sẽ không tham gia, xem là được rồi. –Diệp Vô Thần nói.

41. Chương 42: Lang Băm

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 42: Lang băm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thiếu gia... Nói rất đúng. Thực ra, hẳn mỗi người đều cho rằng đứng đầu năm nay sẽ không có người khác, vẫn sẽ là đại thiếu gia của Lâm gia thôi.

- Đại thiếu gia Lâm gia? Rất lợi hại ư? –Diệp Vô Thần lười nhác hỏi. Hẳn nhớ tên đại thiếu gia Lâm gia này hình như tên Lâm Khiếu, nghe nói văn võ song toàn, tập hợp mọi ưu điểm nam nhân nên có, ngay cả Vương Văn Thù khi nhắc tới vị thiếu gia đối đầu này đều là vẻ mặt thán phục, hận hẳn không thể là con của mình.

- Há chỉ là lợi hại. Đại thiếu gia Lâm gia được công nhận là rồng trong loài người, thiếu niên tuần kiệt không ai có thể bì. Chẳng những bề ngoài tuấn tú, anh tuấn tiêu sái, thông minh tốt đỉnh, lại càng là văn võ song toàn thật sự. Ba năm trước hẳn lần đầu tiên tham gia so đấu, liền dễ dàng giành được văn võ cùng đệ nhất, năm trước tham gia vẫn là văn võ cùng đệ nhất. Hôm trước kết thúc đấu văn, hẳn vẫn là đệ nhất, lần đấu võ này, hẳn vẫn sẽ là đệ nhất. Nghe đồn bản lãnh kiếm đạo của hắn xuất thần nhập hóa, ngay cả ba đại Thiên cấp cung phụng trong cung đều tán thưởng có thừa, khen là kỳ tài. Danh hiệu của hắn rất nhiều, nào là ‘Thiên Long đệ nhất tài tử’, ‘Thiên Long đệ nhất tuần kiệt’. Thành tựu của đại thiếu gia Lâm gia có thể nói là khát vọng khó thành của tất cả mọi nam tử trẻ tuổi trong Thiên Long Thành. Nhưng hắn lại chưa từng cậy tài khinh người, mà luôn khiêm tốn đối đãi với mọi người, tại Thiên Long Thành có người hâm mộ cực đông. Càng không trêu hoa ghẹo nguyệt, một lòng một dạ với Hoa tiểu thư của Hoa gia, phát thệ ngoại trừ nàng tuyệt sẽ không lấy vợ nữa. Tại Thiên Long Thành, ai nhắc tới đại thiếu gia Lâm gia không phải... Khụ khụ, cái đó... thiếu gia, tiểu nhân...

Nhắc tới Lâm Khiếu Lâm gia vang vọng Thiên Long Thành, khiến tất cả nam nhân thi nhau hâm mộ lại ghen tị đó, Diệp Thất nhất thời có chút say sưa, nói ba hoa chính chòe, lúc này rốt cuộc mới nhớ tới bên người chính là chủ nhân của mình –tiểu thiếu gia Diệp gia, mình không ngờ lại ở trước mắt hắn phóng đại Lâm gia Lâm Khiếu, Diệp Thất nhất thời mồ hôi chảy ướt đầm lưng, lắp ba lắp bắp nói:

- Đại thiếu gia Lâm gia tuy không tệ, nhưng so với thiếu gia ngài còn kém chút đỉnh, từ ánh mắt đầu tiên tôi nhìn thấy thiếu gia...

Diệp Vô Thần chau mày, ngăn cản những lời tăng bốc gã sắp bắt đầu:

- Ngừng! Ngậm miệng người lại. Hôm nay ta hơi mệt, chúng ta về thôi.

Hắn đương nhiên sẽ không mệt, nhưng Ngưng Tuyết hiển nhiên đã hơi mệt. Hắn trực tiếp ôm Ngưng Tuyết lên, dọc đường nghênh đón đủ mọi ánh mắt dị thường trở về Diệp phủ.

Vừa bước vào đại môn, Vương Văn Thù liền vội vàng vàng tự thân nghênh đón:

- Thần Nhi, mau theo nương, nương đã mời ba ngự y giỏi nhất trong cung tới, họ nhất định có biện pháp khiến con khôi phục ký ức.

Diệp Vô Thần thả Ngưng Tuyết xuống, nói:

- Tuyết Nhi, muội về trước chờ ta được không?

Sau khi Ngưng Tuyết rời đi, hắn mới yên lặng theo Vương Văn Thù tới đại sảnh. Bên trong lúc này có ba trung lão niên ngồi đúng quy củ, già đã quá sáu mươi, vị thấp nhất kia cũng đã gần ba mươi tuổi.

- Tới đây, Thần Nhi, vị này là Lý ngự y, vị này là Vương ngự y, vị này là Trương ngự y. Mau bái kiến ba vị ngự y. –

Wương Văn Thù giới thiệu từng người một nói.

Diệp Vô Thần tùy tiện liếc ba người họ một cái, sau đó nói về phía Vương Văn Thù:

- Điều này... Có thể để tôi trao đổi riêng với ba vị ngự y được không, tôi nghĩ như vậy có thể có trợ giúp khôi phục hơn.

- Ồ... Như vậy cũng tốt, vậy ta ra ngoài trước, ba vị ngự y, Thần Nhi đành xin nhờ các vị. –Wương Văn Thù không có quá nhiều do dự liền đáp ứng, sau đó dõng bước đi khỏi.

Diệp Vô Thần không thèm liếc họ một cái, mà lăm liệt ngồi xuống vị trí trung ương, sau đó tự rót trà cho mình, cười tủm tỉm uống, tản bộ cả buổi sáng, hắn đích xác có chút khô miệng.

Hành động không coi ai ra gì này khiến ba ngự y lửa giận bùng bùng, nhưng ngại thân phận thiếu gia Diệp gia của hắn nên cũng không phát tác. Lão nhân lớn tuổi nhất nọ lên tiếng nói:

- Diệp công tử, trước tiên để lão phu bắt mạch cho ngài.

Đặt chén trà xuống, Diệp Vô Thần lau mép, nhìn y nói:

- Bắt mạch thì khỏi cần. Lý ngự y, trước tiên có thể trả lời vấn đề một câu hỏi được không. Ngực ngài trong vòng một tuần gần đây có phải thường xuyên loáng thoáng thấy đau, hơn nữa vừa ăn đồ chua cay thì đau đớn sẽ càng tăng, dùng rất nhiều phương pháp đều không thấy chuyển biến tốt hay không?

Trên khuôn mặt già nua của Lý ngự y lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Diệp công tử làm sao biết được? Diệp công tử nói không sai, một tuần trước lão phu bắt đầu thấy thường xuyên đau ngực, dùng nhiều loại tâm dược đều không ăn thua.

- Đương nhiên không ăn thua, thân thể Lý ngự y vô cùng khỏe mạnh, tuyệt đối không phải vấn đề thân thể, mà là ngài đã trúng độc. Lý ngự y một tuần trước có phải từng bị độc trùng gì cắn qua hay không? –Diệp Vô Thần nói, giọng điệu chắc chắn, như đã định liệu trước vậy.

Lý ngự y hơi suy tư, bỗng vỗ bàn mạnh một cái:

- Không sai, bảy ngày trước khi lão phu đi hái thuốc từng bị một con hình dạng côn trùng cắn ngón tay, vết thương đến nay vẫn còn, thì ra lại là một con độc trùng! Hổ thẹn, hổ thẹn! –Y vươn bàn tay khô quắt ra, trên ngón út quả nhiên có một vết cắn quái dị.

- Lý ngự y lớn tuổi như thế mà vẫn tự mình ra ngoài hái thuốc, phần phẩm hạnh này tiểu bối khâm phục không thôi. Lý ngự y cũng là cẩn thận mấy cũng có sai sót, hà tất phải hổ thẹn. Độc tính loại độc này rất yếu, nhưng thời gian lâu cũng sẽ tạo thành phiền phức không thể vãn hồi. Hiện giờ dùng thuốc giải độc bình thường không quá ba ngày là có thể trừ độc hoàn toàn, ta nghĩ điều này nhất định không làm khó được Lý ngự y. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

- Không biết Diệp công tử làm thế nào biết được? –Thần sắc Lý ngự y lại trở nên có chút cung kính.

- Một là đầu lưỡi Lý ngự y hơi xanh, hai là vết thương đầu ngón tay phải ngài cũng mang màu xanh, hơn nữa là vết thương mới trong khoảng một tuần. Cho nên đoán ra.

Ba ngự y toàn bộ giật mình. Đầu lưỡi, đầu ngón tay... Trước không nói phần kiến thức này, điều này cần phải lực quan sát kinh người cỡ nào mới có thể phát giác ra.

- Mà đoạn thời gian gần đây Vương ngự y có phải thường xuyên đau đầu ngực khó chịu, đêm khó ngủ, uống vô số thuốc vẫn không ăn thua hay không? – Diệp Vô Thần lại chuyển ánh mắt về phía Vương ngự y.

- Không sai, không sai chút nào! – Vương ngự y hơi kích động đứng dậy

- Thực ra Vương ngự y không cần phải uống thuốc, ra ngoài du sơn ngoạn thủy một quãng thời gian tự nhiên sẽ khỏi.

- Điều này...

- Gần đây Vương ngự y có phải có tâm sự gì phiền lòng mà khiến ngài luôn thịnh nộ hay không. Nên biết nổi giận tổn thương gan, gan chính là đứng đầu ngũ tạng, tổn thương một mà thương tổn toàn thân. Nhất là bậc tiền bối tuổi cao như Vương ngự y, càng nên bình tâm tĩnh khí, chớ nên tức giận.

Lang băm, đều là lang băm mà! Ngay cả một vài điều cơ bản nhất đều không biết! Chẳng qua cũng khó trách, y thuật khi đó mình tùy ý xem chơi cũng là tích lũy mấy ngàn năm của thế giới, tiên tiến hơn Thiên Thần đại lục này quá nhiều. Một vài lý thuyết y học cơ bản nhất, đến thế giới này có lẽ đủ để gây nên sóng to gió lớn cho giới y học.

Wang ngự y nguyên là sững sờ, sau đó tán thán một tiếng:

- Diệp công tử thật là thần nhân, không sai, gần đây ta bởi vì chuyện của khuyến tử mà nhiều lần nổi giận. Sau khi trở về, ắt sẽ theo lời công tử xin hoàng thượng cho nghỉ vài ngày đi du sơn ngoạn thủy một phen.

42. Chương 43: Đá Ra Ngoài

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 43: Đá ra ngoài

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Diệp Vô Thần khẽ gật đầu, ánh mắt lại chuyển về phía Trương ngự y trẻ tuổi nhất, Trương ngự y vẫn luôn nhìn hẩn, mặt đầy vẻ kinh ngạc. Lại nghe giọng Diệp Vô Thần láu lỉnh nói:

- Trương ngự y quả nhiên dưỡng sinh có đạo, tuổi tác như vậy vẫn long tinh hổ mãnh, khiến người ta khâm phục. Chỉ là Trương ngự y ngài dù sao đã gần tuổi ba mươi, có vài việc vẫn phải hạn chế một chút mới được, bằng không nửa năm sau nhất định sẽ bệnh nặng.

Sắc mặt Trương ngự y hơi đỏ, lại không phản bác, hiển nhiên Diệp Vô Thần nói không sai tí nào. Y đứng dậy, vái về phía hẩn:

- Diệp công tử mắt sáng như đuốc, tại hạ khâm phục không thôi.

Một lần có thể nói là trùng hợp, vậy thì hai lần ba lần thì sao?

Ba lão ngự y từ vẻ bất mãn khinh thường thậm chí giận tái mặt lúc trước, tiếp đến là kinh ngạc, tiếp đến hiện giờ là khâm phục vạn phần, ánh mắt nhìn về phía Diệp Vô Thần hết như đang ngắm một vị Thần

nhân. Văn nhân hướng tới học theo Thiên nhân, võ nhân bá phục đăng phong tạo cực tuyệt thế cường giả, mà người trong y đạo bọn họ đương nhiên khâm phục người có y thuật vượt qua bọn họ.

Thiếu gia ma ốm của Diệp gia năm ấy, họ cũng đều tới Diệp phủ vài lần để điều dưỡng thân thể cho hắn, có thể nói đã khá quen thuộc với hắn. Hiện giờ nhìn thiếu niên đang mỉm cười nhàn nhạt trước mặt này, trong lòng họ dâng lên một ý nghĩ: đây thật là tiểu thiếu gia Diệp gia không đỡ nổi ấy sao? Vẻ vẻ chỉ là một ánh mắt quét qua đã đem bệnh tình nguyên nhân bệnh ngay cả chính họ đều không phát giác ra nói không sai chút nào... Y thuật kinh thế hãi tục như thế hắn sao có thể biết được.

Ba ngự y đối mặt nhìn nhau, lúc đối mặt hắn lại đều có một cảm giác cao vời vợi lạ kỳ, đối với sự vô lễ và ngạo mạn lúc trước của hắn cũng không còn tức giận nữa, ngược lại cảm thấy vốn dĩ nên như thế.

- Lão phu nhiều năm qua vẫn luôn tự phụ y thuật thiên hạ vô song, không ngờ ở trước mặt công tử lại... ài, hổ thẹn như thế. Xin hỏi gia sư của công tử là vị Thần nhân nào? -Lý ngự y bá phục nói, trong thanh âm mang theo vẻ khâm phục rõ ràng. Đánh chết y cũng không tin y thuật của Diệp Vô Thần xuất phát từ tự ngộ, mà tất nhiên phải có một vị thần y với y thuật siêu phàm nhập thánh chỉ điểm.

Trên mặt Trương, Vương hai vị ngự y tương tự cũng lộ ra ánh mắt nóng bỏng. Diệp Vô Thần lắc đầu, ăn không nói có nói:

- Sư phụ lão nhân gia của ta tránh đời nhiều năm, không muốn người phàm trần biết đến nữa, vẫn mong ba vị tiền bối thứ lỗi.

- Không sao không sao, là lão phu mạo muội. Đồ đệ còn như thế, y thuật của tôn sư chắc hẳn sớm đã là Thiên nhân rồi. Nếu tôn sư có ý dương danh, thì sớm đã danh chấn thiên hạ. Chẳng trách Diệp công tử lần này trở về thân thể đã hoàn toàn vô lo. Ài, chỉ là nghe, biết có Thần nhân y đạo như thế lại vô duyên bá phúc, thật là tiếc nuối cả đời. -Lý ngự y thở dài nói.

Wương, Trương hai người cũng gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ trông mong và tiếc hận.

Lý ngự y đứng dậy nói:

- Diệp công tử, chúng ta cáo từ tại đây. Ngay cả Diệp công tử và tôn sư đều không thể khiến công tử khôi phục ký ức, ba người chúng ta căn bản ngay cả thử đều khỏi cần nữa.

- Cung kính tiễn ba vị ngự y, mong ba vị ngự y đại nhân giữ bí mật cho tiểu bối và gia sư. -Diệp Vô Thần cung kính nói, khước miệng mang theo một nụ cười đầy thâm ý. Hôm nay Vương Văn Thù sẽ dẫn vài vị ngự y y thuật cao tuyệt trong cung tới hoàn toàn ở trong dự liệu của hắn, hắn cũng nhân điều này chôn xuống một kế sách một đá hạ ba chim ai cũng sẽ không phát giác ra! Cũng chôn xuống một quả bom nổ chậm khiến Lâm gia hủy diệt.

- Nhất định nhất định!

Rất nhanh, sau khi họ rời đi, bên cửa truyền tới thanh âm của Vương Văn Thù và ba vị ngự y.

- Diệp phu nhân, lão thần hổ thẹn, đành chịu bó tay.

- Điều này...

- Diệp phu nhân, lão thần không còn mặt mũi ở lại, cáo biệt tại đây.

- ... Ba vị đại nhân đi mạnh khỏe.

Đi đạo Thiên Long Thành suốt cả buổi sáng, lại tán gẫu gần nửa ngày với ba lão nhân, sau đó lại bị Vương Văn Thù kéo đi tâm sự 'mẫu tử' rất lâu. Chờ khi hắn rút cuộc được giải thoát, thời gian đã sắp đến buổi trưa.

Diệp Vô Thần không về thẳng tiểu viện của mình, sau khi thoáng nghĩ ngợi, bèn xoay người đi về phía tiểu viện của Diệp Thủy Dao. Vừa đi đến cửa viện, thì đã nghe thấy bên trong truyền tới thanh âm một nam tử, hắn chau mày, bởi vì đây rõ ràng là thanh âm của Diệp Vô Văn.

Hắc hắc... Lại có thứ để chơi rồi. Diệp Vô Thần cười rất bất lương, không nhanh không chậm đi vào. Tiểu viện của Diệp Thủy Dao ngay cả một nha hoàn hạ nhân đều không có, đương nhiên cũng sẽ không có người thông báo.

- Thủy Dao muội muội, tẩm thiếp mời này ta để ở đây, ngày kia ngoại trừ Vô Thần đệ, cả nhà chúng ta đều sẽ tới, muội muội cũng đừng ở mãi trong nhà, thỉnh thoảng cũng nên ra ngoài đi dạo.

- Ra ngoài!

- Muội muội, vi huynh luôn muốn hỏi muội, muội có phải có tâm sự gì nan giải hay không? Không ngại hãy nói cho vi huynh nghe thử, vi huynh có lẽ có thể giúp được muội muội.

- Ra ngoài cho ta! –Thanh âm lạnh lạnh của Diệp Thủy Dao hiển nhiên có chút không kiên nhẫn.

- Tỷ tỷ ta bảo người ra ngoài, người còn ở đây làm gì, chẳng nhẽ chờ ta đánh cút ra ngoài ư?-Diệp Vô Thần rề rà đi tới. Đây là thư phòng của Diệp Thủy Dao, hẳn thật không cho rằng Diệp Vô Văn có gan tiến vào khuê phòng của nàng như mình.

Nghe được giọng của hắn, Diệp Thủy Dao không thèm ngẩng đầu, đôi mi mảnh khảnh hiển nhiên hơi rung rinh một chút.

Cơ mặt Diệp Vô Văn giật giật vài cái, sau đó ôn hòa nói:

- Lời này của Vô Thần đệ hơi quá rồi, vi huynh cũng là muốn tốt cho muội muội thôi.

- Ồ? –Diệp Vô Thần cười lạnh một tiếng, dùng nửa con mắt nhìn hắn:

- Tiếng ‘muội muội’ này người cũng có tư cách để gọi? Mong người hãy xác định rõ thân phận của mình trước đã, mạng của người là Diệp gia ta cứu, Diệp gia nuôi người, cho người một thân phận, người còn thật coi mình thành đại thiếu gia? Người... chẳng qua là một con chó Diệp gia nhặt về, nhất thiết đừng coi mình như con người. Thực hiện tốt chức trách làm chó thì được rồi, còn chưa đến lượt người quản việc nhà của Diệp gia ta.

Buổi sáng Diệp Thất cũng từng nhắc qua với hắn, chuyện đại thiếu gia thích đại tiểu thư trên dưới Diệp phủ đều biết, Diệp gia chưa từng phản đối, ngược lại còn cực lực thúc đẩy, bởi vì nghĩa tử trở thành nữ tế, đó mới là người một nhà chân chính. Mà họ đối với nhân phẩm, năng lực của Diệp Vô Văn lại càng an một trăm ngàn cái tâm.

- Đệ... -Khuôn mặt Diệp Vô Văn có chút vặn vẹo rõ ràng, đến Nê Bồ Tát còn có ba phần lửa giận, cho dù hàm dưỡng của gã tốt hơn đi chăng nữa, đối mặt với vũ nhục như vậy cũng chẳng thể nào áp chế cơn giận của mình.

- Còn không mau cút đi! Bỏ đi... Tốt hơn hết là ta tiễn người ra ngoài vậy.

Diệp Vô Thần không hề có bất kỳ báo hiệu nào tung một cước, đá vào phần bụng gã, trong một tiếng rên rỉ của Diệp Vô Văn đá hắn ngã xuống đất. Chân Diệp Vô Thần tiếp đó đạp dúi dụi, làm thân thể gã lăn lộn tới tấp, vừa vặn lăn ra khỏi cửa phòng.

“Cạch” một tiếng đem cửa phòng đóng lại, Diệp Vô Thần cười ha ha nói:

- Được rồi tỷ tỷ, đã yên tĩnh rồi.

Ngoài cửa qua một hồi sau mới vang lên tiếng bước chân càng lúc càng xa, loáng thoáng có chút tập tễnh. Chắc hẳn về mặt Diệp Vô Văn lúc này nhất định đặc sắc tuyệt luân, chỉ là hắn một chút hứng thú ngắm trông đều không có.

- Người quá đáng rồi. –Diệp Thủy Dao ngồi trước bàn sách, nhìn một bức tranh sông núi trước mắt không thèm ngẩng đầu, thanh âm lạnh nhạt như nước.

- Khi một kẻ bị chọc giận, thì chính là lúc hắn dễ dàng lộ ra sơ hở nhất. –Diệp Vô Thần tùy tiện ngồi xuống, sau đó thưởng thức dáng ngồi thanh cao tuyệt mỹ của nàng.

43. Chương 44: Não Người Nhúng Xuống Nước Đi!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 44: Não người nhúng xuống nước đi!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Những điều này dù sao cũng chỉ là người đoán. –Diệp Thủy Dao sâu kín nói, lại không hề có ý trách cứ. Ngoại trừ không nhìn thẳng hắn, cũng không có bất kỳ thái độ khác thường nào. Phảng phất như chuyện ngày hôm qua vốn dĩ chưa từng xảy ra. Hai người đều không hề nhắc tới.

- Đệ chưa từng hoài nghi phán đoán của mình. Hơn nữa đó không phải đoán, mà là... khẳng định!

- Mẫu thân bên ấy nên nói thế nào?

Đã rất lâu rồi, Diệp Thủy Dao chưa từng nói nhiều như vậy với một người. Ngày trước dẫu là đối diện với phụ mẫu, nàng cũng chỉ gật hoặc lắc đầu, không muốn mở miệng.

- Tỷ tỷ đang quan tâm đệ?

-

- Tỷ tỷ yên tâm đi, người ‘khoan dung phóng khoáng’ như Diệp Vô Vân sao có thể làm chuyện đâm chọc sau lưng như vậy. Hắn chỉ có thể ghen ghét ở trong lòng, sau đó ‘không cẩn thận’ để hạ nhân biết, sau đó lại ‘không cẩn thận’ truyền đến tai họ. Có điều hai ngày nay họ hẳn cũng không có thời bận tâm đến ta.

Diệp Vô Thần cảm tờ thiệp mời trên bàn lên — cái này có lẽ không nên gọi là thiệp mời, mà là một tấm thư mời, mời xem cuộc thi đấu ngày kia. Bởi vì trận thi đấu ấy sẽ chọn lựa ra tài năng mới xuất hiện chói mắt nhất Thiên Long Quốc, tương lai trong bọn họ sẽ có người trở thành tuyệt đỉnh cao thủ của Thiên Long Quốc, mà nếu có ý hiệu lực cho đất nước thậm chí sẽ trở thành trụ cột nước nhà trong tương lai. Bỏ qua không nói những điều nói, cuộc đấu của cường giả như vậy vốn chính là một cuộc so đấu đặc sắc tuyệt luân, một năm mới có thể thấy một lần, ai chẳng muốn tới xem? Cho nên hôm ấy phần lớn vương công quý tộc đều sẽ tới sân, thậm chí có vô số người xa tận ngàn dặm cũng tới xem. Mà gia tộc khổng lồ như Diệp gia đương nhiên sẽ bị chú động mời mọc.

Chỉ là, đối tượng lời mời này bao gồm cả gia trẻ trên dưới Diệp gia, duy chỉ thiếu hắn.

- Xem ra, đệ đã là một kẻ bị lãng quên. Tỷ tỷ, ngày kia không ngại thì đi xem xem, đến lúc ấy thiếu niên tuần kiệt ở các nơi tề tụ Thiên Long Quốc, tỷ tỷ có thể tìm được ý trung nhân trong đó cũng không chừng. À đúng rồi, đệ đến lúc ấy cũng có thể sẽ vào xem xem. –Diệp Vô Thần ra vẻ tùy ý nói.

Diệp Thủy Dao:

-

Hai người nhất thời không nói gì, không khí trở nên trầm mặc. Sau cơn trầm mặc trong thời gian dài, lại bắt đầu sinh ra sinh ra sự xấu hổ không ngừng bành trướng. Ở một nơi tĩnh lặng, muốn không nhớ tới một vài chuyện là không thể.

- Khụ... Việc kia, tỷ tỷ, chuyện đêm qua...

Diệp Thủy Dao như bị điện giật, lạnh giọng cắt ngang lời hắn:

- Ra ngoài!

- A... chúng ta dù sao cũng là tỷ đệ mà, nhìn chút hấn cũng không có gì...

Bịch!

Một nghiên mực màu đen đập lên vị trí Diệp Vô Thần ngồi lúc trước, mà bản thân Diệp Vô Thần đã mồ hôi lạnh ướt đầm lưng bỏ chạy mất dạng.

- Quả nhiên không thể nhắc lại chuyện này... Chiếc nghiên mực đá to như vậy, lại dùng lực lớn như vậy, đủ để đập đầu toạc thành một cái lỗ. Nữ nhân quả nhiên là thứ đáng sợ. –Chuồn ra khỏi tiểu viện của Diệp Thủy Dao, Diệp Vô Thần lòng còn chút sợ hãi nghĩ.

Hắn có thể nói là thông hiểu thiên hạ cổ kim, chỉ không phải quá hiểu lòng nữ nhân. Bởi vì năm ấy hắn dù sao cũng chỉ mới bảy tuổi, theo bản năng không đi tiếp xúc. Mười năm sau tuổi lên bảy ấy lại hoàn toàn trống rỗng, biến hóa duy nhất chính là tâm lý trong cơn ngủ say theo thân thể sinh trưởng mà chín chắn.

Quả nhiên, buổi chiều cùng ngày trên dưới Diệp phủ bắt đầu lưu truyền đại thiếu gia bị tiểu thiếu gia vô duyên vô cớ chân đá tay đầm cho một trận, cộng thêm mắng nhiếc khó nghe. Chuyện này đương nhiên là Diệp Ngũ truyền ra, đồng thời nói qua đại thiếu gia nghiêm lệnh cấm chỉ truyền ra ngoài, chỉ là gã thật sự có chút phần nộ bất bình mà nói ra thôi.

Do đó, chuyện này tự nhiên truyền vào tai Vương Văn Thù. Nhưng đối với vị mẫu thân cưng chiều đứa con vừa mới tìm về đến cực điểm này thì sao có thể nở trách cứ hắn, chỉ là đi an ủi Diệp Vô Vân vài câu, đối với Diệp Vô Thần thì một chữ không nói, cứ coi như chưa có chuyện gì từng xảy ra.

Mà Diệp đại tướng quân và Diệp lão gia tử hai ngày tới đều bởi có việc mà không về nhà.

Diệp Vô Thần ước sao Diệp Vô Vân tiếp tục ẩn nhẫn như vậy, bằng không một ngày nào đó hắn thực sự nhịn không nổi muốn bộc phát thậm chí bạo lộ, thì mình sẽ mất đi một món đồ chơi cực tốt. Cuộc sống nhàm chán sao có thể không có một chút kích tình chứ.

Ngày hôm sau, Diệp Vô Thần lại sai Diệp Thất dẫn hắn đi dạo Thiên Long Thành cả ngày, đem tổng thể những nơi phụ cận nên đi và không nên đi đều dạo qua một lần, đồng thời ghi tạc bố cục và vị trí các kiến trúc, cửa hàng ở đó. Ban tối, sau khi tắm rửa xong cho Ngưng Tuyết, hắn lại vô thanh vô tức ra ngoài một chuyến, chỉ là lần này khi đi ngang qua phòng ngủ của Diệp Thủy Dao, thì khung ‘cửa sổ trên mái nhà’ kia đã đóng lại rất chặt rồi.

Lúc trở về, trong tay Diệp Vô Thần đã nhiều thêm một tờ giấy cứng nạm vàng, giống y như đúc tờ nhìn thấy trên bàn Diệp Thủy Dao khi trước, chính là giấy mời cuộc đấu ngày mai. Điểm khác duy nhất chính là bên trên viết tên của Diệp Vô Vân.

Cuộc thi đấu ngày mai chẳng phải có tiền là có thể được xem, do hoàng đế đến sân, nên công tác an toàn không thể xuất hiện bất cứ sơ sẩy gì, cho nên tuyệt đối không phải đám người thấp kém có thể góp mặt. Mà người góp mặt không một kẻ nào không phải người có quyền có thế, hơn nữa trong số đó là vương công quý tộc ở Thiên Long Thành, bao gồm cả tuần phủ các thành, cự phú giàu có một phương...

Mà gia tộc lớn như Diệp gia, đương nhiên sẽ được mời đến trịnh trọng nhất. Sử dụng chính là thư mời nạm vàng hiếm có.

Diệp Vô Thần ấn ngón tay lên chữ ‘Vân’ kia, đầu ngón tay lấp lóe lên quang mang vô sắc khó thể phân biệt. Theo sự di động của ngón tay, nét mực đen kịt kia liên tục bị hút đi như bốc hơi, tận đến khi không để lại một dấu vết nào. Tờ giấy trắng tinh như lúc đầu, càng không có bất kỳ dấu vết từng bị tổn thương nào cả.

Diệp Vô Thần cầm bút, dựa theo bút tích bên trên viết lên một chữ ‘Thần’ ở vị trí chữ ‘Vân’ lúc trước, sau đó đặt bút về, gấp một cái, lên giường đi ngủ.

Vào ngày hôm sau khi Diệp Vô Thần tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, Tiểu Lục nghe thấy tiếng động bèn liên tục gõ cửa nói:

- Thiếu gia, hôm nay phu nhân ra ngoài, tầm tối mới có thể trở về, bữa sáng đã chuẩn bị xong, mời thiếu gia và Ngưng Tuyết tiểu thư...

- Ta biết rồi, người vào đi. –Diệp Vô Thần giọng điệu rã rời nói, dụi dụi đôi mắt lim dim, búng ngón tay, chốt cửa đã bị mở ra.

Lúc này hiển nhiên đã qua thời gian mở màn thi đấu, Diệp Vô Thần dường như không hề vội, mặc quần áo, cột tóc dưới sự hầu hạ của Tiểu Lục, sau đó dẫn Ngưng Tuyết không nhanh không chậm ăn qua bữa sáng, lúc này mới bước ra khỏi Diệp phủ, sau đó rất không khéo đụng phải Diệp Vô Vân đồng dạng cũng muốn ra ngoài.

Vẻ tươi cười trên mặt Diệp Vô Vân có đôi chút gương gao, gã mở miệng hỏi:

- Vô Thần đệ, lại đi dạo phố à?

- À, không phải nói cái học viện hoàng gia gì gì kia có thi đấu sao, không có việc gì thì đi xem chút. –Diệp Vô Thần thuận miệng nói, mí mắt không buồn ngược lên.

- Điều này... Vô Thần đệ, đó không phải so đấu bình thường, nếu không có giấy mời thì không thể vào được. Vô Thần đệ đường như...

- Nào người nhúng xuống nước đi, với thực lực của Diệp gia ta, cả Thiên Long Quốc có chỗ nào ta không thể đi? Ai dám cản ta, ta muốn đầu hất! –Diệp Vô Thần khinh miệt liếc gã một cái, sau đó hừ lạnh một tiếng, dẫn Ngưng Tuyết bước mau về phía trước, không thèm để ý tới gã nữa.

44. Chương 45: Học Viện Hoàng Gia Thiên Long

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 45: Học viện hoàng gia Thiên Long

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Diệp Vô Vân ngậm miệng không nói, trong lòng thầm cười lạnh. Với quyền thế của Diệp gia, câu nói này của Diệp Vô Thần ở trong trường hợp thông thường có lẽ không tính là khoa trương, nhưng duy chỉ có cuộc so đấu đích thân hoàng đế giám sát này thì... Kể không có thiệp mời thì ý nghĩa cho việc không muốn cho hân góp mặt, hoặc lực ảnh hưởng không đủ không có tư cách góp mặt, cho dù là thiếu gia Diệp gia cũng chẳng ăn thua.

Xưa kia trên dưới Diệp gia đều được liệt vào danh sách mời, ngoại trừ Diệp Vô Thần do nguyên nhân thân thể mà không cách nào góp mặt, mà khi chế ra thiệp mời lần này Diệp Vô Thần căn bản chưa trở về, cho nên tương tự cũng không có phần của hân.

Học viện hoàng gia Thiên Long ở phía đông hoàng cung, cách đây rất gần. Chiếm diện tích cực lớn, ngoại trừ khí thế tràn đầy hiển lộ rõ ràng, tòa học viện hoàng gia này còn được xây dựng từ rất lâu, là học viện tôn quý nhất Thiên Long Quốc, không đâu bằng được. Trong này tập hợp văn, võ, ma pháp, tất cả các hệ, lão sư ở trong đó cũng không có một ai là nhân vật đơn giản. Chỉ là, điều kiện vào học trong học viện hoàng gia Thiên Long cực kỳ hà khắc, hoặc là hoàng thân quốc thích, đại phú đại quý, hoặc khi báo danh biểu lộ ra thiên phận cực cao mà thông qua, hoặc là hoàng gia đặc biệt cho phép. Cho nên người thường tha thiết ước mơ mà không được vào.

Học viện... Thứ này ở trong lịch sử Hoa Hạ cổ đại chưa từng xuất hiện qua, xem ra tuyệt đối không thể lấy Hoa Hạ cổ đại làm tham chiếu đánh giá thế giới này, Thiên Thần đại lục có quy tắc của riêng nó. Diệp Vô Thần vừa nghĩ đến đây thì đã đi tới cổng học viện hoàng gia, cổng vào lúc này có hàng tá thị vệ canh giữ, mỗi người ai nấy đều tinh mang nội liễm, hiển nhiên đều là hạng thân thủ bất phàm.

Diệp Vô Vân chẳng cuống chẳng cuống theo ở đằng sau, trên mặt lộ ra vẻ xem trò hề.

- Xin hãy đưa thiếp mời của ngài ra. –Một thị vệ toàn thân giáp vàng đứng mực nói.

Diệp Vô Thần lấy tờ giấy vàng nọ vung lên. Vừa thấy thiếp mời màu vàng, thị vệ đó lập tức nghiêm mặt, trên mặt lộ ra vẻ cung kính:

- Công tử, mời.

Diệp Vô Thần gật đầu, kéo Ngưng Tuyết đi vào. Bước chân cố ý chậm lại, dường như đang chờ đợi điều gì đó. Trên giấy mời viết rõ tối đa có thể dẫn theo theo một tùy tùng, dẫn một đứa bé thì càng không có vấn đề gì.

Diệp Vô Vân sững sốt rõ ràng, trong lòng hoài nghi. Mà lúc này gã cũng đi tới trước mặt thị vệ, thị vệ đó nhìn thấy hắn liền nghiêm mặt, cung kính nói:

- Thì ra là Diệp công tử, thứ cho tiểu nhân mạo muội, xin hãy xuất trình thiếp mời của ngài.

Ít có người biết Diệp Vô Thần, nhưng thị vệ hoàng cung đa số đều biết Diệp gia Diệp Vô Vân.

Tay Diệp Vô Vân mò vào trong ngực, nhưng cái gì đều không sờ thấy, nhất thời hơi biến sắc. Bởi vì gã nhớ rõ tối qua đã kẹp thiếp mời trong áo mình, chẳng nhẽ là không cẩn thận rơi ra ngoài, hay là...

Gã bỗng nghĩ tới điều gì đó, nhướn mày, hô:

- Chậm đã, Vô Thần đệ, thiếp mời trong tay đệ là của ta!

- Hả? Lời này có ý gì? –Diệp Vô Thần quay người lại, trên mặt lộ ra vẻ không vui rõ ràng.

- Trong những thiếp mời đưa cho Diệp gia lần này vốn không có phần của đệ, tờ kia của đệ là từ đâu tới? Mà tờ trong tay ta lại vô cớ biến mất, đâu có chuyện trùng hợp như thế. Vô Thần đệ, ta nhiều lần nhường nhịn đệ, mà hiện giờ đệ lại làm cái chuyện trộm cắp với người nhà mình, thật sự là... quá khiến người ta thất vọng. –Diệp Vô Vân vẻ mặt phần nộ nói.

- Ý của người là nói ta trộm thiếp mời của người? –Diệp Vô Thần sắc mặt âm trầm, đồng thời trầm mặt quay lại.

- Vậy đệ dám để ta xem qua tên trên thiếp mời hay không?

- Vậy người mở to mắt chó của người nhìn kỹ cho ta! –Diệp Vô Thần hừ lạnh một tiếng, tiện tay vung lên, vút tờ thiếp mời nạm vàng nọ lên tay tên thị vệ đang tròn mắt. Gã vội vã cầm hai tay nhìn kỹ, theo đó trên mặt lộ ra vẻ cổ quái, nói với Diệp Vô Vân:

- Diệp công tử, đây... đây đích thật không phải thiếp mời của ngài.

Diệp Vô Vân một tay đoạt lấy, lại nhìn thấy bên trên viết rõ ràng ba chữ ‘Diệp Vô Thần’, hơn nữa tuyệt không có bất cứ dấu vết xóa sửa nào, càng không có khả năng ngụy tạo. Sắc mặt Diệp Vô Vân nhất thời đổi từ đỏ sang đen, không dám nói thêm một câu nào nữa.

Diệp Vô Thần giật lấy thiếp mời từ trong tay gã, cười lạnh:

- Mắt chó của người nhìn thấy rõ ràng rồi chứ? Thật là buồn cười, nói với người một lần nữa, Diệp gia cho người một cái mạng, thì người cứ ngoan ngoan làm chó ở Diệp gia ta là được, đừng thật tự coi mình thành đại thiếu gia gì đó, người tính là thứ gì.

Chẳng thèm liếc Diệp Vô Vân mặt đang xanh mét, Diệp Vô Thần ưu nhã dậm bước chân đi vào trong.

- Diệp công tử, nếu không có thiếp mời xin hãy trở về đi. Xin đừng làm tiểu nhân khó xử, bởi vì hoàng thượng tự mình hạ lệnh...

- Hừ!

Hừ giận một tiếng, Diệp Vô Vân mất hết mặt mũi không muốn nán lại thêm một giây nào nữa, lòng đầy oán hận bước mau rời đi.

- Có món đồ chơi này, đời sống thật đặc sắc không ít nha. –Diệp Vô Thần cười tủm tỉm nói, khiến cho Ngưng Tuyết lên cười:

- Ca ca, hẳn thật sự rất đáng thương đó.

- Có lẽ vậy. Gã không có thù hận gì với ta, chỉ là với thân phận ta dùng trước mắt thì thù hận quả rất lớn. Nếu đã là địch nhân từng hại qua tính mạng ‘của mình’, vậy thì chẳng cần đồng tình, mà là cho hắn xuống địa ngục, xuống địa ngục rồi vẫn phải đạp thêm một cước, khiến hắn rơi vào vực sâu vạn trượng vạn kiếp bất phục.

Diệp Vô Thần hơi hột nói, Diệp Ngưng Tuyết cái hiểu cái không, chỉ có thể nhỏ giọng ứng tiếng.

Đây là một quảng trường rất lớn, xung quanh nghiêm trường ngồi chật người, trung tâm là một đài thi đấu rộng rãi. Đài thi đấu này bình thường là dùng để bộc lộ thiên phú khi tân sinh nhập học hoặc cho học viên đấu nội bộ, mỗi năm cũng được dùng để đấu võ năm ấy.

Trải qua đợt sàng lọc ngày hôm qua, có thể vào vòng đấu hôm nay chỉ có không tới ba mươi người, mà lúc này, thi đấu đã tới gần giai đoạn cuối, nhưng toàn trường vẫn không còn chỗ ngồi, bởi vì thi đấu càng về sau càng đặc sắc, cường giả đương nhiên đều dùng con bài ngửa sau cùng lên sân.

Liếc mắt nhìn, ước chừng vẫn còn ba ngàn người đang ngồi, trong đó càng có rất nhiều tuấn kiệt, nữ tử trẻ tuổi các nơi tụ tập bình thường đều trốn trong khuê phòng hoặc học viện, hiếm khi ra ngoài. Họ sao có thể nhịn ở mãi trong khuê phòng không ra.

Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết từ một góc ở đằng sau tiến vào, ánh mắt quét qua không hề phát hiện ra chỗ trống, vì thế trực tiếp đứng tại chỗ xem xung quanh. Lúc này trên đài đang có hai người lực lượng ngang nhau, một đao một rìu xé gió vù vù, mang theo tiếng ủng hộ hết đợt này đến đợt khác. Mà ánh mắt Diệp Vô Thần xuyên qua đài thi đấu, cái liếc đầu tiên là nhìn vào trung niên nam tử toàn thân mặc hoàng bào ở đối diện trung tâm, tuổi chừng bốn mươi, sắc mặt uy nghiêm, trang trọng, một cỗ uy áp vô hình cách từ rất xa loáng loáng truyền tới. Bên người y phân biệt có hai lão nhân tóc hoa râm, sắc mặt lạnh lùng, không chút động đậy, chính là hai trong số ba Thiên cấp cao thủ bên người hoàng đế, có hai người họ ở đó, hoàng đế có thể hoàn toàn an tâm.

Xem ra, người đó chính là hoàng đế Long Dận của Thiên Long Quốc.

Cách Long Dận không xa, hẳn lại nhìn thấy Diệp Nộ, Diệp Uy, Vương Văn Thù và Diệp Thủy Dao che nửa mặt đang ngồi cùng một chỗ. Chỉ là ánh mắt họ rơi lên sân đấu, không hề phát hiện ra hắn.

Nàng không ngờ cũng tới, Diệp Vô Thần hơi có đôi chút kinh ngạc.

45. Chương 46: Lãnh Nhai

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 46: Lãnh Nhai

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ô? Diệp huynh đệ, còn có Ngưng Tuyết muội muội, các người cũng tới rồi.

Diệp Vô Thần nương theo thanh âm quay đầu, phát hiện Long Chính Dương vẻ mặt tươi cười đang ngồi ở hàng sau cùng. Y vừa vẫy tay, hai người vốn ngồi bên phải y lập tức cung kính rời khỏi chỗ ngồi. Diệp Vô Thần cũng không khách khí, kéo Ngưng Tuyết ngồi xuống, cười hỏi:

- Lấy thân phận tôn quý của Long đại ca, sao lại chịu thiệt một mình ngồi trong góc thế?

Long Chính Dương lắc đầu cười khổ nói:

- Ta hận mình thường xuyên lười nhác, bất kể văn võ đều kém quá xa so với đám thiên chi kiêu tử chân chính này, nên tự biết xấu hổ mà.

- Lời này ta không dám gạt bừa, Long đại ca thân là thái tử một nước, tương lai ắt đứng trên bọn họ rất xa. Họ có thể dùng võ tự bảo vệ mình, dùng võ giết người, mà Long đại ca tự có ngàn vạn vạn người bảo vệ, thuận miệng nói một câu thì có thể dễ dàng tước đi hay cứu vớt cả ngàn vạn sinh mạng. Long đại ca hà tất phải cảm thấy hổ thẹn. –Diệp Vô Thần nói.

- Lời tuy rằng là thế nhưng nếu ta là một phàm phu... Ai, không nhắc tới nữa. Diệp huynh đệ, với năng lực của ngươi, vì sao không thử tham gia thi đấu lần này. Ta nghĩ với thân thủ của Diệp huynh đệ, nhất định có thể hiển lộ thần uy.

Diệp Vô Thần lắc đầu, không nói gì.

Dùng quy tắc phân chia cấp độ của thế giới này thì thấy, thực lực hai người trên đài hẳn đều là thất cấp hoặc bát cấp. Tuổi còn trẻ có thể có thân thủ như vậy đã cực kỳ khó, không hổ là người có thể bộc lộ tài năng trong đám thiếu niên cường giả toàn quốc.

“Cheng” một tiếng giòn vang, kẻ tay cầm trường phủ nọ đã bị đánh ngã xuống đất. Mũi kiếm của thiếu niên cầm kiếm chỉ lên yết hầu gã, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý rõ ràng. Người trẻ tuổi có thực lực đại đa số đều tâm cao khí ngạo, những điều này tuy theo sự thành thực của tâm cảnh họ mà dần thay đổi.

- Đến lúc này chỉ còn có ba người cuối cùng. Trông hiện tại, ai cũng đều biết người thắng cuối cùng sẽ không có người khác nữa. Lâm gia Lâm Khiếu, tuổi tuy mới gần đôi mươi, nhưng năm trước đã có thực lực thập cấp, được công nhận là tuyệt thế thiên tài. Năm nay đương nhiên lại có tăng tiến. Hẳn là không có gì trì hoãn nữa. –Long Chính Dương nói.

Bát cấp đã được liệt vào hàng ngũ cao thủ, thập cấp là cao thủ trong cao thủ. Mà nếu đạt tới Linh cấp, thì đã đủ để khai tông lập phái. Thiên cấp có thể làm nhất đại tông sư. Chỉ vịn vịn không đến hai mươi tuổi đã đạt tới thực lực thập cấp, có lẽ không cần tới vài năm là có thể đến Linh cấp, chưa đến trung niên có thể đạt đến Thiên cấp. Ngoại trừ Kiếm Thần người người ngưỡng mộ, thì bảy đại Thiên cấp cao thủ của Thiên Long Quốc được công nhận không ai không phải là thiên tài trong thiên tài, nhưng đều là sau sáu mươi mới ngộ ra Thiên đạo.

Thập cấp... Thực lực Vô Thần quyết tầng thứ hai của mình hiện giờ, đối với thế giới này mà nói rốt cuộc là một độ cao thế nào.

Lúc này, một bóng đen vút lên đài thi đấu, nhảy lên là một nam tử toàn thân hắc y. Y vừa lên đài, không khí vốn sôi động bỗng trở nên yên tĩnh vài phần một cách quỷ dị, bởi vì trái ngược với chiến ý người tham dự khác phóng thích ra, hắn phóng thích ra chính là sát khí, hơn nữa lạnh buốt, sắc bén như thực chất, ngay cả một vài tiểu thư công tử thế gia không hiểu vũ kỹ đều cảm giác được một cỗ lãnh ý rõ ràng.

Là y! Xem ra ta tới vừa kịp. Ánh mắt Diệp Vô Thần chuyển lên sân đấu.

- Người này là ai? –Phía đối diện, Long Dận toàn thân hoàng bào bắt mắt giọng bình tĩnh hỏi, trên khuôn mặt vốn lạnh nhạt không chút gợn sóng lộ ra vẻ hứng thú rõ ràng.

- Kẻ này tên Lãnh Nhai, cũng có khả năng là tên giả. Hôm qua đã biểu hiện bất phàm, chỉ là khi y hạ thủ thì quá mức tàn nhẫn, hơn hai mươi người hôm qua giao thủ với y quá nửa đều tàn phế. –Một lão nhân ngồi trước mặt Long Dận quay người nói, thần thái nghiêm túc lạnh lùng. Y chính là viện trưởng của học viện hoàng gia Thiên Long, Hỏa ma pháp sư Lâm Viêm có thực lực Thiên cấp. Một thân phận khác là đệ ruột của Lâm gia lão lão chủ Lâm Cuồng. Mà y cũng là tổng chủ trì cuộc thi đấu lần này.

Long Dận khẽ gật đầu:

- Bất kể hôm nay thi đấu thế nào, chỉ dựa vào cổ khí thế này của y liền phải lưu y lại. Nếu y không muốn lưu lại... thì cứ thưởng cho gấp đôi, sau đó tùy theo y vậy. Đây sẽ là một con rắn độc cực độc, nếu trung thành với ai thì ắt sẽ là lợi kiếm trong tay kẻ ấy, nếu ép buộc y, y thà cắn ngược lại cũng sẽ không khuất phục.

- Vi thần hiểu rồi.

Dưới ánh mắt và khí thế của thiếu niên áo đen, thiếu niên cầm kiếm vốn đang đầy dặc ý chưa chiến đã run, không ngờ ở ngay trước mặt mọi người lại lui về phía sau một bước, mà ngay trong cái chớp mắt này, thân thể thiếu niên áo đen đã như tia chớp đâm về trước, bàn tay lấp lóe hàn quang, đâm xuyên qua người.

Thiếu niên cầm kiếm kêu thảm một tiếng, thanh trường kiếm kia 'Keng' một tiếng rơi trên đất, song song rơi trên đất còn có cánh tay phải cầm kiếm nọ.

Trong sân nhất thời phát ra một trận náo động, xen lẫn tiếng thét chói tai hoảng sợ của đám thiếu nữ, vài người thậm chí bị dọa dùng tay che kín mặt mình, không còn dám liếc thêm một cái nào nữa.

Thiếu niên áo đen đâm thủng thân thể thiếu niên cầm kiếm đồng thời chặt tay hắn quay lưng về phía hắn không thèm ngoái đầu, ngay cả vẻ mặt đều không có một chút biến hóa nào, phẳng phất như chỉ là làm một việc nhỏ nhất không đáng kể. Đằng sau y truyền tới từng tiếng hét thảm đứt gan xé phổi, sau đó thanh âm rốt cuộc đã ngừng, không ngờ hắn đã hôn mê trong cơn đau đớn kịch liệt và kinh khủng cực độ.

Song, trong sân lại chẳng có bao nhiêu tiếng trách cứ. Bởi vì trong quy tắc thi đấu đã viết rất rõ ràng: trong khi thi đấu khó tránh khỏi thương vong, không được truy cứu hoặc trả thù.

Vài người lên đài khiêng thân thể người nọ đi, đồng thời dọn dẹp qua loa máu tươi vung vãi đầy mặt đài. Diệp Vô Thần thảm thở dài: đây rốt cuộc là tuyển chọn nhân tài hay là đang hủy hoại nhân tài đây.

Mà cao thủ chân chính thật sự sẽ tham gia thi đấu như vậy ư? Diệp Vô Thần lắc đầu: không thể! Tham gia thi đấu như vậy đơn giản là vì danh lợi địa vị, mà trong lòng kẻ có những tạp niệm này sẽ khó thành cao thủ chân chính. Ngay cả thiếu niên áo đen này, nếu không phải bởi hoàn cảnh bức bách, y cũng sẽ không tham gia.

Mà Sở Kinh Thiên mỗi ngày đều cười ha ha kia, dẫu gã ở đây, gã cũng tuyệt đối không tham gia thi đấu như vậy. Cao thủ chân chính, lại có mấy ai nguyện ý kính dâng tự do và cả cuộc đời cho hoàng thất.

- Thật mạnh! Lực bộc phát trong nháy ấy cực kỳ kinh người, khiến người ta khó lòng phòng bị. Chỉ là, y hạ thủ có phần hơi tàn nhẫn, đây dù sao cũng chỉ là thi đấu thôi mà. -Long Chính Dương than vãn nói.

- Không, chính bởi đây là thi đấu, cho nên y đã thủ hạ lưu tình. Chứ nếu không, lúc này y cắt đứt chính là cổ hắn. -Diệp Vô Thần nói, trong lòng đối với Long Chính Dương có chút phản đối. Ngay cả mức độ tàn nhẫn như vậy đều không tiếp thụ được, thì làm sao có thể trở thành đế vương.

- Một người như vậy không có khả năng không có tiếng tăm gì, vì sao ngày trước chưa từng nghe qua y.

- Y tên Lãnh Nhai. -Diệp Vô Thần nói. Cuộc đàm thoại giữa Lâm Viêm và Long Dận lúc này, hắn nghe vào tai không sót một chữ, mà đối phương thì không hề phát giác.

- Chẳng lẽ Diệp huynh đệ quen y?

- Không quen.

-

Chưa lên đài còn sót lại hai người cuối cùng, một người là Lâm gia Lâm Khiếu, một người khác lại là...

- Tại hạ Nam Cung Chân, vẫn mong vị huynh đệ này thủ hạ lưu tình.

Đây là một nam tử cao lớn nhìn qua khoảng hơn hai mươi tuổi, lời vừa dứt, hai tay gã cùng vung lên, hai tay đồng thời bốc lên một ngọn lửa màu đỏ - không ngờ lại là một kẻ biết thi triển Hỏa ma pháp.

46. Chương 47: Lâm Gia Lâm Khiếu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 47: Lâm gia Lâm Khiếu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Sắc mặt Lãnh Nhai vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng đôi mày hơi nhíu đã lộ rõ sự thận trọng trong lòng y. Đối mặt với ngọn lửa sắp tới gần người, y lại không tránh không né, tay phải cầm thanh đoản đao đen sì vẩy lên như tia chớp, nghênh đón ngọn lửa đâm về phía tâm tạng y, lại là đấu pháp lưỡng bại câu thương, phẳng phất như nam tử lần đầu tiên gặp mặt này là cừu nhân không đội trời chung của y vậy.

Nam Cung Chân vô cùng kinh hãi, vội vã thu tay, bước chân lui mau, nhưng tiên cơ đã mất, bị từng luồng đao quang lạnh lẽo của Lãnh Nhai ép phải thối lui liên tiếp.

- Tuổi còn nhỏ không ngờ đã có thực lực thập cấp sơ gian, hơn nữa khí thể kinh người, người này rốt cuộc là... -

Lâm Viêm thấp giọng lẩm bẩm, sau đó trở nên trầm tư. Ở trong lòng y thắng bại trận đấu này đã phân, Nam Cung Chân là một thiên tài ma pháp, đã có thực lực cửu cấp sơ giai, nhưng năng lượng ba động đối thủ của hắn hiển lộ ra là cường giả thập cấp sơ giai mới có, cộng thêm khí thể của y, nên tổng thể thực lực của y ngang với thập cấp trung giai thậm chí cao giai.

Nhưng bất kể thế nào, Khiếu Nhi cũng sẽ không thua bởi y.

‘Xoạt’ một tiếng, trên cánh tay trái của Nam Cung Chân xuất hiện một miệng vết thương dài ngoằn sâu có thể thấy xương. Nếu hắn lui hơn muện vài bước, cả cánh tay trái đã bị chém xuống rồi. Hắn hít một hơi khí lạnh, ngọn lửa nơi tay phải vụt lên ép lui Lãnh Nhai, sau đó ôm tay trái nói:

- Quả nhiên nhân ngoại hữu nhân, tại hạ nhận thua.

Hắn ôm cánh tay trái xuống đài. Giọng điệu, động tác vô cùng dứt khoát, trên mặt cũng không xuất hiện vẻ ủ rũ gì. Lời đánh giá Diệp Vô Thần dành cho hắn là: tương lai sẽ là một nhân vật.

Lúc này, trong góc quảng trường bỗng truyền đến một tiếng réo nhỏ vang vọng, đồng thời một thân ảnh màu trắng phóng lên trời, vẽ ra từng luồng bạch ảnh hoa lệ giữa không trung, đồng thời ở không trung xoay tròn ưu nhã vài lần để mượn lực, sau đó như một chiếc lá nhẹ nhàng đáp xuống đài, động tác ung dung thoải mái, phiêu, tự nhiên xuất trần.

Sự xuất hiện của hắn khiến không khí trong sân nhất thời òa lên, khắp sân đều là tiếng nam nữ hô to chói tai lẫn lộn, đình tai nhức óc, thậm chí ngay cả hoàng đế ở sân đều không khỏi ngoảnh lại nhìn. Sắc mặt hoàng đế luôn luôn nghiêm túc lúc này lại cũng lộ ra chút tươi cười quý mến, quả nhiên sủng ái con trưởng Lâm gia như trong đồn thổi.

Toàn thân áo trắng, thân cao bảy thước, diện mạo như ngọc, sắc mặt ôn hòa, khóe miệng phủ lên một nụ cười hờ hững, nhưng không chứa bất kỳ vẻ kiêu căng nuông chiều nào, khiến người ta vừa nhìn sẽ dễ dàng sinh ra hảo cảm.

- Cuối cùng lại có thể được xem Lâm công tử biểu diễn rồi.

- Lâm công tử lên đài, ai dám tranh phong.

- Ôi! Khuyển tử nhà ta nếu có thể có được 1/10 của Lâm công tử, ta chết cũng nhắm mắt rồi.

- Lâm công tử cố lên, cố lên!

- Lâm gia xuất hiện tuần kiệt như thế này, thật là tổ tiên tích đức mà!

.....

.....

Bên tai toàn là ca ngợi và cảm thán, lại không có một lời gièm pha nào, Diệp Vô Thần thấp giọng nói:

- Một nam nhân rất có lực sát thương.

- Lâm gia Lâm Khiếu được công nhận là kỳ tài trăm năm khó gặp, văn võ song toàn. Danh vọng của hắn ở Thiên Long Thành so với kẻ được gọi là thái tử như ta đều mạnh hơn nhiều. –Long Chính Dương có chút ít cảm khái nói. Mẹ đẻ của y –đương kim hoàng hậu là muội muội của Lâm gia gia chủ, mà Lâm Khiếu này đương nhiên là biểu đệ của y, chỉ là đã nhiều năm không qua lại.

Trên ghế khán giả, Lâm gia lão gia chủ Lâm Cường ngồi cùng một chỗ với Diệp Nộ cười tủm tỉm hưởng thụ tiếng ca ngợi đã tai, sau đó đầy chân chọc nói với Diệp Nộ ngồi bên cạnh hắn:

- Lâm lão tướng quân, nghe nói cháu ngài đã tìm được về, sao không thấy nó ở bên ông nhỉ.

Diệp Nộ hừ giận một tiếng, trực tiếp ngậm miệng không nói. Thấy thần thái ghen khuất lửa giận không lời ứng đối của hắn, toàn thân Lâm Cường thoải mái gần như muốn bay lên. Trên dưới Thiên Long Thành ai ai chẳng biết cháu hắn là một thiên tài danh chấn Thiên Long, mà cháu Diệp Nộ lại là một kẻ vô dụng ai nấy đều biết.

- Ha ha ha ha! Con gái ngoan, đây chính là phu nhân ta tìm cho con, không tồi chứ, ha ha ha ha!

Thanh âm thô lỗ đến cực điểm này phảng phất như một tiếng sấm rền, trực tiếp áp chế toàn bộ tiếng ồn ào trong sân. Ánh mắt Diệp Vô Thần bị hấp dẫn tới, liếc mắt đã nhìn thấy một người trung niên mặt đầy râu đen, tướng mạo thô lỗ ngông cuồng, thân thể cao lớn thô kệch. Tuổi đã gần năm mươi, không thêm nói áo mũ trên người lộn xộn xộn, không ngờ còn có mấy lỗ thủng to to nhỏ nhỏ, lộ ra cơ nhục ngăm đen. Lúc này y đang vênh mặt bắt chéo chân ngồi ở đó, cười khoan khoái, lộ ra răng vàng đầy mồm.

- Cha... Đừng lớn tiếng như thế mà. –Bên người y, một thân ảnh nhỏ nhắn lay nhẹ y một cái, phát ra thanh âm mềm mỏng dịu dàng. Ánh mắt Diệp Vô Thần nghiêng sang bên, lập tức ánh mắt bỗng trở nên nóng bỏng.

Đây là một thiếu nữ đáng yêu tuổi chỉ khoảng mười lăm mười sáu, chỉ thấy nàng có một đôi mắt long lanh như hồ nước, trong veo động lòng người. Đường nét gương mặt thì duyên dáng tươi xinh, phối hợp với đôi môi anh đào ướm át mềm mại, lộ rõ vẻ dịu dàng ôn nhu. Dung mạo tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành long lanh trong sáng, như phấn điêu ngọc mài, thật giống như chim sa cá lặn, hoa hờn liễu thắm, lại như một vị Dao Trì tiên tử từ trên trời giáng xuống, ngẫu nhiên rơi xuống nhân gian, không dính một hạt bụi trần nào.

Mà trên vai nàng đậu một con chim màu xanh, kích cỡ thông thường, mỏ dài nhọn, cùng chim bình thường không có khác biệt gì quá lớn.

Diệp Vô Thần nhất thời có chút dờ dẫm. Mà giai nhân xinh đẹp tuyệt mỹ như thế ngồi cùng một chỗ với một nam nhân cao lớn thô kệch, càng lộ rõ vẻ lung linh yếu đuối của nàng, khiến người ta không khỏi sinh lòng yêu thương.

- Người đó chính là gia chủ của Hoa gia Hoa Chấn Thiên, bên cạnh là độc nữ Hoa Thủy Nhu của y, hôm nay hắn đã tròn tuổi mười sáu, ai ngờ rằng cô bé bện tóc đuôi sấm năm xưa, giờ đã như thần tiên hóa người. Có lẽ không lâu nữa sẽ đến ngày thành hôn rồi. –Long Chính Dương nói.

- Nàng được gả cho Lâm gia Lâm Khiếu đúng không? –Diệp Vô Thần hỏi, ánh mắt vẫn rơi lên người Hoa Thủy Nhu, quan sát tỉ mỉ thần thái của nàng mỗi một giây.

- Không sai. Trên dưới Thiên Long Thành ai nấy đều biết, được ca tụng là xứng đôi tuyệt thế. Cho nên mấy năm nay người ngưỡng mộ Hoa gia tiểu thư nhiều không kể xiết, nhưng chưa từng có ai tới Hoa gia cầu hôn. Chỉ là đạo trước Hoa Chấn Thiên từng nói ắt phải sau khi tròn mười sáu tuổi mới gả con gái, muộn nhất cũng là năm nay.

Diệp Vô Thần trầm mặc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thần bí khó dò.

- Được được, nếu con gái ngoan đã bảo nhỏ giọng, vậy thì nhỏ giọng. Thế nào con gái ngoan, có hài lòng không? Bấy ngày sau con sinh nhật mười sáu tuổi, đến khi ấy sẽ lo liệu chuyện vui cho các con, thế nào?

- Hết thấy đều dựa vào cha làm chủ. –Hoa Thủy Nhu nhỏ giọng nói, nàng là một thiếu nữ yếu đuối vâng lời đã thành quen, đừng nói đối phương là một công tử trẻ tuổi, cho dù là một vị trung niên đại thúc nàng cũng sẽ nói một câu “Hết thấy đều dựa vào cha làm chủ”.

- Ha ha! Được, nói chung lão từ nhìn tiểu tử này rất thuận mắt, xứng với con gái ngoan của ta.

Hoa Chấn Thiên năm nay bốn mươi chín tuổi, hơn ba mươi tuổi mới có một người con gái như vậy, quả thực cưng chiều đến mức hết thuốc chữa, hận không thể hái hết toàn bộ trăng sao trên trời xuống cho con gái làm kẹo đường ăn. Song Hoa Thủy Nhu trưởng thành dưới hoàn cảnh cưng chiều này lại không hề có chút khí thế của tiểu thư được nuông chiều nên có, ngược lại vô cùng nhu thuận. Chẳng những không vênh váo, ngược lại rất dễ xấu hổ, hiếm khi đi ra khỏi cửa, không dám tiếp xúc với người lạ, càng không dám tới chỗ đông người. Thật sự điềm đạm như nước, có thể dễ dàng kích phát ra lòng thương yêu sâu trong nội tâm nam nhân.

47. Chương 48: Phá Phong Nhận

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 48: Phá Phong Nhận

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Lỗ tai Lâm Khiếu rất thính, lại cố ý lưu tâm thanh âm bên đó, nghe thấy Hoa Thủy Nhu ưng thuận, nội tâm y dâng lên niềm vui sướng mãnh liệt, hơi nghiêng đầu, cười nhàn nhạt với Hoa Thủy Nhu, Hoa Thủy Nhu vừa hay nhìn về phía bên này, nhất thời như bị giật mình tránh ánh mắt, hai gò má ửng hồng.

Phản ứng trời sinh ấy được Lâm Khiếu tự nhiên coi thành vẻ xấu hổ ngượng ngùng của thiếu nữ, trong lòng càng thỏa mãn vô hạn. Y từ lần đầu tiên nhìn thấy Hoa Thủy Nhu đã say mê như điên đảo, bởi vì nàng chẳng những có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, càng có sự ôn thuận mềm mỏng mà tất cả nam nhân đều tha thiết ước mong. Mấy năm gần đây y cứ cách vài ngày đều lên thăm nàng một lần, lại không cho nàng biết. Mà Hoa Thủy Nhu rất lâu đã biết phu quân tương lai của mình là đại công tử Lâm gia, hôm nay lại là lần đầu tiên nhìn thấy.

Một tiếng hót nhỏ có phần u oán từ bên tai truyền ra. Hoa Thủy Nhu khẽ vỗ nhẹ chú chim xanh trên vai, nhỏ giọng nói:

- Tiểu Thanh dường như hơi đói rồi thì phải.

- Vị huynh đệ này thân thủ thật khá, tại hạ Lâm Khiếu. huynh đệ lúc này đấu liên tiếp hai trận, có cần nghỉ ngơi một lát hay không? –Lâm Khiếu nho nhã lễ độ nói.

Trả lời y chính là một tia hàn mang đậm thẳng về phía mặt y.

Lâm Khiếu ung dung cười, rút ra từ trong ống tay phải một thanh nhuyễn kiếm, thuận tay vung lên, chặn lấy đoàn nhận của Lãnh Nhai:

- Nếu đã như vậy, Lâm Khiếu ta đành kiếm chút tiện nghi này.

Một cổ lực lớn từ trên tay truyền tới, chấn đoán nhận của Lãnh Nhai gần như rời tay, y vội lui một bước, sắc mặt trở nên lạnh lùng. Ưu thế của y ở tốc độ, am hiểu xuất thủ như tia chớp khi người ta không chú

phòng bị, nhất kích tất sát. Nhưng với kiểu đối kháng chính diện ngoài sáng này, ưu thế của y gần như không có chỗ dùng.

Lâm Khiếu mỉm cười, tay phải thỏa sức vẩy ra, nhuyễn kiếm trong tay trong nháy mắt đã đan ra một tấm lưới kiếm không một kẽ hở úp lên toàn thân Lãnh Nhai, đồng thời dẫn theo từng trận kinh hô và ủng hộ của toàn trường.

Hai lão nhân bên người Long Dân sợ hãi động dung, một vị trong đó trầm giọng nói:

- Vị Lâm công tử này năm trước còn là thực lực thập cấp trung giai, hiện giờ lại đã là thập cấp thượng giai, đồng thời loáng thoáng có dấu hiệu đột phá. Phần thiên phú này thật khiến người ta khó có thể tin.
- Thật mạnh! –Diệp Vô Thần chau mày, hoàn toàn dời ánh mắt từ trên người Hoa Thủy Nhu đi, nhắm lên kiếm trong tay Lâm Khiếu, nắm bắt quỹ tích di động của thân kiếm.

Quần lấy nhau trong vài lần hô hấp, Lãnh Nhai đã bị bức đến bên đài, thân thể y bỗng nhảy lên, lại vọt lên cao vài thước, trực tiếp nhảy qua đỉnh đầu Lâm Khiếu. Mà kiếm của Lâm Khiếu thì theo đuôi mà tới, một kiếm đâm thẳng, cả người Lãnh Nhai ngửa mạnh về sau, thân kiếm gần như kề sát ngực y mà vút qua, sau đó y dẫm chân một cái, tức tốc lui về sau, thoát khỏi sự bao phủ của kiếm, sau đó cười lạnh lẽo nhìn Lâm Khiếu, trong đôi mắt đen nhánh lóe ra quang mang nguy hiểm.

Lãnh Nhai khép hai tay lại, từ một tay cầm nhận đổi thành hai tay. Lâm Khiếu cũng không công kích nữa, trường kiếm chỉ về trước, vẻ mặt mỉm cười nhàn nhạt. Sau khoảng thời gian trầm mặc ngắn ngủi, chân Lãnh Nhai bỗng bước lướt một cái, đoạn nhận trong tay khua như vật sóng vẩy, mãi đến khi thân nhận hoàn toàn mất đi bóng dáng, sát khí khóa chặt đối thủ. Chân mau chóng tiến về trước, hai chân giao thoa không hề theo bất cứ quy luật nào, thân ảnh đen thui trở nên mờ lung, phảng phất như từ vài hướng cùng nhau lao về phía Lâm Khiếu.

Tay phải Lâm Khiếu xiết chặt, đôi mắt nheo lại, nhưng không có động tác nào khác. Thân ảnh màu đen lập lờ bỗng thu liễm, một tia ngân quang bộc phát, vẽ ra một luồng ánh bạc bắn về phía sườn phải của y.

Chân Lâm Khiếu chưa nhúc nhích, tay khẽ rung một cái, trường kiếm trong nháy mắt huyền hóa ra vô số kiếm ảnh. Sau đó ‘cạch’ một tiếng khẽ vang, mũi kiếm chuẩn xác không chút sai lầm đâm lên đoạn nhận. Sau một sát na dừng lại đó, Lãnh Nhai kêu một tiếng đau đớn, liên tiếp thối lui năm bước mới đứng vững, đoạn nhận màu đen trong tay cũng rời tay văng ra, ‘keng’ một tiếng rơi xuống mặt đất lạnh lẽo.

Trên sân đấu nhất thời vang lên tiếng reo hò khoa trương. Lâm Khiếu có chút tiếc nuối nói:

- Người học chính là kỹ năng ám sát, lấy tốc độ và đâm lén làm chủ, phương diện công lực vốn khá yếu. Hiện giờ đối kháng chính diện người càng mất sạch ưu thế, trận đấu này, tại hạ thật là thắng không đẹp. Hiện giờ thắng bại đã phân, vẫn mong...

Thanh âm Lâm Khiếu chưa dứt, sát khí xung quanh thân thể Lãnh Nhai phát ra bỗng lại mạnh lên mấy phần. Y gầm nhẹ một tiếng, tay không xông về phía Lâm Khiếu, ánh mắt Lâm Khiếu ngưng trọng, bắt đặc dĩ vùng kiếm đâm về phía vai gã, nhưng lập tức co rút con người, bởi vì trong tay Lãnh Nhai quỷ dị xuất hiện một tia lực mang, phút thất thần trong nháy mắt này, động tác trong tay y hơi dừng lại, chầm lục quang nọ xuyên qua trường kiếm trong tay y, sau đó đâm về phía ngực y.

Lâm Khiếu nhất thời không thể tránh né kịp, tuy rằng thân thể không tổn hại, nhưng y phục trước ngực đã bị xọc rách một lỗ hổng ngăn ngắt. Mà trường kiếm trong tay đã bị chặt đứt hoàn toàn, chỉ còn lại một thanh kiếm gãy.

Lãnh Nhai lúc trước bị Lâm Khiếu một kiếm đánh văng toàn thân khí huyết quay cuồng. Hiện giờ gã lại dốc hết sức lực bộc phát lần nữa nên tiếp đó đã hoàn toàn vô lực, không còn nhân cơ hội phát động truy kích ngay tiếp đó nữa. Đây là một nam nhân kiêu ngạo, không bao giờ chịu thua, nhưng vẫn luôn không thương tổn Lâm Khiếu mấy may, ngược lại bị y đánh văng vũ khí, nên gã không cam tâm.

Lâm Khiếu than thở một tiếng, như đang tiếc nuối thanh kiếm gãy trong tay:

- Binh khí thật sắc bén, nó chắc hẳn có một cái tên rất vang dội.

Đoản đao trong tay Lãnh Nhai lúc này chỉ dài khoảng năm tấc, toàn thân màu xanh, dưới ánh mắt trời lấp lánh ra thanh quang lạnh lẽo. Đúng lúc này, trên ghế chủ tịch bỗng truyền tới một tiếng hét kinh hãi:

- Phá Phong Nhận!

Cái tên Phá Phong Nhận ít có người biết, nhưng câu tiếp theo của thanh âm già nua kia đã khiến cả sân đấu đều trở nên có phần hỗn loạn.

- Phong Triều Dương là gì của ngươi!?

Phong Triều Dương!? Chiến Thần Phong Triều Dương của Đại Phong Quốc!

Sân đấu hoàn toàn xôn xao, Thiên Thần đại lục ai mà không biết, không sợ cái tên này. Y và Kiếm Thần Sở Thương Minh của Thiên Long Quốc năm ấy đều là tuyệt thế kì tài, chưa tới trung niên đã bước vào Thần giai người thường cả đời đều vô phương đạt tới, thậm chí thời gian tiến vào Thần giai so với Sở Thương Minh còn sớm hơn, tuổi cũng trẻ hơn vài tuổi so với ông. Mà đối với người Thiên Long Quốc mà nói, lại có mấy ai không căm thù cái tên này. Bởi vì Đại Phong Quốc từng gây nên vô số tai nạn cho Thiên Long Quốc, có vài lần gần như là tai ương ngập đầu. Mà Chiến Thần Phong Triều Dương là thần bảo vệ của Đại Phong Quốc ai này đều biết.

- Chiến Thần Phong Triều Dương một tay Trảm Phong Đao, một tay Phá Phong Nhận. Mà Phá Phong Nhận của y vì sao lại ở trong tay ngươi, ngươi rốt cuộc là ai? Tới Thiên Long Quốc chúng ta có mưu đồ gì? -Nói chuyện vẫn là một lão giả bên người Long Dận.

Lãnh Nhai lặng im không lên tiếng, hai tay nắm chặt, loáng thoáng phát run.

- Ngươi là người của Đại Phong Quốc? -Lâm Khiếu cũng nhíu mày hỏi.

- Chẳng trách ngươi ra tay tàn nhẫn như vậy, xem ra mục đích ngươi tới Thiên Long Thành ta tuyệt không đơn giản, hừ! -Lâm Viêm đứng vụt dậy, sắc mặt lạnh lùng, làm ra vẻ muốn nhảy lên đài thi đấu.

Sắc mặt Long Dận cũng trầm xuống:

- Trước tiên hỏi rõ y và Phong Triều Dương có quan hệ gì!

- Vâng, trước tiên để thần bắt y lại.

- Khoan đã!

Lâm Khiếu vẫy tay về phương hướng đó, nhả nhặn nói:

- Bệ hạ, nhị gia gia, cuộc đấu trước mắt còn chưa kết thúc, trước tiên có thể để ta đánh bại gã hay không. Nếu cuộc so đấu của Thiên Long Quốc chúng ta bị một người của Đại Phong Quốc làm gián đoạn, há chẳng phải khiến người ta chê cười. Thêm nữa, gã lúc trước đã đánh bị thương vài người của Thiên Long Quốc chúng ta, nếu không thể đường đường chính chính đánh bại gã xuống sân, há chẳng phải cũng khiến người ta xem thường Thiên Long Quốc chúng ta. Sau khi đánh bại, sẽ theo bệ hạ và nhị gia gia xử lý được không?

Lâm Viêm còn chưa mở miệng, Long Dận đã gật đầu cười nói:

- Nói rất hay, vậy cứ theo ý ngươi!

Trên khán đài cũng truyền tới từng đợt tiếng phụ họa:

- Lâm công tử, nói rất hay!

- Không sai, chúng ta phải đường đường chính chính đánh bại gã, để người Đại Phong Quốc biết được thần uy của Thiên Long Quốc chúng ta! Cho gã tâm phục khẩu phục!

Diệp Vô Thần thầm cười lạnh: hay cho một chiêu ‘mượn gió bẻ măng’, trong vài câu nói ngắn ngủi, lại đem một trận thi đấu đã không còn ý nghĩa biến thành cuộc chiến tôn nghiêm giữa hai quốc gia, mà sau khi chiến thắng sẽ nhận được vô số tán tụng hơn chiến thắng lúc trước.

Đang nghĩ nên dùng biện pháp gì lên đài, cơ hội lại tự nhiên xuất hiện. Ha ha ha ha....

48. Chương 49: Đồi Đầu (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 49: Đồi đầu (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Lâm Khiếu lấy đoạn kiếm trong tay chỉ về phía Lãnh Nhai:

- Bắt đầu đi, bắt kẻ người có ý đồ gì, trước tiên hãy kết thúc trận đấu này đã. Có lẽ, đây sẽ là một trận đấu cuối cùng của cuộc đời người. Dù sao người Đại Phong Quốc các người không được hoan nghênh ở Thiên Long Quốc chúng ta. Người không nên xuất hiện ở nơi này!

Đoạn kiếm và đoản nhận cùng lúc phát động, chưa chạm đã phân, sau đó lại hợp. Lại một tiếng va chạm ‘choeng’ vang lên, Phá Phong Nhận và đoản kiếm tiếp xúc nhau, mà lần này lại không chặt đứt lẫn nữa, chỉ là bên trên lưu lại một chiếc rãnh rất sâu. Lâm Khiếu lật tay vung lên, mũi đoản kiếm bỗng bắn ra một luồng bạch quang mỏng mang vào ngực phải Lãnh Nhai đang trở tay không kịp. Lãnh Nhai thối lui hai bước, lấy tay ôm ngực, rất nhanh máu từ trong lỗ thủng tuôn xối xả.

Lãnh Nhai biết mình đã thua hoàn toàn, trong lòng chỉ có hối hận. Hối hận mình nhất thời xúc động lộ ra Phá Phong Nhận, lại dẫn tới hậu quả như thế. Lúc này y dù muốn chạy cũng không còn cơ hội nữa rồi.

- Kiếm... Kiếm mang! Hắn không ngờ lại sử ra kiếm kiếm mang Linh cấp mới có thể phát ra! –Lão giả bên người Long Dận lại lần nữa phát ra một thét kinh hãi.

- Tuy rằng mỏng manh, hơn nữa chưa hoàn toàn thành hình, nhưng đích xác là kiếm mang. Xem ra, hắn không bao lâu nữa sẽ đột phá Linh giai. Đúng là hậu sinh khả úy! –Một lão giả khác cảm thán nói.

- Long đại ca, giúp ta trông nom Tuyết Nhi một lát.

- Tuyết Nhi, ngoan ngoãn ngồi ở đây đừng chạy loạn được không?

Dẫn dò xong, Diệp Vô Thần nắm nắm bàn tay Ngưng Tuyết, trong ánh mắt kinh ngạc của Long Chính Dương liền mỉm cười đứng dậy, sau đó không nhanh không chậm đi về phía đài thi đấu.

- Thắng bại đã phân, tái chiến tiếp vết thương của người sẽ nứt toác, với vị trí vết thương của người rất dễ dẫn tới nguy hiểm tính mạng. –Lâm Khiếu lạnh nhạt nói, sau đó quay người nói:

- Bệ hạ, nhị gia gia, thắng bại đã phân, xin hãy xử trí.

Thanh âm vừa dứt, bên tai chưa kịp vang lên tiếng hò hét điên cuồng như trong dự liệu, thì đã vang lên thanh âm của nam tử thanh niên trước.

- Chậm đã.

Thanh âm này không hề lớn, nhưng phẳng phát như có lực xuyên thấu khác loại truyền vào trong tai mỗi một người ở sân. Gần như tất cả mọi ánh mắt trong phút chốc đều tập trung lên một bóng người đang đi về phía đài thi đấu, bởi vì thanh âm này rõ ràng chính là do hắn phát ra.

- Đó là...

- Hình như là tiểu thiếu gia Diệp gia vừa mới tìm lại về... A! Chính là hắn!

- Chính là bệnh công tử của Diệp phủ?

- Không sai, có điều nghe nói hắn đã biến mất một năm, sau khi trở về bệnh đã khỏi hoàn toàn.

- Hần muốn làm gì? Chẳng nhẽ hẳn không biết đây là nơi nào ư?

.....

.....

Xung quanh đều bàn luận sôi nổi, đại bộ phận người lộ ra vẻ xem kịch vui, dám trong trường hợp này mở miệng cất ngang. Nếu không có lý do chính đáng, xem người lo liệu thế nào.

- Thần Nhi!? Nó sao lại tới đây! –Vương Văn Thù kích động đứng dậy. Diệp Thủy Dao sắc mặt luôn luôn bình tĩnh trong mắt cũng lóe lên một tia sóng gợn trong nháy mắt. Nàng kéo Vương Văn Thù ngồi xuống, khẽ lắc đầu với nàng.

Diệp Uy và Diệp Nộ hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt cực kỳ nhất trí, sau đó lại song song nhìn xuống một lời không nói.

Đi lên đài thi đấu, đây là lần đầu tiên Diệp Vô Thần chân chính xuất hiện trước mặt mọi người, Diệp thiếu gia khi trước ra ngoài còn khó, lâu dần bị hoàn toàn quên lãng. Lúc này hẳn mỉm cười đứng trong tầm mắt của đám người, gợi lên mảng lớn tiếng rĩ tai khe khẽ. Bởi vì bất luận tướng mạo hay khí chất của hắn hiển nhiên đều hơn Lâm Khiếu vài phần. Mà người sáng suốt đều nhìn ra được, ánh mắt hắn nhìn về phía Lâm Khiếu ấy vậy lại mang theo chút ý khinh thường.

Người này thật sự chính là thiếu gia Diệp gia trước kia bị tất cả mọi người khinh thường ư?

Chẳng chờ bọn họ bắt đầu chất vấn, Diệp Vô Thần đã hướng mặt về phía Long Dận, mở miệng trước:

- Vô Thần bái kiến hoàng thượng, Vô Thần về nhà đã ba ngày nay vẫn chưa có dịp được gặp bệ hạ, hiện giờ rốt cuộc đã toại nguyện. Xin thứ cho Vô Thần vô lễ, có vài nghi vấn muốn hỏi bệ hạ và vị Lâm đại nhân này.

Long Dận không nổi giận, ngược lại cười ha ha nói:

- Diệp gia cả đời vì nước, suýt nữa lại mất đi ái tử. Hiện giờ đã tìm người trở về thật là chuyện đáng mừng, trăm cũng cực kỳ cao hứng, đang chuẩn bị mấy ngày nữa tự mình tới thăm một phen. Có vấn đề gì cứ việc hỏi chỗ ngồi.

- Vô Thần tạ ơn bệ hạ ưu ái. –Diệp Vô Thần nho nhã lễ độ trả lời, sau đó hỏi:

- Vô Thần muốn hỏi, cuộc thi đấu lần này có quy định không cho phép người nước gã tham gia hay không?

Ánh mắt Long Dận chuyển về phía Lâm Viêm, Lâm Viêm đáp:

- Không hề có quy định này.

- Vậy có quy định khi tạo thương vong trong thi đấu cho người khác phải truy cứu trách nhiệm hay không?

- Cũng không có quy định này!

- Vậy thì người này có tạo thành nguy hại gì với Thiên Long Quốc chúng ta hay không? –Ánh mắt Diệp Vô Thần quét qua Lãnh Nhai.

-.....

- Vậy thì thật kỳ quái. Không biết người tên Lãnh Nhai này đã phạm phải tội gì khiến các vị muốn dẫn y mang đi xử trí. –Diệp Vô Thần vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Lâm gia và Diệp gia vốn không hợp nhau, Lâm Viêm là người trong Lâm gia đương nhiên nhìn Diệp Vô Thần rất không thuận mắt. Nghe vậy y nhíu mày, giận dữ nói:

- Nhóc con Diệp gia, ngươi là có ý gì, chẳng nhẽ ngươi muốn bao che cho tên người Đại Phong Quốc này? Diệp gia các ngươi có mưu đồ gì?

Một câu nói lại dính dáng đến cả Diệp gia, lửa giận của Diệp Nộ bỗng chốc bốc lên, ông vừa đứng dậy, còn chưa mở miệng, Diệp Vô Thần đã sắc mặt đại biến, giận dữ nói:

- Câu này của Lâm đại nhân là có ý gì? Diệp gia ta đời đời tận hiến cho đất nước, năm ấy từng lập biết bao công lao, Thiên Long Quốc ai ai đều có thể làm chứng, lại có mấy ai không biết Diệp gia ta một lòng trung thành, mấy đời tổ tông đều dâng cả cuộc đời cho Thiên Long Quốc. Năm xưa nhiều lần cứu vớt Thiên Long Quốc thoát khỏi nguy nan chính là Diệp gia ta, năm xưa luôn bảo vệ phía trước Thiên Long Quốc chính là Diệp gia ta, năm xưa giết người Đại Phong Quốc nhiều nhất chính là Diệp gia ta, năm xưa và hiện tại Đại Phong Quốc sợ hãi nhất cũng là Diệp gia ta... Mà không phải Lâm gia các người! Các người có tư cách gì hoài nghi Diệp gia ta, ngài có mặt mũi gì mà hoài nghi Diệp gia ta. Ta tuy kính trọng ngài là trưởng bối, nhưng cũng muốn hỏi ngài... Ngài rốt cuộc có mưu mô gì, Diệp gia ta và ngài rốt cuộc có cừ oán gì khiến ngài buông lời ác ngôn này!

Một bụng lửa giận của Diệp Nộ trong phút chốc biến mất sạch sành sanh, ông ngơ ngác nhìn Diệp Vô Thần một hồi, nhẹ nhàng ngồi xuống.

- Thần Nhi, nói rất hay! –Trên mặt Diệp Nộ lộ ra nụ cười mỉm.

Hai mươi năm hòa bình khiến người ta dần lãng quên chiến tranh năm xưa, cũng có phần lãng quên những chiến công hiển hách năm ấy Diệp gia từng lập. Một đoạn ấy khiến Diệp Nộ hồi tưởng lại những năm tháng chiến đấu anh dũng đầm máu đỏ, thấy chết không sờn, khỏe mắt loáng thoáng có chút ướt át, cũng khiến đám người nhớ lại vài lần Thiên Long đại nạn khi đó, là Diệp gia thề sống chết bảo vệ, lần này rồi lại lần khác đại phát thần uy giải cứu Thiên Long. Chiến công và uy tín của họ không ai có thể hoài nghi, cũng không ai có tư cách hoài nghi! Bởi vì nếu không có Diệp gia, Thiên Long Quốc hiện không biết còn tồn tại hay không. Mà cũng chính bởi Thiên Long Quốc có Diệp gia, nên Đại Phong Quốc bị Diệp gia đánh lui vài lần hai năm mươi nay không còn dám tùy tiện xâm phạm Thiên Long Quốc nữa.

Lời của Diệp Vô Thần tương tự cũng không chút dấu vết hạ thấp cả Lâm gia xuống một hồi, nhưng so sánh với những chiến công hiển hách của Diệp gia, lại khiến người ta cảm thấy không một chút quá đáng nào, ngược lại khiến họ tự nhiên nghĩ đến: có Diệp gia mới có Thiên Long, Diệp gia là thần thủ hộ của Thiên Long Quốc, Lâm gia người thì tính là cái gì, dựa vào cái gì mà nhắm vào Diệp gia!

Một vài người lúc này thậm chí dùng ánh mắt phần nộ nhìn về phía Lâm Viêm.

- Người... -Lâm Viêm một tay chỉ Diệp Vô Thần, râu đều dựng đứng cả lên, lại không đối đáp được câu nào.

49. Chương 50: Đối Đầu (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 50: Đối đầu (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Lâm Khiếu mỉm cười mở miệng nói:

- Diệp công tử, tính tình nhị gia gia ta có chút nóng nảy, tuyệt không có ý nhắm vào Diệp gia, ta thay nhị gia gia tạ lỗi về phía Diệp gia. Chỉ là, kẻ này là người Đại Phong Quốc, mà Đại Phong Quốc từng nhiều lần xâm phạm Thiên Long Quốc ta, gây nên tai nạn khắp nơi, dân chúng lầm than, có thể nói mỗi một người Đại Phong Quốc đều là địch nhân của chúng ta, chúng ta há có thể cứ thế buông tha.

- Người sợ người Đại Phong Quốc? –Diệp Vô Thần quay đầu nói.

- Lâm Khiếu ta từ khi sinh ra đã lấy Thiên Long Quốc làm kiêu ngạo, há có thể e ngại người Đại Phong Quốc! –Lâm Khiếu nhún mày nói.

- Vậy thì, người này chưa hề tạo thành bất cứ tổn hại gì với Thiên Long Quốc ta, vì sao phải bắt hắn lại? Đây chẳng phải một là biểu lộ Thiên Long Quốc ta thiếu độ lượng, không chứa chấp nổi người nước khác, hai là biểu lộ người Thiên Long Quốc ta sợ người Đại Phong Quốc họ, nhìn thấy một tên thì phải bắt một tên! Xin hỏi, có ai nghe nói qua người Thiên Long Quốc đi qua Đại Phong Quốc bị bắt vô cớ chưa?

- Lời Diệp công tử tuy không sai nhưng người cũng hẳn nhìn thấy bản lĩnh phi phạm của người này, nếu để sau khi gã gây tai họa rồi mới bắt, thì đã muộn rồi, sẽ khiến người ta chê cười. –Lâm Khiếu không nhường nhịn nói.

- Vậy bản lĩnh của Lâm công tử nếu vượt xa xa hẳn, có phải cũng muốn trước tiên bắt hắn lại, tránh gây ra tai họa hay không? –Diệp Vô Thần cười nói.

Lâm Khiếu hơi có vẻ bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ta là người Thiên Long Quốc, mà hắn, là người Đại Phong Quốc đối địch với Thiên Long Quốc ta!

- Xin hỏi Lâm công tử có chứng cứ nào xác nhận hắn là người Đại Phong Quốc?

- Diệp công tử hẳn cũng nghe thấy rồi, đoản đao trong tay hắn tên là Phá Phong Nhận, vốn là vật của Chiến Thần Phong Triều Dương của Đại Phong Quốc, nếu hắn không phải người Đại Phong Quốc, sao có thể có vũ khí của Chiến Thần Phong Triều Dương.

-Ồ, thì ra là thế, thụ giáo! –Diệp Vô Thần rất khiêm tốn gật đầu, vẻ mặt chợt tỉnh ngộ. Sau đó dời bước đến trước mặt Lãnh Nhai đang ngồi trên đất, tay trái vỗ nhẹ vào bả vai hắn một cái, tay phải nhẹ nhàng đoạt lấy Phá Phong Nhận trong tay hắn.

- Như vậy, hắn đã không còn Phá Phong Nhận gì kia nữa rồi, có phải đã có thể chứng minh hắn không phải người Đại Phong Quốc hay không. Mà thanh Phá Phong Nhận này bây giờ ở trong tay ta, Lâm công tử có phải định cho rằng ta là người Đại Phong Quốc, sau đó bắt lấy ta hay không? –Diệp Vô Thần ngẫm nghĩa đoản đao màu xanh trong tay, vẻ mặt nghiêm ngắc nói.

Lãnh Nhai kinh dị ngẩng đầu liếc Diệp Vô Thần. Bởi vì nơi tay trái hắn vừa vỗ xuống truyền tới một cỗ noãn lưu kì dị, lại khiến vết thương đầy máu nơi ngực phải của hắn ngừng đau đớn một cách kì dị, cũng ngừng chảy máu.

Thanh âm Lâm Khiếu dừng lại, lắc đầu nói:

- Diệp công tử có phần hơi cường từ đoạt lý.

- Chỉ dựa vào một kiện binh khí thì đã tùy tiện nhận định thân phận của một người, nói đến cường từ đoạt lý, tại hạ ở trước mặt Lâm công tử thật là cam bái hạ phong.

- Lời Diệp công tử không phải không có lý, nhưng thân phận hắn quá mức đặc thù, bởi vì Phá Phong Nhận dù sao cũng liên quan tới Phong Triều Dương của Đại Phong Quốc.

- Vậy xin hỏi Lâm công tử, năm xưa Phong Triều Dương có từng theo Đại Phong Quốc xâm nhập Thiên Long Quốc ta, hoặc dùng bất kỳ phương thức khác xâm phạm Thiên Long Quốc ta không.

-... Điều này quả thật chưa từng.

- Nếu đã như vậy, Phong Triều Dương và Thiên Long Quốc ta căn bản không có bất cứ thù oán nào, chỉ là y dùng lòng trung thành và tự do của mình hoàn toàn dâng hiến cho Đại Phong Quốc, bảo vệ thứ mình cần bảo vệ, lại chưa từng giúp Đại Phong Quốc làm chuyện tàn ác. Dám hỏi y đáng kính hay đáng hận? Mà chúng ta có nên gián tiếp nhằm vào Phong Triều Dương, từ đó dẫn tới lửa giận của y hay không đây?

-

- Vả lại, nơi đây chẳng những có Lâm công tử người, lại không biết có bao nhiêu tiền bối cao thủ có thể dễ dàng bắt người tên Lãnh Nhai này, nếu hắn thật sự có dụng tâm hiểm ác, hẳn há có thể tới nơi đây, hơn nữa dễ dàng lộ ra Phá Phong Nhận như thế. Chính bởi hắn không hề có tâm tư khác, chỉ đơn thuần là tới tham gia thi đấu, cho nên hắn mới không chút cố kỵ sử dụng Phá Phong Nhận. Hẳn quang minh lỗi lạc như thế, mà nếu chúng ta đối với hắn như vậy, truyền ra ngoài, Thiên Long Quốc chúng ta sẽ được ca ngợi hay là nhạo báng đây?

Hai người đều toàn thân áo trắng, mặt mang theo nụ cười mỉm, giọng điệu đối đầu, không hề nhượng bộ lẫn nhau, cả sân đấu nhất thời trở nên im thin thít, ai nấy đều nghe đến trở mắt cứng họng. Khiến họ không cách nào tiếp thụ nổi nhất chính là, Lâm Khiếu dưới hàng loạt lời lẽ sắc bén của Diệp Vô Thần mơ hồ rơi vào thế hạ phong.

Hắn thật là thiếu gia vô dụng không đỡ nổi của Diệp gia ư? Hay là hắn mấy năm nay đều luôn ỉn nhẩn, đều đang giả trụ ăn thịt hổ, dùng ngày hôm nay để bắt ngờ nổi tiếng.

Vương Văn Thù dụi mắt mình hết lần này tới lần khác, trợn tròn mắt lắm lắm:

- Đó... thật là con ta ư?

- Lãnh Nhai kia là người Đại Phong Quốc, ai nấy đều bài xích, lúc trước ngay cả ta đều cảm thấy cho dù xử quyết hắn ngay đương trường cũng không có gì không ổn. Bảo vệ hắn vốn nên rơi vào tình thế xấu tuyệt đối, thậm chí còn có khả năng bị tất cả mọi người bài xích. Nhưng Thần nhi miệng lưỡi khéo léo, từ từ nhắm trúng chỗ yếu hại, tránh né mâu thuẫn giữa Thiên Long và Đại Phong Quốc, thành công dẫn dắt tư duy của mọi người đi theo nó, ngay cả Lâm Khiếu cũng không ngoại lệ. Hiện giờ ta thậm chí cảm thấy xử trí Lãnh Nhai kia thật sự là rất rất không nên. Thần nhi... đã không phải Thần nhi chúng ta từng biết rồi. -Diệp Uy bình thần nói, khóe miệng nhếch lên vẻ tươi cười như có như không.

Mất đi trí nhớ, giành được cuộc sống mới. Đây có lẽ là một sự ban ơn của ông trời đối với Diệp gia.

Tính tình của Hỏa hệ ma pháp sư đại đa số đều dữ dằn như lửa, lúc này bị Diệp Vô Thần trắng trợn chỉ trích đã ghen một bụng lửa giận, lúc này thấy Lâm Khiếu hiển nhiên rơi vào thế hạ phong, Lâm Viêm rất cuộc không thể nhẫn nại được nữa, 'xoạt' một tiếng đứng dậy, chỉ vào Diệp Vô Thần hét lớn:

- Nhài con Diệp gia! Người luôn mồm bảo vệ tên người Đại Phong Quốc này rốt cuộc có dụng ý gì? Lão phu hôm nay chính là muốn bắt người này, cho dù thật sự chọc giận Phong Triều Dương thì làm sao, lão phu há sợ một con chó săn của Đại Phong Quốc!

- Ha ha ha ha... -Diệp Vô Thần nghe vậy liền cười như điên như dại, vẩy quạt ngọc trong tay nói:

- Lâm viêm trưởng xem ra tuổi tác đã cao, chẳng những lỗ tai có vấn đề, ngay cả đầu óc cũng bắt đầu có vấn đề rồi. Ta sinh ra ở Diệp gia Thiên Long, chưa từng đi tới Đại Phong Quốc, thì sao có thể bảo vệ Đại Phong Quốc. Ta bảo vệ chính là danh vọng và danh dự của Thiên Long Quốc chúng ta, bảo vệ chính là tôn nghiêm của Thiên Long Quốc chúng ta! Ta ngược lại muốn hỏi ngài một câu, ngài vì một người như vậy thậm chí tuyên bố không tiếc chọc giận Phong Triều Dương, Phong Triều Dương thân là Chiến Thần, sự cường đại của y đủ để rung chuyển trời đất, ngoại trừ Kiếm Thần Sở Thương Minh của Thiên Long Quốc ta, còn có ai có thể ngăn cản, ngài có thể ư? Nếu Phong Triều Dương thật sự bởi vậy mà trút giận lên Thiên Long, ngài tuổi tác đã một mớ chết thì cũng chết rồi, nhưng ngài dồn an nguy của hoàng đế bệ hạ vào đâu? Lại dồn an nguy của vô số con dân Thiên Long vào đâu? Mà có trợ lực này, Đại Phong Quốc vẫn luôn rục rịch cũng sẽ bởi vậy mà xâm phạm Thiên Long Quốc ta lần nữa... Ngài chẳng nhẽ muốn vì tư thù cá nhân, không tiếc liên lụy Thiên Long Quốc lại lần nữa đứng trước nguy cơ mất nước sao?

- Người...

- Thêm nữa, Phong Triều Dương trung thành vì nước, là bổn phận của con dân mỗi nước, đáng kính đáng phục, hiện giờ lại bị ngài gọi là chó săn. Ngài là đang ngấm mĩa mai tất cả thần tử tướng quân trung thành vì nước đều là chó săn ư!?

Từng thau *** vô cùng lớn liên tiếp ụp lên đầu Lâm Viêm, Lâm Viêm gần như hộc máu ngay đương trường, y một tay chỉ vào Diệp Vô Thần, toàn thân run rẩy nói không ra lời, mái tóc hoa râm từng sợi dựng đứng, trong nháy mắt bắt đầu lóe lên tia lửa 'lách tách'.

Ánh mắt một bộ phận người nhìn về phía Lâm Viêm càng thêm bất thiện, mấy kẻ tính tình nóng nảy thậm chí bắt đầu lộ ra vẻ căm giận. Diệp gia công tử nói hoàn toàn không sai, Phong Triều Dương tuy là người Đại Phong Quốc, nhưng mỗi người đều vì nước của mình, nên chẳng đúng cũng chẳng sai. Hơn nữa y vì Đại Phong Quốc cam nguyện dâng hiến cả đời mình, là hình mẫu của thần tử. Trung thần như vậy bị mắng là chó săn, đây chẳng phải gộp tất cả trung thần trong nước đều chửi vào trong đó thì là cái gì?

50. Chương 51: Võ Đấu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 51: Võ đấu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Được rồi, không cần nói nữa. –Một thanh âm nhàn nhạt uy áp vang lên, Long Dận vẫn luôn trầm mặc rồi cuộc đã mở miệng:

- Lâm viện trưởng tuy nói không thích đáng, nhưng cũng không hề có ý gì khác. Lâm viện trưởng, người trước tiên ngồi xuống.

Lâm Viêm gần như sắp nổi khùng chỉ đành mạnh mẽ áp chế cơn giận, nặng nề ngồi xuống, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chú Diệp Vô Thần, hận không thể đốt hắn thành tro.

Sau một hồi đấu võ mồm nảy lửa, Long Dận chẳng hề biểu lộ ra chút tức giận nào, ngược lại hân thưởng cười:

- Hai vị thiếu niên của Diệp gia, Lâm gia đều là nhân tài xuất chúng, tài hoa hơn người, tương lai ắt thành trụ cột nước nhà của Thiên Long Quốc ta, trầm trọng lòng rất yên lòng. Vô Thần nói không sai, cũng rất hợp ý trầm, Thiên Long Quốc ta tuyệt sẽ không sợ hãi Đại Phong Quốc, đích xác không nên vô lý nhằm vào tên người Đại Phong Quốc này để khiến người ta khinh bỉ. Mà Lâm Khiếu tương tự cũng là nghĩ cho an nguy của Thiên Long Quốc chúng ta, không muốn bởi vì nhất thời sơ ý mà dẫn tới chuyện ngoài ý muốn. Huống hồ trầm đã hạ lệnh, vua không nói chơi, khó có thể thu hồi, thật khiến trầm rất khó xử.

Hoàng đế đã mở miệng, trong sân sớm đã mau chóng an tĩnh. Diệp Vô Thần không tiếp lời, vẻ mặt vẫn cười vô hại như trước, hắn biết điều ‘khó xử’ trong miệng hoàng đế đơn thuần là nói hươu nói vượn, y nhất định đã nghĩ ra phải giải vò họ như thế nào.

- Thế này vậy, hôm nay thiên thời địa lợi, hai người lại là lần đầu tiên cùng đứng trên một đài, chỉ bằng nhân cơ hội này luận bàn một phen, lấy thắng bại quyết định được không? Ai thắng, trầm theo ý người đó.

Đề nghị này của Long Dận vừa ra, xung quanh vẫn an tĩnh một cách quỷ dị, lại không một ai xen miệng hoặc phụ họa. Bởi vì phương pháp này thật sự là... rất không công bằng! Lúc này cho dù là đứa ngốc cũng nhìn được ra, Long Dận rõ ràng đang thiên vị Lâm Khiếu, chẳng những muốn để hắn thắng chắc, mà còn có thể để y nhân cơ hội này làm nhục Diệp Vô Thần thậm chí cả Diệp gia một phen.

Công tử Diệp gia chẳng những không biết võ kỹ, mà lúc trước còn là một con ma ốm bệnh tật quanh năm. Cho dù hiện giờ thân thể hắn đã không việc gì, nhưng làm sao có thể là đối thủ của thiên tài Lâm Khiếu. Mà một vài người tu luyện võ kỹ ma pháp lại càng thâm lắng đầu, bởi vì trên người Diệp Vô Thần căn bản không có bất cứ dấu hiệu năng lượng ba động nào, hiển nhiên là một kẻ chưa từng tu luyện qua bất kỳ võ kỹ hoặc ma pháp nào.

Lâm Khiếu nhú mày, vừa muốn uyển chuyển cự tuyệt, bởi vì hắn có ngạo khí của mình, luận bàn với một kẻ trời gà không chặt thực sự là quá mất mặt, nhưng hắn còn chưa mở miệng, Diệp Vô Thần đã mỉm cười nói:

- Lệnh của hoàng thượng, Vô Thần sao dám không theo.

Lâm Khiếu vội chữa lời nói:

- Lâm Khiếu tuân lệnh.

Ngày trước hắn đối với thiếu gia Diệp gia này chỉ có khinh thường, ngay cả hứng thú đi gặp mặt một lần đều không có, hiện giờ là lần đầu tiên giao phong. Một hồi đấu võ mồm hắn đã rơi vào thế hạ phong, đối với hắn cũng từ khinh thường đến khiếp sợ, hiện giờ thấy vẻ thoải mái của hắn, nội tâm không khỏi âm thầm trở nên đề phòng. Đáp ứng thống khoái như thế, chẳng nhẽ hắn thật sự có chỗ ỷ vào? Nhưng lấy khí tức phán đoán, hắn rõ ràng là một kẻ không có bất cứ thực lực nào.

Diệp Vô Thần thẳng thắn đáp ứng ngược lại mang theo một trận chếp miệng, lại không có một ai cho rằng hắn có năng lực chiến thắng Lâm Khiếu. Có người thăm than vãn, có người thăm chế giễu.

- Điều này... Không được, không thể để Thần Nhi đấu với hắn. Đừng nói tỷ thí, Thần nhi ngay cả một con muỗi đều chưa từng đánh, vạn nhất bị thương thì làm sao đây. –Vương Văn Thù kinh hoảng đứng bật dậy, lại bị Diệp Uy kéo cánh tay nâng ngồi về, an ủi khuyên giải nói:

- Đừng lo lắng, về mặt Thần nhi chắc chắn, hiển nhiên đã có dự tính trước, nói không chừng nó ý kiến của riêng mình. Mà dưới trường hợp này, Lâm Khiếu nhất định cũng không dám thật sự đả thương Thần nhi đâu.

Vương Văn Thù cố ép không cho tim đập dồn dập, nhịn xuống hết mức mới không hét thành tiếng, nhưng trên dưới toàn thân đều sốt ruột bất an rõ ràng. Con trai là khối thịt trong lòng đứt ra, Diệp Vô Thần nếu bị thương tổn gì, so với việc cắt lên ngực nàng một đao còn đau hơn.

Diệp Uy sắc mặt bình tĩnh nhìn Diệp Vô Thần. Người có thể được Kiếm Thần tiên bối lựa chọn, thật sự là kẻ trời gả không chặt như biểu hiện bên ngoài ư? Hãy để chúng ta xem xem, người rốt cuộc còn ẩn giấu điều gì.

Lâm Cuồng sớm đã mặt đầy hơi hỏ, sự thiên vị của Long Dận ai cũng nhìn thấy rõ ràng. Y nghiêng đầu lại, về mặt an ủi nói:

- Diệp lão tướng quân, yên tâm đi, Khiếu nhi nhà ta sẽ thủ hạ lưu tình.

Diệp Nộ hừ lạnh một tiếng, chẳng thêm để ý tới y. Nội tâm tuy rằng khấn trương nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh như nước lặng. Ý nghĩ của ông và Diệp Uy hoàn toàn nhất trí.

- Ha ha ha ha, tiểu tử của Diệp gia có lẽ là không muốn sống nữa rồi, không ngờ dám tỷ thí với con rể tương lai của ta, con rể tương lai của ta chỉ cần một ngón tay là có thể chọc chết hắn, ha ha ha ha ha!

Lại là thanh âm như tiếng sấm, toàn sân mỗi một góc đều nghe thấy rõ ràng rành mạch. Hoa Chấn Thiên về mặt thống khoái, phảng phất như nhìn thấy con rể tương lai của mình phát uy là chuyện cao hứng nhất trên đời vậy. Hoa Thủy Nhu xinh xắn bên người y che hai tai, sau đó nhẹ giọng hờn dỗi:

- Cha... nhỏ giọng thôi.

Hoa Chấn Thiên vội che miệng mình, sau đó xấu hổ cười cười với con gái.

Hai người đã đứng đúng vị trí trên đài, về mặt hờ hững như nhau. Lãnh Nhai đã lui xuống đài, ôm ngực ngồi về vị trí lúc trước người tỷ thí vào sân, sắc mặt vẫn lạnh dọa người, nhưng đã ít có người chú ý đến gã, bởi vì nhân vật chính hiện giờ đã không còn là gã nữa, tiêu điểm ánh mắt đã bị Diệp Vô Thần thành công kéo lên người mình. Gã sẽ không trốn, đừng nói gã không thể, cho dù có thể, hắn cũng sẽ không như vậy.

Lâm Viêm oán hận liếc Diệp Vô Thần, sau đó trầm giọng nói:

- Trong khi tỷ thí đao kiếm không có mắt, nếu không may bị thương thì chỉ có thể trách kỹ không bằng người, cho dù tàn phế cũng không truy cứu!

Đây dường như là phân biệt cho Lâm Khiếu và Diệp Vô Thần một ám hiệu, Diệp Vô Thần nhếch mép, sau đó ngoắc Lâm Khiếu nói:

- Lâm đại công tử, vừa nãy ngươi đã ác chiến một trận, thể lực tất có hao tổn. Để công bằng, ta tay không đấu với ngươi thế nào?

Lời này vừa ra, cả sân ồ lên. Đại bộ phận đám công tử thậm chí ôm bụng cười nghiêng ngả, phảng phất như nghe thấy chuyện cười buồn cười nhất trên thế giới vậy. Ngay cả Hoa Chấn Thiên cũng chếp chếp miệng nói:

- Tiểu tử của Diệp gia này không ngờ còn kiêu ngạo hơn cả lão tử, thú vị thú vị, con mẹ nó quá thú vị.
- Cha à... Đừng nói bậy nữa. –Hoa Thủy Nhu lại đẩy nhẹ y một cái, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

Hoa Chấn Thiên lập tức ngậm miệng.

- Không hổ là cháu trai của Diệp lão tướng quân, thật là quá thú vị, ha ha ha ha. –Lâm Cuồng khuôn mặt đỏ bừng ngạo mạn cười ầm lên. Diệp Nộ nghiêng mắt, hừ lạnh nói:
- Đẳng sau sẽ càng thú vị hơn nữa.

Lâm Khiếu đầu tiên là sững sốt, cười lắc đầu nói:

- Đừng ngại, chút tiêu hao lúc này hiện tại đã khôi phục hết. Diệp công tử xin hãy toàn lực ứng phó là được. Không biết Diệp công tử chuyên dùng vũ khí gì. –Nói xong, hắn giơ đoạn kiếm vẫn luôn cầm trong tay, hắn chuẩn bị dùng thanh đoạn kiếm này để đối chiến với Diệp Vô Thần.
- Được rồi, nếu Lâm công tử đã dùng đoạn kiếm, vậy tại hạ sẽ dùng chiếc quạt này là được. –Tay phải Diệp Vô Thần tiêu sái phát lên. Quạt ngọc trong tay bị thu lại, chỉ về phía Lâm Khiếu.
- Bắt đầu đi. –Lâm Khiếu không muốn nói thêm gì nữa, mũi kiếm ngoắc lên, tỏ vẻ để hắn tiến hành công kích trước.

51. Chương 52: Rạch Mặt

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 52: Rạch mặt

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Lưu lão, người cảm thấy thực lực hắn thế nào? –Long Dận hỏi, dùng ánh mắt để ý Diệp Vô Thần một chút.
- Vừa không vũ kỹ, cũng không ma pháp. –Lão nhân bên phải y nói, người bên trái cũng gật đầu theo.
- Ồ? Thật ư? –Trong mắt Long Dận lóe lên một tia ngạc nhiên. Nếu nói không có vũ kỹ y còn tin tưởng. Nhưng nếu ngay cả ma pháp đều không có thì... Trong tư liệu y nhận được, Diệp Vô Thần rõ ràng có thể sử dụng Phong hệ ma pháp, hơn nữa còn có Kiếm Thần chỉ hoàn. Mà lần này hắn làm ra quyết định hoàn toàn thiên vị Lâm gia trong mắt người khác, chính là vì muốn thử thăm dò thực lực Diệp Vô Thần.

Mà hắn dường như không hề có ý ẩn giấu, mà là thống khoái đáp ứng.

Quạt ngọc và đoạn kiếm giao thoa, phát ra một tiếng ‘choeng’ chói tai, một cỗ lực lớn phát ra từ kiếm quạt giao tiếp, cánh tay Diệp Vô Thần hơi tê, liên tục lui hai bước, mà Lâm Khiếu tương tự cũng liên tiếp lui hai bước, trong đôi mắt trấn định lóe lên một tia dị sắc trong nháy mắt.

- Mẹ nó! Hắn không ngờ lại cản được!

Một tiếng quát thô lỗ truyền tới, chính là thanh âm nổi tiếng của Hoa Chấn Thiên. Mà câu quát lớn này cũng quát ra sự kinh ngạc của gần như tất cả mọi người.

- Điều này... –Lão nhân bên người Long Dận tương tự cũng cả kinh:

- Đây là chuyện gì xảy ra? Công tử Lâm gia một kiếm này dùng chưa tới một nửa công lực, nhưng cũng chẳng phải nhỏ, hẳn rồi cuộc là sao thế nào cần nổi? Hoàn toàn không có năng lượng ba động, chẳng hề khí lực bản thân hẳn lại lớn tới mức này ư?

Trong mắt Long Dận lấp lánh tinh mang, ánh mắt nhìn chăm chú Diệp Vô Thần.

- Diệp công tử quả nhiên chân nhân bất lộ tướng, vậy thì, hãy cẩn thận. Sau hồi ngạc nhiên trong nháy mắt, trên mặt Lâm Khiếu lại dâng lên nụ cười tự tin, khua đoạn kiếm trong tay, trong nháy mắt hình thành một màn kiếm khiến người ta hoa mắt, ụp về phía toàn thân Diệp Vô Thần, sau khi thử thăm dò, công kích lần này hẳn đã không còn giữ lại gì hết.

Lúc trước hẳn dùng một nửa công lực, mà Diệp Vô Thần dùng cũng là một nửa.

Kiếm của Lâm Khiếu rất nhanh, nhưng nhân lực và tay của Diệp Vô Thần lại càng phi phàm, đón đỡ đoạn kiếm, sau đó cổ tay khẽ lật, quạt ngọc xòe ra, vành quạt vốn dày cùn mang theo một cỗ khí tức sắc bén lia về phía ngực Lâm Khiếu...

Cheng... cheng... cheng... cheng...

Tiếng va chạm giữa kiếm và quạt liên tiếp truyền tới, sắc mặt hai người giao chiến trên sân đều bình tĩnh, nhưng người ngoài sân đại đa số đều trở mắt ghen hòng, không dám tin vào mắt mình.

Lâm Khiếu nhảy lên khá cao, một kiếm bổ xuống, kiếm thế bá đạo tuyệt luân mờ ảo không chút tầm tích bị Diệp Vô Thần đón đỡ chính diện. Sau một tiếng 'ầm' vang lên, đá cẩm thạch dưới chân Diệp Vô Thần nhất thời vỡ vụn, hai chân cũng lún sâu vào trong đất.

Lâm Khiếu mượn lực nhảy về sau, sau khi rơi xuống đất thối lui vài bước mới đứng vững thân hình.

Quạt ngọc trong tay Diệp Vô Thần đã xuất hiện một vết rãnh rất sâu, gần như bị đánh gãy trong một kích lúc này. Có thể đánh cây quạt được rút Vô Thần lực vào tới mức này, chứng minh thực lực Lâm Khiếu tuyệt không ở dưới hẳn.

Vô Thần lực tăng thứ hai tương đương với thực lực thập cấp của thế giới này, vậy thì tăng ba, tăng bốn... Và tăng bảy tới cao trong ký ức mơ hồ kia thì sao?

Lâm Khiếu hít sâu một hơi, chút ít khinh thường cuối cùng cũng biến mất vô ảnh vô tung. Hẳn không mắc sai lầm nữa, rút lực vào kiếm, chau mày xông về trước, còn chưa tiếp cận người đã vung kiếm bắn ra hai luồng kiếm mang mỏng manh. Diệp Vô Thần dùng quạt ngọc phẩy lên tiếp, ngăn cản toàn bộ hai luồng kiếm mang, sau đó dùng quạt đón kiếm.

- Thần nhi... Nó từ khi nào trở nên lợi hại như vậy. -Vương Văn Thù vừa kích động, vừa mừng rỡ, càng nhiều hơn chính là không dám tin, trái tim vốn thắt chặt cao cao cũng thả lỏng quá nửa. Đôi mắt Diệp Thủy Dao vẫn luôn không chút biểu cảm bên người nàng cũng liên tục lóe lên dị sắc.

- Thù Nhi, Thần Nhi có thể được Kiếm Thần tiền bối nhận làm truyền nhân, há lại không được Kiếm Thần chân truyền. Chỉ là nó vài ngày nay luôn không biểu lộ mà thôi. -Diệp Uy nói, trên khuôn mặt quen nghiêm túc lúc này cũng giăng đầy vẻ hài lòng, không chế thể nào cũng không cách nào biến mất.

- Hẳn thật là bệnh công tử của Diệp gia kia ư? -Không biết bao nhiêu người lại lần nữa đưa ra nghi vấn này.

- So với Lâm công tử còn trẻ hơn, thực lực lại đủ để kháng cự với Lâm công tử, thì ra công tử của Diệp gia tương tự cũng là một kỳ tài ngút trời.

- Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ta tuyệt đối không cách nào tin.

- Quả nhiên hồ phụ không sinh khuyến tử, ta đã nói đường đường Diệp gia sao có thể sinh ra một tên vô dụng. Ấn nhẫn nhiều năm như vậy, hôm nay rốt cuộc đã hiển lộ tài năng.

.....

.....

Trên sân đấu bàn luận sôi nổi, mà cuộc giao phong giữa Diệp Vô Thần và Lâm Khiếu đã qua vài phút đồng hồ vẫn khó phân sần sần như nhau, đôi bên có tiến có lui.

Kết thúc đi, đây hẳn đã là toàn bộ thực lực của hắn rồi... Xem ra Vô Thần quyết tâng hai trên phương diện lực lượng vào khoảng giữa thập cấp thượng giai và Linh cấp.

Nhưng, sự quý dị và biến hóa khôn lường của Vô Thần lực thì không ai có thể tưởng tượng nổi.

Lại là một lần va chạm chính diện, lực lượng xao động khiến đá vụn dưới chân hai người bay toán loạn, quạt ngọc trong tay Diệp Vô Thần rốt cuộc đã bị chặt đứt. Nhưng hắn lại không có bất cứ ý tránh né nào, mà thân thể chợt tăng tốc, tay không chộp về phía cổ đối phương.

Đoạn kiếm của Lâm Khiếu đang đâm thẳng, nhưng trước mắt hắn bỗng hoa lên, thân thể đang lao về trước của Diệp Vô Thần lại như quỷ mị xoay thành một góc vuông, xuất hiện ở bên phải hắn. Động tác của hắn hoàn toàn trái ngược với hiểu biết của người thường, trực tiếp từ lao thẳng về trước biến thành ngoặt sang sườn, cách nói ‘quán tính’ trên người hắn hoàn toàn không được thể hiện.

Mà bàn tay chộp về phía hắn cũng vừa vặn vận chuyển biến phương hướng chộp về phía cổ tay đối phương. Kiếm của Lâm Khiếu vừa mới đâm ra, lực đâm thẳng chưa biến mất, lực đằng sau lại chưa sinh, căn bản không kịp thu tay hoặc thối lui. Bị Diệp Vô Thần chuẩn xác chộp lên cổ tay, rồi khẽ xoay lòng bàn tay.

“Rắc” một tiếng giòn vang, cổ tay hắn trực tiếp bị trật, mà thanh đoạn kiếm kia cũng rơi vào trong tay Diệp Vô Thần, sau đó thuận tay quét về phía Lâm Khiếu.

Lâm Khiếu vội vã lui về sau, nhưng thân kiếm màu bạc lại không ngừng biến lớn trong con ngươi hắn càng lúc càng gần.

‘Xoẹt’!

Thanh đoạn kiếm rạch lên bên trái khuôn mặt có thể nói là hoàn mỹ của Lâm Khiếu, lưu lại một rãnh máu dài ngoằng.

Oa!!!!

Một trận ồn ào, không biết có bao nhiêu tiểu thư nhà giàu thăm mền Lâm Khiếu phát ra một tiếng thét chói tai. Lâm Cuồng và Lâm Chiến song song đứng dậy, khóe mắt như rách ra, gấp giọng hô:

- Khiếu Nhi!

- Ha ha! Được, đẹp lắm! Ha ha ha! –Trong tiếng náo nháo, Diệp lão gia tử vỗ tay cười ha ha ầm lên, hận không thể hoa tay múa chân một phen. Vì chuyện của cháu trai ông đã buồn mất mười mấy năm, so sánh với con nhà Lâm gia cũng ghen ghét khuất mười mấy năm, hiện giờ nở mặt nở mày, trong lòng ông khắc thêm một chữ ‘Sướng’ rất to.

- Khốn nạn, thằng nhãi Diệp gia, ngươi lại dám thương tổn Khiếu nhi! –Lâm Viêm lúc này ngũ quan đều co rúm cùng một chỗ, hiển nhiên đã phần nộ đến tột cùng.

- Ồ? Lúc này lại có ai cố ý nhắc nhở ‘trong khi tỷ thí đao kiếm không có mắt, nếu không may bị thương... cho dù tàn phế cũng không được truy cứu’ cơ mà, xem bộ dạng của ngài, chẳng nhẽ coi lời mình từng nói thành đánh rắm hay sao? –Diệp Vô Thần vẻ mặt chế giễu nói. Đoạn kiếm trong tay hắn vẫn bóng loáng như trước, một hề dính một chút máu nào.

52. Chương 53: Hoa Chấn Thiên

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 53: Hoa Chấn Thiên

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Nhị gia gia bớt giận, là con học nghệ không tinh, kỹ không bằng người, không trách được Diệp công tử.
-Lâm Khiếu che vết thương nói, sau đó quay về phía Diệp Vô Thần, nụ cười hơi mang chút cay đắng nói:

- Diệp công tử quả nhiên thân thủ phi phạm, ta thua tâm phục khẩu phục, xem ra là ta ếch ngồi đáy giếng rồi.

- Mau đưa Khiếu Nhi đi chữa thương! -Lâm Cuồng hét lớn nói.

- Ai cha, Lâm lão chớ lo lắng, Thần Nhi nhà ta đã thủ hạ lưu tình, cũng chỉ là thương nhẹ mà thôi. Nếu lúc này Thần Nhi cắt chính là cổ hủ, người kinh ngạc cũng đã muộn đó. -Diệp Nộ về mặt an ủi nói.

Cơ mặt Lâm Cuồng không ngừng co giật, nặng nhọc ngồi xuống, hừ lạnh một tiếng. Diệp Nộ nhìn thấy thần thái đó trong lòng chỉ có hai chữ 'sung sướng'.

Sau khi Lâm Khiếu đi xuống, một Quang Minh ma pháp sư ở đằng sau Long Dân vội vàng rời chỗ, đi trị liệu cho Lâm Khiếu.

Đánh người không đánh mặt, huống hồ là rạch mặt, điều này không khác gì ở trước mặt mọi người hung hăng bạt tai Lâm gia một cái.

Ai nấy đều ngơ ngác nhìn Diệp Vô Thần trên đài, qua ngày hôm nay, ai còn dám nói công tử Diệp gia là bệnh công tử nữa.

- Tên tiểu tử vô liêm sỉ nhà ngươi!

Một tiếng rống to truyền ra khắp nơi, theo tiếng quát lớn này, một bóng người trắng kiện nhảy lên rất cao, lại vọt lên gần mười thước, sau đó nặng nề đáp xuống đài thi đấu. Theo y đáp xuống, Diệp Vô Thần loáng thoáng cảm giác được cả đài thi đấu đều run lên nhẹ nhẹ.

- A... Cha! -Hoa Thủy Nhu kinh hãi hét một tiếng. Chỉ là thanh âm nàng quá nhỏ, Hoa Chấn Thiên đã nhảy lên trên đài không có khả năng nghe thấy được.

- Thì ra là Hoa tiền bối, không biết có gì chỉ bảo. -Diệp Vô Thần tràn đầy tươi cười nói.

Hoàng đế ở sân vẫn dám làm càn như vậy, ngoại trừ Hoa Chấn Thiên sẽ không có người thứ hai nữa. Long Dân muốn nói lại thôi, rốt cuộc không nói gì, nhưng cũng không có dấu hiệu nổi giận, hiển nhiên sớm đã quen với tính tình này của Hoa Chấn Thiên.

- Chỉ bảo cái ***! Tên tiểu tử láo lếu nhà ngươi không ngờ lại dám làm thương tổn mặt con trẻ tương lai của ta, xem lão hôm nay từ từ giáo huấn ngươi thế nào! -Đôi mày Hoa Chấn Thiên dựng thẳng, trong đôi mắt như sắp phun ra lửa. Y chiều con như mạng, yêu cây yêu cả cành, đối với phụ quân tương lai của con gái mình đương nhiên cũng cực kỳ bao che, trơ mắt nhìn hấn bị rạch một kiếm, hơn nữa còn tổn thương mặt, y kiệt lực nén cả nửa ngày, rốt cuộc cũng không nén nổi nhảy ra.

Nương theo cơn phẫn nộ của y, một cỗ khí tức cuồng bạo đã phóng ra, đè lên ngực Diệp Vô Thần đầy khó chịu, như một tảng đá lớn đè lên vậy. Trong lòng hấn cả kinh... Gia chủ Hoa gia này không ngờ lại có thực lực Linh cấp.

Đứa cháu trai vừa mới tỏa sáng khiến ông nở mày nở mặt bị chửi thẳng mặt như thế, Diệp Nộ nếu vẫn có thể nhẫn nhịn nổi thì ông đã chẳng phải Diệp Nộ nữa rồi. Ông 'xoạt' một tiếng đứng dậy, chỉ vào Hoa Chấn Thiên quát lớn:

- Hoa Chấn Thiên, là tiểu tử Lâm gia kỹ không bằng người, liên quan gì tới chuyện Thần nhi nhà ta, đừng vô lý gây sự khiến người ta chê cười.

Hoa Chấn Thiên xoay vọt người lại, dùng giọng nói so với sét đánh còn vang dội hơn ba phần rít gào nói:

- Diệp lão đầu, lão tử chỉ nhìn thấy hấn tổn thương mặt con rể tương lai của ta, ông bảo con gái bảo bối của ta tương lai làm thế nào! Cho dù tiểu tử này là cháu trai ông, lão tử hôm nay cũng phải tìm hấn đòi nợ.

Hoa Chấn Thiên tính tình nóng nảy vừa lên đài ai cũng đều dám mắng, ngay cả hoàng đế đều không nề mặt, càng đừng nói là Diệp Nộ.

- Con rể tương lai của ngươi cho dù chết cũng liên quan *** gì tới ta, nếu ngươi dám tổn thương một sợi tóc của Thần Nhi, lão tử ngày mai sẽ thiêu rụi Hoa gia nhà ngươi!

- Ta nhờ vào! Xem lão tử hôm nay có đập hấn ngay cả mẹ ruột đều không nhận ra hay không, nếu ông ngày mai không đi đốt Hoa gia ta, ông chính là con rùa rút đầu!

- Ngươi cho rằng ta không dám? Năm xưa khi lão tử chinh chiến sa trường, ngươi còn không đang bú sữa ở đâu đấy!

- Ông chinh chiến sa trường có tác dụng đeo gì, lão tử dùng một quả Chấn Thiên Lôi là có thể nổ tan tành cả Diệp gia ông!

Hai người phình râu trợn mắt, hoàn toàn mất hết phong độ, hận không thể lập tức đánh nhau một phen. Long Dân lắc đầu cười khổ, lại không đáp lời, mà Lâm Viêm càng ngậm miệng không nói, lòng mừng thầm. Y đương nhiên là hận không thể làm cho Diệp gia và Hoa âm ỉ đến càng xấu càng tốt.

Hai tay Hoa Thủy Nhu nắm chặt vào với nhau, khẩn trương đến độ nước mắt đều sắp ứa ra. Nếu đáng về đáng thương của nàng lúc này rơi vào trong mắt một vài công tử trẻ tuổi, thì nhất định sẽ khiến họ càng thêm đau lòng đến nỗi không phân biệt nổi đông tây nam bắc.

- Được rồi, đừng ồn nữa! –Diệp Vô Thần như có chút chịu thua quát.

Thanh âm của hấn quả nhiên khiến Hoa Chấn Thiên dời lực chú ý, y chà hai tay, hung tợn nói:

- Mắng già xong rồi, tiếp đến dạy dỗ nhỏ, xem lão tử hôm nay có dạy dỗ ngươi rằng rơi đầy đất hay không.

- Khoan đã Hoa tiền bối, trước tiên nghe tiểu bối nói vài câu được không?

- Có cái rắc gì thì mau phọt ra đi.

Diệp Vô Thần cười nhạt, bỗng hạ thấp người, dùng đoạn kiếm trong tay vạch đất, sau đó thân thể di động nhanh, trong vài lần hô hấp đã vẽ ra ngay trên đất một vòng tròn đường kính năm thước. Khi Diệp Vô Thần đứng về vị trí của mình lúc trước, thì vòng tròn kia vừa vặn vây Hoa Chấn Thiên và hấn ở trong đó.

- Thương tổn con rể tương lai của tiền bối, đây đích thật là tiểu bối không đúng. Nhưng Hoa gia và Diệp gia cùng cống hiến cho Thiên Long Quốc, đều là trụ cột nước nhà, sao có thể bởi chuyện như vậy mà tổn thương hòa khí. Để tránh gây thương tổn cho hòa khí hai nhà, cho nên vân bối cả gan đấu võ với tiền bối một phen, ai ra khỏi vòng tròn này trước thì người ấy thua, không biết y tiền bối thế nào?

- Vớ vẩn, lão tử hôm nay chính là tới dạy dỗ ngươi, nếu ngươi chạy thẳng ra khỏi vòng tròn thì lão tử còn đánh cái ***! Đừng coi lão tử là kẻ ngốc! –Hoa Chấn Thiên nổi giận dùng dũa quát.

- Hoa tiền bối thật không dám?

- Ngươi thối lắm!

- Vậy nếu vân bối thua, thì mặc cho tiền bối xử trí, như thế được chứ? Hoa tiền bối... dám không?

- Hắc... Đây chính là ngươi nói, lão tử có gì không dám!

- Vậy Hoa tiền bối có dám cược với ta một ván hay không?

- Cược thế nào?

- Ra khỏi vòng tròn trước là thua. Thắng ắt phải đáp ứng ba điều kiện cho bên thua, Hoa tiền bối dám không? –Diệp Vô Thần nói những lời này rất rõ ràng, lại vô cùng mau lẹ.

- Được! Có gì không dám, nếu tiểu tử ngươi muốn chết như thế, vậy lão tử sẽ thành toàn cho ngươi. –Hoa Chấn Thiên nghĩ cũng không thèm nghĩ liền đáp ứng, giơ thẳng hai nắm tay lên, làm bộ muốn lao về phía

Diệp Vô Thần. Vũ kĩ và công lực của y lấy hóa thân làm chủ, sau khi vận khí toàn thân như khoác lên một lớp tường đồng vách sắt, y tin mình cho dù đứng bất động Diệp Vô Thần cũng đừng mơ đánh y thối lui.

- Được, vậy thì bắt đầu, Hoa tiền bối cẩn thận. –Khóe miệng Diệp Vô Thần lộ ra một nụ cười âm mưu đã thành.

Người trong sân rốt cuộc đã có một bộ phận phản ứng lại, nhưng họ còn chưa kịp hô to thì Diệp Vô Thần đã nhảy ra khỏi vòng tròn một cách tuyệt đẹp.

Hoa Chấn Thiên sững sốt một lát, sau đó chỉ vào Diệp Vô Thần cười âm lên bờ bãi:

- Thì ra tiểu tử ngươi cũng chỉ là một tên nhu nhược. Hiện tại ngươi đã thua rồi, lập tức cho lão tử....
- Văn bối đã thua, vẫn mong Hoa tiền bối tuân theo văn cược của chúng ta đáp ứng văn bối ba điều kiện.
- Diệp Vô Thần cười ha hả nói.

Hoa Chấn Thiên mắt trâu tròn tròn, suýt nữa nổi khùng:

- Tiểu tử ngươi có phải óc bị ván cửa kẹp nát rồi hay không, thắng là lão tử, phải là ngươi đáp ứng lão tử ba điều kiện!
- Xem ra lúc trước Hoa tiền bối hình như nghe lầm rồi. Văn bối nói chính là: bên thắng ắt phải đáp ứng ba điều kiện cho bên thua. Mà thắng là Hoa tiền bối, thua là văn bối. –Diệp Vô Thần rất hiền hòa cười nói, vẻ mặt vô tội.

Đôi mắt Hoa Chấn Thiên tròn trừng, mồ hôi tròn vo, ngoảnh phất đầu về phía khán đài.

53. Chương 54: Tiểu Tử Khá Lắm, Có Tiền Đồ!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 54: Tiểu tử khá lắm, có tiền đồ!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ha ha, Hoa tướng quân, Diệp công tử vừa nãy nói đích xác là bên thắng ắt phải đáp ứng bên thua ba điều kiện, mà không phải bên thua đáp ứng bên thắng ba điều kiện. –Một lão thần nói.

- Lý ái khanh nói không sai. –Long Dận nói.

Ngay cả hoàng đế đều nói như thế, vậy nào còn có thể giả nữa. Mà cả sân đấu có quá nửa người cũng bởi quen thói tư duy nghe ngược lại, lúc này càng không thể xác định. Nửa ít còn lại đều nghe ra, ánh mắt thương hại và cổ quái họ nhìn về phía Hoa Chấn Thiên đã làm ra chứng minh.

- Cha... Hần nói đích...đích xác là như vậy. –Một thanh âm dịu dàng nhút nhát vang lên, tuy rằng nhất nhỏ nhưng Hoa Chấn Thiên hoàn toàn nghe lọt vào tai.

Ngay cả con gái đều nói như vậy, còn cần hoài nghi ư?

Hoa Chấn Thiên liên tục biến sắc, sau đó bỗng như điên dại ngửa mặt lên trời cười sằng sặc, sau đó bước mau tới trước mặt Diệp Vô Thần, một mặt cười như điên như dại một bên dùng bàn tay đen đúa nọ dùng lực vỗ bả vai Diệp Vô Thần, vỗ hần đến nhe răng trợn mắt, nước mắt suýt nữa tràn ra ngoài.

- Được! Được! Được! Ha ha ha ha! Tiểu tử khá lắm, không ngờ dám lừa lão tử, khá lắm, khá lắm, ha ha ha ha!

- Nhiều năm như vậy ngươi là người đầu tiên dám lừa lão tử! Được, không tồi! Có tiền đồ! Có tiền đồ lắm! Ha ha ha ha... Lão tử thua tâm phục khẩu phục, nói đi, ngươi muốn lão tử đáp ứng điều kiện gì, nếu lão tử dám nhử mày một cái, chữ ‘Hoa’ này sẽ viết đảo lại!

Diệp Vô Thần vội vàng thoát khỏi lòng bàn tay như chùy sắt của Hoa Chấn Thiên, nói:

- Điều kiện đầu tiên của văn bối chính là Hoa tiền không truy cứu chuyện lúc trước nữa.

- Lão tử vốn đã không định truy cứu nữa rồi, người ngay cả lão tử đều có lừa được, thằng nhóc Lâm gia tính là cái rắm, bị thương thật đáng kiếp. Còn có hai điều kiện nữa đó. –Hoa Chấn Thiên thống khoái nói.

Diệp Vô Thần đầu đầy mồ hôi... Điều này thì có gì lô gíc với nhau chứ.

- Hai điều kiện khác văn bối vẫn chưa nghĩ ra.

- Vậy thì nghĩ ra thì tới tìm ta... Tiểu tử khá lắm, không hổ là con cháu Diệp gia, lão tử xem trọng ngươi! Ha ha ha!

Hoa Chấn Thiên xoay người, ngông nghênh đi về chỗ ngồi, cơn giận lúc trước biến mất sạch sành sạch, thay vào đó là vẻ mặt đầy thỏa mãn, hết như một khách làng chơi vừa từ kỹ viện ra,

- Lão tử rốt cuộc đã bị người ta lừa một vỏ rồi, sướng! Con mẹ nó quá dễ chịu!

Bị lừa còn sướng? Sướng cái rắm ấy... Không phải là bỗng nhiên bị mất trí điên lên rồi chứ. Một đám người không hẹn mà cũng nghĩ đến.

Diệp Nộ vốn đang lửa giận phừng phừng lúc này cũng đặt móng ngồi về, trong lòng mừng thầm đến nhe răng trợn mắt.

- Cha cha, cha... cha không sao chứ? –Khi Hoa Chấn Thiên trở về chỗ ngồi, Hoa Thủy Nhu vẻ mặt âu lo hỏi. Bởi vì hành động này của y thực sự quá dị thường.

- Ủ... Tiểu tử đó không tồi, bộ dạng đẹp hơn tiểu tử Lâm gia, vũ kỹ cũng mạnh hơn tiểu tử Lâm gia, hơn nữa ngay cả lão tử đều lừa một vỏ... Khi xưa Diệp gia cầu thân sao lại để lão tử cho qua chứ. Nhất định là đầu óc bị lú rồi. –Hoa Chấn Thiên có chút ảo não vỗ đầu, ánh mắt nhìn về phía Diệp Vô Thần hơi có ý lưu luyến không rời, hận không thể lập tức bị hấn lừa thêm một vỏ nữa.

-.....

Hoa Thủy Nhu len lén ngó qua Diệp Vô Thần, sau đó bống cúi thấp đầu, nhất thời tim đập như hươu chạy.

Biểu hiện bên ngoài của Hoa Chấn Thiên để cho Diệp Vô Thần nắm chắc hoàn toàn đặc trưng và thiếu sót trong tính cách của y, vì thế, Hoa Chấn Thiên thua hoàn toàn.

Một vỏ náo kịch vốn dĩ phải là một vỏ hài kịch lại dùng loại phương thức không ai tưởng tượng nổi này kết thúc, Hoa Chấn Thiên chẳng những giải xui không thành, ngược lại bị Diệp gia kiếm một tiện nghi lớn – hai điều kiện! Với tính cách nói một không hai của Hoa Chấn Thiên, đây sẽ là một khoản tài phú lớn cỡ nào chứ.

Chuyện vốn đã kết thúc như vậy, nhưng có người lại khẳng khái không muốn để nó kết thúc như thế.

Lại là một người nhảy lên đài, sau đó không chút phong độ chỉ vào Diệp Vô Thần mắng to:

- Thằng nhóc Diệp gia, ngươi chẳng những cố ý bao che cho một tên người Đại Phong Quốc, còn ở trước mặt hoàng đế và tất cả mọi người trong sân thi triển thủ đoạn dè tiện vô sỉ như thế, ngươi coi Hoa tương quân như thằng ngốc sao? Ngươi to gan làm vậy, trong mắt còn có hoàng đế và quý củ nữa hay không!

Lâm Viêm vốn đã lửa giận đầy bụng, hơn nữa càng thiêu càng vượng, tùy thời đều sẽ bùng nổ, há có thể cho Diệp Vô Thần kiếm lời đậm đà sau đó an toàn rời đi như thế. Vì vậy, y bèn biên tạo bảy bạ một tội danh không biết nên gọi là gì ụp lên đầu hắn, khiến mọi người trong sân đều không khỏi bĩu môi...Muốn trút tư thù thì nói thẳng ra đi, còn lòi hoàng đế và bọn họ vào làm gì chứ.

Diệp Vô Thần còn chưa tiếp lời thì Hoa Chấn Thiên đã nổi giận trước, y đứng dậy chỉ thẳng vào Lâm Viêm mắng:

- Lâm lão đầu, ông có ý gì đấy! Lão tử thua thì chính là thua, thua tâm phục khẩu phục, quang minh lỗi lạc! Tiểu tử Diệp gia có thể thắng ta là bản lãnh của nó, thắng đường đường chính chính, lúc nào đến lượt ông chõ mõm vào việc của người khác. Con mẹ nó, lại còn chửi lão tử là thằng ngốc, có tin lão tử ngày mai làm nổ tung cái ổ chó của ông không!

Lâm Viêm tuy là nhân chuyện của Hoa Chấn Thiên để nói, nhưng không khỏi cũng có chút ý tứ giải vây cho y, lại không ngờ rằng dẫn tới một trận chửi rửa, Lâm Viêm nhất thời cả cổ đều cháy đến đỏ bừng. Diệp Vô Thần phát tay về phía Hoa Chấn Thiên:

- Hoa tiên bối xin hãy bớt giận, đây là chuyện của văn bối, tốt hơn hết là do văn bối tự mình giải quyết đi.

Hoa Chấn Thiên không nói hai lời, đặt mông ngồi xuống, cũng không nói thêm một chữ nào nữa, khiến mọi người nhất thời phải kinh ngạc.

- Lâm viện trưởng nhưng cũng muốn tỷ thí với văn bối một trận? –Diệp Vô Thần bóp vai, hời hợt nói.

- Không sai! Người tổn thương Khiếu Nhi nhà ta, lại thắng Hoa tướng quân, có gan thì thắng ta thêm lần nữa. Nếu người có thể thắng ta, ta chẳng những không truy cứu chuyện người tổn thương Khiếu Nhi nữa, mà còn sẽ đập đầu ba cái cho người ngay đương trường, người dám hay không?

Một trận xì xào nhỏ vang lên. Tuyệt đỉnh cao thủ một trong bảy đại Thiên cấp cao thủ của Thiên Long Quốc ai ngờ lại không biết xấu hổ hiếp bức một tiểu bối thực lực thập cấp tỷ thí, còn ép hỏi dám hay không – người có thể không biết dơ đến thế ư?

Chỉ là những lời này lại không có mấy người dám nói ra. Bởi vì đằng sau Lâm Viêm chẳng những có Lâm gia, bản thân y còn là viện trưởng của học viện hoàng gia Thiên Long, con cháu những người quyền quý này có mấy ai không học trong học viện hoàng gia.

Kẻ ngốc đều nhìn ra được, yêu cầu tỷ thí vô sỉ của Lâm Viêm là giả, muốn nhân cơ hội trút tư thù mới là thật. Bởi vì lão nhân luôn luôn cao cao tại thượng này có lẽ cả đời đều chưa từng nghẹn khuất như vậy. Chỉ là... hoàng đế cũng không dự định mở miệng ngăn cản, ngược lại vẻ mặt nhớn nhọc tự đắc. Rất nhiều người cũng ý thức được rằng, hôm nay hoàng đế nói rất ít, mà là luôn trầm mặc quan sát, như đang thưởng thức từng vở hài kịch đặc sắc.

Diệp Nộ đứng phắt dậy, vừa muốn chửi ầm lên, lại nghe Diệp Vô Thần cười lạnh nói:

- Có gì không dám!

Diệp Nộ nhất thời trợn trừng mắt, lời đến bên miệng một câu đều nói không ra.

- Trông ngài tuổi già sức yếu, văn bối sợ rằng sẽ hạ thủ không biết chừng mực, nếu không cẩn thận khiến Lâm viện trưởng toi đời thì quả không hay lắm... Thế này vậy, văn bối cứ đứng ở đây cho ngài đánh. À, nghe nói ngài là một người biết chơi lửa đúng không? Vậy văn bối đứng ở đây không nhúc nhích để lửa của ngài công kích ba lần, nếu ngài có thể thương tổn đến ta, thì coi như văn bối thua, mặc cho Lâm viện trưởng xử trí. Nếu ba bó lửa đều không tổn thương được văn bối, vậy thì Lâm viện trưởng thua. Đập đầu quả không cần, bởi vì điều đó đối với ta mà nói không đáng một cắc, nếu Lâm viện trưởng thua, sau này mỗi lần thấy văn bối thì phải gọi ba tiếng ‘Gia gia’, Lâm viện trưởng có dám không?

Cả sân nhất thời lặng ngắt như tờ, hết như nghe thấy chuyện khó tin nhất trên thế giới. Diệp Nộ và Diệp Uy song song biến sắc, Diệp Nộ đứng dậy hét:

- Thần Nhi, đừng làm càn! Y tuy rằng nhìn qua chỉ là một lão nhân sắp chết, nhưng y có thực lực Thiên cấp! Lửa của y ngay cả sắt thép đều có thể tan chảy!

- Cái gì!? –Diệp Vô Thần nghe vậy liền ngơ ngẩn, lập tức sắc mặt đại biến, ánh mắt nhìn về phía Lâm Viêm tràn đầy vẻ hoảng sợ.

54. Chương 55: Hoàn Mỹ Ngăn Cản

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 55: Hoàn mỹ ngăn cản

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Biến hóa sắc mặt của Diệp Vô Thần khiến Lâm Viêm thầm cười lạnh, y trầm giọng cười nói:

- Hay, nói rất hay, lão phu có gì không dám! Ha ha ha ha!

Thanh âm Lâm Viêm vừa dứt, tương đương với lời đánh cuộc đã lập, cả sân lại ồ lên lần nữa. Lâm Viêm chính là Hỏa ma pháp sư mạnh nhất Thiên Long Quốc, há phải một tiểu bối có thể ngăn cản. Nếu là tỷ thí thông thường còn đỡ, hắn cùng lắm bị Lâm Viêm dễ dàng đánh bại, bị thiêu đến chết vật không chịu nổi, nhưng tuyệt sẽ không hại đến tính mạng, bởi vì Lâm Viêm không dám, cho dù hắn bại cũng là bình thường, ngược lại Lâm Viêm sẽ bị người khinh thường. Nhưng phương pháp do Diệp Vô Thần đưa ra này lại đẩy chính hắn vào một chỗ vạn kiếp bất phục.

Chẳng nhẽ kỳ tài Diệp gia vừa mới nổi danh này lại do đó mà hủy trong tay Lâm Viêm? Có điều, Diệp gia sao có thể cho phép việc như vậy xảy ra. Qua lát nữa, có lẽ không tránh khỏi phải xảy ra một trận xung đột bạo loạn.

Diệp Vô Thần quay đầu, lộ ra một nụ cười ung dung với Diệp Nộ và Diệp Uy, nhưng trong nháy mắt liền giấu đi. Diệp Nộ và Diệp Uy song song nhìn thấy trong mắt, sau đó quay mặt nhìn nhau.

Chẳng nhẽ nó đang dẫn Lâm Viêm vào một cái tròng nào ư?

Tuy không biết hắn sẽ dùng phương pháp gì đối phó, nhưng côi lòng hai người chung quy đã bình tĩnh hơn phân nửa. Diệp Uy vỗ vỗ Vương Văn Thù khấn trương gần như sắp khóc ra, tỏ ý bảo nàng đừng nên xúc động.

Diệp Vô Thần bỗng cảm mạnh rằng một cái, xoay người như coi thường cái chết, mặt hướng về vị trí hoàng đế Long Dân ngồi, từng chữ trịnh trọng hô:

- Diệp gia ta tuyệt không phải hạng nói không giữ lời, Diệp Vô Thần ta nếu đã quyết định đánh cuộc thì tuyệt sẽ không đổi ý. Vẫn mong bệ hạ, và tất cả các bằng hữu tiền bối đang ngồi ở đây làm chứng cho ta. Nếu Diệp Vô Thần ta thua, Diệp Vô Thần ta mặc cho Lâm viện trưởng xử trí, tuyệt không phản kháng. Mà nếu ta may mắn thắng Lâm viện trưởng, thì Lâm viện trưởng mỗi lần gặp ta ắt phải gọi gọi ta ba tiếng ‘gia gia’.

Sau một hồi im lặng, một thanh âm uy nghiêm bình thản chậm chậm vang lên:

- Được! Nếu người đã kiên trì, vậy trăm sẽ làm chứng cho các người. Nhưng ván cược này là do người khởi xướng, người đã từng nghĩ tới hậu quả sau khi thua chưa?

- Người Diệp gia ta cho dù bại cũng phải bại đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc, tuyệt sẽ không nuốt lời, khiến người ta khinh bỉ. –Diệp Vô Thần nghiêm túc nói.

Long Dân gật đầu:

- Các người bắt đầu đi. Nhưng... trăm không hy vọng nhìn thấy một thiếu niên tuổi trẻ cứ như vậy bị hủy đi. Đôi khi nhận thua cũng chẳng phải đáng xấu hổ, một mực theo đuổi tôn nghiêm là hành vi của thất phu.

- Vô Thần tạ ơn bệ hạ quan tâm.

Diệp Vô Thần xoay về phía Lâm Viêm, vẻ mặt bình tĩnh, rất có tư thế coi thường cái chết:

- Lâm đại nhân, xin hãy bắt đầu đi. Dựa theo lúc trước nói, ngài chỉ có thể dùng lửa công kích, bằng không chính là ngài thua, mà ta không thể tránh né, bằng không chính là ta thua.

- Hừ, không cần người nhắc nhở! –Lâm Viêm khinh thường hừ lạnh một tiếng, sau đó vẻ mặt trên nên âm độc. Y tuyệt đối không cho rằng với lực lượng của Diệp Vô Thần đủ để ngăn cản lửa của mình. Hai tay y cùng lúc giơ lên, lòng bàn tay phân biệt bốc lên một đoàn lửa đỏ, màu sắc ngọn lửa từ đỏ nhạt dần dần biến thành màu đỏ thẫm, một cảm giác nóng bỏng càng lúc càng đậm cũng từ lòng bàn tay y mau chóng lan tràn bốn phía.

Mà lúc này, Diệp gia vốn nên quát giận “Lâm Viêm đại nhân, nếu ngài dám thương tổn một sợi tóc của Thần Nhi, Diệp gia ta sẽ đem người xxxxx” không ngờ vẫn duy trì trầm mặc vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người, nhưng trên trán họ không ngừng tràn ra mồ hôi lạnh lộ rõ nội tâm khẩn trương của họ.

Vương Văn Thù trái tim đều sắp vọt ra ngoài, Diệp Uy nắm tay nàng không ngừng an ủi:

- Hãy tin Thần Nhi, nhất định phải tin tưởng Thần Nhi, nếu chúng ta tùy tiện can thiệp sẽ ảnh hưởng đến nó.

Lâm Viêm thật sự dám dùng ma lực của mình dồn Diệp Vô Thần vào chỗ chết ư?

Đương nhiên không dám. Diệp gia và Lâm gia tuy rằng không hợp, nhưng không hề có đại cừu, vền vền chỉ là đối địch mà thôi. Nếu Lâm Viêm đánh trọng thương tàn phế thậm chí kích sát Diệp Vô Thần, giữa họ nhất định sẽ tạo nên tử thù không đội trời chung. Lúc đó, Diệp gia đương nhiên sẽ không từ thủ đoạn báo thù Lâm gia, vạn cực nguyện đánh nguyện đỡ gì kia đơn thuần chỉ là chó má, ngay cả đứa con đều không còn thì cực cái gì. Mà người ngoài cũng chỉ sẽ trách móc Lâm gia tàn nhẫn vô tình, tuyệt đối sẽ không cảm thấy bên Diệp gia không đúng chỗ nào.

Cho nên, Lâm Viêm cùng lắm cũng chỉ dám đánh thương Diệp Vô Thần, nằm trên giường một hai tháng trút cơn giận bị dồn nén trong lòng y. Như vậy người khác sẽ không trách cứ Lâm gia y, mà sẽ chế giễu Diệp Vô Thần không biết lượng sức, dưới tình huống không biết chi tiết đối phương lại dám lập vạn cực như vậy với một Thiên cấp cao thủ, bị thương cũng là tự chuốc vạ vào thân, chẳng oán được Lâm Viêm, mà Diệp gia ắt không thể trả thù, ít nhất ngoài sáng là không thể.

Hơn nữa câu nói vừa rồi của Long Dận bề ngoài là khuyên giải Diệp Vô Thần chớ nên hành động theo cảm tính quá mức, trực tiếp nhận thua bảo toàn bản thân, lại chẳng phải không có ý cảnh cáo y đừng hạ độc thủ.

Trên khán đài, Hoa Thủy Nhu tương tự cũng khẩn trương như phần đông người, nàng kéo kéo y phục của Hoa Chấn Thiên, nhỏ giọng nói:

- Cha, hẳn có xảy ra chuyện gì hay không thể, lão gia gia kia thoát nhìn rất lợi hại.

- Lâm lão đầu này ngay cả ta gặp phải đều chỉ có nước chạy trốn, tiểu tử kia lần này chơi lớn rồi, xử lý không tốt cũng xong luôn. –Hoa Chấn Thiên nhếch miệng, trong giọng nói ít nhiều có phần tiếc hận.

Trong góc, nội tâm Long Chính Dương tương tự cũng rất thấp thỏm, y nghiêng đầu, lại phát hiện Diệp Ngưng Tuyết vẻ mặt điềm tĩnh, khóe miệng loáng thoáng còn vương nụ cười si mê, không nhận được hỏi:

- Ngưng Tuyết muội muội, muội không lo cho ca ca muội ư?

-Không lo ạ. –Diệp Ngưng Tuyết nói.

- Nhưng cữu gia gia của ta... Lâm Viêm kia là Hỏa ma pháp sư mạnh nhất cả Thiên Long Quốc, hẳn thật sự có biện pháp chịu nổi công kích của y mà không bị thương tổn ư?

- Đương nhiên rồi! Bởi vì ca ca vốn không sợ lửa. –Ngưng Tuyết tràn đầy tươi cười nói.

Lâm Viêm vùng đôi tay lên, hai ngọn lửa trong lòng bàn tay tương tự cũng ngưng thành hai con hỏa long đỏ thẫm xoay tròn bay về phía ngực trái phải Diệp Vô Thần, khóe miệng Lâm Viêm đồng thời lộ ra một nụ cười lạnh, một kích này y dùng hai thành ma lực, y tin rằng Diệp Vô Thần cùng lắm chỉ có thể ngăn cản vài giây, sau đó bị thiêu thành trọng thương. Song, gần như vượt khỏi dự liệu của tất cả mọi người, Diệp Vô Thần ấy vậy lại không làm ra bất cứ động tác cách ly ngọn lửa hoặc lực lượng ngăn cản nào cả, mà cứ

đứng im không nhúc nhích ở đó, đôi mắt bình tĩnh quý dị, khi hai luồng lửa tới gần người thậm chí còn ưỡn ngực lên để nghênh đón.

Hai luồng lửa song song va vào người Diệp Vô Thần... Trên khán đài nhất thời vang lên tiếng kinh hô của nữ tử, một vài nữ tử nhất gan thậm chí xoay lưng che mặt lại. Song ngay sau đó lại vang lên tiếng hô, đó là tiếng hô khiếp sợ, khó có thể tin nổi.

Sau khi hai con hỏa long nóng bỏng đụng vào người Diệp Vô Thần, lại hết như hai đốm lửa rơi vào trong nước, trong vài lần hô hấp đã biến mất sạch sẽ, không có đốm lửa rơi xuống, không có khói trắng, cứ như vậy hoàn toàn biến mất, đừng nói thân thể Diệp Vô Thần, mà ngay cả y phục trên người hắn cũng không có bất kỳ thương tổn nào. Mà Diệp Vô Thần lúc này vẫn vẻ mặt bình tĩnh đứng yên ở đó, phẳng phất như chuyện gì cũng đều chưa từng xảy ra.

Không biết có bao nhiêu người không hẹn mà cùng liên tiếp dụi mắt, sau đó cẩn thận nhìn về phía thân thể Diệp Vô Thần, ý đồ thử tìm vết lửa thiêu, nhưng kết quả cuối cùng là cái gì cũng không tìm được. Họ không khỏi nghĩ tới, chẳng nhẽ Lâm Viêm chỉ hù dọa đối phương, sau khi bắn ra ngọn lửa lại dùng lực lượng dập tắt nó, hoặc chỉ phóng ra hai luồng hỏa quang thoát nhìn như ngọn lửa mà thôi? Ngoại trừ những nguyên nhân như vậy, còn có cái gì có thể giải thích màn khó tin vừa xảy ra.

Nhưng vẻ mặt kinh ngạc đến cực điểm của Lâm Viêm lại tuyệt đối không thể giả bộ ra —vậy thì Diệp Vô Thần rốt cuộc dùng phương pháp gì ngăn cản ngọn lửa vừa xảy hoàn mỹ đến như vậy!

55. Chương 56: Thân Thể Không Sợ Ngũ Hành

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 56: Thân thể không sợ ngũ hành

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Vương Văn Thù sắc mặt trắng bệch ngồi về chỗ ngồi, thở phào một hơi nặng trĩu, trên trán đã đầy mồ hôi lạnh:

- Thằng bé này, thật là dọa chết vi nương rồi. —Lúc này khi Diệp Vô Thần bị công kích tới, nàng như bị điện giật đứng phắt dậy, trái tim đều suýt nữa nhảy lên cổ họng.

- Ta đã nói rồi mà, phải tin tưởng Thần Nhi. —Diệp Uy cười hắc hắc nói, đồng thời lạng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán, nội tâm đồng dạng cũng hết sức kinh ngạc. Khi này nó rốt cuộc làm thế nào được.

Đứa con mất tích một năm sau quay về này, rốt cuộc muốn cho họ bao nhiêu kinh ngạc đây... Hoặc nói kinh ngạc lẫn vui mừng mới chịu thôi.

- Lần công kích đầu tiên. —Diệp Vô Thần lạnh nhạt nói, đồng thời lộ ra một nụ cười châm biếm khó có thể nhìn kỹ về phía Lâm Viêm, đúng là hoàn toàn không đặt y vào trong mắt.

Bên trong óc, lại là một mảnh nhỏ ký ức từ từ hiện lên.

- Người thân có đủ U Minh Ngũ Hành Thủy, Hỏa, Phong, Lôi, Thổ, Tử Vong chi lực do Thánh Kỳ Lân chúc phúc, cả đời không sợ băng tuyết gió lạnh, không sợ lửa nóng thiêu đốt, không sợ cuồng phong gió xoáy, không sợ sấm sét, không sợ khí tức tử vong. Hơn nữa giúp người đem Thủy, Hỏa, Phong, Lôi, Thổ, Tử Vong sáu hệ mở ra trước, để người có được năng lực thao túng và miễn dịch với sáu hệ nguyên tố này...

Thánh Kỳ Lân chúc phúc.... Chính bởi vì nó, nên mình không sợ Thủy, Hỏa, Phong, Lôi, Thổ, Tử Vong, thậm chí có thể tự do thi triển những ma pháp này ư...

Lâm Viêm cố nén cơn giận và kinh ngạc trong lòng, trầm giọng nói:

- Không nhìn ra tiểu tử ngươi còn có chút bản lĩnh, vậy thì có gan ngươi đừng tránh! Hãy!

Quát lớn một tiếng, hai tay Lâm Viêm hợp ở trước ngực, một luồng hồng quang đậm đặc đến gần như chói mắt chói lọi trong lòng bàn tay, đồng thời bành trướng mau lẹ. Theo sự bành trướng của hồng quang, một cỗ cảm giác nóng bỏng càng lúc càng mạnh bao trùm lên cả quảng trường khổng lồ, khiến họ phảng phất như trong nháy mắt tiến vào đầu mùa hạ chói chang.

Thực lực của người có thể bước vào Thiên cấp đã ít lại càng ít, nhưng một khi trở thành Thiên Đạo cao thủ thì đủ để tung hoành thiên hạ, không ai cản nổi, không ai dám chọc ,ngay cả đế vương một nước đương nhiên cũng thừa lễ ngộ với hần, cho nên dù là Long Dận ở sân, Lâm Viêm vẫn biểu hiện ra sự cuồng ngạo như lửa cháy bùng bùng đó. Do Thiên cấp cao thủ cực ít, bởi vậy đừng nói là đối quyết giữa Thiên cấp cao thủ, mà ngay cả thực lực chân chính của Thiên cấp cao thủ đều hiếm có người được may mắn kiến thức qua.

Mà hôm nay, hỏa diễm chi lực Lâm Viêm dùng bầy thành ma lực ngưng tụ đã khiến đám người ở sân kinh hãi đến độ kinh hồn bạt vía, ngay cả Diệp Vô Thần trên mặt đều lóe lên một tia kinh ngạc.

Đây chính là thực lực Thiên cấp... Không ngờ lại cường đại đến mức này, hơn nữa thoát nhìn đây dường như vẫn chưa phải toàn bộ thực lực của y. Khí thế của Hoa Chấn Thiên khi này đã cực kỳ kinh người, hần tuyệt khó có thể ngăn cản, mà thực lực Lâm Viêm biểu hiện ra, so với Hoa Chấn Thiên không biết cao hơn bao nhiêu lần.

Linh cấp và Thiên cấp nhìn qua chỉ cách nhau có một cấp, chênh lệch không ngờ lại khác nhau rõ rệt đến như thế.

Thời gian Diệp Vô Thần tới Thiên Thần đại lục chung quy vẫn còn ngắn, hiểu biết đối với cấp độ thực lực của thế giới này cũng không phải thấu triệt như vậy. Đẳng cấp càng cao, càng khó có thể đề thăng, đây gần như là đạo lý của bất kỳ lĩnh vực nào. Từ thập cấp đến Linh cấp là một khoảng cách cực lớn, ít có người vượt qua. Mà Linh cấp đến Thiên cấp lại là một khoảng cách càng lớn hơn, một khi vượt qua, thực lực sẽ tiến vào một cảnh giới được xưng là Bán Thần trong loài người. Nhưng Thiên Thần đại lục Linh cấp trải khắp, Thiên cấp lại cực kỳ ít ỏi, bởi vì điểm mấu chốt này thực sự quá khó vượt qua, thực lực, may mắn, ngộ tính, kỳ ngộ, thiếu một cũng không được.

- Cẩm Hỏa – Hồng Liên Chi Tiến!

Hét lớn một tiếng, luồng hồng quang bành trướng lớn đến nửa thước kia ngưng thành một bó tia lửa thô dài, sau đó kèm theo một cỗ sóng nhiệt khủng bố như ngay cả không khí đều có thể cháy bắn về phía ngực Diệp Vô Thần.

Vương Văn Thù lại đứng phất lên lần nữa, trong nháy mắt tim đập nhanh hơn vô số lần.

Công kích khủng bố như thế, nó thật sự còn có thể trình hiện kỳ tích như lúc vừa rồi ư?

Vô số trái tim thót lên cao cao, có lẽ trong tất cả đám người đang chăm chú nhìn vào đó, nội tâm bình tĩnh chỉ có mỗi Ngưng Tuyết.

Ầm!

Ngọn lửa nổ mạnh, ngọn lửa màu đỏ thẫm như quả cầu lửa nổ tung bắn ra bốn phía, đồng thời cũng mau dập tắt. Nhiệt độ trên quảng trường trong nháy mắt cũng tăng đến một trình độ gần như khiến người ta không thể thừa nhận, sau đó lại rất nhanh hạ xuống trên diện rộng, từ từ hồi phục về nhiệt độ bình thường.

Trong ngọn lửa nổ tung, thân thể Diệp Vô Thần văng ngược ra ngoài, thân thể cuộn tròn một cái trên không trung, sau khi đáp xuống đất lại thối lui liên tiếp bảy tám bước, đến tận khi lui đến mép đài thì đầu mới rớt cuộc ngừng lại. Đồng thời, trên mặt hần hiện lên một tia ửng hồng. Diệp Vô Thần mạnh mẽ đề khí, cổ nuốt trở về một ngụm máu tươi sấp vọt lên cổ họng.

Nếu Lâm Viêm chỉ sử dụng hỏa diễm đơn thuần, có mạnh hơn nữa Diệp Vô Thần cũng sẽ khinh thường hết thấy. Nhưng loại ngọn lửa công kích mang theo lực xung kích khổng lồ này hẳn tuyệt không nguyện ý đối mặt. Tuy Lâm Viêm là ma pháp sư công lực thấp, ma lực cao, lực xung kích rót vào không thể so với Thiên cấp cao thủ loại hình vũ kỹ ngang cấp, nhưng dù sao cũng là do Thiên cấp cường giả phóng ra. Vô Thần lực hẳn bảo vệ trước ngực khi này suýt nữa đã bị hoàn toàn đánh tan.

Hơi bình phục vết thương nội phủ, Diệp Vô Thần vẫn thông thả đi về phía Lâm Viêm đang trở mắt, đồng thời bộ dáng cao cao tại thượng nói:

- Lâm đại nhân, xem ra lửa của ngài chẳng qua cũng chỉ như vậy, đừng nói đốt một sợi tóc của ta, ngay cả y phục của ta đều chưa thiêu nổi.

Nói xong, hắn vẻ mặt chán ghét dùng tay phải phải y phục nơi ngực, phẳng phất như lúc này bị lửa của y chạm phải đều là một loại sỉ nhục.

Trước người Lâm Viêm, một vệt đen vài ngoằn một mạch kéo dài đến vị trí Diệp Vô Thần đứng lúc trước. Đây đương nhiên không phải vốn dĩ đã có, mà là chiêu ‘Cầm Hỏa – Hồng Liên Chi Tiễn’ của y lúc trước đi qua với nhiệt độ cao đáng sợ trực tiếp thiêu rụi đá cẩm thạch dưới đất. Thật là ngọn lửa đáng sợ, tuyệt không phải giả.

Mà Diệp Vô Thần bị đánh trúng ngay chính diện, ngay cả một chút ngăn cản đều không có lại thoát nhìn không hề bị thương. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ phỏng chừng đánh chết cũng sẽ không tin.

Hắn rốt cuộc đã dùng phương pháp gì! Hay là thực lực của hắn thực ra đã đạt tới mức ngay cả lửa của Lâm Viêm đều bất chấp không thêm để ý... Điều này thật có khả năng ư?

- Cha, hẳn thật lợi hại, thật sự... Đặc biệt đặc biệt lợi hại. –Hoa Thủy Nhu không nhịn được nói, thỉnh thoảng dùng ánh mắt len lén nhìn thiếu niên khiến người ta vô cùng khiếp sợ trên đài kia.

- Đúng vậy... Con mẹ nó quá lợi hại. –Hoa Chấn Thiên tròng mắt trâu, sau đó lại ồm ồm thêm một câu:

- Con mẹ nó, đạo trước sao lại không đáp ứng tiểu tử này trở thành con rể ta chứ! So với tiểu tử Lâm gia kia thuận mắt hơn nhiều.

- Cha... Đừng nói tục nữa! –Hoa Thủy Nhu hơi đỏ mặt nhẹ giọng nói.

Sắc mặt Long Dận vẫn luôn bình thản như nước, nhưng trong đôi mắt uy nghiêm không ngừng lấp lóe ra quang mang sắc bén. Y thấp giọng nói:

- Lý lão Lưu lão, các vị có thể ngăn cản giống hắn không?

- Tuyệt đối không thể! –Hai người song song không chút do dự lắc đầu.

- Nếu ta đối mặt với một kích này của Lâm viện trưởng, ta nhất định sẽ tránh né trước tiên. Nếu là ngăn cản chính diện, cho dù thi triển toàn lực cũng khó tránh khỏi bị thương. Mà đón lấy không chút phòng ngự thì... Cho dù là Kiếm Thần đích thân tới cũng chưa chắc có thể đón lấy không chút thương tổn như hắn. –Một lão nhân nói, mặt đầy vẻ kinh hãi.

56. Chương 57: Nộ Diễm - Phần Tắt Bát Hoang

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 57: Nộ Diễm - Phần Tắt Bát Hoang

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Vậy thì, người kiêu gì rõ ràng có được thực lực rất mạnh, nhưng các người không thể phát giác ra. –Long Dân hỏi.

- Trừ phi... thực lực người đó hơn chúng ta một cấp độ, đồng thời cố ý ẩn giấu khí tức. –Lão nhân nói, bỗng y biến sắc, giọng kinh hãi nói:

- Công tử Diệp gia có thể chính diện đón lấy lửa của Lâm viện trưởng, mà chúng ta lại nhìn không thấu thực lực, thậm chí không cảm nhận được thực lực của hắn, chẳng nhẽ hắn thế nhưng... hắn thế nhưng có thực lực Thần cấp!? Điều này...

- Không! –Long Dân lắc đầu, mắt lộ tinh mang nhìn lên trên đài:

- Hắn tuổi nhỏ như vậy, có thể có thực lực chiến thắng Lâm Khiếu đã là kỳ tài ngút trời, tuyệt không thể có thực lực Thần cấp. Bằng không lúc trước hắn sẽ không dùng loại phương pháp ấy để chiến thắng Hoa Chấn Thiên, cũng sẽ không lập ván cược như vậy với Lâm Viêm. Hai lão, có phương pháp gì có thể khiến một người ẩn giấu khí tức của mình, lại có phương pháp gì có thể làm cho một người không sợ lửa hay không?

- Điều này... Lão phu sống gần chín mươi tuổi đầu, chưa từng nghe qua, có lẽ thật tồn tại cũng chưa biết chừng.

- Đương nhiên, cũng không phải không có khả năng hắn trời sinh đã có năng lực đặc biệt như thế. –Long Dân nói.

- Nghe nói Lâm viện trưởng được xưng là Hỏa ma pháp sư đệ nhất Thiên Long Quốc, chẳng nhẽ lại chỉ thi triển ra loại lửa đáng cười ngay cả sợi tóc đều thiêu không nổi ư? À, khụ khụ... Là lời nói tiêu bôi hơi quá khích, có chút bất kính, vẫn mong Lâm viện trưởng khoan dung độ lượng chớ để trong lòng. Nếu Lâm viện trưởng đã là Hỏa ma pháp sư đệ nhất Thiên Long Quốc, thực lực đương nhiên là kinh thiên địa khiếp quỷ thần rồi, vừa nãy nhất định là thủ hạ rất rất lưu tình với tiêu bôi như ta, vẫn bôi thật sự cảm kích vạn phần. Chỉ là vẫn mong Lâm viện trưởng hãy nghiêm túc chút đỉnh, đừng chơi thứ lửa ngay cả trẻ con ba tuổi đều khinh thường ấy. Lâm viện trưởng đừng quên, nếu thua trận, chính là phải gọi ba tiếng gia gia. Tuy rằng ta không để bụng chuyện thêm một đứa cháu, nhưng còn chưa kết hôn đã làm gia gia, mặt mũi ta thật sự là có chút...

- Cảm ơn!!! –Lâm Viêm bị kích đến một phát xuất thế, hai phát thăng thiên, hận không thể trực tiếp dùng tay xé nát vụn hắn. Mấy năm nay, ai không tán tụng y, kính y, sợ y, nịnh bợ y, lại có kẻ nào từng hạ nhục y như thế, đây chẳng những chỉ là một tiêu bôi, hơn nữa còn ngay trước mặt hầu hết tất cả quyền quý của Thiên Long Quốc, giờ này phút này, Lâm Viêm dưới cơn nổi giận thậm chí đã động sát tâm, cổ kị và cân nhắc lúc trước sớm đã bị lửa giận thiêu sạch rồi.

Trợn tròn đôi mắt bị lửa thiêu đỏ, theo một tiếng quát lớn của y, trên dưới toàn thân y bỗng như nổ tung nổ ra một đoàn chân hỏa hùng hục... Màu lửa là màu xanh, so với lửa màu đỏ thẫm càng đáng sợ hơn rất nhiều. Đồng thời, một cỗ cảm giác nóng bỏng khiến người ta khó có thể thừa nhận trong nháy mắt bao trùm cả sân, song song khiến người ta nghẹt thở, thậm chí sinh ra một cảm giác bỏng rát khủng bố như mỗi một bộ phận toàn thân đều bị thiêu cháy.

- Đây là tuyệt kỹ mạnh nhất của Lâm viện trưởng: Cẩm Hỏa – Phần Tẫn Bát Hoang! Nguy rồi!!! –Lý lão bên người Long Dân quát lớn.

Long Dân đứng bật dậy, chỉ vào Lâm Viêm hét lớn:

- Dừng tay! Lập tức dừng lại cho trẫm, ngươi muốn thiêu chết trẫm và tất cả mọi người ở đây ư?

Đối mặt với tiếng quát mắng của Long Dân, Lâm Viêm lại mất diết tại ngơ, chỉ là đôi mắt nhìn chăm chú Diệp Vô Thân — y không thể thua, bởi vì nếu thua, chờ đợi y chính là khuất nhục không thể thừa nhận! Song song với tích tụ ma lực toàn thân, quá nửa linh giác đều đã đóng chặt, mà cho y nghe thấy thanh âm của Long Dân thì cũng đã quá muộn, bởi vì một khi bắt đầu, muốn dừng lại rất khó, cưỡng ép dừng lại đương nhiên sẽ tự thiêu cháy mình, nặng thì mất mạng.

Lâm Viêm trên người y không ngừng bành trướng, cổ cảm giác nóng bỏng kia cũng càng lúc càng đáng sợ, trên sân đấu truyền tới tiếng hô kinh hoàng càng lúc càng hỗn loạn. Mà mặt đất dưới chân Lâm Viêm không hề bị thiêu rụi, mà từ từ lún xuống— chính là trực tiếp bị tan chảy!

Diệp Vô Thần vẫn là tư thế ung dung như trước, hần cách Lâm Viêm gần nhất, nhưng cảm thụ được không phải là nóng bỏng, mà là một loại ấm áp.

Sân đấu đã trở nên rối loạn rõ ràng, một tốp người cách đài thi đấu gần nhất thậm chí đã bắt đầu ôm đầu chạy, cướp đường tháo lui. Đúng vào lúc này, hai chiếc bóng màu vàng vọt ra, phân biệt ở hai bên trái phải đài thi đấu. Họ song song quát lớn một tiếng, lại song song vung tay. Nhất thời, hai cổ khí lưu mệnh mỏng như biển dâng lên, trái phải hội tụ cùng nhau, dùng lực lượng khổng lồ hình thành một lồng năng lượng trong suốt cực lớn, hoàn toàn ngăn cách cổ nóng bỏng kia.

Nhiệt độ bên ngoài đài thi đấu mau chóng hạ xuống, rối loạn rốt cuộc cũng ngừng lại. Họ vốn dĩ chỉ là tới xem cuộc so đấu tuyển chọn thiếu niên tuần kiệt, ai ngờ rằng cuộc so đấu vốn nên sớm kết thúc bởi vì một người bỗng nhiên xuất hiện mà gặp trắc trở liên tục, hiện giờ thế nhưng lại diễn biến đến mức như thế, ngay cả hai đại cung phụng đều bị ép ra tay.

Long Dân trầm mặt ngồi xuống, trong lòng nổi giận, khi nhìn về phía Diệp Vô Thần, lại phát hiện sắc mặt hần vẫn như thường, cõi lòng lại chấn động thêm lần nữa.

Diệp Uy và Diệp Nộ sớm đã sắc mặt đại biến, bởi vì ép hai cung phụng đồng thời ra tay bảo vệ, thì một kích tiếp theo của Lâm Viêm đương nhiên sẽ là một kích kinh thế hãi tục. Cho dù Diệp Vô Thần bình tĩnh cũng không thể không khiến nội tâm họ run rẩy. Đây không phải ảo giác, không phải trò chơi — Lâm Viêm kia đã bị lửa giận thiêu sạch lý trí, điên cuồng thi triển ra tuyệt chiêu hải nhân đối với một tiểu bối, liên quan đến, là tính mạng con trai duy nhất của Diệp gia họ!

Nhưng khi Lâm Viêm bắt đầu tích tụ ma lực, hết thảy đã quá muộn, cho dù họ muốn can thiệp cũng đã vô phương tới gần. Mà hai đại cung phụng ra tay cứu người trong sân, lại cũng đồng thời phong tỏa Diệp Vô Thần và Lâm Viêm vào trong đó, khóa chặt đường thoát thân của hần.

Thân thể Lâm Viêm đã hoàn toàn biến mất trong luồng lửa màu lam đỏ. Mà lúc này, đoàn lửa nọ rốt cuộc đã nổ tung, cả đài thi đấu nhất thời bị ngọn lửa màu lam bao trùm, biến thành biển lửa màu lam đáng sợ. Đồng thời phạm vi đang bành trướng không ngừng, như muốn đột phá năng lượng phòng hộ của hai cung phụng hợp lực bố trí.

Nhìn thấy Diệp Vô Thần hoàn toàn bị chìm ngập trong biển lửa, trên sân đấu vang lên từng trận kinh hô. Mà hai mắt Vương Văn Thù đã trực tiếp trợn trắng, thẳng đờ ngã xuống. Diệp Uy kịp thời phản ứng lại, cuống quýt đỡ nàng, luống cuống tay chân bấm mạnh huyệt Nhân Trung của nàng, đến tận khi nàng từ từ tỉnh lại.

- Thần Nhi... Thần Nhi nó sao rồi! -Vương Văn Thù vùng vẫy bật dậy. Diệp Uy vội vàng nói:

- Thù Nhi, tin tưởng Thần Nhi, nó nhất định sẽ không sao. Nàng vừa rồi không thấy vẻ mặt không chút sợ hãi nào của nó ư, không sao đâu, nhất định không sao đâu.

Y đang an ủi thê tử của mình, lại chẳng khác nào đang tự an ủi mình và phụ thân Diệp Nộ toàn thân đang loáng thoáng run rẩy.

Biển lửa vẫn đang sôi trào, tiếng kêu sợ hãi vang lên hết đợt này đến đợt khác. Vài vị công tử tiểu thư chưa từng tiếp xúc với vũ kỹ ma pháp, đến nỗi hiếm khi ra khỏi nhà thậm chí hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không —đây chính là cái gọi là thực lực của Thiên cấp cường giả ư... Đây thật sự là lực lượng con người có thể chế tạo ra ư?

Nếu như họ biết nếu không phải Lâm Viêm áp súc phạm vi xuống nhỏ nhất đến hết mọi khả năng, thì chiêu Phần Tẫn Bát Hoang này đủ để lan tràn ra xa trăm thước, không biết họ có chết ngất luôn hay không.

Trong biển lửa tuyệt vọng, nào có bóng dáng con trai của mình. Vương Văn Thù lại trợn trắng hai mắt, ngất đi.

57. Chương 58: Quái Vật! Yêu Nghiệt!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 58: Quái vật! Yêu nghiệt!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cha... Thật đáng sợ, hẳn có phải đã bị....

- Con gái ngoan, đừng nói, nhất thiết đừng nói. –Hoa Chấn Thiên trừng mắt đến hết mức, nhìn thẳng vào đài thi đấu đã biến thành biển lửa, vẻ chuyên chú không hề chớp mắt kia hết như đang nhìn một cô gái xinh đẹp trần trỗng ngâm trong nước.

Lý, Lưu hai lão mồ hôi như mưa, nhưng lập tức lại bị cái nóng bốc hơi sạch, y phục trên dưới toàn thân lại không có một vết ướt nào. Tuy rằng có năng lượng ngăn cách, nhưng họ cách đó quá gần, cảm giác nóng bỏng phả thẳng vào mặt, mà lại phải chia một phần lực lượng đi bảo vệ y phục, bằng không y phục của họ lúc này đã bị cháy đến tro cũng không còn, lộ trước mặt hàng đồng người, thanh danh cả đời của hai người họ cũng bị hủy sạch sẽ.

Lửa như vậy, cùng là Thiên cấp cao thủ cũng tuyệt đối không dám trực tiếp va chạm. Công tử của Diệp gia kia đã bị hóa thành tro bụi, hay là...

Lâm Viêm thiêu đốt đằng đằng hơn chục giây, rốt cuộc đã bắt đầu có dấu hiệu lui đi. Hai vị cung phụng được giảm áp lực song song thở phào một hơi, nhưng giây tiếp theo, hai lão nhân luôn luôn vững vàng như núi tuyết nửa kinh hãi đến cả tròng mắt đều lòi ra.

Ngọn lửa màu lam từ từ suy sụp, hai bóng người cũng đồng thời hiển hiện trong ngọn lửa. Một người là Lâm Viêm toàn thân vẫn đang thiêu đốt ngọn lửa màu lam... một người là.... Diệp Vô Thần vừa khéo đang ngáp. Hắn cứ như vậy đứng trong ngọn lửa màu lam, toàn thân không hề bị thương, trên mặt không chút sợ hãi, thậm chí mang theo chút chưa thấy đã, dường như là đang chờ thời gian hỏa thiêu quá ngắn, lại không có chút thống khổ khó chịu nào cả.

- Nhanh như vậy đã tắt rồi? Ài, thật là không tận lực mà. –Diệp Vô Thần nhỏ giọng nói thầm. Thanh âm rơi vào trong tay hai vị cung phụng cách đây gần nhất, khiến họ gần như muốn điều đứng ngay đương trường.

Giờ phút này, vẻ mặt của tất cả mọi người trên sân đấu đều có thể nói là cực kỳ đặc sắc. Có người há hốc mồm miệng, lại quên gào lên sợ hãi, có người liều mạng dụi dụi mắt mình, không dám tin hết thấy những gì mình nhìn thấy, có người thậm chí lén nhéo mình, hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không.

Từ ‘thiên tài’ dung tục này đã không xứng để dùng trên người hắn, hẳn lúc này quả thực đúng là một con quái vật... yêu nghiệt!

Khi ngọn lửa rốt cuộc hoàn toàn dập tắt, họ lại nhìn thấy một màn khiến họ kinh hãi. Đài thi đấu vốn cao hơn thước không ngờ lại hoàn toàn biến mất... Chẳng những biến mất, mặt đất ở nơi đó còn lún xuống rõ ràng. Cây quạt ngọc, đoạn kiếm vốn rơi trên đài cũng biến mất vô ảnh vô tung, một tia dấu vết đều không hề lưu lại... Toàn bộ bị đốt thành tro!

Mà ngọn lửa khủng bố như thế, hẳn vẫn bình yên vô sự, ngay cả y phục trên người đều không bị cháy đến một tấc nửa điểm.

Diệp Uy tuyết nửa kích động bất chấp tình cảnh nhảy xổ lên, y vỗ lưng thê tử, vẻ mặt trách cứ nói:

- Nhìn đi, ta đã nói phải tin tưởng Thần Nhi mà, bây giờ yên tâm rồi chứ. Thần Nhi của chúng ta đã không phải Thần Nhi trước kia nữa, nó bái vi sư như Kiếm Thần, có lẽ cũng trở thành một Tiểu Thần rồi đó.

Vương Văn Thù chỉ có gật đầu, đã kinh ngạc lẫn vui mừng đến khờ khạo.

Diệp Nộ quay phắt người, nện mạnh một cái lên vai Lâm Cuồng, lại dùng lực vỗ vỗ vài cái, cười âm nói:

- Ha ha ha ha! Lâm lão, người Lâm gia các ngươi quả nhiên không đơn giản, thiêu một mồi lửa to như vậy ngay cả lông cháu ta cũng không thiêu được một sợi, bội phục, bội phục quá! Ha ha ha ha!

Sắc mặt Lâm Cuồng xanh mét, nhưng làm thế nào cũng không che dấu nổi vẻ khiếp sợ trên mặt.

- Cha, hân thể nhưng lại...

- Tiểu tử khá lắm, khá lắm! Người có thể khiến lão tử phục trước kia vẫn chưa từng xuất hiện... Hôm nay lại cầm trong tay tiểu tử này. Nếu đã không thành con rể ta, vậy lão tử trực tiếp kết bái huynh đệ với hân cũng được! -Hoa Chấn Thiên lại một lần nữa cắt ngang lời con gái, miệng tâm tắc không dứt.

Hoa Thủy Nhu giật nảy mình, gấp giọng nói:

- Điều này sao có thể, hân còn trẻ như vậy, làm sao có thể kết bái với cha.

- Ai nói trẻ tuổi thì không thể kết bái với lão tử. Những lão già kia cho dù quỳ xuống muốn kết bái với ta, ta đều không cần.

Hoa Thủy Nhu ngoan ngoãn không nói thêm câu nào nữa. Nàng biết tính tình quật cường của phụ thân, một khi đã muốn, một trăm con trâu đều không kéo về nổi.

Hai cung phụng song song thu tay, gần như hư thoát. Ngọn lửa màu lam trên người Lâm Viêm rốt cuộc cũng đã dập tắt gần hết, chỉ là đôi mắt y lúc này hoàn toàn không có thần thái, thân thể cũng đang hơi hơi run rẩy. Vừa là di chứng sau khi ma lực hao hết, cũng là bởi vì kinh hãi muốn chết.

- Không có khả năng... Điều này không có năng... -Y nhìn Diệp Vô Thần không chút thương tổn, như đang nằm mơ lẩm bẩm nói.

Long Dận đứng dậy, vẻ mặt giận dữ nói:

- Lâm viện trưởng, ngươi vì chút thù riêng lại không tiếc vận dụng Phần Tẫn Bát Hoang, ngươi rốt cuộc định dồn tính mạng trăm và mọi người ở đây vào đâu?

Mấy ngàn ánh mắt phần nộ cùng lúc bắn về phía Lâm Viêm. Nghĩ đến cỗ sóng nhiệt đáng sợ ấy, họ ngoài phần nộ trong lòng còn rất sợ hãi.

- Bệ hạ bớt giận! Lâm viện trưởng đã áp súc phạm vi của Phần Tẫn Bát Hoang đến mức thấp nhất, bằng không cả quảng trường này đều sẽ biến thành biển lửa, cho dù là hai người chúng ta cũng chỉ có thể dẫn dụ nhất bệ hạ đi chạy trốn. Mà Lâm viện trưởng nhất định cũng bởi vì có hai người chúng ta ở sân mới có thể an tâm thi triển Phần Tẫn Bát Hoang, tuyệt không có ý thương tổn bệ hạ. -Lý cung phụng khom người nói. Y đương nhiên không muốn giải vây cho Lâm Viêm, mà đang mở một lối đi xuống cho Long Dận, bởi vì Lâm Viêm tạm thời không nên chọc giận.

Long Dận hừ lạnh một tiếng, ngồi về chỗ, trầm giọng nói:

- Việc này bỏ qua!

Long Dận tuyệt đối không phải một kẻ khoan dung độ lượng, lúc này y hận không thể xé Lâm Viêm này ra thành mảnh nhỏ. Lâm Viêm luôn tâm cao khí ngạo, tính tình nóng nảy, ai đều không thềm đặt trong mắt, lần này bị người ta chọc giận liên tiếp, dưới cơn thịnh nộ không ngờ lại làm ra chuyện điên rồ như thế. Nhưng Thiên cấp cao thủ có thể lôi kéo, nhận lệnh, nhưng không đến nước vạn bất đắc dĩ thì tuyệt không thể trêu chọc, bởi vì vạn nhất ép y nổi nóng, thực lực Thiên cấp đủ để dễ dàng tạo thành tai nạn. Mà Lâm Viêm vốn chính là một kẻ nóng nảy dễ nổi giận, dễ xúc động, huống hồ sau lưng còn có Lâm gia.

Lâm Viêm như không nghe thấy thanh âm của Long Dận, vẫn như si ngốc nhìn Diệp Vô Thần, làm sao cũng không nguyện ý tin vào mắt mình. Diệp Vô Thần rất là hưởng thụ vẻ mặt của y lúc này, cười tủm tỉm vươn ra ba ngón tay:

- Lâm viện trưởng, dựa theo đánh cuộc, ngài cần gọi ta ba tiếng gia gia, bệ hạ và tất cả mọi người ở sân đều có thể làm chứng. Được rồi, cháu ngoan, bây giờ có thể gọi rồi.

Con người của Lâm Viêm trong nháy mắt phình to, y mở choàng hai mắt, run rẩy mà chậm chạp giơ cánh tay lên, mỗi một ngón tay chỉ về phía Diệp Vô Thần, lửa giận và sự khúat nhục trong lòng gần như sắp thiêu cháy nội tạng y.

Diệp Vô Thần cười lạnh một tiếng. Ma lực thiếu hụt, nổi giận công tâm, mặt mũi mất sạch, lại bị hoàng đế trách mắng, vậy thì...

Ba ngón tay Diệp Vô Thần vươn ra từng ngón thu hồi, trong miệng chậm chạp đọc khẽ:

- Ba... Hai... Một...

Âm 'Một' vừa dứt, Lâm Viêm trợn trắng hai mắt, trước mắt trời xoay đất chuyển, thẳng tắp ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Lâm Viêm - đệ đệ của gia chủ Lâm gia, tại Lâm gia có địa vị không dưới Lâm Cuồng, lại là viện trưởng học viện hoàng gia Thiên Long, đồng thời nổi danh Hỏa ma pháp sư đệ nhất Thiên Long Quốc, cứ như vậy ngã xuống trước mặt thiếu gia Diệp gia.

Lâm Khiếu bại hoàn toàn dưới tay Diệp Vô Thần, mà Lâm Viêm thậm chí bại càng thêm thê thảm hơn. Sau hôm nay, việc này ắt sẽ cả thành đều biết, sau này Lâm gia còn làm thế nào ngẩng đầu trước Diệp gia.

58. Chương 59: Toàn Thể Lâm Gia Đều Là Cháu.

Thiên Thân

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 59: Toàn thể Lâm gia đều là cháu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Nhị đệ!

- Nhị thúc!

Hai tiếng kêu bi thương vang lên trong thanh âm hỗn loạn, Lâm Cuồng bước mau xông lên đỡ lấy Lâm Viêm, sắc mặt tái mét nhìn Diệp Vô Thần nói:

- Thằng nhóc Diệp gia, người hơi quá đáng rồi!

- Quá đáng? –Diệp Vô Thần nguyên là vẻ mặt khó hiểu, sau đó trầm mặt nói:

- Lâm gia chủ, câu này của ngài ta không hiểu, lúc này là ai chủ động lên đài định động thủ với một văn bối như ta, lại là ai không tiếc an nguy của hoàng đế và tất cả mọi người ở sân định tru sát ta... Mà ta, từ đầu tới đuôi đừng nói là phản kích, ngay cả một đầu ngón tay đều chưa từng nhúc nhích, hiện giờ nói ngược lại ta quá đáng. Lâm gia chủ, văn bối cả gan hỏi một câu — mất ngài mù rồi ư?

Ngay trước mặt mọi người chửi Lâm gia chủ mất mũi, ngoại trừ Diệp Vô Thần, tuyệt đối chưa từng có ai làm hoặc dám làm ra, ngay cả vô số quyền quý kiến thức rộng rãi trên sân đều không khỏi có chút trợn mắt há mồm. Nhưng trúng phải cái tát vang dội này, Lâm Cuồng căn bản không thể cãi lại. Bởi vì chỉ cần sáng mắt đều nhìn thấy được chuyện này chẳng những là Lâm Viêm không biết xấu hổ khơi mào, mà sau đó vì một tiểu bối ngay cả ma lực đầy hòm đều thi triển ra, mà Diệp Vô Thần lại chưa từng động thủ.

Nói y mắt mù, quả thật không hề nói sai chút nào.

Nom cục diện lại có chút ồn ào, Long Dận rốt cuộc đã mở miệng:

- Lâm tướng quân, Lâm viện trưởng chỉ là thoát lực mà thôi, chẳng phải đáng ngại, người đưa y xuống ngủ một giấc đi.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, thoát lực chỉ là nguyên nhân thứ yếu nhất. Y ngất đi, chủ yếu vẫn là nỗi giận công tâm, và nhân cơ hội này trốn tránh sỉ nhục thất bại.

Lần đầu tiên bị nhục nhã như thế, hơn nữa còn ở trong tay một văn bối của Diệp gia, Lâm Cuồng há có thể bỏ qua, nếu thật sự rời đi như vậy, Lâm gia chẳng những mất hết thể diện, mà ở trước mặt Diệp gia càng ngượng đầu không nổi. Y chỉ vào Diệp Vô Thần giọng căm hận nói:

- Nhưng thừa hoàng thượng, thằng nhóc Diệp gia này lúc này lại bức bách nhị thúc ta gọi hắn là... Hắn đầu tiên thương tổn Khiếu Nhi nhà ta, lại làm nhục nhị thúc ta như vậy, làm nhục Lâm gia, chúng ta há có thể cam lòng!

- Ha ha, Lâm gia chủ, chuyện này trước không nói là do Lâm gia khơi mào, khi ta và Lâm viện trưởng đánh cuộc thì Lâm viện trưởng không hề phản đối, mà Lâm gia các người cũng nào từng có người đứng ra khuyên can, hoàng thượng và tất cả mọi người ở sân đều có thể chứng kiến. Hiện giờ Diệp Vô Thần ta quang minh chính đại giành chiến thắng, ngài lại nói ta làm nhục Lâm gia... Thật là hết sức đáng cười. Thì ra đường đường Lâm gia đều chỉ là hạng không biết xấu hổ nói lời không biết giữ lời, lúc trước ta còn kính ngài một tiếng Lâm gia chủ, hiện tại... Nhị thúc người đều phải gọi ta là gia gia, tất cả mọi người đều có thể minh chứng, ta cho dù gọi người là chất thì thế nào?

- Người.....

- Phụ thân đại nhân xin hãy bớt giận.

Một thanh âm trong trẻo vang lên, rất nhanh, chủ nhân thanh âm vọt lên xinh đẹp đáp xuống trước mặt Lâm Chiến, chính là Lâm Khiếu vừa mới đi chữa thương. Lúc này vết thương dài ngoằn trên mặt hắn vẫn còn đỏ, nhưng đã không có gì đáng ngại. Do là vết thương ngoài da, cộng thêm là vết thương mới, cho nên có thể dễ dàng dùng Quang Minh ma pháp chữa khỏi, qua khoảng một tuần thì ngay cả vết sẹo đều sẽ hoàn toàn biến mất. Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi Diệp Vô Thần thương tổn Lâm Khiếu mà Lâm gia không hề nổi giận quá mức. Nếu Lâm Khiếu thật sự do đó mà bị Diệp Vô Thần hủy dung, Lâm Khiếu tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Cùng Lâm Chiến dìu Lâm Viêm dậy, Lâm Khiếu bình tĩnh nói:

- Phụ thân đại nhân, chuyện này đích xác là nhị gia gia đuối lý, hài nhi bị thương cũng là do hài nhi kỹ không bằng người, không trách được Diệp công tử. Vẫn mong phụ thân đại trước trước tiên hãy dẫn nhị gia gia rời khỏi.

Mấy câu này của Lâm Khiếu thoát nhìn như tự diệt uy phong của chính mình, lại khiến mọi người thâm gật đầu, trẻ như vậy đã có khí lượng đến thế, Lâm Khiếu quả nhiên không hổ được xưng là tuấn kiệt đệ nhất Thiên Long Thành, thành tựu trong tương lai sẽ vượt lên trên cha hắn.

Lâm Chiến cố áp chế lửa giận, gật đầu về phía Lâm Khiếu, sau đó một lời không nói dẫn Lâm Viêm rời đi. Xuất phát từ tín nhiệm và hiểu rõ đứa con trưởng vẫn luôn lấy nó làm kiêu ngạo này, y biết Lâm Khiếu đương nhiên đã có ý nghĩ của riêng mình.

Ánh mắt đỏ của Lâm Khiếu trước khi y rời đi cũng nhìn thấy rõ ràng... Đó là để hắn hôm nay bất luận thế nào cũng phải lấy lại thể diện của Lâm gia.

Thiếu gia Diệp gia đứng yên ở chỗ cách hắn không xa, khiến hắn luôn khinh thường hết thấy, lúc này lại tạo cho hắn một loại áp lực như núi đè, ngày trước bất kể đứng ở đâu, hắn luôn là kẻ chói mắt nhất, cũng sớm đã quên được người khác tâng bốc. Mà hiện giờ đứng cùng một chỗ với Diệp Vô Thần... Từ trong ánh mắt đám người hắn loáng thoáng phát giác ra rằng, quang mang của hắn lúc này đã che phủ mình.

- Diệp công tử, lúc trước cha ta và nhị gia gia ta ngôn ngữ có chút hấp tấp, mạo phạm, vẫn mong Diệp công tử khoan dung độ lượng, có thể lượng thứ cho tâm tình của trưởng bối ta, đừng để ở trong lòng. Ngoài ra,

tại hạ mặt dày thỉnh cầu Diệp công tử thu hồi ván cược lúc trước, nhị gia gia ta dù sao cũng là trưởng bối, danh dự cả đời nặng hơn cả tính mạng, thực sự khó mà chịu nổi bị phỉ báng như thế. Dẫu rằng nhị gia gia ta có nhiều chỗ không thoải mái, nhưng đối đãi như vậy quả thật hơi quá đáng. Cho nên khẩn cầu Diệp công tử hãy thu hồi, Lâm gia ta nhất định sẽ dùng phương thức khác để bồi thường với Diệp công tử.

Một hồi nói của Lâm Khiếu rất hợp tình hợp lý, ngữ khí lại thành khẩn, tuyệt không có ý ép buộc, người ngoài nghe ra sẽ cảm thấy nếu Diệp Vô Thần không đáp ứng ngược lại sẽ có đôi chút không biết đối nhân xử thế, bởi vì lúc trước tuy là Lâm Viêm khơi mào, nhưng đánh cược như vậy đối với y mà nói đích xác là hơi nóng nảy quá mức.

Diệp Vô Thần có phần bất đắc dĩ nói:

- Lâm công tử nói đích xác không sai, ta tuyệt cũng không nguyên vô lễ với Lâm viện trưởng, vô cùng muốn thu hồi ván cược. Nhưng ván cược giữa ta và Lâm viện trưởng là do hoàng thượng và tất cả mọi người ở sân chứng kiến, nếu thật sự cứ bỏ qua như vậy, há chẳng phải đã đùa bỡn hoàng thượng và chư vị đại nhân một phen ư, loại chuyện này ta vạn vạn không làm ra nổi. Ồi... Ta sau này chỉ có thể tận lực tránh né Lâm viện trưởng, vừa sẽ không khiến Lâm viện trưởng cảm thấy khó chịu, cũng tránh xấu hổ, có lẽ qua thời gian dài chuyện này cũng sẽ bị lãng quên thôi.

Về mặt từ bị nói một hồi, nhưng bất cứ ai đều nghe ra lời của hắn đơn giản chỉ là nói đến ba bốn chữ — không có cửa đâu! Hơn nữa còn tiện thể lôi cả hoàng đế và hoàng thân quốc thích cao quan vọng tộc cùng vào trong đó, tuyệt đường của Lâm Khiếu, thế nhưng lại nói rất hào phóng sáng khoái, mang vẻ khoan dung độ lượng, hết như là cho đối phương kiểm biết bao tiện nghi, chẳng những khiến Lâm Khiếu không thể phản bác, mà trông bộ dáng còn phải cẩn rằng cảm ơn...

- Nếu đã như vậy... Tại hạ tạ ơn Diệp công tử. —Lâm Khiếu nói, nội tâm cười khổ không thôi. Nhị gia gia thua cho hắn thì phải gọi hắn là gia gia, đây chẳng phải nói rõ trên dưới Lâm gia đều là cháu của hắn, thậm chí chất, chút của hắn ư...

- Đừng cảm tạ đừng cảm tạ, đây là nên làm. —Diệp Vô Thần về mặt độ lượng nói.

Lâm Khiếu:

-

Giao phong trong ngôn ngữ, Lâm Khiếu vẫn không kiếm được chút tiện nghi nào, ngược lại còn rơi xuống hạ phong. Lâm Cuồng trên khán đài đã nổi nóng đến độ râu đều đang run rẩy không ngừng, mà trong lòng Diệp Nộ thì sung sướng không thôi, thậm chí đã lên tiếng bảo Diệp Uy và Vương Văn Thù cái gì cũng không cần nói, càng không nên can thiệp, hết thảy do Diệp Vô Thần, gây nên tai vạ Diệp gia gánh vác toàn bộ... Hơn nữa, Diệp gia và Lâm gia từ trước tới giờ chưa từng hòa hợp.

59. Chương 60: Đấu Văn - Tự Diễn.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 60: Đấu văn - tự diễn.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Lâm Khiếu mặt hướng về phía Long Chính Dương nói:

- Bệ hạ, vốn dĩ thi đấu lần này đã nên sớm kết thúc, nhưng Lâm Khiếu mặt dày chiếm dụng chút ít thời gian của bệ hạ và các vị, đưa ra một thỉnh cầu.

- Thương thế của người thế nào rồi? –Long Dân không đáp lời, đầu tiên là quan tâm hỏi.

Lâm Khiếu vẻ mặt cảm kích nói:

- Tạ ơn bệ hạ quan tâm, vết thương ngoài da, đã không đáng ngại, qua vài ngày là có thể khỏi hẳn.

- Như vậy trăm an tâm rồi, người có thỉnh cầu gì, cứ đưa ra đừng ngại.

- Vâng! –Lâm Khiếu cung kính ứng tiếng, sau đó nói:

- Lâm Khiếu ta một mực tới giờ đều tự ngoạn văn võ song toàn, thường tự cho mình cái hư danh tài tử đệ nhất Thiên Long, tuần kiệt đệ nhất Thiên Long, cho rằng trong đồng lứa đã không còn địch thủ nữa, bởi vậy luôn mặt cao quá trán, dương dương tự đắc, nhưng cũng hơi cảm thấy tịch mịch. Một hồi tỷ thí với Diệp công tử hôm nay mới biết rằng nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, ta ngày trước cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi, vừa xấu hổ, lại vừa mừng thầm, hơi có chút cảm giác muốn thử. Diệp công tử chẳng những bản lĩnh phi phàm, mà còn trí tuệ vô song, ngôn từ càng vô cùng sắc bén, chắc hẳn chẳng những vũ kỹ vượt xa ta, văn chương tất nhiên cũng phi phàm. Đấu võ Lâm Khiếu ta đã thua hoàn toàn, cho nên muốn đấu văn với Diệp công tử một trận, vẫn mong bệ hạ và Diệp công tử thành toàn.

Nói xong, ánh mắt hần long lanh nhìn Diệp Vô Thần, trong đôi mắt không thiếu ý khiêu khích.

Trên sân nhất thời truyền tới tiếng thì thầm khe khẽ hỗn loạn. Trong Thiên Long Thành ai không biết danh hiệu ‘tài tử đệ nhất Thiên Long’ của Lâm Khiếu, vũ kỹ của hần tuy trong đám đồng lứa đã đạt tới đẳng phong tạo cực, nhưng tiền bối cao thủ trong Thiên Long Thành rất nhiều, nếu tính cả lại, hần cũng chỉ có thể xưng là nổi bật mà thôi. Nhưng danh tiếng tài hoa của hần lại vượt xa vũ kỹ của hần, không biết có bao nhiêu tiền bối cấp tông sư đã cam bái hạ phong ở trước mặt hần, tự than không bằng, thậm chí than là cả đời người hiếm thấy, không có ai có thể bì. Bất luận là cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, lại không một thứ không tinh. Thiên phú cao quả thực đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Rất hiển nhiên, hần muốn mượn tài hoa cực cao của mình để bù lại thể diện của mình thậm chí cả Lâm gia. Mà thiếu gia Diệp gia dám nghênh chiến không? Ngay trước mặt hoàng đế và nhiều người như vậy, đối mặt với lời khiêu chiến cố ý của Lâm Khiếu nếu là cự tuyệt, Lâm gia không thể nghi ngờ là không chiến mà thắng. Nếu ứng chiến... thiếu gia Diệp gia thật có khả năng giành chiến thắng sao?

Long Dân gật đầu nói:

- Hai đại tuần tài cùng luận bàn nhất định sẽ vô cùng đặc sắc, ngay cả trăm đều có chút sốt ruột, sao lại không cho phép chứ. Tài hoa của Lâm Khiếu ai nấy đều biết hết, mà tài hoa của Vô Thần nghĩ đến cũng chắc chắn bất phàm, không biết ý Vô Thần thế nào?

Diệp Vô Thần hơi suy tư, lúc này mới có chút bất đắc dĩ nói:

- Nếu bệ hạ đã có ý, vậy ta và Lâm công tử sẽ đấu văn một trận.

Nom vẻ mặt và giọng điệu của hần, lại không phải tự biết không địch nổi mà bất đắc dĩ phải so đấu, mà là... Nếu không phải là ý của hoàng đế, quả thực chẳng thềm văn đấu với hần làm gì.

Một câu đáp ứng này của hần, khiến không khí trong sân trở nên sôi nổi rõ ràng, bởi vì lại là một vở kịch đặc sắc sắp bắt đầu, mà càng nhiều người lại mong chờ được tận mắt chứng kiến tài hoa kinh người của Lâm Khiếu.

- Lâm công tử, người muốn đấu thế nào? –Diệp Vô Thần hỏi.

- Không biết môn Diệp công tử tương đối am hiểu là? –Lâm Khiếu hỏi ngược lại, giọng điệu hòa nhã, nhưng bất kỳ ai đều nghe ra được ý tự phụ trong đó. Hần đối với tài hoa của mình thật sự tin tưởng mười phần, đừng nói chỉ là người cùng lứa, cho dù tìm khắp cả Thiên Long, hần cũng tin khó có thể tìm ra mấy ai có thể sánh vai với hần.

- Ta tùy. Nếu đã là đấu văn người đề xuất, thì do người quyết định đi. –Diệp Vô Thần đem nguyên vẹn phần ngoạn khí này đẩy trả về, ai cũng không muốn mình đưa ra hạng mục thi đấu để kiếm tiền nghi đối

phương, muốn thắng, thì phải khiến đối phương thua tâm phục khẩu phục, không có bất kỳ câu oán hận nào.

- Nếu đã như vậy, việc này cứ do bệ hạ quyết định được không?

Diệp Vô Thần gật đầu, tỏ vẻ tùy người.

Lâm Khiếu xoay người nói:

- Vì để công bằng, Lâm Khiếu cả gan làm phiền bệ hạ chủ trì cuộc đấu của hai người chúng ta. Thi từ ca phú, cảm kỳ thư họa đều được!

- Ha ha, điều này rất hợp ý trẫm. Nếu đã như vậy, đành do trẫm chủ trì cuộc đấu của các người. Đấu văn không thể so với đấu võ, liên quan tới rất nhiều, một trận đấu không đủ để quyết định thắng bại. Trẫm quyết định cho các người ba trận đấu, ai thắng hai trận trước thì người đó thắng, ý các người thế nào? -Long Dận cười ha ha nói, thoạt nhìn đối với cuộc đấu tiếp theo cảm thấy rất hứng thú.

- Hết thấy đều theo lời bệ hạ. -Diệp Vô Thần và Lâm Khiếu cùng lúc nói. Mà lúc này, ý nghĩ trong lòng hai người lại vô cùng nhất trí —hai trận đã đủ, sẽ không xuất hiện trận thứ ba.

- Được! -Long Dận gật đầu, sau đó hơi nhíu mày, suy tư một hồi sau đó nói:

- Trẫm lần này vốn dĩ định xem xong thi đấu sau đó tới bên hồ thành Tây dạo chơi, đồng thời vẽ tranh tả tình, vừa hay mang theo hai bộ dụng cụ vẽ. Nếu đã như thế, trận thi đấu thứ nhất của các người chính là vẽ tranh!

Long Dận vỗ tay, hai tùy tùng ngồi đằng sau y lập tức hiểu ý, mỗi người đều ôm một bàn vẽ đàn mộc rất lớn cùng các loại dụng cụ vẽ đi tới trước mặt Diệp Vô Thần và Lâm Khiếu, dựng bàn vẽ lên, giấy vẽ trải sẵn, bút vẽ và các màu vẽ phân biệt giao vào tay hai người, sau đó thối lui về vị trí lúc trước.

Trước mặt mọi người vẽ tranh... Toàn bộ mọi người đều nghển cổ, hoàn toàn sốt ruột. Trong lòng thầm khen hoàng đế lần này mang dụng cụ vẽ ra ngoài thật sự là vô cùng cao minh.

- Điều này... Thần Nhi từ nhỏ yếu ớt lắm bệnh, chưa từng học vẽ tranh, lần này phải thế nào mới tốt. -Vương Văn Thù lại lo lắng thêm lần nữa, nàng có thể không để ý thắng bại, nhưng tuyệt không nguyên ý nhìn thấy con trai bảo bối mất hết thể diện trước mặt mọi người.

Diệp Thủy Dao muốn nói lại thôi, vẫn động ánh mắt lên người Diệp Vô Thần, lộ đầy vẻ chờ mong. Hôm nay, nàng một lần nữa không nhận ra được người đệ đệ vốn dĩ phải quen thuộc đến độ không thể quen thuộc hơn được nữa này.

- Yên tâm đi, hiện giờ cho dù nó thảm bại thế nào đi chăng nữa, sau hôm nay nhất định sẽ danh chấn Thiên Long! Bại thì sao, hạng tục vật ngâm thơ viết phú này Diệp gia chúng ta chẳng hề cần. -Diệp Uy ung dung nói, trên mặt không hề sốt ruột, chỉ có kiêu ngạo.

- Nói không sai. -Diệp Nộ cũng gật đầu theo. Hiển nhiên ông cũng hoàn toàn cho rằng nếu đấu văn Diệp Vô Thần tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của Lâm Khiếu. Có thể khiến Lâm Khiếu chủ động đề xuất muốn đấu văn, đã chứng minh họ đã bị ép đến mức chỉ có thể dùng hành động này bù lại thể diện. Mà đối với Diệp Nộ nhiều năm chinh chiến dầm máu nơi sa trường mà nói, ông xem thường loại văn nhân chỉ có thể chui lủi trong nhà ngâm thơ viết phú này. Mà Thiên Thần đại lục hiện nay, cũng là đại lục dùng võ vi tôn.

- Còn chưa bắt đầu, đã vội bào chữa cho cháu của mình trước, nếu đã như vậy, lúc trước nhận thua chẳng phải tốt hơn sao? -Lâm Cuồng cười khẩy nói.

- Nhị đệ người là cháu của cháu ta, mà người tương tự cũng là cháu của cháu ta, lão tử nói chuyện, còn chưa đến lượt một tiểu bối như người chõ mõm vào. -Diệp Nộ hừ lạnh nói.

- Người... -Lâm Cuồng nổi giận, vừa muốn đứng dậy chửi ầm lên, nhưng nghĩ đến tình cảnh ở đây và trận thi đấu tiếp theo, y cố áp chế lửa giận, không thêm liếc Diệp Nộ một cái nào.

- Nội dung bức tranh không hạn chế, vẽ gì đều được. Nhưng thời gian chỉ có mười lăm phút*! Sau mười lăm phút mặc kệ hoàn thành hay không đều phải dừng bút. -Long Dận nói.

(*): nguyên văn là 1 khắc, mà 1 khắc = 15', nên mình để 15' cho dễ hiểu.

60. Chương 61: Đấu Văn – “bên Hồ Thanh Thủy”.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 61: Đấu văn – “bên hồ Thanh Thủy”.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Mười lăm phút!? Nhìn bàn vẽ một thước vuông kia, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi. Muốn trong vòng mười lăm phút hoàn thành một bức tranh lớn như vậy, chưa nói là Diệp Vô Thần còn không biết nông cạn thế nào, cho dù đối với kỳ tài ngút trời như Lâm Khiếu mà nói hẳn cũng ép người quá mức mà.

Sau đó, hai người không đưa ra bất cứ một lời dị nghị nào, đều cung kính ứng tiếng, sau đó chia nhau đứng trước bàn vẽ vừa dùng giá gỗ dựng lên, sắc mặt bình tĩnh như nhau. Sự bình tĩnh của Diệp Vô Thần khiến Lâm Khiếu hơi có chút đề phòng, nhưng hẳn tin rằng cho dù Diệp Vô Thần thật sự có họa kỹ khéo léo, cũng tuyệt không có khả năng là đối thủ của mình.

- Vậy thì, các người bây giờ có thể bắt đầu rồi. Sau mười lăm phút, thắng bại sẽ do tất cả mọi người ở đây đánh giá. Lý lão, người hãy tính thời gian.

- Vâng!

Khi thanh âm của Long Dận vừa dứt, cả sân cũng mau chóng an tĩnh, từng đôi mắt đều yên lặng chăm chú nhìn vào trung tâm đài thi đấu đã bị lửa phá hủy kia, không dám phát ra thanh âm quá lớn, chỉ e kinh động bọn họ.

Hai mắt Lâm Khiếu khép hờ, tay cầm bút vẽ lơ đãng lên giấy, lại không đặt xuống, dường như đang tưởng tượng trước một bức tranh trong đầu. Mà Diệp Vô Thần thì... thân thể hắn xiêu vẹo, ánh mắt ai dè lại rơi lên người Lâm Khiếu, rất có hứng thú nhìn hắn, không có bất kỳ ý định bắt đầu vẽ tranh nào cả, ngược lại dường như muốn xem Lâm Khiếu hạ bút thế nào.

Trong lòng mọi người vừa sáng tỏ, lại vừa có chút thất vọng. Xem ra thiếu gia Diệp gia ngay từ đầu đã định buông tha, trận thi đấu này nhất định sẽ trở thành sân diễn của thiếu gia Lâm gia rồi.

Rốt cuộc, qua chừng một phút, Lâm Khiếu mở mắt, sau đó bút vẽ hạ xuống, tay phải múa nhanh trên giấy vẽ, tốc độ hạ bút khiến người ta gần như không nhìn rõ tay của hắn, chỉ có thể nhìn thấy một màn hư ảnh thoát đi thoát tới.

Lúc này Lâm Khiếu vẽ mặt chuyên chú, nhìn không chớp mắt, nhìn thẳng vào bàn vẽ trước mặt, đối với ánh mắt chăm chú của mọi người và dị thường của Diệp Vô Thần hoàn toàn làm như không thấy, dường như tiến vào một loại cảnh giới vô ngã quên hết tất cả, trong mắt chỉ có bức tranh.

Lại là nửa phút sau, đôi mắt hắn bỗng nhắm lại, nhưng vẫn vận bút như bay, giữa lúc đó không ngừng đổi bút, thay mực, lại chưa từng có một phút sai lầm hay tạm dừng nào cả.

- Cha, hắn không ngờ lại nhắm mắt vẽ tranh đấy! Điều này phải thế nào mới có thể làm được vậy? –Hoa Thủy Nhu nhỏ giọng hỏi.

- Cái này... cha làm sao biết được. Ta cho dù nhìn rồi đến nước đi đếm đầu ngón chân cũng sẽ không vẽ mấy bức tranh vớt đi này.

Thực ra Hoa Thủy Nhu vừa hỏi ra miệng thì đã hối hận rồi, bởi vì người cha này của nàng đừng nói vẽ tranh, ngay cả chữ cái đều không biết mấy chữ.

Chú chim xanh trên vai nàng lại phát ra một tiếng hót ai oán. Hoa Thủy Nhu nâng nó ở trong tay, vừa an ủi vừa nhẹ giọng nói:

- Thanh Nhi ngoan, hãy chờ thêm lát nữa, sau đó là có thể về nhà rồi. Muốn ăn gì đều được mà.

Nhắm mắt vẽ tranh... Diệp Vô Thần khẽ chau mày. Xem ra ‘tài tử đệ nhất Thiên Long’ này cũng chẳng phải hư danh.

Hắn nhớ trong thế giới trước kia của mình, người có thể nhắm mắt vẽ tranh cũng chẳng phải ít, nhưng người có thể nhắm mắt vẽ tranh đến trình độ này, từ trước tới giờ chưa từng nghe nói qua — đương nhiên, ngoại trừ hắn. Muốn đạt tới loại trình độ này, trước tiên ắt phải dung nhập cái tâm của mình vào một họa cảnh vi diệu, làm đến trong lòng có tranh, như vậy cho dù nhắm mắt, tay cũng có thể tự do miêu tả bức tranh trong lòng. Nhưng muốn đạt đến cảnh giới này, độ khó lớn đến mức người thường thậm chí khó có thể tưởng tượng nổi.

Mà mọi người sớm đã xem đến trọn mắt há mồm, không nói hắn sẽ vẽ ra một bức tranh như thế nào, kết quả sẽ ra sao, nhưng vắn vắn chỉ là trạng thái vẽ tranh lúc này đã đủ khiến họ thán phục không thôi — hơn nữa, hắn lại còn là đang nhắm mắt.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Diệp Vô Thần vẫn không hề động bút, mà cứ như vậy ngược mắt nhìn động tác trên tay Lâm Khiếu. Trên trang giấy vẽ vốn trắng tinh nọ lúc này đã vẽ ra mây trắng đầy trời, dương liễu bên sông, mà đây cũng chính là nơi Long Dận định đi vừa nhắc tới lúc này.

Dựa theo tốc độ này của hắn, vốn dĩ không cần mười lăm phút, thậm chí ngay cả mười phút đều không cần, Diệp Vô Thần thảnh thơi.

Xem ra, thiếu gia Diệp gia quả nhiên đã bỏ cuộc rồi. Mọi người lại thảnh thơi. Cũng chẳng trách, nếu là mình đối mặt với họa kỹ thần kỳ của Lâm Khiếu, họ cũng không có dũng khí động bút bêu xấu, còn không bằng dứt khoát nhận thua cho xong.

Quả nhiên như Diệp Vô Thần dự liệu, vừa hết mười phút, Lâm Khiếu vẽ ra một bút cuối cùng, sau đó rốt cuộc đã mở mắt, đặt bút vẽ xuống, lại không hề nhìn về phía bức tranh trước mắt mình, mà nhìn về phía Diệp Vô Thần tương tự cũng đang nhìn hắn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Nhìn tờ giấy trắng không có một giọt mực trước mắt Diệp Vô Thần, hắn biết mình đã thắng, hơn nữa là thắng hoàn toàn triệt để.

- Bệ hạ, Lâm Khiếu đã hoàn thành, mời xem qua. —Lâm Khiếu nói xong, tránh người ra, đem tác phẩm vừa mới hoàn thành bày ra trước tầm mắt mọi người.

Nhất thời, trên sân truyền tới một trận tán thán không kìm nén nổi.

Bầu trời xanh thẳm, vài đám mây tô điểm. Bên dưới bầu trời là một hồ nước trong suốt nằm yên tĩnh, trong hồ ánh nước long lanh, có bọ cá sủi tăm, có thuyền nổi lênh bênh, bên hồ có một gốc dương liễu hơi rủ, trên cành cây một chú ve sầu như đang rỉ rả gọi mừng. Dưới bóng cây một thiếu nữ tuổi thanh xuân đứng dựa vào cây, giữa hai hàng lông mày hàm chứa niềm hân hoan nhàn nhạt, ngất ngây với mỹ cảnh bên hồ ở trước mắt. Ngẫu nhiên nhìn thấy cành liễu lá liễu trên mặt đất, có cành đã khô vàng.

Một bức tranh rất bình thường, phương diện chủ ý không có bất kỳ điểm xuất sắc nào, nhưng họa kỹ khéo léo đến không gì sánh bằng lại khiến tất cả mọi người đều bị thuyết phục, phát ra từng tiếng thán phục.

- Bệ hạ, Lâm công tử vẽ chẳng phải chính là ven Thanh Thủy Hồ ngài chuẩn bị đi ư? Quả thực là giống thật như đúc. —Một tùy tùng đằng sau Long Dận tán thưởng nói.

- Không sai! Lâm Khiếu rất hiểu tâm ý ta, được! Tranh đẹp! Quả là tranh đẹp! —Long Dận lớn tiếng khen, ngôn từ ca ngợi không hề có chút keo kiệt nào.

Lâm Khiếu tự mình xoay chậm chậm giá đỡ chống bàn vẽ, để người ở mỗi một phương hướng xung quanh đều có thể nhìn thấy rõ ràng, mà tiếng tán thưởng cũng nương theo vòng xoay của bức tranh mà vang lên

hết chỗ này đến chỗ khác. Tiếng kêu của họ đã chứng minh hết thảy.

Ngay cả Diệp Uy và Vương Văn Thù, cũng không thể không thừa nhận họa kỹ của Lâm Khiếu thật sự đã đạt tới trình độ đăng phong tạo cực.

- Bức tranh này tên là “bên hồ Thanh Thủy”, là một bức tranh phong cảnh bình thường hết mức. Vừa rồi Lâm Khiếu nghe thấy bệ hạ muốn tới Thanh Thủy Hồ, trong lòng hoài niệm, nên cố vẽ bức tranh này. Lâm Khiếu tài học nông cạn, quả thật khiến mọi người chê cười rồi. –Lâm Khiếu nói xong, thi lễ về phía xung quanh.

- Các vị cảm thấy bức tranh này thế nào? –Long Dận hỏi. Thanh âm uy nghiêm mang theo một cỗ lực xuyên thấu nặng trĩu truyền khắp cả quảng trường.

- Đẹp! Bức tranh này quả thực khiến người ta thân lạc vào kỳ cảnh, căn bản không có bất kỳ tỳ vết nào đáng nói. Lão phu vẽ tranh vài chục năm, tự cho rằng khó có ai bằng, hôm nay cũng không thể không nói một chữ ‘Phục’!

- Có thể hoàn thành một bức tranh tuyệt thế trong thời gian ngắn như vậy, thật khiến người ta hâm mộ không thôi.

- Bức tranh này so với tác phẩm trận đấu văn mấy hôm trước của Lâm công tử càng đẹp hơn không biết bao nhiêu lần. Xem ra Lâm công tử hôm ấy đích xác có bảo lưu thực lực.

- Miêu tả một bức tranh phong cảnh đơn giản tới trình độ này, thật không hổ với cái danh ‘tài tử đệ nhất Thiên Long’, hôm nay quả thật đã được mở rộng tầm mắt.

- Họa kỹ của Lâm công tử, thật là trên đời hiếm thấy.

61. Chương 62: Đấu Văn - Đỉnh Cao Họa Kỹ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 62: Đấu văn - Đỉnh cao họa kỹ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Chung quanh đều là tiếng tán thưởng không dứt bên tai. Sắc mặt Lâm Khiếu tuy bình tĩnh nhưng giữa hai hàng lông mày vẫn lộ ra vẻ đắc ý. Tác phẩm này hẳn không hề giữ lại chút nào, toàn lực vẽ. Nên biết một bức tranh càng là đơn giản thì càng có thể khảo nghiệm họa kỹ và cách thể hiện của một người.

Long Dận không ngừng gật đầu, sau đó lên tiếng hỏi:

- Diệp Vô Thần, ngươi cảm thấy bức tranh này thế nào?

Cả sân yên ắng, ánh mắt đều tập trung lên người hắn, chờ câu ‘cam bá hạ phong’ của hắn.

Diệp Vô Thần ánh mắt lạnh nhạt nhìn lướt qua bức “Bên hồ Thanh Thủy” kia, nói:

- Cũng không tệ lắm... Nhưng nếu Lâm công tử chỉ có trình độ này, thì ta chẳng thèm so đấu.

Câu nói cuồng vọng đến cực điểm này vừa phát ra, đã khiến cả sân kinh ngạc đến trở mắt nghẹn họng, ngay cả Long Dận trên mặt cũng xuất hiện vẻ tương đối kinh ngạc trong thời gian dài, thanh âm mọi người lại trở nên hỗn loạn, có người chế giễu, có người khinh bỉ, có người cười lạnh, lại không ai bày ra vẻ mặt trông

mong. Theo những gì họ nghĩ, câu nói này của Diệp Vô Thần không thể nghi ngờ là đang dùng sự cuồng vọng và khinh thường để bảo vệ mặt mũi của mình. Có một người ăn mặc theo kiểu học sĩ đứng ra quát lớn:

- Người lại dám vũ nhục một tác phẩm kinh người như thế, thực sự là rất không phải!

Diệp Vô Thần liếc người nọ một cái, nói:

- Nếu bức tranh này ở trong mắt người chính là được gọi ‘tác phẩm kinh người’, vậy chỉ có thể chứng minh người chưa từng nhìn qua bức tranh đẹp thật sự. Bức tranh này trong mắt ta, bất kể là họa kỹ hay họa cảnh, đều chỉ xứng được gọi là tác phẩm thô thiển!

Lời này không thể nghi ngờ là còn cuồng vọng hơn lúc này rất nhiều, càng không giữ chút thể diện mả mai Lâm Khiếu một trận. Sắc mặt Lâm Khiếu tái mét, trong nháy mắt lại khôi phục bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

- Bức tranh của ta đương nhiên khó lọt vào pháp nhãn của Diệp công tử, mong Diệp công tử vui lòng chỉ giáo một phen.

- Không dám không dám, nếu Lâm công tử đã thành tâm xin chỉ giáo như thế, vậy ta sẽ chỉ điểm cho người một chút.

Cơ trên mặt Lâm Khiếu giật giật vài cái, toàn bộ mọi người cũng mở to hai mắt, nhìn xem vị Diệp công tử cuồng vọng này rốt cuộc sẽ chỉ giáo thế nào.

Diệp Vô Thần đi tới trước mặt bàn vẽ ‘bên hồ Thanh Thủy’, nghiêng mắt hỏi:

- Xin hỏi Lâm công tử rốt cuộc có từng đi qua Thanh Thủy Hồ hay không?

- Đương nhiên từng đi qua.

- Vậy thì cảnh sắc bức tranh này vẽ là mùa nào bên Thanh Thủy Hồ?

- Mùa thu.

- Thật ư, vậy thì... gió thu đâu?

-Gió thu?

Diệp Vô Thần thất vọng lắc đầu:

- Phong cảnh trên bức tranh của người coi như không không tính, nhưng cả bức tranh thoát nhìn từ khí nặng nề, trầm lắng không có một chút cảm giác tươi mát sống động nào, cảnh trong tranh thì rồi tĩnh rồi mù. Nên biết gió thổi dương liễu bên hồ, hồ không gió thì là nước lặng, liễu không gió thì tĩnh lặng, gió mát ven hồ đẹp nhất lại không chút thể hiện nào trên bức tranh này, cho nên, đây chỉ có thể là một tác phẩm thô thiển.

Lâm Khiếu chưa đáp lời, học sĩ lúc trước lại quát to nói:

- Người nói thật đơn giản! Gió thu phất phơ không thể thấy, càng không thể nắm bắt, làm thế nào vẽ ra. Có bản lĩnh người vẽ cho chúng ta xem xem!

Lâm Khiếu cũng gạt đầu mỉm cười nói:

- Nếu đã như vậy, còn mong Diệp công tử thể hiện một phen cho chúng ta biết gió mát ven hồ là thế nào.

Diệp Vô Thần cười nhạt, nói:

- Vậy người nhìn cho kỹ!

Diệp Vô Thần cầm bút vẽ lên, khẽ chấm mực, trên cây liễu vẽ ra từng cành liễu hơi nghiêng nghiêng, lại tùy ý tô vẽ từng chiếc lá liễu đang đưa...

- Cái gọi là:

“Liễu chi tây xuất diệp hướng đông

Thử phi họa liễu thật hoa phong

Phong lai vô chất nan thương thượng chỉ

Xảo tá liễu chi tương hình dung”(*)

Đây chính là dùng liễu vẽ gió, bản thân gió tuy không thể thấy, nhưng gió thổi dương liễu thì ai ai cũng có thể thấy!

(Ghi chú: Bài thất ngôn tuyệt cú này trích từ ‘Ngạn trùng họa liễu yển’ của Giang Thực –TG)

Lại chấm, lại tô lần nữa, điểm rơi của bút vẽ cũng bắt đầu thay đổi, trên mặt hồ, từng gợn sóng mỏng manh như ẩn như hiện.

- Đây là dùng nước vẽ gió, không gió cũng không sóng, mượn sóng gợn có thể ví von sức gió và hướng gió của ngọn gió, Lâm công tử ngay cả thường thức dễ hiểu như vậy cũng không biết?

Lâm Khiếu:

-

Cuối cùng, bút vẽ của Diệp Vô Thần rơi lên người thiếu nữ dưới cây, khẽ lắc đầu bút, phác họa ra vài sợi tơ bay bay. Sau đó ngưng bút vẽ, xoay người lại.

- Tơ và tơ liễu giống nhau, đều có thể dùng để ẩn dụ gió mát. Rõ ràng nhiều những vật ẩn dụ gió như thế, Lâm công tử lại biến bức tranh này vẽ thành tử khí nặng nề, thật sự có chút không nên. –Hắn khẽ lắc đầu, vẽ mặt than thở.

Cả sân nhất thời lại trở nên hoàn toàn yên tĩnh. Bởi vì họ đã bị chấn kinh đến độ nói không ra lời. Tốc độ hạ bút của Diệp Vô Thần cực nhanh, hoàn toàn không dưới Lâm Khiếu, hơn nữa hắn chỉ cần vài bút ít ỏi như vậy, phác họa hơn mười giây, ý cảnh của bức tranh trong phút chốc lại sinh ra biến hóa cực lớn. Lúc này nhìn về phía bức tranh đó, họ có một cảm giác vi diệu rõ ràng như thân lạc vào kỳ cảnh, họ phảng phất như nhìn thấy dương liễu phe phẩy trong gió, sóng nước dập dờn, thậm chí cảm nhận thấy một cơn gió mặt phả vào mặt, mang theo từng trận mát lạnh.

Khiếp sợ, vô cùng khiếp sợ. Vài bút ít ỏi đó, thế nhưng lại đem bức tranh đẹp tuyệt thế trong mắt họ nhắc lên một độ cao càng cao hơn nữa, từ trong bức ‘bên hồ Thanh Thủy’ này, hiện giờ họ đã bắt đầu loáng thoáng ý thức được ‘họa cảnh’ lúc trước Diệp Vô Thần nhắc tới là cái gì.

Văn sĩ trung niên kia ngơ ngẩn nhìn bức tranh rất lâu, lúc này mới xấu hổ ôm quyền bái phục nói:

- Hổ thẹn, bội phục!

-Hay! Tuy chỉ là vài bút đơn giản, lại thật sự là thần bút a. Trầm thật không ngờ tới, thì ra tạo nghệ đối với tranh của người cũng đã đạt tới trình độ như thế. Trầm thật an ủi trong lòng! –Long Dận kích động tán thán nói.

Há chỉ là người khác, trên dưới Diệp gia, ngoại trừ Diệp Thủy Dao, thì Diệp Nộ, Diệp Uy, Vương Văn Thù đồng loạt đều là vẽ mặt kinh ngạc, thế nào cũng không ngờ rằng Diệp Vô Thần lại không hề dự báo mang tới cho họ một sự kinh ngạc lớn như vậy. Diệp Uy nhỏ giọng lầm bầm:

- Chẳng nhẽ Kiếm Thần tiền bối chẳng những kiếm thuật xuất thần nhập hóa, mà ngay cả họa kỹ cũng là như thế?

Long Dận nói tiếp:

- Bức ‘bên hồ Thanh Thủy’ hai vị tuần kiệt cùng hoàn thành này trầm đã quyết định sẽ thu lấy cất làm của riêng. Lâm Khiếu tuy bối rối mà chưa thể vẽ ra gió mát, nhưng họa kỹ có thể nói là đã đạt tới cảnh giới siêu phàm, ai ai đều có thể thấy. mà Vô Thần hơi hợt vẽ đã tăng họa cảnh của bức tranh này lên rất nhiều, càng khiến người ta khâm phục hơn!

- Bệ hạ! –Diệp Vô Thần xoay người, sau đó liếc qua Lâm Khiếu thần sắc đầy phức tạp, nói:

- Câu nói của bệ hạ Vô Thần không dám đánh đồng. Họa kỹ của Lâm công tử tuy rằng khéo léo, nhưng cách cảnh giới siêu phàm thật sự quá xa.

- Điều này... -Long Dân nhú mày, nhất thời không biết nói gì.
 - Xin hỏi Lâm công tử, đỉnh cao của họa kỹ là gì? –Diệp Vô Thần hỏi.
 - Đỉnh cao họa kỹ đương nhiên là có thể vẽ vật trong tranh giống y chang với vật thật, không sai chỗ nào!
-Lâm Khiếu đáp.
 - Ồ... -Diệp Vô Thần đi tới trước bức tranh, liếc một hồi, sau đó dùng cán bút chỉ vào một con sâu xanh trên cành dương liễu:
 - Vậy xin hỏi, con sâu nhỏ này Lâm công tử cảm thấy mình vẽ đã vừa lòng hay chưa?
- Ánh mắt Lâm Khiếu quét qua, sau đó vẽ mặt kiêu ngạo nói:
- Tại hạ tuy bắt tài nhưng trên họa kỹ cũng có tư cách để cuồng ngạo. Đây tuy chỉ là một con sâu xanh dùng để tô điểm, nhưng Lâm Khiếu tự cảm thấy dù so sánh với vật thật cũng không hề khác biệt là mấy.
 - Ồ, thế sao? –Diệp Vô Thần ậm ừ cười cười, sau đó dùng bút vẽ nhấp chút mực xanh, đầu bút khẽ động, đã vẽ lên trên một cành liễu khác một con sâu xanh kích cỡ tương tự, sau đó tránh người ra, khéo miệng mang theo nụ cười, không nói một lời.
- Do con sâu xanh mới vẽ, mực chưa khô, nên dưới ánh nắng hơi hơi phản quang, từ xa xa thoát nhìn như đang động đậy. Ngay khi mọi người còn chưa rõ nguyên do, bỗng một tiếng chim hót vang lên, theo đó lại vang lên tiếng gọi dễ nghe của một thiếu nữ:
- Tiểu Thanh!
- Một chiếc bóng màu xanh bay nhanh tới, một mạch bay đến trung tâm, sau đó mau chóng từ giữa không trung nhào xuống, chiếc mỏ dài nhọn mổ mạnh lên bức ‘bên hồ Thanh Thủy’ kia.
- Một tiếng vang nhỏ, bàn vẽ lắc lư vài cái, mà chú chim xanh dùng lực đâm quá mạnh trực tiếp bị bật rơi xuống đất, giấy dựa vỡ vỡ cánh. Diệp Vô Thần nhật nó lên, lặng lẽ rút chút ít Vô Thần lực, dễ dàng chữa trị chút vết thương nho nhỏ nó vừa mới dính.
- Mà trên bức ‘bên hồ Thanh Thủy’ kia bị mổ ra một chiếc lỗ nhỏ, vị trí chiếc lỗ vừa khớp vị trí Diệp Vô Thần vẽ con sâu xanh kia. Hắn một bên vuốt ve con chim xanh ôn thuận dị thường ở trong tay, một bên chậm rãi nói:
- Nếu họa kỹ của Lâm công tử đã đạt đến trình độ có thể so ngang vật thật, vậy con sâu này của ta thì sao?

62. Chương 63: Đấu Văn – Tĩnh Đế Liên Hoa. (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 63: Đấu văn – tĩnh đế liên hoa. (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Điều này... điều này... thật không thể tin được!
- Trời ạ, ta quả thực không dám tin vào mắt mình.
- Quá không tưởng tượng nổi! Đến tận bây giờ, ta mới biết được cái gì gọi là họa kỹ chân chính.
- Có thể khiến một con chim hoàn toàn coi thành vật thật, đây mới gọi là họa kỹ chân chính!

- Ta muốn báỉ sư, ta muốn báỉ hần làm thầy!

- Thôi đi, hần chính là công tử Diệp gia, há sẽ thu giữ một viện trưởng học viện nho nhỏ như ngươi, hơn nữa tuổi ngươi cũng quá lớn rồi.

.....

.....

Đủ mọi tán thán, đủ các loại tiếng kêu la không tưởng tượng nổi. Độ sôi nổi lúc này đã vượt xa sự ca ngợi đối với Lâm Khiếu lúc trước. Họa kỹ như vậy, mới là thần kỹ chân chính, đừng nói nhìn thấy, họ nghe cũng chưa từng nghe nói qua.

Nhìn lỗ thủng bị mổ ra kia, Lâm Khiếu biết mình đã bại rồi... Diệp Vô Thần dùng vài giây, thuận tay vài bút vẽ ra một con sâu xanh, đánh bại tác phẩm đỉnh cao hần dốc hết toàn lực, dùng mười phút mới làm ra. Tự tin, tự ngạo lúc trước của hần đã bị đánh tan vô ảnh vô tung. Mà câu ‘trên họa kỹ cũng có tư cách cuồng ngạo’ hần vừa nãy nói, không khác gì hung hăng tự bạt tai mình.

Mà lỗ thủng chú chim xanh mổ ra chẳng khác nào đã phá hủy bức tranh này. Hần không khỏi trầm nghĩ, nếu đây là Diệp Vô Thần đã tính toán sẵn, vậy tâm kế của hần thật sự quá đáng sợ.

Chỉ là hần sẽ không tin rằng, điều suy tưởng tùy ý này của hần thực ra lại là thật. Với tâm tư tinh tế của Diệp Vô Thần, song song với chú ý đến Hoa Thủy Nhu, thì sao lại không chú ý đến chú chim xanh của nàng, thậm chí phát giác được cơn đói của nó rõ ràng. Vì thế khi Lâm Khiếu vẽ xong bức ‘bên hồ Thanh Thủy’, Diệp Vô Thần đã phán quyết tử hình cho bức tranh này.

Hai người cùng hoàn thành? Dựa vào hần cũng xứng!? Hủy! Hoàng đế muốn cất làm của riêng? Cất cái rắm! Cho ngươi thêm một cái lỗ, xem ngươi còn cất giữ nữa không.

- Bội phục, bội phục sát đất. Bất kể là họa kỹ hay họa cảnh, Lâm Khiếu ta đều cam báỉ hạ phong! –Lâm Khiếu than thở nói.

Diệp Vô Thần gật đầu, hài lòng tiếp nhận, đồng thời nghiêm túc nói:

- Ủm, tuy rằng như thế, nhưng trụ cột của ngươi vẫn không tệ, nếu nỗ lực nhiều thêm, tương lai có lẽ cũng có thể trở thành một cao thủ vẽ tranh.

Lâm Khiếu:

-

- Được! Được! Tài năng vẽ tranh lại khiến tài tử đệ nhất Thiên Long đều cam báỉ hạ phong, xem ra trăm vẫn đánh giá thấp ngươi. Chỉ là... -Y liếc mắt sang bàn vẽ trắng tinh của Diệp Vô Thần ở bên kia nói:

- Dựa theo quy tắc lúc trước trăm định ra, mười lăm phút phân thắng bại, mà ngươi lại chưa có tranh, bởi vậy, trận đấu này, ngươi vẫn là thua.

Ai nấy đều thấy được, Lâm Khiếu đã thua, tự hần cũng đã nhận thua. Diệp Vô Thần chỉ dùng con sâu xanh vẽ trong bức tranh của Lâm Khiếu để đánh bại hần, vậy con sâu xanh kia chính là do hần vẽ. Nhưng hoàng đế nói cũng không hề không thích đáng chỗ nào, nếu y nhận định bắt buộc phải lấy bức tranh vẽ trên bàn vẽ của mình làm chuẩn, thì ai dám phản bác!

Cho nên, hoàng đế muốn ai thắng thì người đó sẽ thắng. Mà hiện giờ xem ra, hoàng thượng vẫn thiên vị Lâm gia như trước, Diệp Vô Thần bất bại mà bại.

- Khoan đã! –Diệp Vô Thần khoát tay, nói:

- Thời gian bệ hạ quy định là mười lăm phút, mà theo ta tính toán, hiện giờ hình như chưa hết mười lăm phút.

Tùy tùng đằng sau Long Dận nói:

- Bệ hạ, Diệp công tử nói không sai, hiện tại còn có một phút mới đến mười lăm phút.

- Ồ? Vậy ý của ngươi là? Ngươi muốn dùng một phút còn lại để hoàn thành ư? –Long Dận hỏi.

- Vâng!

- Được! Vậy để cho trẫm mở mang tầm mắt lần nữa, xem ngươi làm thế nào hoàn thành một bức tranh lớn trong thời gian ngắn như vậy. –Long Dận sững sờ, sau đó vẻ mặt chờ mong gập đầu.

Diệp Vô Thần xoay người, giơ hai tay lên:

- Đi tìm chủ nhân của mi đi!

Chú chim xanh quay xung quanh hắn hai vòng, sau đó mới lưu luyến không muốn rời xa bay về phía Hoa Thủy Nhu. Nó tuy chỉ là một loài thú không có cấp bậc, nhưng khá có linh tính, biết nhớ ơn nhớ thù. Lúc này nó bị thương nhẹ trong cơn va chạm, sau đó được hắn bỗng chốc chữa phục hồi như cũ, nó khắc ghi trong lòng.

Ánh mắt dõi theo chú chim xanh, như thể không chút để ý thời gian tương tự cũng đang trôi qua. Sau khi nhìn thấy hai tay Hoa Thủy Nhu nâng chú chim xanh, hắn khẽ mỉm cười về phía nàng, nhất thời khiến cô bé này kinh sợ đến độ cuống quýt cúi đầu, hồi lâu đều không dám ngẩng lên.

Diệp Vô Thần lúc này mới dời bước đến trước mặt bàn vẽ, cầm bút vẽ quện mực, sau đó hắn nhắm mắt lại, ngay cả nghĩ đều không nghĩ, trực tiếp chấm mực múa bút. Đối bút, chấm mực, múa bút, liền mạch lưu loát, động tác trên tay lại nhanh hơn cả Lâm Khiếu, cánh tay mang theo bóng trắng chớp nhoáng không thể phân biệt rõ, khiến người ta hoa cả mắt. Tuy đã biết tạo nghệ về tranh của hắn thậm chí vượt xa Lâm Khiếu, nhưng khi mọi người đối diện với cảnh này vẫn nhìn không được khâm phục vạn phần. Tay như vậy chẳng những cần họa kỹ cực cao, còn cần tu vi vũ kỹ rất mạnh mới làm được.

Thân thể Diệp Vô Thần đứng hơi gần chỗ lúc trước trước, vị trí cũng đứng vừa đúng chỗ, cộng thêm động tác trên tay vung như gió, khiến người trong sân khó có thể nhìn rõ hắn lúc này đang vẽ cái gì. Điều ngoại lệ duy nhất là Lâm Khiếu đứng ở bên cạnh hắn, chỉ là ánh mắt hắn không phải rơi lên bức tranh, mà là lên tay Diệp Vô Thần, bởi vì nội dung vẽ đã không quan trọng nữa rồi, chỉ dựa vào thủ pháp và tốc độ vẽ tranh của hắn, Lâm Khiếu biết mình đã thua hoàn toàn.

Thông thường thì người tập võ chuyên võ, người học văn chuyên văn mới là lựa chọn chính xác, nếu đều kiêm cả hai, ngược lại sẽ được cái này mất cái kia, hai cái đều mất. Mà Lâm Khiếu lại dựa vào thiên phú cực cao của hắn khiến văn võ đều đạt tới đỉnh cao trong đám đồng lứa, thậm chí hỗ trợ lẫn nhau. Như khi hắn vẽ tranh khiến người ta lú lẫm, nếu công lực và vũ kỹ không đầy đủ, cho dù là người đã đạt tới đỉnh cao họa đạo cũng tuyệt đối không thể làm được. Cũng bởi vậy, Lâm Khiếu vẫn luôn đều cho rằng tu vi họa kỹ của mình đã khó có đối thủ.

Hắn vì sao lại muốn chủ động đề xuất đấu văn với Diệp Vô Thần? Bởi vì trong đấu võ, liên tục đoạt được hai lần đệ nhất, đồng thời được hầu hết tất cả mọi người nhận định hắn lần này vẫn là đệ nhất thì hắn lại thua trong tay Diệp Vô Thần, mãi đến bây giờ hắn cũng không biết mình rốt cuộc đã thua thế nào, còn bị rạch một vết dài ngoằn trên mặt. Tiếp sau hắn, Hoa Chấn Thiên muốn ‘đòi lại mặt mũi cho hắn’ cũng thua trong tay Diệp Vô Thần, còn bị kiếm hai tiện nghi cực lớn. Rồi sau đó, ngay cả nhị gia gia Lâm Viêm của hắn được xưng là vô địch Thiên Long Quốc ngoại trừ Kiếm Thần cũng chật vật không chịu nổi thua trong tay hắn... Hơn nữa thua đến quá lạ, chẳng những thua, còn mất hết thể diện, khiến người xem chê cười, húng lấy vô cùng nhục nhã chưa bao giờ chịu qua nhưng lại không thể phản bác.

Lâm gia khi nào từng nghẹn khuất như thế, hơn nữa còn trong thời gian ngắn như vậy, ngay trước mặt hoàng đế và rất nhiều quyền quý, thua ở trong tay con trai duy nhất của Diệp gia luôn ở thế đối đầu.

Cho nên, vì để lấy lại chút ít thể diện, hắn lần đầu tiên chủ động đề xuất muốn đấu văn một trận với một người còn nhỏ hơn hắn một tuổi, vốn dĩ muốn dùng nó để tỏa nhuệ khí, bù lại thể diện, nhưng ai ngờ ngược lại càng khiến hắn tỏa sáng thêm vài phần, mà mình hoàn toàn trở thành vật làm nền.

Hắn đã hối hận, lòng tự tin mười phần, đầy ý chí lúc trước đã bị đánh tan tã vô ảnh vô tung, thậm chí đối với trận thi đấu tiếp theo cũng bắt đầu mất đi lòng tin.

Diệp Vô Thần vì sao lại có năng lực cao như thế... Tuổi của hắn rõ ràng còn nhỏ hơn mình! Mà mười mấy năm trước, đồn thổi liên quan tới hắn toàn bộ đều là ‘bệnh công tử không đỡ được’, chẳng nhẽ hết thấy những thứ này chỉ là Diệp gia cố ý lấp liếm và che đậy? Vậy mục đích làm như thế là vì điều gì? Vì sao lại

bỗng nhiên bộc phát vào hôm nay? Nếu sự thật như lời đồn, mà hắn là sau khi biến mất một năm rồi trở về mới trở nên như vậy. Thế thì, một năm nay hắn rốt cuộc gặp phải kỳ ngộ kinh thể hải tặc đến cỡ nào? Hay là — hắn vốn dĩ là giả.

Liếc nhìn vẻ mặt của đám người Diệp gia, hắn lại thầm bác bỏ suy đoán lớn mật đến cực điểm này.

63. Chương 64: Tịnh Đế Liên Hoa. (trung)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 64: Tịnh đế liên hoa. (Trung)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, trên sân cũng hết sức an tĩnh, không ai nguyện ý lên tiếng quấy rầy, bởi vì họ đều đang mong chờ một tác phẩm tuyệt phẩm.

Một phút, hắn thật sự có thể làm được ư? Đám người thầm cười nhạo sự cuồng vọng của hắn lúc trước, nhưng sau những rung động lần này sang lần khác, họ càng lúc càng rõ đó không phải cuồng vọng, mà bởi hắn có thực lực như vậy. Mà lần này, nếu hắn đã nói có thể trong vòng một phút hoàn thành — vậy có lẽ thật sự có thể!

Gần như là vô ý thức, Lâm Khiếu vẽ vang lóa mắt trước kia lúc này lại bị gạt bỏ khỏi tầm mắt, không còn mấy người chú ý hắn nữa.

Lúc Diệp Vô Thần vẽ tranh vốn chẳng phải không lạng lẽ tính toán thời gian. Trước khi đến thế giới này, tốc độ vẽ tranh của hắn đã không dưới Lâm Khiếu hiện giờ, mà khi đó hắn chỉ có lực lượng Vô Thần quyết tầng đầu tiên, hơn nữa là tầng đầu tiên không trọn vẹn. Hiện giờ hắn có được Vô Thần lực tầng thứ hai tuy không thi triển ra trọn vẹn tốc độ nhưng cũng đã đủ kinh thể hải tặc, khiến người ta trở mắt ghen hồng.

Cuối cùng, thời gian vẫn luôn đang đếm nhẩm rốt cuộc đã hết, bút vẽ trong tay hắn đã ngừng lại, sau đó bị hắn thu về. Gần như trong cùng một lúc, tên tùy tùng áo vàng luôn cầm dụng cụ đếm giờ quái dị kia hô:

- Mười lăm phút đã hết.

Gần như không sai tí nào, vắn vắn chỉ là năng lực tính toán hải người này, trong thiên hạ lại có mấy ai có thể làm được.

Diệp Vô Thần quẳng hết dụng cụ vẽ tranh trong tay đi, sau đó tránh người ra, đem tác phẩm vừa mới hoàn thành hiển lộ trước mắt mọi người. Nhưng tiếp đón nó lại không phải tiếng kinh hô, mà là hoàn toàn trầm mặc. Người trong sân thâm chí đại đa số đều hai mặt nhìn nhau, thần tình khó hiểu.

Ai cũng đều có thể nhận ra, bên trên vẽ chỉ là một gốc sen, hơn nữa là tịnh đế liên (hai bông sen chung một gốc) màu phấn trắng, hai đóa sen một đóa nghiêng sang trái, một đóa nghiêng sang phải, cả hai nụ hoa đều chưa nở. Nhưng hai bông tịnh đế liên hoa này lại không mang tới quá nhiều mỹ cảm, ngược lại lộ ra một cảm giác thô ráp quá nặng. Thân và lá hoa xanh xanh bên dưới bông hoa lại vẽ tinh xảo tuyệt luân, cực giống vật thật, thậm chí dường như loáng thoáng ngửi thấy một hơi thở rõ nét. Mà dưới thân hoa tuy là nước, nhưng nước này lại vẽ càng quái dị hơn, bởi vì không phác họa ra mặt nước, mà là thêm chi chít chấm màu xanh nhạt hoặc đậm hoặc nhạt. Ảnh ngược nghiêng nghiêng trong nước tương tự cũng là một gốc tịnh đế liên, ảnh ngược này vẽ giống y như đúc ảnh thật.

Nhưng bức tranh này nhìn thế nào cũng không nhìn ra chỗ đặc sắc nào, nhìn kỹ càng cảm thấy cực kỳ xoàng xĩnh, có quá nhiều mảng vẽ thất bại.

Lâm Khiếu một lời không nói, ánh mắt chuyên chú nhìn bức tranh Tĩnh Đế Liên Hoa này, hẳn tin với lòng tin tràn đầy, thần thái tính trước kỹ càng của Diệp Vô Thần lúc trước, tuyệt sẽ không đưa ra một tác phẩm như vậy để gây cười, trong đó ắt có huyền cơ. Nhưng mặc cho hắn quan sát kỹ lưỡng tỉ mỉ như thế nào đều không nhìn ra chỗ thần kỳ gì, bất kể là từ góc độ nào cũng chẳng được coi là tác phẩm xuất sắc, so với ‘bên hồ Thanh Thủy’ của Lâm Khiếu lúc trước thua kém đâu chỉ mười vạn tám ngàn dặm.

- Bức tranh này tên là “Tĩnh Đế Liên Hoa”, chính là tác phẩm trong lúc ngẫu hứng. Tác phẩm cùng tên đương nhiên đếm không xuể. Nhưng thiết nghĩ tác phẩm này đủ để xưng được là tác phẩm nổi bật trong số đó. –Diệp Vô Thần cười nói.

Long Dân nhíu mày nhìn khá lâu, sau đó xoay người nói:

- Văn ái khanh, người cảm thấy bức tranh này thế nào?

- Cái này... -Một lão đầu tuổi hơn sáu mươi, ăn mặc kiểu quan văn, tóc hoa râm cung kính nói:

- Lão thần ánh mắt vụng về, thực sự không nhìn ra sự ảo diệu trong đó. Theo lão thần thấy, đây chỉ là một tác phẩm vụng về.

Sự đánh giá của y khiến đại bộ phận người đồng loạt gật đầu, mà một bộ phận khác vẫn đang thử tìm huyền cơ trong đó. Bởi vì lấy họa kỹ cao siêu của Diệp Vô Thần biểu hiện ra lúc trước, dưới tay kiểu gì cũng không thể xuất hiện tác phẩm kém như thế. Hơn nữa nhìn vẻ mặt hồ hững của hắn lúc này, cũng không giống như đang thất vọng với chính mình.

- Hà ái khanh, theo ý kiến của người thì sao?

- Ý kiến của lão thần và Văn đại nhân hoàn toàn giống nhau.

- So với Lâm Khiếu thì thế nào?

- Không thể so sánh.

Long Dân gật đầu, nhìn Diệp Vô Thần nói:

- Trẫm thực ra cũng cho rằng như vậy. Vô Thần, họa kỹ của người tuy rằng tinh thông, nhưng bức tranh này thực sự quá mức trẻ con, cho nên trận đấu này...

- Khoan đã, hoàng thượng, Vô Thần có lời muốn nói. –Diệp Vô Thần khoát tay nói.

- Ồ? Người còn có gì muốn nói, chẳng nhẽ trong bức tranh này thật sự có huyền cơ khác? –Long Dân vẻ mặt mong chờ hỏi, lại không hề có vẻ bất ngờ.

- Nếu như không có huyền cơ, sao dám cầm ra để bêu xấu. –Diệp Vô Thần mỉm cười, sau đó quay người cất cao giọng nói:

- Không biết trong các vị tiền bối đại nhân, huynh đệ tỷ muội đang ngồi ở đây có ai mang rượu theo không?

Mọi người lại đổi mặt nhìn nhau, tới tấp lắc đầu, trong tình cảnh này, có ai lại mang rượu tới. Nhưng lập tức một thanh âm như sấm nổ vang lên:

- Lão tử mang theo, tiểu tử ngươi hãy đón lấy!

Phảng phất như chỉ lo Diệp Vô Thần không cần, Hoa Chấn Thiên tháo bầu rượu rất bên hông xuống, sau đó ném thẳng về phía Diệp Vô Thần. Hoa Chấn Thiên quý rượu như mạng, thứ quan trọng nhất trong cả cuộc đời y bao gồm — thứ nhất là con gái y, thứ hai chính là rượu. Bầu rượu Hoa Thủy Nhu làm cho này y gần như giờ phút nào cũng không rời người, hơn nữa một khi cạn thì sẽ rót đầy ngay lập tức.

Diệp Vô Thần vươn tay đón lấy, cười nói:

- Cám ơn rượu của Hoa tiền bối, ngày khác nhất định sẽ mời Hoa tiền bối đối ẩm một bữa.

Câu nói vốn là khách sáo này lập tức bị Hoa Chấn Thiên coi như là thật, y gào lớn:

- Được! Tiểu tử, đây chính là người nói đó, nếu người dám không đổi ả một bữa với lão phu thì không phải nam nhân! Còn nữa, cái gì tiền bối không tiền bối, nghe thật khó chịu, tiểu tử người trực tiếp gọi lão Hoa là được!

- Vậy... Một lời đã định! –Diệp Vô Thần đáp ứng nói, trực tiếp lơ là nửa câu sau của y. Hắn rất sớm đã nhìn thấy thứ như vậy bên hông Hoa Chấn Thiên, đồng thời được hắn nhận định là vật chứa rượu.

Cuộc nói chuyện giữa họ khiến quá nửa người không hiểu tính tình Hoa Chấn Thiên trực tiếp tròn mắt. Hoa Chấn Thiên này lúc trước còn bởi chuyện Lâm Khiếu bị thương muốn dạy dỗ Diệp Vô Thần một phen, nhưng lại bị đối phương dùng thủ đoạn có thể nói là ‘đê tiện’ lừa phỉnh một vỏ, còn lừa được ba điều kiện. Hoa Chấn Thiên chẳng những không giận, ngược lại cười rộ lên mà về, hiện giờ lại càng nhiệt tình quá đổi, nghe giọng điệu như hận không thể kết bái thành huynh đệ với hắn vậy.

Chẳng nhẽ Hoa Chấn Thiên này có sở thích sau khi bị người ta lừa toàn thân sẽ sung sướng dữ dội ư?

- Các vị, mời xem.

Diệp Vô Thần mở nút ra, hương rượu lan ra bốn phía. Hắn ngửa đầu nốc chậm chậm một ngụm, sau đó phun một hơi vào bức tranh kia, bọt nước rắc xuống đều đặn, thấp ướt cả bức tranh. Sau đó hắn lại ngửa đầu, lại nốc một ngụm nữa, sau ba lần tương tự, hắn cuối cùng đã tránh người, tràn đầy tươi cười đứng ở bên.

Hành động quái dị đến cực điểm này của hắn không một ai có thể biết đến. Tới tấp tập trung dồn lực chú ý lên bức tranh đó. Theo đó, miệng của không biết bao nhiêu người đều há hốc trong cùng một thời điểm, ngay cả cằm đều sắp rơi xuống đất. Lại không biết bao nhiêu thứ vôn cầm ở trong tay đều bất thành linh rơi xuống đất, một học sĩ lớn tuổi đeo kính ngay cả mắt kính đều ‘Xoảng’ một tiếng rơi xuống đất.

Há chỉ là bọn họ, ngay cả Lâm Khiếu luôn trấn định tự nhiên cũng tròn trĩnh hai mắt, ngay cả con người đều suýt nữa lòi ra. Long Dận, trên mặt cũng lộ ra vẻ dờ dẫm không biết bao nhiêu năm nay chưa từng xuất hiện qua.

64. Chương 65: Tịnh Đế Liên Hoa. (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 65: Tịnh đế liên hoa. (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Trên mặt tranh, hai nụ sen vốn chưa nở lại từ từ xòe cánh hoa, nở rộ như kỳ tích, đồng thời dần hiển lộ ra nụ hoa được bọc bên trong, song song lúc chúng nở thì ‘ảnh ngược’ ở bên dưới cũng cùng lúc bung nở, tiết tấu hai bên bung nở lại nhất trí kinh người, khiến người ta vô ý thức cảm giác được rằng — đó chính là ảnh ngược của nó. Thần kỳ không chỉ là hoa sen, còn có mặt nước vốn thô thiển không chịu nổi, những chấm xanh nhạt trên mặt nước kia toàn bộ khuếch tán ra, đều đặn liên tục thành một mảng, vẽ ra mặt nước màu xanh nhạt hoàn mỹ, mà do những hạt nước phản quang dưới ánh nắng mặt trời nhàn nhạt, nhìn từ xa tràn ngập ánh nước long lanh, hoàn toàn giống y như đúc với hồ nước trong thật sự ở đối diện.

Mà càng khiến người ta ca ngợi chính là, do mặt nước là sau này trải thành, cộng thêm hiệu quả phản xạ ánh sáng, nên đem ảnh ngược của hoa sen chìm dưới nước, cùng ảnh ngược trong nước thật sự hoàn toàn giống nhau. Ảnh ngược trong nước luôn là một vấn đề khó của giới vẽ tranh, rất khó làm được đến mức

khiến mình hài lòng, bởi vì ý cảnh của nó thật sự quá khó để nắm chắc. Mà bây giờ bức tranh này lại thật sự làm được hoàn mỹ không chút tỳ vết.

Khi hai bông tịnh đế liên hoàn toàn nở ra, bung thành hai bông sen màu phấn trắng ôm kề lẫn nhau, thì toàn bộ cả bức tranh cũng vừa vãn dừng lại. Khiến người ta cảm thấy bất kể là sớm một phút hay chậm thêm một phút đều không hoàn mỹ bằng lúc này. Nhưng mỗi một người vẫn rơi vào trong sự khâm phục vô tả mà chưa hề tỉnh lại.

Đây thật là tranh ư? Không... Họ thà rằng tin đây là tịnh đế liên hoa thật sự, là hồ nước bị chiếu thành màu xanh lục thật sự. Trước lúc này, họ trước kia có ai từng tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình sen nở? Không một ai... Nhưng hiện giờ họ lại nhìn thấy rõ ràng một kỳ cảnh không thể tin nổi trên một bức tranh.

Đây thật sự không thể gọi là một bức tranh nữa.

Thu phản ứng của họ vào trong mắt, Diệp Vô Thần khẽ cười. Đạo lý về việc hoa sen nở cùng mặt nước dần trải thực ra rất đơn giản. Dùng nước dẫn mực lan ra, đồng thời dùng sự lan tỏa của cồn rượu phụ trợ dẫn đường là có thể làm được. Tuy rằng đạo lý rất dễ hiểu, nhưng muốn làm tới trình độ như vậy độ khó cực kỳ lớn. Bất kể là lượng mực dùng ở mỗi chỗ, vị trí chấm mực, độ rượu nước cân bằng, phán đoán thời cơ và thời gian... Nếu xuất hiện bất kỳ một điểm sai lầm nhỏ nhất nào trong đó đều sẽ là một nét hồng nghiêm trọng.

Diệp Vô Thần dời bước đi tới trước mặt bàn vẽ, che lấy bức ‘Tĩnh Đế Liên Hoa’ thần kỳ này, cũng khiến đám người tỉnh lại từ trong cơn khiếp sợ vô cùng. Hắn cười nói:

- Không biết bức ‘Tĩnh Đế Liên Hoa’ này của Vô Thần có lọt vào pháp nhãn của mọi người không?
- Tuyệt thật! Tuyệt thật! –Lần này lại là Long Dận lên tiếng trước, bốn chữ ngắn ngủi lộ rõ sự chấn động trong nội tâm y.
- Lão phu sống đến giờ, mới biết cái gì là bức tranh chân chính...
- Đây... đây quả thực đúng là thần tác mà! Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ta tuyệt không tin trên đời lại có tác phẩm động trời như thế.
- Phu quân! Lần này chúng ta tới Thiên Long Thành thật là chính xác, trên đời này có mấy người có thể được thưởng thức tác phẩm động trời đến như thế. Chỉ là nói ra ngoài, e cũng chẳng ai sẽ tin đâu.
- Thật không ngờ thật không ngờ mà, lão phu nửa thân xuống mồ, trước khi nhắm mắt còn có thể nhìn thấy bức tranh này, ông trời thật không bạc đãi ta mà... Cho dù lập tức phải chết, cuộc đời này cũng không còn gì tiếc nuối nữa rồi!

.....

.....

Lâm Khiếu thề, cả đời này hắn chưa từng nghe nhiều tiếng kinh ngạc tán thán nhiều như thế, lại khoa trương như thế. Hắn cảm giác tất cả mọi lời ca ngợi từ khi hắn ra đời cộng lại cũng không nhiều bằng Diệp Vô Thần nhận được lúc này. Bức tranh của hắn có đẹp hơn đi chăng nữa, cũng là nhân tác. Mà bức ‘Tĩnh Đế Liên Hoa’ này ngay cả nội tâm hắn đều hoàn toàn thừa nhận, đây là Thần tác thật sự, là tác phẩm chấn thế người bình thường tưởng đều tưởng tượng không ra.

Chênh lệch không ngờ lại lớn đến như thế, lớn đến mức gần như không thể vượt qua. Lâm Khiếu hít thật sâu một hơi, cõi lòng vẫn khó có thể bình tĩnh như trước. Chịu thói quen được tăng bốc, cũng quen đứng ở trên đỉnh, lại lần đầu tiên có một cảm giác muốn nhìn lên cao, hơn nữa người hắn muốn nhìn lên đứng trên đỉnh núi cao chót vót tận trong mây, hắn ở dưới chân núi làm thế nào ngẩng đầu lên đều không nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Lúc này, một thanh âm ôn hòa mà già nua vang lên:

- Mọi người xin hãy nghe ta nói một lời.

Chủ nhân thanh âm này dường như có uy tín cực lớn, ngắn ngủi một câu nói lại thật sự khiến không khí có chút rối loạn dần trở nên an tĩnh. Đây là một lão nhân ngồi ở hàng sau vẫn luôn không nói một lời, tuổi

hơn sáu mươi, toàn thân áo xanh, mặt mũi hiền lành, hơi có chút tiên phong đạo cốt. Ánh mắt người khác nhìn vào ông đều mang theo vẻ kính trọng rõ ràng, ngay cả Long Dận trên mặt cũng hơi xuất hiện vẻ tôn trọng.

Diệp Vô Thần thoáng chốc đã đoán được thân phận của lão nhân này.

- Ha ha, chàng thanh niên, lão phu cả đời tự phụ học thức uyên bác, họa đạo càng không ai có thể bằng. Nhưng không ngờ hôm nay mới biết thế nào là thần tác chân chính. Bức tranh này thật sự chỉ hần trời cao mới có, nhân gian chưa ai từng thấy qua một lần...

Người nhận thức lão nhân này đều biết, có thể được ông tán thưởng như vậy, Diệp Vô Thần tuyệt đối là người đầu tiên. Nhưng hần tương tự cũng hoàn toàn xứng đáng.

Chỉ là, ông xưng hô với Diệp Vô Thần...

- ...Thứ cho lão nhân như ta cây già lên mặt, mạo muội hỏi một câu: gia sư của cậu là thần thánh phương nào? –Lão nhân chậm rãi hỏi, mang theo vẻ tươi cười ôn hòa.

Vấn đề này đã khơi lên lòng hiếu kỳ của tất cả mọi người, kể cả Diệp gia. Ánh mắt tất cả lại rao rác tập trung lên người Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần cười thần bí nói:

- Lão tiên sinh nói không sai chút nào, gia sư của vãn bối đích xác là Thần nhân. Mà gia sư cũng không có ý bảo vãn bối giấu diếm, nói cho lão tiên bối cũng không việc gì.

Tinh thần mọi người bỗng chốc được sức lên. Họ vốn dĩ còn tưởng chỉ có sư phụ như Thần mới có thể dạy ra đệ tử như vậy. Mà loại thể ngoại cao nhân này thông thường đều không màng danh lợi, thậm chí đều không muốn để cho người ta biết sự tồn tại của mình, bởi vậy họ không hề ôm hy vọng quá lớn. Lại chẳng dè Diệp Vô Thần chẳng những không định che giấu, ngược lại chuẩn bị cứ thế nói ra trước mặt mọi người.

- Sư phụ của ta... Chính là chủ nhân của chiếc nhẫn này. –Diệp Vô Thần rút ra Kiếm Thần chỉ hoàn vẫn đeo ở tay trái, sau đó giơ lên thật cao, để mỗi một người đều có thể nhìn thấy rõ ràng, đồng thời khoe miệng lảng lảng nhếch lên, thâm nhủ:

- Sở gia gia, lại mượn danh tiếng của ngài một lần nữa rồi. Ngài cho ta chiếc nhẫn này, hẳn cũng là vì tiện cho ta thông đường ở Thiên Long Quốc phải không.

Ân tình lớn như vậy, dường như cũng chỉ có thể trả lên Sở Kinh Thiên thôi. Hơn nữa lão nhân ấy rất hiển nhiên là cố ý khiến mình vô tình nợ một ân tình lớn như thế.

Thật là quá cáo già!

Mọi người chưa kịp phản ứng lại, hai cung phụng bên người Long Dận đã la hoảng lên trước:

- Kiếm Thần chỉ hoàn!!

Bốn chữ ngắn gọn này hết như một tiếng sấm nổ dội lên quảng trường không còn chỗ trống này, dẫn tới phản ứng kịch liệt như sôi trào.

- Kiếm Thần chỉ hoàn! Là chiếc nhẫn Kiếm Thần lão tiên bối năm ấy đeo mà!

- Không sai, đó thật sự đúng là Kiếm Thần chỉ hoàn... Trời thương ta, để ta có may mắn lại một lần nhìn thấy Kiếm Thần chỉ hoàn.

- Công tử Diệp gia... hẳn không ngờ lại là truyền nhân của Kiếm Thần! Chẳng trách tuổi còn trẻ vậy lại có vũ kỹ và tài hoa kinh người như thế. Hóa ra là thế, hóa ra là thế!

- Kiếm Thần tiên bối là Thần nhân một đời, dạy ra đệ tử như vậy đều không quá đáng.

- Kiếm Thần chỉ hoàn... Hẳn không ngờ lại là đệ tử của Kiếm Thần! Nghe nói hẳn lúc trước biến mất hơn một năm, thì ra là được Kiếm Thần tiên bối thu nhận, Diệp gia thật là trời rủ lòng thương mà.

65. Chương 66: Đấu Văn - Đế Sư Vương Bác.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 66: Đấu văn - Đế sư Vương Bác.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Kinh ngạc, hâm mộ, kích động...Thậm chí rất nhiều lão nhân và trung niên đều đứng bật dậy từ chỗ ngồi, kích động nhìn vào Kiếm Thần chỉ hoàn trên tay Diệp Vô Thần với vẻ mặt tôn trọng và cuồng nhiệt. Đối với đại bộ phận người trẻ tuổi mà nói, Kiếm Thần chỉ là như thần thoại, nghe qua rất hư vô mờ ảo, với họ mà nói, trọng lượng của hai chữ “Kiếm Thần” thật sự quá lớn. Nó trước kia từng là cột trụ, là tín ngưỡng của họ, thậm chí là cột trụ, tín ngưỡng của toàn bộ Thiên Long Quốc.

Mà lúc này, Long Dận đứng trên vạn người cũng bật dậy, vẻ mặt mừng rỡ cùng kính ý. Sau đó lớn tiếng nói:

- Trẫm thật không nghĩ tới, Vô Thần hóa ra là đệ tử của Kiếm Thần tiên bối, mà người có thể có được Kiếm Thần chỉ hoàn sẽ là truyền nhân duy nhất của Kiếm Thần tiên bối. Kiếm Thần truyền nhân rốt cục xuất hiện, hơn nữa là con trai của Diệp gia Thiên Long Thành, chứng tỏ Kiếm Thần tiên bối chưa từng quên chúng ta, thật là đáng mừng, đáng mừng! Ha ha ha!

Long Dận cất tiếng cười lớn, cũng lây sang những người khác. Đúng vậy, Kiếm Thần chưa từng quên bọn họ, hơn nữa còn chọn người của Diệp Gia làm đệ tử, điều này có ý nghĩa giống Phong Triều Dương của Đại Phong Quốc, hẳn sẽ là vị Kiếm Thần tiếp theo cả đời cống hiến cho Thiên Long Quốc, trở thành vị thần thủ hộ của Thiên Long Quốc. Lúc này, ánh mắt của bọn họ khi nhìn về phía Diệp Vô Thần đã nảy sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Bởi bị hấn là truyền nhân của Kiếm Thần, là vị Kiếm Thần tiếp theo.

- Vô Thần, trẫm cho rằng, thành tựu của ngươi sau này sẽ còn vượt qua tôn sư! -Long Dận nhấn mạnh nói.

Vượt qua Kiếm Thần, còn có đánh giá nào cao hơn việc này sao!? Nhưng căn cứ vào biểu hiện lúc trước của Diệp Vô Thần, không ai cảm thấy đánh giá này là quá đáng, ngay cả người trong Lâm gia đang càng lúc càng xanh mặt lại trong tiềm thức cũng hoàn toàn đồng ý.

- Hoàng thượng quá khen rồi. -Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

- Ha ha, thì ra là thế. Tôn sư đã sớm đi vào con đường của thần, xem ra, không chỉ là kiếm của người, ngay cả cầm kì thư họa của người đều đã tiến nhập con đường của thần mà chúng ta không thể tưởng tượng nổi, khó trách, khó trách. -Lão nhân vuốt vuốt bộ râu đã bạc của mình, lại nói tiếp:

- Chàng trai trẻ, lão nhân ta mặt dày đưa ra thỉnh cầu, có thể đem bức “Tĩnh đế liên hoa” này tặng cho lão già ta được chăng, khi đó lão già này sẽ gỡ xuống tất cả tác phẩm trần tục ở trên tường, chỉ để lại bức này, mỗi ngày chiêm ngưỡng ba canh, để ngộ ra họa đạo thật sự.

Diệp Vô Thần thâm chán nản. Bức họa này căn bản chẳng có gì đáng gọi là ‘Thần đạo’, chẳng qua là lợi dụng một cách cực kỳ xảo diệu một chút nguyên lý vật lý mà thôi. Hơn nữa, nay vết nước đã khô hết, bức tranh cũng thành hình, chỉ có thể nói là một bức tranh đẹp mà thôi, không thể lặp lại khoảng thời gian ngắn ngủi kinh diễm trước kia. Hơn nữa hẳn vẽ bức tranh này đều có mục đích của hắn.

Hắn cung kính nói:

- Lão tiên bối, bức tranh này đã có chủ, kỳ thật cũng không hợp với tiên bối. Không bằng nếu tiên bối không chê, ngày khác văn bối sẽ tự mình đến nhà vẽ ba bức cho tiên bối, còn mong tiên bối không lấy làm phiền lòng.

- Lời này thật sao? Tốt, tốt!

Lão nhân vui vẻ gật đầu, sau đó nghĩ lại, cười ha hả:

- Ha ha, thì ra là thế. Là ta ngắm thần tác này nhất thời kích động trở thành lão hồ đồ, quên mất ý nghĩa vốn có của “Tĩnh để liên hoa”, bỗng chốc làm trò cười cho người trong nghề rồi.

Câu nhắc nhở này của hần khiến cho mọi người đều nghĩ ra, tĩnh để liên hoa, ẩn ý chính là hai người yêu nhau gắn bó, mà hần nói bức tranh này đã có chủ... Chẳng lẽ hần đã có người trong lòng sao? Nghĩ đến đây, không ít nữ tử chưa chồng không khỏi buồn bã. Tướng mạo, khí chất, gia thế, võ nghệ, tài hoa, sư thừa, không chỗ nào không phải là người khác mong mỏi mà không bằng, hoàn mỹ không tỳ vết. Nam tử thần kì như thế, cả đời cũng không thể tìm được người thứ hai, là cô gái ra sao mới có may mắn xứng với hần!?

- Thần nhi, không phải gọi là lão tiên bối, người là ông ngoại của con.

Người vừa nói là Vương Văn Thù. Lúc này nàng đã cười đến toét miệng. Trong mắt người mẹ, đứa con của mình vĩnh viễn là giỏi nhất. Nhưng bởi vì con trai nàng trước đó quá mức kém cỏi, nên khi nhắc tới con mình với người ngoài, nàng cảm thấy không đẹp mặt, có cảm giác thất bại nặng nề. Mà biểu hiện kinh người của Diệp Vô Thần ngày hôm nay, làm cho nỗi vui mừng cùng kiêu ngạo trong lòng nàng không lời nào có thể diễn tả được. Lúc này nàng mới chính thức cảm nhận được một thứ gọi là kiêu ngạo của người mẹ, bởi vì con trai của nàng ưu tú như vậy, như một viên minh châu rực rỡ, trở thành tiêu điểm lóa mắt, áp chế tất cả quang mang của các bạn cùng lứa.

Lão nhân đó chính là cha của nàng – Đế sư Vương Bác. Nhìn hai người già trẻ bọn họ, một người thì gọi “Chàng trai trẻ”, một người thì gọi “Lão tiên bối”, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười, cuối cùng không nhận được phải nói ra.

- Hả? -Diệp Vô Thần đơ ra, vẻ mặt kinh ngạc.

- Ha ha ha! -Vương Bác cười lớn rất thư thái, vuốt bộ râu dài nói:

- Thần nhi, ngoại công nghe nói sau khi con được Kiếm Thần cứu đã bị mất hết trí nhớ, nay vẫn không nguyện thật tâm thừa nhận người thân của con. Chuyện này cũng là chuyện thường tình, ta sẽ không ép người gọi ta ngoại công, nhưng con đã đáp ứng về cho ta ba bức tranh, chuyện này nhất không được đổi ý.

- Được, quyết không nuốt lời!

Diệp Vô Thần mỉm cười đáp lại.

Vương Bác mấy năm nay rất ít khi gặp Diệp Vô Thần, thỉnh thoảng đi tới Diệp gia, cũng chỉ sẽ tỏ chút tâm ý hỏi thăm vài lần, khi rời đi đều âm thầm lắc đầu, thất vọng đến cực điểm. Mà nay, ông lại nhìn thấy một con Giao long sắp bay lên tận trời. Thế sự vô thường, như hần thấy những lời này đặt trên người đứa ngoại tôn của ông là hoàn toàn chính xác.

Một vài người vẫn đang mơ hồ, lúc này cũng đột nhiên nghĩ ra. Chẳng trách hai người này vừa nãy xưng hô quái dị như vậy, hóa ra là thế.

- Được! Việc này ông ngoại đã yên tâm rồi. Thần nhi, không biết bức tranh Tĩnh để liên hoa này người sẽ tặng cho tiểu thư nhà ai? -Vương Bác cười nói, trước mặt mọi người hần hỏi chuyện này tự nhiên không phải là mạo muội, mà là ông biết nếu Diệp Vô Thần đã vẽ tranh trước mặt mọi người, lại không úp mở nói ra bức tranh này đã có chủ, tất nhiên là hần muốn tặng bức họa này cho người ấy tại chỗ, ông nói những lời này, vừa vặn là thuận nước đẩy thuyền.

Một câu nói, làm cho không ít công chúa tiểu thư nhất thời đứng ngồi không yên, khẩn trương cầm lấy góc áo, đôi mắt đẹp tựa như có lưu quang chớp động, ánh mắt trông mong, hi vọng thấy một điều kinh hỉ thật lớn từ trên trời giáng xuống.

Diệp Vô Thần không trả lời, mà đi đến trước bàn vẽ, đem bức Tĩnh để liên hoa cẩn thận cuộn lại, cuộn thành một vòng nhỏ, che đậy vẻ phong hoa từng dẫn tới sự thần phục khoa trương của nó. Sau đó lại cầm lấy bầu rượu mà Hoa Chấn Thiên đưa cho hần, cất cao giọng nói:

- Hôm nay nếu không có rượu của Hoa tiền bối, bức họa này cũng không thể hoàn thành. Cho nên bức họa này có thể nói là ta và Hoa tiền bối cùng sáng tác chung, cho nên bức họa này tặng cho Hoa tiền bối vốn hẳn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Cả đoàn người ngẩn ra, mồm há hốc, suýt nữa hộc máu đương trường... Về bức Tịnh đế liên hoa, kết quả hóa ra lại tặng cho một vị đại lão gia quê mùa cục mịch, việc này... việc này....

66. Chương 67: Văn Đấu – Tự Vả Mặt.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 67: Văn đấu – Tự vả mặt.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Chỉ là, văn bối cho rằng Hoa tiền bối hẳn là người yêu rượu không yêu tranh. Cho nên... -Hắn rời ánh mắt từ Hoa Chấn Thiên đang trợn trừng mắt về phía... Hoa Thủy Nhu ở bên cạnh, ánh mắt dịu dàng hàm ẩn nụ cười mỉm nhàn nhạt, lại thấy nàng hốt hoảng một hồi:

- Bức tranh này, ta định tặng cho Hoa Thủy Nhu tiểu thư.

Toàn thân Hoa Thủy Nhu khẽ run, vô ý thức nắm chặt hai tay, nhất thời lại quên dời ánh mắt đi, cứ thế đối mắt với Diệp Vô Thần.

Cả sân bỗng trở nên lặng ngắt như tờ, tới tấp đưa mắt nhìn nhau, sao cũng chẳng ngờ sẽ là kết quả như vậy. Phần lớn người thì bắt đầu liếc trộm quan sát phản ứng của Lâm Khiếu. Bởi vì trên dưới Thiên Long Thành chẳng ai không biết nhiều năm trước Hoa Thủy Nhu đã được gả cho Lâm Khiếu. Vào ngày nàng mười sáu tuổi chính là ngày hai người thành thân. Nam có tài năng tuyệt thế, nữ có dung mạo khuynh thành, đây là một đôi trai tài gái sắc ai nấy đều tán thưởng, cũng khiến vô số thiếu niên tài tuấn ngưỡng mộ Hoa Thủy Nhu ở Thiên Long Thành phải chùn bước, chẳng dám có bất kỳ ý nghĩ không nên có nào.

Mà hiện tại, thiếu gia Diệp gia không ngờ lại muốn tặng một bức ‘Tịnh Đế Liên Hoa’ cho tiểu thư Hoa gia ngay trước mặt nhiều người như vậy, đây chẳng phải là công khai đào góc tường nhà Lâm Khiếu sao? Hơn nữa còn là đào thứ mà một nam nhân không thể nhìn nổi nhất.

Thù hận lớn nhất trên đời, một là thù giết cha, hai là nỗi hận đoạt thê... Thiếu gia Diệp gia rốt cuộc muốn làm gì đây?

Tuy Lâm Khiếu vẫn không nói một lời, nhưng trong đôi mắt không ngừng run run của gã loáng thoáng tràn ra nỗi tức giận như có như không. Cho dù tu dưỡng của một người tốt hơn đi chăng nữa, tính tình ôn hòa hơn đi chăng nữa, nhưng đến lúc liên quan đến tôn nghiêm của một nam nhân thì cũng tuyệt đối khó có thể làm được ‘tâm như chỉ thủy’.

- Thăng nhãi Diệp gia, ngươi đây là có ý gì? –Lâm Chiến đứng dậy, vẻ mặt âm trầm quát. Chẳng ngờ hắn ngay trước mặt Lâm gia và nhiều người như thế lại dùng một bức tranh ngằm trao ái ý về phía nàng dâu tương lai của Lâm gia y, nào còn đem Lâm gia y đặt vào trong mắt! Con có thể nhìn nhưng cha không thể nhìn, thúc có thể nhìn nhưng thẩm không thể nhìn. Nếu Lâm gia y còn không đứng ra, chẳng cần người khác cười nhạo, thì chính họ sẽ tự tát mình vài cái trước tiên. ‘Tịnh Đế Liên Hoa’ ẩn ý là gì, chỉ cần không phải kẻ ngu đần đều biết rõ ràng rành mạch.

- Hả? –Diệp Vô Thần vẻ mặt nghi hoặc, hỏi ngược lại:

- Câu này của Lâm gia là có ý gì?

- Hừ! –Lâm Cuồng trầm mặt, hận không thể lập tức hành hung hấn một trận:

- Lâm gia ta và Hoa gia sớm đã muốn kết duyên Tán Tàn từ lâu, tiểu thư Hoa gia cũng sớm đã gả cho Khiếu Nhi nhà ta từ sáu năm trước, bây giờ người tặng tranh ở trước mặt mọi người là có ý gì?

Phần lớn người trong sân cũng song song gật đầu, cảm thấy hành động này của Diệp Vô Thần là rất rất không nên.

- Ô! Diệp Vô Thần vẻ mặt bình tĩnh, lại chẳng thèm liếc y một cái, mà vẫn dõi ánh mắt lên người Hoa Thủy Nhu, cuối cùng làm ánh mắt đối phương hốt hoảng rời đi, cúi gằm mặt không dám ngẩng lên. Hắn xoay người hỏi:

- Vậy xin hỏi Lâm gia chủ, hiện giờ Hoa tiểu thư phải chăng đã là người của Lâm gia ngài?

- Bây giờ tuy chưa phải nhưng một tuần sau nàng sẽ là người của Lâm gia ta.

- Nếu nàng bây giờ hoàn toàn không phải là người của Lâm gia, vậy ta tặng nàng một bức tranh thì có liên can gì với ngài. –Diệp Vô Thần dùng ánh mắt chán ghét nhìn y.

Lâm Chiến nghẹn giọng, nhất thời lại chẳng nghĩ ra được gì để phản bác.

- Bức ‘Tĩnh Đế Liên Hoa’ này ta muốn tặng chính là tiểu thư Hoa gia, mà không phải người nào của Lâm gia ngài, Lâm gia dựa vào cái gì mà ngăn cản! Lâm gia ngài thật là uy phong凛冽 đó, Hoa tiểu thư còn chưa gả đi các người đã ngang ngược vô lý như thế, ngay cả người khác tặng đồ cho nàng đều muốn bức hiếp can thiệp, nếu thật sự gả đi rồi... -Diệp Vô Thần không nói tiếp, mà thở nhẹ một hơi, dùng ánh mắt thương xót và tiếc hận nhìn Hoa Thủy Nhu – thực ra là để cho Hoa Chấn Thiên nhìn.

Hoa Chấn Thiên nghe đến đoạn trước còn phản đối, nhưng câu nói sau cùng của Diệp Vô Thần nhất thời khiến y giận tím mặt, đứng vụt dậy quát to:

- Lão gia Lâm gia! Kể làm cha như ta còn chưa lên tiếng, Lâm gia ngươi tính là cái gì mà dám quản chuyện của con gái ta! Người nghe cho kỹ đây, cả đời Hoa Chấn Thiên ta chỉ có một đứa con gái, nếu ai dám không tốt với nàng, lão tử sẽ vạn xương hấn! Nếu bức tranh này con gái ta thật sự muốn thì Thiên Vương lão tử cũng phải cắt sang một bên cho ta!

Dám vào lúc hoàng đế ở sân chửi Thiên Vương lão tử, Hoa Chấn Thiên tuyệt đối là người duy nhất. Mà nếu người bên cạnh nói ra lời như vậy, Long Dận tất sẽ giận dữ, mà lúc này y chỉ cười cười, không hề để ý. Bởi vì y biết tính tình Hoa Chấn Thiên chính là như thế, y trung thành một lòng với hoàng thất Thiên Long, nhưng tính cách phóng khoáng dữ dằn, chưa bao giờ chịu ước thúc bởi quy củ đạo đức, hành sự quang minh lỗi lạc, nói một không hai, khát rượu như mạng lại cực kỳ bao che khuyết điểm.

Lâm Chiến suýt nữa không nhịn nổi chửi ầm lên... Lão tử quản danh dự của Lâm gia ta, liên quan cái rắm gì đến con gái ngươi! Tên mãng phu không đầu óc ngươi ai ngờ lại bị mấy câu của hắn quán vào.

Hoa Chấn Thiên đương nhiên không biết, những lời bảo vệ nữ nhân của y không thể nghi ngờ đã phối hợp với Diệp Vô Thần tát mạnh một cái vang dội vào mặt Lâm gia.

Lâm Khiếu thấy nói tiếp nữa ngược lại sẽ khiến Hoa gia và Lâm gia ầm ĩ, vội vàng ra mặt khuyên giải:

- Hoa tướng quân và phụ thân đại nhân xin bớt giận. Người xưa nói ‘yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu’, Hoa tiểu thư có dung mạo chim sa cá lặn, người ngưỡng mộ nhiều không kể xiết, Diệp công tử có tâm này thật sự là quá đối bình thường. Tuy ta và Hoa tiểu thư có hôn ước nhưng dẫu sao nàng còn chưa phải là người của Lâm gia ta, ai ai đều có quyền theo đuổi, Lâm gia ta đích thật không nên xen vào can thiệp. Vả lại, Diệp công tử vừa mới trở về, hơn nữa mất trí nhớ nên đối với việc Hoa tiểu thư có hôn ước nhất định không hề hay biết, không cần trách tội.

Không ít người ngăm gật đầu, những lời của Lâm Khiếu chẳng những vừa hay mượn việc Diệp Vô Thần mất hết ký ức để xóa xấu hổ cho Lâm gia, mà sự độ lượng già biểu hiện ra cũng không thể không khiến người ta bội phục, thầm nghĩ thành tựu trong tương lai của kẻ này ắt sẽ không thể lường hết.

- Hay! Hay, nói rất hay! –Diệp Vô Thần lại vỗ tay khen hay trước tiên, sau đó cười tủm tỉm nhìn Lâm Khiếu nói:

- Thật sự là nghe quân tử nói chuyện một buổi, hơn cả đọc sách đỡ đẽ mà, Lâm công tử không hổ có tài năng tuyệt thế, cao kiến và lòng độ lượng như thế thật khiến tại hạ bội phục không thôi. Nếu bàn về độ lượng, tại hạ so với Lâm công tử thật là kém quá xa.

Sau đó hắn dùng thanh âm chỉ có Lâm Khiếu mới có thể nghe thấy lẩm bẩm:

- Quả là độ lượng thật. Nếu có người dám đánh chủ ý với người con gái ta thích, ta ắt sẽ bạt tai hắn hai cái ngay tại chỗ.

Lâm Khiếu nghiêng chặt răng, cả người run lên khe khẽ.

Cho dù không có mấy câu hắt lẩm bẩm, thì người sáng mắt sao có thể không nghe ra ý châm chọc trong lời của Diệp Vô Thần. Nếu chỉ nghe lời Lâm Khiếu, họ sẽ cảm thấy kẻ này độ lượng phi phạm, ắt thành châu ngọc, mà nghe phối hợp với lời của Diệp Vô Thần, trong đầu họ lại cùng lúc buột ra ba chữ: kẻ nhu nhược!

Đánh chủ ý lên người thê tử chưa xuất giá đều độ lượng như thế, không phải kẻ nhu nhược thì là cái gì.

Có điều, ‘sách đỡ đẽ’ Diệp công tử nói là cái thứ gì? Người trong sân ai nấy đều hỏi lẫn nhau, lại chẳng một ai có được đáp án.

67. Chương 68: Đấu Văn – Linh Hồn Âm Thị.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 68: Đấu văn – Linh hồn âm thị.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Diệp Vô Thần nâng bức tranh lên, sau nhẹ giọng hỏi:

- Hoa tiểu thư, không biết bức “Tĩnh Đế Liên Hoa” này có may mắn giành được sự xem trọng của nàng hay không? Tranh đẹp xứng giai nhân, nếu Hoa tiểu thư không chê họa kỹ vụng về của tại hạ thì mong hãy nhận lấy biểu lộ một phần tâm ý của ta. Nếu bức tranh này thực khó lọt vào mắt Hoa tiểu thư, vậy bức tranh này cũng mất đi ý nghĩa tồn tại của nó, thiêu hủy cũng chẳng sao.

Ánh mắt mọi người đảo dáo dác rơi lên người Hoa Thủy Nhu, một vài công tử trẻ tuổi càng thừa thời cơ không chút che giấu thường thức nàng, càng nhìn càng cảm thấy xinh đẹp tuyệt trần, nhưng nghĩ đến Lâm Khiếu, lại nghĩ đến Diệp Vô Thần, bọn họ chỉ có thể ngán ngẩm. Vô luận là diện mạo, gia thế, tài hoa... Họ đều xa không thể bằng, hoặc cũng chỉ có kỳ tài ngút trời như vậy mới có thể xứng với mỹ nhân thiên tiên như thế. Mà nữ tử trẻ tuổi lại thuần một màu hâm mộ thậm chí ghen tỵ. Song song được Lâm, Diệp hai người ái mộ, thậm chí rơi vào tranh đấu gay gắt, họ làm sao có thể không ước ao. Mà đối với một ít văn nhân yêu vẽ như mạng mà nói, họ hầu hết đều là kinh hồn bạt vía, lúc này cũng bất chấp hôn ước gì đó giữa Lâm gia và Hoa gia, chỉ e Hoa Thủy Nhu không đáp ứng. Nếu như vậy, họ sẽ trở mặt nhìn một bức thần tác tuyệt thế như vậy bị hủy đi. Điều này so với việc giết họ còn khiến họ khó chịu hơn.

- Thần Nhi, nó ung con gái của Hoa gia? –Vương Văn Thù nhẹ giọng nói.

- Xem là như thế rồi. Con gái của Hoa gia quốc sắc thiên hương, Thần Nhi thích nàng chẳng qua cũng là bình thường thôi. Nói ra, Thần Nhi cũng không nhỏ nữa rồi. –Diệp Uy mỉm cười nói, đối với hành động của Diệp Vô Thần không hề có bất cứ ý quả trách nào. Ngược lại... Nếu hắn thật sự có thể cướp lấy nàng

dâu vốn dĩ thuộc về Lâm gia, không nói kết thân với Hoa gia, mà vẹn vẹn chỉ là tưởng tượng đến vẻ mặt của Lâm gia lúc ấy thì đã sung sướng không thôi. Hơn nữa, Hoa Chấn Thiên chỉ có một con gái như vậy, vả lại sủng ái có thừa, nếu ai lấy được con gái của y, hoàn toàn ý nghĩa cho tương lai sẽ kế thừa cả Hoa gia. Cho nên, Diệp gia y năm ấy hao hết tâm tư muốn để Hoa Chấn Thiên gả con gái cho Vô Thần, lại bị cự tuyệt hết lần này tới lần khác. Bởi vì Diệp Vô Thần khi đó thật sự vô dụng không chịu nổi. Đừng nói là Hoa gia, mãi đến năm Vô Thần mười sáu tuổi, đều vẫn chưa có một người nào tới cửa cầu thân, khi Vương Văn Thù mặt dày chủ động nhắc tới muốn kết thông gia với vương gia quý tộc họ, thì đối thủ luôn sẽ tìm một cái cớ rẽ sang đề tài khác, thậm chí bỏ trốn mất dạng.

Chỉ là, với tính cách nói một không hai của Hoa Chấn Thiên, muốn khiến y thay đổi hôn ước với Lâm gia vốn dĩ là không có khả năng. Diệp Uy thầm nghĩ.

- Tiểu thư Hoa gia này vừa trông đã khiến cho người ta yêu thích, nếu Thần Nhi thật sự thích, nhất định phải giúp nó bắt tới tay.

-.... –Diệp Uy bị mấy lời này của thê tử oanh động cho không nhẹ, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Diệp Thủy Dao không nói một lời nghe họ nói chuyện với nhau, ánh mắt tương tự cũng rơi lên người Hoa Thủy Nhu, chỉ là trong lòng không biết làm sao, bỗng có chút không thoải mái. Về phần nguyên nhân... nàng không biết.

Hoa Thủy Nhu từ khi sinh ra tới nay có thể nói là lần đầu tiên bị nhiều người chăm chú đến như thế, trong lúc bối rối tim đập như hươu chạy, hận không thể lập tức trốn đi. Qua khá lâu, Hoa Chấn Thiên rút cuộc mở miệng:

- Con gái ngoan, bức tranh này con muốn hay không muốn, con phải nói thật đó.

- Con...

Tuy rằng tính tình Hoa Thủy Nhu mềm mỏng như nước, nhưng tuyệt không phải người tâm tư đơn thuần như trang giấy trắng. Nàng biết, mình đã có hôn ước thì phải một lòng với phu quân tương lai của mình, bất kể mình thích bức tranh đó cỡ nào, muốn bức tranh đó nhường nào, dưới trường hợp này mình đều phải nói không.

Vì thế nàng ngẩng đầu lên, vừa muốn mở miệng, bỗng đối mắt với Diệp Vô Thần. Nụ cười trên mặt hẳn là nhu hòa như vậy, từng tí từng chút xóa đi sự khấn trương trong lòng nàng, mà ánh mắt hẳn lại dịu dàng và thâm thúy như thế, phảng phất như mang theo một lực hấp dẫn trí mạng lôi kéo trái tim và tất cả lực chú ý của nàng, khiến nàng muốn lún sâu vào trong đó, trầm mê vào trong đó.

Từ ‘Không’ sắp thoát ra khỏi miệng kia bỗng không thể phát ra, nàng cố gắng thế nào cũng không thể nói ra. Mà trái tim nàng cũng bắt đầu càng lúc càng nhanh...

- Muốn bức tranh này không? –Hắn lại hỏi một tiếng, nhẹ nhàng, dịu dàng như gió.

- Thiếp... muốn nó.

Khóe miệng Diệp Vô Thần lộ ra vẻ tươi cười, hài lòng gật đầu. Mà lúc này, một tiếng hót lạnh lạnh phá tan cơn trầm mặc, chú chim xanh trên bờ vai Hoa Thủy Nhu giương cánh bay lên không trung, bay về phía Diệp Vô Thần, sau đó đáp xuống cánh tay trái hắn vừa giơ lên, vui sướng hót to. Diệp Vô Thần cuộn tròn bức tranh đưa đến móng của nó. Con chim xanh dùng hai móng của nó quắp chặt lấy, sau đó lại hót lạnh lạnh một tiếng giương cánh bay về, bay lên người Hoa Thủy Nhu, bức tranh kia cũng rơi vào trong tay nàng.

Từng đôi mắt lại trợn to lần nữa... Kinh ngạc tán thán, cực kỳ hâm mộ, không dám tin... Một màn này tuyệt không có khả năng được đạo diễn trước, hiện giờ lại chân chân thật thật bày ra trước mắt. Chim xanh trao tình ý, một màn khó có thể tin lại bày ra tự nhiên như thế, phảng phất như là ý nguyện và an bài của ông trời, lại như ngay cả chú chim xanh này đều đọc hiểu cõi lòng họ, muốn dùng lực lượng của mình kết liên cảnh cho họ.

Bức tranh trong tay, Hoa Thủy Nhu vẫn chưa tỉnh lại trong sợ ngơ ngẩn. Một màn ngày hôm nay, cả đời nàng đừng mơ quên đi nổi. Mà nàng đến tận bây giờ cũng không biết lúc này mình vì sao lại ma xui quỷ

khuyến đáp ứng, đó hoàn toàn là vô ý thức bật ra những gì mình muốn, tất cả suy nghĩ, cố kỵ trong khoảng khắc đó hoàn toàn biến mất vô tung.

Trên dưới cả Lâm gia sắc mặt đều trở nên xanh mét, ánh mắt nhìn về phía Hoa Thủy Nhu tràn đầy vẻ giận dữ. Lại nghe Hoa Chấn Thiên cười ha ha như rồ dại:

- Ta biết con gái ngoan sẽ thích bức tranh này, nói chi ngay cả người không biết thưởng thức tranh như ta đều cảm thấy bức tranh này không tệ, con gái ta nếu không thích mới lạ đấy. Có điều con chim này là sao thế? Chẳng nhẽ cũng thích bức tranh này, không thể chờ nổi lao tới cướp?

Y còn không ý thức được rằng, ba chữ ngăn ngủ của Hoa Thủy Nhu, hoàn toàn chẳng khác nào hung hăng đập một gậy lên cả Lâm gia, đánh bọn họ nghẹn khuất trực muốn hộc máu. Dưới loại tình cảnh này lại bắt phải vì thể diện của Lâm gia mà cố nén nhịn. Bởi vì Lâm Khiếu từng rất sáng khoái nói:

- Nàng dâu sao cũng chưa phải người của Lâm gia ta, ai ai đều có quyền theo đuổi!

Từng thấy tự bạt tai mình, chưa từng thấy bạt vang dội đến thế. Lâm Khiếu vốn tưởng rằng với tính cách của Hoa Thủy Nhu nhất định sẽ cự tuyệt, nhưng nào ngờ lại thật sự đáp ứng. Cõi lòng hấn như bị khoét mấy dao, đau đến độ run rẩy một hồi.

Chỉ là không ai chú ý được rằng, Diệp Vô Thần lúc này tuy trên mặt vẫn mang theo nụ cười, nhưng đôi mắt lại nhắm tịt.

Khi hấn mở mắt ra, cảm giác mê muội lúc này rốt cuộc đã biến mất vô tung.

Đây là một loại lực lượng tên “Linh Hồn”, thuộc một trong mười đại trật tự nguyên tố (Trật tự nguyên tố bao gồm bảy đại tự nhiên nguyên tố và ba đại vận mệnh nguyên tố. Bảy đại tự nhiên nguyên tố là: Thủy, Hỏa, Phong, Lôi, Thổ, Quang Minh, Hắc Ám. Ba đại vận mệnh nguyên tố là: Sinh Mệnh, Tử Vong, Linh Hồn). Linh hồn lực là một loại lực lượng nguyên tố thần kỳ nhất, khó xuất hiện nhất, cũng khó sử dụng và thao túng nhất. Hấn từng nghĩ mình nếu đã loáng thoáng có được năng lực ‘dự cảm’, chứng minh linh hồn lực của mình là bẩm sinh mở ra, lúc trước cũng từng thử dùng qua vài lần. Mà hôm nay là lần đầu tiên hấn chính thức sử dụng, khiến Hoa Thủy Nhu kêu lên một tiếng trong lòng muốn, sau đó lại cho chim xanh một lời linh hồn ám thị.

Nhưng, vèn vèn chỉ sử dụng linh hồn ám thị đơn giản nhất với Hoa Thủy Nhu và chim xanh không có bất kỳ thực lực nào đã khiến hấn hoa mắt mê muội một hồi, gần như té xỉu ngay đương trường. Hấn thầm than: xem ra, lực lượng này về sau vẫn ít dùng thì tốt hơn. Sử dụng với người hơi có chút thực lực chẳng những không có kết quả, ngược lại sẽ tự thương đến mình.

68. Chương 69: Đấu Văn – Hồng Trần Nhất Mộng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 69: Đấu văn – Hồng Trần Nhất Mộng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Không khí trên sân bỗng chốc trở nên hết sức cổ quái. Rất nhanh, thanh âm uy nghiêm của Long Dận đã hoàn toàn đánh tan không khí này, đồng thời mau chóng chuyển dời lực chú ý của mọi người:

- Lâm Khiếu, trận đấu họa kỹ này Vô Thần giành chiến thắng, ngươi có tâm phục không?

Lâm Khiếu cúi đầu nói:

- Ta vốn đã tâm phục khẩu phục, hiện giờ càng phục sát đất.

Long Dận gật đầu nói:

- Vậy thì, bây giờ bắt đầu trận thi đấu thứ hai! –Hơi nghỉ ngơi, y nói tiếp:

- Lâm Khiếu, trầm nghe nói người từ nhỏ đã không rời khỏi cây sáo, tạo nghệ về tiêu càng đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, không biết lời đồn này là thật hay giả?

- Bẩm bệ hạ, lời đồn này đương nhiên là thật. Trong cái tên của Lâm Khiếu mang theo một chữ ‘Khiếu’, đồng âm với chữ ‘Tiêu’, từ khi ra đời đã có duyên với tiêu, từ khi rất nhỏ đã yêu tiêu như mạng, mỗi ngày đều phải thổi tiêu tự luyện. Bất kể là đi đâu tiêu đều không rời người, chẳng những có thể lúc nào cũng đặt trong ngực, thời khắc nguy ngập càng có thể làm kiếm. Trong những sở học của Lâm Khiếu, lấy tiêu làm đầu. –Lâm Khiếu nói, sau đó từ trong tay áo rút ra một cây bạch ngọc tiêu. Trong tình cảnh này cùng trong trận đấu lúc trước vẫn mang một cây tiêu, có thể thấy hẳn nói tiêu không rời thân chẳng phải là giả.

- Rất tốt, nghe nói tiêu kỹ của người thiên hạ vô song, mỗi lần khi thổi lên thì chim bay qua đường, động vật trên đất đều tụ tập bên người người không chịu rời đi. Nhưng ngoại trừ người nhà người, chưa từng có ai có may mắn được thưởng thức âm điệu kỳ cảnh như thế. Nếu người vừa hay đã có tiêu bên người, vậy thì trận thứ hai chính là thi tiêu! Cũng để trăm có thể chính tai lắng nghe một hồi cái gì là tiêu âm chân chính. Người có nắm chắc thắng hẳn không? –Long Dận nói.

Lời Long Dận không sai chút nào, Thiên Long Thành vẫn luôn đồn thổi tạo nghệ về tiêu của Lâm gia Lâm Khiếu đã đạt tới cảnh giới vô thượng siêu phàm nhập thánh, âm thanh hết như từ trên trời xuống, khi thổi bên bờ sông thì khiến cá quẫy chim bay lạc nhận, khi thổi trong rừng thì khiến cho đủ mọi dã thú lớn nhỏ tụ tập bên mình, rất lâu đều không muốn rời đi. Mà những đồn thổi như thần thoại khiến người ta khó có thể tin này thường xuyên nghe người ta nói tới, nhưng hầu như chưa ai thấy qua. Trong những người trên sân, ngoại trừ vài người của Lâm gia, cũng chưa từng có người được nghe tiêu âm của hắn. Trong nhất thời, họ vừa chờ mong, vừa là hưng phấn. Bản thân Lâm Khiếu vừa rồi cũng từng nói trong những sở học của mình, lấy tiêu làm đầu, vậy hẳn há có thể là một kẻ ăn nói bừa bãi.

Hai tay Lâm Khiếu nhẹ nhàng cầm tiêu, tay phải khê khàng vuốt ve nó, phảng phất như đó không phải một cây bạch ngọc tiêu, mà là người yêu cả đời mình si mê vậy. Hắn có chút thất thần nói:

- Tiêu này tên ‘Giác mộng hồng trần’, vốn là vật bên người của mẫu thân ta, luôn như sinh mạng, vào năm ta ba tuổi mẫu thân bởi bệnh nặng qua đời, trước khi lâm chung bà đã giao cây tiêu này cho ta... Đây là vật duy nhất mẫu thân trước khi lâm chung tự tay giao cho, sau khi bà qua đời, ta đã khóc ba ngày ba đêm, thề cả đời không tách rời khỏi cây tiêu này.

Hắn thở nhẹ một hơi, hai tay cầm bạch ngọc tiêu lên, nhẹ giọng nói:

- Mỗi khi hồi tưởng lại mẫu thân, ta sẽ thổi cây tiêu này, mười bảy năm qua, chưa một ngày gián đoạn. Lâu dần, tình ý liền dồn vào trong đó, hai năm trước càng có tâm dồn cảm giác tuyệt diệu vào trong đó. Nó biết lòng ta, ta cũng biết lòng nó. Cuộc đời này... không chia không lìa. Ta chưa bao giờ tỷ thí tiêu âm với người khác, bởi vì không ai có thể xứng. Tục âm của thế gian, làm sao xứng để đánh đồng với âm thanh của ‘giác mộng hồng trần’, cùng nhau diễn tấu cho được.

Nét mặt Lâm Khiếu vừa đầy vẻ tưởng nhớ, vừa ngạo nghệ, lại không chút khiến người ta cảm thấy hắn đang quá lời. Điều này xuất phát từ sự cố chấp và cảm tình dành cho tiêu, cảnh giới không chế đối với tiêu của hắn cũng sớm đã vượt ra khỏi tầm hiểu biết của người thường.

- Hôm nay, vì danh dự của Lâm gia ta, Lâm Khiếu ta đành dùng cây tiêu này đấu một hồi với Diệp công tử, trận chiến này... tất thắng! Nếu bại, cả đời sẽ không chạm vào tiêu nữa!

Nét mặt hắn, đôi mắt hắn, còn có tình cảm và khí chất toát ra khi vẽ vẽ cây bạch ngọc tiêu ... Khoảnh khắc này, họ nhìn thấy một Lâm Khiếu khác, một Lâm Khiếu ưu nhã, u buồn, lộ hết vẻ tang thương, mà sự biến hóa của hắn, đều bởi vì cây bạch ngọc tiêu hắn lấy ra.

Một cây tiêu lại có ảnh hưởng rõ ràng đến tâm tình và khí chất một người như thế, vậy thì khi hắn kết hợp với cây tiêu này, rốt cuộc đã đạt tới một trình độ kinh nhân cỡ nào. Chẳng trách nghe đồn tiếng tiêu của hắn có một không hai trên đời, chẳng trách hẳn tự nói tiếng tiêu của hắn không phải tục âm trên thế gian

có thể sánh bằng. Họ từng nghe qua cảnh giới tối cao của kiếm là Nhân Kiếm Hợp Nhất, lại chưa từng nghe qua có người có thể tâm linh tương thông với tiêu. Mà hắn đã làm được, vậy thì tiếng tiêu của hắn, còn có ai có thể bằng.

Một cây tiêu dài từ bạch ngọc làm thành, đằng đuôi khắc một chữ ‘Như’ nho nhỏ, có lẽ là tên mẫu thân hắn, ngoại trừ điều này, cùng ngọc tiêu bình thường không hề có bất cứ khác biệt nào. Nhưng khi ánh mắt và khí chất biến hóa của Lâm Khiếu nhìn về phía hắn thì khiến hắn biết lời Lâm Khiếu không một chữ nào là giả. Diệp Vô Thần dời ánh mắt, sau đó khép hờ đôi mắt, không chút gợn sóng.

Mà lúc này, Lâm Khiếu cũng từ từ nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi đặt cây bạch ngọc tiêu đến bên môi. Hoàn toàn không hỏi qua ý của Long Dận và Diệp Vô Thần, mà là chủ động bắt đầu trước, như cảm thấy hoàn toàn không cần thiết phải hỏi qua. Bởi vì song song lúc Long Dận đề xuất muốn thi tiêu, hắn biết mình đã thắng rồi. Vũ kỹ của Diệp Vô Thần thắng hắn, hắn tuy không cam lòng nhưng thản nhiên tiếp nhận, bởi vì hắn chưa bao giờ cho rằng mình trong đồng lứa thật sự đã không ai có thể bằng. Họa kỹ thắng hắn, hắn cũng đã tâm phục khẩu phục, thậm chí thâm khâm phục. Nhưng hắn tuyệt đối không tin, tiêu của mình cũng sẽ thua bởi hắn. Bởi vì tiêu là niềm kiêu ngạo và cố chấp của cả đời hắn, sẽ không thua, cũng không thể thua.

Khi hắn nâng tiêu lên, mọi người đã yên tĩnh xuống, khi tiếng tiêu từ từ vang lên, quảng trường rộng lớn đã im thin thít. Trong khi đang ngỡ ngàng, họ lại cảm giác mình nghe được không phải là tiếng tiêu, mà là một cơn gió dịu dàng áp vào mặt, mà họ phảng phất như đặt mình vào trong một khu rừng trúc xanh biếc, sâu trong rừng trúc bay ra tiếng tiêu trong mát, tiếng tiêu đó như từ nơi sâu nhất trong nội tâm truyền tới, quanh quẩn trong cõi lòng họ...

Đột nhiên, tiếng tiêu chợt chuyển, từ uyển chuyển ngân nga trở nên biến hóa đa đoan, cảnh trước mặt họ cũng theo đó sinh ra biến hóa kịch liệt, tiếng tiêu kèm theo hơi lạnh, chợt như tầng tầng sóng biển dồn dập, chợt như từng trận hoa tuyết tung bay, chợt như một cơn gió lốc khe sâu kịch liệt thổi lên, chợt như ngân hà đêm sâu lững lờ trôi...

Tiếng tiêu lại chuyển lần nữa, trở nên như khóc lóc như kể lể, đau lòng rút ruột, họ như nghe thấy giọng ca của một thiếu nữ xinh đẹp. Trong lòng, cũng dần ánh ra càng lúc càng rõ thân ảnh thiếu nữ đó. Nàng chỉ khoảng bảy tám tuổi, bước chân ưu nhã từng bước đi tới, nhưng bất kể nàng đi thế nào, đều không thể thực sự tới gần.

Một cơn gió ấm thổi qua, ánh nắng ấm áp vung vẩy, không trung bỗng theo mưa gió bốc lên từng cánh hoa đào, từng ngọn cỏ xanh trên đất dưới chân cô gái cũng đâm chồi nảy lộc, rải cả mặt đất thành một mảnh xanh biếc, tô điểm rực rỡ vạn sắc màu. Đây là sự tươi đẹp của mùa xuân.

Một cơn gió mát mẽ thổi qua, cô bé kia biến thành một cô gái tuổi đôi mươi, khoe miệng nàng dẫn theo nụ cười, tung tăng bay nhảy. Mặt trời chói chang nhô lên giữa trời, vạn vật tốt tươi, trời đất phồn hoa, đây là hơi thở của mùa hè.

Một cơn gió tiêu điều thổi qua, thiếu nữ ở trong gió biến thành một phụ nữ trung niên vẻ phong hoa dần mất, nàng không còn giọng ca, không còn nhảy múa, cứ như vậy trầm mặc đi từng bước từng bước tới, bước chân bình tĩnh vững vàng, mặt đất xanh ngát lúc này cũng bắt đầu trở nên khô cằn, vạn vật bắt đầu bắt chắp đất trời mờ mịt, từ từ suy tàn. Đây là sự tiêu điều của mùa thu.

Một cơn gió lạnh thổi qua, người phụ nữ biến thành một lão nhân hai hàng tóc mai đã nhuộm màu hoa râm, bước chân bà trở nên tập tễnh, đôi mắt mờ mờ lúc trước cũng trở nên mờ đục, nhưng bà vẫn cố gắng gượng, kiên cường bước từng bước nặng nề trên tuyết dày. Ánh nắng mất đi sự nóng bỏng của nó, mặt đất cũng đã hoàn toàn mất đi sinh cơ, bị tuyết trắng xóa che phủ, cũng che phủ luôn cả tất cả niềm hy vọng và vẻ xinh tươi ngày trước. Cuối cùng, thân ảnh tập tễnh ấy rốt cuộc ngã xuống trong gió lạnh xen lẫn với mưa tuyết, mãi đến tận khi thân thể bị tuyết bao phủ, rốt cuộc không nhìn thấy thân ảnh của bà nữa. Đây là sự kết thúc của mùa đông.

Tiếng tiêu dừng lại vào lúc này, đọng lại trong lòng mọi người chính là thế giới tuyết trắng xóa sau cùng ấy, bởi vì đó là cõi đi về cuối cùng của một con người, là kết thúc tính mạng mà ai cũng không chạy khỏi.

69. Chương 70: Tiên Trần Ưc Mộng. (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 70: Tiên Trần Ưc Mộng. (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiếng tiêu kết thúc, cây tiêu bạch ngọc kia cũng bị Lâm Khiếu chậm chạp buông xuống, nhưng hắn vẫn nhắm mắt không mở ra như trước, nét mặt cô đơn phiền muộn, dường như đang đau khổ nhớ lại chuyện gì đó. Mà mọi người vẫn đắm chìm trong dư âm của tiếng tiêu du dương đó không hề tỉnh lại... Một khúc tiêu, lại như mộng ảo bày ra sự thần kỳ của vạn vật ngay trước mắt họ, lại khiến họ nhìn thấy cuộc đời một người từ trẻ nít đến xinh đẹp, đến chín chắn rồi đến kết thúc.

Bọn họ như đang nằm trong một giấc mộng dài, trong mơ nhìn thấy quá trình nhất định phải từng bước đi tới của cuộc đời mình. Dẫn họ vào giấc mộng, là tiếng tiêu có ma lực vô hạn kia.

Họ rung động, nếu không có ngày hôm nay, họ vẫn luôn đều cho rằng tiếng tiêu mang tới là sự hưởng thụ về thính giác, chưa từng nghĩ tới một khúc tiêu lại hoàn toàn xúc động tiếng lòng của họ, miêu tả từng hình ảnh động lòng người sâu trong nội tâm họ. Đây là tiếng tiêu thần kỳ và khó tin nổi biết nhường nào, lại là kỳ nhân thế nào mới có thể thổi ra tiếng tiêu như vậy.

Ngoại trừ rung động, họ không còn nghĩ được tới thứ gì khác.

Không biết có bao nhiêu người thậm chí cho rằng mình thực ra đã mơ một giấc mơ thật sự, mãi đến bây giờ đều không tỉnh lại.

- Khúc này và tiêu này cùng tên, tên là “Giác Mộng Hồng Trần”, là khúc mỗi ngày ta đều phải thổi. Mỗi lần thổi lên, ta đều sẽ hồi tưởng tới mẫu thân đã mất của ta, tiếng tiêu như tiếng gọi nhỏ của bà, khiến ta cảm thấy bà không hề rời khỏi ta, mà luôn ở bên người của ta, nhìn theo mỗi bước chân ta đi trong cuộc đời. –Lâm Khiếu nhỏ giọng nói, khóe mắt hơi ẩm ướt. Đây là lần đầu tiên hắn thổi “Giác Mộng Hồng Trần” trước mặt nhiều người như thế, đối với phản ứng của mọi người không hề có bất kỳ bất ngờ nào, càng không có kiêu ngạo, bởi vì trong lòng hắn, đây chẳng qua là quá bình thường.

Thanh âm hắn rất thấp, không đủ để đánh thức đám người từ trong cơn rung động. Mãi đến khi Long Dận từng câu từng chữ tán thưởng:

- Hay! Hay cho một khúc “Giác Mộng Hồng Trần”. Khá khen cho Lâm Khiếu Lâm gia, đến tận bây giờ, trăm mới biết thế nào là tiếng tiêu chân chính, thế nào là nhân tiêu hợp nhất, thế nào là khúc nhạc chỉ trên trời mới có, nhân gian nào được nghe thấy mấy lần. Nửa cuộc đời trăm nghe vô số khúc nhạc hay, hôm nay mới biết so với khúc “Giác Mộng Hồng Trần” này, những khúc nhạc hay trăm nghe hồi trước thật là thô tục không thôi, khó có thể lọt tai. Lúc trước khi người nhắc tới thanh âm thế tục không xứng để so với tiếng tiêu của người thì trăm còn không cho là đúng. Hiện tại trăm rút cuộc đã tin tưởng, tiếng tiêu của người cùng với họa kỹ của Vô Thần đích xác không phải thế tục có thể đánh đồng. Thiên Long Quốc ta xuất hiện hai người các người, thật là thần ban phúc, trời phù hộ Thiên Long ta!

Thanh âm khảng khái khuấy động của Long Dận không chút che giấu sự vui mừng, kích động, tán thưởng, thanh thỏ trong đó. Một hồi lên tiếng của hắn đã làm bừng tỉnh mọi người, cũng gọi lên tiếng lòng của họ. Trong nhất thời, trên sân vang lên tiếng náo nháo xôn xao, những vị quan cao quyền quý bình thường nói năng thận trọng, đối với những lời ca ngợi thường keo kiệt đến cực điểm này tới tấp dùng ngôn từ hoa mỹ đẹp đẽ nhất mình có thể nghĩ ra để tán thưởng tiếng tiêu vừa rồi, tán thưởng Lâm Khiếu, thậm chí cảm

thấy còn lâu mới đủ. Ngôn từ đẹp dễ trên thế gian sao có tư cách để tô điểm tiếng tiêu chỉ trên trời mới có này.

Hôm nay, họ một lần nữa nhận thức Vô Thần Diệp gia, cũng một lần nữa nhận thức Lâm Khiếu Lâm gia — một tài năng tuyệt thế có thể thổi ra khúc nhạc của trời.

Mỗi một người đều vững tin, trận đấu này Lâm Khiếu đã thắng rồi. Bởi vì họ không tin còn có tiếng tiêu nào có thể vượt lên khúc “Giấc Mộng Hồng Trần” lúc này, một khúc tiêu đưa mỗi một người đều dẫn vào kỳ cảnh như mộng ảo, kể lại đời người như mộng của một con người, hồi ức đau thương về mẫu thân, sự ngờ ngàng và phiền muộn đối với đời người trong đó mỗi một người bọn họ đều nghe thấm vào trong lòng, đồng cảm với nó.

Trong những người này, tương tự cũng bao gồm cả Vô Thần. Lúc trước hắn tuyệt không ngờ tới, tạo nghệ về tiêu của Lâm Khiếu đã đạt đến trình độ kinh thế hãi tục như vậy.

- Quả nhiên kinh người! -Diệp Vô Thần nói với Lâm Khiếu.

- Tiêu... là một nửa mạng sống của ta. -Lâm Khiếu mặt không chút biểu cảm đáp.

- Hả? Ồ... Đối với ta mà nói, tiêu chỉ là một bộ nhạc khí, chỉ thế mà thôi. Có phải chính là nói, nếu sau này người không thể chạm tiêu, thì hoàn toàn chẳng khác nào mất đi một nửa mạng sống hay không?- Diệp Vô Thần có đôi chút nghiêng ngả nói.

- Phải!

- Trừ phi có lòng tin tuyệt đối, bằng không chớ lấy mạng sống của mình ra làm tiền đặt cho kiểu thi đấu vô vị này, hơn nữa là tiền đặt không có bất kỳ báo đáp nào. Điều này chỉ có kẻ ngu dốt mới có thể làm ra. Có lẽ người cho rằng người có tuyệt đối nắm chắc. Nhưng ta cho rằng...

Diệp Vô Thần không nói tiếp, tiếng ồn ào bên tai rất lâu chưa hề tan đi, hắn thở một hơi thật dài, cao giọng hô:

- Các vị trước tiên hãy nghe ta nói một lời.

Thanh âm trong trẻo khiến họ chấn động trong lòng, rút cuộc dần bình tĩnh lại, ánh mắt một lần nữa chìa lên người Diệp Vô Thần, chờ mong sự biểu hiện của hắn.

Diệp Vô Thần mỉm cười nói:

-Tiêu nghệ của Lâm công tử quả nhiên không phụ hư danh, khiến người ta bội phục. Ngay cả tại hạ cũng không nắm chắc mười phần có thể thắng Lâm công tử. Nhưng người của Diệp gia chưa bao giờ không chiến mà lui, tại hạ đành phải bêu xấu một phen thôi.

Hắn liếc qua cây trường tiêu tổng tay Lâm Khiếu, nói tiếp:

- Cây tiêu của Lâm công tử là di vật của mẫu thân hắn, yêu như sinh mạng, chưa từng rời người, đương nhiên cũng chưa từng cho phép người khác chạm vào. Cho nên cây tiêu này tại hạ quyết không thể chạm vào được. Không biết các vị tiền bối và bằng hữu có vị nào mang tiêu tới hay không, tạm cho tại hạ mượn dùng, Vô Thần vô cùng cảm kích.

Thanh âm vừa dứt, hắn không quét ánh mắt về phía toàn sân, mà chăm chú lên người Hoa Thủy Nhu, mặt cứ mang theo nụ cười mỉm như vậy, ánh mắt nhu hòa nhìn nàng, trong phút chốc đều không rời khỏi.

Người trong sân ta nhìn người, người nhìn ta, lại không một ai có thể lấy tiêu ra. Họ lần này tới là để xem cuộc đấu giữa những thiếu niên tuần kiệt, ai lại thừa hơi mang tiêu tới làm gì. Vả lại, tiêu không phải cầm, nhạc khí loại dây, mà cần dùng môi thổi, bất kể là nam hay nữ, có ai nguyện ý thổi chung tiêu với người khác, bởi vì điều này cùng với dùng chung một đôi đũa với người khác về bản chất là không hề khác biệt nhau. Cho nên dù có người mang theo, cũng không có khả năng sẽ lấy ra —đương nhiên, ngoại trừ những nữ tử khuê phòng xuân tâm nhộn nhạo, hận không thể lập tức về lấy. Người ngọc tặng tiêu, vốn chính là mang ý phó thác cả đời, họ trăm ngàn nguyện ý, lại khổ nỗi không mang tiêu bên người.

Trái tim Hoa Thủy Nhu đập rộn ràng, liên tiếp ngẩng đầu rồi lại liên tiếp cúi đầu, bởi vì mỗi lần nàng len lén ngẩng đầu nhìn, chạm trán luôn là ánh mắt khiến tim nàng đập nhanh bất chợt. Nàng che khuôn mặt đã trở nên đỏ bừng của mình, giọng líu ríu:

- Chẳng nhẽ... bị hắn phát hiện rồi ư?

Rất lâu sau, vẫn không có người lấy tiêu ra, tình cảnh nhất thời trở nên có chút xấu hổ. Long Dận cũng nhú mày nói:

- Có ai mang tiêu theo không?

Nếu không tiêu, trận đấu này cũng không thể tiến hành tiếp nữa. Nếu về trong cung lấy tiêu, thì không biết sẽ muộn đến khi nào.

Hoa Thủy Nhu lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn thấy vẫn là ánh mắt nhu hòa chăm chú của Diệp Vô Thần, trong ánh mắt loáng thoáng mang theo vẻ mong chờ, đôi mắt đó như muốn nói cho nàng biết: Cho dù là người khác cho ta, ta cũng sẽ không nhận, ta chỉ muốn cây của nàng thôi.

70. Chương 71: Đấu Văn – Tiền Trần Úc Mộng. (trung)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 71: Đấu văn – Tiền Trần Úc Mộng. (Trung)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Thật sự phải đưa cho hắn ư... Nhưng đó là thứ mình chạm vào, hơn nữa nếu đưa cho hắn, có thể sẽ bị người ta coi thành...

Trong lúc hoảng loạn tâm thần, nàng lại như ma xui quỷ khiến nhẹ giọng hô:

- Thiếp... Thiếp mang theo.

Ánh mắt dao dác nhìn về phía Hoa Thủy Nhu, đại đa số đều mang theo vẻ kinh ngạc và khó hiểu. Bởi vì... một cô gái tặng cho một nam tử ngọc tiêu, đây là ám thị rõ ràng cỡ nào chứ.

Chẳng nhẽ tiểu thư Hoa gia thế nhưng lại...

Diệp Vô Thần nhếch miệng, sau đó dời bước về phía trước, rất nhanh đã đi tới trước người Hoa Thủy Nhu. Lúc này trong tay Hoa Thủy Nhu đã thêm một cây đoản tiêu thúy ngọc, toàn thân long lanh ngọc bích, xinh xắn lung linh, mà làn da đôi tay mềm mại nhỏ nhắn của nàng trắng hơn tuyết, thoáng nhìn lại long lanh hơn đoản tiêu thúy ngọc vài phần.

Nương theo sự tiếp cận của Diệp Vô Thần, một cỗ hơi thở nam tử kỳ dị khiến nàng mê muội ập thẳng vào mặt, khiến Hoa Thủy Nhu càng không dám ngẩng đầu, nàng cúi đầu, hai cánh tay khẽ run nâng đoản tiêu thúy ngọc lên. Diệp Vô Thần mỉm cười đón lấy, tay phải rất tự nhiên khẽ sờ lòng bàn tay trắng như bông búp của nàng một cái. Hai tay Hoa Thủy Nhu rút lại như chạm phải điện, sau đó nắm chặt với nhau đặt lên gối, sắc mặt đỏ như thoa phấn. Trong ký ức của nàng, đây là lần đầu tiên bị một người ngoài người thân chạm vào hai tay. Đối với cô gái có tính cách bảo thủ đến cực điểm này mà nói, điều này đã đủ khiến nàng đêm nay ngủ không yên giấc rồi.

- Mỹ nhân ban tặng, Vô Thần vĩnh viễn không quên. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói, hắn tiêu sái xoay người, đi về phía giữa sân, đồng thời giấu đoản tiêu thúy ngọc trong tay, nhẹ giọng nói:

- Ngọc bích trong sáng, như làn da nữ nhân, đẹp dễ mềm mỏng, bên trên còn lưu giữ hương thơm làn môi thiếu nữ, quả là Vô Thần đường đột rồi.

Lời trêu ghẹo như thế khiến toàn bộ người trên sân đều nghẹn họng trở mắt, Hoa Thủy Nhu càng là ‘Á’ một tiếng, vui đùa thật sâu trong ngực, thậm chí đến mức muốn lập tức trốn khỏi.

Sắc mặt Lâm Khiếu biến đổi liên tục, nụ cười nhạt trên mặt đã hoàn toàn biến hình. Cô gái mình ái mộ, đồng thời có hôn ước với mình dưới ánh mắt bao người lại tặng ngọc tiêu của mình cho một nam tử... Hơn nữa là nam tử các phương diện đều vượt trên mình, điều này hoàn toàn chẳng khác nào lại đâm một dao vào cõi lòng hắn, hắn đau đến độ rất muốn gào thét để phát tiết ra.

- Đoàn tiêu, ngươi không hối hận chứ? -Long Dận hỏi.

Trường tiêu và đoản tiêu tuy cách thổi cơ bản là như nhau, nhưng về âm sắc, đoản tiêu rõ ràng không bằng trường tiêu. Mà người dùng quen trường tiêu rất khó trong thời gian ngắn thích ứng được với đoản tiêu, ngược lại cũng thế.

Diệp Vô Thần gật đầu, mỉm cười nói:

- Khúc này... là ta tự thổi cho chính mình.

Vì mình mà thổi — Lâm Khiếu và Diệp Vô Thần, một khúc vì mẫu thân đã mất, một khúc vì mình. Một dùng trường tiêu, một dùng đoản tiêu. Vì mẫu thân đã mất mà thôi, lòng hiếu thuận của hắn đã cảm động trước ba phần, vì mình mà thổi, tương đối mà nói có vẻ hơi vô vị. Bất kể là cảm giác tạo ra cho người ta lúc ban đầu, hay là tiêu đang dùng, Diệp Vô Thần đã toàn bộ rơi vào hạ phong.

Diệp Vô Thần nhẹ nhàng đặt Thúy Ngọc Tiêu lên môi, một làn hương thơm dịu dàng lướt người chậm chậm tràn vào trong mũi. Hoa Thủy Nhu bùm mặt, khuôn mặt nóng đỏ người. Bởi vì chỗ đó chỉ có môi của nàng mới chạm vào, hiện giờ lại... Nàng không dám nghĩ tiếp nữa, đối với thiếu nữ quanh năm trong khuê phòng, ngoại trừ phụ thân thậm chí chưa từng ngồi một chỗ với nam tử nào, phương diện tình cảm càng hoàn toàn trắng tinh như nàng mà nói, điều này thậm chí đã chạm đến giới hạn tâm lý chịu đựng của nàng. Trong tâm lý nàng, tiếp xúc ‘thân mật’ như vậy chỉ có giữa phu thê mới có thể làm.

Đêm nay, nàng hẳn đừng mơ ngủ yên.

Song, mọi người chờ rất lâu, vẫn không có tiếng tiêu phát ra, Diệp Vô Thần cứ lẳng lặng đứng ở đó, như một hóa thạch bị phong hóa vậy. Rốt cuộc, đôi mắt hắn khẽ nhắm lại, mà đúng vào khoảnh khắc này, mọi người bỗng cảm thấy khí chất của hắn trong nháy mắt sinh ra biến hóa cực lớn, ngay cả không khí xung quanh đều sinh ra biến hóa rõ ràng, trong cơn trầm mặc ngẩn ngui, một cảm giác dồn nén từ đáy lòng họ sinh ra, hơn nữa càng lúc càng nồng đậm, đè ép đến tận khi họ gần như khó có thể hô hấp, ngực hết như bị một khối sắt nặng trĩu đè lên.

Tâm tình bi thương, không cách nào ngừng lại...

Một nốt nhạc khẽ vang lên, rất rất khẽ, khẽ như gió nhẹ thổi qua. Song chính một nốt nhạc khẽ khàng này lại rõ ràng lọt vào trong tai, trong tâm mỗi một người, khiến cả quảng trường trong nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ... Ngay cả toàn thể giới, phảng phất như cũng trong tích tắc ấy trở nên yên ắng, không còn một tia tạp âm nào nữa, chỉ có dư âm của nốt nhạc ấy vẫn vương bên tai, rất lâu không tan đi.

Lại là một nốt nhạc đơn giản mà nhỏ nhẹ, mỗi một người đều cảm thấy nội tâm mình bị xao động rất khẽ, trong im lặng hơi rung rung.

Tiết tấu của những nốt nhạc rốt cuộc bắt đầu từ từ nhanh lên, sự rung động của nội tâm họ cũng theo đó mà nhanh lên, đến tận khi nốt nhạc rốt cuộc luyện thành một bản, hội tụ thành một khúc nhạc réo rất đau thương đến mức khiến người ta tan nát cõi lòng. Tiếng tiêu vẫn nhỏ nhẹ như vậy, hết như một cơn gió mát thổi tới liền có thể hoàn toàn thổi tan nó, nhưng mỗi một người trong sân đều nghe rõ ràng, bởi vì tiếng tiêu đó dường như không phải vang ở bên tai, mà là từ nơi sâu nhất trong nội tâm chậm chậm truyền tới, khiến họ không dám phát ra một thanh âm nào, chỉ e sẽ cắt ngang nó.

Bầu trời tươi xanh, gió lạnh lẽo, từng ngọn cỏ lặng lẽ lộ ra, quan sát thế giới này. Sự xuất hiện của nó ập ủ quá nhiều hy vọng, quá nhiều niềm vui. Trong sự ấm áp, ngọn cỏ nhỏ dần dần trưởng thành, khoe đua

cuộc sống mới và niềm phấn chấn của nó với thế giới, nhưng gió... vẫn lạnh lẽo như cũ, thỉnh thoảng, nó lại lặng lẽ rung rung trong gió.

Một ngày, bỗng nhiên mây đen dày đặc bầu trời, đám mây đen kịt mang theo một cỗ áp lực nặng nề mà khủng bố, ép người ta không thở nổi. Cuối cùng, tiếng sét vang lên, sấm sét dữ dội xé toạc màn mây, mưa như trút nước, cuồng phong thổi tứ tung, vô tình tàn phá ngọn cỏ nhỏ non mềm kia. Trong cơn tàn phá như tại nạn ấy, nó không đổ xuống, mà vẫn ngạo nghễ nhìn trời, ưỡn thân thể mình, mặc cho gió gào thét thế nào, mưa vô tình thế nào, nó đều cắn chặt răng găng gượng, bởi vì, nó không thể đổ xuống.

Trái tim mọi người dần dần thít chặt, đau đớn.

Một đêm mưa gió, nó trở nên yếu ớt vô cùng, nhưng chung quy vẫn không đổ xuống, mà là hướng lên bầu trời, làm một động tác thẳng lợi.

Song, tai nạn của nó còn lâu mới kết thúc như vậy, mà chỉ vừa mới bắt đầu. Nó tiếp tục dần trưởng thành, tận đến một ngày, bão táp mưa sa càng cuồng bạo hơn kéo đến, nó vẫn dùng toàn bộ lực lượng của mình cheo chống thân thể non nớt của mình, đón nhận kháng cự không chút hãi sợ...

Khỏe mất Diệp Vô Thần hơi ươn ướt, nhưng lập tức lại tan mất. Trong ký ức mơ hồ, hắn nhìn thấy thời thơ ấu của mình. Hắn nhìn thấy mình chỉ khoảng ba tuổi đang cắn chặt răng, bởi dùng lực quá lớn, từ kẽ răng thậm chí trào ra từng tia máu, vẻ mặt vặn vẹo như thế, thân thể run rẩy kịch liệt như thế, bởi vì lúc đó mình phải chịu một sự đau đớn biết nhường nào, loại đau đớn đó toàn thế giới chỉ có một mình hắn từng chịu qua nổi, so với dùng dao đâm vào người còn đau đớn hơn gấp ngàn lần, vạn lần... Nhưng đối mặt với cơn đau như thế, mình không phát ra một thanh âm nào, bởi vì hắn buộc phải thừa nhận hết thảy, không thể để mụ mụ biết, không thể để mụ mụ lo lắng, càng không thể ngã xuống... Bởi vì mình chờ đợi hy vọng đó quá lâu rồi.

Mụ mụ... Người là ai? Bây giờ đang ở đâu? Vì sao lúc đó con lại dựa dẫm vào người như thế, mà hai chữ này lại khiến nội tâm con ầm ập như thế, ầm ập thật muốn khóc.

Mà hy vọng kia là cái gì? Vì sao bất kể mình nỗ lực thế nào đều không thể nhìn thấy.

Mà mình khi đó, vì sao mỗi tháng đều phải chịu đựng cơn đau đớn như vậy, giống với lần ở nửa tháng trước ư? — Không! Không giống, cảm giác chẳng những hoàn toàn không giống, mà cơn đau lúc ấy so với nửa tháng trước còn phải đau hơn rất nhiều.

Vậy ta, ta rốt cuộc có quá khứ thế nào?

Ta là ai...?

71. Chương 72: Đấu Văn – Tiền Trần Ưc Mộng. (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 72: Đấu văn – Tiền Trần Ưc Mộng. (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

Bão táp không ngừng ập tới, hết lần này tới lần khác, mà đợt sau càng cuồng bạo hơn đợt trước. Mỗi lần, nó đều trở nên thoi thóp, nhưng mỗi lần nó lại quật cường đứng dậy, sau đó ngửa mặt lên trời cười điên dại, cười nhạo ông trời vĩnh viễn cũng đừng mong đoạt đi tính mạng của mình.

Tách...

Đây là thanh âm nước mắt rơi xuống, không biết từ lúc nào, họ lại tuân lệ như mưa trong tiếng tiêu. Tiếng tiêu réo rất thảm thương đó mới đầu vang lên khiến nội tâm họ run rẩy chất chồng, sau đó dần biến thành từng mũi dao sắc bén mạnh mẽ đâm vào sâu trong nội tâm họ, khiến họ đau thấu tim, ngay cả linh hồn cũng đau run rẩy kịch liệt.

Họ cảm nhận được sự đau đớn tuyệt vọng đó, cùng với chấp niệm vĩnh viễn không buông tha trong tâm linh non nớt ấy. Cõi lòng, run rẩy càng lúc càng mãnh liệt. Sự đau đớn ấy, họ tự hỏi tuyệt đối không có cách nào chịu đựng nổi, họ sẵn lòng lựa chọn chết đi trong cơn hành hạ như khoét tim ấy để giải thoát còn hơn. Nhưng sinh linh bé bỏng ấy hết lần này tới lần khác đều chống đỡ, sau đó ương ngạnh trưởng thành, thậm chí chưa từng mang sự đau đớn của mình cho người khác. Song song với nội tâm đau đớn, họ bắt đầu xấu hổ, sự đau đớn họ từng trải qua thật nhỏ bé cỡ nào so với nó chịu đựng, mà sự cứng cỏi kiên cường của nó khiến họ xấu hổ thậm chí muốn độn thổ cho xong.

Đau đớn rồi cuộc có ngày kết thúc... Bởi vì nó bỗng nhiên ngủ say, ngủ yên ổn như vậy. Trong bóng tối và yên lặng, nó tham lam ngủ mê mệt, mãi đến tận một năm... hai năm... mười năm.

Tiếng tiêu trong nửa phút, vào lúc này vang lên nốt nhạc cuối cùng. Trong tích tắc khi cây Bạch Ngọc Tiêu rời môi, trong đôi mắt hần lóe lên vẻ mê mang bi thương, nhưng trong nháy mắt liền tắt ngúm. Giây tiếp theo, khuôn mặt hần đã mỉm cười tao nhã.

Yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh, ngay cả gió dường như đều hoàn toàn giấu đi sự tồn tại của mình, không mang theo một tiếng gió nào. Hần không phá vỡ không khí này, mà mỉm cười đứng ở đó, nhìn về phía những khuôn mặt đã bị lệ thấm ướt. Trong bọn họ, có thiếu nam thiếu nữ trẻ tuổi, có tướng quân uy nghiêm trang trọng, có lão nhân tóc bạc mặt hồng, thậm chí có Hoa Chấn Thiên và hoàng đế Long Dân.

Blap blap blap!

Tiếng vỗ tay giòn giã, đánh tan mộng cảnh bi thương tuyệt vọng đến mức khiến người ta tan nát cõi lòng, theo tiếng vỗ tay của Long Dân, tiếng vỗ tay vang lên liên tiếp mau chóng liền mạch thành hải dương tiếng vỗ tay, đan xen tiếng thút thít của thiếu nữ, truyền ra rất rất xa. Khiến đám thị vệ canh giữ học viện hoàng gia Thiên Long đều đối mặt nhìn nhau, cũng khiến đám người qua đường chỗ này đều nghỉ chân ngóng nhìn.

Tiếng vỗ tay của Thiên Thần đại lục hoàn toàn không giống tiếng vỗ tay không đáng tiền của Hoa Hạ hiện đại, chỉ vào thời khắc nội tâm kích động đến cực điểm họ mới dùng phương thức này để phóng thích tình cảm của mình. Chẳng hạn như... Thời khắc Thiên Long Quốc đánh lui Đại Phong Quốc. Họa kỹ kinh người của Diệp Vô Thần và tiếng tiêu kinh người của Lâm Khiếu không tạo nên tiếng vỗ tay, mà lúc này, họ lại chẳng chút keo kiệt tặng vỗ tay cho một khúc tiêu.

Trong sân, không biết có bao nhiêu người cố gắng lau những nước mắt làm thế nào cũng không ngừng tuân, lại không biết có bao nhiêu người song song lúc đang vỗ tay đã khóc không thành tiếng. Thế nào là tiếng tiêu xúc động nội tâm, giờ họ thật sự đã cảm nhận được, chính là khúc tiêu ngắn ngủi này, khiến họ cảm nhận được rõ ràng sự đau khổ tuyệt vọng, bi thương tan nát cõi lòng.

Vương Văn Thù ghé đầu lên ngực Diệp Uy, nước mắt thấm ướt một mảng lớn trước ngực y, vừa khóc vừa đau lòng kêu:

- Thần Nhi đáng thương của ta... Trong lòng nó nhất định đã chịu quá nhiều đau khổ, người làm mẫu thân như thiếp thật quá thất bại, sau này... Thiếp nên làm gì để bồi thường con trai của thiếp đây...

Diệp Uy vỗ nhẹ lưng nàng, không nói gì, mà ngẩng đầu muốn gạt sạch hơi nước trong mắt. Trên chiến trường, y không biết bao nhiêu lần toàn thân trọng thương, may mắn sống sót, y chưa từng chảy một giọt lệ nào, lại từng thấy qua biết bao huynh đệ đi theo mắt mở trợn trừng chết trước mặt mình, lòng y đau như cắt, nhưng vẫn không rơi một giọt lệ nào, mười năm trước vị mẫu thân y dựa dẫm cả đời bị bệnh qua đời, y quỳ năm ngày không ăn không uống, mãi đến khi hôn mê ngã xuống. Từ đầu chí cuối, y vẫn không chảy một giọt nước mắt. Bởi vì y là nam nhân Diệp gia khí phách kiên cường, cả đời chỉ đổ máu, không rơi lệ.

Mà hiện giờ, bất kể y cố gắng nhấn nhịn như thế nào thì vẫn có một giọt nước mắt từ trong mắt trào ra, từ từ rơi xuống. Bởi vì cõi lòng thật sự quá đau, y cho tới bây giờ đều không hay biết, thì ra cõi lòng còn có thể đau như thế, mà đau lòng như vậy lại xuất phát từ một khúc tiêu, xuất phát từ người thổi tiếng tiêu đó. Không có thật sự trải qua, thì sao có thể thổi lên nỗi đau thương xé gan đứt ruột như thế.

Thần Nhi... Con rút cuộc đã trải qua những gì?

Hoa Thủy Nhu bưng mặt, khóc như hoa lê trong mưa, ngay cả khăn thơm mang trên người đã ướt đầm hoàn toàn, thông qua đôi mắt đầm lệ mờ mịt nhìn nam tử cầm cây Thúy Ngọc Tiêu vốn thuộc về nàng, nàng có một loại xúc động muốn xông tới ôm lấy hắn. Ngay cả Hoa Chấn Thiên bên người nàng đều dụi dụi mắt, lẩm bẩm nói:

- Tiếng tiêu này, thật là tà môn, quá tà môn... Mẹ nó, làm lão tử đều có đôi chút chịu không nổi, trong lòng cuống cuống, hết như năm lão bà mất vậy.

Trong góc, một thân thể run rẩy dùng thanh âm càng run rẩy hơn hỏi:

- Thần Nhi... Con nói cho ngoại công biết, khúc nhạc này... Nó tên gọi là gì?

Trong cả quảng trường, thần sắc tự nhiên cũng chỉ có một mình Diệp Vô Thần, hắn cười đáp:

- Khúc nhạc này là tác phẩm ngẫu hứng, còn chưa kịp đặt tên. Không cần tên cũng được, bởi vì sau khi thổi xong, hiện giờ con đã quên hết rồi.

Tiếng tiêu trầm tuyệt như vậy không ngờ chỉ là tác phẩm ngẫu hứng... Điều này cần có thiên phú kinh người cỡ nào, tạo nghệ cao thâm nhường nào mới có thể làm được!? Họ rung động, rung động không gì sánh bằng. Có lẽ cộng tất cả sự rung động cả đời họ cũng không nhiều bằng một ngày hôm nay. Tới đây, họ vốn dĩ chỉ muốn xem vài trận thi đấu đặc sắc, tăng thêm chút sắc màu cho cuộc sống nhàm chán của riêng mỗi người. Nhưng đâu ngờ, họ lại tận mắt chứng kiến từng màn kinh người ngày trước tuyệt không thể nhìn thấy, thậm chí không thể tin nổi. Họ lo đây chỉ là một giấc mộng, bởi vì hết thấy đều không chân thật, lại chỉ sợ đây là một giấc mộng, rất sợ hết thấy những điều mộng ảo khó có thể tin này sẽ tan thành mây khói sau khi họ tỉnh mộng.

Một ít nhóm người cách xa ngàn dặm tới Thiên Long Thành chuẩn bị hưởng thụ một bữa tiệc no mắt thì càng thốn thức không thôi. Thì ra tới Thiên Long Thành lại là một chọn lựa sáng suốt biết bao.

- Không! Khúc nhạc này nhìn chung lịch sử Thiên Thần, chưa bao giờ có, người tuy đã quên nhưng ngoại công đã ghi tạc trong lòng, mỗi một nốt nhạc đều không dám nhớ lầm, mà ngoại công cũng tin mỗi một người ở sân đều sẽ nhớ kỹ cả đời. Tuy rằng có lẽ không còn người có thể thổi ra thần vận ngang lúc vừa rồi, nhưng ngày sau đương nhiên sẽ lưu danh muôn thuở, khiến mỗi một người yêu tiêu đều biết được thế nào mới là cảnh giới cao nhất về tiêu. Thần Nhi, coi như là đáp ứng một thỉnh cầu cho ngoại công, nếu khúc nhạc này không có tên, ắt sẽ là tiếc nuối lớn nhất cuộc đời ta. –Vương Bác càng nói càng kích động, sau cùng lại là vẻ mặt cầu xin. Ông thân là thầy Long Dận, học thức cả đời uyên bác như biển cả, mà hôm nay, nội tâm ông hoàn toàn bị khuất phục bởi một người, mà người này còn là ngoại tôn của ông – Diệp Vô Thần.

- Nếu đã như vậy, khúc nhạc này đặt là “Tiền Trần Ưc Mộng” đi. –Diệp Vô Thần nói. Hắn không nói dối, trong tích tắc khi hắn thổi nốt nhạc cuối cùng kia, hắn đã quên sạch hoàn toàn khúc nhạc này. Nếu đã là mộng, vậy hà tất phải canh cánh trong lòng. Nếu đã là quá khứ, vậy thì để nó trôi qua đi, mình khi đó là ngọn cỏ nhỏ tùy thời đều có thể chết yếu trong bão táp mưa sa. Mà hiện giờ, mình đã thế phải trở thành một gốc đại thụ ngạo thị thiên hạ.

Quên hết đi... Quên quá khứ mơ hồ đó, quên mê mang, quên đau khổ lúc trước. Một ngày nào đó khi mình có đủ thực lực, vậy quá khứ bị mất kia tất nhiên sẽ tự động hiện ra ở trước mắt thôi.

72. Chương 73: Ban Hôn.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 73: Ban hôn.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- “Tiền Trần Ưc Mộng”.... Hay! Tên hay lắm! –Vương Bác lớn tiếng tán thưởng, sau đó vội đứng dậy, vái tay về phía vị trí hoàng đế ngồi:

- Hoàng thượng, xin thứ cho lão thần đi trước một bước, nếu không ghi lại khúc nhạc này, lão thần sẽ đứng ngồi không yên.

Nói xong, chẳng chờ Long Dân ứng tiếp, bước chân ông đã vội vã rời đi, thân thể già yếu kia lúc này đi nhanh như bay, dọa không nhẹ tùy tùng theo sát đằng sau ông.

Đưa mắt nhìn theo Vương Bác rời đi, Long Dân lúc này mới xoay người, quan sát kỹ lưỡng Diệp Vô Thần, sau đó than nhẹ một tiếng, rầu rĩ nói:

- Trăm hôm nay mới biết, thì ra mấy năm nay trăm vẫn luôn sống trong vòng luẩn quẩn, mãi đến hôm nay ra khỏi cung, mới biết thế nào là tranh, thế nào tiêu. Vô Thần, người thật là... thần mới đúng!

- Bệ hạ nói quá lời, hết thảy đều do sự phụ chỉ điểm. Không có sự phụ, thì không có Vô Thần ngày hôm nay. –Diệp Vô Thần đáp. Sau đó cẩn thận nhét cây Thủy Ngọc Tiêu vào trong tay áo, hoàn toàn không có ý trả lại cho Hoa Thủy Nhu.

Động tác này rơi vào trong mắt Hoa Chấn Thiên, nhất thời khiến y trừng mắt trâu, nói với con gái:

- Con gái ngoan, cây tiêu kia con còn cần hay không? Tiểu tử kia không ngờ muốn chiếm tiện nghi của con gái ta nuốt làm của riêng, xem ta không... Vừa rồi suýt nữa còn lừa được cả nước mắt lão tử, trong lòng thật buồn bực mà, vừa hay đang muốn nện tiểu tử này một trận.

- Không, cha... Đừng hời con, đừng nói với con... -Hoa Thủy Nhu che khuôn mặt nhỏ vương đầy nước mắt của mình, liu lạt lắc đầu, nàng cảm thấy mình hôm nay... đã sa ngã, không sai, là sa ngã. Làm quá nhiều chuyện không nên làm, ngày trước cũng chắc chắn không dám làm. Hơn nữa mỗi chuyện, đều là vì người đó.

Hoa Chấn Thiên xoa xoa đầu mình, nhỏ giọng lầu bầu:

- Không nói thì không nói.

- Ha ha, nếu không phải người có thiên phú cực cao, cho dù sự phụ người có bằng Thiên nhân cũng không dạy ra đồ đệ như người. –Y lại quay sang hỏi Lâm Khiếu:

- Lâm Khiếu, tạo nghệ về tiêu của người thật khiến chúng ta mở rộng tầm mắt, ngày trước nghe cũng chưa từng nghe qua. Nhưng hôm nay, trận đấu này vẫn là Vô Thần thắng, người phục hay không?

Khi khúc “Tiền Trần Ưc Mộng” của Diệp Vô Thần thổi lên một nửa, thì Lâm Khiếu đã hoàn toàn ngây ngẩn, như mất hồn vậy. Bởi vì hắn biết mình đã thua, lại thua thêm lần nữa. Ngay cả tiếng tiêu hắn tự cho rằng tuyệt đối không ai có thể bằng... không ngờ cũng thua.

Nghĩ đến câu nói trước khi thổi tiêu mình đã nói, sắc mặt hắn bỗng trở nên trắng bệch. Tiêu là một nửa mạng sống của hắn, hắn tuyệt đối không nói ngoa, mà hiện giờ hắn đã bại, chẳng nhẽ nửa đời sau này hắn buộc phải vứt bỏ một nửa mạng sống của mình ư?

- Trừ phi có lòng tin tuyệt đối, bằng không chớ lấy mạng sống của mình ra làm tiền đặt cho kiểu thi đấu vô vị này, hơn nữa là tiền đặt không có bất kỳ báo đáp nào. Điều này chỉ có kẻ ngu dốt mới có thể làm ra...

-Nhớ tới câu nói lúc trước Diệp Vô Thần từng nói với mình, nội tâm hắn càng run rẩy kịch liệt, thì ra ngay từ đầu tiêu kỹ mình lấy nó làm kiêu ngạo, tự nhận không ai có thể sánh vai lại chỉ là một trò cười. Câu nói tự tin tự ngạo đó, trước mặt hắn lại hung hăng bập vào tai mình một cái.

Hắn rốt cuộc là người thế nào...

Trong sân, còn có mấy ai dồn ánh mắt về mình... Rất ít, thật sự rất ít, hơn nữa đại đa số mang theo vẻ thương hại, an ủi, đồng tình. Ngay cả phụ thân và gia gia của mình cũng đang dõi mắt vào hắn, mặt đầy vẻ không thể tin nổi, hết như mình vậy, không tin thật sự có một người như vậy.

Lúc trước, mình là một ngôi sao chói mắt, bất kể đứng ở đâu đều rực rỡ chói sáng nơi nơi. Hiện giờ, mình vẫn là ngôi sao, hơn nữa càng chói sáng hơn. Mà hắn lại là một vầng thái dương, hào quang hoàn toàn phủ kín mình, đứng cùng một chỗ với hắn, mình chỉ còn lại sự ảm đạm đáng xấu hổ.

Vì sao đây không phải một giấc mộng?

Nếu đã có Lâm Khiếu ta, vì sao lại xuất hiện một Diệp Vô Thần!

- Ta phục! Tâm phục khẩu phục, Lâm Khiếu ta sinh ra hai mươi năm, lần đầu tiên tâm phục với một người như thế. Từ hôm nay trở đi, danh hiệu 'Thiên Long đệ nhất tuấn kiệt', 'Thiên Long đệ nhất tài tử' đã không còn thuộc về Lâm Khiếu ta nữa, mà là thuộc về người – Diệp Vô Thần!

Khi hắn xoay về phía Diệp Vô Thần, sắc mặt đã trở nên bình tĩnh, thậm chí hơi mỉm cười nhàn nhạt. Diệp Vô Thần khẽ nhướng mày, thầm nghĩ: tu dưỡng không tệ. Nhưng nếu để so sánh, ta càng tán thưởng sự ần ần của người.

- Ha ha! Lâm Khiếu, người tuy thua nhưng vẫn là thanh niên tuấn kiệt hiếm thấy của Thiên Long Quốc thậm chí cả Thiên Thần đại lục. Mà tấm lòng khoan dung này của người, ngay cả trong đám người lớp trước như chúng ta đều hiếm thấy. Người, vẫn là niềm kiêu ngạo của Thiên Long Quốc ta. –Long Dận tán thưởng nói, sau đó vẻ nghiêm mặt, nói:

- Chỉ là, trẫm vừa rồi nghe người nói nếu thua bởi Vô Thần, đời này sẽ không đụng vào tiêu nữa. Chuyện này tuyệt không cho phép! Tài năng kinh thiên của người sao có thể vì một câu nói mà bị hủy đi, không chỉ trẫm không cho phép, mỗi một người Thiên Long Quốc đều sẽ không cho phép. Cho nên, trẫm ra lệnh người sau này ắt phải tiêu không rời thân như trước kia, hơn nữa mỗi ngày đều phải thổi, nếu như không đồng ý, trẫm ắt bắt người tội!

Nét mặt Lâm Khiếu cứng đờ, sau đó kích động run rẩy toàn thân. Hắn bỗng quỳ xuống đất, khấu đầu một cái thật mạnh về phía Long Dận:

- Lâm Khiếu tạ ơn ân điển của hoàng thượng! Mỗi một câu nói của hoàng thượng Lâm Khiếu nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng!

- Ha ha, tốt, đứng dậy đi. Đây không phải trong cung, không cần quỳ tới quỳ lui đâu.

Lâm Khiếu đứng dậy, vẻ mặt vui mừng. Diệp Vô Thần cười thầm, nghĩ: nếu ta là hoàng đế, ta cũng sẽ làm như vậy. Nếu tiện nghi lớn như thế đều không kiếm thì làm hoàng đế cũng vô dụng.

Long Dận lại tràn đầy tươi cười xoay về phía Diệp Vô Thần nói:

- Vô Thần, biểu hiện của người hôm nay thật khiến trẫm vô cùng khiếp sợ! Đồng thời cũng cảm thấy may mắn không thôi. Nếu không có trận thi đấu ngày hôm nay, nếu gã người Đại Phong Quốc tên Lãnh Nhai kia không xuất hiện, thì trẫm vẫn luôn không hay biết thì ra Thiên Long Quốc ta lại xuất hiện một nhân vật như người. Trong lòng trẫm cực kỳ vui mừng, nhân tài cỡ này trẫm há có thể bỏ qua, trẫm phong người làm tam đẳng Uy Quốc Hầu, buổi chiều sớm ngày mai tới Thiên Long đại điện nghe ban tước!

Lời Long Dận hết như một trái bom ném thẳng xuống sân... Tuổi trẻ như thế đã phong tam đẳng hầu tước? Hoàng đế chẳng nhẽ điên rồi!

Bởi vì ngay cả Uy Long đại tướng quân Diệp Uy phụ thân của Diệp Vô Thần, lập chiến công hiển hách, không ai không biết cũng chỉ đeo chức ngũ đẳng hầu tước mà thôi. Tuy rằng cái thứ tước vị này ở Thiên Long Quốc chỉ là một chức danh hào, không hề có thực quyền, nhưng lại đại biểu cho vinh quang và sự ần ần của hoàng đế. Đi đến đâu cũng là một tấm chiêu bài có thể đi ngang. Tam đẳng hầu tước, không biết đã đề lên đầu biết bao vương công đại thần dốc sức làm cả đời. Bởi vì danh hiệu hầu tước chân chính chỉ có người thân của hoàng đế mới có thể có được.

- Hoàng thượng, việc này có chút không ổn. –Rốt cuộc có người đã lên tiếng, mọi người nhìn theo, thì ra là Văn bộ thượng thư Vu Văn Lễ.

- Có gì không ổn? –Long Dận hơi không vui nói.

Vu Văn Lễ nói:

- Diệp công tử thân mang kỳ tài, lại là truyền nhân Kiếm Thần, với ý kiến của lão thần, cho dù phong làm Thượng Thư nhất phẩm cũng không hề quá đáng. Nhưng tuổi tác Diệp công tử thật sự quá trẻ, lại chưa từng có công tích với Thiên Long Quốc, hơn nữa Diệp tướng quân cha hắn cũng chỉ có ngũ đẳng Uy Long Hầu, phong thưởng cỡ này một khi công bố ra, ắt sẽ dẫn tới sự chỉ trích của mọi người, vô cùng bất lợi với uy nghiêm của hoàng thất.

Mọi người tới tấp gật đầu, tài hoa của Diệp Vô Thần, mọi người tâm phục khẩu phục, sánh ngang Thiên nhân. Nhưng nếu chỉ dựa vào tài hoa mà coi nhẹ lịch duyệt và công lao rồi bỏ nhiệm lung tung, tất nhiên sẽ dẫn tới bất mãn và chỉ trích. Long Dận cười ha ha âm lên, nói:

- Nếu trăm gả ái nữ Phi Hoàng công chúa của trăm cho Diệp Vô Thần, đồng thời thành hôn vào năm nàng 16 tuổi, các người còn có dị nghị gì không?

Lời này vừa ra, xung quanh hoàn toàn yên ắng, trên dưới Lâm gia sắc mặt đều xanh mét một màu, trên dưới Diệp gia ai nấy đều vui mừng.

73. Chương 74: Ta Không Phải Quân Tử.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 74: Ta không phải quân tử.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Điều này... -Vu Văn Lễ kia đầu tiên là thờ ơ, sau đó lập tức phản ứng lại, ôm quyền về phía Diệp Vô Thần nói:

- Diệp công tử, Diệp tướng quân, Diệp lão tướng quân, thật là việc mừng! Ban ân như thế, Thiên Long Quốc từ khi khai quốc tới nay chưa từng có, thật là khiến chúng ta hâm mộ vạn phần!

Gả công chúa, chuyện lớn như vậy lại được quyết định trong một câu của Long Dận, chưa từng hỏi ý của Phi Hoàng công chúa, thậm chí không hề hỏi qua Diệp Vô Thần. Mà sau khi cưới công chúa, chính là trở thành người một nhà với hoàng đế, phong một cái tam đẳng hầu tước quả thực là quá đối bình thường, ai còn có dị nghị nữa. Mà lúc này cho dù là kẻ ngốc cũng có thể thấy được sự ân sủng quá mức của hoàng đế với Diệp Vô Thần, ai còn có dị nghị nữa.

- Lão thần tạ ân điển của hoàng thượng! –Diệp Nộ kích động hô.

- Vì thần tạ ơn sự quý mến của hoàng thượng với Thần Nhi, Diệp gia nhận được ân điển của hoàng thượng, khắc ghi trong tâm khảm! –Diệp Uy tương tự cũng kích động vạn phần. Năm đó với công lao của phụ thân y và năng lực của chính y, đều không thể được tiên hoàng hứa gả công chúa, mà con trai y lại dễ dàng giành được ân sủng như thế, họ còn có điều gì không thỏa mãn chứ.

Diệp Nộ và Diệp Uy làm dáng muốn rời khỏi chỗ ngồi quỳ lễ, Long Dận khoát tay nói:

- Miễn đi. Vô Thần chính là tuyệt thế anh tài ông trời ban cho Thiên Long Quốc ta, sao có thể bạc đãi. Vô Thần, trăm phong thưởng, người có hài lòng không?

- Vô Thần vô cùng hài lòng, tạ ơn sự ưu ái của hoàng thượng! –Diệp Vô Thần không kiêu ngạo không vội vàng trả lời. Hắn thầm khinh bỉ nói:

- “Không hài lòng thì có thể thế nào, quyết định xong mới tới hỏi ta không cảm thấy quá muộn hay sao, chẳng nhẽ người còn có thể thu hồi ư? Phi Hoàng công chúa đó... Không phải là Long Hoàng Nhi bất hạnh đụng phải trên đường hôm ấy chứ?”

- Ha ha, tốt. Lâm Khiếu muốn nhường danh hiệu ‘Thiên Long đệ nhất tài tử’, ‘Thiên Long đệ nhất tuấn kiệt’ cho người, có có tiếp nhận không?

- Nhận không nổi! –Diệp Vô Thần không hề do dự đáp.

- Ồ? –Câu trả lời này vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Long Dận nghi hoặc hỏi:

- Đây là vì sao? Chẳng nhẽ trong Thiên Long Quốc còn có thanh niên tài tuấn có thể xuất chúng hơn người?

- Bởi Vô Thần không cần danh hiệu như vậy. Nếu Vô Thần là đệ nhất Thiên Long, vậy thì cho dù không có những danh hiệu này Vô Thần vẫn là đệ nhất Thiên Long. Nếu Vô Thần không phải đệ nhất Thiên, cho dù có danh hiệu này cũng không phải đệ nhất Thiên Long. Đệ nhất thật sự là dựa vào năng lực của mình, mà không phải kêu gọi ra. Hơn nữa, thế giới này vốn không có đệ nhất gì cả, cái gọi là đệ nhất chẳng qua đều là một cái đỉnh bị vượt qua mà thôi. Nếu ngày nào đó Thiên Long Quốc ta xuất hiện đệ nhất thật sự vĩnh viễn không có ai vượt qua, vậy thì cũng chính là lúc Thiên Long Quốc bắt đầu suy yếu.

Ánh mắt Long Dận đình trệ, người trong sân cũng tới tấp rơi vào trầm tư. Rất nhanh, Long Dận lạnh nhạt nói:

- Hay, nói rất hay, đệ nhất thật sự không phải kêu gọi mà ra. Mà nếu có đệ nhất thật sự không ai có thể vượt qua, vậy Thiên Long Quốc ta có lẽ sẽ bắt đầu đi theo hướng suy sụp. Bởi vì một nước vĩnh viễn không nên có tốt nhất, mà chỉ có càng tốt hơn thôi!

Không có tốt nhất, chỉ có càng tốt hơn... Sao lại giống câu quảng cáo nào đó trong trí nhớ thế nhỉ.

- Trẫm có thể không phong người danh hiệu như vậy, nhưng trẫm tin rằng sau ngày hôm nay, người xưng hô người như vậy đương nhiên không nằm trong số ít. Trẫm, quả thật không quản nổi miệng của họ đâu, ha ha! –Long Dận vuốt râu cười khê nói.

- Vô Thần lại tạ ơn ân điển của hoàng thượng. Xin thứ cho Vô Thần đề xuất một lời thỉnh cầu.

- Hả? Thỉnh cầu gì, cứ nói đừng ngại. –Long Dận hồ hững nói.

Diệp Vô Thần nhìn về phía Lãnh Nhai một mực ngồi ở đó, yên lặng như tảng băng, nói:

- Hiện giờ Vô Thần đã may mắn thắng Lâm công tử, cũng xem như chuộc tự do cho vị huynh đệ Lãnh Nhai này. Vừa hay, Vô Thần mới về nhà không lâu, trong viện thiếu một hộ viện, mà người này bản lĩnh phi phàm, tuổi lại xấp xỉ, sở học là kỹ năng ám sát, nhất định am hiểu ẩn nấp và theo dõi, dùng làm hộ viện thích hợp hơn hết, vẫn mong hoàng thượng ân chuẩn.

- Ừm... -Long Dận chậm rãi gật đầu nói:

- Dựa theo lời trẫm lúc trước, nếu người thắng Lâm Khiếu, trẫm sẽ tha cho người này, coi như chưa từng xuất hiện. Hiện giờ y đã là người tự do, lại cực có khả năng không phải người Thiên Long Quốc ta, là đi hay ở đều tùy y, trẫm không muốn can thiệp. Tự người nói với y đi, nếu y bằng lòng thì được, nếu không bằng lòng thì...

- Vô Thần đương nhiên không gò ép. –Diệp Vô Thần thành thật nói. Trong lòng thầm cười lạnh:

- “Lãnh Nhai này thật khiến người kiêng kị như thế ư? Không ngờ vẫn giữ sát tâm với y. Nói ra, hay là bởi khí tức đáng sợ và Phá Phong Nhận trong tay y đây.”

Diệp Vô Thần và Long Dận đều nhìn ra được rằng, Lãnh Nhai lúc này chỉ là một con sói non vừa mới ra khỏi ổ, chỉ có hung tính của lang mà chưa mọc đủ móng vuốt và răng nanh, thậm chí không biết ẩn nấp ẩn nấp. Một ngày nào đó khi y trở thành sói đói thật sự, y sẽ trở thành ác mộng với tất cả địch nhân.

Đưa ra kết luận như vậy không hề khó... Bởi khí tức của y.

Mà người như vậy, nếu không thể không chế, còn không bằng sớm diệt trừ cho xong.

Đến đây, tràng thi đấu tuyển chọn hoàn toàn biến chất này rất cuộc đã hạ màn. Long Dận làm theo thông lệ, tể nhạt vô vị tuyên đọc tuần kiệt y vừa mất lần này, sau đó hồi cung. Đương nhiên, trong số người y tuyên bố có cả tên Lâm Khiếu, lại không có tên Diệp Vô Thần. Bởi vì hẳn dù sao cũng là sau khi kết thúc thi đấu mới xen ngang một chân, cũng khiến tràng thi đấu vốn nên sớm hạ màn này trở nên đặc sắc không biết bao nhiêu lần.

Trong tích tắc khi Long Dận rời đi, đám người đang rục rịch rút cuộc bạo động tập thể không còn một chút phong độ, trên dưới Diệp gia vây quanh ở ba tầng trong ba tầng ngoài, những lời lẽ ca ngợi cùng vỗ mông ngựa liên miên bất tuyệt như nước sông ồ ạt, chỉ có Diệp Vô Thần đã dự đoán được sẽ phát sinh tình huống này, nên trong chút thời gian người khác dõi mắt Long Dận rời đi đã sớm ôm Ngưng Tuyết trốn vào trong góc, lúc này mới tránh được một hồi tai nạn.

- Diệp công tử.

Nghe thấy tiếng gọi, Diệp Vô Thần xoay người, chính là Lâm Khiếu vẫn luôn nhìn theo nhất cử nhất động của hắn.

- Lâm công tử, có gì chỉ giáo. -Diệp Vô Thần mặt mỉm cười hỏi, nhận thấy ngón tay Ngưng Tuyết đang ngoáy nghịch ngoáy trong lòng bàn tay hắn.

- Diệp công tử có ý với tiểu thư Hoa gia? -Lâm Khiếu hỏi.

Diệp Vô Thần cười ha ha nói:

- Không sai, với dung mạo của Hoa tiểu thư, thanh niên nam tử cả Thiên Long Thành có ý với nàng đêm không xuể, ta có ý với nàng thật quá bình thường.

- Chỉ là, Hoa tiểu thư sớm đã có hôn ước với Lâm Khiếu ta, mà mấy năm nay cũng chưa từng có người tới Hoa gia đề thân. -Lâm Khiếu nhướn mày nói.

-Ồ, nếu ta nhớ không lầm, lúc trước Lâm công tử dường như từng nói qua: yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Hoa tiểu thư chưa vào nhà các người, ai cũng có thể dốc hết sức theo đuổi. Lâm công tử chẳng nhẽ quên hết lời mình từng nói qua rồi ư? -Diệp Vô Thần tủm tỉm cười.

Sắc mặt Lâm Khiếu cứng ngắt, lắc đầu nói:

- Diệp công tử, ta biết ta nói không lại người. Nên biết, quân tử không đoạt ái của người khác...

- Người là quân tử, mà ta không phải. Làm quân tử quá mệt mỏi, không thể tùy ý làm vậy, còn phải lúc nào cũng bị ràng buộc bởi lời nói hành động của mình, khống chế điệu bộ của mình, có lúc thậm chí còn phải đau khổ nhẫn nhịn khuất nhục. Ta vì sao phải chọn làm một quân tử chứ? Hoa tiểu thư có phải là người người yêu thích hay không chẳng liên quan tới ta, ta chỉ biết... -Diệp Vô Thần háng giọng, gần từng chữ một:

- Ta muốn nàng!

74. Chương 74: Ta Không Phải Quân Tử.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 74: Ta không phải quân tử.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan.vn

- Điều này... -Vu Văn Lễ kia đầu tiên là thờ ra, sau đó lập tức phản ứng lại, ôm quyền về phía Diệp Vô Thần nói:

- Diệp công tử, Diệp tướng quân, Diệp lão tướng quân, thật là việc mừng! Ban ân như thế, Thiên Long Quốc từ khi khai quốc tới nay chưa từng có, thật là khiến chúng ta hâm mộ vạn phần!

Gả công chúa, chuyện lớn như vậy lại được quyết định trong một câu của Long Dân, chưa từng hỏi ý của Phi Hoàng công chúa, thậm chí không hề hỏi qua Diệp Vô Thần. Mà sau khi cưới công chúa, chính là trở thành người một nhà với hoàng đế, phong một cái tam đẳng hầu tước quả thực là quá đối bình thường, ai còn có dị nghị nữa. Mà lúc này cho dù là kẻ ngốc cũng có thể thấy được sự ân sủng quá mức của hoàng đế với Diệp Vô Thần, ai còn có dị nghị nữa.

- Lão thần tạ ân điển của hoàng thượng! -Diệp Nộ kích động hô.

- Vi thần tạ ơn sự quý mến của hoàng thượng với Thần Nhi, Diệp gia nhận được ân điển của hoàng thượng, khắc ghi trong tâm khảm! -Diệp Uy tương tự cũng kích động vạn phần. Năm đó với công lao của phụ thân y và năng lực của chính y, đều không thể được tiên hoàng hứa gả công chúa, mà con trai y lại dễ dàng giành được ân sủng như thế, họ còn có điều gì không thỏa mãn chứ.

Diệp Nộ và Diệp Uy làm dáng muốn rời khỏi chỗ ngồi quỳ lễ, Long Dân khoát tay nói:

- Miễn đi. Vô Thần chính là tuyệt thế anh tài ông trời ban cho Thiên Long Quốc ta, sao có thể bạc đãi. Vô Thần, trầm phong thưởng, người có hải lòng không?

- Vô Thần vô cùng hải lòng, tạ ơn sự ưu ái của hoàng thượng! -Diệp Vô Thần không kiêu ngạo không vội vàng trả lời. Hắn thâm khinh bỉ nói:

- “Không hải lòng thì có thể thế nào, quyết định xong mới tới hỏi ta không cảm thấy quá muộn hay sao, chẳng nhẽ người còn có thể thu hồi ư? Phi Hoàng công chúa đó... Không phải là Long Hoàng Nhi bất hạnh đụng phải trên đường hôm ấy chứ?”

- Ha ha, tốt. Lâm Khiếu muốn nhường danh hiệu ‘Thiên Long đệ nhất tài tử’, ‘Thiên Long đệ nhất tuần kiệt’ cho người, có có tiếp nhận không?

- Nhận không nổi! -Diệp Vô Thần không hề do dự đáp.

- Ô? -Câu trả lời này vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Long Dân nghi hoặc hỏi:

- Đây là vì sao? Chẳng nhẽ trong Thiên Long Quốc còn có thanh niên tài tuần có thể xuất chúng hơn người?

- Bởi vì Vô Thần không cần danh hiệu như vậy. Nếu Vô Thần là đệ nhất Thiên Long, vậy thì cho dù không có những danh hiệu này Vô Thần vẫn là đệ nhất Thiên Long. Nếu Vô Thần không phải đệ nhất Thiên, cho dù có danh hiệu này cũng không phải đệ nhất Thiên Long. Đệ nhất thật sự là dựa vào năng lực của mình, mà không phải kêu gọi ra. Hơn nữa, thế giới này vốn không có đệ nhất gì cả, cái gọi là đệ nhất chẳng qua đều là một cái đỉnh bị vượt qua mà thôi. Nếu ngày nào đó Thiên Long Quốc ta xuất hiện đệ nhất thật sự vĩnh viễn không có ai vượt qua, vậy thì cũng chính là lúc Thiên Long Quốc bắt đầu suy yếu.

Ánh mắt Long Dân đình trệ, người trong sân cũng tới tấp rơi vào trầm tư. Rất nhanh, Long Dân lạnh nhạt nói:

- Hay, nói rất hay, đệ nhất thật sự không phải kêu gọi mà ra. Mà nếu có đệ nhất thật sự không ai có thể vượt qua, vậy Thiên Long Quốc ta có lẽ sẽ bắt đầu đi theo hướng suy sụp. Bởi vì một nước vĩnh viễn không nên có tốt nhất, mà chỉ có càng tốt hơn thôi!

Không có tốt nhất, chỉ có càng tốt hơn... Sao lại giống câu quảng cáo nào đó trong trí nhớ thế nhỉ.

- Trầm có thể không phong người danh hiệu như vậy, nhưng trầm tin rằng sau ngày hôm nay, người xưng hô người như vậy đương nhiên không nằm trong số ít. Trầm, quả thật không quản nổi miệng của họ đâu, ha ha! -Long Dân vuốt râu cười khê nói.

- Vô Thần lại tạ ơn ân điển của hoàng thượng. Xin thứ cho Vô Thần đề xuất một lời thỉnh cầu.

- Hả? Thỉnh cầu gì, cứ nói đừng ngại. –Long Dận hờ hững nói.

Diệp Vô Thần nhìn về phía Lãnh Nhai một mực ngồi ở đó, yên lặng như tảng băng, nói:

- Hiện giờ Vô Thần đã may mắn thắng Lâm công tử, cũng xem như chuộc tự do cho vị huynh đệ Lãnh Nhai này. Vừa hay, Vô Thần mới về nhà không lâu, trong viện thiếu một hộ viện, mà người này bản lĩnh phi phàm, tuổi lại xấp xỉ, sở học là kỹ năng ám sát, nhất định am hiểu ẩn nấp và theo dõi, dùng làm hộ viện thích hợp hơn hết, vẫn mong hoàng thượng ân chuẩn.

- Ừm... -Long Dận chậm rãi gật đầu nói:

- Dựa theo lời trầm lúc trước, nếu người thắng Lâm Khiếu, trầm sẽ tha cho người này, coi như chưa từng xuất hiện. Hiện giờ y đã là người tự do, lại cực có khả năng không phải người Thiên Long Quốc ta, là đi hay ở đều tùy y, trầm không muốn can thiệp. Tự người nói với y đi, nếu y bằng lòng thì được, nếu không bằng lòng thì...

- Vô Thần đương nhiên không gò ép. –Diệp Vô Thần thành thật nói. Trong lòng thầm cười lạnh:

- “Lãnh Nhai này thật khiến người kiêng kị như thế ư? Không ngờ vẫn giữ sát tâm với y. Nói ra, hay là bởi khí tức đáng sợ và Phá Phong Nhận trong tay y đây.”

Diệp Vô Thần và Long Dận đều nhìn ra được rằng, Lãnh Nhai lúc này chỉ là một con sói non vừa mới ra khỏi ổ, chỉ có hung tính của lang mà chưa mọc đủ móng vuốt và răng nanh, thậm chí không biết ẩn nấp ẩn nấp. Một ngày nào đó khi y trở thành sói đói thật sự, y sẽ trở thành ác mộng với tất cả địch nhân.

Đưa ra kết luận như vậy không hề khó... Bởi khí tức của y.

Mà người như vậy, nếu không thể khống chế, còn không bằng sớm diệt trừ cho xong.

Đến đây, tràng thi đấu tuyển chọn hoàn toàn biến chất này rốt cuộc đã hạ màn. Long Dận làm theo thông lệ, tề nhậm vô vị tuyên đọc tuần kiệt y vừa mất lần này, sau đó hồi cung. Đương nhiên, trong số người y tuyên bố có cả tên Lâm Khiếu, lại không có tên Diệp Vô Thần. Bởi vì hắn dù sao cũng là sau khi kết thúc thi đấu mới xen ngang một chân, cũng khiến tràng thi đấu vốn nên sớm hạ màn này trở nên đặc sắc không biết bao nhiêu lần.

Trong tích tắc khi Long Dận rời đi, đám người đang rục rịch rốt cuộc bạo động tập thể không còn một chút phong độ, trên dưới Diệp gia vây quanh ở ba tầng trong ba tầng ngoài, những lời lẽ ca ngợi cùng vỗ mông ngựa liên miên bất tuyệt như nước sông ồ ạt, chỉ có Diệp Vô Thần đã dự đoán được sẽ phát sinh tình huống này, nên trong chút thời gian người khác dõi mắt Long Dận rời đi đã sớm ôm Ngưng Tuyết trốn vào trong góc, lúc này mới tránh được một hồi tai nạn.

- Diệp công tử.

Nghe thấy tiếng gọi, Diệp Vô Thần xoay người, chính là Lâm Khiếu vẫn luôn nhìn theo nhất cử nhất động của hắn.

- Lâm công tử, có gì chỉ giáo. –Diệp Vô Thần mặt mỉm cười hỏi, nhận thấy ngón tay Ngưng Tuyết đang ngo ngoáy nghịch ngợm trong lòng bàn tay hắn.

- Diệp công tử có ý với tiểu thư Hoa gia? –Lâm Khiếu hỏi.

Diệp Vô Thần cười ha ha nói:

- Không sai, với dung mạo của Hoa tiểu thư, thanh niên nam tử cả Thiên Long Thành có ý với nàng đếm không xuể, ta có ý với nàng thật quá bình thường.

- Chỉ là, Hoa tiểu thư sớm đã có hôn ước với Lâm Khiếu ta, mà mấy năm nay cũng chưa từng có người tới Hoa gia đề thân. –Lâm Khiếu nhướng mày nói.

- Ồ, nếu ta nhớ không lầm, lúc trước Lâm công tử dường như từng nói qua: yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Hoa tiểu thư chưa vào nhà các người, ai cũng có thể dốc hết sức theo đuổi. Lâm công tử chẳng hề quên hết lời mình từng nói qua rồi ư? –Diệp Vô Thần tủm tỉm cười.

Sắc mặt Lâm Khiếu cứng ngắc, lắc đầu nói:

- Diệp công tử, ta biết ta nói không lại người. Nên biết, quân tử không đoạt ái của người khác...
- Người là quân tử, mà ta không phải. Làm quân tử quá mệt mỏi, không thể tùy ý làm vậy, còn phải lúc nào cũng bị ràng buộc bởi lời nói hành động của mình, khống chế điệu bộ của mình, có lúc thậm chí còn phải đau khổ nhẫn nhịn khuất nhục. Ta vì sao phải chọn làm một quân tử chứ? Hoa tiểu thư có phải là người người yêu thích hay không chẳng liên quan tới ta, ta chỉ biết... -Diệp Vô Thần hắng giọng, gần từng chữ một:
- Ta muốn nàng!

75. Chương 75: Người Vẫn Còn Quá Non Nớt.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 75: Người vẫn còn quá non nớt.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Người... người khinh người quá đáng! -Lâm Khiếu rốt cuộc đã nổi giận, Bồ Tát còn có ba phần giận dữ, nếu lúc này hắn vẫn còn có thể nhịn được... Hoặc là lòng dạ của hắn hoặc hàm dưỡng thật sự đã cao đến một trình độ nào đó, hoặc là hắn vốn dĩ không phải nam nhân.
- Lâm công tử có lòng tin với mình hay không? -Diệp Vô Thần cười hỏi.
- Không có lòng tin? Hừ! Lâm Khiếu ta đã có hôn ước sáu năm với Hoa Thủy Nhu, Thiên Long Thành ai ai đều biết, chuyện này được hoàng thượng tán thành đồng thời toàn lực xúc tiến, năm đó Hoa tướng quân cũng đã chính miệng nhận lời. Nàng ắt sẽ vào Lâm gia ta, trở thành thê tử của Lâm Khiếu ta. -Lâm Khiếu trầm mặt nói.
- Ô, nếu người đã có lòng tin có thể cưới được Hoa Thủy Nhu như thế, vậy vì sao còn phải chạy riêng nơi những điều này với ta. Người hoàn toàn có thể coi ta thành một kẻ si tâm vọng tưởng, không thèm để ý đến, hoặc dùng ánh mắt chế giễu để quan sát, không phải càng thú vị hơn hay sao? Lâm công tử, lời nói hai lòng quả sẽ khiến người ta coi thường đấy. -Diệp Vô Thần nghiêng ngả nói.
- Lâm Khiếu sắc mặt âm trầm, lại không có lời đối đáp. Bởi vì hôm nay nếu đối thành bất cứ một ai khác, hắn đều sẽ không thèm để ý như Diệp Vô Thần nói... Thế nhưng người này là Diệp Vô Thần, uy hiếp hắn mang tới thực sự quá lớn. Ngay cả bây giờ đứng trước mặt hắn, hắn thân là bại tướng dưới tay vẫn có một cảm giác thất bại và nặng nề như đối diện với một ngọn núi lớn.
- Cắn chặt răng, hắn rốt cuộc không nói thêm gì nữa, quay người rời đi.
- Chờ khi bóng lưng hắn biến mất ở khúc ngoặt, nụ cười cợt nhả trên mặt Diệp Vô Thần trong nháy mắt biến mất không thấy đâu, thay vào đó là vẻ lạnh nhạt trước kia. Trước mặt người khác, hắn bắt đầu quen đeo vào một chiếc mặt nạ da người, loại cảm giác này rất không thoải mái, hắn thích mình tự nhiên hơn. Hắn nhẹ giọng hỏi:
- Tuyết Nhi, ta và hắn không oán không cừu, mà hắn cũng là một quân tử chân chính, ta làm như vậy với hắn, có phải quá đáng hay không.
- Ngưng Tuyết khẽ lắc đầu:

- Muội không biết, muội chỉ biết ca ca bất kể làm việc gì đều là đúng, đều có đạo lý của mình, muội không muốn thấy ca ca áy náy.

Diệp Vô Thần ngồi xổm xuống, xoa mặt nàng nói:

- Ta còn lâu mới áy náy, chỉ là hơi có chút không đành lòng thôi. Bởi vì giữa chúng ta không hề có đúng sai, sai chỉ là lập trường hấn đứng và lập trường thân phận của ta hiện giờ đang đứng. Với gia tộc mà nói, chúng ta đã định trước sẽ là địch nhân. Vì thế, ta chọn hấn, trở thành gạch kê chân trong bước đầu của ta.

Ngưng Tuyết chỗ hiểu chỗ không gật đầu, sau đó nắm chặt tay Diệp Vô Thần, dè dặt hỏi:

- Ca ca... thích tỷ tỷ xinh đẹp kia đúng không? Bởi vì ca ca luôn len lén nhìn nàng. Hơn nữa... hơn nữa...

- Đúng vậy, ca ca thích nàng. Nữ tử có thể khiến ta liếc một cái đã trầm mê, ta sao có thể buông tha nàng chứ. Cho nên, nàng nhất định phải thuộc về một mình ta. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

- Vậy... sau khi ca ca có được vị tỷ tỷ xinh đẹp kia, có phải không cần muội nữa hay không? –Ngưng Tuyết càng thêm khẩn trương, trong đôi mắt như pha lê bắt đầu phủ mờ một làn hơi nước.

- Nha đầu ngốc. –Diệp Vô Thần khá buồn cười xoa mặt nàng, nhẹ giọng nói:

- Ca ca cho dù không cần cả thế giới, cũng sẽ không cần Tuyết Nhi của ta. Sau này đừng hỏi những câu hỏi ngốc như vậy nữa.

- Vậy có phải sau này muội vẫn có thể để ca ca tắm cho mỗi ngày, ôm ca ca ngủ mỗi ngày hay không?

- Chỉ cần Tuyết Nhi nguyện ý, vĩnh viễn đều có thể.

Ngưng Tuyết rút cuộc nín khóc mỉm cười, ôm cổ Diệp Vô Thần cao hứng cười:

- Muội biết ca ca tốt nhất mà... Lúc này thật đáng sợ, rất sợ ca ca sau này có tỷ tỷ xinh đẹp rồi sẽ không thêm quan tâm đến muội.

- Còn nhớ hồng nhan họa thủy ta từng kể với muội không? Các nàng ấy sẽ là bảo bối của ta, sau này có lẽ sẽ trở thành người quan trọng, cần bảo vệ bên người ta. Mà muội, là nửa tính mạng của ta.

Diệp Vô Thần ôm nàng, sau đó lắng nghe tiếng náo nháo dần bình ổn ở bên ngoài. Đám người trong quảng trường đã bắt đầu lục tục tản đi. Hấn đang chờ một người, nếu người ấy lúc này không chú ý đến hấn tới đây đồng thời chủ động xuất hiện, vậy coi như hấn đã nhìn lầm.

Không khiến hấn thất vọng, Lãnh Nhai vẻ mặt lạnh lẽo xuất hiện nơi góc ngoặt, sau đó từ từ đi về phía hấn. Chưa chờ y tới gần, Diệp Vô Thần đã hờ hững mở miệng:

- Người không cần quá cảm kích ta, ta chỉ lợi dụng ngươi mà thôi.

Lãnh Nhai dừng chân, lạnh giọng nói:

- Ta tới nói cho ngươi biết, đừng hy vọng ta sẽ cảm kích ngươi, càng đừng mơ tưởng ta sẽ đi làm cái việc hộ viện gì kia của ngươi. Đừng xen vào việc của người khác!

Nói xong, y xoay người, giẫm bước chân mạnh mẽ rời đi.

Diệp Vô Thần thất vọng lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Vốn còn muốn giúp chữa khỏi đôi mắt của mẹ gã, nếu gã đã không cảm kích vậy, thì thôi quên đi.

Bước chân Lãnh Nhai bỗng khựng lại, sau đó chột như một con báo sẵn cuồng bạo lao đến trước người hấn, đôi mắt như đao nhìn chằm chặp hấn, gần từng chữ:

- Ngươi nói cái gì?

- Ngươi tên Lãnh Nhai? –Diệp Vô Thần không đổi mặt với câu hỏi của y, mà thông thả hỏi, không hề lo lắng y sẽ không trả lời.

- Đúng.

- Tên thật của ngươi thì sao?

- Lãnh Nhai!

- Người cần tiền?

- ...

Diệp Vô Thần nhìn thẳng y nói:

- Thiếu tiền chẳng phải chuyện mất mặt. Nếu không có tiền, người và mẫu thân người ăn gì, mặc gì, ở đâu? Người lấy cái gì đi chữa trị mẫu thân mang bệnh của người. Điều này có gì mà khó có thể mở miệng. Cuộc đầu lần này, thân phận của người đã bại lộ, sau này ở Thiên Long Thành nhất định sẽ nửa bước khó đi, người không phải người Thiên Long Quốc ta, nhất định không hiểu rõ cừu hận của người Thiên Long Quốc ta với người Đại Phong Quốc. Đến lúc ấy người ngoài đi trộm, đi cướp, người còn có thể làm gì? Mà tới nhà ta làm hộ viên, ta ít nhất có thể bảo đảm sự an toàn của người và mẫu thân người, hoàn có thể chữa khỏi bệnh của mẫu thân người, để bà không phải chịu vất vả khổ cực nữa. Chẳng nhẽ người vì chút tôn nghiêm nam nhân đáng cười kia, thà không đoái hoài đến an nguy của mẫu thân? Thậm chí làm mấy chuyện trộm cắp kia!?

Lãnh Nhai trầm mặc không nói, khá lâu sau mới lạnh nhạt nói:

- Nếu người có thể chữa khỏi đôi mắt của mẫu thân ta, trong vòng một năm, ta sẽ nghe lệnh người!

- Một đôi mắt của mẫu thân người đổi lấy một năm nghe lệnh, vậy thì cả tính mạng của bà thì sao?

Lãnh Nhai nghe vậy liền dờ ra, sau đó đôi mắt bắn ra tinh mang dữ dội, lan ra từng tia sát khí hãi người.

Diệp Vô Thần cười lạnh nói:

- Thu lại sát khí của người đi, ta tuy rằng không tự nhận mình là người tốt, nhưng vẫn không đến nỗi dùng thủ đoạn đê tiện lấy mẫu thân người để uy hiếp người. Ta hỏi người, nếu lúc này ta không ra mặt, kết cục của người sẽ là gì?

Lãnh Nhai:

-

- Nặng thì ép hỏi ra lai lịch của người sau đó trực tiếp xử tử, nhẹ thì cả đời bị giam cầm. Lúc đó, mẫu thân người tất nhiên cũng bị tra ra, với thủ đoạn tàn nhẫn của hoàng đế Thiên Long, người cho rằng bà có thể may mắn thoát khỏi ư? Hoặc giả sử, cho dù người chỉ bị giam giữa một hai tháng sau đó được thả ra ngoài, mà trong một hai tháng này, mẫu thân người mù hai mắt, lại không nơi nương tựa sẽ dựa vào cái gì mà sống?

Lãnh Nhai run rẩy toàn thân, đằng lưng trong tích tắc đã bị mồ hôi lạnh thấp dẫm. Đôi tay nắm chặt run khe khẽ.

- Người vẫn còn quá non nớt, chỉ có mỗi khí thế và bạo lực kinh người, nhưng làm việc lại lỗ mãng, bất kể hậu quả như thế. Ngoài việc xảy ra ngày hôm nay, việc người dẫn mẫu thân người tới Long Dận vốn đã là một sai lầm cực lớn. Người nếu muốn rời khỏi Đại Phong Quốc, hoàn toàn có thể tới Quỷ Thủy Quốc hoặc Thương Lan Quốc, duy chỉ có không nên tới Thiên Long Quốc! Cừu hận giữa Thiên Long Quốc và Đại Phong Quốc không phải mười năm tám năm là có thể giải trừ.

Lãnh Nhai:

-

-o0o-

76. Chương 76: Mười Năm Trung Thành.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 76: Mười năm trung thành.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần nói tiếp:

- Vốn dĩ, lựa chọn tốt nhất của ngươi chính là lập tức dẫn mẫu thân ngươi rời khỏi Thiên Long Quốc. Nhưng hiện tại rời đi cũng đã muộn, ngươi hẳn cũng cảm giác được, bởi vì thanh Phá Phong Nhận của ngươi nên hoàng đế tuyệt đối sẽ không hy vọng gì ở ngươi, thậm chí sinh ra sát tâm. Không bao lâu nữa, ngươi sẽ bị bí mật bắt đi, ép hỏi lai lịch. Bởi vì tay ngươi cầm Phá Phong Nhận của Chiến Thần Phong Triều Dương, nên nhất định có liên quan với y, nếu là thân nhân của y, thì sẽ là một lợi thế có thể dùng để uy hiếp Phong Triều Dương thậm chí Đại Phong Quốc vào thời khắc thích hợp. Mà nếu ngươi không phải, ngươi lập tức sẽ bị xử tử, bởi vì ngươi không biết nội liễm khí thế, tu vi không tính là quá cao lại có sát khí hãi người như vậy, khiến y sinh ra sự kiêng kỵ rất sâu đậm. Nếu sau khi ngươi trưởng thành mà lại không thể trọng dụng, tốt hơn hết là sớm diệt trừ, nếu không thì chưa biết chừng sẽ khiến y khó sống an lành.

Lãnh Nhai vẫn trầm mặc không nói như trước, nhưng toàn thân đầy mồ hôi lạnh. Nghe Diệp Vô Thần chỉ rõ từng điểm, y mới biết cảnh ngộ hiện giờ của mình đã tồi tệ tới cỡ nào.

Hắn nói không sai, mình vẫn còn quá non nớt...

- Vậy thì, hiện tại ngươi còn đáp ứng vào Diệp gia ta hay không? –Diệp Vô Thần hỏi.

- Đáp ứng!

- Được, nhưng điều kiện lại không phải như ngươi nói. Ta muốn... là mười năm! Dùng sự trung thành mười năm của ngươi để báo đáp ân huệ ta cứu mạng ngươi và mẫu thân ngươi lần này, đồng thời đổi lấy bình an sau này của mẫu thân ngươi, ngươi đồng ý không? –Diệp Vô Thần bình tĩnh hỏi.

- Ta... đồng... ý!

Gần như dùng hết sức lực toàn thân, Lãnh Nhai kiệt lực thốt mấy chữ này từ trong kẽ răng ra.

- Tốt lắm. –Diệp Vô Thần hài lòng gật đầu, nói:

- Sự cuồng ngạo, lòng tự tôn không thể xúc phạm của ngươi, còn có cả khí thế ngươi không biết thu liễm, khiến ta biết địa vị hiển hách ngươi trước kia từng có được, mà ngươi tuyệt đối không phải kẻ cam tâm làm thủ hạ người khác. Lần này miễn cưỡng đáp ứng ta, quá nửa vẫn là vì mẫu thân của ngươi. Tuy nhiên, không bao lâu nữa, ngươi sẽ phát hiện lựa chọn ngày hôm nay của ngươi không hề sai lầm. Bởi vì chung quy có một ngày, có tư cách đứng đằng sau ta sẽ là niềm vinh dự cả đời!

Lãnh Nhai gật mạnh đầu, dùng đôi mắt như sói đói một lần nữa đánh giá người thiếu niên trước mắt. Trong khoảnh khắc này, lòng tự tin, sự cuồng ngạo, khí thế của y, không một cái nào không khiến tâm cảnh vững như bàn thạch của y sinh ra chấn động kịch liệt. Y chưa bao giờ từng nghĩ, một kẻ tuổi tác còn nhỏ hơn mình vài tuổi lại mang tới cho y sự xúc động và áp lực như thế.

- Ngươi đi đi, nói cho ta biết nơi hiện tại ngươi đang ở, ngày mai ta sẽ cho người đón các ngươi. Ngươi yên tâm, tuy rằng hôm nay hoàng đế lúc nào cũng cho người chú ý tới hành tung của ngươi, nhưng hẳn vẫn không rảnh phải người âm thầm giải quyết các ngươi. Việc bây giờ y phải giải quyết...

Diệp Vô Thần cười lạnh một tiếng:

- Quá nhiều.

Khi Lãnh Nhai rời đi, người trên quảng trường rút cuộc đã tản đi gần hết. Diệp Vô Thần ôm Ngưng Tuyết đi ra khỏi học viện hoàng gia Thiên Long, hơi có vẻ lén lút, sau đó lại vội vã thuê một cỗ kiệu ở ven đường, lúc này mới an tâm.

Người nổi tiếng ra ngoài khó thật, nhất là người vừa mới xuất danh.

Mà lúc này, Lâm Cuồng và Lâm Chiến cũng đang trên đường về phủ, dọc đường đi sắc mặt hai người đều khó coi đến cực điểm, một lời không nói. Diệp Vô Thần hôm nay chẳng những đột nhiên nổi tiếng, càng hoàn toàn hạ nhục trên dưới Lâm gia một lượt, thế nhưng liên tục mấy lần hạ nhục của hắn đều dưới sự cố ý dẫn dụ do bên mình khơi mào, bên mình mỗi lần đều là ‘tự chuốc lấy vạ’, mỗi lần đều là bên dưới lý, mỗi lần đều sẽ bị biện bác đến cảm miệng không nói được gì, một bụng lửa giận và khuất nhục đều phải gắng gượng nén trong bụng không lên tiếng nổi. Hiện giờ bình tĩnh hồi tưởng lại, họ rút cuộc bắt đầu ý thức được rằng, ngay từ khi bắt đầu, trên dưới Lâm gia toàn bộ lại bị một mình Diệp Vô Thần dắt mũi, thậm chí mỗi một câu họ nói, mỗi một phản ứng đều sớm đã trong dự liệu của hắn... Sau đó bị hắn tích thể chờ phản kích gấp mười lần.

Hai người nghĩ đến những điều này, đưa mắt nhìn nhau, đều có chút không rét mà run.

- Tâm cơ đáng sợ như thế... Chẳng nhẽ hắn có thể ẩn nhẫn đằng đằng mười sáu năm. –Lâm Cuồng than thở nói.

Y tuyệt không tin Diệp Vô Thần mười sáu năm trước là một tên vô dụng, sau đó trong một năm mất tích này trở thành loại kỳ tài có một không hai này. Y tin chắc một trăm phần trăm, trong mười sáu năm trước, hắn vẫn luôn đều làm ra vẻ để người ta xem nhẹ hắn, sau đó mau chóng trưởng thành trong khi ẩn nhẫn.

- Gia gia, phụ thân đại nhân!

- Hải nhi khiến hai người mất mặt rồi.

Lâm Khiếu cười ngựa đuổi đến đằng sau họ, trên mặt vô cùng ảm đạm.

- Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, Khiếu Nhi chớ để trong lòng. Không phải là con quá yếu, mà là hắn thật sự... Ôi!

Lâm Chiến thở dài nặng nhọc, tuy nội tâm y khâm phục tài năng của Diệp Vô Thần, nhưng lời khen ngợi đối thủ làm thế nào cũng không cam tâm nói ra. Sự nổi tiếng bất ngờ của hắn và sự phong thưởng của hoàng đế khiến tất cả mọi người ở đương trường đều tập trung ánh mắt lên Diệp gia, sau khi hoàng đế đi lại càng tùm tùm vây quanh. Mà Lâm gia y ngoại trừ những ‘minh hữu’ kia, gần như đã không ai chú ý, hoàn toàn bị vứt sang một bên.

Hết thấy, chỉ bởi vì Diệp Vô Thần.

- Gia gia, phụ thân đại nhân, một tuần sau Hoa gia Hoa Thủy Nhu đầy mười sáu tuổi, dựa theo ước định năm đó thì vào ngày ấy sẽ sắp xếp hôn yến chính thức, ngày kế thành hôn. Hải nhi hy vọng chuyện này bắt đầu từ ngày mai sẽ tuyên cáo bốn phương, khiến già trẻ trong toàn thành đều biết, có thể khiến họ mỗi ngày đều đàm luận chuyện này thì tốt nhất. –Lâm Khiếu nghiêm túc nói. Hành động này không khác gì tạo áp lực nặng cho Hoa gia, lại khiến Diệp gia tuyệt không dám chen ngang chân vào nữa, sau khi cả thành đều biết, nếu Hoa gia thật sự đổi ý, ắt sẽ làm cả Thiên Long Thành khinh thường.

- Khiếu Nhi, con đang sợ hãi? –Lâm Cuồng nhíu mày nói.

- Vâng, con bây giờ rất sợ hãi. Bởi vì áp lực hắn tạo cho con thật sự quá lớn. Hơn nữa, hành động ngày hôm nay của Hoa Thủy Nhu đã cho thấy nàng ít nhất đã bắt đầu có ý với Diệp Vô Thần. Bằng không với tính cách của nàng, thông thường nhất quyết không làm ra hành động như thế được. –Lâm Khiếu có chút đau khổ nói.

- Đại trượng phu chân chính sẽ không tranh chấp nữ nhân, càng sẽ không mệt mỏi vì nữ nhân!

Lâm Cuồng nói.

- Nhưng, điều này còn liên quan đến tôn nghiêm của nam nhân! Lâm Khiếu con nữa đời huy hoàng, tuyệt không muốn trở thành một trò hề. Hơn nữa, người giành được Hoa Thủy Nhu tương đương với chiếm được

cả Hoa gia, nếu thật sự bị Diệp gia chen ngang chân, thậm chí thành công... Gia gia, phụ thân đại nhân, hai người cam tâm ư? Hơn nữa... con đã trót yêu nàng say đắm, nếu mất đi nàng, con sẽ đau khổ cả đời.

Lâm Khiếu vẻ mặt buồn bã nói.

Lâm Cuồng và Lâm Chiến đều là lần đầu tiên nhìn thấy nét mặt kinh hoàng và đau khổ trên mặt Lâm Khiếu mà họ vẫn luôn lấy làm kiêu hãnh như vậy. Nét mặt hắn tuy vẫn luôn bình tĩnh, nhưng đã kích hờm nay với hắn mà nói thực sự quá lớn. Khi một người quen đứng trên đỉnh cao nhất, quen được tôn bồng và ngưỡng mộ, hắn có thể rất phóng khoáng nói hắn không thèm để ý đến những hư danh này, thậm chí chán ghét cái cảm giác ‘tịch mịch’ đó. Nhưng khi hắn thật sự bị người ta giẫm lên chân, hắn sẽ kinh hoàng thất thố, liều mạng muốn đoạt lại vị trí từng thuộc về mình. Điều này ví như một vài cô con gái nhà giàu luôn muốn hưởng về cái gọi là cuộc sống bình thường, nhưng khi họ có một ngày thật sự trở thành nhà bình thường, lại sẽ liều mạng leo lên phía trước để tìm cầu phú quý. Bởi vì không ở vị trí đó cho nên có thể vô tư nói khoác.

Mà nếu một cô gái vốn dĩ phải thuộc về mình ở trước khi đại hôn bị một người khác cướp đi, điều đó thật sự so với giết hắn còn khiến hắn đau khổ hơn.

- Con nói không sai, cho dù con không nhắc đến, ta và gia gia con ngày mai cũng sẽ làm như vậy. Chúng ta về rồi hẵng nói.

77. Chương 77: Cái Gọi Là ‘đề Hồ Quán Đỉnh Đại Pháp. (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 77: Cái gọi là ‘Đề Hồ Quán Đỉnh Đại Pháp. (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thiên Long Diệp gia.

Khi Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết rề rà trở về Diệp phủ, vừa vào cửa, liền ‘xoạt’ một cái bị hơn chục luồng ánh mắt đồng thời chăm chăm vào. Ngay cả những thị vệ ngày thường không liếc ngang liếc dọc và ám vệ ẩn trong chỗ tối đều dùng dư quang khóe mắt len lén quan sát hắn, mỗi luồng ánh mắt quái dị đến cực điểm, hết như lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thiếu gia Diệp gia vậy.

- ... Nhanh như vậy đã truyền đi rồi!? Chẳng nhẽ tin tức này thế nhưng còn nhanh hơn ta đi? –Diệp Vô Thần nói thầm.

Mà lúc này, lời đồn với tốc độ kinh người về thiếu gia Diệp gia đã truyền khắp Thiên Long Thành... Đấu vô một trận, đấu văn một trận với Lâm Khiếu, toàn bộ thắng! Trong đó lại dùng trí đánh bại gia chủ Hoa gia, quỷ dị đánh bại viện trưởng học viện hoàng gia Thiên Long, một bức “Tĩnh Đế Liên Hoa” được xưng là Thần tác, một khúc “Tiền Trần Ưc Mộng” ngẫu hứng mà làm, khiến vài ngàn người lệ tuôn đầy sân, hơn nữa, hắn còn là truyền nhân Kiếm Thần, ngay cả hoàng đế đều khen là kỳ tài có một không hai, phong thưởng tam đẳng Hầu tước ngay tại đương trường, đồng thời hứa gả Phi Hoàng công chúa... Từng lời đồn đãi kinh người nối tiếp nhau truyền đi, nếu là thường nhân nói ra, chỉ sẽ bị coi thành truyện cười vô căn cứ, nhưng truyền những chuyện này đều là những người chứ... Có thể nói, người ở sân khi ấy tùy tiện một người dậm dậm chân, đều là đại nhân vật có thể khiến rung chuyển một phương, bọn họ cùng chứng kiến, họ há có thể không tin?

- Tiểu thiếu gia, lão gia nói sau khi ngài trở về lập tức tới phòng nghị sự một chuyến. –Thấy hắn trở về, một lão gia bọc vội vàng nghênh đón, thi lễ trước mặt hắn nói.

- À, biết rồi. –Diệp Vô Thần gật đầu, sau đó đi về phía phòng nghị sự. Mà hơn chục luồng ánh mắt kia cũng theo sát hắn. Trước đây, họ tuy là hạ nhân Diệp phủ, nhưng đối với vị tiểu thiếu gia từng yếu ớt không chịu nổi, sau khi quay về thì suốt ngày lêu lổng, thậm chí cậy thế ức hiếp đại thiếu gia này ít nhiều đều có chút kinh thường và chán ghét. Mà lúc này, trong ánh mắt của họ chỉ có khiếp sợ và khó tin.

Trong phòng nghị sự rộng rãi sáng sủa, toàn bộ người nhà Diệp gia đều ở đây, kể cả Diệp Vô Vân mặt đầy tươi cười kia. Diệp Vô Thần vừa mới đi vào, Diệp Nộ đang cười ha ha ầm ĩ bỗng ngưng tiếng cười, sau đó vẻ mặt trầm thấp quát:

- Thần Nhi, con còn không tiến vào, sau đó hãy khai báo đúng sự thực!

Diệp Vô Thần ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Vương Văn Thù, đặt Ngưng Tuyết lên đầu gối, tay phải rất tự nhiên vươn tay vào trong miệng của nàng, vừa gảy lưỡi thơm của nàng vừa vô tội nói:

- Con hôm nay hẳn không khiến Diệp gia mất mặt mà... Còn có cái gì cần khai báo?

Sự sủng ái quá dồi dào và hành động quá mức của hắn với Ngưng Tuyết trên dưới Diệp gia mấy ngày nay cho dù thấy cũng chẳng hề trách, cũng đành mặc kệ. Vương Văn Thù cười nói:

- Cha, chúng ta hỏi trực tiếp Thần Nhi là được, đừng dọa nó mà.

Diệp Nộ nghe vậy cười ha ha ầm lên, một bên vừa cười to một bên nói:

- Một mình tiểu tử này đều tính kế cả nhà Lâm gia đến đủ khổ, có thể bị lão già như ta dọa mới là lạ. Sung sướng quá đi mất, ta và y giao phong nhiều năm như vậy, vẫn là đầu tiên sung sướng đến như thế, ha ha ha ha...Song....

Diệp Nộ sửa sắc mặt, nhíu mày hỏi:

- Thần Nhi, con hãy thành thật khai báo, thân vũ kỹ và tài hoa này của con là thế nào? Người khác có thể hoài nghi con giả bệnh mười sáu năm, sau đó bất chợt nổi tiếng. Nhưng Diệp gia chúng ta làm sao không biết, một năm trước con còn là một kẻ trời gà không chặt, về mặt tài học ngay cả một đứa trẻ mười tuổi đều không bằng. Mà con cũng từng nói một tháng trước con mới tỉnh lại, chẳng nhẽ nói những thứ này của con đều là học trong vòng một tháng ư? Ta không tin, cho dù Kiếm Thần bản lĩnh thông thiên, cũng tuyệt đối không có khả năng dạy dỗ con đến trình độ như vậy trong vòng một tháng! Nếu không phải từng nhỏ máu nhận thân với con, ta thậm chí hoài nghi con căn bản không phải Thần Nhi!

Diệp Nộ cũng gật đầu theo, nhìn chăm chú Diệp Vô Thần hỏi:

- Đừng nói một tháng, cho dù là một năm cũng quá không tưởng tượng nổi. Trong này, có phải còn có ẩn tình gì chúng ta không biết hay không?

Diệp Vô Thần muốn nói lại thôi, vẻ mặt khó xử.

Thấy Diệp Vô Thần hơi khó xử, Vương Văn Thù vội quả trách Diệp Uy:

- Xem hai cha con chàng kia, không ngờ lại chẳng tin tưởng Thần Nhi như thế. Đây chỉ có thể chứng minh Thần Nhi là kỳ tài ngút trời chân chính, chỉ cần một tháng liền...

- Kỳ tài ngút trời cũng hẳn có một giới hạn. –Diệp Nộ vung tay cắt ngang lời Vương Văn Thù:

- Lâm Khiếu Lâm gia vốn được công nhận là kỳ tài ngút trời, chẳng nhẽ công sức hai mươi năm của nó lại không bằng một tháng của Thần Nhi? Tuyệt đối không có khả năng!

- Thực ra thì mọi người đoán không sai. –Diệp Vô Thần rót cuộc mở miệng:

- Sự phụ đích xác dùng một phương pháp đặc thù. Chỉ là phương pháp này quá mức kinh thế hãi tục, lão nhân gia ngài từng nói với con không được truyền ra ngoài, nhưng... Phù, nói với người nhà hắn không có vấn đề gì đâu.

- Ừm! –Diệp Nộ gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Hay hơn hết là nói qua với chúng ta đi, nếu không trong lòng ta luôn sẽ có một khúc mắc.
- Thực ra, sư phụ dùng một loại năng lực thần kỳ tên ‘Đề Hồ Quán Đỉnh’ rót một bộ phận tu vi truyền thẳng vào cho con, cho nên mới có con ngày hôm nay. –Diệp Vô Thần chẳng chút xấu hổ lỗi một loại công pháp trong tiểu thuyết võ hiệp nào đó ngày trước từng đọc ra, ngón trở tay phải khẽ quấy miệng Ngưng Tuyết, cảm thấy năng đang vô ý thức mút vào.
- Đề Hồ Quán Đỉnh Đại Pháp!? –Hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của Diệp Vô Thần, sau khi Diệp Nộ và Diệp Uy nghe thấy cái tên này liền lộ ra vẻ kinh ngạc mà không phải nghi hoặc.
- Chẳng nhẽ trên thế giới này thật đúng có thứ này ư?
- Chẳng nhẽ hai người từng nghe qua? –Diệp Vô Thần ngạc nhiên hỏi.
- “Đề Hồ Quán Đỉnh Đại Pháp” chưa từng nghe qua, có điều quả thật từng nghe qua một loại “Càn Không Quán Đỉnh Đại Pháp”. Tên hai thứ tuy khác nhau, nhưng cũng hơi có tương tự, có lẽ tác dụng cũng không khác nhau lắm... Thì ra là thế, ta đã hơi hiểu rồi. –Diệp Uy có chút sáng tỏ nói, từ hai chữ ‘Quán Đỉnh’, y đã đoán ra được đại khái.
- “Càn Không Quán Đỉnh Đại Pháp” là một loại công pháp thần kỳ mà Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông cùng có. Loại công pháp này có thể khiến tông chủ mỗi một đời của Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông trước khi chết rót tất cả tu vi bản thân cho truyền nhân của mình, đến tận khi tu vi bản thân một giọt cũng không còn rồi sau đó chết đi. Mà đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông trường tồn không suy yếu, không ai dám chọc. –Diệp Nộ giải thích nói.
- Đúng thật là có... Diệp Vô Thần thầm kêu trong lòng.
- Trong này có phải sẽ tổn thất một phần rất lớn hay không. Nếu không, tông chủ Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông chẳng phải cường đại không có giới hạn? –Diệp Vô Thần hỏi.
- Đúng vậy, trong này đích xác có tổn thất, còn về tổn thất bao nhiêu thì không phải chúng ta có thể biết được. Nhưng tông chủ Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông mỗi một đời đều có thực lực cái thế, điểm này chưa từng có ai hoài nghi,
- Thực lực cái thế? Thực lực của họ là... Thần cấp? –Diệp Vô Thần nhướng mày:
- Vậy vì sao trong số tứ đại Thần cấp cao thủ của Thiên Thần đại lục, không bao gồm họ?

78. Chương 78: Cái Gọi Là ‘đề Hồ Quán Đỉnh Đại Pháp’. (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 78: Cái gọi là ‘Đề Hồ Quán Đỉnh Đại Pháp’. (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Bởi vì Nam Hoàng tông và Bắc Đế chưa từng nhúng tay vào tranh đấu nơi trần thế, cũng không ai kiến thức qua thực lực chân chính của họ, nên không tùy tiện phán đoán cấp độ thực lực của họ. Hơn nữa, bọn họ đều là thế lực khổng lồ lánh đời, xếp hạng nơi tục thế chúng ta có lẽ chẳng hề thích hợp với họ. Nhưng người biết sự tồn tại của hai thế lực khổng lồ này đều biết, thực lực hai tông chủ không hề nghi ngờ đều là Thần cấp, hơn nữa nói không chừng thực lực so với bốn đại Thần cấp của Thiên Thần đại lục hiện tại phải mạnh hơn một ít. –Diệp Uy tiếp lời nói.

- Ô? Nếu nói như vậy, năm đó khi Thiên Long hoàng thất giải độc cho Nam Hoàng tông chủ vào thời khắc Nam Hoàng tông gặp nguy cơ, đồng thời phái ra ba đại Thiên cấp cung phụng và vô số cao thủ trong cung tương trợ Nam Hoàng tông đánh bại Bắc Đế tông, có thể nói đã hoàn toàn trêu chọc vào ‘con quái vật lớn’ Bắc Đế tông này, nếu một ngày đó Bắc Đế tông đã ẩn nhẫn nhiều năm đột ngột báo thù, vậy Thiên Long hoàng thất há chẳng phải gặp nguy? –Diệp Vô Thần không chút kiêng kị nói.

Diệp Nộ gật đầu, vuốt râu nói:

- Thần Nhi nói không sai, hành động này khiến Nam Hoàng tông nợ Thiên Long hoàng thất một ân tình cực lớn, nhưng cũng chọc vào một địch nhân đáng sợ. Nam Hoàng tông tuy đã đáp ứng dốc hết toàn lực bảo vệ bình an khi Bắc Đế tông nhắm vào Thiên Long hoàng thất, nhưng công thành dễ thủ thành khó, thực lực của Nam Hoàng tông tuy không dưới Bắc Đế tông nhưng nếu Bắc Đế tông hành động trong tối, thì với thực lực khủng bố của họ, hoàn toàn có năng lực giáng họa xuống Thiên Long hoàng thất trước khi Nam Hoàng tông phát giác ra. Ôi, chuyện này không nhắc đến nữa, bên hoàng đế hần sớm đã có kế sách ứng phó từ lâu, điều này chúng ta không cần phải quan tâm. Thần Nhi, “Đề Hồ Quán Đỉnh Đại Pháp” con vừa nhắc tới có phải tương tự với “Càn Khôn Quán Đỉnh Đại Pháp” hay không?

- Không sai, tuy không hoàn toàn giống nhau nhưng đại khái tương tự. Sư phụ con cứ mỗi mười năm có thể dùng một lần Đề Hồ Quán Đỉnh Đại Pháp, sau khi sử dụng có thể truyền tu vi, thậm chí các loại tài học kỹ nghệ của ngài cho con một phần. Điểm khác với “Càn Khôn Quán Đỉnh Đại Pháp” chính là sau khi sư phụ con sử dụng Đề Hồ Quán Đỉnh Đại Pháp không hề tổn thất tu vi của mình, mà chỉ suy yếu mười ngày. Mười ngày này là thời khắc nguy hiểm nhất trong cả đời sư phụ, bởi vì khi đó ngài sẽ không khác gì một người bình thường. Con cũng là sau mười ngày chờ sư phụ hồi phục toàn bộ công lực mới rời đi.

Lúc Diệp Vô Thần nói dối chưa bao giờ có một chút phản ứng đặc thù nào như khi người bình thường nói dối sẽ có. Hần xoa đầu Ngưng Tuyết, thầm nghĩ:

- “Lúc còn rất nhỏ, chắc chắn mẹ mẹ thường xuyên răn đe mình chớ nên nói dối... Nhưng tại thế giới xa lạ này, ta mỗi ngày đều nói dối... Có một mái ấm mới, có một thân phận mới, thật sự rất mệt... rất mệt. Không biết cần bao lâu nữa, con người của ta, lòng của ta mới có thể thích ứng với thế giới và mái ấm này.”

- Thì ra là thế! Lúc này ta rốt cuộc xem như hiểu rõ rồi, chẳng trách trong thời gian ngắn con có thể trưởng thành đến mức như thế, không trách được, không trách được! –Diệp Nộ rốt cuộc rộng mở tâm tình, nghi ngại trong lòng biến mất, khuôn mặt đầy vẻ cảm kích và vui mừng. Ông không hề hoài nghi lời Diệp Vô Thần nói, bởi vì ngoại trừ phương pháp như vậy, còn có phương pháp gì trong thời gian một tháng có thể dạy dỗ một kẻ được xưng là ‘vô dụng’ trở thành kỳ tài văn võ song toàn như thế.

- Ân này tình này của Kiếm Thần, bảo Diệp gia ta báo đáp thế nào đây? –Diệp Nộ bùi ngùi than thở. Quả thật, ân tình lớn lao như vậy, bọn họ thật sự không biết lấy gì báo đáp, cho dù muốn báo cũng chẳng có cách. Duy nhất có thể làm chính là đốc thúc Diệp Vô Thần trưởng thành, để hần không phụ lòng ‘một phen tài bồi’ của Kiếm Thần.

- Thần Nhi, nếu lần sau gặp lại sư phụ con, nhất định phải thay vì nương cảm ơn ngài đấy. –Vương Văn Thù tràn đầy tươi cười nói. Qua hôm nay, xem ai còn dám nói con trai nàng không tốt. Hôm nay Diệp Vô Thần mang tới cho nàng hết niềm vui này đến niềm vui khác, gần như khiến nàng kích động suýt nữa ngất đi. Đến tận bây giờ, nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại từ trong sự vui mừng, thậm chí còn có một cảm giác hư ảo như đang trong mộng. Nhưng nhớ tới khúc ‘Tiền Trần Ưc Mộng’ bi thương kia, chớp mũi nàng lại chợt cay cay, suýt rơi nước mắt. Nàng nghe ra được, ngày trước trong lòng nó nhất định rất rất đau khổ. Mà khi nổi khổ trong lòng con trai truyền vào trong lòng mẫu thân thì luôn sẽ phóng đại vài lần.

- Thần Nhi, lửa của Lâm lão đầu kia là thế nào? Vì sao không thương tổn được con? –Diệp Nộ hỏi.

- Điều này có thể coi là Lâm lão đầu xui xẻo, sư phụ cho con một thứ rất kỳ quái, nói có thể khiến con thủy hỏa bất xâm trong vòng ba tháng. –Diệp Vô Thần thăm than một tiếng, nói. Ngưng Tuyết dịu dàng cầm ngón tay hần, như không nghe thấy. Nàng còn lâu mới quên ca ca có nói dối, vì sao phải nói dối hay không.

- Thủy Hỏa bất xâm? –Diệp Nộ giật mình:

- Không ngờ lại có thần vật như thế!?

- Trông hai người một già một trẻ, hỏ mồm ra là ‘Lâm lão đầu’ kia, ít nhiều cũng phải tôn kính người ta một chút chút. –Vương Văn Thù cười khanh khách nói.

Diệp Nộ lúc này mới ý thức được ngôn ngữ tùy ý nhất thời của mình, vừa muốn cười lớn một hồi, bỗng lại nghiêm mặt, quát hỏi:

- Thần Nhi, thiệp mời của con là thế nào? Ta nhớ trong sổ thiệp mời đưa tới nhà ta, không hề có phần của con.

- Hả? Ngài làm sao biết con có thiệp mời? –Diệp Vô Thần vẻ mặt nghi hoặc hỏi, đồng liếc liếc xéo Diệp Vô Vân một cái, Diệp Vô Vân không hề tránh ánh mắt, chẳng chút khoan nhượng đối mắt với hắn. Bởi vì hồi tưởng lại lời Diệp Vô Thần trước khi ra ngoài và biểu hiện tự nhiên trước học viện, hắn lần này tin tưởng mười mươi thiệp mời của mình là bị Diệp Vô Thần đánh cắp.

- Là Vân Nhi nói cho ta biết. –Diệp Nộ buột miệng nói ra, không hề có bất kỳ ý che dấu nào.

- Không ai chuẩn bị thiệp mời cho con, vậy thì tấm này đương nhiên là tự con xin rồi. –Diệp Vô Thần móc từ trong ngực một tấm thiệp mời vàng ra, vẫy ngón tay ném chuẩn xác đến trước người Diệp Nộ, không mẫn mà nói:

- Diệp gia đã quên con, nhưng bằng hữu không quên con, đây là Long Chính Dương đại ca cho con.

- Long Chính Dương? Thái tử điện hạ? –Diệp Nộ khẽ lẩm bẩm cái tên một lần, rồi lập tức phản ứng lại. Mà ông cũng nhớ, lúc ấy khi tìm thấy Diệp Vô Thần, Long Chính Dương cũng từng nói mình là bằng hữu với Diệp Vô Thần.

- Không sai, con và Long đại ca là bằng hữu tốt, bình thường gọi nhau bằng huynh đệ, gọi thái tử ngược lại khá xa lạ. –Diệp Vô Thần nói, sau đó có chút thất vọng lắc đầu:

- Diệp gia thật là kỳ quái, đứa con nuôi nhặt về có thiệp mời, con trai thật sự lại không có, ngược lại phải thông qua một bằng hữu mới có được. Mà đứa con nuôi này mất thiệp mời, lại đi vu tội người con ruột kia trộm thiệp mời của hắn, thậm chí còn bấm báo đến chỗ trưởng bối, mà trưởng bối còn vì đứa con nuôi này mà hoài nghi người thân mình, đáng cười thay, đáng cười thay! Rốt cuộc ai mới là người thân thật sự của các người!

Diệp Vô Thần đứng dậy, ôm Ngưng Tuyết một lời không nói rồi đi.

- Thần Nhi! –Vương Văn Thù lật đật đứng dậy, khẩn trương thất thố gọi:

- Không lấy thiệp mời về là vi vương sai, vi vương cho rằng con không thích đi tới chỗ đó, cho nên bèn... Nhưng vi vương tuyệt đối không hoài nghi con đâu.

Diệp Nộ cũng đứng dậy, trong đôi mắt có vẻ hổ thẹn, than nhẹ một tiếng:

- Là gia gia trách oan con, gia gia không nên hoài nghi con.

Tấm thiệp mời trong tay hắn lúc này đích xác viết cái tên ‘Diệp Vô Thần’, hơn nữa tuyệt đối không có bất kỳ dấu vết từng sửa xóa gì cả, càng không có khả năng là ngụy tạo.

79. Chương 79: Sát Thủ Đào Bạch Bạch.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 79: Sát thủ Đào Bạch Bạch.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Nhưng... -Diệp Vô Vân có chút hoảng hốt, vừa định mở miệng đã bị Diệp Vô Thần lạnh giọng cắt ngang:

- Diệp Vô Vân, ta biết sau khi ta về Diệp gia khiến người có rất nhiều bất mãn, bởi vì khi ấy nếu ta trực tiếp chết đi, sau này người nói không chừng chính là gia chủ của Diệp gia. Mà ta đã trở về, giấc mộng này của người cũng tan tành. Có điều, lần sau trong khi diễn trò lừa bịp này tốt nhất nên dùng đầu óc của người nghĩ ra kỹ xảo cao minh một chút, cái hiện tại người dùng... ‘Xoẹt’!

Khinh thường một tiếng, tay phải Diệp Vô Thần bỗng vươn ra, chộp vào hư không, tấm thiệp mời trong tay Diệp Nộ hết như mọc cánh ‘vèo’ một cái bay vào trong tay Diệp Vô Thần, sau đó tay hắn giơ lên trên, tấm thiệp mời đó liền biến thành giấy vụn đầy trời, rồi tay hắn lại vung lên, thu hết những mảnh giấy đó vào trong tay, không hề dừng lại xoay người rời đi. Song song với lúc xoay người, khóe miệng khẽ bĩu một cái... Diệp Vô Vân, người chỉ là thằng hề nhảy nhót lung tung, là một món đồ chơi, còn không xứng trở thành đối thủ của ta, cũng dám đấu với ta!?

Hắn tin Diệp Nộ tuyệt sẽ không đi tìm Long Chính Dương xác nhận điều mình nói là thật hay giả, bằng không ông đã chẳng phải Diệp Nộ.

- Thần Nhi! –Lần đầu tiên thấy Diệp Vô Thần nổi giận, nội tâm Vương Văn Thù kinh hoảng, cuống quýt đi theo, không thêm liếc Diệp Vô Vân lấy một cái.

Trong phòng chỉ còn lại ba người Diệp Nộ, Diệp Uy, Diệp Vô Vân, trong không khí tĩnh lặng quỷ dị quanh quẩn một cỗ áp lực khiến người ta nghẹt thở, Diệp Vô Vân nhất thời hồi thần, cuống quýt nói:

- Nghĩa phụ, sự việc tuyệt không phải như Vô Thần đệ nói đâu...

- Vân Nhi, con hãy xuống trước đi, thiệp mời của con hẳn là rơi ở đâu đó. –Diệp Nộ phát tay nói.

- Vâng. –Sắc mặt Diệp Vô Vân ảm đạm ứng tiếp, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Chờ sau khi Diệp Vô Vân rời đi, Diệp Nộ trầm tư trong chốc lát, hỏi:

- Con cảm thấy Thần Nhi nói có thể là thật chăng?

- Không đâu. –Diệp Uy lắc đầu, nhướn mày:

- Nếu Vân Nhi thật có ý nghĩ đó, hẳn cũng không đến mức dùng loại thủ đoạn thấp kém này. Nhưng con đang nghĩ, mấy câu cuối cùng của Thần Nhi thoát nhìn là nhằm vào Vân Nhi, nhưng có phải đang ám chỉ điều gì với chúng ta hay không?

- Hả? –Diệp Nộ vẻ mặt nghi hoặc.

Diệp Uy trầm mặc không đáp, gắng sức lục lại tia quang vừa lóe lên lúc nãy.

- Thần Nhi... Thần Nhi, vì nương thật sự không hoài nghi con, là vì nương làm không tốt...

Wang Wen Tu khẩn trương đuổi theo Diệp Vô Thần, bước chân càng lúc càng vội. Diệp Vô Thần rút cuộc dừng chân, xoay người lại mỉm cười nói:

- Con biết... Thực ra con không sao, chỉ là hôm nay hơi mệt nên muốn về nghỉ sớm thôi.

Cõi lòng khẩn trương của Vương Văn Thù rốt cuộc đã buông xuống, đau lòng nói:

- Nói cũng đúng, sáng nay hành sức lâu như vậy, nhất định mệt lắm rồi, vậy mau sớm về nghỉ ngơi đi. Vì nương lát nữa sẽ bảo Tiểu Lục mang cơm đến cho con.

- Vâng! –Diệp Vô Thần mỉm cười ứng tiếng.

Vừa trở về tiểu viện của mình, Diệp Thất Diệp Bát đã nghênh đón từ rất xa, người còn chưa tới gần, rầm chó đã đi trước một bước, cuộn cuộn như Hoàng Hà dâng trào...

- Thiếu gia! Chuyện về ngài hôm nay chúng ta đều đã nghe nói rồi... Chúng ta sớm đã biết, thiếu gia ngài tuyệt đối là nhân trung chi long vạn năm có một, không cất tiếng thì thôi, khi đã cất tiếng thì nhất định sẽ kinh thiên địa, quỷ thần sầu, cả Thiên Long Thành đều phải rung rinh! Thiếu gia Lâm gia tuy lợi hại,

nhưng ở trước mặt ngài thật sự chẳng là gì cả, nếu nói thiếu gia ngài là vàng thái dương, vậy gã chẳng qua chỉ là một ngôi sao nhỏ nhoi không đáng để mắt, nếu nói thiếu gia ngài là tiên hoa, vậy gã chỉ là một cọng cỏ nhỏ không đáng coi trọng thôi... À không! Cọng cỏ đều không bằng, quả thực chỉ là một bãi *** trâu...

Từ cửa tiểu viện chậm chạp đi tới trước bàn rồi ngồi xuống, tiếng rầm ngựa của hai người chưa từng ngừng lại, càng đừng nói lập trùng, khiến Diệp Vô Thần thậm thán thật là nhân tài mà, nếu đạt tại Hoa Hạ Quốc, chỉ dựa vào cái mồm này cũng có thể leo lên chức quan không nhỏ. Hắn vung tay:

- Được rồi, đừng ở đây thôi, đi pha trà cho ta.

Vừa dứt lời, chân Diệp Diệp Thất Diệp Bát còn chưa nhúc nhích, thì Tiểu Lục đã bưng hai chén trà nhẹ nhàng đi tới.

- Thiếu gia, Ngưng Tuyết tiểu thư, mời dùng trà.

Sau khi đặt xuống, nàng khẽ dời bước chân lui lại, sau đó hai mắt nhìn thẳng chăm chăm vào Diệp Vô Thần, đôi mắt liên tục lóe dị quang, khiến Diệp Vô Thần thậm chí hoài nghi trong mắt nàng có phải là được khảm hai viên bảo thạch rực rỡ hay không. Khá lâu sau, hắn lại cảm thấy mình có phần gánh không nổi, vì thế giả vờ ho một tiếng:

- Tiểu Lục, người mau đi giặt bộ y phục hôm qua ta thay đi.

- Thiếu gia, đã giặt xong rồi. -Tiểu Lục hơi khom lưng nói.

- ... Vậy người đi tới chỗ phu nhân lấy cơm đi, cứ nói ta hơi đói rồi. -Diệp Vô Thần lập tức đổi có.

- Vâng. -Tiểu Lục xoay người, dợm bước rời đi.

Diệp Vô Thần rót cuộc thắm thở phào một hơi, bưng chén trà, đầu tiên thử độ ấm của nước, sau đó mới khẽ nhẹ lên môi Ngưng Tuyết, mớm miệng cho nàng uống.

- Diệp Thất, Hắc Sâm Lâm ở thành Đông cách cửa thành bao xa? -Diệp Vô Thần cúi đầu thuận miệng hỏi.

- Vừa đúng hai mươi dặm. -Diệp Thất đáp.

- Phong Ma Tháp kia cách rìa phía tây Hắc Sâm Lâm khoảng chừng bao xa? -Diệp Vô Thần vẫn vẻ mặt tùy ý hỏi.

- Đây...Đại khái khoảng mười dặm. Thiếu gia, ngài không phải là muốn... -Diệp Thất vừa dè dặt vừa khẩn trương hỏi.

- Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi.

Bón xong cho Ngưng Tuyết, Diệp Vô Thần bưng một chén trà khác lên nhấp một ngụm, sau đó khẽ thở ra một hơi, ngẩng đầu lên, trong đầu tính toán đủ các loại khả năng nhanh như tia chớp.

- Diệp Bát, mau kiếm cho ta ít lưu huỳnh, than củi, tiêu thạch, tốt nhất tìm thêm ít dầu hỏa. Những thứ này người có biện pháp mua được hoặc tìm được hay không? -Diệp Vô Thần bỗng nói.

Diệp Bát đàn ra, rồi ứng tiếng nói:

- Có thể có thể, tuy không dễ tìm nhưng Thiên Long Thành hẳn là vẫn có.

- Vậy người hãy đi ngay bây giờ đi, nếu cần dùng đến bạc thì tới bên phòng thu chi, cứ nói là ta yêu cầu.

Diệp Bát đáp lại một tiếng sau đó rời đi, trong lòng vẫn đang lẩm bẩm vì sao phải tìm những thứ kỳ quái đó. Ngoại trừ tiêu thạch kia, những thứ này không phải đều dùng để châm đèn nhóm lửa sao? Điều dùng ma pháp đăng còn cần cái này làm gì?

Diệp Vô Thần một tay ôm Ngưng Tuyết, một tay bưng chén trà hồ hừng nhấp ngụm, đôi mắt vô ý thức nhắm lại, không biết đang nghĩ gì. Diệp Thất biết hẳn nhất định đang nghĩ chuyện gì đó, cũng không dám quấy rầy, ngay ngay ngẩn ngẩn đứng ở đó.

- Diệp Thất, đệ nhất sát thủ Thiên Long Quốc là ai? -Diệp Vô Thần hỏi.

- Đệ nhất sát thủ? -Diệp Thất sờ đầu, suy ngẫm một hồi, sau đó mắt sáng ngời, nói:

- Nhớ ra rồi, ngày trước trong khi tán dóc với Tiểu Tam Tiểu Tứ họ từng nhắc tới, Thiên Long Quốc chúng ta đích thật có một đệ nhất sát thủ, tên y là Đào Bạch Bạch.

Phụt...

Diệp Vô Thần phun ra một ngụm nước trà, làm ướt quần áo Ngưng Tuyết. hắn vội vàng đặt chén trà xuống rồi dùng tay lau vết nước trên quần áo nàng. Trong lòng thầm mắng không thôi... Đã lần thứ hai rồi, xem ra sau này trong khi nói chuyện với Diệp Thất tốt hơn hết không nên uống trà.

- Cái... cái tên này quả thật có chút quái dị. –Diệp Thất ngượng ngập nói. Trong lòng thầm cầu nhàu:

- “Cho dù có chút quái dị, hắn cũng không đến nỗi có phản ứng này chứ, lần trước cũng như vậy, chẳng hề thiếu gia dị ứng với tên của người khác ư?”

- Ồ, quả thật có chút quái dị. –Diệp Vô Thần vẻ mặt bình tĩnh nói.

Đệ nhất sát thủ Đào Bạch Bạch! Một cái tên ‘phong cách’ như vậy, mà nếu cái danh xưng này, cái tên này tới Hoa Hạ, vậy sẽ không phải là đơn giản như hai chữ ‘Phong cách’ có thể hình dung.

- Vậy có phải y biết một tuyệt chiêu tên ‘Động Động Ba’ hay không? –Diệp Vô Thần hỏi thử. Sau khi hỏi xong ngay cả mình đều cảm thấy câu hỏi này rất bần bực.

80. Chương 80: Chạy Vắt Giò Lên Cổ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 1: Thần Chi Tử

Chương 80: Chạy vắt giò lên cổ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- “Động Động Ba”? Cái này tiểu nhân... tôi cũng không biết. Tôi chỉ nghe qua tên y mà thôi, những nhân vật lợi hại này không phải đám hạ nhân chúng tôi có thể biết rõ. –Diệp Thất nói.

- Được, ta hiểu rồi, người đi xuống đi. Không có ta phân phó không cần đi vào. –Diệp Vô Thần vung tay lên.

- Vâng! –Diệp Thất cung kính lui xuống.

Trên tay Diệp Vô Thần nổi lên một tầng hồng quang nhàn nhạt, nơi nó đi qua trong nháy mắt liền vắt khô vết nước trên người Ngưng Tuyết. Hắn đứng dậy nói:

- Tuyết Nhi, chúng ta chơi ghép tranh.

Một đống những mảnh giấy vụn đều đặn do thiệp mời bị bóp nát được Diệp Vô Thần rải lên giường. Hai người liền nằm trên giường một đàng vừa nói cười một đàng rất thích thú sắp xếp những mảnh giấy đó, rất nhanh liền ghép nó về bộ dáng nguyên trạng.

Diệp Vô Thần nhếch miệng, hắn ngưng tinh thần, Vô Thần lực vận vào trong tay, đầu ngón tay phóng ra quang mang không màu nhàn nhạt, sau đó liên tiếp vạch qua từng kẻ hở do bị xé rách mà thành, mà nơi đầu ngón tay đi qua, mảnh giấy bị xé rách lại mau chóng di chuyển dung hợp, gắn liền hoàn mỹ cùng một chỗ, hoàn toàn trở lại về nguyên trạng.

Không quá bao lâu, tấm thiệp mời in tên ‘Diệp Vô Thần’ đã bị Diệp Vô Thần cầm ở trong tay, bên trên không tìm được bất cứ dấu vết nào từng bị xé ra, hoàn mỹ nguyên vẹn đến khó tin.

- Ca ca, thật lợi hại, huynh làm thế nào làm được thế? –Ngưng Tuyết vỗ tay hưng phấn nói.
 - Năng lực của ta ngay cả vết thương đều có thể khôi phục như cũ, cái này càng đơn giản hơn nhiều. –Diệp Vô Thần cười nói:
 - Còn nhớ khi chúng ta ra ngoài đi săn lúc trước không? Y phục của ta rõ ràng bị quệt rách liên tiếp, nhưng sau đó lại không tìm nổi một dấu vết nào, Đại Ngưu ca của muội vẫn thường hay nói mắt mình có vấn đề đấy.
 - Vâng! Hi hi!
 - Vậy thì bây giờ, phải sửa chữ này về lại thôi.
- Dùng Vô Thần lực xóa chữ ‘Thần’ kia đi, sau đó dùng bút dựa theo trí nhớ vẽ lại một chữ ‘Vân’, ấn tay một cái, vết mực hoàn toàn khô lại, nhìn không ra bất cứ dấu vết nào vừa viết lên đó. Tiếp đó bảo Ngưng Tuyết chờ ở đây, bản thân như làm trộm leo lên mái nhà.
- Đặt tấm thiệp mời nọ xuống dưới ga giường của Diệp Vô Vân, Diệp Vô Thần lại thần không biết quỷ không hay nhảy về nóc phòng. Thầm cười lạnh: “Tuy chỉ là một trò chơi nho nhỏ, nhưng nếu đã muốn giở trò hăm hại, vậy thì phải giở một hăm hại hoàn mỹ, khiến người hết đường chối cãi, bản thân đều cảm thấy mình thực ra không bị hăm hại, nếu không đã chẳng phải phong cách của Diệp Vô Thần ta”,
- Vô thanh vô tức trở về, vừa mới đi được nửa giờ, bỗng nghe thấy trong đại sảnh truyền tới một thanh âm cỏi mở xa lạ. Hấn động lòng: Có khách tới?
- Hấn suy tư một lát, hơi tới gần, lắng tai nghe.
- ... Diệp tướng quân, Diệp phu nhân, Kỷ mỗ lần này tới thực ra là có chuyện khác.
- Hả? Kỷ đại nhân xin cứ nói đừng ngại.
- Kỷ mỗ nghe nói lệnh công tử đến giờ vẫn chưa có hôn phối, mà tiểu nữ nhà ta năm nay vừa tròn mười sáu, vừa đúng thời điểm kén rể. Mà hôm qua tiểu nữ được thấy phong thái của lệnh công tử, lòng thầm ước ao, cho nên... A không không không, tiểu nữ nhà ta tuyệt đối không có ý tranh đoạt chính thất với Phi Hoàng công chúa, tiểu nữ nói chỉ cần có thể vào Diệp gia, cam nguyện làm thiếp... Khục khục, việc này, đại hôn của lệnh công tử với Phi Hoàng công chúa còn cách ba năm, lệnh công tử dù sao cũng là nam nhân huyết khí, bên người làm sao có thể không có nữ nhân làm bạn chứ, con gái nhà ta có tri thức hiểu lễ nghĩa, tâm linh khéo léo, quốc sắc thiên hương...
- Diệp Vô Thần nghe xong rất bất ngờ, vì được gả mà cam nguyện làm thiếp!? Hơn nữa trông dáng vẻ của y thì hẳn là một đại quan rất nổi bật, kẻ làm cha như y và con gái nhà y chẳng lẽ đều điên rồi?
- Điều này... Chúng ta phải hỏi qua ý kiến của Thần Nhi đã. –Đây là thanh âm của Vương Văn Thù, có thể tưởng tượng nét mặt lúc này của nàng như thế nào.
- Thượng Quan đại nhân tới!
- Ha ha ha ha! Rất lâu rồi chưa tới bá kiến Diệp tướng quân, thật là đáng tội đáng tội, hả? Kỷ đại nhân cũng ở đây à! –Đây là một thanh âm nam tử thô lỗ.
- Sau một hồi khách sáo, vị được gọi là Thượng Quan đại nhân kia dùng cổ họng của y hô:
- Thượng Quan ta là một kẻ thô lỗ, nên chẳng cần quanh co lòng vòng làm gì. Hôm nay tiểu nữ nhà ta được tận mắt chứng kiến phong thái của lệnh công tử sau khi về nhà liền tuyên bố cả đời này không gả cho ai ngoài lệnh công tử, còn nói sợ bị người khác cướp trước, cứ như thế bèn đẩy ta đi. À, tiểu nữ nhà ta tuổi mới mười lăm, tuy tính tình... hơi hơi không tốt cho lắm, nhưng tướng mạo tuyệt đối khó tìm, xa gần nổi tiếng đó! Người đến cầu hôn mấy năm nay đều giẫm tung cả bậc cửa...
- Lưu đại nhân tới!
- Diệp tướng quân à, thật là lâu rồi không gặp, thật không dám giấu diếm, hôm nay Lưu mỗ tới là cầu thân cho tiểu nữ. Tiểu nữ năm nay tuổi vừa mười sáu...
- Gia Cát đại nhân tới!

- Ha ha ha ha! Diệp lão đệ, còn có cả em dâu, với giao tình của chúng ta, có đôi lời ta muốn nói thẳng. Tiểu nữ Mộng Nhi bảo ta mang một bức thư và một chiếc khăn thêu tặng cho lệnh công tử. Nhìn ra tiểu nữ có tình ý với lệnh công tử, chúng ta sao lại không đều vì thân gia, thân càng thêm thân chứ...

- Thành đại nhân tới!

.....

- Liễu đại nhân tới!

.....

- Âu Dương đại nhân tới!

- Lữ đại nhân tới!

- Hoàng đại nhân tới!

- Vũ đại nhân tới!

- Hạ đại nhân tới!

.....

.....

Diệp Vô Thần ngay lúc đầu đã chảy đầy mồ hôi, sau đó mồ hôi chảy tới lưng, cuối cùng suýt nữa ngã từ trên nóc nhà xuống. Lúc Vương Văn Thù rút cuộc sai một hạ nhân tới gọi hắn, hắn lập tức như bị điện giật chạy vụt về phía tiểu viện của mình.

Hắn trở về phòng mình, ôm Ngưng Tuyết chuẩn bị trốn đi, vừa hay gặp Tiểu Lục đang bưng cơm trưa tới, đồng thời nhỏ giọng nói:

- Thiếu gia, lúc này vừa hay gặp tiểu thư, nàng nói ngài nếu có rảnh thì tới chỗ nàng một chuyến.

Diệp Vô Thần như nghe thấy thanh âm của trời, hận không thể ôm Tiểu Lục hôn chùn chụt mấy cái. Hắn vội vàng đáp ứng một tiếng, ôm Ngưng Tuyết lao ra ngoài như điên, sau đó lại như điên xông về phòng, về mặt nghiêm túc nói:

- Tiểu Lục, nói cho Diệp Thất Diệp Bát, mặc kệ là ai hỏi ta, đều nói ta không ở nhà. Cứ nói ra đi dạo phố rồi, tới mới về. Nghe thấy không, phu nhân và lão gia cũng không được!

- A.... Vâng!

Diệp Vô Thần lúc này lại lao ra ngoài như điên, tốc độ khiến Tiểu Lục trực tiếp há hốc mồm.

Tiểu viện của Diệp Thủy Dao vẫn luôn an tĩnh như mọi khi. Đối với Diệp Vô Thần mà nói, không có nơi nào an toàn hơn so với ở đây. Bởi vì Diệp gia từ trên xuống dưới lúc không có việc tuyệt không dám bước vào tiểu viện này, cũng sẽ không có người nghĩ đến hắn sẽ trốn ở đây. Diệp Vô Thần đi tới trước thư phòng, không gõ cửa liền trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

Một mùi u hương thanh nhã quen thuộc phả vào mặt, Diệp Vô Thần như ngất ngây hít nhẹ một hơi. Giai nhân trong phòng không lên tiếng trách mắng, bởi vì dám không gõ cửa tiến vào, ngoại trừ Diệp Vô Thần sẽ không còn người khác nữa.

- Nghe thấy tỷ tỷ gọi, đệ đệ thật là vừa lo sợ vừa vui mừng, chẳng nhẽ tỷ tỷ nhớ đệ?

Diệp Thủy Dao xoay người liếc hắn một cái, sau đó lại xoay về, lạnh lùng nói:

- Tới đây, dạy ta vẽ tranh.

Đặt Ngưng Tuyết lên ghế, sau đó lặng lẽ làm một động tác 'suyt' với nàng, lúc này mới vô thanh vô tức đứng ở bên người Diệp Thủy Dao. Bị hơi thở nam nhân áp sát, thân thể Diệp Thủy Dao hiển nhiên hơi dờ ra, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, sau đó trải lên một tấm giấy vẽ.

- Dạy ta vẽ bức 'Tĩnh Đế Liên Hoa' kia.

81. Chương 81: Dạy Tỷ Tỷ Vẽ Tranh.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 81: Dạy tỷ tỷ vẽ tranh.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Hả? –Diệp Vô Thần hơi khó xử, hần nghĩ một lát rồi nói:

- Yêu cầu về họa kỹ của Bức ‘Tĩnh Đế Liên Hoa’ kia chẳng phải quá cao, ngược lại cần lực phán đoán và lực khống chế rất mạnh, điều này... Đường như không hề thích hợp với tỷ tỷ.

- Dạy ta.- Diệp Thủy Dao không chút lung lay, lạnh nhạt lặp lại một lần.

Diệp Vô Thần nhún vai:

- Được rồi. Chỉ là, với điều kiện tỷ tỷ có được ở trước mắt, muốn đạt tới mức hoàn mỹ, cho dù mỗi ngày đều dồn tinh lực lên bức tranh này, khả năng cũng cần thời gian năm năm trở lên. Dù rằng như thế, tỷ tỷ cũng muốn học ư?

- Bắt đầu đi. –Diệp Thủy Dao lạnh nhạt nói, không hề kinh ngạc với lời của Diệp Vô Thần. Đối với nàng mà nói, bức tranh được những người tham dự ở Thiên long bá làm thần tác này, năm năm có thể có thành tựu không phải là quá dài, mà là quá ngắn. Mà khi đó, dẫu những năm này nàng không tiếp xúc với họa công khác nữa thì năng lực khống chế đối với tranh của nàng cũng sẽ trưởng thành mau lẹ trong vô tri vô giác.

- Vậy được rồi. –Diệp Vô Thần suy tư một hồi, nói:

- Đối với bức tranh này mà nói, điểm quan trọng nhất là khống chế tốt độ nồng đậm của mực dùng, bất kể là thêm một phần hay ít một phần đều sẽ tạo thành khiếm khuyết rất lớn. Tỷ tỷ hiện tại cần làm trước tiên chính là tưởng tượng trong đầu quá trình một gốc sen từ khi còn nụ chớm nở cho đến hoàn toàn nở rộ, sau đó dựa theo những gì nghĩ trong đầu, phân biệt vẽ ra hoa sen chưa nở và sen sau khi nở rộ. Ta nghĩ điều này đối với tỷ tỷ mà nói hẳn là rất dễ làm được.

Diệp Vô Thần cầm bút vẽ lên, chưa từng qua bất kỳ công tác thẩm mực nào liền bắt đầu múa may rất nhanh trên giấy vẽ:

- Ta trước tiên vẽ một lần cho tỷ tỷ nhìn xem, sau đó tỷ tỷ đối chiếu sự liên hệ giữa chúng.

Chỉ là vài nét bút ít ỏi như vậy, đường nét một gốc sen đã bồng bồng trên giấy. Đôi mắt Diệp Thủy Dao nhìn theo động tác của tay hắn, nghe thanh âm của hắn bên tai, lại bắt đầu dần dần thất thần, ánh mắt cũng không tự chủ từ dưới tay hắn, không chịu khống chế dời lên mặt hắn, sau đó như đọng lại ở đó không rời đi nữa...

Diệp Vô Thần đang ngưng thần vẽ tranh cảm giác được không khí quái dị, hơi nghiêng mắt, phát hiện Diệp Thủy Dao đang ngẩng ngẩn nhìn mình, đôi mắt rõ ràng không có tiêu cự, như si mê vậy. Hắn không kiềm nổi mà dừng bút, cầm tay ở trước mặt nàng lay lay:

- Tỷ tỷ?

Thân thể Diệp Thủy Dao run lên nhè nhẹ, từ từ cúi mắt xuống, bình tĩnh nói:

- Ta không sao, đệ tiếp tục đi.

Diệp Vô Thần cúi đầu, thuận tay vài nét, phác họa ra đường nét cành lá.

Diệp Thủy Dao lần này không dời ánh mắt, nhưng tâm thần lại dao động như không chịu khống chế, biến tâm tình bình tĩnh quá lâu không ngừng xao động, gợn sóng lần lần nổi lên tứ phía, khó có thể bình tĩnh được nữa.

Hắn thật sự là Tiểu Thần ư?

Vì sao cảm giác hắn cho ta lại hoàn toàn không phải cảm giác người thân, rất xa lạ, lại có chút khác thường chưa từng có.

Hắn là người đầu tiên nhìn thấu lòng ta, khiến ta cảm giác mình không hề cô độc. Liên tục khuấy động tiếng lòng trong sâu thẳm cõi lòng của ta... Hiện giờ, quang mang của hắn trở nên chói mắt như thế. Hắn... rốt cuộc là người thế nào, thật sự là đệ đệ của ta sao? Nếu là người thân của ta, vì sao trái tim ta lại không tự chủ đập nhanh hơn mỗi khi nhìn thấy hắn... Khó có thể bình tĩnh nổi.

Loại cảm giác lần lần này rốt cuộc là cái gì?

Mà lúc này, Diệp Uy và Vương Văn Thù đã đầu đầy mồ hôi, miệng khô lưỡi đắng, suýt nữa quỵ xuống trước đám người chật phòng kia...

- Gia Cát đại nhân, giao tình thì giao tình, tiểu nữ nhà ta so với lệnh thiên kim bất kể là tướng mạo tài hoa đều cao hơn không biết bao nhiêu, Diệp công tử không có khả năng ưng nàng, người tốt hơn hết đừng uống phí tâm tư nữa, sớm sớm rời đi thôi.

- Người thú vị lắm! Con gái người dám xứng so với con gái ta? Ta ngay cả tin vật định tình đều mang tới rồi, chỉ người mà cũng dám đo với ta?

- Hai người đừng ồn nữa, chuyện này phải xem trọng người nào tới trước người nào tới sau, ta tới trước các người một bước, cho dù muốn tranh cũng không đến lượt hai người các người đâu.

.....

.....

Đại sảnh Diệp gia luôn yên tĩnh nghiêm trang lúc này chẳng khác một cái chợ là mấy, mà những trọng thần trong triều ngày thường dậm chân một cái toàn thành đều phải rung rinh này chính là lối buôn trong cái chợ đó, liều mạng 'chào hàng' con gái của mình... Cũng đành chịu, Diệp gia vốn dĩ chính là gia tộc đức cao vọng trọng nhất, cộng thêm Diệp gia xuất hiện thiên tài như này, hoàng đế lại sủng ái rõ ràng, nếu có thể trở thành thông gia với Diệp gia thì bảo đảm họ nằm mơ cũng đều cười ra tiếng. Mà điều này còn xem như thứ yếu, quan trọng là con gái trong nhà họ bình thường mắt cao quá trán hoặc là làm nũng, hoặc là nghiêm trang tuyên bố: đời này không gả cho ai ngoài công tử Diệp gia, chỉ cần có thể vào Diệp gia, làm thiếp đều bằng lòng.

Chỉ có thể trách biểu hiện hôm nay của Diệp Vô Thần đều bị toàn bộ những thiên kim đại tiểu thư ngày thường không ra khỏi cửa này xem ở trong mắt, xưng tụng là Thiên nhân. So sánh với nhau, ngay cả Lâm Khiếu đều không tính là cái gì, những kẻ được gọi là thiếu niên tài俊 khác lại càng không tính là cái gì. Có nhân vật hoàn mỹ này, những đại tiểu thư địa vị cực cao kia há có thể cam nguyện gửi thân người khác chứ.

Vì thế, đại bộ phận những vị làm cha này cứ như thế bị đẩy đi.

Wang Văn Thù thầm buồn bực: sao không sớm làm gì đi! Lúc trước vì chung thân đại sự của Thần Nhi ta không biết đã chạy tới bao nhiêu nhà, nhưng các người ai nấy đều tránh như tránh ôn dịch, hiện tại, hừ hừ... Biết cái gì gọi là có mắt không trông rồi chứ. Cũng không nhìn xem là con trai của ai.

Đương nhiên, những lời này nàng tuyệt đối không thể nói ra. Chỉ có thể dùng vẻ mặt cười khổ ứng phó bọn họ:

- Chư vị đại nhân chớ nóng nảy, chuyện này do Thần Nhi tự mình quyết định, nó lập tức sẽ tới ngay.

Cuối cùng, Diệp Tam họ phái đi gọi Diệp Vô Thần đầu đầy mồ hôi chạy về, lại không nhìn thấy bóng dáng Diệp Vô Thần đâu. Vương Văn Thù có chút sốt ruột hỏi:

- Thần Nhi đâu?

- Bẩm phu nhân, người trong tiểu viện của tiểu thiếu gia nói tiểu thiếu gia đã ra ngoài đi dạo rồi ạ, có khả năng phải tối mới về.

- Thế này... -Vương Văn Thù đỡ đầu, lập tức phản ứng lại, nhất định là Diệp Vô Thần cố ý tránh né, vì thế bèn dùng vẻ mặt xin lỗi nói:

- Các vị đại nhân, đúng lúc Thần Nhi lại không ở nhà, cho nên chuyện này... Thế này đi, chờ tối Thần Nhi trở về, ta toàn bộ sẽ hỏi qua ý kiến của nó, rồi ngày mai phái người tới quý phủ báo kết quả, thế nào?

- Ha ha, được! Hôm nay lệnh công tử trước mặt nhiều người như vậy đều dám ngầm trao tình ý về phía con gái Hoa gia, chắc hẳn cũng là thiếu niên phong lưu, nhất định sẽ không bỏ ngỏ tiểu nữ nhà ta. Vậy Kỷ mẫu không quấy rầy nữa, cáo từ tại đây.

Có một người mở đầu, người khác cũng không tiện nói thêm gì nữa, lũ lượt cáo từ rời đi. Chờ khi tiễn họ rời đi, Diệp Uy và Vương Văn Thù đều đã mồ hôi đầy mình. Mà người nắm quyền thật sự của Diệp gia - Diệp Nộ sớm nhìn ra tình hình đã phải tay bỏ trốn mất dạng rồi.

Trở lại đại sảnh, Vương Văn Thù đặt mông ngồi xuống, thở phào một hơi nói:

- Thế này thật phiền phức, Thần Nhi tự nhiên gây tai họa cho nhiều cô nương như vậy. Xem nó làm thế nào giải quyết.

- ...Ta đang nghĩ, nếu Thần Nhi cưới hết những khuê nữ của người ta về, vậy thế lực của Diệp gia ta sẽ bành trướng đến một trình độ đáng sợ cỡ nào đây. -Diệp Uy vuốt mũi nói.

Vương Văn Thù khẽ gật một tiếng, quở trách:

- Lấy nhiều như vậy, chàng muốn một chết Thần Nhi à. Hơn nữa với sự xuất sắc của Thần Nhi nhà chúng ta, những cô nàng son phấn này người làm mẹ như thiếp thật không để vào mắt, không một ai xứng với Thần Nhi. Ngược lại khuê nữ Hoa gia thật không tệ.

- Vu đại nhân tới!

Chén trà trên tay Diệp Uy lắc lư một cái. Suýt nữa vuốt tay rơi xuống đất. Toàn thân Vương Văn Thù dâng lên một cảm giác vô lực, rã rời không muốn đứng dậy.

82. Chương 82: Âm Mưu.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 82: Âm mưu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Tỷ tỷ, muội đói.

- Đi dùng cơm đi. -Diệp Thủy Dao đầu cũng không buồn ngẩng nói, ánh mắt một mực dõi lên hai gốc sen Diệp Vô Thần vừa mới về. Ngay cả chính nàng đều có đôi chút không rõ, vì sao mình khẳng khẳng muốn về bức 'Tĩnh Đế Liên Hoa' đó.

- Thế này... Đệ và Tuyết Nhi muốn cùng dùng cơm với tỷ tỷ, ở ngay tại đây, có thể không? -Diệp Vô Thần chờ mong nói, hoàn toàn mang vẻ một đệ đệ ngoan.

Diệp Thủy Dao đặt bút vẽ xuống, kê dờ gót sen đi ra cửa phòng, chiếc váy màu thủy lam vương theo một làn gió thơm mát. Đây là mùi thơm cơ thể nữ nhân thuần khiết, vãn vẹn chỉ mùi thơm này đã khiến Diệp Vô Thần mát lòng mát dạ một hồi, không khỏi nhớ tới buổi tối hôm đó, thân thể tuyệt đẹp và... xúc cảm đó khiến người ta ngẹt thở.

Khi nàng trở về, trên tay đã bưng một tráp gỗ bày đầy thức ăn, đặt trước mặt Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết. Ba bữa một ngày của nàng đều là do nha hoàn đưa tới, rất hiếm khi ngồi cùng bàn ăn cùng cơm với người nhà, lâu dần, nàng và người trong nhà cũng đã quen.

- Các người ăn đi.

- Vậy tỷ tỷ ăn gì?

- Ta không đói.

- ...Hay là ta lên bảo Tiểu Lục đưa phần của ta và Ngưng Tuyết tới vậy, họ hẳn là không phát hiện nổi.

.....

Một chiếc bàn nhỏ bình thường chỉ có một mình Diệp Thủy Dao dùng lúc này đã ngồi chật ba người, Vô Thần và Ngưng Tuyết chen chúc ở một bên, đối diện là Diệp Thủy Dao tao nhã cúi đầu ăn uống. Chiếc chén nhỏ trước mặt Ngưng Tuyết luôn được Diệp Vô Thần gấp đầy, nàng cũng sớm quen được ca ca cứng chiều, nhẹ nhàng nhai kỹ. Mà ánh mắt Diệp Vô Thần phần lớn thời gian đều dõi lên gương mặt Diệp Thủy Dao, khóe miệng luôn nhếch lên rất khẽ.

- Dùng lúc nào cũng nhìn ta. –Diệp Thủy Dao rót cuộc chịu không nổi ánh mắt của hắn, thấp giọng nói.

- Bởi vì bộ dạng tỷ tỷ ăn cơm thật sự rất đẹp. Nên nói, bất kể lúc nào tỷ tỷ đều đẹp như vậy. Có phải không hả, Tuyết Nhi? –Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

- Vâng! Tỷ tỷ xinh đẹp nhất. –Ngưng Tuyết lãnh lớt nói.

Diệp Thủy Dao trầm mặc không nói, tim bỗng đập nhanh hơn.

- Tỷ tỷ, ngày thường tỷ vì sao luôn thích một mình nhí, không thích cùng ăn cơm với người trong nhà sao?

-... Quen rồi.

- Vậy đệ và Tuyết Nhi sau này thường xuyên tới chơi cùng tỷ tỷ, được hay không?

Diệp Thủy Dao nhẹ nhàng quấy đôi đũa bạch ngọc trong tay, như không nghe thấy hắn đang nói gì. Rất lâu sau, Diệp Vô Thần mới nghe thấy nàng ‘Ừm’ khe khẽ một tiếng, thanh âm thấp không thể nghe thấy nổi.

Suốt một buổi chiều, Diệp Vô Thần múa bút vẩy mực trong phòng Diệp Thủy Dao, sáng khoái tự tại. Hồn nhiên không biết phụ mẫu trên danh nghĩa một mối lao lực quá độ, nét mặt đều đã hoàn toàn trở nên cứng đờ.

Ở một phía khác.

- “Đề Hồ Quán Đỉnh Đại Pháp? Kiếm Thần không ngờ còn có hạng năng lực này. Hừ, thì ra là thế, không trách được hắn có thể trong thời gian ngắn như vậy có được thực lực và tài hoa kinh nhân đến thế. Kiếm Thần lại coi trọng với một thằng nhóc như vậy, rốt cuộc là vì sao.

- Điều này... thuộc hạ không biết.

- Vậy hắn rốt cuộc vì sao không sợ lửa?

- Theo lời hắn, là Kiếm Thần cho hắn ăn một quả gì đó, khiến hắn có thể Thủy Hỏa bất xâm trong vòng ba tháng.

- Thì ra là thế. Kiếm Thần đúng là Kiếm Thần, không ngờ có được thần vật cơ này. Vậy khí tức che giấu của hắn, là thể nào?

- Điều này... Họ không hề nhắc tới.

- Hừ, Diệp Nộ và Diệp Uy có năng lực chỉ huy chiến trường cực mạnh, nhưng đối với các loại vũ kỹ nghiên cứu không sâu, không hỏi ra vấn đề như vậy đúng là bình thường. Chỉ là, thằng nhóc Diệp gia nếu đã nói ra những lời này trước mặt người, chứng tỏ hắn không hề hoài nghi người, cũng không có lý do hoài nghi người, cho dù hắn thông minh hơn nữa cũng tuyệt đối không có khả năng nhìn thấu con cờ không một sơ hở chôn mười mấy năm như người. Chỉ là sự tồn tại và công lao mấy năm nay của người đương nhiên sẽ dẫn tới sự bất mãn của hắn mà thôi. Sau này, người cũng cố cho tốt địa vị của mình tại Diệp gia, cố gắng đừng tiếp xúc với hắn, càng đừng phát sinh thêm xung đột, hãy làm ra vẻ nhượng bộ.

- Vậy bước tiếp theo của chủ nhân định làm thế nào?

- Diệp gia đời đời trung thành một lòng, lập vô số chiến công, danh vọng như mặt trời ban trưa, thậm chí loáng thoáng lẩn át cả hoàng thất ta. Nếu Diệp gia muốn phản, với danh vọng trong quân và binh quyền họ không chế, dẫu là hoàng thất cũng khó có thể ngăn cản. Cho nên tuy biết lòng trung thành của họ, nhưng cũng không thể an tâm. Điều này... vốn chính là sự bất dĩ của đế vương. Diệp gia là tai họa, nhưng lại không thể ở ngoài sáng nhằm vào Diệp gia, càng không thể hạ thủ với Diệp Uy và Diệp Nộ, còn buộc phải dùng hết khả năng để bảo vệ. Bởi vì Thiên Long Quốc cần họ, nếu không có sự tồn tại của họ, Đại Phong Quốc rục rịch ngóc đầu kia nhất định sẽ mừng như điên. Vốn muốn sai người lặn lẽ không chế Diệp gia, giải mối họa trong lòng ta, nhưng không ngờ rằng Diệp gia lại xuất hiện thần tài này. Nếu Diệp gia càng thêm thịnh vượng trong tay hắn, thì sẽ càng khiến người ta khó ăn ngủ qua ngày. Hắn, ắt phải diệt trừ!

- Thuộc hạ nên làm thế nào?

- Không cần người làm gì, tự ta sẽ tìm người liên hệ với đệ nhất sát thủ — Đào Bạch Bạch!

- Đào Bạch Bạch! Là đệ nhất sát thủ Đào Bạch Bạch năm đó ngay cả Thiên cấp cao thủ Lăng Vân tôn chủ đều không thoát khỏi y ám sát?

- Không sai! Nghe đồn chỉ cần là nhiệm vụ hắn nhận, thì chưa bao giờ từng thất thủ. Mục tiêu lần này là một kẻ chỉ có thập cấp, y không có lý do gì không nhận. Chuyện này tự ta sẽ làm không một sơ hở, khiến Kiếm Thần dù điều tra cũng chỉ sẽ tra lên con dê thế tội không quan trọng gì cả thôi.

- Chủ nhân anh minh! Thằng nhóc Diệp gia lần này nhất định sẽ khó tránh khỏi tai vạ.

.....

Ban chiều, khi Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết cuối cùng đã về tiểu viện, lại phát hiện Vương Văn Thù vẻ mặt thanh thoi đang ở trong phòng hắn uống trà, ung dung chờ họ trở về.

- Thần Nhi, Ngưng Tuyết, các con rốt cuộc cũng về rồi, trước tiên ngồi xuống. Tiểu Lục, người lui xuống trước đi.

Diệp Vô Thần vừa ngồi vững, Vương Văn Thù liền vỗ đầu hỏi:

- Thần Nhi, chuyện ngày hôm nay con đều biết rồi chứ?

- Biết một ít. -Diệp Vô Thần rất cẩn thận nói. Hồi tưởng lại những gì nhìn thấy lúc trước, đến tận bây giờ hắn vẫn còn có chút kinh hồn bạt vía. Muốn bình thần đón nhận, lại phát hiện khó có thể làm được. Dù sao chuyện ‘hung mãnh’ như vậy ở trong thế giới trước kia của hắn tuyệt đối không có khả năng gặp được.

- Biết thì tốt. Dám chủ động tới Diệp gia ta cầu thân không ai không phải nhân vật quyền quý nhất Thiên Long Thành. Những cô nương nhà người ta nương đều từng gặp qua, họ ai nấy đều sinh trong nhà giàu sang, cần tướng mạo có tướng mạo, cần khí chất có khí chất, ngày thường cầu thân đều đậm đò cả bệ cửa. Nương đang nghĩ, chỉ bằng con lấy hết bọn họ đi.

Diệp Vô Thần trợn trừng mắt, suýt nữa cho rằng tai mình có vấn đề, cuống quýt xua tay nói:

- Đừng... đừng có đùa, điều này làm sao có thể.

- Vì sao không thể? Con trai ta xuất sắc như vậy, thêm vài thê thiếp tính là cái gì. Họ người nào người nấy đều nói không phải người thì không gả, cũng chưa hẳn phải lo họ sẽ bất mãn, dù sao cũng là chính họ đưa lên cửa mà. Hơn nữa, đằng sau mỗi người bọn họ đều có quyền thế khổng lồ, có người còn là con gái một, nếu lấy hết về, sau này ai còn dám trêu chọc Diệp gia ta. Thần Nhi, con không còn nhỏ nữa, cũng nên lấy

một đám thê thiếp, chung quy không thể chờ mãi đến ba năm sau gả Phi Hoàng công chúa tới được. Cho dù là vì Diệp gia, hy sinh một lần cũng có sao.

83. Chương 83: Nói Thế Nào Cũng Là Một Thần Nhân.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 83: Nói thế nào cũng là một Thần nhân.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Điều này tuyệt đối không được! –Diệp Vô Thần nhấc chén trà lên, uống ừng ực một ngụm, bình phục tâm cảnh, bình phục tâm cảnh, lúc này mới bình tĩnh nói:

- Ngài nghĩ chuyện này quá đơn giản rồi. Ngài ngắm nghĩ kỹ càng xem, họ và con lúc trước chưa hề tiếp xúc thực tế gì cả, hôm nay cũng chẳng qua là bởi thị giác kích thích nên nhất thời... xúc động mà thôi. Hơn nữa đám nữ nhân này đều sinh trong nhà phú quý, bình thường mắt cao quá trán, quá nữa còn được nuông chiều, nếu con thật sự làm như vậy, chẳng những người khác sẽ nói con lòng tham không đáy, phong lưu thành tính, hủy thanh danh Diệp gia ta. Trong lòng họ lại há sẽ thật không có bất mãn, ngày sau tất nhiên mỗi ngày xung đột không ngừng. Cho nên điều này tuyệt đối không được. Hay nhất là cự tuyệt toàn bộ. À không, là nhất định phải cự tuyệt toàn bộ.

Vương Văn Thù ngắm nghĩ, gật đầu nói:

- Con nói rất đúng, nương cũng cảm thấy làm như vậy có chút không ổn. Có điều đây là ý của cha con. Theo nương thấy, những cô nương nhà người ta này vốn dĩ không xứng với Thần Nhi của ta.

Diệp Vô Thần:

-

- Thần Nhi, con thành thật nói với nương, con có phải nhìn trúng đại tiểu thư Hoa gia hay không? –Vương Văn Thù về mặt ám muội hỏi.

- Vâng, nhất kiến chung tình. –Diệp Vô Thần không chút e dè đáp.

- Điều này... -Thấy hấn trả lời gọn gàng gãy gọn, Vương Văn Thù nhất thời ngược lại không biết nên đáp lại thế nào, nằng do dự một hồi mới nhìn sắc mặt của Diệp Vô Thần cẩn thận nói:

- Nhưng nàng dù sao cũng đã có hôn ước từ rất sớm với Lâm Khiếu Lâm gia rồi. Hơn nữa, Hoa Chấn Thiên là một người chưa bao giờ từng nuốt lời, thế này...

- Vâng, con biết. Điều này ngài không cần lo lắng. Hôn ước cũng vụn vụn chỉ là hôn ước thôi, còn về Hoa Chấn Thiên... Không có ai có thể vĩnh viễn sẽ không nuốt lời. Y ngày trước làm được, chỉ là bởi chưa từng xuất hiện tình huống đủ để ép y nuốt lời mà thôi. –Diệp Vô Thần cười nói, như tự có tính toán trước.

Vương Văn Thù vừa nghe nhất thời có chút khản trương, vội hỏi:

- Thần Nhi, con định làm gì?

Diệp Vô Thần cười lắc đầu:

- Yên tâm đi, con tuyệt đối sẽ không làm chuyện dấy mình và Diệp gia vào trong hiểm cảnh. Chuyện này đối với Diệp gia không hề có bất cứ ảnh hưởng xấu nào. Hơn nữa, nếu Hoa gia thật sự thành thông gia với Lâm gia, đây là điều trên dưới Diệp gia ai cũng không nguyện ý thấy phải không?

- Được rồi, hết thấy cứ do bản thân Thần Nhi con quyết định đi. Vì nương hiện tại đã yên một trăm cái tâm với con rồi. Con cứ mạnh tay làm là được, nếu thật sự xảy ra bất ngờ gì, còn có nương gánh. Chỉ cần Thần Nhi thật sự thích tiểu thư Hoa gia kia, dù cướp cũng phải cướp về.

- Vâng! –Diệp Vô Thần khẽ gật đầu, trong lòng chảy qua một dòng nước ấm nhẹ.

- Ngày mai nương sẽ bảo người đi cự tuyệt hết những tiểu thư nhà người ta. –Khi nói đến lời này, Vương Văn Thù vẫn là vẻ mặt không nở...

- Đáng tiếc, nhiều nàng dâu giàu sang quyền quý như vậy, vài câu nói đã không còn nữa rồi. Còn nữa, Thần Nhi, Vân Nhi tuy rằng không phải vì nương sinh ra nhưng nó dù sao cũng là đại ca trên danh nghĩa của con. Năm đó nó từng cứu tính mạng của cha con, mấy năm nay cũng toàn tâm toàn ý vì Diệp gia ta, trong nhà hiện tại có thể nói đã không tách khỏi Vân Nhi. Giữa con và Vân Nhi dù có hiểu lầm, cũng đừng làm quan hệ cứng đến như vậy. Dù sao cũng đều là người một nhà. Tương lai, Vân Nhi còn có thể trở thành cánh tay của con, giúp con chống đỡ Diệp gia.

- Vâng, con biết rồi. –Diệp Vô Thần gật đầu nói.

- Vậy nương an tâm rồi. Chỗ Vân Nhi gia gia người sẽ đi nói. Vậy nương về trước, lát nữa sẽ bảo Tiểu Lục mang cơm tối đến.

Mà lúc này, ở trong phòng Diệp Vô Vân, Diệp Nộ cũng nói lời tương tự, chỉ là trái ngược với vẻ tràn đầy tươi cười của Vương Văn Thù, sắc mặt y lạnh nhạt khiến Diệp Vô Vân lo lắng, thậm chí ngay cả lời đều không dám tiếp thêm mấy câu, phần lớn là vâng vâng dạ dạ gật đầu. Quanh năm ở tại Diệp gia, nếu nói không có chút tâm kính sợ nào với Diệp Nộ thì đó là không có khả năng.

Diệp Nộ vô lực đứng dậy, xoay người đi về phía ngoài:

- Vân Nhi, hy vọng con có thể nhớ kỹ lời ta nói ngày hôm nay. Còn nữa, tấm thiệp mời kia của con đã tìm thấy rồi, ở ngay dưới ga giường bên dưới gối của con. Là nha hoàn dọn phòng con phát hiện ra. Bây giờ con vẫn còn ở dưới gối của con đấy.

Diệp Vô Vân nghe vậy liền cả kinh, vẻ mặt khó có thể tin nổi. Hắn lật đặt chạy tới trước giường, nhấc gối lên, quả nhiên phát hiện một tấm thiệp mời nam vàng. Sau khi lật ra, bên trên in rõ ba chữ ‘Diệp Vô Vân’, giống y như đúc trong ấn tượng của hắn.

Diệp Vô Vân nhất thời hơi hoảng hốt. Nếu ở chỗ khác tìm được còn có thể giải thích vì không cẩn thận đánh rơi ở đâu đó, mà dưới ga giường bên dưới gối tìm được... Đây chẳng phải rõ ràng là cố ý giấu ở đó sao? Mà Diệp Nộ tuyệt đối không phải người biết nói dối. Kết luận trực tiếp hết thấy những điều này kết hợp lại chính là: Hắn tự mình giấu đi, sau đó vu cáo hãm hại Diệp Vô Thần ác ý lấy trộm thiệp mời của hắn.

- Gia gia, sự việc tuyệt đối không phải như ngài tưởng đâu, trong này nhất định có chỗ nào đó không đúng. –Diệp Vô Vân buột miệng thử đi giải thích.

Diệp Nộ vung tay, lạnh nhạt nói:

- Con không cần nói nữa. Tấm thiệp mời của Thần Nhi đã bị hủy ngay trước mặt chúng ta, con cũng nhìn tận mắt rồi, chẳng nhẽ con vẫn có thể nói nó cầm là của con, sau đó ngụy tạo ư? Nam nhân Diệp gia ta bất luận là đúng hay sai, làm thì chính là làm, tuyệt đối không phải hạng dám làm không dám nhận. –Ông than thở một tiếng, nói tiếp:

- Mỗi người đều có dục vọng riêng, con làm như vậy cũng xem như thường tình, hơn nữa cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể. Lần này, ta sẽ coi như chưa từng xảy ra, cũng sẽ không nói cho nghĩa phụ nghĩa mẫu con. Chỉ hy vọng chuyện như vậy sẽ không xảy ra lần thứ hai nữa.

Trong lòng Diệp Vô Vân ghen khuất như bị nhét một cục sắt, cực kỳ khó chịu. Nhưng hắn biết lúc này hậu quả duy nhất của việc thanh minh chính là càng tăng thêm phần căm thù Diệp Nộ. Hắn cắn răng, gian nan nói:

- Vân Nhi biết sai, sau này sẽ không dám nữa.

Bước chân Diệp Nộ không ngừng rời đi, trong phòng nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Xoẹt!

Tấm thiệp mời kia đã bị Diệp Vô Vân xé thành mảnh vụn, nghen khuất trong lòng chỉ muốn bất chấp tất cả ngửa mặt lên trời hét to một tiếng. Tuy đây chỉ là một việc rất rất nhỏ nhưng hẳn lại có một cảm giác khuất nhục mãnh liệt như bị coi làm khỉ giỡn chơi. Bởi thiệp mời không thể tự dưng biến mất, càng sẽ không tự mọc chân chui xuống dưới ga giường. Mà một chuyện nhỏ nhặt này, đủ để khiến cái nhìn của Diệp Nộ đối với hẳn có biến đổi không nhỏ.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào!?

.....

- Diệp Thất Diệp Bát, vào sáng sớm ngày mai dẫn vài người đi giúp ta đón hai người về. Nếu lúc đó ta không có mặt, thì trước tiên cứ thu xếp ở đây. Lúc phu nhân và lão gia các người hỏi tới thì cứ nói là ta yêu cầu.

- Vâng, thưa thiếu gia.

- Diệp Bát, những thứ ta bảo người tìm đều chuẩn bị đầy đủ rồi chứ? –Diệp Vô Thần hỏi.

- Toàn bộ đã chuẩn bị hết, đều để phòng bên phía đông. –Diệp Bát cúi xuống nói.

- Chuẩn bị được bao nhiêu?

- Tất cả đều có khoảng năm cân.

- Tốt lắm, dẫn ta đi xem xem. –Diệp Vô Thần đứng dậy, nhưng như nghĩ đến gì đó, hỏi:

- Phong Triều Dương năm nay khoảng bao nhiêu tuổi?

- Điều này... -Diệp Thất Diệp Bát đều là vẻ mặt mù mịt, Diệp Thất nghĩ một hồi rồi nói:

- Bẩm thiếu gia, nghe đồn Phong Triều Dương là một người trẻ nhất trong bốn Thần nhân, năm nay hẳn còn chưa đến sáu mươi.

- Chưa đến sáu mươi ư? –Diệp Vô Thần hơi trầm ngâm, lẩm bẩm nói:

- Tuổi tác này có lẽ cũng miễn cưỡng có thể... nói thế nào cũng là một Thần nhân.

84. Chương 84: Không Quỷ Thiên Địa, Càng Không Quỷ Hoàng Đế.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 84: Không quỷ thiên địa, càng không quỷ hoàng đế.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tiến vào phòng bên cất lưu huỳnh, than củi, tiêu thạch, dầu hỏa và rất nhiều các loại đồ vật linh tinh, Diệp Vô Thần đuổi Diệp Thất Diệp Bát ra ngoài, đồng thời phân phó ai cũng không cho tiến vào. Diệp Thất Diệp Bát chỉ đành ngoan ngoãn canh ngoài cửa, trong lòng không nhịn nổi không ngừng đoán dụng ý của hẳn.

Qua chừng nửa giờ sau, Diệp Vô Thần rút cuộc từ bên trong đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại, nghiêm túc nói:

- Phòng này về sau không được sự đồng ý của ta ai cũng không thể tự mình vào, hơn nữa, phụ cận chỗ này tuyệt đối không thể dùng bất cứ lý do gì để châm lửa, nghe rõ chưa?

Diệp Thất Diệp Bát song song gật đầu, trong lòng nghi hoặc nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Ngửi ngửi chút ít mùi hỏa dược bám lại trên người, Diệp Vô Thần nhú mày nói:

- Bảo Tiểu Lục đưa một bộ y phục mới cho ta.

- Vâng vâng.

Sớm ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, Diệp Vô Thần đã mở mắt. Sau đó nhẹ nhàng lấy cánh tay Ngưng Tuyết quần chặt ra, rón rén xuống giường.

Chuyện hôm nay vào triều chính thức nghe phong thường hần vẫn chưa quên, chỉ là thời gian của cái gọi là ‘tảo triều’ hơi quá sớm, khiến lòng hần không khỏi có chút rối rắm.

- Hôm nay Lâm gia hần sẽ bắt đầu mặc sức truyền bá chuyện vài ngày sau chính thức kết thân với Hoa gia. Vậy thì cứ tận lực tuyên truyền đi, cường độ càng lớn càng tốt. Có vài chuyện, chẳng phải dùng ép bức là có thể ép bức được. Các người vẫn xem thường ta và Hoa Chấn Thiên rồi. Đối phó với cô gái nhu nhược như Hoa Thủy Nhu, một ngày là đủ. Chỉ đáng tiếc cho tên chính nhân quân tử Lâm Khiếu kia...

Diệp Vô Thần vô thanh vô tức ra ngoài, chỉ e đánh thức Ngưng Tuyết đang ngủ say, sau đó cùng Diệp Uy Diệp Nộ tới hoàng cung Thiên Long Quốc.

Lúc tới Thiên Long đại điện thì bên trong đã đứng đầy văn võ bá quan. Già trẻ Diệp gia vừa mới đi vào, trên trăm luồng ánh mắt kỳ quái hoặc sáng hoặc tối dao dác chiếu tới. Phần lớn người trong này hôm qua đã tận mắt chứng kiến phong thái của Diệp Vô Thần, đương nhiên cũng có một bộ phận nhỏ bởi đủ mọi nguyên nhân không đến sân, lúc này càng đánh giá kỹ lưỡng con trai độc nhất của Diệp gia được truyền là vô cùng thần kỳ này.

Đối mặt với những ánh mắt chăm chăm như vậy, người bình thường đều sẽ có chút toàn thân không được tự nhiên, biểu cảm theo đó cũng sẽ cứng ngắc. Nhưng Diệp Vô Thần ưỡn ngực bình thản tự nhiên đi vào, sau đó đứng ở vị trí phía cuối bên phải, dường như hoàn toàn không nhìn thấy họ vậy.

Vền vền chỉ là phần quyết đoán này đã khiến phần lớn mọi người gật đầu, thậm chí kinh ngạc không thôi.

- Hoàng thượng giá lâm!

Sau một tiếng hô lạnh lạnh, chiếc rèm phía bên được vén ra, Long Dân xoắn bước, vẻ mặt uy nghiêm đi ra, chờ sau khi y ngồi xuống long ý nạm vàng ở chính giữa, văn võ bá quan lập tức như một lũ rối gỗ bị kéo dây nhao nhác cúi xuống, đồng thời uể oải hô:

- Hoàng đế vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Cả Thiên Long đại điện chỉ có duy nhất Long Dân đang ngồi, mà đứng chỉ có một tiểu thái giám áo vàng đứng bên Long Dân, còn có Diệp Vô Thần vẻ mặt thoát nhìn như chẳng biết làm sao.

- ... Người phải nhớ kỹ, huyết mạch chúng ta có được là tôn quý nhất trong thiên đất, lực lượng cường đại nhất. Ngoại trừ phụ mẫu, ai cũng đều không có tư cách khiến chúng ta quỳ xuống, ngay cả thiên địa đều không thể...

Trong lòng lại vang lên thanh âm đã dần quen thuộc đó. Mỗi khi gặp phải một vài tình cảnh đặc thù, trong đầu hần luôn sẽ hiện lên mảnh ký ức tương ứng.

Ngay cả thiên địa đều không có tư cách để mình quỳ bái, vậy làm sao có thể quỳ xuống phạm nhân có danh hiệu đế vương này!

- To gan, người là ai, ở trước mặt hoàng thượng lại dám không quỳ!

Tiểu thái giám kia lạnh lạnh quát một tiếng, hần nhiên là lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Vô Thần, Long Dân cũng hơi nhú mồm nhưng không nói gì. Tiếng quát lạnh lạnh này tự nhiên dẫn theo cái liếc mắt của văn võ bá quan. Nhất thời, từng luồng ánh mắt tập trung lên người Diệp Vô Thần đứng ở đó như hạc giữa bầy gà.

- Láo xược! Ở trước mặt hoàng thượng lại không quỳ, trong mắt ngươi còn có hoàng thượng hay không!

Lên tiếng quát chính là Lâm Chiến vẻ mặt giận dữ. Diệp Nộ và Diệp Uy cũng hơi biến sắc, thấp giọng nói:

- Thần Nhi, mau quỳ xuống.

Diệp Vô Thần lắc đầu, hành lễ nói:

- Hoàng thượng, xin thứ cho Vô Thần vô lễ. Trước khi ta rời đi sư phụ ta từng trình trọng nói qua, truyền nhân của Kiếm Thần nhất mạch từ trước đến nay chỉ quỳ phụ mẫu thiên địa. Tính mạng của Vô Thần là do sư phụ cứu, một thân kỹ nghệ đều là do sư phụ truyền. Vô Thần tuy vô cùng không muốn bất kính với hoàng thượng, nhưng tương tự cũng không nguyện ngỗ nghịch với lời dạy dỗ của sư phụ, bằng không Vô Thần chẳng còn mặt mũi nào gặp lại sư phụ. Nếu hoàng thượng muốn trách phạt, Vô Thần tuyệt không oán hận.

Thì ra là thế... Mọi người thầm sáng tỏ. Họ vốn dĩ còn tưởng đứa con này năng lực trí tuệ siêu quần, sao có thể làm ra chuyện không sáng suốt như thế. Thì ra là lời dạy dỗ của Kiếm Thần. Đích xác, đối với ‘Thần’ bên ngoài trần thế mà nói, không ai có tư cách bảo hấn quỳ xuống. Năm đó khi Kiếm Thần đối mắt với tiên hoàng thậm chí ngay cả hành lễ đều không cần, ngược lại tiên hoàng cực kỳ cung kính đối với ngài. Mà ngài lập một quy tắc như vậy đối với truyền nhân duy nhất của mình, cũng không có bất cứ chỗ nào quá đáng. Diệp Vô Thần tuân thủ nghiêm ngặt quy củ do Kiếm Thần lập ra, càng là hợp tình hợp lý. Nếu ở trước mặt hoàng thượng bất chấp tất cả bỏ qua lời dạy dỗ của ân sư, ngược lại sẽ khiến người ta khinh thường.

- Ha ha ha ha, thì ra là thế, nếu đã là lời của tôn sư vậy người nào có tội chứ. Trẫm đặc biệt cho phép người sau này ở trong Thiên Long Quốc bất kể gặp mặt ai đều không cần quỳ bái. Đây cũng xem như là trẫm biểu hiện lòng kính trọng đối với tôn sư. Không có tôn sư, thì không có Thiên Long Quốc an bình như hiện giờ. –Long Dân ôn hòa nói.

Lại là một ân huệ lớn lao ban cho Diệp Vô Thần. Hần cảm kích hành lễ nói:

- Vô Thần tạ thánh ân của hoàng thượng!

- Hoàng thượng, vi thần có lời muốn nói. Vi thần cho rằng chuyện này rất không thích đáng. Quy củ Thiên Long Quốc ta lưu truyền ngàn năm há có thể bởi vì hần mà bị phá bỏ. Hơn nữa thẳng nhóc Diệp gia này lại đem giới phạm phu liệt vào cùng hoàng thượng, đây quả thực là đại nghịch bất đạo, rở rúng hoàng uy! –Lâm Chiến hết sức kích động hô.

Sau một phen nói ra ‘giữ gìn quy củ và hoàng uy trong cung’ của Lâm Chiến, lại bỗng phát hiện không khí xung quanh sinh ra biến hóa rõ ràng, từng luồng ánh mắt nhìn về phía y đều tràn ngập vẻ giận dữ, sắc mặt Long Dân cũng trở nên mất vui, ngay cả Lâm Cuồng bên cạnh y cũng len lén dùng sức chà y một cái.

Y thoáng chốc hiểu ra, mình nhất định đã nói sai, nhưng y lặp lại lời mình từng nói qua nghiền ngẫm vài lần, trước sau vẫn không biết mình sai ở đâu.

Thấy vẻ mặt y vẫn khó hiểu, Lâm Cuồng thâm hận trong lòng, vội tiến lên nói:

- Hoàng thượng và các vị đại nhân xin hãy bớt giận. Năm đó khi Thiên Long Quốc nguy nan, con trai ta đúng lúc bị bệnh nặng nằm giường ba năm, chuyện này hoàng thượng và rất nhiều các vị đại nhân khi đó hần đều có nghe qua, cho nên mới mở miệng bất kính với Kiếm Thần. Người ta nói ‘người không biết không có tội’, con trai thần cũng là nghĩ cho hoàng uy, lão thần không biết dạy con, xin hoàng thượng tha thứ cho lời vô tri của con trai thần.

Cha con Lâm gia làm quan cùng triều, quyền thế trong bá quan có thể nói là một tay che trời. Mà hôm nay Lâm Chiến là lần đầu tiên thấy Lâm Cuồng làm ra tư thế hạ mình như vậy, y lúc này mới rõ câu nói nhất thời của mình đã phạm phải cơn phẫn nộ của mọi người, cũng cuống quýt tiến lên nhận tội sám hối.

- Nếu không có Kiếm Thần, năm đó Thiên Long Thành đã bị Đại Phong Quốc san bằng! Nếu không có uy thế còn lại của Kiếm Thần, người thật cho rằng Đại Phong Quốc sẽ bởi vì hai nhà Diệp gia và Hoa gia mà hai mươi năm đều không xâm lấn Thiên Long ư! Bất kính với trăm, trăm cùng lắm giáng tội người, mà bất kính với Kiếm Thần tiền bối... nếu chuyện này truyền ra, Lâm Chiến người ắt sẽ bị thóa mạ! –Long Dận lạnh lùng nói.

- Vi thần biết sai!

- Niệm tình người cũng là do vô tâm, chuyện này bỏ qua. Tất cả đều bình thân đi.

85. Chương 85: Mẹ Con Lãnh Nhai.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 85: Mẹ con Lãnh Nhai.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sau một hồi tạ ơn mang tính hình thức, văn võ bá quan lại dao dác đứng dậy. Quy củ chia ra đứng hai bên. Sắc mặt Diệp Vô Thần tự nhiên, trong lòng không khỏi nghĩ: “Xem ra Sở gia gia tại Thiên Long Quốc lẫn lộn không tệ. Một người cứu vớt cả một quốc gia, chẳng nhẽ cái gọi là Thần giai thật sự cường đại đến mức này? Còn có cả Long Dận kia, y càng ngày càng tốt với mình, càng chứng minh sát tâm của y với mình càng nặng. Cái gọi là hứa gả công chúa, thoát nhìn như ân sủng, trên thực tế thì... Người chết rồi, công chúa không cần gả nữa. Nhưng cái gọi là ‘ân sủng’ này sẽ không biến mất, trên dưới Diệp gia đương nhiên sẽ nhận sự ‘ân sủng’ này để rồi càng tận tâm tận lực với Thiên Long hoàng thất.

- Diệp Vô Thần tiến lên nghe phong.

- Vâng!

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết... Đặc phong làm tam đẳng Uy Quốc Hầu, thưởng ngàn lượng hoàng kim, ba vạn lượng bạch ngân, ba rương ngọc khí, một tòa hầu phủ. Đồng thời ban hôn Phi Hoàng công chúa, vào năm Phi Hoàng công chúa mười sáu tuổi thì thành hôn. Khâm thủ! Vô Thần Diệp gia, hãy tiếp chỉ.

.....

Lúc ra khỏi Thiên Long đại điện, trời đã sáng trưng. Diệp Vô Thần ngáp một cái, hỏi về phía Diệp Uy ở bên cạnh:

- Phi Hoàng công chúa này là?

- Con không phải đã từng gặp rồi sao. –Trên mặt Diệp Uy lộ ra nụ cười. Chuyện Diệp Vô Thần mạo phạm Phi Hoàng công chúa lúc trước y sao có thể không biết. Thậm chí trên dưới trong cung đều bị tiểu công chúa chỉ sợ thiên hạ bất loạn không ai không biết này quấy rối. Nhưng Long Dận từ đầu chí cuối luôn thờ ơ với việc này, cho nên đã bỏ mặc chuyện này.

- Nói như vậy, quả nhiên là tiểu công chúa kia. –Diệp Vô Thần nhún vai một cái, hơi có chút cảm giác vô lực. Long Hoàng Nhi tuyệt đối không có nửa điểm tôn quý uyển chuyển mà công chúa phải có, rõ ràng là một nha đầu điệu ngoa đã quen nuông chiều. Cô bé như vậy dùng để trêu đùa nuôi nấng còn được, làm lão bà thì tuyệt đối không thể.

- Phi Hoàng công chúa là người con gái hoàng đế sủng ái nhất. Mẹ ruột của nàng ngày trước là quý phi hoàng đế yêu thương nhất, chỉ là năm đó khi sinh Phi Hoàng công chúa bởi khó sinh mà lìa đời. Hoàng đế bởi vậy đau khổ rất lâu, đối với đứa con nàng lưu lại rất thương yêu, thích thế nào được thế ấy, cho nên tính cách có thể sẽ có chút nuông chiều, qua vài năm hẳn sẽ tốt hơn. –Diệp Uy nói.

Diệp Vô Thần chẳng hề gì cười cười:

- Hy vọng là như thế đi.

Nhưng trong lòng hắn biết, ban hôn chỉ là một cái danh nghĩa. Bởi vì nếu ba năm sau mình còn ở Diệp gia, Long Dân tất nhiên cũng sẽ dùng vô số cái cớ để xóa bỏ lời ban hôn lần này. Mà cho dù Long Dân đáp ứng, ba năm sau y cũng đã không còn ở Diệp gia. Một tháng... hoặc nửa tháng, sau khi hắn làm đủ nhiều việc cho Diệp gia, chính là lúc hắn rời đi. Hắn sẽ không nợ ân tình của Diệp gia, càng sẽ không thật sự coi mình thành thiếu gia Diệp gia.

Lúc trở về tiểu viện của mình, Diệp Vô Thần liếc một cái đã nhìn thấy một bóng người nhỏ gầy đứng bên hồ nước, toàn thân lặng im như khắc băng. Chưa tới gần đã cảm giác được loáng thoáng một cỗ khí tức lạnh lẽo truyền tới. Nghe tiếng bước chân, gã xoay người, nhìn thẳng chằm chằm về phía Diệp Vô Thần.

Diệp Thất lật đật chạy tới nghênh đón:

- Thiếu gia, ngài đã về rồi. Tôi lúc nãy...

Diệp Vô Thần giơ tay ngưng thanh âm của Diệp Thất, đồng thời vung tay bảo hắn lui xuống, sau đó nhìn Lãnh Nhai nói:

- Dẫn ta đi gặp mẫu thân của ngươi.

Nói chuyện với người như vậy không cần nhiều lời. Bởi vì y không cần động viên, không cần khích lệ, chỉ cần sự thật.

Lãnh Nhai xoay người đi về phía một căn phòng phía đông. Mà đó vốn dĩ là phòng ở của Diệp Thất Diệp Bát. Sau khi họ đến Lãnh Nhai và mẫu thân y thì nhất thời không có nơi thu xếp, lại không dám tự chủ trương, chỉ đành bảo mẫu thân đang mang trọng bệnh của Lãnh Nhai nằm ở chỗ họ.

Cửa bị Lãnh Nhai nhẹ nhàng đẩy ra, sau khi đi vào, Diệp Vô Thần nhìn thấy phụ nhân đầu đã hoa râu quá nửa kia. Nghe thấy thanh âm, bà lấy tay chống xuống giường, muốn chống thân thể, đồng thời suy yếu nói:

- Tiểu Phong, là con sao?

Lãnh Nhai vội lao tới đỡ lấy thân thể bà, nhẹ giọng nói:

- Nương, là con, người đừng ngồi dậy, hồi nãy chòng chênh suốt dọc đường, người phải nghỉ ngơi thật tốt mới được.

- Không cần, nương không sao, nương nghe thấy có tiếng bước chân hai người, có phải là người đã thu nhận chúng ta cũng tới cùng hay không?

Sau khi mù mắt, phần lớn lực chú ý đương nhiên sẽ tập trung lên tai. Cộng thêm Lãnh Nhai và Diệp Vô Thần không cố ý giảm thấp tiếng bước chân, cho nên bà có thể nghe thấy rành mạch. Diệp Vô Thần mỉm cười nói:

- A di, chào ngài, ta tên Diệp Vô Thần, là bằng hữu của Lãnh Nhai, đây là nhà của ta.

Lãnh Nhai không lên tiếng trả lời, cũng không phủ nhận.

Nàng khá kích động ứng tiếng:

- Thật... cảm ơn cậu đã thu nhận hai mẹ con chúng ta, ta có thể gọi cậu là Tiểu Thần không?

- Đương nhiên có thể.

Diệp Vô Thần đi tới, ánh mắt lướt qua khuôn mặt bà, hỏi:

- A di, đôi mắt của ngài là?

Mẫu thân Lãnh Nhai cười khỏ một tiếng, nói:

- Đôi mắt này của ta đã mù mười năm, cũng đã quen rồi. Cái khổ duy nhất chính là Phong Nhi vẫn luôn ở bên ta mà ta lại không nhìn thấy nó, không biết nó bây giờ đã trưởng thành thế nào rồi...

- Nương... -Lãnh Nhai kích động gọi một tiếng, toàn thân khê giật giật.

Diệp Vô Thần bỗng vươn tay, che lên đôi mắt của bà, từ từ cách không lướt qua, khiến từng tia quang mang không màu thấm vào trong đôi mắt của bà. Sau đó thu tay, không nói một lời đi ra ngoài, đồng thời đóng cửa lại.

Ánh mắt Lãnh Nhai vẫn luôn động theo hắn, không phát ra thanh âm, càng không quấy nhiễu bất kỳ động tác nào của hắn. Đến tận khi Diệp Vô Thần đi ra ngoài, y vẫn không biết rốt cuộc hắn đã làm gì.

Mà khi Diệp Vô Thần rời đi, rồi y quay đầu nhìn về phía mẫu thân của mình, thì bỗng phát hiện đôi mắt vốn dĩ đục ngầu của bà lúc này lại trở nên trong veo, thậm chí... Y cảm nhận được ánh mắt của bà, cái nhìn chăm chú của bà.

Lãnh Nhai nhất thời ngây ngốc, nhìn thẳng vào đôi mắt ngay trước mặt, làm thế nào cũng không dám tin vào thanh âm bỗng dâng lên từ đáy lòng kia. Mà ánh mắt của đôi mắt kia tương tự cũng lấp lóe sự mê mang và kinh ngạc, phẳng phất như không dám tin tưởng đây là sự thật giống y vậy.

Một đôi tay có chút nhăn nheo run rẩy vươn về phía mặt Lãnh Nhai, sau đó nhẹ nhàng xoa lên trên mặt y:

- Tiểu Phong... Con là Tiểu Phong... Nương nhìn thấy con rồi, nương rốt cuộc đã nhìn thấy con rồi...

Lãnh Nhai như bị búa tạ đập trúng, toàn thân run rẩy dữ dội, tiếp đó đã nước mắt như mưa. Nam tử sớm đã trở nên máu lạnh, cũng đã định trước phải máu lạnh lúc này dứt bỏ hết mọi thứ, nhào vào lòng mẫu thân gào khóc, bộc lộ sự đau khổ và oán hận mười năm. Rất rất lâu...

- Bị người ta dùng kiếm đâm mù, hơn nữa từ vết thương vừa rồi thì thấy, hai con mắt không ngờ lại bị thương tổn giống y như nhau. Điều không thương tổn đến nhãn cầu, nhưng khiến người ta hoàn toàn mù lòa, độ khó quả thực không thể tưởng tượng nổi. Có thể làm được điểm này, Thiên Thần đại lục lại có mấy ai?

Bên tai loáng thoáng truyền tới tiếng khóc lóc của mẹ con, Diệp Vô Thần trầm tư trở về phòng của mình.

Khi hắn đi vào, Ngưng Tuyết vẫn vui trong chăn cũng vừa vặn mở mắt. Nàng vươn cánh tay mịn màng như bạch ngọc ra, dịu giọng nói:

- Ca ca, mặc y phục cho muội.

Diệp Vô Thần cười ha ha, đi tới bên giường cầm lấy y phục của nàng:

- Tuyết Nhi, muội thật là càng ngày càng lười.

- Bởi vì muội thích ca ca mặc y phục cho muội mà. -Ngưng Tuyết nhỏ giọng làm nũng nói. Sau đó thân thể nàng bị Diệp Vô Thần ôm từ trong ổ chăn ra, mặc vào từng món từng món y phục.

86. Chương 86: Hắc Thụ Lâm

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 86: Hắc Thụ Lâm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Tuyết Nhi, sáng nay ta phải ra ngoài một chút, lát nữa muối tới chơi với tỷ tỷ được không? –Diệp Vô Thần giúp nàng mặc váy xong, nhẹ giọng nói.

- Muối không thể đi với ca ca được ư? –Đôi mắt Ngưng Tuyết trông mong hỏi.

- Lần này không thể. Yên tâm đi, ca ca rất nhanh sẽ về.

- Vâng, vậy muối chờ ca ca trở về. –Diệp Ngưng Tuyết nghe lời gật đầu. Nàng tuyết đối sẽ không cho phép mình trở thành vật quần chân của hắn.

Sau khi ăn qua loa bữa sáng với Ngưng Tuyết, Lãnh Nhai rút cuộc cũng từ trong phòng đi ra ngoài. Khí tức của y hết thấy vẫn như thường, không nhìn ra bất kỳ dấu tích từng khóc nào, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Diệp Vô Thần của y rõ ràng đã ám áp hơn rất nhiều, thậm chí lộ ra ý cảm kích nhàn nhạt.

- Thân thể mẫu thân ngươi suy yếu quá mức, đây là do bốn ba đường dài, lại ăn uống không tốt, cộng thêm tâm tình uất ức gây nên. Nhưng cũng không hề có trở ngại quá lớn, tĩnh dưỡng nửa tháng là có thể bình phục thuyên giảm, hơn nữa sẽ không để lại di chứng. –Diệp Vô Thần nói:

- Ngoài ra, đến lúc đó ta sẽ bảo người thu xếp mẫu thân ngươi tới tiểu viện của phu nhân, giữa nữ nhân tuổi tác sản sản nhau càng dễ trao đổi, cũng có thể làm bạn.

Lãnh Nhai ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn hắn:

- Ta và mẫu thân ta là người Đại Phong Quốc, mà Thiên Long Quốc các người căm hận nhất là người Đại Phong Quốc, Diệp gia các người còn là gia tộc giết nhiều người Đại Phong Quốc nhất, người đối đãi chúng ta như thế, còn chưa nói người nhà các người có đồng ý hay không, người khác sẽ làm thế nào đối đãi các người.

- Hả? Không nhìn ra người hóa ra cũng không phải một kẻ quá ngốc. –Diệp Vô Thần vẻ mặt nghiền ngẫm nói. Bởi vì hôm nay hắn còn không chút lưu tình nói với y:

- Người còn quá non nớt.

- Hừ.

- Người yên tâm đi. Ta sẽ không để người ở lại Diệp gia, mà mẫu thân người vốn dĩ hẳn là người Thiên Long Quốc nhỉ.

Đồng tử Lãnh Nhai co lại, lạnh giọng nói:

- Người là có ý gì? Người làm sao biết?

- Ta đoán. –Diệp Vô Thần xoay người đi:

- Nhớ kỹ lời mình từng nói, trung thành với ta mười năm. Trong vòng mười năm này ta sai người làm gì người đều không được phép cự tuyệt. Ta đã trị khỏi mắt của mẫu thân ngươi, người đã không còn lý do để hoài nghi ta! Bây giờ, đi theo ta.

Lãnh Nhai không nói một lời đi theo phía sau.

Ra khỏi Diệp gia, một đường đi về phía đông, xuyên qua từng dòng người huyền ảo, đi thẳng một mạch đến cửa Đông Thiên Long Thành chưa từng tới, Diệp Vô Thần vẫn không dừng chân, mà xuyên qua cửa thành, tiếp tục đi về phía đông. Hắn từ đầu chí cuối không nói một câu, cũng không quay đầu, chỉ dùng ánh mắt không ngừng quét sang hai bên. Lãnh Nhai theo sát đằng sau, tương tự một chữ cũng không nói. Nhưng y lại biết từ cửa đông Thiên Long đâm thẳng về phía Đông sẽ tới một nơi thế nào. Cả Thiên Thần đại lục cũng không có mấy ai không biết, bởi vì nơi đó được công nhận là vùng đất cấm kỵ không thể tới gần.

Càng về phía đông, người càng thưa thớt. Mà con đường rộng rãi hai mươi năm trước lúc này đã biến thành một khu vực cỏ dại bao trùm, gần như không nhìn thấy dấu tích từng có người dẫm qua. Sau khi đi bộ một mạch về trước hơn hai giờ, một khu rừng rậm đen như mực xuất hiện ở trước mắt.

- Biết đây là đâu không? –Diệp Vô Thần rút cuộc đã mở miệng, hắn không dừng bước chân, vẫn không nhanh không chậm đi về trước.

Lãnh Nhai:

-

- Tên của khu rừng này đã bị lãng quên rồi. Cổ cây nơi này lúc trước đều là màu xanh như bình thường, trải qua hai mươi năm, hiện giờ biến thành loại màu đen xám này. Mà sâu trong khu rừng có một tòa Phong Ma Tháp vốn dĩ dùng để giam giữ phạm nhân cùng hung cực ác, nhưng từ sau khi giam giữ một người ở trong đó, nơi đây đã biến thành bộ dạng này. Mà sự chuyển biến đáng sợ ấy cũng khiến người ta không còn dám tới gần Hắc Thụ Lâm này nữa. –Diệp Vô Thần chậm rãi nói, chân càng không chút do dự, dường như hoàn toàn không biết rừng cây hắc đang tiếp cận chính là Hắc Thụ Lâm trong lời của hắn.

- Thiên Phật Chi Nữ! –Lãnh Nhai thấp giọng nói.

- Không sai, nếu ta dẫn ngươi tới Phong Ma Tháp, ngươi có dám tiến vào không? –Diệp Vô Thần lạnh nhạt nói, ngữ khí không hề có ý đùa giỡn nào cả.

- Dám!

Diệp Vô Thần quay đầu liếc xéo y một cái, lắc đầu nói:

- Mãng phu! Ngươi có biết bao nhiêu người thực lực hơn ngươi chục lần trăm lần sau khi đi vào đều chưa từng ra ngoài hay không. Nếu ngươi không có chút vượng bận nào, ngươi có thể liều lĩnh xông vào, cùng lắm thì là chết. Nhưng sau khi ngươi chết, mẫu thân của ngươi do ai chăm sóc đây?

Lãnh Nhai:

-

- Trước khi chưa chuẩn bị sẵn sàng để chết, đừng tùy tiện dùng tính mạng của mình để đặt cược. Bằng không, đừng cảm hơn nữa cũng chỉ là một mãng phu khiến người ta coi thường.

Đi từng bước về phía trước, Diệp Vô Thần rút cuộc bước vào mảnh Hắc Thụ Lâm ai ai cũng chùn bước, đã không biết bao nhiêu năm không có người tiến vào này. Lãnh Nhai cũng không hề sợ hãi đi theo đằng sau.

Nơi này yên ắng một cách quỷ dị, không có tiếng chim hót, không có tiếng thú gầm rống, thậm chí không nghe được cả tiếng gió. Một cỗ khí tức âm u nồng đậm lan tràn khắp nơi, dồn ép người ta không thở nổi.

- Tử Vong khí! –Diệp Vô Thần thì thào nói.

Hắn miễn dịch Thủy Hỏa Phong Lôi Thổ Tử Vong sáu hệ nguyên tố ma pháp, cũng có thể thao túng sơ bộ những nguyên tố này, đương nhiên cũng tương đối miễn cảm với Tử Vong nguyên tố. Tuy Tử Vong nguyên tố ở nơi đây rất mỏng manh, mỏng manh đến ngay cả sinh mạng con kiến cũng không cách nào đoạt đi trong thời gian ngắn, nhưng đích thật là Tử Vong khí không hề sai. Hơn nữa dựa theo lời đồn đãi thì thấy, càng hướng vào trong, Tử Vong khí hắc càng thêm đậm đặc, trung tâm tản ra Tử Vong khí, chắc hẳn chính là Phong Ma Tháp!

Mà cũng chính bởi Tử Vong khí mỏng manh nên cây cối nơi đây mới không bị đoạt đi sức sống, mà ngấm biến đổi trong hai mươi năm dần dần thích ứng với Tử Vong nguyên tố, đồng thời bị cải tạo thành loại màu đen xám chỉ Tử Vong nguyên tố mới có.

Diệp Vô Thần miễn dịch với tất cả Tử Vong hệ, đương nhiên sẽ không sợ Tử Vong khí nơi đây. Mà nồng độ Tử Vong khí nơi đây cũng sẽ không sinh ra bất cứ ảnh hưởng gì với Lãnh Nhai.

Ánh mắt Diệp Vô Thần như điện, quét qua mỗi một gốc cây trước mắt, dùng trí nhớ siêu phàm của hắn ghi nhớ vị trí sở tại của chúng, trong lòng lặng lẽ đếm khoảng cách mình từng đi qua.

Càng hướng về trong, không khí càng dồn ép kịch liệt. Rành rành là ban sáng, nơi đây lại dường như là chập tối màn đêm vừa buông xuống vậy. Bước chân hai người cũng không tự chủ bèn giảm chậm, không mong sẽ phá hủy sự yên ắng khiến người ta lo lắng ở nơi đây.

Một tiếng vang khê, Diệp Vô Thần giẫm lên một cành cây khô. Lùm cỏ màu đen trước mặt bỗng xao động, một con thỏ màu đen vọt ra cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất dưới sự che phủ của cây cối ở trước mặt họ.

Nơi đây không ngờ còn có cả động vật? Trong lòng Diệp Vô Thần hơn cảm thấy kinh ngạc. Sức sống của động vật còn lâu mới bằng thực vật, hơn nữa năng lực tái sinh so với thực vật càng yếu kém hơn nhiều. Trong cảnh Tử Vong khí ăn mòn trường kỳ sẽ dần dần bị đoạt sức sống, sau đó tử vong. Mà cực ít động vật có thể tiếp tục sống sót đã chứng minh chúng trời sinh có một năng lực kháng cự Tử vong nguyên tố, đồng thời di truyền năng lực này xuống, thậm chí trong di truyền bởi nguyên nhân tự nhiên mà trở nên càng rõ ràng.

- Nhũ danh của người là Tiểu Phong? –Diệp Vô Thần vẫn luôn trầm mặc đột ngột hỏi.

- Đúng. –Lãnh Nhai trả lời.

- Mẫu thân người họ Lãnh?

- Đúng.

- Phụ thân người họ Phong?

Bước chân Lãnh Nhai bỗng khựng lại, hai tay lặng lẽ nắm chặt, khí tức trên người trong nháy mắt cũng trở nên lạnh lẽo như đao.

87. Chương 87: Thăm Dò.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 87: Thăm dò.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Phong Triều Dương hẳn là phụ thân của người? Tuy rằng tuổi tác xem như có chút kinh người, nhưng ngoại trừ khả năng này, mọi cái khác đều bị ta nhất nhất phủ quyết. Có thể lấy đi vũ khí của Chiến Thần không hề thương tổn rời khỏi Đại Phong Quốc, cộng thêm sự lạnh lùng, xúc động, làm việc bất kể hậu quả, càng không muốn ở dưới người khác, thực lực không mạnh nhưng lại không có tâm cơ gì của người, không có khả năng là người dùng biện pháp khác đoạt được. Cho nên, người chỉ có thể là người thân của Phong Triều Dương. Về điểm này, hoàng đế Thiên Long chắc hẳn cũng nhìn ra được, cho nên y mới luôn muốn âm thầm bắt người. –Thanh âm Diệp Vô Thần lạnh nhạt giải thích, bước chân chưa hề dừng lại.

Hận quang trong mắt Lãnh Nhai lóe lên liên tiếp, sau khi cắn chặt răng, y rút cuộc đã đi theo.

- Người nhất định oán hận phụ thân của người. Bởi vì chưa từng có ai nghe nói Chiến Thần có hậu nhân. Xem ra, sự tồn tại của người và mẫu thân người không hề được thừa nhận, mà nếu ta không đoán sai, đôi mắt của mẫu thân người cũng bị phụ thân người tự tay chọc mù. Chứ nếu không, dấu người bị ép rời khỏi Đại Phong Quốc, người cũng chẳng cần phải hận phụ thân người như vậy.

- Y không phải phụ thân của ta, y không xứng!

Tách!

Sau một tiếng gầm thét là một tiếng vang khê, một giọt chất lỏng màu đỏ giữa kẽ ngón tay của Lãnh Nhai rơi xuống đất. Đó là móng tay của y đã đâm sâu vào thịt. Y vốn dĩ cho rằng rời đi Đại Phong Quốc là bắt

đầu thoát khỏi quá khứ, quên đi người kia, nhưng không ngờ vết thương cố gắng để quên lại bị Diệp Vô Thần hời hợt vạch trần.

- Y tuổi gần sáu mươi, mà người chưa tới hai mươi, nhưng người chỉ có thể là con trai của y mà không phải cháu trai. Bằng không, sẽ không có sự xuất hiện của người.

- Tuy ta không biết Phong Triều Dương rốt cuộc kiên trì cái gì, cũng không biết giữa các người rốt cuộc xảy ra điều gì nhưng trốn tránh là hành vi của kẻ nhu nhược. Ta hy vọng qua một khoảng thời gian nữa sau khi mẫu thân người khỏi hẳn, người có thể trở lại Đại Phong Quốc, dùng thời gian ba năm đi hoàn thành một việc cho ta.

Trong cơn trầm mặc dài đằng đẳng, trong Hắc Thụ Lâm chỉ còn lại tiếng bước chân đều đều của hai nam nhân. Nương theo họ tiến về trước, Tử Vong khí cũng càng lúc càng đậm đặc, vả lại cũng không còn động vật xuất hiện nữa. Đôi mày của Diệp Vô Thần cũng bắt đầu hơi nhíu chặt. Lại là trọn nửa giờ trôi qua, Lãnh Nhai một mực cúi đầu một câu không nói, không biết có nghe rõ Diệp Vô Thần nói lúc trước hay không, hay là đang vung vẩy muốn hay không muốn nghe mệnh lệnh đầu tiên Diệp Vô Thần truyền đạt cho y mà trở lại Đại Phong Quốc. Nội tâm y cảm kích hẳn, nhưng càng mâu thuẫn với vùng đất y vĩnh viễn không muốn bước chân vào nữa. Vì báo đáp ân tình của hắn, y nguyện ý trở thành gia bộc, hộ vệ, thậm chí có thể giết người cho hắn, đến tận khi ân tình trả hết, nhưng tuyệt không ngờ rằng hắn lại đề xuất muốn sai y trở về Đại Phong Quốc.

- Được rồi, chính là nơi này.

Diệp Vô Thần rốt cuộc dừng bước, ánh mắt rơi lên chân mình. Lãnh Nhai theo sát cũng ngừng chân, ánh mắt nhìn thoáng qua tử khí trầm lắng bốn phía, sau đó nghi hoặc nhìn hắn. Y một mực không biết hắn lần này dẫn y ra ngoài là định làm gì, cũng nhẫn nhịn không hỏi.

Tay phải Diệp Vô Thần vươn ra, lòng bàn tay lấp lánh hoàng quang mỏng manh, nương theo cổ tay hắn mọc lên, đất màu đen dưới chân hắn nổ ‘oành’ một tiếng, hình thành một chiếc hố nông nho nhỏ.

Lãnh Nhai giật nảy mình, bởi vì đây rõ ràng là ‘Thổ Bạo Thuật’ căn bản nhất trong Thổ hệ ma pháp.

Tận mắt chứng kiến sự vặn vẹo toàn của hắn, hiện giờ lại sử dụng Thổ hệ ma pháp. Hắn rốt cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu... Mà người thiếu niên tuổi tác còn nhỏ hơn mình này rốt cuộc là dựa vào cái gì mà có thành tựu như thế.

Diệp Vô Thần ngồi người xuống, tay trái vươn ra, Kiếm Thần chỉ hoàn đen nhánh hơi lấp lóe, một chiếc bọc màu trắng dài hơn nửa thước, được buộc chặt quỳ dị xuất hiện trong chiếc hố nông đó.

Lãnh Nhai chờ đợi, sau đó khẽ hô:

- Trữ Vật chỉ hoàn?

- Có vật này thì rất đáng kinh ngạc sao? –Diệp Vô Thần dùng tay gạt đất, phủ lên chiếc bọc màu trắng. Do cảnh vật nơi đây quá mức âm u, đất đai thuần một màu đen xám, nếu không nhìn kỹ vốn dĩ không nhìn ra đất nơi đây có gì khác biệt với nơi khác.

- Thiên Thần đại lục tổng cộng chỉ có ba chiếc. –Lãnh Nhai nói.

- Chỉ có ba chiếc? –Diệp Vô Thần ngây ngốc trong ngắn ngủi, sau đó khẽ ‘Ồ’ một tiếng. Nội tâm hung hăng khinh bỉ Sở Thương Minh một hồi: Trữ Vật chỉ hoàn vốn vụn vụn chỉ có ba chiếc không ngờ bị nói thành vật chẳng hiếm lạ gì... Ông không thêm, người khác đều thêm!

Diệp Vô Thần từng nghiên cứu qua chiếc Kiếm Thần chỉ hoàn có thể chứa đồ này, bởi chiếc chỉ hoàn màu đen này hẳn mơ hồ nhớ tới một loại lực lượng gọi là ‘Không Gian’. Loại lực lượng này là do bảy đại nguyên tố sau khi hoàn mỹ dung hợp mới có thể xuất hiện, mà muốn tạo nên dụng cụ chứa đồ như thế thì trước tiên ắt phải sử dụng Không Gian lực. Hoặc là một người đồng thời có đủ bảy đại nguyên tố tự nhiên, hoặc là bảy Ma pháp sư khác hệ sau khi có ăn ý tương đối mới có khả năng trong thời gian ngắn ngủi dung hợp thành Không Gian lực, đồng thời thông qua phương pháp đặc thù dùng loại dụng cụ nào đó chịu tải loại lực lượng này. Dùng nhẫn để chịu tải thì thành Trữ Vật Chỉ Hoàn, dùng khuyên tai chịu tải thì có thể trở thành Trữ Vật Nhĩ Hoàn.

Cho nên, độ khó khăn muốn xuất hiện một dụng cụ chứa đồ lớn tới cỡ nào.

Diệp Vô Thần kéo một sợi dây dài dài ra, buộc lên một gốc cây không tính là quá thô. Sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời một hồi, thấp giọng nói:

- Nơi đây thông thường sẽ không có người hoặc động vật xuất hiện, hơn nữa trong vòng bảy ngày hắc sẽ không mưa.

Nghi hoặc trong lòng Lãnh Nhai càng lúc càng sâu đậm, hoàn toàn không biết hắn đang làm gì.

- Được rồi, bây giờ ngươi về đi. –Diệp Vô Thần nói.

- Ngươi thì sao?

- Ta tùy tiện đi dạo.

- Vậy ngươi vì sao phải gọi ta theo ngươi ra ngoài.

- Sợ ở đây gặp phải bất trắc, cho nên dẫn một người phòng trước khỏi họa. Bây giờ xem ra là ta nghĩ nhiều, ngươi cũng có thể về rồi. –Diệp Vô Thần lạnh nhạt nói.

Lãnh Nhai xoay người, một lời không nói rời đi theo đường cũ. Diệp Vô Thần cũng không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi về phía trước, chỉ là bước chân lần này rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Mục đích hắn gọi Lãnh Nhai ra ngoài đương nhiên không phải vì ‘Phòng trước khỏi họa’ mà là thăm dò. Kết quả là, hắn đã thành công. Trong khi y dọc đường yên tĩnh đơn độc trở về, đủ để khiến Lãnh Nhai dựa theo lời hắn mà hiểu rõ một vài thứ.

- Chủ nhân, ngài muốn đi đâu? –Đây là thanh âm trong trẻo của Nam Nhi trong Nam Hoàng Kiếm.

- Thử đi xem Thiên Phật Chi Nữ kia.

- A!? –Nam Nhi kinh hãi thét một tiếng:

- Đừng mà chủ nhân, Thiên Phật Chi Nữ đó nghe nói rất đáng sợ.

Diệp Vô Thần cười khê một tiếng:

- Yên tâm đi, ta còn lâu mới định đi chịu chết, ta chỉ tới phụ cận nhìn thoáng qua mà thôi. Bởi vì mỗi lần nghe thấy cái tên ‘Thiên Phật Chi Nữ’ này, linh hồn ta liền sẽ có một chút ít xúc động. Ta nghĩ, hắn là dự cảm đặc thù của Linh hồn lực đặc thù của ta đưa ra ám thị. Cho nên, ta cần phải đi xem thử một lần.

- Vâng! Nói trước rồi đó, xem thử thì có thể, nhất định không thể tiến vào... Bằng không, bằng không Nam Nhi thật không có chỗ dựa dẫm rồi. –Nam Nhi khẩn trương tội nghiệp nói.

- Được, ta sẽ không lừa Nam Nhi đâu.

88. Chương 88: Đôi Mắt Khủng Bố.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 88: Đôi mắt khủng bố.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lại tiến về phía trước, nơi đây đã không còn cây cối và bụi cỏ. Tiến về phía trước nữa, cây cối thấp bé cũng đã nhìn thấy cực ít. Chỉ còn lại thưa thưa thớt thớt vài cây đại thụ chọc trời đâm thẳng chân mây đứng xếp hàng, càng tiến về phía trước thì cây cối cũng càng ngày ít, cũng càng ngày càng đen, càng ngày càng khô héo.

- Sự thay đổi của nơi này đều bởi vì một người – Thiên Phật Chi Nữ! Trong thời gian hai mươi năm một mình nàng lại dần biến khu rừng rậm trở thành bộ dáng này, và lại đằng đằng hai mươi năm không ăn không uống, đến giờ đều vẫn sống sót rõ ràng. Nàng thật sự là người sao? –Diệp Vô Thần nghi hoặc nói.

- Khẳng định không phải người rồi! Nói không chừng lại là Thần chạy tới Thiên Thần đại lục đó, hơn nữa là Thần nắm giữ Tử Vong lục. –Nam Nhi nhẹ nhàng hồi đáp.

- Thần? Chạy tới Thiên Thần đại lục? Có ý gì? –Diệp Vô Thần như nghe ra cái gì đó, nhú mày hỏi.

- Đúng thế, Nam Nhi chưa bao giờ nói dối. Thiên Thần đại lục là thế giới của con người, mà ngoài Thiên Thần đại lục còn có Thần Chi đại lục. Nơi đó là lãnh địa của Thần, sống ở đó đều là Thần, mỗi một người so với cường giả Thần giai của Thiên Thần đại lục đều phải lợi hại hơn đó.

Diệp Vô Thần:

- !!!

- Nam Nhi, những điều này ngươi làm sao biết được?

- Là trong trí nhớ vốn đã có. Ta vừa nghĩ nó liền tự mình xuất hiện.

- Nói tiếp đi. –Diệp Vô Thần nhướng mày hỏi. Hắn bỗng phát hiện mình dường như nghĩ thế giới này quá đơn giản, bởi vì hắn từ trong miệng Nam Nhi nghe thấy sự tồn tại của cái người ta gọi là ‘Thần’.

- Vâng... Chủ nhân thích nghe à? Vậy Nam Nhi nói tiếp nhé. Bất kể là Thiên Thần đại lục hay là Thần Chi đại lục, đều là bởi lúc Nam Hoàng Bắc Đế chiến đấu lực lượng quá lớn nên nổ tung hỗn độn mà sinh ra. Mà lúc Thần Chi đại lục hình thành do nằm ở đỉnh điểm hỗn độn linh khí cực cao, Thiên Thần đại lục nằm ở cuối hỗn độn cho nên tiên thiên thể chất người sinh ra ở hai đại lục này sẽ có khác biệt rất lớn. Người ở Thần Chi đại lục trời sinh đều sẽ có được Thần lực, so với người của Thiên Thần đại lục mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Vì để không đánh vỡ sự cân bằng của hai đại lục, khi Nam Hoàng và Bắc Đế biến mất từng lập ra quy tắc: “Người của Thần Chi đại lục nếu không có nguyên nhân đặc thù, tuyệt không thể tiến vào Thiên Thần đại lục, bằng không tùy thời sẽ chịu nguyên rửa tàn khốc! Mà khi Thiên Thần đại lục gặp phải đại nạn, Thần Chi đại lục còn phải ra tay cứu vớt, bằng không Thần Đế của Thần Chi đại lục sẽ chịu nguyên rửa tàn khốc.

Diệp Vô Thần:

- ... Là nguyên rửa ra sao?

- Điều này... Nam Nhi không biết. Dường như đủ mọi nguyên rửa đều có khả năng sinh ra. Chẳng hạn như: Thần lực hoàn toàn biến mất, không còn quay về được nữa, cũng có lẽ là không nhìn thấy nữa, cũng có khả năng là nam biến thành nữ, hoặc biến thành tảng đá, biến thành con thỏ... Nói chung đều rất đáng sợ.

- Vậy ngươi biết Thần Chi đại lục ở nơi nào không?

- Để tôi nghĩ xem... Không biết. Chủ nhân muốn đi nơi đó chơi sao? –Nam Nhi hỏi.

Diệp Vô Thần lắc đầu:

- Tùy tiện hỏi thử mà thôi.

Nếu Thần và Thần Chi đại lục thật sự tồn tại, vậy thì câu chuyện thần thoại năm đó Sở gia gia kể với những đứa trẻ kia chẳng lẽ lại là thần sao? Bởi vì khi đó trên mặt ông lộ ra vẻ hồi tưởng và nhớ mong. Bạch Dục Thần Sứ và Hắc Dục Thần Sứ đến từ Thần giới... Thần giới, có phải chính là Thần Chi đại lục mà Bạch Dục Thần Sứ và Hắc Dục Thần Sứ chính là người của Thần Chi đại lục sao? Dựa theo Nam Nhi nói, thời gian họ ở lại Thiên Thần đại lục đã quá lâu, có phải sẽ chịu nguyên rửa tàn khốc hay không.

Nguyên rửa!?

Bạch Dực...

Đại não Diệp Vô Thần phẳng phất như bị đâm khê một cái. Hắn khựng chân, sau đó ôm đầu, ngay cả hô hấp đều nín chặt lại. Hắn vững tin mình lúc này đã nghĩ đến điều gì đó, hơn nữa là tin tức cực kỳ quan trọng với hắn, nhưng lúc này mặc cho hắn nghĩ thế nào, có cố gắng nghĩ tìm về linh quang chợt lóe lúc trước thế nào đều chẳng ăn thua.

- Ta vừa rồi rốt cuộc nghĩ đến điều gì? –Hắn thất thần lẩm bẩm.

Hắn mơ hồ nhớ lại, khi đó Long Chính Dương từng nói qua với hắn một câu ‘Thần giới trong truyền thuyết có một loại thần khí...’, chẳng nhẽ sự tồn tại của Thần Chi đại lục ở Thiên Thần đại lục là chuyện ai nấy đều biết ư?

Xem ra mình đã vô ý bỏ sót rất nhiều thứ.

Một đằng vừa tán gẫu một đằng vừa tiến về trước với Nam Nhi. Diệp Vô Thần miệng lưỡi sắc bén lại nhiều lần bị Nam Nhi nói cho ngậm miệng không trả lời được... Bởi vì Nam Nhi này tuy thường xuyên sẽ nói ra một vài kỳ văn người khác không biết, nhưng một ít chuyện đứa bé ba tuổi đều biết nàng chưa chắc đã biết, nhằm rồi tỉnh rồi mù.

Lúc này, trước mắt không còn một gốc cây nào vẫn sống sót, toàn bộ chỉ còn lại thân cây khô héo đã chết đi lâu ngày nghiêng nghiêng ngã ngã. Mà trong tầm mắt, rốt cuộc cũng loáng thoáng xuất hiện mục tiêu lần này tới của hắn, đi thêm về trước trăm thước nữa, hắn rốt cuộc đi tới trước tòa tháp đã biến thành màu đen kịt.

Ngọn tháp trước mắt cao chừng năm mươi thước, chiếm diện tích không phải rất lớn. Mà chính ngọn tháp đen kịt này đã khiến cho cây cối trong phạm vi trăm thước toàn bộ chết khô. Nồng độ Tử Vong khí ở đây cũng đã đạt tới một mức tương đối đáng sợ. Một người bình thường cường tráng nếu dừng lại ở đây, không đến một giờ liền sẽ cảm thấy toàn thân mỗi một bụn rụn, cùng lắm hai giờ thì sẽ bị hoàn toàn mất đi sức sống.

Cửa tháp đen kịt đóng chặt, không nhìn thấy mảy may gì trong đó. Diệp Vô Thần đứng yên ở vị trí trước tháp khoảng mười thước, vẻ mặt thận trọng nhìn thẳng phía trước, đồng thời phóng ra tất cả Vô Thần lực, mở linh giác đến lớn nhất, thâm nhập vào cửa tháp ở phía trước, cẩn thận mà chậm chạp thăm dò vào bên trong.

- Nam Nhi, ngươi có cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn chằm chặp chúng ta hay không. Đôi mắt hệt như rắn độc. –Diệp Vô Thần tập trung tinh thần, phát ra thanh âm bình tĩnh.

- Hả? Không có mà? Nam Nhi không nhìn thấy đôi mắt nào mà? Đúng rồi chủ nhân, rắn độc là thứ gì vậy?

Diệp Vô Thần tắc tiếng, trực tiếp nhắm mắt không nói, cố gắng khuếch trương phạm vi linh giác của mình, tìm kiếm sự tồn tại của sinh mạng thể.

Nhưng mặc cho hắn nỗ lực thế nào đều không nhận được bất kỳ sự đáp lại nào. Hắn giữ vững lòng tin lại tiếp cận về trước một bước... Sau đó tiếp cận thêm một bước nữa, mãi đến khi hắn chỉ cách xa cửa đá kia một bộ.

Hoàn toàn phóng thích linh giác một lần cuối cùng, vẫn không hề có thu hoạch gì, ngay khi hắn chuẩn bị buông tha thì trong óc hắn bỗng chiếu lên một đôi mắt đen nhánh.

Đôi mắt đen nhánh, chính là đen thâm thúy như vậy, đáng sợ như vậy, thậm chí còn lấp lóe quang mang màu đen khiến người ta run rẩy. Đó phẳng phất như là đôi mắt của ác ma, mang theo một cỗ khí tức khủng bố như muốn nuốt chửng cả người hắn.

Trên cánh tay truyền tới cơn đau kịch liệt, Diệp Vô Thần hoảng sợ phát hiện, cánh tay mình lại tự động đây, hơn nữa là xoắn bện, phẳng phất như cánh tay muốn tự bẻ gãy vậy, nội phủ cũng bắt chợt bắt đầu đau đốn, ngũ tạng lục phủ trong cơn đau kịch liệt bắt đầu run rẩy, vặn vẹo... Hắn cực kỳ hoảng sợ, trong nháy mắt thu hồi linh giác, cảm giác đáng sợ đó cũng đồng thời biến mất không thấy, cánh tay rốt cuộc cũng buông lỏng xuống...

Diệp Vô Thần xoay người, dùng tốc độ nhanh nhất tháo chạy, tận đến khi lui ra xa trăm thước, hắn mới xoay người lại, đôi mắt nhìn chăm chú ngọn tháp cao đen kịt kia. Sau khi đi tới thế giới này, ngoại trừ một lần Ngưng Tuyết vì hắn liều lĩnh đi trộm trứng Thiên Liệt Điều ra, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy sợ hãi. Trái tim đập dữ dội, ngay cả sau lưng cũng đã bị mồ hôi lạnh thấm đẫm.

Chẳng trách nàng rõ ràng bị khóa vẫn có thể giết người, bởi vì đôi mắt của nàng có thể giết người. Nếu lúc này không phải do linh giác tiếp xúc đến ánh mắt nàng, mà là trực tiếp đối diện với đôi mắt nàng, có lẽ hắn đã bị đôi mắt đen nhánh đó xé thành thịt vụn. Đây rốt cuộc là lực lượng gì... Thiên Phật Chi Nữ, rốt cuộc là người thế nào, hay cũng là Thần?

89. Chương 89: Thiên Long Hoa Gia.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 89: Thiên Long Hoa gia.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Khi trở lại Diệp phủ cũng đã gần tới trưa, dọc đường hắn cực khổ suy nghĩ đi về, vô tình và phải không biết bao nhiêu người đi đường. Đi tới thư phòng của Diệp Thủy Dao, một hình bóng xinh đẹp đang tập trung tinh thần vẽ một chiếc lá sen xanh biếc, hắn tới hoàn toàn không hề phản ứng. Ngưng Tuyết thì yên tĩnh ngồi ở trên chiếc ghế mềm mại kia, nhàm chán đung đưa đưa đôi chân. Nhìn thấy hắn về, lập tức nhảy phắt một cái lao tới, sau đó vắt vèo trên người hắn không chịu xuống.

Diệp Vô Thần vỗ lên hông nàng vài cái sau đó ôm nàng lên, ngoái đầu gọi Diệp Thủy Dao:

- Tỷ tỷ, đói chưa?
- Không đói.
- Vậy tỷ tỷ muốn ăn chút gì không?
- Tùy.

Khi nói chuyện với Diệp Thủy Dao, ánh mắt Diệp Vô Thần đồng thời cũng chú ý tới động tác trên tay nàng. Hắn hơi nhíu mày, đặt Ngưng Tuyết xuống sau đó đi tới bên người Diệp Thủy Dao, duỗi tay cầm lên tay phải cầm bút của nàng.

Toàn thân Diệp Thủy Dao run lên, nhất thời lại quên quở trách hay giẫy thoát.

- Tỷ tỷ, tuy rằng bút pháp của tỷ tinh tế nhưng tinh tế quá mức ngược lại sẽ tạo nên những nét vẽ khô khan. Muốn vẽ ra hoa sen tự nhiên nhất thì phải dựa theo hoa sen trong lòng tưởng tượng để dùng bút pháp liên mạch lưu loát tự nhiên nhất, trôi chảy nhất. Bằng không, sẽ chẳng phải là hoa, mà là họa...

Diệp Vô Thần khẽ nắm tay Diệp Thủy Dao, cầm tay nàng uyển chuyển phác họa...

Hơi thở đến từ hắn, còn có độ ấm từ tay phải hắn truyền tới khiến trong lòng, trong đầu nàng hoàn toàn hỗn loạn, tận đến khi biến thành một mảnh trống trải. Nàng đã không nghe thấy hắn đang nói gì, cũng không nhìn thấy hắn đang làm gì. Mãi đến khi hắn dẫn theo Ngưng Tuyết rời đi, nàng mới từ từ hồi phục tinh thần. Mà trang giấy dưới bút đã nở rộ một bông sen kiều diễm ướt át.

Nàng thất thần ngồi lên ghế ở đằng sau. Tâm tình rất lâu không khôi phục bình tĩnh.

- Ta rốt cuộc làm sao thế... -Vỗ về ngực mình, nàng sâu kín tự hỏi.

Lúc này, chuyện Lâm gia Lâm Khiếu kết thân với Hoa gia Hoa Thủy Nhu trước đây ai ai cũng đều biết được trên dưới toàn thành thảo luận xôn xao, độ sôi nổi của nó phảng phất như đại sự chào mừng đất nước vậy. Diệp Vô Thần dẫn Lãnh Nhai một đường vừa xuyên qua dòng người, một đường rất có hứng thú nghe mọi người đàm luận. Lâm gia càng làm như vậy thì càng lộ rõ bọn họ đã loạn tâm thần. Diệp Vô Thần cười thâm: “Xem ra mình thật sự đánh giá quá cao Lâm Khiếu này.

Lãnh Nhai vẫn là vẻ mặt y hệt như đeo lên một tấm mặt nạ làm từ da người chết vậy. Phương hướng họ đi lần này vẫn là Hắc Thụ Lâm kia, mà lần này Diệp Vô Thần trước khi đi chỉ nói duy nhất một câu với y:

- Đi, đi đào hố, cắm vài thanh đao.

Khi họ trở về cũng đã gần hoàng hôn. Ánh mắt Lãnh Nhai nhìn về phía Diệp Vô Thần lúc này ít nhiều mang theo chút quái dị, không biết đại thiếu gia Diệp gia này rốt cuộc mắc phải bệnh gì, cả buổi sáng rảnh hơi thế nhưng lại đi tới khu rừng đen chim không buồn ỉa đó đào hố, còn nói một cách đẹp đẽ rằng để rèn luyện thân thể, bồi dưỡng tâm lý.

Ngày hôm sau, Lãnh Nhai càng thiếu chút nữa học máu.

- Đi, gánh hai gánh phân, càng nhiều càng tốt.

Nếu đối phương không phải từng cứu tính mạng y và mẫu thân y, sau đó lại chữa khỏi đôi mắt của mẫu thân y thì Lãnh Nhai ngay cả tâm đâm hấn vài đao đều có. Nhưng cuối cùng, y chỉ có thể cắn chặt răng, suốt con đường tối mặt gánh hai gánh phân đi theo đường sau Diệp Vô Thần, trên đường đi bốc mùi đến nỗi khiến người đi đường tới tấp tránh né. Dẫu với tâm tính của y, cũng hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, tốt xấu gì cũng phải che kín mặt mình lại.

Tầm chiều, Diệp Vô Thần rốt cuộc không hành hạ Lãnh Nhai nữa, mà thay bộ y phục không phải rất thu hút, rất khiêm nhường đi tới Hoa gia Thiên Long Thành.

Phủ trách của Hoa gia so với Diệp gia rõ ràng phải nhỏ hơn một cỡ, người cũng ít hơn Diệp gia rất nhiều. Người chủ quản trước mắt của Hoa gia chỉ có một người, đó chính là Hoa Chấn Thiên. Trái ngược với nhân khẩu thịnh vượng của Diệp gia, Hoa gia chỉ có thể dùng câu ‘Thảm không chịu nổi’ để hình dung. Thế hệ Hoa Chấn Thiên chỉ có một mình y là con trai độc nhất, mà khi y tới hơn ba mươi tuổi mới có một con gái. Nguyên nhân Hoa gia quá mức điêu tàn là bởi phụ mẫu y lia đời quá sớm, ngay cả thê tử của y cũng qua đời trong một lần bất trắc.

Hoa Thủy Nhu là con gái duy nhất, người thân duy nhất của Hoa Chấn Thiên. Cũng là điều gửi gắm duy nhất, sự thương yêu dành cho nàng đã tới mức cưng chiều.

- Nên làm thế nào để vào đây? –Lẳng lặng lượn vài vòng ở phụ cận Hoa gia, Diệp Vô Thần chống cằm trầm tư.

Giống như Diệp gia, thế gia quan lại chính trị khổng lồ như Hoa gia trên tay đều nắm giữ quyền lực to lớn, trọng binh nắm giữ càng có thể dưới một hiệu lệnh tạo nên cảnh phơi thây ngàn dặm. Nhưng họ lại phổ biến một thiếu hụt rất rõ ràng. Đó chính là những thế gia quan lại này tuy rằng không thiếu cao thủ, nhưng không hề có cao thủ đứng đầu nào. Ngay cả Âm Vệ Linh giai trong Diệp gia quyền thế có thể nói là lớn nhất cũng chỉ có một người. Bởi vì những cao thủ chân chính bình thường đều cuồng đại vì võ, không muốn đặt quan hệ với quan lại chính trị.

Mà tương phản với nó là một vài ma võ thế gia phân bố ở các khu vực của Thiên Long Quốc, họ tuy không có binh quyền nhưng võ hoặc ma là theo đuổi duy nhất, ai nấy đều đủ để lấy một địch trăm. Sự tồn tại của họ khiến người bình thường hướng về thậm chí sợ hãi, tuy môn đồ một ma võ thế gia có được không phổ biến nhiều lắm, nhưng Thiên Long hoàng thất lại không thể trêu chọc họ, mà họ tương tự cũng không dám trêu chọc Thiên Long hoàng thất. Với binh lực Diệp gia có thể sử dụng, tiêu diệt bất kỳ một ma võ thế gia nào đều chuyện dễ dàng, nhưng không thể nghi ngờ sẽ phải trả một cái giá hoặc nặng hoặc nhẹ. Binh quyền Hoa gia nắm giữ kém rất xa Diệp gia, nhưng nghe đồn Hoa gia có một đội ngũ thần bí tên là ‘Thiên Lôi Địa Hỏa’, tuy rằng chỉ có chưa đến ngàn người nhưng mỗi một người trong bọn họ toàn thân đều là Lôi Chấn Tử và Hỏa Độc Tử, khả năng phá hủy cực kỳ kinh người.

Diệp Vô Thần có thể ẩn giấu võ nghệ trong Diệp gia mà không bị phát giác, nên đối với việc lên vào Hoa gia đương nhiên cũng không có áp lực gì quá lớn, bằng không hôm nay cũng sẽ chẳng tới đây.

- ... Nhị tiểu thư nhà tôi vô cùng thích bức tranh đó, cầu xin ngài cho tiểu nhân bán kiến Hoa lão gia một lần đi.

Trước cửa Hoa gia, một người ăn mặc theo kiểu gia tộc đang liều mạng chấp tay cầu xin với thủ vệ canh cửa của Hoa gia. Trông dáng vẻ thì nếu hẳn hôm nay vẫn không hoàn thành nhiệm vụ, sau khi trở về tất nhiên sẽ bị trách phạt.

- Lão gia nhà chúng ta không có nhà! Ngài đã nói rồi, mặc kệ là ai tới mua đều sẽ không bán, người tốt nhất là về đi. –Thủ vệ nọ phát tay nói.

- Vị đại ca này, cho tiểu nhân bán kiến Hoa lão gia một lần thôi mà. –Người nọ vẻ mặt lấy lòng, đồng thời lén lút nhét vào tổng tay thủ vệ kia một đĩnh bạc rực rỡ ánh bạc.

Thủ vệ tỉnh bơ thu lấy, trên mặt gia tộc kia còn chưa lộ ra vẻ vui mừng thì đã nghe thủ vệ nọ nghiêm trang nói:

- Lão gia nhà ta thật sự không có nhà. Cho dù có, cũng sẽ không gặp tất cả những ai muốn mua tranh.

Gia tộc kia há hốc mồm, sau đó khóc toáng nói:

- Vị đại ca này, người cứ nói cho Hoa lão gia một tiếng, tiểu thư nhà ta sẵn lòng trả mười vạn lượng bạc mua bức tranh đó.

Mười vạn lượng!? Con số này khiến Diệp Vô Thần giật nảy cả mình, thậm chí những công tử tiểu thư nhà có tiền cũng quá phung phí, không ngờ lại dùng mười vạn lượng đi mua một bức tranh... Tiền cũng thật dễ kiếm nhỉ.

90. Chương 90: Tâm Của Thủy Nhu.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 90: Tâm của Thủy Nhu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Lão gia nhà ta đã nói, bao nhiêu tiền đều không bán. Người tốt hơn hết là về đi. –Giọng điệu của thủ vệ nọ rõ ràng có chút không kiên nhẫn.

- Hai mươi vạn, hai mươi vạn lượng!

Thủ vệ nọ trừng mắt, lắc tay, một quả cầu đen thui xuất hiện ở lòng bàn tay hắn:

- Lão gia nhà ta nói, nếu đánh không đi thì trực tiếp đưa hắn cái này.

Gia tộc kia bị quả cầu nhỏ đen thui dọa cho sắc mặt trắng bệch, gần như là lăn lê bò toài chạy về phía sau, sau khi lui đến ngoài mười thước mới kinh hoảng hô:

- Năm mươi vạn! Năm mươi vạn lượng còn không được sao...

Thủ vệ giận dữ, giơ tay làm động tác quăng ra, gia tộc đó lập tức như con thỏ chạy mất dạng.

Thủ vệ vẻ mặt đặc ý thu hồi Lôi Chấn Tử vào trong túi, sau phút yên lặng ngắn ngủi, hắn hung hăng phun một câu tục tĩu:

- Mẹ nó chứ, năm mươi vạn lượng mua một bức tranh... Sớm biết thế lão tử năm đó cũng học vẽ tranh.

Năm mươi vạn lượng bạc, đủ để một gia đình bình thường sống thoải mái hơn mười đời.

Cùng với lúc ai oán, hắn không phát giác được, một chiếc bóng màu trắng cách vị trí hắn hơn mười thước trực tiếp trèo tường qua. Mà cho dù lúc này hắn vừa vặn nhìn về phía đó, cũng chỉ cảm thấy có một bóng trắng vụt qua trước mắt, cũng lắm cho rằng mình hơi hoa mắt thôi.

Tính tình Hoa Thủy Nhu mềm mỏng dịu ngoan, tâm tính khiết như nước, nội tâm càng bảo thủ, tuân thủ nghiêm ngặt tất cả những chuẩn mực một cô gái nên có. Làm con gái, phải hiếu thuận nương tựa vào phụ mẫu. Làm mẫu, phải cương chiều hiền từ với con cái. Làm thê, phải ngoan ngoãn phục tùng với phu, hơn nữa vĩnh viễn không cần lo lắng nàng sẽ lạc lối phản bội. Cô gái như vậy là người được chọn làm thê tử hoàn mỹ.

Mà cũng bởi vì như thế, cho dù lòng nàng đã nảy sinh tình cảm với Diệp Vô Thần, thì cũng sẽ bị nàng mãnh mẽ áp chế, thậm chí sẽ cảm thấy mình đã mắc phải sai lầm rất rất lớn mà tự trách. Bởi vì nàng không thể có lỗi với phu quân tương lai phụ thân đã định cho nàng.

Mà Diệp Vô Thần cần làm chính là ép nàng đưa ra quyết định. Phương pháp trực tiếp nhất đương nhiên là ép nàng sa ngã. Một khi sa ngã trong tay một nam nhân, với tính tình của nàng, cả đời này đều sẽ không nghĩ đến nam nhân khác nữa.

Linh giác quét qua, vị trí nhân công của một nửa Hoa gia bị hắn thăm dò rõ ràng rành mạch. Như hắn dự liệu, Hoa gia ngay cả thủ vệ đều không có mấy người. Nhưng hắn đồng dạng cũng biết, nhưng gia tộc sai vật thoát nhìn như phổ thông này mỗi một người đều được dạy dỗ trở thành cao thủ sử dụng hỏa khí, ai dám xông vào, một Lôi Chấn Tử trực tiếp tiến bước.

Hoa Thủy Nhu ngồi ở trong khuê phòng của mình, không dẫn lòng nổi, nàng lại lấy bức 'Tĩnh Đế Liên Hoa' không biết đã xem bao nhiêu lần kia ra, nhẹ nhàng bày ra.

Bất kể là hoa sen kiều diễm hay là hồ nước xanh biếc và ảnh ngược trong nước đều là giống y chang, hệt như vật thật vậy. Tuy rằng kỳ cảnh hoa sen bung nở khi đó đã không thể tái hiện lại, nhưng bức tranh này vẫn là Thần tác khiến người ta than thở, hoàn mỹ đến không tìm ra bất kỳ khiếm khuyết nào.

Đã ngắm quá nhiều lần, nàng đã loáng thoáng biết được, nàng xem không phải là tranh, mà là ngụ ý khiến người ta tìm đập mạnh trong tranh, và khi nhìn thấy bức tranh này, trong đầu hiện lên thân ảnh đó. Ánh mắt và nụ cười nhạt phảng phất như vĩnh viễn đều vương nơi khóe miệng của hắn giờ phút nào cũng quanh quẩn lòng nàng, đuổi đi không được.

Nội tâm thiếu nữ chớm yêu vốn dĩ hắn là mê mang và thẹn thùng, nhưng nàng ngoại trừ những điều này, càng nhiều chính là chua xót và một cảm giác tội ác càng ngày càng lấn sâu.

Nàng một mực đều biết, phu quân tương lai của mình đã được quyết định vào sáu năm trước, nàng không cho phép mình động tâm với ai khác nữa. Tuy rằng nàng chưa bao giờ có loại cảm giác kỳ diệu với Lâm Khiếu như với Diệp Vô Thần, thậm chí ngay cả bộ dáng hắn thế nào đều không phải nhớ rõ ràng như vậy.

Nàng không nên nhận bức tranh này, càng không nên giao sáo ngọc của mình vào tay hắn. Nàng từng mấy lần muốn gọi nha hoàn cầm bức tranh này, vứt bỏ hoặc thiêu hủy. Nhưng mỗi khi lời muốn bật khỏi miệng, nàng đều nín nhịn thu hồi, bởi vì mỗi lần khi giao bức tranh vào tay nha hoàn, thì trong lòng nàng bỗng trở nên trống trải, phảng phất như mất đi thứ gì đó cực kỳ quan trọng, trong sự trống trải thậm chí còn có một sự sợ hãi vô danh. Vì thế, nàng lại đột ngột đoạt lại bức tranh, sau đó bảo nha hoàn ra ngoài.

Nếu không có bức tranh này, Hoa Thủy Nhu chỉ hơi có cảm giác với Diệp Vô Thần có lẽ sẽ cố gắng quên đi để nó dần dần phai nhạt. Mà Diệp Vô Thần chính là dùng bức tranh này, dẫn dắt tâm tư của thiếu nữ, trừ phi nàng thật sự vứt bỏ bức tranh, bằng không nó sẽ giống như ác mộng giờ phút nào cũng nhắc nhở nàng nhớ tới hắn, đến tận khi không thể quên.

- Đẹp không?

Một thanh âm bay bổng vang lên bên tai nàng, quen thuộc như mộng ảo. Hoa Thủy Nhu trong lúc thất thần khẽ ứng tiếng, sau đó bỗng bình tĩnh, bối rối xoay người lại, lại suýt nữa cùng nhau va mặt với một người, nàng thất thố lui ra sau vài bước, rốt cuộc nhìn rõ hấn, nhất thời không dám tin vào mắt mình:

- Là... Là chàng!

- Là ta, rất kinh ngạc ư? –Trên mặt Diệp Vô Thần lộ ra nụ cười mỉm đã hiện lên không biết bao nhiêu lần trong đầu Hoa Thủy Nhu.

Hoa Thủy Nhu loạn tâm thần, kinh hoảng hỏi:

- Chàng... Chàng vào bằng cách nào?

- Bởi vì muốn gặp nàng, cho nên ta đã tới đây, không phải nàng đang nhớ ta đấy chứ? Tiểu Nhu Nhu của ta. –Diệp Vô Thần cười nói, đồng thời thưởng thức nét mặt thất thố khiến người ta kinh diễm của nàng.

Cách gọi vô cùng thân thiết của Diệp Vô Thần khiến sắc mặt nàng đỏ bừng một hồi, tim cũng đập nhanh hơn rất nhiều. Nàng luống cuống tay chân giấu bức tranh ra đằng sau, gấp giọng nói:

- Ai... Ai nhớ chàng. Chàng mau ra ngoài đi... Nếu không thiếp sẽ gọi người đó, cha thiếp ông ấy rất lợi hại.

Nàng chưa từng ở chung một phòng như vậy với nam nhân ngoại trừ phụ thân nàng, hơn nữa nơi đây còn là khuê phòng chưa bao giờ bị nam tử bước chân vào.

- Cha nàng hiện giờ không hề ở nhà. Nghe thanh âm của nàng, dường như là đang lo lắng thay ta, có phải không? Yên tâm đi, cha nàng sẽ không trách ta đâu. –Diệp Vô Thần ngồi lên giường thơm thuộc về Hoa Thủy Nhu, khẽ ngửi mùi thơm dịu dịu sướng người đó.

- Chàng mau ra ngoài đi, bằng không thiếp gọi người thật đó. –Hoa Thủy Nhu lại lùi một bước, tâm trạng bối rối ai thấy đều thương.

Nụ cười trên mặt Diệp Vô Thần dần tan biến, hấn sâu kín thở dài, có chút cô đơn khẽ nói:

- Nàng ghét ta?

Thần sắc của hấn khiến Hoa Thủy Nhu càng thêm hoang mang không hiểu nổi, gần như là vô ý thức, nàng lắc đầu nói:

- Không...

- Vậy vì sao nàng luôn đuổi ta đi.

- Bởi vì... Nơi này là phòng của thiếp, người khác không thể vào.

- Phụ quân tương lai của nàng cũng không thể ư? –Diệp Vô Thần nhìn nàng, nghiêm túc nói.

Hoa Thủy Nhu trợn to đôi mắt trong suốt như pha lê, không biết đối đáp thế nào với câu nói bất ngờ này.

- Chỉ cần nàng bằng lòng, sau này nàng sẽ vĩnh viễn chỉ thuộc về Diệp Vô Thần ta, ai cũng không có cách nào ngăn cản. –Hấn khẽ cười, nhưng mỗi một chữ đều nói rành mạch như vậy, chém đĩnh chặt sắt, chân thật đáng tin như vậy.

Tim một lần nữa lại đập nhanh hơn, nhanh đến mức dường như lúc nào cũng có thể vọt ra ngoài. Loại cảm giác này không phải là sợ hãi, thậm chí nàng không rõ trái tim mình vì sao bỗng đập nhanh như vậy. Nhưng lập tức, nàng lại nghĩ đến hôn ước giữa Hoa gia và Lâm gia.

Nàng ra sức lắc đầu:

- Không, chúng ta không thể như vậy... Chàng, chàng còn không ra ngoài, thiếp sẽ kêu thật đấy.

91. Chương 91: Xâm Phạm.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 91: Xâm phạm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần nhướng mày, chậm rãi từ trên giường đứng dậy, vừa nhích chân đã xuất hiện bên người Hoa Thủy Nhu. Hoa Thủy Nhu chỉ cảm thấy một bóng trắng nhoáng lên trước mắt, thân thể mình đã bị ôm chặt dịu dàng, sau đó không biết bị mang đi phương nào...

- Bây giờ nàng còn muốn kêu không?

Ngồi ở trên chiếc giường mềm mại của Hoa Thủy Nhu, hắn ôm chặt thân thể Hoa Thủy Nhu lên hai đùi mình, hai tay vòng chặt chẽ vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Hoa Thủy Nhu lần đầu tiên bị một nam nhân ôm chặt phản ứng chừng mấy giây, ngay khi nàng muốn vùng vẫy tránh thoát thì Diệp Vô Thần trước lúc nàng phản kháng đã hôn lấy đôi môi mềm mại của nàng, sau đó ngất ngây chiếm lấy vị thơm ngọt trong miệng nàng. Ngoại trừ Ngưng Tuyết, đây là lần đầu tiên nhắm nháp hương vị làn môi của một thiếu nữ, nhất thời hắn dần ngất ngây vào trong đó, hôn càng lúc càng càn rỡ.

Trong đầu Hoa Thủy Nhu hoàn toàn trống rỗng, đôi mắt như pha lê trơn to không hề có tiêu cự, trong nháy mắt hết như bị cướp đi hồn phách không chút nhúc nhích mặc cho hắn xâm phạm. Khi Diệp Vô Thần rốt cuộc không nở rời khỏi làn môi thơm của nàng, nàng vẫn ngơ ngác nhìn hắn vào hắn, trong đôi mắt ngân ngấn nước mắt.

Cuối cùng, tay nàng từ từ buông xuống, tựa vào ngực Diệp Vô Thần khẽ nức nở, trong khi nức nở hơi run rẩy đôi vai của mình. Nàng giống như một thiếu nữ làm chuyện sai, chỉ có thể dùng tiếng khóc nghẹn ngào để trút hết cảm giác tội ác và ủy khuất đang dâng lên trong lòng nàng.

Nụ hôn đầu của thiếu nữ dưới tình huống không chút chuẩn bị cứ thế bị hắn đoạt mất, ngoại trừ ủy khuất và tội ác, trong lòng nàng còn có sự mất mát trống rỗng, bởi vì nàng đã mất đi thứ quý giá nhất của thiếu nữ. Lúc này, nàng đã quên nàng còn nằm trong ngực một nam nhân, mà chính nam nhân ấy đã cướp đi nụ hôn đầu của nàng, khiến nàng cảm thấy mình không còn thuần khiết, không tỳ vết nữa.

Trước ngực bắt đầu truyền tới sự ẩm ướt càng lúc càng rõ ràng, cho hắn biết nước mắt của thiếu nữ này đã có thể xưng là 'tràn lan'. Hắn không nói gì, cứ thế dịu dàng ôm nàng, để mặc nàng thích ứng trở thành một thiếu nữ đã không còn nụ hôn đầu.

Chỉ là, đây hiển nhiên là một quá trình khá đông dài. Thân thể thiếu nữ mềm mại cọ xát thậm chí khiến hắn hơi có chút phản ứng. Khi nàng rốt cuộc đã ngừng khóc, Diệp Vô Thần dùng tay nhón chiếc cằm tinh xảo của nàng, nhẹ giọng nói:

- Hết khóc rồi à? Vậy thì thêm một lần nữa nào.

Thân thể hắn nghiêng về trước, lại bao phủ lên đôi môi mềm như hai cánh hao đào kia, một cánh tay lại lẳng lặng dời đến trước ngực nàng, bóp lấy bộ ngực vểnh cao ấm nóng của nàng, cảm giác êm ái mềm mại đầy tay. Thiếu nữ mười sáu tuổi có quy mô như thế đã là tương đối khả quan rồi.

Hoa Thủy Nhu lại lần nữa gặp phải công kích đột ngột rốt cuộc dùng sức vùng vẫy, nhưng thân thể đã khóc không còn sức lực bất kể làm thế nào đều không thoát khỏi cái ôm của hắn. Diệp Vô Thần không đếm xỉa tới sự vùng vẫy của nàng, nhắm nháp kỹ càng hương vị của nàng, tay cũng khẽ vân vê ngực, cảm nhận sự ấm áp như ngọc và tiếng tim đập rộn ràng. Đôi tay nhỏ không ngờ đánh vào ngực hắn mềm nhũn không có bất kỳ lực lượng nào, mãi đến khi cuối cùng không còn chút sức lực, vô lực tựa vào ngực hắn.

Hoa Thủy Nhu ngừng vùng vẫy, như một chú cừu chờ thịt mặc cho Diệp Vô Thần mút lấy nước miếng trong miệng nàng, ngay cả bàn tay xấu xa xâm phạm ngực nàng cũng không còn kháng cự nữa. Chỉ có đôi mắt vẫn luôn tuôn rơi nước mắt ủy khuất. Mãi đến khi nàng sắp nghẹt thở, hần mới nhẹ nhàng tách đôi môi mềm mại rời khỏi hần, sau đó để đầu nằm lên ngực hần, nhắm mắt, lẳng lặng nghe tiếng tim đập của hần.

- Đừng khóc mà, khóc nữa sẽ biến thành con mèo mít ướt đấy. –Diệp Vô Thần dịu dàng xoa về phía mặt nàng, xoa đến khi tay ướt đầm. Thiếu nữ chịu ủy khuất cực lớn ấy đã trút hết toàn bộ nước mắt tích tụ trong khoảng thời gian này ra ngoài.

- Vì sao chàng luôn khi dễ thiếp. –Nàng khẽ líu ríu, trong thanh âm loáng thoáng mang theo tiếng thút thít.

- Bởi vì cả cuộc đời nàng đã định trước phải bị ta khi dễ, hơn nữa chỉ có thể là mình ta khi dễ nàng. –Diệp Vô Thần vuốt ve đầu nàng nói.

- Nhưng, thiếp đã có hôn ước...

- Vậy nàng nguyện ý vì ta, làm trái hôn ước này không? –Diệp Vô Thần cúi đầu thì thầm, thanh âm mềm mỏng gần như không thể nghe thấy.

Một bàn tay nhỏ của Hoa Thủy Nhu nhẹ nhàng di động trước ngực hần, dùng thanh âm như nói mê hồi đáp:

- Mấy ngày nay, thiếp vừa nhắm mắt, nghĩ đến đều là chàng... Thiếp nhất định đã trúng bùa mê của chàng rồi, đúng không? Bây giờ chàng lại như vậy với thiếp, thiếp ngoại trừ theo chàng, còn có thể theo ai...

Một cô gái quá đổi bảo thủ, đây cũng là điểm Diệp Vô Thần tán thưởng nàng nhất. Vì thế, hần lợi dụng sự bảo thủ của nàng, ép nàng đưa ra quyết định.

Hần thỏa mãn nở nụ cười:

- Như thế mới ngoan. Ta nói rồi, chỉ cần nàng nguyện ý, sau này nàng sẽ vĩnh viễn thuộc về Diệp Vô Thần ta. Cha nàng sẽ đồng ý, Lâm gia cũng sẽ đồng ý. Đừng nghĩ nhiều nữa, càng đừng lo lắng gì cả, hết thấy đều giao cho ta, sau này nhớ trong lòng cũng chỉ có thể là ta, biết chưa?

- Vâng... –Nàng khẽ khàng ứng tiếng, ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ.

- Chàng... Bỏ tay ra trước được không? –Hoa Thủy Nhu đỏ mặt. Bàn tay luôn nhào nặn ngực phải nàng như có ma lực khiến toàn thân nàng từ từ phát nhiệt, trước ngực dường như có thứ gì đó đang lẳng lặng ưỡn thẳng.

- Được.

Diệp Vô Thần dời tay đi, Hoa Thủy Nhu còn chưa kịp lặng lẽ thở phào một hơi thì tay hần trong lúc nàng không chút chuẩn bị chẳng biết khi nào đã luồn vào cổ áo nơi lồng ngực của nàng, không chút ngần trở bóp một bên ngực nàng vào trong tay, cẩn thận thưởng thức.

Hoa Thủy Nhu ‘Ùm’ một tiếng, khắp toàn thân vốn đã vô lực càng thêm mềm oặt, như muốn hòa tan vậy. Nàng khó chịu nổi uốn éo cơ thể, cảm giác kỳ dị khiến cõi lòng nàng luôn ở trong hỗn loạn, nhưng nàng lại không kháng cự. Trong tích tắc nàng rốt cuộc bị hần chinh phục, nàng đã không biết kháng cự lại hần, mà chỉ ngoan ngoãn tận khả năng.

- Ngực của Tiểu Nhu Nhu rất mê người, khiến ta không nỡ tâm buông ra... Có thể mỗi ngày đều để ta thưởng thức như vậy không? –Diệp Vô Thần cúi đầu nói, hai ngón tay nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên.

Hoa Thủy Nhu toàn thân run run, càng không dám ngắt đầu, chỉ dùng thanh âm như muỗi kêu nói:

- Thiếp sau này chỉ thuộc về chàng, chàng muốn thế nào với thiếp đều được.

Một tay khác của Diệp Vô Thần kéo chiếc váy dài thuật của nàng lên, lộ ra hai cặp đùi nhỏ như chạm ngọc. Tay hần áp lên đùi nàng, sau đó vén váy từ từ hướng lên trên, vuốt tới vuốt lui lên cặp đùi bóng loáng mịn màng của nàng.

Hoa Thủy Nhu khấn trương cả người căng cứng, hai đùi theo bản năng cũng khép chặt lại, áp chế tim đập rộn ràng chờ hấn xâm phạm vào cấm địa sau cùng. Nhưng bàn tay kia một mực hưởng thụ sự nhả nhùi của đùi nàng, không hề tiến thêm bước nào nữa.

Địu dàng an ủi duy trì rất lâu, Diệp Vô Thần rốt cuộc buông tha thiếu nữ ngoan ngoãn nhu nhược này, đem nàng toàn thân không còn một chút sức lực ôm lên chiếc giường đằng sau. Hôn nhẹ lên môi nàng một cái, Diệp Vô Thần cười nói:

- Nghỉ ngơi cho tốt, ta chờ cha nàng trở về. Chờ khi ông ấy trở về, ta sẽ cầu thân với ông ấy.

Hoa Thủy Nhu khẽ gật đầu, ánh mắt luôn di dời theo hấn, mãi đến khi hấn rời khỏi tầm mắt mình.

Trong căn phòng trống trải chỉ còn lại một mình nàng, đã chiếm giữ nơi này không biết bao nhiêu năm như nàng lúc này lại có một loại mất mát cùng cô đơn chưa bao giờ có. Bởi vì nàng lúc này đã không còn là một mình, trong lòng cũng không còn vướng bận gì nữa. Trong khoảnh khắc hấn rời đi, nàng rất muốn gọi hấn bảo hấn đừng rời xa mình...

92. Chương 92: Không Ắm (uống Rượu Chay).

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 92: Không ắm (uống rượu chay).

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đại cáo công thành, hết thấy đều thuận lợi như trong dự liệu. Nếu lúc trước không thuận lợi như vậy, hấn ngược lại sẽ nảy sinh hoài nghi với năng lực nhìn thấu của mình. Ngày ấy Long Dận muốn hấn thi vẽ với Lâm Khiếu, hấn đã tặng tranh, Long Dận bảo bọn hấn thi tiêu, hấn liền thổi tiêu. Nếu khi đó Long Dận bảo bọn hấn ngâm thơ làm câu đối, hấn cũng sẽ cố ý kéo thêm cả Hoa Thủy Nhu vào, ‘quả’ ngày hôm nay đương nhiên phải dựa vào ‘nhân’ gieo xuống ngày hôm đó.

Diệp Vô Thần thần không biết quỷ không hay lên vào trong chủ sảnh Hoa gia, sau đó tự pha một ăm trà cho mình, ung dung chờ đợi Hoa Chấn Thiên trở về.

Hoa Chấn Thiên không để hấn chờ quá lâu, nửa giờ sau, phía cổng truyền tới thanh âm thị vệ hô ‘Lão gia’, sau đó là tiếng bước chân dậm đất rõ ràng vang lên. Diệp Vô Thần đặt chén trà trên tay xuống, đứng dậy đi đến cửa chủ sảnh, xông về phía Hoa Chấn Thiên vừa vịn đi về phía này, hô:

- Hoa tiên bối, văn bối tới xin rượu ngài đây.

Mắt trâu của Hoa Chấn Thiên trợn trừng, đối với sự xuất hiện của hấn không hề có phòng bị, sau đó lập tức cười ầm như sét đánh:

- Được! Tiểu tử khá lắm! Lão tử còn sợ người quên mất lời đáp ứng khi đó rồi, suýt nữa không nhìn được tới nhà bất người. Đã lâu không có ai dám đối ăm với lão tử một trận, nếu người đã chủ động đưa đến cửa, coi chừng lão tử chuốc người đến cả mẹ ruột đều không nhận ra, ha ha ha ha...

Diệp Vô Thần tới đã khiến Hoa Chấn Thiên hưng phấn rõ ràng. Bởi vì theo như lời y, thật sự đã rất lâu không có ai dám uống rượu cùng với y, tửu lượng của Hoa Chấn Thiên lớn đến kinh người, thậm chí có tin đồn tửu lượng của y là không đáy. Mà người uống rượu với y đương nhiên phải uống say, đối với người chối đẩy không thể uống thêm sẽ phát cáu, lâu dần đã không còn ai dám uống rượu với y nữa, Hoa Chấn Thiên khát rượu như mạng mỗi ngày chỉ có thể tự châm tự uống thôi.

Hai thủ vệ trông cửa và đám gia bộc luôn bận việc ở trước đại viện toàn bộ đều trợn tròn mắt, vẻ mặt như thấy quỷ. Bởi vì bất kể là mắt trái hay mắt phải của họ đều không nhìn thấy Diệp Vô Thần làm thế nào đi vào... Chẳng nhẽ từ dưới đất chui ra sao?

Vang lên hai tiếng nặng nề, Hoa Chấn Thiên tự mình xách hai bình rượu lớn đặt mạnh xuống đất, sau đó toét miệng cười hắc hắc không ngừng:

- Tiểu tử Diệp gia, người muốn rượu gì?

Đều tự lấy ra rồi mới hỏi ta, không cảm thấy quá muộn ư? Diệp Vô Thần ngấm ngầm nhún vai, sau đó mỉm cười nói:

- Đối ẩm với người phóng khoáng như Hoa tiên bối, đương nhiên phải uống rượu mạnh nhất rồi.

Hoa Chấn Thiên nghe thấy thế liền cười ha ha, Diệp Vô Thần cách y quá gần bị tiếng cười của y làm cho hai tai vang lên lũng bùng, không khỏi thẫn vì lỗ tai của Tiểu Nhu Nhu hẳn vừa mới chiếm được mà đau lòng:

- Tiểu tử được lắm, ta phát hiện ta càng ngày càng thích người. Hai bình rượu này chính là rượu mạnh nhất Hoa Chấn Thiên ta cất giữ - Anh Hùng Túy, người có vừa lòng không?

Hoa Chấn Thiên rất thất vọng khi nhìn thấy Diệp Vô Thần mỉm cười gật đầu, đối với hai bình rượu lớn như vậy không ngờ lại chẳng chút động lòng, một tí tí sợ hãi đều không lộ ra. Sau khi thất vọng, càng là cao hứng gần như muốn nhe răng toét miệng, ánh mắt nhìn về phía Diệp Vô Thần cũng nóng bỏng hơn rõ ràng, phảng phất như nhìn thấy một con mồi mê người — chẳng nhẽ tiểu tử này chẳng những có tướng mạo, thân thủ giỏi, tài hoa khá... Tóm lại cái gì cũng tốt, còn có cả tửu lượng tốt? Mẹ nó chứ, đây mới gọi là toàn tài! Thằng nhãi Lâm gia kia uống hai bát đã gục thì tính là cái rắm!

Diệp Vô Thần dùng mũi tùy tiện ngửi qua đã biết thứ rượu có cái tên vang dội ‘Anh Hùng Túy’ thực ra so với Nhị Oa Đầu hẳn biết cũng chỉ mạnh hơn một chút thôi.

Hai người ngồi đối diện nhau, sau đó ‘cạch cạch’ hai tiếng, hai chiếc bát to cỡ đầu người bị Hoa Chấn Thiên quăng lên bàn. Trên bàn ngoại trừ hai cái bát lớn này cũng không còn thứ gì khác, Hoa Chấn Thiên là muốn uống chay với hắn — không có bất kỳ đồ nhắm nào.

Dùng bát lớn uống rượu, ngày trước Diệp Vô Thần cũng chỉ từng thấy qua trên Tinh Viện hoặc là trong tiểu thuyết. Mà cho dù là ở Thiên Long Quốc, dám dùng thứ này uống rượu tuyệt đối cũng không có mấy ai. Một là chẳng có mấy ai có tửu lượng và quyết đoán như vậy, hai là... Dụng cụ để uống này thật sự quá mất lịch sự, quả thật làm mất tâm tình thưởng thức. Có điều đối với Hoa Chấn Thiên mà nói, y cần là uống rượu chứ không phải thưởng thức rượu.

Một tay Hoa Chấn Thiên xé giấy niêm phong, hương rượu nhất thời phả vào mũi. Còn chưa bắt đầu rót rượu, thì cửa đại sảnh truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhàng, lại là Hoa Thủy Nhu nghe thấy thanh âm phụ thân trở về, sau khi do dự hồi lâu rốt cuộc không đành lòng nổi đi ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy Diệp Vô Thần và y sắp bắt đầu đối ẩm.

Đối diện với ánh mắt mang theo ý khiêu khích rõ ràng của Diệp Vô Thần, Hoa Thủy Nhu bỗng chốc nghĩ đến lúc trước bị hắn xâm phạm khắp cả trên dưới, khuôn mặt nhất thời trải đầy mây đỏ, một mạch lan xuống chiếc cổ trắng muốt. Trong sự thẹn thùng san thêm vài phần quyến rũ động lòng người. Diệp Vô Thần không khỏi thẫn than, nữ nhân cực phẩm như vậy nếu thật sự buông tha sẽ là tiếc nuối lớn nhất đời mình.

- Cha, người đã về. – Cô con gái ngoan này cúi đầu, nhút nhát lo lắng lên tiếng, nàng không biết nam tử đã tiến sâu vào trong nội tâm mình có phải đã cầu thân với cha nàng rồi hay chưa.

- Ha ha, con gái ngoan, tới đúng lúc lắm. Cha con nhiều năm như vậy rốt cuộc đã gặp được một tiểu tử không sợ chết, mau tới đây rót rượu cho chúng ta, lão cha con hôm nay nói kiểu gì cũng phải thống khoái một phen.

Nhìn bàn rượu trống trơn ngoại trừ hai chiếc bát lớn ra, Hoa Thủy Nhu chớp chớp mắt nói:

- Cha, hai người bây giờ muốn bắt đầu uống à?

- Đương nhiên! –Hoa Chấn Thiên vỗ vỗ bụng, bộ dạng như không thể chờ thêm nữa.

- Nhưng, bát lớn như vậy... Chàng... chàng... -Hoa Thủy Nhu áp a áp úng, đôi mắt thỉnh thoảng len lén nhìn về phía Diệp Vô Thần. Tửu lượng của phụ thân mình nàng sao lại không rõ ràng, nàng không khỏi bắt đầu hồi hộp thay cho Diệp Vô Thần. Hơn nữa hôm nay phụ thân nàng rõ ràng muốn uống chạy, ông tuy rằng chịu nổi, hơn nữa mỗi lần đều hô to sáng khoái, nhưng người bình thường tuyệt đối khó có thể chống chịu... Tổn thương thân thể ngược lại là thứ yếu.

Hoa Chấn Thiên nheo mắt trâu, cười hắc hắc:

- Con gái ngoan, nhiều năm như vậy con vẫn là lần đầu tiên quan tâm người khác như thế đấy. Yên tâm đi, cha nhìn ra rằng, tiểu tử này tuyệt đối không phải kẻ biết chịu thiệt, trông nụ cười gian kia của nó thì biết ngay tiểu tử này vốn dĩ không định để cha chuốc say, ngược lại là muốn chuốc say cha... Hắc hắc! Lão tử thật không tin người có bản lĩnh này.

- Hoa tiền bối quá lời rồi, văn bối tửu lượng thấp kém, đâu dám so đo với Hoa tiền bối, lần này là đáp lại ước định mà tới, chỉ e là phải nằm bò về rồi. –Diệp Vô Thần tràn đầy tươi cười nói, vẻ tươi cười đó khiến Hoa Chấn Thiên suýt nữa có xúc động muốn đập hấn một trận... Đây là nét mặt lo sẽ nằm bò mà về của người ư!!

Hoa Thủy Nhu len lén liếc Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần nhếch mép, tặng cho nàng một nụ cười an tâm. Hoa Thủy Nhu quay đầu như chạm phải điện, lại len lén liếc qua vẻ mặt của phụ thân, chỉ e bị ông nhìn thấy sự khác thường giữa mình và Diệp Vô Thần. Tuy trái tim và con người của mình đều đã quyết định vĩnh viễn thuộc về hắn, nhưng trong lòng thiếu nữ bảo thủ đến tột đỉnh này vẫn còn sót lại chút ít cảm giác tội ác vì đã len lén ăn trái cấm.

93. Chương 93: Quá Đã.(1 2)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 93: Quá đã.(1 2)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Chiếc bát lớn trước mặt hai người rót cuộc được rót đầy, Diệp Vô Thần hai tay nâng bát, rượu trong bát từ đầu chí cuối vẫn bình lặng không gợn sóng, càng không có một giọt tràn ra:

- Văn bối lần đầu tiên uống rượu với Hoa tiền bối, nên trước tiên kính Hoa tiền bối một bát, bát đầu tiên, văn bối xin uống cạn để kính!

Nói xong, hắn ngửa cổ, rượu lặng im trôi xuống, trong tích tắc đã trút hết toàn bộ vào trong họng, không có một tia vãi ra, khiến cõi lòng Hoa Thủy Nhu đang nhìn nhảy rộn lên. Khi Diệp Vô Thần đặt bát xuống, trong bát đã chẳng còn thừa giọt nào, mà sắc mặt hắn vẫn như thường, không ngờ một chút đỏ mặt đều không có, khóe miệng thậm chí còn mang theo một nụ cười như có như không.

Cổ hơi cay đỏ từ họng chảy vào trong dạ dày, sau đó bị Vô Thần lực hơi hột hóa giải, Diệp Vô Thần hoàn toàn chẳng khác nào uống một bát nước xuống.

- Được! Sáng khoái! –Hoa Chấn Thiên vỗ bàn, tán thưởng một câu, sau đó tương tự cũng bưng bát lên ‘Ứng ực’ sung sướng một hồi, sau đó đặt bát xuống, như vẫn thềm thường lau mép, toét miệng cười ngây dại:

- Tiểu tử, người càng lúc càng hợp khẩu vị với lão tử. Con mẹ người sao không sinh sớm hai mươi năm, lão tử nhất định sẽ kết bái huynh đệ với người, có điều bây giờ xem ra dường như không kết bái được... Hắc hắc hắc. Được rồi, tiếng tiền bối này của người lão tử xin nhận, ngày đó bảo người gọi ta một câu ‘lão Hoa’ người cứ coi như ta nói đùa.

Hoa Chấn Thiên ngấm ngấm nhe răng... Tiểu tử được lắm, không ngờ lẳng lặng của mắt con gái ngoan của ta. Các người mắt đi mày lại thật coi ta là kẻ mù sao!

Tuy sớm đã nghe quen giọng điệu thô lỗ của phụ thân, Hoa Thủy Nhu vẫn là có chút không thích ứng muốn che tai lại. Nàng lại nghiêng bình rượu đổ đầy bát giúp hai người. Diệp Vô Thần lập tức lại nâng bát lên, vô cùng thân thiết nói:

- Văn bối lần đầu tới Hoa gia, hẳn phải tận hết đạo làm khách, cho nên để văn bối kính tiền bối một bát nữa.

- Ha ha, được. –Hai người giờ bắt cùng nhau một cái, sau đó đồng thời uống một hơi cạn sạch. Cách uống này đủ để khiến những kẻ cầm chén nhỏ đặt xuống nhắm rượu từng miếng từng miếng nhìn đến trợn mắt há mồm.

Hoa Chấn Thiên ghét nhất chính là thói chối đây đẩy trên bàn rượu, bởi loại chuyện này không biết bao lần y đã tức giận lật đổ bàn, sự ‘nhiệt tình’ của Diệp Vô Thần khiến lòng y hô to sướng khoái, hơn nữa thấy bộ dạng hân hạnh không đỏ tím không rộn, xem ra tửu lượng cũng không phải lớn bình thường. Trong lòng y không khỏi thầm hận sao không sớm gặp được tiểu tử này, đời người mất đi bao nhiêu lạc thú mà.

Nhưng y rất nhanh liền sẽ biết hậu quả của việc quá sung sướng này.

Rượu lại đầy tràn, thì đã bị Diệp Vô Thần không thể chờ đợi nâng chén:

- Ngày trước văn bối dùng phương pháp không được quang minh may mắn thắng Hoa tiền bối một lần, văn bối vẫn luôn lòng mang áy náy, đành lấy bát rượu này bồi tội với Hoa tiền bối, mong Hoa tiền bối chớ để trong lòng.

Hoa Chấn Thiên vểnh râu, mắt vui nói:

- Cái gì mà phương pháp không được quang minh lỗi lạc, người có thể thắng ta thì đó là bản lãnh của người, lão tử cũng thua tâm phục khẩu phục, người nói lời này ta không cao hứng! Rượu này phải phạt, nào, uống!

Bát rượu nâng lên, hạ xuống, sau đó lại được rót đầy.

- ...Hôm đó may mà có Hoa tiền bối trợ giúp, văn bối mới có thể hoàn thành bức ‘Tĩnh Đế Liên Hoa’ kia chiến thắng Lâm Khiếu Lâm gia, bát này vẫn do văn bối kính, bày tỏ lòng biết ơn.

Vì thế, hai người lại nốc một bát xuống bụng.

Nốc xuống liền tiếp bốn bát, khi Hoa Chấn Thiên đặt bát rượu xuống thì mắt cũng hoa lên. Rượu mạnh như vậy, bát to đến thế, người thường có thể uống một bát cũng đã đỡ dần tột cùng rồi, có thể cùng Hoa Chấn Thiên uống trực tiếp hai bát chỉ đếm trên đầu ngón tay, có thể bồi y uống ba bát thì hiện nay còn có chưa có – ngoại trừ Diệp Vô Thần đã uống liên tục bốn bát ở trước mắt này. Hơn nữa hẳn còn là nốc liên tục, mỗi lần đều cạn sạch. Dưới cách uống này, Hoa Chấn Thiên tuy còn có thể duy trì tỉnh táo, nhưng họng và bụng đã nóng bừng, cái nóng làm y vừa sướng khoái vừa khó chịu.

Mà Diệp Vô Thần vẫn ung dung như vậy, cười càng lúc càng giống một con tiểu hồ ly. Hoa Chấn Thiên thậm chí bắt đầu hoài nghi hẳn có phải đều đem rượu uống vào bụng người khác hay không.

- Hoa tiền bối cả đời tận tụy cúi mình vì Thiên Long Quốc ta, mấy ai không biết, mấy ai không kính. Một bát này bày tỏ lòng kính trọng của văn bối.

- Bát này, văn bối thay gia gia kính ngài...

- Bát này, văn bối thay phụ thân kính ngài...

- Bát này, văn bối thay mẫu thân kính ngài...

Bát này, văn bối thay Diệp Thất kính ngài...

.....

.....

- Tửu lượng của Hoa tiền bối quả nhiên kinh người, văn bối khâm phục không thôi, bát này bày tỏ lòng khâm phục của văn bối.

-.... Thời tiết hôm nay không tệ, cho nên lại kính tiền bối một bát nữa.

.....

.....

Đôi mắt Hoa Chấn Thiên từ nhiệt liệt, rồi đến kinh hoàng, đến bây giờ là sợ hãi. Trên dưới toàn thân Hoa Chấn Thiên lúc này như lửa thiêu, mặt đỏ dóa người, đầu cũng đã choáng váng không phân rõ đông tây nam bắc. Khi Diệp Vô Thần lại giơ bát rượu lên lần nữa, toàn thân y run rẩy, đôi mắt trợn trắng, ‘Uỳnh’ một tiếng gục xuống bất tỉnh nhân sự.

- Cha! –Hoa Thủy Nhu kinh hô một tiếng, cuống quýt đi tới muốn dìu y. Nào ngờ thân thể Hoa Chấn Thiên nặng như chiếc cột sắt, Hoa Thủy Nhu căn bản kéo không nhúc nhích tí nào. Diệp Vô Thần cười hắc hắc, đi tới trấn an nói:

- Yên tâm đi, thân thể cha nàng khác hẳn người thường, chỗ rượu này tuy có thể khiến ông ấy say gục, nhưng không gây thương tổn đến thân thể ông ấy đâu.

Diệp Vô Thần ngồi người xuống, tay phủ lên ngực y, sau đó khẽ xoay tròn, từ từ hóa giải hết nửa men rượu trong bụng y. Sau đó lật tay lên trong ánh mắt khó hiểu của Hoa Thủy Nhu, dừng lại một hồi ở huyệt không đỉnh đầu y, rồi tiếp đó mỉm cười đứng dậy, ngồi về vị trí lúc trước.

Quả nhiên, Hoa Chấn Thiên say ngất ngây bỗng tròng hai mắt, đứng thẳng tắp dậy, Hoa Thủy Nhu không kịp đề phòng giật nảy cả mình, nàng lo lắng gọi một tiếng:

- Cha?

Hoa Chấn Thiên như không nghe thấy, dờ dẩn một hồi, sau đó bỗng xoay người ới như điên, ới rào rào ra một mảng, dẫn theo mùi rượu cay mũi khắp cả căn phòng.

Sau khi ới xong, Hoa Chấn Thiên như một ông lão ốm nặng một trận xiêu xiêu vẹo vẹo ngồi phịch lên ghế, đầu óc lúc này mới tỉnh táo lại không ít. Y quay đầu, đôi mắt nhìn chăm chú Diệp Vô Thần vẫn đang cười tủm tỉm, hệt như đang nhìn một con quái vật.

Diệp Vô Thần tóm lấy bình rượu còn chưa hết sạch, lắc lắc một cái nói:

- Bên trong còn lại hai bát, ta kính Hoa tiền bối thêm một bát nữa được không?

Hoa Chấn Thiên suýt nữa không đặt móng ngồi xuống đất. Bất kể là kẻ thêm rượu yêu rượu tới cỡ nào, trong khoảng thời gian sau khi uống quá trớn đều sẽ tránh rượu như tránh tà, đừng nói uống rượu, nghĩ đến một chữ ‘Rượu’ toàn thân đều sẽ khó chịu, ghê tởm muốn ới thêm một trận.

Hoa Chấn Thiên không biết đã bao nhiêu năm chưa từng say, không biết bao nhiêu năm chưa từng uống rượu thua, tới bây giờ chỉ có y ép người khác uống rượu bất kể thể nào cũng không muốn nhận thua về rượu, cũng nói không ra hai chữ cự tuyệt. Y cắn răng, sau một lúc lâu mới gian nan lặn ra mấy chữ từ trong kẽ răng:

- Tiểu quái vật ngươi, mười năm sau, lão tử sẽ uống rượu với ngươi.

- Hả? Vì sao phải là mười năm sau? –Diệp Vô Thần vẽ mặt nghi hoặc nói.

Cái mặt dày của Hoa Chấn Thiên đỏ lên, giả vờ khụ một tiếng nói:

- Rượu này cũng sắp hết rồi, hôm nay trước tiên uống đến đây thôi, tửu lượng của tiểu tử ngươi... không tệ. Mẹ nó chứ, ngươi làm thế nào luyện ra? Chẳng nhẽ bắt đầu uống rượu từ ngay trong bụng mẹ?

Diệp Vô Thần:

-

Lảng tránh chuyện uống rượu, Hoa Chấn Thiên lại cười tóe toét:

- Tiểu tử Diệp gia, hôm nay ngươi hẳn không phải đơn giản tới tìm ta uống rượu như vậy chứ?

Diệp Vô Thần đặt bình rượu xuống đất, lúc này mới mỉm cười nói:

- Hoa tiên bối mắt sáng như đuốc, ta cũng chẳng thêm giấu diếm nữa. Vãn bối lần này tới ngoại trừ muốn đối ẩm với Hoa tiên bối một trận, còn vì... -Hắn ngừng lại một lát, liếc mắt đưa tình với Hoa Thủy Nhu, cô gái nhỏ then đến cúi gập đầu xuống, tim đập như hươu chạy:

- Còn vì tự cầu thân với Hoa tiên bối.

- Cầu thân? -Đôi mắt Hoa Chấn Thiên trợn trừng hết mức, dường như nhất thời không phản ứng lại. Một lát sau, y bỗng vỗ bàn, gào:

- Không được!

- Vì sao không được? -Diệp Vô Thần ngẩng đầu hỏi, trên mặt vẫn là nụ cười nhạt ở trong mắt Hoa Chấn Thiên là cần ăn đòn đến cực điểm. Mà tiếng quát của Hoa Chấn Thiên khiến toàn thân Hoa Thủy Nhu chấn động, trong lòng đau khổ, đôi mắt bắt đầu phủ kín hơi nước.

Hoa Chấn Thiên chỉ vào mũi Diệp Vô Thần nói:

- Vốn dĩ, khi ấy lão tử thua bởi ngươi, còn nợ ngươi hai thỉnh cầu chưa thực hiện. Hoa Chấn Thiên ta là người nói không một hai, tuyệt đối sẽ không quỵ! Nhưng duy chỉ có con gái ta không được! Hoa Chấn Thiên ta cả đời này chỉ còn lại một đứa con gái như vậy, nếu con gái không còn thì cái gì đều không có, ai cũng không thể khiến con gái ta mất hứng. Hiện tại con gái ta đã nhìn trúng tiểu tử Lâm gia kia, nó chính miệng nói với ta. Tuy rằng tiểu tử ngươi thuận mắt hơn tiểu tử Lâm gia kia rất nhiều, nhưng nếu con gái ta không thích, thì cho dù Thiên Vương lão tử tới cầu thân cũng không có cửa đâu.

- Cha... -Hoa Thủy Nhu gọi nhỏ một tiếng, làn nước trong hốc mắt chưa hề lui, trong lòng bị tràn ngập một loại cảm giác ảm áp nhàn nhạt.

- Ý của Hoa tiên bối có phải là nói, nếu người Thủy Nhu thích là ta, cho dù ngài không tiếc hủy bỏ hôn ước với Hoa gia, cũng sẽ thành toàn cho chúng ta phải không? -Diệp Vô Thần nói, vẻ tươi cười trên mặt càng đậm.

- Đáng tiếc con gái ngoan của ta không có ý với ngươi. -Hoa Chấn Thiên phát phát tay, ngáp một cái nói:

- Uống rượu nhiều, sâu ngủ đã tới rồi. Tiểu tử ngươi về trước đi, sau này đừng đánh chủ ý với con gái ta, bằng không cho dù ta nhìn thuận mắt tiểu tử ngươi thì cũng đánh cho tan xác.

- Cha! -Hoa Thủy Nhu trong lòng quỳnh lên, sốt ruột gọi ra.

- Hả? Con gái ngoan, có lời muốn nói với cha à? -Hoa Chấn Thiên ngoái đầu, vẻ mặt quan tâm hỏi.

Diệp Vô Thần cười mà không nói, ngồi ở đó không thêm nhúc nhích, trong lòng cười thâm: ‘giả vờ thật giống, rõ ràng đều đã nhìn ra rồi, còn muốn ép Tiểu Nhu Nhu chính miệng nói ra.

- Con... Con... -Hoa Thủy Nhu cúi đầu, hệt như một cô bé làm chuyện sai, ấp a ấp úng không dám nói ‘chuyện sai’ của mình ra miệng.

- Sao thế con gái? Con có nói hay không?À... Có phải tiểu tử này đang ở đây nên con ngại nói với cha. Cha lập tức đuổi nó đi. -Hoa Chấn Thiên gơ cánh tay cường tráng lên, làm ra tư thế như muốn đánh người.

- A... Không phải! -Hoa Thủy Nhu vội vàng lên tiếng ngăn cản, sau đó rút cuộc cố lấy hết dũng khí, dùng thanh âm nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn nữa nói:

- Thực ra... thực ra người con thích là chàng...

Nói xong câu này, Hoa Thủy Nhu gần như hao hết sức lực toàn thân. Nàng xoay người, hai tay che lấy khuôn mặt đã nóng đến dọa người, thế nào cũng không chịu quay lại. Đằng sau nàng, vang lên tiếng cười to nửa đắc ý nửa sáng khoái của Hoa Chấn Thiên.

94. Chương 94: Thành Thật Khai Báo.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 94: Thành thật khai báo.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Con gái ngoan, cha rốt cuộc đã ép được con nói ra lời trong lòng rồi.

- Hả? -Hoa Thủy Nhu hô nhỏ một tiếng.

Hoa Chấn Thiên cười ha ha nói:

- Con gái ngoan, con chính là con gái của ta, cha còn có thể không hiểu rõ con gái của mình ư? Từ ngày đó trở về, con cứ như bị mất hồn vậy, lúc ăn cơm thường xuyên thất thần, cả ngày hôm qua đều nhốt mình trong phòng, không biết đang làm cái gì. Mà lúc này, con và tiểu tử này liếc mắt đưa tình, tưởng cho rằng cha không nhìn thấy sao?

Hoa Thủy Nhu vẫn che mặt như trước, ‘U’ một tiếng rất nhỏ, vừa là thẹn thùng, vừa là vui sướng.

- Hơn nữa, hừ... -Hoa Chấn Thiên trừng mắt Diệp Vô Thần:

- Lúc này tiểu tử này nhất định đã giở thủ đoạn mờ ám gì đó! Con gái ngoan, có phải nó lúc này lén lút chạy vào trong phòng con hay không? Tiểu Tam canh cổng vốn dĩ không nhìn thấy tiểu tử này tiến vào, nếu không lúc ta về sao lại không nói với ta!

- Hơn nữa nếu không phải tiểu tử này dùng thủ đoạn gì đó, với tính nết của con mà có thể bắt chấp cái hôn ước chó má kia, chủ động thừa nhận quan hệ với tiểu tử này sao? Cha nhìn con lớn lên, còn có ai có thể hiểu rõ tính tình của con hơn cha chứ.

Diệp Vô Thần cười mà không nói, Hoa Thủy Nhu nhớ tới chuyện lúc trước, mặt càng như lửa thiêu, khẽ ‘ôi’ hai tiếng đưa ra kháng nghị yếu ớt, lại một chữ đều không dám nói thêm.

Hoa Chấn Thiên lại hung tợn trừng mắt Diệp Vô Thần nói:

- Dám thừa dịp lúc ta không ở nhà lén lén lút lút tiến vào ức hiếp con gái ta, nếu không phải ta nhìn người còn xem như thuận mắt... thì cho dù là tiểu tử Lâm gia kia dám làm như vậy, ta cũng phải đánh gãy chân nó.

Tiếp đó y lại lắc đầu, trên mặt lộ ra chút ít vẻ tươi cười:

- Có điều như vậy cũng tốt, ta lúc trước còn băn khoăn làm thế nào khiến con gái ngoan đổi lòng, hiện tại xem ra đã không cần kẻ làm cha như ta băn khoăn nữa rồi. Còn về hôn ước kia, hừ! Vì con gái ngoan, Hoa Chấn Thiên ta cho dù làm một lần bội tín thì đã làm sao.

Tuy y chân chính tiếp xúc Diệp Vô Thần chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà thôi, không thể hoàn toàn hiểu rõ, nhưng đáy lòng cực kỳ hài lòng, thậm chí có chút cảm giác gấp muộn, bởi vì người có thể khiến y thuận mắt như thế thật sự là rất hiếm. Mà nguyên nhân chủ yếu nhất y dễ dàng tiếp nhận Diệp Vô Thần như thế còn bởi vì con gái của y, đúng như lời hắn nói, nếu con gái không thích, Thiên Vương lão tử cũng đừng mong tiến vào cửa Hoa gia.

Khi Hoa Chấn Thiên nói ra bốn chữ ‘bội tín bỏ nghĩa’, Diệp Vô Thần đã nắm được sự kiên quyết lóe qua trong mắt y, lại không hề có chút do dự. Vì con gái, nam nhân nói một không hai này cam nguyện tự hủy danh dự, làm một lần ‘tiểu nhân’ mình từng khinh thường. Mà điều này ngược lại khiến Diệp Vô Thần kính

trọng y thêm vài vài phần. Trái ngược với những người vì một lời hứa mà không ngại bất chấp hạnh phúc của con gái để giữ gìn danh dự, Hoa Chấn Thiên mới là trọng tình trọng nghĩa chân chính.

- Cha... -Lời của Hoa Chấn Thiên đã xúc động tiếng lòng trong nội tâm Hoa Thủy Nhu, nàng khẽ lên tiếng, ngoại trừ tiếng gọi nhỏ cảm động đó, nàng không biết nên làm thế nào biểu đạt sự âm áp trong nội tâm.

Hoa Chấn Thiên cười âm nói:

- Ha ha, con gái ngoan, mấy năm nay con ngày ngày đóng cửa không ra ngoài, cũng không kết giao với mấy ai, hiện giờ rốt cuộc cũng có nam nhân thích rồi. Không thể không nói, ánh mắt con gái Hoa Chấn Thiên ta đúng là không tệ, lão cha con rất hài lòng... Ừm, con gái ngoan, hiện tại phu quân tương lai của con tự mình tới cửa cầu thân, con còn không tự mình đi nấu vài món ăn để tiểu tử này xem qua thủ nghệ của con, kẻ làm cha ta cũng được nhờ.

- A... Vâng.

Hoa Thủy Nhu sớm đã xấu hổ muốn trốn thật xa, lời của Hoa Chấn Thiên khiến nàng như được đại xá, sau khi len lén liếc Diệp Vô Thần vài cái, nửa cúi đầu bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Thân ảnh Hoa Thủy Nhu biến mất ở cửa đại sảnh, Diệp Vô Thần lúc này mới cười nói:

- Hoa tiên bối có lời muốn nói với ta?

Diệp Vô Thần đương nhiên nhìn ra được, đây là Hoa Chấn Thiên cố ý tách Hoa Thủy Nhu ra.

- Không sai. -Hoa Chấn Thiên lúc này còn cười lớn giờ khắc này sắc mặt đã âm trầm xuống, tốc độ biến sắc khiến Diệp Vô Thần thâm đồ mồ hôi lạnh. Thân thể y nghiêng về trước áp sát Diệp Vô Thần vài phần, đôi mắt trừng lớn nhìn thẳng Diệp Vô Thần nói:

- Tiểu tử, chuyện ngươi ức hiếp con gái ta, ta sẽ không truy cứu nữa, chuyện giữa hai đứa ta cũng thừa nhận rồi, nhưng nếu tiểu tử ngươi sau này dám không tốt với con gái ta thì...

- Ta tự chặt hai tay tới bồi tội với Hoa tiên bối. -Diệp Vô Thần vẻ mặt thành thật nói.

Hoa Chấn Thiên lúc này mới hài lòng bật cười:

- Không tệ không tệ, có điều ta thấy bộ dạng tiểu tử ngươi cũng không giống kẻ ức hiếp nữ nhân. Tuy nhiên... -Sắc mặt Hoa Chấn Thiên 'xoạt' một cái trở nên trang trọng, lúc này mới nói vấn đề chính:

- Ta muốn nói chính là, ngày đó ngươi làm có phải có chút quá trớn hay không?

- Hả? -Diệp Vô Thần vẻ mặt nghi hoặc.

Hoa Chấn Thiên lắc đầu nói:

- Diệp gia ngươi xưa nay luôn bất hòa với Lâm gia, đây là chuyện ai nấy đều biết, còn về nguyên nhân bất hòa đến bây giờ cũng không có ai thực sự rõ ràng, chỉ có thể nói là hai gia tộc quyền thế lớn mâu thuẫn với nhau. Nhưng hai nhà các ngươi tuy bất hòa, nhưng tuyệt đối không có đại cừu, cùng lắm là tranh chấp miệng lưỡi và xung đột trên vài vấn đề nhỏ thôi. Mà ngày đó ngươi... tuy thoát nhìn là Lâm gia luôn chủ động trêu chọc ngươi, nhưng thực ra lại là ngươi cố ý bố trí vài cái hố để họ chui vào, sau đó dùng đủ mọi thủ đoạn giẫm đạp làm nhục họ từng cái từng cái một trước mặt vô số quyền quý. Theo Hoa Chấn Thiên ta được biết, trên dưới Lâm gia vẫn chưa từng chịu qua khuất nhục như lúc bấy giờ.

Diệp Vô Thần cười nhạt, sắc mặt ơ hờ. Hoa Chấn Thiên trừng mắt với phản ứng của Diệp Vô Thần vài cái, nói tiếp:

- Ngươi làm như vậy đương nhiên là cố ý khiến trên dưới Diệp gia ngươi nhượng mảy, nhưng lại dẫn tới lửa giận của cả Lâm gia. Mà hôn ước giữa Hoa gia ta và Lâm gia lần này... Ai, nói tới cũng là vì ngươi mà hủy. Tiểu tử Lâm gia tuy không thuận mắt bằng ngươi, các phương diện đều không bằng ngươi, nhưng lúc trước cũng là đệ nhất tuần kiệt của Thiên Long Thành, còn là một chính nhân quân tử thực sự. Những việc ngươi làm ngày đó đích thật là quá mức. Sĩ khả sát bất khả nhục*, huống hồ là gia tộc khổng lồ danh dự cao hơn hết thảy như Lâm gia. Lâm gia lúc này ắt sẽ ghi hận trong lòng với ngươi, sau khi hôn ước vì ngươi mà hủy

ắt sẽ hận thấu xương người, cho dù là mời sát thủ đi ám sát người cũng không cảm thấy kỳ quái. Lúc trước phô trương nhất thời, thật là rất không khôn ngoan đấy!

- Hoa tiền bối giáo huấn rất phải. –Diệp Vô Thần khẽ gật đầu nói.

- Phải cái rắm! –Hoa Chấn Thiên vênh râu, trừng đôi mắt, đáng vẻ như muốn nổi quạu:

- Lão tử là một kẻ thô lỗ, nhưng không phải kẻ ngốc, biểu cảm này của ngươi rõ ràng đều coi đồng lời lão tử nói lúc này thành rắm chó!

Diệp Vô Thần vội xua tay:

- Mỗi một chữ của tiền bối Vô Thần đều nghe vào tai, tuyệt không có ý tứ đó. –Hắn hơi ngừng lại, khẽ than một tiếng:

- Hoa tiền bối, ta biết tuy tính cách ngài thô lỗ, đối với một vài việc nhỏ nhặt đều tùy tiện, nhưng trong đại sự tuyệt sẽ không qua loa, thậm chí so với người bình thường còn khôn khéo hơn nhiều lắm, bằng không ngài cũng chẳng thể chỉ dựa vào sức lực một mình mình phát triển Hoa gia tới trình độ này. Chỉ là, Hoa tiền bối thật không biết Lâm gia vì sao bất hòa với Diệp gia ư?

Hoa Chấn Thiên nghe thấy vậy liền ngơ ngác, không nói gì.

- Bởi vì có người muốn kiềm chế Diệp gia ta, cho nên Lâm gia đã xuất hiện. Kiềm chế là tạm thời, hơn nữa đã động thủ rồi. Nếu không phải con ma ốm Diệp Vô Thần năm đó đã trở thành như ta hiện tại, họ đã đạt được rồi. –Diệp Vô Thần vẻ mặt bình thản nói.

Hoa Chấn Thiên ngưng mày, cũng không kinh ngạc quá mức, chỉ nhú mày nói:

- Hoa Chấn Thiên ta cả đời trung thành một lòng với hoàng đế, tuyệt không hai lòng, người không nên nói những điều này với ta. Nếu là trước kia, dù biết rõ người nói đúng, ta cũng sẽ vả người một cái văng ra ngoài. Nhưng bây giờ... Mẹ nó chứ, người sắp trở thành con rể của ta, ai! –Y ảo não gõ đầu không thôi.

- Xem ra, người ngoài cuộc như Hoa tiền bối đã nhìn ra điều gì rồi. –Diệp Vô Thần cười ha ha nói.

Hoa Chấn Thiên không phủ nhận, lắc đầu nói:

- Gia gia và phụ thân người quá đối trung thành, cộng thêm việc trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, cho dù nghĩ tới cũng sẽ vô ý thức phủ nhận hoặc cố ý lãng quên. Người ngoài cuộc có thể nhìn ra đầu mối cũng không ở số ít. Chỉ là, hoàng đế không hề làm sai, thẳng nhóc người tuy thông minh tuyệt đỉnh, nhưng nhất định vẫn không ngờ tới binh quyền Diệp gia người nắm giữ lớn cỡ nào, ở trong quân lại có danh vọng lớn nhường nào. Một hoàng đế chân chính hẳn sẽ không cho phép tồn tại bất cứ sự việc nào có thể tạo thành uy hiếp đối với vị trí của y, cho dù biết rõ sự uy hiếp này vĩnh viễn sẽ không trở thành sự thật. Vì thế, sự xuất hiện của một Lâm gia sẽ kiềm chế lại sự uy hiếp này. Nếu không có Lâm gia, một mình Diệp gia độc đại, có lẽ một ngày nào đó thật sự sẽ dời lực chú ý lên quyền lực. Cứ như thế, tuy hơi bất công với Diệp gia người, nhưng cũng là tất nhiên. Chỉ là vị trí hiện giờ Lâm gia đang đứng, ta nghĩ ngoại trừ Lâm Cuồng, những người khác trong Lâm gia đều không hề hiểu rõ tình hình.

Lặng lặng nghe Hoa Chấn Thiên nói xong, Diệp Vô Thần lúc này mới lắc đầu, cười cay đắng:

- Nếu mọi thứ đúng như lời Hoa tiền bối, ta cũng sẽ không cố ý nhắm vào Lâm gia. Nhưng... Đáng thương cho Diệp gia cả nhà trung thành vì nước, lập vô số chiến công. Kết quả là, người họ vẫn luôn trung thành lại muốn cắt đứt hương hỏa của Diệp gia, thậm chí muốn quy cả Diệp gia về mình!

Hoa Chấn Thiên đứng bật dậy, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn, Diệp Vô Thần sắc mặt bình tĩnh đối mắt với y. Rất lâu sau, Hoa Chấn Thiên lại nặng nề ngồi về, xoa đầu nói:

- Tiểu tử người hẳn sẽ không ăn nói bừa bãi. Người rút cuộc đã phát hiện ra điều gì, hãy nói qua với ta đi. Người yên tâm, Hoa Chấn Thiên ta tuy trung thành cả đời, nhưng điều người nói ta cũng sẽ không nói cho bất cứ ai biết, ta chỉ muốn bảo vệ con gái của ta.

Diệp Vô Thần gật đầu, hắn có gan nói ra những điều này với Hoa Chấn Thiên, đương nhiên là vì hắn nhìn ra được y là người thế nào.

- Cả nhà Diệp gia luôn luôn dũng mãnh không ai sánh bằng, mà khi ta ra đời thân thể lại gầy yếu, Hoa tiên bối biết vì sao không? Bởi vì, có người hạ độc Diệp gia ta, vốn định khiến con của Diệp gia chết ngay trong bụng, nhưng cuối cùng vẫn được sinh ra, mà cũng bởi nguyên nhân bị hạ độc nên trời sinh yếu ớt. Còn Diệp gia... cũng bởi vậy không còn ai ra đời nữa.

Hoa Chấn Thiên:

-

- Sau đó, Diệp gia dưới cơ duyên nhận một nghĩa tử. Hơn mười năm sau, nghĩa tử đó đã quen thuộc với toàn bộ Diệp gia, hơn nữa bất kể là năng lực hay danh vọng tại Diệp gia đều vượt qua đứa con chân chính của Diệp gia lúc trước, đứa con trai bệnh tật độc nhất của Diệp gia ấy lại biến mất, biến mất vô ảnh vô tung ngay trong Diệp gia. Là ai khi đưa thuốc cho Diệp gia sẽ không bị hoài nghi, lại là ai có thể khiến con trai Diệp gia lẳng lặng biến mất không tăm hơi trong Diệp gia? Nếu con trai độc nhất của Diệp gia chết đi, cuối cùng kế thừa Diệp gia sẽ là ai? –Diệp Vô Thần hơi hột nói, phảng phất như mình là một kẻ ngoài cuộc.

Hắn đích xác là một kẻ ngoài cuộc, chỉ là dưới sự an bài của ý trời mượn thân phận của Diệp gia. Không muốn mắc nợ Diệp gia trong khi lợi dụng thân phận này, hắn trước tiên sẽ làm một vài việc thân phận này nên làm.

95. Chương 95: Kiêu Căng, Mới Là Ẩn Nhẫn Hoàn Mỹ Nhất.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 95: Kiêu căng, mới là ẩn nhẫn hoàn mỹ nhất.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Người nói những điều này... có chứng cứ gì? –Hoa Chấn Thiên bình tĩnh nói, nhưng hai hàng lông mày lại luôn nhướng lên rất cao. Đối với người tùy tiện như y mà nói, kiểu tư thế này của y chính là lúc nội tâm y kích động và phức tạp nhất.

- Không có chứng cứ, nhưng ta chưa từng hoài nghi suy đoán của mình. Hơn nữa cho dù không có chứng cứ, ta tin Hoa tiên bối cũng đã tin quá nửa. –Diệp Vô Thần nói:

- Bởi vì còn phải dựa vào Diệp gia để uy hiếp Đại Phong Quốc, nên càng không thể bộc lộ ý đồ thực sự của chúng, cho nên chúng muốn làm chính là lén lút, hợp lẽ không chế Diệp gia ở trong tay mình. Nếu không phải ta trở về, Diệp gia đến chết đều không thể biết, cái người họ luôn trung thành kia chính là người đã chặt đứng dòng tộc họ Diệp, đồng thời chiếm đoạt Diệp gia.

Hoa Chấn Thiên không ngừng vò da đầu, nội tâm sôi ruột rất muốn hét to vài tiếng. Lời của Diệp Vô Thần có thể nói là đại nghịch bất đạo đến cực điểm, nhưng nếu hắn dám nói thẳng như vậy ngay trước mặt y, chứng tỏ điều này chẳng phải là hắn đơn giản suy đoán ra. Y không muốn tin, nhưng tiềm thức đã tin đến chín phần.

Y bỗng ngẩng đầu, nói:

- Tiểu tử, người tiếp cận con gái ta, có phải gây chú ý với Hoa gia ta hay không?

- Phải... Nhưng chỉ là một phần, nếu không phải ta thích Thủy Nhu, dẫu Hoa gia cường đại hơn hiện tại gấp mười lần, ta cũng sẽ không dùng phương thức này để tiếp cận.

Hoa Chấn Thiên không tức giận, ngược lại trầm mặt gật đầu:

- Xem như tiểu tử người thành thật, nếu lúc này người nói không có ý với Hoa gia ta, cho dù là con rể ta cũng bạt tai người mấy cái.

Diệp Vô Thần bật cười, giọng than thở nói:

- Hoa tiên bối, thứ cho ta nói thẳng, lúc trước sở dĩ ngài gả Thủy Nhu cho Lâm Khiếu Lâm gia, sự xuất sắc của Lâm Khiếu là một nguyên nhân trong đó, mà nguyên nhân chủ yếu nhất còn là hoàng đế ra sức tác hợp phải không? Nếu không với độ yêu thương của ngài với Thủy Nhu, hẳn sẽ không quyết định quá sớm tương lai của nàng. Hơn nữa trước khi ngài đáp ứng hôn ước này, nhất định đã uống không ít rượu.

Hoa Chấn Thiên nhượng mảy, trầm mặc một lát rồi nói:

- Người nói không sai chút nào.

Hoa Chấn Thiên bỗng phát hiện, mỗi một câu Diệp Vô Thần nói đều là kinh người như thế.

- Người lúc này dám nói ra những điều suy đoán trước mặt ta, cũng xem như là tín nhiệm Hoa Chấn Thiên ta. Ta sẽ không nói cho bất cứ ai biết, nhưng cũng không đại biểu rằng ta tin người. Nhưng bất kể những gì người nói là đúng hay sai, người đều mắc phải một sai lầm trí mạng... Nếu thật sự có người muốn đánh chủ ý với Diệp gia người, bất kể đối phương là ai, người đều không nên bộc lộ mình tùy tiện như vậy! Ngày đó người bộc lộ thực lực và trí tuệ của mình trước mặt tất cả mọi người, và Kiếm Thần đằng sau người, điều này thoát nhìn sẽ khiến người ta không dám đánh chủ ý với người nữa, nhưng thực ra lại là người tự đào hố chôn mình. –Hoa Chấn Thiên vẻ mặt cau tiết nói. Hiện tại y có thể nói là cực kỳ quan tâm tới sự an nguy của Diệp Vô Thần, bởi vì điều này quan hệ tới hạnh phúc cả đời của con gái y.

Cảm tình Diệp Vô Thần dành cho Hoa Thủy Nhu đương nhiên không thể trong thời gian ngắn như vậy đạt tới mức ‘Si mê’, vền vẹn chỉ là thích mà thôi. Mà trong tiềm thức, điều mình thích tuyệt không thể để người khác tranh giành, tuyệt không lưu lại bất kỳ khả năng gây tiếc nuối nào cho mình. Mà đồng thời, lại một nguyên nhân trọng yếu là Hoa Thủy Nhu dặt theo Hoa Chấn Thiên thậm chí cả Hoa gia. Cho nên hẳn buộc phải đi tranh thủ, hơn nữa phải tranh thủ trong thời gian ngắn nhất. Tốt xấu cũng không thể để nàng gả vào Lâm gia.

Hoa Chấn Thiên lúc này quả trách đã chứng minh lựa chọn này chính xác đến cỡ nào.

Diệp Vô Thần cười nhạt, không nhanh không chậm nói:

- Ngay cả người khôn khéo cỡ Hoa tiên bối đều nghĩ như vậy, xem ra người khác hẳn đều có ý nghĩa này đi.

Hoa Chấn Thiên ngẩn ngơ, đánh giá kỹ càng câu nói này một hồi, có chút tỉnh ngộ nói:

- Tiểu tử người thông minh thì không nói, theo lý mà nói hẳn không phạm phải sai lầm cấp thấp thế này, chẳng nhẽ...

- Ta không làm được cái gọi là cố ra vẻ khiêm tốn, bởi vì ta trời sinh là một người không muốn cho người khác xem nhẹ. Mà với tình cảnh vi diệu hiện nay của Diệp gia, nếu ta vẫn là Diệp Vô Thần của một năm trước, thì chiếc độc thủ kia sẽ rất nhanh tiến tới. Theo ta thấy, hồng hách, mới là ẩn nhẫn hoàn mỹ nhất. Dùng tư thế cực cao đột ngột vang danh, thậm chí cuồng ngạo giẫm lên đệ nhất tuần kiệt đương thời. Đằng sau, thậm chí còn có một Kiếm Thần không ai chọc nổi. Vì thế, mọi người đều cho rằng hết thấy những điều kinh người đó đã là toàn bộ, nhưng nào ngờ...

Diệp Vô Thần nhếch mép, không nói tiếp nữa. Bộ mặt giả này hẳn chế tạo ra một cách hoàn mỹ không chút tỳ vết. Ai có thể nghĩ đến thiếu niên cuồng ngạo tột đỉnh kia thực ra chưa từng lật con át chủ bài của hắn. Bộ mặt giả hắn chế tạo ra, nhưng lại bức bách một vài người từng bước từng bước lật ra át chủ bài của họ, lộ ra sơ hở của mình.

Át chủ bài hắn có rất nhiều... Chẳng hạn như, một đồng thuốc nổ không ai biết được, nhưng đủ để làm nổ vang trời cả Lâm gia. Chẳng hạn như, một thanh Nam Hoàng Kiếm có thể hiệu lệnh cả Nam Hoàng tông. Chẳng hạn như...

Những con bài chưa lật khổng lồ này không ai có thể biết ngoại trừ hắn ra.

Hoa Chấn Thiên sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời hắn, giọng kinh hoảng nói:

- Chẳng nhẽ tiểu tử ngươi còn che giấu điều gì?

Thấy vẻ do dự trên mặt Diệp Vô Thần, Hoa Chấn Thiên vội xua tay:

- Bỏ đi, đây là chuyện của bản thân ngươi, tốt hơn hết đừng nói với ta, miễn cho ta bị cuốn vào. Hoa Chấn Thiên ta là một kẻ thô lỗ, nhưng cũng có nguyên tắc của mình. Hoa gia ta là vì Thiên Long Quốc mà tồn tại, nếu không có Thiên Long hoàng thất, cũng không có Hoa gia ta như bây giờ. Mà tiểu tử ngươi, đã được định trước là một kẻ không an phận. Nếu một ngày nào đó sự việc thật sự tới trạng thái khó thể hòa giải mà bùng nổ... Cho dù ngươi là con rể ta, ta cũng sẽ không giúp ngươi. –Y hơi dừng lại, hạ thấp thanh âm nói:

- Nếu một ngày nào đó Diệp gia ngươi tới thời khắc nguy nan, hãy tìm một người ngấm ngầm nói cho ta biết một tiếng...Dù sao thì con gái ta cũng ở chỗ các ngươi.

Giọng nói vốn như sét đánh của Hoa Chấn Thiên bị đè xuống cực thấp, cuối cùng thanh âm nhỏ gần như khó có thể nghe rõ. Lấy sự trung thành của y đối với Thiên Long Quốc, nói ra lời như vậy không biết phải hạ quyết tâm lớn cỡ nào, còn phải nhẫn nhịn sự khiển trách từ nội tâm đối với mình. Diệp Vô Thần đứng dậy, nửa cúi đầu nói:

- Cám ơn ngài... Nhạc phụ đại nhân.

Hoa Chấn Thiên ngó ra, cười sằng sặc:

- Ha ha ha ha, đều gọi ta là nhạc phụ đại nhân rồi còn khách khí gì nữa. Những lời lúc nãy đều là thuận miệng nói, ngươi cũng đừng coi là thật... Nếu ngươi thật sự coi là thật, thì hãy đáp ứng ta một yêu cầu được không?

Diệp Vô Thần vội nói:

- Nhạc phụ đại nhân xin cứ nói, Vô Thần nhất định tuân theo.

- Thỉnh cầu này nói ra cũng không phải chuyện khó gì cả...

Hoa Chấn Thiên bỗng hơi ngưng ngệu, nói chuyện cũng trở nên ấp a ấp úng:

- Chính là... bên cạnh ta chỉ có một đứa con gái như vậy, nếu bị ngươi mang đi thì cái gì đều không còn nữa rồi. Ngươi xem các ngươi có thể... khực khực, có thể thành thân sớm chút được không, sau đó sớm sinh cho ta một đứa cháu ngoại, nếu có một đứa cháu ngoại để ôm thì cuộc sống có thể thoải mái hơn nhiều rồi.

Diệp Vô Thần:

-

.....

Lén lén lút lút tiến vào Hoa gia, lúc ra ngoài lại quang minh chính đại từ cổng đi ra. Hai thủ vệ trông cửa muốn nói lại thôi, vô số lần muốn lên tiếng dò hỏi hấn làm thế nào tiến vào.

Vừa sắp bước ra khỏi thềm cửa, đi tới nghênh đón là một nam tử mặt đẹp như ngọc, khí vũ hiên ngang. Chính là con trưởng Lâm gia Lâm Khiếu, đằng sau không dẫn theo một tùy tùng nào. Nhìn thấy Diệp Vô Thần mặt mày hớn hở đi ra, Lâm Khiếu nhíu mày, rất thân sĩ tránh người, đồng thời chào hỏi qua loa:

- Thì ra là Diệp công tử.

- Ồ? Diệp Vô Thần nghiêng mắt quan sát hấn vài cái, nghi hoặc nói:

- Vị công tử này nhìn ra có chút quen mặt, không biết xưng hô thế nào?

Hai thủ vệ nghe vào trong tai suýt nữa hoài nghi lỗi tai mình có vấn đề. Mấy ngày trước vị Diệp công tử này từng đánh thắng Lâm công tử đến thương tích đầy mình, hôm nay đã không nhận ra rồi? Hay là... đơn giản không để hấn vào trong mắt?

- Tại hạ Lâm Khiếu. –Lâm Khiếu cũng không tức giận, hòa nhã nói.

- À... Thì ra là Lâm công tử, xem trí nhớ của ta kìa, thứ tội thứ tội. Không biết Lâm công tử tới đây có việc gì? –Diệp Vô Thần lơ là hỏi.

- Lâm Khiếu lần này tới bái phỏng nhạc phụ đại nhân, không biết Diệp công tử...

-Ồ. Đáng tiếc là hôm nay Lâm công tử có khả năng không thể như ý nguyện rồi. Diệp Vô Thần nhún vai, tiêu sái đi qua trước người hắn, không thèm liếc hắn một cái.

Đúng lúc này, trong viện truyền tới một thanh âm như tiếng sấm, hai thủ vệ cách đó xa xa liền giật nảy cả mình:

- Lão tử chiều nay có việc cần thương lượng với con gái, mặc kệ ai tới đều không cho phép đưa vào.

Hai thủ vệ đối đối mặt nhìn nhau, một người trong đó cố lấy dũng khí hô về phía y:

- Nhưng thưa lão gia, Lâm Khiếu công tử tới.

- Lâm to Lâm nhỏ cái gì, tai các người điếc hết rồi sao! Lão tử đã nói ai cũng không cho phép vào, cho dù là Thiên Vương lão tử cũng đánh ra ngoài cho ta!!

Lâm Khiếu vội xua tay nói:

- Hai vị tiểu ca, nếu lão gia nhà các người đã có việc, ta cũng không quấy rầy nữa, cáo từ ở đây.

Tuy sớm đã quen thuộc với Lâm đại công tử này, hai người vẫn vừa mừng vừa lo, vội hành lễ nói:

- Lâm công tử đi mạnh khỏe.

Nhìn theo Diệp Vô Thần lẳng lặng rời đi, ngay cả đầu đều không thèm quay lại một lần, Lâm Khiếu thầm cắn răng, bước vội tới, đi đến bên người hắn nói:

- Diệp công tử xin dừng bước, ta có lời muốn nói.

- Hả? Có lời gì cứ nói thẳng là được. –Diệp Vô Thần đáp. Nhưng bước chân không hề dừng lại, lúc nói chuyện đầu cũng chẳng thèm nghiêng một cái.

Lâm Khiếu chỉ đành đành lòng nói:

- Diệp công tử, rốt cuộc làm thế nào người mới có thể tha cho Thủy Nhu tiểu thư, người xuất chúng phi phạm, người ái mộ đếm không xuể, ngay cả đám nữ tử của Gia Cát gia, Thượng Quan gia từng bất chấp hết thảy đối với ta đều xem trọng người có thừa, thậm chí chủ động tới cửa cầu thân, người tội gì phải nắm lấy Hoa Thủy Nhu không tha. Người chẳng nhẽ không biết làm như vậy sẽ khiến hai nhà chúng ta đều khó xử ư?

- Diệp gia ta và Lâm gia người vốn đã bất hòa, nên bất hòa thêm chút nữa cũng không sao. –Diệp Vô Thần chẳng hề gì nói.

- Hôn ước giữa ta và Hoa Thủy Nhu được hoàng đế tự mình làm chứng...

- Vậy người đi tìm hoàng đế, không cần thiết phải tìm ta.

Lâm Khiếu thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói:

- Chỉ cần người đồng ý buông tha Hoa Thủy Nhu, yêu cầu gì ta đều sẵn lòng đáp ứng. Coi như Lâm Khiếu ta... cầu người.

Diệp Vô Thần hơi nhú mày, nói:

- Người trước kia đã từng cúi đầu cầu người chưa?

- Chưa từng.

- Hiện giờ lại cúi đầu cầu ta, người cam tâm?

96. Chương 96: Kịch Tâm.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 96: Kịch tâm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Cam tâm! –Lâm Khiếu đi tới bên người hắn, ánh mắt nhìn chăm chăm bên cạnh hắn:

- Bởi vì ở trong lòng ta, chỉ có Hoa Thủy Nhu mới là cô gái hoàn mỹ nhất, còn bởi vì... Người mạnh hơn ta, người khiến ta sợ hãi! Cho dù hôn ước giữa ta và Hoa Thủy Nhu là do hoàng thượng làm chứng, cho dù Hoa tướng quân luôn nói một không hai, nhưng sự xuất hiện của người vẫn khiến ta run sợ. Ta biết sự sợ hãi của ta không phải không có lý do, càng sẽ không mất mặt. Cuộc đấu ngày đó, mỗi một trận người đều dưới trạng thái ta tin chắc mười phần hoàn toàn đánh bại ta. Sau hôm đó ta liền biết, ở trước mặt người, ta không nên có lòng tin gì.

Diệp Vô Thần không đáp lời, bước chân hơi hơi chậm lại.

- Lâm Khiếu ta là một kẻ nhất gan, ta từ nhỏ đã sợ bị người ta ức hiếp, không nguyện ở dưới người khác. Vì thế từ khi ta còn rất nhỏ đã liều mạng cố gắng, liều mạng muốn trở thành cái mà người ta gọi là ‘nhân trung chi long’. Thành tựu hiện giờ của ta không chỉ vẻn vẹn là cái gọi là thiên phú trong miệng bọn họ, trọng yếu hơn chính là sự nỗ lực ta luôn liều mạng. Ta đã từng cố gắng, cho nên ta đã có được hết thảy kiêu hãnh, bởi vì những điều này là chính ta cho mình, không phải vầng sáng gia tộc ban cho ta. Đến tận bây giờ, ta cho rằng ta đủ để đứng trên Thiên Long, trong đồng lứa không ai có thể ở trên ta, nhiều năm như vậy, ta cũng chưa từng sợ hãi. Nhưng sự xuất hiện của người đã đánh tan sự an toàn trong tâm trí ta. Khi ta biết người có ý với Hoa Thủy Nhu, hai ngày nay ta thậm chí ăn không ngon ngủ không yên. Sau đó hồi tượng lại, trên sân đấu hôm trước, người đã mượn thi đấu, dùng đủ mọi phương pháp trêu ghẹo tiếng lòng của nàng. Chỉ vẻn vẹn một điểm này, Lâm Khiếu ta còn lâu mới bằng người.

Diệp Vô Thần dừng chân, xoay người lại nói:

- Nếu đã như vậy, người tốt hơn hết là chủ động bỏ hôn ước đi, như thế Diệp Vô Thần ta còn sẽ cảm kích người một chút, người cũng không cần thiết phải công gánh nặng tâm lý dày vò mình lớn như vậy nữa, há chẳng phải cả hai đều mừng.

Lâm Khiếu cắn răng, kiên quyết nói:

- Chỉ cần người buông tha, bất kỳ điều kiện gì... Chỉ cần ta có thể làm được, ta đều đáp ứng người!

- Lâm công tử tính tình trung hậu, đối với cảm tình thật là cố chấp ngoài dự liệu đó. Nhưng đáng tiếc, ta với Lâm công tử giống nhau, điều ta thích, bất kể là người hay là một hạt cát, ta đều không cho phép rơi vào tay người khác. Cho dù buộc phải cướp đoạt, ta cũng sẽ cướp. Ta có thể rất nghiêm túc nói cho người biết, Hoa tiên bối đã đáp ứng hôn sự giữa ta và Tiểu Nhu rồi, người tốt hơn hết là đi về chuẩn bị làm sao giải quyết tiệc đính hôn đã lan truyền ồn ào mấy ngày trước đi. Lời đã hết, xin cáo từ.

Diệp Vô Thần quay người rời đi, rất nhanh liền biến mất ở khúc rẽ, lưu lại Lâm Khiếu đang ngây ngẩn. Hắn quay đầu nhìn cổng Hoa gia một hồi, thì thào nói:

- Nếu đã có Lâm Khiếu ta, vì sao lại xuất hiện một Diệp Vô Thần.

Hắn không phải kẻ nhu nhược, mà là áp lực Diệp Vô Thần mang tới cho hắn thật sự quá nặng nề, khiến hắn cam nguyện cúi đầu mà không nguyện cạnh tranh chính diện với hắn. Hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng có địch thủ, hiện giờ lại xuất hiện một kẻ giẫm nát hắn dưới lòng bàn chân. Từng trận so đấu với Diệp Vô Thần lúc trước, sự rung động của bất kỳ người nào đều không lớn bằng hắn. Khi Diệp Vô Thần thối lui

khúc ‘Tiền Trần Ưc Mộng’ hoàn mỹ kia đánh bại khúc ‘Giác Mộng Hồng Trần’ của hắn, thì niềm kiêu hãnh sau cùng của Lâm Khiếu đã bị đánh cho tan tành.

Trở về Diệp gia, Diệp Vô Thần đi thẳng tới phòng Vương Văn Thù, vỗ đầu nói:

- Chập tối hôm nay hắn sẽ có hai người khách tới, bảo người chuẩn bị thêm chút rượu và thức ăn... À không, rượu thì không cần.

- Khách? –Wương Văn Thù đang thêu một chiếc gối uyên ương ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngờ vực hỏi.

- Vâng. Có điều thân phận tạm thời giữ kín, đến khi đó ngài sẽ biết. –Diệp Vô Thần vẻ mặt thần bí cười nói.

- Vậy ta lập tức đi bảo người chuẩn bị. –Wương Văn Thù vội buông đồ trong tay xuống, trước khi ra khỏi cửa lại nhớ tới điều gì đó, quay đầu nói:

- Đúng rồi Thần Nhi, phòng trong viện của ta đã dọn dẹp xong rồi, con bảo mẫu thân của thằng bé Lãnh Nhai kia chuyển đến chỗ ta đi. Phụ thân con thường xuyên không ở nhà, thêm một người làm bạn cũng tốt. Sáng nay ta đã đi thăm nàng, nàng thoát nhìn dãi gió dầm mưa, là một người mệnh khổ, nhưng khí chất không phải nữ nhân nhà bình thường có thể so sánh, hắn cũng xuất thân từ một đại gia tộc nào đó ở Thiên Long Quốc.

- Vâng! –Diệp Vô Thần gật đầu ứng tiếng.

Diệp Vô Thần dẫn Lãnh Nhai về đương nhiên vấp phải sự phản đối của Diệp Uy và Diệp Nộ, bởi vì Lãnh Nhai dù sao cũng là người Đại Phong Quốc bọn họ căm thù. Nhưng may thay tâm tình phản đối của họ cũng không phải mãnh liệt cho lắm, dưới sự kiên trì của Diệp Vô Thần cũng không can dự vào nữa. Mà Vương Văn Thù lại đồng ý cho Lãnh Thu – mẫu thân Lãnh Nhai ở cùng trong tiểu viện của nàng làm bạn với nàng, đương nhiên còn bởi vì đây là do Diệp Vô Thần đề xuất, mà đối với yêu cầu của hắn, vị mẫu thân này đương nhiên đáp ứng hết khả năng.

Lúc này Lãnh Nhai đang diu mẫu thân từ từ đi vào trong viện. Khí sắc của Lãnh Thu rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều so với ngày hôm qua. Nhìn thấy Diệp Vô Thần trở về, Lãnh Nhai lạnh nhạt kêu một tiếng ‘Thiếu gia’. Lãnh Thu lại là vẻ mặt cảm kích muốn cúi người hành lễ, nhưng bị Lãnh Nhai đỡ lấy, Diệp Vô Thần cũng vội vàng đi tới ngăn cản:

- A di, thân thể ngài không khỏe, ta và Lãnh Nhai lại là bằng hữu, ngài nhất thiết đừng làm vãn bối tổn thọ.

Lãnh Thu lắc đầu, cảm kích nhìn hắn nói:

- Ta đã nghe Tiểu Phong nói rồi, khi ấy nếu không phải cậu, Tiểu Phong đã bị họ bắt lại, cậu quả đã cứu mạng mẹ con hai chúng ta! Hiện tại còn trị khỏi đôi mắt đã mù không biết bao nhiêu năm của ta... Hiện tại mẹ con chúng ta hai bàn tay trắng, hoàn toàn không biết lấy gì để báo đáp đại ân của cậu!

Diệp Vô Thần vội xua tay nói:

- A di, ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Ta cứu Lãnh Nhai cũng là xuất phát từ tư lợi. Hơn nữa, Lãnh Nhai xem như là bằng hữu của ta, ta giúp hắn cũng xem như là thiên kinh địa nghĩa. Người diu a di về nghỉ ngơi trước đi, ta có lời muốn nói với người.

Sau khi Lãnh Nhai diu Lãnh Thu luôn một mực cảm tạ ân đức về, lại kì kèo rất lâu mới lặng lẽ đi đến đằng sau Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần đang đưa lưng về phía hắn nghe thấy tiếng bước của hắn tới gần, không buồn ngoảnh đầu lại hỏi:

- Chuyện hôm qua ta nói với người, người cân nhắc thế nào?

- Người muốn ta trở lại Đại Phong Quốc làm gì? –Lãnh Nhai hỏi.

- Rất đơn giản... Ta muốn cài một thế lực vào Đại Phong Quốc. Một cỗ thế lực không ai biết, vừa có thể như dao nhọn chọc vào hoàng thất Đại Phong Quốc. Người có thể làm được không?

- Không làm được. Lãnh Nhai gợn gờng dứt khoát trả lời.

- Nếu có thể làm được, người sẽ đáp ứng ta chứ?

- Sẽ không.

- Rất tốt. –Diệp Vô Thần xoay người lại, nhíu mày nhìn y:

- Quả thật, người không có năng lực làm được. Cho dù người có thể làm được ta cũng sẽ không cho người đi. Bởi vì người quá yếu ớt, vốn dĩ không có đủ thực lực và năng lực. Mà tuy ta cứu tính mạng người và mẫu thân người, trị khỏi đôi mắt cho mẫu thân người, nhưng người lại không trung thành một trăm phần trăm với ta như người hứa hẹn. Một kẻ không có năng lực, càng không trung thành, ta dựa vào gì phải cứu người, thu giữ người!

Lãnh Nhai lạnh mặt đối mặt với hắn, thanh âm càng mang theo hàn ý:

- Lãnh Nhai ta... Không sống vì bất kỳ kẻ nào!

Diệp Vô Thần nhếch mép, vẻ mặt châm biếm bật cười:

- Người là một kẻ có tôn nghiêm rất mạnh. Nhưng người lấy cái gì để giữ gìn tôn nghiêm của người? Vì sao thân thể mẫu thân người suy yếu như vậy? Bởi vì người không có tiền! Trong thời gian dài như vậy chưa từng cho bà ăn một bữa no, vì tiền người thậm chí còn đi tham gia trò thi đấu ngày trước người luôn khinh thường hết thấy kia. Vì sao lúc đó người bị bức vào hiểm cảnh? Bởi vì người không có thực lực nên bị Lâm Khiếu đánh bại, còn xúc động lộ ra Phá Phong Nhận, còn suýt nữa liên lụy cả mẫu thân người. Ngay cả bây giờ, nếu không phải ta thu giữ các người, các người vẫn còn ở trong vòng quản chế của hoàng đế Thiên Long, lúc nào cũng sẽ bị mật tập kích bắt các người. Một người như người, chỉ là một trò hề, một phế vật, có tư cách gì ở trước mặt ta hiển lộ cái tôn nghiêm tức cười kia của người.

- Người... Câm miệng! Đôi mắt Lãnh Nhai lạnh lùng triệt để, răng cắn kêu ‘răng rắc’ vang lên, khí thế kinh người khiến nhiệt độ xung quanh trong tích tắc hạ xuống vài phần.

- Ta nói sai ư? –Diệp Vô Thần cười lạnh nói:

- Người có phải muốn tấn công ta hay không? Nhưng thật đáng tiếc, ta không sợ, bởi vì người hoàn toàn không phải đối thủ của ta, chỉ cần ta muốn, ta lập tức có thể đánh ngã người, sau đó giẫm lên đầu người khinh miệt ngó bộ dáng thảm hại của người. Bởi vì ta có thực lực như vậy, còn người, không có! Người oán hận phụ thân người, nhưng ngoại trừ oán hận, người có thể làm gì? Cái tên Phong Triều Dương trên Thiên Thần đại lục có ai không biết, nhưng tên của Lãnh Nhai người lại có mấy người biết? Cho dù chết ngay ở đây, lại sẽ có ai tới quan tâm sống chết của người?

Toàn thân Lãnh Nhai hơi hơi rung rẩy, mỗi một câu của Diệp Vô Thần đều như một thanh đao đâm vào trái tim y. Y là một nam nhân cao ngạo, có lòng tự tôn cực mạnh, lại bị không chút lưu tình châm biếm ngay trước mặt làm một trò hề, một phế vật. Nộ khí y tản ra thậm chí loáng thoáng mang theo chút ít sát khí. Nếu không phải y cố gắng khắc chế mình, nói cho mình biết hắn là ân nhân cứu mình và mẫu thân, thì y đã bất chấp tất cả xông lên, chém nát kẻ này.

- Người muốn trở nên mạnh mẽ không? –Nhìn y, thanh âm Diệp Vô Thần bỗng dịu xuống, lạnh nhạt hỏi.

- Muốn! –Y cắn răng trả lời. Mỗi một câu châm biếm của Diệp Vô Thần đều đang vô tình nói cho y biết, không có thực lực thì vĩnh viễn đừng nhắc tới tự tôn! Không có thực lực, thì không bảo vệ được mình, không bảo vệ được mẫu thân.

Diệp Vô Thần gật đầu, xoay người nhìn về phía bắc, trong đầu dần dần hiện ra một lão nhân như cổ thụ:

- Vậy thì, người khỏi cần trở về Đại Phong Quốc nữa. Ta muốn người tới một nơi hẻo lánh bị lãng quên ở phía Bắc Thiên Long Quốc, đi tìm một người tên Sở Thương Minh, ông ấy sẽ dạy người làm thế nào trở nên mạnh mẽ.

- Sở Thương Minh... -Nghe thấy cái tên này, trong đôi mắt Lãnh Nhai chợt bắn ra tinh mang.

- Khi nào quyết định thì tới tìm ta nhé. Đương nhiên, nếu người không muốn đi cũng chẳng sao. Diệp gia ta sẽ nuôi người vĩnh viễn, hệt như nuôi một con chó vậy!

Diệp Vô Thần lạnh lùng nói hết lời, xoay người rời đi, tới tiểu viện của Diệp Thủy Dao đón Nguyệt Tuyết. Trước khi rời khỏi, ánh mắt hắn như cổ tình liếc vào song cửa sổ nơi Lãnh Thu đang ở.

Lãnh Nhai chờ dẫn đứng ở đó, như một pho băng điêu rất lâu không lên tiếng. Thiếu niên này đã mê mang mười mấy năm, trong lòng bỗng có một phương hướng. Nộ khí, sát khí lúc trước đã đột ngột biến mất sạch sành sanh.

97. Chương 97: Sát Thần Tương Lai.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 97: Sát Thần tương lai.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Cửa bị lạng lẽ đẩy ra, tiếng mở cửa khe khẽ cùng tiếng bước chân không hề đánh thức Lãnh Nhai đang phiền loạn trong lòng. Mãi đến khi một thanh âm quen thuộc vang bên tai y:

- Tiểu Phong...

Lãnh Nhai xoay phắt người lại, dịu Lãnh Thu bước chân hơi có phần tập tễnh:

- Nương, người sao lại ra ngoài.

Lãnh Thu đẩy tay Lãnh Nhai đang dịu, nhìn y nói:

- Tiểu Phong, lời vừa nãy ta đều nghe thấy rồi.

Lãnh Nhai ngớ ra, sau đó hiển nhiên trở nên bối rối, ấp úng nói:

- Nương... Thực ra... con... hắn...

Lãnh Thu lắc đầu:

- Tiểu Phong, đôi mắt của nương đã mù gần mười năm, hiện tại khôi phục, so với lúc trước đã sáng lên không biết bao nhiêu lần, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm người. Tuy Diệp công tử tuổi tác còn trẻ, nhưng lại là nhân trung chỉ long chân chính, chỉ dựa vào một cái vung tay của hắn đã trị khỏi mắt của nương, trong thiên hạ có ai có thể làm được? Cho dù Tiểu Phong của ta chỉ theo đằng sau hắn, nương cũng sẽ hoàn toàn an tâm.

- Nương...

- Đi đi, Tiểu Phong, đi tìm hắn, sau đó dựa theo lời hắn đi tìm Kiếm Thần Sở Thương Minh. Phụ thân con tuy hổ thẹn với mẹ con chúng ta, nhưng ông ấy ở trong lòng nương vẫn luôn là một đại anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, đến tận bây giờ nương cũng chưa từng thực sự hối hận. Tiểu Phong, tâm nguyện lớn nhất cả cuộc đời nương chính là tương lai con có thể trở thành người uy chấn thiên hạ như phụ thân con, con có thể thỏa mãn tâm nguyện này của nương không? –Lãnh Thu đỡ vai y, ôn hòa mà mong đợi nói.

- Vậy... Con lúc nào nên rời đi? –Lãnh Nhai hơi thất thần nhìn mẫu thân hỏi.

- Đêm nay, đêm hôm nay liền rời đi. –Lãnh Thu kiên quyết nói, nhưng thanh âm rõ ràng mang theo run rẩy.

Lãnh Nhai quỳ thật mạnh xuống đất, ôm hai chân mẫu thân, ghìm nước mắt nói:

- Nhưng nương, con không nỡ rời xa người, không an tâm về người...

Đôi mắt Lãnh Thu hơi ướt, nàng cố gượng cười rồi nói:

- Thằng bé ngốc, một kẻ không muốn rời khỏi cha mẹ vĩnh viễn sẽ không thật sự trưởng thành. Diệp công tử là một người trọng tình trọng nghĩa, nương sẽ không nhìn lầm, hắn sẽ không bạc đãi ta. Hơn nữa, lúc trước Diệp phu nhân còn phải người nói cho ta biết, bảo ta dời đến chỗ nàng để làm bạn với nàng, con có gì mà phải bận tâm chứ. Đêm nay con hãy rời đi, nếu con không đi, nương... nương sẽ dùng gậy đuổi con ra!
- Nương, con đi... Trong hôm nay con sẽ đi. Hai nhi sẽ không khiến nương thất vọng, con không muốn trở thành một người như y, con muốn vượt qua y, Lãnh Nhai con sẽ không khiến nương thất vọng, càng sẽ không thua bất cứ ai!

.....

Ngoài cửa tiểu viện, Diệp Vô Thần lúc này mới lặng lẽ dời chân, đi về phía tiểu viện của Diệp Thủy Dao.

Lãnh Nhai, người không phải là một người con tốt, nhưng người có một mẫu thân tốt.

Nhưng ta tin rằng, người sẽ không khiến ta thất vọng. Diệp Vô Thần ta sẽ không nhìn lầm người, nếu người thật sự là một phế vật, ta há có thể tốn nhiều tâm tư lên người người như vậy.

Khi Diệp Vô Thần dẫn theo Ngưng Tuyết trở về, Lãnh Nhai đã lẳng lặng đứng ở cửa chờ hắn. Lúc y tới gần, y hơi cúi đầu, lạnh giọng nói:

- Nói cho ta biết, ta phải làm thế nào mới tìm được Sở Thương Minh. Đêm hôm nay... ta sẽ đi!

Diệp Vô Thần hài lòng gật đầu, trầm giọng nói:

- Ta hy vọng ba năm sau ta có thể nhìn thấy một Sát Thần cường đại đến mức khiến Thiên Thần đại lục đều vì người mà rung chuyển!

.....

Vào lúc chập tối, một chiếc kiệu dừng ở cổng Diệp phủ, một người trung niên thân thể trắng kiện một tay đẩy thủ vệ đang ngăn cản ra, nghênh ngang đi vào, đằng sau còn có một nữ tử nhu nhược đang cúi đầu, bước chân nhẹ nhàng đi theo. Tiếp đó, Diệp phủ luôn yên ắng bỗng vang lên một trận tiếng cười đinh tai nhức óc, khiến cả Diệp phủ đều loáng thoáng rung chuyển, Hoa Thủy Nhu ở đằng sau y vào lúc tiếng cười vừa phát ra liền vội vàng bịt tai lại.

- Ha ha ha ha! Đã lâu không tới chơi, chẳng ngờ Diệp gia bây giờ thoát nhìn lại thuận mắt như vậy.

Cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, Hoa Chấn Thiên bao che khuyết điểm đến tột đỉnh này nhìn con rể thuận mắt, tự nhiên ngay cả nhìn vào Diệp gia cũng trở nên thuận mắt.

Vương Văn Thù đang bận việc ở đại sảnh ra ngoài nghênh đón trước tiên, không cần đoán, chỉ dựa vào tiếng cười này nàng đã biết là thần tiên ở đâu tới. đành phải cố nặn ra một tràng cười vui vẻ, vô cùng nhiệt tình nghênh đón. Nhưng chẳng ngờ Hoa Chấn Thiên lần này khác hẳn bình thường, biểu hiện còn nhiệt tình hơn cả nàng. Vương Văn Thù chưa kịp mở miệng, Hoa Chấn Thiên đã cười lớn chào hỏi:

- Diệp phu nhân vẫn mạnh khỏe chứ? Hoa mỗ lâu chưa tới thăm, thật là đáng tội!

- Rất khỏe rất khỏe! –Vương Văn Thù vội đáp lời:

- Khách quý cỡ Hoa tướng quân tới thăm thật sự khiến Diệp gia ta vẻ vang rạng rỡ, nào có lỗi gì đáng nói. Ngược lại chúng ta chưa thể rộng cửa đón chào, mới là đáng tooim.

Hoa Chấn Thiên phóng khoáng vung tay một cái, nói:

- Haiz, đều sắp là người một nhà rồi, còn khách khí như vậy làm gì. Diệp lão đệ đâu? Ta tìm hắn tán gẫu chút.

- Người... người một nhà? –Vương Văn Thù tròn tròn mắt, ai là người một nhà với ông, tự tác đa tình!

-Sao thế? –Thấy vẻ mặt Vương Văn Thù lộ rõ vẻ kinh ngạc không phải giả tạo ra, Hoa Chấn Thiên sau một hồi nghi hoặc rất nhanh đoán ra điều gì, vuốt râu hỏi:

- Tiểu tử kia chắc không phải gì cũng chưa nói với các người đấy chứ?

Vương Văn Thù:

- Hả? A... Điều này...

Hoa Chấn Thiên giậm chân một cái, suýt nữa kích động chửi mẹ nó:

- Tiểu tử kia đều con mẹ nó tự mình chạy tới cầu thân với lão tử, bà không ngờ cái gì đều không biết, bà làm mẹ kiểu gì không biết! Ta có thể nói cho bà biết, tiểu tử nhà bà đều đã ức hiếp con gái ngoan của ta rồi, Diệp gia bà cho dù muốn quýt cũng đều không được, dám không lấy con gái ta, ta cho nổ tung Diệp gia bà!

- Cha... -Hoa Thủy Nhu khê day Hoa Chấn Thiên một cái, cái câu ‘đã ức hiếp rồi’ như kia đều lớn tiếng hét ra như vậy, nàng hận không thể tìm một cái lỗ chui vào. Bởi vì hàm nghĩa của câu nói này vừa lớn vừa nhỏ, mà người bình thường đều sẽ liên tưởng về cái lớn.

Vương Văn Thù rốt cuộc đã nghe ra chút đầu mối, lại nhớ tới Diệp Vô Thần từng nhắc qua sẽ có hai người khách — Hoa Chấn Thiên và Hoa Thủy Nhu chẳng phải vừa đúng là hai người sao? Lòng nàng lập tức có cơ sở, vội vàng nói:

- Hoa tướng quân trước tiên chớ tức giận, ta lập tức đi gọi Thần Nhi.

- Không cần gọi đâu. -Hoa Chấn Thiên vung tay nói:

- Bà dẫn con gái ta đi tìm tiểu tử đó, tự ta đi tìm Diệp lão đệ và Diệp lão đầu... À, là Diệp tướng quân. Có vài lời không thể để hai đứa trẻ này nghe thấy được. -Nói xong cũng chẳng thèm để ý tới Vương Văn Thù, tự mình bước nhanh vào phía trong, như đi vào nhà mình vậy.

- Diệp phu nhân. -Hoa Thủy Nhu hơi cúi đầu, nhút nhát gọi.

Với lời của Hoa Chấn Thiên và bộ dạng mang theo vẻ e lệ trong sự nhu nhược của Hoa Thủy Nhu lúc này, Vương Văn Thù nào còn không đoán ra mấy ngày nay Diệp Vô Thần đã làm những gì, trong lòng nhất thời rối bời – đương nhiên, là vui mừng. Đạo trước khi Diệp Vô Thần nói muốn giành được Hoa Thủy Nhu, nàng tuy rằng hết sức ủng hộ, nhưng lòng biết khó khăn vạn phần. Ai ngờ rằng bây giờ chưa tới hai ngày, Hoa Chấn Thiên đã dẫn Hoa Thủy Nhu chủ động tới nhà, chẳng những Hoa Thủy Nhu đồng ý, mà ngay cả Hoa Chấn Thiên đạo trước từng định chuyện hôn nhân giữa nàng và Lâm gia Lâm Khiếu cũng đã đồng ý... Nàng chỉ có thể tán thưởng một tiếng, không hổ là con trai ta, muốn giành được cái gì đều là dễ như trở bàn tay, mẫu thân như ta đều lo lắng vô ích rồi.

Nàng cười nói:

- Còn gọi Diệp phu nhân gì nữa, không lâu sau thì phải gọi nương rồi đó.

Khuôn mặt Hoa Thủy Nhu thoáng cái đỏ bừng, hai tay khê vân về góc áo, thẹn đến nỗi nói không ra lời, nhưng trong lòng lại có đôi chút ngọt ngào.

Đây là lần đầu tiên Vương Văn Thù quan sát Hoa Thủy Nhu tỉ mỉ như thế, càng ngắm càng vô cùng hài lòng. Chẳng những có dung nhan diễm tuyệt Thiên Long Quốc, mà vẻn vẹn chỉ là tính tình ngoan hiền đến tột độ này đều là đốt đèn cũng khó tìm được.

- Nào, ta dẫn con đi tìm Thần Nhi. Hừ, tiểu tử này ấy vậy lại ức hiếp con, xem ra ta phải dạy dỗ nó cho tốt. -Vương Văn Thù kéo tay nàng, dẫn nàng đi về phía tiểu viện của Diệp Vô Thần. Miệng nói muốn dạy dỗ, nhưng bất kỳ ai đều nghe ra được niềm kiêu hãnh trong giọng điệu nàng. Vả lại đừng nói dạy dỗ, chỉ e ngay cả quỳ xuống khóc lóc cầu xin nàng máng hấn một câu đều không nỡ.

- Chàng... chàng không ức hiếp con. -Hoa Thủy Nhu nhỏ giọng đáp lời thanh minh cho Diệp Vô Thần.

Suốt dọc đường vẫn luôn là Vương Văn Thù hỏi Hoa Thủy Nhu đáp, ngược lại cũng không hỏi Diệp Vô Thần đã làm gì với Hoa Thủy Nhu. Mà Diệp Vô Thần lúc này đang nắm tay ngọc của Diệp Thủy Dao dạy nàng vẽ hoa sen hoàn mỹ nhất. Diệp Thủy Dao đã không phải lần đầu tiên bị hấn cầm tay phải như vậy, tuy nàng cố tự trấn định không muốn nghĩ tới xúc cảm ấm áp và hơi thở nam nhân gần trong gang tấc kia, nhưng làm thế nào cũng không che giấu nổi hai rặng mày đỏ đỏ trên gương mặt.

Sau khi nhận được tiếng triệu tới của Tiểu Lục, hắn luyến tiếc buông bàn tay ngọc ngà mềm mại đó xuống, để Ngưng Tuyết ở lại đó bởi Diệp Thủy Dao. Vương Văn Thù vẻ mặt thần bí chờ ở cửa cười cười về phía hắn, chỉ vào phòng hắn, nhỏ giọng nói:

- Thần Nhi, khá lắm. –Sau đó rón rén rời khỏi, đi tìm Hoa Chấn Thiên bàn bạc ‘đại sự’.

Hoa Thủy Nhu lần đầu tiên ngồi ở trong phòng một nam tử trẻ tuổi, chỉ cảm thấy tim mình vẫn luôn đập nhanh không ngừng, lẳng lặng ngồi ở đó trong khẩn trương bất an, thân thể đều trở nên có chút cương cứng. Diệp Vô Thần đẩy cửa vào, sau đó đóng cửa phòng lại, Hoa Thủy Nhu đứng bật dậy như một chú thỏ nhỏ bị giật mình, sau đó lẳng lẽ cúi đầu.

- Tiểu Nhu Nhu, nhanh như thế đã nhớ ta rồi? –Diệp Vô Thần cười hì hì nói, từng bước từng bước tới gần.

Cái loại mồm mép lẳng nhăng bình thường hết mức ở Hoa hạ hiện đại không phải một thiếu nữ như thế này có thể thừa nhận, một câu nói ngắn ngủi khiến khuôn mặt nàng trở nên nóng bừng, mở miệng phủ nhận theo bản năng:

- Còn lâu... còn lâu mới phải, là cha dẫn thiệp tới.

- Nếu nói dối sẽ đổ mặt. –Diệp Vô Thần đứng ở trước người nàng, thưởng thức dung nhan xinh đẹp đầy rạng rỡ của nàng. Đây là một thiếu nữ cực kỳ ngoan hiền, cực kỳ nhu nhược, cực kỳ dễ xấu hổ. Mà cô gái như vậy, ở Hoa Hạ hẳn sinh ra gần như là không thể tồn tại.

Hai tay Hoa Thủy Nhu che mặt mình. Theo hắn tới gần, hơi thở nam nhân càng lúc càng gần mang tới cho nàng một cảm giác mê muội ngất ngây.

Diệp Vô Thần hơi cúi đầu, dùng tay nhón cằm nàng, nhìn vào đôi mắt đầy lúng túng và chờ mong của nàng, dịu dàng nói:

- Muốn làm chuyện chiều qua chúng ta vừa mới làm không?

Hoa Thủy Nhu chớp chớp đôi mắt, sau đó lẳng lặng nhắm mắt, đôi môi cũng len lén rướn lên một chút, dáng vẻ mặc người thưởng thức. Chính nàng cũng không biết, vì sao dưới ánh mắt chăm chăm của hắn, mình lại dễ dàng sa đoạ như vậy. Sự quen biết giữa hai người, chẳng qua cũng chỉ ngắn ngủi ba ngày mà thôi.

Diệp Vô Thần hài lòng bật cười, thân thể nghiêng về trước, khẽ hôn lên má phải của nàng.

98. Chương 98: Tà Ma Dục Tâm.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lục

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 98: Tà ma dục tâm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Ừm... -Xúc cảm ngứa ngứa trên mặt khiến đôi môi đào mềm mại của nàng thốt ra âm điệu lười nhác. Hai tay Diệp Vô Thần vòng qua eo nàng, môi khẽ áp lên vành môi mịn màng đến gần như yêu diễm của nàng, đầu lưỡi lướt nhẹ tới lui cánh môi ngọt ngào ấy, sau đó cường thế mà bá đạo xâm chiếm tiến công, vồ vập lấy chiếc lưỡi nhỏ trơn tuột thơm ngát bên trong miệng hương, quần lấy sít sao, nước bọt giao hòa. Hai tay vòng qua eo cũng bắt đầu trườn từ đằng sau lưng sang phần bụng nàng.

- Ô... -Cảm xúc nóng hầm hập dâng trào điên cuồng quét qua mỗi một tác trong khoang miệng, Hoa Thủy Nhu bị hơi thở nam tính ấm áp mà nồng đậm của hắn khuấy đảo cho điên đảo thần tình, nghệt cả thở, tiếng tim đập hết như đánh trống vang lên kịch liệt, chỉ có thể dùng ngón tay kéo y phục của hắn.

Diệp Vô Thần ngấu nghiến hàm răng nàng, mút lấy quỳnh tương ngọc dịch của nàng. Chiếc lưỡi thô bạo không ngừng thay đổi góc độ. Hắn phát hiện mình thích động tác này, cảm giác này. Bởi vì hương vị của nàng là thuần mỹ như vậy.

- Đứng... Đứng mà... -Hoa Thủy Nhu đã sắp nghệt thở thở hổn hển thốt ra mấy chữ, thần trí nóng lên bởi nụ hôn nồng cháy sinh ra mà sắp đến mức choáng váng uể oải, cả người như bị rút sạch tất cả sức lực mềm oặt trong ngực hắn, lại không biết mình lúc này đang tản ra mùi hoặc kiều diễm kinh người.

- Điều đó khó mà được, ai bảo nàng đáng yêu đến mức khiến ta không dần lòng nổi... -Diệp Vô Thần thoáng rời khỏi vành môi nàng, chuyển sang tấn công vào vành tai mượt mà như ngọc của nàng, khẽ khàng ngậm, liếm, hài lòng nhìn thấy nó mau chóng nhuộm lên một lớp màu ửng át động lòng người.

- Chàng, chàng lại ức hiếp thiếp... -Hàm răng trắng bóc khẽ cắn bờ môi đỏ thắm, khuôn mặt Hoa Thủy Nhu đỏ bừng nói, duỗi bàn tay phất ra khẽ nện lên ngực hắn. Nàng không còn sức để kháng cự, tiềm thức cũng không muốn kháng cự, bởi vì nàng đã nhận định hắn là phu quân duy nhất cuộc đời này của nàng.

- Ức hiếp? Ức hiếp thật sự còn chưa bắt đầu. -Diệp Vô Thần tà mị bật cười, hắn khi thì tao nhã, khi thì lạnh nhạt như nước lúc này lại cười hết như một con quỷ tà ác. Nội tâm, huyết dịch ngũ tạng hơn chục năm đã hơi hơi sôi trào.

Hắn ôm chặt không rời vòng eo nhỏ nhắn của nàng, tay phải nóng hầm hập xoa khuôn mặt nhỏ non nớt của nàng, sau đó chậm chậm trườn xuống dưới, vừa như thờ ơ vừa như bá đạo dị thường trượt xuống chiếc cổ trắng muốt, bờ vai thơm gầy không lộ xương, sau đó dừng lại trên bộ ngực tròn trịa lung linh mềm mại trắng muốt của nàng, cách một lớp y phục dùng sức nắn bóp, tận tình hưởng thụ sự đẩy dè vừa đủ nắm và sự mềm mại trắng mịn của nó.

Áp lực mạnh mẽ như tập kích lên bộ ngực non mềm, Hoa Thủy Nhu then thùng uốn éo cơ thể, rên lên một cách tội nghiệp:

- Đứng như vậy... Ừm... Đứng... Sẽ bị người ta nhìn thấy đấy... Ô... -Nàng uốn éo cơ thể muốn tránh thoát sự xâm phạm đau đớn và tê tê đang cùng tồn tại này, nhưng năm ngón tay cuồng dã nắn bóp trên bộ ngực sữa cao vút và bàn tay siết chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng vốn dĩ không cho nàng cơ hội tránh thoát.

Diệp Vô Thần mắt diếc tai ngơ, đôi mắt lấp lóe lửa dục chưa từng xuất hiện bao giờ. Bộ ngực nảy tung tung rung rinh trong tay dưới sự dày vò không ngừng biến đổi đủ mọi các hình các dạng, lực đạo lớn mạnh khiến nàng đau đớn gần như muốn hét lên thành tiếng.

Hoa Thủy Nhu nhắm mắt chịu đựng sự xâm phạm của hắn. Cuối cùng, trước ngực được thả lỏng, ngay lúc nàng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, thì cánh tay kia lẳng lẳng hướng xuống dưới, đột nhiên gỡ dây lưng bên hông nàng ra, nắm lấy vạt áo dùng sức kéo xuống dưới. ‘Xoẹt...’ một tiếng, y phục theo tiếng nọ mà rách ra, lại kéo mạnh nội y bên trong ra, hai bầu vú rung rinh trắng như bông buổi bật tung ra ngoài, không ngừng đung đưa trước mắt hắn, mang theo một mảnh xuân quang hoa mắt say mê lòng người. Làn da nàng trơn như mỡ đặc, trắng muốt gần như trong suốt.

- A.... -Hoa Thủy Nhu đầu óc mơ hồ, hai tay luống cuống bắt trước ngực, muốn che đi da thịt lộ ra của mình. Diệp Vô Thần giơ tay dễ dàng đẩy cánh tay sen của nàng, vặn chúng ra đằng sau nàng rồi dùng một tay cố định chặt một chỗ, trong mắt bốc lên lửa dục rõ mồn một. Loại ánh mắt này khiến nàng kinh hoảng, loáng thoáng còn có chút sợ sệt.

- Đứng... Sẽ bị người ta nhìn thấy... Sẽ bị người ta nhìn thấy đấy... Qua mấy hôm nữa được hay không... Chờ... chờ khi họ vắng nhà, chàng muốn ức hiếp thiếp thế nào cũng được. -Hoa Thủy Nhu khẩn cấp cầu xin, bộ ngực sữa không thể che giấu nương theo sự uốn éo bất an của thân thể nàng mà run nhè nhẹ. Một cánh tay khác của Diệp Vô Thần cũng dè lên một bầu trong đó, lúc nặng lúc nhẹ nắn bóp, mang theo tiếng rên rỉ khe khẽ không thể kìm nén trong miệng Hoa Thủy Nhu.

Hoa Thủy Nhu đành nhắm mắt, đỏ mặt mặt cho hắn làm.

- Ca ca... Ca ca huynh ở trong đó à?

Tiếng gọi quen thuộc mà thân thiết mạnh mẽ xen vào cõi lòng gần như mất đi khổng chế của Diệp Vô Thần, hần như bị một đòn nặng bỗng tỉnh lại, hai tay tung hoành trên người Hoa Thủy Nhu song song thu hồi, sau đó mau chóng kéo nội y và váy dài của nàng lên, che phủ bộ ngực đã rải rác ngấn đỏ của nàng.

Mình lúc này là thế nào vậy? Hần lặng lẽ lẩm nhẩm. Hần hồi này như bị lửa dục thao túng vậy.

Hoa Thủy Nhu tương tự cũng nghe thấy tiếng hô cuồng quát che y phục của mình, thậm chí di dời ánh mắt muốn tìm một chỗ trốn. Phần trước ngực trên chiếc váy màu vàng nhạt của nàng đã bị xé hở, điều này khiến nàng không còn dũng khí để ra ngoài gặp người.

- Ta là phu quân của nàng, cho nên ta có thể như vậy với nàng. –Diệp Vô Thần cúi đầu, dịu dàng nói.

- Vâng... -Hoa Thủy Nhu then thùng ứng tiếp, thanh âm nhỏ như muỗi bay. Tuy rằng mọi việc lúc trước quá ư đột ngột, nhưng nàng vẫn không hề nảy sinh nửa điểm mâu thuẫn với hắn. Cho dù Diệp Vô Thần thật sự cứ thế chiếm hữu nàng, nàng cũng chỉ kháng cự trên âm thanh, sau đó ngoan ngoãn thuận theo.

Cửa bị Diệp Vô Thần mở ra, đứng ở cửa là thân ảnh nhỏ nhắn trắng như tuyết của Ngưng Tuyết, hai tay nàng bê một cuộn tranh, nhoẻn miệng cười:

- Ca ca, đây là tỷ tỷ vừa mới vẽ xong, tỷ ấy bảo muội giao cho huynh xem.

- Cho ta xem? –Diệp Vô Thần nghi hoặc một hồi. Bởi vì hần mỗi ngày vào lúc rảnh rỗi đều tới chỗ Diệp Thủy Dao, vốn dĩ không cần thiết phải đưa riêng bức tranh cho hần xem. Hần thoáng ngẫm nghĩ, hỏi:

- Tuyết Nhi, có phải tỷ tỷ biết là ai tới tìm ca ca hay không?

- Vâng! Ca ca vừa đi, tỷ tỷ liền hỏi qua Tiểu Lục tỷ tỷ. –Ngưng Tuyết thanh thúy đáp, sau đó khẽ ‘úi’ một tiếng, bởi vì nàng nhìn thấy Hoa Thủy Nhu đang gấn chặt y phục trước ngực mình, một mực không dám ngẩng đầu lên, nàng lúc này đang ngồi trên chiếc giường mình và ca ca ngủ mỗi ngày.

- Tỷ là Thủy Nhu tỷ tỷ, đúng không? –Diệp Ngưng Tuyết cố lấy dũng khí, chủ động chào hỏi.

Thấy nàng là một tiểu cô nương, Hoa Thủy Nhu rút cuộc mới không khẩn trương như vậy nữa, nàng kéo y phục mình đi tới gần, nhẹ giọng nói:

- Đúng vậy. Tiểu muội muội, muội nhận ra tỷ ư?

- Nhận ra mà. –Ngưng Tuyết ngửa mặt bật cười:

- Bởi vì ca ca từng nói huynh ấy thích tỷ, người ca ca thích, Ngưng Tuyết cũng thích.

Hai vết sẹo trên mặt Diệp Ngưng Tuyết khiến cõi lòng thiếu nữ mảnh mai này có chút sợ hãi, nhưng câu nói này của nàng khiến lòng nàng không khỏi hân hoan, đối với Ngưng Tuyết cũng sản sinh cảm giác thân cận. Nàng len lén nhìn Diệp Vô Thần, nhỏ giọng nói:

- Tỷ tỷ... cũng thích muội.

- Vậy muội sau này có thể gọi thẳng tỷ tỷ không? –Ngưng Tuyết vui vẻ nói.

- Ừm, đương nhiên có thể. –Hoa Thủy Nhu dịu dàng hỏi đáp.

Diệp Vô Thần nhận lấy bức tranh trong tay Ngưng Tuyết, sau đó trực tiếp mở ra, phát hiện bên trên quả nhiên hoàn toàn trắng tinh, không một vết mực. Khẽ khàng lắc đầu, lại không biết nên dùng cái gì để biểu đạt điều mình đang nghĩ trong lòng tại giờ phút này. Hần xoa đầu Ngưng Tuyết nói:

- Tuyết Nhi, giúp ca ca tới chỗ tỷ tỷ xin một bộ váy được hay không? Tốt nhất là váy màu vàng, cứ nói là ca ca muốn.

- Váy? Vâng, muội biết rồi. –Ngưng Tuyết vung vung tay nhỏ, dậm từng bước nhỏ chạy về.

Một mực nhìn theo thân ảnh Ngưng Tuyết biến mất trong tầm mắt, lúc này Diệp Vô Thần xoay người lại, tuy Vô Thần lực của hần có thể sửa lại hoàn mỹ y phục của Hoa Thủy Nhu, nhưng hần tạm thời vẫn chưa thể bộc lộ loại ‘năng lực đáng sợ’ có thể dọa khiếp người này ra trước mặt nàng.

- Nhưng, cho dù là đối y phục, họ cũng sẽ nhìn ra. –Hai tay Hoa Thủy Nhu dè chặt trước ngực, nhút nhát nói, đôi mắt trong suốt bắt lực nhìn hẳn.

- Bị nhìn ra cũng chẳng sao, bởi vì nàng đã là người của Diệp Vô Thần ta rồi, sẽ không thuộc về bất kỳ ai khác nữa, đúng không?

- Vâng... –Ánh mắt Hoa Thủy Nhu thoáng lóe lên, một câu nói dịu dàng khiến sự nhút nhát lúc nãy của nàng phai nhạt đi hơn nữa. Nàng buông hai tay xuống, thân thể mềm nhũn ngã vào ngực Diệp Vô Thần. Mà vật áo trước ngực của nàng lỏng lẻo mở ra, lộ ra một mảng da thịt trắng như ngọc, đồng thời một đồ vật từ bên hông nàng trượt xuống, ‘bộp’ một tiếng rơi xuống đất.

- A! –Hoa Thủy Nhu khê hô một tiếng, sau đó khom người nhặt nó lên. Đây là một chiếc bọc nhỏ tròn trịa màu đen chứa đầy đồ. Nàng vỗ vỗ bộ ngực mình, hai tay cầm chiếc bọc đó đưa đến trước mặt Diệp Vô Thần:

- Đây là... cho chàng.

Cái mùi như có như không, na ná thuốc nổ lại không thuộc về thuốc nổ này khiến Diệp Vô Thần thoáng chốc đã đoán ra bên trong chứa thứ gì. Hắn dè dặt đón lấy, hỏi dò:

- Là Lôi Chấn Tử của Hoa gia nàng?

- Vâng, là mười quả Lôi Chấn Tử, còn có... hai quả Chấn Thiên Lôi. Là thiếp lén lút cầm tới. Nếu có người xấu khi dễ chàng, chàng cứ dùng thứ này đánh bọn họ.

Hóa ra là nha đầu này lo cho an toàn của mình. Trong lòng Diệp Vô Thần ấm áp, mở chiếc bọc nhỏ màu đen này ra, bên trong nằm im mười hai quả cầu tròn chỉ hơi lớn hơn quả thủy tinh cầu một chút. Lôi Chấn Tử có thể gây nên vụ nổ phạm vi nhỏ, Hỏa Độc Tử có thể gây nên một vụ nổ lửa phạm vi nhất định, mà ‘Chấn Thiên Lôi’ trong miệng Hoa Thủy Nhu thì không ai biết có công hiệu thế nào, thậm chí không ai từng thấy qua ‘Chấn Thiên Lôi’ của Hoa gia, chỉ là mang máng nghe nói mà thôi. Diệp Vô Thần nhớ rất rõ ở trên sân đấu ngày ấy lúc Hoa Chấn Thiên cãi lộn với Diệp Nộ từng nhắc qua “dùng Chấn Thiên Lôi nổ tung trời Diệp gia ông”.

- Những cái này hẳn là phụ thân nàng cho nàng phòng thân phải không? Diệp Vô Thần cười hỏi.

Loại hỏa khí đặc thù thuộc về Thiên Thần đại lực này hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng phạm là hỏa khí kiểu gây nổ đều có tính nguy hiểm nhất định, tùy tiện một điều ngoài ý muốn đều là trí mạng. Cho nên Hoa Chấn Thiên hẳn sẽ không cho Hoa Thủy Nhu tiếp xúc quá nhiều với những thứ này, nhưng cho nàng vài quả phòng thân thì chắc chắn.

- Vâng, có điều thiếp không dùng tới. –Hoa Thủy Nhu nhỏ giọng nói.

Diệp Vô Thần dè dặt lấy ra năm quả Lôi Chấn Tử, còn có một quả trọng lượng nặng hơn gấp đôi... hẳn chính là thứ được gọi ‘Chấn Thiên Lôi’, sau đó đặt chiếc bọc nhỏ về tay Hoa Thủy Nhu:

- Nếu nàng đều cho ta hết, nhờ đâu gặp phải nguy hiểm thì làm sao? Chúng ta mỗi người một nửa, được không?

Hoa Thủy Nhu ngoan ngoãn gật đầu, lúc này đương nhiên là Diệp Vô Thần nói thế nào thì chính là thế đó.

99. Chương 99: Tuyệt Đại Giai Nhân. (1)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 99: Tuyệt đại giai nhân. (1)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Cái này, phải dùng thế nào? –Diệp Vô Thần cầm một quả cầu nhỏ màu đen lên hỏi. Nếu không phải lo nó quá ư nguy hiểm, hẳn rất muốn tách ra nhìn xem thứ này dùng cái gì làm thành.

- Dùng tay bóp nát vỏ ngoài, sau đó dùng lực ném ra ngoài là được. –Hoa Thủy Nhu đáp.

- Ồ...

‘Rắc’ khe vang một tiếng, lớp vỏ của quả cầu nhỏ màu đen ấy đã bị dễ dàng bóp nát, sau đó Diệp Vô Thần đá văng cánh cửa, hai ngón tay vung lên, quả cầu nhỏ màu đen bay thẳng ra ngoài, tiếng kinh hô của Hoa Thủy Nhu lúc này mới vang lên, sau đó vô ý thức nhào người lên ngực Diệp Vô Thần, hai tay bịt hai tai.

Sau phút an tĩnh ngắn ngủi, bên tai lại không truyền tới tiếng nổ nên có. Nhìn theo quả Lôi Chấn Tử chìm vào trong hồ nước, trên mặt Diệp Vô Thần lộ ra vẻ quả thế. Điều kiện gây nổ sau khi Lôi Chấn Tử bị bóp vỡ lớp vỏ chính là một va chạm giản đơn.

- Được rồi, không sao đâu, ta ném nó vào trong nước rồi, xem nàng sợ kìa. –Diệp Vô Thần hơi buồn cười nói. Đồng thời thu lấy bốn quả Lôi Chấn Tử còn lại và quả Chấn Thiên Lôi kia.

Khi Hoa Chấn Thiên và Hoa Thủy Nhu rời khỏi Diệp gia thì sắc trời đã tối sầm xuống, Hoa Chấn Thiên trước khi rời đi mặt mày rạng rỡ, Diệp Uy và Diệp Nộ càng là mặt mày hớn hở, lúc tiễn biệt thì lưu luyến không rời, quả thực hận không thể ôm nhau khóc ròng một trận. Chuyện mấy ngày trước còn mắng chửi nhau người chết ta sống trên sân đấu đường như hoàn toàn chưa từng xảy ra. Nếu hai nhà kết làm thân gia, sau này chính là cùng nhau tiến lui, nâng đỡ lẫn nhau, mấy lão hồ ly này sao có thể không dụng mọi khả năng biểu hiện thân thiết một chút chứ.

Ngược lại Hoa Thủy Nhu một lời không nói, thần thái khẩn cấp hận không thể lập tức lôi Hoa Chấn Thiên rời đi. Bộ váy màu vàng nhạt nàng đang mặc lúc này là Ngưng Tuyết lấy về từ chỗ Diệp Thủy Dao, sau đó lại vô cùng xấu hổ bị Diệp Vô Thần cởi chiếc váy dài trước đó ra. Vóc người Diệp Thủy Dao so với Hoa Thủy Nhu đầy đặn cao ráo hơn rất nhiều, cho nên chiếc váy dài đó hiển nhiên có chút thùng thình, vạt dưới càng che phủ hai chân, lúc đi lại nếu không phải nàng lén xách theo, thì bây giờ thậm chí đã lê la trên mặt đất. Hoa Chấn Thiên đương nhiên không có tâm tư chú ý đến những điều này, nhưng Vương Văn Thù liếc mắt một cái liền nhìn ra, đôi mắt một mực ngắm nhìn lên người Hoa Thủy Nhu và Diệp Vô Thần, ánh mắt vô cùng quái dị.

Sau khi tiễn bước cha con Hoa gia, Vương Văn Thù thái độ khác thường, bước chân vội vàng lao thẳng đến tiểu viện của Diệp Vô Thần, sau đó mất mũi mũi đuôi nhau tra xét kỹ càng khắp lượt trong phòng Diệp Vô Thần, nhưng không phát hiện ra chất lỏng hay mùi gì đáng nghi. Lúc này mới vừa ngỡ vực vừa an tâm... còn mang theo chút thất vọng rời đi, khiến Diệp Vô Thần rất lâu không nói lên lời.

Mà chuyện Hoa Chấn Thiên dẫn theo Hoa Thủy Nhu báỉ phỏng Diệp gia đã truyền vào tai Lâm gia với tốc độ cực nhanh, gây nên chấn động không nhỏ cho cả Lâm gia. Bởi vì Hoa Chấn Thiên tuy thường xuyên tới Lâm gia, nhưng chưa từng có lần nào dẫn Hoa Thủy Nhu, đây ý nghĩa cho điều gì? Trong này đã xảy ra chuyện gì?

Chuyện xảy ra tất có nguyên nhân, hơn nữa là nguyên nhân họ không biết. Lâm gia lại lần nữa bắt đầu chấn kinh với thủ đoạn của Diệp Vô Thần. Trong hai ngày ngắn ngủi, không ngờ lặng lẽ làm được đến mức này.

Nếu Hoa gia và Lâm gia kết làm thân gia, điều này đối với Diệp gia mà nói tuyệt đối là một việc xấu, có thể kết làm thân gia với Hoa gia, điều này đối với Diệp gia mà nói tuyệt đối là một việc tốt, bên này mất bên kia mọc, đối với Diệp gia mà nói là một việc cực kỳ tốt. Mà biểu hiện của Hoa Chấn Thiên hôm nay đã nói rõ ràng cho Diệp gia rằng đây đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, Diệp gia muốn không đáp ứng đều không được. Cho nên tâm tình của Diệp Uy và Diệp Nộ lúc này sung sướng tột độ, nhưng không tránh khỏi một hồi gặng hỏi ra ngô ra khoai với Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần đương nhiên là đối đáp qua loa, nói đơn giản là tình đầu ý hợp với Hoa Thủy Nhu, hợp tính với Hoa Chấn Thiên, hai người nghe xong tròn mắt trắng mắt nhưng cũng chẳng biết làm sao, chỉ đành không can dự vào nữa.

Tối cùng ngày, Lãnh Thu dời đến đình viện của Vương Văn Thù, đồng thời đặc biệt an bài hai nha hoàn chăm lo sinh hoạt thường ngày của nàng. Mà Lãnh Nhai thì...

- Những gì ta từng nói, người đều nhớ kỹ rồi chứ?

- Nhớ kỹ rồi.

- Vậy thì, bây giờ người hãy đi đi. Đừng dừng lại, càng đừng ngoái đầu, trong hai ngày tiếp theo người phải dùng hết khả năng che dấu hành tung, bởi vì nếu phát hiện người đã không còn ở Diệp gia, thì hoàng đế kia nhất định sẽ dùng mọi khả năng truy xét hành tung của người. Còn về mẫu thân người, người hoàn toàn an tâm đi. Nếu khi người trở về phát hiện nàng xảy ra bất trắc, người lúc nào cũng có thể lấy tính mạng ta. Những lời thừa ta không muốn nói thêm nữa, người đi đi, ba năm sau, ta muốn nhìn thấy một Lãnh Nhai mới!

Lãnh Nhai lúc này bận một thân hắc y, trên lưng đeo một chiếc bọc không lớn không nhỏ, đôi mắt sắc bén trong bóng đêm vẫn lấp lánh quang mang khiến người ta sợ hãi. Hắc mặt lạnh tanh gập đầu, nhún người nhảy một cái, trèo ra khỏi tường vây phía sau Diệp phủ. Trong tích tắc ngắn ngủi dừng lại giữa không trung, ánh mắt y lưu luyến liếc về ánh đèn nơi xa xa — đó là hướng mẫu thân y đang ở. Sau đó ngoảnh mắt, dốc sức chạy về trước, thân thể rất nhanh liền biến mất trong màn đêm.

Diệp Vô Thần đứng ở đó chưa hề rời đi, vài giây sau, hắc bóng vô thanh vô tức trèo qua tường, đuổi về phía Lãnh Nhai chạy đi, thân ảnh màu trắng trong màn đêm vẫn nhanh đến mức khiến người ta khó có thể nắm bắt. Hai thân ảnh đen kịt theo đằng sau Lãnh Nhai chỉ cảm thấy một bóng trắng vụt qua trước mắt, một cổ lực lớn đã song song rơi xuống gáy họ, đánh ngất xỉu bọn họ.

- Thật là chỗ nào cũng có mặt, không hổ là... Nam Hoàng tông. –Ngó hai người dưới chân mình, Diệp Vô Thần cười lạnh hừ nói. Trong Nam Hoàng tông tuyệt không có tay mơ, mà hai người này tùy tiện một người nếu đối kháng chính diện với hắc, Diệp Vô Thần đâu có thể thắng cũng phải tốn rất nhiều thời gian, mà nếu phối hợp với tốc độ của hắc để lảng lạng đánh lén, hai người có cùng thực lực thập cấp này vốn dĩ không đủ.

Đêm về khuya, lạnh như nước. Lãnh Thu cả đêm không ngủ, vì cho Lãnh Nhai quyết tâm, nàng rất bọc đồ lên vai y, dùng lực đẩy y ra cửa phòng, sau đó đóng chặt cửa phòng bảo y đi. Mà chính nàng cũng đau khổ nhện vô số lần xúc động muốn xông ra ngoài nhìn thêm con trai mình mấy lượt, từ khi trời tờ mờ tối đã bắt đầu nhốt mình trong lòng... Lãnh Nhai là hy vọng và gửi gắm cuối cùng trong đời nàng, hiện giờ đã có thể nói là toàn bộ của nàng. Ba năm... Mẹ con họ chưa bao giờ tách nhau lâu như vậy.

- Tiểu Phong, con cần có tương lai của mình, con đường của mình, không thể vĩnh viễn ở bên người ta bị ta liên lụy... Nương chờ con trở về...

Hôm sau, Thiên Long Thành Mộng Yên Lâu.

- 5h15' sáng sớm hôm qua vào triều nhận phong thưởng, 6h30 ra về. 8h sáng cùng đi bộ với Lãnh Nhai tới Hắc Thụ Lâm ở thành Đông, đứng giữa trưa thì ra, người của chúng ta không thể xâm nhập điều tra. Buổi chiều lại cùng Lãnh Nhai tiến vào Hắc Thụ Lâm, 6h15 về. 7h15 tối dẫn cô bé tên Ngưng Tuyết kia ra ngoài, mua ba chiếc kẹo đường, ba đôi tất, 45' sau thì về.

Trong nhả gian hương thơm mù mịt, ngoại trừ thanh âm một nữ nhân, đã không còn tạp âm nào khác. Chính giữa căn phòng, một tấm rèm vải màu hồng phấn buông xuống, đằng sau ánh lên một thân ảnh vô cùng uyển chuyển. Một thiếu nữ áo hồng quỳ một gối xuống đất, cúi đầu miêu tả cực kỳ chi tiết về phía thân ảnh đằng sau rèm vải.

- Sáng hôm qua ba lần vào Hắc Thụ Lâm với Lãnh Nhai, còn... còn gánh một gánh phân, dụng ý cụ thể chưa biết. 2h15 chiều trèo tường lên vào Hoa gia, sau đó đối ẩm với Hoa Chân Thiên, 4h ra, đồng thời đúng lúc gặp Lâm gia Lâm Khiếu, giao chiến miệng lưỡi một hồi... 0h15' đêm, Lãnh Nhai trèo tường ra ngoài. Hướng đi không rõ, người của chúng ta muốn đuổi theo nhưng không biết bị ai đồng thời đánh ngất từ phía đằng sau.

- Bị đánh ngất? Với độ linh mẫn của chúng chẳng nhẽ không phát giác ra có người tới gần? – Cô gái đằng sau rèm vải rút cuộc mở miệng, thanh âm nàng hệt như âm thanh thiên nhiên, nghe vào tai như gió mát

thổi qua mặt nước, khua lên những gợn sóng lăn tăn.

- Vâng. –Thiếu nữ hỏi đáp.

- Nghe đồn Diệp Vô Thần có thể che dấu khí tức của mình, không ai có thể cảm giác được năng lượng của hắn. Mà người ủng hộ Lãnh Nhai, cũng chỉ có hắn. Người đó, có thể là hắn hay không.

- Thuộc hạ cũng cho là như vậy.

- Xem ra, hắn sớm đã phát giác có người đang giám sát nhất cử nhất động của hắn, nhưng làm việc lại không hề giấu diếm, hoàn toàn không sợ bị người ta biết được. Lai lịch của hắn, các người điều tra rõ ràng chưa? –Cô gái đằng sau rèm vải chậm rãi hỏi.

- Chưa có. Chỉ biết hắn chắc chắn đến từ phía Bắc Thiên Long Quốc. Đạo trước kết bạn với Long Chính Dương từ Thiên Liệt Trấn trở về. Bởi vậy giao tình giữa hai người không hề cạn. –Thiếu nữ hỏi đáp.

- Phụ thân bảo ta chú ý căn kê hành tung của người này, nếu không có việc gì khác, người lui xuống trước đi. Nhớ phải báo cáo hành tung của hắn với ta mỗi khi có thể.

- Vâng... Thuộc hạ còn do thám biết được, đã có người liên hệ với đệ nhất sát thủ Đào Bạch Bạch của Thiên Sát Các lấy tính mạng Diệp Vô Thần. Qua thuộc hạ điều tra, biết được người đứng đằng sau là hoàng đế Thiên Long Long Dân.

- Hả? –Cô gái sau rèm cửa hơi hơi kinh ngạc, lập tức sáng tỏ:

- Y làm như vậy không hề kỳ quái. Đào Bạch Bạch đại khái bao giờ tới?

- Muộn nhất năm ngày.

- Mục tiêu Đào Bạch Bạch tiếp chưa từng có người may mắn thoát khỏi. Hắn hoặc bị Đào Bạch Bạch giết, hoặc Đào Bạch Bạch chết, hoặc hắn từ nay chạy trốn trong sự truy sát không ngừng nghỉ của Đào Bạch Bạch. Tạm thời hãy xem hắn có thể vượt qua kiếp nạn này hay không. Nếu có thể, hắn mới có tư cách khiến chúng ta coi trọng.

- Có điều, nghe đồn hắn vẽ sâu dẫn chim mổ ăn, vẽ hoa tự động bung nở. Một khúc ‘Tiền Trần Ưc Mộng’ khiến ngàn người rơi lệ, những điều này, đều là thật ư? –Thanh âm của cô gái hơi đổi, chậm rãi hỏi.

- Là thật. Lời đồn không hề có bất kỳ chỗ phóng đại giả dối nào. –Thiếu nữ thành thật trả lời.

- Thật sự là một nam tử hiếm thấy, nếu không phải ta buộc phải sống mãi ở đây, thật rất muốn đi kiến thức một lần.

-.....

.....

Đối với Diệp Vô Thần mà nói, bất kể vẽ tranh gì đều dễ như trở bàn tay, đơn giản như lấy đồ trong túi. Dạy người khác vẽ tranh cũng là như vậy, hắn có vô số phương pháp dạy một người ngay cả bút vẽ đều không biết cầm trong thời gian ngắn trở thành một cao thủ thực sự, mà đối với người có thiên phú và tạo nghệ rất cao như Diệp Thủy Dao mà nói thì càng cực kỳ đơn giản.

Chỉ là...

- Dạy ta thổi tiêu. –Diệp Thủy Dao lấy ra một cây Bạch Ngọc Tiêu dài thuật, nhìn hắn nói. Khúc tiêu giục già không biết bao nhiêu nước mắt khi đó, mỗi lần trước khi nàng đi vào giấc ngủ đều như vang lên trong đầu, khiến nàng dội lại về cô đơn trên mặt Diệp Vô Thần khi hắn thổi khúc tiêu này, lòng đau như kim châm.

Nét mặt Diệp Vô Thần vốn luôn tươi cười lúc này có thể nói là vô cùng đặc sắc. Ánh mắt càng không tự chủ rơi lên làn môi yêu kiều của nàng, nhìn Diệp Thủy Dao đây nghi hoặc. Rất lâu sau, Diệp Vô Thần mới ấp úng nói:

- Tỷ tỷ, ‘thổi tiêu’ là một môn học rất cao thâm, đệ đệ cũng không phải hiểu lắm, chúng ta tốt hơn hết là vẽ tranh đi.

- Người không bằng lòng? –Diệp Thủy Dao nói.

- Không phải... Sư phụ ta từng nói, hạng kỹ nghệ cao thâm như thổi tiêu chỉ thích hợp dạy cho thê tử của mình, không thích hợp dạy cho tỷ tỷ, cho nên...

100. Chương 100: Tuyệt Đại Giai Nhân. (2)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 100: Tuyệt đại giai nhân. (2)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Thủy Dao xoay người đi, đặt trường tiêu lên bàn, trên mặt lộ ra vẻ lạc lõng khó có thể che giấu. Khi nàng xoay người lại thì đã lạnh lùng bình tĩnh như thường:

- Vậy người dạy ta vẽ bức ‘Tĩnh Đế Liên Hoa’ kia đi.

Diệp Vô Thần vẫn lắc đầu, cười nói:

- Hôm nay tỷ tỷ nghỉ ngơi chút được không, đệ muốn vẽ cho tỷ tỷ một bức tranh, có thể chứ?

- Cho ta?

Diệp Vô Thần đi về phía trước, chống bàn vẽ lên, rải giấy vẽ, sau đó dời đến vị trí cửa vào, vừa vặn tương đối với vị trí Diệp Thủy Dao đang đứng. Hắn nhẹ giọng nói:

- Hoa sen tuy đẹp nhưng sao có thể bằng một phần vạn của tỷ tỷ. Đệ từng vẽ núi cao nước biếc, thú chạy chim bay, trăm hoa ngàn mộc, nhưng chưa từng vẽ ai bao giờ. Hôm nay, ta muốn thử vẽ một bức tuyệt đại giai nhân, tỷ tỷ sẵn lòng giúp đệ chứ?

Vẻ mặt khát vọng của hắn khiến vị trí mềm mại nhất nội tâm nàng khẽ bị va đập một cái. Gần như không tự chủ, nàng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cứ đứng ở đó, lẳng lặng chờ hắn vẽ.

Ánh mắt Diệp Vô Thần tỉ mỉ quét qua mỗi một bộ phận trên cơ thể nàng, từ khuôn mặt xinh đẹp mà lạnh lùng, đến chiếc cổ như chạm bạch ngọc, rồi đến bộ ngực được y phục đẩy lên rất cao, vòng eo nhỏ nhắn... Một tác đều không buông tha. Ánh mắt hắn phẳng phất như mang theo một loại xâm lược như thực chất, Diệp Thủy Dao thậm chí có một cảm giác trên dưới toàn thân đều bị hắn khẽ mơn trớn, ánh mắt càng không ngừng dao động, tránh để tiếp xúc với ánh mắt hắn.

Từ đầu chí cuối, Diệp Vô Thần không hạ bút, chỉ vừa cười, vừa tỉ mỉ quan sát ‘tỷ tỷ’ của mình, tròn một phút sau, thân thể Diệp Thủy Dao dưới ánh mắt xâm lược của hắn bắt đầu uốn éo khe khẽ, hắn mới bỗng nhắm mắt, tay phải bắt đầu múa nhanh trên giấy vẽ.

Diệp Thủy Dao lặng lẽ thở phào một hơi, lẳng lặng ngồi ở trên ghế. Nàng cái gì cũng không làm, chỉ lẳng lặng đứng trong chốc lát, lại có một cảm giác thoát lực rất sâu sắc. Đường như ánh mắt của hắn rút sạch sức lực của nàng vậy.

Ánh mắt nàng rơi lên khuôn mặt đang nhắm hai mắt của Diệp Vô Thần, rất lâu không dời đi. Đây là lần đầu tiên Diệp Thủy Dao chuyên chú như thế, ngắm hắn kỹ càng như thế. Bởi vì lúc này nàng khỏi phải lo bị hắn phát giác. Ánh mắt từ trán, đến lông mi, đến đôi mắt... Một lần rồi lại một lần, quen thuộc đến thế, xa lạ đến thế, khiến nàng... si mê đến thế.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong trầm mặc, toàn thể giới chỉ còn tiếng bút vẽ ma sát giấy vẽ. Ánh mắt Diệp Thủy Dao bởi tâm tư tán loạn mà dần dần trở nên hỗn loạn, đã không còn tiêu cự.

- Tỷ tỷ, ta vẽ xong rồi.

Một thanh âm đánh thức Diệp Thủy Dao trong cơn thất thần. Ánh mắt Diệp Vô Thần lúc này không ngừng đưa đi đưa lại trên người nàng và bàn vẽ, trên mặt dăng đầy vẻ tươi cười, như đang nghiêm túc so sánh. Trong lòng Diệp Thủy Dao sinh ra một sự mong đợi nồng đậm, dậm bước đi tới trước mặt Diệp Vô Thần, nơi ánh mắt lưu chuyển, một tuyệt đại giai nhân xuất hiện ở trong tầm mắt nàng...

Hồ nước như gương, thuyền nhỏ bồng bềnh theo sóng, một cô gái như thiên tiên đứng lặng lẽ trong thuyền, dung nhan tuyệt đẹp, xuất trần thoát tục. Một bộ váy dài màu lam nhạt, màu da óng ánh như mỹ ngọc không tì vết, sóng mắt lưu chuyển, mỹ nhan không thua nhiều phần được ánh nước phản chiếu, càng thêm vài phần diễm lệ. Dưới hàng mi cong cong thon dài, đôi mắt sáng ngời thâm thúy càng thêm xinh đẹp, khóe miệng hơi nhếch lên, mang theo một nụ cười nhạt khiến người ta mất hết hồn vía. Bờ vai như dao gọt, bộ ngực ngạo nghễ, eo mỏng như dây, đùi mỏng hợp độ, làm cho người ta không thể không rời mắt.

Nếu có người nhìn thấy vẻ đẹp như vậy, tất sẽ hoa mắt mê mẩn tinh thần, sinh ra cảm khái ‘Cô gái này hẳn chỉ trên trời mới có, nhân gian nào gặp được mấy lần’.

- Người này, là ta ư?

Diệp Thủy Dao nhìn đến si ngốc, ánh mắt như bị dính chặt đọng lại trên bức tranh vừa mới hoàn thành này, trong miệng bật ra thanh âm như nói mê.

- Ngoại trừ tỷ tỷ, còn có mấy người có thể xứng với bốn chữ ‘tuyệt đại giai nhân’. Chẳng nhẽ ngay cả mình tỷ tỷ cũng không nhận ra sao?

Diệp Thủy Dao ánh mắt si mê, thử vươn tay tới, sờ lên khuôn mặt người trong tranh.

- Xem kìa, tỷ tỷ cười trên bức tranh đẹp cỡ nào. Độ tin chỉ cần tỷ tỷ cười lên, nam nhân toàn thiên hạ đều sẽ điên đảo thần hồn vì tỷ tỷ. Tỷ tỷ tin không?

-

- Chỉ là, ta biết tỷ tỷ đã rất rất lâu chưa hề cười lên, cho dù ở trước mặt đệ, tỷ tỷ cũng chưa từng cười bao giờ. Nếu tỷ tỷ thích bức tranh này, có thể... trộm cười cho đệ xem hay không? –Diệp Vô Thần quay mặt sang, nhìn nàng đầy chờ mong.

Vị trí mềm mại nhất trong lòng bỗng trở nên rất ấm, trong ấm áp lại mang theo một cơn đau không thể lau đi. Làn môi nàng khẽ động dậy mấy cái, cố gắng nhếch lên đường cong một nụ cười, nàng thử đi thử lại, nhưng làm thế nào cũng không thể cười lên thực sự.

- Ta đã quên rồi. –Nàng lắc đầu trả lời. Đã không biết bao lâu, có lẽ năm năm trước, có lẽ mười năm trước, nàng đã quên cười như thế nào rồi.

- Không đâu! Tình cảm là bản năng ông trời ban cho mỗi người, vĩnh viễn không có khả năng hoàn toàn biến mất hoặc thật sự quên mất. Nếu tỷ Thái ý tạm thời quên mất, vậy ta giúp tỷ tỷ nhớ lại được không? –Diệp Vô Thần nói xong, trên mặt bỗng lộ ra nụ cười xấu xa.

Diệp Thủy Dao có chút mê mang nhìn hắn, không gạt đầu, càng không cự tuyệt. Mãi đến khi Diệp Vô Thần bỗng vươn hai tay, kẹp lên hai bên vòng eo mềm mại của nàng, nắm ngón tay thọc léc rất nhanh, trên mặt đầy vẻ ranh mãnh.

Diệp Thủy Dao thình lình gặp phải tập kích vô ý thức uốn éo cơ thể để tránh né, trong miệng phát ra tiếng kinh hô liên tiếp. Diệp Thủy Dao làm sao có thể để nàng trốn thoát, hai tay một mực tới lui bên hông nàng, cù hoặc nặng hoặc nhẹ...

- Đứng... đứng... A...

Một tiếng cười khẽ mang theo sự khó nhẹn vang lên bên tai hai người, Diệp Thủy Dao rốt cuộc đã lộ ra nụ cười khi đang uốn éo nhưng vẫn tuyệt mỹ trong bất tri bất giác, mà thân thể nàng lúc này đã ngã vào lòng

Diệp Vô Thần trong lúc uốn éo lộn xộn, bộ ngực ngạo nghễ đẩy đà chà xát lên ngực hắn, mang theo một cảm giác tê tê khiến hắn gần như thoát lực.

Diệp Vô Thần rút cuộc ngừng lại mười ngón tay tà ác, nhưng hai tay vẫn dừng ở trên eo nàng:

- Tỷ tỷ, tỷ cười rồi.

Diệp Vô Thần dựa lên ngực hắn có chút thở dốc nặng nhọc, bờ vai gầy yếu ảm áp của hắn khiến nàng vĩnh viễn muốn ngã vào như vậy. Chỉ là... sau phút trầm mê ngắn ngủi, nàng khẽ đẩy Diệp Vô Thần ra, nghiêng người, khẽ nói:

- Tiểu Thần, ta hơi mệt, ngươi về trước đi được không?

- Vâng, vậy tỷ tỷ phải nghỉ ngơi nhiều đi nhé.

Diệp Vô Thần không cố tình muốn ở lại, đi ra ngoài. Khi đi tới cửa, hắn xoay người, mỉm cười nói:

- Tỷ tỷ cười lên thật là rất đẹp.

Thân ảnh biến mất trong tầm mắt, tiếng bước chân dần xa. Căn phòng trống trải, chỉ còn lại một mình Diệp Thủy Dao, và một trái tim hỗn loạn đến mức không thể dẹp yên.

Nàng đi tới trước bức tranh vẽ cho nàng, ánh mắt lại dừng lên đó, thế nào cũng không thể dời đi. Không biết từ khi nào, trong mắt nàng đã phủ lên một tầng hơi nước mỏng.

Hôm nay, nàng đã cười, cũng đã khóc.

- Vì sao cứ luôn là người... vì sao cứ luôn là người...

Khẽ vuốt cô gái trên mặt tranh, nàng khẽ thì thào, lòng đau gần như muốn vỡ vụn. Cuối cùng, một giọt thanh lệ nhỏ xuống, đọng lên mặt hồ như gương sáng trong tranh kia...

Ba ngày sau.

Hôm nay có thể nói là một ngày không bình thường. Bởi vì trong lời đồn đãi đã truyền âm ĩ từ ngày hôm nay, người ở Thiên Long Thành đều biết hôm nay là ngày đính hôn chính thức giữa Lâm gia và Hoa gia. Sau đính hôn, qua vài hôm nữa chính là ngày kết hôn.

Nhưng lại có tin tức ngoài luồng nói rằng, công tử của Diệp gia cũng có ý với Hoa gia tiểu thư, còn đồn đãi hai người thực ra là ái mộ lẫn nhau, mà Hoa gia cũng bởi vậy mà chuẩn bị cự tuyệt kết thân với Lâm gia, rồi chuyển thành Diệp gia. Chứng cứ xác đáng nhất là có rất nhiều người tận mắt nhìn thấy gia chủ Hoa gia Hoa Chấn Thiên dẫn con gái báỉ phỏng Diệp gia, sau khi từ Diệp gia ra có thể nói là mặt mày hớn hở.

Ban sáng, thành nam Thiên Long có một người chậm chạp đi tới.

Cảm giác đầu tiên y tạo cho người ta chính là... trắng. Toàn thân bạch y, dây lưng màu trắng, chân xỏ giày trắng, trên đầu còn quấn một dải khăn trắng. Trên con đường người mặc bạch y nhiều không kể xiết, mà bộ trang phục màu trắng này của y lại khiến hầu hết mọi người ghé mắt nhìn. Bởi vì bộ trang phục đó chẳng những trắng đến chói mắt, hơn nữa hết như một bộ đồ tang. Mặt y tương tự cũng trắng dọa người, đối mặt với đủ mọi ánh mắt, trên mặt y không hề có chút ba động nào, như một khuôn mặt cương thi trắng bệch vậy. Từ trên khuôn mặt người chết này khó có thể nhìn ra tuổi y, có lẽ ba bốn mươi tuổi, có lẽ năm sáu mươi tuổi, cũng có lẽ y chỉ là đeo một tấm mặt nạ mà thôi.

Tay trái y cầm một thanh kiếm... Võ kiếm và chuôi kiếm lộ ra ngoài tương tự cũng hoàn toàn là màu trắng. Mà tên của y càng trắng dọa người –Đào Bạch Bạch.

Y cứ thế lẳng lặng mà đi, người hay để ý sẽ chú ý được rằng, bước chân y tuy rằng chậm chạp, nhưng mỗi một bước luôn đều đều như thế, phẳng phất như đã qua đo đạc chính xác vậy. Mà ngoài khí thế không hề có ý phóng ra của y, một cỗ sát khí lạnh lẽo đã vờn quanh bên mình, khiến người đi ngang qua người y đều không kim nổi rung mình một cái.

Thiên Long Thành... Diệp Vô Thần...

Nhìn về phía trước, khóe miệng y nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng ớn khiến ta sởn tóc gáy.

Thiên Long Thành Lâm gia.

Phòng đại sảnh đón khách của Lâm gia lúc này vô cùng náo nhiệt, từng đại nhân vật lục lục kéo tới, ngồi xuống. Lâm Chiến đứng trước đại sảnh mặt mày tươi cười tự mình nghênh đón, thật ra nội tâm lo lắng trùng trùng. Một bữa tiệc đính hôn, vốn dĩ không cần phải long trọng nhe thế, nhưng họ không thể không mời rộng làm chuyện này cho oanh oanh liệt liệt. Bởi vì họ buộc phải tạo áp lực cho Hoa gia. Trước mặt nhiều người như vậy, y không tin Hoa Chấn Thiên sẽ bất chấp danh dự của mình và Hoa gia mà nuốt lời.

Tốt xấu gì, còn có hoàng đế. Tuy rằng hôn ước hồi đó chỉ là hứa hẹn bằng miệng, nhưng dù sao cũng là hoàng đế tự mình tác hợp và chứng kiến.

Lâm Khiếu ở trong đại sảnh cũng chào hỏi hết lượt, thần thái cử chỉ ngôn từ khiến những người này nhao nhao tán thưởng. Chỉ là, bất kỳ ai đều nghĩ thấy không khí buổi tiệc đính hôn này có chút quái dị. Lâm gia tuy rằng đại nghiệp đời này nối tiếp đời kia, nhưng cũng không cần thiết phải làm khoa trương đến như vậy, mời hết lượt tất cả những đại nhân vật đứng đầu Thiên Long Thành... Lâm gia càng như thế, thì càng tỏ rõ sự thiếu tự tin và thận trọng của họ, cũng chứng minh, lời đồn là thật, Hoa gia có lẽ sẽ thật sự lật lọng.

- Gia Cát đại nhân tới!

.....

- Lưu đại nhân tới!

.....

- Diệp tướng quân tới, Diệp công tử tới!

Đám người vốn đang đàm luận vui vẻ nhất thời không hẹn mà cũng dao dác dời ánh mắt nhìn về phía ngoài đại sảnh. Diệp tướng quân tới cũng đúng thôi, nhưng ngay cả công tử Diệp gia lúc trước một buổi chiều chốn Thiên Long, bình thường ăn không ngồi rồi cũng tới đây, điều này quả có chút mập mờ rồi.

101. Chương 101: Hủy Hôn (1).

Thiên Thân

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 101: Hủy hôn (1).

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Ha ha ha ha, Lâm lão đệ, chúc mừng chúc mừng! Chỉ là Diệp mẫu và khuyến tử lần này tới quá vội, không thể chuẩn bị chút lễ mọn biểu lộ tâm ý, xin chớ trách. –Diệp Uy một đường ôm quyền đi tới, cười hết sức chân thành, Diệp Vô Thần cũng tràn đầy tươi cười, lúc tới gần hành lễ về phía Lâm Chiến.

- Ha ha ha ha! Lâm Chiến tương tự cũng cười sang sảng:

- Diệp huynh đệ nói gì thế, người có thể tới Lâm mẫu đã vô cùng cao hứng, sao có thể trách móc, mau mời mau mời!

Nếu như không phải sớm biết sự đối chọi giữa hai người, mọi người tuyệt đối sẽ cho rằng hai người là huynh đệ hợp ý hợp lòng. Lúc này không khỏi tán thưởng, đại gia tộc đúng là đại gia tộc, ngay cả đóng kịch cũng không phải che đậy. Xem họ cười nói kia, giả không thể giả hơn được nữa.

- Diệp tướng quân, còn có... Diệp công tử mời vào trong. –Lâm Khiếu ra đón, nho nhã lễ độ nói, chỉ là khi nói đến ba chữ ‘Diệp công tử’, thanh âm rõ ràng có chút khác thường. Dưới trang phục đẹp đẽ, Lâm Khiếu

hôm nay thật sự có thể xưng là ngọc thụ lâm phong, tùy tiện đứng ở đâu cũng có thể tàn sát đôi mắt vô số thiếu nữ.

- Thật là một tiểu bạch kiếm hoàn mỹ mà. –Diệp Vô Thần không khỏi tặng nguyên câu lúc trước ca ngợi cho Lâm Khiếu.

- Lâm công tử, chúc mừng nhé. Hắc hắc, chúc mừng chúc mừng! –Diệp Vô Thần cố ý giảm thấp giọng điệu, quái dị cười nói.

Trong lòng Lâm Khiếu bỗng chột dạ, nội tâm càng thêm bất an. Miễn cưỡng bật cười, tránh né ánh mắt của Diệp Vô Thần, đi về vị trí trước đại sảnh. Quân tử sợ nhất chính là loại ‘tiểu nhân’ hoành dao đoạt ái, thủ đoạn chồng chất, thậm chí không từ thủ đoạn. Cái gọi là ‘quân tử không đoạt tình yêu của người khác’ nếu như ngược lại, có phải ý nghĩa là ‘không phải quân tử thì có thể đoạt tình yêu của người khác’. Nghịch đảo lại mà nói, thì là ‘kẻ đoạt tình yêu của người khác không phải quân tử’.

Diệp Uy và Diệp Vô Thần vừa ngồi vào chỗ, mấy người ăn mặc kiêu văn sĩ liền tới tấp sắp lại ghế. Những tiền bối được người kính ngưỡng lúc này lại lũ lượt làm ra tư thế khiêm nhường thỉnh giáo tri thức họa ý về phía Diệp Vô Thần, đồng thời nhao nhao tán thưởng Diệp gia xuất hiện tuyệt thế kỳ tài như vậy, chắc chắn là ông trời chiếu cố Diệp gia. Mà càng nhiều chính là đám phụ thân mặt dày mày dạn mấy ngày gần đây bị con gái mình quần quít đến sứt đầu mẻ trán đi tới chào hàng con gái của mình.

Khiến Diệp Vô Thần ấn tượng sâu sắc nhất chính là Gia Cát tướng quân suýt nữa quỳ xuống trước mặt Diệp Vô Thần – Gia Cát Vô Ý, nguyên là thuộc hạ của Diệp Nộ tướng quân, cũng là năm đó do một tay Diệp Nộ kéo lên, người cả đời kính trọng nhất đương nhiên là Diệp Nộ. Ở trong quân đồng dạng cũng có uy vọng rất cao. Con gái của y tên là Gia Cát Tiểu Vũ. Theo lời khóc lóc cầu xin của vị đại tướng quân này, đứa con gái của y đã công bố với bên ngoài rằng không phải Diệp Vô Thần thì không lấy, mỗi ngày chỉ cần y ở nhà thì đều sẽ dùng giọng nói vượt ngưỡng decibel không ngừng ép y đi cầu thân, cho dù Diệp gia phải người tới nhà uyển chuyển cự tuyệt nặng cũng chẳng mất hy vọng chút nào, khiến vị Gia Cát tướng quân này thật là khổ không nói nổi. Thậm chí, Gia Cát Tiểu Vũ kia còn tuyên bố vài ngày nữa sẽ tự mình tới Diệp gia.

Mê trai đẹp... là một loài động vật giống cái đều phổ biến ở bất kỳ một thế giới nào. Diệp Vô Thần về mặt ậm ờ, hần đang nghĩ, loại hành vi mê trai đẹp na ná với ‘fans hâm mộ’ này theo thời gian trôi qua và sau khi liên tục gặp phải hất hủi sẽ dần dần phai nhạt, tận đến khi biến mất.

Chỉ là, hần rất nhanh sẽ biết, hần đã đánh giá thấp độ quật cường của Gia Cát Tiểu Vũ này. Hần cũng bởi vậy chiếm được một nữ quân thần tương lai ở trên chiến trường búng tay một cái liền phơi thây ngàn dặm, nơi đi qua quân địch nghe hơi mà vỡ mặt.

Mà Gia Cát Tiểu Vũ lúc này đang ở trong khuê phòng giống như vô số thiếu nữ hoài xuân, nhàm chán cầm một cây bút vẽ phác họa hình tượng bạch mã vương tử trên giấy dạ. Chỉ là họa kỹ của nàng thực sự hơi thê thảm...

- Hoàng thượng giá đáo! Hoàng hậu nương nương giá đáo!

Một tiếng truyền gọi chấn kinh bốn bề, người khắp phòng đồng loạt đứng dậy, tới tấp đi xuống chỗ ngồi đứng trong đại sảnh chuẩn bị nghênh đón hoàng đế. Khi Long Dận dẫn theo một mỹ phụ về mặt uy nghiêm cùng một thân trang phục loan phượng tới tới, thì người khắp đại sảnh lập tức dồn dập quỳ xuống, đất hòng hô:

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!

Một đại sảnh đón khách khổng lồ chỉ có một mình Diệp Vô Thần là đứng. Hần chỉ hơi khom lưng, hành lễ về phía Long Dận, dẫn mắt như hạc giữa bầy gà.

Nữ tử trung niên bên người Long Dận đương nhiên liếc một cái liền nhìn thấy hần, trong đôi mắt song song lóe lên vẻ kinh diễm. Bởi vì khí chất và khí thế người này biểu hiện ra, loáng thoáng lại che lấp cháu trai Lâm Khiếu của nàng, mà hần trong tình cảnh này vẫn ung dung bình tĩnh như thế, nàng không thể không đánh giá cao hần thêm vài phần. Nàng tuy rằng chưa từng gặp qua Diệp Vô Thần, nhưng há có thể không nghe qua lời đồn đại về hần, lúc này đã mơ hồ đoán được đại khái, lập tức phần nộ quát:

- Người thật to gan, thấy hoàng thượng và ai gia thế nhưng lại không quỳ!

Diệp Vô Thần đương nhiên biết thân phận của người này... Hoàng hậu Lâm Tú, con gái Lâm Cuồng, muội của Lâm Chiến.

Diệp Vô Thần mỉm cười hồi đáp:

- Diệp Vô Thần bái kiến Hoàng hậu nương nương. Gia sư có dạy, thứ cho Vô Thần không thể quỳ xuống nghênh đón. Mà hoàng thượng cũng từng ân chuẩn cho Vô Thần không cần quỳ.

- À! Hoàng hậu, đây chính là Diệp gia Diệp Vô Thần được loan truyền ầm ĩ trong cung mấy ngày nay, hẳn chính là đệ nhất tài tử, đệ nhất tuấn kiệt hoàn toàn xứng đáng của Thiên Long Quốc ta. Trẫm hôm ấy cũng đặc biệt cho phép hẳn không cần quỳ bái bất cứ ai. –Long Dận gật đầu nói, sau đó giơ tay, cười nói:

- Các vị bình thân, hôm nay đều vì việc kết thân giữa Lâm gia và Hoa gia mà tới, khỏi cần đa lễ như vậy.

- Tạ ơn hoàng thượng! –Người lại dõn dập đứng dậy, sau đó ngay ngắn theo thứ tự trở về chỗ cũ. Lâm Tú liếc Diệp Vô Thần mấy cái, cũng không nói gì.

Lâm Chiến tiến lên cúi người nói:

- Hoàng thượng vì chuyện của khuyến tử mà đặc biệt tới, thực sự khiến cả Lâm gia ta vui mừng không thôi, mời hoàng thượng ngồi ghế trên. Gia phụ hôm nay đúng lúc bệnh nhẹ trong người, không được xuống giường, vẫn mong hoàng thượng thứ tội.

Lâm Khiếu cũng tiến lên nói:

- Nhận được ân sâu của hoàng thượng, Lâm Khiếu cả đời không quên.

Long Dận cười ha ha nói:

- Hôn sự này của các người là do năm đó trẫm tác hợp mà thành, ngày đính hôn há có thể thiếu trẫm. –Y lướt qua bốn phía, nhún mày nói:

- Ô? Hoa tướng quân vẫn chưa tới ư?

- Hoàng thượng! Lão Hoa ta tới rồi!

Thanh âm Long Dận vừa dứt, một tiếng quát lớn liền vang lên ngoài đại sảnh, khiến tro bụi trên nóc nhà tới tấp rơi xuống. Cho dù Hoa Chấn Thiên không tự báo danh tính, họ dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra chủ nhân của thanh âm này.

Hoa Chấn Thiên sải bước đi vào, vẻ mặt hăm hở, sau đó chỉnh tề quỳ xuống đất, hô:

- Lão Hoa khấu kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương!

- Hoa tướng quân mời bình thân! Hả? Lệnh ái không đi cùng người sao? –Long Dận nói.

Hoa Chấn Thiên đứng dậy nói:

- Bẩm hoàng thượng, tiểu nữ trời sinh sợ người lạ, lúc này còn đang ở ngoài cửa, không muốn vào.

- Ha ha ha ha! Long Dận cười mở cười lớn:

- Tính cách của lệnh ái trẫm quả đã từng nghe thấy. Nhưng hôm nay lại khác, ngày đính hôn sao có thể không ra cho phu quân gặp. Được, trẫm hôm nay rất cao hứng, đành tự mình đi mời, ha ha ha ha!

Cười lớn vài tiếng, Long Dận thật sự dậm bước đi về phía ngoài.

Tự mình mời? Mọi người hầu như không dám tin vào vai mình. Nhưng họ còn chưa kịp kinh ngạc, một tiếng hét lớn vang bên tai:

- Hoàng thượng xin dừng bước, Hoa mẫu... thần có lời muốn nói!

Lời vừa ra, trái tim Lâm Khiếu và Lâm Cuồng bỗng co lại.

- Hả? Hoa tướng quân có lời gì cứ nói đừng ngại. –Long Dận xoay người lại, vẻ mặt tươi cười nói. Lộ rõ tâm tình hôm nay của y đích xác không tệ.

- Thần muốn nói chính là, thần hôm nay dẫn tiểu nữ tới không phải để đính hôn, mà là hy vọng hoàng thượng và Lâm gia có thể hủy bỏ hôn ước lúc trước. –Hoa Chấn Thiên mặt không đổi sắc nói.

Trong đại sảnh nhất thời im thin thít, ai nấy đều ghìm hô hấp. Sự việc quả nhiên đã phát sinh, xem ra lời đồn quả nhiên không phải giả... Chỉ là, nói ra miệng thì dễ dàng, hoàng thượng và Lâm gia thực sự sẽ hủy bỏ hôn ước sao? Mà Hoa gia rốt cuộc nên giải quyết thế nào.

Ánh mắt một bộ phận người ngấm về phía Diệp Vô Thần, lại phát hiện vẻ mặt hẩn bình tĩnh, tư thế như mọi việc hoàn toàn không liên quan tới mình.

Vẻ tươi cười trên mặt Long Dận biến mất vô ảnh vô tung, sắc mặt Lâm Tú bên người y cũng trầm xuống. Long Dận nhượng mày nói:

- Hoa tướng quân, người nói gì? Người hãy nhắc lại một lần nữa!

- Thần hy vọng hoàng thượng và Lâm gia có thể hủy bỏ hôn ước được định ra năm đó! Hoa Chấn Thiên chém đinh chặt sắt nói.

-Cho trăm một lý do! –Sắc mặt Long Dận càng ngày càng đen.

- Bởi vì người tiểu nữ thích chẳng phải là công tử Lâm gia, thần không thể làm trái lương tâm gả con gái cho một người nó không thích! –Hoa Chấn Thiên nói.

Long Dận giận quá hóa cười:

- Đây chính là lý do của người? Hôn ước giữa lệnh ái và Lâm Khiếu năm đó là do trăm tác hợp và chứng kiến, nếu muốn đổi ý, vì sao lúc trước người phải đáp ứng! Trăm vẫn luôn kính trọng người là một người nói một không hai, lời ra tất sẽ làm, những lời này của người thật khiến trăm quá thất vọng! Quân không nói chơi, chuyện trăm đã quyết định thì chưa từng đổi ý bao giờ. Hiện giờ người muốn trăm hủy bỏ hôn ước, người đặt danh dự của trăm vào đâu? Đặt Lâm gia vào đâu?

Lâm Tú cũng tức giận nói:

- Hoa tướng quân, cháu trai Lâm Khiếu của ta được công nhận là nhân trung chi long, người ái mộ nhiều không kể xiết, rốt cuộc có chỗ nào không xứng với lệnh ái! Mà với tuổi tác của hắn, dấu thân có hôn ước cũng sớm có thể thiếp thành đàn, nhưng vì lệnh ái lại một mực giữ thân không tiếp cận với nữ tử khác, người chung tình chung nghĩa như thế, Hoa Chấn Thiên người có lý do gì muốn hủy hôn. Lời này của người liệu có xứng đáng với hoàng thượng, xứng đáng với Lâm Khiếu?

Hoa Chấn Thiên cúi đầu nói:

- Thần tự biết đuối lý, nhưng chỉ cần hoàng thượng chịu khai ân giải trừ hôn ước, thần nguyện ý tiếp nhận bất cứ hình phạt nào, xin hoàng thượng khai ân!

Lâm Chiến toàn thân run rẩy, cắn chặt răng nhẩn nại. Có Long Dận ở đây, y biết lựa chọn tốt nhất của mình chính là ngậm miệng không nói. Lâm gia y cố ý truyền việc đính hôn cho ai nấy đều biết, nhưng không ngờ Hoa Chấn Thiên vẫn không chút dè dặt đề xuất hủy hôn. Hôm nay bất kể kết quả thế nào, đều chẳng khác nào gõ mạnh lên đầu Lâm gia một gậy.

- Vậy ai gia hỏi người, lệnh ái thích rốt cuộc là công tử nhà nào? –Lâm Tú trầm giọng nói.

- Là Diệp công tử! Hoa Chấn Thiên thẳng thắn nói:

- Chúng nó sớm đã tình đầu ý hợp, thần tuy thẹn với hoàng thượng, thẹn với Lâm gia nhưng thần chỉ có một đứa con gái như vậy, không nhẫn tâm chia rẽ nó với người trong lòng. Cho nên...

- Vậy người nhẫn tâm khiến trăm làm một kẻ bội tín? –Long Dận phẫn nộ nói.

- Không! Thần tuyệt không có ý nghĩ này, hết thấy đều tại thần mà ra, nói đến bội tín cũng chỉ có duy nhất mình thần mà thôi. Thần khẩn cầu hoàng thượng khai ân, thần nhất định sẽ vô cùng cảm ơn, vĩnh viễn ghi ân của hoàng thượng!

- Người không cần nói nữa. –Long Dận vùng mạnh tay, giọng điệu cũng dịu xuống:
- Diệp gia Diệp Vô Thần quả thật là kinh tài tuyệt đỉnh, thiên hạ hiếm có, lệnh ái ái mộ hẳn cũng là bình thường. Nhưng việc này là lệnh ái sai trước, nàng tự biết đã có hôn ước lại phó thác mình cho người khác, điều này vốn là rất rất không nên. Nếu như hôn ước hôm nay bởi đó mà hủy bỏ, thanh danh của lệnh ái tất sẽ xấu! Danh dự của trăm tất cũng xấu! Danh dự của Hoa Chấn Thiên người tất cũng xấu, Lâm gia bởi vậy chắc chắn cũng hổ thẹn, trăm, tuyệt không cho phép!
- Thần... Khẩn cầu hoàng thượng khai ân! –Hoa Chấn Thiên ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống trước mặt Long Dận, thanh âm vẫn cứng như sắt, không chút dao động nào.
- Người... ! –Long Dận phẫn nộ chỉ vào y, tức đến độ nói không ra lời.

102. Chương 102: Hủy Hôn (2).

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 102: Hủy hôn (2).

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Thần tự biết mạo phạm hoàng thượng, tội đã không nhẹ. Nhưng khẩn cầu hoàng thượng hủy bỏ hôn ước. Mọi hậu quả, mọi điều trách phạt đều do thần gánh vác!

Lâm Tú phẫn nộ hừ nói:

- Người gánh vác? Người làm thế nào gánh vác đây! Hoàng thượng luôn luôn kính trọng người, trăm chiều ân sủng với Hoa gia người, hiện giờ người lại được sủng mà kiêu, thậm chí ép hoàng thượng làm chuyện bội tín, trong mắt người rồi cuộc còn có hoàng thượng hay không!

Hoàng thượng và hoàng hậu song song nổi giận, cục diện đã hoàn toàn căng thẳng, trong không khí lan tràn áp lực nồng đậm. Mọi người lủ lợt lắc đầu, xem ra hôm nay Hoa Chấn Thiên nhất định sẽ không như ý nguyện, ngược lại nhận lấy sự bất mãn của hoàng thượng.

- Trong mắt ta còn có hoàng thượng hay không? –Hoa Chấn Thiên ngẩng đầu lên, thấp giọng lảm bảm vài câu, bỗng cười thầm:

- Ha ha ha ha! Hoa Chấn Thiên ta từ nhỏ đã vì hoàng thượng, vì Thiên Long Quốc mà sống. Sự trung thành của Hoa Chấn Thiên ta nhật nguyệt có thể chứng giám, thiên địa có thể tỏ rõ! Mỗi một người đang ngồi đều có thể làm chứng! Thử hỏi Hoa Chấn Thiên ta đã từng làm bất cứ chuyện nào có lỗi với hoàng thượng, có lỗi với Thiên Long Quốc chưa? Lại đã từng có lần nào ngỗ nghịch với hoàng thượng chưa?

Mọi người lủ lợt thầm lắc đầu, tính cách Hoa Chấn Thiên tuy rằng thô lỗ, không câu nệ tiểu tiết và lễ tiết, nhưng tuyệt không phải kẻ lỗ mãng, mà lòng trung thành đối với hoàng thất lại càng ai ai đều thấy trong mắt, ai cũng không có tư cách hoài nghi.

- Ai nấy đều biết Hoa gia ta bởi Lôi Chấn Tử và Hỏa Độc Tử mà quật khởi, cũng bởi vậy nên không ai dám chọc. Nhưng các người có biết hay không, nếu không phải vì Thiên Long Quốc, Hoa Chấn Thiên ta vĩnh viễn không muốn chạm vào thứ này, bởi vì có những thứ đó ở đây, mỗi một người của Hoa gia ta đều sẽ tùy thời mất mạng. Năm ba tuổi, mẫu thân ta bị nổ chết, năm hai mươi tuổi, phụ thân ta bị nổ chết. Trước khi phụ thân chết có nói với ta:

- Vì hoàng thượng, vì an nguy của Thiên Long Quốc, cho dù lúc nào cũng có thể bị nổ tan xương nát thịt cũng phải kiên trì.

- Phụ thân đến chết đều nhớ đến hoàng thượng và Thiên Long Quốc, đều không thể kịp nhìn cháu gái duy nhất của mình một lần. Cho dù không còn phụ mẫu, Hoa Chấn Thiên ta cũng chưa từng nghĩ tới phải chia lìa với Lôi Chấn Tử. Sau này, ta có thể tử, có con gái, năm con gái ta bảy tuổi, thể tử ta cũng bị nổ chết. Vì thế, ngoại trừ con gái ra, ta cái gì đều không, gì đều không còn nữa!!

Hoa Chấn Thiên gào lớn một tiếng, mắt hồ trợn tròn đã ngấn đầy nước mắt. Nam nhân như sắt thép này rốt cuộc lần đầu tiên rơi lệ trước mặt mọi người, nhưng hình tượng y mang tới mọi người vẫn là Hoa Chấn Thiên như núi cao vờn vờn, mất mẹ, mất cha, mất thể, nam nhân tùy tiện này mấy năm nay cắn răng gồng gánh biết bao nỗi đau thấu tim, mà đầu sỏ là từng quả Lôi Chấn Tử giao cho Thiên Long hoàng thất dùng để uy hiếp nước khác. Vì Thiên Long Quốc, y thật sự có thể nói là gần như mất đi tất cả. Có ai có tư cách che giấu nước mắt của y, có ai có tư cách hoài nghi lòng trung thành của y.

Về tức giận trên mặt Long Dân hoàn toàn biến mất, y than khẽ một tiếng:

- Hoa tướng quân, mấy năm nay, đã khổ cho người rồi.

-Hoàng thượng, thần một chút đều không khổ, cho dù tan xương nát thịt vì hoàng thượng thần cũng không lời oán trách. Nhưng thần hiện tại chỉ còn lại một đứa con gái, đây cũng là một tia huyết mạch cuối cùng của Hoa gia ta. Thần dù chết muôn vạn lần, cũng không hy vọng con gái chịu thêm nửa điểm ủy khuất nào nữa. Vì hoàng thượng và Thiên Long Quốc, thần đã có lỗi với cha mẹ, có lỗi với thể tử, nên không thể có lỗi với con gái nữa, xin hoàng thượng niệm tình lòng trung thành của Hoa Chấn Thiên ta mấy năm nay, đáp ứng lời thỉnh cầu vô lý này của thần!

Hoa Chấn Thiên khóc ròng nói hết lời, cái đầu ngẩng cao nặng nề dập xuống, đập lên đá cẩm thạch cứng rắn dưới đất.

- Hoàng thượng! –Một lão thần ngấn đầy nhiệt lệ đi ra quỳ rạp bên cạnh Hoa Chấn Thiên, khẩn cầu nói:

- Hoa tướng quân chẳng những là rường cột của Thiên Long Quốc ta, còn là cha của một người con gái! Thần cũng là một phụ thân, cực kỳ hiểu rõ tâm tình Hoa tướng quân lúc này. Mấy năm nay Hoa tướng quân một lòng vì nước, hy sinh quá nhiều, nhưng chưa từng thỉnh cầu bao giờ. Thần cả gan khẩn cầu hoàng thượng đáp ứng Hoa tướng quân đi.

Lại một người quỳ xuống trước mặt Long Dân:

- Hoàng thượng, Hoa tướng quân tuy có mạo phạm, nhưng một tấm chân thành này, vì con gái không ngại mạo phạm hoàng uy, đáng kính đáng phục. Thần khẩn cầu hoàng thượng nể sự trung thành tận tâm một lòng không hai của Hoa tướng quân mấy năm nay đáp ứng thỉnh cầu của Hoa tướng quân đi. Thần cũng tuyệt không nhần tâm chia rẽ con gái mình và người nó yêu thương đau khổ cả đời.

- ... Xin hoàng thượng hãy đáp ứng Hoa tướng quân!

- Hoàng thượng xin hãy khai ân!

.....

.....

Những người vốn dĩ tới tham gia tiệc đính hôn giữa Lâm gia và Hoa gia giờ phút này bắt đầu nói đuôi nhau cầu xin hủy bỏ hôn ước cho Hoa Chấn Thiên. Lâm Khiếu rốt cuộc thở dài một tiếng, vô lực ngồi xuống. Sắc mặt Lâm Chiến thì xanh mét, khó coi như ăn phải một đống *** vậy.

Diệp Vô Thần cũng đi về phía trước, chấp tay nói:

- Hoàng thượng, xin hãy thành toàn.

Long Dân sau cùng nhìn Diệp Vô Thần đầy sâu xa, thở dài một tiếng:

- Mấy năm nay trăm quả thật thua thiệt Hoa gia quá nhiều. Vì Hoa gia, trăm cho dù một lần làm kẻ bội tín thì đã sao. Trăm có thể đáp ứng hủy bỏ hôn ước giữa Hoa gia và Lâm gia sáu năm trước, nhưng Hoa tướng quân cũng ắt phải đáp ứng trăm một yêu cầu.

Hoa Chấn Thiên kích động nói:

- Hoàng thượng xin cứ nói, thần không thể không tuân theo.

- Chuyện trăm gả ái nữ Phi Hoàng công chúa cho Diệp Vô Thần, người hản cũng biết. –Long Dận nói.

- Thần biết.

- Trăm nếu đã gả, thì không thể thu hồi. Con gái Hoa gia người muốn gả vào Diệp gia, thì ắt phải vào ba năm sau, sau khi Phi Hoàng công chúa gả vào Diệp gia mới được, có có dị nghị gì không?

Ba năm sau? Diệp Vô Thần thềm cười lạnh, thật là một tính toán hay đấy. Đã tìm sát thủ giết ta rồi, hai cuộc hôn sự này theo người thấy chẳng quả chỉ là một trò cười thôi phải không? A!

Hoa Chấn Thiên không chút chần chừ nói:

- Công chúa thân thể đáng giá ngàn vàng, lại được gả trước, tiểu nữ há có thể cưới trước, điều này là xác đáng, thần tuyệt không dị nghị.

- Lâm Khiếu, ai... Trăm sẽ chọn một cuộc hôn nhân khác cho người. Lâm tướng quân, liệu người có dị nghị gì không? –Long Dận chuyển hướng sang Lâm Chiến hỏi.

Lâm Chiến cười cay đắng, nói:

- Hết thấy dựa vào hoàng thượng làm chủ.

- Trăm... mệt rồi. –Long Dận có chút vô lực vẫy tay, sau đó xoay người rời đi. Hoàng hậu Lâm Tú tròng mắt Diệp Vô Thần, một lời không nói đi theo đằng sau. Nhưng nàng không chú ý đến, hoặc nói ai cũng không chú ý đến, ngay trong tích tắc nàng xoay người, Diệp Vô Thần cách nàng khá gần búng ngón tay một cái, một cỗ khí tức màu xám hắc đã ngấm ngấm tích tụ rất lâu vô thanh vô tức bắn vào sau lưng Lâm Tú. Đồng thời, khoe miệng hắc lộ ra một nụ cười lạnh không dễ phát giác.

Màu xám, đại biểu cho Tử Vong nguyên tố. Cỗ khí tức màu xám này, đương nhiên là Tử Vong chi khí - một trong sáu đại nguyên tố hắc hiện giờ có thể thao túng.

Nếu Lâm Tú hơi có chút tu vi, cử động này của Diệp Vô Thần sẽ bị nàng phát giác, nhưng rất đáng tiếc nàng không có. Vả lại Diệp Vô Thần tin rằng cho dù sau này nàng phát tác, cũng sẽ không có bất kỳ ai biết khí tức đó là cái gì. Bởi vì trong nhận thức của Thiên Thần đại lục, chỉ có Thủy Hỏa Phong Lôi Thổ Quang Minh Hắc Ám bảy loại nguyên tố, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của ba loại vận mệnh nguyên tố: Sinh Mệnh, Tử Vong, Linh Hồn. Cũng do đó không ai biết Hắc Thụ Lâm xung quanh Phong Ma Tháp hình thành thế nào, chỉ có thể lý giải cho rằng đó là lời nguyện rửa của Thiên Phật Chi Nữ.

- Tạ long ân của hoàng thượng! –Ở đằng sau Long Dận, Hoa Chấn Thiên gào lớn một tiếng.

Sau khi Long Dận đi khỏi, mọi người cũng lũ lượt cáo từ tản đi, không ai nguyện ý nói thêm một câu nào nữa. Cục diện xấu hổ kẹp giữa ba gia tộc Hoa gia, Lâm gia và Diệp gia cường thịnh nhất bọn họ bất kể là an ủi bên nào đều không thích hợp, giữ trăm mặc mới là thượng sách. Lâm Chiến cố nặn ra vẻ tươi cười hoàn lễ hết lượt với đám người đang cáo biệt, nhưng ngay cả tâm cầm đao đâm về phía Hoa Chấn Thiên cũng đều có.

Chuyện hôm nay nhất định sẽ truyền khắp Thiên Long Thành, cộng thêm chuyện kết thân xôn xao dư luận loan truyền suốt mấy ngày nay, lần này bất kể là thể diện của Lâm Khiếu hay của Lâm gia đều sẽ mất sạch. Tầm lòng Hoa gia tiểu thư ngấm phò thác cho công tử Diệp gia, vì không gả cho Lâm Khiếu cam nguyện mạo phạm hoàng uy để hủy hôn, điều này đối với Lâm Khiếu nổi tiếng khắp Thiên Long mà nói là một trò hề và mỉa mai lớn đến cỡ nào.

Kế tiếp sau cuộc đấu văn võ hôm đó, Lâm Khiếu lại thất bại thảm hại lần nữa.

- Người đã thắng. –Lâm Khiếu đi tới đằng sau Diệp Vô Thần, vẻ mặt lạc lõng nói, nhưng không có phần nộ một cách kỳ dị.
- Người không định báo thù ta, hoặc dùng mọi thủ đoạn cướp về? –Diệp Vô Thần nghiêng mặt qua, mỉm cười nói.
- Không. –Lâm Khiếu lắc đầu, thành thật nói:
- Người có thể nói Lâm Khiếu ta là kẻ nhu nhược, nhưng bất kể thế nào, ta không muốn làm địch với một kẻ đáng sợ.
- Cho nên đầu đã tới nước như hiện giờ người cũng cam nguyện nhún nhường? –Diệp Vô Thần lạnh nhạt liếc hắt, hạ thấp giọng nói:
- Lâm công tử, thêm một bằng hữu vĩnh viễn tốt hơn nhiều với thêm một địch nhân. Người cho rằng ta lại vô duyên vô cớ tạo thành một địch nhân ư? Có đôi khi chẳng phải là người không muốn, không nguyện thì có thể trốn tránh, nếu người có thể nói ra như vậy, chứng minh đến tận bây giờ người vẫn không rõ gia tộc mình rốt cuộc thuộc về ai. Người ở Lâm gia đằng đằng hai mươi năm đều không phát giác ra, mà ta, chỉ cần hai ngày. Đây chính là chênh lệch giữa ta và người. Cho nên, ta vốn dĩ không sợ bất kỳ thủ đoạn và sự báo thù nào của người, bởi vì người còn chưa xứng để trở thành địch nhân của ta.
- Không nói thêm nữa, Diệp Vô Thần đi qua từ bên người hắn, lưu lại Lâm Khiếu vẻ mặt ngơ ngác, hết như mất hồn vậy.
- Hoa tiền bối, mau đứng dậy.
- Sau khi Long Dận đi, Hoa Chấn Thiên vẫn một mực quỳ ở đó, nhìn thẳng về phía trước. Những gì hôm nay y làm không chút nghi ngờ là ép buộc và xúc phạm, đối với một người trung thành cả đời, điều này đủ khiến nội tâm y sinh ra cảm giác mang tội nặng nề, Diệp Vô Thần đỡ y dậy, Hoa Chấn Thiên cũng không kiên trì nữa, theo đó đứng dậy, sau đó toét miệng cười về phía hắn:
- Phải gọi là nhạc phụ đại nhân.
- Nhạc phụ đại nhân. –Diệp Vô Thần đỡ y, chân thành gọi.
- Thế còn được, ai! Ba năm thì ba năm vậy... -Y than một tiếng, ráng hạ thấp giọng hung tợn nói:
- Trong vòng ba năm nếu người dám chết, lão tử nhất định sẽ quật mộ người, rút xương cốt người!
- Nhạc phụ đại nhân yên tâm, chỉ cần con không muốn chết, thì còn chưa có ai lấy được tính mạng của con. –Diệp Vô Thần nói.
- Được! Nhớ kỹ lời người... À, con gái ngoan của ta còn ở ngoài cửa, bây giờ có lẽ cũng sốt ruột lắm rồi, người còn không mau đi bồi nàng. –Hoa Chấn Thiên trừng mắt, lầu bầu nói.
- Con lập tức đi ngay. – Diệp Vô Thần nghe vậy lập tức bước mau ra ngoài.

103. Chương 103: Long Dận, Lâm Gia.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 103: Long Dận, Lâm gia.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Hoa tướng quân, làm khó người rồi. –Diệp Uy đi tới bên người y, chân thành nói, giọng điệu mang theo vẻ khâm phục rõ ràng. Hôm nay y đã được kiến thực một Hoa Chấn Thiên hoàn toàn mới. Một Hoa Chấn Thiên bội tín nhưng càng khiến người ta cảm thấy y có tình có nghĩa.

- Ha ha ha ha! Chỉ cần con gái của ta có thể gả cho tiểu tử nhà ngươi, cho dù ta quỳ ba ngày ba đêm cũng đáng giá! Tiểu tử nhà ngươi đích xác là cực kỳ hiếm thấy, Hoa mẫu ta cả đời này chưa từng phục ai bao giờ, đến giờ lại hoàn toàn phục tiểu tử này. Cứ nói như bây giờ, ta còn không phải đang cam tâm tình nguyện bị nó tính kế. Chỉ là rành rành bị tính kế, trong lòng lại không một câu oán trách, ngược lại càng tán thưởng tiểu tử này. Diệp lão đệ, Diệp gia ngươi có một hậu nhân như vậy, đúng là có phúc. –Hoa Chấn Thiên sáng khoái bật cười, tán thưởng tận trong thâm tâm nói.

- Hoa tướng quân quá khen. – Miệng Diệp Uy nói ‘Quá khen’, nhưng vẻ kiêu hãnh trên mặt khó có thể che giấu. Y sao có thể không nhìn ra, Diệp Vô Thần có thể tóm được Hoa Thủy Nhu nhanh như thế, và lại không lo lắng hôn ước giữa Lâm gia và Hoa gia, nguyên nhân quan trọng nhất là hẳn biết Hoa Chấn Thiên vì con gái sẽ cam tâm tình nguyện không ngại mạo phạm Long Dận và Lâm gia để hủy bỏ hôn ước kia.

- Quá khen cái ***, Hoa mẫu ta là một kẻ thô lỗ, nhưng ánh mắt so với kẻ khác đều tốt hơn. Cứ thử nhìn bộ dáng người xem, đều đặc ý sắp bay lên rồi. Hừ! –Hoa Chấn Thiên giả vờ giận nói.

Diệp Uy:

-.....

Hoa Chấn Thiên xoay người quát về phía Lâm Chiến mặt xanh mét:

- Lâm lão đệ, Hoa mẫu ta xin lỗi người.

- Hừ! Hôm nay thân thể Lâm mẫu không khỏe, chẳng thể chiêu đãi hai vị khách quý, mời về đi! –Lâm Chiến nén lửa giận nói. Trong đại sảnh vốn dĩ đầy chật người chỉ còn lại bốn người Diệp Uy, Hoa Chấn Thiên, Lâm Chiến, còn có Lâm Khiếu một lời không nói.

- Nếu thân thể Lâm tướng quân đã không khỏe, vậy mong hãy nghỉ ngơi nhiều đi. Mấy ngày gần đây tốt nhất đừng nổi giận, tránh thương thân thương phổi thương gan, ngộ nhờ Thiên Long Quốc ta lại mất đi một vị đại tướng quân, ấy thật là không hay lắm. Vậy thì, Diệp mẫu cáo từ. –Diệp Uy hành lễ mang tính tượng trưng, kéo Hoa Chấn Thiên đi ra ngoài. Vừa mới ra khỏi đại sảnh, đằng sau liền vang lên tiếng chén trà bị đập vỡ giòn giã.

Diệp Vô Thần ra khỏi cổng Lâm gia, liền nhìn thấy một chiếc kiệu trang trí hết sức lộng lẫy đỗ cách đó không xa, hẳn nhếch miệng, làm một thủ thế ‘suyt’ với bốn người toàn thân toát ra mùi thuốc nổ nhàn nhạt ở bên cạnh, sau đó nhanh như tia chớp kéo rèm nhảy vào trước khi họ chưa kịp phản ứng.

Hoa Thủy Nhu đang thấp thỏm bất an giật nảy mình, suýt nữa kinh hô thành tiếng, chỉ là mùi nam nhân mấy ngày nay luôn vấn vương cõi lòng nàng khiến trái tim hoảng loạn của nàng bình tĩnh lại, thân thể không tự chủ dựa gần về phía hân vài phần:

- Chàng... Chàng làm ta sợ muốn chết.

- Ngay cả phu quân tương lai đều sợ hãi, Tiểu Nhu Nhu của ta vẫn là nhát gan như vậy. –Diệp Vô Thần cười khê ôm nàng vào lòng.

- Đừng gọi thiếp là Tiểu Nhu Nhu, thiếp chẳng còn nhỏ nữa đâu. –Hoa Thủy Nhu nhỏ giọng kháng nghị, bởi vì năm nay nàng đã mười sáu tuổi, đến tuổi lấy chồng rồi.

- Thật không? Vậy để ta thử xem xem.

Tay Diệp Vô Thần lặng lẽ đi xuống, khẽ nắm lấy một bên ngực nàng, vừa nắn bóp vừa nói:

- Tiểu Nhu Nhu của ta quả nhiên không nhỏ đâu, qua mấy năm nữa hẳn sẽ càng thêm không nhỏ.

Toàn thân Hoa Thủy Nhu run rẩy, không tự chủ càng kề sát hân vài phần, khấn trương nói:

- Sẽ... sẽ bị người ta nhìn thấy đấy.

- Yên tâm, ngoài ta, ai cũng không nhìn thấy được.

Hoa Thủy Nhu biết kháng nghị của mình sẽ không có hiệu quả, đối với sự xâm phạm của hắn càng không có một chút chống cự nào. Chỉ đỏ mặt, tựa vào ngực hắn nhẹ giọng nói:

- Chúng ta có thể thành thân không?

- Ừm, hôn ước giữa nàng và Lâm Khiếu đã được giải trừ, hơn nữa còn là hoàng thượng chính miệng giải trừ. –Diệp Vô Thần hơi hột nói. Hắn đương nhiên không thể để nàng biết Hoa Chấn Thiên phải gian nan cỡ nào mới giải trừ được hôn ước sáu năm trước đó.

Tảng đá nặng trĩu trong lòng Hoa Thủy Nhu rốt cuộc đã thả lỏng, vui mừng bật cười, trong sự vui mừng, nàng cố lấy dũng khí, chủ động tặng môi thơm, khẽ chụt một cái lên mặt hắn, sau đó trốn tránh như bị hoảng sợ, vùi đầu vào ngực hắn.

Diệp Vô Thần sờ nhẹ chỗ bị nàng hôn, không khỏi bật cười. Đối với thiếu nữ này mà nói, muốn làm ra hành động như vậy thật sự cần dũng khí lớn cỡ nào... Cũng có lẽ, mấy ngày nay nàng đã dần dần làm hỏng mình chút đỉnh rồi.

- Chỉ là, giải trừ hôn ước có điều kiện.

- Hả? Điều kiện gì? –Hoa Thủy Nhu bỗng chốc khấn trương. Nàng đương nhiên biết giải trừ hôn ước thực ra là một chuyện khó cỡ nào.

- Điều kiện chính là chúng ta ắt phải sau ba năm nữa mới có thể thành hôn. Bởi vì khoảng thời gian trước hoàng thượng đã gả Phi Hoàng công chúa cho ta, ngày thành hôn là ba năm sau. Vì tổ lòng coi trọng với hoàng thất, ta buộc phải lấy Phi Hoàng công chúa rồi sau đó mới có thể cưới nàng. –Diệp Vô Thần giải thích.

- Ba năm... Chỉ cần có thể thành thân cùng chàng, chờ bao lâu thiếp đều nguyện ý. –Cõi lòng khấn trương của Hoa Thủy Nhu được buông xuống, rồi lười nhác dựa vào ngực hắn. Còn về chuyện gả Phi Hoàng công chúa, nàng không hề có ý can dự. Đối với một thiếu nữ quen ôn thuận mà nói, tự nhiên sẽ biết làm thế nào mới có thể khiến cho nam nhân của mình vui vẻ, biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, thậm chí không cần để ý.

- Chỉ là, trong ba năm này, chàng có thể thường xuyên đi thăm thiếp không? –Hoa Thủy Nhu nhỏ giọng hỏi.

- Đương nhiên được. Ta sao có thể cam lòng không đi thăm Tiểu Nhu Nhu của ta.

- Vâng... –Nàng thỏa mãn ứng tiếng, sau đó lại nhỏ giọng nói:

- Vậy Bích Ngọc Tiêu thiếp tặng chàng... còn đó không?

Diệp Vô Thần duỗi tay, một cây đoản tiêu toàn thân xanh biếc xuất hiện ở trong tay:

- Đây chính là lễ vật đầu tiên Tiểu Nhu Nhu tặng cho ta, ta đương nhiên lúc nào cũng mang theo người rồi.

Hoa Thủy Nhu vươn tay ra, nhưng không phải đặt lên tiêu, mà là nắm tay hắn, ngây ngốc nói:

- Vậy sau này chàng... thường xuyên tới dạy thiếp thổi tiêu được không. Thiếp mỗi ngày có thể...

Toàn thân Diệp Vô Thần căng cứng, đoản tiêu trong tay suýt nữa rơi xuống.

Nữ nhân của thế giới này chẳng hề đều thiếu môn học vấn ‘thổi tiêu’ bác đại tinh thâm này sao?

- Cái này... Tốt hơn hết là chờ sau khi chúng ta thành thân hẵng dạy nàng nhé. –Diệp Vô Thần đầu đầy mồ hôi nói.

- Vì sao phải chờ sau khi thành thân? –Hoa Thủy Nhu dẩu miệng hỏi.

- Bởi vì sau khi thành thân chúng ta mỗi ngày có thể ở cùng nhau, đến lúc đó mỗi ngày ta sẽ dạy nàng, nàng không học cũng không được...

Hoa Thủy Nhu nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Vô Thần, bởi vì nàng phát hiện bất kể là thanh âm hay nét mặt của hắn lúc này đều khiến trái tim nàng đập nhanh khó hiểu.

- Vậy thì bây giờ, nàng liệu có nên gọi ta một tiếng phu quân rồi hay không? –Diệp Vô Thần nâng mặt nàng hỏi.

Nàng chớp chớp đôi mắt như kim cương, rớt cuộc hạ ánh mắt, e thẹn dùng thanh âm nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn gọi:

- Phu quân...

Không có mấy ai từng nghĩ tới, một bữa tiệc đính hôn được cố ý phô trương lại kết thúc với phương thức này. Ngay cả Lâm gia có một ít tâm lý chuẩn bị cũng bị một gây này đánh cho choáng váng đầu óc. Cả Lâm gia trọn một ngày đều tử khí trầm nặng như vậy. Đám hạ nhân của Lâm gia trong không khí này ai nấy đều run rẩy sợ hãi, đúng quy đúng củ, chỉ e làm sai chuyện gì trở thành vật hy sinh cho gia chủ trút lửa giận.

Mà lúc này, Lâm Cuồng ‘ôm đau trên giường’ đang quỳ trước mặt Long Dận, thân thể già nua không chút nhúc nhích, cung kính nghe mỗi một chữ.

- Nếu Lâm gia người có thể kết làm thân gia với Hoa gia, đó hẳn là kết cục hoàn mỹ cỡ nào. Nhưng với tình thế hôm nay, nếu trẫm không đáp ứng, Hoa Chấn Thiên ắt sẽ không chịu từ bỏ ý đồ. Hơn nữa y cả đời trung thành, hy sinh toàn bộ cho hoàng thất ta, nhưng đây là lần đầu tiên gã đưa ra một thỉnh cầu quá phận, không đáp ứng ngược lại sẽ tỏ vẻ trẫm bạc tình bạc nghĩa, gây chỉ trích từ đám chúng thần trong triều. Trẫm chỉ đành đáp ứng, đồng thời để sự kết thân giữa bọn họ lùi xuống ba năm sau. Cho nên, Diệp Vô Thần ắt phải diệt trừ, hẳn vốn dĩ khiến ta cảm thấy bất an, hiện tại lại quan hệ đến hôn nhân giữa Hoa gia và Diệp ta mà trẫm tuyệt đối không thể khoan nhượng, hẳn càng không thể không chết!

Khi nói đến câu cuối cùng, trên mặt Long Dận lóe lên vẻ âm độc khó thể phát giác.

Long Dận nhìn thoáng qua Lâm Cuồng đang im thin thít, thở dài nói:

- Diệp gia lập vô số chiến công cho Thiên Long Quốc, trẫm làm như vậy đích xác quá có lỗi với Diệp gia. Nhưng trong lịch sử có biết bao đế vương chính là vì công thần tín nhiệm nhất, có quyền thế nhất dưới tay mà bị lật đổ, hủy diệt. Trẫm quả thực không thể để Diệp gia trở thành một sự uy hiếp như vậy. Nếu Diệp gia thật sự muốn phản, Hoa gia ngăn không nổi, Lâm gia người ngăn không nổi, ngay cả trẫm cũng khó có thể ngăn cản. Với uy tín của Diệp Nộ, y chỉ cần hạ lệnh một tiếng thì có thể hô hào trăm vạn hùng quân thế chết đi theo, trẫm há có thể thực sự an tâm. Cho nên trẫm mới ngấm ngấm nâng đỡ Lâm gia người, đối chọi với Diệp gia để dùng mọi khả năng dời sức chú ý của bọn họ.

- Trong lòng trẫm biết những gì người nghĩ. Người cứ an tâm, chờ khi không chế Diệp gia trong tay, trẫm tuyệt sẽ không đối đãi với Lâm gia người như thế, bởi vì người của Lâm gia hiện giờ có hơn nửa là người của trẫm, cho dù các người thật sự muốn phản...

Lâm Cuồng giật nảy cả mình, hoảng sợ nói:

- Không! Cho dù lão thần có cả ngàn lá gan cũng không dám mang lòng phản nghịch. Nếu không có hoàng thượng thì nào có Lâm gia bây giờ, hoàng thượng mới là chủ nhân chân chính của Lâm gia ta, cả đời lão thần đều sẽ thế chết trung thành với hoàng thượng, cảm kích hoàng thượng, dầu tan xương nát thịt cũng không một câu oán hận.

Long Dận gật đầu, vui mừng thanh thần nói:

- Trẫm luôn biết sự trung thành của người, nếu không thì cũng chẳng nâng đỡ Lâm gia người. Chỉ là mấy năm nay, con cháu người có phát giác được gì không?

Lâm Cuồng vội lắc đầu:

- Không, tuyệt đối không có! Chuyện Lâm gia thuộc về hoàng thượng, cả đời lão thần chưa từng nhắc qua mấy may với bất kỳ ai bao giờ. Lão thần chỉ dựa theo phân phó của hoàng thượng, trước khi chết nói cho con trai biết, rồi tiếp đó trước khi con trai chết nói cho Khiếu Nhi... Lâm gia vĩnh viễn thuộc về hoàng thất Thiên Long, mãi mãi không thể nào phản bội.

- Tốt lắm. Người luôn luôn là người trẫm tín nhiệm nhất, trẫm cũng tin người vĩnh viễn đều sẽ không phụ lòng sự tín nhiệm của trẫm. Lâm gia gần đây luân phiên chịu nhục, đều bởi Diệp gia Diệp Vô Thần. Hẳn

cố ý nhằm vào Lâm gia như thế, thiết nghĩ... Hắc đã phát hiện ra gì đó. –Long Dận trầm mi nói.

Lâm Cuồng cả kinh, kinh ngạc nói:

- Điều này... Điều này sao có thể. Chuyện này hơn mười năm qua đều không ai biết, một đứa trẻ chưa dứt sữa như hắc...

- Đứa trẻ? –Long Dận cười lạnh một tiếng:

- Nếu hắc chỉ là một đứa trẻ bình thường, trăm há có thể dễ tâm như thế, người biết cảm giác hắc mang lại cho trăm là gì không?

- -Lâm Cuồng không dám trả lời.

- Là sợ hãi! Hắc khiến trăm cảm thấy sợ hãi!

- Điều này...

- Cho nên, hắc không thể không chết! –Long Dận cắn răng nói. Nhưng y tuyệt không thể xử tử hắc ở ngoài sáng, thậm chí ngấm động thủ cũng tuyệt không thể khiến người ta hoài nghi đến y. Bởi vì sau lưng hắc không chỉ có Diệp gia, còn có một Kiếm Thần. Mà vì che dấu, y bề ngoài hết sức ca ngợi Diệp Vô Thần, cho hắc đủ mọi ân huệ, đủ mọi đặc thù, thậm chí cả Phi Hoàng công chúa cho hắc.

- Hắc làm nhục Lâm gia ta, lão thần cũng hận không thể cho hắc chết ngay tức khắc. –Lâm Cuồng phụ họa nói.

- Tính thời gian, đệ nhất sát thủ của Thiên Sát Các kia cũng nên đến rồi. Cho dù hắc có trí tuệ và tâm cơ hơn người, cũng tuyệt đối khó thoát khỏi sự truy sát của đệ nhất sát thủ. Cái đó người ta gọi là quỷ kế ở trước mặt cường giả có lực lượng áp đảo, hoàn toàn là hư ảo. –Long Dận nói chắc nịch, mặt đầy vẻ âm u. Một khi đệ nhất sát thủ xác định mục tiêu, ắt sẽ triển khai cuộc truy sát không chết không thôi, trừ phi Diệp Vô Thần chết, hoặc... Đào Bạch Bạch chết, nhưng điều sau có khả năng ư?

104. Chương 104: Lật Tẩy.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 104: Lật tẩy.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sau khi Diệp Vô Thần trở về Diệp gia, ông còn chưa ngồi ấm liền dẫn Ngưng Tuyết ra ngoài đi dạo. Nói thật tình, hắc rất thích loại cảm giác làm thiếu gia này, không cần đi học, không cần làm việc, toàn bộ cuộc sống hàng ngày có người chăm sóc thoải mái sung sướng, lúc không có việc gì thì vẽ tranh với tỷ tỷ, cùng Ngưng Tuyết nghịch nước, dạo phố, thật là tiêu điều tự tại biết bao.

Diệp Vô Thần lúc này đi đến đâu đều là tiêu điểm được người khác dõi mắt nhìn, bởi vì trên người hắc đầy đặc vàng sáng. Nếu chuyện Hoa gia hủy hôn hướng về Diệp gia hôm nay còn truyền ra ngoài nữa, thì vàng sáng trên đầu hắc sẽ còn tăng thêm một quãng.

Ngắm bầu trời, hắc nhỏ giọng lầm bầm:

- Hắc chính là hôm nay đây... Chỉ là, loại cảm giác kỳ quái này là gì? Chẳng nhẽ sẽ xuất hiện biến số ngoài tính toán?

- Ca ca, muối muốn ăn cái đó!

Diệp Vô Thần đi tới mua.

- Ca ca, huynh thấy chú bướm nhỏ này đẹp hay không?

Diệp Vô Thần đi tới mua.

- Woa! Ca ca, cái kia biết tự xoay kìa! Thật kỳ lạ! –Tiểu Ngưng Tuyết chỉ vào một chiếc chong chóng nói. Diệp Vô Thần không nói hai lời, đi tới mua.

Mộng Yên Lâu, chốn lúc trước hắt “mạo phạm” Phi Hoàng công chúa Long Hoàng Nhi, cũng là mục tiêu hắt lần này tới. Hắt dắt tay Ngưng Tuyết, mỉm cười nói:

- Tuyết Nhi, chúng ta vào chơi một lát nhé.

Diệp công tử nghênh ngang tiến vào Mộng Yên Lâu – chốn trăng hoa số một số hai toàn Thiên Long Thành, khiến vô số người qua đường hết sức bất ngờ. Nghe đồn Diệp công tử này đối diện với lời chủ động cầu thân của vô số vương công đại thần đều cự tuyệt hết, hiện giờ lại tới chốn này, chẳng nhẽ Diệp công tử danh chấn Thiên Long Thành cũng thích hạng kích thích này?

Hơn nữa trong tay còn dẫn theo một cô bé...

Khác hẳn với hắt tướng tượng chính là, nghênh đón họ không phải là một nữ nhân trung niên ra vẻ lẳng lơ mặt trát đầy son phấn, mà là một tiểu cô nương nhỏ nhàng ông ẹo, chỉ nghe nàng nũng nịu nói:

- Vị công tử này thật tuấn tú, vừa nhìn biết ngay là khách quý...

- Đừng diễn kịch nữa. –Diệp Vô Thần nén nổi quét mắt nàng một cái:

- Dẫn ta đi gặp Thủy Mộng Thiên, ta nghĩ hắt là nàng cũng có hứng thú gặp ta.

Sắc mặt tiểu cô nương kia trong nháy mắt trở nên cứng ngắt, sau đó che miệng cười:

- Vị công tử này đúng là nói đùa, Thủy cô nương là quý nhân của Mộng Yên Lâu chúng ta, ai mà chẳng biết nàng là người của hoàng đế, bình thường đều không thể gặp nam nhân. Nam nhân mỗi ngày tới Mộng Yên Lâu ta nhiều như vậy, còn chưa có ai dám nói muốn gặp Thủy cô nương. Công tử tốt hơn hết đừng đùa giỡn, công tử tuấn tú như vậy, nhất định là con nhà giàu, nếu công tử không chê, hôm nay để nô gia tự mình tiếp đãi công tử được không? Chẳng nhẽ nô gia không bằng Thủy cô nương sao?

Diệp Vô Thần cười tủm tỉm quét mắt nàng vài cái, thấp giọng nói:

- Không ngờ bản lãnh theo dõi của người Nam Hoàng tông tuy không được, nhưng bản lĩnh diễn kịch quả thật không tệ. Nam Hoàng tông người đã phái người giám sát ta sáu ngày, trong đó có hai ngày là người và một người vóc dáng tương tự người. Hình như có một tối lúc ta đi đêm còn không cẩn thận bị ta đánh ngất. Tiểu cô nương, người lên nhìn ta lâu như vậy, bây giờ ngay cả ta là ai đều không nhớ được sao?

Sắc mặt ‘tiểu cô nương’ rớt cuộc biến đổi liên tục, nàng thu thần thái cố ý giả trang kia lại, ánh mắt phức tạp nói:

- Người đi theo ta.

Tiếng nhạc trong Mộng Yên Lâu vang lên tứ phía, nam nữ bên trong phần lớn đều y phục không chỉnh tề, tràn ngập mùi dâm dục và đủ mọi thanh âm khó nghe, rất khó tưởng tượng công chúa của Nam Hoàng, hơn nữa là nữ nhân thuộc về hoàng đế lại ở đây lâu đến thế. Vả lại nghe nói số lần rời khỏi đây trong suốt ba năm không quá ba lần.

Bất chấp ánh mắt mang theo vẻ kinh ngạc rõ ràng của đám nam nữ, Diệp Vô Thần không ngó nghiêng dẫn Ngưng Tuyết đi theo đằng sau thiếu nữ kia lên lầu hai, sau đó đi thẳng một mạch lên tầng thượng.

Một căn nhà gian đóng kín bị đẩy ra, mùi hương thơm ngát nhàn nhạt xộc thẳng vào mũi, không cần thiếu nữ nọ gọi, hắt đã không chút khách khí đi vào. Thiếu nữ nọ nhú mày, không nhin được hỏi:

- Nếu người đã biết chúng ta là người của Nam Hoàng tông, chẳng nhẽ không sợ vào bữa sau đó bị chúng ta giết người diệt khẩu ư?

Diệp Vô Thần như không nghe thấy, lật tay ‘rầm’ một tiếng đóng cửa lại, khiến tiểu cô nương có lòng tốt nhắc nhở hần tức đến độ suýt nữa giẫm chân.

- Ca ca, đây là đâu? –Ngưng Tuyết quan sát xung quanh hỏi.

- Là một nơi có rất nhiều nữ nhân. Chẳng hạn như, trên nóc có ba nữ nhân, sau ván cửa ở đằng sau có hai nữ nhân, sau chiếc rèm góc phải còn có hai nữ nhân đang nằm sắp rất chững mắt. Trong cửa sau tấm rèm vải ở trước mặt còn có một người đang đứng. Mỗi một người họ đều đang ngấm ngấm chú ý chúng ta đó. –Diệp Vô Thần hơi hột nói. Sau đó ngồi vào chiếc ghế ngay chính giữa, ôm Ngưng Tuyết ngồi lên đùi mình, một tay vòng eo nàng, một tay nâng chén trà bốc hơi mù mịt trên bàn, như không có việc gì nhấp một ngụm.

Tại mấy chỗ Diệp Vô Thần nhắc tới, dao động của khí tức rõ ràng trở nên kịch liệt.

- Vậy bọn họ vì sao không ra ngoài thế? –Diệp Ngưng Tuyết hỏi.

- Bởi vì các nàng quá xấu, không ra ngoài gặp người. –Diệp Vô Thần đặt chén trà xuống, ôm chặt Ngưng Tuyết trong ngực:

- Đâu có đáng yêu như Tuyết Nhi của ta.

- Diệp công tử quả nhiên rất quyết đoán, Mộng Thiên khâm phục không thôi. Cánh cửa đằng sau rèm cửa màu hồng nhạt khe khẽ bị đẩy ra, một thân ảnh duyên dáng chậm rãi đi ra, ưu nhã ngồi trước một bộ hương án. Cách một lớp rèm cửa, Diệp Vô Thần không thể nhìn rõ gương mặt nàng, chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh đủ khiến nam nhân bình thường mất hết hồn vía.

- Đâu có đâu có, Thủy cô nương quá khen rồi. So với Thủy cô nương đàng đàng năm năm ở trong chốn trắng hoa mà hầu như không ra ngoài, chút ‘quyết đoán’ này của ta hoàn toàn không tính là cái gì. –Diệp Vô Thần nhìn nàng nói. Ánh mắt như thực chất xuyên thấu qua rèm vải, chiếu thẳng lên gương mặt nàng.

Tuy rằng cách một lớp rèm vải, Thủy Mộng Thiên không ngờ lại có một cảm giác bị người ta nhìn thẳng không hề cách trở. Nàng hé đôi môi đỏ, nhẹ giọng nói:

- Mộng Thiên chỉ là một nữ nhân, làm sao đáng được Diệp công tử khen ngợi như thế. Bây giờ mấy ai không biết Diệp công tử tài học sánh Thiên nhân, tài hoa tuyệt thế, Mộng Thiên luôn sinh lòng hâm mộ, hôm nay rốt cuộc đã như nguyện.

- Thật sao? Có thể được Mộng Thiên cô nương khen ngợi như thế thật là vừa mừng vừa sợ. Nếu Mộng Thiên cô nương đã muốn gặp ta như vậy, có gì không bỏ chiếc rèm che tầm mắt này, để ta cũng tận mắt ngắm thiên nhan của Mộng Thiên cô nương một lần. –Diệp Vô Thần bật cười nói.

Thân ảnh tuyệt đẹp sau rèm vải chậm chậm lắc đầu:

- Mộng Thiên đã thuộc về hoàng đế Thiên Long, trước khi vào cung vốn không nên gặp nam tử khác, mong Diệp công tử thứ lỗi cho.

- Thứ lỗi thì khỏi cần. Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi. Tướng mạo của nàng thế nào ta chẳng hề cảm thấy hứng thú. Chỉ là... –Diệp Vô Thần cười lạnh một tiếng, thông thả nói:

- Mộng Thiên cô nương nói mình đã thuộc về hoàng đế Thiên Long... Nàng thật sự cho là như vậy ư?

- Gia phụ an bài Mộng Thiên không thể không theo. Chuyện này tại Thiên Long Thành chẳng phải bí mật. –Thủy Mộng Thiên sâu kín nói, trong thanh âm loáng thoáng mang theo chút ít không cam lòng và không mong muốn.

- Chuyện này Vô Thần đương nhiên đã nghe thấy từ lâu. Nhưng Mộng Thiên cô nương, nàng liệu có biết lúc ta nghe thấy lời đồn giữa Nam Hoàng tông nàng với Thiên Long hoàng thất dạo trước có cảm nhận duy nhất là gì không?

-

- Là nực cười. Nực cười cho thế lực khổng lồ như Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông truyền thừa vô số năm, người thường vĩnh viễn không dám trên chốc chẳng ngờ lại như hai gánh hát trình diễn một vở tuồng đầy

giả dối. Hơn nữa không hổ là hai thế lực cường đại nhất Thiên Thần đại lục, kỹ xảo diễn cũng thật là không hề bình thường, lừa được người trong thiên hạ, cũng lừa được cả hoàng đế hết sức thông minh kia. Vô Thần quả là không thể không bội phục.

Miệng nói bội phục, nhưng trên mặt lại là vẻ châm biếm rõ ràng.

Bảy luồng khí tức từ các phương hướng khác nhau đồng thời bắn tới khóa chặt chặt Diệp Vô Thần, chỉ cần Thủy Mộng Thiên hạ lệnh một tiếng, họ lập tức sẽ ra tay như tia chớp lưu lại kẻ khiến nội tâm họ chấn động mãnh liệt này.

Thủy Mộng Thiên không giận mảy may, mềm mỏng ngữ vực nói:

- Lời này của Diệp công tử xin thứ cho Mộng Thiên khó có thể hiểu. Nam Hoàng tông ta và Bắc Đế tông vốn chính là kẻ địch trời sinh, sao có thể nói là diễn tuồng.

- Các người trước kia quả thật là kẻ địch lâu năm, nhưng thiên hạ không có địch nhân vô duyên vô cớ. Nam Hoàng tông các người vốn dĩ không có cừu hận gì với Bắc Đế tông, các người sở dĩ từng là địch hoàn toàn bởi vì truyền thừa trong số mệnh, nhưng lâu dần, sự thù địch này cũng phai nhạt theo từng đời. Bởi vì cuộc tranh đấu giữa các người ngoại trừ tạo thành thương vong thì không có bất kỳ ý nghĩa nào, cũng hoàn toàn khó có thể phân ra thắng bại. Đến đời các người, các người đã không muốn đối địch, mà hậu quả của việc sống yên ổn với nhau đương nhiên là di dời lực chú ý, cuộc sống quá ư an nhàn, cộng thêm thực lực bành trướng đến mức không ai có thể bằng, bất kỳ người nào thường thường đều sẽ nảy sinh một vài khát vọng, chẳng hạn như — quyền thế.

- Bất luận là Nam Hoàng tông hay Bắc Đế tông, đều đã không còn là hai thế lực khổng lồ lánh đời, không màng việc thế gian nữa, mà chuẩn bị nhúng tay vào chuyện thế gian, thậm chí khống chế thiên hạ! Vỡ tuồng hai tông các người diễn năm đó chính là khởi đầu. Ta nói đúng không, Mộng Thiên cô nương.

Mùi thơm trong khuê phòng rõ ràng trở nên hỗn loạn, đó là do sát khí hỗn loạn khuấy động không khí. Thủy Mộng Thiên vẫn dụ dằng nói:

- Diệp công tử, Mộng Thiên tuy kính nể tài hoa của công tử, nhưng cũng không cho phép người khác hiểu lầm Nam Hoàng tông ta, mong Diệp công tử chớ nói đùa như vậy với Mộng Thiên.

- Nói đùa? Có phải nói đùa hay không thì công chúa Nam Hoàng tông như cô biết rõ hơn ai hết. —Diệp Vô Thần chẳng hề gì bật cười, nhấp ngụm trà, nói tiếp:

- Năm đó Nam Hoàng tông cô bị Bắc Đế tông đuổi theo, trốn vào rừng sâu núi thẳm nào đó thì không trốn, lại cứ khăng khăng chạy đến Thiên Long Thành, xem ra các người cũng đã tính đến hoàng đế kia sẽ nhúng tay vào. Mà càng nực cười khi, Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông hết sức cường đại, Thiên cấp cao thủ ở trong mắt người thường đều là nhất đại tông sư, nhưng thiết nghĩ ở chỗ các người thì đầu đầu cũng có. Mà Thiên Long hoàng thất điều động ba Thiên cấp cung phụng và một đông Thành Vệ Quân không ngờ lại đánh tan tác Bắc Đế tông luôn chiếm mọi ưu thế của các người, thậm chí thua đến nước nhiều năm như vậy đều không dám tái xuất hiện. Thủy cô nương, cô không cảm thấy có chút kỳ quặc ư?

- Thế lực Nam Hoàng tông ta và Bắc Đế tông vốn dĩ ngang nhau, chỉ viện bên ngoài xen vào có thể dễ dàng đánh tan thế cân bằng này, khiến chúng ta dễ dàng giành chiến thắng, điều này không hề kỳ quái. —Thủy Mộng Thiên vẫn dùng giọng điệu mềm mỏng chậm rãi của nàng đáp.

- Thật sao? Vậy lúc trước tông chủ Nam Hoàng tông các người trúng độc mà bị truy đuổi rất lâu, nếu nói không tổn hại thì thật sự không biết nói gì hơn. Nếu có, cho dù có thêm những chi viện bên ngoài không tính là quá mạnh kia giúp đỡ, các người dựa vào cái gì có thể đánh bại Bắc Đế tông trăm ngàn năm qua đều chưa hề đại thắng mười mấy năm không xuất hiện?

Thủy Mộng Thiên:

-

105. Chương 105: Giao Dịch.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 105: Giao dịch.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Chuyện càng khiến ta cảm thấy khó tin chính là năm năm trước Nam Hoàng tông chủ đi gặp Long Dận, dẫn theo cái gì không dẫn lại khư khư dẫn con gái mình tới. Hoàng đế Long Dận chần chừ chưa đưa ra bất kỳ yêu cầu nào với lời hứa của Nam Hoàng tông là bởi vì năm đó y biết Nam Hoàng tông chủ có một người con gái, y dùng thời gian mười mấy năm để chờ con gái của Nam Hoàng tông chủ trưởng thành, sau đó đưa ra thỉnh cầu kết hôn, như vậy có thể cột chặt Thiên Long hoàng thất và Nam Hoàng tông một cách hoàn mỹ. Ta chỉ có thể nói, Thiên Long hoàng đế thật biết tính toán, mà Nam Hoàng tông chủ không hổ là tông chủ của Nam Hoàng tông, càng ngấm ngấm mưu tính hoàng đế này một hồi, đoán được hy sẽ đưa ra lời thỉnh cầu như vậy, vì thế năm năm trước dẫn con gái đi tới Thiên Long Thành, thuận dòng để y đưa ra. Bằng không, với địa vị siêu nhiên của Nam Hoàng tông, Nam Hoàng tông chủ há có thể cam tâm hy sinh con gái duy nhất của mình.

- Người sai rồi. –Thủy Mộng Thiên khẽ lắc đầu:

- Nam Hoàng tông xưa nay luôn coi trọng lời hứa, khi ấy nếu đã hứa một lời thỉnh cầu với Thiên Long hoàng thất, vậy thì đối với yêu cầu của y, Nam Hoàng tông chúng ta tự nhiên phải đáp ứng, tuyệt không đổi ý. Mộng Thiên cũng tuyệt sẽ không làm trái lời thề, bằng không nguyện bị trời phạt.

- Ồ! Rất coi trọng lời hứa? Cái này ta tin, vậy nếu Long Dận chết trước khi cô hai mươi lăm tuổi thì sao? Liệu có phải không cần tuân thủ hay không? –Diệp Vô Thần cười khanh khách nói.

Trong sóng mắt tĩnh lặng như hồ nước thăm thẳm của Thủy Mộng Thiên sinh ra một cơn dao động trong nháy mắt. Nàng vốn dĩ có vài phần tò mò, vài phần lạnh nhạt đối diện với Diệp Vô Thần đang cười nói tự nhiên lúc này, nội tâm lại có áp lực nặng nề và rung động mãnh liệt chưa từng có bao giờ. Thậm chí, còn có một chút như kinh hãi.

Nàng sâu kín thở dài, thanh âm như gió nhẹ:

- Diệp công tử, nếu lời người thành sự thật, người nói ra trước mặt như vậy, không sợ bị giết người diệt khẩu sao?

- Ở đây đã có bảy người đang ẩn núp, thực lực mỗi người đều không dưới ta, muốn giết ta quả thật là dễ như trở bàn tay, vậy Thủy cô nương vì sao còn không phân phó động thủ thế? –Diệp Vô Thần nhướng mày, khuôn mặt đầy vẻ thờ ơ, không chút sợ hãi nào.

- Với tài trí của Diệp công tử, nếu đã dám nói ra ngay trước mặt, ắt hẳn đã có điểm dựa vào, Mộng Thiên sao dám mạo muội. Mong Diệp công tử hãy nêu rõ nguyên nhân tới đây. –Thủy Mộng Thiên nói. Những lời này của nàng không thể nghi ngờ đã thừa nhận những lời bậy bạ của Diệp Vô Thần. Cách một lớp rèm vải, nàng vẫn cảm nhận được ánh mắt sắc bén của hắn, nếu nàng kiên trì bác bỏ, cũng chỉ sẽ bị hắn khinh thường.

Diệp Vô Thần cười nói:

- Thủy cô nương quả nhiên không phải nữ tử tầm thường, lòng độ lượng này thật khiến Vô Thần không thể không bội phục. Vô Thần hôm nay tới là muốn làm một cuộc giao dịch với Thủy cô nương.

- Giao dịch? –Thủy Mộng Thiên gầy gầy đôi mày liễu tinh tế.

- Ta cần một bộ dụng cụ vẽ và một tờ giấy vẽ đủ lớn. –Diệp Vô Thần nói.

Thủy Mộng Thiền tuy nghi hoặc nhưng không hề lưỡng lự gật đầu, nghiêng đầu nói:

- Hết thầy cứ y theo lời Diệp công tử.

Không khiến Diệp Vô Thần phải chờ quá lâu, một thiếu nữ thanh xuân diện mạo dễ thương từ trong cửa ở đằng sau Thủy Mộng Thiền đi ra, sau đó vén rèm cửa đi tới trước mặt Diệp Vô Thần, đặt cả bộ dụng cụ lên bàn, đồng thời trải tờ giấy vẽ lên. Tờ giấy vẽ đó quả thật ‘đủ lớn’, đủ để gói cả người Diệp Vô Thần vào trong đó.

Diệp Vô Thần đứng dậy, mỉm cười về phía nàng, hô hấp của thiếu nữ đó hiển nhiên hơi kìm hãm, dùng tốc độ nhanh nhất dời ánh mắt, mặt lạnh tanh rời đi.

Đặt Ngưng Tuyết ở bên người, Diệp Vô Thần một tay chấp bút, một tay dặt tay nàng, thấp giọng nói:

- Tuyết Nhi, xem ca ca vẽ tranh, đừng nhìn chỗ khác.

Ngưng Tuyết gật đầu:

- Muội thích nhất là nhìn ca ca vẽ tranh.

Bút vẽ dừng trên giấy, sau đó bị Diệp Vô Thần vẽ ra một đường dài ngoằng từ trên xuống dưới...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, ngoại trừ tiếng ma xát giữa bút vẽ và giấy vẽ đã không còn thanh âm nào khác nữa. Những cô gái ẩn nấp ở chỗ tối toàn bộ lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam tử này, nội tâm rung động tột đỉnh. Mỗi một câu nói, mỗi một từ của hắn đều như từng cây búa lớn nện vào lòng họ. Ngay cả Thủy Mộng Thiền cũng từng vài lần không thể giữ nổi bình tĩnh trong lúc tâm thần bị chấn động.

Chỉ dựa vào lời đồn đãi đã phân tích ra từng sơ hở người thường sẽ vô ý thức bỏ qua, sau đó căn cứ vào những sơ hở này đánh thẳng chỗ hiểm, dùng giọng điệu không cho chối cãi nói ra ý đồ và bí mật lớn nhất giữa Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông...

Đây rốt cuộc là người thế nào... Mục đích hắn tới đây lại là gì? Nếu người này có thể gia nhập Nam Hoàng tông, vậy thì... Nhưng nếu hắn muốn ngăn cản Nam Hoàng tông, hắn không thể nghi ngờ sẽ là một địch nhân cực kỳ đáng sợ.

Mất vài phút Diệp Vô Thần đã ngừng bút, ném bút vẽ, cuộn giấy vẽ, về mặt vô hại cười nói:

- Vị tiểu muội muội khi nãy ơi, nàng có thể ra ngoài rồi.

Rất nhanh, rèm vải bị vén lên, thiếu nữ khi nãy đón lấy cuộn tranh thật dài đó, một lời không nói đi về, sau đó cung kính dâng đến trước mặt Thủy Mộng Thiền.

Diệp Vô Thần cũng không nói gì, lại rót đầy chén trà lần nữa, sau đó đặt bên miệng Ngưng Tuyết:

- Tuyết Nhi, khát à?

- Vâng! –Ngưng Tuyết ứng tiếng, sau đó kề miệng, uống từng ngụm từng ngụm nhỏ. Mà lúc này, trên hương án trước mặt Thủy Mộng Thiền cũng đã trải ra cuộn tranh vừa mới hoàn thành lúc này.

Trên bức tranh là một thanh kiếm, một thanh kiếm toàn thân vàng óng ánh, bất kể là chuôi kiếm hay thân kiếm đều sáng bóng như gương. Thủy Mộng Thiền khen ngợi nói:

- Họa kỹ của Diệp công tử quả nhiên danh bất hư truyền, có thể vẽ lên trên bức tranh thô ráp một thanh kiếm như mặt kính, vẹn vẹn điều này Mộng Thiền đã tự thẹn không bằng. Hơn nữa thanh kiếm này tuy ở trong tranh, nhưng lại như vật thật ở trước mặt, thậm chí khiến người ta cảm thấy một cỗ kiếm thế bá đạo khí thế dồn dập...

Thanh âm Thủy Mộng Thiền tắc nghẹn như bị vướng họng, bởi vì nàng nhìn thấy chữ ‘Nam’ nho nhỏ lại bắt mắt ở vị trí mũi kiếm.

Đôi mắt đủ để mị hoặc chúng sinh bỗng tròn tròn, ánh mắt nàng tức tốc nhìn về mỗi một bộ phận của thanh kiếm, một lần lại một lần, dị sắc trong đôi mắt cũng lấp lóe càng lúc càng mãnh liệt.

Rất lâu sau, nàng bỗng kích động hô:

- Mau đi lấy thước đo tới cho ta!

Thiếu nữ đứng ở đằng sau nàng không rời đi lần đầu tiên nghe thấy nàng phát ra thanh âm vội vã như thế, nào dám chậm trễ, tức tốc xoay người chân vội vã rời đi, khi trở về trên tay đã cầm một cuộn thước dây rất dài. Thủy Mộng Thiên đứng dậy, trải thước dây ra, sau đó không ngừng thay đổi vị trí đo đạc trên mặt tranh, độ dài độ rộng thân kiếm, chuôi kiếm và cả độ dài thanh kiếm, thậm chí cả độ dài đường rãnh ở giữa kiếm... Nàng đo đạc hết thấy, vẻ mặt cũng càng lúc càng trở nên kích động.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Nam Hoàng Kiếm, trên dưới Nam Hoàng tông bao gồm cả tông chủ cũng chưa bao giờ từng thấy Nam Hoàng Kiếm, bởi vì Nam Hoàng Kiếm từ khi Nam Hoàng tông khai tông tới nay chưa từng có ai nhìn thấy bao giờ, chỉ là ghi lại hết thấy đặc trưng trong tổ huấn. Lúc đầu nhìn thoáng qua, Thủy Mộng Thiên đương nhiên không thể liếc một cái là nhận ra nó, nhưng lúc này nàng đã kinh hãi cảm thấy, bất kể là ngoại hình, đặc trưng, thậm chí độ dài kích cỡ các bộ phận của thanh kiếm trong tranh, đều hoàn toàn khớp với những gì ghi lại. Mà lời tổ huấn của Thủy gia, đương nhiên có người của Nam Hoàng Thủy gia họ mới có tư cách được biết, vậy thì giải thích duy nhất chính là...

- Đây là Nam Hoàng Kiếm!? -Nàng rớt cuộc phát ra tiếng kinh hô, cũng làm chấn động mấy người ở trong tối, khiến họ quả thực không dám tin vào lỗ tai mình.

E rằng mấy ngàn năm, e rằng mấy vạn năm, cũng có lẽ càng rất lâu rồi. Sự tồn tại của Nam Hoàng là vì cái gì... Sự tồn tại của nó chính là vì tìm Nam Hoàng Kiếm – Trảm Tinh. Đây vốn dĩ là lý do duy nhất Nam Hoàng tông tồn tại. Nhưng nhiều năm như vậy, đừng nói tìm được, thậm chí bất kỳ tin tức liên quan tới thanh kiếm này đều chưa từng nghe thấy bao giờ. Nhiều năm sau, thậm chí ngay cả một vài người trong nội bộ Nam Hoàng tông đều bắt đầu hoài nghi thanh kiếm trong truyền thuyết này có thật sự tồn tại hay không.

Mà nay, bởi vị công tử Diệp gia khiến họ chấn kinh này, họ không ngờ lại nghe được cái tên mà người trong Nam Hoàng tông ắt phải nhớ kỹ suốt đời.

- Không hổ là công chúa của Nam Hoàng tông, nhanh như vậy đã nhận ra. Đây đích xác là Nam Hoàng Kiếm. -Diệp Vô Thần đáp.

Thủy Mộng Thiên cẩn thận cuộn bức tranh lại, ráng đè nén sóng lòng hỏi:

- Vì sao ngươi có thể vẽ ra thanh kiếm này?

- Điều này rất khó đoán ư? -Diệp Vô Thần bật cười, nói:

- Bởi vì ta từng thấy qua thanh kiếm này, chẳng những thấy qua, ta còn biết nó bây giờ đang ở đâu. Chỉ là sau khi nghe thấy chuyện liên quan tới Nam Hoàng tông các người, ta mới biết thì ra Nam Hoàng tông các người đang tìm nó.

Xung quanh truyền tới tiếng hít thở trở nên nặng nề rõ ràng. Lúc này cho dù là một kẻ không có bất kỳ tu vi gì đi vào đều sẽ phát hiện ra mấy người vốn đang ráng sức ẩn nấp kia. Bởi vì sự xúc động của Nam Hoàng Kiếm đối với họ thật sự quá lớn. Cho dù bỏ qua sứ mệnh Nam Hoàng tông tìm Nam Hoàng Kiếm, nếu Nam Hoàng tông giành được Nam Hoàng Kiếm, nhất định có thể dễ dàng tung hoành thiên hạ, không ai có thể tranh phong, Bắc Đế tông cũng không thể — trừ phi họ có thể tìm được Bắc Đế Cung tên là ‘Tai Ách’.

- Nó ở đâu? -Thủy Mộng Thiên buột miệng hỏi.

Diệp Vô Thần cười nhạt xua tay, không trả lời câu hỏi của nàng, mà chậm chạp nói:

- Hiện tại có thể bàn giao dịch giữa chúng ta chưa? À đúng rồi, ta trước tiên phải nhắc nhở mấy chị gái sắp không nhịn được muốn lao ra vài câu, nếu ta đã dám đến thì sẽ không sợ rơi vào tay các người. Các người có thể cứ việc thử xem, đương nhiên hậu quả chính là các người vĩnh viễn cũng đừng mong lấy được Nam Hoàng Kiếm, mà Nam Hoàng Kiếm trong thời gian ngắn nhất sẽ rơi vào tay Bắc Đế tông. Ta thực ra rất muốn biết nếu Bắc Đế tông chiếm được Nam Hoàng Kiếm thì còn sẽ duy trì trạng thái hợp tác với các người hay không?

Thủy Mộng Thiên dần tỉnh táo lại, nàng thực hiện một thủ thế đơn giản, bảo mấy người rục rịch muốn ra kia an phận, từ từ nói:

- Diệp công tử xin chớ hiểu lầm. Họ đều là người làm bạn quanh năm bên cạnh Mộng Thiên, bảo vệ Mộng Thiên, tuyệt đối sẽ không gây bất lợi với Diệp công tử. Không biết làm thế nào Diệp công tử mới có thể nói tung tích của Nam Hoàng Kiếm. Mộng Thiên không dám không theo.

- Thủy cô nương quả nhiên là người thẳng thắn, vậy Vô Thần sẽ nói thẳng. –Diệp Vô Thần hài lòng gật đầu, nhìn chăm chú vào người đằng sau rèm vải nói:

- Ta có thể đoán được mục đích Thủy cô nương ở lâu trong Thiên Long Thành, chắc hẳn thế lực của Nam Hoàng tông mấy năm nay đã dần bắt đầu thẩm thấu vào Thiên Long Thành, thậm chí cả trong hoàng thất, trụ sở ngầm càng trải khắp Thiên Long Thành... Hừm? Thủy cô nương đừng vội phủ nhận, nếu ta đoán không sai, thống lĩnh thị vệ hoàng cung Vũ Thượng đại nhân hẳn chính là người trong Nam Hoàng đúng không? Cuộc xung đột trước Mộng Yên Lâu với ta ngày đó chắc hẳn Thủy cô nương đều thấy rõ. Khi đó hẳn từng nhìn về phía tầng thượng nơi Thủy cô nương ở ba lần, tuy mỗi lần đều rất ngắn ngủi nhưng mỗi lần ánh mắt đều trở nên cực kỳ cung kính. Theo ta được biết, hoàng đế dường như chưa từng tiến vào Mộng Yên Lâu bao giờ.

Nội tâm Thủy Mộng Thiên chấn động mãnh liệt, bởi vì thống lĩnh thị vệ tên Vũ Thương kia chính là người trong Nam Hoàng tông.

Trừ những điều khác, vắn vắn chỉ là lực quan sát này của hắn đã tới mức kinh thế hãi tục.

106. Chương 106: Sát Thủ Mạnh Nhất.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 106: Sát thủ mạnh nhất.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Mà nom bộ dạng, Long Dận không hề phát giác được gì. Một cô gái như cô, lại có thực hiện mọi việc kín kẽ như thế, Vô Thần không thể không bội phục. Thiết tưởng, cái gọi là Bắc Đẩu tông bị đánh đến nỗi phải ẩn núp hẳn là đang ngầm thâm nhập vào một quốc gia khác phải không. Là Quỷ Thủy Quốc hay là Thương Lan Quốc thế? Đại Phong Quốc có Phong Triều Dương, khó xuống tay nhất, Thương Lan Quốc khí hậu ác liệt, người ngoài khó có thể thích ứng trong thời gian ngắn. Hiện tại họ hẳn đang ẩn núp ở Quỷ Thủy Quốc rồi.

Thủy Mộng Thiên:

- !!!!!

- Tốt hơn hết là nói qua điều kiện giao dịch của người đi. Vì Nam Hoàng Kiếm, chúng ta có thể trả mọi giá. –Thủy Mộng Thiên bắt lực nói. Diệp Vô Thần nói càng nhiều, sự sợ hãi bất an trong nội tâm Thủy Mộng Thiên sẽ càng mạnh lên mấy phần. Trước đây nàng chưa từng nghĩ qua, trên đời lại có một người chỉ dựa vào dăm ba câu đã khiến cảm thấy sợ hãi. Hơn nữa tuổi tác người này còn nhỏ hơn mình.

- Điều kiện của ta đối với các người mà nói cực kỳ dễ dàng. Rất đơn giản, điều kiện của ta chính là: trong vòng ba năm, Nam Hoàng tông có ắt phải bảo vệ sự an toàn của vài người, họ là Diệp Nộ, Diệp Uy, Vương Văn Thù, Diệp Thủy Dao của Diệp gia và Hoa Thủy Nhu, Hoa Chấn Thiên của Hoa gia. Nhớ kỹ là bảo vệ mà không phải can thiệp! Bình thường không được quấy nhiễu bọn họ. Nếu trong vòng ba năm trong bọn

họ xuất hiện bất kỳ bất trắc nào thì Nam Hoàng tông các người vĩnh viễn đừng mong lấy được Nam Hoàng Kiếm. Nếu trong vòng ba năm các người bảo vệ họ an toàn vô sự thì ba năm sau, ta sẽ cho các người nhìn thấy Nam Hoàng Kiếm. Nam Hoàng tông các người đã tìm ngàn năm vạn năm, ba năm ngắn ngủi này chắc hẳn các người hoàn toàn chờ nổi. –Diệp Vô Thần gần từng chữ rõ ràng nói.

- Chỉ thế mà thôi? –Điều kiện này đối với Nam Hoàng tông mà nói quả thật là đơn giản hết mức, hơn nữa Thủy Mộng Thiền tin rằng cho dù không có Nam Hoàng ngăm bảo vệ, họ vốn dĩ không có khả năng xuất hiện bất trắc gì cả. Tiếc nuối duy nhất là không thể lập tức lấy được Nam Hoàng Kiếm, mà là cần ba năm sau. Nàng không có ý đồ đi tranh thủ, bởi vì nàng có thể rất rõ ràng cảm nhận được rằng, quyết định này của Diệp Vô Thần không hề có bất cứ phần linh động cho cò kè mặc cả nào.

- Chỉ thế mà thôi! –Diệp Vô Thần lạnh nhạt đáp:

- Nếu ta nuốt lời, các người có thể lấy tính mạng bọn họ.

- Được! Nam Hoàng tông ta ắt sẽ ngăm bảo vệ chu toàn bọn họ! Thủy Mộng Thiền khê nói.

- Vậy Vô Thần xin cảm tạ Thủy cô nương trước.

- Mỗi người đều cần, khỏi cần cảm ơn.

- Ha ha ha ha, mục đích hôm nay Diệp Vô Thần tới đã đạt được, vậy xin cáo từ tại đây.

Diệp Vô Thần tức khắc không lưu lại nữa, dắt tay Ngưng Tuyết đi về phía ngoài. Trong tích tắc mở cửa phòng, hần bỗng lại nghĩ tới cái gì đó, nghiêng mặt nói:

- Mấy ngày nữa hoàng hậu Lâm Tú có khả năng sẽ mắc một căn bệnh khiến tất cả ngự y đều bó tay, đến lúc ấy Long Dận nhất định sẽ cầu xin giúp đỡ từ Nam Hoàng tông các người, nếu các người bằng lòng đáp ứng, tốt hơn hết là sớm mời Quang Minh ma pháp sư hoặc Thần y tốt nhất trong tông tới, bằng không sẽ lãng phí thời gian của ta.

Nói xong, hần kéo cửa ra, ung dung rời đi.

Trong căn phòng mật mờ hương thơm nhất thời im thin thít, sau phút trầm mặc ngắn ngủi, vài bóng người ẩn núp trong bóng tối lữ lượt hiện lộ thân hình, tụ tập đến trước người Thủy Mộng Thiền. Tuổi tác bọn họ đều trên ba mươi, hai người trong đó tóc đã bạc một nửa. Nhưng không hề nghi ngờ, những người lấy việc bảo vệ công chúa Nam Hoàng tông làm sứ mệnh này mỗi người đều có thực lực cực mạnh.

- Công chúa, kẻ đó...

- Một kẻ rất đáng sợ. –Thủy Mộng Thiền sâu xa nói, trong đầu vẫn lững lờ thân ảnh của Diệp Vô Thần, khó có thể xua đi. Cho dù người này chết ngay lập tức, nàng cũng tin cả đời mình đều không thể hoàn toàn quên đi hần —một kẻ chỉ dựa vào miệng lưỡi đã khiến mình hãi hùng khiếp vía.

- Công chúa, đó thật sự là Nam Hoàng Kiếm? –Phụ nhân lớn tuổi nhất vẻ mặt thận trọng nói.

- Không sai. Tất cả mọi đặc trưng đều khớp với ghi chép. Những đặc trưng này chỉ có ta và người thân của ta biết, hần có thể vẽ ra Nam Hoàng Kiếm, chứng tỏ hần thực sự từng nhìn thấy. Mà hần cuối cùng cũng từng nói, nếu hần nuốt lời chúng ta có thể tùy lúc lấy tính mạng người thân hần. Nói như vậy, hần không hề gạt chúng ta.

- Vậy chúng ta vì sao không bắt hần hoặc người nhà hần, tra hỏi ra tung tích của Nam Hoàng Kiếm. Ba năm, biến số quá nhiều.

Thủy Mộng Thiền lắc đầu:

- Không, với tâm cơ hần biểu hiện ra, hần há có thể không liệu đến tình huống này. Nếu Nam Hoàng Kiếm thật sự do đó mà rơi vào tay Bắc Đế tông, các người có thể tưởng tượng được hậu quả gì không? Mặc kệ hần có phải thật sự đã an bài hết như vậy hay không, chúng ta không dám cược, cũng cược không nổi.

- Vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào? Nam Hoàng Kiếm xuất hiện, đây chính là chuyện vui lớn nhất của Nam Hoàng tông từ khi lập tông tới nay! –Nữ trung niên có chút hưng phấn nói.

Thủy Mộng Thiên cẩn thận cuộn lại bức tranh Nam Hoàng Kiếm kia, đặt vào tay nữ nhân lớn tuổi nhất, ngừng trọng nói:

- Mỗi một câu ta và hần từng nói khi nãy, ngươi nhớ kỹ hết chưa?

- Nhớ kỹ rồi! –Nữ nhân bình tĩnh gật đầu.

- Cầm lấy bức tranh này, dùng tốc độ nhanh nhất ngày đêm đi gấp tìm phụ thân ta, nói không sót một lời hần nói cho phụ thân ta biết. Sau đó do người quyết định. Còn nữa... -Thủy Mộng Thiên suy tư một hồi về câu nói kỳ quái Diệp Vô Thần nói trước khi đi, nói:

- Thuận tiện gọi Được Tiên gia gia tới luôn, ta muốn biết Diệp Vô Thần rốt cuộc còn làm gì. Được rồi, bây giờ ngươi hãy rời đi.

- Vâng!

- Lôi sứ, ngươi lập tức bố trí người ngầm bảo vệ người của Diệp gia. Vân sứ, ngươi lập tức bố trí người bảo vệ người của Hoa gia, càng nhanh càng tốt.

- Vâng. –Lôi Vân nhị sứ tức tốc rời đi.

Sau phút trầm mặc ngắn ngủi, nàng khẽ nhú mày, hỏi:

- Lăng Nhi, mấy ngày trước ngươi từng nói với ta Long Dận mời tới đệ nhất sát thủ Đào Bạch Bạch ám sát Diệp Vô Thần, Đào Bạch Bạch kia bao lâu sẽ đến?

Người được gọi là ‘Lăng Nhi’ kia chính là thị nữ bên người của Thủy Mộng Thiên, nàng cúi đầu nói:

- Sáng nay y đã tới rồi.

- Đã tới rồi? –Thủy Mộng Thiên cả kinh, sau đó nhú mày nói:

- Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn sứ, các người tức khắc âm thầm đi theo Diệp Vô Thần, ắt không thể khiến hần xảy ra chuyện. Vào lúc cần thiết, diệt trừ luôn Đào Bạch Bạch!

- Vâng! –Phong Hoa Tuyết Nguyệt bốn sứ không chút chần chừ, nhận lệnh rời đi.

.....

- Một công chúa Nam Hoàng tông, tuổi tác vẹn vẹn chỉ hơn đôi mươi không ngờ có thực lực Thiên cấp, nếu không phải năng lượng tiết ra ngoài trong khi cảm xúc dao động, ta còn cho rằng nàng chẳng qua chỉ là một nữ tử yếu đuối không nhẽ. Ngay cả thị nữ đằng sau nàng và bảy ‘chị gái’ kia mỗi người đều có thực lực Linh cấp, tuổi tác như ta và Lâm Khiếu có thực lực thập cấp thì được coi là kỳ tài, nếu như tới Nam Hoàng tông, thực lực chúng ta ở trong trang lứa có lẽ cũng chỉ là mặt hàng tầm thường nhất. Quả nhiên cao thủ trong mắt người thường tại Nam Hoàng tông chẳng khác gì một củ cải trắng không đáng tiền. –Diệp Vô Thần cảm thán nói.

- Chủ nhân, củ cải là cái gì? –Trong đầu truyền tới thanh âm của Nam Nhi.

Diệp Vô Thần lườm một cái, bắt lực nói:

- Nam Nhi, ngươi chính là một củ cải trắng!

- Hả? –Nam Nhi hoàn toàn không hiểu.

Quay đầu liếc về Mộng Yên Lâu, hần thầm ngán ngẩm lắc đầu.

Nghe đồn, Nam Hoàng tông sẽ thuận phục vô điều kiện với Nam Hoàng Kiếm Chủ, người cầm Nam Hoàng Kiếm có thể hiệu lệnh cả Nam Hoàng tông.

Nếu Nam Hoàng tông vẫn là Nam Hoàng tông trước kia, Diệp Vô Thần có lẽ sẽ tin lời đồn này. Như vậy hần sẽ bày ra Nam Hoàng Kiếm trực tiếp trước mặt Thủy Mộng Thiên, khiến nàng và cả Nam Hoàng quỳ gối dưới chân mình.

Nhưng Nam Hoàng tông hiện tại đã không còn là Nam Hoàng tông vì số mệnh một người mà tồn tại trước kia nữa. Họ bắt đầu chen chân vào trần thế, bắt đầu có dục vọng quyền thế, thậm chí đã bắt đầu tranh

giành thiên hạ. Nam Hoàng tông như vậy sẽ vì một thanh Nam Hoàng Kiếm mà nguyện trung thành với một người ngoài ư? Đó quả thực là một trò đùa. Có lẽ họ chẳng những sẽ không trung thành, ngược lại sẽ giết người đoạt kiếm.

- Nam Nhi, với năng lực hiện tại của ta, có thể phát huy bao nhiêu lực lượng của Nam Hoàng Kiếm? –Diệp Vô Thần thử dò hỏi.

- Ui... -Vấn đề này khiến Nam Nhi rõ ràng trở nên rối rắm, nàng khổ cực suy tư rất lâu, mới yếu ớt đáp:

- Nam Hoàng Kiếm là Cầm Đoạn Chi Khí, vật dẫn năng lượng cần thiết là rất rất lớn. Năng lực hiện tại của chủ nhân... một điểm đều không phát huy ra được.

- Nói cách khác, hiện tại Nam Hoàng Kiếm ở trong tay ta chẳng qua chỉ là một vũ khí rất sắc bén mà thôi?

- Đúng là như thế.

- Vậy được rồi. –Diệp Vô Thần rất ngán ngấm nhận mạng.

Trở về Diệp gia, Diệp Vô Thần lại không đi vào cửa, mà khom người nói với Ngưng Tuyết:

- Tuyết Nhi, ca ca còn có chuyện phải ra ngoài, muội trước tiên chơi với tỷ tỷ được không?

- Vâng, biết rồi ca ca, nhất định phải về sớm đấy.

Lưu luyến không rời cẩn nhẹ ca ca một cái, Diệp Ngưng Tuyết lúc này mới dậm bước tiến vào cổng. Mãi đến khi bóng dáng nhỏ xinh biến mất trong tầm mắt, Diệp Vô Thần mới xoay người lại, ánh mắt trong tích tắc biến lạnh. Hắn dậm bước chân, mặt lạnh tanh trở về, sau đó quẹo vào một góc rẽ, xuôi theo dòng người đi về phía đông.

Một luồng ánh mắt chết chóc trầm nặng rất nhanh liền khóa chặt hắn, hắn biết điều phải tới rồi cuộc đã tới rồi. Cho nên, hắn không thể trở về Diệp gia. Trên chiến trường Diệp gia không sợ thiên quân vạn mã, nhưng ngày thường lại không có cao thủ hàng đầu bảo vệ, hắn tuyệt không thể liên lụy Diệp gia.

Một sát thủ hoàn mỹ, chẳng những phải một chiêu lấy mạng, càng phải theo đuổi vào lúc giết người không bị bất kỳ ai phát giác, bao gồm cả người bị giết. Người phải chết và người khác đều không biết hắn là bị ai giết chết, vì sao mà chết. Cho nên, trên đường lớn người tới người lui, hắn không động thủ. Mà Diệp Vô Thần tiến vào Diệp gia, trong khoảnh khắc bước vào phòng mình, chính là thời cơ y động thủ.

Mà Diệp Vô Thần lại không tiến vào nhà, ngược lại đi về phía thành Đông. Lựa chọn duy nhất của y chính là theo sát đằng sau, dùng đôi mắt chết chóc như cá chết kia nhìn chằm chặp hắn, không để hắn biến mất từ trong tầm mắt của mình. Bởi vì y thể nhưng không phát giác được khí tức của Diệp Vô Thần, phương thức duy nhất có thể khóa chặt hắn chỉ có ánh mắt.

Diệp Vô Thần dọc đường rẽ ngang rẽ dọc, lúc thì dạo qua tiệm nhỏ này, tiểu điểm kia, hoàn toàn là bộ dạng công tử ca đi dạo phố. Nếu phương thức đi đường trác táng một chút nữa, ánh mắt không đoan trang thêm chút nữa thì hoàn mỹ rồi. Diệp Vô Thần một đường hướng đông, ánh mắt chết chóc trầm nặng kia cũng chưa từng rời khỏi hắn. Lúc trẻ Đào Bạch Bạch vây sát một người từng chôn trong cát trộn ba ngày ba đêm, trình độ đi theo này hoàn toàn không thể mài mòn lòng kiên nhẫn của y. Tuy rằng y tự tin tiện tay một chiêu liền có thể giải quyết mục tiêu lần này.

107. Chương 107: Đùa Bồn (thượng).

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 107: Đùa bồn (Thượng).

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một đường hướng đông, mãi đến tận vị trí cửa thành thành Đông. Diệp Vô Thần vẫn không quay về, mà trực tiếp ra khỏi thành. Bước ra cửa thành chưa được bao xa, Diệp Vô Thần nhếch mép, Vô Thần lực toàn bộ thúc động, thân thể nhất thời vút ra thành một luồng bạch ảnh, dùng tốc độ kinh người lao vùn vụt điên cuồng về phía trước, khiến người đi đường ở xung quanh sợ đến trợn mắt há mồm.

Tốc độ lúc này của Diệp Vô Thần đủ để xưng là kinh thể hải tặc. Nhưng Đào Bạch Bạch thân là đệ nhất sát thủ, không thiếu hụt nhất chính là tốc độ, y sau phút kinh ngạc trong nháy mắt, thân thể tương tự cũng mang theo một dải bạch ảnh vút về phía trước, tốc độ hoàn toàn không dưới Diệp Vô Thần. Mặt đất khô hanh bị bám theo một trận cát bụi mịt mù.

Đằng sau, bốn sứ Phong Hoa Tuyết Nguyệt theo đuôi ở xa xa toàn bộ chấn kinh liếc mắt nhìn nhau, giọng kinh ngạc nói:

- Nhanh quá!

Các nàng không có thời gian chần chừ, dụng hết khả năng tăng tốc độ của mình lên lớn nhất, đuổi theo hướng bọn họ đi. Chỉ là khoảng cách với họ lại chỉ có thể càng kéo càng xa.

Đào Bạch Bạch biết mình thực ra đã bại lộ, vậy thì hiện tại duy nhất cần làm chính là đuổi theo hắn, rồi giết chết hắn.

Diệp Vô Thần quay đầu nhìn, trong lòng hơi run sợ:

- Nhanh quá!

Hai bạch ảnh một trước một sau, đuổi theo ngang sức ngang tài. Diệp Vô Thần tự biết mình bởi nguyên nhân có Vô Thần Quyết mà có tốc độ không thua Đào Bạch Bạch, nhưng nếu đối kháng chính diện, gần như là chịu không nổi một đòn. Hơn nữa một mực tăng tốc độ lên lớn nhất, Vô Thần lực mau chóng tiêu hao, kẻ đầu tiên kiên trì không nổi cũng đương nhiên là hắn.

Diệp Vô Thần như một cơn gió nhẹ, Đào Bạch Bạch thì như một làn khói mỏng. Diệp Vô Thần kinh ngạc với tốc độ của Đào Bạch Bạch, Đào Bạch Bạch tuy vẫn khuôn mặt người chết đó, nhưng trong lòng không thể nghi ngờ càng kinh ngạc gấp trăm lần Diệp Vô Thần.

Y vẫn luôn cho rằng Thiên Long Quốc ngoại trừ Kiếm Thần đã mai danh ẩn tích kia, đã không còn có ai có thể đối chọi tốc độ với y. Nhưng hôm nay không chút phòng bị lại gặp được, hơn nữa đối phương còn là một thanh niên chưa đầy hai mươi. Y đã phát huy tốc độ đến cực hạn nhưng vẫn không thể kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Đào Bạch Bạch thực ra không phải tên là Đào Bạch Bạch, y không phải họ Đào (cây đào), bởi vì Thiên Thần đại lực không hề có họ này, mà là họ Đào. Phụ thân của y đương nhiên cũng họ Đào, tên gọi Đào (cây đào) Thái Lang...À, hắn là Đào Thái Lang.

Có điều do sở thích mắc ói của một người tốt tên Hỏa Tinh Dẫn Lực (tác giả - DG), nên y vẫn tên là Đào Bạch Bạch.

Tốc độ của hai người nhanh xiết chừng nào, không quá bao lâu đã chạy xa hơn hươi dặm. Nơi đây vô cùng hoang vắng, xung quanh không có bất kỳ dấu vết người đi đường nào cả. Mà phía trước Diệp Vô Thần toàn là màu xám, rõ ràng là khu Hắc Thụ Lâm khiến ai nấy đều chùn bước kia. Dùng tốc độ nhanh nhất chạy được khoảng cách xa như thế, hắn rốt cuộc bắt đầu có chút cảm giác mệt mỏi.

Bước chân Diệp Vô Thần trong khoảnh khắc bước vào Hắc Thụ Lâm chợt khựng lại, sau đó xoay người nhìn về phía Đào Bạch Bạch vẫn luôn đuổi theo đằng sau hắn hít bụi. Như hắn dự liệu, Đào Bạch Bạch không lao thẳng về phía hắn, mà là dừng lại ở trước hắn mười thước, lạnh mắt nhìn nhau.

Sát thủ chân chính tuyệt không nên bộc lộ thân hình của mình, mà hắn nên ẩn trong chỗ tối, một chiêu tất sát, nếu một chiêu không trúng thì lùi xa ngàn dặm, tuyệt không chần chừ.

- Người không phải là một sát thủ hợp cách. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói, vẻ mặt hồ hững, không có bất kỳ vẻ nóng ruột hay sợ hãi nào:

- Thứ nhất, chưa tra rõ hoàn toàn chi tiết mục tiêu đã tùy tiện ám sát, có đôi khi sẽ không phải là ám sát, mà là tiền mạng. Thứ hai, người lúc này nên thừa dịp lúc ta dừng lại không chút do dự đột kích, nhưng người lại dừng lại, hiển nhiên, tâm người đã loạn, lòng tin đã mất. Sát thủ coi trọng chính là sạch sẽ lưu loát, mà người hiện giờ đã có chút ngập ngừng không chắc chắn.

Đối mặt với một kẻ có tốc độ sánh ngang với mình, lúc này Đào Bạch bạch làm sao có thể yên lòng được. Bởi vì có thể có tốc độ như thế, thực lực của hắn thật sự chỉ có như mình được biết ư?

Hoặc là, năng lực của hắn chỉ biểu hiện trên tốc độ?

- Thứ ba, đáng thương cho người được xưng là đệ nhất sát thủ, có lẽ ngay cả bị người ta coi làm vật hy sinh cũng không biết. Nếu như người biết sự phụ của ta là Kiếm Thần, người còn có thể chạy tới ám sát ta ư?

- Cheng~~~ -Đào Bạch Bạch từ từ rút thanh kiếm đeo bên hông mình. Thân kiếm hiện lên hầu như là màu bạc chói mắt, rất ngắn, rất gọn. Trong tích tắc ra khỏi vỏ, Diệp Vô Thần loáng thoáng ngửi thấy một mùi máu tanh cay mũi. Đây là vũ khí giết chóc dính quá nhiều máu tươi mới có thể tạo ra.

- Đào Bạch Bạch ta, chưa từng sợ bất kỳ ai, nếu người đã trở thành mục tiêu của ta, người... ắt phải chết! -Bờ môi khô quắt mấp máy, bật ra thanh âm không lưu loát khùng bố dị thường. Đây là một người rất hiếm khi nói chuyện, ngậm miệng không nói trong thời gian quá dài khiến cơ trên mặt y đều trở nên cương cứng rõ ràng.

- Thứ tư, người không nên mở miệng nói chuyện. Diệp Vô Thần rất ngán ngấm lắc đầu:

- Cũng không biết cái danh đệ nhất sát thủ của người làm thế nào làm ra. Người tuy có thực lực tung hoành Thiên Long Quốc, nhưng cũng không thể do đó mà tự cao tự đại, ngay cả sự bình tĩnh cẩn thận cơ bản nhất của sát thủ người đều không cần, người như vậy sớm muộn có một ngày sẽ thiệt thòi lớn...

Đường đường đệ nhất sát thủ không ngờ lại bị mục tiêu ám sát giáng giải luyện thuyền không ngừng ở ngay trước mặt, cơ nhục trên mặt Đào Bạch Bạch hơi giật giật một cái, y vừa muốn động thủ lại phát hiện Diệp Vô Thần chậm chạp móc từ trong ngực ra vài quả cầu nhỏ màu đen, sau đó vênh vác nói:

- Biết vì sao ta chẳng sợ người không? Bởi vì ta có Lôi Chấn Tử của Hoa gia, đệ nhất sát thủ như người có mạnh hơn đi chẳng nữa, trúng một Lôi Chấn Tử của ta cũng sẽ bị nổ chết không toàn thân, hắc hắc...

Sắc mặt Đào Bạch Bạch vẫn như thường, ánh mắt nhìn về phía Diệp Vô Thần hệt như đang nhìn một thằng ngốc.

Diệp Vô Thần đắc ý mà gian trá bật cười:

- Sao rồi, bây giờ biết sợ rồi à? Nhưng đã muộn, dám tới ám sát bốn thiếu gia, người cho rằng người hôm nay còn có thể sống sót trở về Thiên Sát Các của người ư!

Trong khi nói chuyện, Diệp Vô Thần bỗng xuất thủ, tay phải quăng một quả Lôi Chấn Tử ‘vèo’ một tiếng bay về phía Đào Bạch Bạch ‘không hề phòng bị’. Đào Bạch Bạch hơi nghiêng đầu, quả Lôi Chấn Tử kia gần như bay sượt qua tai y. Tiếp đó, đằng sau y vang lên ‘Ầm’ một tiếng nổ mạnh, mặt đất bị nổ bụi bay mù mịt.

Quả Lôi Chấn Tử thứ hai của Diệp Vô Thần theo sát tới, đập chính diện lên vị trí ngực của Đào Bạch Bạch. Lại ‘Ầm’ một tiếng, Diệp Vô Thần còn chưa kịp hoan hô thì đã trợn tròn mắt. Bởi vì Đào Bạch Bạch mặt vẫn lạnh tanh đứng đó, chân không hề lui ra một phân nào, Lôi Chấn Tử có thể nổ tung mặt đất thành một cái hố lớn không ngờ ngay cả y phục của y đều không tổn hại mảy may, càng đừng nói tổn thương đến cơ thể y.

Vụ nổ của Lôi Chấn Tử đối với người thường mà nói là trí mạng, nhưng đối với Thiên cấp cao thủ mà nói gần như không khác gì gãi ngứa. Bởi vì chỉ cần Thiên cấp cao thủ nguyện ý, hoàn toàn có thể chế tạo ra lực phá hoại vượt xa gấp trăm lần Lôi Chấn Tử. Chẳng hạn như ‘Cấm Hỏa – Phần Tấn Bát Hoang’ của Lâm Viêm, có thể khiến mọi thứ chung quanh trong phạm vi trăm mét hóa thành tro bụi. Đây là việc một ngàn quả Lôi Chấn Tử cũng không làm được.

Đừng nói là Đào Bạch Bạch, cho dù là Diệp Vô Thần dưới tình huống có ý thức phòng ngự cũng sẽ không bị Lôi Chấn Tử tổn thương đến.

Về mặt Diệp Vô Thần đầy kinh ngạc, không dám tin tưởng lại ném ra một quả Lôi Chấn Tử. Vẫn như trước, quả Lôi Chấn Tử đó còn chưa chạm đến y phục của Đào Bạch Bạch thì đã nổ mạnh dưới một lớp lông khí vô hình ngăn trở, vẫn không hề tổn thương y mảy may nào.

Về mặt Diệp Vô Thần rõ ràng trở nên hoảng loạn, chưa từ bỏ ý định liên tiếp ném ra hai quả, một trước một sau bay về phía Đào Bạch Bạch, đồng thời chân hấn lui về sau một chút, sau đó bỏ nhào xuống mặt đất.

Ầm...

Cái thứ được gọi là Lôi Chấn Tử Đào Bạch Bạch vốn dĩ khinh thường không thèm tránh né, quả ở trước mặt kia đã nổ trước ngực y, mà quả đằng sau... Ngay trong chớp mắt khi nó sắp đánh lên ngực y, nội tâm y bỗng sinh ra một cảm giác nguy cơ mãnh liệt, loại cảm giác na ná như dự cảm này là y tôi luyện ra trong vô số lần bên bờ sinh tử, sớm đã trở thành một loại bản năng của y, chưa từng lừa y bao giờ.

Trốn tránh đã không kịp, y dùng mọi khả năng lui về sau, đồng thời tận khả năng khuếch trương nội lực Thiên cấp đến cực điểm...

Ầm!!!

Cát bụi ngập trời, mặt đất rung rinh, Diệp Vô Thần sớm có phòng bị vẫn bị tiếng nổ vang này chấn động ù ù hai lỗ tai, tiếp đó thân thể hấn bị một cỗ xung lực cực lớn đánh bay, lặn lộn hơn chục mét mới dừng lại. Nếu không phải trước đó hấn đã nằm xuống đất, thì cho dù hấn thúc động toàn bộ Vô Thần lực cũng sẽ bị dễ dàng nổ văng.

Một quả ‘Chấn Thiên Lôi’ thật tuyệt!

Tuy không thể nổ chết Đào Bạch Bạch, nhưng ít nhất có thể khiến y chật vật không chịu nổi.

Trung tâm vụ nổ chính là vị trí Đào Bạch Bạch đang đứng, thân thể y bị nổ bay ra như một chiếc lá khô, vị trí đứng lúc trước xuất hiện một chiếc hố rộng chừng mười thước. Bụi bặm ngập trời che phủ, Diệp Vô Thần nhất thời không thể nhìn rõ Đào Bạch Bạch bị nổ về phương nào. Hấn đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên người, bất chợt khoe mắt hấn vút ra một bóng trắng, một tia hàn quang mang theo sát khí lạnh buốt đâm về phía cổ hấn.

Diệp Vô Thần hết sức sợ hãi, dùng tốc độ nhanh nhất triệt lui về sau, trong lúc bất ngờ không kịp phòng bị tuy tránh được chỗ hiểm, nhưng dưới cổ vẫn bị rạch một vết thương dài thượt. Đồng thời thân thể hấn cũng bỏ chạy như quỷ mị, tiến vào Hắc Thụ Lâm, dưới sự che đậy của rừng cây rất nhanh liền biến mất không thấy đâu.

Đào Bạch Bạch lúc này toàn thân tro bụi, y phục cũng bị nổ thành từng đường, nội phủ cũng bị thương nhẹ trong vụ nổ kịch liệt. Vụ nổ cỡ này vốn dĩ không thể tạo thành thương hại gì với y, nhưng quả Chấn Thiên Lôi tới sau ngoại hình giống y như đúc ba quả Lôi Chấn Tử, y không chút phòng bị, cộng thêm việc phòng ngự chẳng phải sở trường của y, cho nên bị nổ chật vật không thôi, loại cảm giác bị bốn cột này cũng khiến lửa giận trong lòng y bốc lên ngàn ngút.

Mà Diệp Vô Thần cần chính là cơn giận của y. Khi một sát thủ có cảm xúc ba động mãnh liệt, mất đi đầu tiên chính là sự bình tĩnh.

Nhìn từng vết máu trên đao, về mặt Đào Bạch Bạch đầy âm trầm. Diệp Vô Thần có thể ẩn giấu khí tức, y hoàn toàn không thể phát giác ra. Nhưng máu... y đối với máu tươi thật sự quá ưa mẫn cảm. Chỉ cần trên người hấn dính máu, thì đừng mơ thoát khỏi sự truy đuổi của y.

Thân thể y nhoáng lên một cái, vút ra một luồng bạch ảnh biến mất trong Hắc Thụ Lâm. Hướng đuổi theo, vừa vụn là hướng Diệp Vô Thần vừa lui đi. Khu rừng rậm bị nguyên rửa này cực ít có động vật, nói cách khác bình thường sẽ không xuất hiện máu tươi, đây cũng là phương tiện cung cấp cho Đào Bạch Bạch.

Diệp Vô Thần mơ hồ cảm giác được Đào Bạch Bạch đang truy đuổi không xa đằng sau, hấn xé một góc y phục xuống, bịt lên vết thương ở cổ, để máu tươi từ từ trào ra thấm ướt từng li từng tí, thân thể lại dùng

tốc độ nhanh nhất chạy về vị trí trong trí nhớ.

108. Chương 108: Đùa Bỡn (hạ).

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 108: Đùa bỡn (Hạ).

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Theo hần tiến về trước, một lùm cỏ đằng trước bỗng xao động một hồi, một con thỏ màu xám bị giật mình chui ra từ trong lùm cỏ. Diệp Vô Thần lấy chéo áo bịt vết thương ở cổ ra, bên trên đã thấm đỏ một mảng nhỏ, tiếp đó hần dùng tay từ từ phẩy lên vết thương. Nhất thời, vết thương và vết máu trên cổ hoàn toàn biến mất, không để lại chút gì.

Con thỏ tuy nhanh nhưng sao có thể bằng tốc độ của Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần không mất bao lâu liền đuổi kịp con thỏ màu xám kia, sau đó mau chóng quần chéo áo đã tẩm máu lên cổ nó, rồi tiện tay quăng đi. Con thỏ kia nhất thời liều mạng lùi về phía trước.

Nhún chân một cái, Diệp Vô Thần đã bay bỗng đáp lên một cành cây, lại nhún một cái nữa, đã vọt lên trên cành cây xa hơn, đôi mắt khép hờ, mau chóng khôi phục Vô Thần lực của mình. Dưới sự che lấp của cành lá rậm rạp, nếu bên dưới không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện bên trên có một người đang ẩn núp.

Sau vài giây, thân ảnh của Đào Bạch bạch như làn gió vút qua bên dưới hần, hướng đuổi theo vừa hay là hướng con thỏ chạy trốn.

Không quá bao lâu, phía trước truyền tới một tiếng thét phẫn nộ. Diệp Vô Thần nhếch mép, nếu như bản thân mình phát hiện mình liều mạng đuổi theo hồi lâu hóa ra là một con thỏ, có lẽ cũng sẽ nổi điên gào thét vài tiếng.

“Vèo” một tiếng, bạch ảnh kia lại vút qua bên dưới người hần, men theo phương hướng lúc đi tới điên cuồng truy đuổi. Diệp Vô Thần không hề thừa cơ rời đi, vẫn nhắm mắt dưỡng thần khôi phục lực lượng. Quả nhiên, trong thời gian vài lần hô hấp, Đào Bạch Bạch liền lộn trở về, sau đó lượn qua phụ cận vài vòng, lúc này mới dùng tốc độ nhanh nhất chạy vội về.

Diệp Vô Thần từ trên cây nhảy xuống, cười lạnh về phía Đào Bạch Bạch rời đi, không nhanh không chậm đi về phía sâu trong Hắc Thụ Lâm.

Đào Bạch Bạch không mất quá lâu liền xông ra khỏi Hắc Thụ Lâm, đuổi thẳng về phía Thiên Long Thành. Loại cảm giác bị tính kế luân phiên này khiến lửa giận của y bốc lên hừng hực, nội tâm lần đầu tiên sinh ra dự vọng muốn bầm thây mục tiêu thành vạn khúc.

Y tin Diệp Vô Thần đương nhiên là dùng con thỏ hấp dẫn sự truy đuổi của y, sau đó trốn trong chỗ tối, thừa dịp trở về Thiên Long Thành cầu cứu. Bởi vì theo y thấy, muốn bảo vệ tính mạng, chạy về Thiên Long Thành cầu cứu là lựa chọn duy nhất của hần. Một kiếm vừa rạch lên lúc này của y khiến y biết lực hộ thân của Diệp Vô Thần ở trong mắt y có thể nói là yếu ớt, năng lực khác của y đương nhiên không xứng đôi với tốc độ hần có được.

Sau một phút, y vẫn không nhìn thấy Diệp Vô Thần, ngược lại gặp phải bốn nữ nhân mắt sáng như sao, toàn thân hừng hực. Họ nhìn thấy Đào Bạch Bạch, trong lòng cùng lúc ‘hồi hộp’, chẳng nhẽ Diệp Vô Thần đã bị...

Các nàng không nói hai lời, rất ăn ý vây Đào Bạch Bạch vào giữa, Phong sứ rút kiếm quát:

- Đào Bạch Bạch, ngươi làm gì Diệp công tử rồi!

Đào Bạch Bạch nghe thấy vậy sắc mặt âm trầm, tức tốc quay đầu lao về phía Hắc Thụ Lâm. Tốc độ cực nhanh khiến bốn nữ theo không kịp, chỉ có thể lại cắn răng đuổi vội theo.

Khi y ở Thiên Long Thành đương nhiên đã phát giác ra bốn nữ nhân này đuổi theo, hơn nữa biết họ suốt một đường từ Thiên Long Thành đuổi tới phương hướng này. Mà họ có thể hỏi ra những lời này, đương nhiên cũng nói cho y biết họ không hề nhìn thấy Diệp Vô Thần. Cũng đã nói rõ... Hắn vốn dĩ không chạy về Thiên Long Thành, mà vẫn ở lại Hắc Thụ Lâm.

Một bụng lửa giận khiến y gần như muốn nổi điên.

Trong cơn nổi giận, y rút cuộc đã quay lại Hắc Thụ Lâm, sau đó dựa theo đường đi nước bước lúc trước mau chóng xâm nhập. Trong mơ hồ, y ngửi thấy mùi thịt nướng nhẹ nhẹ.

Qua vài khúc ngoặt, y trở lại vị trí đuổi tới con thỏ màu xám lúc trước. Mà màn trước mắt khiến y gần như muốn học máu, chân cũng chợt khựng lại.

Con thỏ dưới cơn thịnh nộ bị y một kiếm đâm chết đã biến mất không thấy đâu, chỉ sót lại một tấm da thỏ. Mà Diệp Vô Thần đang ngồi dựa lên một gốc cây, cầm một chiếc đùi thỏ hương thơm ngào ngạt ăn nhồm nhoàm, đối với việc y tới ngay cả liếc cũng chẳng buồn liếc một cái. Mà bên chân hắn đã chất một đống xương.

Lại là một miếng thịt thỏ bị hắn tiêu diệt, Diệp Vô Thần ném xương đi, hất mắt, phảng phất như lúc này mới nhìn thấy y, nhất thời vẻ mặt nhiệt tình nói:

- Đào Bạch Bạch tiên sinh, đều đã một luống tuổi như thế rồi còn chạy đi chạy lại, có lẽ cũng mệt lắm nhỉ, nào nào nào, con thỏ này mùi vị cũng không đến nỗi nào, ăn một miếng thế nào? Ồ, người xem, cái phao câu thỏ này là đặc biệt để lại cho người đó.

Véo!

Đoản kiếm trong tay Đào Bạch Bạch bắn ra như sao băng, đóng lên vị trí Diệp Vô Thần dựa vào lúc trước, thân đao hoàn toàn lún ngập trong cây. Mà Diệp Vô Thần thì ung dung tránh thoát, trong nháy mắt lại chạy mất dạng. Đào Bạch Bạch xông lên rút kiếm ra, theo chặt đằng sau. Lần này, y tuyệt không cho phép hắn lại chạy thoát lần nữa.

Lúc này Vô Thần lực Diệp Vô Thần tiêu hao đã khôi phục gần hết trong thời gian rất ngắn, dẫn Đào Bạch Bạch vòng tới vòng lui trong Hắc Thụ Lâm, dời về hướng Phong Ma Tháp, Đào Bạch Bạch trong cơn thịnh nộ theo chặt không rời, quyết tâm không để hắn kéo ra.

Tiếp tục chệch hướng đông khoảng năm dặm, đi tiếp về phía đông năm dặm nữa chính là Phong Ma Tháp ai ai nghe thấy đều khiếp sợ. Tốc độ của hai người chưa hề giảm bớt chút nào. Mà nếu như không phải lúc trước Diệp Vô Thần đùa bốn Đào Bạch Bạch một phen quăng 'ông anh' vào một vòng lẩn quẩn rồi thừa cơ khôi phục Vô Thần lực, thì trong lúc truy đuổi thời gian dài như vậy hắn đã kiệt sức, sau đó bị Đào Bạch Bạch đuổi kịp.

Diệp Vô Thần đã tính toán khoảng cách, đồng thời cẩn thận nhớ lại mỗi một vị trí từng bước qua. Mấy gốc hắc mộc cao lớn bị hắn đánh ký hiệu rõ ràng xuất hiện ở trước mắt, Diệp Vô Thần hơi nhếch mép, đi thẳng về trước, chỉ là bước chân không để lại dấu vết chà chà vài cái.

Đào Bạch Bạch lúc này trong mắt chỉ có Diệp Vô Thần, đôi mắt như người chết kia bắn ra quang mang thù hận không chết không thôi. Bỗng nhiên, y hụt chân, thân thể bỗng trĩu xuống. Đào Bạch Bạch hơi cả kinh sau đó hừ lạnh một tiếng, nhón chân một cái, thân thể đã nhảy lên trước, dễ dàng nhảy ra khỏi hố bẫy Lãnh Nhai vất vả đào thành, thân thể giữ nguyên tốc độ vốn có nhảy về phía trước.

Y vừa đáp lên đất, thân thể lại bỗng lún xuống lần nữa, Đào Bạch Bạch tuy kinh nhưng không loạn, thân thể mượn chút ít lực phản chấn lại nhảy lên, lần này y học khôn, không nhảy về phía trước nữa, mà nhảy sang bên phải.

Mượn lực liên tiếp hai lần, cho dù Đào Bạch Bạch sau khi phát hết tiền lực cũng không thể lại sinh ra hậu lực ở giữa không trung, cho nên thân thể y theo trạng thái rơi tự do ‘tôm’ một tiếng rơi vào trong hố bầy dưới mặt đất. Một cơn đau kịch liệt từ lòng bàn chân y truyền tới.

Dưới hố bầy cắm thẳng tắp mười thanh kiếm sắc mũi kiếm hướng lên trên, nếu không phải hộ lực của Đào Bạch Bạch tự động bảo vệ lòng bàn chân khi bị thương hại thì lòng bàn chân y đã bị đâm thủng dễ dàng. Nhưng cứ việc như thế, lòng bàn chân phải của Đào Bạch Bạch hoàn toàn không phòng bị vẫn bị đâm sâu gần hai cm.

- Ô, thì ra người chọn bên phải, ta khi đó đoán không chính xác người sẽ nhảy sang trái hay là nhảy sang phải đây... Cho nên dứt khoát bên trái bên phải đều có một cái. Nếu cảm thấy chưa thỏa nguyện, chỗ bên trái kia người cũng có thể giảm thử xem.

Diệp Vô Thần và Lãnh Nhai ban đầu là đào một chiếc hố, nhưng Diệp Vô Thần biết một chiếc hố không thể vây khốn được Đào Bạch Bạch, cho nên ở hướng thẳng tắp lại đào cái hố thứ hai. Nhưng cái hố thứ hai đương nhiên cũng không vây khốn nổi Đào Bạch Bạch, cho nên hắn và Lãnh Nhai lại phân biệt đào một chiếc ở bên trái và bên phải. Bởi vì có ‘kinh nghiệm’ của hai lần trước, Đào Bạch Bạch hẳn sẽ nhảy sang bên cạnh, mà không phải nhảy về trước. Cho nên hai chiếc hố trước là trống trơn, hai chiếc trái phải đặt một ít đồ vật. Đương nhiên, vì phòng ngừa Đào Bạch Bạch vẫn nhảy về trước, hẳn ở trước mặt cũng đào một cái hố, tổng cộng là năm cái hố. Nếu Đào Bạch Bạch thực sự nhảy về trước thì đương nhiên là tốt, nếu không nhảy về trước... vậy thì càng tốt hơn.

Chiếc hố này sâu chừng hơn hai thước, cả người Đào Bạch Bạch đều bị ngập vào trong. Đỉnh đầu truyền tới thanh âm vui sướng khi người gặp họa gần như khiến y nổ phổi. Y quát giận một tiếng, nhún chân một cái, thân thể bay ra như mũi tên nhọn, dựa vào vị trí thanh âm vừa nảy nhảy trực tiếp đến trước người Diệp Vô Thần, đâm ra một kiếm.

Diệp Vô Thần vội vã né qua, sau đó lại ‘ùm’ một tiếng, Đào Bạch Bạch dưới cơn tức giận dồn tất cả lực lượng vào trong tay, chân hoàn toàn không lưu lại lực vừa vịn rơi vào trong hố bầy trước người Diệp Vô Thần, chân trái lại đau đớn một hồi.

Vị trí Diệp Vô Thần đứng, vừa hay chính là đằng sau chiếc hố thứ năm. Năm chiếc hố, không ngờ bị Đào Bạch Bạch giẫm lên bốn chiếc.

Diệp Vô Thần ngán ngẩm nhún vai, thương xót nói:

- Đào Bạch Bạch tiên sinh, ta thật vất vả đào mấy chiếc hố gần như đều bị người giẫm lên hết, nếu người thật sự thích chui xuống hố như vậy, lần sau ta lại đào thêm trăm cái tám chục cái nữa cho người được không?

Trong khi nói chuyện, trong tay hắn cầm một sợi dây thừng không rõ lai lịch, sau đó dùng lực kéo. Một gốc cây chọc trời kích cỡ nửa thước, mấy ngày trước bị hắn và Lãnh Nhai cưa xuống ầm ầm đổ về phía chiếc hố bầy Đào Bạch Bạch rơi xuống, sau đó Diệp Vô Thần co giò bỏ chạy.

Mà lúc này, Đào Bạch Bạch bị đùa bốn mấy lượt, lý trí gần như bị lửa giận thiêu sạch thê sông thê chết ngưng tụ sức lực toàn thân vọt lên trên. Sau đó... một tiếng vang lớn, Đào Bạch Bạch đầu bị cây gỗ lớn đổ xuống hung hăng nện trúng như bị ngũ lôi oanh đỉnh, thân thể dưới lực lớn kia trĩu xuống như mũi tên bắn ra ngoài, nặng nề va phải kiếm sắc bên dưới, thân thể song song bị năm thanh kiếm mạnh mẽ đâm vào.

- Aaaaaaaaaa!!!

Ầm!!

Một tiếng gầm lớn thê lương phần nổi, tiếp đó chính là một vụ nổ đình tai nhức óc, mặt đất rung chuyển kịch liệt, khiến Diệp Vô Thần đang chạy vội chân suýt nữa loảng choảng một cái. Hắn xoay người lại, hoảng sợ phát hiện đất đá màu đen dưới mặt đất đã văng tung tóe kịch liệt trong cơn lốc năng lượng khổng lồ, mấy gốc cây lớn xung quanh dáo dác đổ xuống, mà gốc cây cứng như bàn thạch trực tiếp đổ trúng người Đào Bạch Bạch đã bị tàn phá nát bét.

Trong lòng Diệp Vô Thần sợ hãi. Đây là lần thứ hai hắn kiến thức sự khủng bố của cao thủ Thiên giai. Cổ sát khí đáng sợ làm không khí lưu động đều trở nên hỗn loạn đó khiến hắn biết Đào Bạch Bạch rất cuộc đã

hoàn toàn nổi giận rồi. Bởi vậy, giữa hai người họ, ắt phải có một người chết!

Nếu Đào Bạch Bạch không chết, cho dù hắn có thể duy trì không chết cũng sẽ vĩnh viễn không được an lành.

109. Chương 109: Vụ Nổ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 109: Vụ nổ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Cho dù y là đệ nhất sát thủ, dưới việc làm nhục và tính kế luân phiên này cũng sẽ rơi vào một trạng thái nửa điên nửa dại. Trên đoàn kiếm màu bạc trong tay y lúc này lại mọc ra một luồng huyết sắc kiếm mang dài đến hai thước, đôi mắt y đã biến thành màu đỏ au. Vung mạnh tay, hai gốc cây thô to cản trước người y bị y dễ dàng chặt đứt, theo đó là một tiếng gào rống như dã thú, y mang theo một cỗ sát khí khiến người ta sợ hãi xông về phía Diệp Vô Thần. Chưa kịp tới gần người, tay đã vung múa, một luồng kiếm khí màu đỏ ‘keng’ một tiếng bắn ra, xỏ qua hai gốc cây như xuyên đậu hũ sau đó bắn về phía vị trí ngực Diệp Vô Thần, mà Diệp Vô Thần cách y khá xa trong tích tắc y vung tay đương nhiên đã chạy mất.

Y phục vốn đã bị Chấn Thiên Lôi nổ rách tan tành trên người Đào Bạch Bạch lại thêm vài cái lỗ dính máu, chân cũng đang loáng thoáng chảy máu, nhưng y dưới cơn cực kỳ tức giận hoàn toàn không hề bận tâm tới vết thương trên chân và trên người, vẫn thi triển toàn lực đuổi theo, và hậu quả của việc không chia một phần nội lực chế trụ vết thương lòng bàn chân chính là vết thương luôn rơi vào trạng thái vỡ toang trong khi chạy, cơn đau ít nhiều ảnh hưởng đến tốc độ của y. Mà Diệp Vô Thần dường như cũng bắt đầu có chút thoát lực, tốc độ cũng hơi chậm lại. Khoảng cách giữa hai người vẫn không kéo gần như trước.

Bọn họ cách Phong Ma Tháp càng lúc càng gần. Mà Diệp Vô Thần dường như cũng đang cố ý chạy về hướng đó. Bởi vì hướng đó có hai con át chủ bài cuối cùng để hắn đối phó Đào Bạch Bạch.

Lửa giận có mạnh hơn nữa cũng không thể duy trì tiếp trong thời gian dài, khu rừng rậm âm u bị hai chiếc bóng màu trắng cuốn theo hai cơn gió mạnh. Lâu dần, lửa giận của Đào Bạch Bạch bắt đầu hơi tiêu tán, rốt cuộc đã bình tĩnh lại. Lúc này y loáng thoáng nhìn thấy Diệp Vô Thần đằng trước cách y không xa đang quay đầu lộ ra một nụ cười quỷ dị về phía y. Cõi lòng y không khỏi chột dạ, ngay vào lúc này, chân y lại bỗng nhẹ bẫng.

Đào Bạch Bạch đã được giáo huấn nào sẽ mắc mưu lần nữa, lại càng không muốn mạo hiểm, mà là dồn sức lực xuống chân, mặc cho thân thể trĩu xuống. Dưới lực lượng bảo vệ của y, kiếm có sắc hơn nữa cũng đừng mong tổn thương đến chân y.

Phệt...

Hai chân Đào Bạch Bạch lún sâu vào trong một đồng chất lỏng sền sệt, thứ chất lỏng sền sệt mang một nửa thể rắn mang theo một mùi hôi thối văng ra tứ phía, cũng vấy lên khắp người Đào Bạch Bạch. Mùi hôi thối ngập trời và cơn phẫn nộ cùng sỉ nhục bành trướng gấp vô số lần trong nháy mắt kia lại khiến đại não của đệ nhất sát thủ xuất hiện mảnh trống rỗng trong ngẩn ngui.

Hai gánh phân lớn Lãnh Nhai nuốt lệ gánh rốt cuộc đã phát huy tác dụng của chúng.

- Ui cha cha, Đào Bạch Bạch thơm ngào ngạt, thì ra người còn có sở thích kiểu này. Ta thấy người tốt hơn hết đừng gọi là Đào Bạch Bạch nữa, cái tên này thật không đủ vang dội, ngay cả hạ nhân nhà ta đều chẳng

có mấy ai biết đến. Gọi là Đào Đại Phân thì tốt hơn, đảm bảo người khác vừa nhắc tới cái tên này của người thì sẽ hô to như sấm bên tai.

Lại là một hồi châm chọc bỏ đá xuống giếng của Diệp Vô Thần. Hắn đang dựa lên một gốc cây, cười tít mắt ngắm Đào Bạch Bạch cả người dính đầy thứ vàng vàng nhảy ra khỏi hố.

Khi một kẻ giận đến cực điểm, thì ngược lại y sẽ không cảm thấy phẫn nộ, mà là một loại bình tĩnh bị choán đầy sát khí. Đôi mắt Đào Bạch Bạch lúc này lộ ra màu đỏ au như máu tươi. Sắc mặt càng dữ tợn đáng sợ. Nhưng trong sát khí đã không có sự cuồng bạo như lúc trước, mà là một loại lạnh lẽo thấu xương. Lúc này đối mặt với Diệp Vô Thần, y không hung bạo công kích mà như một con rắn độc nhìn hắn, nhớ kỹ mỗi một điểm đặc trưng trên cơ thể hắn.

Vẻ tươi cười trên mặt Diệp Vô Thần biến mất, đổi thành vẻ âm trầm khắp mặt:

- Kẻ muốn làm địch với Diệp Vô Thần ta, thì phải có giác ngộ tương ứng. Mà nếu muốn lấy tính mạng Diệp Vô Thần ta, cho dù ngươi là đệ nhất sát thủ, ta cũng sẽ khiến ngươi biết cái gì gọi là hối hận... Vậy thì, liệu bây giờ ngươi có cảm thấy hơi hối hận hay không, hả Đào Bạch Bạch tiên sinh thơm ngào ngạt?

- Ta hối hận rồi... -Đào Bạch Bạch lạnh nhạt nói, thanh âm khùng bỏ đến cực điểm, hết như một xác khô phong hóa không biết bao nhiêu năm đột nhiên mở miệng. Y quả thật đã hối hận, hối hận tiếp nhiệm vụ này. Đến bây giờ y nào còn không biết Diệp Vô Thần thực ra sớm đã biết y tới, đồng thời sớm thiết kế hết mọi thứ chờ y.

- Cho nên, ngươi ắt phải chết!

Diệp Vô Thần nhún vai, ngoắc ngoắc ngón tay nói:

- Nếu ngươi vẫn còn gan thì hãy đi theo ta.

Diệp Vô Thần xoay người, biến mất nhanh như chớp.

Không chút chần chừ, Đào Bạch Bạch đi theo. Nếu y là một người thông minh, thì y hẳn sẽ chọn tạm thời thối lui, bởi vì Hắc Thụ Lâm này đối với y mà nói thì đây rầy nguy cơ. Nhưng nếu y chịu mấy lần sỉ nhục chưa từng chịu qua bao giờ mà xoay người rời đi, thì y sẽ mất hết danh vọng của đệ nhất sát thủ. Hơn nữa, y làm sao không nhìn ra, sức bền của Diệp Vô Thần còn lâu mới bằng y, chẳng bao lâu nữa mình đã có thể đuổi hắn kiệt sức. Mà bất kể tiếp đó còn có bao nhiêu hãm bẫy, y đều tin rằng tuyệt đối không có bẫy rập nào có thể tạo thành uy hiếp thật sự với y. Bởi vì cho dù là Chấn Thiên Lôi, cũng đừng mong tạo thành uy hiếp thực chất gì với y.

Vết thương nhẹ trên chân ít nhiều cũng ảnh hưởng tới tốc độ của Đào Bạch Bạch, nhưng khoảng cách giữa hai người vẫn không kéo giãn quá mức. Một trước một sau cách nhau cự ly hơn ba mươi thước. Nếu như Đào Bạch Bạch biết một tuyệt chiêu tên 'Động Động Ba' thì khoảng cách này chẳng khác nào không có, nhưng đáng tiếc y không biết.

Mà khoảng cách ba mươi thước đối với Diệp Vô Thần thì vĩnh viễn không đủ, khoảng cách hắn cần ít nhất phải là một trăm thước. Sắc mặt hắn luôn duy trì vẻ ngưng trọng, tính toán kỹ lưỡng khoảng cách hành tiến, dẫn Đào Bạch Bạch chạy về vị trí Phong Ma Tháp sâu trong Hắc Thụ Lâm.

Mà lúc này, bốn sứ Phong Hoa Tuyết Nguyệt cũng đã tiến vào trong Hắc Thụ Lâm, lời đồn khùng bỏ về bên trong đó không hề ngăn cản bước chân của họ, không chút do dự đi về phía đông.

Sáu dặm... bảy dặm... Tám dặm...

Sau khi đã đi sâu vào Hắc Thụ Lâm suốt bảy tám dặm, hắn bỗng cảm thấy căng thẳng, điên cuồng vận tất cả Vô Thần lực, liều mạng làm tốc độ của mình lại nhanh hơn vài phần, kéo giãn khoảng cách từng chút từng chút với Đào Bạch Bạch.

Ba mươi thước, bốn mươi thước, năm mươi thước... Tám mươi thước...

Chín dặm!

Khi rút cuộc kéo giãn khoảng cách với Đào Bạch Bạch gần trăm thước, hắn cuối cùng cũng vừa vịn lật ra con át chủ bài của hắn. Trước mắt, bất ngờ là vị trí y chôn thuốc nổ. Hơn nữa, chỗ đó ước chừng hơn mười cân thuốc nổ, chỗ thuốc nổ này đủ để nổ một Diệp gia khổng lồ của hắn thành đồng gạch vụn.

Đầu ngón tay Diệp Vô Thần bốc lên một ngọn lửa màu đỏ, sau đó châm chuẩn xác lên dây dẫn màu xám quấn trên thân cây. Mà thân thể của hắn không dám dừng lại chút nào, dốc hết toàn lực tăng tốc độ lên nhanh nhất, điên cuồng lao về trước, sau mấy hô hấp đã lao ra xa trăm thước, sau đó nhào mạnh vào trong chiếc hố sâu chừng ba thước đã đào sẵn mấy ngày trước, đồng thời bịt lỗ tai ngay tức thì.

Tốc độ của mình và Đào Bạch Bạch, khoảng cách giữa hắn và Đào Bạch Bạch, thời gian dây dẫn cháy... Mỗi một thứ Diệp Vô Thần đều không tính sai mấy may. Vì thế, ngay trong nháy mắt khi dây dẫn thuốc nổ cháy gần hết, Đào Bạch Bạch đúng lúc may mắn giẫm lên phía trên đồng thuốc nổ kia. Trong tích tắc, toàn thân y bỗng rét run, một bóng ma đáng sợ và cảm giác nguy cơ mãnh liệt chưa từng có bao giờ bao quanh thân thể và ý thức của y.

Đó là một cảm giác gọi là ‘tuyệt vọng’...

Ầm!!!!

Thiên Long Thành cách hai mươi dặm, hầu hết ai nấy đều nghe thấy một tiếng nổ rền từ phía đông truyền tới. Một vài người ở thành Đông thậm chí còn loáng thoáng nhìn thấy ở phía đông có khói trắng quây dị từ từ bay lên bầu trời.

Trong Hắc Thụ Lâm, vụ nổ cực lớn không biết nổ lật tung biết bao cây cối, mặt đất cũng toác ra từng khe rãnh hoặc lớn hoặc nhỏ. Mà trung tâm vụ nổ, một chiếc hố sâu đáng sợ nhìn mà phát hoảng.

Bốn sứ Phong Hoa Tuyết Nguyệt đã đi sâu vào Hắc Thụ Lâm cách vụ nổ xa chừng vài dặm, nhưng vẫn bị tiếng nổ này làm giật mình đồng loạt nghiêng ngã, toàn bộ khựng người, vừa nghi ngờ lẫn ngạc nhiên nhìn ánh đỏ vừa lóe lên và khói trắng chọc trời ở phía trước.

Tuy đã bịt tai, hơn nữa cách trung tâm vụ nổ chừng trăm thước, nhưng Diệp Vô Thần vẫn cảm giác vụ nổ kia dường như vang lên ngay bên tai, khiến đầu hắn vang lên ong ong. Ngay sau đó, chiếc hố sâu hắn ẩn thân đã bị đất đá văng ra che phủ hoàn toàn.

Diệp Vô Thần gạt lớp đất đá mềm nhuyễn trên đỉnh đầu, nhảy ra từ trong hố, tức tốc phủi sạch bụi đất dính trên người. Lúc này, bốn phía xung quanh hắn rơi đầy cành gãy lá rụng không biết từ đâu bay tới, nhìn theo phương hướng vụ nổ thì không còn một gốc cây nào đứng thẳng nữa. Cho dù là cỏ trên đất cũng không có một cây nào có thể giữ nguyên hoàn chỉnh. Nghiêm trọng thậm chí còn bị nổ thành mảnh vụn bay tán loạn.

Khói trắng nồng nặc vụ nổ tạo thành vẫn chưa tan đi hoàn toàn, xa xa tầm mắt hoàn toàn mịt mù. Diệp Vô Thần nhếch mép cười lạnh:

- Không tin nổ không chết người.

Chỗ thuốc nổ này chính là át chủ bài lớn nhất hắn đối phó với Đào Bạch Bạch, mà những thứ lúc trước chẳng qua chỉ đùa bỡn đơn thuần. Khi hắn đoán Long Dận hắn sẽ phái một sát thủ cực kỳ lợi hại lạng lẽ giải quyết hắn, hắn đầu tiên nghĩ đến chính là thuốc nổ. Bởi vì nếu thực lực của đối phương là Thiên giai, với thực lực của hắn tuyệt đối không có khả năng đối kháng, mà cho dù hắn có thể điều động binh lực của Diệp gia, cũng không có cách có thể lưu lại đối phương, đương nhiên sau này hắn cũng không được an lành. Phương pháp tốt nhất dồn đối phương vào chỗ chết chính là dùng thuốc nổ thế giới này không biết đến, nhưng lại rất dễ chế tạo mà nổ chết y!

Hết thấy đều tiến hành dựa theo dự tính của hắn, không có bất kỳ một trình tự nào thoát khỏi tính toán của hắn, ít nhất cho tới trước mắt.

Vốn dĩ, mọi thứ đều nên kết thúc tại đây, hắn cũng nên an bình trở về Diệp gia, sau đó coi mọi thứ đều chưa từng xảy ra. Nhưng một bước kết thúc cuối cùng này lại xảy ra ngoài ý muốn, mà một điều ngoài ý muốn nho nhỏ thường thường là trí mạng, đủ để hoàn toàn lật nhào kết quả.

Trong khói trắng đang dần dần nhạt đi có một người đi ra. Bạch y của y đã rách nát không che nổi thân mình, đầu tóc cũng mất đi quá nửa, trên làn da lóa lổ giăng đầy vết thương nho nhỏ, có chỗ còn đang chảy máu chậm chậm, nhiễm đỏ cả bạch y đã rách thành từng mảnh. Nhưng bước chân y vẫn trầm ổn vững chãi, đoản kiếm vẫn đầy hàn mang như trước, trong mắt sát khí lẫm liệt, khí thế thậm chí không hề giảm bớt chút nào.

Đứng ở trung tâm vụ nổ, y vẹn vẹn chỉ bị vết thương ngoài da, vốn dĩ không thương tổn đến chỗ yếu.

Con người Diệp Vô Thần co rút kịch liệt, trong lòng rối cuộc sinh ra hàn ý, gần như không dám tin vào mắt mình.

110. Chương 110: Đường Lui Cuối Cùng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 110: Đường lui cuối cùng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hắn chẳng phải không nghĩ tới sẽ xuất hiện ngoài ý muốn, hắn từng nghĩ có lẽ sẽ có một mắt xích vượt ngoài dự tính của hắn, khiến hắn mất đi một tiết mục đùa bốn Đào Bạch Bạch; cũng từng nghĩ có khả năng sẽ xuất hiện sai lệch về thời gian, khiến mình cũng bị liên lụy đôi chút; từng nghĩ Đào Bạch Bạch có lẽ sẽ tạm thời rút lui... Nhưng tuyệt đối chưa bao giờ nghĩ sẽ xuất hiện điều ngoài ý muốn khó tin nổi này.

Với tốc độ của y và phán đoán thời gian dây dẫn cháy, cho dù lúc trước y không ở trung tâm vụ nổ, thì ắt hẳn cũng cách đó rất gần, hơn nữa thế giới này không có ai nhận ra cái thứ như dây dẫn và thuốc nổ này, đương nhiên không hề phòng bị. Hiện giờ thế nhưng lại... chỉ là bên ngoài thân chịu một vài vết thương nhẹ đối với một Thiên cấp cao thủ mà nói thì chẳng hề tính là cái gì.

Điều này sao có thể! Vụ nổ như vậy, với cường độ năng lượng của Thiên cấp cao thủ mà nói, trong lúc không phòng bị ắt phải bị nổ tan tành thành từng mảnh. Cho dù có ý thức toàn lực phòng vệ, dẫu không chết cũng sẽ thoi thóp, nhẹ nhất cũng là trọng thương...

Bề ngoài Diệp Vô Thần cố duy trì bình tĩnh, nhưng nội tâm thì như phiên giang đảo hải.

- Người hắn là mượn đạo cụ kiểu phòng ngự gì đó phải không. -Diệp Vô Thần thở dài một hơi, bình thản nói. Hắn không tin Đào Bạch Bạch dùng lực lượng của mình cứng rắn chống chọi.

Bịch!

Dường như là đáp lại lời của Diệp Vô Thần, trước ngực Đào Bạch Bạch rơi xuống một thứ na ná như mặt gương, rớt xuống mặt đất. Chỉ là mặt gương đã tan tành, hiển nhiên đã bị phá hủy.

- Nếu không có Thiên khí Thiên Ngự Kính này thì ta đã chết rồi. Người... không ngờ lại cho ta ném trái cảm giác tuyệt vọng...

Đào Bạch Bạch lúc này hết sức bình tĩnh, sau vụ nổ lần này, y biết Diệp Vô Thần đã không còn có khả năng dựa vào cái gì khác nữa. Mà y cũng biết, mình đã hoàn toàn bại bởi người thanh niên thực lực kém xa y này rồi. Y bị hắn tính kế liên tiếp không hề bỏ sót, chà đạp, làm nhục, mà lúc này nếu không phải trong tích tắc y cận kề cái chết phóng ra phòng ngự mạnh nhất của Thiên Ngự Kính, thì y đã mất mạng trong sự tính toán của hắn. Mà ngoại trừ một kiếm ban đầu Diệp Vô Thần cố ý để y rạch, thì y ngay cả góc áo của hắn đều không chạm tới.

Y tuy đã giữ được tính mạng nhưng chiếc Thiên khí quý giá cứu y nhiều lần sau khi hao hết lực lượng đã bị phá hủy hoàn toàn, gần như không thể sửa chữa lại được.

- Quả nhiên là thế, xem ra ta vẫn còn tính sót cái gì đó. –Diệp Vô Thần ngán ngẩm lắc đầu.

- Đây đã là thủ đoạn cuối cùng của ngươi rồi. –Đào Bạch Bạch nói.

- Không sai, đây quả thật là thủ đoạn cuối cùng của ta. Bởi vì ta vốn dĩ không tin như vậy đều không thể khiến ngươi chết, cho nên không hề lưu lại đường lui. –Ánh mắt Diệp Vô Thần lại trở nên sắc bén:

- Nhưng không có đường lui, chẳng hề đại biểu ta không có đường để rút lui. Ta tuy là một kẻ cực kỳ tự tin, nhưng về đại sự liên quan tới tính mạng mình, cho dù ta có kế sách trọn vẹn cũng sẽ lưu lại cho mình một đường lui ngộ nhỡ sau khi thất bại có thể chạy trốn.

Đào Bạch Bạch sắc mặt âm trầm, từng bước tiến về trước tiếp cận Diệp Vô Thần.

- Nơi đây được xưng là Hắc Thụ Lâm bị nguyên rửa, đằng sau ta không tới một dặm chính là Phong Ma Tháp ai cũng không dám tới gần. Ngươi biết vì sao ta lại chọn địa điểm này không? Bởi vì... nơi đây chẳng những tiện ẩn thấp thân hình và che giấu cạm bẫy, mà còn bởi vì nơi đây có một tòa Phong Ma Tháp!

Đào Bạch Bạch không thể hiểu hắn đang nói gì, thân thể như tia chớp xông về phía Diệp Vô Thần, đoán kiếm nơi tay trong nháy mắt vẽ ra vài đường cong dữ tợn. Diệp Vô Thần cũng song song di chuyển, dùng tốc độ nhanh nhất tiếp tục chạy như điên về hướng đông. Đào Bạch Bạch rượt sát đằng sau. Minh tìm được đường sống trong chỗ chết, nếu như thế còn không thể bắt lấy hắn thì còn có tư cách gì để xứng với danh hiệu Thiên Long đệ nhất sát thủ. Bất kể là hắn còn có đường lui thế nào, đều phải che kín hoàn toàn, sau đó lấy tính mạng hắn!

Truy đuổi, lại triển khai lần nữa, chỉ là lần này thời gian duy trì rõ ràng ngắn hơn rất nhiều..

Xung quanh nghiêng ngả đầy những cây cối khô quắt đã chết nhiều năm, hiện lên thuần một màu đen. Không khí chết chóc trầm uất không có bất kỳ sinh cơ nào. Bầu không khí như vậy, dẫu là Đào Bạch Bạch trong lòng cũng có chút sợ sệt.

Mà trước mắt, chẳng ngờ là Phong Ma Tháp.

Đào Bạch Bạch máy động trong lòng, đường lui hắn nói rốt cuộc là cái gì?

Phía trước cuối cùng đã trở nên trống trải, không còn sót lại cây cối nào nữa. Trong tầm mắt, chỉ có đất đá màu xám đen và Phong Ma Tháp màu tương tự. Diệp Vô Thần không dừng chân, xông thẳng về phía cửa tháp, chẳng những không định đổi phương hướng vòng qua, mà thoát nhìn ngược lại còn muốn...

Đào Bạch Bạch khựng chân, đầy nghi ngờ nhìn hắn.

“Thà vào Diêm Vương Điện, chớ vào Phong Ma Tháp”. Đây là truyền ngôn không ai không biết trên Thiên Thần đại lục. Bởi vì tiến vào Diêm Vương Điện cũng chính là chết. Mà tiến vào Phong Ma Tháp, sẽ chết vô cùng thảm sau khi trải qua sự kinh hãi tột độ, không một ai có thể giữ toàn thân.

Diệp Vô Thần đứng ở trước cửa Phong Ma Tháp, tay đặt lên trên cửa đá màu đen thui, cười lạnh nhìn Đào Bạch Bạch, uy nghiêm nói:

- Đào Bạch Bạch, ngươi... dám... tiến... đến... không...

Đào Bạch Bạch trầm mặc không tiến.

- Xem ra, ngươi không dám. Nhưng ta dám!

Cười lớn một tiếng, cửa đá bị Diệp Vô Thần kéo mạnh ra, không chút do dự quay người xông vào, sau đó lại ‘ầm’ một tiếng kéo cửa tháp vào.

Đào Bạch Bạch nhất thời đờ đẫn ở đó, hành động điên rồ của Diệp Vô Thần khiến y trở tay không kịp.

Y tin vào lời đồn đáng sợ kia, bởi vì đã có vô số người chết thảm làm minh chứng cho lời đồn đẫm máu này. Từ khi Thiên Phạt Chi Nữ bị nhốt vào Phong Ma Tháp hai mươi năm trước, người vào tháp hoặc là không ra khỏi nữa, hoặc là sau khi ra khỏi liền nổ tan xác mà chết, chưa từng ngoại lệ.

Mà nếu Diệp Vô Thần đã nêu ra đây là đường lui hẳn giữ lại, chẳng nhẽ điều này ý nghĩa cho việc hẳn biết bí mật của Phong Ma Tháp, cho dù tiến vào cũng sẽ không chết!?

Đào Bạch Bạch không rời đi, ánh mắt nhìn chăm chú vào cửa tháp đã đóng lại ở phía trước. Tử Vong khí ở nơi đây tuy rằng khá đậm đặc, nhưng đối với Thiên cấp cường giả như y thì chẳng hề tính là cái gì.

Mười giây... Ba mươi giây... Một phút... Hai phút... Ba phút...

Đào Bạch Bạch không hề có bất cứ động tác nào, đứng ở đó hệt như một bộ cương thi bị hóa khô. Ngay cả đôi mắt như cá chết kia cũng chưa từng nháy cái nào. Phong Ma Tháp trước mặt vẫn không có bất kỳ động tĩnh. Tất cả những người chết thảm tiến vào Phong Ma Tháp lúc trước đều sẽ phát ra một hồi gào thét thê lương thảm thiết đến cực điểm, mà trong sự yên ắng chết chóc này, y không nghe thấy bất cứ tiếng động nào.

Cuối cùng, một hồi tiếng bước chân đã đánh tan sự yên lặng của bầu không khí chết chóc trầm uất này. Bốn sứ Phong Hoa Tuyết Nguyệt thủ hạ của Thủy Mộng Thiên rốt cuộc đã cắn răng đuổi đến đây.

Phong Ma Tháp các nàng từng đi qua. Nam Hoàng tông từng không chỉ một lần thử thăm dò tòa Phong Ma Tháp khủng bố này, cũng từng sai vài cao thủ trong tông cùng nhau tiến vào. Nhưng toàn bộ chết thảm, thậm chí Nam Hoàng tông cũng giống như tất cả mọi người đều không thể biết họ đã chết như thế nào. Sau vài lần thăm dò, họ rốt cuộc buông tha. Mà xung quanh tòa tháp này dường như có thể cướp đoạt sức sống của con người, với thường nhân mà nói tuyệt không thể tới gần, với họ mà nói ngoại trừ cảm giác thể lực bị tiêu hao cực nhanh thì không hề có gì khác khó chịu. Cho nên họ chẳng sợ tới trước tháp.

Đuổi tới đây họ rốt cuộc nhìn thấy Đào Bạch Bạch, nhưng cũng chỉ có một mình Đào Bạch Bạch.

- Keng!

Bốn thanh lợi kiếm song song rời vỏ, với Nam Hoàng tông mà nói, kiếm là vũ khí duy nhất của họ. Bởi vì tín ngưỡng và lý do tồn tại của họ chính là Nam Hoàng Kiếm. Bốn cường giả Linh cấp cao giai đối mặt với một siêu cấp cường giả thực lực Thiên giai, họ không hề sợ hãi, chỉ có địch ý. Lúc trước họ để cho Đào Bạch Bạch dùng tốc độ cực nhanh trực tiếp chạy thoát, lúc này bốn người họ đã mơ hồ vây thành một kiếm trận phong tỏa toàn bộ phương hướng của y, tuyệt không cho phép y chạy thoát lần nữa.

- Diệp công tử đâu? –Phong sứ nhíu mày quát.

Đào Bạch Bạch vẫn nhìn chăm chú phía trước, từ khi họ tới đến lúc vây y vào giữa, y đều không phản ứng chút nào. Nghe thấy tiếng quát của Phong sứ, y đảo con ngươi, rốt cuộc mở miệng:

- Bên trong.

Bốn người ngó ra, sau đó đồng loạt nhìn về phía Phong Ma Tháp, lập tức sắc mặt đại biến, đầu óc quay cuồng.

Hậu quả duy nhất khi tiến vào Phong Ma Tháp, ấy chính là chết không toàn thây. Mà nếu Diệp Vô Thần chết, thì tương đương với tin tức về Nam Hoàng Kiếm cũng biến mất theo gã, nỗi vui mừng vừa mới có được cứ như vậy hóa thành bọt bèo.

Bốn người đưa mắt lẫn nhau, đều cảm thấy tay chân lạnh lẽo. Nhiệm vụ bốn người rời khỏi Thủy Mộng Thiên chính là bảo vệ Diệp Vô Thần, bởi vì hẳn biết một tin tức đối với Nam Hoàng tông mà nói so với trời còn lớn hơn, tuyệt đối không thể sơ sẩy. Song lúc này mới không đến một ngày, họ đã được biết Diệp Vô Thần tiến vào Phong Ma Tháp... Dẫu cho Thủy Mộng Thiên tha thứ họ, thì tông chủ cũng tuyệt đối không có khả năng tha thứ họ, cho dù không chết cũng ắt bị trọng phạt.

Ánh mắt mang theo oán hận và sát khí của họ tập trung lên người Đào Bạch Bạch:

- Nhất định là ngươi ép hẳn tiến vào... Cho nên, ngươi ắt phải chết. Từ giờ phút này trở đi, ngươi chính là kẻ Nam Hoàng tông ta phải giết!

- Nam Hoàng tông!?! –Đôi mắt Đào Bạch Bạch rung động kịch liệt, ba chữ này hệt như tảng đá lớn dội vào tim, khiến nội tâm y chấn động mãnh liệt. Bởi vì y tuyệt đối không chọc nổi Nam Hoàng tông, cũng không ai có thể chọc nổi Nam Hoàng tông.

Y không hoài nghi những gì họ nói. Bởi vì y cảm giác được bốn nữ nhân này mỗi người đều có thực lực Linh cấp cao giai, thực lực như vậy ở bất kỳ quốc gia nào trên Thiên Thần đại lục đều là cao thủ đứng đầu hùng bá một phương, uy danh hiển hách. Nhưng một lần có thể điều động bốn cao thủ như vậy, hơn nữa còn là nữ, ngoại trừ Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông, ai có được vốn liếng lớn như thế?

Đào Bạch Bạch thu vẻ lạnh nhạt của y, sát khí toàn thân bắn mạnh ra, trong lòng càng hối hận không thôi. Ai ngờ lần này truy sát chẳng những khiến y chịu mọi khuất nhục, mất đi Thiên Ngự Kính, còn chọc vào Nam Hoàng tông. Hiện tại, lựa chọn duy nhất của y chính là giết chết bốn người này, tuyệt không thể để họ tiết lộ tin tức cho Nam Hoàng tông, bằng không y sẽ vĩnh viễn không an lành.

Tuy rằng lúc này y chưa hề có bất kỳ hành động nào nhưng không khí cả không gian trong tích tắc trở nên dị thường.

Sát khí vô bờ bến tập kích tới!

Lấy Đào Bạch Bạch làm trung tâm, không ngừng bức xạ từng luồng sát khí chết chóc ùn ùn kéo tới, hết như sát khí của một con dã thú hung tàn nhất phần nộ nhất, bất chấp tất cả, hủy diệt mọi thứ. Dưới uy áp cường đại này, bất kỳ ai đều sẽ kim lòng chẳngặng sinh ra nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng, đó là nỗi sợ hãi của sinh vật nhỏ yếu với tai nạn không thể kháng cự!

Đệ nhất sát thủ, há có thể là hư danh.

Trong bầu sát ý và tanh máu ngập trời, không khí đều bắt đầu trở nên ngưng đọng dưới sự bao trùm của sát khí. Bốn sứ đều cảm thấy hô hấp có chút khó chịu, nội tâm sợ hãi, song song quát một tiếng, bốn kiếm đan ra bốn tấm lưới kiếm không một kẽ hở, từ bốn hướng quây về phía thân thể Đào Bạch Bạch.

Linh cấp và Thiên cấp, chênh lệch một cấp, cách biệt một trời một vực.

111. Chương 111: Thiên Phạt Chi Đồng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phạt Chi Nữ.

Chương 111: Thiên Phạt Chi Đồng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Bạch ảnh vụt qua, bốn người đồng thời cảm thấy hoa mắt, Đào Bạch Bạch liền quỷ dị thoát khỏi sự vây kín của các nàng xuất hiện ở ngoài năm thước, sau đó bất chợt dùng ngón kiếm ngâm máu vô số trong tay quay người tấn công. Tốc độ cực nhanh, thân pháp quỷ dị, nói là quỷ thần cũng không quá đáng.

Bốn người cùng quát tiếng giận dữ, bốn kiếm đồng loạt lao ra, dùng sự ăn ý kinh người hình thành một màn kiếm như mây nặng nề phản kích lại y, hoàn toàn không thèm để ý công kích của Đào Bạch Bạch. Đào Bạch Bạch đảo mắt, thân hình lóe lên liên tiếp, trong phút chốc trước mắt như hiện ra vô số bạch ảnh, tầng tầng lớp lớp, như có vài Đào Bạch Bạch đồng thời xuất hiện ở trước mắt họ...

Xoẹt~~

Màn kiếm khổng lồ đánh trúng phần lớn bạch ảnh, chân lực của bốn người điên cuồng tuôn ra, mặt đất màu xám bị khắc họa ra hơn chục vết kiếm khủng bố sâu tới cả thước.

Máu, máu tươi tung tóe ngập trời!

Trước ngực Đào Bạch Bạch nhiều thêm ba vết thương, nhưng cũng vền vền chỉ là vết thương ngoài da, mà Nguyệt sứ bị một kích trong nháy mắt của Đào Bạch Bạch chém đứt tay trái, vãi ra máu tươi ngập trời.

Một cái chớp mắt, với đầu pháp liệu mạng, một thương nhẹ, một trọng thương.

Cơn đau gần như bao phủ cả ý thức của Nguyệt sứ, nhưng nàng cắn chặt răng không kêu một tiếng. Mà tam sứ Phong, Hoa, Tuyết dường như cũng không nhìn thấy nàng bị trọng thương, bốn người không chút tạm dừng cùng lưỡng lự lại tấn công về phía Đào Bạch Bạch lần nữa...

Diệp Vô Thần tiến vào Phong Ma Tháp đương nhiên không phải là chịu chết, Phong Ma Tháp ai cũng không dám tiến vào ngược lại chính là át chủ bài bảo mệnh cuối cùng sau tính toán sai lầm của hắn. Bởi vì cuộc thăm dò mấy ngày trước để hắn biết được vì sao Thiên Phật Chi Nữ đã bị phong tỏa vẫn có thể giết chết tất cả những người tiến vào Phong Ma Tháp.

Bởi vì đôi mắt của nàng.

Diệp Vô Thần vô cùng tin tưởng, đó là bởi vì đôi mắt của nàng có thể giết người, hôm đó ánh mắt của nàng thông qua linh giác của hắn đã suýt nữa đoạt đi tính mạng của hắn. Nếu là trực tiếp đối mắt, có lẽ vền vền chỉ liếc một cái đã có thể dễ dàng lấy mạng hắn. Hơn nữa nội phủ quay cuồng, tứ chi vận vẹo hôm đó không đúng là cảm giác sắp nổ tan xác ư? Lời đồn về người từ Phong Ma Tháp đi ra đều là nổ tan xác mà chết.

Cho nên, chỉ cần đừng nhìn đôi mắt của nàng...

Trong tích tắc tiến vào Phong Ma Tháp, hắn sớm đã nhắm chặt đôi mắt mình, đóng cửa tháp trong bóng tối. Sau đó tức tốc xoay người đối diện với cửa đá, lúc này mới mở mắt.

Một cỗ hàn ý lạnh buốt từ sau lưng truyền tới khiến tóc gáy toàn thân Diệp Vô Thần đều dựng thẳng lên. Hắn biết, đó là một đôi mắt, hai luồng ánh mắt đáng sợ đến cực điểm... Lần đầu tiên Diệp Vô Thần biết cái gì gọi là sờn tóc gáy. Mà khiến hắn sợ hãi như thế vền vền chỉ là hai luồng ánh mắt ở đằng sau bắn ra.

Thiên Phật Chi Nữ đáng sợ... hắn không dám thử đi nhìn Thiên Phật Chi Nữ rốt cuộc có bộ dạng gì. Bởi vì quay người lại chính là chết.

Hắn đoán không sai chút nào. Ánh mắt đáng sợ đó tuy rằng chăm chăm vào phía sau lưng hắn, nhưng thân thể hắn lại không truyền tới bất kỳ phản ứng không bình thường nào cả. Cỗ lòng thấp thỏm của Diệp Vô Thần được thả lỏng, sau đó thở sâu một hơi.

Mưu tính dù tinh vi hơn nữa cũng không thể vĩnh viễn không xuất hiện sai sót. Thế giới lớn cỡ nào, biến số nhiều biết bao, không một ai có thể thực sự tính toán ra tất cả mọi khả năng.

Một tấm Thiên Ngự Kính, gần như lật đổ vận mệnh của hắn. Điều dựa dẫm của hắn hiện giờ chính là bốn người luôn đi theo đằng sau kia. Diệp Vô Thần không hề nghi ngờ họ là Nam Hoàng phái tới bảo vệ hắn. Mà được biết mình bị Đào Bạch Bạch ép vào Phong Ma Tháp, Nam Hoàng tông nhất định sẽ triển khai truy sát không ngừng nghỉ với Đào Bạch Bạch. Mà chính hắn cũng có thể từ đây chạy trốn, đồng thời mượn tay Nam Hoàng tông diệt trừ Đào Bạch Bạch.

Nhưng át chủ bài cuối cùng này của hắn lại phải mạo hiểm tới sinh mạng. Bởi vì ngộ nhỡ dự đoán của hắn sai lầm thì sau khi tiến vào Phong Ma Tháp sẽ chết trong đó.

Nơi này hoàn toàn tối đen, không có một tia sáng nào chiếu vào. Nhưng với Diệp Vô Thần có thể nhìn thấy mọi vật mà nói điều này chẳng thể gây trở ngại gì đến hắn. Dựa theo đồn đãi, trong Phong Ma Tháp nhất định là tử thi vô số, nhưng nơi đây không hề có mùi xác thối lả kỳ, mà là lừng lờ tử khí nồng đậm. Diệp Vô Thần trực tiếp ngồi ngay ngắn trên đất, khôi phục Vô Thần lực gần như hao hết của mình.

Sau lưng hắn, một đôi mắt nhìn chăm chú vào đằng lưng hắn. Trong bóng tối, đôi mắt ấy thế nhưng lại lấp lóe hắc quang yêu dị mà khủng bố, trong hắc quang ấy bao hàm sự tàn bạo và khát máu khiến người ta không rét mà run, hết như một con ác ma hung tàn muốn nuốt sống thịt người.

Toàn thân Diệp Vô Thần không khỏi rùng mình, ngay cả hàm răng đều không khỏi tự chủ run lên cầm cập. Bất kể hắn nỗ lực muốn bình tâm tĩnh khí thế nào, đều không thể áp chế sự sợ hãi mãnh liệt trong lòng. Hai luồng ánh mắt sau lưng phảng phất như hàm răng đâm máu sắp phập lên cổ hắn vậy.

- Nam Nhi, người nhìn thấy nàng không? –Diệp Vô Thần cắn răng hỏi, đồng thời hất hất đầu, quăng bỏ cảm giác mê muội đột ngột tới.

- Hả? Ai cơ?

- Chính là Thiên Phật Chi Nữ đang nhìn ta kia kìa!

- Không nhìn thấy gì cả. Ngài là chủ nhân của Nam Nhi, Nam Nhi chỉ có thể nhìn thấy thứ chủ nhân thấy được. Lúc này Nam Nhi đang ngủ mà... Hả? Chủ nhân nói gì? Thiên Phật Chi Nữ? Chẳng nhẽ nơi đây là... A!

Nam Nhi thần kinh chậm nửa nhịp lúc này mới ý thức được điều gì, phát ra một tiếng kinh hô, sau đó kinh hãi thất thố:

- Chủ nhân, chẳng trách Nam Nhi cảm thấy ngài dường như rất sợ hãi. Oa... Làm sao bây giờ đây, Thiên Phật Chi Nữ đó nghe qua rất đáng sợ, nàng... Nàng có thể ăn thịt người hay không, liệu chủ nhân có bị ăn hay không thể... Nếu chủ nhân bị ăn, vậy Nam Nhi sao bây giờ... Oa oa...

Diệp Vô Thần nhất thời tắc tiếng, bất lực nói:

- Được rồi, chủ nhân người còn chưa bị ăn đâu. Yên tâm đi, chỉ cần không xoay người lại, nàng sẽ không thương hại được ta.

Bị Nam Nhi nói cho khóc cười không xong, nỗi sợ hãi trong lòng hắn cũng nhạt đi chút ít. Hắn giữ nguyên thế ngồi, dừng nói quay đầu, ngay cả nghiêng mắt đều không dám hơi nghiêng tẹo nào.

Chỉ là, cổ cảm giác mê muội nọ càng lúc càng mãnh liệt.

- “Là hôm nay quá ư khấn trương nên mệt mỏi ư?” –Diệp Vô Thần nhắm mắt nghĩ.

- A! Là thật à? Là như vậy à... Ừm! Vậy Nam Nhi yên tâm rồi, chủ nhân ngài nhất thiết đừng xảy ra chuyện. Bởi vì có thanh âm cổ quái nói cho Nam Nhi biết chỉ chủ nhân mới có thể cứu Nam Nhi ra ngoài thôi. Ấy... Hả? Mùi này, dường như rất quen thuộc. –Nam Nhi khẽ ‘hả’ một tiếng, sau đó trầm mặc, phảng phất như đang khổ cực suy tư điều gì đó.

- Mùi quen thuộc? Là cái gì?

- Nam Nhi đang nghĩ mà... Để tôi từ từ nghĩ... À! Tôi nhớ ra rồi, đây là Tỏa Ma Liên, không sai, đúng là mùi của Tỏa Ma Liên. –Nam Nhi hưng phấn nói, hưng phấn như tìm được bạn tốt thất lạc nhiều năm vậy.

Diệp Vô Thần đương nhiên biết Thiên Phật Chi Nữ chính là bị Tỏa Ma Liên khóa lại. Mà Tỏa Ma Liên là do Nam Hoàng ban cho.

- Tỏa Ma Liên thì ra là đồ của Nam Hoàng đại nhân, hình như vật gì đều có thể khóa lại. Trừ phi có thể có thực lực mạnh như Nam Hoàng đại nhân và Bắc Đế đại nhân, bằng không một khi bị khóa lại nhất định sẽ không thoát nổi. À đúng rồi, Tỏa Ma Liên chỉ có Nam Hoàng Kiếm mới có thể chặt đứt. –Nam Nhi lẩm bẩm nói.

- Khí tức nơi này cũng thật kỳ quái, không ngờ lại là kết hợp giữa Tử Vong lực lượng và Hắc Ám lực lượng. Chủ nhân, ngài có phải cảm thấy rất mệnh hay không?

- Không có. –Diệp Vô Thần đương nhiên biết Nam Nhi đang lo lắng điều gì. Tử Vong lực cướp đoạt sức sống, có thể khiến người ta thoát lực ngủ thiếp trong cơn mệt mỏi, sau đó chết đi. Mà hắn vốn dĩ không sợ Tử Vong lực.

- Vậy chủ nhân có phải cảm thấy hơi choáng đầu hay không? –Nam Nhi lại hỏi.

- Có đấy. Hả? –Diệp Vô Thần lập tức cảm giác, nhú mày hỏi:

- Vì sao lại choáng đầu?

- Bởi vì nơi đây có Tử Vong nguyên tố, còn có một loại Hắc Ám nguyên tố khá đáng sợ. Khác với những Hắc Ám nguyên tố ôn hòa kia chính là, Hắc Ám nguyên tố và Tử Vong nguyên tố nơi đây không ngờ lại

dung hợp, sinh ra một loại lực lượng ‘Phệ Hồn’, sẽ mau chóng cướp đoạt ý thức của sinh linh, khiến ý thức của người ấy chìm vào bóng tối... À! Cũng chính là hôn mê. –Nam Nhi giải thích rất kỹ lưỡng.

Uỳnh!

Thanh âm Nam Nhi vừa mới dứt, Diệp Vô Thần đã tối sầm ý thức, nặng nề ngã về phía sau.

- A! Chủ nhân! Chủ nhân... Ngài làm sao thế?

- Chủ nhân hình như đã hôn mê... Nếu không rời khỏi đây, chủ nhân sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại, làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ... Oa...A! Đúng rồi, ta hình như có thể đánh thức chủ nhân. Ừm! Nhất định có thể.

Phương pháp của Nam Nhi rất đơn giản, dùng cơn đau đánh thức ý thức đang trầm mê trong Hắc Ám nguyên tố của Diệp Vô Thần.

Mi tâm Diệp Vô Thần lấp lóe kim mang trong chớp mắt, không gian đen kịt này có vẻ vô cùng chói mắt.

Trong biển ý thức truyền tới một cơn đau kịch liệt, Diệp Vô Thần như trong mộng bị đánh thức, mở choàng mắt.

- Oa! Thật tốt quá! Hi hi, Nam Nhi thật lợi hại, đánh thức chủ nhân rồi. Chủ nhân, chúng ta phải mau rời khỏi nơi này, nếu không chủ nhân sẽ lại hôn mê tiếp đây.

-.....

- Chủ nhân?

-.....

- Chủ nhân? Ngài thế nào rồi? Vì sao không trả lời Nam Nhi?

-

- A! Chủ nhân... Đôi mắt kia!!! –Nam Nhi rốt cuộc phát hiện ra sự dị thường đáng sợ.

Diệp Vô Thần nằm ở đó không chút nhúc nhích, chỉ có đôi mắt tròng cực kỳ lớn, nhìn nghiêng thẳng lên trên, ánh mắt như bị lôi kéo không di dời nữa vậy.

Bởi vì hắn nhìn thấy một đôi mắt đen láy.

112. Chương 112: Thiên Phật Chi Nữ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 112: Thiên Phật Chi Nữ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đôi mắt đó là quen thuộc như vậy, bởi vì mấy ngày trước đôi mắt này trong tích tắc hiển hiện trong óc hắn đã khắc sâu vào não hắn, mỗi ngày đều xuất hiện trong mộng, xua đuổi thế nào, nỗ lực muốn quên đi thế nào đều không thể như ý nguyện.

Đến giờ, hắn lần đầu tiên trực tiếp nhìn thẳng vào đôi mắt này. Vì thế, đôi mắt hắn không còn thuộc về mình nữa, bởi vì bất kể hắn nỗ lực muốn nhắm mắt hoặc dời ánh mắt thế nào đều chẳng ăn thua, chỉ có thể nhìn thẳng vào đôi mắt ấy như vậy... Không chỉ đôi mắt của hắn, mà trên dưới toàn thân hắn dường

như đều không còn thuộc về mình nữa, ngay cả một ngón tay đều không thể nhúc nhích, càng không phát ra nổi thanh âm, hết như linh hồn đã rời khỏi thân thể vậy.

Cõi lòng Diệp Vô Thần đang cấp tốc chìm xuống, bởi vì hắn biết người nhìn thấy đôi mắt này đều sẽ chết, hơn nữa sẽ chết rất rất thảm.

Cuộc đời mình cứ như vậy kết thúc ư... Nếu mình chết, Tuyệt Nhi phải làm sao đây? Tiểu Nhu Nhu làm sao đây... Ai tới bảo vệ Diệp gia đã cho ta một thân phận... Ai tới giúp ta tìm phụ mẫu của ta... Ai có thể nói cho ta biết ta là ai...

Hối hận ư... Hối hận tiến vào đây... Thế gian có quá nhiều biến số, dẫu mình có trí tuệ cực cao, nhưng bất kỳ một biến số nào cũng đủ để dễ dàng lấy tính mạng mình. Chẳng hạn như Hắc Ám nguyên tố biến dị ở đây... Dù cho mình có trí tuệ cao hơn nữa, cũng không thể đoán được những điều lúc trước không biết ở đây.

Nếu mình có đủ thực lực, thì sao có thể bị Đào Bạch Bạch ép vào đây... Thực lực, không sai, mình cần thực lực, cần bảo vệ mình, thực lực để bảo vệ người mình yêu thương. Trí tuệ, vĩnh viễn không đủ.

Đôi mắt kia...

Trong không gian tối thui không có một tia ánh sáng hắn vẫn nhìn rõ mọi thứ trong tầm mắt.

Nơi đây là tầng một của Phong Ma Tháp. Đỉnh đầu tương tự cũng bị Tử Vong và Hắc Ám nguyên tố nhuộm thành màu đen xám. Chính giữa bên trên, một sợi xích màu vàng buông thông xuống, treo một... người dùng dây xích màu vàng quấn lên chi chít. Dây xích màu vàng ấy quấn thành kiểu cái kén, trói chặt người ở bên trong. Từ trên xuống dưới, chỉ vền vện từ trong khe hở của dây xích vàng lộ ra đôi mắt đen lầy ấy.

Không hề nghi ngờ, đây chính là Tòa Ma Liên. Dây xích quấn rất chặt, nhìn qua chĩnh thể cũng tương đối mảnh khảnh, khiến người ta liếc một cái là có thể nhìn ra hình thể Thiên Phật Chi Nữ bị phong tỏa rất nhỏ nhắn. Nhưng những điều này đều không phải thứ Diệp Vô Thần cần quan tâm, hắn lúc này muốn chính là làm thế nào có thể cứu được tính mạng mình.

Nàng sở dĩ có thể dùng đôi mắt giết người là dựa vào linh hồn lực khủng bố của nàng, khác hẳn với dự cảm lực mỏng manh của Diệp Vô Thần, linh hồn lực của Thiên Phật Chi Nữ là linh hồn lực dạng công kích thuần túy nhất, có thể dựa vào linh hồn thao túng thân thể của mục tiêu, khiến thân thể mục tiêu tùy theo ý niệm của nàng, thậm chí... nổ tan xác.

Mà linh hồn lực bá đạo tuyệt luân này hiển nhiên phải thông qua đôi mắt của mình để phóng thích, rồi thông qua đôi mắt của đối phương để xâm nhập. Có thể ngăn cản lực lượng đáng sợ này có lẽ cũng chỉ có Thần cấp cường giả của Thiên Thần đại lục. Mà phương pháp tốt nhất để ngăn cản linh hồn lực đương nhiên là cũng thông qua lực lượng linh hồn được phóng thích tiến hành phòng ngự thậm chí phản kích. Nhưng linh hồn lực của Diệp Vô Thần há có thể sánh bằng Thiên Phật Chi Nữ, đó là chênh lệch giữa phân tử ánh sáng và nhật nguyệt.

Đôi mắt màu đen ấy trong nháy mắt lấp lóe hắc quang tàn nhẫn, toàn thân Diệp Vô Thần run lên một cái, một cơn đau kịch liệt từ bên trong lồng ngực truyền tới...

Hắn vất sức vận chuyển linh hồn lực yếu ớt hơn nữa hiển nhiên chưa thành thực kia của mình thử ngăn cản, nhưng hết như một hạt cát gặp phải cuồng phong quét tới, hắn còn chưa kịp ngăn cản thì linh hồn lực vừa mới tụ lại đã tán loạn. Chút ít linh hồn lực kia của hắn chỉ thực sự sử dụng qua một lần, cũng vền vện chỉ đánh xuống một ám hiệu linh hồn đơn giản hết mức vào trong đầu Hoa Thủy Nhu yếu ớt kia thôi, sau việc ấy còn suýt nữa hôn mê ngay đương trường. Lực lượng như vậy, há có đủ tư cách va chạm với Thiên Phật Chi Nữ.

Diệp Vô Thần đã cam chịu số phận, buông tha chống cự... Trước thực lực tuyệt đối, bất cứ sự vùng vẫy nào đều có vẻ yếu ớt nhợt nhạt như vậy, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào đều sẽ bất lực buồn cười như vậy. Càng đừng nói hiện tại toàn thân hắn đều không thể nhúc nhích, ngay cả vùng vẫy một cái đều không thể... Cứ như thế từng bước bị dẫn xuống vực sâu tử vong.

Bên tai đã không nghe thấy tiếng la toáng kinh hoàng thất thổ của Nam Nhi, thế giới của hắn chỉ còn lại đôi mắt đen lầy kia, cùng những bóng dáng hắn lưu luyến và vương vấn kia...

Hắn bắt đầu cảm thấy ngũ tạng dưới sự dẫn dắt của một cỗ lực lượng đang lỏng lẻo từ chậm tới nhanh rồi kịch liệt, dường như tùy lúc sẽ nổ tung. Loại cảm giác này cùng lực lượng náo loạn cường đại ẩn nấp trong thân thể hắn lúc trước sao mà tương tự thế. Lần đó, là Ngưng Tuyết cứu hắn. Nhưng lần này, ai sẽ tới cứu đây...

- Roẹt! –Một tiếng vang nhỏ, ngực Diệp Vô Thần toạc ra một vết thương nho nhỏ, vết thương bắt đầu từ từ bành trướng, máu tươi phọt lên, trên bạch y trước ngực hắn trải ra một vết máu không ngừng mở rộng. Cái chết cách hắn càng lúc càng gần.

Người thấy mùi máu tươi, trong đôi mắt màu đen nọ bỗng bắn ra quang mang hưng phấn màu đỏ tươi.

Hắn đang vui mừng, hoặc nói kiêu ngạo. Với thực lực của hắn, dưới sự phá hủy linh hồn của Thiên Phật Chi Nữ không ngờ lại kiên trì đằng đẳng hai mươi giây vẫn chưa chết. Mà lúc trước ngay cả một Thiên cấp cao thủ tiến vào Phong Ma Tháp, sau khi bị đôi mắt nàng khóa chặt cũng chỉ kiên trì không tới mười giây. Hết thấy đều vì Vô Thần lực quý dị tự động phòng vệ, khiến Thiên Phật Chi Nữ mất rất lâu mới hoàn toàn phá bỏ nó.

Sắp chết rồi à... Ta chết, Tuyết Nhi phải làm sao đây... Dù cho Diệp gia sẽ vĩnh viễn chăm sóc nàng, sẽ không vứt bỏ nàng, nàng nhất định cũng sẽ đau lòng muốn chết... Nếu đã từng nói sẽ bảo vệ nàng cả đời, thì sao có thể khiến nàng đau khổ cả đời chứ...

Ai tới cứu ta!?

Mạng của Diệp Vô Thần chung quy không thể chết —bằng không “Thiên Thần” sẽ không có nhân vật chính.

Linh hồn lực của Thiên Phật Chi Nữ chui vào thân thể Diệp Vô Thần, rốt cuộc rất bất hạnh gặp phải một luồng lực lượng thần bí trong hơn mười luồng ẩn nấp trong cơ thể Diệp Vô Thần, chỉ vào đêm trăng tròn mới phát tác. Nhất thời, luồng lực lượng đó như con mãnh thú đột nhiên bị đánh thức, chợt phát động phản kích cuồng bạo nhất... Diệp Vô Thần rõ ràng cảm thấy một lực lượng khổng lồ mệnh mông vô tả bắn ra từ trong cơ thể mình, dễ dàng phá hủy linh hồn lực thuộc về Thiên Phật Chi Nữ, đồng thời men theo phương hướng linh hồn lực truyền tới bắn ra từ trong đôi mắt Diệp Vô Thần, chiếu vào đôi mắt của Thiên Phật Chi Nữ, sau đó nặng nề đánh mạnh vào sâu trong linh hồn của nàng.

Đầu Thiên Phật Chi Nữ vang lên âm âm, trong tích tắc biến thành một mảnh nhọt nhọt, mà nơi sâu nhất trong linh hồn, khắc sâu hình bóng của Diệp Vô Thần — bởi vì, đó là lực lượng đến từ Diệp Vô Thần.

Hết như tỉnh lại từ trong ác mộng, toàn thân Diệp Vô Thần đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt nhẹp bỗng ngồi bật dậy. Hắn thở phào một hơi thật dài, tâm niệm bình tĩnh, tức tốc vận chuyển Vô Thần còn sót lại chữa trị vết thương trước ngực và thương tích trong nội phủ.

Hắn thật không ngờ rằng, cứu hắn ấy vậy lại là lực lượng thần bí lúc trước suýt nữa lấy mạng mình. Hắn mơ hồ cảm thấy hơn mười luồng lực lượng đó đồng tông đồng nguyên với Vô Thần lực của mình, lại tính thuần cường đại không biết bao nhiêu lần. Lúc này, Diệp Vô Thần một lần nữa nhận thức được sự cường đại của chúng — vền vẹn chỉ một luồng trong đó, mà Thiên Phật Chi Nữ ai nấy đều e sợ thế nhưng bị một kích đánh tan tác không chút chống cự.

Chúng rốt cuộc là lực lượng gì... Vì sao lại xuất hiện trong cơ thể mình!?

- Oa... Chủ nhân, ngài sao rồi?

- Ta không sao. –Diệp Vô Thần mở mắt, bình tĩnh nói. Thương thế của hắn đã khép lại gần hết, nỗi sợ hãi trong lòng cũng hoàn toàn bình ổn trong quãng thời gian ngắn ngủi này. Bởi vì lúc này hắn đã không cần e sợ. Ánh mắt nọ vẫn dừng ở sau lưng hắn, chỉ là không còn mang tới cho hắn một tia lãnh ý nào nữa, mà là một loại thân thiết...

Thân thể bị đánh bại, tạo thành sẽ là thương tổn hoặc là chết. Mà linh hồn bị đánh bại hoàn toàn như thế, hoặc biến thành một kẻ ngu ngơ, hoặc là... sâu trong linh hồn của nàng sẽ khắc ghi dấu ấn của người đã đánh bại nàng, vĩnh viễn không thể xóa nhòa. Cả đời sẽ ngoan ngoãn nghe lệnh hắn, là mọi thứ của hắn đều quan trọng hơn mọi thứ của mình. Đây là một loại thuần phục hoàn toàn từ linh hồn, là sự thuần phục vĩnh viễn đều không biết phản bội.

Dẫu cho Diệp Vô Thần muốn giết nàng, nàng cũng sẽ không có bất kỳ phản kháng.

- Chủ nhân... Lúc này Nam Nhi cảm thấy một cỗ lực lượng rất đáng sợ, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng... ngay cả Nam Hoàng đại nhân đều không thể phóng thích ra lực lượng đáng sợ đến như vậy, quả là... rất đáng sợ.
- Nam Nhi nghi ngờ nói.

- Lực lượng so với Nam Hoàng còn cường đại hơn? - Nội tâm Diệp Vô Thần đầy kinh hãi.

Dùng lực lượng nghiền nát hỗn độn, địa vị của Nam Hoàng và Bắc Đế ở thế giới này tương đương với Bàn Cổ ở thế giới trước kia của hắn, sự cường đại của hắn không cần nói cũng biết. Với năng lực nghiền nát hỗn độn của y, có lẽ hủy diệt cả Thiên Thần đại lực chẳng qua cũng là một cái búng tay. Mà Nam Nhi chẳng ngờ lại nói... Luồng lực lượng khi này ngay cả Nam Hoàng đều không thể phóng thích ra...

Với tính cách của Nam Nhi, nàng hẳn sẽ không nói dối. Đó rốt cuộc là lực lượng thế nào?

Bây giờ Diệp Vô Thần mới ý thức được rằng, mình còn sống dưới sự xung kích của hơn chục luồng lực lượng như thế là may mắn cỡ nào. Điều này cũng chứng minh, lúc trước chúng phát tác vốn dĩ không thể gọi là bộc phát, mà là xao động cực kỳ 'ôn hòa', bằng không chỉ cần tùy tiện một chút ít lực lượng tiết ra ngoài, cũng đủ để khiến hắn tan thành mây khói.

Lực lượng như thế chiếm cứ trong cơ thể hắn là phúc hay họa?

Ít nhất từ trước mắt thì thấy, họa phúc ngang nhau. Chúng tùy thời có thể lấy tính mạng hắn, lúc này lại cứu tính mạng hắn.

Diệp Vô Thần vung vẩy đầu, quay người lại:

- Nam Nhi, chúng tôi xem xem Thiên Phật Chi Nữ này.

- Hả? Chủ nhân!

- Không sao đâu. - Diệp Vô Thần cười lắc đầu:

- Nàng đã không thể thương tổn ta nữa rồi. Hơn nữa, vận mệnh đã tặng cho ta một lễ vật cực kỳ lớn.

- Ra ngoài đi Nam Nhi.

Mi tâm Diệp Vô Thần lóe kim mang, một luồng kim mang bắn ra, trong nháy mắt ngưng thành một thanh cự kiếm toàn thân màu vàng trong tay Diệp Vô Thần.

Đôi mắt vốn dĩ đầy rẫy sự tàn bạo và khát máu kia lúc này đã trở nên cực kỳ nhu hòa ngoan ngoãn, không còn mang tới cho Diệp Vô Thần một chút áp lực nào nữa.

Nếu có thể khống chế Thiên Phật Chi Nữ mà Thiên Thần bốn Thần mới có thể chế ngự vào trong tay, đây sẽ là một thanh siêu cấp sát khí sắc bén biết nhường nào!!!

Diệp Vô Thần nhún người vọt lên, vùng Nam Hoàng Kiếm, vẽ ra một đường kiếm hình cung màu vàng, chém lên dây xích vàng treo Thiên Phật Chi Nữ. Khi Nam Hoàng Kiếm va chạm với Tỏa Ma Liên lại không bị bất kỳ cản trở nào liền xuyên thấu, phẳng phất như Tỏa Ma Liên kia không phải là vô cùng chắc chắn, không gì phá nổi, mà là một cột nước.

Tỏa Ma Liên có thể bị Nam Hoàng Kiếm chém đứt chẳng phải là do sự sắc bén của Nam Hoàng Kiếm. Bởi vì với thực lực hiện giờ của Diệp Vô Thần, vốn dĩ không thể phát huy nổi lực lượng chân chính của Nam Hoàng Kiếm. Mà nếu chỉ nói về độ sắc bén, vật không kém Nam Hoàng Kiếm ở Thiên Thần đại lực cũng có không dưới mười thanh. Nhưng những chung cực cường giả thực lực Thần cấp kia cho dù dốc hết toàn lực sử dụng những lợi khí ấy để chém Tỏa Ma Liên cũng đừng mong thương tổn đến mấy may.

Mà những điều này, trong tích tắc Diệp Vô Thần chạm vào Tỏa Ma Liên đã sáng tỏ hết thảy.

Tỏa Ma Liên sở dĩ có thể bị Nam Hoàng Kiếm chặt đứt hoàn toàn là bởi vì Nam Hoàng Kiếm là Cầm Đoạn Chi Khí duy nhất khắc chế Tỏa Ma Liên, chạm vào là đứt. Mà nguyên do trong đó cũng chỉ có Nam Hoàng mới hay biết.

Thiên Phật Chi Nữ bị trói chặt rớt xuống đất, yên lặng nằm ở đó. Trong Tỏa Ma Liên, nàng bị khóa chặt hoàn toàn, vốn dĩ không có biện pháp nhúc nhích một cái. Diệp Vô Thần giờ Nam Hoàng Kiếm, không chút cố kỵ chém ngang xuống. Hắn biết với sự cường đại của Thiên Phật Chi Nữ, Nam Hoàng Kiếm có thể chặt đứt Tỏa Ma Liên, nhưng tuyệt đối không thể thương tổn đến thân thể nàng.

Nơi mũi kiếm đi qua, Tỏa Ma Liên đứt đoạn như bị tan chảy. Thiên Phật Chi Nữ bị bọc trong đồng dây xích đứt rớt cuộc đã động dậy. Đôi mắt kia bỗng chiếu rọi quang mang hừng phấn và nhiệt liệt.

Bị trói chặt hai mươi năm không chút động dậy, thân thể nàng đã quá ư cứng nhắc. Dây xích bắt đầu rung lên xoành xoạch, đó là nàng đang dùng lực lượng của mình khơi thông thân thể gần như cứng nhắc của mình.

Nam Hoàng Kiếm được Diệp Vô Thần thu hồi, hắn lui về sau vài bước, nhìn từng sợi xích đứt đang xoành xoạch trên đất, thấp giọng nói:

- Để ta xem xem, Thiên Phật Chi Nữ rớt cuộc có bộ dạng thế nào.

113. Chương 113: Đồng Tâm.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 113: Đồng Tâm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hắn tin vào lời Nam Nhi, Thiên Phật Chi Nữ này có lẽ thật sự không phải người, mà là Thần đến từ Thần Chi đại lục. Bởi vì lời đồn về nàng là bỗng nhiên xuất hiện, vừa xuất hiện đã làm bạn với máu, vô tình tàn sát thương sinh. Đồng thời, thực lực khủng bố của nàng, Tứ Vong và Hắc Ám lực quỷ dị, còn cả việc nàng đăng đăng hai mươi năm không ăn uống vẫn sống sót, hơn nữa lực lượng rõ ràng không yếu bớt. Những điều này, đều chứng minh nàng hẳn không phải người.

Mà dựa theo Nam Nhi nói, nếu Thần của Thần Chi đại lục tới Thiên Thần đại lục, tùy thời đều có khả năng chịu lời nguyện rửa tàn khốc. Mà nếu nàng thực sự là Thần, vậy thì sự tàn bạo và khát máu của nàng, liệu có phải chính là lời nguyện nàng chịu hay không?

Rất có khả năng!

Thần của thế giới này có bộ dáng gì? Giống như con người của Thiên Thần đại lục hay là ‘mặt mày hung tợn, miệng như chậu máu’ như lời Sở Kinh Thiên nói. Ánh mắt Diệp Vô Thần càng trở nên mong chờ. Thiên Thần đại lục chẳng có mấy ai không biết truyền thuyết về Thiên Phật Chi Nữ. Nhưng ngoài trừ bốn đại Thần cấp cường giả chế ngự nàng lúc trước, không ai biết diện mạo của nàng. Bởi vì người nhìn thấy nàng đều đã chết, đều bị đôi mắt của nàng giết chết. Mà danh xưng ‘Thiên Phật Chi Nữ’ cũng là do bốn người này truyền ra, bởi vì vũ khí của nàng tên là ‘Thiên Phật’. Chỉ là bốn Thần nhân này rõ ràng đã đạt thành hiệp nghị nào đó, không một ai tiết lộ rớt cuộc Thiên Phật Chi Nữ là người thế nào.

Xoạt!

Tỏa Ma Liên đứt gãy đồng loạt bay ra, một hắc ảnh linh lung từ trong nhảy ra, sau đó chậm chậm từ không trung bay xuống.

Ánh mắt Diệp Vô Thần dời theo, nhìn về không trung, tiếp đó chợt ngây ngẩn, gần như không dám tin vào mắt mình.

Thiên Phật Chi Nữ, không ngờ lại là... là...

Một thiếu nữ tuyệt mỹ thoát nhìn chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi!

Nàng rất đẹp, đẹp một cách yêu dị, đẹp đến câu hồn đoạt phách, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Chỉ có tận mắt thấy nàng, mới tin rằng một thiếu nữ thoát nhìn nhỏ nhắn như thế lại có thể phóng thích ra mị lực kinh tâm động phách đến vậy.

Mái tóc dài đen nhánh như màn đêm, không gió mà tung bay khi nàng từ từ đáp xuống, vỗ về khuôn mặt như bạch ngọc của nàng, ngũ quan nàng không một cái không đẹp đến tột đỉnh, kết hợp với nhau càng hoàn mỹ đến mức khiến người ta khó tin nổi. Ngay cả Diệp Vô Thần dưới cơn chấn động thị giác trí mạng đều rơi vào thất thần trong ngắn ngủi. Đôi mắt nàng sâu thẳm dị thường, theo sóng mắt đóng đưa lấp lánh hắc quang nhàn nhạt. Lúc này, đôi mắt đang nhìn chăm chú hắn, chiếu rọi ánh mắt vui mừng, mê đắm, hưng phấn, khoe miệng cũng hơi hơi giương lên, lộ ra nụ cười hồn nhiên mang theo quyến rũ, phảng phất như một thiếu nữ nhìn thấy món đồ chơi nàng yêu thích nhất, khao khát nhất.

Trên người là một bộ váy liền màu đen nhánh, tương tự cũng không gió mà vung vẩy trong khi nàng từ từ đáp xuống, dưới váy lộ ra cặp đùi trắng bóc nhỏ nhắn, tương tự cũng hoàn mỹ không chút tỳ vết. Một đôi chân mềm mại nhỏ nhắn như băng liên tự nhiên buông xuống, từng ngón chân tinh xảo long lanh trong suốt như chạm ngọc.

Đây chính là Thiên Phật Chi Nữ cực kỳ tàn ác, hung tàn khát máu, gây nên gió tanh mưa máu cho Thiên Thần đại lục!? Trong đầu Diệp Vô Thần không ngừng lặp lại câu nói này, làm thế nào cũng không thể áp chế rung động mãnh liệt từ sự tương phản mang tới.

Hắn rốt cuộc hơi hiểu rõ vì sao bốn Thần cấp cường giả kia không tiết lộ diện mạo của Thiên Phật Chi Nữ ra bên ngoài... Bởi vì ai sẽ tin rằng nàng không ngờ lại là một thiếu nữ tuyệt mỹ đến gần như yêu dị thế này.

Không đúng... Nàng hai mươi năm trước đã bị phong tỏa ở đây, tuy nhìn qua chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi nhưng tuổi thực tế của nàng nhất định không chỉ từng này.

Điều này tương tự cũng càng thêm chứng minh nàng không phải một nhân loại bình thường!

Chân ngọc rốt cuộc chạm đất, sau đó nhẹ nhàng đi về phía Diệp Vô Thần. Nàng nhìn qua lớn hơn Ngưng Tuyết vài tuổi, nhưng vóc người lại nhỏ nhắn lung linh như Ngưng Tuyết, chiều cao cũng không cao hơn nàng bao nhiêu. Bị phong tỏa hai mươi năm, trên dưới toàn thân nàng vẫn không dính một hạt bụi, thuần khiết không tì vết.

Nàng đi tới trước người Diệp Vô Thần, khẽ dựa lên người hắn, chiếc đầu nhỏ khẽ cọ lên ngực hắn, ngoan ngoãn như một chú mèo con vừa mới tỉnh ngủ. Nàng ngửi thấy mùi máu tươi trước ngực Diệp Vô Thần, dùng hai bàn tay nhỏ trắng đến lóa mắt khẽ cởi y phục hắn ra, vươn chiếc lưỡi màu hồng liếm cắn thận vào vết thương lúc trước của hắn, liếm tận đến khi vết máu còn sót lại ở chỗ đó đã hết sạch sành sanh.

Từng cơn cảm giác trơn ướt tê dại từ ngực truyền tới, Diệp Vô Thần rung động cõi lòng. Lúc này, hắn vẫn có chút không thể tiếp nhận nàng chính là Thiên Phật Chi Nữ đáng sợ nhất trong truyền thuyết kia.

- Người tên gì? -Diệp Vô Thần cúi gập lưng, nâng mặt nàng hỏi. Thiếu nữ ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mi tinh xảo khẽ rung rinh, phảng phất như đôi mắt long lanh phủ đầy hơi nước tràn về ý lại và vui mừng.

- Người tên gì? -Diệp Vô Thần lặp lại một câu.

Thiếu nữ khẽ nháy mắt vài cái, sau phút mê mang ngắn ngủi, nàng rốt cuộc nghe hiểu hắn đang hỏi gì rồi từ từ giơ tay phải của mình lên.

Tay phải nàng cầm một thanh tiểu đao rất rất ngắn. Độ dài cả thanh tiểu đao còn không đủ mười cm, đủ để nàng hoàn toàn nắm trong lòng bàn tay. Thân đao chừng 5cm hiện màu đỏ tươi na ná màu máu, Diệp Vô Thần thậm chí từ bên trên ngửi thấy mùi máu tươi gay mũi.

Trên thân đao, khắc hai chữ rất nhỏ, nhưng rất bắt mắt: Thiên Phật!

- Thiên Phật... Đây là tên của người? -Diệp Vô Thần hỏi.

Thiếu nữ khẽ gật đầu, đôi mắt vẫn như si như mê nhìn hẩn. Nhưng từ đầu tới cuối, nàng không mở miệng nói một câu, thậm chí không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Diệp Vô Thần lắc đầu, ngón tay khẽ xoa lên khuôn mặt non nớt xinh đẹp tuyệt luân của nàng:

- Ta không thích cái tên này, cái tên này cũng không thích hợp với người...

Nhìn vào đôi mắt long lanh trong suốt như kim cương đen của nàng, Diệp Vô Thần chậm rãi nói:

- Sau này, tên của người hãy gọi là...

- Đồng Tâm.

Thần Nữ lăm lặc tâm tính, quên mất ngôn ngữ bởi lời nguyên từ giờ phút này trở đi có một cái tên mới, quý tích đời người, cũng trong giờ phút này xảy ra bước ngoặt nghiêng trời lệch đất.

Bên ngoài Phong Ma Tháp.

Cuộc chiến giữa Đào Bạch Bạch và bốn sứ Phong Hoa Tuyết Nguyệt vẫn đang tiếp tục. Nguyệt sứ và Phong sứ đều đã trọng thương nhưng hoàn toàn bất chấp bản thân đã máu chảy như suối, liều mạng tiến hành công kích. Tuy họ đều có thực lực Linh cấp cao giai, cách Thiên cấp chỉ xa một bước nhưng xa một bước này đại biểu cho hai cấp độ hoàn toàn khác biệt. Đối phó với một đệ nhất sát thủ có thực lực Thiên cấp trung giai, hơn nữa quanh quẩn ở trong bước ngoặt sinh tử vô số lần, có kinh nghiệm phong phú, nếu không phải họ dựa vào sự ẩn ý đã hình thành nhiều năm giữa bốn người tiến hành hợp kích hoàn mỹ luân phiên thì sớm đã bại rồi. Mà trong bọn họ chỉ cần bất kỳ một ai ngã xuống, liền sẽ không còn nơi quay về nữa.

Năm người không một ai từng nghĩ qua muốn chạy trốn. Đào Bạch Bạch ắt phải dồn họ vào chỗ chết, mà bốn nữ vì chuộc tội cũng ôm quyết tâm có chết cũng phải đánh chết y.

Đúng vào lúc này, bên tai họ truyền tới thanh âm cửa đá bị đẩy ra. Thanh âm không tính là lớn cho lắm, nhưng vào trong tai năm người không khác gì vang lên một tiếng sét động trời. Bọn họ không hèn mà cùng song song thoái lui, dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn về phương hướng cửa tháp Phong Ma Tháp.

Khi Diệp Vô Thần dẫn Đồng Tâm đi ra khỏi Phong Ma Tháp, hẩn rõ ràng cảm thấy bầu trời bỗng tối sầm lại. Hẩn ngẩng đầu, nhìn thấy trên bầu trời vốn dĩ vạn dặm không mây, một đám mây đen kịt không biết từ đâu tới che khuất mặt trời.

Bầu trời bị che phủ một tầng bóng râm u ám.

Song song lúc Đào Bạch Bạch và bốn nữ nhìn thấy Diệp Vô Thần bình an vô sự, tự nhiên cũng nhìn thấy Đồng Tâm bên người hẩn. Khác hẩn với Diệp Vô Thần chỉ nhìn thấy sự mỹ lệ khiến người ta ngệt thở của nàng, họ ngoại trừ nhìn thấy vẻ mỹ lệ cực kỳ chấn động kia, còn vô danh cảm thụ được một cỗ cảm giác nguy cơ sinh ra từ tận đáy lòng... Cảm giác nguy cơ mãnh liệt nhất từ khi chào đời tới nay.

Họ nhìn thấy thiếu nữ áo đen ấy bật cười, lộ ra hàm răng trắng tinh như trân châu. Đồng thời, một cỗ khí tức khủng bố đè ép họ ngệt thở hoàn toàn bao vây lấy họ. Trong mũi, thậm chí ngửi thấy mùi máu tanh khiến những kẻ quen gặp máu tươi này đều gần như muốn nôn ọe.

Đệ nhất sát thủ chấn nhiếp Thiên Long kinh hãi không gì sánh bằng. Bởi vì cỗ sát khí tanh máu này còn đậm đặc hơn gấp trăm lần ngàn lần sát khí lúc y ở trạng thái mạnh nhất. Thậm chí y tin rằng, người có thể phóng thích ra sát khí như vậy cho dù không cần động thủ, chỉ dựa vào cỗ khí thế như Tử Thần giá lâm này cũng đã đủ để dằn dòn người ta vào chỗ chết.

Trong đôi mắt Đồng Tâm lấp lóe quang mang hưng phấn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn u ám.

Nữ ma khát máu toàn thân dính máu này hôm nay rốt cuộc đã thoát khỏi lao tù.

Nàng đã động, đó là một loại tốc độ người thường không cách nào lý giải, ngay cả Diệp Vô Thần cũng chỉ nhìn thấy một luồng hắc mang khó có thể dùng ánh mắt nắm bắt.

Bóng ma tử vong và máu tươi gay mũi song song ép sát, Đào Bạch Bạch dùng tốc độ nhanh nhất của mình lui về sau, đồng thời ngưng tụ toàn lực, quét ra một kiếm cương mãnh tuyệt luân về hắc ảnh phía trước...

Roạt...

Hắc ảnh xuyên qua người, cổ Đào Bạch Bạch phọt máu đỏ tươi như suối phun, mà đầu của y đã tách rời thân thể bay lên không trung. Hình ảnh cuối cùng Đào Bạch Bạch nhìn thấy là thân thể không đầu của mình nặng nề đổ rạp xuống đất.

Đệ nhất sát thủ Đào Bạch Bạch, không thoát khỏi trong một cái chớp mắt của Thiên Phật Chi Nữ. Đến khi chết, y vẫn trợn trừng đôi mắt đầy rẫy sợ hãi. Bởi vì thời khắc cuối cùng trong sinh mệnh, y đã trải qua sự khủng bố lớn nhất trong suốt cuộc đời.

Đầu của Đào Bạch Bạch rơi xuống, bị Đồng Tâm chop vào trong tay. Sự kích thích từ máu tươi khiến đôi mắt đen láy của nàng lấp lóe huyết mang đỏ tươi. Chiếc đầu bị nàng ném xuống dưới chân, cái chân trần giẫm xuống một cái...

Chiếc đầu bung bét, nàng bật cười, cười hờ hững hồn nhiên như vậy, mà nụ cười lúc này của nàng rơi vào trong mắt bốn người Phong Hoa Tuyết Nguyệt, không thể nghĩ ngờ là nụ cười ác ma khủng bố nhất trên thế giới.

Diệp Vô Thần quay đầu đi, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, trong cơ thể quay cuồng một trận, cảm giác buồn nôn mãnh liệt chưa bao giờ từng có. Hắn chưa từng giết người, thậm chí chưa từng thấy qua giết người thật sự. Một màn đẫm máu này hắn làm sao có thể đón nhận.

- Thiên... Thiên Phật Chi Nữ... -Phong sứ đang co rúm người vô ý thức lui về sau, trong miệng phát ra thanh âm run rẩy khó có thể nghe rõ.

Từ Phong Ma Tháp đi ra, đẫm máu tàn bạo, cường đại đến mức khiến Đào Bạch Bạch không có sức chống đỡ... Cho dù nàng không muốn thừa nhận thế nào đi chăng nữa, thì nội tâm cũng đã khẳng định, nàng chính là Thiên Phật Chi Nữ còn khủng bố hơn Ma Thần trong truyền thuyết.

Trả lời nàng chính là một hắc ảnh vút qua, và một luồng quang mang màu đỏ chói mắt.

Trong nháy mắt khi Phong sứ vừa dứt lời, thân thể của nàng đã nhiều thêm một tia đỏ. Một tia đỏ từ đỉnh đầu nàng, thẳng tắp tách đều thân thể nàng.

114. Chương 114: Vực Sâu Vạn Trượng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 114: Vực sâu vạn trượng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Máu tươi tuôn trào dính đầy lên Thiên Phật Chi Nhận màu đỏ tươi, cũng dính lên hai tay Đồng Tâm, vung vẩy lên toàn thân nàng.

Ba nữ Hoa Tuyết Nguyệt kinh hãi muốn chết. Họ đối mặt với Đào Bạch Bạch, thà chết không lùi giờ khắc này nghĩ đến chỉ có chạy trốn, không có ý thức phản kháng dù chỉ một tia. Trong lòng mỗi người đều có giới hạn mình có thể chịu đựng, mà sự sợ hãi Đồng Tâm mang tới cho họ đã vô hạn vượt qua giới hạn họ có thể chịu đựng, dễ dàng phai mờ tất cả ý thức phản kháng của họ.

Nhưng họ há có thể thoát khỏi tay Đồng Tâm.

Gần như trong nháy mắt, đầu của Hoa Nguyệt hai nữ đã vẩy máu bay lên, họ hoàn toàn không thấy rõ mình làm sao bị đánh trúng. Trước khi chết, thậm chí không có cơ hội phát ra một tiếng kêu thảm có thể phát tiết nỗi sợ hãi.

Tuyết sứ đang thối lui lảo đảo ngã nhào xuống đất. Nàng muốn bò dậy nhưng hai chân giờ phút này giống như không còn thuộc về mình nữa, không chịu khống chế run lên, hoàn toàn không tụ tập nổi một chút sức lực nào. Nàng chỉ có thể liều mạng bò về trước, mong mỏi có thể rời khỏi tầm mắt của con ác ma này, sau đó ngay trong tích tắc nàng quay đầu lại nhìn quanh, nàng nhìn thấy một đôi mắt đen láy, nội tạng nàng bỗng vọt lên, bên tai vang lên thanh âm da thịt nổ tanh bành.

Đó là thân thể nàng nổ tung trong một chùm huyết vụ, vãi ra mưa máu ngập trời.

Một Thiên cấp, bốn Linh cấp cao giai, tại bất kỳ quốc gia nào trên Thiên Thần đại lục đều là siêu cấp cường giả được người kính ngưỡng, lại bị Thiên Phật Chi Nữ chặt chém từng người một như cắt đậu hũ, toàn bộ... chết toàn thây.

Nguyên nhân nàng giết bọn họ chỉ có một: bởi vì họ là con người.

Máu tươi, tiếng kêu thảm, vẻ mặt sợ hãi và tuyệt vọng, là sự hưởng thụ lớn nhất của nàng.

Lúc này, trên dưới toàn thân nàng như bị một cơn mưa máu gội xuống, song nàng không chán ghét, ngược lại là vẻ mặt hưng phấn và thỏa mãn. Hai mươi năm, nàng rốt cuộc lại được hưởng thụ khoái cảm tàn sát.

Sắc mặt Diệp Vô Thần tái dọa người, nếu như không phải hắn cực lực nhẫn nại, có lẽ ngay cả cơm đêm qua đều đã ói ra. Đồng Tâm đã không còn mục tiêu vui sướng đi về phía hắn, hết như một thiếu nữ vừa chơi đùa trở về.

- Đứng qua đây! -Hắn nhú mày nhìn Đồng Tâm đi tới, phát ra tiếng trách mắng phẫn nộ.

Đồng Tâm khựng chân, tiếng quát giận này khiến nụ cười trên mặt nàng biến mất trong tích tắc, thay vào đó là vẻ mặt đầy sự kinh hoàng thất thố. Không biết làm sao, đôi mắt nàng phủ một tầng hơi nước khiến người ta đau lòng. Không biết mình làm sao điều gì, nội tâm đầy hoang mang, thấp thỏm, sợ hãi... Hoàn toàn không còn vẻ hưng phấn và thỏa mãn lúc trước.

- Ta không thích máu... Mặc kệ lúc nào, chỉ cần trên người người dính máu, thì đừng tới gần ta.

Đồng Tâm hết như bị hoảng sợ, nàng cuống cuống nhìn vào toàn thân mình... Trên tay, trên chân, trên người... Đều dính hoặc ít hoặc nhiều máu tươi. Nàng thất thố dùng sức chà chà tay lên váy áo, muốn lau đi vết máu trên tay, thanh Thiên Phật Chi Nhận chưa từng rời khỏi người kia cũng bị nàng ném ra xa. Nhưng bất luận nàng cố gắng lau thế nào, trên tay vẫn lưu lại vết máu, trong cơn ủy khuất và sợ hãi, đôi mắt nàng rốt cuộc rơi xuống từng giọt nước mắt kinh hoàng.

Diệp Vô Thần mềm lòng. Hắn có thể hiểu rõ tâm tình của Đồng Tâm. Giết người với nàng mà nói gần như trở thành một loại bản năng, nàng không biết đó là tội ác, thậm chí không biết mình vì sao phải giết người. Vì thế, nàng đã trở thành Thiên Phật Chi Nữ.

Thầm than một tiếng, Diệp Vô Thần chủ động đi tới trước, nhẹ giọng nói:

- Đồng Tâm, đứng yên đừng cử động.

Đồng Tâm ngậm lệ, đứng ở đó không chút nhúc nhích, đôi mắt đáng thương nhìn hắn.

Hai tay Diệp Vô Thần song song vươn ra, lòng bàn tay lấp lóe lam quang mỏng manh. Nhất thời, Thủy nguyên tố ở xung quanh mau chóng tụ tập lên đỉnh đầu Đồng Tâm, ngưng thành từng dòng nước trong vắt chảy từ trên xuống, cọ rửa thân thể nàng.

Đồng Tâm cẩn thận buông hai tay đón lấy dòng nước, dòng nước mát mẻ mang theo nụ cười ngây thơ của nàng, nàng nhắm mắt lại, hưởng thụ việc tắm rửa thoải mái này.

Rất lâu sau, Diệp Vô Thần rốt cuộc thu tay, mà trên dưới toàn thân Đồng Tâm cuối cùng đã không còn nhìn thấy vết máu dính nữa. Đồng Tâm mở mắt nhìn hai tay và toàn thân mình. Sau phút hưng phấn, bắt chắp toàn thân ướt nhẹp, dùng sức nhào vào lòng Diệp Vô Thần, cọ cọ thân thể như lấy lòng.

- Đồng Tâm, người phải nhớ kỹ, sau này ngoại trừ có người gây nguy hiểm đến tính mạng của người, ta, còn có người ta cần bảo vệ, nếu không, không có sự đồng ý của ta, người không thể giết người. Thậm chí không thể phóng thích ra khí tức của người. Nghe rõ chưa?

Đồng Tâm ngẩng đầu ở trong lòng hắc, mắt rất lâu mới hoàn toàn hiểu câu hắc nói, sau đó ngoan ngoãn gật đầu.

- Dẫu là giết người, trên người cũng không thể dính máu. Bằng không, ta không dám ôm Đồng Tâm của ta đâu. –Diệp Vô Thần rút cuộc nhu hòa bật cười, sau đó ôm lấy nàng như ôm Ngưng Tuyết. Thân thể nàng và Ngưng Tuyết mềm mại như nhau, nhẹ nhàng như nhau. Nụ cười của Diệp Vô Thần khiến Đồng Tâm còn có chút ít lo lắng sợ hãi trở nên vui vẻ, nàng ôm chặt cổ hắc, dùng đầu lưỡi nhỏ nghịch ngợm trên cổ hắc. Loại cảm giác liếm mặt này, so với giết người càng khiến nàng hưởng thụ nhiều hơn.

Trước mắt là một mảnh địa ngục nhân gian đầm máu. Diệp Vô Thần nhìn thẳng một cái sau đó dùng tốc độ còn nhanh hơn dời ánh mắt đi. Lúc trước sở dĩ hắc không ngăn cản Đồng Tâm ra tay đương nhiên là vì hắc vốn không muốn cho mấy người này sống sót rời đi. Bởi vì tin tức Thiên Phật Chi Nữ rời khỏi Phong Ma Tháp không thể để người khác biết. Siêu cấp sát khí này sẽ trở thành ác mộng cho tất cả địch nhân của hắc.

Chẳng những muốn họ chết, hơn nữa ngay cả thi thể đều không thể bị người khác phát hiện. Nếu không Nam Hoàng tông truy xét đến đây, kiểu chết tàn nhẫn như thế có lẽ có khả năng khiến họ đoán được điều gì đó. Cho dù chỉ có khả năng cực kỳ nhỏ, Diệp Vô Thần cũng không cho phép nó tồn tại.

-Đồng Tâm, người có thể chế tạo một chiếc hố rất lớn ở chỗ đó, để chôn toàn bộ những người người vừa mới giết vào trong hố hay không? –Diệp Vô Thần cố nén cơn buồn nôn, chỉ vào vị trí xếp đầy tàn thi nói.

Sau phút mê mang ngắn ngủi, nàng rút cuộc đã nghe rõ. Gật đầu, nàng trực tiếp bay khỏi ngực Diệp Vô Thần, cứ lơ lửng trên không trung như vậy đến bên trên vị trí mục tiêu, sau đó hai tay hợp thành chữ thập, một đoàn hắc quang ngưng tụ trong tay, tiếp đó nàng vung hai tay xuống dưới, một luồng hắc mang đậm đặc đến cực điểm bắn xuống phía dưới.

“Ầm” một tiếng nổ vang, mặt đất rung rinh kịch liệt vài cái như động đất, Diệp Vô Thần cũng lần nữa bị chấn động tác nghên hai tai trong ngắn ngủi, qua rất lâu mới khôi phục. Mà dưới thân của Đồng Tâm, những thân thể đứt đoạn kia đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là một chiếc hố lớn đường kính hơn chục thước.

Hắc bước vội về phía trước đi tới bên hố, sau đó hít sâu một hơi lạnh. Đây đâu phải là một cái hố... Bởi vì bên dưới hoàn toàn tối đen như mực — sâu không thấy đáy!

Đây là việc ngay cả lúc trước hắc đặt hơn chục cân thuốc nổ cũng tuyệt đối không thể hoàn thành. Mà Đồng Tâm, chỉ thuận tay dùng một động tác, trông dáng vẻ hoàn toàn không dùng sức lực quá lớn. Mà có thể hình thành một chiếc vực sâu cỡ nhỏ như vậy, chứng minh đất đá vị trí dưới này không ngờ lại bị phá hủy hoàn toàn, biến mất giữa đất trời như không khí.

Diệp Vô Thần lại bị thực lực của Đồng Tâm làm rung động lần nữa. Mà lúc này, Đồng Tâm nhẹ nhàng từ không trung đáp xuống, hai tay ôm lấy cổ vắt vèo trên người hắc, giữa khuôn mặt nhỏ lên, đôi mắt trông mắt nhìn hắc, vẻ mặt đòi phần thưởng, khát khao sự khích lệ từ hắc.

- Ừm, làm tốt lắm. –Một tay Diệp Vô Thần nâng mông nàng lên, giọng điệu quái dị nói.

Đồng Tâm lúc này mới thỏa mãn bật cười, thân thể dùng sức cọ qua cọ lại trong lòng hắc, như muốn nhào nặn mình vào trong thân thể hắc.

Làm quả thật rất tốt... Hơn nữa tốt quá tay, một chiếc hố như vậy, hắc lấy cái gì để lấp?

Nếu đã không có cách lấp, vậy đành không lấp. Diệp Vô Thần một lần nữa đóng cửa đá của Phong Ma Tháp lại, nguy trạng vết tích lúc này từng mở ra. Sau đó ôm Đồng Tâm đi về phía Thiên Long Thành. Hai chân Đồng Tâm để trần, tuy mặt đất sắc bén cứng rắn thêm nữa đều không thể thương tổn đến chân nàng, nhưng hắc vẫn không nhẫn tâm để nàng chân trần đi về rất xa với hắc như vậy. Dù sao thì Đồng Tâm thoát nhìn cũng chỉ là một tiểu cô nương khiến người ta yêu mến mà thôi.

Từ nay trở đi, trước Phong Ma Tháp đã thêm một chiếc hồ lớn sâu không thấy đáy. Căn cứ theo đồn đãi sau này, chiếc hồ đó là nơi táng thân của đệ nhất sát thủ Đào Bạch Bạch. Mà tạo thành chiếc hồ ấy, là một thần khí uy lực cực kỳ lớn nào đó.

Cùng thời gian, hoàng cung Thiên Long Thành.

- Con không muốn! Con không muốn! Con không muốn lấy chồng! –Phi Hoàng công chúa mặt đầy ủy khuất bộc phát tính khí công chúa, dùng sức đập đập chân, thiếu chút nữa bắt đầu đập đồ đồ vật trên bàn.

Nếu là đứa con khác ở trước mặt y làm càn như thế, Long Dân sớm đã lớn tiếng trách mắng. Nhưng duy chỉ có Long Hoàng Nhi này y trước sau vẫn không thể sinh ra lửa giận, chỉ có thể cười khổ an ủi nói:

- Hoàng Nhi, vị hôn phu phụ hoàng an bài cho con tuyệt đối là nhân trung chi long, đừng nói là hiện tại, cho dù qua hai mươi năm nữa cũng không thể xuất hiện kẻ tốt hơn hẳn. Hơn nữa, Hoàng Nhi bây giờ còn nhỏ, phụ hoàng còn đặc biệt nói qua để các người ba năm sau hãy thành thân.

- Con không cần! Ai con cũng không lấy... -Long Hoàng Nhi không chịu bỏ qua gào to.

- Không được!

- Con không muốn lấy chồng!

- Vua không nói chơi!

Chiều khóc lóc la lối này rõ ràng vô dụng, Long Hoàng Nhi không thể không đổi sang chiêu ‘mềm mỏng’:

- Phụ hoàng... Con còn nhỏ như vậy, có phải ngài không cần Hoàng Nhi nữa hay không! Oa oa... Hoàng Nhi thật đáng thương, mẫu phi không cần con, bây giờ phụ hoàng cũng muốn đẩy con ra ngoài... Oa oa, Hoàng Nhi không muốn sống nữa...

Ngay cả mẫu thân đã qua đời nàng đều lôi vào, Long Dân nhất thời có chút luống cuống tay chân, vội an ủi nói:

- Đừng khóc nữa Hoàng Nhi, phụ hoàng luôn thương con như vậy, con còn không tin phụ hoàng sao? Thế này đi, bây giờ phụ hoàng dẫn con đi coi qua người kia có được hay không, nói không chừng đến khi đó Hoàng Nhi cao hứng đều không kịp đấy.

Song song với lúc nói lời này, trong mắt Long Dân lóe lên một tia quỷ quang.

Lời này lập tức đạt hiệu quả, Long Hoàng Nhi lập tức ngừng cơn giả khóc, sụt sịt mũi nói:

- Vâng, Hoàng Nhi muốn coi.

Lòng nàng bắt đầu tính toán rất nhanh, vạch kế hoạch làm thế nào trừng trị ‘người kia’ để tránh né hôn nhân. Bởi vì với một tiểu công chúa quen tự do như nàng mà nói, thành thân thật là một chuyện rất đáng sợ.

Long Dân há có thể không hiểu con gái của mình, đương nhiên đoán được nàng đang nghĩ gì, bất đắc dĩ bật cười. Giống y hệt như Diệp Vô Thần đoán, cuộc hôn nhân y quyết định này đích xác chỉ là một cái cớ. Bởi vì y sẽ không cho phép Diệp Vô Thần sống hết ba năm sau. Thậm chí, sống không đến ngày mai.

115. Chương 115: Yêu Cầu Của Long Hoàng Nhi.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 115: Yêu cầu của Long Hoàng Nhi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Trùng hợp chính là, khi Long Dân dẫn Long Hoàng Nhi tới Diệp gia, Diệp Vô Thần cũng đúng lúc ôm Đồng Tâm trở về. Long Dân vừa xuống kiệu thì đã nhìn thấy Diệp Vô Thần đứng ở trước cửa, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về bên này. Vẻ mặt hắn có chút cứng đờ trong nháy mắt, sau đó cười nhạt đi tới.

- Vô Thần bá kiến hoàng thượng. Hôm nay hoàng thượng sao lại rảnh rỗi tới Diệp gia ta? –Diệp Vô Thần hơi khom người nói, Đồng Tâm trong ngực nằm tựa vào vai hắn không chút nhúc nhích, phẳng phất như đang ngủ vậy.

Long Dân cười ha ha, hiền hòa nói:

- Hôm nay trẫm đương nhiên là có việc tới. Hả? Tiểu nha đầu trong lòng ngươi là?

Trên mặt Diệp Vô Thần lóe lên một tia gượng gạo, hơi xấu hổ nói:

- Đây là một muội muội ta vừa nhận, sau này sẽ ở lại Diệp gia ta.

-Ồ... -Long Dân gật đầu, sau đó cười đầy ẩn ý nói:

- Trẫm từng ngẫu nhiên nghe nói Diệp gia công tử rất có hứng thú với bé gái ít tuổi, xem ra lời đồn không hề giả tạo nha, ha ha ha ha!

Diệp Vô Thần cười nhạt, cũng không biện bạch.

Diệp Vô Thần sống đến bây giờ khiến nội tâm Long Dân trở nên sinh nghi. Bởi vì y đương nhiên biết tầm sáng Đào Bạch Bạch đã tới đây. Hơn nữa theo như lời thủ vệ thành Đông, hắn bị Đào Bạch Bạch đuổi về hướng Đông.

Mà hiện giờ hắn bình an vô sự đứng ở đây, trên người ngay cả y phục đều không bị rách xước, điều này ý nghĩa cho cái gì?

- Á! Là hắn, là hắn!

Một tiếng thét vượt ngưỡng decibel, tiếp theo đó là một thiếu nữ toàn thân bận y phục trong cung màu trắng từ trong kiệu loan nhảy xuống, đứng ở bên người Long Dân, vẻ mặt điêu ngoa chỉ vào Diệp Vô Thần:

- Phụ hoàng, chính là hắn... Ngày đó chính là hắn ức hiếp con!

Tin tức hoàng đế tới sớm đã bị thủ vệ canh cửa thông báo vào trong. Toàn bộ trên dưới Diệp gia lúc này bao gồm cả Diệp Vô Thần đều chạy ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Phi Hoàng công chúa nửa nấp đằng sau hoàng đế, tức giận phùng phùng nhìn Diệp Vô Thần, nhất thời cảm thấy khá buồn cười. Chút ít mâu thuẫn giữa Phi Hoàng công chúa và Diệp Vô Thần khi đó họ đương nhiên biết.

Sau khi vội vã làm lễ, cung kính nghênh đón hoàng đế và công chúa vào Diệp gia, Vương Văn Thù lúc này mới quan tâm hỏi:

- Thần Nhi, lúc trước con chạy đi đâu thế, ngay cả cơm trưa đều không về ăn, thật là khiến nương tìm mất một hồi. Còn nữa... tiểu muội muội này là?

Đồng Tâm vẫn nằm bên vai hắn không ngẩng đầu, dường như đang ngủ rất ngon.

- Không sao, chỉ là gặp phải một kẻ xấu, chơi đùa náo loạn một hồi mà thôi. Cô bé này là con nhặt được ở thành Đông, khi đó nàng một mực đi theo con, con thấy nàng không nhà để về liền dẫn nàng về làm bạn với Tuyết Nhi. –Diệp Vô Thần tùy ý nói.

- Hả? Kẻ xấu? Là kẻ xấu nào to gan như vậy dám ức hiếp thiếu gia Diệp gia. –Long Dân dùng giọng điệu trêu đùa nói.

Diệp Vô Thần không chút để ý bĩu môi nói:

- Một tiểu nhân vật vô danh mà thôi, thần vật giữ mạng sư phụ ta để lại cho ta nhiều lắm, cho dù thêm một gã lợi hại hơn y gấp chục lần ta cũng chưa chắc để y vào trong mắt.

Lời này đương nhiên là nói cho Long Dân. Quả nhiên, vẻ kinh ngạc trên mặt y chợt lóe, nội tâm càng quay cuồng không thôi.

Diệp Uy nghe ra điều gì đó, nhú mày hỏi:

- Thần Nhi, xảy ra chuyện gì? Có phải có người muốn gây bất lợi với con hay không?

Vương Văn Thù nghe vậy nhất thời cũng khần trương.

- Đã nói không sao cả mà, ẩu đả nhỏ mà thôi, không cần thiết phải để trong lòng. –Diệp Vô Thần hồn nhiên không thèm để ý nói, sau đó xoay về phía Long Dân ấy nãy nói:

- Quả thật là chuyện buổi sáng, Vô Thần khiến hoàng thượng khó xử rồi.

Long Dân gật đầu:

- Người đích xác làm trăm khó xử. Ai, chuyện này hẳn phải trách người, trách người quá xuất sắc, khiến con gái Hoa tướng quân đều chết mê mết với người. Có điều thế cũng tốt, có thể thành toàn một đôi tình nhân, cho dù trăm làm kẻ bội tín một lần cũng nào có sao.

Diệp Uy cuống quýt khom người nói:

- Hoàng thượng quá lời. Lần này hoàng thượng vì khuyến tử mà nhượng bộ, trên dưới Diệp gia ta ắt ghi tạc long ân này.

- Ha ha ha ha! –Long Dân xua tay:

- Miễn đi miễn đi, trăm lần này tới là dẫn Hoàng Nhi đi coi phu quân tương lai của nó một lần, chờ ba năm sau Hoàng Nhi gả vào Diệp gia, các người phải đối xử tử tế với Hoàng Nhi đấy.

Diệp Uy còn chưa kịp đáp lời, Long Hoàng Nhi đã như bị kim châm vọt ra ngoài, đang lúc tất cả mọi người tưởng rằng nàng chắc hẳn sẽ hô to ‘Không muốn lấy chồng’, thì Long Hoàng Nhi lại hô ra một câu đánh ngã nhào toàn bộ bọn họ...

- Không muốn! Con không muốn ba năm sau gả cho hắn, con bây giờ muốn gả luôn cho hắn!

Nàng vươn một ngón tay mềm mại trắng bóc ra, chỉ thẳng vào Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần không khỏi ngấm ngầm sờ mặt mình một cái, lẩm bẩm nói:

- Chẳng nhẽ mị lực của ta đã cường đại đến mức này cơ à?

Sau phút lặng ngắt rất dài, Long Dân hỏi dò:

- Hoàng Nhi, con vừa mới nói gì?

- Bây giờ con muốn gả ngay cho hắn! –Long Hoàng Nhi lặp lại một lần. Trên khuôn mặt có vài phần giận dữ, vài phần giảo hoạt.

Diệp Vô Thần khá thưởng thức ngấm vị tiểu công chúa này, nụ cười trên mặt khiến Phi Hoàng công chúa phảng phất như nhìn thấy một con sói xám đang nhìn chăm chăm một chú cừu non.

- Ha ha ha ha... -Long Dân cười sằng sặc một hồi, cởi mở nói:

- Hoàng Nhi, phụ hoàng quả nhiên không có nói sai, sau khi gặp mặt con thật sự đã chủ động đáp ứng. Nhưng ba năm là ba năm, tuy trăm còn sốt ruột hơn con nhưng nào có đạo lý công chúa nhỏ như vậy đã lấy chồng.

- Con không cần, con muốn gả luôn cho hắn, như vậy con có thể...

- Kiên quyết không cho phép!

Trên dưới Diệp gia hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt quái dị, mơ mơ hồ hồ không biết sao cả, thế này là ai theo ai?

- Vậy... vậy sau này liệu con có thể thường xuyên tới đây chơi hay không? –Long Hoàng Nhi chỉ muốn lui mà cầu điều tiếp theo, trông mong nói.

- Điều này không được. Một công chúa ngày ngày chạy tới nhà phu quân tương lai còn ra thể thống gì nữa.
-Long Dận lắc đầu nói.

- Vậy... vậy... vậy con muốn sau này hần bảo vệ con tới trường! – Rất lâu sau, Phi Hoàng công chúa rút cuộc mắt sáng ngời, bật thốt ra.

Long Dận lần này không cự tuyệt, ánh mắt đảo qua Diệp Vô Thần, vẻ mặt tươi cười hỏi:

- Vô Thần, yêu cầu này người có bằng lòng hay không? Mấy tháng gần đây Hoàng Nhi đúng lúc đang học họa kỹ tại học viện hoàng gia Thiên Long, với năng lực siêu quần của người, nếu bồi bên cạnh nó trăm sẽ vô cùng yên tâm cho sự an toàn của nó. Mà với họa kỹ của người, giúp Hoàng Nhi sớm tốt nghiệp thực sự là việc đơn giản hết mức.

Có một điểm Long Dận không nói, đó chính là thời gian Long Hoàng Nhi tới học viện hoàng gia Thiên Long vô cùng ít. Mười ngày cũng chưa chắc đi một lần, hoàn toàn xứng đáng là đại vương trốn học. Long Dận đối với việc này đầu đầu không thôi nhưng cũng chẳng có cách vẹn toàn. Nếu như mời những đại sư kia một mình dạy bảo, hậu quả không chỗ nào mà không phải là bị hành tẩm không nói lên lời.

Long Hoàng Nhi cái khác không biết, ngay cả biết chữ đều là vấn đề, nhưng thủ đoạn hành người đã đến cấp độ tông sư. Có thể nói là nhiều vô kể, hoa cả mắt, đủ mọi thể loại...

Diệp Vô Thần rất may mắn trở thành mục tiêu tiếp theo của Long Hoàng Nhi. Đương nhiên, là ai hành ai còn chưa biết.

- Hoàng thượng phân phó, Vô Thần đương nhiên tuân theo. –Diệp Vô Thần không lưỡng lự nói. Theo tình thế trước mắt thì thấy, hần cho dù không tuân theo cũng phải tuân theo.

Long Hoàng Nhi trốn đằng sau Long Dận rút cuộc không nhịn nổi lên bật cười.

Sau khi Long Dận và Long Hoàng Nhi rời đi, Diệp Nộ nghiêm mặt, nhướn mày hỏi:

- Thần Nhi, rút cuộc là xảy ra chuyện gì? Có phải có người muốn ám sát người?

Diệp Uy cũng sắc mặt trầm trọng gật đầu, Vương Văn Thù thì càng lo ngay ngáy dùng ánh mắt kiểm tra kỹ lưỡng từ đầu tới chân Diệp Vô Thần một lượt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng tự nhiên không biết, chỗ có máu duy nhất trên người Diệp Vô Thần đã bị Đồng Tâm hần ôm trong lòng che hết.

Diệp Vô Thần một mực không nói một lời lẳng lặng dựng lỗ tai lên.

- Đích xác có người truy sát con, hơn nữa còn là Đào Bạch Bạch được xưng tụng Thiên Long đệ nhất sát thủ. –Diệp Vô Thần bình thản nói.

- Cái gì!? –Diệp Nộ và Diệp Uy song song giật nảy mình. Cái tên Đào Bạch Bạch họ sao có thể không biết. Bởi vì y có thể nói là thần thoại trong giới sát thủ, một trong bảy đại Thiên cấp cường giả ở Thiên Long Quốc, chỉ cần là nhiệm vụ ám sát y tiếp nhận, từ trước tới nay chưa từng thất thủ lần nào.

- Vậy y bây giờ...

- Y đã chết rồi. –Diệp Vô Thần hời hợt nói.

- Đã chết!/? Là con giết chết y? –Diệp Nộ dùng giọng điệu gần như khiếp sợ hỏi.

Diệp Vô Thần ráng sức khiến sắc mặt duy trì bình tĩnh, nhưng nội tâm đã dâng lên lồng lộn, gần như không dám tin vào lỗ tai mình. Nếu không phải Diệp Vô Thần bây giờ đang sống sờ sờ, hơn nữa không chút thương tổn đứng ở đây, gã sẽ hoàn toàn coi đây thành một câu chuyện thật nực cười.

Diệp Vô Thần cười hắc hắc:

- Lúc trước con đã từng nói, thần khí giữ mạng sư phụ con tặng cho con nhiều lắm, tuyệt chiêu mạnh nhất của Lâm viện trưởng kia đều không thể làm gì được con, Đào Bạch Bạch làm sao có khả năng thương tổn con.

Diệp Uy và Diệp Nộ đều trầm mặc, họ đương nhiên biết, chiến thắng một Thiên cấp cao thủ đã khó lại càng thêm khó, mà giết chết một Thiên cấp cao thủ có thể nói là khó như lên trời. Mà cái chết của Đào Bạch Bạch, đương nhiên sẽ gây nên chấn động không nhỏ cho Thiên Long Quốc thậm chí cả Thiên Thần đại lục.

Mà hiện tại họ quan tâm nhất chính là rốt cuộc ai đã mời Đào Bạch Bạch tới ám sát Diệp Vô Thần. Lẽ nào lại là những người một năm trước suýt nữa khiến Diệp gia họ tuyệt hậu, họ bắt luận làm thế nào đều không tra được kia ư?

- Thần Nhi, con cảm thấy có thể là ai muốn gây bất lợi với con? –Diệp Uy lạnh mặt hỏi, sau một hồi nghĩ mà sợ, lửa giận trong lòng bùng bùng bốc lên. Bởi vì nếu không phải Diệp Vô Thần có ‘thần khí hộ thân Kiếm Thần cho’ thì Diệp gia y đã tuyệt hậu lần nữa. Họ thậm chí đến giờ đều không phát giác ra rốt cuộc là ai đang nhắm vào Diệp gia.

Diệp Vô Thần lắc đầu nói:

- Không biết. Có xung đột với con chỉ có Lâm gia, nhưng tuyệt đối không phải cừu hận không đội trời chung, Lâm gia hẳn cũng sẽ không xúc động đến mức bắt kẻ hậu quả đi mời sát thủ tới ám sát con. Có lẽ... –Ánh mắt Diệp Vô Thần lấp lóe, nói:

- Liệu có phải hoàng thất của Đại Phong Quốc hay không?

- Lý do?

- Nếu Đào Bạch Bạch ám sát thành công người trong Diệp gia ta, thì sẽ có hậu quả gì? –Diệp Vô Thần hỏi ngược lại.

- Diệp gia ta đương nhiên sẽ dốc hết toàn lực tiêu diệt Thiên Sát Các. –Diệp Uy nói như chém đinh chặt sắt.

Diệp Vô Thần gật đầu:

- Không sai. Với quyền thế của Diệp gia, muốn tiêu diệt một Thiên Sát Các không hề coi là chuyện khó. Cho nên Đào Bạch Bạch vốn dĩ không nên mạo hiểm tới ám sát con như vậy. Trừ phi người nọ có thể đưa thù lao cực cao, đồng thời có thể bảo vệ Thiên Sát Các của y. Mà có năng lực như vậy, hơn nữa hận Diệp gia ta, con chỉ có thể nghĩ tới hoàng thất Đại Phong Quốc. Nếu con không phán đoán sai, sau lần ám sát thất bại này Thiên Sát Các đã dời đến Đại Phong Quốc, khiến Diệp gia chúng ta muốn báo thù cũng không thể.

Sau khi Diệp Vô Thần nói xong, rất có thâm ý liếc Diệp Uy và Diệp Nộ một cái. Họ có thể từ đây mà nghĩ tới hoàng thất Thiên Long hay không, thì phải xem chính họ. Chỉ là khả năng này khá xa vời. Diệp Vô Thần đương nhiên không thể nói ra tình hình thực tế.

Hắn dùng dư quang của đôi mắt liếc qua Diệp Vô Vân hơi mất tự nhiên, thầm cười lạnh.

Diệp Nộ và Diệp Uy đều trầm mặc. Diệp Vô Thần nói:

- Nàng tên Đồng Tâm, sau này cứ để nàng ở lại chỗ con nhé.

- Ừm, tùy con thôi. –Diệp Uy đang trầm tư nói. Chuyện kiểu này, y không hề để trong lòng cho lắm.

- Chạy cả nửa ngày, bây giờ con hơi mệt rồi.

- Thần Nhi, con đi nghỉ ngơi đi. Để ta và gia gia con từ từ ngẫm nghĩ. Chuyện này liên quan đến an nguy Diệp gia ta. Chiều nay ta sẽ tăng cường thủ vệ, sau đó tới thương nghị với hoàng thượng. –Diệp Uy than thở nói.

Diệp Vô Thần gật đầu, ôm Đồng Tâm rời đi. Mặc dù vốn dĩ không ôm hy vọng gì, nhưng nghe Diệp Uy nói ra câu tìm hoàng đế thương nghị, không thể nghĩ ngờ đã chứng minh ám chỉ mông lung của hắn coi như là vô ích. Điều này cũng khó trách, nam nhân Diệp gia từ trước tới nay luôn trung thành, nhưng mà...

116. Chương 116: Bùng Tỉnh.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 116: Bùng tỉnh.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ngưng Tuyết chờ trái chờ phải, rốt cuộc đã trông thấy ca ca trở về. Nhưng khi nhìn thấy trong lòng y ôm một cô bé, miệng nàng hơi dẩu lên. Bởi vì nàng kia chiếm lấy vị trí vốn dĩ phải thuộc về nàng.

Nàng rất nhanh thu chút ít ủy khuất nho nhỏ kia lại, xông tới vui mừng hô:

- Ca ca, huynh đi đâu thế, vì sao lâu như vậy mới về.

- Ta đi tìm một tiểu tỷ tỷ cho muội.

Diệp Vô Thần cười rồi đặt Đồng Tâm trong lòng xuống, Đồng Tâm rốt cuộc cũng mở mắt. Bởi vì khi tiến vào Thiên Long Thành, Diệp Vô Thần đã bảo nàng im lặng dựa lên vai hắn, không cho mở mắt.

- Đồng Tâm, nàng tên Ngưng Tuyết, sau này chính là muội muội của muội, muội đối đãi với nàng ắt phải giống như với ta, rõ chưa?

Đồng Tâm khẽ gật đầu, lộ ra nụ cười tuyệt mỹ về phía Ngưng Tuyết, nhất thời Ngưng Tuyết nhìn đến ngây ngẩn, gần như vô ý thức, nàng duyên dáng hô lớn:

- Tỷ thật dễ thương... Thật xinh đẹp!

Nói xong, nàng kim lòng chẳng dặng đưa tay tới sờ mặt nàng, thiếu nữ tâm tư đơn thuần yêu thích nhất là vật xinh đẹp. Ngay từ cái nhìn đầu tiên Ngưng Tuyết đã bị bề ngoài của Đồng Tâm thuyết phục, trong lòng thậm chí rất muốn ôm chặt lấy nàng như ôm một con búp bê đáng yêu.

- Đồng Tâm tỷ tỷ, tỷ thật sự rất dễ thương. -Ngưng Tuyết kinh ngạc tán thán nói, sau đó thu tay về, che mặt mình. Cảm thụ hai vết sẹo dọa người, nàng không khỏi có chút tự thấy xấu hổ, nhưng ý nghĩ này cũng chỉ vừa lóe rồi chợt tắt. Bởi vì chỉ cần ca ca không ghét nàng, nàng có gì phải để ý chứ?

Đồng Tâm cũng vươn tay sờ về phía mặt nàng, vuốt ve lên hai vết sẹo dài thượt ấy, trong mắt đầy vẻ tò mò. Chỉ là, khiến Ngưng Tuyết kỳ quái chính là, nàng trước sau vẫn không nói chuyện.

- Tuyết Nhi, Đồng Tâm không biết nói, hơn nữa hắn là cái gì cũng không hiểu. Muội phải chăm sóc nàng cho tốt đấy. -Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

- Vâng! Muội nhất định sẽ làm vậy.

Hiện giờ, nàng chẳng những có ca ca, lại thêm một tiểu tỷ tỷ. Nàng sao có thể không vui vẻ.

Hai thiếu nữ, một tóc đen, một tóc trắng, một người mặc y phục màu trắng, một người mặc y phục màu đen, hai người đứng cùng nhau hiện ra sự tương phản giữa trắng và đen. Nụ cười trên mặt Diệp Vô Thần chợt biến mất, bởi vì hắn bỗng phát hiện ra y phục màu trắng của Ngưng Tuyết và y phục màu đen của Đồng Tâm, ngoại trừ màu sắc khác nhau... Không ngờ lại giống y như đúc!

Bộ y phục nọ của Ngưng Tuyết vẫn là bộ Diệp Vô Thần lần đầu khi gặp nàng, chưa từng thay bao giờ. Bởi vì bộ váy áo trắng tinh đó luôn đều không dính bụi trần như vậy, tới bây giờ đều không bẩn. Hơn nữa bất kể Diệp Vô Thần dùng phương pháp gì đều không thể làm rách nó.

Diệp Vô Thần vươn ngón tay ra, đầu ngón tay hơi lóe lên quang mang vô sắc, sau đó khẽ rạch lên y phục của Đồng Tâm một cái. Kết quả là... y phục của Đồng Tâm tương tự cũng không chút thương tổn, một tí tẹo dấu vết đều không để lại.

Ánh mắt Diệp Vô Thần cộng thêm nội tâm hấn đều rung động kịch liệt, tâm tư bay về ngày đầu tiên hấn tới thế giới này, thanh âm đầu tiên hấn nghe thấy...

- Thần giới rốt cuộc giáng cứu tinh xuống, hơn nữa giáng xuống còn là hai người con gái duy nhất Thần Đế có được. Trong số họ một người toàn thân trắng tinh, áo trắng tóc trắng, có đôi cánh chim màu trắng cực lớn, được nhân loại xưng tụng là Bạch Dực Thần Sứ, một người khác toàn thân áo đen, tóc đen, mắt đen, có đôi cánh chim màu đen như ác ma, được nhân loại xưng tụng là Hắc Dực Thần Sứ...

Áo trắng tóc trắng... Tóc đen mắt đen...

Điều này cùng Ngưng Tuyết và Đồng Tâm ở trước mắt trùng hợp biết nhường nào!

Hai người con gái của Thần Đế... Ý nghĩa cho việc Hắc Bạch Thần Sứ là tỷ muội... Liệu có phải sẽ mặc y phục giống nhau không?

Diệp Vô Thần hơi thất thần một tay ôm Ngưng Tuyết, tay phải khẽ vuốt lên vết sẹo trên mặt nàng, nhẹ nhàng nói:

- Đây chính là lời nguyện muội chịu ư? Nếu thật là như vậy... Năm ấy rốt cuộc hai người đã gặp phải điều gì... Vì sao không trở về... Vì sao lại biến nhỏ như vậy? Hay là... đây chỉ là ảo tưởng ta nghĩ.

Ngưng Tuyết nháy nháy đôi mắt vô tội, hoàn toàn nghe không hiểu.

Tiếng gõ cửa vang lên, ngoài cửa vang lên thanh âm của Diệp Thất:

- Thiếu gia, phu nhân bảo tôi tới đưa trà bánh cho ngài và tiểu thư mới tới.

- Vào đi.

Cửa bị mở ra, Diệp Thất bưng khay cúi đầu đi vào, sau khi đặt khay lên bàn rốt cuộc không nhịn nổi liếc mắt xem tiểu thư mới tới có bộ dạng gì. Nhất thời, mắt gã trợn trừng, bất kể là ánh mắt hay chân đều không thể di dời như bị khóa chặt lại.

Gã luôn đều cho rằng đại tiểu thư đã là tiên nữ xinh đẹp nhất trên thế giới này, nhưng hiện giờ gã mới biết, con người không ngờ có thể đẹp đến mức này... Hơn nữa nàng nhỏ tuổi như thế, lại còn đẹp hơn đại tiểu thư vài phần, sự chấn động tuyệt mỹ kia khiến gã trong nháy mắt ngay cả hồn phách đều không biết bay về phương nào.

- Diệp Thất, người ra ngoài đi.

Một thanh âm nhàn nhạt như sét đánh làm Diệp Thất bừng tỉnh, gã lật đặt cúi đầu, chân vội vã đi ra ngoài, không dám quay đầu liếc thêm cái nào nữa. Song song với nội tâm rung động, gã không khỏi thầm than, thiếu nữ con xinh đẹp hơn tiên nữ này cũng chỉ có người như thiếu gia mới có tư cách hưởng thụ thôi... Thiếu gia quả nhiên có loại sở thích này!

- Đúng rồi, người bảo Tiểu Lục chuẩn bị nước tắm, rồi lập tức đưa tới đây. –Khi Diệp Thất sắp bước ra khỏi bậc cửa, bên tai vang lên tiếng phân phó của Diệp Vô Thần. Gã vội vàng ứng tiếng, rồi đi ra ngoài.

Tuy dùng nước có thể gột rửa mùi máu tanh trên người Đồng Tâm nhưng không thể làm được hoàn toàn. Hấn muốn hoàn toàn lau đi mùi máu tanh trên người Đồng Tâm.

- Đồng Tâm, nhớ kỹ lời ta từng nói với muội chưa? –Diệp Vô Thần ép mình không nghĩ tới phán đoán hư vô mờ mịt kia nữa, nói với Đồng Tâm lần nữa.

Thiếu nữ áo đen gật đầu. Lời của hấn, nàng không dám quên. Trừ phi có người muốn mạo phạm chính nàng và người nàng cần bảo vệ, bằng không nếu không có sự đồng ý của hấn, thì không thể giết người và phóng ra khí tức của mình.

Bồn tắm bốc hơi nghi ngút được Diệp Thất Diệp Bát đưa tới, Diệp Vô Thần phát tay bảo họ đi xuống, sau đó khom người nói với Đồng Tâm:

- Ta và Tuyết Nhi ra ngoài trước, muội ở đây vừa tắm rửa vừa chờ chúng ta về, rõ chưa?

Đồng Tâm nhấp nháy mắt, vẻ mặt mê mang.

Diệp Vô Thần chỉ đành ngán ngẩm nhắm mắt, y phục của Đồng Tâm bất kể là nội y hay ngoại y đều giống y như đúc với Ngưng Tuyết, hấn quen tay cởi toàn bộ y phục của Đồng Tâm, sau đó ôm nàng vào trong bồn tắm, lúc này mới mở mắt, nghiêm túc nói:

- Hãy rửa sạch toàn bộ mùi trên người mình, ngoan ngoãn chờ chúng ta về. Trong lúc này, đừng cho bất kỳ ai tiến vào.

Hắn không dám nhìn thẳng vào thân thể của Đồng Tâm, bởi vì đây là một thiếu nữ chỉ dựa vào dung mạo đã có thể mê hoặc lòng người, nếu hiển lộ thân thể, Diệp Vô Thần thậm chí lo lắng mình sẽ mất khống chế.

Thân thể Đồng Tâm chìm vào trong nước, chỉ lộ ra cánh tay và đôi vai nhỏ nhắn mượt mà như châu ngọc. Tuy trong lòng tràn đầy lưu luyến, nhưng vẫn lựa chọn gạt đầu rất ngoan ngoãn.

Y phục của Đồng Tâm được Diệp Vô Thần giao cho Tiểu Lục, bảo nàng tắm rửa sạch sẽ kỹ lưỡng. Sau đó mới cùng Ngưng Tuyết ra ngoài. Nơi đầu tiên đến là Mộng Yên Lâu sáng nay vừa mới tới một lần.

Diệp Vô Thần bình an trở về, tứ sứ Phong Hoa Tuyết Nguyệt đuổi theo đằng sau hắn và Đào Bạch Bạch thì chậm chạp chưa về, hơn nữa hoàn toàn không có tin tức, điều này khiến Thủy Mộng Thiên có chút không yên. Nghe thấy Diệp Vô Thần tới, nàng lập tức sai người dẫn hắn vào.

- Thủy cô nương hắn đang lo lắng cho bốn thủ hạ của cô. –Diệp Vô Thần ngồi ở vị trí sáng nay vừa mới ngồi, chẳng chào hỏi, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

- Nếu Diệp công tử đã trở về, chắc hẳn họ cũng nên về rồi. –Thủy Mộng Thiên ậm ờ hồi đáp. Nàng đương nhiên sẽ không hoài nghi Diệp Vô Thần đã biết chuyện nàng sai tứ sứ Phong Hoa Tuyết Nguyệt theo dõi bảo vệ.

- Ài! Họ đã không về nữa rồi, cho nên Thủy cô nương khỏi cần phí sức đợi chờ nữa. –Diệp Vô Thần than thở một tiếng, mặt đầy tiếc nuối nói.

- Hả? Lời này của Diệp công tử có ý gì? –Thanh âm của Thủy Mộng Thiên vẫn mềm nhẹ như khói, nhưng trong lòng bỗng hồi hộp.

- Nói ra thì cũng là ta liên lụy họ. Họ liều mạng chiến đấu với Đào Bạch Bạch, nhưng rốt cuộc không phải là địch thủ của Đào Bạch Bạch, toàn bộ mất mạng. Bốn người họ vì bảo vệ ta... Không, nên nói là Nam Hoàng Kiếm, thật sự là đến chết đều không lui một bước. Nam Hoàng tông dù sao cũng là Nam Hoàng tông, phần trung thành của người trong tông tuyệt đối không phải môn phái bình thường có thể bồi dưỡng ra được. –Diệp Vô Thần than thở nói, hơi hột vế cho họ một cái chết thích hợp nhất. Cũng chỉ có cách giải thích này mới không dễ cho Thủy Mộng Thiên hoài nghi nhất. Bởi vì Nam Hoàng Kiếm dù sao cũng là đồ vật quan trọng nhất của Nam Hoàng tông. Họ bỏ mình bảo vệ mà tuyệt không thoái lui hoàn toàn ở trong tình lý.

Không khí trong tích tắc biến lạnh, một cỗ khí thế như biển dội sóng gầm chồm lóe rồi vụt mất. Diệp Vô Thần nhắc chén trà thơm lên nhấp một ngụm, sắc mặt bình thản, phảng phất như hoàn toàn không phát giác ra. Mà chủ nhân của cỗ khí thế này không ngờ lại là Thủy Mộng Thiên.

- Công tử có thể bình yên trở về, họ cũng xem như chết có ý nghĩa. Không biết Đào Bạch Bạch hiện tại đang ở đâu? –Thủy Mộng Thiên bình tĩnh nói, nhưng hô hấp rõ ràng trở nên hơi hỗn loạn. Bấy sự dưới tay nàng từ khi nàng còn rất nhỏ đã bảo vệ bên người nàng, là người nàng tín nhiệm nhất và giúp đỡ đắc lực nhất. Thực lực của mỗi người càng cao tuyệt, bất cứ một ai đều đủ tung hoành ở Thiên Thần đại lục. Hiện giờ lại tổn thất bốn người trong vòng một ngày, tổn thất như vậy dẫu là Nam Hoàng tông nàng cũng không phải dễ dàng thừa nhận, mà với Thủy Mộng Thiên mà nói, đây không thể nghi ngờ là một đả kích rất lớn.

- Y đã chết, chết dưới một thần khí sư phụ ta cho ta. Tuy thần khí đó chỉ có thể dùng một lần, nhưng uy lực quả nhiên mạnh mẽ, ngay cả Đào Bạch Bạch đều bị giết chết dễ dàng. Nếu Thủy cô nương rảnh rỗi, đến trước Phong Ma Tháp thăm dò một lần là biết. –Diệp Vô Thần lặp lại một lần lý do nói với Diệp Uy, nói tiếp:

- Thi thể bốn người kia cũng đã bị ta chôn vùi trong đó, họ dù sao cũng là do ta mà chết. Nhưng cho dù không có họ, ta đều có thể diệt trừ Đào Bạch Bạch. Cho nên, ta cảm kích Nam Hoàng tông các người, nhưng không nợ các người cái gì cả.

Thủy Mộng Thiên lại trầm mặc lần nữa. Bốn sứ Phong Hoa Tuyết Nguyệt chết vào tay Đào Bạch Bạch, nàng chẳng phải quá bất ngờ. Bởi vì Đào Bạch Bạch dù sao cũng là Thiên cấp cao thủ được xưng tụng ‘Thiên Long đệ nhất sát thủ’. Nhưng Đào Bạch Bạch không ngờ lại chết bởi tay Diệp Vô Thần như vậy, nàng không thể không khiếp sợ.

Thần khí hân nhắc tới là cái gì?

- Vô Thần tới đây chính là báo cho Thủy cô nương biết những điều này, lời đã hết, xin cáo từ tại đây.

Diệp Vô Thần dứt khoát đứng dậy, dẫn Ngưng Tuyết rời khỏi. Thủy Mộng Thiên rất lâu không đáp lời, ngay cả một câu giữ lại hoặc tạm biệt khách sáo đều không có, không biết nàng đang thất thần nghĩ cái gì.

117. Chương 117: Tiêu Diệt Thiên Sát Các.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 117: Tiêu diệt Thiên Sát Các.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần vừa rời đi, Thủy Mộng Thiên liền đứng bật dậy. Đồng thời, hai bóng đen xuất hiện bên người nàng, mặt đầy vẻ kinh hoàng.

- Công chúa, lẽ nào họ thật sự... -Sắc mặt Lôi sứ và Vân sứ đều trắng bệch. Bảy sứ thủ hạ của Thủy Mộng Thiên đều là cô nhi không cha không mẹ, bình thường nương tựa lẫn nhau, sớm đã tạo thành thân tình khó có thể dứt bỏ, tin Phong Hoa Tuyết Nguyệt chết đối với họ không khác gì sét đánh giữa trời thu.

- Các ngươi mau đi tới trước Phong Ma Tháp điều tra một lần... Nhớ kỹ, nhất thiết đừng vào Phong Ma Tháp. -Thủy Mộng Thiên cố bình tĩnh nói.

- Vâng! -Lôi Vân hai sứ ứng tiếng, lòng như lửa đốt rời đi.

Diệp Vô Thần dẫn Ngưng Tuyết đi dạo hai vòng trên đường, mua cho Đồng Tâm mấy đôi giày công chúa đủ loại thích hợp với nàng, cùng tiểu nội y, tất..vv... Đương nhiên, màu sắc toàn bộ là màu đen tinh khiết nhất. Lực lượng Đồng Tâm có được là Hắc Ám và Tử Vong, trái ngược với nó là Quang Minh và Sinh Mệnh. Từ sau khi phán đoán kinh người đó hiện ra trong đầu, hắn đã thử quan sát Ngưng Tuyết mấy lần, nhưng trước sau vẫn không phát giác ra bất kỳ sự tồn tại của lực lượng nào. Hoàn toàn chẳng khác một thiếu nữ nhỏ tuổi bình thường hết mức nhất.

Mà lúc này, Diệp Thất đáng thương còn chưa biết Diệp Vô Thần đã ra ngoài rất xui xẻo gõ vang cửa phòng Diệp Vô Thần.

- Thiếu gia, phu nhân bảo ngài tới một chuyến.

Rất lâu sau, không nhận được hồi đáp, Diệp Thất đành gõ một lần nữa, nói:

- Thiếu gia, phu nhân có việc tìm ngài.

Đồng Tâm đang thoải mái vui vẻ ngâm trong nước ấm rồi cuộc lạnh mắt, một cỗ sát khí vô hình bất chợt phóng thích.

Trong tích tắc, Diệp Thất hệt như rơi vào hầm băng cực lạnh, từ ngoài cơ thể trong nháy mắt lạnh đến trong cơ thể. Loáng thoáng, gã phảng phất nhìn thấy một tròng mắt đen mang theo máu ở một góc không rõ nhìn chăm chăm gã, mang tới cho y một sự sợ hãi tên là Tử Vong.

Toàn thân Diệp Thất run lên, mềm nhũn nằm liệt trên đất, sau đó bỗng như nổi điên lăn lê liên tiếp về phía sau, chờ khi gã rốt cuộc đã rời khỏi cửa phòng mười thước, thì cảm giác khủng bố đó mới bỗng hoàn toàn biến mất. Diệp Thất sắc mặt tái nhợt thở phì phò nằm bệt trên đất, tim đập như trống đánh, hết như gặp một cơn ác mộng đáng sợ.

Diệp Vô Thần bởi vậy bệnh nặng ba ngày.

Mà đầu sở tạo nên hết thảy đang dùng ngón tay trắng muốt của nàng nghịch ngợm vẽ ra từng đường rẽ trên mặt nước, trên mặt giếng đầy nụ cười ngây thơ có thể mị hoặc chúng sinh, trong đôi mắt trong veo không còn chút tội ác nào dù chỉ một tia. Lúc này, bất kỳ ai nhìn thấy nàng đều sẽ không tin rằng nàng chính là Thiên Phật Chi Nữ khiến cả Thiên Thần đại lục lâm vào sợ hãi.

Sau khi Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết trở về, Diệp Thất vẫn nằm liệt nửa sống nửa chết trên đất, sắc mặt tái nhợt dọa người. Diệp Vô Thần nguyên là ngờ ra, sau đó lập tức hiểu rõ đại khái. Chỉ đành bất đắc dĩ sai Diệp Bát đi ngủ nghỉ ngơi. Với độ cứng cõi tâm trí của Diệp Vô Thần, lúc bị đôi mắt của Đồng Tâm khóa chặt sau lưng trước kia đều cảm thấy sự sợ hãi chưa bao giờ từng có, huống chi là Diệp Thất.

Thiên Thần đại lục không có ai sát khí có thể nặng hơn Đồng Tâm, bởi vì không có một ai giết người nhiều hơn nàng.

Thiên Phật Chi Nữ Đồng Tâm từ đây liền ở lại bên người Diệp Vô Thần, trở thành một lưỡi dao sắc bén của hắn. Cho dù Thần Nữ bị nguyên rửa ấy sau này tìm được về toàn bộ quá khứ của mình, nàng cũng đã không thể dứt bỏ bóng dáng Diệp Vô Thần đã in thật sâu vào tận cùng linh hồn nàng.

Mộng Yên Lâu.

Lôi Vân hai sứ đi về toàn bộ mặt mang theo nước mắt, dùng thanh âm bi thương đến run rẩy thuật lại hết thảy những điều họ nhìn thấy với Thủy Mộng Thiên.

Vết máu đầy đất, vũ khí của Đào Bạch Bạch cùng bội kiếm thuộc về Nam Hoàng tông, và hồ sâu khủng bố đến mức khiến họ khó tin nổi kia, đều đã chứng minh Diệp Vô Thần không nói dối. Bất kể là Đào Bạch Bạch hay bốn sứ Phong Hoa Tuyết Nguyệt, toàn bộ đều đã chết.

- Thật sự khoa trương như vậy?

- Vâng... Từ bùn đất thì thấy, hồ sâu đó rõ ràng là vừa hình thành không lâu. Hơn nữa... Thật sự tối như mực hoàn toàn nhìn không thấy đáy. Có thể tạo nên lực phá hủy đáng sợ như vậy, cũng chỉ có tông chủ mới có thể làm được. Công kích như vậy có thể giết chết Đào Bạch Bạch dễ dàng. –Lôi sứ liều mạng nén nước mắt nói. Một lần mất đi bốn tỷ muội cùng sinh cùng tử, tâm tình của nàng và Vân Sứ gần như mất khống chế.

- Công chúa, thuộc hạ hoài nghi... hoài nghi liệu có phải Diệp Vô Thần dùng thần khí đó hại chết cả Đào Bạch Bạch lẫn họ hay không! Bằng không vì sao không nhìn thấy thi thể của họ, Diệp Vô Thần nói đã chôn thi thể họ ở trong đó... Có lẽ chỉ là che giấu! –Vân sứ cắn răng nói. Họ hiện tại hoàn toàn tin vào ‘Thần khí’ của Diệp Vô Thần, bởi vì ngoại trừ khả năng này, họ không cách nào tin rằng Diệp Vô Thần còn có phương pháp nào khác tạo nên lực phá hủy đáng sợ như vậy. Họ hận thấu xương đối với người giết chết Phong Hoa Tuyết Nguyệt!

Thủy Mộng Thiên trầm mặc, lập tức khẽ lắc đầu:

- Làm như vậy không hề có bất kỳ ích lợi gì với hắn. Hắn là người thông minh như vậy, lại không có bất kỳ xung đột mâu thuẫn nào với Nam Hoàng tông ta, vốn dĩ sẽ không làm ra loại chuyện kết thù với Nam Hoàng tông.

Nàng có một câu chưa nói, đó chính là dấu thật sự do hắn làm, vì Nam Hoàng Kiếm cũng ắt phải coi như không biết. Nam Hoàng tông có thể buông tha hết thảy, duy chỉ không thể buông tha Nam Hoàng Kiếm. Có thể không sợ bất kỳ uy hiếp nào, ngoại trừ uy hiếp dùng Nam Hoàng Kiếm làm ra.

- Lôi Vân, các người mau đi truyền tin cho đệ đệ ta, nói cho nó biết mọi thứ, bảo nó trong thời gian ngắn nhất tiêu diệt Thiên Sát Các, chớ lưu lại bất cứ một người sống nào!

Một câu nói sát khí lăm liết từ trong miệng cô gái như khói như mộng này nói ra, vẫn luôn mềm nhẹ tựa gió như vậy. Chỉ là trong cơn gió này mang theo lãnh ý thấu xương.

- Vâng!

Hai sứ Lôi Vân tuy vô cùng muốn tự thân đi tiêu diệt Thiên Sát Các báo thù cho các tỷ muội, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Bởi vì không có gì quan trọng hơn việc bảo vệ và hiệp trợ công chúa.

Bảy ngày sau, Thiên Long Quốc bắt đầu lưu truyền tin tức Thiên Sát Các trong một đêm bị tiêu diệt sạch sành sanh. Trong nhất thời cả Thiên Thần đại lục lâm vào chấn động. Người người nhao nhao suy đoán rốt cuộc là thế lực đó cường đại đến mức nào.

Diệp Vô Thần cứ thế dùng Nam Hoàng Kiếm dẫn dắt, mượn tay Nam Hoàng tông không tốn chút sức lực tiêu diệt Thiên Sát Các muốn lấy tính mạng hắn.

Còn về bên Long Dân... Diệp Vô Thần tuyệt không phải một kẻ có thù không báo, huống hồ là đại cừu suýt nữa lấy tính mạng mình. Chỉ là, Long Dân tạm thời không thể giết. Nếu y chết thì Đại Phong Quốc đang rục rịch rất có khả năng nhân cơ hội Thiên Long Quốc trong lúc rối loạn mà xâm lấn, sự bình yên hân kỳ vọng sẽ theo đó bị phá vỡ, đây là việc hắn tuyệt không nguyện ý nhìn thấy. Nhưng cũng chỉ là tạm thời không thể giết, hơn nữa... hắn không hề để tâm thu lại chút lãi nào cả.

Diệp gia Thiên Long Thành, đèn đuốc sáng trưng.

Mỗi ngày trước khi vào giấc ngủ tắm rửa cho Ngưng Tuyết đã trở thành thói quen của Diệp Vô Thần, đây cũng là chuyện họ hưởng thụ nhất mỗi ngày. Khi hắn đối diện với thân thể Ngưng Tuyết chưa bao giờ sản sinh bất kỳ dục vọng nào, chỉ có sự thương yêu nồng nàn, khi vuốt ve thân thể nàng, hết như là đang vỗ về vật mình quý trọng nhất, không muốn rời xa nhất. Loại tình cảm này khác hẳn với thân tình, khác với ái tình, là một loại vun đắp từ linh hồn và tâm linh, vĩnh viễn sẽ không cởi bỏ sự lưu luyến không muốn xa rời.

Vào thời điểm Ngưng Tuyết bắt lực nhất, tất cả mọi người đều bài xích nàng, ức hiếp nàng, là Diệp Vô Thần dắt tay nàng, nói muốn vĩnh viễn bảo vệ nàng.

Trong khoảnh khắc Diệp Vô Thần bên bờ sinh tử, là Ngưng Tuyết hết lần này tới lần khác dùng sự nỗ lực quên mình cứu hắn về.

Mà khi đối diện với Đồng Tâm, hoàn toàn là một cảm giác khác hẳn.

Ngưng Tuyết được ôn nhu cởi sạch y phục ôm vào trong bồn tắm, mà Đồng Tâm thì... Nàng nhảy nhót một hồi, trong khi Diệp Vô Thần trợn mắt há mồm cởi y phục của mình, sau đó nhón gót chân, ‘Ùm’ một tiếng nhảy vào trong bồn tắm, tràn đầy tươi cười nhìn Diệp Vô Thần, hoàn toàn không ý thức được thân thể nàng có một sức chấn động lớn cỡ nào với hắn. Sau khi ngâm thoải mái trong nước ấm cả buổi chiều, nàng đã thích loại cảm giác này.

Diệp Vô Thần dùng định lực cực lớn dời ánh mắt, che mũi xoay người đi. Trong khoảnh khắc nhìn thấy thân thể Đồng Tâm, một cỗ huyết khí bốc lên cực nhanh, gần như muốn phá thể mà ra. Cho dù lúc trước đối mặt với Hoa Thủy Nhu lộ ra hai bầu ngực ở trước mặt hắn, phản ứng của hắn cũng không mãnh liệt như thế.

Nàng chẳng những có sát khí lấy mạng người, còn có mị lực đòi mạng người. Diệp Vô Thần không thể tưởng tượng sau khi nàng trưởng thành sẽ nam nhân nào có thể kháng cự nổi mị hoặc từ nàng.

- Tuyết Nhi, muội trước tiên giúp Đồng Tâm tẩy tẩy của người... tắm xong bảo nàng mặc y phục, sau đó hãy gọi ta. –Diệp Vô Thần nói xong, bước vội ra khỏi cửa phòng, ra ngoài đối gió.

Diệp Ngưng Tuyết không rõ cho nên khẽ ‘Ồ’ một tiếng, sau đó dùng tay múc một vốc nước, cười nói:

- Đồng Tâm tẩy tẩy, ca ca bảo muội giúp tỷ tắm rửa đó.

Bồn tắm rất lớn, hai thiếu nữ nhỏ nhắn đứng ở trong đó vẫn thừa chỗ, không hề có vẻ chật chội. Trước ngực Ngưng Tuyết chỉ hơi hơi nhô lên, mà Đồng Tâm thì đã khá có quy mô, hình dạng hoàn mỹ trắng bóc, hai

viên ngọc châu mềm mại tươi roi rói như măng mùa xuân, đẹp khiến người ta nghệt thở. Làn da nàng dưới sự điểm xuyết của mái tóc đen càng trắng đến chói mắt, dường như không thua sự tuyết bạch của Ngưng Tuyết.

Diệp Vô Thần đón gió đêm lạnh lạnh, cổ khí nóng dâng lên nơi bụng rồi cuộc đã từ từ thối lui xuống. Bên tai vang lên tiếng cười của Ngưng Tuyết và thanh âm đập nước của hai thiếu nữ. Hắn vui vẻ cười, không khỏi nghĩ đến, nếu việc này bị người khác nghe thấy, thì thanh danh ‘thích yêu bé gái’ của mình xem như đã chứng thực rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn không trung, bầu trời lơ lửng nửa vàng trắng nghiêng nghiêng. Qua mấy ngày nữa, lại là đêm trăng tròn. Ác mộng, liệu có buông xuống lần nữa hay không.

Hôm nay là ngày thứ mười hắn tới Thiên Long Thành. Trong mười ngày này xảy ra quá nhiều chuyện, nhưng không có mấy chuyện làm cho chính mình, phần lớn là dùng thân phận người con của Diệp gia làm những chuyện thân phận này nên làm. Qua mấy ngày nữa, hắn rốt cuộc có thể bắt đầu quay bánh xe vận mệnh thuộc về mình.

- Ca ca, muội giúp Đồng Tâm tỷ tỷ tắm xong rồi đó!

Không biết qua bao lâu, trong phòng vang lên thanh âm của Ngưng Tuyết. Nàng dựa theo phương pháp Diệp Vô Thần tắm rửa cho nàng, thoa liên tiếp kỹ lưỡng thân thể của mình, tiếng cười khanh khách vui vẻ vang lên không ngừng, hết như đang vuốt ve một con búp bê đáng yêu nhất.

Diệp Vô Thần đẩy cửa vào, phát hiện Đồng Tâm đã một lần nữa mặc lên bộ váy áo màu đen kia của nàng sau đó mới len lén thở phào một hơi. Tuy nói tuổi của Đồng Tâm tất nhiên lớn hơn hai mươi, mà nếu suy đoán của hắn là thật thì tuổi của nàng thậm chí phải hơn một trăm, nhưng bề ngoài của nàng thoát nhìn lại chỉ khoảng hơn mười tuổi. Nếu thật sự nhất thời không giữ nổi mình hủy hoại một cô bé như vậy... Vén vén là cảm giác tội ác đó hắn đã không gánh nổi.

118. Chương 118: Một Đêm Không Thuần Khiết.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 118: Một đêm không thuần khiết.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ngưng Tuyết nhìn thấy hắn đi vào, vui vẻ giơ hai cánh tay trắng muốt về phía hắn. Thân thể nàng không chút bụi trần, như phủ bằng tuyết. Nàng cần không phải là tắm rửa mà là cảm giác hạnh phúc được ca ca âu yếm và thương yêu này.

Đồng Tâm lẳng lặng lơ lửng giữa không trung, đầy vẻ tò mò nhìn Quang Minh ma pháp đăng chiếu ánh sáng trong suốt kia. Quang Minh là khắc tinh của Hắc Ám, tương tự cũng là một nửa khắc tinh của Tử Vong, nhưng quy tắc này dường như không hề thành lập lên trên người Đồng Tâm có được Hắc Ám và Tử Vong lực, trên mặt nàng không hề có bất kỳ nét bài xích hoặc ghét bỏ nào, chỉ có tò mò. Tò mò quả cầu trắng này vì sao có thể phát ra ánh sáng trắng.

Nàng vươn một ngón tay non mềm ra, khẽ cốc một cái. Ma pháp đăng treo ở đó hơi rung đưa, khiến ánh sáng trong phòng đu đưa theo đó, lúc sáng lúc tối. Đồng Tâm phảng phất như phát hiện ra đồ vật dễ chơi gì đó, đôi mắt sáng ngời, cốc một cái rồi lại một cái, sau đó vui vẻ nhìn nó lắc đi lắc lại.

Diệp Vô Thần mỉm cười nhìn chăm chú vào hành động của nàng, niềm lạc thú đơn thuần nhất này cũng chỉ xuất hiện trên người những đứa trẻ hồn nhiên nhất, mà Đồng Tâm ngoại trừ danh xưng đáng sợ và thực lực của nàng, thì hoàn toàn chính là một thiếu nữ tâm tư trong sáng như tờ giấy trắng.

Choang!

Một tiếng vang lên giòn giã, tiếp đó ánh sáng trong phòng sáng ngời, sáng đến chói mắt. Nhưng thời gian kéo dài ánh sáng này rất ngắn rồi lập tức tối sầm. Thì ra ma pháp đăng đẳng thương kia bị Đồng Tâm không cẩn thận tiết lực lượng ra ngoài gõ cho vỡ tan tành, hóa thành từng mảnh vụn rơi xuống đất, vỡ thành những mảnh càng nhỏ hơn.

Diệp Vô Thần dở khóc dở cười, nhưng may thay trong phòng hắc tổng cộng có hai chiếc ma pháp đăng, ánh sáng vẫn như cũ. Đồng Tâm biết mình làm sai, ngoan ngoãn bay từ giữa không trung xuống rồi đứng ở đó, vừa khấn trương vừa đáng thương nhìn Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần ôm Ngưng Tuyết người ướt đầm lên, lau sạch nước trên người nàng sau đó đặt lên giường, đắp chăn lên. Lúc này mới đi tới trước mặt Đồng Tâm, vuốt ve mái tóc nàng nói:

- Không sao, ngày mai ta sẽ bảo họ thay một cái mới là được. Được rồi, chúng ta nên đi ngủ thôi.

Bởi vậy, trên giường của Diệp Vô Thần lại thêm một Đồng Tâm chỉ lớn hơn Ngưng Tuyết chút chút. Chỉ là, phản ứng của Đồng Tâm so với lần đầu tiên khi Ngưng Tuyết ngủ trên giường thì càng không chịu nổi. Thiếu nữ bị Tỏa Ma Liên phong tỏa đăng đẳng hai mươi năm nay vui vẻ lăn qua lăn lại trên giường. Chỉ là bất kể nàng cười thế nào đều không phát ra bất cứ thanh âm nào. Nàng không phải bị mất đi năng lực ngôn ngữ, mà là mất đi thanh âm.

Có Thiên Phật Chi Nữ cùng giường bảo vệ, không có điều gì có thể so với điều này càng khiến người ngủ an lành hơn.

Nhưng Diệp Vô Thần rất nhanh sẽ biết, kết quả lại hoàn toàn ngược lại.

Ngưng Tuyết trong giấc ngủ luôn yên ổn như vậy, không chút nhúc nhích nằm gọn trong ngực Diệp Vô Thần, chỉ có chiếc mũi hơi nhấp lên theo nhịp thở. Mà Đồng Tâm lại hoàn toàn không có sự an tĩnh như Ngưng Tuyết. Diệp Vô Thần vừa mới đi vào giấc ngủ bỗng cảm thấy trong ngực mình nhiều thêm một đàng ngọc mình hương nhỏ nhắn trắng mịn, làn da trắng bóc bởi uốn éo mà vô ý thức ma sát lên người hắn. Diệp Vô Thần mở mắt, nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp gần như kề sát với mặt hắn. Hai mắt nàng khép hờ, đôi mi khẽ rung, hiển nhiên đang ngủ say, nhưng thân thể lại không vì ngủ say mà an phận.

Trên người nàng không biết từ lúc nào đã không còn một mảnh, hình như nàng cảm thấy không thoải mái nên vô ý thức tự động cởi bỏ.

Nếu nàng là Ngưng Tuyết, hắn sẽ nhẹ nhàng ôm chặt, yên tĩnh ngủ. Nhưng nàng lại là Đồng Tâm... Gương mặt đẹp tuyệt nhân gian kia, còn có kích thích như lấy mạng người do sự cọ xát từ thân thể mềm mịn đó mang tới, một dòng khí nóng với tốc độ cực nhanh dâng lên, bành trướng, dưới thân cũng trào lên phản ứng trực tiếp nhất...

Nếu là bình thường, một cơn gió thổi cỏ lay cũng đủ đánh thức Đồng Tâm. Nhưng Đồng Tâm lúc này đang trong giấc ngủ mộng lung cảm thấy có thứ gì đó nhô lên giữa đùi mình, nhưng bởi vì không cảm thấy bất kỳ nguy hiểm nào nên tiếp tục ngủ say. Chỉ là bàn tay lại vô ý thức duỗi ra, tóm chặt lấy vật vừa cứng vừa nóng kia. Cặp đùi nhỏ không ngừng chà sát lên đùi Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần hít sâu một hơi lạnh, hắn bắt đầu phát hiện ra rằng cho Đồng Tâm ngủ trên giường hắn là một sai lầm, bởi vì hắn đã đánh giá quá cao định lực của mình.

Càng chết người chính là, thiếu nữ ngủ rất không ngoan ngoãn này phăng phất như phát giác thấy vật mình cầm lại chơi thích như vậy, tay hoạt động một cái rồi một cái, cái miệng cũng hơi mấp máy vài cái, phát ra tiếng lẩm nhẩm như nói mê.

Xoạt——

Dục vọng của Diệp Vô Thần bành trướng trong nháy mắt, toàn thân bắt đầu nóng ran, bình sinh lần đầu tiên chịu kích thích như thế, hắn hoàn toàn không có sức phản kháng, tất cả định lực căn bản biến mất vô

ảnh vô tung. Bàn tay nhỏ nhắn ấm mềm kia tuy chỉ hoạt động đơn giản thông thả, nhưng kích thích mang tới cho Diệp Vô Thần chưa từng nếm trải mùi đời là trí mạng. Hô hấp của hắn trở nên nặng nề, thân như lửa đốt, hô hấp nóng bỏng phun từng đợt lên khuôn mặt Đồng Tâm.

Dần dần, động tác thông thả của Đồng Tâm chẳng những không thể tiêu tan dục vọng đang bốc lên bùng bùng trong hắn, ngược lại còn khiến hắn càng thêm nóng ran. Rốt cuộc, hắn cắn răng nắm chặt tay Đồng Tâm, mất hết cảm giác tội ác trong lòng, kéo nàng hoạt động nhanh hơn. Đồng Tâm cũng bị đánh thức vào lúc này, cảm giác được xúc cảm trong tay và động tác trên tay, đôi mắt tròn tròn vô tội ngầy ngốc nhìn hắn.

- Cứ thế, tiếp tục. –Diệp Vô Thần thở phì phò thấp giọng nói, buông lỏng bàn tay mềm của nàng ra.

Đồng Tâm nháy nháy mắt, si mê nhìn hắn nhắm mắt hưởng thụ, sau đó rất nghe lời hoạt động tay mình, hơn nữa động tác càng lúc càng nhanh. Đồng thời vươn đầu lưỡi, liếm liếm nhẹ lên mặt, cổ, ngực hắn, lưu lại từng mảng vết nước nhỏ.

Trong đêm đen yên tĩnh, kéo theo tiếng thở dốc càng lúc càng nặng của Diệp Vô Thần. Không biết đã qua bao lâu, hắn thở dài một hơi, một cổ khí nóng từ dưới thân hắn tuôn trào ra, phun lên hai đùi và tay của Đồng Tâm.

Ồi chao... Thân xử nam, không ngờ bị tay của Đồng Tâm cướp đi. Diệp Vô Thần thầm than thở, lặng người, im lặng nhắm nhắm cảm giác lúc trước.

Sớm hôm sau, Diệp Vô Thần bắt đầu dĩ dục thật sớm, đi tới hoàng cung Thiên Long. Sau khi bái kiến Long Dân, dưới sự dẫn dắt của một cung nữ định trực tiếp đi tới Phi Hoàng Cung của Phi Hoàng công chúa. Nhưng ngay khi chân trước của hắn vừa bước ra khỏi Thiên Long đại điện, thì một thị vệ vội vã tiến vào mang tới một tin tức khiến tâm lý hắn chấn động mạnh.

- Hoàng thượng, rạng sáng hôm qua, hoàng đế Phong Vô Kỵ của Đại Phong Quốc bạo bệnh băng hà, trên dưới Đại Phong Quốc đại tang ba ngày. Sau ít ngày nữa, hoàng thái tử Phong Liệt sắp lên ngôi.

Tin tức này khiến bá quan trên triều không ai là không động dung, đại đa số là vẻ mặt vui mừng, thiếu số lộ ra vẻ mặt trầm tư.

- Việc này là thật? –Long Dân kích động đứng bật dậy, vội vàng hỏi.

- Hoàn toàn chính xác. Sau khi tiểu nhân xác nhận mới dám bẩm báo hoàng thượng.

Một vị lão thần ăn vận quan văn bước ra khỏi hàng hưng phấn nói:

- Hoàng thượng, thật mừng quá! Phong Vô Kỵ lòng muông dạ thú, nhiều lần muốn thôn tính ba nước, nhất thống thiên hạ, hiện giờ rốt cuộc nhận báo ứng, chưa tới sáu mươi đã về trời. Thiết nghĩ hoàng đế tiền nhiệm ắt phải ổn định lòng dân trước. Trong thời gian ngắn hắn không còn tâm tư mưu đồ thiên hạ nữa, Thiên Long Quốc ta có thể bình an rồi.

Chúng thần tới tấp gập đầu phụng họa, lại thấy Gia Cát Vô Ý bước ra khỏi hàng nói:

- Chà, lời này của Vu đại nhân sai rồi. Năm ấy Gia Cát ta theo Diệp lão tướng quân giao phong nhiều lần với Đại Phong Quốc, chưa gặp hoàng đế Phong Vô Kỵ của Đại Phong Quốc, lại nhiều lần gặp hoàng tử Phong Liệt, người này thân là hoàng tử, lại nhiều lần tự thân ra trận, dũng mãnh vô song. Năm ấy cũng là y dẫn quân Đại Phong Quốc hung hãn phá Thiên Long Quốc ta, nếu không phải Kiếm Thần tiên bối ra tay, có lẽ đã tạo thành họa diệt quốc. Có thể thấy dã tâm của hắn vượt xa cha. Hiện giờ Đại Phong Quốc đã gần hai mươi năm chưa có hành động lớn, với dã tâm đã hiển lộ không thể nghi ngờ vào hai mươi năm trước, sau khi lên ngôi nói không chừng chính là lúc y bộc phát. Thiên Long Quốc ta chẳng những khó bình an, ngược lại có thể bị nguy đấy!

Diệp Nộ cũng đứng ra nói:

- Gia Cát tướng quân chẳng hay đề cao chí khí người khác, lời chẳng chút nào sai, Phong Vô Kỵ băng hà đối với Thiên Long Quốc ta mà nói chẳng phải việc tốt.

Diệp Vô Thần vào giờ phút này cũng đã đi xa, không nghe thấy những gì họ nói đằng sau.

Hắn một đằng vừa quan sát phân bố kiến trúc của hoàng cung, một đằng tính toán Phi Hoàng công chúa này sẽ gỡ thủ đoạn gì để đối phó hắn. Nụ cười nàng lộ ra trước khi rời đi vào ngày đó nhìn thế nào cũng giống một con tiểu hồ ly — đương nhiên, cũng chỉ là tiểu hồ ly mà thôi.

119. Chương 119: Hoàng Nhi Đáng Thương.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 119: Hoàng Nhi đáng thương.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần chưa bao giờ nghĩ mình có một ngày sẽ đảm đương thân phận một kẻ ‘kèm cặp’. Không phải là ‘kèm cặp’, còn phải kiêm chức bảo vệ, dạy bảo... Ai bảo trên danh nghĩa nàng là vị hôn thê của hắn chứ... Tuy hắn không muốn thừa nhận chút nào. Mà Phi Hoàng công chúa kia có lẽ ngay cả hàm nghĩa thật sự của ‘lấy chồng’ cũng không biết.

Khi Diệp Vô Thần bắt đầu dời bước đi về phía Phi Hoàng Cung, một cung nữ bước chân vội vã đã tới trước một bước, thấp giọng hô trước Phi Hoàng cung:

- Công chúa, hắn đã tới rồi.

Bên trong lập tức truyền tới thanh âm hưng phấn của Long Hoàng Nhi:

- Các người mau đi ra, ai cũng không cho phép tới gần, bất kể nghe thấy thanh âm gì đều không cho phép lui tới!

Cung nữ kia vội vàng ứng tiếng, trong lòng thầm mặc niệm cho phò mã tương lai kia vài tiếng. Mỗi khi Phi Hoàng công chúa hạ mệnh lệnh này, tức sẽ có người sắp phải gặp xui xẻo. Mấy vị tiên sinh người này càng khiến người ta thương hại hơn ngày trước hoàng thượng mời đến cho nàng chính là tiền lệ. Hoàng thượng cũng chỉ có thể cười khổ với việc này, không nhẫn tâm trách cứ.

Dọc đường cung nữ đều cúi thấp đầu, không dám liếc Diệp Vô Thần thêm một cái nào, bước chân rõ ràng hơi vội vã, cuối cùng dẫn Diệp Vô Thần tới trước Phi Hoàng cung. Nàng khom người, nhỏ giọng nói:

- Công tử, công chúa đang ở trong chờ ngài. Nô tỳ cáo lui.

Nói xong không chờ Diệp Vô Thần đáp lại, nàng đã vội vã rời đi, như thể chạy vắt giò lên cổ.

Diệp Vô Thần khá buồn cười lắc đầu, đi tới trước cửa gõ một cái, nói:

- Công chúa điện hạ, Vô Thần cầu kiến.

- Vào đi, mau vào đi! —Câu đáp lại của Phi Hoàng công chúa lập tức vang lên, giọng điệu nghe như không phải khẩn cấp cho lắm.

Tay Diệp Vô Thần vừa đặt lên cửa đã phát giác phía trên dính đầy Thủy nguyên tố. Hắn nhếch mép, phán đoán tốt phương vị, đẩy mạnh cửa ra, lại đóng mạnh, rồi lại đẩy mạnh... Động tác liên hoàn liền mạch, lúc này mới rẽ ra đi vào.

Bồn nước vốn được chống ở bên trên, đầu tiên là rơi xuống, sau đó bị cửa xô mạnh, vẽ thành một đường cong xinh đẹp bay ra ngoài, rất không trùng hợp bay về phía tiểu công chúa đang vô cùng hưng phấn. Càng không may là, khi bồn nước đó vừa vọt bay vút tới đỉnh đầu công chúa thì nghiêng xuống... Nhất thời, nước

lạnh đầy thùng đổ rào rào lên người tiểu công chúa, xối con Phi Hoàng (phượng bay) ướt từ đầu tới chân này thành một con phượng bị rơi xuống nước.

Diệp Vô Thần về mặt kinh ngạc, như đi trên đất bằng giẫm qua Thủy Tinh Châu rải đầy trước cửa, chạy tới trước mặt Phi Hoàng công chúa đã bị dội ngậy nước, quan tâm hỏi:

- Công chúa, sao ngài lại làm mình ướt đầm thế này, ngộ nhờ cảm lạnh thì sao?

Phi Hoàng công chúa bị nước lạnh kích thích run cầm cập không ngừng, sau khi nghe vậy đôi mắt đáng thương của nàng nháy nháy vài cái, sau đó ‘Oa’ khóc lớn một tiếng. Mà đúng vào lúc này, một cỗ kinh phong từ bên phải Diệp Vô Thần bắn tới.

Đây là một con Hoa Ban Xà dài không tới một thước, là sủng vật độc đáo của Phi Hoàng công chúa, tên Tiểu Hoa. Con Hoa Ban Xà này đã bị thuần phục vào tay Tuần Thú Sư giỏi nhất trong cung, chưa bao giờ biết cắn người. Nhưng từ sau khi rơi vào trong tay Phi Hoàng công chúa, công tác hù dọa người quả đã làm không ít. Nó lúc này như một mũi tên trường nhanh bắn về phía Diệp Vô Thần, miệng rắn há to, lộ ra hai chiếc răng nọc dài nhọn. Cú lao vun vút này, lúc trước đã dọa không biết bao nhiêu người vãi đái ra quần, la toáng lên tháo chạy. Mấy người nhát gan còn suýt nữa bị dọa ngất xỉu.

Nhưng gặp phải Diệp Vô Thần, nó được định trước sẽ xui xẻo cùng với Long Hoàng Nhi.

Diệp Vô Thần không hề hoang mang đuổi hai ngón tay kẹp lấy, kẹp chính xác lên chỗ hiểm nơi cổ của con Hoa Ban Xà đã được định trước sẽ gặp xui xẻo này, toàn thân Hoa Ban Xà cứng đờ, mềm nhũn như bông chốc biến thành một con rắn chết vậy. Hắn đẩy về tươi cười nói với tiểu công chúa đang khóc lóc om sòm:

- Thì ra công chúa điện hạ cũng thích nghịch rắn nha, không biết con rắn hoa nhỏ này tên là gì thế?

Hắn một đằng vừa nói, vừa rất không cẩn thận cầm con rắn hoa kia tiếp cận nàng. Con Hoa Ban Xà vốn dĩ trở nên mềm nhũn kia không biết vì sao bỗng nhiên ra sức vùng vẫy, miệng xà càng há to khoa trương, theo sự di động từ tay Diệp Vô Thần mà sáp gần khuôn mặt Long Hoàng Nhi.

Khuôn mặt Long Hoàng Nhi bỗng tái xanh, sợ tới mức ngay cả tiếng khóc đều ngưng lại. Con Hoa Ban Xà này tuy là sủng vật nàng dùng để hù dọa người nhưng bình thường khi dọa người thì bảo cung nữ mang tới cho, nàng ngay cả liếc cũng không dám liếc thêm một cái, bởi vì loài độc xà độc trùng này vốn chính là khắc tinh trời sinh của nữ nhân, răng nọc miệng rắn kia không ngừng sáp gần gần như dọa nàng mất hết hồn vía. Nàng rớt cuộc ‘Oa’ thét toáng một tiếng, bất chấp toàn thân ướt đầm, liều mạng chạy về phía ngoài, khi giẫm lên quả cầu thủy tinh ngoài cửa thì chân bỗng trơn tuột, mông nặng nề đập xuống đất, cơn đau khiến nàng lại khóc thét oa oa lần nữa.

Nếu là trước kia, tiếng khóc của tiểu tổ tông này sớm đã khiến toàn bộ cung nữ thị vệ kinh ngạc chạy tới, nhưng nàng rất bất hạnh đã hạ lệnh bất cứ ai cũng không cho phép tới gần, cho dù nghe được bất cứ thanh âm nào cũng không cho phép đi tới. Vì thế biến thành cầu cứu cũng không có cửa.

Diệp Vô Thần vội vàng theo kịp, dìu nàng lên, về mặt quan tâm hỏi:

- Công chúa, ngài đây là làm sao? Sao vừa thấy ta đã chạy? Nói thế nào thì phụ hoàng ngài cũng đã gả ngài cho ta rồi.

Long Hoàng Nhi còn chưa nói đã cảm thấy trên tay truyền tới cảm giác trơn bóng, nàng quay đầu nhìn, nhất thời bị dọa hét toáng một tiếng, thì ra con Hoa Ban Xà kia trong lúc không ngừng vùng vẫy đuôi đã trườn lên tay của nàng.

- Mau vứt nó ra... Ta sợ rắn, ta sợ rắn... Oa oa....

Long Hoàng Nhi lúc này ngoại trừ ủy khuất và sợ hãi, cái gì đều không thêm quan tâm. Trên khuôn mặt vương đầy từng giọt nước mắt long lanh trong suốt, hết như chịu ủy khuất gì đó rất to lớn. Mái tóc, trên người càng ướt nhẹp, không phải thê thảm bình thường.

Diệp Vô Thần nhìn thoáng qua Hoa Ban Xà trong tay, nghi hoặc hỏi:

- Hả? Nhưng con rắn này không phải ở bên mình công chúa sao, lẽ nào không phải công chúa điện hạ tự mình nuôi ư?

- Không phải... Không phải... Người mau vứt nó đi! –Long Hoàng Nhi kinh hoảng la hét, thân thể không ngừng co ro trong ngực Diệp Vô Thần để tiêu trừ cái lạnh trên người và nỗi sợ hãi trong lòng. Lớn như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên chịu ủy khuất lớn đến thế.

Diệp Vô Thần vung tay, lẳng con rắn nhỏ đáng thương xuống đất, sau đó cười nói:

- Công chúa, thực ra rắn không đáng sợ chút nào, chẳng những không đáng sợ, mà còn rất dễ chơi.

- Người... người gạt người!

- Được, vậy ta chơi cho nàng xem, xem kỹ đi. –Diệp Vô Thần lái thân thể Long Hoàng Nhi, ánh mắt động lại lên con Hoa Ban Xà chuẩn bị chạy trốn kia, cười thần bí:

- Bây giờ, trước tiên làm nó trở thành một vòng tròn rất rất tròn.

Theo thanh âm phẳng phát như mang theo ma lực khác thường của Diệp Vô Thần vừa dứt, con Hoa Ban Xà kia không ngờ thật sự cứ thế từ từ cong cong thân thể, biên độ càng lúc càng lớn, sau đó đầu rắn buộc lấy đuôi rắn, đồng thời không ngừng điều chỉnh thành một vòng tròn đúng tiêu chuẩn, hiện ra trước mắt tiểu công chúa.

- Nhìn thấy chưa?

Long Hoàng Nhi há hốc mồm, đôi mắt tròn trũng, kinh ngạc ngay cả tiếng khóc và cái lạnh trên người đều quên mất.

- Bây giờ, lại biến thành hai vòng tròn.

Trong mắt Diệp Vô Thần lóe lên u quang trong nháy mắt. Lực lượng linh hồn của hắn có thể đánh xuống ám hiệu linh hồn đơn giản nhất cho một người bình thường, nhưng tuyệt đối không thể khống chế thân thể, nhưng không chế một con rắn nhỏ như vậy cũng xem như là quá khó khăn.

Thân thể Hoa Ban Xà lập tức như bị thao túng chuyển dời cực mau, rất nhanh liền biến thành một số “8” đúng tiêu chuẩn.

- Vậy thì... Biến tiếp thành con thuyền. –Diệp Vô Thần cười hắc hắc, hài lòng nhìn nét mặt ngây ngốc rõ ràng của Long Hoàng Nhi.

Thân thể Hoa Ban Xà liền xòe ra, đuôi san thành thân thuyền, thân thể ở giữa thì san phẳng lõm xuống, chấp lại thành hình dạng một con thuyền.

- Bây giờ, độ khó cao hơn chút... Làm một cái khung vuông đi.

- ... Ừm, tiếp theo độ khó càng cao hơn, làm thành một ngôi sao năm cánh nhỏ.

.....

- Cuối cùng, hình trái tim.

Khi Hoa Ban Xà rốt cuộc dùng thân thể làm thành một hình trái tim xem như kết thúc, nó đã bị giày vò sống không bằng chết. Mà đôi mắt Long Hoàng Nhi càng lúc càng sáng, hệt như dính hai ngôi sao nhỏ có thể phát sáng vậy. Kiểu thiếu nữ đầu óc còn chưa hoàn toàn phát dục này thích nhất chính là những thứ mới lạ. Mà cuộc biểu diễn của con Hoa Ban Xà đối với nàng mà nói thật sự là mới lạ đến mức không thể mới lạ hơn nữa, ánh mắt nhìn về phía con rắn nhỏ lúc này cũng không còn vẻ sợ hãi nồng đậm như lúc trước nữa.

- Thế nào, chơi vui không?

- Chơi vui... Nhưng, người... Người làm thế nào được, nó vì sao có thể hiểu lời người.

Xoay người lại, nàng lại cảm thấy toàn thân rét run một trận, run lên cảm cấp kịch liệt, nước mắt ủy khuất suýt nữa lại rơi ra. Chỉ có thể vô ý thức co người vào lồng ngực Diệp Vô Thần, bởi vì ngực hắn tràn đầy ấm áp nàng cần nhất — đương nhiên không phải kiểu ấm áp thông thường, mà là Diệp Vô Thần dùng chút ít Hỏa nguyên tố khiến không khí xung quanh người mình trở nên ấm áp dị thường, như ngày hè chợt tới.

- Cái này... Liệu người có thể nói cho ta không.

Long Hoàng Nhi dẫu môi, hai mắt đầm lệ, hồn nhiên quên mất con Hoa Ban Xà này nàng vốn dĩ dùng để hù dọa Diệp Vô Thần. Nàng ôm hai tay ở trước ngực, rất tội nghiệp xua tan cái lạnh trên người.

Hai tay Diệp Vô Thần phẩy qua mái tóc nàng, dùng Thủy nguyên tố dọn sạch vết nước ở trên, sau đó dùng một dòng khí nóng mang sự lạnh lẽo còn sót lại đi. Hai tay từ từ hướng xuống, trút bỏ từng li từng tí vết nước và cái lạnh trên người nàng, một bên quở trách:

- Công chúa, vật dễ chơi nhiều như vậy, vì sao cứ khẳng khẳng muốn nghịch nước, cảm lạnh thì làm sao.

Long Hoàng Nhi ngơ ngác nhìn đôi bàn tay như có ma lực vuốt ve từng chút từng chút lên thân thể tôn quý của mình, hoàn toàn quên mất kháng cự. Nàng rất muốn nói mình vốn dĩ không nghịch nước, nhưng nghĩ đến nước này có như thế nào, nàng chỉ có thể nhắm mũi, nuốt hết ủy khuất vào trong bụng. Còn quật cường nói:

- Bản... Bản công chúa cứ thích nghịch nước đấy... Bởi vì trong cung thứ chơi vui gì đều không có...

- Sao có thể, thứ dễ chơi thực ra có rất nhiều, chỉ là nàng không phát hiện ra mà thôi. Nàng xem...

Tay trái Diệp Vô Thần duỗi đến trước mặt Long Hoàng Nhi rồi mở ra, lòng bàn tay trống trơn. Hắn từ từ khép hai tay lại, rồi mở ra rất nhanh, lòng bàn tay đã thêm một bông hoa nhỏ kiêu diễm ướt át, còn dính chút ít sương mai.

Long Hoàng Nhi còn chưa kịp kinh hô, Diệp Vô Thần đã khép tay lần nữa, khi xòe ra lại trống trơn, khi khép xong lại xòe thì bông hoa hồng phấn kia lại xuất hiện lần nữa. Trong mắt Long Hoàng Nhi lấp lóe quang mang như sao sáng, không nhận nổi vươn tay tới đỡ vào tay nàng:

- Đây không phải là Phi Hoàng Hoa trong tiểu viện của ta ư?

Phi Hoàng Hoa? Thiết nghĩ tiểu công chúa này tự đặt cái tên này đây. Diệp Vô Thần nghĩ. Đây là khi hắn đi qua tiền viện, thuận tay hái, sau đó để trong Kiếm Thần chỉ hoàn, sau đó tùy tiện lợi dụng Kiếm Thần chỉ hoàn làm ra ‘ma thuật’ không có bất kỳ hàm lượng kỹ thuật gì, lại có thể dễ dàng hấp dẫn đôi mắt tiểu công chúa này.

120. Chương 120: Người Ôm Ta Đi!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 120: Người ôm ta đi!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Nàng hãy xem.

Diệp Vô Thần tóm một quả cầu thủy tinh dưới đất lên, khi hiện ra trước mắt Long Hoàng Nhi đã vỡ thành hai nửa không đều. Hắn khép tay, một lát sau xòe ra, xuất hiện trong lòng bàn tay không ngờ là một quả cầu thủy tinh hoàn toàn không nứt mẻ.

Long Hoàng Nhi lại kinh hô một tiếng, hưng phấn gần như nhận không được muốn vỗ tay, nàng nháy đôi mắt sáng lấp lánh vội vàng nói:

- Còn có thứ gì chơi vui hơn không, ta muốn xem, ta muốn xem!

Ngày đó chính là hắn rạch lên cổ nàng một cái. Rất đau, hơn nữa cảm giác có giọt máu chảy ra ngoài. Nhưng sau đó vết thương kia hoàn toàn biến mất, không tìm ra bất kỳ vết tích từng xuất hiện qua nào cả.

Lòng hiếu kỳ của thiếu nữ chẳng phải mãnh liệt như bình thường, nàng vì biết bí mật này, dẫu môi gọi hân một tiếng ‘Ca ca’, lại không nhận được đáp án. Vì thế, nàng bèn ghi hận trong lòng, muốn hung hăng ức hiếp lại. Chỉ là, nàng lại một lần nữa trong tay hắn, lúc này ngay cả tâm cũng bị hắn câu, hồn nhiên quên mất hắn là ‘cừu nhân’ nàng định giáo huấn.

Nỗi bi ai của công chúa là nàng vĩnh viễn đều sinh hoạt trong một chiếc vòng quý giá đẹp đẽ, mỗi ngày quanh quẩn trong tình cảnh như nhau, lặp lại cuộc sống như nhau. Hệt như một con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng son. Điều khát vọng, vĩnh viễn là mới lạ.

- Được mà. Phụ hoàng nàng bảo ta mỗi ngày phải kèm cặp nàng tới học viện, như vậy ta có thể cho nàng xem rất nhiều vật dễ chơi. A... Vậy bây giờ chúng ta liền đi luôn đi, bằng không sẽ đến muộn đấy.

- Học viện? –Long Hoàng Nhi lắc đầu, vẻ mặt khát vọng nói:

- Ta không cần tới đó, người chơi với ta được không?

- Mệnh lệnh của phụ hoàng nàng là bảo ta hộ tống nàng tới học viện, nếu nàng không tới học viện, ta thật không thể bởi nàng. Vậy ta về trước. –Diệp Vô Thần nhún vai, ngán ngẩm đứng dậy làm ra vẻ muốn rời đi.

- A... Không cho người đi! Ê này! Oa... Ta tới học viện còn không được sao. –Chỉ lo Diệp Vô Thần có thể biết rất nhiều thứ dễ chơi này rồi đi, Long Hoàng Nhi đành ngoan ngoãn nghe theo.

- Như thế mới ngoan chứ, bây giờ chúng ta đi luôn. –Diệp Vô Thần xoay người cười nói.

- Ta... ta trước tiên đi thay y phục. –Long Hoàng Nhi hơi nhăn nhó nói, sắc mặt ửng đỏ chạy về phía khuê phòng của mình. Tuy vết nước trên người đều đã bị Diệp Vô Thần chưng khô, nhưng trong nội y, còn có giấy của nàng vẫn ướt sũng.

Khi Diệp Vô Thần chuẩn bị lên tiếng nhắc nhở nàng đã muộn rồi, Long Hoàng Nhi đang chạy hung hăng vấp lên một sợi tơ dài nhỏ đến mức gần như không thể phát giác, chân lão đảo một cái, theo đó đỉnh đầu vang lên một tiếng nhỏ, một bao bột mịn trắng tinh rải xuống từ đỉnh đầu, rắc trắng toàn thân Long Hoàng Nhi.

Long Hoàng Nhi ngờ ngác mây giấy, cuối cùng lại ‘Oa’ khóc to một tiếng. Sáu chiếc bẫy nàng dày công chuẩn bị cho Diệp Vô Thần không ngờ lại bị chính nàng xơi mất bốn cái.

Diệp Vô Thần cười khổ không thôi đi tới, giúp nàng phủi bột mịn dính đầy người, bắt lực an ủi nói:

- Được rồi, đừng khóc nữa, khóc nữa sẽ đến muộn đấy...

Hắn không khỏi nghĩ, nếu ba năm sau mình thật sự lấy Long Hoàng Nhi này, vậy rốt cuộc là lấy một thê tử hầu hạ mình, hay là nuôi một đứa con gái mỗi ngày phải đi dỗ dành, đi chơi đùa với nàng đây.

Sau nửa ngày đi qua đi lại, Long Hoàng Nhi rốt cuộc lại thay một bộ y phục trong cung trắng tinh đi ra ngoài, hốc mắt vẫn lưu lại vết từng khóc qua. Nhìn thấy Diệp Vô Thần đã chờ nàng rất lâu, nàng bĩu môi, xòe hai tay:

- Người ôm ta đi.

Diệp Vô Thần quan sát tỉ mỉ Long Hoàng Nhi mấy lượt, lại phát hiện vẻ mặt nàng rất thành thật, cười lắc đầu nói:

- Điều này quả không được, công chúa không phải có thể tùy tiện bị người khác ôm.

Đường đường công chúa bị người ta ôm ra khỏi cung... Nếu điều này bị người ta nhìn thấy, có lẽ lập tức sẽ cả thành đều biết. Cho dù là phò mã cũng không được, bởi vì nếu thật sự làm như vậy, thì uy nghiêm của hoàng thất và sự trong sạch của công chúa sẽ ở đâu?

- Ta không cần! Hôm qua rõ ràng người ôm tiểu tỷ tỷ kia, ta cũng muốn được người ôm. –Nàng quật cường nói. Tiểu tỷ tỷ nàng nói đương nhiên là Đồng Tâm tựa lên vai Diệp Vô Thần ngủ hôm qua nàng nhìn thấy ở Diệp gia. Mà trong ký ức của nàng, nàng chưa từng được người khác ôm như vậy bao giờ. Phụ thân nàng không, mà vị mẫu thân khi sinh ra nàng liền qua đời lại càng không.

- Cái đó hoàn toàn khác, nàng ấy là người rất thân với ta, mà nàng là công chúa.

- Nhưng... người... người chính là phụ quân tương lai của ta. Phụ hoàng ta đã nói, bản công chúa cũng đáp ứng rồi. Người nhất định phải ôm ta!

- Không được.

- Người không đáp ứng... Ta liền nói cho phụ hoàng biết.

- Ủm, vậy nàng đi nói cho phụ hoàng nàng biết đi.

- Người... người luôn ức hiếp ta! Nếu người không ôm ta, ta sẽ khóc cho người xem.

Nước mắt Long Hoàng Nhi cứ cần là có, cứ xua là hết, Diệp Vô Thần đã từng lĩnh giáo. Nếu nàng thật sự muốn khóc, không cần cố ý tích sức nước mắt sẽ rào rào rơi xuống, như đòi tiền vậy. Diệp Vô Thần rút cuộc cũng nhận thua, đi tới trước người nàng nói:

- Được, nhưng chỉ có thể một lát, hơn nữa không thể bị người khác nhìn thấy.

- Ủm... Mau ôm ta, mau ôm ta đi mà!

Long Hoàng Nhi cuống quýt đáp ứng, chỉ lo hấn đổi ý. Kiễng mũi chân, hai cánh tay trắng nõn không ngừng kéo y phục của hắn, trong đôi mắt sáng long lanh tràn đầy khát khao.

Diệp Vô Thần cúi người xuống, nâng chiếc mông nhỏ nhắn ôm nàng lên, kéo vào ngực. Thân thể Long Hoàng Nhi hết sức mềm mại nhẹ nhàng, ôm vào trong ngực hệt như ruột bông êm ái.

- Thế này vừa lòng rồi chứ. –Diệp Vô Thần khẽ ấn lưng nàng nói.

Long Hoàng Nhi tựa đầu lên vai hắn, hưởng thụ cảm giác được một cổ ấm áp bao quanh. Nàng không đáp lại Diệp Vô Thần, cứ lẳng lặng nằm im như vậy ở đó, khép hờ mắt, tìm lấy cảm giác trong mộng.

- Người thật sự rất tốt... Sau này người cứ ôm ta, chơi với ta có được không? –Hai tay nàng vô ý thức níu chặt cổ hắn, nhẹ giọng thì thào.

Diệp Vô Thần vô phương trả lời, chỉ có thể coi như không nghe thấy.

- Chưa từng có ai chơi với ta bao giờ... Họ hoặc sợ ta, hoặc không quan tâm tới ta. Nơi này rất lớn, nhưng thường xuyên chỉ có một mình ta, các hoàng huynh đều rất bận, các tỷ tỷ cũng không muốn quan tâm tới ta, phụ hoàng cũng rất rất lâu mới tới thăm ta một lần. Những người khác, cũng đều không có ai thật sự sẵn lòng bồi ta. Sau này... người chơi với ta được không?

Diệp Vô Thần:

-

- Người dẫn ta ra bên ngoài chơi được không? Ngoại trừ tới học viện, nửa năm phụ hoàng mới cho phép ta ra ngoài một lần. Mà ta lớn thế này rồi, còn chưa từng rời xa Thiên Long Thành bao giờ. Ta vẫn luôn đều rất muốn ra bên ngoài chơi... Người có thể dẫn ta đi hay không...

Diệp Vô Thần:

-

Trong cơn trầm mặc, Diệp Vô Thần đứng ở đó không hề động đậy. Rất lâu sau, Long Hoàng Nhi cũng không phát ra thanh âm nữa. Diệp Vô Thần vừa cúi đầu, lại phát hiện nàng đang nhắm chặt hai mắt, đôi mi rung rung theo nhịp thở, cứ như thế ngủ ở trong ngực hắn.

- Lại là một cô bé tội nghiệp thiếu tình thương. –Diệp Vô Thần lặng lẽ than.

Mười ba tuổi, một mình ở trong một cung điện lớn như vậy. Khi đêm sâu tĩnh lặng, nàng thật không sợ hãi ư? Những đêm sấm chớp oành oành, là ai cho thiếu nữ này chỗ dựa? Có lẽ, lúc này mới là lần nàng ngủ thong dong nhất, có cảm giác an toàn nhất.

Một người không có mẫu thân vĩnh viễn sẽ thiếu đi một phần tình thương ấm áp nhất, vô tư nhất trên đời. Mà ở trong cung, không có mẫu thân, càng không có huynh đệ tỷ muội cùng mẹ như nàng, đấu giành được sủng ái của Long Dận, cũng chỉ có thể trở lại một mình, không nhận được sự quan tâm thật sự.

Chút ít oán trách còn sót lại trong nội tâm Diệp Vô Thần hoàn toàn biến mất. Thậm chí có chút day dứt và không nỡ với những thủ đoạn hắc chòng ghẹo nàng. Nàng thích đùa bốn người để xua đi sự nhàm chán và tịch mịch, há chẳng phải là một phương thức tự bảo vệ mình.

Diệp Vô Thần chậm chậm bước đi, đẩy cửa, đi vào căn phòng thuộc về nàng. Sau đó nhẹ nhàng đặt nàng chiếc giường thơm kia.

Sau một hồi lẳng lặng ngắm nhìn nàng, hắc xoay người định rời đi.

- Người... không cho đi.

Nghे thấy âm thanh, Diệp Vô Thần xoay người lại, nhìn về phía nàng công chúa không biết đã mở mắt từ lúc nào này.

- Người từng nói, sẽ kèm ta tới học viện. Chỉ cần người có thể bồi ta, ta bằng lòng ngày ngày tới học viện.

-Long Hoàng Nhi nói. Khi cảm giác ấm áp thoải mái ấy biến mất theo cảm giác an toàn, nàng lập tức tỉnh lại.

- Được. -Diệp Vô Thần bật cười ôm nàng lên, ôm một mạch đến cửa mới đặt xuống, sau đó dắt tay nàng đi ra khỏi cung.

Thân là học viện cao quý nhất Thiên Long Quốc, học viện hoàng gia Thiên Long bao quát hầu như tất cả mọi phân hệ mọi người có thể nghĩ đến. Từ quyền, kiếm, đao, cung, thú, thương, thủ hộ, ma pháp cơ bản nhất... đến cầm kỳ thư họa đàn sáo diễn tấu, rồi đến lễ nghi, binh pháp, tài chính, rèn đúc, hỏa khí... Đủ mọi thể loại, gì cần có đều có hết. Hơn nữa mỗi một hệ, cho dù là hệ ít được lưu ý nhất, thì lão sư đều là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong hệ đó. Học viện hoàng gia Thiên Long cũng chưa từng phụ lòng sự coi trọng và toàn lực ủng hộ của hoàng thất Thiên Long, mỗi năm đều sẽ cống nạp rất nhiều nhân tài trác tuyệt cho Thiên Long Quốc. Có thể tốt nghiệp từ học viện hoàng gia Thiên Long thậm chí sẽ là một niềm vinh dự.

Đương nhiên, Long Hoàng Nhi chín tuổi lần đầu tiên bị đưa tới đây, đến hiện giờ ngay cả lớp lễ nghi đều chưa tốt nghiệp thì không được hưởng thụ niềm vinh dự này. Vào kỳ thi tốt nghiệp của học viện hoàng gia Thiên Long không thể thiên vị bất kỳ ai, dẫu là hoàng tử hoàng tôn đều không thể, đây là nghiêm lệnh của hoàng đế Thiên Long.

Đây là lần thứ hai Diệp Vô Thần bước chân vào đây. Mà nơi này, có thể là bậc thang quan trọng đầu tiên hắc bước ra. Đá kê chân chính là Lâm Khiếu Lâm gia.

Học viện hoàng gia Thiên Long canh giữ nghiêm ngặt, tuyệt không cho phép người ngoài bước vào. Mà hôm qua Long Dận rõ ràng đã dận dò qua nơi này, cho nên Diệp Vô Thần và Long Hoàng Nhi tiến vào không hề gặp trở ngại. Ngày trước mỗi lần Long Hoàng Nhi tới đây đều là vẻ mặt rất không tình nguyện, hôm nay lại hết sức hưng phấn, trên đường đi lú ra lú rú, hắc không thể nói ra hết những ‘chuyện vui’ gặp phải mấy năm nay. Ngay cả kiêu đều không muốn ngồi, cứ thế đi bộ tới đây với Diệp Vô Thần.

Nơi đây hầu như mỗi một hệ đều chia thành lớp sơ cấp, lớp trung cấp, lớp cao cấp. Số người quá nhiều lại chia thành lớp sơ cấp 1, 2... n.vv.. Long Hoàng Nhi gần đây học chính là họa kỹ, đây đương nhiên là chính nàng chọn lựa, nhưng sau khi cảm giác mới mẻ ban đầu qua đi, nàng gần như không làm sao tới nữa, cho dù tới cũng là bị Long Dận vào lúc nhàn rỗi vừa dỗ vừa ép tới. Mà Long Hoàng Nhi dẫn Diệp Vô Thần tới, đương nhiên là lớp họa kỹ sơ cấp.

Vừa vào phòng vẽ, hơn chục luồng ánh mắt sắc sảo chiếu tới, hầu như toàn bộ tập trung lên người Diệp Vô Thần. Có tò mò, có cuồng nhiệt, có khiêu khích, duy chỉ không có kinh ngạc. Thiết nghĩ người ở đây đều đã biết hắc sẽ hộ tống Phi Hoàng công chúa tới, đồng thời đảm đương vai ‘kèm cặp’. Những người này có nam có nữ, đại đa số trên tuổi vị thành niên. Có thể ở lớp sơ cấp, bình thường tuổi tác đều không lớn hơn đó.

121. Chương 121: Lão Sư Mới Của Lớp Họa Kỹ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 121: Lão sư mới của lớp họa kỹ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Các lão sư của học viện hoàng gia Thiên Long đều có một đặc điểm chung: nghiêm khắc, đều đối xử bình đẳng với tất cả các học sinh, đều không cần hành lễ với bất kỳ học sinh xuất thân nhà quyền quý nào cả. Mà khi lão nhân mặt đầy râu bạc ở trên bục nhìn thấy Diệp Vô Thần tiến vào, sự cuồng nhiệt trong ánh mắt còn vượt qua cả đám học sinh vẻ mặt sùng bái kia. Ngày đó ông chính là người đã tận mắt chứng kiến họa kỹ của Diệp Vô Thần ở trên sân, ông cũng từ ngày đó mới biết cái gì gọi là tranh, cái gì mới là đỉnh cao của họa kỹ.

Học thức không phân biệt tuổi tác, lão nhân yêu vẽ như mạng này có thể nói đã coi Diệp Vô Thần như Thiên nhân, tuy trường hợp này rõ ràng không thích hợp, nhưng ông vẫn kích động đầy mặt hiển lộ không sót tí gì, trông bộ dáng thì suýt nữa mất khống chế xông tới quỳ xuống đất bái sư.

- Diệp công tử, rốt cuộc cũng trông thấy cậu tới. Lão phu bái phục họa kỹ cậu đã lâu, chỉ hận một mực không có duyên bái kiến. Hôm qua lão phu nghe nói cậu sẽ tự thân tới, thật là kích động cả đêm không ngủ. Diệp công tử đã tới, lão phu thực sự không dám tiếp tục bêu xấu nữa, chẳng biết có may mắn được mời Diệp công tử dạy một tiết cho chúng ta, thỏa mãn tâm nguyện của lão phu hay không? Lão phu thật sự cảm kích không thôi.

Lão nhân này vừa khấn thiết, vừa sót ruột nói ra khát vọng của mình. Trực tiếp quên mất Long Hoàng Nhi bên mình hần. Theo ông thấy, nghe Thần nhân trong họa như vậy dạy một tiết, đủ khiến mình được lợi cả đời. Ở trước mặt Diệp Vô Thần, ông nào dám tự xưng lão sư, trực tiếp tự xưng ‘lão phu’.

Đám học sinh dưới bục ồ ạt lộ vẻ kinh ngạc, ai cũng không ngờ tới vị lão sư ngày thường nghiêm khắc này hôm nay lại bày ra tư thế như vậy với một người không lớn hơn họ bao nhiêu tuổi. Tuy lời đồn gần đây đã truyền hết sự thần kỳ về Diệp Vô Thần, nhưng những chú nghe con xuất thân hiển hách này toàn bộ một thân ngạo khí, coi mình còn lớn hơn trời, không có quá nhiều người sẽ vì lời đồn thổi mà tâm phục khẩu phục với một người. Mà tư thế lúc này của lão nhân lại khiến họ không thể không thu hồi sự kiêu ngạo cố ý giả trang ra.

Lại là vẽ tranh, dường như từ khi tới thế giới này, luôn sẽ gặp phải một ít việc liên quan tới vẽ tranh. Diệp Vô Thần một đẳng vừa nghĩ, một đẳng cảm thán mình lúc còn nhỏ vì hứng thú mà nghịch họa kỹ ba tháng đứt quãng, tại thế giới này không ngờ có trợ giúp lớn như vậy.

- Không biết tiên sinh xưng hô thế nào? –Diệp Vô Thần lễ phép hỏi.

- Lão phu họ Hoa, tên Bộ Hao. –Lão nhân vội vã trả lời.

Hoa Bộ Hao... Họa Bất Hảo. Diệp Vô Thần suýt nữa không bật cười ngay đương trường, vẽ không giỏi còn học họa kỹ, chẳng trách người chỉ có thể làm một lão sư lớp sơ cấp.

Hần chỉnh sắc mặt, võ lưng Long Hoàng Nhi nói:

- Công chúa, ngài trước tiên tới chỗ ngồi của ngài, hôm nay ta tự mình dạy ngài vẽ tranh được không?

Chuyện chơi vui như vậy Long Hoàng Nhi sao có thể không đáp ứng, đôi mắt nàng sáng ngời, hưng phấn gật đầu, sau đó vội vàng vàng chạy tới ngồi xuống trước bàn vẽ của mình. Tuy rằng thường xuyên không nhớ được vị trí của mình là chỗ nào, nhưng mỗi lần đều có thể liếc mắt tìm ra... Bởi vì vị trí đó luôn trống.

Lời này của Diệp Vô Thần đương nhiên là đáp ứng lời mời của Hoa Bộ Hao, khiến y nhất thời kích động vạn phần, vội vã đi xuống từ trên bục, cung kính để Diệp Vô Thần đi lên. Minh thì đứng góc tường, tập trung tinh thần nhìn hẩn, chỉ sợ bỏ sót mỗi một động tác của hẩn, và mỗi một câu hẩn nói.

Diệp Vô Thần đứng ở trên bục, quét mắt xuống. Đây là một phòng vẽ trang trí khá xa hoa, có hơn ba mươi học sinh nam nữ hoặc lớn hoặc nhỏ đang ngồi, trước mặt mỗi người đều chống một chiếc bàn vẽ rộng. Ai nấy khí chất siêu tuyệt, tuyệt đối không phải xuất thân nhà bình thường. Long Hoàng Nhi thân là công chúa, đương nhiên là ngồi ở vị trí chính giữa, lúc này đang mở đôi mắt đen lấy hết sức hưng phấn nhìn hẩn. Nàng lần đầu tiên cảm thấy thì ra đi học cũng thú vị như vậy.

Sau phút trầm mặc ngẩn ngui, hẩn bỗng bật cười:

- Có phải mọi người đều có rất nhiều lời muốn hỏi hay không. Không sao, cứ việc hỏi ra là được, không ai sẽ trách cứ các người.

Lời vừa ra, những thiếu nam thiếu nữ sớm đã sắp không kiềm chế nổi kia gần như bạo động, ai nấy đều hô lớn liên tiếp thành một mảnh hỗn loạn.

- Nghe nói một con sâu người vẽ bị chim tha mất, có phải thật hay không?

- Người có thể vẽ cho chúng ta một bức liên hoa có thể tự nở không? Ta rất muốn tận mắt nhìn thấy một lần.

- Nghe nói người đánh bại cả Lâm Khiếu lợi hại nhất, đây là thật không? Người vì sao lại lợi hại như vậy?

- Người từ mấy tuổi bắt đầu học vẽ, là theo ai học?

.....

.....

- Ca ca ta rất sùng bái người, ta cũng rất sùng bái người, tương lai ta gả cho người có được không?

- Hôm trước tỷ tỷ ta bảo phụ thân ta đi cầu thân, vì sao người không đồng ý? Tỷ tỷ ta thật sự không bằng Hoa gia tỷ tỷ ư?

Những câu hỏi hỗn loạn ban đầu còn quay xung quanh họa kỹ, lúc sau thì cái gì đều có, khiến Diệp Vô Thần khóc cười không xong. Hẩn ho khẽ một tiếng, tay làm ra thế ép xuống, mãi đến khi thanh âm dứt cuộc ngưng xuống, hẩn mới mỉm cười nói:

- Được rồi, các người cần hỏi đều hỏi xong rồi, hiện tại đến lượt ta nói. Nếu các người muốn biết ta là một người thế nào, vậy thì tự đi tìm hiểu, tin tức biết được từ miệng người khác thường thường đều chưa chắc là thật. Mà nếu các người muốn xem liên hoa bung nở, sao không tự mình cố gắng lĩnh ngộ họa kỹ, tương lai vẽ ra một bức tranh còn đẹp hơn nó, để người khác ca tụng, khen ngợi, há chẳng phải tốt hơn ư. Người khác vẽ, chung quy là đồ của người khác, chỉ có tự tay mình vẽ ra mới đạt được sự thỏa mãn và hưởng thụ lớn nhất. Các người thấy đúng không?

Hoa Bộ Hao sau khi nghe vậy nguyên là trầm mặc, sau đó gật đầu. Những học sinh kia cũng chỗ hiểu chỗ không gật đầu theo, tuy họ đại đa số còn chưa hoàn toàn lĩnh hội hàm nghĩa trong đó, nhưng cuối cùng cũng an tĩnh xuống.

- Vậy thì, bây giờ mọi người hãy nhớ kỹ tên ta. Hôm nay ta tạm thay lão sư của các người, ngày khác, các người nhất định sẽ coi đây là vinh dự là kiêu hãnh!

Diệp Vô Thần cầm bút vẽ lên, dùng chữ phồn thể của thế giới này viết nhanh trên giấy vẽ trước mắt tên của mình, sau đó xoay giá vẽ, để ba chữ 'Diệp Vô Thần' lớn như rồng bay phượng múa hiện ra trước mắt họ. Họ nhìn chăm chú vào cái tên này, bên tai vẫn quanh quẩn thanh âm tràn đầy ngạo khí và tự tin của hẩn.

- Ta... từng là học sinh của hẩn. -Nhiều năm sau, khi họ và bằng hữu, hậu nhân của mình nói tới sự kiện này, mặt đầy niềm vinh dự và kiêu ngạo. Mà những người nghe cũng tới tập lộ ra vẻ hâm mộ và cuồng nhiệt. Tiếp theo đó, họ lại tiếc nuối khẽ than một tiếng:

- Chỉ là thời gian thật sự quá ngắn, chỉ có ngắn ngủi như vậy mà gấp gáp cả ngày.

Đôi mắt Hoa Bộ Hao như bị nam châm hút chặt lấy, đọng lại lên ba chữ lớn kia. Ba chữ ngắn gọn, hòa đại khí cùng hoa mỹ thành một thể, lúc vừa nhìn thì cảm thấy tranh hay ý đẹp. Nhìn kỹ càng, lại có thể từ trong chữ thường thức được một loại khí thể mệnh mệnh vô bờ bến, như núi chọc mây, như sóng to gió lớn. Có thể viết đến trình độ này, đừng nói tận mắt chứng kiến, tự thân thường thức, ngay cả nghe đều chưa từng nghe nói qua.

Hai mắt y đã ướt ướt, bởi vì ba chữ này là dùng bút vẽ của y để viết, chiếc bút vẽ ấy sau này ắt trở thành vật kỷ niệm trân quý của y. Mà ba chữ kia... nếu Diệp Vô Thần không mang đi, y đã định cho dù liều mạng già không cần mặt mũi cũng phải vồ tới cướp lấy sau khi hắn đi. Sau đó treo ở phòng ngủ, mỗi ngày thường thức, dầu vạn kim cũng tuyệt đối không bán.

Diệp Vô Thần vào mấy ngày trước đã rất phong tao biết được, chỉ cần mình bằng lòng, tùy tiện vài bút thì đã có vạn kim vào tay. Kiểm tiền dễ dàng có thể nói trước chưa từng có ai, sau cũng chẳng ai bằng.

- Mọi người nếu đã ngồi ở đây, đương nhiên đều là tới học họa kỹ. Vậy ta hỏi các người, vì sao các người muốn lựa chọn học họa kỹ? –Diệp Vô Thần quét mắt, hiền hòa hỏi.

- Bởi vì ta muốn trở thành một họa sư thật lợi hại! –Một nam tử thoát nhìn lớn hơn Long Hoàng Nhi không đến bao nhiêu lớn tiếng nói. Câu trả lời này của hắn khiến một tốp người nháo nhác gật đầu theo. Đương nhiên, trong đó cũng có một bộ phận bị ép buộc không tình nguyện.

- Vậy vì sao người muốn trở thành một họa sư? –Diệp Vô Thần nhìn nam hài tử kia cười hỏi.

Nam hài tử kia nhất thời quẩn bách, câu hỏi này đối với năng lực tư duy còn chưa xem như quá hoàn thiện như họ mà nói trong nhất thời thật tìm không ra lời đáp lại. Diệp Vô Thần nói tiếp:

- Các người biết lúc trước vì sao ta muốn học vẽ không? –Toàn bộ bọn họ lộ ra vẻ dò hỏi, ngay cả Hoa Bộ Hao cũng dốc sức dựng lỗ tai:

- Bởi vì khi đó ta muốn vẽ ra một người mình thích nhất, quan trọng nhất của mình...

Trong đầu hắn lóe lên hai chữ ‘mụ mụ’, nhưng làm thế nào cũng không phản ánh được thân ảnh thuộc về bà. Trong biển sâu ký ức, chỉ có một hình ảnh quyến luyến không rời, nhưng không có sự tồn tại của bà.

- Tranh có thể chia ra rất nhiều loại. Nhưng mục đích căn bản của vẽ tranh là để biểu đạt cảm tình trong nội tâm. Chỉ có bức tranh dùng tay, dùng tâm cùng nhau làm mới là bức tranh chân chính. Mà đơn thuần dùng tay, chỉ là bức tranh vì vẽ mà làm ra, chỉ có thể là bức tranh chết không có cảm tình. –Diệp Vô Thần nói xong, nhìn về phía bàn vẽ của họ, hỏi:

- Bây giờ, có thể nói cho ta biết các người đang vẽ gì không?

Hoa Bộ Hoa vội trả lời:

- Lão phu đang dạy chúng vẽ hổ.

- Hổ? –Diệp Vô Thần gật đầu, sau đó tùy tiện chỉ vào một học sinh hỏi:

- Vị tiểu muội muội này. Người thích hổ không?

Nữ sinh kia lắc đầu:

- Không thích.

- Vậy khi người vẽ hổ, trong lòng người nghĩ đến cái gì?

Cô nữ sinh nhỏ chớp mắt, dè dặt nói:

- Ta... ta không nghĩ gì cả, tiên sinh dạy một bút, ta liền vẽ một bút.

- Vậy người thích cái gì nhất? –Diệp Vô Thần hỏi.

Cô nữ sinh nhỏ không buồn nghĩ nhiều, bật thốt:

- Ta thích nhất Phượng Vũ Hoa! Mỗi năm ta đều muốn trồng rất rất nhiều, trong vườn cũng sẽ nở thật nhiều.

- Được, vậy bây giờ người hãy xé con hổ vừa vẽ kia đi, sau đó vẽ Phượng Vũ Hoa. –Diệp Vô Thần cười nói.

- Hả? Nhưng lão sư còn chưa bắt đầu dạy chúng ta vẽ hoa cỏ. Ta... ta không biết vẽ.

Diệp Vô Thần lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Vật thích nhất thông thường đều là vật mình quen thuộc nhất, nếu người ngay cả vật mình quen thuộc nhất yêu thích nhất cũng không có lòng tin vẽ được, thì học họa kỹ lại có tác dụng gì. Đừng lo lắng mình vẽ không đẹp, dựa theo Phượng Vũ Hoa nghĩ trong đầu trong tâm mình, dùng bút vẽ miêu tả nó ra. Nếu cảm thấy mình không vẽ đẹp, vậy thì vẽ lại một lần nữa, đến tận khi vẽ giống y như đúc trong lòng trong tâm mình nghĩ, người phải tin tưởng chính mình.

Cô nữ sinh nhỏ kia ngơ ngác vài giây, nội tâm bị lời của hắn xúc động sâu sắc. Nàng gật đầu, không chút chần chừ xé toạc giấy vẽ, cầm một cây bút vẽ, giắt lên tay, rất lâu không đặt xuống. Bởi vì nàng đang nhắm mắt miêu tả Phượng Vũ Hoa nàng thích nhất quen thuộc nhất trong tâm.

- Người thích cái gì nhất?

- A... là phụ thân ta!

- Vậy người cứ vẽ phụ thân của người đi.

- A? Nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả. Nam tử hán đại trượng phu, ngay việc vẽ tranh đơn giản như vậy cũng không có lòng tin ư? Nếu người thích phụ thân nhất, chẳng nhẽ người không muốn tự tay vẽ ra phụ thân của người, sau đó đưa cho ông xem ư? Ta nghĩ, đó sẽ là món quà quý giá nhất phụ thân người nhận được.

- ...Vâng! Tuy rất khó, nhưng ta nhất định sẽ vẽ đẹp, sau đó cho phụ thân ta xem.

- Vậy, người thích cái gì nhất?

- Ta thích nhất là... chơi!

-... Vậy người hãy vẽ ra một lần chơi đùa người vui vẻ nhất, người nhất định cũng muốn giữ lại quãng hồi ức vui vẻ nhất ấy xuống đúng không? Vậy thì, hãy dùng bút vẽ của người lưu lại nó trên tranh đi.

122. Chương 122: Một Ngày Cùng Long Hoàng Nhi (thượng).

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 122: Một ngày cùng Long Hoàng Nhi (Thượng).

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Trong lòng mỗi người nhất định đều có thứ mình thích nhất, vậy thì hôm nay chúng ta sẽ vẽ thứ mình thích nhất, bất kể là người là vật là cảnh, là xấu hay tốt, là khó hay dễ, đều dùng bút vẽ trong tay mình vẽ nó ra. Nếu như ngay cả thứ mình thích nhất đều không phác họa ra được, vậy thì học họa kỹ hoàn toàn mất đi ý nghĩa. Dùng tâm nghĩ, dùng tay vẽ, cho dù vẽ không đẹp cũng không sao, chỉ cần thật sự cố gắng là được rồi.

Diệp Vô Thần thành công nhen nhóm lòng nhiệt tình của họ, hẳn không giảng giải họa kỹ gì cả, không có cái gọi là ‘làm mẫu’ gì hết, càng không có bảo họ làm theo từng nét phác họa nhằm chán kia, mà khiến họ xúc tình thần, tập trung tâm thần, ráng sức vẽ vật yêu thích nhất trong lòng.

Hoa Bộ Hao trợn mắt há mồm nhìn lớp họa kỹ từ trước tới giờ đều là không khí chết chóc trầm uất bị lòng nhiệt tình như lửa lan đầy, mà trên khuôn mặt những học sinh bình thường đều theo khuôn phép kia, cũng toàn bộ là vẻ chuyên tâm chuyên chú nghiêm túc trước nay chưa từng có.

- Ngài dạy bọn họ, chính là tranh chết ta từng nói. –Diệp Vô Thần đi tới bên mình Hoa Bộ Hao, thấp giọng nói, tận khả năng không kinh động những học sinh đang dùng tâm vẽ tranh kia:

- Phương pháp ngài dùng nói trắng ra chính là phục chế phương thức vẽ tranh của mình cho bọn họ, bảo bọn họ vẽ gì thì vẽ cái đó, bảo họ vẽ thế nào thì vẽ thế đó. Nên biết, mỗi người đều có tính cách và tác phong khác nhau, mà điều này cũng quyết định phong cách của mỗi người khi vẽ tranh đều có. Cũng chính là vẽ gió, thân làm lão sư, hẳn phải chú trọng bồi dưỡng vẽ gió chính bọn họ độc hữu, chỉ có phong cách thích hợp nhất với mình mới có thể khiến họ tiến bộ với tốc độ nhanh nhất. Phương thức theo nề theo nếp, chỉ sẽ bẻ gãy thậm chí bóp chết phong cách độc hữu của họ, khiến họ chậm chạp tiến cảnh. Càng nghiêm trọng hơn, thậm chí sẽ quên mất vì sao mình muốn vẽ tranh mà buông tha vẽ tranh.

Hắn quay đầu lại, mỉm cười nhìn đám học sinh nơi nơi nhiệt tình kia, nói:

- Lòng nhiệt tình hiện giờ của họ, là bởi vì họ tìm được một lý do học vẽ tranh... Có thể miêu tả, giữ lại vật việc mình yêu thích nhất.

Sự rung động từ lời của Diệp Vô Thần với Hoa Bộ Hao cứ nghĩ là biết, sự hào hứng vang dậy trước nay chưa từng có của những học sinh này đã như một minh chứng sắt đá. Một hồi nói chuyện, gần như hoàn toàn lật nhào phương pháp dạy vẽ tranh của y mấy năm nay, nhưng lại khiến nội tâm y chẳng có nửa phần cảm giác không phục. Y cúi đầu, hổ thẹn nói:

- Hôm nay lão phu được nghe một hồi dạy bảo của Diệp công tử, thật như được rửa não, giạt mình tỉnh ngộ. Thì ra mấy năm nay lão phu cùng với dạy người, cũng là đang làm hại người mà!

Diệp Vô Thần lắc đầu:

- Tiên sinh ngài quá lời rồi. Nên biết bồi dưỡng phong cách mỗi cá nhân độc hữu nói ra thì dễ dàng, nhưng làm lại tương đối khó khăn. Đặc biệt nếu một lần chăm lo cho nhiều người như thế, so với lúc trước không biết phải vất vả bao nhiêu lần.

Lưng Hoa Bộ Hao lại thấp hơn mấy phần, thành thật nói:

- Không! Với một lão sư mà nói, việc vui mừng nhất chính là học sinh của mình có thể vượt qua mình. Những lời của Diệp công tử đã chiếu sáng đường cho lão phu, lão phu há có thể lười biếng. Dầu mệt nhọc, cũng là thoải mái trong lòng.

Phòng vẽ to lớn đầy rẫy thanh âm bút vẽ cọ xát giấy vẽ, vang lên xào xạc, nhưng không một ai nói chuyện, toàn bộ tập trung tinh thần, không quấy nhiễu người khác, càng không muốn bị người khác quấy nhiễu. Ngay cả Long Hoàng Nhi cũng ngoan ngoãn vẽ tranh ở đó, chỉ là tư thế ngồi của nàng thật sự không làm sao lịch sự cho nổi, tư thế cầm bút càng vô cùng thô thả, nhưng trên mặt lại là vẻ nghiêm túc hiếm có. Đôi mắt sáng long lanh kia thỉnh thoảng lén ngắm Diệp Vô Thần.

Hắn sẽ không là vẽ ta đấy chứ? Diệp Vô Thần không khỏi nghĩ đến.

- Lão sư, ta vẽ xong rồi!

Rất lâu sau, cô nữ sinh nhỏ bị Diệp Vô Thần hỏi ngay đầu tiên giơ tay hô, cũng vô ý gọi hắn là lão sư. Diệp Vô Thần đi tới, xem bức tranh đó một lát, nhỏ giọng hỏi:

- Người cảm thấy bức Phượng Vũ Hoa này có giống suy nghĩ trong lòng người không?

- Không giống.

- Không giống chỗ nào?

- À... Hình dạng hoa thật không đẹp, lá hơi rộng, còn có... còn có phối hợp rất không cân đối.
- Ủm, nếu người có thể nhìn ra những chỗ khác với người nghĩ, lần sau khi vẽ nhất định có thể điều chỉnh tốt hơn, đúng không?

Cô nữ sinh nhỏ lập tức tự tin gật đầu:

- Vâng! Ta nhất định có thể, ta nhất định có thể rất nhanh vẽ ra Phượng Vũ Hoa hoàn mỹ nhất cho lão sư xem.

Nàng xóa hết giấy vẽ lúc trước, lại vẽ tỉ mỉ trên giấy vẽ mới lần nữa, vẽ mặt không có một tia không kiên nhẫn và phiền chán nào, vẫn chuyên chú như vậy.

Diệp Vô Thần lặng lẽ vòng ra đằng sau phòng vẽ, sau đó từ phía sau đi tới sau lưng Long Hoàng Nhi, nhìn vào bàn vẽ trước mặt nàng. Nhất thời, hắn hết như bị Thiên Lôi bổ trúng, hận không thể lập tức che mắt chạy trốn... Đây không phải ta, nhất định không phải là ta.

Long Hoàng Nhi lén nhìn về phía trước, lại không phát hiện ra bóng dáng Diệp Vô Thần đâu, nhất thời vô ý thức nhìn về sau, liếc một cái đã thấy Diệp Vô Thần đứng ở đằng sau nàng, vẽ mặt quái dị đến cực điểm. Nàng giật nảy mình, cuống quýt vươn tay che bàn vẽ của mình, sau đó lại buông tay xuống, cười hì hì nói:

- Ta vẽ đẹp không?
- Đẹp hay không trước tiên chưa nói, nàng vẽ đây là? –Diệp Vô Thần dè dặt hỏi, chỉ e nhận được đáp án hân dự liệu. Lúc này hắn đã không còn dũng khí liếc thêm một cái nào nữa.
- Đương nhiên vẽ người rồi. Bởi vì ta phát hiện bây giờ người ta thích nhất chính là người đó. –Long Hoàng Nhi vui vẻ nói.

Diệp Vô Thần:

-

- Công chúa, nàng hãy thành thật nói cho ta, nàng thích vẽ tranh không? –Diệp Vô Thần bất lực nói. Có thể vẽ người thành như vậy, cảnh giới quả thực khiến hắn không còn gì để nói.

Long Hoàng Nhi nghĩ một hồi, mới thành thật nói:

- Không thích... Nhưng ta càng không thích học lễ nghi, còn có nữ hồng, nữ tặc gì đó... đều rất ghét.
- Vậy chúng ta... lên chuồn ra ngoài chơi được không? –Diệp Vô Thần nói. Cho dù phải mạo hiểm gánh vác phần nộ từ Long Dân, hắn cũng thực sự không nhẫn tâm để Long Hoàng Nhi giày xéo hình tượng của hắn nữa.

Đôi mắt Long Hoàng Nhi sáng rực, suýt nữa không kích động nhảy dựng lên. Diệp Vô Thần dựng ngón cái làm một động tác ‘suýt’, đi tới trước mặt Hoa Bộ Hạo nói:

- Hoa tiên sinh, tâm công chúa không ở trên tranh, cưỡng cầu không được. Hứng thú mới là lão sư tốt nhất, cưỡng bức cũng chẳng cưỡng ra được. Cho nên ta muốn dẫn công chúa tới nơi khác nhìn, tìm một ít thứ nàng thích, ngày mai lại đến. Nếu hoàng thượng phái người hỏi, ngài chỉ cần trả lời công chúa đến với ta, đi cùng ta là được. Điều này quả không hề tính là khi quân.

Hoa Bộ Hạo tuy không nữ, nghe thấy hắn ngày mai còn tới, mừng rỡ, cung kính nói:

- Diệp công tử xin cứ tự nhiên, lão phu đến khi ấy sẽ trả lời dựa theo lời Diệp công tử. Còn về học sinh, lão phu đã biết nên làm thế nào rồi.

Tiếp đó, y sẽ dựa theo phương pháp của Diệp Vô Thần, nhất nhất chỉ đạo và hướng dẫn.

Trong nháy mắt khi Diệp Vô Thần và Long Hoàng Nhi đi ra ngoài, Hoa Bộ Hạo dùng tốc độ kinh người xông lên bực, cẩn thận không thể cẩn thận hơn cuộn lại tờ giấy vẽ viết ba chữ ‘Diệp Vô Thần’ kia, cầm vào trong tay, toàn thân kích động run rẩy.

Cái gì mà ‘danh sư mặc bảo’, ở trước mặt ba chữ của Diệp công tử đều không đáng một đồng!

- Chúng ta đi đâu chơi? –Long Hoàng Nhi hưng phấn như thể một chú chim non thoát khỏi lồng giam.
- Không phải công chúa nói chưa từng ra khỏi Thiên Long Thành bao giờ ư? Vậy chúng ta ra ngoài thành chơi đi.

- Oa! Thật không? Là thật ư? Không được gạt người!

- Đương nhiên là thật. Ngoại trừ ta, hôm nay phụ hoàng nàng không phải bất kỳ ai đi theo đằng sau nàng, cho nên cho dù ra khỏi thành y cũng sẽ không biết. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói, dẫn nàng đi về phía Bắc gần nhất. Cảm thụ được nỗi vui mừng từ nội tâm tiểu công chúa này, hắn bỗng có một loại cảm giác thỏa mãn tuyệt diệu mà ấm áp. Đương nhiên, còn có cảm giác cấm kỵ như bắt cóc công chúa.

- Hay quá hay quá, trước đây ta luôn cho rằng ngươi là người xấu, bây giờ ta mới biết thì ra ngươi tốt như vậy... Thật sự càng lúc càng thích ngươi. –Long Hoàng Nhi tung tăng nói. Ra khỏi thành, điều này với người phổ thông trong thành chẳng qua là chuyện quá bình thường, nhưng lại là niềm hy vọng xa vời của vị công chúa nhiều năm qua khát khao mà không thể như ý nguyện. Dưới vẻ ngoài vinh quang của nhà đế vương, che giấu quá nhiều điều ngán ngấm.

- Suyt! Nói nhỏ thôi, nếu bị họ nhận ra nàng là Phi Hoàng công chúa thì không hay đâu.

Hai người như đóng kẻ trộm đi thẳng về phía bắc, lộ tuyến đi chính là từ phía bắc ngày trước Diệp Vô Thần lần đầu tới Thiên Long Thành.

Thủ vệ cửa Bắc Thiên Long Thành đương nhiên chưa từng gặp qua Long Hoàng Nhi, cộng thêm việc họ sớm đã bị dòng người tới lui làm hoa cả mắt, sớm đã không cố ý quan sát ai được nữa, Diệp Vô Thần và Long Hoàng Nhi không gặp bất kỳ ngăn trở nào đi về phía bắc. Sau đó Long Hoàng Nhi mặc sức hô một tiếng, liều mạng chạy về phía trước.

- Ta ra khỏi thành rồi, ta ra khỏi thành rồi!

Hết như chú chim hoàng yến hoàn toàn được tự do, nàng ngấm bầu trời xanh lam, hít thở không khí trong lành ở đây, bật tiếng cười thanh thúy.

Cách thành càng xa, người đi đường càng thưa thớt. Từ khi vào Thiên Long Thành, đây cũng là lần đầu tiên Diệp Vô Thần tới thành Bắc.

- Công chúa, nàng muốn đi đâu?

- Hừ, bây giờ ta không thích ngươi gọi ta là công chúa... Ngươi phải gọi ta là Hoàng Nhi mới được. –Long Hoàng Nhi nhăn mũi nói.

- Được. Vậy, Hoàng Nhi muốn đi đâu chơi? –Diệp Vô Thần cười hỏi.

- Chỉ cần không hồi cung, đi đâu cũng được. –Nàng khá tùy hứng nói.

- Vậy... Chúng ta đi bắt cá được không, trước mặt có một con suối nhỏ rất nông. Lúc trước khi ta và hoàng huynh nàng kết bạn trở về, trước khi vào thành còn cố ý ở đó bắt cá một lần.

- Bắt cá? –Điều này với Long Hoàng Nhi mà nói không thể nghĩ ngờ là một từ mới mẻ mà kích thích. Nàng vội gật đầu:

- Mau dẫn ta đi, ta muốn đi.

Suối chảy róc rách, nước suối không đến đầu gối, trong vô cùng, liên tục có thể thấy có cá lớn nhỏ nhỏ bơi qua. Nơi có con suối nhỏ như vậy đã gần như tuyệt tích trong ký ức của Diệp Vô Thần. Tại thế giới này lại đâu đâu cũng có thể thấy.

Trong cung rải rác đủ mọi ao đầm hồ nhỏ nhân tạo, mà Long Hoàng Nhi lại là lần đầu tiên nhìn thấy dòng suối, tiếng nước róc rách kia rơi vào trong tai nàng hết như tiên nhạc. Trong đôi mắt không ngừng lấp lóe quang mang còn trong hơn nước suối.

Nàng cởi sạch giày của mình, túm váy, chân trần đứng ở trên đá xanh trong suối, hưởng thụ cảm giác được dòng nước vuốt ve. Tâm, thoải mái và yên lặng chưa bao giờ từng có. Dòng nước tự nhiên này đối với nàng mà nói chẳng khác nào thiên đường.

- Được rồi, đừng đứng đực ra đó nữa, chúng ta chính là đến bắt cá. Chỉ có cá mình bắt mới ăn ngon nhất, lẽ nào Hoàng Nhi không muốn ăn cá mình bắt sao?

Diệp Vô Thần cầm đuôi một con cá chép đang quẫy mạnh trong tay, trên mặt mang theo nụ cười như ra oai.

123. Chương 123: Một Ngày Cùng Long Hoàng Nhi (hạ).

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 123: Một ngày cùng Long Hoàng Nhi (Hạ).

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Long Hoàng Nhi hếch mũi, không chút yếu thế hừ một tiếng, bắt đầu chăm chú tìm cá. Cá nơi đây bơi qua bơi lại, Long Hoàng Nhi rất nhanh liền tìm thấy mục tiêu, vừa muốn ra sức vồ tới thì chân bỗng trơn tuột, thoáng chốc ngã tùm trong nước.

Diệp Vô Thần cười ha ha một trận. Long Hoàng Nhi y phục ướt quá nửa chật vật bò dậy từ trong suối nước, trực tiếp không xách vẩy nữa, lau bọt nước trên mặt, không phục nói:

- Hừ! Ta chỉ không cẩn thận mà thôi, ta còn lâu mới thua người.

- Nhưng ta đã bắt được hai con rồi. –Diệp Vô Thần vể mặt đắc ý giơ hai tay trái phải chia nhau cầm đuôi một con cá chép, sau đó lẳng cá về đằng sau, ngồi lên một tảng đá bên bờ suối, cười tủm tỉm nhìn Phi Hoàng công chúa trong suối nước. Hoàn toàn không lo lẳng hai con cá vừa mới bắt được sẽ chạy mất.

Long Hoàng Nhi rốt cuộc lại phát hiện ra mục tiêu mới. Nàng rón ra rón rén đi tới, hai tay úp mạnh... ‘Ừm’ một tiếng, nước suối văng tung tóe, mà con cá kia sớm đã chạy không thấy tung tích. Long Hoàng Nhi bĩu môi giẫm chân một cái, vẫn không từ bỏ, tiếp tục tìm mục tiêu mới.

Bầu trời không mây vạm vỡ, gió mát hiu hiu. Diệp Vô Thần ngẩng đầu nhìn qua bầu trời, thấp giọng lầm bầm:

- Sắp mưa à?

- Ta bắt được rồi, ta bắt được rồi... A!

Long Hoàng Nhi bắt được cá không cao hứng được bao lâu, thì chú cá nhỏ trơn tuột kia đã dễ dàng trốn thoát từ trong tay nàng, rơi vào trong nước, bơi rất mau.

- Oa... Ta thật đáng thương, mãi không bắt được, người cũng không giúp ta. –Long Hoàng Nhi rốt cuộc chịu thua, lòng đầy ủy khuất.

- Dưới chân nàng có một con cá rất lớn. –Diệp Vô Thần hờ hững nhắc nhở.

- A? –Long Hoàng Nhi vội vã nhìn xuống dưới chân mình, quả nhiên phát hiện một con ‘cá lớn’ dài gần gấp đôi bàn chân nàng, đang không chút nhúc nhích nổi ở bên chân nàng, miệng không ngừng sủi bọt khí nho nhỏ. Long Hoàng Nhi cẩn thận khom lưng, hai tay chầm chậm tới gần, đột ngột phát động, tóm chặt nó vào trong tay.

- Ta bắt được rồi, người xem! –Nàng hưng phấn duyên dáng hô một tiếng, vì phồng ngực con cá lại chạy trốn lần nữa, nàng rất thông minh dùng sức lẳng nó lên bờ cỏ bên bờ suối, nhưng do dùng sức quá mạnh,

chân nàng lại trượt lần nữa, rồi lại ngã ập vào trong con suối. Nàng ráng sức bò dậy, cười như trăm hoa đua nở, hoàn toàn không cảm thấy cơn đau đớn trên người.

Chà... Dễ trẻ con thật mệt mà, bắt một con cá cũng phải ép ta dùng Linh hồn lực. Diệp Vô Thần cười trộm vài tiếng, đứng dậy, xách toàn bộ ba con cá vào trong tay, vung hai vòng nói:

- Nào, chúng ta đi ăn cơm trưa.

.....

Đây là một tòa núi nhỏ bên cạnh đường... Hoặc nói là một gò đất lớn mọc đầy cỏ xanh. Cùi gỗ chất đầy bên cạnh đồng lửa, Long Hoàng Nhi cầm một con cá nướng dùng cành cây xâu lại, ăn như sói đói. Nàng xưa nay chưa từng biết, thì ra cá trong con suối nhỏ trực tiếp dùng lửa nướng liền có thể ăn ngon như vậy. So với sơn hào hải vị nàng sớm đã ăn chán ngấy không biết ngon hơn bao nhiêu lần.

- Ăn ngon không? –Diệp Vô Thần xâu một con cá khác lên một cành cây sạch sẽ, đặt lên lửa.

- Ngon, thật sự rất ngon. –Long Hoàng Nhi đi đã khá lâu, lại chơi đùa một hồi sớm đã bụng sôi ùng ục, cộng thêm tâm tình thoải mái chưa từng có bao giờ nên ăn uống đương nhiên ngon khác thường.

- Người thật sự rất lợi hại, ngay cả nướng đồ cũng dễ ăn như thế... Sau này người mỗi ngày nướng đồ cho ta ăn có được không? –Long Hoàng Nhi một bên vừa cắn xé thịt cá, vừa chớp mắt hỏi.

Diệp Vô Thần hơi nghiêng ngẫm nói:

- Tiểu Hoàng Nhi, ta nói thế nào cũng là phu quân tương lai của nàng, loại chuyện nấu cơm này kiểu gì cũng phải đến lượt nàng làm mới đúng.

Long Hoàng Nhi đỏ mặt, ỏn ẻn nhai từng miếng thịt cá, nhỏ giọng nói:

- Nhưng... ta không biết.

- Nếu không biết thì có thể học. –Thấy cá trong tay nàng đã bị tiêu diệt sạch sẽ, ăn tiếp nữa thì có lẽ ngay cả cành cây đều không còn. Hắn đưa một con khác đã nướng xong tới tay nàng:

- Nào, mau ăn đi. Trước khi Tiểu Hoàng Nhi học, ta đành ủy khuất mình ngày ngày làm món ngon cho nàng ăn vậy.

Long Hoàng Nhi đón lấy, nghịch ngợm thè lưỡi, trong lòng lại nghĩ là: thế thì ta cứ không học, vậy có thể ngày ngày được ăn rồi.

Rất nhanh, con cá thứ hai và thứ ba cũng bị Long Hoàng Nhi ăn sạch sành sanh, nàng vớt xương cá trong tay, thỏa mãn vỗ vỗ bụng mình, lúc này mới nhớ tới phu quân tương lai của mình hình như còn chưa ăn chút gì, nhất thời hơi xấu hổ:

- Thế này... người hình như còn chưa ăn thì phải.

Diệp Vô Thần dùng tay áo nhẹ nhàng lau mép nàng, cười nói:

- Phần của ta nàng đã giúp ta ăn vào trong bụng rồi, cho nên ta không đói chút nào.

Động tác, nụ cười, thanh âm của hắn luôn hiền hòa như vậy, sống mũi Long Hoàng Nhi bỗng cay cay, khóe mắt có thứ gì đó bắt đầu ngưng đọng. Từ nhỏ tới lớn, hắn là người đầu tiên sẵn lòng chơi với nàng, là người đầu tiên giúp nàng lau mép. Đây là sự ấm áp ngày trước nàng chỉ có trong mơ mới có thể cảm nhận được.

Đoàng đoàng...

Gió lạnh thổi phấp phới, bầu trời vốn sáng trong bỗng mau chóng bay tới một mảng mây đen, tiếng sấm nổ ra từ xa tới gần. Diệp Vô Thần kéo Long Hoàng Nhi vào:

- Hoàng Nhi, sắp mưa rồi, chúng ta qua miếu nhỏ bên đó tránh đi.

Vào lúc sét đánh đứng ở chỗ cao trống trải không khác gì tìm chết. Hai người chạy một mạch đến con miếu nhỏ hiển nhiên đã bỏ hoang khá lâu cách đó không xa, khi họ đẩy tấm cửa gỗ mục nát ra, hạt mưa cũng

theo gió mạnh trút xuống, rất nhanh từ chậm biến mau, mang theo tiếng sấm càng lúc càng vang vọng nổi liền tiếng mưa.

- Ôm ta. -Long Hoàng Nhi xòe hai tay về phía hắn, trong đôi mắt long lanh dường như có gì đó đang lấp lóe.

Diệp Vô Thần không lưỡng lự, ôm lấy nàng, kéo vào trong lồng ngực mình, dùng tay khẽ vỗ về nàng.

- Ngày trước mỗi lần sét đánh, ta đều rất rất sợ hãi. Cho dù gọi rất nhiều cung nữ tới cũng sẽ rất sợ, buổi tối càng sợ đến ngủ không yên giấc. Nhưng, cùng một chỗ với người, ta không cảm thấy sợ hãi chút nào, một chút cũng không... -Long Hoàng Nhi dùng tay vẽ vòng tròn trước ngực hắn, nhẹ giọng nói.

- Ta không muốn trở về hoàng cung kia chút nào. Ở đó, ta luôn cảm thấy mình rất trở trối. Ngoại trừ phụ hoàng và đại hoàng huynh, còn lại đều không tốt với ta, có lúc còn ức hiếp ta... Nhưng ta đều ức hiếp lại. Chỉ là, phụ hoàng rất bận, bình thường hiếm khi có thời gian quan tâm ta, đại hoàng huynh mấy năm nay lại vắng nhà, một năm mới về thăm ta một lần...

Đại hoàng huynh nàng nói đương nhiên là chỉ Long Chính Dương.

- Ngày mai người... vẫn sẽ dẫn ta ra ngoài chơi chứ? -Nàng nhẹ giọng hỏi.

- Đương nhiên rồi. Mấy ngày nay chỉ cần nàng đồng ý, ta sẽ dẫn nàng ra ngoài chơi. -Diệp Vô Thần nhẹ giọng nói.

- Ừm... Vì sao người tốt với ta như vậy?

- Bởi vì nàng là vị hôn thê của ta mà, không phải chính nàng cũng thừa nhận rồi ư? -Diệp Vô Thần nhón mũi nàng một cái rồi nói.

- Ừm...

Mưa như trút nước, sấm giập liên hồi. Long Hoàng Nhi cứ thế dựa lên vai hắn ngủ ngon lành. Ngay cả tiếng sấm vang rền liên tiếp không ngừng kia cũng không đánh thức nàng. Diệp Vô Thần ôm nàng khẽ khàng ngồi xuống đất, trông bộ dạng ngủ say của nàng, ánh mắt lấp lóe không ngừng, không biết đang nghĩ cái gì.

Dẫu sau này Phi Hoàng công chúa trở thành vị nữ hoàng đầu tiên trong lịch sử Thiên Long Quốc, dẫu sau này có thể ngủ an lành trong ngực hắn mỗi ngày, nàng vĩnh viễn cũng không quên ngày hôm nay, không quên sự biến hóa diệu kỳ trong tâm cảnh khi ấy. Mà Diệp Vô Thần dùng thời gian một ngày như thế, đổi lấy nước mắt ba năm của nàng. Nhưng Long Hoàng Nhi chưa bao giờ hối hận, từ trước tới nay đều không có.

Cùng thời điểm, Mộng Yên Lâu.

Mưa to tầm tã, lại không hề giảm chậm bước chân Thủy sứ đứng đầu bảy sứ thủ hạ của Thủy Mộng Thiên. Một ngày một đêm, bước chân nàng hầu như không dừng lại, trở lại Nam Hoàng tông, rồi từ Nam Hoàng tông quay lại. Khi xuất hiện trước mặt Thủy Mộng Thiên thì toàn thân đã ướt đẫm.

Thủy Mộng Thiên mở mảnh giấy Thủy sứ giao cho nàng, bên trên chỉ có mấy câu ngắn gọn: “người này không thể giết, cũng không thể là địch. Lôi kéo không từ thủ đoạn.”

Bốn chữ ‘không từ thủ đoạn’ khiến trông mắt Thủy Mộng Thiên hơi co lại. Đây là lần đầu tiên nàng thấy phụ thân sử dụng bốn chữ này. Có thấy được sự coi trọng của ông với Diệp Vô Thần.

- Người có nói cho phụ thân ta lời Diệp Vô Thần nói hôm qua hay không? -Thủy Mộng Thiên thu mảnh giấy lại, hỏi.

- Có, một câu không bỏ sót. -Thủy sứ trả lời.

- Ông ấy còn nói cái gì khác hay không?

- Tông chủ nhìn bức tranh ấy rất lâu, sau đó viết mảnh giấy này cho tôi. Còn nói... chuyện về Nam Hoàng Kiếm quá trọng yếu, khi cần thiết công chúa có thể tự thân xuất mã. -Thủy sứ đáp. Già rồi thành tính như nàng sao có thể không nghe ra hàm nghĩa ẩn chứa trong câu nói này.

- Ta biết rồi, người lui xuống đi. Phong Hoa Tuyết Nguyệt đã chết bởi tay Đào Bạch bạch, người đi bái tế họ một lần. –Thủy Mộng Thiên chậm rãi ngồi xuống, khuôn mặt vô bi vô hỷ, lạnh nhạt như nước.

.....

Ba giờ chiều, mưa đã dứt. Diệp Vô Thần dẫn Long Hoàng Nhi trở về hoàng cung. Hắn đã định dùng mấy ngày sau cùng ở Thiên Long Thành này để bồi Long Hoàng Nhi. Lời nói mê của Long Hoàng Nhi khi ngủ trong ngực hắn khiến nội tâm hắn hơi do dự, không biết quyết định này của mình rốt cuộc là đúng hay sai.

Hôm sau, khi hắn và Long Hoàng Nhi đi tới lớp họa kỹ sơ cấp tại học viện hoàng gia Thiên Long, lại phát hiện người ở đây đã nhiều thêm không biết bao nhiêu so với ngày hôm qua. Phòng vẽ vốn rộng rãi lều tều lúc này đã bị chen chúc chật đầy. Mà những người thêm vào này đại bộ phận là thiếu nữ tuổi xuân. Hoa Bộ Hạo thì luống cuống đứng ở trên bục, đôi mắt trông mong nhìn ra bên ngoài. Khi Diệp Vô Thần tiến vào, y suýt nữa không kích động khóc lóc hô hào lao tới.

Từng luồng ánh mắt vô cùng nóng bỏng tập trung lên người Diệp Vô Thần, khiến hắn gần như có một cảm giác bị hỏa thiêu. Đương nhiên, cũng có vài luồng khiến toàn thân hắn khó chịu. Hắn đến khiến phòng vẽ vốn khá láo nháo nhất thời òa lên. Diệp Vô Thần bảo Long Hoàng Nhi ngồi về chỗ của mình, sau đó mặt lạnh tanh đi lên bục, nhượng mảy nói:

- Diệp Vô Thần ta được sự cho phép của Hoa tiên sinh rất vinh hạnh tạm thời làm lão sư lớp họa kỹ sơ cấp một thời gian ngắn. Nếu các vị đã tới đây chắc hẳn đều là tới học họa kỹ. Nếu không phải, xin hãy ra ngoài, nếu phải, thì xin hãy giữ im lặng. Bằng không, người làm lão sư ta sẽ ném các người ra ngoài.

Ai cũng không ngờ rằng hắn đang mỉm cười lại nói ra những lời quá ư hà khắc như vậy, khiến những người đặc biệt tới vì Diệp Vô Thần trở tay không kịp. Phòng vẽ ồn ào nhất thời im lặng, nhưng sau cơn im lặng, một thanh âm đầy vẻ khinh thường vang lên:

- Thật là to mồm, ta quả muốn xem xem người ném ta ra ngoài như thế nào.

Nói chuyện chính là một nam tử ngồi dựa vào tường, tuổi tác tương đương với Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần vừa bước vào phòng vẽ, liền cảm nhận được sự khiêu khích và bất thiện từ gã, thậm chí còn mang theo ánh mắt thù hận. Vì thế, hắn cho gã một cơ hội khiêu khích.

124. Chương 124: Gia Cát Tiểu Vũ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 124: Gia Cát Tiểu Vũ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Người tên gì? –Diệp Vô Thần từ trên bục đi xuống, vẻ mặt tươi cười đi về phía gã.

Người nọ đứng vụt ra, cười lạnh nói:

- Người tốt nhất nhớ kỹ cái tên này, ta họ Lâm, gọi Lâm Hu!

Lâm Hu, con trai Lâm Chiến, đệ đệ Lâm Khiếu. Diệp Vô Thần không biết gì về gã. Chỉ nghe đồn đại, gã so với ca ca gã, hoàn toàn là một tên phế vật kiêu ngạo hống hách.

- Lâm Hu? Tốt thôi, bây giờ người có thể ra ngoài rồi.

Diệp Vô Thần đi tới trước người gã, xuất thủ nhanh như tia chớp, túm cổ gã. Lâm Hu là một tên kiêu ngạo đã quen ỷ vào quyền thế của Lâm gia, bình thường chỉ có gã ức hiếp người khác, còn chưa bao giờ gặp phải người nào dám ra tay với gã. Trong cơn hoảng loạn lúc này vội vàng ra tay ngăn cản. Nhưng chút ít tu vi của gã ở trước mặt Diệp Vô Thần vốn không đủ coi trọng, Diệp Vô Thần dễ dàng túm cổ gã, bước nhanh hai bước kéo gã ra cửa, ném gã ra ngoài như ném một con gà trong khi mọi người đang trợn mắt há mồm.

Hét thảm một tiếng, Lâm Hu dưới một cỗ lực lớn suýt nữa bị văng gãy cổ, thân thể vẽ thành một đường cong xinh đẹp bay xa ra ngoài. Cửa phòng vẽ cũng bị Diệp Vô Thần ‘rầm’ đóng lại.

- Thật lợi hại! –Long Hoàng Nhi chỉ e thiên hạ không loạn hưng phần võ tay. Mà một cô gái ngồi bên cạnh nàng càng có biểu hiện không chịu nổi, đôi mắt gần như hóa thành hai ngôi sao nhỏ lấp lóe ánh sao, nhìn không chớp mắt vào Diệp Vô Thần, trong miệng không ngừng thì thào:

- Thật đẹp trai...

Diệp Vô Thần phui phui tay, đi về bực, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Còn có ai muốn ra ngoài không? Nếu không có chúng ta có thể bắt đầu tiết học.

- Khoan đã, lão sư, ta kháng nghị! Kháng nghị!

Thiếu nữ ngồi ở bên cạnh Long Hoàng Nhi giờ cao hai tay hô. Thiếu nữ có khuôn mặt trái xoan, chiếc mũi lung linh duyên dáng, đôi môi đỏ mọng, đôi mắt dài mà linh hoạt, bờ mi cong cong như trăng lưỡi liềm, dáng người nhỏ nhắn, tứ chi nhỏ gọn, có vẻ cực kỳ thanh tú vô tư. Trong vẻ nhẹ nhàng linh hoạt, lại có thể thấy vẻ đẹp lung linh lấp lánh như châu ngọc. Tuy nàng không bằng hạng tuyệt đại giai nhân như Diệp Thủy Dao, nhưng cũng là một mỹ nhân vừa mắt.

Khiến người ta đôi mắt nhìn nhất là một cỗ anh khí thấm thấu trên dưới toàn thân mà những cô gái khuê phòng tầm thường không có được, cùng vẻ quật cường điêu ngoa càng nồng đậm. Thiếu nữ này từ sau khi Diệp Vô Thần tiến vào cửa đã chú ý tới nàng — bởi vì ánh mắt nàng thực sự khiến Diệp Vô Thần không thể không chú ý, sự cuồng nhiệt cùng nhiệt liệt khoa trương đó cứ như thế... một con sói xám nhìn thấy một chú cừu non béo múp.

- Được rồi, người có gì muốn kháng nghị? –Diệp Vô Thần hỏi. Ánh mắt của nàng khiến hắn có chút không dám nhìn thẳng.

- Bởi vì ta có rất nhiều lời muốn nói với người, không thể không nói!

- ... Người tên gì?

- Ta tên Gia Cát Tiểu Vũ! –Thiếu nữ đáp, vẻ hưng phấn trên mặt làm sao cũng che giấu không nổi. Bởi vì đây là lần đầu tiên nàng nói chuyện với Diệp Vô Thần, hạnh phúc đến độ suýt nữa hôn mê.

Gia Cát Tiểu Vũ... Nghe thấy cái tên này, Diệp Vô Thần suýt nữa nhin không nổi muốn chạy mất dép.

Ngày đó khi Diệp Vô Thần đấu văn đấu võ với Lâm Khiếu đã biểu hiện quá mức chói mắt, khiến vô số thiếu nữ khuê phòng chờ gả tôn làm Thiên nhân, nhất thời người tới cửa cầu thân nhiều không kể xiết, nhưng toàn bộ bị uyển chuyển cự tuyệt. Đẳng gái chủ động đến nhà vốn đã vứt hết rứt rề, nếu bị cự tuyệt còn kiên trì thì khó tránh khỏi khiến người ta coi thường, càng khó phải nói đến những vị con nhà quyền thế tâm cao khí ngạo này. Cho nên, cơn phong ba như vỡ hải kịch kia đã hoàn toàn lắng xuống, bị uyển chuyển cự tuyệt cùng lắm kiên trì thêm một lần rồi cũng không nhắc tới nữa... Ngoại trừ Gia Cát Tiểu Vũ của Gia Cát gia này.

Phụ thân Gia Cát Vô Ý của nàng mỗi ngày đều tới bái phỏng Diệp gia ít nhất một lần, mấy ngày trước còn mặt mày hớn hở đi tới, nhưng mấy ngày sau hầu như là mặt mày buồn khổ. Mà mục đích duy nhất mỗi lần y tới Diệp gia chính là vì cầu thân cho đứa con gái Gia Cát Tiểu Vũ duy nhất của y. Từ quan hệ khách sáo, đến cố chấp quấy rầy, sau cùng suýt nữa không quỳ xuống trước Diệp Uy. Cả đời Gia Cát tướng quân chinh chiến vô số, toàn thân dính máu, là một nam tử cường hãn kiên cường bất khuất. Nhưng Thiên Long Thành ai nấy đều biết y có một người con gái còn cường hãn hơn. Nom vị đại tướng quân này ngay cả da mặt đều không cần, ngày ngày trông mong tới cửa cầu thân thì biết ngay đứa con gái của y cường hãn tới mức nào.

Dùng lời Gia Cát Vô Ý nói với Diệp Ngưng Tuyết ngày đó chính là:

- Tính tình Tiểu Vũ nhà ta thật sự quá ư quật cường, bất kể làm gì đều không biết chịu thua bao giờ, càng không chiếm được, thì nó càng muốn chiếm được. Diệp tướng quân, người hãy bảo công tử nhà người nhận Tiểu Vũ nhà ta đi... Làm thiếp cũng được mà! Bằng không thân xương cốt này của ta sắp bị nó hành hạ tan nát hết rồi...

Hôm nay, Diệp Vô Thần rốt cuộc đã được gặp Gia Cát Tiểu Vũ này, chỉ là từ vẻ ngoài lung linh động lòng người của nàng, đích xác không nhìn ra chỗ cường hãn nào...

-... Người có vấn đề gì muốn hỏi ta? –Diệp Vô Thần hỏi dò, mặc dù hẳn biết Gia Cát Tiểu Vũ này muốn hỏi nhất định không phải là vấn đề bình thường gì cả.

- Ta muốn biết, vì sao người không bằng lòng lấy ta! –Gia Cát Tiểu Vũ hơi dẩu môi, khá mất hứng hỏi.

Yên lặng... hoàn toàn yên lặng. Cả một bầy người trong phòng vẽ toàn bộ hóa đá. Tuy gần như mỗi người bọn họ ít nhiều đều biết tính tình của Gia Cát Tiểu Vũ này, thậm chí gần như toàn bộ người của học viện hoàng gia Thiên Long đều biết Gia Cát Tiểu Vũ tuyên bố không phải Diệp gia Diệp Vô Thần thì không gả. Nhưng một cô gái cứ trực tiếp hỏi một vấn đề như thế ngay trước mặt mọi người, họ làm sao chịu đựng cho được.

Diệp Vô Thần còn chưa kịp trả lời, cửa phòng vẽ bỗng bị đá văng, phá vỡ sự yên lặng của phòng vẽ.

Đứng ở cửa là một lão nhân mặt đầy gân dờ và uy nghiêm, tóc và râu đều đã ngả màu hoa râm. Đằng sau y, là Lâm Hu đã bị ném ngã bầm dập mặt mày, lúc này đang nhìn chăm chú Diệp Vô Thần với ánh mắt oán độc.

Khi Diệp Vô Thần thật sự ném Lâm Hu ra ngoài, Hoa Bộ Hoa đã biết tiêu rồi. Lâm Hu ỷ vào quyền thế của Lâm gia tác oai tác quái đã thành quen, nào từng chịu ức hiếp gì. Nếu bình thường thấy viện trưởng Lâm Viêm đích thân tới, y sẽ lòng đầy kích động, nhưng lúc này y nào có chút cảm giác vui mừng gì, trong lòng chột dạ, vội vã đi về trước:

- Lâm viện trưởng, hôm nay ngài sao lại rảnh rỗi tới đây?

Lâm Viêm nhìn cũng chẳng thèm nhìn y một cái, trừng mắt với Diệp Vô Thần trên bục, nghĩ đến điều gì đó, cơ thịt trên mặt co giật mạnh một cái, sau đó quét ánh mắt vào cả phòng vẽ, mặt âm trầm nói:

- Nơi đây xảy ra chuyện gì? Lớp họa kỹ sơ cấp này từ khi nào có nhiều người tới như vậy, mau giải thích rõ ràng cho ta!

- Này! Lâm viện trưởng, ông làm gì mà hung dữ như vậy chứ, chúng ta chỉ muốn tới học vẽ, điều này cũng không thể sao? Chúng ta đều thông qua lão sư còn có cả Hoa lão sư đồng ý, lại không làm trái viện quy, mọi người nói xem có đúng hay không? –Hoa Bộ Hạo còn chưa kịp đáp, Gia Cát Tiểu Vũ đã không chút khách khí đáp lại, cả học viện hoàng gia Thiên Long, thậm chí cả Thiên Long Thành, dám nói chuyện như vậy với Lâm Viêm chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Những người tới sau đều theo đó ứng tiếng. Tuy lòng họ biết rõ học vẽ là giả, giấu nhân tài mới là thật.

Lâm Viêm nhướng mày, âm hiểm nhìn Hoa Bộ Hạo nói:

- Hoa tiên sinh, nhiều người như vậy vì tiết họa kỹ của ngài đều đặc biệt chạy tới, xem ra vị trí lão sư lớp họa kỹ sơ cấp này thật sự ỷ khuất ngài rồi.

Trong lòng Hoa Bộ Hạo đại loạn, nội tâm sợ hãi mấp máy môi vài cái, nhưng một chữ đều không nói ra nổi.

- Hoa tiên sinh, tôn nhi của ta là thế nào? Trong tiết họa kỹ của các người bị đánh thành bộ dáng này, ngài không cho ta một lời giải thích sao?

Lâm Viêm xoay người chỉ vào Lâm Hu mặt mũi bầm dập, thoạt nhìn chật vật không thôi ở đằng sau y, về mặt cổ nén phần nộ sắp phun trào.

- Điều này...

- Ê này! Lâm viện trưởng, điều đầu tiên trong viện quy của học viện chính là ở bên trong học viện, lão sư phải đối xử bình đẳng với tất cả học sinh, bất kể là hoàng tử hay bình dân, cũng phải hoàn toàn phục tùng sự sắp xếp của lão sư, bằng không lão sư có thể lấy đó xử phạt. Không thể thiên vị... Lâm Hu không nghe lời của Diệp lão sư, chẳng những gây loạn còn mở miệng khiêu khích Diệp lão sư, Diệp lão sư trừng phạt một chút thì đã làm sao? Mà Lâm viện trưởng nè, ngài vì chút việc vặt vãnh như vậy cũng tự mình chạy tới, không phải thiên vị thì là cái gì? Lẽ nào ngài thân là viện trưởng thì ngay cả viện quy của học viện bao năm qua đều quên hết rồi sao?

Gia Cát Tiểu Vũ lại đối chọi lần nữa, mâu thuẫn giữa Lâm Viêm và Diệp Vô Thần ở sân khi đó nàng đã thấy toàn bộ ở trong mắt. Lúc này vừa thấy Lâm Viêm chỉ mũi dùi về phía Diệp Vô Thần, đương nhiên phải lên tiếng ủng hộ.

- Nha đầu Gia Cát gia, chuyện của Lâm gia ta còn chưa đến lượt ngươi lo. –Lâm Viêm trầm giọng nói.

- Ô hay! Ngay cả Lâm gia đều lồi vào. Nơi đây rốt cuộc là học viện hoàng gia Thiên Long hay là hậu viện của Lâm gia ngài thế. Lâm viện trưởng, ngài thân là viện trưởng lại không tuân thủ viện quy, ta thật lòng khuyên nhủ ngài thì ngài lại lấy cả Lâm gia để hù dọa một đứa con gái như ta, ngài còn biết xấu hổ hay không thế!

Diệp Vô Thần như mở cờ trong bụng, bắt đầu cảm thấy tiểu nha đầu này thật đáng yêu. Bản lĩnh cả vú lấp miệng em, xuyên tạc lời nói thật đúng là lần át khác thường.

Gia Cát Tiểu Vũ có tiếng mồm miệng nhanh nhẩu, Lâm Viêm nào phải đối thủ của nàng, nhất thời giận quá hóa cười:

- Diệp lão sư? –Y xoay phắt người âm hiểm trừng mắt Diệp Vô Thần:

- Là ai cho ngươi quyền lợi đứng ở đây? Đã được ta đồng ý hay chưa?

- Ô, Lâm viện trưởng dạy dỗ rất đúng. Nơi đây là địa bàn của Lâm viện trưởng, ta đích xác không nên đứng ở đây khi không được sự đồng ý của Lâm viện trưởng. Nếu đã như vậy, ta đi xuống là được.

Nói xong, Diệp Vô Thần từ trên bục đi xuống. Hắn bằng lòng dứt khoát như thế ngược lại khiến Lâm Viêm trở tay không kịp, lửa giận tích tụ đã lâu nhất thời không tìm được cái cớ để phát tiết ra ngoài.

- Được rồi, ta đã vâng theo sự phân phó của Lâm viện trưởng không đóng vai nhân vật lão sư này nữa. Thế liệu bây giờ chúng ta có nên đổi sang một vấn đề khác hay không? –Hắn quan sát trên dưới Lâm Viêm vài cái— đó là loại ánh mắt trường bối quan sát văn bối của mình. Tiếp đó, rất thất vọng lắc đầu:

- Ai! Thật là lú lẫn, ta nhớ rằng lúc trước ta từng cực một vấn đề với Lâm viện trưởng trước mặt hoàng thượng và rất nhiều đại nhân. Rất là đáng tiếc, Lâm viện trưởng đã thua, hậu quả thua chính là mỗi lần gặp ta đều phải gọi ba tiếng gia gia, lẽ nào Lâm viện trưởng quên rồi ư?

Sắc mặt Lâm Viêm trong nháy mắt trở nên đen xì. Y đương nhiên không quên, nhưng y càng không ngờ rằng Diệp Vô Thần lại dám nói ra trước mặt như vậy... Hoàn toàn không lưu lại mặt mũi cho hắn dù chỉ một tia.

125. Chương 125: Khi Nào Chúng Ta Thành Thân Đây?

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 125: Khi nào chúng ta thành thân đây?

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Đúng thế đúng thế! Chuyện này rất nhiều người đều biết. Cha ta biết, mẹ ta biết, cô ta, chú ta, bác trai bác gái ta, dì lớn dì nhỏ ta, cậu lớn cậu nhỏ ta, Hoàng muội thái rau, Thất thúc chặt củi, Tiểu Lục trông cửa, Tiểu Tam sát vách, Tiểu Châu bưng trà cạnh nhà... Còn có Đại Hoàng thấy Thất cô gia của ta luôn vẫy đuôi, toàn bộ bọn họ đều biết bất kể Lâm viện trưởng đi đâu, chỉ cần nhìn thấy Diệp lão sư thì ắt phải gọi hân ba tiếng gia gia. A... Lâm viện trưởng nhất định sẽ không phải loại tiểu nhân nói không giữ lời, coi lời nói như *** chó, ngay cả Đại Hoàng của Thất cô gia đều khinh thường đấy chứ? –Gia Cát Tiểu Vũ mặt tươi như hoa nói, chớp chớp đôi mắt long lanh chờ Lâm Viêm gọi gia gia. Hoàn toàn không cảm thấy câu từ ‘cứt chó’ này phát ra từ miệng một thiếu nữ là bất nhã cỡ nào.

- Oa! Ta cũng nghe qua rồi! Thì ra chuyện vui như vậy không ngờ lại là thật. Lâm viện trưởng, ngài phải nhớ lời mình nói đấy. Ngài chính là người phụ hoàng ta tín nhiệm nhất, hơn nữa ta còn nghe nói chuyện này là do phụ hoàng ta tự mình chứng kiến, nhất thiết không thể không giữ lời. Nếu không, ta sẽ báo tất cả người trong cung và trong học viện đều biết ngài nói chuyện không giữ lời. –Long Hoàng Nhi khẽ giương mi, cười thuần khiết vô tả.

Từng đôi mắt dao dác nhìn về phía Lâm Viêm, đủ mọi loại hàm nghĩa đều óc. Sắc mặt Lâm Viêm vừa đỏ vừa đen, hệt như bị lột trần đứng ở đó. Ván cược giữa Diệp Vô Thần và y đích xác là không ai không biết, nhưng chưa từng có ai dám nhắc tới trước mặt y bao giờ, hoàn toàn coi như không biết. Mà Diệp Vô Thần trắng trợn nói ra như vậy, tuy chỉ là mấy câu ngắn ngủi nhưng đã giày xéo tan tác lên tôn nghiêm của viện trưởng như y.

Mà Gia Cát Tiểu Vũ cùng Long Hoàng Nhi kẻ xướng người họa, không thể nghi ngờ chẳng khác nào sau khi y rơi xuống nước lại đập mạnh cho y hai cục gạch.

Ngọn lửa trong lòng bàn tay Lâm Viêm vừa tắt lại bùng, bùng xong lại tắt, toàn thân run rẩy kịch liệt, sát khí trong mắt hùng hực không ngừng, tức đến độ nói không ra lời. Người khác toàn bộ ngậm miệng, một chữ đều không dám nói thêm, toàn bộ đều là vẻ chuyện không liên quan tới mình, chỉ tới xem kịch mà thôi.

- Người... Người lại dám vũ nhục nhị gia gia ta! –Lâm Hu vẫn luôn co ro đằng sau Lâm Viêm thấy Lâm Viêm chịu nhục, rốt cuộc vọt ra hét một câu.

- Vũ nhục? Thật nực cười, đánh cuộc hôm ấy là Lâm viện trưởng chính miệng đáp ứng, tất cả mọi người ở sân đều có thể chứng kiến. Nếu nói vũ nhục, cũng chỉ có thể nói tự bản thân Lâm viện trưởng vũ nhục mình mà thôi. –Diệp Vô Thần liếc Lâm Hu một cái, rồi thu ánh mắt, rề rúng nói:

- Nói đi phải nói lại, ta dạy dỗ tôn tử của mình, đưa tôn tử của tôn tử này còn chưa có tư cách nói chuyện. Ngoan ngoãn rụt ở sau lưng gia gia ngươi làm con rùa rụt đầu đi. Cho dù ta thật sự vũ nhục nhị gia gia ngươi, đưa tôn tử như ngươi lại có thể làm gì?

Sắc mặt Lâm Viêm đen sì, nếu nơi đây là chốn hoang vu dã ngoại không người, y nhất định sẽ bất chấp hết thảy khiến Diệp Vô Thần chết. Sau đó hủy thi diệt tích.

- Ca ca Lâm Khiếu của ngươi là một nhân vật, người trong cả Thiên Long Thành không biết gã đều không có mấy ai. Mà Lâm Hu ngươi, người không biết ngươi cũng không nhiều... Khác nhau là, ca ca ngươi là mỹ danh, mà ngươi lại là xú danh mười phần. Ít nhất ca ca ngươi còn có tư cách khiến ta coi trọng, mà ngươi thì giống như một con châu chấu bên vệ đường, cho dù ta giẫm chết cũng chẳng thèm liếc một cái. –Diệp Vô Thần chậm chạp nói, xoay người cười về phía Lâm Viêm:

- Lâm viện trưởng, ta giúp ngươi dạy dỗ vãn bối, cảm ơn thì khỏi cần, nhưng vẫn mong Lâm viện trưởng có thể tuân thủ ván cược hôm ấy, nhất thiết đừng khiến các học sinh của ngươi khinh thường.

- Người...

Lâm Hu suýt nữa nổi điên ngay đương trường, nhưng gã biết không thể là đối thủ của Diệp Vô Thần mà ngay cả Lâm Khiếu cũng bị đánh bại, đi lên cũng chỉ tự rước lấy nhục, bằng không khi này cũng sẽ khô kéo Lâm Viêm tới. Nhưng bây giờ gã đã ý thức được rằng, kéo Lâm Viêm tới hoàn toàn là một sai lầm.

Nhưng điệu bộ thì vẫn phải làm. Gã cắn răng, làm vẻ muốn lao lên, nhưng bị Lâm Viêm tóm y phục, kéo mạnh ra đằng sau, trầm giọng nói:

- Người mất mặt còn chưa đủ sao?

Lâm Hu rất ít khi nghe thấy giọng điệu này của Lâm Viêm nhất thời cảm như hén, ngoan ngoãn đứng ở đó không dám nói thêm một chữ nào nữa.

- Người tốt nhất đừng rơi vào tay của ta!

Dùng thanh âm trầm đến mức chỉ có Diệp Vô Thần nghe thấy để nói, Lâm Viêm xoay phắt người, kéo Lâm Hu đi ra ngoài, đằng sau vang lên tiếng gọi của Gia Cát Tiểu Vũ:

- Ê này! Lâm viêm trưởng đừng đi chứ, ngài còn chưa gọi gia gia mà... Ngài không thể làm loại tiểu nhân này được...

Sau khi Lâm Viêm đi xa, Gia Cát Tiểu Vũ rút cuộc không nhịn nổi che miệng len lén cười, người khác cũng ồ ạt cười vang theo một hồi. Chỉ có Hoa Bộ Hao mặt mày đau khổ, lo âu trùng trùng. Diệp Vô Thần khôi phục vẻ mặt hững hờ, nói với y:

- Hoa tiên sinh, xem ra ta tới đã cho ngài thêm không ít phiền toái rồi. Có điều ngài yên tâm, Lâm Viêm còn không có lý do tìm ngài gây phiền phức đâu.

Hoa Bộ Hao gật đầu, cố nặn ra một tia cười.

- Ta làm lão sư vẫn là không được. Hoa tiên sinh, hai ngày nay may nhận được sự coi trọng của ngài. Sau này, ta tốt hơn hết là làm tốt chức trách bảo vệ công chúa thôi. Bây giờ ta muốn dẫn công chúa ra ngoài đi dạo, nếu hoàng thượng phái người hỏi ngài, ngài cứ đáp như ngày hôm qua là được.

Khi Diệp Vô Thần dẫn Long Hoàng Nhi ra khỏi học viện hoàng gia Thiên Long, Long Hoàng Nhi liền dính lấy hắn như kẹo cao su vậy. Hôm qua sau khi được Diệp Vô Thần dẫn ra ngoài chơi đùa một hồi, nàng hưng phấn gần như cả đêm không ngủ, sau nửa đêm lại bấm ngón tay chờ ngày mới. Trong thời gian một ngày, nàng đã hoàn toàn bị cuốn hút bởi cảm giác này.

- Hôm nay chúng ta đi đâu chơi? Vẫn đi bắt cá à? –Nàng ngửa mặt đầy hưng phấn hỏi.

- Nếu bắt ngư mãi sẽ nhanh chán, hôm nay chúng ta đi bắt thỏ nhé. –Diệp Vô Thần cười đáp.

- Bắt thỏ? Nhưng thỏ chạy nhanh như vậy, chúng ta thật có thể bắt được sao? –Long Hoàng Nhi nắm chặt đôi tay, miệng tuy ngỡ vực nhưng trên mặt vẫn giăng đầy vẻ hưng phấn.

- Ê này! Chờ ta!

Đằng sau họ vang lên một thanh âm nhẹ nhàng lãnh lút. Diệp Vô Thần đành dừng chân, nhìn về Thần Chi đại lục đang đuổi theo.

- Phù... -Gia Cát Tiểu Vũ thở hổn hển chạy đến trước người hắn, hổn hển nói:

- Diệp Vô Thần, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta đâu đấy.

- Câu hỏi gì? –Diệp Vô Thần đau đầu một hồi, giả vờ không biết, hỏi.

- Chính là... vì sao người không muốn lấy ta. –Sau khi hỏi lời này, Gia Cát Tiểu Vũ chẳng những không chút thẹn thùng, ngược lại ngửa mặt, bồng bồng tức giận nhìn hắn.

- Thế vì sao ta phải lấy cô? Nếu như có một nam tử trước kia cô chưa bao giờ từng thấy tới nhà cô cầu thân, cô sẽ đáp ứng ư? –Diệp Vô Thần hỏi ngược lại.

Gia Cát Tiểu Vũ thoáng ngơ ngác, tiếp đó gật đầu, cao hứng nói:

- Người nói rất có đạo lý đấy. Thế bây giờ chúng ta đã gặp nhau rồi, liệu có phải người sẽ đáp ứng lấy ta hay không?

Diệp Vô Thần:

-

Năng lực tư duy lô gíc của nha đầu này quả nhiên cường đại khác thường.

Long Hoàng Nhi bị không đếm xỉa đến trở nên bất mãn. Nàng ôm chặt tay phải Diệp Vô Thần, dẫu môi nói:

- Hắn là phu quân của Long Hoàng Nhi ta, phụ thân ta tự thân ưng thuận, còn lâu mới lấy người!

Gia Cát Tiểu Vũ không hề tức giận chút nào, mà cúi đầu cười hì hì nói:

- Phi Hoàng công chúa, chờ sau khi ta và Vô Thần thành thân, chúng ta sẽ là tỷ tỷ rồi.

- Ai... ai là tỷ muội với người, ta còn lâu mới thêm làm tỷ muội với người. Phu quân ta sẽ không lấy người!

-Long Hoàng Nhi chỉ sợ Diệp Vô Thần bị người cướp mất, miệng không chút khách khí, hai tay càng ôm chặt tay hắn.

- Này này! -Gia Cát Tiểu Vũ hai tay chống nạnh, bất mãn nhìn Long Hoàng Nhi:

- Ai cũng biết ba năm sau các người mới có thể kết hôn. Vô Thần nhà ta cũng không vội, con nhóc người vội cái gì... Ta và Vô Thần không bao lâu nữa sẽ thành thân, đến lúc ấy ta làm tỷ tỷ, nhất định sẽ dạy dỗ cẩn thận muội muội như người, hừ!

Diệp Vô Thần nghe xong choáng váng một hồi, cũng biết lòng tự tin của Gia Cát Tiểu Vũ này là từ đâu ra. Hắn vội vàng rẽ chủ đề:

- Gia Cát tiểu thư, hôm nay cô nói chuyện như vậy với Lâm Viêm, không sợ bị y ghi nhớ trong lòng ư?

Gia Cát Tiểu Vũ nhăn mũi, hừ khê một tiếng:

- Ta còn lâu mới sợ y. Vả lại nè, người nhất định sẽ bảo vệ ta, đúng không? Còn nữa nè, người gọi ta Tiểu Vũ là được, gọi Gia Cát tiểu thư có vẻ hơi xa cách.

- Gia Cát tiểu thư...

- Gọi ta Tiểu Vũ! -Gia Cát Tiểu Vũ bất mãn nhắc nhở một tiếng, sau đó bất chấp ánh mắt kháng nghị của Long Hoàng Nhi, đi tới ôm tay trái Diệp Vô Thần vào trong ngực, sau đó len lén làm ra dáng thị uy với Long Hoàng Nhi, hoàn toàn không coi nàng là một công chúa.

Diệp Vô Thần giãy vài cái nhưng không tránh thoát. Nàng ôm rất chặt, cách lớp y phục, Diệp Vô Thần thậm chí có thể cảm thấy hình dạng bộ ngực nhỏ nhắn và run rẩy nhẹ nhàng của nàng. Bề ngoài tuy vẻ mặt nàng đầy vui vẻ mà tùy ý, nhưng lần đầu tiên tiếp xúc thân mật như thế với một nam nhân, thiết nghĩ không khẩn trương là không có khả năng.

- Được rồi... Tiểu Vũ, ta là một nam nhân, bộ dạng cô như vậy nếu bị người ta thấy có thể sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của cô. -Diệp Vô Thần ngán ngẩm nhắc nhở.

- Chẳng sao cả, dù sao cả đời này ta chỉ gả cho một mình người. -Gia Cát Tiểu Vũ không chút doái hoài nói, ngược lại càng dùng sức bám chặt tay mình. Sau đó lại nhỏ giọng hỏi:

- Vô Thần, khi nào chúng ta thành thân đây?

Diệp Vô Thần có một cảm giác như bị đánh bại, hắn một tay ôm Long Hoàng Nhi vào trong ngực, tay phải hơi dùng sức, thoát ra từ trong sự quấn quýt của Gia Cát Tiểu Vũ. Chờ khi Gia Cát Tiểu Vũ phản ứng lại thì Diệp Vô Thần đã dẫn Long Hoàng Nhi xông ra ngoài rất xa.

- Này! Người chờ đấy... Gia Cát Tiểu Vũ ta nhất định sẽ khiến người lấy ta! Hừ! -Nàng dùng sức hét to một tiếng về hướng Diệp Vô Thần rồi đi, hoàn toàn không để ý những âm thanh đó rơi vào trong tai bao nhiêu người. Mãi đến khi hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng hắn đâu thì nàng mới mất hứng dẫu môi trở lại học viện.

126. Chương 126: Hoàng Hậu Bạo Bệnh.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 126: Hoàng hậu bạo bệnh.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Vẫn là bắc Thiên Long Thành.

Nơi đây là một khu rừng nhỏ yên tĩnh, Diệp Vô Thần và Long Hoàng Nhi mỗi người cấp chân một con thỏ béo múp, mùi vị rất ngon. Thịt nhỏ đủ các thể loại Long Hoàng Nhi sớm đã từng ăn không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ ngon bằng loại nàng cầm trong tay giờ phút này.

Con thỏ này là Long Hoàng Nhi tự mình bắt được, Diệp Vô Thần chỉ âm thầm hiệp trợ ‘nho nhỏ’ ở bên cạnh mà thôi.

- Ta ăn no rồi!

Đôi tay nhỏ của nàng rất bắt nhả giờ lên, chiếc xương dài ngoằng kia bị ném đi, sau đó vang khe khẽ rơi xuống chỗ lá rụng rải đầy đất. Cùng một chỗ với Diệp Vô Thần, nàng làm gì đều tùy ý như vậy, hoàn toàn quên mất thân phận công chúa của mình.

Vỗ vỗ chiếc bụng, nàng như vẫn còn thèm thường nói:

- Chúng ta đi bắt một con nữa có được không, ta một mực đều không biết, thì ra thỏ dễ bắt như vậy đó.

Đó là vì ta không chế nó ngoan ngoãn chạy về phía nàng... Diệp Vô Thần cười thầm.

Diệp Vô Thần giúp Long Hoàng Nhi lau mép, lại giúp nàng sửa sang y phục và dầu tóc, mỉm cười nói:

- Hoàng Nhi, biết chơi trốn tìm không?

- Trốn tìm? –Đôi mắt Long Hoàng Nhi sáng ngời, vội vàng gật đầu:

- Đương nhiên biết rồi. Ta thường xuyên chơi với đám tiểu thái giám tiểu cung nữ kia. Chỉ là chúng thật ngốc, luôn bị ta tìm thấy trong thoáng chốc.

Diệp Vô Thần đương nhiên biết họ không phải quá ngốc, mà là họ buộc phải dùng cái ‘ngốc’ của mình để lấy lòng công chúa. Hắn cười nói:

- Nếu Hoàng Nhi lợi hại như vậy, thế thì chúng ta hãy chơi trốn tìm đi... Ngay ở trong rừng cây này.

Khu rừng nhỏ này tuy chỉ kéo dài không đủ hai dặm, nhưng thời gian tồn tại rõ ràng đã khá lâu, đại thụ thô to đâu đâu cũng có, có thể che kín hoàn toàn một người trưởng thành.

- Được đấy được đấy. Có điều nếu thua sẽ chịu trừng phạt thế nào đây?

- Thua phải hôn người thắng một cái, Hoàng Nhi dám chơi không? –Diệp Vô Thần nói.

Đôi mắt Long Hoàng Nhi khe lóe, nàng chớp chớp mắt, dường như đang nghĩ đến điều gì đó, khuôn mặt hơi đỏ lên, nhỏ giọng nói:

- Ta đương nhiên dám... Song, người phải trốn trước, để ta tìm... Không thể trốn quá xa nhé, nếu không tính là người thua.

- Được. –Diệp Vô Thần cười rồi nhéo mũi nàng, sau đó khe xoay người hắn lại:

- Nhắm mắt, sau khi đếm đến năm tiếng mới có thể quay đầu, không được chơi xấu.

Tay hẩn lặng lẽ dời khỏi bờ vai của Long Hoàng Nhi. Long Hoàng Nhi nhắm mắt, còn chưa bắt đầu đếm thì đã cảm thấy hẩn biến mất ở đằng sau mình. Bởi vì, nàng không ngửi thấy mùi trên người hẩn.

Sau khi nhỏ giọng đếm năm tiếng, nàng vội vã xoay người lại. Trước, sau, trái, phải đều đã không nhìn thấy bóng dáng hẩn. Trong rừng cây trống khoáng vắng, phẳng phất chỉ còn lại một mình nàng.

- Ta bắt đầu tìm đây. –Nàng hô một tiếng, sau đó dậm bước, bước từng bước về trước, tìm tòi kỹ càng mỗi một góc có thể giấu người.

Đỉnh đầu nàng, những cành lá rậm rạp đã khô héo hoàn toàn che kín Diệp Vô Thần đứng ở trên một cành cây. Hẩn lặng lẽ nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của Long Hoàng Nhi, khẽ thở dài một hơi:

- Làm như vậy, rốt cuộc là đúng hay là sai...

Hẩn có đầy phương pháp có thể đạt được mục đích tương tự nhưng lại dùng một kiểu trực tiếp nhất đơn giản nhất từ trên người Long Hoàng Nhi. Nếu đã bắt đầu... thì Diệp Vô Thần không định thay đổi chủ ý. Nhưng bất luận kết quả có lệch khỏi quỹ đạo của hẩn hay không, hẩn đều sẽ cho Long Hoàng Nhi một kết cục hoàn mỹ. Nàng không nên là một công chúa bất hạnh.

Soạt... soạt... soạt...

Vào dịp Trung Thu, trong rừng gần như không nghe thấy tiếng chim. Long Hoàng Nhi chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của chính mình. Nàng đi thẳng một mạch về trước, thỉnh thoảng thử vòng lại vài bước, ánh mắt vẫn nhìn xung quanh, nhưng nội tâm đã bắt đầu có chút bất an.

- Mau ra đi, ta đã nhìn thấy người rồi. –Nàng hô về phía trước.

Không có thanh âm trả lời nàng, một chiếc lá rụng bay xuống đỉnh đầu, mang theo vế xác xơ của trời thu từ từ rơi xuống đất, phát ra tiếng rơi khe khẽ.

Nàng lại đi về trước vài bước, đối với vị công chúa ở trong cung mười ba năm này mà nói, một khu rừng nhỏ như vậy có thể dễ dàng khiến nàng mất phương hướng, không phân biệt rõ đông tây nam bắc, thậm chí không tìm thấy đi từ hướng nào tới.

Trong khoảng thời gian rõ ràng rất ngắn, nhưng nàng lại cảm thấy mình đã đi rất lâu. Nội tâm cũng càng thêm sợ hãi và bất an trong sự yên lặng. Nàng sợ cảm giác này, hồi hận đã chơi trò trốn tìm với hẩn, khiến nàng mất bóng dáng hẩn. Nàng mong mỗi hẩn bỗng xuất hiện trong tầm mắt nàng, sau đó ôm nàng, đuổi sạch sự sợ hãi trong nội tâm nàng.

- Người mau ra đây, ta không muốn chơi nữa, chúng ta chơi trò khác được không... -Nàng sợ hẩn cách mình rất xa mà không nghe thấy, bèn dùng thanh âm lớn nhất hô.

Vẫn không có hồi âm như cũ, xung quanh yên ắng đáng sợ. Khác với cơn giông tố bão bùng hôm qua, hôm nay ngay cả gió đều hiền hòa yên tĩnh đến vậy.

- Ta thật sự không muốn chơi nữa... Người mau ra đi được không?

- Ta nhận thua, người mau ra đây... Ta không muốn một mình, ta sẽ rất sợ hãi.

Nàng lớn tiếng hô, xung quanh tĩnh lặng khiến sự sợ hãi trong nội tâm nàng không ngừng bành trướng, bành trướng thêm... Nàng bắt đầu nghĩ liệu có phải hẩn đã vứt nàng lại, lên rồi đi rồi hay không. Sau khi ý nghĩ đáng sợ này xuất hiện, thì luôn quanh quẩn trong đầu.

- Người mau ra đây, ta không muốn chơi, ta không muốn chơi nữa! –Thanh âm của Long Hoàng Nhi bắt đầu run run. Loại cảm giác này so với đêm sấm sét càng khiến nàng sợ hãi hơn. Hoặc nói cả cuộc đời này, nàng chưa từng sợ hãi giống như vậy bao giờ.

Nước mắt bắt đầu đảo quanh hốc mắt, thế giới trước mắt trở nên mịt mù. Nàng sợ hãi đến vô lực ngồi trên đất, co ro thân thể, ‘hu hu’ khóc. Tiếng khóc như tiếng trẻ em mang theo một nỗi bi thương khiến người ta nát lòng đó truyền ra, loanh quanh cả khu rừng nhỏ.

Một đôi tay từ đằng sau ôm vòng eo nhỏ của nàng, sau đó ôm nàng vào trong ngực, chủ nhân đôi tay nhẹ giọng nói:

- Là ai chọc tiểu công chúa của ta khóc thế, nói cho ta biết, phu quân tương lai của nàng sẽ giáo huấn hẳn.
- Ta bắt được người rồi. –Long Hoàng Nhi trong cơn khóc lóc bỗng nín khóc mỉm cười, hai tay ngoắc chặt lấy cổ hắn, chỉ sợ hắn lại chạy khỏi từ bên người mình:

- Thế nên, người đã thua.

Nụ cười của nàng là thật, nước mắt cũng là thật. Nhưng không hề tức giận, oán hận. Tiếng lòng Diệp Vô Thần khẽ xao động, hai tay ôm nàng không kìm nổi bèn ôm chặt hơn.

- Được, là ta thua, tiểu công chúa của ta muốn trừng phạt ta thế nào đây?

-Người đã nói, thua thì phía hôn người thắng một cái... Không phải, là nhiều cái, người không thể chạy lòng. –Nàng hơi chu miệng, nhắm mắt, lặng lẽ kể sát mình về phía Diệp Vô Thần. Trên gương mặt mềm mại như tuyết vẫn điểm xuyết vài hạt trong suốt như trân châu.

Trong lòng Diệp Vô Thần sinh ra vô hạn thương xót, hôn nhẹ lên mặt nàng, hôn lấy từng giọt nước mắt của nàng. Sau cùng dừng lại trên cánh môi nhỏ nhắn, khẽ nếm vị ngọt ngào của thiếu nữ. Ngay cả chính hắn đều đang bất ngờ, vì sao mình lại làm ra hành động như vậy. Có lẽ là vì nước mắt và dung nhan tươi cười mang theo nước mắt trong khoảnh khắc hắn nhìn thấy nàng.

Long Hoàng Nhi đỏ mặt, thẹn thùng hưởng thụ sự yêu thương và động tác thân mật khiến trái tim nàng đập nhanh vô số lần của hắn.

Sự si mê quần quýt không rời của Long Hoàng Nhi với Diệp Vô Thần phần lớn xuất phát từ bản năng dựa dẫm vào người thân thiết. Mà nụ hôn nhẹ nhàng này khiến tình cảm ấy bắt đầu từ từ biến chất. Khiến cảm giác của Long Hoàng Nhi với Diệp Vô Thần trong thời gian tiếp theo dần dần chuyển hóa thành chân tình càng lúc càng sâu sắc.

Cũng từ giờ phút này trở đi, Long Hoàng Nhi không còn là một quân cờ Diệp Vô Thần dùng để mưu tính Thiên Long Quốc nữa, kế hoạch hắn vốn ấp ủ đã rất lâu cũng bởi thế mà phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

.....
Khi Diệp Vô Thần trở về Diệp gia đã là lúc chiều tàn. Lúc ở cửa thì vừa vặn đụng phải Diệp Uy đang muốn bước cửa vào. Nét mặt của y khiến Diệp Vô Thần động lòng, hỏi:

- Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Tính toán thời gian một cách tổng thể, trong lòng Diệp Vô Thần bỗng hiểu rõ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khó thể phát giác.

- Không sai, chiều nay hoàng hậu bỗng nhiên bạo bệnh, toàn thân nổi đen, sinh cơ giảm thấp, gục ở trên giường ngay cả sức nói chuyện đều không có. Ngự y và Quang Minh ma pháp sư trên dưới cả hoàng cung đều bó tay, đều nói không ai từng gặp qua quái bệnh này. Diệp Uy nhướng mày nói. Trên dưới trong cung lúc này đều đồn dập suy đoán có người dùng phương pháp cổ quái nào đó ám hại hoàng hậu, mà Lâm gia đang sốt sắng như kiến bò trên chảo nóng càng ngấm ngấm chỉ vào Diệp gia.

-Ồ, thì ra là thế. Thiên Long Quốc danh y vô số, thiết nghĩ với năng lực của hoàng đế, chút bệnh nho nhỏ hẳn không làm khó được y. –Diệp Vô Thần chẳng hề gì nói, rõ ràng không chút đoái hoài với sự kiện này.

- Đây quả không phải bệnh nhẹ gì đâu. –Diệp Uy sắc mặt thận trọng lắc đầu:

- Toàn thân biến thành màu đen, sinh cơ giảm thấp, nhưng trước sau vẫn không tìm ra nguyên nhân bệnh. Dựa theo lời ngự y, theo tình hình phát triển trước mắt, muộn nhất là chiều mai hoàng hậu sẽ chết.

Một nước mắt hoàng hậu, chuyện này vừa lớn vừa nhỏ, với Lâm gia mà nói, họ nhất định sẽ làm lớn rêu rao chuyện này. Trước khi chân tướng rõ ràng hết thảy, khoản không minh bạch này thông qua phương pháp nào đó sẽ tính lên đầu Diệp gia. Đây cũng là tác phong nhiều năm qua của Lâm gia. Mà chuyện lớn như vậy, thiết nghĩ động tác của Lâm gia đương nhiên cũng không nhỏ.

Diệp Vô Thần thản nhiên ứng một tiếng, dáng vẻ như hoàn toàn không liên can với mình, không còn hứng thú hỏi thêm về việc này nữa, nhàn hạ đi về tiểu viện của mình, hô to một tiếng ở cửa viện:

- Tuyết Nhi, Đồng Tâm, chúng ta đi dạo nào!

Ngưng Tuyết đang nằm bò trên giường dạy Đồng Tâm nhận thức chữ viết, tuy chữ nàng biết cũng không nhiều, toàn bộ đều là Diệp Vô Thần dạy cho, nhưng nàng dạy hết sức nghiêm túc. Đồng Tâm một mực chăm chỉ lắng nghe, không hề chảnh mắng, bộ dạng một học sinh ngoan mười phần.

- Ca ca về rồi! –Nghe được tiếng hô, hai người song song nhảy xuống từ trên giường, một trước một sau tung tăng chạy ra cửa viện.

Mà lúc này, trong hoàng cung đã hoàn toàn hỗn loạn. Ngự y trong cung, đám ‘Thần Y’ thanh danh hiển hách trong Thiên Long Thành ra ra vào vào, ai nấy đều đầu đầy mồ hôi— đương nhiên, là mồ hôi lạnh.

Hoàng hậu Lâm Tú nằm ở trên giường không động đậy, đừng nói động, gần như ngay cả sức nói chuyện nàng cũng không có. Chỉ có thể khép hờ đôi mắt gần như tuyệt vọng. Trên khuôn mặt nàng che kín một lớp khí xám quỉ dị, tầng khí xám ấy hiển nhiên không hề nổi bên ngoài cơ thể nàng, mà là thẩm thấu từ bên trong cơ thể ra ngoài cơ thể.

127. Chương 126: Hoàng Hậu Bạo Bệnh.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 126: Hoàng hậu bạo bệnh.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Vẫn là bắc Thiên Long Thành.

Nơi đây là một khu rừng nhỏ yên tĩnh, Diệp Vô Thần và Long Hoàng Nhi mỗi người cấp chân một con thỏ béo múp, mùi vị rất ngon. Thịt nhỏ đủ các thể loại Long Hoàng Nhi sớm đã từng ăn không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ ngon bằng loại nàng cầm trong tay giờ phút này.

Con thỏ này là Long Hoàng Nhi tự mình bắt được, Diệp Vô Thần chỉ âm thầm hiệp trợ ‘nho nhỏ’ ở bên cạnh mà thôi.

- Ta ăn no rồi!

Đôi tay nhỏ của nàng rất bắt nhả giờ lên, chiếc xương dài ngoằng kia bị ném đi, sau đó vang khe khẽ rơi xuống chỗ lá rụng rải đầy đất. Cùng một chỗ với Diệp Vô Thần, nàng làm gì đều tùy ý như vậy, hoàn toàn quên mất thân phận công chúa của mình.

Vỗ vỗ chiếc bụng, nàng như vẫn còn thèm thường nói:

- Chúng ta đi bắt một con nữa có được không, ta một mực đều không biết, thì ra thỏ dễ bắt như vậy đó.

Đó là vì ta không chế nó ngoan ngoãn chạy về phía nàng... Diệp Vô Thần cười thầm.

Diệp Vô Thần giúp Long Hoàng Nhi lau mép, lại giúp nàng sửa sang y phục và đầu tóc, mỉm cười nói:

- Hoàng Nhi, biết chơi trốn tìm không?

- Trốn tìm? –Đôi mắt Long Hoàng Nhi sáng ngời, vội vàng gật đầu:

- Đương nhiên biết rồi. Ta thường xuyên chơi với đám tiểu thái giám tiểu cung nữ kia. Chỉ là chúng thật ngốc, luôn bị ta tìm thấy trong thoáng chốc.

Diệp Vô Thần đương nhiên biết họ không phải quá ngốc, mà là họ buộc phải dùng cái ‘ngốc’ của mình để lấy lòng công chúa. Hắn cười nói:

- Nếu Hoàng Nhi lợi hại như vậy, thế thì chúng ta hãy chơi trốn tìm đi... Ngay ở trong rừng cây này.

Khu rừng nhỏ này tuy chỉ kéo dài không đủ hai dặm, nhưng thời gian tồn tại rõ ràng đã khá lâu, đại thụ thô to đâu đâu cũng có, có thể che kín hoàn toàn một người trưởng thành.

- Được đấy được đấy. Có điều nếu thua sẽ chịu trừng phạt thế nào đây?

- Thua phải hôn người thắng một cái, Hoàng Nhi dám chơi không? –Diệp Vô Thần nói.

Đôi mắt Long Hoàng Nhi khe lóe, nàng chớp chớp mắt, dường như đang nghĩ đến điều gì đó, khuôn mặt hơi đỏ lên, nhỏ giọng nói:

- Ta đương nhiên dám... Song, người phải trốn trước, để ta tìm... Không thể trốn quá xa nhé, nếu không tính là người thua.

- Được. –Diệp Vô Thần cười rồi nhéo mũi nàng, sau đó khẽ xoay người hắn lại:

- Nhắm mắt, sau khi đếm đến năm tiếng mới có thể quay đầu, không được chơi xấu.

Tay hắn lặng lẽ dời khỏi bờ vai của Long Hoàng Nhi. Long Hoàng Nhi nhắm mắt, còn chưa bắt đầu đếm thì đã cảm thấy hắn biến mất ở đằng sau mình. Bởi vì, nàng không ngửi thấy mùi trên người hắn.

Sau khi nhỏ giọng đếm năm tiếng, nàng vội vã xoay người lại. Trước, sau, trái, phải đều đã không nhìn thấy bóng dáng hắn. Trong rừng cây trống khoáng vắng, phẳng phất chỉ còn lại một mình nàng.

- Ta bắt đầu tìm đấy. –Nàng hô một tiếng, sau đó dậm bước, bước từng bước về trước, tìm tòi kỹ càng mỗi một góc có thể giấu người.

Đỉnh đầu nàng, những cành lá rậm rạp đã khô héo hoàn toàn che kín Diệp Vô Thần đứng ở trên một cành cây. Hắn lặng lẽ nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của Long Hoàng Nhi, khẽ thở dài một hơi:

- Làm như vậy, rốt cuộc là đúng hay là sai...

Hắn có đầy phương pháp có thể đạt được mục đích tương tự nhưng lại dùng một kiểu trực tiếp nhất đơn giản nhất từ trên người Long Hoàng Nhi. Nếu đã bắt đầu... thì Diệp Vô Thần không định thay đổi chủ ý. Nhưng bất luận kết quả có lệch khỏi quỹ đạo của hắn hay không, hắn đều sẽ cho Long Hoàng Nhi một kết cục hoàn mỹ. Nàng không nên là một công chúa bất hạnh.

Soạt... soạt... soạt...

Vào dịp Trung Thu, trong rừng gần như không nghe thấy tiếng chim. Long Hoàng Nhi chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của chính mình. Nàng đi thẳng một mạch về trước, thỉnh thoảng thử vòng lại vài bước, ánh mắt vẫn nhìn xung quanh, nhưng nội tâm đã bắt đầu có chút bất an.

- Mau ra đi, ta đã nhìn thấy người rồi. –Nàng hô về phía trước.

Không có thanh âm trả lời nàng, một chiếc lá rụng bay xuống đỉnh đầu, mang theo vế xác xơ của trời thu từ từ rơi xuống đất, phát ra tiếng rơi khe khẽ.

Nàng lại đi về trước vài bước, đối với vị công chúa ở trong cung mười ba năm này mà nói, một khu rừng nhỏ như vậy có thể dễ dàng khiến nàng mất phương hướng, không phân biệt rõ đông tây nam bắc, thậm chí không tìm thấy đi từ hướng nào tới.

Trong khoảng thời gian rõ ràng rất ngắn, nhưng nàng lại cảm thấy mình đã đi rất lâu. Nội tâm cũng càng thêm sợ hãi và bất an trong sự yên lặng. Nàng sợ cảm giác này, hồi hận đã chơi trò trốn tìm với hắn, khiến nàng mất bóng dáng hắn. Nàng mong mỗi hắn bỗng xuất hiện trong tầm mắt nàng, sau đó ôm nàng, đuổi sạch sự sợ hãi trong nội tâm nàng.

- Người mau ra đây, ta không muốn chơi nữa, chúng ta chơi trò khác được không... -Nàng sợ hấn cách mình rất xa mà không nghe thấy, bèn dùng thanh âm lớn nhất hô.

Vẫn không có hồi âm như cũ, xung quanh yên ắng đáng sợ. Khác với cơn giông tố bão bùng hôm qua, hôm nay ngay cả gió đều hiền hòa yên tĩnh đến vậy.

- Ta thật sự không muốn chơi nữa... Người mau ra đi được không?

- Ta nhận thua, người mau ra đây... Ta không muốn một mình, ta sẽ rất sợ hãi.

Nàng lớn tiếng hô, xung quanh tĩnh lặng khiến sự sợ hãi trong nội tâm nàng không ngừng bành trướng, bành trướng thêm... Nàng bắt đầu nghĩ liệu có phải hấn đã vượt nàng lại, lên rồi đi rồi hay không. Sau khi ý nghĩ đáng sợ này xuất hiện, thì luôn quanh quẩn trong đầu.

- Người mau ra đây, ta không muốn chơi, ta không muốn chơi nữa! -Thanh âm của Long Hoàng Nhi bắt đầu run run. Loại cảm giác này so với đêm sấm sét càng khiến nàng sợ hãi hơn. Hoặc nói cả cuộc đời này, nàng chưa từng sợ hãi giống như vậy bao giờ.

Nước mắt bắt đầu đảo quanh hốc mắt, thế giới trước mắt trở nên mịt mù. Nàng sợ hãi đến vô lực ngồi trên đất, co ro thân thể, ‘hu hu’ khóc. Tiếng khóc như tiếng trẻ em mang theo một nỗi bi thương khiến người ta nát lòng đó truyền ra, loanh quanh cả khu rừng nhỏ.

Một đôi tay từ đằng sau ôm vòng eo nhỏ của nàng, sau đó ôm nàng vào trong ngực, chủ nhân đôi tay nhẹ giọng nói:

- Là ai chọc tiểu công chúa của ta khóc thế, nói cho ta biết, phu quân tương lai của nàng sẽ giáo huấn hấn.

- Ta bắt được người rồi. -Long Hoàng Nhi trong cơn khóc lóc bỗng nín khóc mỉm cười, hai tay ngoắc chặt lấy cổ hấn, chỉ sợ hấn lại chạy khỏi từ bên người mình:

- Thế nên, người đã thua.

Nụ cười của nàng là thật, nước mắt cũng là thật. Nhưng không hề tức giận, oán hận. Tiếng lòng Diệp Vô Thần khẽ xao động, hai tay ôm nàng không kìm nổi bèn ôm chặt hơn.

- Được, là ta thua, tiểu công chúa của ta muốn trừng phạt ta thế nào đây?

-Người đã nói, thua thì phía hôn người thắng một cái... Không phải, là nhiều cái, người không thể chạy làng. -Nàng hơi chu miệng, nhắm mắt, lặng lẽ kẻ sát mình về phía Diệp Vô Thần. Trên gương mặt mềm mại như tuyết vẫn điểm xuyết vài hạt trong suốt như trân châu.

Trong lòng Diệp Vô Thần sinh ra vô hạn thương xót, hôn nhẹ lên mặt nàng, hôn lấy từng giọt nước mắt của nàng. Sau cùng dừng lại trên cánh môi nhỏ nhắn, khẽ nếm vị ngọt ngào của thiếu nữ. Ngay cả chính hấn đều đang bất ngờ, vì sao mình lại làm ra hành động như vậy. Có lẽ là vì nước mắt và dung nhan tươi cười mang theo nước mắt trong khoảnh khắc hấn nhìn thấy nàng.

Long Hoàng Nhi đỏ mặt, thẹn thùng hưởng thụ sự yêu thương và động tác thân mật khiến trái tim nàng đập nhanh vô số lần của hấn.

Sự si mê quần quýt không rời của Long Hoàng Nhi với Diệp Vô Thần phần lớn xuất phát từ bản năng dựa dẫm vào người thân thiết. Mà nụ hôn nhẹ nhàng này khiến tình cảm ấy bắt đầu từ từ biến chất. Khiến cảm giác của Long Hoàng Nhi với Diệp Vô Thần trong thời gian tiếp theo dần dần chuyển hóa thành chân tình càng lúc càng sâu sắc.

Cũng từ giờ phút này trở đi, Long Hoàng Nhi không còn là một quân cờ Diệp Vô Thần dùng để mưu tính Thiên Long Quốc nữa, kế hoạch hấn vốn ấp ủ đã rất lâu cũng bởi thế mà phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

.....

Khi Diệp Vô Thần trở về Diệp gia đã là lúc chiều tàn. Lúc ở cửa thì vừa vặn đụng phải Diệp Uy đang muốn bước cửa vào. Nét mặt của y khiến Diệp Vô Thần động lòng, hỏi:

- Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Tính toán thời gian một cách tổng thể, trong lòng Diệp Vô Thần bỗng hiểu rõ, khoe miệng nhếch lên một nụ cười khó thể phát giác.

- Không sai, chiều nay hoàng hậu bỗng nhiên bạo bệnh, toàn thân nổi đen, sinh cơ giảm thấp, gục ở trên giường ngay cả sức nói chuyện đều không có. Ngự y và Quang Minh ma pháp sư trên dưới cả hoàng cung đều bó tay, đều nói không ai từng gặp qua quái bệnh này. Diệp Uy nương mày nói. Trên dưới trong cung lúc này đều dồn dập suy đoán có người dùng phương pháp cổ quái nào đó ám hại hoàng hậu, mà Lâm gia đang sốt sắng như kiến bò trên chảo nóng càng ngấm ngấm chỉ vào Diệp gia.

- Ô, thì ra là thế. Thiên Long Quốc danh y vô số, thiết nghĩ với năng lực của hoàng đế, chút bệnh nho nhỏ hẳn không làm khó được y. –Diệp Vô Thần chẳng hề gì nói, rõ ràng không chút doái hoài với sự kiện này.

- Đây quả không phải bệnh nhẹ gì đâu. –Diệp Uy sắc mặt thận trọng lắc đầu:

- Toàn thân biến thành màu đen, sinh cơ giảm thấp, nhưng trước sau vẫn không tìm ra nguyên nhân bệnh. Dựa theo lời ngự y, theo tình hình phát triển trước mắt, muộn nhất là chiều mai hoàng hậu sẽ chết.

Một nước mắt hoàng hậu, chuyện này vừa lớn vừa nhỏ, với Lâm gia mà nói, họ nhất định sẽ làm lớn rêu rao chuyện này. Trước khi chân tướng rõ ràng hết thảy, khoản không minh bạch này thông qua phương pháp nào đó sẽ tính lên đầu Diệp gia. Đây cũng là tác phong nhiều năm qua của Lâm gia. Mà chuyện lớn như vậy, thiết nghĩ động tác của Lâm gia đương nhiên cũng không nhỏ.

Diệp Vô Thần thản nhiên ứng một tiếng, dáng vẻ như hoàn toàn không liên can với mình, không còn hứng thú hỏi thêm về việc này nữa, nhàn hạ đi về tiểu viện của mình, hô to một tiếng ở cửa viện:

- Tuyết Nhi, Đồng Tâm, chúng ta đi dạo nào!

Ngưng Tuyết đang nằm bò trên giường dạy Đồng Tâm nhận thức chữ viết, tuy chữ nàng biết cũng không nhiều, toàn bộ đều là Diệp Vô Thần dạy cho, nhưng nàng dạy hết sức nghiêm túc. Đồng Tâm một mực chăm chỉ lắng nghe, không hề chảnh mắng, bộ dạng một học sinh ngoan mười phần.

- Ca ca về rồi! –Nghe được tiếng hô, hai người song song nhảy xuống từ trên giường, một trước một sau tung tăng chạy ra cửa viện.

Mà lúc này, trong hoàng cung đã hoàn toàn hỗn loạn. Ngự y trong cung, đám ‘Thần Y’ thanh danh hiển hách trong Thiên Long Thành ra ra vào vào, ai nấy đều đầu đầy mồ hôi— đương nhiên, là mồ hôi lạnh.

Hoàng hậu Lâm Tú nằm ở trên giường không động đậy, đừng nói động, gần như ngay cả sức nói chuyện nàng cũng không có. Chỉ có thể khép hờ đôi mắt gần như tuyệt vọng. Trên khuôn mặt nàng che kín một lớp khí xám quỷ dị, tầng khí xám ấy hiển nhiên không hề nổi bên ngoài cơ thể nàng, mà là thẩm thấu từ bên trong cơ thể ra ngoài cơ thể.

128. Chương 127: Cô Gái Thần Bí.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 127: Cô gái thần bí.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Long Dân bực dọc đi tới đi lui. Lại là một ngự y đi vào, vẻ mặt ngưng trọng bắt mạch cho hoàng hậu, rất lâu sau lắc đầu, nơm nớp lo sợ nói:

- Vi thần chịu bó tay, căn bệnh này đừng nói gặp qua, ngay cả nghe đều chưa từng nghe qua...

Câu nói tương tự hôm nay Long Dận đã nghe qua không biết bao nhiêu lần, y nóng nảy giận dữ, quát:

- Cút cho trể! Ăn hại, toàn bộ đều là ăn hại!

Toàn thân ngự y kia run cầm cập thối lui.

Lâm Cuồng và Lâm Chiến đã đứng ở đây suốt cả buổi chiều, không giờ phút nào lòng không nóng như lửa đốt. Họ lúc này đã không còn tâm tư đi truy cứu vì sao hoàng hậu Lâm Tú mắc phải quái bệnh này, chỉ có thể khốn khổ trông mong thần y kia có thể chữa khỏi cho nàng. Nếu Lâm Tú chết, gánh chịu không nổi nhất chính là Lâm gia họ.

- Phụ hoàng, người đừng quá dỗi sốt ruột, trong thành nhiều danh y như vậy, nhất định có thể chữa khỏi bệnh của mẫu hậu. –Một thiếu niên tuổi chừng mười sáu mười bảy, ăn mặc xa hoa an ủi nói. Tên là Long Chính Nguyệt, là con thứ của Lâm Tú, đệ đệ Long Chính Dương.

- Danh y gì chứ, tất cả đều là lang băm! –Long Dận hừ lạnh một tiếng, tức giận nói. Dọa cho ngự y vừa mới đi vào sợ không nhẹ.

Lâm Tú là sau buổi trưa phát bệnh, không chút dấu hiệu mềm nhũn như bông gục xuống đất, tiếp đó bên ngoài thân thể bắt đầu biến thành màu đen, đồng thời thâm đen từng nốt từng nốt, dọa không nhẹ đám tiểu cung nữ bên người hoàng hậu, cuống quýt mời ngự y tới, sau đó thông báo cho hoàng thượng. Nhưng điều động toàn bộ ngự y trong cung lại không có một ai khám ra nàng mắc phải bệnh gì, chỉ có thể biết được sinh mệnh lực của nàng đang sút giảm rất nhanh từ kinh mạch, muộn nhất ngày mai sẽ không trị được mà chết. Vì thế, Long Dận không ngại sai người tìm danh y toàn thành, ngay cả những ngự y già nghỉ hưu đã không còn ở trong cung cũng mời từng người về.

Long Chính Nguyệt chịu thua lắc đầu, kéo y phục Long Chính Dương nói:

- Hoàng huynh, huynh cũng khuyên nhủ phụ hoàng đi.

Long Chính Dương sắc mặt bình tĩnh, nội tâm tương tự cũng nôn nóng bất an, khi ngự y già kia vừa tiến vào tương tự cũng lo sợ bất an lắc đầu, gã thâm than, đi tới bên người Long Dận nói:

- Phụ hoàng, tính mạng mẫu hậu nguy ngập, đại sự bậc này tuyệt không thể cố kỵ thêm gì khác nữa, chúng ta tốt hơn hết mời người Nam Hoàng tông tới giúp đi. Nam Hoàng tông cao thủ vô số, có lẽ họ sẽ có biện pháp.

Nghe đến ba chữ Nam Hoàng tông, Lâm Cuồng và Lâm Chiến đều sáng ngời mắt, hết như trong cơn tuyệt vọng túm được sợi rơm cứu mạng, vội vã tiến lên nói:

- Nếu Nam Hoàng tông bằng lòng ra tay giúp đỡ, Lâm gia chúng ta nguyện ý đáp ứng bất kỳ điều kiện nào.

Long Dận bước tới bước lui ngẫm nghĩ một hồi, sau đó không nói một lời xoay người đi ra ngoài. Không bao lâu sau, một tiểu thái giám phóng ngựa chạy ra khỏi hoàng cung, ngựa không dừng vó phi về hướng Mộng Yên Lâu.

Mộng Yên Lâu.

- Công chúa, Long Dận phái người đưa một bức thư, mời công chúa xem qua. –Một cô gái cung kích vái trước mặt Thủy Mộng Thiên, trong tay dâng một cuộn giấy màu vàng rực. Trong Nam Hoàng tông, cho dù là người ở tầng chót cũng có một vẻ kiêu ngạo siêu thoát phàm nhân, đối với hoàng đế cũng gọi thẳng tên.

Thiếu nữ tên ‘Lăng Nhi’ đằng sau Thủy Mộng Thiên đi tới lấy bức thư, đặt trước mặt Thủy Mộng Thiên. Sau khi Thủy Mộng Thiên mở ra liền xem kỹ một lượt, lẩm bẩm nói:

- Lúc trước hần từng nói hoàng hậu sẽ gặp một trận đại bệnh khiến tất cả ngự y đều bó tay, hiện giờ quả nhiên đã ứng nghiệm. Chuyện này, chắc hẳn là do hần dự đoán.

- Tiểu Nguyệt, người đi nói cho tên truyền tin kia biết, cứ nói Dực Tiên của Nam Hoàng tông ta ngày mai vừa hay tới Thiên Long Thành, chỉ là ông đường xá xa xôi, tạm thời không tiện chữa trị, sáng ngày mai sẽ tới hoàng cung.

- Vâng. –Thiếu nữ tên Tiểu Nguyệt cung kính thối lui.

- Lăng Nhi, người đi gọi Dược Tiên gia gia tới. –Thủy Mộng Thiền nói.

Cô gái gật đầu ứng tiếng, bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài. Không lâu sau, một thân ảnh bạch bạc mang theo một trận cười hiền hòa xuất hiện ở trong phòng:

- Lão già ta sống cả luống tuổi như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên tới chốn trắng hoa bạc này, ha ha ha ha!

Đây là một lão nhân tiên phong đạo cốt, râu tóc ông hoàn toàn bạc phơ, nhưng rất phẳng phiu, toàn thân loáng thoáng phát ra một cỗ khí thể hiền hòa khiến người ta thân cận. Thoáng nhìn thì đây là một lão nhân bình thường hết mức, nhưng nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, trên dưới quanh thân lão nhân không ngờ hoàn toàn chẳng có vẻ già nua, tuy đầu tóc đã bạc nhưng đôi mắt trong vắt như nước. Làn da cũng không có bất kỳ dấu hiệu nhợt nhạt nào, khiến người ta không thể không lưu luyến làm kỳ.

Người này chính là Thủy Nam Hạc có danh xưng ‘Dược Tiên’ của Nam Hoàng tông, tuổi đã ngót trăm. Ông chẳng những có y thuật không ai sánh bằng, bản thân cũng là một Quang Minh ma pháp sư cực mạnh.

Ông vuốt râu cười:

- Lão già ta đã nhiều năm không gặp công chúa, thật là tưởng nhớ không thôi, mấy năm gần đây công chúa có khỏe mạnh không?

- Dược Tiên gia gia, Mộng Thiền cũng thường xuyên tưởng nhớ người. Lần này Mộng Thiền bảo người ngày đêm bốn ba tới, thật sự là Mộng Thiền không phải. – Thủy Mộng Thiền tuy vẫn ngồi sau rèm không đứng dậy, nhưng trong giọng nói mang theo niềm tôn kính nồng đậm. Thủy Nam Hạc hiện tại là người có bối phận cao nhất trong cả Nam Hoàng tông, ngay cả phụ thân nàng nhìn thấy cũng phải nhún nhường ba phần.

- Lời này của công chúa quả là làm khó lão già ta. Lão già ta đã rất lâu không ra ngoài hoạt động gân cốt, hiện giờ vừa hay được công chúa ban cho ra ngoài du sơn ngoạn thủy một phen. Không biết lần này công chúa gọi lão già ta tới là có việc quan trọng gì? –Thủy Nam Hạc rất hiền hòa cười nói, ông tự nhiên sẽ không cho rằng Thủy Mộng Thiền gọi ông tới là để cho ông du sơn ngoạn thủy.

- Là như vậy, thưa Dược Tiên gia gia. –Thủy Mộng Thiền chậm rãi mở miệng:

- Hoàng hậu Lâm Tú của Thiên Long Quốc mấy ngày gần đây mắc một trận đại bệnh, đám ngự y đều bó tay. Chuyện này vốn dĩ Nam Hoàng tông ta không cần phải nhúng tay, nhưng căn quái bệnh này của Lâm Tú quan hệ đến một người rất quan trọng, cho nên ta hy vọng ngày mai Dược Tiên gia gia có thể đi chữa trị cho hoàng hậu đó một phen, khám rõ nàng rốt cuộc đã mắc chứng bệnh gì, rồi bởi vì sao mà mắc. Với năng lực của Dược Tiên gia gia, cái danh thiên hạ đệ nhất thần y cũng không quá chút nào, không có bệnh gì có thể giấu diếm được mắt thần của người.

Thủy Nam Hạc gật đầu:

- Thì ra là thế, có thể khiến công chúa dễ tâm như thế, xem ra chuyện này tuyệt không tầm thường, cứ khoản hết lên người lão già này đi. Chỉ là... -Ông lắc đầu cười khổ một tiếng:

- Câu cuối cùng của công chúa quả đã quá khen rồi, lão già ta tuy thông hiểu y thuật, nhưng cái danh thiên hạ đệ nhất thần y này thật là không được. Thiên Thần đại lục ngọa hổ tàng long, người tài giỏi đếm không xuể, sống càng lâu, nghệ thuật càng cao, ngược lại càng cảm thấy sở học của mình thật là đã ít lại càng ít. Công chúa hẳn biết năm năm trước lão già ta từng ra ngoài du lịch một tháng, từng gặp phải một cô gái tuổi tác thoát nhìn không đến đôi mươi. Lão già ta trăm năm hành y, một thân y thuật đáng kiêu hãnh thế nhưng hoàn toàn thua bởi tay thiếu nữ đó. Từ lúc đó, lão già ta không dám lấy y thuật làm kiêu hãnh nữa.

- Lại có việc này? –Thủy Mộng Thiền ngạc nhiên nói. Năm năm trước nàng thân ở Thiên Long Thành, hoàn toàn không biết chuyện này. Nhưng nàng lại biết rất rõ y thuật của Thủy Nam Hạc đã đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh, nàng từ nhỏ đến lớn còn chưa từng thấy qua căn bệnh nào ông không thể chữa trị, lại bị một cô gái tuổi không đến đôi mươi đánh bại. Nếu không phải đây là do Dược Tiên chính miệng nói ra, thì nàng tuyệt đối khó có thể tin nổi.

- Thế Được Tiên gia gia liệu có biết người này là ai? Có thể có y thuật như thế, hẳn không phải là người chẳng có tiếng tăm gì.

Thủy Nam Hạc lắc đầu:

- Lão già ta cũng muốn biết lai lịch người này. Ngày đó lão già ta du lịch đến Yên Vũ Thành của Quỷ Thủy Quốc, đúng lúc gặp được Tái Y Hội năm năm cử hành một lần ở đó. Lão già ta nhất thời ngứa tay muốn lên khoe khoang một trận, nào ngờ thất bại thảm hại trong tay thiếu nữ đó. Nhưng thiếu nữ này chẳng những có y thuật cực cao, mà còn có thân thủ cực mạnh. Lão già ta yêu y như mạng, nhìn thấy cao nhân như thế há có thể bỏ qua, một đường đi theo hy vọng có thể lãnh giáo thêm một trận, nhưng nào ngờ chọc giận thiếu nữ đó, ra tay đả thương lão già ta sau đó rời đi. Hổ thẹn thay hổ thẹn thay!

Một lão nhân tuổi đã gần trăm bắm riết theo sau một tiểu cô nương, thiếu nữ đó không tức giận ngược lại mới khiến người ta kỳ quái. Nghĩ đến đây, Thủy Mộng Thiền không khỏi mỉm cười, tiếp đó lại nhướn mày nói:

- Ô? Tuổi tác như thế không ngờ có thể đả thương Được Tiên gia gia, đích xác là khiến người ta khó mà tin nổi.

- Mà nàng chỉ dùng một chiêu... Công chúa tin không?

- Cái gì? Một chiêu? –Thủy Mộng Thiền kinh hô một tiếng. Tuy nàng tương tự cũng có năng lực đánh bại Thủy Nam Hạc, nhưng ít nhất cũng phải sau trăm hiệp. Nàng với tuổi tác như thế, tu vi lại đạt tới Thiên cấp người thường cả đời đều khó có thể với tới, luôn đều vững tin trong đồng lứa không thể có người có thực lực mạnh hơn nàng. Câu nói này của Thủy Nam Hạc, không hề nghi ngờ đã khiến đáy lòng nàng dâng lên sóng to gió lớn.

- Không sai. Tuy là vào lúc ta không phòng bị, nhưng nàng đích xác là một chiêu đã khiến ta mất đi năng lực hành động. Nếu không phải nàng thủ hạ lưu tình, thì hôm nay lão già ta đã không thể đứng ở đây. Ta nghĩ cho dù là dốc hết toàn lực giao phong chính diện với nàng, cũng khó có thể chống đỡ nổi quá năm chiêu dưới tay nàng. Thực lực của nàng, sánh ngang tông chủ!

Thủy Mộng Thiền:

- !!!!

Thủy Mộng Thiền không ngờ rằng, mấy câu tán gẫu trong lúc vô ý, không ngờ lại lôi ra một nhân vật khiến người ta kinh hãi đến thế.

- Nàng toàn thân tuyết y, mặt che lụa trắng. Đáng tiếc đừng nói xưng hô lai lịch của nàng, mà ngay cả bộ dáng nàng thế nào lão già ta cũng không thấy rõ ràng. Nhưng có thể xác định rằng, tuổi của nàng vào năm năm trước sẽ không lớn hơn công chúa hiện tại. Thật là một kỳ nhân. Không biết những nơi bí ẩn của Thiên Thần đại lục còn ẩn giấu bao nhiêu những kỳ nhân dị sự người ngoài không biết như vậy. –Thủy Nam Hạc cảm thán nói.

- Người này, phụ thân ta có biết hay không? –Thủy Mộng Thiền hỏi. Người có thực lực sánh ngang phụ thân, cả Thiên Thần đại lục cũng chỉ có Sở Thương Minh, Phong Triều Dương, Vũ Tiều Tụy, Tuyết Nữ và tông chủ Bắc Đế tông Viêm Đoạn Hồn. Mà Chiến Thần Phong Triều Dương tuổi tác trẻ nhất trong bốn đại Thần cấp cao thủ của Thiên Thần đại lục được công nhận cũng đã hơn sáu mươi, thiếu nữ này tuổi áng chừng đôi mươi đã có thực lực Thần cấp... Rốt cuộc là thần thánh phương nào!

- Tông chủ cũng không biết người này là ai, chỉ nói qua sẽ sai người trong tông lưu ý hành tung của người này...

Thủy Mộng Thiền trầm mặc khá lâu, sâu kín nói:

- Nói ra, Tái Y Hội của bốn nước Thiên Thần cứ năm năm đều cử hành một lần, cách lần Tái Y Hội tiếp theo còn chưa tới nửa tháng nữa. Địa điểm Thiên Long Quốc cử hành Tái Y Hội hẳn vẫn là Thiên Vân Thành cách đây ngàn dặm, đến khi ấy nhất định sẽ tề tụ danh y trong thiên hạ. Ta sẽ sai người đồng thời chú ý Tái Y Hội của bốn nước, nói không chừng nàng sẽ xuất hiện.

Một thiếu nữ đã quen đứng ở đỉnh cao chợt nghe thấy một thiếu nữ cùng lứa có thực lực vượt xa mình, không thể không sinh ra hứng thú nồng đậm. Thủy Mộng Thiên cũng không ngoại lệ. Đây cũng là tính đố kỵ bẩm sinh trời ban cho nữ nhân, hiếm ai có thể ngoại lệ.

129. Chương 128: Dược Tiên.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 128: Dược Tiên.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tiểu thái giám truyền tin sau khi nhận được hồi đáp liền lập tức cao hứng phấn chấn trở về hoàng cung bẩm báo với Long Dận. Long Dận và Lâm gia nhận được tin tức nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vẻ khuôn hoảng trên mặt rút đi quá nửa, phẳng phất như chỉ cần Nam Hoàng tông ra mặt thì như không có gì không làm được.

Mà Dược Tiên rõ ràng lại đùn đẩy tới ngày mai mới tới ở ngay Thiên Long Thành, đối với thường nhân mà nói là cực kỳ bất kính với hoàng thất. Nhưng hành động này của Nam Hoàng tông lại khiến họ không có bất kỳ một câu oán trách nào. Sẵn lòng ra tay đã là rất cho mặt mũi rồi, há dám có bất mãn gì nữa.

Sáng hôm sau, Dược Tiên Thủy Nam Hạc đứng hẹn đi tới hoàng cung Thiên Long, trong lòng ông ghi tạc lời Thủy Mộng Thiên ngày hôm qua:

- Kiểm tra rõ bệnh tình và bệnh nhân là được, cứu trị hay không đều được.

Long Dận nhận được tin tức liền tự mình nghênh đón ngoài cửa cung, cho Nam Hoàng tông đầy đủ thể diện. Thủy Nam Hạc nói chuyện hiền hòa như gió, ngậm cười nhàn nhạt trên mặt, đã không quý lễ cũng không bởi hoàng đế tự mình ra nghênh đón mà có ba động tâm tình gì cả. Đi thẳng vào vấn đề xin gặp bệnh nhân.

Mà sự xuất hiện của Thủy Nam Hạc cũng khiến Long Dận và trên dưới Lâm gia trong lòng an ổn hơn rất nhiều. Vị lão nhân nho nhã thoát nhìn như tiên nhân này so sánh với những ngự y, danh y, thần y ngày hôm qua, mang lại cho người ta cảm giác cách biệt một trời một vực. Ở trước mặt ông, ngay cả Lâm Cuồng và Lâm Chiến quyền thế thông thiên đều không tự chủ biểu hiện ra vẻ cung kính. Người siêu thoát thể tục đã lâu, trên người đương nhiên mất đi vài phần tục khí, thêm vài phần khí tức siêu phàm.

Lâm Tú vẫn nửa sống nửa chết nằm trên giường, từ chiều qua đến hiện giờ, nàng ngay cả đầu ngón tay đều không động nổi, cứ như thi thể nằm trên giường, chỉ có đôi mắt luôn khép hờ, cả đêm không ngủ. Loại cảm giác muốn động lại không thể động thực sự còn khó chịu hơn chết, chỉ đáng tiếc nàng ngay cả sức tự sát đều không có.

Khi Thủy Nam Hạc nhìn thấy Lâm Tú, đôi mày bạc phơ vô ý nhíu mày một cái. Phương pháp có thể khiến thân thể người từ từ biến thành màu đen có nhiều kiểu, mà rõ ràng kiểu khuếch tán dần dần từ trong ra ngoài này có lẽ cũng chỉ có trùng độc.

- Tiên nhân, ngài nhất định phải cứu lấy mẫu hậu ta. -Long Chính Nguyệt sốt sắng nói. Một buổi chiều cộng thêm một đêm, họ gần như mời tất tần tật các danh y khắp Thiên Long Thành, câu trả lời nhận được ngàn câu như một. Đây đã là hy vọng cuối cùng của họ. Nếu như ngay cả vị Dược Tiên đến từ Nam Hoàng tông này đều chịu bó tay, Lâm Tú thật sự chỉ có chờ chết thôi.

- Đừng vội, chúng ta từ từ xem là được, đừng quấy rầy Dược Tiên tiên bối. Y thuật của Dược Tiên tiên bối đã đạt tới cảnh giới siêu phàm, nhất định có thể chữa khỏi cho mẫu hậu. –Long Chính Dương vỗ vai Long Chính Nguyệt, đầy lòng tin nói.

Long Chính Nguyệt gật đầu, khẩn trương nhìn Thủy Nam Hạc đi tới trước giường Lâm Tú, chỉ e nghe được ông nói ra bốn chữ “Đành chịu bó tay”.

Trong phòng bỗng trở nên im thin thít, không một ai dám lên tiếng quấy rầy. Long Dận ở đó, Lâm gia ở đó, còn có ngự y đầy phòng ở đó. Thủy Nam Hạc cũng không có ý bảo họ ra ngoài, ánh mắt ngưng trọng quan sát phần mặt của nàng một hồi, sau đó ấn ngón tay lên cổ tay nàng. Không nói câu nào nhắm mắt, nét mặt trước sau vẫn không hề có biến hóa. Nhưng lập tức, ông lại thu tay về, lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

- Tiên nhân, mẫu hậu ta rốt cuộc mắc bệnh gì? –Long Chính Nguyệt rốt cuộc không nhịn được hỏi.

Thủy Nam Hạc khoát tay, ý bảo hần đừng nói chuyện. Long Chính Nguyệt lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng không nói, hy vọng trong lòng lại lớn thêm vài phần. Bởi vì hần ông không nói ra kiểu từ ngữ ‘đành chịu bó tay’ như những ngự y kia.

Rất lâu sau, Thủy Nam Hạc một mực trầm tư rốt cuộc đã có động tác. Ông đứng thẳng người, hai tay đồng thời lấp lóe bạch mang chói mắt.

- Quang Minh ma pháp thật mạnh! –Long Dận thấp giọng nói. Cho dù là Quang Minh ma pháp sư mạnh nhất trong cung cũng không có biện pháp tụ tập Quang Minh nguyên tố cường đại đến thế trong thời gian ngắn như vậy. Nhưng Quang Minh ma pháp chỉ thích hợp với chữa trị ngoại thương, mà Lâm Tú rõ ràng không phải là ngoại thương, hành động này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Thủy Nam Hạc vung hai tay, từ từ chuyển dời Quang Minh ma pháp ở trong tay lên người Lâm Tú. Bên người thân thể Lâm Tú nổi lên một tầng quang huy màu trắng óng ánh. Sau khi Thủy Nam Hạc thu hồi hai tay, trên mặt vẫn ngưng trọng như trước. Tầng quang mang màu trắng kia dừng lại trên người Lâm Tú sau vài giây liền bắt đầu biến nhạt, đến tận khi biến mất. Mà tầng màu đen xám bên ngoài cơ thể Lâm Tú cũng nhạt đi rất nhiều, phẳng phất như bị Quang Minh nguyên tố cọ rửa vậy.

Trên khuôn mặt của già trẻ Lâm gia đều lộ ra nỗi vui mừng khó có thể che giấu, Long Chính Nguyệt và Long Chính Dương cũng tới tấp thở phào nhẹ nhõm. Dược Tiên không hổ là Dược Tiên, quái bệnh khiến vô số danh y bó tay, ở trong tay ông liền dễ dàng khỏi hơn nửa như vậy.

Theo họ thấy, hắc khí quỷ dị kia nhạt đi, không thể nghi ngờ là vì bệnh tình thuyên giảm.

Long Dận đang một mực quan sát sắc mặt Thủy Nam Hạc, lúc này ngược lại trầm lòng xuống, lên tiếng:

- Tiên nhân, không biết rốt cuộc hoàng hậu mắc phải bệnh gì?

Thủy Nam Hạc thở dài một hơi, nói:

- Điều này khiến ta nhớ tới một trận ôn dịch khủng bố từng phát sinh ở một thôn nhỏ phía nam Quỷ Thủy Quốc mười năm trước. Người trúng loại ôn dịch này toàn bộ thân thể đều biến đen. Cuối cùng thoát lực mà chết, không một ai may mắn thoát khỏi. Tình trạng bệnh hiện tại của hoàng hậu giống y chang trận ôn dịch khi đó.

- Ôn dịch? –Long Chính Nguyệt khẽ lẩm bẩm hai tiếng, sau đó sắc mặt đại biến, kinh hô nói:

- Nếu đã là ôn dịch, thế thì tất cả những người tiếp xúc với mẫu hậu ta hai ngày nay, há chẳng phải... toàn bộ bị lây bệnh rồi!

Một câu nói mang theo sự hoảng hốt không nhỏ, ngay cả Long Dận luôn luôn trấn định con người cũng co rụt kịch liệt.

- Không, nhị hoàng tử xin hãy yên tâm, thực ra đó chẳng phải ôn dịch. –Thủy Nam Hạc lắc đầu nói.

- Nhiễm bệnh chết trên diện tích lớn khiến người ngoài thôn tưởng rằng nơi đó đã xảy ra ôn dịch đáng sợ, lũ lượt tránh xa, mãi đến bây giờ địa phương đó vẫn không có ai dám tới gần, bởi vì sau này một vài người tới gần thôn trang đó cũng toàn bộ nhiễm bệnh mà chết. Nơi đó, trở thành Tử Vong chi địa đúng với tên gọi. Năm ấy khi ta du lịch ở Quỷ Thủy Quốc từng nghe thấy chuyện này, không nhịn nổi tò mò đi tới nơi

đó. Đất đai nơi đó trình hiện một màu xám đáng sợ, hết sức hoang vắng. Ta vừa mới tới gần, liền cảm thấy một loại lực lượng đáng sợ tràn vào cơ thể, mau chóng cắn nuốt sinh cơ thân thể. Ta lập tức rời khỏi đó, sau đó dùng lực lượng bức cổ khí tức đáng sợ đó ra. Đồng thời cũng hiểu đó không phải ôn dịch, mà là một loại ‘độc’ na ná khí độc! Một khi tới gần, lập tức sẽ bị loại ‘độc’ này xâm nhập.

Thủy Nam Hạc nói không sai, loại ‘độc’ kia tên là Tử Vong khí. Chỉ là đối lập với Tử Vong khí không thể xâm nhập vào trong cơ thể trước Phong Ma Tháp, Tử Vong khí được Thủy Nam Hạc xưng tụng là ‘Độc’ tuy tính chất hoàn toàn giống nhau, nhưng không thể nghi ngờ còn đáng sợ hơn nhiều.

Trong nhận thức ở Thiên Thần đại lục, còn không biết có ba loại Vận Mệnh nguyên tố được xưng là Sinh Mệnh, Tử Vong, Linh Hồn. Bởi vì chưa bao giờ xuất hiện loại lực lượng nguyên tố này trên người một nhân loại nào. Cho nên, với năng lực của Thủy Nam Hạc, cũng chỉ có thể xưng loại ‘Tử Vong nguyên tố’ này là độc.

Mà Diệp Vô Thần rót vào cơ thể Lâm Tú, chính là loại ‘độc’ này.

Nghe thấy không phải ôn dịch, đám người bị dọa không nhẹ lúc này mới yên tâm. Long Chính Dương hỏi:

- Được Tiên tiền bối, nói cách khác, mẫu hậu ta chính là trúng loại ‘độc’ đáng sợ này?

- Không sai, ta khi này dùng Quang Minh lực lượng thăm dò một lượt, hiện giờ đã có thể hoàn toàn xác định. –Thủy Nam Hạc nói, sắc mặt vẫn ngưng trọng như cũ.

- Vậy nếu Được Tiên tiền bối có thể giải được loại ‘độc’ trên người mình, thì nhất định sớm đã biết phương pháp giải độc, xin hãy ra tay cứu trợ mẫu hậu, Long gia ta nhất định sẽ thâm tạ! –Long Chính Dương cung kính nói.

- Đúng! Tiên nhân có thể giải được độc trên người mình, lúc này lại không chế được bệnh của mẫu hậu, mẫu hậu nhất định sẽ không sao. –Long Chính Nguyệt cũng kích động nói.

- Ai! –Thủy Nam Hạc thở dài thườn thượt, ảm đạm nói:

- Trị không hết, ta không có biện pháp giải loại độc này.

Câu nói này không khác gì một tiếng sấm vang đoạn tuyệt hy vọng cuối cùng của họ, Long Chính Nguyệt gấp giọng nói:

- Nhưng thưa tiên nhân, ngài rõ ràng có thể chữa khỏi độc trên người mình, vì sao không thể chữa khỏi cho mẫu hậu ta. Hơn nữa... lúc này không phải ngài đã giúp mẫu hậu ta giải quá nửa đi rồi sao?

- Ai, người lắm rồi. –Thủy Nam Hạc lại thở dài một tiếng, ngán ngẩm nói:

- Đây là một loại độc rất đặc biệt, nếu một người có nội lực hoặc ma lực, thì có thể tự động loại trừ dần dần loại độc này ra ngoài cơ thể. Với độ mạnh của loại độc này trên người hoàng hậu, hoàng hậu chỉ cần có được tu vi ba cấp trở lên là có thể không quá khó khăn bài trừ nó. Nhưng nếu là lực lượng của người khác, có mạnh hơn đi chăng nữa cũng không ăn thua. Mà bệnh tình trước mắt của hoàng hậu sở dĩ giảm bớt là bởi vì Quang Minh ma pháp có tác dụng ức chế nhất định với loại độc này, nhưng cũng vãn vãn chỉ là ức chế mà thôi. Không lâu nữa sẽ khôi phục thành bộ dáng như trước.

Quang Minh là khắc tinh của Hắc Ám, cũng là một nửa khắc tinh của Tử Vong, nhưng cũng vãn vãn chỉ là một nửa mà thôi. Tử Vong thân là Vận Mệnh nguyên tố, không chế chính là vận mệnh. Người không thể khống chế loại nguyên tố này cho dù có thực lực mạnh hơn nữa cũng không thể can thiệp vào Vận Mệnh nguyên tố.

Long Dân lắc đầu, thở dài nói:

- Tiên nhân nói không sai, hôm qua Lý lão và Lưu lão cũng từng hoài nghi hoàng hậu đã trúng độc, từng dùng lực lượng của họ kiểm tra thân thể của nàng, phát hiện trong cơ thể nàng có một khí tức kỳ quái. Cho dù hai lão cùng nhau vận dụng toàn lực cũng không thể ép khí tức kỳ quái này ra.

- Điều này...

Lâm Chiến và Lâm Cuồng trầm mặc, Long Chính Nguyệt và Long Chính Dương cũng hoàn toàn trầm mặc, lời của Thủy Nam Hạc và đoạn giải thích của Long Dận không thể nghi ngờ là đã phán tử hình cho Lâm Tú.

- Tiên nhân, liệu ngài có biết loại độc này có thể gieo bệnh thông qua con đường gì không? –Long Dận hỏi. Ngay cả Dược Tiên của Nam Hoàng tông đều bó tay, đối với việc cứu sống Lâm Tú, y đã không ôm hy vọng gì. Có thể làm, chỉ có thể mau chóng tra rõ hết thấy chân tướng. Bằng không ngộ nhờ loại độc này lại xuất hiện trên mình người khác, thì không thể nghi ngờ sẽ tạo thành khủng hoảng rất lớn trong hoàng cung.

- Không biết. Đây là lần thứ hai ta gặp phải. Mà từ chốn Tử Vong Chi Địa hình thành mười năm trước ở Quỷ Thủy Quốc thì thấy, loại độc này dường như là hình thành từ thiên nhiên, gần đây hoàng hậu liệu có từng đi qua nơi hẻo lánh nào không?

Thiên nhiên hình thành? Sau khi Thủy Nam Hạc nói xong liền sinh nghi với câu nói này của mình. Bởi vì mục đích Thủy Mộng Thiên cố ý mời ông tới chính là để khám hoàng hậu mắc bệnh gì, nguyên nhân bệnh là gì, bởi vì căn bệnh này dính líu tới một người...

Người đó là ai?

130. Chương 129: Thần Y Diệp Công Tử.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 129: Thần y Diệp công tử.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Mẫu hậu ta một năm đều chưa hẳn ra cung một lần, mấy tháng gần đây chưa từng rời khỏi cung nửa bước. Điều này... liệu có phải có người gieo xuống hay không? –Long Chính Dương nói.

- Thế thì các người điều tra một vài người hoàng hậu từng tiếp xúc gần đây nhất đi. Ta y thuật thấp kém, đành chịu bó tay, đành phụ kỳ vọng, không còn mặt mũi ở lại nữa, xin cáo từ.

Thủy Nam Hạc lắc đầu, xoay người định rời đi. Tuy ông biết rõ đại khái nguyên nhân gây nên chứng bệnh của hoàng hậu, mục đích hôm nay tới đã đạt được. Nhưng với một thần y mà nói, bốn chữ ‘đành chịu bó tay’ vĩnh viễn là thất bại và sỉ nhục lớn nhất. Ông cũng đã không biết bao nhiêu năm chưa từng nói qua bốn chữ này.

Hy vọng cuối cùng bị ngấu nghiến bóp chết, trên dưới Lâm gia mặt xám như tro tàn, hết như rơi vào vực sâu vạn trượng, nào còn có tâm tình tiễn biệt Thủy Nam Hạc. Lâm Tú không chỉ là muội muội Lâm Chiến, con gái Lâm Cuồng, mà còn là hoàng hậu của Thiên Long Quốc, thân phận này với Lâm gia mà nói thực sự quá đối quan trọng. Nếu mất đi, uy thế của Lâm gia y vô hình trung sẽ giảm xuống một khoảng lớn.

- Tiên nhân đi thông thả. –Long Dận thở dài một tiếng, bất lực nói. Long Chính Dương vẻ mặt buồn rầu, mà Long Chính Dương thì đã nhào tới trước giường Lâm Tú khóc rống lên.

Đúng vào lúc này, một tiểu thái giám vội vàng vàng chạy vào, quỳ xuống nói:

- Hoàng thượng, Lý ngự y cầu kiến, nói là liên quan tới việc hoàng hậu nương nương mắc bệnh.

Mắt Long Dận sáng ngời:

- Lẽ nào hẳn nghĩ ra biện pháp chữa trị? Mau gọi hẳn vào.

Thủy Nam Hạc đang sắp bước ra khỏi cửa cũng khựng chân, thấp giọng nói:

- Ô? Nếu thật là thế, ta sao có thể không ở lại thỉnh giáo một phen.

Sắc mặt Lâm Chiến và Lâm Cuồng vẫn u ám như trước, không bởi thế mà sinh ra cảm giác hưng phấn gì cả. Ngay cả Được Tiên của Nam Hoàng tông đều bó tay, những gã lang băm ngay cả nguyên nhân bệnh đều không nhìn ra này há có thể có phương pháp gì.

Bước chân Lý ngự y vội vã đi vào. Y là ngự y tư cách già dặn nhất trong cung, không phải quỳ lễ trước mặt Long Dận trong trường hợp không chính quy. Y còn chưa mở miệng, Long Dận đã mở lời trước:

- Lý ái khanh, phải chăng người đã nghĩ biện pháp gì chữa trị cho hoàng hậu?

Lý ngự y lắc đầu:

- Lão thần hổ thẹn, đừng nói chữa trị, ngay cả tình trạng bệnh của hoàng hậu nương nương đều nghĩ hoài không ra. Tuy vi thần bất lực, nhưng vi thần tiến cử một vị kỳ nhân y đạo, họa chăng y có phương pháp cứu trị hoàng hậu nương nương.

- Hả? Là ai? Mau nói! Thời gian của hoàng hậu không còn nhiều, dù cần trầm kéo cũng phải kéo hẩn tới! Mau nói! –Long Dận chỉ vào y trừng mắt nói.

- Vâng... Người lão thần tiến cử không phải ai khác, chính là công tử Diệp Vô Thần của Diệp gia. –Lý ngự y vẻ mặt nghiêm túc nói. Y chính là một trong ba ngự y đạo trước Vương Văn Thù mời tới chữa chứng ‘mất trí’ cho Diệp Vô Thần, bị Diệp Vô Thần dùng đôi câu làm kinh sợ đến phục sát đất, tuy lúc đó ba người từng đáp ứng nhất định sẽ giữ bí mật cho Diệp Vô Thần, nhưng lúc này quan hệ đến an nguy sinh mạng của hoàng hậu, y nào còn lo gì đến giữ lời hay không giữ lời.

Long Dận nhướng mày, hiển nhiên không kịp trở tay với cái tên do Lý ngự y nói ra. Lâm Cuồng đang một bụng oán hận buồn rầu càng suyết nữa không nhìn nổi mắt:

- Lý đại nhân, chuyện lớn bực này liên quan đến tính mạng hoàng hậu, không ngờ ngài lại còn tâm tình đùa giỡn! Thằng nhóc Diệp gia ngoại trừ biết vẽ tranh thối tiêu, còn biết làm gì nữa! Ngay cả Được Tiên đều không có biện pháp chữa khỏi bệnh, ngài thế nhưng lại tiến cử thằng nhóc nhà Diệp gia, thật là tức cười chết mất!

Lý ngự y không thêm để ý tới y, mà nói tiếp với Long Dận:

- Hoàng thượng, lão thần tuyệt đối không nói giỡn. Đạo trước Diệp phu nhân từng mời vi thần và Vương đại nhân, Trương đại nhân cùng nhau tới Diệp phủ chữa chứng ‘mất trí’ cho Diệp công tử. Nhưng ba người vi thần còn chưa bắt đầu chữa thì công tử Diệp gia đã nói toạc ra bệnh kín trên mình ba người ngay cả chúng ta đều chưa từng phát hiện thấy, nói không sai chút nào, đồng thời phân biệt đưa cho biện pháp đối phó. Chỉ dùng mắt đã có thể nhìn xa đến thế, y thuật hải hùng như vậy, trước kia ba người vi thần nghe đều chưa từng nghe thấy, đối với Diệp công tử quả thật bội phục sát đất, nghi là Thiên nhân. Đáng thương cho vi thần cả đời tự nhận mình y thuật cao minh, ở trước mặt Diệp công tử hết như đứa trẻ ba tuổi, thật không đáng nhắc tới!

- Chuyện này Vương đại nhân, Trương đại nhân đều có thể làm chứng. Lúc đó ba người vi thần từng đáp ứng giữ bí mật cho Diệp công tử, nhưng vào giờ khắc tính mạng hoàng hậu nương nương gặp nguy, dẫu vi thần gánh lên cái tiếng tiểu nhân cũng không thể không nói ra. Với y thuật kinh người của hần, có lẽ thật sự có thể cứu sống hoàng hậu nương nương.

Long Dận kinh sợ động dung, Diệp Vô Thần lại mang cho y một sự rung động cực kỳ lớn. Y bắt đầu vô phương tưởng tượng trên người thiếu niên thậm chí khiến y có chút sợ hãi này rốt cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu thứ đáng sợ nữa.

- Lại có thiếu niên như thế? Lão già ta quả thật muốn kiến thức một phen. –Trong mắt Thủy Nam Hạc lóe lên một tia ngạc nhiên, quay người đi về phòng, lảng lảng đứng một bên, tựa như một cây dương tùng ngày đông, ngạo nghễ bất động.

- Chuyện này là thật? –Long Dận đã hoàn toàn tin tưởng, nhưng vẫn mở miệng xác nhận một lần.

- Hoàn toàn chính xác! Vương đại nhân và Trương đại nhân đều đang ở ngoài cửa, hoàng thượng hỏi thử một lần thì sẽ biết. Vì thân há dám ăn nói bừa bãi trong việc liên quan đến an nguy tính mạng của hoàng hậu nương nương. –Lý ngự y thề thốt nói.

- Hừ! Một thằng nhóc chưa trưởng thành như hần, cho dù có chút y thuật thì có thể cao tới đâu? Lẽ nào còn có thể cao hơn Dược Tiên tiền bối sao? Hoàng thượng, chuyện này khỏi cần phải bàn, nếu đã không còn sức xoay chuyển, đầu lão thần đau lòng muốn chết, cũng muốn dốc toàn lực để tự mình bắt hung phạm, xin hoàng thượng ân chuẩn. –Lâm Cuồng cúi đầu đau đớn nói. Y không tin Diệp Vô Thần có năng lực cứu sống Lâm Tú, càng không muốn tin. Một câu nói của y nhận được sự tán thành của hầu như mỗi người – ngay cả Dược Tiên đều không có biện pháp, một kẻ tuổi chưa tới đôi mươi dẫu thật sự có y thuật cao minh không hợp với tuổi, nhưng lẽ nào còn có thể cao hơn Dược Tiên được xưng tụng thần thoại y giới sao?

Long Chính Nguyệt đang vui đầu khóc lóc cũng sụt sịt nói:

- Phụ hoàng, ngay cả tiên nhân cũng không có biện pháp, mẫu hậu thật sự không cứu được rồi, để hài nhi và ngoại công cùng nhau tra rõ trên dưới trong cung, bắt hung phạm được hay không?

Long Chính Dương tiến lên nói:

- Phụ hoàng, hài nhi cho rằng nên mời Diệp công tử thử một lần. Họa kỹ và tiêu kỹ của Diệp công tử đều đã bước lên cảnh giới Thiên nhân, chuyện này hàng ngàn người đã tận mắt chứng kiến. Y thuật của hần nói không chừng cũng đã đạt tới cảnh giới siêu phàm. Nếu không, làm sao có thể khiến người có y thuật cao minh như Lý đại nhân tiến cử như thế. Chuyện này liên quan đến tính mạng của mẫu hậu, không thể không thử. Nếu Diệp công tử cũng không có biện pháp, chúng ta nghĩ phương pháp khác cũng chẳng muộn, không thể vô đoan cho rằng Diệp công tử chắc chắn sẽ bó tay. Biểu hiện trên đài khi đó của Diệp công tử, chẳng lần nào không vượt ngoài dự đoán. Lần này, nói không chừng hần thật sự có thể mang cho chúng ta một nỗi vui mừng lớn đó.

Long Dân gật đầu, trầm giọng nói:

- Dương Nhi, con tức tốc tới Diệp phủ, tự mình dẫn hần tới.

- Vâng, thưa phụ hoàng! –Long Chính Dương ứng tiếng, bước mau xông ra ngoài.

.....

Diệp Vô Thần ngồi trước một chiếc bàn vẽ, híp nửa mắt, tay phải bề ngoài như tùy tiện tô quét lên tờ giấy vẽ ở trước mắt, không biết đang vẽ cái gì, trên mặt thỉnh thoảng lại lộ ra nụ cười hiền hòa. Cách hần không xa, Ngưng Tuyết và Đồng Tâm cùng bày tư thế giống nhau ngồi trên chiếc giường mềm mại kia, ngắm nghía giấy màu đủ các loại màu trong tay. Ngưng Tuyết đang dạy Đồng Tâm gấp hoa giấy, Đồng Tâm cũng học rất nhanh, rất chăm chỉ. Đã chơi chán Thiên Phật chi nhận, không thiếu nhất trên đôi tay chính là linh hoạt.

- Thiếu gia... thiếu gia, thái tử điện hạ tới rồi, nói có việc quan trọng muốn gặp thiếu gia, hiện tại đang chờ ở đại sảnh. –Bên ngoài cửa truyền tới thanh âm khá gấp gáp của Diệp Thất. Bút vẽ của Diệp Vô Thần cũng dừng ngay trong khoảnh khắc này, bức vẽ hần vẽ trọn một buổi chiều đã dừng bút một cách hoàn mỹ.

- Nói cho thái tử biết, ta sẽ tới ngay. –Hần đặt bút vẽ xuống, sau đó dùng tay khê phất lên giấy vẽ, dễ dàng chùng khô hoàn toàn vết mực ở trên đó.

- Vâng! –Diệp Thất ứng tiếng rồi đi.

Diệp Vô Thần dè dặt cuộn giấy vẽ, sau đó tìm một sợi dây đỏ buộc lại, lúc này mới hài lòng cười, xoay người nói:

- Tuyết Nhi, ca ca có việc phải ra ngoài một lát, muội tới chỗ tỷ tỷ chơi được hay không, thuận tiện giúp ta tặng bức tranh này cho nàng.

- Vâng, được mà. –Ngưng Tuyết để tờ giấy trong tay xuống, ngồi bên giường, cười ngọt ngào đưa đôi chân trắng muốt. Diệp Vô Thần đương nhiên biết nàng đang nghĩ gì, cười nhẹ một tiếng, đi tới nhẹ nhàng giúp nàng xỏ giày, sau đó đặt bức tranh vào trong tay nàng:

- Ta hẳn sẽ về ngay tức thì. Nếu ta về muộn, thì cứ ăn cơm cùng với tỷ tỷ nhé.

- Vâng, thế muội đi đây.

Chờ sau khi Ngưng Tuyết rời đi, Diệp Vô Thần tương tự cũng giúp Đồng Tâm xỏ giày, vừa nói:

- Đồng Tâm, hôm nay ta dẫn muội tới hoàng cung, song muội phải trốn đi, không thể để người khác nhìn thấy.

Khi Diệp Vô Thần đi tới đại sảnh, Long Chính Dương đang sốt ruột vịn phần đi qua đi lại ở đó, nhìn thấy hẳn tới, không kịp chào hỏi, kéo hẳn ra bên ngoài:

- Diệp huynh đệ, mẫu hậu ta bệnh tình nguy kịch, tùy lúc đều nguy hiểm tới tính mạng, người mau theo ta tới hoàng cung một chuyến, ngựa ta đã chuẩn bị trước rồi.

- Nhưng...

- Diệp huynh đệ xin đừng khước từ, người là đồ đệ của Kiếm Thần, chắc hẳn y thuật cũng tuyệt đối không phải phạm nhân có thể sánh bằng. Lý ngự y trong cung cũng tiến cử y thuật của người. Mẫu hậu của ta có thể giữ lại tính mạng hay không toàn bộ trông cậy vào người. Nếu thành, người chính là đại ân nhân của Long Chính Dương ta. Nếu không thành, tuyệt đối sẽ không có người oán trách người. –Long Chính Dương một đằng vừa nói vừa kéo hẳn ra ngoài cửa, ở đó đã có hai thớt ngựa đứng sẵn.

- Vậy được rồi. Tin tức hoàng hậu bệnh nặng ta cũng từng nghe qua. Ta quả thật biết chút y thuật, nếu Long đại ca đã xem trọng ta, ta sẽ gắng hết sức vậy.

Diệp Vô Thần nhảy lên lưng ngựa, cùng cưỡi ngựa rời đi với Long Chính Dương.

- Tỷ tỷ, đây là tranh ca ca bảo muội giao cho tỷ. –Ngưng Tuyết nhún mũi chân, giơ bức tranh Diệp Vô Thần giao cho nàng tới trước mặt Diệp Thủy Dao. Chiều cao của Diệp Thủy Dao không thấp hơn Diệp Vô Thần, loáng thoáng còn hơn, Ngưng Tuyết đứng thẳng người cũng chỉ có thể tới ngang lưng.

Diệp Thủy Dao tiếp lấy bức tranh, làn thu thủy lấp lóe quang mang phức tạp sau một hồi mới cẩn thận xòe bức tranh ra.

Trên bức tranh chỉ có hai người, hai người nàng thân quen nhất, một người chính là nàng, một người là đệ đệ của nàng. Trong bức tranh, thân thể mềm oặt của nàng nằm úp lên vai hẳn, trên mặt mang theo nụ cười có chút biến hình, nhưng vẫn rất rất đẹp. Mà hai tay Diệp Vô Thần đang luồn qua eo nàng, bộ dạng đang thọc léc, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý tinh quái.

Hình ảnh thân quen như vậy, tự nhiên như vậy, hết như đem hình ảnh trong khoảnh khắc ấy quán quanh cõi lòng nàng đuổi không đi, chân thật hiện ra trước mắt nàng. Tiếng lòng Diệp Thủy Dao như bị gảy mạnh một cái, trong đầu, phản chiếu ra hẳn hôm đó và mình hôm đó... Còn có thanh âm của hẳn, mỗi một động tác, nét mặt của mắt.

- Vì sao... Mỗi lần người đều phải như vậy... Một lần lại một lần... Lẽ nào người không biết... Như vậy thật sự rất nguy hiểm sao... –Nàng bỗng như mất hồn, thất thần thì thào. Vô tình, nàng ép bức tranh vào ngực, nhắm mắt, vỗ về trái tim bỗng trở nên rất loạn nhịp, rất đau.

- Tỷ tỷ, ca ca vẽ gì vậy? Muội thật muốn xem. –Ngưng Tuyết dùng sức kiễng mũi chân muốn nhìn rõ bức tranh trong tay Diệp Thủy Dao, chỉ tiếc thay thân thể thật sự quá bé, không thể như nguyện.

Diệp Thủy Dao gấp bức tranh trong tay lại, lặng lẽ hỏi:

- Hẳn đang làm gì?

- Hẳn? Là ca ca à? Ca ca ra ngoài rồi, hẳn là tới hoàng cung... Hình như có việc rất gấp. –Ngưng Tuyết trả lời đúng sự thật.

- –Nàng không hỏi thêm nữa, cứ cầm bức tranh đứng ở đó. Trong lúc tâm tư phiền loạn, lại không biết mình nên làm gì, nghĩ gì, hết như mất đi hồn phách vậy.

131. Chương 130: Phế Lâm Hu.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 130: Phế Lâm Hu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Trong Thiên Long Thành người đi lại như mắc cửi, ít có ai phóng ngựa. Diệp Vô Thần và Long Chính Dương cưỡi ngựa đương nhiên dễ dàng khiến cho người đi đường chú ý. Long Chính Dương đích xác là lòng như lửa đốt, sinh cơ của Lâm Tú lúc này cực kỳ yếu ớt, mỗi giờ mỗi phút đều có nguy hiểm tính mạng, hẳn một phút một giây đều không dám chậm trễ. Mà bên Lâm Tú, cũng có nhiều người đang nóng lòng chờ đợi như vậy.

- Long đại ca, người chưa từng thấy y thuật của ta bao giờ, nhưng xem thần thái của người, hình như rất khẳng định ta có thể chữa khỏi cho mẫu thân của người, vì sao thế? –Diệp Vô Thần kỳ quái hỏi.

- Cảm giác. –Long Chính Dương rất thành thật nói.

- Cảm giác?

- Đúng! Lúc trước quen biết ở Thiên Liệt Trấn, đây không thể không nói là một duyên phận kỳ diệu. Sau ngày người và Ngưng Tuyết rời đi, gia gia ta từng nói một câu khiến ta run sợ, ông nói... cả Thiên Thần đại lục sẽ chấn động vì người.

Diệp Vô Thần:

-

- Ta chưa bao giờ biết hoài nghi lời của gia gia, nhưng lần đó, ta chỉ tin một phần... Biểu hiện của người trong quãng thời gian này đã khiến ta tin tám phần. Chuyện nào người làm đều không phải vượt dự kiến người khác. Mà mấy ngày trước ngay cả đệ nhất sát thủ Đào Bạch Bạch đều chết trong tay người. Chuyện này tuy tuyệt đối không thể tuyên dương ra bên ngoài, nhưng ta lại biết... Ta hiện tại thật sự rất muốn biết, còn có điều gì người không thể làm được. –Ánh mắt Long Chính Dương phức tạp nhìn hắn.

Diệp Vô Thần lắc đầu cười nhạt:

- Long đại ca, huynh quá đề cao ta rồi.

- Không phải đề cao, mà là vẫn thấp. Người định trước sẽ không phải là một người bình thường. Ta tin rằng, người nhất định có biện pháp cứu sống mẫu hậu ta. –Long Chính Dương nói.

Hai người cưỡi ngựa phi như bay, rất nhanh đã đi được nửa lộ trình. Trên đường, một tên công tử ca vênh vào tự đắc, lem luốc phấn son dẫn theo ba tùy tùng đi ra từ một căn tửu lâu, chính là Lâm Hu Lâm gia. Lúc này trên dưới Lâm gia vì chuyện của Lâm Tú mà đã rối loạn thành một mớ, duy chỉ có vị nhị công tử Lâm gia này vẫn mang tư thế trời sụp xuống cũng không việc gì tới ta. Vẫn ra ngoài ăn chơi đàn đúm vô tư vô nghĩ.

Hai con ngựa lao vút qua mặt, gã liếc mắt liền thấy Diệp Vô Thần trên ngựa, hai mắt thâm độc, lửa hận trong lòng bùng bùng dấy lên. Gã thấp giọng nói:

- Đi, lôi tên kia từ trên ngựa xuống cho ta!

Hơn năm năm không gặp, gã ngờ đâu không nhận ra người bên cạnh Diệp Vô Thần là thái tử Long Chính Dương.

Chuyện tương tự Lâm Hu thấy qua không ít. Ba tên tùy tùng đằng sau gã đáp ứng không chút hãi sợ, chia nhau mò ra một cây gậy lai lịch bất minh cùng nhau xông lên. Chỉ cần chân trước ngựa tới gần nó rồi nện mạnh một cái, thì người trên ngựa nhất định sẽ bay ra ngoài rất xa, ngã thành trọng thương.

Khi Lâm Hu nhìn thấy Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần đương nhiên cũng sớm đã nhìn thấy gã, nhìn thấy ba tên kia cầm gậy tới gần, Diệp Vô Thần cười lạnh nói:

- Long đại ca, xem ra có người muốn chặn đường.

Nội tâm Long Chính Dương đầy sốt sắng bất an, nhớ đến Lâm Tú sắp bị đe dọa tới tính mạng, sau khi nghe vậy liền sửng sốt, sau đó tức giận nói:

- Ai dám cản kẻ đó chết!

Thanh âm của y vừa dứt, trong bầy người bỗng lao ra hai tên cầm côn chia nhau một trái một phải đập vào hai chân trước trái phải của con ngựa dưới người Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần nắm roi ngựa, vung đột ngột, sợi roi được rút Vô Thần lực kia hệt như rắn độc lướt về phía hai người, một trước một sau quất lên ngực họ.

Mang theo hai tiếng hét thảm thê lương, thân thể hai người bị đánh văng mạnh ra ngoài, nằm sòng xoài trên đất bất tỉnh nhân sự. Trước ngựa, phân biệt in hai rãnh máu khủng bố đang róc rách chảy máu, nhìn rợn cả người.

Diệp Vô Thần ghé mắt, khóa chặt lên người Lâm Hu đã bị cả kinh đến trợn mắt há mồm, tay phải đột ngột vung ra...

- Khoan đã, hần là... -Long Chính Dương đã thấy rõ người đó là Lâm Hu, cuống quýt lên tiếng can ngăn, nhưng roi ngựa trong tay Diệp Vô Thần đã văng ra, y can ngăn không kịp.

Một tiếng hét thảm như giết heo, sợi roi dài mềm kia lại như một thanh đao sắc đâm mạnh lên đùi phải của Lâm Hu, hơn nữa, vừa vạt là phần gân chân.

Mau tưng văng tung tóe, Lâm Hu ôm đùi phải, ngã xuống đất thõng cổ kêu gào, mồ hôi lạnh trên đầu toát ra từng giọt lớn, chỉ sau chốc lát liền đau đớn ngất đi. Đám người nhất thời hoảng loạn, chỉ có tên tùy tùng may mắn thoát khỏi duy nhất kia bị dọa hai chân run cầm cập, rất lâu sau đều không phục hồi tinh thần.

- Hần không sao, không chết được. Trì hoãn thời cơ cứu trị mẫu hậu huynh mới là tội đáng muôn chết. -Diệp Vô Thần lạnh nhạt nói, khóe miệng lộ nụ cười nham hiểm khó thể phát giác. Hần đương nhiên chẳng phải bất kể hậu quả phát tiết thù riêng, mà cái thiệt này, Lâm gia đã ăn chắc rồi. Hơn nữa ắt phải ăn không oán không hối. Thiên Long Thành, cũng xem như ít đi một con sâu hại.

Một câu của Diệp Vô Thần cắt ngang ý niệm dừng lại của Long Chính Dương, nội tâm y thầm than một tiếng, tạm thời vứt chuyện này ra sau đầu, dùng tốc độ nhanh nhất phi về phía hoàng cung.

Hoàng cung nháy mắt liền đến, có Long Chính Dương dẫn dắt, tầng tầng thủ vệ không ai ngăn cản, toàn bộ lập tức thông qua. Khi Long Chính Dương và Diệp Vô Thần vào cung của hoàng hậu, thì bên trong vẫn đứng đầy người, ai nấy ngao ngán than ngán thở dài. Lâm gia vẹn vẹn chỉ liếc mắt một cái rồi khinh thường ngoảnh đầu đi chỗ khác khi Diệp Vô Thần tới, hiển nhiên hoàn toàn không tin rằng hần có thể chữa cho Lâm Tú.

Diệp Vô Thần nhìn thấy đầu tiên chính là lão nhân trên dưới toàn thân im lìm như mây, nhưng cũng vẹn vẹn chỉ là một cái liếc mắt mà thôi. Mà lão nhân kia cũng lạnh nhạt liếc hần một cái, rồi thu hồi ánh mắt, nội tâm không lay động chút nào. Người thanh niên này ngoại trừ tướng mạo khí chất siêu quần, còn lại không cho ông bất kỳ cảm giác khác lạ nào.

- Diệp huynh đệ, mau... Mau đi xem mẫu hậu ta. -Long Chính Dương kéo tay Diệp Vô Thần, đi thẳng tới trước giường Lâm Tú. Lâm Tú lúc này ngoại trừ mí mắt thỉnh thoảng giật giật một cái, trên dưới toàn thân cũng không còn chỗ nào có thể động đậy nữa. Khí xác bên ngoài cơ thể lúc này được Thủy Nam Hạc dùng Quang Minh nguyên tố tạm thời áp chế đã khôi phục như ban đầu, thậm chí loáng thoáng còn đậm hơn lúc trước một ít.

Mọi người đều trầm mặc, lòng mang tâm tư riêng nhìn về phía Diệp Vô Thần. Long Chính Nguyệt cũng tránh người, tuy trong lòng không hề ôm hy vọng gì, nhưng vẫn ngóng trông phát sinh kỳ tích.

Diệp Vô Thần gật đầu, đứng ở đó không nói một lời nhìn Lâm Tú. Từ sắc mặt nàng thì thấy, Tử Vong khí đã ăn sâu toàn thân nàng, chiếm đoạt sinh cơ mỗi một bộ vị trên cơ thể nàng. Không qua hôm này, nàng ắt phải chết không thể nghi ngờ. Ngày mai, sẽ trở thành một cỗ thây khô.

Đây chính là sự đáng sợ của Tử Vong lực. Chỉ là Tử Vong lực của Diệp Vô Thần dù sao cũng quá yếu, lực lượng hấn dốc hết toàn lực tích tụ, sau mấy ngày mới sinh ra hiệu quả ngày hôm nay.

Trầm mặc khá lâu, Diệp Vô Thần không chút nhúc nhích, cứ thế dùng mắt quan sát, vừa không bắt mạch, cũng không dò hỏi, càng đừng nói kiểm tra thân thể, trên mặt cũng không hề lộ ra vẻ gì. Long Dận rốt cuộc không nhịn được hỏi:

- Vô Thần, trầm nghe nói người có y thuật bất phàm, có thể có biện pháp cứu trị hoàng hậu. Nếu có thể, trầm ắt sẽ có trọng thưởng.

Diệp Vô Thần xoay người lại, nói:

- Thị nữ bên người hoàng hậu ở đâu? Ta có việc cần hỏi nàng.

Long Chính Dương cho rằng Diệp Vô Thần đã phát hiện ra điều gì đó, nội tâm mừng như điên, vội vàng nói:

- Diệp huynh đệ chờ lát, ta tự mình đi gọi.

Nói xong dùng tốc độ nhanh nhất lao ra ngoài.

- Này tiểu huynh đệ, lão già ta thấy người vẻ mặt chắc chắn, ánh mắt bình tĩnh, dường như đã sáng tỏ trong lòng. Lẽ nào người đã biết hoàng hậu mắc bệnh gì? –Thủy Nam Hạc vuốt bộ râu dài trắng tinh, hiền hòa nói.

- Ra vẻ ta đây mà thôi. –Lâm Chiến bên cạnh phát ra một tiếng hừ lạnh thấp không thể nghe thấy.

- Ồ? –Diệp Vô Thần không đáp lời Thủy Nam hạc, ngược lại xoay người nhìn về phía Lâm Chiến, nhíu mày nói:

- Lâm đại nhân có điều bất mãn với ta?

Lâm Chiến há có thể yếu thế trước mặt Diệp Vô Thần, cũng không che giấu, khinh khỉnh nói:

- Người hẳn biết vị tiên nhân này là ai? Ngài là Dược Tiên của Nam Hoàng tông, tông sư giới y Thiên Thần đại lực không ai không biết, ngay cả ông đều chịu bó tay với bệnh của hoàng hậu, lẽ nào người cho rằng y thuật của người có thể cao hơn Dược Tiên sao? Xin khuyên người, tốt hơn hết đừng ra vẻ ta đây, mau về sớm đi, đỡ xấu hổ mất mặt.

Sắc mặt Long Dận khê biến, nhưng không nói gì. Mấy ngày nay, sự kiện liên tiếp khiến kẻ ngốc đều có thể nhìn ra Diệp Vô Thần dường như đang cố ý nhằm vào Lâm gia, mà Lâm gia cũng chất chứa thù oán với Diệp Vô Thần. Hiện giờ gặp mặt, khó tránh khỏi một cuộc võ mồm quá khích.

Diệp Vô Thần khê thở một hơi, như tiếng nuối ngán ngẩm lắc đầu, sau đó mặt hướng về phía Long Dận nói:

- Hoàng thượng, Vô Thần có một việc không rõ.

- Có việc gì không rõ, cứ nói đừng ngại.

- Vô Thần từ lâu đã nghe nói, hai gia tộc cường đại nhất Thiên Long Thành, một là Diệp gia ta. Ai nấy đều biết Diệp lão tướng quân cả đời anh dũng không gì sánh nổi, có dũng có mưu, chiến công vô số, năm đó từng vài lần đánh tan tác Đại Phong Quốc, uy vọng trong quân càng không ai có thể bằng, có thể nói là một tiếng hô vạn người nghe. Mà hổ phụ không sinh khuyến tử, Diệp tướng quân năm đó theo cha xuất chinh, kẻ vai chiến đấu với cha, bất chấp sinh tử giết địch ở tuyến đầu, đáng kính đáng phục. Diệp gia ta có thể có ngày hôm nay, là dùng máu tươi và lòng trung thành đổi lấy, hoàn toàn xứng đáng! Mà một gia tộc khác là Lâm gia. Vô Thần không rõ chính là, Lâm gia có tư cách gì... ngang vế với Diệp gia ta!

- Người... -Lâm Chiến chỉ vào Diệp Vô Thần, vẻ mặt nổi giận, nhưng Diệp Vô Thần liếc cũng không thèm liếc y một cái, mắt sáng ngời nhìn thẳng Long Dân.

- Làm càn, trước mặt hoàng thượng người lại dám phát lời cuồng ngôn như thế, Lâm gia ta không phải một tên nhãi ranh như người có tư cách bình luận! -Lâm Cuồng cũng tức giận nói.

Diệp Vô Thần cười ha ha âm lên:

- Hay cho một Lâm gia. Lâm Chiến đại nhân hẳn là gia chủ Lâm gia hiện tại nhỉ. Thân là gia chủ, lại buông lời ác ngôn với một văn bối đặc biệt tới vì chữa bệnh cho muội muội mình. Đây chính là tác phong của Lâm gia? Mà văn bối chỉ hỏi vài câu, đã khiến hai đại nhân của Lâm gia toàn bộ nổi giận lôi đình. Hàm đường như vậy, tu đường như vậy, ngay cả một văn bối Diệp gia như ta đều khinh thường vạn phần, mà người như vậy chống đỡ gia tộc, có tư cách gì so sánh với Diệp gia ta?

Long Dân nhú chặt mày, lạnh nhạt nói:

- Những lời này của người hơi quá đáng, Lâm gia tương tự cũng có công không nhỏ với Thiên Long Quốc ta.

- Vậy xin hỏi hoàng thượng, lời Vô Thần, có câu nào, chữ nào nói sai? -Diệp Vô Thần không kiêu ngạo không nóng nảy nói.

Đúng là ai cũng nghe ra, một chữ Diệp Vô Thần nói đều không sai. Một câu nói ngắn gọn nhỏ nhất của Lâm Chiến bị Diệp Vô Thần dễ dàng khuếch trương, nhưng không hề có một câu gây gập. Đích xác, lần này Diệp Vô Thần tới là vì đặc biệt cứu trị cho hoàng hậu, mà Lâm Chiến vô duyên vô cớ buông lời tệ hại với hắn, đây há là điều một gia chủ nên có. Tu đường và hàm đường như vậy so bì với Diệp gia chưa từng kể công kiêu ngạo thực sự là kém rất xa.

Long Dân chịu thua lắc đầu, nói với Lâm Cuồng và Lâm Chiến:

- Lâm tướng quân, vừa rồi người đích xác đã quá đáng. Bất kể các người có thành kiến thế nào với Vô Thần, gây khó dễ với một văn bối như thế đều là cực kỳ không nên, mất hết mặt mũi Lâm gia, hãy ngậm miệng hết đi.

Lâm Chiến không ngờ một câu vô ý thức buột khỏi miệng của mình lại mang tới nhục nhã lớn đến vậy, ngay cả một nhà Lâm gia đều bị ngẫm mỉa mai không đáng một xu. Lúc này chỉ có thể nuốt một bụng lửa giận ừng ực, mặt đều đỏ hằm hằm.

Giao phong miệng lưỡi với hắn, từ trước tới giờ chưa có ai chiếm nổi tiện nghi.

132. Chương 131: Diễn Xuất Hoàn Mỹ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 131: Diễn xuất hoàn mỹ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thủy Nam Hạc luôn rất có hứng thú nhìn Diệp Vô Thần, lúc này rốt cuộc thấy họ an tĩnh xuống, mới cười ha ha nói:

- Tiểu huynh đệ, người còn chưa trả lời lão già ta đâu.

Diệp Vô Thần quan sát ông ta một hồi, cười hỏi:

- Không biết lão tiên sinh năm nay bao tuổi?

- Chín mươi chín. –Thủy Nam Hạc không giấu diếm, vuốt râu nói. Ông năm nay vừa vặn chín mươi chín tuổi.

-Ồ... người có thể hơn trăm thực sự đã ít lại càng ít, có thể đến chín mươi chín tuổi, đạo dưỡng sinh của lão tiên khiến người ta bội phục, không hổ cái tên Được Tiên. Chỉ đáng tiếc... -Diệp Vô Thần lắc đầu:

- Lão tiên sinh lại không thể sống qua trăm tuổi.

Lời vừa ra, mọi người nhất thời đồng loạt ngậm ngẩn. Không đến một năm nữa Được Tiên liền tới trăm, mà Diệp Vô Thần lại nói thẳng y không thể tới trăm, điều này không phải rõ ràng buông lời cuồng ngôn y ắt phải chết trong vòng một năm sao?

Lâm Chiến rất muốn cười điên đại ba tiếng, châm chọc thêm vài câu. Nhưng nghĩ đến lời của Long Dận, đành cố nén xuống. Khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, thần thái xem kịch vui.

Thủy Nam Hạc cũng không giận, cười nói:

- Tiểu huynh đệ vì sao buông lời ấy, mong hãy chỉ giáo một phen.

- Chỉ giáo thì không dám nhận. Thế thì, mong lão tiên bối thẳng thắn trả lời vấn đề. –Diệp Vô Thần dừng giọng, nói tiếp:

- Không biết gần mười năm nay có phải lão tiên bối mỗi ngày đều dùng trên nửa thời gian để ngủ hay không?

Thủy Nam Hạc đáp:

- Không sai, lão già tuổi tác cao như ta, thời gian ngủ cần thiết đương nhiên phải dài hơn thanh niên các người rồi.

- Vậy lão tiên sinh có phải thường xuyên mệt mỏi, hai mắt mơ hồ hay không? Hiện tại là buổi sáng nhưng toàn thân lão tiên sinh đã lộ hết vẻ mệt mỏi, chắc hẳn mấy ngày trước vừa mới trải qua cơn ba đường dài, sau mấy ngày đều chưa từng nghỉ ngơi, không biết liệu vấn đề nói có sai không? –Diệp Vô Thần nói.

Thủy Nam Hạc hơi ngậm ngẩn, nụ cười trên mặt đã thu liễm vài phần, gật đầu nói:

- Tiểu huynh đệ nói không hề sai.

Diệp Vô Thần hỏi tiếp:

- Bên ngoài cơ thể lão tiên sinh thường xuyên ngứa ngáy khó chịu, nhưng bề ngoài lại không nhìn thấy bất kỳ dị thường kiểu như chấm đỏ nào, hơn nữa dùng các loại phương pháp cũng không thể ắt chế?

Thủy Nam Hạc rất cuộc động dung, trong đôi mắt bình tĩnh thậm chí xuất hiện vẻ khiếp sợ. Hai điểm trước có thể cho rằng Diệp Vô Thần căn cứ vào tuổi tác của ông rồi tùy tiện đoán ra. Nhưng câu thứ ba của hắn... khiến ông bất kể thế nào cũng nghĩ không ra Diệp Vô Thần rốt cuộc là từ đâu nhìn ra. Mà phản ứng của Thủy Nam Hạc cũng khiến mọi người biết lời Diệp Vô Thần không sai mấy may, lui lượt kinh ngạc nhìn hắn.

- Tiểu huynh đệ, không biết người từ đâu nhìn ra? –Thủy Nam Hạc nói, không thể che giấu vẻ động dung trên mặt mình.

Diệp Vô Thần khẽ thở dài, nói:

- Lão tiên sinh tuổi đã gần trăm, lại bạch phát đồng nhan, có thể tổn rất nhiều công phu trong việc bảo dưỡng. Vốn dĩ với lực lượng Quang Minh cường đại của tiên bối hộ thân, sống đến sau trăm tuổi cũng rất dễ dàng... nhưng hiện giờ... Ai, trong vòng một năm, nội phủ khô kiệt, hết cách cứu vãn.

Thủy Nam Hạc trầm mặc một hồi, nói:

- Xin tiểu huynh đệ chỉ điểm.

- Dưỡng sinh chân chính, là từ trong ra ngoài, hoặc nội ngoại sát nhập, lấy nội làm chủ. Mà lão tiên sinh lại là từ ngoài vào trong, sau cùng thậm chí không đoái hoài đến nội bộ, chỉ dùng phương pháp đặc biệt bảo dưỡng hoàn mỹ không tì vết làn da của mình, quan sát từ bề ngoài đủ thấy trẻ hơn chục tuổi so với tuổi tác

thực tế. Nhưng lại không biết, với một người già mà nói, dưỡng ngoại không dưỡng nội chẳng những không phải dưỡng sinh, ngược lại còn là tàn sinh. Nội phủ sẽ bởi vì tiêu hao nhanh hơn mà già yếu nhanh hơn, mà do làn da ngài chịu quá nhiều sự tắm bộ của dược vật quý giá, trắng sáng như trẻ em, kiểu da này xuất hiện trên người một lão nhân, sẽ khiến độc tố trong cơ thể khó có thể bài trừ, tích tụ trong cơ thể, càng gia tăng tốc độ già yếu trong nội tạng, thậm chí tạo thành thương tổn. Bên ngoài cơ thể lão tiên sinh thường xuyên ngứa ngáy khó chịu chính là bởi vì trong cơ thể tích đọng quá nhiều độc tố, cần phải cưỡng ép bài trừ lượng lớn.

Một hồi nói của Diệp Vô Thần Thủy Nam Hạc nghe vào tai rất nghiêm túc, một chữ đều không bỏ sót. Sau khi Diệp Vô Thần nói xong, ông rơi vào cơn trầm tư ngẩn ngui, sau đó thở dài sườn sượt. Lời Diệp Vô Thần một chữ không sai. Hiểu biết về dưỡng sinh chỉ đạo của thế giới này còn dừng lại ở giai đoạn nửa vời, cho dù y là Dược Tiên thì ở phương diện này cũng không có lĩnh ngộ hơn người thường là mấy. Hơn chục năm qua dùng vô số dược vật quý giá mình luyện ra để bảo dưỡng thân thể, rất ít chăm lo đến nội phủ. Một hồi nói của Diệp Vô Thần khiến ông như rẽ mây thấy mặt trời, đồng thời loáng thoáng nhìn thấy một thế giới y học mới từ trong đó.

Ông than thở nói:

- Tiểu huynh đệ thật là kỳ nhân, lão già ta thật sự phục sát đất. Uống cho danh xưng Dược Tiên của ta. Mấy năm qua lại dùng dược vật dồn mình vào chỗ chết, nếu không phải phen nói của tiểu huynh đệ như đề hồ quán đỉnh, khiến lão già ta mau chóng tỉnh ngộ, thì tính mạng của lão già ta cũng chỉ đến năm nay thôi.

Diệp Vô Thần cười nói:

- Lão tiên sinh quá lời rồi. Y thuật của lão tiên sinh thiên hạ vô song, tuyệt không phải văn bối như ta có thể so sánh, chỉ là lão tiên không cẩn thận bỏ qua một vài thứ văn bối biết mà thôi.

- Ha ha ha ha! Tiểu huynh đệ người quá khiêm tốn, người có thể khiến Dược Tiên ta cam bái hạ phong về y đạo cũng chỉ có hai người. Mà tiểu huynh đệ người chính là người thứ hai. Bỏ qua điều khác không nói, ngay cả phần nhân lực này, ta đã tự thấy không bằng. – Ông lắc đầu, vẻ tán dương bộc lộ trong lời nói.

Diệp Vô Thần bật cười, cũng không khước từ nữa, nói:

- Nội làm chủ ngoại mà không phải ngoại làm chủ nội. Ngoại thịnh mà nội suy chỉ sẽ tạo thành gánh nặng cho nội, ngoại tự nhiên cũng sẽ bởi vậy mà thịnh. Lão tiên sinh, ta nghĩ ngài biết nên làm gì rồi. Với năng lực của Dược Tiên ngài, chuyện này hết sức đơn giản.

Thủy Nam Hạc gật đầu nói:

- Lão già ta hôm nay mới biết nửa đời thật là sai lầm. Lần này trở về, nhất định sẽ toàn lực bù đắp, những điều này của người thật đúng là ân cứu mạng.

Lâm Chiến, Lâm Cuồng, Long Dân, còn có những ‘danh y thần y’ đứng chật phòng toàn bộ trợn mắt há mồm nhìn hai người đỉnh đạc đàm luận. Tận mắt chứng kiến Dược Tiên – thái sơn bắc đẩu trong giới y ngay trước mặt mọi người cam bái hạ phong trước Diệp Vô Thần, không chút keo kiệt biểu hiện ra sự bái phục và tán dương của mình. Nhất thời, đầu óc đều có chút không vận động nổi.

Diệp Vô Thần, lại mang cho họ một sự rung động lớn lao. Những người lúc trước phản đối, thậm chí dè bĩu khi Diệp Vô Thần tới càng không dám tin vào mắt, vào tai mình, rất lâu không hồi phục tinh thần.

Long Dân vỗ tay, cười ha ha âm ỉ:

- Giỏi! Giỏi! Không hổ là đồ đệ Kiếm Thần, Diệp gia Vô Thần, hôm nay người lại mang cho trăm một nỗi vui mừng lẫn ngạc nhiên lớn lao, hiện tại trăm tin tưởng vạn phần, người nhất định có thể trị khỏi bệnh cho hoàng hậu. Hiện giờ trăm đang lo lắng không phải là bệnh tình của hoàng hậu, mà là nên ban thưởng người cái gì, ha ha!

Diệp Vô Thần thâm cười lạnh: kẻ có thể lên ngôi đế vương, có mấy ai không phải kẻ bụng dạ sâu rộng, bề ngoài hiền hòa nhưng kỳ thực lại âm hiểm, cay độc, hành động chớp giật, hơn nữa ai nấy đều là cao thủ diễn kịch... Nhưng cho dù là đấu diễn xuất, người cũng phải là đối thủ của Diệp Vô Thần ta.

Trong tiếng cười to thoải mái của Long Dận, Long Chính Dương rút cuộc dẫn thị nữ bên người hoàng hậu tới. Y không kịp hỏi nhiều, vội vàng dẫn nàng đến bên Diệp Vô Thần:

- Đây là thị nữ Tiểu Hồng bên người mẫu hậu ta, mấy ngày trước khi mẫu hậu phát bệnh đều ở bên người nàng.

Diệp Vô Thần gật đầu nói:

- Ta có vài việc cần hỏi người, những vấn đề này liên quan đến tính mạng của hoàng hậu nương nương, người ắt phải trả lời đúng sự thực.

Cung nữ tên ‘Tiểu Hồng’ kia có vẻ hết sức khẩn trương, nghe vậy vội vàng cung kính ứng tiếng.

Ánh mắt Diệp Vô Thần lại quét vài lần lên người Lâm Tú, lúc này mới hỏi:

- Ta hỏi người, mấy ngày trước khi hoàng hậu phát bệnh có phải thường xuyên vắng đầu, toàn thân bủn rủn mệt mỏi?

Tiểu Hồng vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy. Mấy ngày gần đây hoàng hậu thường xuyên nói mình vắng đầu, toàn thân không sức lực, hơi tí là nằm trên giường nghỉ ngơi một lúc. Tôi vốn dĩ còn cho rằng hoàng hậu nương nương bị mắc phong hàn...

- Thế mấy ngày gần đây hoàng hậu có phải đêm không thể ngủ, thèm ăn không phấn chấn?

- Vâng...

- Rồi có phải hay cúi kính để nổi giận hay không?

- Vâng, vâng...

- Có phải thường xuyên cả người lạnh run hay không?

- Vâng...

- Ban ngày có phải luôn muốn đứng ở dưới ánh mặt trời không muốn rời đi hay không?

- Đúng vậy đúng vậy!

.....

.....

Mỗi một vấn đề Diệp Vô Thần hỏi Tiểu Hồng đều đáp ‘vâng’, mọi người ngoài khiếp sợ, còn có nỗi vui mừng bộc lộ rõ ràng, có thể nói ra bệnh trạng trước khi hoàng hậu phát bệnh chính xác như thế, chỉ có thể chứng minh: Hẳn biết căn quái bệnh này, cũng rất có khả năng biết cách chữa trị.

- Diệp huynh đệ, mẫu hậu ta rốt cuộc mắc phải bệnh gì? –Long Chính Dương sốt ruột nói. Ngay cả khuôn mặt Lâm Chiến và Lâm Cuồng cũng xuất hiện vẻ kích động rõ ràng.

- Hoàng hậu nương nương ngài... đã trúng độc. –Diệp Vô Thần vẻ mặt ngưng trọng nói. Thủy Nam Hạc cũng gật đầu theo, điều này cùng những gì ông biết không khác biệt là mấy.

- Là độc gì? Có phương pháp giải hay không? –Long Chính Dương vội vàng hỏi. Nói Lâm Tú trúng độc, y đã biết được từ trong miệng Thủy Nam Hạc.

- Hàn độc! –Diệp Vô Thần nói. Đôi mày nhíu chặt, sắc mặt trầm trọng cực điểm, khiến người có thể cảm thấy tâm tình trầm trọng khi hắn nói ra hai chữ ‘hàn độc’. Có thể loại ‘hàn độc’ này ắt hẳn là một loại độc cực kỳ lợi hại.

- Hàn độc? –Long Chính Dương ngạc nhiên, điều này tuyệt không tương đồng với lời Thủy Nam Hạc.

Thủy Nam Hạc thoáng kinh ngạc, muốn nói lại thôi, cuối cùng lựa chọn trầm mặc. Nếu thật sự là hàn độc, ông há có thể không tra ra. Hơn nữa ông đã không phải lần đầu tiên tiếp xúc với loại Tử Vong khí này, đâu có chút đặc tính nào của hàn độc chứ... Lê nào là mình nhìn lầm ư? Hay là trên thế giới này thật sự có một loại hàn độc đặc biệt ông không biết.

Xuất phát từ sự khâm phục với Diệp Vô Thần, ông thậm chí bắt đầu sinh nghi với phán đoán của mình.

- Không sai, mấy ngày nay hoàng hậu nương nương đêm không thể ngủ, cả người thường xuyên lạnh run, hơn nữa thích phơi mình dưới ánh nắng, đều là do loại độc này dẫn tới. Vừa rồi khi ta phát hiện ra loại hàn độc đáng sợ này còn không dám tin tưởng, cho nên mới hỏi dò thị nữ này một hồi. Quả nhiên không sai, đây chính xác là Vong Phách Hàn Độc – một trong ba đại kỳ độc trong thiên hạ sự phụ ta lúc trước từng nói qua. –Trong nét mặt ngưng trọng của Diệp Vô Thần mang theo sự khiếp sợ khó thể che giấu, biểu hiện nét mặt vừa vận đứng chỗ, khiến người ta không nhìn ra một chút sơ hở nào. Luận diễn xuất, hắn mới là cấp bậc tông sư hoàn toàn xứng đáng.

- Vong Phách Hàn Độc? Thiên hạ ba đại kỳ độc? –Thủy Nam Hạc thầm lẩm bẩm vài lần, đôi mày trắng tinh nhíu chặt lại. Y không ngờ chưa từng nghe nói qua cái tên loại độc này, cũng chưa từng nghe nói đến ba đại kỳ độc gì cả.

- Thế độc này phải giải thế nào? –Long Dận hỏi.

Diệp Vô Thần trầm tư một hồi, nói:

- Long đại ca, trong cung có ngân châm không?

Lý ngự y vẫn luôn trầm mặc vội vàng tiến lên nói:

- Diệp công tử, chỗ ta có.

Y mở rương thuốc mình mang theo bên người ra, lấy ra từ trong đó một hộp ngân châm, cẩn thận đưa tới tay Diệp Vô Thần. Ánh mắt lúc này y nhìn về phía Diệp Vô Thần, hoàn toàn là đang nhìn một thiếu niên thần tài trong y đạo.

133. Chương 132: Hoàng Thượng, Ngài Cũng Trúng Độc Rồi!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 132: Hoàng thượng, ngài cũng trúng độc rồi!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần cầm ngân châm đi tới trước giường Lâm Tú, tay phải nhón ba cây, cầm ở trong tay rất lâu sau mới mau chóng xuống tay, cùng cầm ba cây ngân châm ấy lên trán Lâm Tú. Sau đó hắn thở phào một hơi, nghiêng người dựa sang một bên, sau lưng đã chảy ra ít mồ hôi lạnh.

Vô Thần quyết của hắn khiến phương diện thể chất, lực lượng của hắn đạt tới tiêu chuẩn cường giả Thập cấp của Thiên Thần đại lục, tốc độ càng vượt rất xa. Nhưng mà lực của sáu hệ Thủy Hỏa Phong Lôi Thổ Tử Vong lấy Vô Thần quyết làm gốc lại yếu đến đáng thương, miễn cưỡng chỉ có tiêu chuẩn tam tứ cấp, hơn nữa khi sử dụng ma pháp thì Vô Thần lực tiêu hao cực nhanh. Lúc này hắn thông qua ngân châm thao túng một ít Tử Vong khí trong cơ thể Lâm Tú, đã khiến hắn gần như thoát lực.

Mà hành động này của hắn tương tự cũng khiến Thủy Nam Hạc nghĩ hoài không ra. Bởi vì ông chưa từng nghe nói tới phương pháp châm huyết như vậy bao giờ. Nhưng lập tức, trên mặt ông lại lộ ra vẻ khiếp sợ.

Từng tia khí xám chậm chậm bay ra từ trên trán Lâm Tú, tựa như từng sợi khói nhẹ. Đồng thời, màu đen xám bên ngoài cơ thể Lâm Tú bắt đầu từ từ biến nhạt theo khí xám tràn ra... Mỗi một người đều nhìn thấy được, đích xác là đang trở nên nhạt, tốc độ tuy chậm nhưng mắt thường có thể dễ dàng phân biệt ra.

Là độc đang bị bài trừ?

Mọi người đồng loạt mở tròn mắt, lẳng lặng nhìn một màn khó có thể tin này. Sắc mặt Lâm Tú dần từ màu xám đen, biến thành màu xám, rồi biến thành màu xám nhạt, qua không biết bao lâu, tầng màu xám đó đã nhạt tới mức gần như không thể thấy, thay vào đó là vẻ nhợt nhạt trộn lẫn chút ít hồng hào.

- Thần y... thật là thần y! –Long Chính Nguyệt cách Lâm Tú gần nhất phá vỡ trầm mặc, kim lòng chẳng dặng hô lên, di dời ánh mắt, vừa khấn thiết vừa cảm kích nhìn Diệp Vô Thần.

Thủy Nam Hạc cũng gật đầu: hôm nay thật là không bỏ công đi một chuyến, lại được làm quen với một kỳ nhân thiếu niên. Xem ra, mình thật sự đã già rồi... Già rồi... Sống cả đời, sống càng già càng hiểu rõ mình vẫn luôn đều là ếch ngồi đáy giếng, tự coi trọng mình quá cao, coi người khác quá thấp.

Thuy vẫn không biết rõ đó là loại độc gì, Diệp Vô Thần vừa dùng phương pháp cổ quái gì, nhưng sự thật chính là sự thật, rõ ràng bày ra trước mắt, vị Dược Tiên vừa mới hô lên ‘đánh chịu bó tay’ như ông hoàn toàn không có tư cách hoài nghi.

- Diệp huynh đệ... thật tốt quá, ha ha, ta quả nhiên không nói sai. Diệp huynh đệ, Long gia ta lại nợ người một ân tình lớn rồi. –Long Chính Dương lòng đầy cảm kích và vui mừng nói.

- Giỏi! Giỏi cho một Diệp Vô Thần, không hổ là truyền nhân của Kiếm Thần, xem ra ngoại trừ danh xưng ‘Thiên Long đệ nhất tài tử’, ‘Thiên Long đệ nhất tuấn kiệt’ thì danh xưng ‘Thiên Long đệ nhất thần y’ cũng không thể không thuộc về người rồi! Quái bệnh vô số thần y đều bó tay, người lại trị dễ như trở bàn tay. Xem ra, sau này trăm cũng không cần phải lo bệnh nặng nan y nữa rồi, ha ha ha ha! –Long Dận được giải khai gánh nặng trong lòng, sau một hồi ca ngợi liền vui sướng cười rộ lên.

- Thần y, thật là thần y!

- Lúc này ta còn cho rằng Lý đại nhân nói ngoa, lúc này mới biết là mình ngu dốt thật!

- Ngay cả Dược Tiên đều phải cam bái hạ phong, đừng nói Thiên Long đệ nhất thần y, cho dù xưng là ‘thiên hạ đệ nhất thần y’ cũng không quá đáng!

- Diệp gia xuất hiện thần tài này, khiến người ta không thể không hâm mộ, không thể không ca ngợi mà!

.....

.....

Đám ngự y một mực lo sợ bất an trông ngóng cũng tới tấp khen ngợi từ tận đáy lòng, đây không phải đồn đại, mà là sự thật họ dùng mắt nhìn nhìn thấy. Mà sắc mặt Lâm Chiến và Lâm Cuồng thì hết sức phức tạp, vừa là kích động, vừa là khó coi. Lâm gia y vừa mới châm chọc hằn ‘ra về ta đây’, hiện giờ lại dễ dàng chữa khỏi như kỳ tích, điều này khác gì như tự tát mạnh vào mặt mình.

Đối với những lời khen ngợi này, Diệp Vô Thần chỉ ậm ờ lắc đầu, chẳng những không đắc ý, ngược lại vẫn là vẻ mặt trầm trọng. Trên trán Lâm Tú lúc này đã không có khói xám bốc ra, Diệp Vô Thần nhổ ba cây ngân châm, vút sang một bên nói:

- Ta đã tạm thời bài trừ hết chất độc khuếch tán trong cơ thể hoàng hậu. Nhưng loại Vong Phách Hàn Độc này được xếp vào hàng một trong số thiên hạ ba đại kỳ độc, lại há có thể dễ dàng hóa giải như vậy. Nó sở dĩ được xưng là Vong Phách Hàn Độc, là bởi vì nó như thể sống dựa vào hồn phách của con người, vốn dĩ khó có thể diệt trừ tận gốc. Ta cũng chỉ loại bỏ phần nó khuếch tán ra ngoài mà thôi. Qua một khoảng thời gian nữa, nó sẽ khuếch tán tái phát một lần nữa, hơn nữa nhất định sẽ kịch liệt hơn lần này rất nhiều. Đến lúc ấy, ta cũng không có biện pháp gì.

Nổi mừng vui vừa mới nhận được không lâu lại bị bóp chết lần nữa, sắc mặt Long Chính Nguyệt lại ảm đạm xuống, gã túm y phục Diệp Vô Thần nói:

- Thần y, Diệp công tử, người lợi hại như vậy nhất định có thể cứu mẫu hậu ta, người nhất định có thể...

Tuy là lần đầu tiên gặp Long Chính Nguyệt, nhưng Diệp Vô Thần rất có hảo cảm với vị nhị hoàng tử có hiếu này, lắc đầu nói:

- Nhị hoàng tử, loại độc này ta cũng không có biện pháp. Đại khái sau hai tháng, nó sẽ tái phát lần nữa. Đến khi ấy mới là thực sự hết cách cứu vãn. Trong vòng hai tháng này, thân thể của hoàng hậu nương nương sẽ từ từ khôi phục như thường, không khác người thường, nhị hoàng tử tốt hơn hết là làm bạn nhiều hơn chút nhé.

Thực ra, Tử Vong lực trên người Lâm Tú đã bị Diệp Vô Thần trút hết ra ngoài, Lâm Tú tuy là người của Lâm gia, nhưng không hề có thù oán với hắn, Diệp Vô Thần thật sự chưa đến nỗi phải lấy tính mạng nàng.

Mà hai tháng này, chính là thời gian hắn cần.

Long Dận nhú mày, nói:

- Vô Thần, lúc này ngươi nói độc này khó có thể trừ tận gốc, lại không hề nói không thể diệt trừ, liệu có phải có thứ gì có thể trừ bỏ loại độc này hay không?

Diệp Vô Thần gật đầu:

- Hoàng thượng mắt sáng như đuốc, Vong Phách Hàn Độc đích thật không phải là không thuốc nào giải nổi, nhưng giải được này... lại chẳng khác gì với không có. Nếu không cũng chẳng đến mức được xưng làm thiên hạ ba đại kỳ độc đâu.

Long Chính Nguyệt vội nói:

- Thần y, người mau nói đi, rốt cuộc là giải được gì. Chỉ cần giải được này thật sự tồn tại, trong vòng hai tháng chúng ta nhất định không tiếc bất kỳ giá nào giành đến tay, ta không tin vẫn có thứ Long gia chúng ta không lấy được.

- Nguyệt Nhi nói không sai, còn chưa có thứ gì Long gia ta không lấy được. Vô Thần, giải được rốt cuộc là cái gì? -Long Dận nói.

Diệp Vô Thần than ngắn một tiếng, chậm rãi nói:

- Lúc trước khi sư phụ nói về Vong Phách Hàn Độc với ta, từng nói loại độc này là do vật chí âm chí hàn trong thiên hạ ngưng luyện thành. Mà nếu muốn hoàn toàn hóa giải loại độc chí âm chí hàn này, thì cốt phải sử dụng vật chí dương chí nhiệt trong thiên hạ mới được. Mà vật chí dương chí nhiệt trên Thiên Thần đại lục ở ngay Thiên Diệt Hỏa Sơn phía nam Thiên Long Quốc ta, tên là 'Thiên Diệt Hỏa Long Quả'.

- 'Thiên Diệt Hỏa Long Quả'... -Long Chính Nguyệt khẽ đọc cái tên này một lần, nhất thời mặt xám như tro tàn. Gã rốt cuộc đã hiểu rõ vì sao Diệp Vô Thần lại nói giải được của Vong Phách Hàn Độc chẳng hề khác nào không có, bởi vì 'Thiên Diệt Hỏa Long Quả' này sinh trưởng ở trung tâm Thiên Diệt Hỏa Sơn, chỉ có thể ngóng từ xa, chưa từng có ai có thể hái được. Bởi vì một khi tiếp cận, lập tức sẽ bị đốt thành tro bụi.

- Đó đích thật là vật chí dương chí nhiệt trong thiên hạ, bởi nó sinh trưởng ở nơi nóng nhất Thiên Thần đại lục. Chỉ là, nơi đó ngay cả Thần cấp cường giả đều không thể tiếp cận, dầu biết nó có thể giải hàn độc này, thì cũng làm sao có thể lấy được. -Thủy Nam Hạc lắc đầu nói.

Mọi người cũng dáo dác lắc đầu theo. Cái tên Thiên Diệt Hỏa Sơn không ai không người, bởi vì tương truyền nơi đó có Thủ hộ thần Cực Viêm Thiên Long của Thiên Long Quốc đang ngủ say. 'Thiên Diệt Hỏa Long Quả' cũng không ai không biết, từng có không biết bao nhiêu người muốn đi hái, dùng mọi phương pháp cũng không ăn thua. Đừng nói là người, cho dù dùng dây xích chế từ vàng ròng để với, dây xích còn chưa tới gần thì đã bị tan chảy gần hết.

- Ngoài cái này ra, không còn cách khác? -Long Dận hỏi.

- Không còn cách khác. -Diệp Vô Thần không chút lưỡng lự gật đầu, sau đó trả hộp ngân châm kia cho Lý ngự y, ấy này nói:

- Hoàng thượng, Long đại ca, Vô Thần phụ lòng kỳ vọng, rất hổ thẹn... đành xin cáo từ.

- Không, Diệp huynh đệ ngàn vạn lần đừng nói vậy, không phải là vấn đề năng lực của ngươi, ngươi chẳng những tra rõ nguyên nhân bệnh tình trạng bệnh, còn nói ra phương pháp giải độc, chỉ là giải được này thật sự là... Ai, mẫu hậu có thể được an khang hai tháng nữa, đều là Diệp huynh đệ ban cho, Long Chính Dương ta ghi tạc trong lòng.

- Lời tuy là như thế nhưng ta chung quy vẫn không thể chữa khỏi cho hoàng hậu. –Diệp Vô Thần lắc đầu, xoay người định rời đi.

- Hãy khoan, trẫm có lời muốn hỏi ngươi. –Long Dận réo hấn lại:

- Liệu ngươi có biết hàn độc này đã bị gieo vào trong cơ thể hoàng hậu bao lâu không?

- Hai tháng. –Diệp Vô Thần đáp.

- Loại độc này cứ cách hai tháng phát tác một lần, hơn nữa lần này mạnh hơn lần trước, mỗi lần phát tác đều đủ để trí mạng. Có thể nói một khi gieo loại độc này, ắt phải chết không thể nghi ngờ, bởi vì ngoại trừ ‘Thiên Diệt Hỏa Long Quả’ vốn dĩ không thuốc nào giải nổi.

Hai tháng... Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ngờ đã lâu như vậy rồi.

Long Dận trầm ngâm một hồi, sau cùng nhíu mày hỏi:

- Nếu đã được xưng là một trong số thiên hạ ba đại kỳ độc, ắt hẳn loại độc này thiên hạ hiếm thấy, liệu ngươi biết ai có năng lực chế được loại Vong Phách Hàn Độc này không?

Diệp Vô Thần nghe vậy hơi do dự, không lập tức đáp lại, cũng không lắc đầu.

Long Chính Dương thấy thế nhíu mày hỏi:

- Diệp huynh đệ, nhất định ngươi biết có phải không? Việc này quá mức trọng yếu với Long gia ta, ngươi cứ việc nói ra, bất kể kẻ đó ngươi có biết hay không, đều sẽ chẳng có ai trách tội ngươi. Dám xâm phạm Long gia ta như vậy, nhiều năm qua chưa hề có, bất kể là ai, Long gia ta ắt sẽ diệt trừ!

Diệp Vô Thần vẫn trầm mặc như trước, sau đó nhíu mày, như suy tư nhìn về phía Long Dận, lập tức đồng tử hơi co rút. Hắn bước mau tới trước mặt Long Dận, thận trọng nói:

- Hoàng thượng, ngài thành thật trả lời Vô Thần một vấn đề... Trong vòng bảy ngày gần đây, ngài có làm chuyện phòng the với hoàng thượng nương nương hay không?

Vấn đề này hỏi ra trước mặt nhiều người như vậy thật sự là vô cùng bất kính, nhưng sắc mặt hắn lúc này lại khiến mỗi một người đều chột dạ, hoàn toàn không rảnh nghĩ đến cái khác. Long Dận càng nghĩ đến gì đó, chạnh lòng, trả lời đúng sự thực:

- Trong vòng bảy ngày... CÓ.

Sắc mặt Diệp Vô Thần kịch biến, tiếp đó thở dài sườn sượt:

- Hoàng thượng, ngài cũng đã trúng Vong Phách Hàn Độc.

- Cái gì!? Mọi người lũ lượt biến sắc. Một câu nói ngắn ngủi này không khác gì một tiếng sét giữa trời quang, khiến mọi người gần như choáng váng. Trúng độc này, cũng ý nghĩa cho việc phải chết không thể nghi ngờ... Hoàng đế Thiên Long đang tuổi thịnh, nếu bởi vậy mà băng hà, thì ắt sẽ là một trận đả kích nặng nề với Thiên Long Quốc. Hoàng đế tiền nhiệm căn cơ bất ổn, năng lực còn nông cạn, bất kể là triều chính hay là quốc nội nhất định đều hỗn loạn một khoảng thời gian, mà Đại Phong Quốc như hổ rình mồi há có thể buông tha cơ hội như vậy...

- Điều này... điều này... -Mọi người đều lạnh ngắt tay chân, toàn bộ hoảng hốt. Long Chính Dương và Long Chính Nguyệt lại càng hoảng sợ. Ngay cả sắc mặt Long Dận cũng run sợ mấy lượt, run giọng nói:

- Lời này thật ư?

134. Chương 133: Ai Cũng Không Thể Hạ Nhục Diệp Gia Ta!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 133: Ai cũng không thể hạ nhục Diệp gia ta!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Loại chuyện này Vô Thần sao dám lừa hoàng thượng. Một điểm đáng sợ khác của Vong Phách Hàn Độc là ở chỗ, nó chẳng những có thể truyền nhiễm thông qua máu, cũng có thể thông qua nam nữ giao hợp, chỉ là thời gian truyền nhiễm khá ngắn, chỉ vào bảy ngày trước khi độc phát tác là được. Khi này ta ngẫu nhiên thấy lòng trắng mắt của hoàng thượng hơi nổi đen, trong lòng nghi ngờ... Thì ra, quả thật như thế. Vốn dĩ ta còn nghi hoặc vì sao lại hạ độc với hoàng hậu, hóa ra... Mục đích của chúng là hoàng thượng. –Diệp Vô Thần nói, từng chữ nặng nề cực điểm, như từng tảng đá lớn nện vào tim họ.

Sau khi Diệp Vô Thần vào cửa, năng lực khiến Được Tiên đều cam bái hạ phong kia làm mọi người không dám sinh ra hoài nghi với lời của hắn. Hơn nữa, theo mỗi người thấy, nếu không nắm chắc tuyệt đối thì hắn hoàn toàn không có lý do nói ra lời như vậy. Bởi vì ngộ nhỡ là giả, tạo thành sự khủng hoảng to lớn như thế chính là tội không nhỏ. Ngay cả Lâm gia cũng không hoài nghi gì... Loại chuyện này, ai dám lấy ra đùa giỡn chứ. Người con của Diệp gia thông minh đến cực điểm này có thể ư? Dám ư?

Khóe miệng Long Dân giật giật không ngừng, hiển nhiên đã cực kỳ giận dữ, lạnh lùng nói:

- Người nói mau, rốt cuộc là ai mới có kịch độc như thế?

Diệp Vô Thần liếc Thủy Nam Hạc sắc mặt cổ quái một cái, thấp giọng nói:

- Sự phụ ta từng nói, loại độc chí âm chí hàn này đương nhiên có nguồn gốc từ nơi chí âm chí hàn trên Thiên Thần đại lục, cũng chính là cực Bắc Thương Lan Quốc. Nơi đó hoang vu vắng vẻ, cụ thể có nguồn gốc từ tay ai thì chẳng ai có thể biết. Có điều, có năng lực lấy được loại kịch động này ở nơi đó, vô thanh vô tức lên vào hoàng cung dưới tầng tầng thủ vệ gieo bệnh cho hoàng hậu, coi thủ vệ nghiêm ngặt ở hoàng cung như không có, thiên hạ có thể có mấy ai? Mà trong những người có thù với hoàng thượng hoặc Thiên Long Quốc, lại có mấy người? Vô Thần tuy không biết, nhưng hoàng thượng hẳn có thể đoán được đại khái. Cụ thể là ai, Vô Thần biết rất ít, không dám khẳng định.

Diệp Vô Thần hành lễ, cất bước đi về phía ngoài, trong tình cảnh này, hắn đích xác không cần thiết phải ở lại.

Đoán đi... Cho dù người không hoàn toàn tin lời của ta, cũng sớm muộn sẽ hoài nghi Bắc Đế tông. Vậy thì, các người sẽ rơi vào chiếc bẫy đầu tiên.

- Khoan đã! Long Dân lại gọi hắn lần nữa.

Diệp Vô Thần dừng bước, xoay người nói:

- Không biết hoàng thượng có gì phân phó?

- Trẫm cần người đi làm một chuyện, một chuyện lớn liên quan đến an nguy của trẫm, của Thiên Long Quốc. –Sắc mặt Long Dân trịnh trọng nói. Câu nói nặng trĩu này nhất thời khiến không khí xung quanh đều trở nên dồn nén. Ai nấy đều trợn trừng mắt, không biết việc Long Dân dùng giọng điệu này nói ra sẽ là việc gì?

Như hắn dự đoán, cái vòng thứ hai đã chui vào. Diệp Vô Thần ngậm cười lạnh, bề ngoài thì nghiêm trang, ngạc nhiên nói:

- Không biết là chuyện gì? Nếu Vô Thần có đủ năng lực, tự nhiên sẽ tuân theo.

Long Dân nói:

- Trẫm muốn người tới Thiên Diệt Hỏa Sơn ở phía nam một chuyến, lấy Thiên Diệt Hỏa Long Quả ở chỗ đó về cho trẫm và hoàng hậu. Nếu nói chỉ có một người có thể tới trung tâm Thiên Diệt Hỏa Sơn, thì người đó chắc chắn là Diệp Vô Thần người!

Long Dận cả kinh, bước lên nói:

- Phụ hoàng, an nguy của người sánh ngang đất trời, nhưng...

- Người khỏi cần nhiều lời.- Long Dận vung tay nói:

- Trẫm đương nhiên không phải bảo hần đi chịu chết vô ích. Ngày đó Vô Thần dưới ngọn lửa mạnh nhất của Lâm Viêm đều không bị thương mảy may, nhiều người đã thấy trong mắt. Trẫm từng ngầm hỏi trong này có gì kỳ quái. Diệp lão tướng quân cũng không giấu diếm, nói thẳng rằng Kiếm Thần từng cho Vô Thần ăn một thần vật, có thể khiến hần thủy hỏa bất xâm trong vòng ba tháng. Vô Thần, có chuyện này chăng?

- Vâng... -Diệp Vô Thần đáp.

- Thế thì, người có sợ lửa của Thiên Diệt Hỏa Sơn không?

- Hần là không sợ.

- Rất tốt, như lời người nói, sau khi gieo độc này xuống, hai tháng mới có thể phát tác, mà thời hạn trẫm trúng độc không quá một tuần, cách thời hạn phát tác còn có khoảng hai tháng. Hai tháng này, đủ để người chạy đi chạy lại Thiên Diệt Hỏa Sơn, người có nguyện ý vì trẫm đi Thiên Diệt Hỏa Sơn một chuyến không?

- ... -Diệp Vô Thần không trả lời, trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

Chuyện Diệp Vô Thần ở trong lửa của Lâm Viêm vẫn không xảy ra gì sớm đã truyền khắp, hơn nữa được truyền thành kỳ văn, lúc này người ở đây rất hiểu rõ 'chân tướng' sự việc, cũng nhìn thấy hy vọng cuối cùng cứu lấy hoàng thượng. Nhất thời lũ lượt chuyển ánh mắt về phía Diệp Vô Thần.

- Ai, trẫm tự biết yêu cầu này thật sự hơi quá phận. Người tuy không sợ lửa ở Thiên Diệt Hỏa Sơn, nhưng một đường hướng nam, trên đường ắt hẳn sẽ gặp một vài nguy hiểm không hay biết. Mà nghe đồn trong Thiên Diệt Hỏa Sơn có Cực Viêm Thiên Long đang ngủ say, Thiên Diệt Hỏa Long Quả chính là thức ăn của nó, tuy chỉ là lời đồn, chưa từng có ai thấy qua, nhưng ngộ nhỡ lời đồn là thật, rất có khả năng sẽ xúc động đến nó, hậu quả rất đáng lo. Nếu người đáp ứng, trẫm sẽ sai Lý lão đi theo người, bảo vệ bình an dọc đường cho người. Nếu không đáp ứng... Ai, người là truyền nhân Kiếm Thần, đâu không tuân thủ lệnh vua, cũng không ai có tư cách trách người, tự trẫm sẽ dùng hai tháng cuối cùng này an bài hậu sự. -Long Dận nghiêm túc nói, trên mặt vô bi vô hỉ, như chẳng hề lo lắng sinh tử vậy.

Sắc mặt Long Chính Dương biến ảo không ngừng, nếu Long Dận cứ thế mà chết, y có lẽ sẽ bị thương một khoảng thời gian, nhưng sau đó càng nhiều lại là vui mừng. Ngồi vua y có thể không đoái hoài, thậm chí có chút bài xích, nhưng nếu Long Dận chết, y sẽ mất đi trở ngại lớn nhất trên con đường theo đuổi Thủy Mộng Thiên. Mà tình phụ tử giữa y và Long Dận, mấy năm qua đã trở nên rất rất nhạt. Ở trước thân tình lạnh nhạt như nước này, nỗi lòng riêng của y loáng thoáng chiếm thượng phong. Y nói với Diệp Vô Thần:

- Diệp huynh đệ, tuy người có thần vật hộ thân không sợ Thủy Hỏa, nhưng tới Thiên Diệt Hỏa Sơn vẫn sẽ có nguy hiểm tới tính mạng, người vừa mới xuất sư về nhà không lâu đã nhận nhiệm vụ nguy hiểm như thế, đích xác sẽ khiến người khó xử. Nhưng an nguy của phụ hoàng ta quan hệ đến an nguy của cả Thiên Long Quốc... Ai, vẫn mong Diệp huynh đệ suy nghĩ thêm.

Lý ngự y vẫn luôn không dám nhiều lời cũng bước lên nói:

- Diệp công tử, lão thần mặt dày cầu xin người vì hoàng thượng, vì Thiên Long Quốc, hãy... hãy đáp ứng hoàng thượng đi. Kiếm Thần cũng từng vì bảo vệ Thiên Long Quốc mà vung ra một kiếm kinh thiên động địa, nếu Kiếm Thần ở đây, cũng nhất định sẽ hy vọng người vì hoàng thượng mà sẵn lòng mạo hiểm...

- Trên dưới Diệp gia đời đời trung lương, thiên địa chứng giám, Diệp công tử nhất định sẽ đáp ứng... Nếu không đáp ứng, lão thần sẽ quỳ chết ở trước mặt người. -Lại một lão ngự y tóc bạc bước lên kích động hô.

Đã có hai người dẫn đầu, những ngự y ở đây há có thể chịu thua kém, lũ lượt bước lên cầu xin, như thể nếu không đáp ứng sẽ quỳ chết tập thể. Diệp Vô Thần trước sau vẫn không nói một lời, nét mặt biến hóa không ngừng, như đang đấu tranh kịch liệt ở trong lòng.

Lâm Cuồng đứng ở đằng sau nháy mắt với Lâm Chiến, Lâm Chiến lập tức hiểu ý, khẽ gật đầu, cất cao giọng nói:

- Chư vị đại nhân vì bảo vệ hoàng thượng không ngại khom lưng với một văn bối, lòng đức độ này Lâm mỗ bội phục muôn phần. Nhưng các vị tốt hơn hết khỏi phải cầu xin hần. Kể này lúc này còn tự xưng trên dưới Diệp gia trung dũng không gì sánh bằng, mà hiện giờ lại vì an nguy của mình, hoàn toàn bất chấp an nguy của hoàng thượng và Thiên Long Quốc, tội kháng lệnh chỉ là thứ yếu, tiết tháo đức hạnh bậc này, khiến người ta khinh thường, không thể không bất bình!

Diệp Vô Thần bỗng liếc xéo, Lâm Chiến đang giọng điệu khí khái nhất thời như bị hai thanh kiếm lạnh buốt ép lên ngực, thanh âm im bặt. chỉ nghe hần cười nói:

- Câu này của Lâm đại nhân ta thật nghe không hiểu, Diệp Vô Thần ta có từng nói muốn cự tuyệt hoàng thượng chẳng?

- Nói như vậy, người đã đáp ứng? -Long Dận hỏi.

Diệp Vô Thần bình tĩnh gật đầu nói:

- Vâng. Vô Thần tương tự cũng có lòng riêng, nhưng an nguy của hoàng thượng can hệ đến an nguy của Thiên Long Quốc, an nguy của Vô Thần há có thể đánh động với an nguy của Thiên Long Quốc. Vô Thần, đương nhiên đáp ứng. Chỉ là... Vô Thần hy vọng hoàng thượng có thể đáp ứng một thỉnh cầu của ta, bằng không Vô Thần dầu bị vạn người thóa mạ, cũng phải kháng lệnh một phen!

Câu nói cuối cùng, hần nói như chém đinh chặt sắt, cho người ta cảm giác không có bất kỳ chỗ thương lượng nào.

- Ha ha ha ha, được... Trẫm quả nhiên không nhìn lầm người, trẫm chờ câu nói này của người rất lâu rồi. Người yên tâm, dọc đường trẫm sẽ sai Lý lão bảo vệ chu toàn cho người. Bởi vì tính mạng của người, hiện tại chính là buộc cùng tính mạng với trẫm. Nếu người thật sự xảy ra chuyện, trẫm cũng sống chẳng được bao lâu. Người có thỉnh cầu gì thì cứ việc nói ra, chỉ cần không tổn hại đến giang sơn xã tắc của Thiên Long Quốc, trẫm cái gì cũng đáp ứng người.

Việc Diệp Vô Thần nhận lời khiến tâm tình Long Dận tốt hơn rõ ràng, vẻ u ám chất đầy trên mặt khi này cũng tan quá nửa. Đích xác, sau khi Diệp Vô Thần đáp ứng đi tới Thiên Diệt Hỏa Sơn, tính mạng của hần đúng là liên quan tới tính mạng của Long Dận.

- Vô Thần há có thể đưa ra thỉnh cầu vô lý tổn hại đến giang sơn xã tắc của Thiên Long Quốc. Chỉ là, Vô Thần là người trong Diệp gia, điều nên làm đầu tiên là sống vì Diệp gia. Mà, có người lại nhiều lần buông lời hạ nhục Diệp gia ta... -Ánh mắt Diệp Vô Thần lạnh nhạt liếc Lâm Cuồng và Lâm Chiến vài cái, ánh mắt lạnh nhạt mang theo từng tia âm hiểm đó khiến họ giật nảy mình, cảm giác thấy lại có chuyện xui xẻo gì đó sắp xảy ra.

- Thứ cho Vô Thần thừa dịp này đưa ra một thỉnh cầu có chứa tư tâm... Vô Thần muốn hai người họ... -Diệp Vô Thần chỉ vào Lâm Cuồng và Lâm Chiến:

- ... Quỳ xuống trước mặt ta xin lỗi Diệp gia!

Toàn thân Lâm Cuồng và Lâm Chiến chấn động mãnh liệt, vừa muốn lớn tiếng quát tháo, thì lại nghe Diệp Vô Thần tiếp tục chậm rãi nói:

- Lần này đi Thiên Diệt Hỏa Sơn, Vô Thần nguyện ý vì hoàng thượng ngay cả tính mạng bản thân đều bất chấp, không biết hai vị đại nhân Lâm gia có sẵn lòng vì hoàng thượng mà tới quỳ xuống một cái đơn giản hết mức cho một văn bối như ta hay không đây? Vô Thần từng nói, nếu họ không quỳ xuống trước mặt ta, cho dù ta bị vạn người thóa mạ cũng phải kháng lệnh một lần, đây là tôn nghiêm của nam nhân Diệp gia ta, ai cũng không thể hạ nhục Diệp gia ta!

Lâm Cuồng và Lâm Chiến tức thì một câu đều nói không nổi, hối hận không thôi. Lúc này vì ép Diệp Vô Thần đáp ứng, họ tự cho là thông minh sử dụng một phép kích tướng nho nhỏ, nhưng nào ngờ bị Diệp Vô Thần tóm gáy như vậy. Nếu họ thật sự quỳ xuống trước mặt một văn bối của Diệp gia, thì mặt mũi Lâm gia y còn ở đâu? Nếu không đáp ứng... Diệp Vô Thần đã vây chặt tất cả đường lui nếu họ không đáp ứng hết rồi.

Từ sau khi Diệp Vô Thần mất tích một năm rồi xuất hiện, Lâm gia họ hết lần này tới lần khác hoặc lớn hoặc nhỏ đều gặp nạn trong tay hắn. Hơn nữa mỗi lần chỉ cần buông lời hạ nhục hắn hoặc Diệp gia hắn một lần, chẳng những chưa từng chiếm được bất kỳ tiện nghi nào, ngược lại sẽ nhận lấy phản kích gấp chục lần thậm chí mấy chục lần. Và lại đều là phản kích họ không biết đường phòng ngự. Chưa từng một lần ngoại lệ... Nghĩ đến chỗ này, trong lòng họ rét run một hồi. Nếu để họ lựa chọn một lần nữa, họ nhất định sẽ ngậm chặt miệng, không nói một chữ với hắn.

135. Chương 134: Rốt Cuộc Là Ai?

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ

Chương 134: Rốt cuộc là ai?

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Long Chính Dương còn muốn thử khuyên can thì đã bị Long Dận dùng ánh mắt chặn lại. Với những điều nghe ngóng hoặc sáng hoặc tối trong khoảng thời gian này, y đương nhiên biết tính cách của Diệp Vô Thần thực ra còn cứng hơn sắt ba phần, hắn dùng giọng điệu này nói ra, thì đã chứng minh mỗi một câu, mỗi một chữ hắn nói đều không còn đường mặc cả. Bất đắc dĩ lắc đầu, y than thở nói:

- Lâm lão tướng quân...

“Phịch” một tiếng, Lâm Cuồng dứt khoát quỳ xuống trước mặt Diệp Vô Thần, Lâm Chiến thấy thế liền hoảng hốt muốn đỡ dậy, lại bị Lâm Cuồng giận dữ vung ra, lạnh giọng nói:

- Chiến Nhi, còn không quỳ xuống! Vì hoàng thượng, vì cả Thiên Long Quốc, cho dù chúng ta tan xương nát thịt cũng không oán không hối hận, huống hồ là một cái quỳ nhỏ nhặt! Chỉ cần hoàng thượng có thể bình an, Lâm gia ta cho dù chịu khuất nhục lớn hơn nữa, cho dù quỳ chết ở trước mặt hắn thì cũng xá gì!

Những lời nói hiên ngang lẫm liệt này khiến người ta nghe thấy chẳng những không cảm thấy y vì thế mà mất hết mặt mũi, ngược lại càng kính nể hơn.

Lâm Chiến cũng không còn do dự nữa, quỳ xuống bên người Lâm Cuồng:

- Được... Hôm nay Lâm gia ta nhiều lần buông lời vu khống Diệp gia, là cái sai của Lâm Chiến ta, Lâm Chiến ta... nhận sai!

Hai người phát ngôn cao nhất của Lâm gia song song quỳ xuống trước mặt một văn bối bối phận thấp nhất Diệp gia, may thay một màn này chỉ có số ít người nhìn thấy, bằng không chẳng biết có thể kinh sợ trông mắt của bao nhiêu người. Lúc này Diệp Vô Thần mới hài lòng nói:

- Tốt lắm, nể tình thái độ nhận sai của Lâm đại nhân, Diệp gia ta sẽ bỏ qua chuyện này. Chuyện hôm nay, còn có lời tâm huyết của Lâm đại nhân, ta sẽ thông báo đúng sự thực với toàn thành, hoàng thượng và tất cả đại nhân ở đây đều có thể làm chứng.

Về mặt Lâm Cuồng và Lâm Chiến vốn dĩ còn kiên cường bất khuất nghe vậy liền biến sắc. Họ lần này quỳ xuống còn có thể giữ bình tĩnh đương nhiên là vì người ở đây dù sao cũng ít, hơn nữa đều là hoàng tử và ngự y, họ còn có thể làm ra tư thế cam nguyện hủy danh dự vì hoàng thượng. Nhưng nếu làm ầm cho cả thành đều biết, điều này đối với thanh danh của Lâm gia mà nói thì quả là một đả kích nặng nề. Khiến Lâm gia vốn dĩ đã mất mặt nhiều lần trước Diệp gia lại càng khó ngẩng đầu.

Nhưng quỳ thì đã quỳ rồi, họ chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn không nói gì. Bởi vì mấy lần giáo huấn đều nói rõ cho họ biết, đầu mồm với Diệp Vô Thần thuần túy là tự rước lấy nhục.

- Hai vị đại nhân xin hãy đứng dậy đi, tuy hoàng thượng ở bên, nhưng Vô Thần vẫn muốn nói một câu hơi vô lễ rằng: bất kể là ai, dám mạo phạm Diệp gia ta, thì Diệp Vô Thần ta ắt sẽ khiến cho hấn trả cái giá cực kỳ đắt!

- Lâm lão tướng quân, Lâm tướng quân, các người đứng dậy đi. Lần này ủy khuất các người rồi. –Long Dận áy náy nói, nhưng cũng không tức giận với Diệp Vô Thần.

Lâm Cuồng và Lâm Chiến còn chưa đứng dậy, thì một tiểu thái giám liền hoảng hốt chạy vào, vừa muốn mở miệng nói, lại nhìn thấy hai người song song quỳ trước mặt Diệp Vô Thần, nhất thời trực tiếp hóa đá như nhìn thấy quỷ, một chữ đều không nói được.

- Có chuyện gì mà kinh hoảng như thế. –Long Dận nhíu mày quát.

-A... -Tiểu thái giám như giật mình tỉnh mộng, sau đó ấp a ấp úng nói:

- Là... nhị công tử của Lâm đại nhân bị người đánh thương ở trên đường, hơn nữa... đùi phải đã phể...

- Cái gì!? –Lâm Cuồng và Lâm Chiến giật nảy mình, tuy Lâm Hu không nên thân nhưng dù sao cũng là huyết mạch của Lâm gia ỹ. Lâm Chiến một đằng vừa đứng dậy vừa nổi giận nói:

- Là ai đã thương Hu Nhi?

- Là... -Tiểu thái giám úp úp mở mở một hồi, lúc này mới chỉ về phía Diệp Vô Thần:

- Theo như lời Lâm nhị công tử nói, là Diệp công tử đã thương.

Hiện tại tiểu thái giám này còn cảm thấy đầu óc mình choáng váng. Đây là chuyện gì thế... Diệp gia công tử đã thương Lâm gia công tử, mà trưởng bối của Lâm gia công tử lại ở đây quỳ trước Diệp gia công tử...

Lâm Chiến ngơ ngác, sau đó đỡ Lâm Cuồng dậy, trợn mắt nhìn về phía Diệp Vô Thần:

- Người... người sao phải đã thương Hu Nhi! Dẫu người bất mãn với Lâm Chiến ta thì cũng không cần dùng thủ đoạn độc ác như thế!

Long Dận cũng giận dữ nói:

- Đã xảy ra chuyện gì? Lâm Hu thật là do người đã thương?

Diệp Vô Thần cười mà không nói, như hấn dự liệu, hấn không cần giải thích thì Long Chính Dương đã ra mặt nói:

- Chuyện này không trách được hấn, ta chỉ có thể nói, Lâm Hu tự gieo gió gặt bão thôi.

Nghĩ đến hành vi trên đường của Lâm Hu lúc trước, Long Chính Dương cũng tràn đầy tức giận, trong cơn thịnh nộ ngay cả biểu đệ cũng chẳng thêm gọi, gọi thẳng tên.

- Là thế nào? –Long Dận hỏi. Lâm Chiến và Lâm Cuồng lại hồi hộp trong lòng. Lâm Hu là người thế nào họ biết rõ hơn hết, chẳng nhẽ tiểu tử này lại làm ra chuyện ác gì mạo phạm họ?

Long Chính Dương hừ lạnh một tiếng nói:

- Vì cứu mẫu hậu, ta và Diệp huynh đệ cùng nhau phóng ngựa về cung, không dám chậm trễ chút nào. Nhưng khi đi trên đường Lâm Hu lại sai mấy hạ nhân của hấn cầm gậy đánh ngựa của Diệp huynh đệ, muốn đẩy hấn từ trên ngựa xuống. Diệp huynh đệ vì không muốn trễ giờ cứu mẫu hậu đã trực tiếp dùng roi ngựa đả thương toàn bộ họ ở trên ngựa. Chuyện này đích xác không trách được Diệp huynh đệ, mọi chuyện đều do Lâm Hu tự làm tự chịu. Ta còn muốn hỏi... Mẫu hậu ta bệnh tình nguy kịch, hấn không tới thăm cũng bỏ qua, còn vô cớ ra tay ngăn cản, rốt cuộc là muốn làm gì?

Lâm Cuồng và Lâm Chiến song song lạnh lòng, họ biết Lâm gia lần này chịu thiệt thòi chắc rồi. Chẳng những không thể hỏi tội Diệp gia, nói không chừng còn phải nghĩ cách gỡ tội một phen. Hơn nữa lần này Đoạn Văn cứu sống hoàng hậu, lập được đại công, còn gánh vác trọng lệnh cứu hoàng thượng và hoàng hậu, dẫu họ có thể đổ tội cũng không đổ được.

Đoạn Vân cũng chính bởi như thế mới nặng tay phế Lâm Hu. Hắn ghét nhất loại tai vạ mượn thể lực gia tộc làm hại khắp nơi này. Chắc hẳn Lâm Hu tàn phế sẽ khiến không ít người vỗ tay sung sướng.

- Hoàng thượng, nguyên do ngày sau lão thần tự sẽ tra ra chân tướng, bây giờ vẫn mong cho phép lão thần rời đi thăm Hu Nhi một chút. –Lâm Cuồng thần sắc hoảng hốt nói.

- Người đi đi. –Long Dân phát tay.

Lâm Cuồng và Lâm Chiến nhất thời vội vã rời đi.

Diệp Vô Thần cũng thi lễ nói:

- Hoàng thượng, Vô Thần cần thời gian hai ngày để chuẩn bị, sau đó sẽ lập tức khởi hành, tuyệt sẽ không phụ lòng mong đợi của hoàng thượng. Hoàng hậu tạm thời đã không việc gì, chỉ là độc phát mấy ngày nay dẫn đến thân thể suy yếu quá độ, điều dưỡng vài ngày là được. Vậy thì, Vô Thần cáo lui.

Long Dân than một tiếng, gật đầu nói:

- Người đi đi. Lát nữa trăm sẽ tự mình đi báo cho Diệp lão tướng quân biết. Người lần này đi cần gì cứ việc nói cho trăm, trăm sẽ thỏa mãn người.

- Vậy Vô Thần cảm ơn hoàng thượng trước.

Đi ra cửa cung, Diệp Vô Thần thở phào một hơi, hết thấy đều tiến hành dựa theo phán đoán của hắn, không hề có bất kỳ sai lầm và bỏ sót nào. Hắn không cho rằng Long Dân sẽ không có chút hoài nghi nào, nhưng hoài nghi thì hoài nghi, y tuyệt không dám lấy tính mạng mình ra đặt cược. Thân càng ở địa vị cao thì càng quý tính mạng.

Lúc này, một nam tử đầu đội mũ ngọc, thần sắc ngạo nghễ dẫn theo vài thị vệ cầm thương đi ngang qua mặt, nhìn thấy Diệp Vô Thần đứng lúc chặn ở cửa cung, gã nghiêm mặt, quát:

- Cút ra!

Diệp Vô Thần dời bước đứng ở một bên, không nói một lời nhìn gã đi qua trước người. Mà nam tử kia ngay cả liếc đều không thèm liếc hắn thêm một cái. Chờ gã đi vào, thị vệ canh cửa lập tức cúi người nói:

- Tam hoàng tử...

Diệp Vô Thần lạnh mắt nhìn gã đi xa, đến tận khi bóng lưng gã biến mất trong tầm mắt mình, lúc này mới như không có việc gì đi ra, tiếp đó như lẩm bẩm nói:

- Đồng Tâm, nhớ kỹ tên đó.

Long Dân hiện tại tổng cộng có bảy con trai, trưởng tử Long Chính Dương, thứ tử Long Chính Nguyệt, đều là do hoàng hậu Lâm Tú sinh. Người thứ ba là Long Chính Kỳ, do một quý phi sinh ra. Long Chính Dương tuy là thái tử nhưng không hề được Long Dân tin dùng, bởi vì y từ nhỏ làm việc đã không quả quyết, hành sự tùy tâm, không chút phong phạm để vương, với ngôi vua rõ ràng không có dã tâm, những điều này đều đã quyết định y không thể trở thành một vị đế vương tốt. Mà nhị hoàng tử Long Chính Nguyệt thích múa bút vẽ mực, thích văn không thích võ, càng không thích chính trị, cũng không có chút dã tâm với ngôi vua, khiến Long Dân thất vọng tột cùng. Mà khiến Long Dân thương thức nhất chính là con thứ ba Long Chính Kỳ của y. Nghe đồn tam hoàng tử này từ nhỏ đã hung hăng vênh váo, làm việc dứt khoát quyết đoán, đôi khi còn lộ ra mặt tàn nhẫn. Trong cung thậm chí loáng thoáng có lời đồn, chuyện Long Dân phế ngôi vị thái tử của đại hoàng tử ban cho tam hoàng tử sớm hay muộn chỉ là vấn đề thời gian.

Gã lúc này chính là Long Chính Kỳ.

- Mục tiêu chưa xác định, người lại xuất hiện trùng hợp thế, chỉ có thể nói ý trời đã vậy. Nếu ông trời đã muốn người chết, thì người không thể không chết. –Thanh âm hắn trầm thấp, nhỏ đến mức chỉ có bản thân có thể nghe thấy.

- Tiểu huynh đệ, xin dừng bước.

Đằng sau truyền tới một thanh âm già cả hiền hòa, Diệp Vô Thần xoay người lại, mặt tươi cười nhìn ông. Hắn đương nhiên biết chủ nhân thanh âm này là ai.

Sau khi Diệp Vô Thần rời đi, Thủy Nam Hạc cũng rời theo. Lúc trước ông sợ dĩ còn ở lại đó chính là vì chờ Diệp Vô Thần.

Thủy Nam Hạc đi tới trước người hắc, cười khà khà nói:

- Tiểu huynh đệ, không biết lão già ta có thể thỉnh giáo người mấy vấn đề không?
- Không thể. –Diệp Vô Thần cũng cười ha hả đáp. Hai chữ đã hoàn toàn chặn đứng lời đằng sau của Thủy Nam Hạc.

Kể có thể không cho Dược Tiên mặt mũi như thế, nhiều năm qua vẫn là người thứ hai. Thủy Nam Hạc cũng không tức giận, nói:

- Vậy lão già ta mời tiểu huynh đệ uống chén trà được không?

Diệp Vô Thần xua tay, nói:

- Dược Tiên tiền bối tốt hơn hết là trở về đi, Thủy cô nương chờ lâu như vậy hắc cũng sốt ruột rồi. Thiết nghĩ Dược Tiên tiền bối hắc cũng đã tra rõ nguyên nhân bệnh thực sự của hoàng hậu, cũng đừng vì mấy câu bậy bạ của vân bối mà hoài nghi phán đoán của mình. Ngài chính là Dược Tiên đại danh鼎鼎鼎鼎 mà.

Trên mặt Thủy Nam Hạc lóe lên vẻ kinh ngạc trong chớp mắt, rồi tiếp đó giật mình nói:

- Thì ra người chính là người công chúa nói. Nói cách khác... độc hoàng hậu trúng phải, thực ra vốn dĩ chính là do người gieo xuống?
- Không sai, chính là ta. –Diệp Vô Thần không hề có ý muốn giấu diếm, lắc đầu nói:
- Song có một điểm ngài đã nói sai, đó thực ra chẳng phải là một loại độc. Lời đã hết, vân bối có việc xin đi trước một bước. Dược Tiên tiền bối tốt hơn hết mau chóng quay về phục mệnh đi.

Diệp Vô Thần xoay người rời đi, Thủy Nam Hạc nhìn theo bóng lưng hắc càng lúc càng xa, rơi vào trầm tư.

Sau khi Diệp Vô Thần đi, Long Dận cũng chẳng ở lâu trong cung hoàng hậu, sau khi dặn dò tùy tiện vài câu liền trở về thư phòng của mình, nhủ mày suy tư.

- Lý lão, Lưu lão, Nghiêm lão, các vị cảm thấy lời của hắc có đáng tin không? Vì sao trẫm luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng?

Ba thân ảnh già nua đồng thời xuất hiện trước mặt Long Dận như quỷ mị, một người trong đó nói:

- Hoàng thượng, hắc chữa khỏi bệnh của hoàng hậu là sự thật, biết được giải dược, nguyên nhân bệnh cũng là trong tình lý. Hơn nữa, lần này vì lấy giải dược hắc tự cam nguyện mạo hiểm tính mạng đi tới, lão phu không nhìn ra hắc nói dối ở đâu, lại há có người tính kế sinh mạng mình.
- Nhưng trẫm luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn. –Long Dận nói.
- Chỗ nào không ổn?

Long Dận lắc đầu nói:

- Quả thật, hắc đích xác không có lý do nói dối, bởi vì theo trước mắt thì thấy, điều này hoàn toàn không có ích lợi với hắc, ngược lại có nguy hiểm tính mạng cho hắc. Nhưng, với sự thông minh tài trí của hắc, vì sao biết rõ mình không sợ Thủy Hỏa, lại vẫn muốn nói ra giải dược duy nhất kia, khiến trẫm thoáng chốc liền nghĩ đến có thể tới đó chỉ có hắc. Tuy hắc vẫn xem như còn tuân lệnh với ta, nhưng còn chưa đến mức cam nguyện bỏ mình. Điểm này, trẫm quả thật nghĩ hoài không ra.
- Hoàng thượng lo nghĩ quá nhiều rồi, có lẽ hắc không biết hoàng thượng đã biết được hắc không sợ Thủy Hỏa trong vòng ba tháng. Dù sao chuyện này cũng là hoàng thượng hỏi riêng Diệp lão tướng quân mới biết được.
- Có lẽ là vậy. Thế các người có từng nghe nói qua ‘thiên hạ ba đại kỳ độc’ gì kia không?
- Không có. Song ba người chúng ta ở lâu trong cung, đã là cô lâu quả vẫn, kiến thức sao có thể rộng rãi bằng Kiếm Thần. Không biết cũng là bình thường.

Long Dận lặng lẽ gật đầu, sau một hồi trầm tư, lại thấp giọng nói:

- Nếu toàn bộ lời Diệp Vô Thần là thật, vậy thì người hạ độc... Liệu có phải là Bắc Đế tông ẩn núp ở Thương Lan Quốc hay không... Hừ, ngoại trừ bọn họ, còn có ai có năng lực này... Không đúng, nếu Bắc Đế tông có động tĩnh, ắt sẽ kinh động Nam Hoàng tông, mà nếu Bắc Đế tông muốn báo thù thì cũng sẽ không sử dụng loại thủ đoạn ti bỉ này được...

- Rốt cuộc là ai...

136. Chương 135: Một Mình Rời Đi.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phạt Chi Nữ.

Chương 135: Một mình rời đi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần một đường chậm chạp trở về Diệp gia, tùy tiện chào hỏi với phụ mẫu trên danh nghĩa của mình một lần rồi về phòng mình, đóng cửa lại.

- Xuất hiện đi, Đồng Tâm.

Theo câu gọi của hắn, một luồng hắc mang xẹt qua trước mắt hắn, Đồng Tâm di chuyển như chớp mắt xuất hiện ở trước mặt hắn, sau đó tựa lên ngực hắn chà chà thân thiết. Diệp Vô Thần nâng mái tóc đen nhánh của nàng, nói:

- Đồng Tâm, gần lúc này đã nhớ kỹ chưa?

Đồng Tâm vươn đầu ngón tay ra, gật đầu, dùng phương thức của mình nói cho hắn biết mình đã nhớ kỹ.

- Ừm, tốt lắm. Rất nhanh thôi, ta sẽ cần muội giúp ta làm một việc... Bây giờ, ta và muội cùng nhau tới chỗ tỷ tỷ gọi Ngưng Tuyết về. Còn nhớ chỗ tỷ tỷ đi thế nào không?

Đồng Tâm lại gật đầu lần nữa, nhón người từ trong ngực hắn, mở cửa phòng chạy ra ngoài trước dẫn đường cho Diệp Vô Thần.

Cuộc sống của Diệp Thủy Dao rất đơn điệu, tiểu viện của nàng chính là cả thế giới của nàng, hiếm khi ra khỏi Diệp gia cho người ta ngắm dung nhan tuyệt mỹ ngay cả tiên đều phải ghen tỵ của nàng. Ngay cả phụ mẫu nàng đều không rõ vì sao nàng luôn thích trốn ở trong đó không chịu ra ngoài, rồi rốt cuộc muốn gì, làm gì.

Nhưng từ sau khi Diệp Vô Thần tới Diệp gia, thế giới của nàng vẫn đơn điệu như trước, nhưng trong đó lại bị nhuộm lên đủ mọi màu sắc – màu sắc nguy hiểm.

Khi Diệp Vô Thần và Đồng Tâm đi tới phòng của Diệp Thủy Dao, nàng vẫn đang vẽ tranh. Rất lâu trước kia, vẽ tranh đã trở thành lối phóng thích tình cảm chủ yếu nhất của nàng, mà Diệp Vô Thần khiến nàng càng thêm thích vẽ tranh. Nguyên nhân... nàng không biết. Đó là một loại cảm giác mông lung nói không rõ ràng.

Không biết từ khi nào, trái tim bình tĩnh gần như chết đã trở nên rối loạn, càng lúc càng loạn. Bởi vì một người đang dùng đủ mọi phương thức đảo loạn nó. Hơn nữa, là cố ý.

Khi trong tiểu viện vang lên tiếng bước chân thì nàng liền biết hắn đã tới, nàng đã bắt đầu vô ý thức chú ý hết thấy về hắn, vô tình ngay cả tiếng bước chân của hắn đều nhớ rõ ràng như vậy. Nhưng mãi đến khi

hắn tới, nàng đều không quay đầu, chỉ là bàn tay cầm bút rõ ràng đã loạn. Có vài thứ không thể đắm chìm, bằng không sẽ vạn kiếp bất phục.

- Tỷ tỷ, hai ngày nữa ta có việc phải rời khỏi một khoảng thời gian. Có lẽ là một tháng, có lẽ là hai tháng. –Diệp Vô Thần một tay kéo Ngưng Tuyết, một tay kéo Đồng Tâm, khẽ nói.

- Ừm. –Nàng bình thản ứng tiếng, vẫn không buồn ngẩng đầu, như không hề để trong lòng.

- Nếu tỷ tỷ nhớ ta, thì cứ nhìn bức tranh ta vẽ cho tỷ tỷ là được. –Diệp Vô Thần mỉm cười, dẫn hai thiếu nữ rời đi.

Khi họ sắp bước ra khỏi cửa phòng, Diệp Thủy Dao rốt cuộc đã xoay người lại, bình tĩnh hỏi:

- Người muốn đi đâu?

- Một nơi rất nguy hiểm, cũng rất vui. –Diệp Vô Thần đáp, sau đó nhẹ nhàng chốt cửa lại.

Nghe thấy hai chữ ‘nguy hiểm’, nội tâm nàng như bị đánh mạnh, hoảng hốt một hồi. Khi nàng rút cuộc đẩy mạnh cửa phòng, thì Diệp Vô Thần đã rời khỏi tiểu viện của nàng. Nàng lại lặng lẽ đóng cửa, dựa lên cửa, nhất thời tâm loạn như ma. Đã không biết bao nhiêu năm nàng lần đầu tiên có loại cảm giác lo lắng, tâm loạn, sợ hãi cho một người như vậy.

- Ca ca muốn đi đâu? Nơi vừa vui vừa nguy hiểm kia là ở đâu thế? –Trên đường quay về, Ngưng Tuyết ngửa đầu hỏi.

- Nơi đó là một ngọn núi lửa rất lớn. Tuyết Nhi còn nhớ tới Thiên Diệt Hỏa Sơn khi xưa Long đại ca kể cho chúng ta không?

- Nhớ... Nhưng, Long đại ca nói nơi đó rất nguy hiểm, vì sao ca ca muốn đi?

- Bởi vì... –Diệp Vô Thần cười thần bí:

- Nơi đó là nơi có thể khiến ca ca trở nên cường đại.

- Thế, ca ca có thể dẫn muội đi cùng không? –Ngưng Tuyết lo lắng hỏi. Nàng rất sợ nghe thấy câu trả lời cự tuyệt.

- Ngốc. Lần này đi khả năng phải mất hai tháng. Ta còn lâu mới nở tách khỏi Tuyết Nhi của ta lâu như vậy, đương nhiên là dẫn Ngưng Tuyết cùng đi rồi. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói. Lúc trước bỏ lại Diệp Ngưng Tuyết khi hắn rời khỏi vùng đất phong ấn bị lãng quên kia, thiếu nữ điếm đạm này dùng sự cố chấp liều lĩnh và đôi chân dính máu chạy một ngày một đêm đuổi theo hắn... Khi đó hắn đã thề, sau này bất kể đi đến đâu cũng sẽ không bỏ nàng lại nữa. Dẫu phải xuống địa ngục, cũng phải dẫn nàng cùng nhau đầy đọa.

Lần đi Thiên Diệt Hỏa Sơn này, hắn đã có âm mưu từ lâu. Có Đồng Tâm ở bên mình, hắn hoàn toàn không cần lo cho cô bé Ngưng Tuyết này.

- Woa! Thật tốt quá... Muội biết ca ca tốt nhất mà. –Ngưng Tuyết mừng ra mặt, vui vẻ suýt nữa muốn nhảy xổ lên. Nàng thích nhất vẫn là khoảng thời gian không nhà với Diệp Vô Thần dạo trước. Tuy rằng ăn ngủ đều phải kém hơn rất rất nhiều nhưng lúc đó nàng có thể dán bên người hắn giờ giờ phút phút, theo hắn phiêu bạt, sẽ không giống như gần đây mỗi ngày đều có chuyện phải lo.

- Được rồi, trông muội cao hứng kìa. Nào, chúng ta về thu dọn ít đồ, Tuyết Nhi muốn mang theo cái gì cũng được. –Diệp Vô Thần vung vung Kiếm Thần chỉ hoàn ở tay trái, cười nói. Hắn từng kiểm tra qua không gian ở bên trong, lớn áng chừng tiểu viện của hắn.

- Thật sao... Vậy muội muốn mang chiếc giường kia đi, còn có thật nhiều đồ ăn ngon.

- Được!

....

Buổi chiều Long Dân quả nhiên tự mình tới Diệp gia. Khi y nói ra Diệp Vô Thần sắp phụng mệnh tới Thiên Diệt Hỏa Sơn thì toàn bộ trên dưới Diệp gia đều giật mình biến sắc.

Diệp Nộ dẫn đầu nói:

- Hoàng thượng, lão thần từng nghe nói cực bắc Thương Lan Quốc có một tòa Tuyết Nữ Cung, Tuyết Nữ sống ở bên trong được xưng tụng là ‘Thiên hạ đệ nhất thần y’, nghe đồn chỉ cần một người còn chưa chết, nàng đều có biện pháp chữa khỏi hoàn toàn. Việc Thần Nhi nam tiến liệu có thể dời tạm vài ngày hay không, Diệp gia ta dốc hết toàn lực cũng ắt sẽ mời Tuyết Nữ rời núi trừ độc cho Hoàng thượng Hoàng hậu.

Một năm trước Diệp gia ông đau nỗi mất con, hiện giờ mới tìm được về còn chưa tới vài ngày, hơn nữa đứa con này thật sự có thể nói là Thiên chi kiều tử trăm năm, ngàn năm khó gặp, bình thường ho hắng trầy xước có lẽ đều đau lòng cả nửa ngày, nào nỡ để hấn làm chuyện nguy hiểm cỡ này.

Long Dân lắc đầu cảm thán nói:

- Danh tiếng của Tuyết Nữ trăm sao có thể chưa từng nghe qua. Chỉ là, chưa nói đến đi Thương Lan Quốc đường xá xa xôi, mà nghe đồn Tuyết Nữ tính tình quái dị, tuy y thuật thiên hạ vô song nhưng lại cực ít cứu người. Không biết có bao nhiêu người thân mang tuyết chứng ngàn dặm xa xôi tới cầu y đều quy chết ở trước Tuyết Nữ Cung, nhưng nàng ngay cả liếc đều không buồn liếc một cái. Trẫm và hoàng hậu, há có thể gửi gắm tính mạng lên người Tuyết Nữ. Ngay cả hoàng thất Thương Lan đều không có cách mời mọc Tuyết Nữ. Diệp lão tướng quân, người thật có biện pháp mời nàng tới ư? Mà ngộ nhỡ chọc giận nàng, với thực lực không dưới Kiếm Thần tiên bối của nàng, thì có thể chính là một trận đại nạn với Thiên Long Quốc chúng ta đó.

Diệp Uy bước lên nói:

- Nhưng... Khoảng thời gian trước Thần Nhi vừa gặp phải Đào Bạch Bạch truy sát, nên ắt sẽ có người muốn ám hại người trong Diệp gia ta. Nếu Thần Nhi bởi chuyện này mà đi một mình, ta sợ...

Vương Văn Thù dùng giọng điệu gần như van cầu nói:

- Từ bé Thần Nhi đã rất ít rời khỏi nhà, cũng chưa từng chịu khổ bao giờ, nếu thật sự ra ngoài lâu như vậy... Nó làm sao có thể chịu được chứ.

Long Dân nói:

- Trẫm tự biết chuyện này ắt sẽ thẹn với Diệp gia các người. Nhưng trẫm... đích thật còn chưa đến lúc phải chết. Diệp tướng quân và Diệp phu nhân xin hãy an tâm, trên suốt dọc đường trẫm sẽ phái Lý lão đi theo, nhất định bảo vệ chu toàn cho hấn, nếu còn chưa an tâm, trẫm có thể sai Lưu lão cũng đi theo cùng.

Ba đại cung phụng bên người Long Dân là lực lượng bảo hộ mạnh nhất của y. Ngày thường khi đi tuần đều sẽ dẫn theo hai người, người còn lại đóng giữ trong cung. Có hai đại cung phụng ở bên, hơn chục năm qua những nguy cơ lớn nhỏ bên mình Long Dân đều được hóa giải dễ dàng. Mà lúc này y đề ra rằng có thể để hai đại cung phụng cùng đi theo, dẫu ngộ có thể nói là giống y như khi hoàng thượng đi tuần, nhất thời khiến Diệp gia khó nói ra có chối đẩy gì.

Nhưng cho dù chỉ có tí ti nguy hiểm, Diệp gia cũng không mong để Diệp Vô Thần dính vào nguy hiểm như vậy.

- Đa tạ ý tốt của hoàng thượng. Ba đại cung phụng thân kiêm trọng trách bảo vệ hoàng thất, sao có thể vì ta mà rời vị trí. Một mình ta đi là được rồi. –Diệp Vô Thần một đằng vừa nói vừa tiến đến, cuộc đối thoại lúc này của họ hấn đều nghe vào trong tai.

- Thần Nhi... -Vương Văn Thù lo lắng trùng trùng đi tới kéo tay hấn:

- Chuyện nguy hiểm như vậy, con bảo nương làm sao có thể an tâm, con còn là...

- Chuyện này con đã đáp ứng hoàng thượng rồi. Người của Diệp gia đã nói là làm, nói được thì phải làm được, mà toàn bộ cả nhà từng lập vô số đại công cho Thiên Long Quốc, một vấn đề như con rốt cuộc cũng có thể làm một vài việc cho Thiên Long Quốc rồi. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

Long Dân nghe vậy, tán thưởng nói:

- Ha ha, nói rất hay. Thiên Long Quốc ta có Diệp gia người thật là phúc của Thiên Long. Chỉ là như lời phụ thân người nói, có người từng muốn dồn người vào chỗ chết, lần này người đi chưa biết chừng sẽ nguy

hiểm trùng trùng, làm sao có thể một mình đi tới? Nên biết, bây giờ người gánh vác trên lưng không chỉ là tính mạng của một mình người, mà tính mạng của trăm và hoàng hậu cũng cột cùng lên trên đó.

Diệp Vô Thần hồ hững cười:

- Ta đã từng nói, lúc rời khỏi sư phụ đạo trước, sư phụ đã cho ta rất nhiều bảo vật hộ thân, một một cái đều có uy lực cực mạnh. Ngay cả đệ nhất sát thủ Đào Bạch Bạch đều chết trong tay ta, thì còn có ai có thể uy hiếp tới tính mạng ta chứ. Chuyến này ta ắt có thể đi bình an, về yên ổn. Sau khi quay về ta sẽ tự mình điều tra rõ là ai muốn hạ thủ với Diệp gia ta. Bất kể là ai, Diệp Vô Thần ta ắt sẽ khiến hắn trả giá cực đắt. Hoàng thượng xin cứ an tâm.

Sóng mắt Long Dân xao động vài cái rõ ràng, y gật đầu nói:

- Truyền nhân Kiếm Thần quả nhiên bất phàm. Nếu đã như vậy trăm cũng không kiên trì nữa, hết thủy tù người vậy. Nếu còn cần cái gì cứ việc phái người tới báo một tiếng. Trăm tự sẽ chuẩn bị ổn thỏa cho người.

- Tạ ơn hoàng thượng.

Sau khi Long Dân rời đi, đại sảnh Diệp gia vẫn che phủ áp lực nhàn nhạt. Diệp Uy và Diệp Nộ đều mặt mày cau, duy chỉ có Diệp Vô Thần tự nhiên như không ngồi ở đó uống trà. Vương Văn Thù lo lắng nói:

- Thần Nhi, nơi đó thật sự quá nguy hiểm. Cho dù dọc đường không có nguy hiểm, ngộ nhờ đến lúc ấy... con bỗng nhiên lại sợ lửa thì làm sao? Ngộ nhờ rơi vào trong núi lửa không ra được thì làm sao...

- Yên tâm đi, nhất định không sao. –Diệp Vô Thần cười trấn an.

Diệp Nộ lắc đầu than:

- Ai. Phương nam không thể so với phương bắc. Nơi đó đa số là rừng rậm núi sâu, đâu đâu cũng có mãnh thú cường đại chiếm đóng mà con người không thể chống lại. Thủ đồ của Thiên Long Quốc sở dĩ chếch về phía Bắc cũng là bởi như vậy. Trên đường đi tuyệt đối sẽ không bằng phẳng như con nghĩ đâu. Mà lời đồn về Cực Viêm Thiên Long cũng chẳng phải giả dối hư ảo gì, ngộ nhờ thật sự kích động Cực Viêm Thiên Long... thì ắt phải chết không thể nghi ngờ. Đó chính là chung cực ma thú ngay cả Kiếm Thần cũng không thể chống chọi.

- Yên tâm đi, nếu con đã đáp ứng thì chứng minh con đã có đủ nắm chắc. Con há có thể lấy tính mạng mình ra giỡn chơi. –Diệp Vô Thần hờn nhiên không thèm để ý nói.

137. Chương 136: Phiền Toái Không Lớn Không Nhỏ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 136: Phiền toái không lớn không nhỏ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Trước khi gặp được Đồng Tâm, khi hắn tính kế hoạch này vốn định nhờ ít nhất hai cung phụng bên mình Long Dân hộ tống đi. Nhưng có Đồng Tâm, quyết định của hắn cũng thay đổi theo đó, mười cung phụng cũng không thể so được với một Đồng Tâm. Với hắn mà nói, nơi có Đồng Tâm ở bên là nơi an toàn nhất trên thế giới cũng không quá đáng.

- Được rồi, nếu con đã quyết định thì chúng ta sẽ không nói thêm gì nữa. Nhưng bất kể thế nào, nhất định phải trở về an toàn, nếu không... Ai. –Diệp Uy thở dài một tiếng. Cho dù Diệp Vô Thần có biểu hiện lòng tin nhiều hơn nữa thì y cũng không cách nào ung dung nổi.

- Thần Nhi, con định xuất phát khi nào? –Diệp Nộ hỏi.

- Sáng ngày kia.

- Gấp như vậy? –Vương Văn Thù nhất thời luống cuống:

- Thần Nhi, có thể muộn thêm vài ngày hay không? Nương cũng có thể chuẩn bị nhiều hơn chút.

- Đúng sáng ngày kia, đi sớm chút thì cũng có thể về sớm chút. Kéo dài thời gian ngược lại không hay lắm.

–Diệp Vô Thần ngắt nghĩa chén trà trong tay nói.

Vương Văn Thù mềm xụi, bất đắc dĩ nói:

- Thế được rồi, bây giờ nương chuẩn bị một ít cho con.

- Tiểu tử Diệp gia! Ra đây cho ta!

Vương Văn Thù vừa muốn rời đi thì một hồi rống hét từ bên ngoài truyền tới, khiến chén trà trên bàn đều loáng thoáng rung rinh. Mà có thể phát ra thanh âm này, ngoại trừ Hoa Chấn Thiên sẽ không có người thứ hai.

Không bao lâu sau, Hoa Chấn Thiên liền giẫm bước chân nặng nề đi vào, trực tiếp không thèm nhìn Vương Văn Thù và cha con Diệp Nộ, lôi Diệp Vô Thần kéo ra phía ngoài:

- Đi, hỗn tiểu tử người, lão tử có lời muốn nói với người!

- Thế này... Nhạc phụ đại nhân, ta tự đi được rồi.

Hoa Chấn Thiên dường như không nghe thấy, vẫn kéo Diệp Vô Thần đi ra bên ngoài, phảng phất như đã động nộ.

Diệp Uy vội vàng tiến lên kéo Hoa Chấn Thiên hỏi:

- Không biết liệu có phải Thần Nhi nhà ta đã làm sai chuyện gì hay không? Sao lại chọc Hoa tướng quân nổi giận dưng dưng như thế.

- Nói nhiều, nó không làm cái gì liệu có thể khiến ta như vậy sao? –Hoa Chấn Thiên thối râu trợn mắt nói, sau đó chỉ vào Diệp Vô Thần, quát:

- Hỗn tiểu tử, lão tử nhận được tin tức nói người sắp tới Thiên Diệt Hỏa Sơn gì gì kia... Tiểu tử người chán sống rồi phải không? Nó là nơi con người có thể tới ư? Vốn dĩ chuyện sống chết của chẳng liên quan *** gì đến lão tử nhưng hiện tại người trong toàn thành đều biết con gái của Hoa Chấn Thiên đã vì hỗn tiểu tử người mà ngay cả tiểu tử Lâm gia kia đều không cần. Mẹ nó, nếu người chết thì con gái ta phải thế nào đây? Ta nói cho người biết, Hoa Chấn Thiên ta chỉ có một đứa con gái như vậy, nếu ai dám khiến nó không vui...

Câu nói đằng sau Diệp Vô Thần đã nghe qua không dưới mười lần, hần vội xua tay nói:

- Mong nhạc phụ đại nhân bớt giận, ta đang chuẩn bị khởi hành đi Thiên Diệt Hỏa Sơn là không sai, nhưng ta bảo đảm sẽ không xuất hiện nguy hiểm gì đến tính mạng... À không, ngay cả lông tóc cũng không tổn hao, nhạc phụ đại nhân cứ yên tâm đi. Thủy Nhu còn chưa gả cho ta, ta sao có thể nở mặt mạng được.

- Đừng đôi co, lập tức theo lão tử đi một chuyến, lão tử muốn người nói từ đầu chí cuối với ta. –Hoa Chấn Thiên không cho phân bua, túm Diệp Vô Thần ra khỏi nhà.

Diệp Uy và Diệp Nộ hơi có chút khóc cười không xong, chỉ cần là chuyện liên quan đến con gái thì tính tình của Hoa Chấn Thiên liền sẽ dữ dằn vô cùng.

Hoa gia.

Hoa Chấn Thiên và Diệp Vô Thần ngồi xuống đối ẩm... Đương nhiên, dùng đều là kiểu chén rượu rất nhỏ. Từ sau lần Hoa Chấn Thiên được giáo huấn, ở trước mặt Diệp Vô Thần đã không còn dám nhắc tới chuyện đấu rượu nữa. Lúc này cũng nhấp từng ngụm nhỏ rượu lên.

- Ta nói, rốt cuộc trong lòng tiểu tử ngươi đang nghĩ thế nào vậy? Với sự thông minh của tiểu tử ngươi, sao lại đáp ứng loại chuyện có thể mất mạng như thế. Hơn nữa còn là vì hoàng thượng lúc trước suýt nữa hại chết ngươi... Chuyện này quá kỳ lạ, quá quá kỳ lạ! –Hoa Chấn Thiên lúc này đã không còn nóng nảy như lúc nãy, thanh âm rất là ngưng trọng. Y là một kẻ thô lỗ nhưng tuyệt không phải kẻ ngốc. Điểm này, Diệp Vô Thần biết rất rõ ràng.

Diệp Vô Thần âm ờ cười, nhấp khê một ngụm, cảm thụ một vị cay xè từ giữa yết hầu lan xuống đến dạ dày. Luận về đấu rượu, ở thế giới này hẳn cũng gánh nổi hai chữ ‘tông sư’.

- Nhạc phụ đại nhân mắt sáng như đuốc, chuyện này đích thật kỳ quặc...

- Như đuốc cái ***, mau nói đi, kỳ quặc cái gì. –Hoa Chấn Thiên vươn cổ nói. Y rất nóng lòng muốn biết tiểu tử này rốt cuộc muốn làm gì.

- Điều này xin thứ cho ta phải giữ bí mật. Nhưng ta có thể bảo đảm chuyện này sẽ không tổn hại đến lợi ích của bất kỳ ai, hoàng thượng và hoàng hậu đương nhiên cũng bình an vô sự. Ta chỉ đang làm một vài chuyện cho ta thôi. –Diệp Vô Thần thành thật nói.

Hoa Chấn Thiên rụt cổ về, trầm ngâm nói:

- Nếu ngươi đã nói như vậy ta ngược lại cũng yên tâm vài phần. Nếu là làm chuyện vì mình, hẳn sẽ không ngốc đến mức đi chịu chết... Thôi thôi, ngươi không nói đương nhiên là có lý do, cũng chẳng cần nói với ta đâu. À, cho ngươi cái này.

Hoa Chấn Thiên móc tay xuống dưới ghế, moi ra một bọc lớn đen thui, sau đó tiện tay lẳng tới trước mặt Diệp Vô Thần.

Cái mùi nhàn nhạt kia khiến Diệp Vô Thần lập tức đoán được bên trong chứa thứ gì. Hắn mở ra nhìn, phát hiện bên trong quả nhiên đựng đầy hắc cầu thuần một sắc. Hắn tùy tiện cầm một quả lên đo lường, sắc mặt khê biến, hô:

- Chấn Thiên Lôi!

Một bọc Chấn Thiên Lôi lớn như vậy cứ thế tiện tay lẳng qua, chẳng trách Hoa gia ông bị nổ chết hết người này tới người khác...

- Không sai, đây là năm mươi quả Chấn Thiên Lôi, Chấn Thiên Lôi năm nay Hoa gia ta làm ra toàn bộ đều ở trong này, có những thứ này ở bên chỉ cần không gặp phải đám biến thái Thiên cấp, thì tiểu tử ngươi muốn chết cũng không phải dễ dàng.... Hử? Tiểu tử ngươi sao biết đây là Chấn Thiên Lôi? À! Ta biết rồi, nhất định là con gái ta nói với ngươi có phải không? Ai, nha đầu này, thật là có nam nhân cái gì đều không giấu nổi, Chấn Thiên Lôi này cũng xem như là một bí mật của Hoa gia ta đó.

Hoa Chấn Thiên lâu lâu khiến Diệp Vô Thần không khỏi bật cười, hẳn lưỡng lự nói:

- Một năm mới có thể làm ra năm mươi quả Chấn Thiên Lôi?

- Nói nhảm, ngươi cho rằng Chấn Thiên Lôi dễ làm như đậu phộng à. Nếu dễ làm còn gọi gì là Chấn Thiên Lôi chứ! Chế tạo Chấn Thiên Lôi này còn khó hơn Lôi Chấn Tử, Hỏa Độc Tử nhiều. –Hoa Chấn Thiên đắc ý nói.

Diệp Vô Thần duỗi tay trái, hắc quang lóe lên, thu chỗ Chấn Thiên Lôi này vào Kiếm Thần chỉ hoàn ngay trước mặt Hoa Chấn Thiên. Sau đó cảm kích nói:

- Đa tạ nhạc phụ đại nhân...

- Tạ cái ***. –Hoa Chấn Thiên trừng mắt, hung tợn nói:

- Lần này ngươi ra ngoài nếu dám xảy ra chuyện, ta nhất định sẽ lập một bài vị trong phòng ta cho ngươi, sau đó mỗi ngày chỉ vào ngươi chửi ba trăm lần, biết chưa!!

Hoa Thủy Nhu bưng mấy món ăn vừa vận đi vào bị tiếng quát lớn của phụ thân dọa giật nảy mình, chén đĩa trong tay suýt nữa rơi xuống. Diệp Vô Thần vội đứng dậy đi tới bên người nàng:

- Để ta.

Hoa Thủy Nhu dịu dàng mà kiên quyết cự tuyệt, nhỏ giọng nói:

- Loại chuyện này sao có thể để phụ quân làm chứ...

- Cái gì? Phụ quân? –Cổ họng và thính lực của Hoa Chấn Thiên rất tỷ lệ thuận với nhau, thanh âm nhỏ cách rất xa như vậy y vẫn nghe thấy rõ ràng rành mạch, nhất thời đứng dậy quát tháo:

- Tiểu tử, nghe thấy chưa, ngay cả phụ quân đều gọi hết rồi, nếu ngươi dám khiến con gái ta thành quả phụ...

Diệp Vô Thần vội xua tay nói:

- Nhạc phụ đại nhân quá lời rồi, ta nhất định sẽ không khiến Thủy Nhu chịu ủy khuất.

Hoa Thủy Nhu lại nghe ra điều gì đó, nàng đặt đồ ăn lên bàn, khá nóng lòng hỏi:

- Cha... lúc nãy người nói...

- Hừ, tự con hỏi tiểu tử kia đi. –Hoa Chấn Thiên tự biết suýt nữa lỡ miệng, nhưng lại không lấp liếm, đá thẳng sang cho Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần cười nói:

- Không sao đâu. Là hoàng thượng sai ta ra ngoài làm một việc, tuy là việc nhỏ nhưng khoảng cách hơi xa, đi tới đi lui khả năng phải mất hai tháng nên nhạc phụ đại nhân sợ trong hai tháng này Tiểu Nhu Nhu nhớ ta đến hao gầy, thế nên đang bộc phát tính tình ấy mà.

Toàn thân Hoa Chấn Thiên nổi da gà, ngứa cổ nốc một chén rượu nhỏ, lúc này mới hơi thoải mái.

- Hai tháng? Lâu như vậy ư... -Hoa Thủy Nhu thử người một lát sau đó hơi ủy khuất kéo y phục của hắn:

- Có thể... Sớm hơn không?

- Ừm, ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để làm xong việc, sau đó ngày đêm chạy gấp trở về. Ta sao có thể không nhớ Tiểu Nhu Nhu của ta chứ...

Hoa Chấn Thiên lại nổi da gà một lần nữa, rốt cuộc không nhẫn nại nổi, giận dữ đứng dậy, không chút lưu tình đuổi cổ hai người ra ngoài:

- Đi đi đi đi mau... Phụ thê các ngươi có lời gì thì tự mình tìm phòng mà nói, đừng ở đây làm lão nhân gia ta mất ối.

.....

Nếu một cô gái ngoan ngoãn đến cực điểm thì sẽ quen với nhẫn nhịn chịu đựng. Hoa Thủy Nhu chính là cô gái như thế, một khi giao trái tim cho nam nhân nào thì sẽ một lòng một dạ với người đó, tuyệt không hai lòng. Lúc này cho dù mỗi ngày Diệp Vô Thần đánh mắng nàng thì nàng cũng sẽ ngoan ngoãn như nhất, không có nửa điểm phản kháng, càng đừng nói là phản bội. Cô gái như vậy vĩnh viễn sẽ không trở thành hồng hạnh hoặc hoa đại, là người được chọn làm thê tử hoàn mỹ nhất.

Hưởng nhu tình mật ngọt suốt buổi chiều với Hoa Thủy Nhu, lúc này Diệp Vô Thần mới chạy về nhà. Vừa mới bước vào cửa nhà lập tức ngửi thấy một mùi không bình thường cho lắm. Cảm giác mông lung nói cho hắn biết tuyệt không phải chuyện tốt gì cả... Nhưng cũng không coi là chuyện xấu gì. Tóm lại, là một phiền phức không lớn cũng không nhỏ đã tới.

Quả nhiên, khi hắn vào tiểu viện, ‘phiên phúc’ kia liền từ trong đại sảnh chạy ra ngoài. Quả nhiên là Gia Cát Tiểu Vũ thân sắc phấn khởi, Diệp Vô Thần không khỏi đau đầu một trận. Từ ngày hôm qua bất hạnh gặp phải Gia Cát Tiểu Vũ này, hắn đã dự cảm rằng hôm nay nàng nhất định sẽ tự mình tìm tới cửa.

- Hì hì! Người đi đâu thế, người ta chờ đã rất lâu rồi đấy. –Gia Cát Tiểu Vũ nhún nhảy tung tăng hết như một chú thỏ con chạy tới bên người hắn, hai tay ôm chặt tay phải của hắn vào trong ngực, như thể sợ hắn chạy mất. Diệp Vô Thần thử giãy thoát vài cái nhưng không thể thành công, chỉ đành ngán ngẩm nói:
- Gia Cát đại tiểu thư, nam nữ thụ thụ bất thân, cô bị người ta nhìn thấy thế sẽ không tốt lắm đâu, cô có lời gì trước tiên có thể buông ta rồi hãy nói có được hay không?
- Hừ, còn lâu mới sợ, người ta chính là theo chắc người rồi, người khác muốn nói thế nào ta còn lâu mới quan tâm. Còn nữa, người lại quên rồi, phải gọi ta là Tiểu Vũ! –Gia Cát Tiểu Vũ bắt mãi đầu môi, điệu bộ ấy... đã hoàn toàn coi Diệp Vô Thần thành người của mình.
- Được rồi, Tiểu Vũ đại tiểu thư đường xa tới đây có việc gì thì phải làm sao... À, bây giờ sắc trời đã tối, một cô gái như cô muộn thế này còn một thân một mình chờ trong nhà người khác, chắc hẳn phụ thân và mẫu thân cô nhất định cũng chờ sốt cả ruột rồi, nếu không phải có chuyện gì gấp gáp, chi bằng ngày mai hoặc ngày kia hãy đến được không? –Diệp Vô Thần vẻ mặt quan tâm hỏi.
- Ta không sợ, cha mẹ ta còn mong ta ngày ngày không về nhà nữa đó. –Nàng kéo kéo cánh tay Diệp Vô Thần, thẹn thùng vô tả nói:
- Hôm nay người ta tới là muốn hỏi người lúc nào kết hôn với người ta đây?
- Đôi con người đảo như rang lạc, vẻ mặt ‘thẹn thùng’ kia nhìn thế nào cũng là giả vờ... Diệp Vô Thần ồm ồm nói:
- Tiểu Vũ tiểu muội muội, ta khi nào từng nói muốn kết hôn với cô chứ.

138. Chương 137: Thanh Âm Xa Xôi.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 137: Thanh âm xa xôi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Nhưng người cũng chưa từng nói không lấy người ta mà. Nếu... nếu bây giờ người không bằng lòng, người ta có thể chờ, bảy ngày... mười ngày, người ta đều có thể chờ nổi. Gia Cát Tiểu Vũ uốn éo làm nũng, thanh âm ồm ồm đó khiến cả người Diệp Vô Thần nổi da gà.
- Diệp Vô Thần ngán ngẩm than một tiếng... Độ dày da mặt của nha đầu này đã không thể dùng lẽ thường để đo đếm, xem ra không xuất tuyệt chiêu là không xong rồi.
- Tiểu Vũ, năm nay cô bao tuổi? –Diệp Vô Thần hỏi.
- Người ta năm nay mười bảy tuổi, lớn bằng người đó. –Gia Cát Tiểu Vũ chớp mắt nói.
- Mười bảy tuổi? Không tin. –Diệp Vô Thần lắc đầu nói.
- Người ta đúng là mười bảy tuổi mà, không tin người có thể đi hỏi cha ta.
- Thật sự mười bảy ư? Theo lý thuyết thì tiểu cô nương mười bảy tuổi hẳn không phát dục tốt đến mức như vậy mới đúng... Ừm, chẳng những phát dục rất tốt, hình dạng cũng rất tốt, không biết xúc cảm sẽ thế nào đây? –Diệp Vô Thần một đằng vừa lẩm bẩm nói, cánh tay bị Gia Cát Tiểu Vũ ôm vào trong ngực bắt đầu cọ cọ lên hai đoàn mềm mại nhô lên, như đang thưởng thưởng xúc cảm và hình dạng của nó.

Gia Cát Tiểu Vũ dần ra một hồi lâu, lúc này mới ‘Á’ một tiếng, vọt ra như chạm phải điện, hai tay vô ý thức khép ở trước ngực, điều bộ then thùng vắt vả lăm mới giả bộ ra khi này biến mất sạch sành sanh, khuôn mặt đỏ bừng như máu.

- Người... người... người ước hiếp ta, hừ!

Nàng dậm chân một cái, rời đi như trốn.

Chờ nàng chạy ra khỏi cổng Diệp gia, lúc này Diệp Vô Thần mới đắc ý bật cười: giả bộ thế nào đi nữa cũng không quan tâm, cái hơi run rẩy bởi khẩn trương mà sinh ra kia lại không phải là giả, vừa nhìn đúng là một tiểu nha đầu non choẹt chưa từng tiếp cận nam nhân bao giờ... Không ngờ cũng dám bạo gan tới cửa cấm nam nhân như vậy.

Hắn ngẩng đầu liếc bầu trời một cái, mặt trời xuống núi, trời đã bắt đầu che phủ một màn u tối nhàn nhạt. Đằng sau đám mây mờ như khói nhẹ, phản chiếu ra một bóng trăng tròn mơ hồ...

Vào đêm trăng tròn một tháng trước, hắn suýt nữa mất mạng. Mà lần này, Vô Thần quyết tăng thứ hai của hắn có thể chống lại hơn mười luồng khí tức đáng sợ hơi xao động như mãnh thú kia không?

Trời dần dần tối sụp xuống, Diệp Vô Thần đâu cũng không đi, yên lặng ngồi ở đó nhìn Ngưng Tuyết và Đồng Tâm chơi đùa. Mặt mang nụ cười nhưng trái tim đập lại càng lúc càng nhanh, nội tâm cũng phủ kín một lớp bóng mờ đầy dồn nén... Hắn đương nhiên biết, đây là điềm báo trước khi vận hạn tới. Cùng thời điểm này vào một tháng trước, hắn cũng có cảm nhận tương tự.

Màn đêm buông xuống, không một bóng mây, ánh trăng đêm nay vô cùng sáng tỏ, đêm đen không thể xua đuổi ánh sáng, trăng tròn chiếu sáng lung linh cả mặt đất.

Mà đúng vào lúc này, Diệp Vô Thần trong nháy mắt hết như bị vạn tiễn xuyên tim, hơn chục luồng năng lượng ngũ say trong cơ thể kia đồng thời bùng tỉnh, trong cơn xao động như muốn xé rách lục phủ ngũ tạng của hắn, cơn đau đớn mãnh liệt bao phủ thần kinh hắn.

Sắc mặt Diệp Vô Thần tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán chảy thành từng dòng, nhưng hắn lại không phát ra một thanh âm nào, mà kiệt lực nặn ra một tia ý thức từ trong cơn đau đớn, dẫn đường cho tất cả lực lượng của mình đi bảo vệ thân thể, đồng thời chữa trị nội phủ đã bắt đầu bị tổn thương.

Lần đau đớn này đối chiếu với lần trước mà nói phải nhẹ hơn rất nhiều, ít nhất không khiến hắn khổ cực chống đỡ sau một lát rồi đau đớn hôn mê đi. Nhưng cơn đau mức độ này vẫn tuyệt đối không phải người thường có thể tưởng tượng được. Ngưng Tuyết và Đồng Tâm đang vui đùa ầm ĩ trên giường dưới sự nhàn nhai cực lực của hắn cũng không hề phát hiện ra điều khác thường trong hắn.

Loại đau đớn này rất quen thuộc... Kiểu quen thuộc này chẳng phải vì hắn đã trải qua một lần mà là hắn vững tin, những lần đau đớn còn tàn khốc hơn lần này hắn đã từng trải qua không biết bao nhiêu lần. Cho nên hắn từng không chỉ một lần nghiền ngẫm suy tư mình rốt cuộc là ai, vì sao lại xuất hiện ở đây, rồi từng trải qua những gì.

Tất cả lực lượng đều bị hắn tập trung lên để bảo vệ thân thể mình. Song, cơn đau đớn chỉ duy trì vùn vùn hơn chục giây, hơn mười luồng lực lượng đáng sợ hơi xao động kia lại bỗng nhiên không có bất kỳ điềm báo nào hoàn toàn ngũ say. Vô Thần lực mau chóng dâng lên, chữa trị nội tạng đã bị tổn thương nhẹ của hắn. Cơn đau đớn cũng bắt đầu giảm nhẹ, đến tận khi biến mất hoàn toàn.

- Xảy ra chuyện gì? –Diệp Vô Thần kinh nghi dùng tay ôm ngực mình, trong thời gian hơn mười giây, y phục nơi đó đã bị mồ hôi lạnh thấm đẫm.

- Con trai... Nghe thấy thanh âm của ta không...

Sâu trong nội tâm truyền tới một thanh âm nhỏ đến mức khó có thể nghe rõ đánh thức Diệp Vô Thần đang trong cơn trầm tư.

- Người là ai? –Hắn tập trung tinh thần, hai mắt khép hờ, dùng ý niệm của mình đáp lại. Hắn cảm giác được, ngọn nguồn phát ra thanh âm không ngờ lại là lực lượng đáng sợ lúc này đột ngột xao động rồi lại đột ngột ngũ say kia. Đối phương, thân không biết ở đâu nhưng lại thông qua những lực lượng này từ khoảng cách xa xôi đối thoại với hắn.

Đối phương trầm mặc một hồi, sau đó vui mừng bật cười:

- Ha ha ha ha, xem ra ta rốt cuộc đã thành công rồi. Ta dùng trọn thời gian mười năm mới tìm được vị trí của con, đồng thời gọi con dậy. Bây giờ ta rốt cuộc lại thông qua lực lượng chảy trong cơ thể con tìm được con.

Diệp Vô Thần như bị thiên lôi bổ trúng, toàn thân run lên bần bật.

- Tỉnh lại đi... Con đã ngủ quá lâu rồi... Tỉnh lại đi...

Trong óc lại truyền tới thanh âm đầu tiên mình nghe thấy ở thế giới này, là thanh âm đã đánh thức hắn từ trong mười năm ngủ say. Thanh âm này từng quanh quẩn tổng cõi lòng hắn hết lần này tới lần khác. Bởi vì... chủ nhân của thanh âm nhất định biết quá khứ của hắn, biết vì sao hắn lại xuất hiện ở đây.

- Ngài chính là người lúc trước gọi ta dậy? Ngài là ai? Lực lượng trong cơ thể ta... là ngài lưu lại?

Diệp Vô Thần luôn luôn bình tĩnh liên tiếp hỏi ra ba câu hỏi, nội tâm rõ ràng đã loạn.

- Đó đích thật là lực lượng ta lưu lại trong cơ thể con. Vốn dĩ là vì bảo vệ con nhưng không ngờ rằng hiện giờ lại tùy lúc đoạt tính mạng của con.

- Không gian to lớn biết nhường nào, thiên địa không phải duy nhất, hỗn độn cũng không phải duy nhất. Lúc trước ta hao hết lực lượng mới tìm được con, rồi gọi con dậy. Sau ba năm ta mới có thể khôi phục lực lượng. Trong ba năm này ta chỉ có vào đêm trăng tròn mới có thể liên hệ với con. Bởi vì đêm trăng tròn là thời khắc Hỗn Độn Khí sung mãnh nhất, cũng là thời khắc ta và con cường đại nhất, sự xao động lực lượng trong cơ thể con chính là vì nguyên nhân này.

- Ngài đang nói gì cơ, ta hoàn toàn nghe không hiểu... Ngài trước tiên nói cho ta biết, ta rốt cuộc là ai?

-Diệp Vô Thần nhú mày nói.

- Xem ra con đã quên hết quá khứ của mình. Nàng quả nhiên không nói sai... Năm đó con chỉ khoảng bảy tuổi, Hỗn Độn Chi Thể còn chưa hoàn toàn, lại thúc giục Hỗn Độn Chi Trận chỉ có Hỗn Độn Chi Thể mới có thể phát động, lực lượng cản trở khiến con đánh mất tất cả những chuyện ghi nhớ trong lòng, đồng thời rơi vào ngủ say... Tuy con đã nhớ toàn bộ những điều khác nhưng duy chỉ quên cuộc đời của mình.

Diệp Vô Thần:

-

- Thời gian của ta rất rất ít, vì mau chóng khôi phục lực lượng ta sẽ không liên hệ với con nữa. Con hãy nhớ cho kỹ, lực lượng của chúng ta đều có nguồn gốc từ Hỗn Độn, chỉ cần đủ lực lượng thì có thể dung hợp, phân giải, chữa trị, phá hủy hết thấy. Lực lượng của con càng cường đại thì sẽ càng hòa hợp với lực lượng ta lưu lại trong cơ thể con. Ta có thể giúp con một lần nhưng không thể giúp con mãi mãi... Con có thể tự giúp mình chính là mau chóng đề thăng lực lượng của mình. Một ngày nào đó khi lực lượng của con đạt đến tầng bảy, thì con sẽ tìm về tất cả thuộc về mình...

Đặc tính của lực lượng kỳ dị mình có được Diệp Vô Thần không hề quên. Nhỏ máu nhận thân với Diệp gia lúc trước chính là dựa vào lực dung hợp của Vô Thần lực. Máu huyết được rót Vô Thần lực vào có thể dung hòa với bất kỳ máu huyết nào.

Thanh âm rõ ràng bắt đầu biến loãng, biến nhẹ, dường như tùy lúc đều có thể tan thành mây khói. Diệp Vô Thần gấp giọng hỏi:

- Ngài còn chưa nói cho ta biết ngài là ai? Vì sao ta lại xuất hiện ở đây?

- ...

Loại cảm giác kỳ diệu kia đã biến mất hoàn toàn, Diệp Vô Thần thở dài một hơi rồi mở mắt. Người nọ, đã đi rồi.

Thanh âm của y rất thân thiết, bình tĩnh, cũng rất trẻ. Chủ nhân của thanh âm dấu lớn hơn hắn thì cùng lắm cũng chỉ vài tuổi. Hơn nữa mỗi một từ của y đều có thể xúc động tới tiếng lòng thâm sâu nhất trong

côi lòng hần. Loại cảm giác đó rất huyền diệu, rất âm áp. Mỗi một câu y nói Diệp Vô Thần đều ghi tác trong lòng, sau đó ngồi yên, lẳng lặng nhấm nháp mỗi một chữ trong đó.

Hồn Độn Chi Thể... Hồn Độn Khí... Hồn Độn Chi Trần...

Mà người nọ - chủ nhân của những lực lượng đáng sợ trong cơ thể mình... theo như lời Nam Nhi, lại có thực lực vượt qua Nam Hoàng Bắc Đế... Y rốt cuộc là ai?

Mà lực lượng của mình cũng tương tự đến từ Hồn Độn như y, lẽ nào...

Hần đứng dậy, một tay ôm Ngưng Tuyết lên, cười nói:

- Đi, chúng ta đi tắm, hôm nay ngủ sớm chút.

Tới Thiên Thần đại lục lâu như vậy hần rốt cuộc nhận được một ít tin tức về quá khứ của mình. Mà lời người nọ cũng đang nói cho hần biết rằng cảm giác mơ hồ kia không hề sai... Trong khoảnh khắc khi lực lượng đạt đến đỉnh thì đó chính là lúc hần tìm được về quá khứ của mình.

Một đêm không ngủ, hần dùng thời gian cả một đêm dựng lên vô số loại khả năng.

Ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, hần bèn tới hoàng cung đưa ra một yêu cầu với Long Dận. Long Dận đã từng nói cần cái gì cứ việc mở miệng, hần sao có thể bỏ qua một cơ hội như thế.

- Ta cần một thanh kiếm, không biết hoàng thượng có thể cho Vô Thần đến kho bảo vật chọn một thanh hay không?

Kho bảo vật là một trong những trọng địa của hoàng cung Thiên Long, bên trong cất giữ rất nhiều kỳ trân dị bảo giá trị liên thành, trong đó đương nhiên không thiếu một vài thần binh lợi khí người thường tha thiết ước mơ.

Long Dận khẽ nhíu mày sau đó liền gật đầu đáp ứng:

- Được, trẫm đành phá lệ cho ngươi vào kho bảo vật một lần thỏa sức chọn một thanh vũ khí ngươi thích. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, trong kho bảo vật toàn bộ đều là kỳ trân thiên hạ hoàng thất Thiên Long ta thu thập trăm ngàn năm qua, ngươi chỉ có thể chọn một đồ, cũng chỉ có thể chọn một lần, trẫm cho ngươi vào một lần đã là hết sức ngoại lệ, không thể cho ngươi tiến vào lần thứ hai.

- Vô Thần biết, tạ ơn hoàng thượng.

- Lý lão, ngươi dẫn hần đi đi.

Một thân ảnh già cỗi như sương như khói xuất hiện ở trước mặt Diệp Vô Thần, cúi đầu nói:

- Theo ta.

Sự tồn tại của kho bảo vật hoàng cung chẳng hề là bí mật ở Thiên Long Quốc, Diệp Vô Thần cũng là ngẫu nhiên biết được từ trong miệng Diệp Uy. Nhưng độ thủ vệ nghiêm ngặt ở nơi đó khiến người ta lộn ruột. Lão nhân đi ở phía trước, sau khi dùng đủ các loại phương thức phức tạp khác nhau trước sau mở ra sáu cánh cửa ngầm và vài cơ quan mới thực sự đi tới kho bảo vật trong truyền thuyết này.

139. Chương 138: Tuyết Cơ Kiếm.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 138: Tuyết Cơ Kiếm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sâu trong lòng đất nơi đây lại không hề có vẻ tăm tối. Đưa mắt nhìn liền thấy bảo vật đủ màu bày la liệt, đại bộ phận lấp lóe ánh sáng rực rỡ đủ mọi màu, cũng có một bộ phận ảm đạm không ánh sáng, lằng lằng nằm ở một xó xỉnh nào đó. Diệp Vô Thần vừa bước vào liền cảm giác được có có chút ít nguyên tố ba động hỗn loạn, cùng với khí thể thần binh hoặc nhẹ nhàng linh hoạt hoặc cao quý, hoặc sắc bén bá đạo.

- Như hoàng thượng đã nói, người chỉ có thể chọn một đồ. Bất kỳ đồ nào đều được. – Lý lão nói xong liền lằng lằng đứng ở một bên, đầu cúi gằm không nói một lời, ngay cả khí tức đều thu liễm hoàn toàn, như bỗng nhiên chết đi vậy.

Diệp Vô Thần cũng không khách khí, đi thẳng vào, ánh mắt không ngừng quét vào trong đó. Không hổ là kho bảo vật từ khi Thiên Long Quốc khai quốc tồn tại tới nay, bất kỳ một đồ nào trong đó đưa ra ngoài cũng đều là vô giá. Mà trong những bảo vật này lại là các loại trang bị vũ khí chiếm đa số. Dao, kiếm, cung, nỏ, thương, thứ, phủ, thuẫn, trảo, khải giáp... Nền có đều có hết, hơn nữa kiện nào kiện nấy đều bất phàm. Diệp Vô Thần bề ngoài thì bình tĩnh nhưng trong lòng đã thầm kinh ngạc, sự tồn tại của kho bảo vật này như một minh chứng hùng hồn rằng nội tình Long gia so với người thường tưởng tượng cường đại hơn nhiều lắm. Có lẽ... ngay cả ba đại cung phụng cũng chưa chắc là lực lượng bảo vệ mạnh nhất của Long Dân. Vương triều Thiên Long từng sống ngàn năm không đổ sao có thể không có át chủ bài sau cùng cho riêng mình.

Kho bảo vật rất lớn, Diệp Vô Thần bước chậm đi từ đầu đến cuối, sau đó lại chậm rãi đi về, cuối cùng cầm lên một thanh trường kiếm toàn thân xanh lam, cảm giác vào tay lạnh lẽo, quanh thân còn bốc hàn khí nhẹ nhẹ. Hàn khí có lạnh lẽo hơn nữa cũng không thể tạo thành thương tổn gì với hắn, nhưng nếu kiếm này bị người thường cầm vào trong tay thì trong thời gian ngắn lập tức có thể đóng băng cả bàn tay. Chắc hẳn thanh kiếm này đã tồn tại ở đây rất nhiều năm, lại vẫn có được hàn khí như thế, không thể không khiến người ta kinh ngạc tán thán.

- Người tốt nhất không nên chọn thanh kiếm này bằng không ắt sẽ gây họa sát nhân cho người. – Lý lão vẫn luôn trầm mặc bỗng mở miệng.

- Vì sao? – Diệp Vô Thần nghe vậy liền ngó ra, cầm thanh kiếm lên quan sát tỉ mỉ.

- Kiếm này tên là Tuyết Cơ, đồng xưng là thiên hạ tam đại thần binh cùng với Thương Minh Kiếm của Kiếm Thần, Phá Phong Nhận của Phong Triều Dương, là hai mươi năm trước khi Tuyết Nữ đối chiến Thiên Phật Chi Nữ bị rơi, sau đó được Long gia vô tình nhặt được đưa vào trong kho bảo vật. Mấy năm nay ắt hẳn Tuyết Nữ vẫn đang khổ cực tìm thanh kiếm này. Nếu nàng biết kiếm này trong tay người, nói không chừng sẽ giết người đoạt kiếm. – Lý lão nói nồng nặc tử khí.

- Nếu đã như vậy thì vì sao hoàng thượng không trả thanh kiếm này cho Tuyết Nữ, biết đâu còn có thể khiến nàng nợ một ân tình. Cũng có thể dùng kiếm này nhờ Tuyết Nữ khám bệnh cho hoàng thượng hoàng hậu, há chẳng hoàn mỹ hay sao? – Diệp Vô Thần ngấm nghĩa thanh Tuyết Cơ Kiếm này rồi.

- Việc của Long gia ta chưa từng hỏi đến. – Lý lão lạnh nhạt quẳng lại một câu, rồi không mở miệng nữa.

- Nếu thanh kiếm này đã nguy hiểm như vậy, thế thì ta sẽ lấy nó.

Cầm Tuyết Cơ Kiếm ở trong tay, Diệp Vô Thần không thềm ngoảnh lại nhìn nữa, vẻ mặt lạnh nhạt đi về phía cửa ra. Nam Hoàng kiếm tốt nhất không nên hiển lộ trước mặt người khác, lại không thể phát huy ra uy lực của Cẩm Đoạn vốn thuộc về nó nên hắn đích thật cần một thanh vũ khí. Tuy thanh Tuyết Cơ Kiếm này đều không phải an toàn giống như Nam Hoàng kiếm kia nhưng trực giác của hắn nói cho hắn biết, thanh kiếm này nhất định có thể mang tới cho hắn một vài thứ bất ngờ.

Lý lão trầm mặc ít nói cũng không nhiều lời nữa, mấy câu y cố ý nhắc nhở Diệp Vô Thần khi này đã là một lần phá lệ của y. Chỉ vì hắn là đồ đệ Kiếm Thần bằng không sự an nguy sống chết của hắn chẳng hề liên can gì với y cả.

Vừa sắp đi ra, bước chân Diệp Vô Thần bỗng khựng lại, ánh mắt xiên về phía xó xỉnh tối tăm nhất khó để ý nhất đằng sau cửa sắt. Tại kho bảo vật chất đầy các loại bảo thạch hoa lệ, thần binh không ngờ lại có một thanh trường kiếm rỉ sét loang lổ, phủ đầy tro bụi nằm ở đó. Có thể sinh ra vết gỉ đỏ, chứng minh

thanh kiếm này hẳn là kiếm làm từ sắt thép tầm thường nhất, ngoại hình cũng chẳng hề khác các thanh kiếm thường thấy là mấy. Nhưng một thanh kiếm tầm thường như vậy sao có thể xuất hiện ở trong kho bảo vật chỉ cất giữ dị bảo mà Long gia thu thập trăm ngàn năm qua cho được.

- Thanh kiếm này là? –Diệp Vô Thần dùng chân, chỉ về phía thanh kiếm đó.

Lý lão dùng mắt phất qua một cái, lắc đầu nói:

- Không biết.

Bước chân Diệp Vô Thần như bị hấp dẫn, hần bước tới, nhặt thanh trường kiếm ảm đạm đến chướng mắt này này lên, rung cổ tay, bụi bặm bên trên lui hết, lộ ra thân kiếm loang lỗ rỉ sét. Không ánh sáng không trang trí, cảm giác tay càng không có chỗ đặc thù nào cả. Một tay Diệp Vô Thần cầm chuôi kiếm, tay kia thì trượt trượt chậm chậm lên thân kiếm, sau đó mảy nhíu chặt.

- Ta lấy thanh này. –Diệp Vô Thần quăng mạnh Tuyết Cơ Kiếm ra, vút về vị trí lúc trước của nó. Sau đó cầm thanh thiết kiếm này đầu cũng không buồn quay lại đi ra kho bảo vật. Trong tích tắc đối lưng với Lý lão, trên tay hần đánh ra một thủ thế khó nhìn thấy.

Lý lão hiển nhiên ngơ ngẩn một hồi, rất khó hiểu với sự lựa chọn này của hần, nhưng cũng không nói gì, trầm mặc đi ra, đóng cửa kho bảo vật lại. Trong tích tắc khi cửa sắp đóng lại hoàn toàn, y loáng thoáng phát giác được một luồng gió mát lạnh từ bên tai thổi tới, ý thức nguy cơ nhiều năm dưỡng thành khiến y nhất thời cảnh giác, mở choàng đôi mắt khép hờ, linh giác, khí thể trong nháy mắt đều bành trướng đến đỉnh điểm.

- Làm sao vậy Lý lão? –Nhận thấy sự biến hóa của y, Diệp Vô Thần nhíu mày hỏi.

Xung quanh yên lặng như ban đầu, không có bất kỳ điểm bất bình thường nào, ngoại trừ Diệp Vô Thần và chính y, cả khu vực dưới lòng đất cũng không có sự tồn tại của người nào khác. Tuy Lý lão vẫn có nghi hoặc nhưng cõi lòng rốt cuộc cũng thả lỏng hơn nửa, lắc đầu nói:

- Không có gì. –Sau đó đóng cửa, vãn cơ quan.

Đường hầm rất dài rất tối, tai chỉ có thể nghe thấy hai tiếng bước chân nặng nhẹ không đồng nhất. Nơi đây rải rác đủ mọi loại cơ quan, mỗi một cái đều dễ dàng dồn người vào chỗ chết, khiến Diệp Vô Thần không thể không bội phục người thiết kế những cơ quan này. Lúc sắp đi ra khỏi đường hầm, hần bỗng hỏi:

- Ngài có phải có lời muốn nói với ta chăng?

Trong cơn im lặng lúc này, hần nhận thấy rằng có vài lần tần suất hô hấp của Lý lão hơi biến, như là muốn nói lại thôi.

- Tôn sư khỏe không? –Lý lão hỏi.

- Ừm, rất khỏe, mỗi ngày đều ngồi một chỗ phơi nắng. Diệp Vô Thần thuận miệng nói. Tiệm nghi sư phụ Sở Thương Minh này mỗi ngày tốn thời gian nhiều nhất đích thật là ngồi trên cọc gỗ kia, lẳng lẳng không biết đang nghĩ cái gì. Ông ta có thể nói là người đầu tiên hần nhìn thấy ở thế giới này. Cái nhìn đầu tiên khi mới quen, Diệp Vô Thần đã nhận ra rằng y không hề tầm thường. Sau này, càng đoán được y chính là Kiếm Thần Sở Thương Minh – nhân vật cấp thần thoại từng một người một kiếm dọa lui mười vạn binh mã của Đại Phong Quốc.

- Không biết tôn sư bây giờ đang ở đâu? Từ lần gặp năm đó đã trải qua tròn hơn chục năm rồi. –Lý lão cảm thán nói, sau đó lại liếc hần nói:

- Người an tâm, ta sẽ không nói với bất kỳ ai cả đâu.

- Giống như Lý lão, ta tương tự cũng từng đáp ứng sư phụ sẽ không nói với bất kỳ ai. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

Lý lão trầm mặc, không hỏi thêm nữa.

Rốt cuộc đã thấy được mặt trời, nơi đây không ngờ là hậu hoa viên lớn nhất hoàng cung. Diệp Vô Thần thu thiết kiếm vào trong Kiếm Thần chỉ hoàn, nói:

- Lý lão, phiên lão đi báo cho hoàng thượng biết, đồng thời nói cho y sáng mai Vô Thần sẽ xuất phát. Ta đi thăm Phi Hoàng công chúa một lát, Lý lão mời.

Lý lão gật đầu rồi đi trước. Sau khi đi ra khỏi hậu hoa viên mới đi về hướng khác.

- Hẳn chọn món vũ khí nào?

Trong Ngự thư phòng, Long Dân nhíu chặt mày, nhặt giọng hỏi. Nếu không phải lúc trước mở lời đáp ứng Diệp Vô Thần có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu nào thì y tuyệt sẽ không cho phép hắn tiến vào kho bảo vật. Bởi vì nơi đó ngay cả Diệp Nộ cũng chỉ nghe thấy tên mà chưa từng tiến vào bao giờ.

- Một thanh thiết kiếm. -Lý lão lời ít ý nhiều đáp.

- Thiết kiếm? -Long Dân vẽ mặt nghi hoặc:

- Trong kho bảo vật nào có thiết kiếm ở đâu ra? Khoan đã... Liệu có phải thanh trong xó xỉnh đằng sau cửa sắt hay không?

- Vâng.

Về mặt Long Dân ngưng trọng trầm tư, với sự lựa chọn của Diệp Vô Thần nghĩ hoài mà không ra. Nghĩ không rõ vì sao trong kho bảo vật nhiều thần binh lợi khí như vậy, vì sao hắn chọn duy nhất thanh thiết kiếm rỉ sét không thể lọt mắt nhất ấy. Với sự thông minh của hắn, tuyệt không phải là người làm bừa... Lẽ nào trong đó thật sự có huyền cơ gì ư!?

- Thanh thiết kiếm đó là Thái Tổ hoàng thượng lưu lại, từng lưu lại lời răn, trừ phi diệt quốc bằng không tuyệt không thể rút hoặc phá hủy thanh kiếm này. Tổ tiên ta mấy trăm năm qua cũng từng nghiên cứu thanh kiếm này nhưng không hề phát hiện ra bất kỳ chỗ bất bình thường nào, chỉ có thể lý giải rằng thanh kiếm này là thanh kiếm Thái Tổ hoàng đế khai quốc, có ý nghĩa định quốc lập bang. Cho nên cất vào trong kho bảo vật, đã không biết bao nhiêu năm chưa hề động tới.

Lý lão:

-.....

- Nhưng nếu đây thật sự là một thanh kiếm bình thường, thì vì sao khi Diệp Vô Thần đối diện với rất nhiều thần binh lợi khí lại chỉ chọn duy nhất thanh kiếm này, lẽ nào... trong đó thật sự ẩn giấu huyền cơ gì ư? Lý lão, khi hắn cầm thanh kiếm ấy lên có dị động gì hay không? -Long Dân trầm giọng hỏi.

Lý lão suy tư một hồi, lắc đầu:

- Hắn vốn dĩ chọn Tuyệt Cơ Kiếm sau đó ngẫu nhiên phát hiện ra thanh thiết kiếm ấy, cầm lên ngấm tường tận một hồi rồi ném Tuyệt Cơ Kiếm về, không chút do dự mang thiết kiếm rời đi. Không hề có dị động đặc biệt nào.

Long Dân trầm mặc, sau một hồi suy tư liền thất vọng nói:

- Xem ra nếu không phải hắn cố ý thì chính là trong thanh kiếm đó nhất định ẩn giấu điều gì đó, mà Long gia ta truyền thừa hàng trăm năm đều không ai phát giác ra, lại bị hắn phát giác trong chốc lát... Chờ ngày hắn quay về, trăm tất phải thu hồi thanh kiếm này.

140. Chương 139: Đỉnh Hôn.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 139: Đỉnh hôn.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Phi Hoàng cung.

Diệp Vô Thần lặng lẽ đẩy cửa, nhẹ nhàng không tiếng động đi vào, đi thẳng đến phòng ngủ của Long Hoàng Nhi. Lại thấy một dáng người nhỏ nhắn đang đưa lưng về phía hắn ngồi ở trước giường, đầu cúi gằm, hai tay hơi động đậy không biết đang làm gì. Diệp Vô Thần lặng lẽ đến gần, đi thẳng đến sau lưng nàng, ánh mắt thử thăm dò, thu vật trong tay nàng vào trong đáy mắt, lúc này mới nhẹ nhàng gọi một tiếng:

- Hoàng Nhi.

- A! –Long Hoàng Nhi nguyên là giật mình sau đó ngồi dậy như chạm phải điện, đồng thời luống cuống giấu vật ở trong tay ra đằng sau:

- Chàng... chàng dọa ta.

- Hoàng Nhi, nàng giấu cái gì ở đằng sau thế? Cho ta xem nào. –Diệp Vô Thần cười nói.

- Không... Không được. –Long Hoàng Nhi co người, giấu càng kỹ, sau đó đáng thương nói:

- Chờ người ta làm xong rồi sẽ cho chàng xem có được không... A! –Long Hoàng Nhi kêu đau một tiếng, méu miệng, hốc mắt suýt nữa trào nước mắt.

Diệp Vô Thần vội vã bước lên cẩn thận cầm hai tay của nàng đến trước người. Tay trái của nàng cầm một mảnh gấm màu trắng lên, tay phải cầm theo một chiếc kim khâu, một giọt máu đang từ từ chảy ra trên ngón út. Thì ra trong cơn hoảng hốt, nàng không cẩn thận dùng kim đâm thủng ngón út của mình.

- Nàng xem nàng kia, đều lớn như vậy rồi còn không cẩn thận đến vậy. Có điều, nàng đây là đang... –Diệp Vô Thần nhẹ nhàng cầm lấy ngón út của nàng, đau lòng trách mắng.

Một cảm giác ấm áp từ trên ngón út bị thương truyền tới, cảm giác đau đớn kia bỗng chốc biến mất hoàn toàn, nàng cúi đầu nói:

- Lúc người ta không có việc gì, cũng muốn học thêu một ít đồ chơi mà.

Trên mảnh gấm trắng kia đã thêm vài đường cong xiêu xiêu vẹo vẹo, hiển nhiên là vừa mới bắt đầu, đường kim càng vụng về không sao thương nổi. Diệp Vô Thần không nỡ đá kích nàng, nói:

- Được... Chờ Hoàng Nhi thêu xong rồi cầm cho ta xem có được hay không?

- Ừm, ta vốn chính là... –Nàng nói hết một nửa bỗng ngừng lại, vẻ mặt hơi nhẩn nha, rồi lại hỏi:

- Hôm nay chúng ta có thể ra ngoài chơi không?

Diệp Vô Thần áy náy lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Hoàng Nhi, quãng thời gian này ta phải tới một nơi rất xa, qua một thời gian nữa mới có thể trở về, cho nên không thể bồi nàng, nàng phải ngoan ngoãn chờ ta về, được không?

Đôi mi như nước của Long Hoàng Nhi run lên, gấp giọng nói:

- Chàng, chàng muốn đi đâu? Không đi có được không?

- Là chuyện rất quan trọng không thể không đi. Có điều nàng yên tâm, ta nhất định sẽ trở về rất nhanh. Đến lúc ấy ta ngày ngày dẫn nàng ra ngoài chơi, được không?

- Vậy chàng bao giờ thì đi? –Long Hoàng Nhi vừa ủy khuất vừa không nỡ hỏi.

- Sáng ngày mai.

- Sáng mai... Vậy chàng nhất định phải về sớm đấy, nếu về muộn thiếp sẽ rất tức giận! –Long Hoàng Nhi lật tay dùng bàn tay của mình tóm lấy hắn, lúc này nàng đã quên tay mình vừa mới bị kim đâm.

- Được được được, ta nhất định sẽ về sớm. –Diệp Vô Thần vỗ nhẹ má nàng, Long Hoàng Nhi lúc này cũng đã trở thành một vương bận nho nhỏ của hắn.

Diệp Vô Thần có quá nhiều chuyện cần phải chuẩn bị nên cũng không ở lại trong cung của Long Hoàng Nhi quá lâu. Trông theo hần rời đi, trong lòng Long Hoàng Nhi có sự ủy khuất, lưu luyến và không nỡ sâu sắc. Nhưng nàng lại không ngờ rằng thế sự vô thường, không biết phong vân luôn giáng xuống vào lúc không ai hay biết không mấy may phòng bị. Từ biệt lần này, gặp lại đã là ba năm sau.

Trở lại Diệp gia, đầu tiên nhìn thấy lại là Hoa Chấn Thiên đã chờ hần rất lâu. Diệp Vô Thần nghiêm mặt, bước lên nói:

- Nhạc phụ đại nhân, không biết...

- Nhạc phụ đại nhân cái gì! Ai là nhạc phụ đại nhân của ngươi. –Hoa Chấn Thiên nghiêm mặt, rất không khách khí hừ nói.

Diệp Vô Thần nhất thời không nói nên lời, chẳng biết Hoa Chấn Thiên lại bắt thường ở chỗ nào. Lúc trước bắt hần gọi nhạc phụ đại nhân hình như cũng là vị lão nhân gia này mà.

- Điều này... Chẳng biết Vô Thần làm sai ở đâu khiến ngài tức giận vậy? –Diệp Vô Thần dè dặt hỏi, đồng thời lén quan sát sắc mặt của y.

- Hừ!- Hoa Chấn Thiên hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi không làm sai ở đâu, nhưng chỉ là ‘nhạc phụ’ này không được gọi! Ngươi và con gái ta tuy rằng có chút tình ý nhưng đừng nói là thành thân, ngay cả chính thức đính hôn cũng không có, dựa vào cái gì gọi ta là nhạc phụ đại nhân!

Lúc này Diệp Vô Thần mới tỉnh ngộ, thì ra Hoa Chấn Thiên này... còn sốt ruột hơn mình. Hần vội nói:

- Nhạc phụ đại nhân nói không sai, nếu nhạc phụ đại nhân không phản đối, hôm nay ta và Thủy Nhu sẽ đính hôn, được không?

Hoa Chấn Thiên trợn mắt trâu, sấp mặt lại gần nói:

- Thật sao?

- Đương nhiên, ta sao dám lừa nhạc phụ đại nhân. –Diệp Vô Thần thành thật nói.

- Ha ha ha ha! Tốt, tốt! Tiếng ‘nhạc phụ đại nhân’ này bây giờ nghe mới thoải mái chứ! Con gái... Con gái ngoan mau ra đây, tiểu tử này vừa mới cầu xin cha con muốn vội vã đính hôn với con đó, mau ra đây. –Hoa Chấn Thiên vẻ mặt hưng phấn xông vào đại sảnh hô to, phảng phất như tự nhiên nhặt được cục vàng vậy.

Hoa Thủy Nhu và Vương Văn Thù đang thì thầm to nhỏ ở bên trong cùng nhau ra ngoài, Hoa Chấn Thiên mừng húm nghênh đón:

- Diệp phu nhân, tiểu tử này vừa mới cầu xin lão tử... Lão Hoa ta định việc hôn nhân trước, lão Hoa ta cũng cố mà đáp ứng, còn xem ngươi và Diệp lão đệ nghĩ thế nào. Ngươi xem tuổi chúng cũng không còn nhỏ nữa rồi, con gái nhà ta cũng là mỹ danh truyền xa ở cả Thiên Long Thành, cho dù các ngươi an tâm thì kẻ làm cha ta cũng không an tâm cho lắm, cho nên tốt hơn hết là mau chóng đính hôn thì hay hơn. Ngươi xem...

Con trai ta cầu xin ngươi? Vương Văn Thù lườm trắng mắt, trông điệu bộ này kiểu gì cũng là người cầu xin con trai ta mà... Con gái nhà ngươi có tiếng, con trai nhà ta càng đại danh鼎鼎 lấy... Cô nương nhà ai mà chẳng khóc lóc muốn gả vào đây.

Diệp Uy vừa vặn đi tới, nghe vậy cười nói:

- Ha ha ha ha, tốt. Thần Nhi đang sắp phải đi xa, việc vui công thêm việc vui đương nhiên không thể tốt hơn rồi. Có điều, dù sao hoàng thượng cũng có lệnh trước, hai nhà chúng ta trước tiên cứ định bằng mỗ được không?

- Được! Lão Hoa ta cũng nghĩ vậy. Thế thì... –Thanh âm Hoa Chấn Thiên nghẹn lại, giọng nói nhất thời thấp hơn ba phần:

- Lời đính hôn phải đính như thế nào?

Người thô lỗ đúng là người thô lỗ... Vương Văn Thù thầm khinh bỉ y một phen, sau đó kéo Hoa Thủy Nhu khuôn mặt đã đầy thẹn thùng qua, nói:

- Thủy Nhu, trong cả Thiên Long Thành, thật sự không tìm ra nổi một nàng dâu khiến người an tâm hơn con. Nếu Thần Nhi có thể cưới được con, đó là phúc khí của nó.

- A di. –Hoa Thủy Nhu khẽ gọi một tiếng.

Wương Văn Thù mỉm cười, càng lúc càng hài lòng với nàng dâu này. Nàng xắn tay áo lên, rất cẩn thận gỡ một chiếc vòng tay tối màu đeo trên tay trái của mình xuống. Diệp Vô Thần đã chú ý đến chiếc vòng tay này từ rất sớm, Vương Văn Thù luôn đeo trên tay chưa từng lấy xuống. Nhưng thân sống trong nhà quyền thế như Diệp gia, chiếc vòng tay này lại thô thiển đến cực điểm, ngay cả nguyên liệu đều là sắt tinh bình thường nhất, Diệp Vô Thần đưa mắt liếc nhìn ra. Mà Vương Văn Thù xem trong nó như thế, thiết nghĩ trong đó chắc hẳn ẩn giấu câu chuyện nào đó.

- Chiếc vòng tay này vốn là của nãi nãi Thần Nhi. Năm đó gia gia Thần Nhi cả đời chinh chiến sa trường, liên tiếp vài năm đều không về nhà. Nãi nãi Thần Nhi luôn một lòng một dạ với ông, sau này không ngờ lại bất chấp tất cả, ném trái muôn vàn khó khăn một thân một mình đi tới chiến trường xa xôi ngàn dặm tìm gia gia Thần Nhi. Khi ấy, người ở đây không ai không cảm động cho lòng chí tình và sự cố chấp của bà, mà hai người họ dưới sự chứng kiến và chúc phúc của ngàn vạn binh tướng cũng kết thành phu thê trên chiến trường. Tín vật đính ước duy nhất chính là chiếc vòng tự tay gia gia Thần Nhi dùng sắt tinh chế tạo khi ấy. Sau này, họ chiến thắng trở về, chống đỡ cả Diệp gia, nãi nãi Thần Nhi không hề có chút hứng thú với những kỳ trân dị bảo kia, trên tay vĩnh viễn đều đeo chiếc vòng tay này, bởi vì đây là bảo vật quý giá nhất trong cả cuộc đời bà... Sau này, bà từ già cỗi trần, trước khi lâm chung đã giao chiếc vòng tay này cho ta, đồng thời nói cho ta chỉ có nàng dâu của Diệp gia mới có thể đeo nó.

Nàng kéo tay Hoa Thủy Nhu lại, nhẹ nhàng đeo chiếc vòng tay lên cổ tay mịn màng của nàng. Hoa Thủy Nhu dùng tay vuốt nhẹ nó, hốc mắt hơi nóng lên:

- A di, con nhất định sẽ đeo nó mãi mãi, đến tận khi...

- Đã đeo lên thì con chính là dâu của Diệp gia ta rồi, còn gọi a di à? –Wương Văn Thù đầy tươi cười nói.

Trên khuôn mặt Hoa Thủy Nhu trải đầy mây hồng, thẹn thùng vô hạn, nàng nắm chéo áo, đầu hơi cúi, nhỏ giọng nói:

- Nương...

Wương Văn Thù còn chưa kịp vui mừng ra mặt đáp ứng thì Hoa Chấn Thiên kích động đến độ xoa xoắn tay ở bên kia đã cười sảng sặc đầy sung sướng:

- Tốt tốt! Bây giờ việc hôn nhân đã định rồi...

- Khục khục. –Wương Văn Thù giả vờ ho hai tiếng, nói:

- Thông gia, ông còn chưa lấy ra tín vật đính ước của Hoa gia các người đâu.

Tiếng cười của Hoa Chấn Thiên đột nhiên ngưng bật như bị một tảng đá lớn chẹn họng, y trợn trừng mắt, sau đó trực tiếp há hốc mồm, xấu hổ vồ vồ đầu:

- Trông ta này, lúc ra ngoài không ngờ lại quên mang theo, ta lập tức về lấy ngay.

Mợ nó, tín vật đính ước nên chuẩn bị cái gì tốt chứ... Nếu không thì cũng phải đi chế một cái vòng tay, sau đó bịa một câu chuyện chứ?

- Nhạc phụ đại nhân, không cần đâu. Thực ra Thủy Nhu đã cho ta tín vật đính ước rồi. –Diệp Vô Thần gọi Hoa Chấn Thiên, sau đó lấy từ trong tay áo một cây đoản tiêu màu xanh biếc:

- Người ngọc tặng tiêu, vốn chính là ý tâm hồn thiếu nữ đã thâm hận, tín vật đính ước Thủy Nhu tặng cho ta, ta luôn mang theo bên người.

- A... Ừm, tốt, rất tốt, không sai. Thế này là xong rồi, ha ha ha ha, nào nào nào, thông gia, hai chúng ta đi uống hai chén. Việc vui mừng như vậy sao có thể không uống rượu chứ. Hôm nay ta sẽ uống không say

không về. –Hoa Chấn Thiên vô cùng thân thiết ôm bả vai Diệp Uy, cười sáng sặc đi về phía đại sảnh. Trên mặt Diệp Uy lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, uống rượu với Hoa Chấn Thiên... Đây chẳng phải tìm ngược sao!

-À, đúng rồi. –Hoa Chấn Thiên bỗng xoay người lại, hàm hồ nói:

- Hai thanh niên các người tuổi cũng không nhỏ rồi, cho dù vẫn chưa thành thân nhưng có chút việc... ‘ấy ấy’ muốn làm cũng có thể làm... Có lẽ hai vị thông gia hân cũng muốn sớm ôm cháu rồi... Ủ, đi, đi uống rượu.

Diệp Vô Thần:

-

Hoa Thủy Nhu:

-

Vương Văn Thù:

-

Quả nhiên, không lâu sau Hoa Chấn Thiên hài lòng mỹ mãn đi ra ngoài, dẫn theo Hoa Thủy Nhu về nhà. Diệp Uy đã ngã trên đất bất tỉnh nhân sự, có lẽ triều sớm ngày mai cũng không cần lên nữa.

Trước khi đi, Hoa Chấn Thiên mượn hơi rượu cười gian bên tai với Diệp Vô Thần:

- Ta sớm đã nhìn ra tiểu tử ngươi ắt hẳn sẽ là một kẻ phong lưu, lần này ra ngoài khó bảo toàn sẽ không dẫn một mụ vợ về... Việc hôn nhân đã định rồi, con gái ta chính là bà lớn, cho dù là công chúa... cũng phải đứng một bên cho ta.

- Thần Nhi, y vừa mới lén lút nói gì với con thế? –Sau khi Hoa Chấn Thiên rời đi, Vương Văn Thù lên hỏi.

- Điều này không quan trọng. –Diệp Vô Thần bất lực nói, thậm chí làm tốt cả tư thế chuẩn bị xoay người trốn đi:

- Chuẩn bị có một phiền phức không lớn cũng không nhỏ sắp tới rồi đó.

- Phiền phức? –Vương Văn Thù nghi hoặc.

Vừa dứt lời, cánh cổng bị đóng lại chưa được bao lâu lại bị mở ra, lộ ra một khuôn mặt xinh xắn. Nhìn thấy Diệp Vô Thần ở ngay trong tiểu viện, đôi mắt nàng sáng ngời, hết sức phấn khởi chạy vào, chính là Gia Cát Tiểu Vũ.

Diệp Vô Thần cảm thấy rõ ràng thân thể Vương Văn Thù run lên một cái, sau đó lui xuống một bước, nhỏ giọng nói:

- Thần Nhi, chuyện giữa đám văn bối các con người làm trưởng bối như nương không tiện nhúng tay, nương đi chăm sóc cho cha con.

Nói xong liền cuống quýt xoay người rời đi. Diệp Vô Thần chỉ có thể ngán ngẫm, không chút nghi ngờ bà sớm đã lĩnh giáo qua sự đáng sợ của cô nàng mê trai này.

Xem ra... Buộc phải dùng tuyệt chiêu càng độc hơn lần trước.

141. Chương 140: Người Cứ Chờ Đây, Chờ Đây!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 140: Người cứ chờ đấy, chờ đấy!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Cô đường đường là đại tiểu thư của nhà Gia Cát tướng quân, ngày nào có việc hay không có việc đều chạy vào nhà người khác, điều này dường như rất không thích hợp đó. –Lần này Diệp Vô Thần mở miệng trước.

- Hì hì, người chính là phu quân tương lai của ta, thì có can hệ gì chứ. Gia Cát Tiểu Vũ ta còn lâu mới quan tâm người khác nói gì. Đúng rồi, hôm qua người còn chưa nói cho ta biết rốt cuộc lúc nào mới kết hôn với ta. –Gia Cát Tiểu Vũ đi tới trước người hắn, khuôn mặt hồn nhiên đáng yêu cộng thêm vẻ ngây thơ chân chất, nhìn thế nào cũng là... giả bộ ra.

- Ta rất thẳng thắn nói cho cô biết ta sẽ không lấy cô. Cô còn lồi thoi lẳng nhăng như vậy nữa, kéo không hay chúng ta ngay cả bằng hữu bình thường cũng không làm được đâu. –Diệp Vô Thần vẻ mặt tươi cười nhưng lời nói ra lại hết sức vô tình, khiến Gia Cát Tiểu Vũ nhất thời dằn ra.

- Người... Vì sao người nói như vậy. Người rõ ràng đã đáp ứng người ta rồi. Hôm qua còn sờ qua thân thể người ta nữa. Người... người sao có thể không lấy ta. –Gia Cát Tiểu Vũ tay chấp hông, bày ra tư thế không chịu bỏ qua.

Diệp Vô Thần choáng váng một hồi... Ta có từng đáp ứng cô? Lẽ nào là ở trong mộng của cô? Sờ mó thân thể của cô? Chỉ là cánh tay bị ép cọ cô một cái thôi mà. Nói ra, cô sờ ta còn có kém chút nào.

- Hừ! Ta nói cho người biết, Gia Cát Tiểu Vũ ta cả đời này đã nhận định người, ngoài người, ai ta cũng sẽ không lấy. Cho nên, người nhất định phải lấy ta! –Gia Cát Tiểu Vũ chỉ vào hắn hét lớn tiếng, người ở cả tiểu viện Diệp gia đều có thể nghe thấy rành mạch. Không biết có bao nhiêu thủ vệ gia tộc bởi câu nói này mà mồ hôi đầm đìa, tới tấp thắp than Gia Cát tướng quân cả đời dững mãnh, rốt cuộc là làm thế nào dạy dỗ ra một đứa con gái như vậy.

Diệp Vô Thần ngán ngẩm nói:

- Được rồi... Thế ta hỏi cô, vì sao cô nhất định muốn gả cho ta? Ta và cô gặp mặt cũng không có mấy lần, con gái quá tùy tiện không tốt lắm đâu.

- Người mới tùy tiện! Ta còn lâu mới là con gái tùy tiện, bằng không... những nam nhân thói tha cha giới thiệu cho ta ngày trước ta một kẻ cũng không thêm để mắt.

Cô còn không tùy tiện? Ta xem cô chính là tùy tiện... Cả nhà cô đều tùy tiện.

Gia Cát Tiểu Vũ lại bước lên mấy bước, thân thể gần như dán sát trước ngực Diệp Vô Thần, nhỏ giọng nói:

- Người ta đúng là đã ưng người rồi đấy, người xem đó, bộ dạng người dễ nhìn như vậy, bất kể cô gái nào cũng thích ngắm, nếu ta có thể gả cho người, ta liền mỗi ngày đều có thể ngắm người... Nhất định mỗi ngày đều rất vui vẻ.

Đôi mắt Gia Cát Tiểu Vũ lờ lờ kim quang, gần như sắp phọt ra trắng sao, Diệp Vô Thần thì ngay cả ý định che mặt chạy đều đã có... Thì ra cô gái này thực ra luôn chuẩn bị coi mình làm bình hoa!?

- Còn có đó, người thông minh như vậy, hôm đó cãi cho cả trên dưới Lâm gia nhiều người như vậy đều câm miệng không nói được gì, vũ kỹ lại lợi hại như thế, ngay cả Lâm Khiếu đều không phải đối thủ của người. Làm việc đều rất bá đạo, Lâm Hu của Lâm gia cũng dám ném thẳng ra ngoài. Lại có tài hoa như vậy, ở trên sân đấu hôm đó, tranh người vẽ khiến ta la hét rất lâu, người thổi tiêu thì khiến ta khóc rất lâu... Hừ, ta lớn như vậy rồi còn chưa thực sự khóc qua bao giờ, giả vờ thì không tính. Lúc đó ta đã nghĩ, người lợi hại như vậy, hoàn mỹ như vậy, chỉ có người mới xứng được với Gia Cát Tiểu Vũ ta. Ngay cả cha ta đều nói, cho dù qua một trăm năm, Thiên Long Quốc cũng chưa chắc có thể xuất hiện một người xuất sắc như người. Gia Cát Tiểu Vũ ta muốn gả đương nhiên là nam nhân hoàn mỹ nhất trên thế giới mới được.

Trong khi Gia Cát Tiểu Vũ nói chuyện, thân thể đã dán sát đến trước ngực Diệp Vô Thần không biết từ khi nào, vẻ mặt như say như mê hít mùi trên cơ thể hắn, còn thiếu không dang tay ôm lấy hắn.

- Gia Cát tiểu thư, thực ra ta không giỏi như cô nói đâu. –Diệp Vô Thần bình thản nói, thân thể không chút nhúc nhích, có điểm cứng đờ.

- Còn lâu mới có! Người nhất định còn phải giỏi hơn với những gì ta biết. Cha ta cũng nói, trên người người nhất định giấu rất rất nhiều thứ người khác không biết. Cho nên ta nhất định phải gả cho người, chỉ có người mới xứng với ta.

Diệp Vô Thần nhướng mày, lắc đầu nói:

- Nhưng lời này cô nói đúng lắm, ta đích thật xứng với cô. Ta chẳng những văn võ song toàn, hơn nữa bất kể là người thân, địa vị, thanh danh, thậm chí tướng mạo... Cả Thiên Long Thành đều không tìm ra nổi một người có thể sánh ngang với ta, cũng xứng với cả tất cả những cô gái ở Thiên Long Thành. Vậy xin hỏi Gia Cát tiểu thư, cô cảm thấy mình xứng với ta chẳng?

- ... –Gia Cát Tiểu Vũ bị câu hỏi này làm cho ngơ ngác rất lâu mới gấp giọng nói:

- Ta... ta đương nhiên xứng với người. Tỷ tỷ của Hoa gia có thể xứng với người thì đương nhiên ta cũng xứng.

- Cô có xinh đẹp như nàng không? –Diệp Vô Thần nói.

- Ta... ta tuy không xinh đẹp bằng nàng, nhưng ta...

- Tính tính của cô có dịu dàng như nàng không?

-... Ai nói ta không có. Ta nhất định, nhất định sẽ còn...

Diệp Vô Thần lắc đầu cắt ngang lời nàng:

- Bỏ đi, một cô gái ngày ngày chạy tới nhà nam nhân, khóc lóc la hét đòi kết hôn, làm sao cũng không chẳng dính dáng nổi đến hai chữ ‘dịu dàng’ được, hơn nữa cái tiếng điệu ngoa của Gia Cát Tiểu Vũ cô Diệp Vô Thần ta đã sớm được nghe thấy, như sấm bên tai đó.

Gia Cát Tiểu Vũ:

- Ta...

- Cô biết nấu ăn không? Tiểu Nhu Nhu nhà ta dù là món ăn sở đoản nhất cũng có thể làm ngon hơn cả ngự trù trong cung.

...

- Cô biết nữ công không?

- Biết vẽ tranh không?

- Biết thổi tiêu không... Khục, được rồi, cái này trước ngày không biết cũng không sao. Thế cô biết làm thơ không?

-Biết vũ kỹ ma pháp không?

- Biết giặt đồ, chăm lo việc nhà không?

- Biết hầu hạ nam nhân không?

.....

.....

Gia Cát Tiểu Vũ trực tiếp bị hỏi cho choáng váng, nàng chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, không ngừng chớp rồi lại chớp, nhưng trong miệng đúng là nói không ra chữ ‘biết’.

- Thế cô nói cho ta, cô biết cái gì? Phương diện nào tương đối xuất sắc của cô... Được rồi, ta thay cô trả lời, cô biết tùy hứng, biết gây rắc rối, biết bộc phát tính tình ‘đại tiểu thư’, biết không hề tuân theo bốn phận của nữ nhân đâu đâu cũng chạy loạn. Trên dưới Thiên Long Thành, ai mà không biết Gia Cát tướng quân

uy danh hiển hách lại nuôi một đứa con gái điều ngoa tùy hứng. Cô như vậy vì sao ta muốn lấy cô? Cô có điểm nào xứng với ta? –Diệp Vô Thần bình tĩnh nhìn nàng, lạnh mặt nói.

- Nếu lúc này có một người vốn dĩ không xứng với cô ba lần bảy lượt đứng ở trước mặt cô đòi cô gả cho hắn, cô sẽ đáp ứng hay là cự tuyệt, sẽ cao hứng hay là phiền chán? Không sai, Gia Cát đại tiểu thư cô tuy không có vốn liếng gì, lấy về còn không bằng mua một bình hoa đặt trong nhà, nhưng lại dựa vào việc có một phụ thân lợi hại và gia thế mà tâm cao khí ngạo, mắt cao quá trán, nhất định sẽ cự tuyệt và phiền chán. Mà Diệp Vô Thần ta có gia thế càng hiển hách hơn cô, cũng càng tâm cao khí ngạo hơn cô, càng khác hẳn chính là ta có vốn liếng ai cũng không bằng, cô... cần bản không thể hợp mắt ta.

Những lời càng lúc càng vô tình như từng cú búa tạ hoàn toàn đánh tan giấc mộng của Gia Cát Tiểu Vũ, niềm cao hứng vô bờ lúc nàng tới đã biến mất hoàn toàn, cứ thế ngây ngốc đứng ở đó, hốc mắt bắt đầu hơi ửng đỏ, như bỗng trở nên ngu ngơ vậy.

- Người... người sao có thể nói ta như vậy... –Qua rất lâu nàng mới phát ra thanh âm nghẹn ngào. Đúng... Nàng tâm cao khí ngạo, mắt cao quá trán, chưa từng đặt nam nhân khác vào mắt... Nhưng, nàng lại bị nam tử đầu tiên khiến nàng động tâm thậm chí định không phải hắn thì không gả cự tuyệt và châm chọc một cách tuyệt tình thẳng tuột như thế... Đến tận hôm nay nàng mới biết cái gì gọi là lòng đau như thắt. Ngay cả phụ thân nàng khi bị chọc giận cũng chưa bao giờ dùng giọng điệu này nói với nàng.

Diệp Vô Thần thở dài một hơi, thanh âm dịu xuống:

- Ta nói toàn bộ là sự thật. Gia Cát tiểu thư, tốt hơn hết là cô trở về đi, sau đó ở trong nhà ngẫm nghĩ cho thật tốt, chung quy sẽ có người thích hợp với cô. Cô đích thật không hợp với ta, nữ nhân của Diệp Vô Thần ta buộc phải là nữ nhân xuất sắc nhất thiên hạ. Mà cô còn lâu mới bằng, nếu ngày nào đó cô có thể đạt được thành tựu như phụ thân cô, có lẽ ta sẽ suy nghĩ lại.

Tách...

Trong mắt Gia Cát Tiểu Vũ rốt cuộc có nước mắt tuôn ra, lặng lẽ nhỏ xuống đất, phát ra tiếng nước rơi rất khẽ. Nàng há há mồm, lại không nói ra được cái gì, sau đó xoay người đi, lặng lẽ rời khỏi. Bờ vai nàng run lên nhẹ nhẹ, bước chân nặng nề như đá, từng bước từng bước... Nàng lúc này bỗng hệt như biến thành một người khác.

Cuối cùng, bóng lưng nàng biến mất ở cửa Diệp gia, mà Vương Văn Thù một mực nghe lén ở đại sảnh cũng đi ra, đứng ở bên người Diệp Vô Thần nhẹ giọng hỏi:

- Thần Nhi, con nói như vậy... Có hơi quá đáng hay không? Nếu ta là mẫu thân của Tiểu Vũ, nhìn thấy con gái bị đả kích vô tình như vậy, nói không chừng sẽ xông lên tát người một cái đấy.

Diệp Vô Thần lắc đầu, bất đắc dĩ cười:

- Với tính cách của nàng nếu không nói như vậy nàng sao có thể hết hy vọng.

Rầm!!!

Cánh cửa vừa mới được thủ vệ đóng lại bị đá mạnh ra, Gia Cát Tiểu Vũ đi rồi quay lại trên mặt còn nguyên vệt nước, nhưng không còn vẻ mắt hết hồn phía như lúc trước, mà là vẻ mặt điều ngoa quật cường trời sinh dường thành, tay nàng chỉ vào Diệp Vô Thần, khàn giọng hét:

- Diệp Vô Thần, chung quy có một ngày Gia Cát Tiểu Vũ ta sẽ lợi hại hơn cha ta gấp trăm lần, ngàn lần, sẽ khiến người cầu xin lấy ta. Người cứ chờ đấy, chờ đấy!!!

Lớn tiếng la hét xong nàng xoay người dùng sức chạy đi, tiếng bước chân rất nhanh biến mất ở bên tai.

Diệp Vô Thần và Vương Văn Thù song song ngơ ngác. Tiếng hét dùng toàn bộ sức lực phóng thích ra kia ẩn chứa sự quật cường và cố chấp như bàn thạch của một thiếu nữ nhu nhược. Ánh mắt Diệp Vô Thần hơi lóe lên, sự cố chấp của thiếu nữ này rốt cuộc đã làm hình bóng của nàng khắc sâu vào trong cõi lòng Diệp Vô Thần. Cũng từ giờ phút này trở đi, ấn tượng nàng mang đến cho Diệp Vô Thần đã phát sinh biến hóa rất lớn. Cho dù sau này Gia Cát Tiểu Vũ không còn xuất hiện trong thế giới của hắn nữa, thì hắn cũng thường xuyên nhớ tới một thiếu nữ dùng thanh âm, ý niệm, đôi mắt của nàng hét ra câu nói kia.

- Được... Ta sẽ chờ. –Trong bất tri bất giác, khoe miệng hắc khê bật ra bốn chữ. Vương Văn Thù dùng ánh mắt quái dị liếc hắc một cái, sau phút trầm mặc ngẩn ngui, nàng kéo cánh tay Diệp Vô Thần:

- Thần Nhi, đừng nghĩ nhiều nữa, ngày mai con phải đi rồi, trước tiên đi với nương chuẩn bị cho tốt, xem xem còn cần gì nữa không.

Mà lúc này, Đồng Tâm và Ngưng Tuyết đang nghịch một thanh kiếm kỳ quái. Ngưng Tuyết không ngừng chạm vào thân kiếm xanh lam lạnh lẽo kia, vừa mới tiếp xúc đến lại thu hồi như bị điện giật, hưởng thụ sự lạnh giá trong nháy mắt đó – chính là Tuyết Cơ Kiếm trong kho bảo vật Diệp Vô Thần bảo Đồng Tâm thuận tay mang về.

142. Chương 141: Sự Trả Thù Của Diệp Vô Thần.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 141: Sự trả thù của Diệp Vô Thần.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Canh năm, sắc trời u ám, tràn ngập sương mù. Thời tiết như vậy tối không thích hợp cho lên đường nhưng hành trình của Diệp Vô Thần không hề bởi vậy mà phát sinh bất kỳ thay đổi nào.

Một thốt ngựa cao to màu đỏ thẫm tốt nhất của Diệp gia, một thiếu niên tuổi không đến đôi mươi, hai thiếu nữ dựa sát vào hắc. Mà tất cả những thứ hắc cần đều được hắc để vào trong Kiếm Thần chỉ hoàn.

- Thật sự nhất định phải mang theo hai đứa đi ư? Bên ngoài nguy hiểm như vậy... Nương sẽ chăm sóc thật tốt cho hai đứa. –Tuy biết rõ sẽ bị cự tuyệt nhưng Vương Văn Thù vẫn khuyên can một câu thêm lần nữa. Nàng càng nhiều là lo lắng hai cô bé này sẽ liên lụy hắc.

- Vâng, các nàng đã quen ở cùng con rồi, con cũng không muốn tách ra với các nàng. Yên tâm đi con sẽ không để hai nàng xảy ra chuyện, càng sẽ không để chính con gặp bất trắc. –Diệp Vô Thần lại giải thích lần nữa sau đó đẩy cửa Diệp gia ra.

Bên trong sương mù dày đặc, phản chiếu ra một thân ảnh mảnh mai hơi run rẩy. Diệp Vô Thần nguyên là sưng sốt sau đó đột ngột cả kinh, buông cương ngựa, chạy tới ôm thật chặt vào trong ngực, đau lòng nói:

- Tiểu Nhu Nhu, nàng chờ bao lâu rồi?

Trên dưới toàn thân Hoa Thủy Nhu đều đã bị sương đêm thấm đẫm, Diệp Vô Thần dùng tay sờ thấy một mảnh lạnh lẽo, không biết nàng đã đứng ở đâu bao lâu. Hắc đau lòng bất chấp điều gì khác, tập trung Hỏa nguyên tố ôn hòa ở xung quanh làm ấm thân thể nàng.

Wang Văn Thù cũng vội vã đi tới nắm bàn tay lạnh cóng của nàng, vừa quở trách vừa đau lòng nói:

- Cô bé ngốc, sao con không vào.

- Con... con không lạnh. –Thân thể nàng run lên cầm cập, đôi môi cũng hơi trắng bệch. Bởi vì lo Diệp Vô Thần sẽ đi từ rất sớm mà không thể tự mình tiễn đưa hắc, nên Hoa Thủy Nhu gặt phụ thân, khi trời còn tối đen bèn chờ ở đây, lại sợ sẽ quấy rầy Diệp Vô Thần và Diệp gia đang an giấc nên không dám gọi cửa vào. Mà cứ lẳng lặng chờ ở đây, mỗi mồn con mắt chờ hắc ra ngoài.

- Đầu đã như vậy rồi còn nói không lạnh. Từ khi nào Tiểu Nhu Nhu học nói dối với phu quân của nàng vậy.
- Diệp Vô Thần che nàng ở trước ngực. Trong sự nỗ lực của hắn, thân thể Hoa Thủy Nhu rốt cuộc đã bắt đầu ấm lên, nàng đem trọng lượng cơ thể hoàn toàn dựa vào ngực hắn, si ngốc nói:

- Chàng ôm ta, ta sao có thể lạnh chứ.

Diệp Vô Thần khẽ cười, lại ôm chặt lấy nàng, nhỏ giọng nói:

- Ta rất nhanh sẽ trở về, ngoan ngoãn chờ ta. Chờ ngày ta trở về, chúng ta hãy thành thân nhé... Cho dù hoàng thượng không đáp ứng ta cũng sẽ khiến y đáp ứng.

Sau phút trầm mặc ngẩn ngui, nàng hạnh phúc lú lú một tiếng:

- Vâng...

Rất lâu sau, nàng nhẹ nhàng đẩy Diệp Vô Thần ra, sau đó đặt chiếc bọc đồ nhỏ một mực che ở trước ngực mình vào trong tay Diệp Vô Thần, dịu dàng nói:

- Phu quân, đây là y phục mấy ngày nay thiếp may cho chàng, còn có một đôi giày, còn có... Cha thiếp nói đi về phía Nam hơn chục dặm khả năng sẽ không có người, thiếp đã chuẩn bị một ít đồ ăn, hắn cũng đủ ăn cho bữa trưa hôm nay.

Nàng vươn tay hai tay, cẩn thận gỡ một miếng ngọc bội hình tròn màu sắc rực rỡ đeo trên cổ mình xuống, sau đó kiếng mũi chân, dịu dàng đeo lên cổ Diệp Vô Thần, đồng thời si mê nhìn đôi mắt của hắn nói:

- Đây là Thất Thái Ngọc tổ truyền của mẫu thân thiếp, khi thiếp ra đời mẫu thân thiếp đã đeo nó lên cổ thiếp để bảo vệ thiếp cả đời bình an. Bây giờ nó đeo lên người phu quân, nhất định sẽ phù hộ phu quân đi bình an, về an bình.

Nội tâm Diệp Vô Thần có một cảm giác bị ầm áp dung hòa. Hắn thậm chí bỗng nghĩ đến, nếu không phải mình trong lúc ngẫu nhiên không hề hay biết đi tới thế giới này, hiện giờ không biết sẽ là tên khốn nạn trời đánh thánh vật nào được hưởng thụ sự dịu dàng như vậy.

Hắn ôm chặt lấy chiếc bọc nhỏ mang theo nhiệt độ cơ thể kia, cầm tay nàng, nhẹ giọng nói:

- Chờ ta...

Lúc này, hắn có thể nói ra miệng chỉ có hai chữ đơn giản này.

- Chàng đi đi, đi sớm... cũng về sớm... -Hoa Thủy Nhu giúp hắn sửa sang tóc tai trên trán và y phục bị mình làm nhàu, lưu luyến nói. Nàng biết nếu hắn đã chọn đi vào thời gian này thì ắt hẳn có dụng ý khác. Mình có thể yêu hắn, nhớ hắn, không rời xa hắn, nhưng nhất định không thể liên lụy hắn, làm chậm trễ hắn.

- Đi đi, dọc đường cẩn thận. Nếu việc không thể hoàn thành thì hãy về sớm nhé. Sự an toàn của con đều quan trọng hơn bất kỳ cái gì. - Diệp Uy vẫn luôn im lặng nói. Vào giờ này hôm nay vốn là thời gian lên triều nhưng y và Diệp Nộ đều chưa đi. Dấu Diệp Vô Thần biểu hiện có lòng tin hơn nữa, họ cũng không thể không lo lắng trùng trùng. Bởi vì... Cho dù chỉ có xác suất một phần vạn, thì giờ khắc này chính là lần gặp nhau cuối cùng giữa họ.

- Đi đi, đi sớm cũng tốt, sẽ không bị người ta phát hiện. -Diệp Nộ cũng gơ gơ tay thở dài. Đêm qua lão nhân này cả đêm không ngủ, trong đó không biết có bao nhiêu lần muốn xuống giường thử đi khuyên nhủ Diệp Vô Thần từ bỏ. Cửa ông qua không được không phải là hoàng đế, mà là cửa này của Diệp Vô Thần.

- Thần Nhi, ở bên ngoài nhất định đừng để mình ủy khuất, nhất thiết đừng hao gầy. Chỗ bạc này nhất định đừng không nở tiêu... -Vương Văn Thù kéo tay Hoa Thủy Nhu, rất không nở nói.

Diệp Vô Thần gật đầu, ánh mắt đảo qua hết mọi người, sau đó ôm Ngưng Tuyết và Đồng Tâm nhẹ nhàng vọt lên lưng ngựa, không quay đầu lại nữa, phóng ngựa rời đi. Tiếng vó ngựa vô cùng vang dội trong yên lặng, chậm chậm từ gần tới xa trong sương mù dày đặc...

Nơi khúc quẹo, Diệp Vô Thần rốt cuộc quay đầu lại. Sương mù dày đặc che kín, họ đã không nhìn thấy bóng dáng của hắn nhưng Diệp Vô Thần vẫn có thể nhìn thấy bọn họ rõ ràng. Hoa Thủy Nhu vẫn giữa nguyên tư thế ban đầu đứng ở đó, ánh mắt mong lung nhìn theo phương hướng của mình, không muốn rời

đi. Mà ngoại trừ họ, hẳn lại nhìn thấy một bóng người khác... Đêm qua tấm trăng cả tối, đến tận khi hẳn rời đi mới lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của hẳn – Diệp Thủy Dao.

Trọn hai giờ sau, ngoài cửa Diệp gia truyền tới tiếng hét ury khuất đến cực điểm của Long Hoàng Nhi:

- Tên xấu xa... Tên xấu xa! Vì tiền chàng, bổn công chúa lớn thế này vẫn là lần đầu tiên dậy sớm như vậy, không ngờ chàng lại đi mất rồi... Oa oa, thật là quá đáng ghét! Thiếp hận chết chàng!!

.....

Thời gian: mười phút sau khi Diệp Vô Thần rời đi.

Địa điểm: Ngự thư phòng trong hoàng cung Thiên Long.

Một bóng đen như xuất hiện như quỷ mị ở đằng sau Long Dận, khom người nói:

- Hoàng thượng, hẳn đã đi rồi. Khiến lão phu khó hiểu chính là không ngờ hẳn ngay cả hai thiếu nữ ngày thường cùng ngủ với hẳn đều dẫn theo cùng.

- Hả? –Long Dận xoay người lại:

- Có chuyện này ư? –Lập tức lại cười ha ha âm lên:

- Quả nhiên là thiếu niên phong lưu, đi đến đâu đều dẫn người hẳn sủng ái theo, đây quả thật là vượt ngoài dự đoán. Tuy nhiên điều này cũng chứng minh, hẳn không hề lo lắng sự an toàn suốt dọc đường.

- Còn cần lão phu ngầm bảo vệ hay không?

- Không cần đâu. Thiết nghĩ hẳn cũng có đủ lòng tin. Trẫm tùy thời đều cần các người. –Long Dận phát tay nói.

Đúng vào lúc này, tiểu thái giám bên người của Long Dận đi vào, cung kính nói:

- Hoàng thượng, Tam hoàng tử cầu kiến.

- Hả? Kỳ Nhi? –Long Dận nhíu mày nói:

- Sớm thế nó đã tới đây ắt có chuyện quan trọng, cho nó tiến vào. Lý lão, người hãy lui trước đi.

Hai người song song ứng tiếng, một người rời khỏi, một người ẩn đi. Rất nhanh, tiếng bước chân vội vã tới, Long Chính Kỳ tiến tới sau đó quỳ một gối xuống:

- Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, không biết sớm như vậy phụ hoàng gọi nhi thần tới là có việc quan trọng gì?

- Đứng lên đi... Hả? Khoan đã, trẫm gọi ngươi tới bao giờ? –Long Dận nghe ra không đúng, nghiêm mặt hỏi. Đồng thời trong lòng bỗng bao phủ một bóng ma nhợt nhạt không biết từ đâu tới.

Long Chính Kỳ đứng dậy nghi hoặc nói:

- Sau khi hài nhi rời giường nhìn thấy một tờ ngự trương viết nếu sau khi tỉnh dậy phải mau chóng đi gặp phụ hoàng. Nhi thần tưởng là phụ hoàng không nỡ quấy rầy nhi thần an giấc mà để lại chữ, cho nên sau khi tỉnh dậy liền vội vã chạy tới... Lẽ nào không phải ý chỉ của phụ hoàng?

Đôi mắt Long Dận trở nên sắc bén, trầm giọng nói:

- Trẫm tuyệt đối không sai bất kỳ ai triệu ngươi tới.

- Đây...

Long Chính Kỳ vừa mới nói ra một chữ thì thanh âm liền bị cắt ngang giữa chừng, đôi mắt trong sát na trừng lớn vô tả, phảng phất như tùy thời đều có thể vỡ hóc mà ra.

Bởi vì gã nhìn thấy một đôi mắt đen nhánh.

Long Dận lập tức phát hiện ra dị trạng thành linh xảy ra, tức tốc bước lên đỡ lấy vai gã:

- Kỳ Nhi, ngươi làm sao vậy?

Xoạc!

Long Dân đời này cũng đừng muốn quên đi tiếng trầm đục gần ngay gang tấc này, bởi vì đây là thanh âm thân thể người con trai y hài lòng nhất nổ tan tành, còn có màn sương máu bắn tung tóe bung bét trước mắt y... Chú ngữ khùng bố như tử thần ghi tạc vào sâu trong nội tâm y, mang tới cho y những cơn ác mộng nối tiếp nhau.

Trong nháy mắt đó, thời gian dường như trở nên chậm chạp vô tả, máu tươi phun đầy khắp người Long Dân, tàn chi thịt nát những mảnh áo quần dính máu tới tấp vấy thành đường cong màu máu bay về phía mỗi một góc trong Ngự thư phòng. Long Dân mở to đôi mắt đầy kinh khủng, trong cơn run rẩy xụi trên đất, y trong màn luyện ngục đột ngột tới này như bị hút hết hồn phách. Trước mắt y lúc này, ngoại trừ màu máu, vẫn là màu máu...

Ba thân ảnh già nua đồng thời xuất hiện, mà đám tiểu thái giám nghe thấy thanh âm cũng lũ lượt xông vào. Cảnh tượng trước mắt khiến chúng đứng ngơ ngác ngay đương trường, hoài nghi có phải mình vẫn chưa tỉnh lại từ trong mộng hay không.

Ba đại cung phụng đưa mắt nhìn nhau, ba lão nhân luôn bình tĩnh lúc này toàn bộ đều là vẻ mặt hoảng sợ. Đúng vào lúc này, một tờ giấy trắng không chút báo trước từ trên không chậm chậm bay xuống, rơi đúng vào tay Long Dân. Long Dân run rẩy nhìn về phía tờ giấy đó, lập tức con ngươi co rụt kịch liệt...

Bên trên viết:

- Hoàng đế một nước, đưa con liên tiếp hại trung lương, vì thế giáng Thiên Phạt.

Xiết chặt tờ giấy nọ vào trong lòng bàn tay, Long Dân toàn thân dính máu chậm chạp đứng dậy từ trong vũng máu. Y dù sao cũng là đế vương, dầu tâm lý và thị giác chấn động như vậy cũng không thể đánh đổ y. Y cắt chặt đầu lưỡi, lúc này y cần nhất chính là tỉnh táo... tỉnh táo!

Những thái giám thị vệ xông vào toàn bộ đều trở mắt lú lười, mắt lộ hoảng sợ, nhưng không một ai dám nói. Long Dân hừ lạnh nói:

- Có thích khách xâm nhập, đã bị đánh chết, các người dẫn ra đây làm gì, còn không mau đi thu dọn!

Họ lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng, nơm nớp lo sợ bắt đầu làm công tác thu dọn. Chỉ cần có tròng mắt, đều biết Tam hoàng tử vừa mới tiến vào, mà từ quần áo dính máu trên đất nhìn ra, người chết không toàn thân này rõ ràng chính là Tam hoàng tử. Mà hoàng thượng hạ mệnh lệnh này, rõ ràng là không muốn người biết chuyện, vậy thì kết cục duy nhất của họ chính là – bị giết người diệt khẩu.

Trước nỗi sợ hãi cái chết, họ thậm chí không cảm thấy buồn nôn, cũng hoàn toàn không còn lòng dạ đi nhìn ba đại cung phụng thần bí khó lường mới hiện thân.

143. Chương 142: Lãnh Nhai – Con Sói Cô Đơn.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phạt Chi Nữ.

Chương 142: Lãnh Nhai – con sói cô đơn.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Các người có nhìn thấy cái gì không? –Long Dân trầm giọng nói. Nhưng y có che giấu thể nào đi chăng nữa cũng không thể hoàn toàn xóa đi sự run rẩy trong thanh âm.

Ba đại cung phụng song song lắc đầu:

- Không có. -Lý lão cố nén kinh hãi thấp giọng nói:

- Đừng nói bóng người, ba người chúng tôi song song phóng thích linh giác đều không phát giác ra bất cứ sự tồn tại của người ngoài nào cả. Càng không nói Tam hoàng tử rốt cuộc là chết thể nào. Cho nên... Khả năng duy nhất là trong cơ thể Tam hoàng tử bị nhét vào thứ đó na ná Lôi Chấn Tử.

- Thế tờ giấy kia thì sao... Chẳng lẽ nó mọc từ trên nóc nhà ra sao? -Long Dận bóp chặt tờ giấy kia, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

- Điều này...

Nội tâm Long Dận bị tràn ngập nỗi sợ hãi cực lớn. Có thể thần không biết quỷ không hay như thế dưới mí mắt ba đại cung phụng, muốn giết y thật sự là dễ như trở bàn tay... Lẽ nào thật đúng là cái gọi 'Thiên Phật' kia ư?

Nếu ba đại cung phụng chỉ có một người trong đó ở bên, có lẽ y sẽ hoài nghi. Nhưng ba người đồng thời ở đây thì tuyệt không thể là một người trong số họ làm được. Chưa nói họ đã trung thành ba đời, nếu họ thật sự muốn mưu hại Long gia y thì cũng không cần dùng kiểu thủ đoạn này.

- Hoàng thượng, trên tờ giấy rốt cuộc viết cái gì? Còn nữa, vì sao muốn giấu diếm chuyện này? -Một lão nhân trong đó nói.

- Trẫm tự có lý do. Chuyện này đừng nhắc đến nữa. -Long Dận vô lực vung tay, bước chân nặng nề rời đi, trong lòng càng giống như bị tảng đá ngàn cân đè nặng. Lúc này y phảng phất như nhìn thấy ở một góc nào đó, một đôi mắt ác ma mang theo nụ cười lạnh đang dõi theo y, tùy lúc đều có thể lấy đi tính mạng y. Điều này với một đế vương coi an toàn quan trọng hơn hết thảy mà nói, mỗi một phút mỗi một giây sau này đều đừng mong sống ung dung.

Chuyện y mưu toan Diệp gia ba đại cung phụng không một ai biết. Nên há có thể để họ nhìn thấy nội dung trên tờ giấy. Ba người họ là những kẻ trung thành, kính trọng nhất bội phục nhất đương nhiên cũng là kẻ trung thành. Nếu bị họ biết y trước sau hai lần muốn hại con trai Diệp gia thì không biết sẽ làm ra phản ứng thế nào. Ngay cả lần mời Đào Bạch Bạch ra tay trước đó, y cũng là sai Lâm gia ngầm tiến hành.

- Thiên Phật... Sự trừng phạt của trời cao, lẽ nào... Ta thật sự làm sai rồi ư... -Long Dận toàn thân bẽ bết máu ngồi ở đó, lảo đảo như mất hồn.

Không bao lâu sau, trong cung liền buông truyền tin tức Tam hoàng tử viễn chinh Bắc Cương. Mà đám thái giám thủ vệ vốn ở xung quanh Ngự thư phòng đã thay máu hoàn toàn. Đám người lúc trước toàn bộ không biết tung tích. Không ít người nhìn ra trong đó ắt có kỳ quái nhưng không một ai dám thảo luận hoặc dò hỏi.

Những tia nắng buông xuống, sương mù dần tan, một thót Tảo Hồng mã không nhanh không chậm đi cắt vó về phía đông, trên lưng ngựa lại chỉ có hai người Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết.

Đột nhiên một bóng đen từ đằng sau vút tới như tia chớp, tốc độ mau lẹ vô cùng, sau đó dừng lại trên lưng ngựa, ôm lấy thân thể Diệp Vô Thần từ đằng sau.

- Hoàn thành chưa? -Diệp Vô Thần không quay đầu lại mỉm cười nói. Hắn đương nhiên biết thiếu nữ đằng sau là ai.

Đồng Tâm gật đầu, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp Diệp Vô Thần không nhìn thấy.

- Ừm, tốt lắm, thế thì bây giờ chúng phải xuất phát thôi.

Diệp Vô Thần gơ roi ngựa, Tảo Hồng Mã hí vang một tiếng, cắt vó ngựa lao băng băng cuốn theo bụi bặm mù mịt.

Tốc độ ngựa tuy nhanh nhưng thua kém với tốc độ của bản thân Diệp Vô Thần không phải chỉ một chút một ít, lại càng không thể so với tốc độ khủng bố của Đồng Tâm. Diệp Vô Thần mỉm cười nhìn về phía trước, trong lòng lóe lên hết ý niệm này tới ý niệm khác. Hai lần liên tiếp Long Dận muốn hại con trai Diệp gia. Lần đầu tiên, y thành công. Lần thứ hai y đã thất bại. Mà sự báo thù của Diệp Vô Thần tương tự

cũng rơi lên người con trai của y. Khác nhau chính là phương pháp hấn dùng càng tàn khốc, càng đầm máu hơn, khiến y trơ mắt nhìn con trai mình yêu quý nhất nổ tan xác mà chết, thậm chí vĩnh viễn đừng mong biết được gã rốt cuộc chết như thế nào. Khiến cuộc sống sau này của y khó yên, trong lòng vĩnh viễn lưu lại nỗi sợ hãi không xua đi nổi kia.

Phía nam và phía bắc Thiên Long Quốc là hai thế giới khác nhau hoàn toàn. Phần lớn trong Thiên Long Thành là nhà quan lại giàu có, lại không có đại loạn, những vì bảo vệ mình mà thân mang tu vi như Hoa Chấn Thiên đã ít lại càng ít, mà phía Nam thì rải rác đủ mọi các loại ma thú, các thể gia ma võ lớn nhỏ tương tự cũng chỉ chút như sao trên trời, có thể hầu như mỗi người đều mang một thân vũ kỹ hoặc ma kỹ. Ở phía nam mới là thế giới dùng võ vi tôn chân chính. Diệp Vô Thần vươn vai, đánh thức Ngưng Tuyết đang ngủ gật tựa vào ngực hắn, nằng dục dục đôi mắt lim dim buồn ngủ, hỏi:

- Ca ca, chúng ta tới đâu rồi?

- Không biết... có điều ta sẽ không vứt Tuyết Nhi lại đâu. Chỉ là con ngựa này chạy quả thật hơi chậm, không biết ở phía nam có thể bắt một con mãnh thú gì để cưỡi hay không, hắn là rất thú vị đấy. –Diệp Vô Thần cười nói. Hắn thường xuyên hỏi Diệp Thất Diệp Bát một vài ít thường thức về Thiên Thần đại lục. Biết rằng tuy con người là địch nhân với đại đa số loài thú nhưng cũng có tiền lệ hàng phục chúng cho mình sử dụng.

Ngay khi Diệp Vô Thần rời khỏi Diệp gia, Lãnh Nhai cũng đi tới chốn trở thành một bước ngoặt khác trong cuộc đời gã.

Một đêm không ngủ, đôi mắt gã vẫn như dao, thân thể bị sương đêm và mồ hôi lạnh thấm ướt hoàn toàn quần một tầng sát khí chết chóc như có như không. Căn cứ theo bản đồ Diệp Vô Thần vẽ cho gã, hôm nay rốt cuộc gã đã tới vùng đất bị lãng quên này. Khi xưa Diệp Vô Thần xuất phát từ đây, đồng thời cùng Long Chính Dương trở về Thiên Long Thành đã tốn thời gian hơn nửa tháng. Mà gã từ Thiên Long Thành chạy tới đây chỉ mất một tuần. Đây là một nam nhân cao ngạo và cố chấp từ trong cốt tủy, bên người không còn gì vướng bận như gã chỉ còn lại một mục tiêu, vì thế gã dùng tốc độ nhanh nhất ngày đêm thân tốc, chỉ khi mệt đến cực điểm mới dừng lại khôi phục thể lực.

Lúc này đôi mắt gã nhìn chăm chú vào lão nhân xuất hiện đầu tiên trong tầm mắt gã, lão nhân khom lưng ngồi ở trên một cọc gỗ đã lão hóa, đôi mắt khép hờ, khí tức toàn thân hoàn toàn không có, như một gốc cổ thụ đã chết.

- Ông là Sở Thương Minh! –Lãnh Nhai gương gạo dùng giọng điệu khẳng định gọi ra tên ông. Bởi vì cảm giác lão nhân này mang tới cho gã gần giống hệt với vị phụ thân như Thần của gã.

Lão nhân không buồn quay đầu, mí mắt hơi hơi ngước lên:

- Là ai bảo ngươi tới?

Thanh âm già nua của ông kéo dài, rõ ràng là một thanh âm nhưng ở trong tai Lãnh Nhai lại phảng phất như nhiều thanh âm cùng chồng lên nhau, gã dựa theo lời của Diệp Vô Thần, gần từng chữ nói:

- Là Diệp Vô Thần bảo ta tới. Hắn nói ông sẽ biến ta trở nên mạnh mẽ.

Lão nhân rút cuộc xoay người lại, đôi mắt đục ngầu chĩa vào đôi mắt lấp lóe lười nhon của Lãnh Nhai, ông từ từ nói:

- Ngươi muốn trở thành một con sói cô đơn hay là một con đại bàng?

Sói cô đơn vì thứ mình muốn bảo vệ có thể bất chấp thiện ác, dùng nanh sói cắn xé hết thấy trở ngại. Đại bàng thì ngạo nghễ chúng sinh, độc hành thiên hạ, dùng ưng trảo xé tan những tội ác nhìn thấy trong mắt.

- Con sói cô đơn! –Lãnh Nhai cắn chặt răng, kiên quyết nặn ra bốn chữ lạnh như băng.

Lão nhân xoay người, mặt không biểu cảm gọi:

- Đại Ngưu.

Lúc này trời còn chưa sáng, chỉ có ánh rạng đông mờ mờ, nhưng Sở Kinh Thiên đã luyện kiếm từ rất lâu, nghe thấy tiếng gọi gã ướm đầm mồ hôi chạy về, còn chưa mở miệng hỏi thì đã nhìn thấy Lãnh Nhai, nhất thời trừng mắt trâu tò mò nói:

- Đây vị tiểu huynh đệ, ngươi từ đâu tới? Nơi này rất bí mật, người bình thường không tìm ra nổi đâu.
- Nếu đã muốn trở thành một con sói cô đơn. Thế thì... giết hắn! –Lão nhân chỉ vào Sở Kinh Thiên, quát với Lãnh Nhai.

Sở Kinh Thiên há hốc mồm, tưởng rằng tai mình có vấn đề, mà giây tiếp theo, một luồng gió lạnh lẽo đã vút tới trước ngực gã, đó là một thanh đoản đao màu xanh biếc bị Lãnh Nhai cầm trong tay.

- Phá Phong Nhận!? –Trên mặt lão nhân rớt cuộc xuất hiện dao động tình cảm.

Keng!

Một tiếng kim loại va chạm vang lên giòn giã, Phá Phong Nhận của Lãnh Nhai đã bổ lên Thương Minh Kiếm của Sở Kinh Thiên. Sở Kinh Thiên đột nhiên bị tập kích không hề lường cuống tay chân, sát khí mãnh liệt của Lãnh Nhai mang cho gã một áp lực cực lớn, cũng khiến gã biết rằng tên tiểu tử không thềm nói một câu này thật sự muốn lấy tính mạng của gã. Sau khi đón đỡ Phá Phong Nhận, gã quát khê một tiếng, trên thân Thương Minh Kiếm bộc phát lam quang, một cỗ kiếm thể mệnh mông được phóng ra, khiến không khí xung quanh phạm vi nhỏ đều hoàn toàn dừng lại, thân thể Lãnh Nhai cũng bởi vậy mà khựng lại, tiếp đó là một cỗ lực không thể kháng cự lớn từ trên tay truyền tới. Gã rên lên một tiếng, thân thể bị đánh văng ra ngoài, Phá Phong Nhận cũng tuột khỏi tay, cắm nghiêng nghiêng trên mặt đất ẩm ướt.

Lãnh Nhai trở mình đứng dậy, ánh mắt âm u. Thảm bại sau một hiệp, gã biết mình tuyệt không có khả năng là đối thủ của y. Đây là một tên ngốc thoát nhìn vô hại, tuổi tác cũng xấp xỉ mình nhưng thực lực không ngờ lại ở trên Lâm Khiếu và Diệp Vô Thần.

Sở Kinh Thiên lau mồ hôi lạnh bị sát khí của Lãnh Nhai dọa ứa ra, lòng còn sợ hãi nói:

- Làm ta sợ muốn chết, suýt nữa tưởng mình đã mất mạng rồi... –Gã nhìn lão nhân, gãi gãi đầu, vẻ mặt ủy khuất nói:
- Gia gia ơi, gần đây không một câu nào con không nghe lời người, người cũng đừng dọa con như vậy chứ.

Lão nhân không đáp lời gã, tay phải khô gầy vươn ra, thanh Phá Phong Nhận cắm ở trên đất như bị hấp dẫn vút thành một luồng lực quang bay vào trong tay ông. Sở Kinh Thiên vội vàng tán thán:

- Đao tốt! Bị Thương Minh Kiếm rút nội lực của vào chém trúng chính diện không bị tổn hại... Đúng rồi tiểu huynh đệ, thanh Đao này tên gì thế?

Sở Kinh Thiên từ trước tới nay là một người tốt quá đáng, ngốc nghếch, chỉ trong chớp mắt đã quên mất chuyện Lãnh Nhai khi này muốn giết gã. Ngược lại rất thân thiết chào hỏi.

Lãnh Nhai hừ lạnh một tiếng, không đáp lời.

- Hai mươi năm về trước, Phong Triều Dương phát thề cả đời không kết hôn bị Tuyết Nữ ám toán, trúng phải dâm độc quỷ dị nhất trên Thiên Thần đại lục, bắt đắ dĩ cường hiếp một cô gái người Thiên Long họ Lãnh. Người hắn chính là con trai của họ rồi. –Lão nhân lật xem Phá Phong Nhận trong tay, lạnh nhạt nói.

Lãnh Nhai:

-

- Thanh Phá Phong Nhận này là một trong những ba đại kỳ binh trong thiên hạ, ngươi biết vì sao nó được xưng tụng là Phá Phong Nhận không?

Lãnh Nhai:

-

Tay lão nhân khê động, bàn tay già nua kia của ông dẫn động Phá Phong Nhận hơi hợt vạch một cái ở không trung...

Véo véo!

Cái vạch khe khẽ đó phẳng phất như cắt đứt không khí và không gian, phát ra tiếng xé rách cực kỳ chói tai. Tiếp đó vang lên một tiếng lớn, ngoài ba người thước, một gốc đại thụ cứng cáp không ngờ bị chặt ngang lưng, thân cây xê dịch, sau đó nặng nề đổ ập xuống đất, chỗ bị chặt phẳng lì như gương, như bị một thanh đao vô cùng sắc bén chặt đứt trong nháy mắt.

Lãnh Nhai sợ hãi động dung. Sở Kinh Thiên càng mở to đôi mắt, thiếu chút nữa không hô to gọi nhỏ.

- Chỉ cần có đủ lực lượng thì Phá Phong Nhận có thể lấy tính mạng người ở ngoài trăm thước, ngay cả gió đều có thể chém đứt dễ dàng. Mà thanh đao này ở trong tay người lại vô cùng phí phạm, người không có tư cách sử dụng nó.

144. Chương 143: Mị Âm Chi Nữ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 143: Mị Âm Chi Nữ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lão nhân lật tay, Phá Phong Nhận biến mất quỷ dị trên tay ông, mà một thanh đao khác lại xuất hiện. Đây là một thanh ‘đao kỳ quặc’, chuôi đao là một nửa miếng gỗ còn xem như cứng cáp, thân đao là một lưỡi đao mài rất thô ráp, một đầu cắm ở trên miếng gỗ sau đó dùng dây thép đã hoen rỉ cố định chặt lại. Đây rõ ràng là một con dao con tịt chế dùng để gọt hoa quả.

Lão nhân vứt thanh đao xuống dưới chân Lãnh Nhai, lạnh nhạt nói:

- Chờ khi người dùng thanh đao này đánh nó bị thương, người hãy tới tìm ta.

Lãnh Nhai nhặt thanh đao nhỏ này lên, không chút chần chừ, ánh mắt gã bắn về phía Sở Kinh Thiên, đôi mắt bốc lên chiến ý hừng hực. Gã biết mục đích mình tới lần này, Sở Thương Minh bảo gã làm thế nào, gã đều không một câu oán hận.

Sở Kinh Thiên một đằng vừa lui ra sau vừa xua tay, cuống quýt nói:

- Trước tiên tiểu huynh đệ hãy chờ một lát, đánh nhau cũng được, Đại Ngưu ta không sợ cái gì cả. Nhưng người chung quy cũng phải cho ta biết tên người chứ.

- Lãnh Nhai. –Lãnh Nhai giơ tiểu đao lên.

- À, cái đó... ta tên Sở Kinh Thiên, người cứ gọi ta Đại Ngưu là được... A! –Sở Kinh Thiên vừa mới tự giới thiệu xong liền phát ra một tiếng kêu thê lương — không phải gã bị Lãnh Nhai bất ngờ đâm một đao, mà là Thương Minh Kiếm gã coi như sinh mệnh, ngay cả ngủ đều ôm chặt lấy lại bị lão nhân hút về tay, sau đó biến mất quỷ dị.

- Gia gia, người không thể như vậy chứ, con không làm sai điều gì cả... Gia gia, người trả Thương Minh Kiếm lại cho con đi. –Sở Kinh Thiên thiếu chút nữa không quỳ xuống lão nhân, ngay cả nước mắt đều cố nặn ra vài giọt, ánh mắt đáng thương kia hết như một cô bé đang đòi kẹo.

- Luyện kiếm một mình thì Thương Minh Kiếm sẽ trợ giúp người. Hiện giờ người có một đối thủ có thể giao thủ với người, ngược lại nó sẽ át chế tiến bộ của người. Quảng thời gian này trước tiên người dùng thanh

kiếm này đi. –Lão nhân vung tay, thanh kiếm sắt rỉ sét Sở Kinh Thiên dùng ngày trước cắm ở trên mặt đất trước người gã.

Sở Kinh Thiên rút kiếm lên, gã biết việc gia gia đã quyết định cho dù gã ráng cầu xin ba ngày ba đêm cũng đừng mong khiến ông lung lay, chỉ đành bụm mặt khóc lóc:

- Gia gia, ‘quãng thời gian này’ là bao lâu thế?

Lão nhân nhắm hai mắt, không thèm để ý tới gã.

Sở Kinh Thiên đành buông tha, xoay người đối mặt với Lãnh Nhai, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười còn khó coi hơn khóc:

- Người mất đao, ta cũng mất kiếm rồi... Đều tại người! Đi, chúng ta đi luyện, ta sẽ nhất định sẽ hạ thủ nhẹ thôi.

Lãnh Nhai hừ lạnh một tiếng, không hề do dự theo đằng sau gã.

.....

Tại một phía khác.

Đây là một đình viện độc đáo ngoài Thiên Long Thành, sự tồn tại của nó không có bất kỳ chỗ bắt mắt nào, tuy bình thường ít khi có người ở nhưng cũng không ai đi quan tâm chủ nhân của đình viện này là ai. Mà không biết là từ mấy ngày trước, cửa đình viện đã bị mở ra. Ấu có lẽ là chủ nhân rút cuộc quay về, ở lại đây vài ngày.

Trong đình viện, một thanh niên nam tử đứng gần cửa sổ, lặng yên ngắm hồ nước trong đình viện. Hoa sen trong hồ đã qua mùa hoa nở, nhưng lá sen vẫn xanh mướt rục rờ. Y thoạt nhìn khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, cằm bào màu trắng, dây lưng bằng vàng, mày như kiếm, mũi như nước, mặt như ngọc, dáng người thon dài cao ngất, ngó lại có một sự tự tin phi phàm và kiêu ngạo trời sinh. Tuy chỉ đơn giản đứng ở đó nhưng khí thế cả người phát ra vừa đầy bá khí cao quý, vừa trầm ổn hiền hòa, tuyệt không phải con cháu thế gia bình thường có thể so bì, dẫu là mấy vị hoàng tử của hoàng thất Thiên Long Quốc cũng không một ai có thể sánh bằng.

Bỗng dẫu, một bóng đen toàn thân hắc y, bên hông đeo một sợi thắt lưng màu đỏ xuất hiện ở đằng sau y, đồng thời từ từ quỳ xuống, đầu cúi xuống hoàn toàn ở đằng sau thanh niên nam tử ấy, thấp giọng nói:

- Hắc đã đi rồi.

- Ồ? –Thanh niên nam tử không xoay người lại, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt như có như không:

- Rồi đi khi nào?

- Đã rồi đi nửa ngày rồi.

- Nửa ngày? –Ngón tay nam tử gõ nhẹ lên bệ cửa, đôi mắt từ từ nheo lại, nói:

- Ảnh, người có biết vì sao ta lại để tâm với người này như vậy không?

- Không biết.

Thân là một thanh kiếm bên người thiếu chủ, từ trước tới giờ y chỉ biết hoàn thành tốt đẹp mỗi một mệnh lệnh, mà không phải là đi hỏi vì sao. Càng biết cái gì nên biết, cái gì không nên biết.

- Không lâu trước ta nhận được một tin tức thú vị, nội dung tin tức chính là... Kể này biết được tung tích của Nam Hoàng Kiếm. –Khi nhắc tới Nam Hoàng Kiếm, ánh mắt nam tử lóe lên vẻ khao khát. Tin tức về Nam Hoàng Kiếm không chỉ cực kỳ quan trọng với Nam Hoàng tông. Với y, cũng quan trọng như thế.

Sắc mặt cứng đờ của Ảnh động dung một hồi. Y đương nhiên biết nếu bị Nam Hoàng tông chiếm được Nam Hoàng Kiếm thì sẽ là hậu quả gì.

- Nam Hoàng Kiếm chưa từng xuất hiện bao giờ, vốn dĩ ta cho rằng chuyện này chỉ là lời đồn vô căn cứ, nhưng phản ứng của Nam Hoàng tông lại khiến ta chẳng thể không tin. Trong Nam Hoàng tông không có kẻ nào ngu xuẩn cả. –Nam tử vẫn dùng tay gõ bệ cửa, thanh âm lạnh nhạt như nước.

- Đáng vui mừng chính là người nọ đã lập một giao dịch ba năm với Nam Hoàng tông. Còn về là giao dịch gì thì ta tạm thời còn chưa biết. Nhưng có thể khẳng định rằng, Nam Hoàng Kiếm muộn nhất cũng chỉ có thể sau ba năm mới rơi vào tay Nam Hoàng tông. Mà ba năm này, đã đủ rồi.

Y xoay người lại, đôi mắt cúi xuống, từ trên nhìn xuống hỏi:

- Ảnh, nếu sai người giết hấn, người có mấy phần nắm chắc?

- Mười phần.

- Nếu sai người tra hỏi tung tích của Nam Hoàng Kiếm từ trong miệng hấn thì sao?

-

- Đúng thế, người không nắm chắc. Sở trường của người là giết người. Điều một thanh tuyệt thế hảo thủ cần cũng là giết người. Nếu có thể tra hỏi từ trong miệng hấn thì Nam Hoàng sớm đã động thủ từ lâu. Thu thập tình báo mấy ngày nay ta đã bắt đầu càng lúc càng cảm thấy hứng thú với kẻ tên Diệp Vô Thần này. Có thể trở thành nam nhân khiến ta có chút ít hứng thú như vậy, dẫu kẻ này bị ta giết chết, hấn cũng cảm thấy vinh dự.

Y hơi hột nói, trên mặt lại một có bất kỳ một nét kiêu ngạo nào, phẳng phất như mọi thứ đều phải như thế. Đây là một sự kiêu ngạo và tự tin trời sinh dùng thực lực chân chính để tạo nên.

- Có thể nhận được tin tức này, ta thật là may mắn có thể ngẫu nhiên tới Thiên Long Quốc một lần. Ảnh, người lui xuống trước đi. Nhiệm vụ hiện tại của người là từ từ du ngoạn Thiên Long Thành. ‘Kiếm’, không nhất định là giờ phút nào cũng phải dính máu, thỉnh thoảng cũng phải tẩy rửa trong dòng người trần thế một phen. Chuyện về Nam Hoàng Kiếm ắt sẽ có người đi làm.

Ảnh lặng lẽ lui xuống, biến mất hết như một dải sương mù, không một tiếng động như khi y xuất hiện.

- Mộng Nhi, lần này dẫn nàng ra ngoài du sơn ngoạn thủy thật là một lựa chọn chính xác hết mức. Nếu nàng đã nghe hết vào tai thì hấn biết nên làm thế nào rồi chứ. –Thanh niên nam tử nhếch mép, gọi lên một nụ cười nhạt nhẽo. Ánh mắt thì ngóng về phía cửa phòng không biết đã bị đẩy ra một khe hở từ lúc nào.

Sau phút lưỡng lự ngần ngừ, chiếc cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, lộ ra một thân ảnh nữ tử, dậm bước tao nhã mà người tới gần. Phong thái yếu điệu, khí chất cao tuyệt, thanh lệ thoát tục, nàng bận váy màu lam nhạt, bên hông đeo đai ngọc mạ vàng, vạt váy hơi chặt khó khăn lắm mới che nổi cặp đùi ngọc thon dài. Đường cong thân thể mềm mại này nỡ tuy bị váy che lấp nhưng trong khi đóng cửa vẫn đẹp đến mức khiến ta thốt tim, hết như tiên tử từ từ trong mây bước xuống nhân gian. Mà dung mạo của nàng phản chiếu vào trong mắt càng đủ để khiến tâm thần người ta hoàn toàn xao động, như đắm chìm trong mộng. Đó là một khuôn mặt có mọi lực như thiên tiên, làn da nõn nà tựa mỡ đông.

Cả khuôn mặt tinh mỹ tuyệt luân, mỗi một phân mỗi một tấc đều tinh tế đến mức khiến người ta than thở không thôi, tập hợp tất cả những gì tuyệt mỹ mà nữ nhân tha thiết ước mơ vào một thân. Còn khí chất bao phủ lên thân thể như ngọc lại tinh khiết thanh nhã, hơn nữa mang theo vẻ tôn quý không thể khinh nhờn, như tuyết liên Thiên Sơn cao quý thánh khiết.

Về cuồng nhiệt trong đôi mắt thanh niên nam tử chợt lóe rồi vụt tắt, y nhướng mày, cười tà dị nói:

- Mộng Nhi của ta mãi mãi đều khiến người ta hâm mộ như thế. Ta còn nhớ rõ đêm hôm đó nàng một thân một mình đứng dưới trăng, trông về nơi xa, ngay cả ta đều tưởng là tiên tử trong trăng hạ phàm. Nghe nói Thủy Mộng Thiên của Nam Hoàng tông một lần lộ mặt khiến nàng xứng đáng trở thành đệ nhất mỹ nữ Thiên Long Quốc. Nếu Mộng Nhi của ta cũng ở trong Thiên Long Thành, chân chính xứng với danh xưng đệ nhất mỹ nữ này khả năng sẽ không phải Thủy Mộng Thiên nữa. Ta nói đúng không, Mộng Nhi của ta?

Y duỗi tay tới, ánh mắt mê ly xoa lên khuôn mặt cô gái, cô gái nhướng mày, lui sau một bước nhẹ giọng nói:

- Tịch Minh, thời gian hai tháng, người thật sự không chờ nổi sao?

Thanh âm của nàng mờ mờ ảo ảo, rõ ràng là từ trong miệng nàng phát ra, nhưng thoáng nghe lại từ bốn phương tám hướng truyền đến. Phẳng phất như mang theo ma lực khác thường. Nét mê say trên mặt nam tử vẫn còn đó nhưng ánh mắt đã trở nên trong suốt như nước, y hiền hòa bật cười:

- Chỉ có thể trách Mộng Nhi của ta thật sự quá ư mê người, khiến ta suýt nữa không khống chế được mình. Ta đã vì Mộng Nhi của ta mà chờ nhiều năm như vậy, há có thể không chờ nổi hai tháng thôi ư?

Ánh mắt của cô gái trở nên hiền hòa, ánh mắt như nước khe lóe, cánh môi khẽ mở:

- Cảm ơn người, Tịch Minh.

Nam tử cười lớn một tiếng, nửa quả trách:

- Chúng ta còn có hai tháng nữa sẽ thành thân, còn cần xa lạ như thế với ta ư? Chưa tới hai mươi tuổi không thể thân cận với bất kỳ nam nhân nào, đây là quy củ của Mị Âm hoàng tộc nàng, nàng đã là một tia huyết mạch cuối cùng của Mị Âm hoàng tộc, ta sao có thể ép buộc nàng vứt bỏ tôn nghiêm cuối cùng của Mị Âm hoàng tộc các nàng chứ.

Cô gái cảm kích cười về phía y. Mà bốn chữ ‘Mị Âm hoàng tộc’ khiến lòng nàng dâng lên nỗi thương cảm man mác. Mị Âm tộc đã bị diệt, nàng là người may mắn sống sót duy nhất.

Nam tử mỉm cười, nói tiếp:

- Mộng Nhi, lúc này nàng cũng nghe thấy rồi. Tại Bắc Đế tông ta nhiều năm qua, tính trọng yếu của Nam Hoàng Kiếm với Bắc Đế tông và Nam Hoàng tông hẳn nàng cũng biết. Nam Hoàng tông đến bây giờ chậm chạp không có hành động, thiết nghĩ hẳn sẽ dựa theo giao dịch họ đưa ra để ba năm sau lấy được Nam Hoàng Kiếm, điều này cũng chứng minh tra hỏi và uy hiếp không hề có tác dụng nào với hắn. Nói ra, chuyện này còn phải từ nàng đi làm mới có thể làm được hoàn mỹ.

- Ta biết rồi, các người bắt hắn tới, ta hỏi sẽ biết ngay. – Cô gái nhẹ giọng nói.

Nam tử giơ tay, lắc đầu nói:

- Tuổi của hắn tuy nhỏ hơn nàng và ta nhưng tu vi lại không yếu. Cách Linh cấp cũng chỉ kém một bước. Năng lực của nàng tùy vào Mị Âm, tu vi vũ kỹ quá yếu, nếu tùy tiện động thủ, ngược lại sẽ đặt mình rơi vào hiểm cảnh. Có lời đồn khác rằng, trong tay hắn cầm sát khí thần bí do Kiếm Thần ban cho, đệ nhất sát thủ Đào Bạch Bạch đều chết trong tay hắn. Nếu chúng ta ra tay muốn bắt giữ hắn, có lẽ hắn sẽ dùng những sát khí đó phản pháo, ngược lại ắt sẽ kinh động Nam Hoàng tông. Lúc này Nam Hoàng tông còn không hay chúng ta đã biết Diệp Vô Thần nắm giữ bí mật về Nam Hoàng Kiếm, cũng không dám để chúng ta biết cho nên sẽ bảo vệ sơ sài. Nếu kinh động bọn họ, muốn động thủ nữa sẽ khó khăn. Cho nên lần này chúng ta sẽ không bắt hắn, mà cần nàng sử dụng phương pháp mềm dẻo.

Mắt nam tử sắc bén như chim ưng, âm trầm nói:

- Tiếp cận hắn, thừa dịp hắn không phòng bị chiếm được hết thảy những gì hắn biết, sau đó... diệt trừ hắn. Kẻ này, chính là Viêm Tịch Minh – con trai tông chủ Bắc Đế tông Viêm Đoạn Hồn.

145. Chương 144: Làn Đầu Gặp Gỡ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 144: Làn đầu gặp gỡ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Trời xanh mây trắng, gió thu man mát chậm chậm phả vào mặt, Diệp Vô Thần suốt dọc đường không hề ngừng nghỉ, đi thẳng phía nam. Làn này xuất hành tuy hắn không mang theo bất cứ bản đồ nào nhưng vị

trí của Thiên Diệt Hỏa Sơn, phía nam Thiên Long Quốc lại có mấy ai không hay biết. Hắn đương nhiên không phải thật sự đi vì cứu mạng Long Dân và Lâm Tú, mà là vì chính mình. Bởi nơi đó là nơi nóng nhất trên Thiên Thần đại lục.

Trên đường đi Ngưng Tuyết và Đồng Tâm im lặng khác thường. Đồng Tâm muốn không im lặng đều không được, tay nàng không ngừng nghịch ngợm cù đằng sau lưng Diệp Vô Thần, nhưng bất kể nỗ lực thế nào miệng đều không phát ra nổi một thanh âm. Mà Ngưng Tuyết thì dựa vào ngực hắn hết ngủ lại tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ. Cơn thèm ngủ của nàng tuy Diệp Vô Thần vẫn luôn ngờ vực nhưng sớm đã không thể trách móc. Hắn vươn tay ra, ngắm nghía mảnh ngọc do Hoa Thủy Nhu đeo lên ngực hắn.

Đây là một miếng ngọc bội hình tròn, kích cỡ vừa vặn đủ để nắm hết trong tay. Dưới ánh mặt trời, trên ngọc bội chiếu xạ ra ánh sáng bảy màu rực rỡ. Dầu thỉnh thoảng mặt trời bị mây che khuất, nó cũng đồng dạng phát ra ánh màu nhàn nhạt.

- Thất Thái Ngọc? Là nguyên liệu gì chế thành nhỉ?

Ngắm miếng ngọc bội này, trong lòng hắn ánh lên khuôn mặt dễ thẹn thùng của Hoa Thủy Nhu cùng nụ cười mãi mãi đều hiền hậu của nàng, trong lòng tràn đầy ấm áp. Hắn hưởng thụ cảm giác vương bận và bị vương bận này, tuy rằng chỉ quen biết nhau trong thời gian rất ngắn nhưng sự lưu luyến lẫn nhau đã bắt tri bất giác lặng lẽ hình thành.

Đường về phía nam rất dài, dọc đường Diệp Vô Thần đi đi dừng dừng, hoàn toàn coi như du sơn ngoạn thủy, không làm lỡ hành trình cũng không có vẻ gấp gáp.

Ba ngày sau.

Đây là một vùng ngoại ô khá hoang vắng, ít khi có người đi ngang qua. Theo họ tiến về trước, bên tai truyền tới tiếng nước chảy càng lúc càng rõ ràng, Ngưng Tuyết đang trong giấc ngủ lơ tai giật giật nhẹ, sau đó từ từ mở mắt. Diệp Vô Thần phát giác ra động tĩnh của nàng, yêu thương cúi đầu nói:

- Con sâu ngủ, muối tỉnh rồi à?

Ngưng Tuyết bắt mặn khịt mũi:

- Muối không phải con sâu ngủ, là vì ngực ca ca quá thoải mái nên muối mới muốn ngủ... Ca ca, muối nghe thấy tiếng nước chảy, rất muốn ra sông tắm rửa, Đồng Tâm tỷ tỷ nhất định cũng muốn. Ngựa đi lâu như vậy cũng cần ăn cỏ đó.

Diệp Vô Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời mây trắng nổi đuôi nhau, lắc đầu nói:

- Tối nay hắn có thể đến Tường Vân Thành rồi, đến khi đó tắm được không? Bây giờ... trời sắp mưa rồi, chúng ta đi tìm một nơi có thể tránh mưa đã.

- Mưa? –Thần sắc Ngưng Tuyết trở nên hưng phấn:

- Muối thích nhất là mưa!

Nàng chưa bao giờ hoài nghi lời của ca ca. Mà nàng sớm đã loáng thoáng biết được, hắn nói mưa lúc nào thì sẽ mưa lúc ấy.

Đi một hồi rồi cuộc phát hiện xa xa bên tay phải có một căn phòng nhỏ. Diệp Vô Thần lập tức quay đầu ngựa lao tới, đồng thời đôi mắt thỉnh thoảng liếc về đằng sau.

Đây là một căn phòng bỏ hoang, bên trong chất đầy cỏ khô, nhưng vẫn xem như thoáng mát. Buộc ngựa ở cửa, Diệp Vô Thần dẫn Ngưng Tuyết Đồng Tâm đi vào. Quả nhiên, họ vừa tiến vào không bao lâu, một cơn gió lạnh thổi lên, tiếp đó chính là từng tiếng sấm càng lúc càng gần mang theo hạt mưa rơi xuống càng lúc càng nhanh.

- Tuyết Nhi, Đồng Tâm, đói chưa?

Ngưng Tuyết và Đồng Tâm ngồi ở trên đồng cỏ khô, một trái một phải tựa lên ngực Diệp Vô Thần. Lắng nghe tiếng mưa tiếng sấm, dựa vào lồng ngực hắn, loại cảm giác thoải mái say lòng ấy khiến Đồng Tâm cũng muốn thoải mái ngủ nghê.

- Không đói, muốn uống nước. –Ngưng Tuyết dùng tay bập bập bờ môi hơi khô.
- Được. –Diệp Vô Thần lấy bầu nước từ trong Kiếm Thần chỉ hoàn ra, để vào trong tay Ngưng Tuyết, sau đó chuyển hướng hỏi Đồng Tâm:
- Đồng Tâm, muội muốn uống nước không?

Đồng Tâm chớp chớp mắt, vừa không lắc đầu cũng không gật đầu, lông mi lặng lẽ cong lên, dùng tay quắp lấy cổ Diệp Vô Thần, môi sát gần, vươn đầu lưỡi hồng hào tới liếm môi hắn một cái rồi lại một cái. Cứ mỗi buổi tối mấy ngày nay, nàng đều trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê dùng đầu lưỡi của mình liếm khắp thân thể hắn. Nàng rất mê thích mùi vị của hắn, đồng thời vô tình bắt đầu coi điều này thành một thói quen.

Trong lòng Diệp Vô Thần nhảy rộn, vội vã ôm người nàng từ trên người mình xuống, ‘thói quen xấu’ này của nàng có thể lên lút tiến hành, nhưng nếu bị Ngưng Tuyết không cẩn thận học được chút ít thì... Diệp Vô Thần liếc Ngưng Tuyết một cái, sau khi phát hiện nàng đang ầm bầu nước uống nước, không hề phát hiện ra mới thở nhẹ một hơi. Nhưng lập tức, Đồng Tâm rất không ngoan cọ cọ lên người hắn, dùng bàn tay vạch y phục hắn ra, chiếc lưỡi linh hoạt nghịch ngợm liếm cắn cổ hắn, lưu lại từng vệt nước và vết cắn nông, khiến Diệp Vô Thần suýt nữa rên rỉ thành tiếng. Đôi khi, hắn thật sự coi Đồng Tâm thành một tiểu súng vật đang cố gắng mua vui cho chủ nhân.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa từ chậm thành nhanh. Đúng vào lúc này, cửa gỗ đang đóng chặt bị mở ra từ đằng ngoài, mà ánh mắt của Đồng Tâm trong nháy mắt trở nên lạnh như băng.

Diệp Vô Thần bóp nhẹ bàn tay Đồng Tâm một cái, khiến khí thế của nàng tiêu tan trong nháy mắt. Ngẩng đầu ngó lại, nhất thời cảm thấy kinh diễm.

Đây là một cô gái dùng sa mỏng làm bằng tơ lạnh che mặt, tuy không nhìn thấy dung mạo nhưng dáng dấp thướt tha động lòng người, nhỏ to hợp lý, vóc dáng tuyệt đẹp đến khó có thể hình dung, dưới váy dài trắng tinh, có thể thấy loáng thoáng cặp đùi thon dài, chỉ vờn vờn đứng ở đó đã có một tư thế kiêu ngạo siêu thoát trần tục, mái tóc đen dày trút xuống tự nhiên như thác nước, tô điểm thêm cho làn da trắng muốt càng trở nên trong suốt.

Lúc này, khuôn mặt nàng cũng đứng lúc nhìn về phía bên này. Đằng sau, nước mưa toán loạn, chợt nhìn nàng phảng phất như đắm chìm bên trong màn mưa dịu, tô điểm gấp bội cho nàng như mộng như ảo, e là đem cả nữ thần xinh đẹp sống dưới biển ở trong truyền thuyết cũng dè bẹp xuống, Diệp Vô Thần nhất thời bị vẻ đẹp diễm lệ của nàng làm kinh sợ, trong lòng không tự chủ xuất hiện bốn chữ ‘Lăng Ba Tiên Tử’.

Mưa gió đầy trời như những tia sáng bạc trút xuống, như màn nước, như mộng ảo, khiến nàng thoát nhìn càng thêm giống tiên tử hạ phàm không vương bụi trần, trong sa mỏng bằng tơ lạnh che kín khuôn mặt loáng thoáng lộ ra màu da trắng bóc. Nói là mỡ dè bạch ngọc thực ra càng vượt qua cả tuyết trắng, chỗ trơn nhẵn mịn màng không hề kém với lụa gấm. Váy thuần bạch đã ướt nữa, dán sát lên người, bó chặt đến độ biểu lộ không sót dáng người lung linh xinh đẹp của nàng, eo nhỏ ngực đầy, đường cong hoàn mỹ nơi hông đẹp khôn xiết, cho dù không lộ một tia trần trụi nào nhưng lại tản mát ra mị lực câu hồn không gì sánh bằng, xiêu lòng người đến tột đỉnh, nhưng đồng thời lại có khí chất thánh khiết không thể xâm phạm, phảng phất như bất kỳ ai liếc qua một cái đều là tội lỗi. Đây vốn là chuyện mâu thuẫn lẫn nhau, ấy thế mà đồng thời xuất hiện trên người nàng.

Ánh mắt nàng khẽ lướt qua ba người, không nói một lời đi tới, đứng ở bên song cửa gỗ đã hơi tả lảng lảng ngấm nước mưa trút xuống bên ngoài, chờ cơn mưa thu này ngưng lại. Lại giống như hoàn toàn không nhìn thấy ba người Diệp Vô Thần vậy. Nhưng hành động này của nàng hoàn toàn không gây phản cảm cho người khác, bởi vì đây là dáng vẻ xuất trần tiên tử vốn dĩ nên có. Nếu nàng chủ động buông lời hỏi, ngược lại sẽ khiến người ta vừa mừng vừa sợ.

Diệp Vô Thần ngơ ngẩn ngẩn bóng lưng đẹp đến độ khiến người ta nghệt thở của nàng một hồi, rồi thu ánh mắt, cũng đồng thời thu liễm tâm thần.

Tiên nữ hạ phàm chân chính... Đây là ấn tượng đầu tiên của Diệp Vô Thần về nàng. Chưa lộ dung nhan đã có thể xiêu lòng người, có lẽ mị lực của nàng còn ở trên Diệp Thủy Dao.

- Ca ca, vị tỷ tỷ này thật là xinh đẹp. –Ngưng Tuyết ghé tai hắt, nói khe khẽ. Nàng biết nếu lớn tiếng quá sẽ rất không lễ phép với vị tỷ tỷ này.

- Hả? Điều này thì chưa chắc, khuôn mặt nàng còn đang che lại, vì sao Tuyết Nhi lại cảm thấy nàng xinh đẹp thế? Chưa biết chừng sẽ là một kẻ xấu xí rất khó coi thì sao. –Diệp Vô Thần cố hết sức hạ thấp âm thanh nói.

Bên tai vẫn là tiếng mưa chưa ngừng lại, cô gái như thần tiên kia lặng nghe tiếng mưa, như không nghe thấy.

- Sẽ không đâu, cho dù không nhìn thấy mặt nàng Tuyết Nhi cũng rất tin tưởng vị tỷ tỷ này nhất định sẽ rất xinh đẹp... À, xinh đẹp như tỷ tỷ. –Ngưng Tuyết rất thành thật nói. Mị lực của cô gái này chẳng những khiến Diệp Vô Thần thất thần trong thời gian dài, mà ngay cả Ngưng Tuyết đều vô tình bị cảm phục sâu sắc. Duy chỉ có Đồng Tâm vẫn nghịch ngợm cọ cọ lên ngực hắt, liếc đều không buồn liếc một cái, cũng chẳng quan tâm tới ánh mắt bất mãn của Ngưng Tuyết, chiếm cứ hoàn toàn lồng ngực Diệp Vô Thần.

- Thế Tuyết Nhi muốn biết tên nàng không?

- Vâng, muốn.

Ánh mắt Diệp Vô Thần dôi lên mái tóc dài như thác nước của cô gái, giọng ôn hòa hỏi:

- Vị tiên tử này, có thể gặp gỡ trong mưa, không thể không nói là một duyên phận, liệu có thể cho ta biết phương danh hay không?

Cô gái không hề đáp lại, ngay cả đôi mắt như làn thu thủy kia cũng yên lặng như hồ sâu.

Diệp Vô Thần hơi lắc đầu, thấp giọng nói:

- Tuyết Nhi, nàng có thể thật sự là tiên nữ, không muốn để ý tới đám phàm nhân chúng ta.

Tiếng mưa dần nhanh, ngồi xuống đã lâu, trên người cũng bắt đầu nổi hàn ý. Ngưng Tuyết hơi co ro người xuống, dựa sát Diệp Vô Thần vài phần, trên người bắt đầu nổi lên một lớp da gà. Diệp Vô Thần chất rơm rạ gỗ mục đằng sau lên, rất nhanh liền đốt một đống lửa ở trước người lên, làm căn phòng bỏ hoang này đầy lên chút ấm áp.

- Tuyết Nhi, đói chưa? –Diệp Vô Thần hỏi.

- Rồi ạ.

Diệp Vô Thần lấy chỗ bánh ngọt mang từ Diệp gia ra, phân biệt cho Ngưng Tuyết và Đồng Tâm một phần, sau đó mỉm cười ngắm hai nàng rất không lịch sự gặm lấy gặm để trước đống lửa nhỏ. Vương Văn Thù yêu con như mạng, cộng thêm Diệp Vô Thần vừa hay có một chiếc Kiếm Thần chỉ hoàn có thể chứa đồ, chỉ là các loại lương khô bánh ngọt chuẩn bị trước cũng đã đủ cho họ ăn hơn chục ngày, hoàn toàn không lo họ có mất chất trong nhiều ngày như vậy hay không.

- ĐM, thật con mẹ nó xui xẻo. Cái gì cũng không kiếm được còn xối dầm nước mưa.

- Được rồi được rồi, chung quy cũng tìm được một nơi tránh mưa.

- Cả người đều con mẹ nó ướt cả rồi, còn tránh cái ***, nghe theo lời ta, cứ thế quay về là xong.

- Ông trời chó má, nói mưa là mưa.

Mấy thanh âm chửi rủa từ xa tới gần mang theo tiếng bước chân hỗn loạn. Diệp Vô Thần ôm chặt Ngưng Tuyết, khẽ miệng nhếch lên, cười tủm tỉm cầm miếng bánh ngô nhai khẽ: một vở kịch tiên tử trừng trị cường đạo sắp diễn ra.

“Rầm” một tiếng, cửa bị đá ra thô bạo, chiếc cửa gỗ vốn đã toi tả kia suýt nữa tan khung trước cú đá này. Tên đá cửa nọ liếc mắt liền nhìn thấy đống lửa, nhất thời hết lớn:

- Hê, bên trong có người, còn có lửa.

- Kệ nó có người hay không, mau vào nhanh lên.

Bốn người to cao ăn mặc thô tục, diện mạo càng cực mịch mỗi người vác một thanh đại khảm đao đi vào, tuổi tác đều ngoài ba mươi, vẻ mặt hung thần ác sát, vừa nhìn biết ngay không phải người lương thiện gì cả, rất có khả năng là một lũ cường đạo cướp của giết người ở phụ cận.

146. Chương 145: Bí Mật Của Thiết Kiếm.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 2: Thiên Phật Chi Nữ.

Chương 145: Bí mật của thiết kiếm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tên thủ lĩnh họ hùng hổ tiến về trước, vừa muốn uy phong quát lớn một tiếng, bỗng nhìn thấy cô gái thần bí đứng ở chỗ đó không chút động đậy, nhất thời mất sáng ngời, ngay cả khi nãy mình muốn nói gì đều quên hết hoàn toàn. Tuy chỉ có một mặt bên nhưng mị lực cực điểm không gì sánh nổi kia vẫn dễ dàng hút hết hồn phách của y. Không chỉ có y, biểu hiện của ba người khác cũng chịu không thấu như thế, trông mắt đều sắp rớt ra ngoài còn chưa nói, thậm chí khóe miệng còn có nước dãi chảy xuống không ngớt.

- Ca ca, họ nhìn qua thật dọa người. –Ngưng Tuyết co ro trong lồng ngực hần, nhỏ giọng nói. Đồng Tâm tựa vào đằng sau hần, cúi đầu gặm một miếng bánh tuyết, nếu thiếu nữ này ngẩng đầu lên, có lẽ hấp dẫn ánh mắt lũ cường đạo này trước nhất chắc không phải cô gái thần bí kia nữa rồi.

- Đừng sợ, họ rất nhanh sẽ đi thôi. –Diệp Vô Thần nhỏ giọng an ủi, sau đó ngẩng đầu, khá có hứng thú miêu tả kịch bản tiếp theo ở trong đầu.

- Mẹ nó... Cơn mưa này quả nhiên không trút xuống vô ích, nữ nhân xinh đẹp như vậy cả đời này lão Lâm ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. –Tên cầm đầu họ dùng tay không cầm đao chẳng kìm nổi lau lau khóe miệng, lăm lăm một câu như mất hồn, sau đó về mặt đầy dâm tà bật cười, lão đảo đi về trước vài bước, vươn tay sờ về phía khuôn mặt cô gái:

- Tiểu mỹ nhân, theo gia về làm áp trại phu nhân được không?

Cô gái nghiêm mặt, cổ tay trắng muốt đột ngột vươn ra trước, một dải bạch lăng dài ngoằn ngoài bắn ra từ trong tay áo, vung lên mặt tên họ, dải bạch lăng mềm mại kia hết như một sợi roi dài cứng cáp, ‘chát’ một tiếng đánh mạnh lên mặt gã, trực tiếp đánh văng thân thể thô kệch của gã ra ngoài. Mang theo một chùm tên máu lẩn cả răng bị vỡ vụn.

Cảnh tiếp theo giống y như đúc kịch bản Diệp Vô Thần miêu tả trong đầu, mấy tên cường đạo vô tri không tự lượng sức muốn mạo phạm tiên tử, lại bị tiên tử dễ dàng đánh bay từng tên, sau cùng bốn tên nằm toàn bộ trên đất tru tréo, hô to:

- Tiên tử tha mạng, sau này không dám nữa.... –suýt nữa không hô mấy câu “Tiểu nhân trên có mẹ già tám mươi, dưới có trẻ con ba tuổi mếu máo đòi ăn” này ra, sau cùng tên nào tên nấy thi nhau vùng vẫy bò dậy, cấp đuôi chạy ra ngoài.

Vì thế, căn phòng nhỏ lại trở nên yên tĩnh.

Có điều, nếu lúc này có người khác ở bên, kịch bản nghĩ đến đầu tiên hần là: một thiếu niên thân mang tuyệt kỹ đứng cảm đứng ra, đánh ngã lũ người xấu muốn xâm phạm tiên tử, trình diễn tích cũ ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’, để lại cho tiên tử ấn tượng sâu sắc, sau đó... Nhưng từ đầu chí cuối Diệp Vô Thần nhúc nhích cũng chả thêm nhúc nhích, ngược lại là tư thế xem kịch hay, cho nên cũng không có ‘sau đó’. Sau khi toàn bộ bốn tên ‘cường đạo’ kia chật vật ra ngoài, ánh mắt cô gái thần bí chệch sang bên một cái, liếc qua Diệp

Vô Thần như không có việc gì, sau đó lạnh nhạt thu hồi. Mắt nhắm nhìn mưa rơi đã bắt đầu chậm dần, không biết đang nghĩ gì.

Tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại! Lợi hại như ca ca. –Ngưng Tuyết khen ngợi hô.

Cô gái vẫn im lặng như trước.

Ngưng Tuyết đứng dậy, đi tới bên người cô gái, ngửa mặt nói:

- Tỷ tỷ ơi, y phục trên người tỷ đều ướt rồi, nhất định vừa lạnh vừa khó chịu, qua đây hong một ít sẽ tốt hơn nhiều.

Ánh mắt cô gái rút cuộc dời sang bên, dõi lên khuôn mặt Ngưng Tuyết, đôi mắt lập tức hơi co lại, bất kể là ai lần đầu tiên nhìn thấy Ngưng Tuyết đều sẽ giật thót với hai vết sẹo khủng bố trên mặt và mái tóc trắng tinh của nàng. Nhưng sau khi liếc xong, nàng lại thu ánh mắt sau đó dời bước vòng qua người Ngưng Tuyết, đi ra căn phòng này.

Mưa thu sấm thu đến nhanh, đi cũng nhanh. Lúc này cơn mưa bên ngoài đã bắt đầu nhỏ dần, tiếng sấm cũng không vang lên nữa. Ngưng Tuyết chớp chớp mắt nhìn đại tỷ tỷ không thèm để ý tới mình biến mất trong màn mưa mịt mù, trong lòng có đôi chút nghi hoặc, có đôi chút ủy khuất.

- Ca ca, vì sao tỷ ấy không muốn để ý tới muội? –Ngưng Tuyết bị đả kích hỏi.

Diệp Vô Thần mỉm cười nói:

- Ca ca đã từng nói, nàng là tiên tử không vương bụi trần nhân gian, vốn dĩ không muốn để ý tới đám phàm nhân chúng ta đâu. Có điều, ta tin sau này Tuyết Nhi lớn lên nhất định sẽ là tiên tử xinh đẹp hơn cả nàng.

- Tiên tử? –Ngưng Tuyết biểu hiện ra sự mê mang rõ ràng với từ ngữ rất ít khi nghe thấy này, nàng khẽ gật đầu nói:

- Ca ca, lúc này tỷ ấy không để ý tới muội có phải vì muội không gọi tỷ ấy là tiên tử hay không... Thế sau này muội gọi tỷ ấy là tiên tử tỷ tỷ, liệu tỷ ấy có để ý tới muội hay không?

- Yên tâm đi, chúng ta rất nhanh có thể gặp lại nàng. –Diệp Vô Thần vẽ mặt thần bí cười:

- Tối đây, ngồi xuống ăn hết thức ăn, chờ khi muội ăn xong thì mưa sẽ ngưng luôn.

Đồng lửa bắt đầu tắt dần dần, mưa bên ngoài cũng chỉ còn sót lại bụi mưa rải rác. Diệp Vô Thần dùng linh giác quét qua xung quanh, sau khi thấy không có người ngoài tới gần, hắn bèn vươn tay trái ra, chiếc Kiếm Thần chỉ hoàn màu đen kia lóe lên bạch quang quỷ dị. Tiếp đó, một thanh kiếm sắt rỉ sét thoát nhìn cực kỳ cổ xưa xuất hiện ở trong tay Diệp Vô Thần. Chính là thanh thiết kiếm hắn nhặt từ trong kho bảo vật của hoàng cung Thiên Long.

Vụt...

Một tiếng vang nhỏ, lại là một thanh trường kiếm xuất hiện ở trong cánh tay còn lại của Diệp Vô Thần, thân kiếm óng ánh như băng, tản mát ra hàn khí lượn lờ, sự xuất hiện của nó khiến nhiệt độ không gian xung quanh giảm xuống trong nháy mắt, cầm vào trong tay càng cảm thấy hàn khí bức người. Thanh kiếm này chính là Tuyết Cơ Kiếm Diệp Vô Thần sai Đồng Tâm tiện tay trộm lấy ở kho bảo vật từ trong cung. Tương truyền là kiếm của Tuyết Nữ.

Keng!

Hai tay Diệp Vô Thần đan xen, hai thanh kiếm va chạm lẫn nhau, thanh thiết kiếm có thể nói là kiếm vút đi kia dễ dàng bị chặt gãy ở giữa. Nửa thân kiếm lạng lẽ rơi xuống mặt đất rải đầy rơm rạ.

- Hả? Ca ca, vì sao muốn chặt gãy thanh kiếm này thế? –Ngưng Tuyết sáp lại gần, hiếu kỳ hỏi.

- Muội xem. –Diệp Vô Thần nhặt nửa thân kiếm kia lên, trình mặt cắt đến trước mắt Ngưng Tuyết. Thanh kiếm này đã tồn tại mấy trăm năm, tuy lớp ngoài đã loang lỗ vết rỉ nhưng lớp cắt lại có vẻ mới tinh như ban đầu. Hiển nhiên có thể nhìn ra, lớp ngoài thanh kiếm này là sắt tinh, lớp trong là kim loại kỳ lạ tuy không cứng rắn nhưng rất nặng, vừa khó có thể bị ăn mòn... Hoặc có phải là kim loại hay không cũng chưa chắc.

- Bên trong rỗng? –Ngưng Tuyết kinh ngạc nói. Rỗng ruột dễ cắt, đạo lý này ai cũng biết rõ, mà thanh kiếm này cầm lên trọng lượng không hề có khác biệt quá lớn với kiếm thường, thậm chí còn nặng hơn một chút, ở giữa lại có khoảng rỗng rất lớn rất đều.

Khi Diệp Vô Thần vừa nhặt thanh kiếm lên không hề cảm thấy có gì khác thường, nhưng sau khi dùng Vô Thần lực từ từ rút vào thân kiếm mới phát hiện ra khoảng rỗng bên trong, hơn nữa trong đó còn ẩn giấu thứ gì đó. Nội tâm hắn vừa động liền không nghĩ nhiều lập tức chọn thanh kiếm này.

Thu Tuyết Cơ Kiếm về, hắn hướng tay trái xuống mặt cắt của thanh kiếm gãy, cổ tay khẽ rung. Một tiếng vang nhẹ, một cuộn da được quấn chặt bằng dây vàng từ bên trong rơi ra.

Ngưng Tuyết vô ý thức hô:

- Có vật rơi ra ngoài, nhưng... sao nó lại được giấu ở trong kiếm? Cái này nhìn qua thật giống một tấm da động vật.

Diệp Vô Thần buông kiếm gãy xuống, cẩn thận nhặt cuộn da lên, sau khi thăm dò một lần mới yên tâm xuống. Trải qua mấy trăm năm, thanh kiếm này chẳng những không mục nát mà ngay cả cuộn giấy không biết dùng cái làm nên cũng không có dấu hiệu bị mục, vẫn có đủ độ dai, Diệp Vô Thần xé nhẹ không ngờ chẳng xé đứt.

Hắn cởi hết tơ vàng sau đó từ từ bày cuộn da này ra, lòng cũng hơi hăm hở. Việc khác thường tất có kỳ dị. Vô Thần lực của hắn có thể thẩm thấu hết thảy, cho nên trong khi cố ý điều tra có thể dễ dàng phát hiện ra khoảng rỗng bên trong thanh kiếm, nhưng người của Long gia lại hầu như không ai có thể phát hiện. Hơn nữa nếu thanh kiếm này là Thái Tổ lưu xuống, mà còn lưu xuống di mệnh, thì ai dám phá hủy nó. Vật bị giấu bên trong nó vài trăm năm trước nhất định sẽ ẩn giấu bí mật gì đó không nhỏ, rất có khả năng là...

Ngưng Tuyết và Đồng Tâm đang tò mò cũng một trái một phải thò đầu nhìn lên tay Diệp Vô Thần. Cuộn da bày ra hoàn toàn, bên trên vẽ chi chít từng đường kẻ tỉ mỉ và chấm đen ngang dọc, bên cạnh chấm đen phần lớn đều có hai ba dấu móc chữ viết nho nhỏ, Diệp Vô Thần lướt qua tổng thể, mày hơi nhíu lại.

- Ca ca, đây là? –Ngưng Tuyết diu vai ca ca nghi hoặc hỏi. Những thứ vẽ trên cuộn da nàng hoàn toàn xem không hiểu. Đồng Tâm lại càng xem không hiểu.

- Là một tấm bản đồ. –Diệp Vô Thần trả lời, sau khi liếc qua tổng thể vài lần, chậm rãi lật cuộn da lại xem mặt sau.

Mặt sau chỉ có vài hàng chữ nhỏ đã trở nên mờ mờ, Diệp Vô Thần lướt mắt, lòng thầm giật mình. Khép tay, gấp hoàn toàn cuộn da lại, nội tâm dâng lên sóng to gió lớn.

- Bản đồ? Là bản đồ nơi nào thế? Vì sao phải giấu bản đồ trong này, vì sợ mất ư? –Ngưng Tuyết hỏi.

- Là một tấm bản đồ không hề có tác dụng với chúng ta nhưng đủ để gây nên gió tanh mưa máu. –Diệp Vô Thần nhẹ giọng đáp. Hắn lấy tơ vàng buộc cuộn da lại lần nữa, không để về kiếm, mà để vào Kiếm Thần chỉ hoàn. Tuy hắn không cần tấm bản đồ này nhưng cũng không cho phép nó xuất hiện trước tầm mắt người đời, càng không thể bị Long gia lấy được... Dẫu nó vốn thuộc về Long gia.

Ngưng Tuyết vẻ mặt mờ mịt khó hiểu nhưng cũng không hỏi thêm nữa, bởi với nàng mà nói đây chẳng phải thứ nàng cần quan tâm.

Nhặt hai nửa thanh kiếm gãy lên, nối hai mặt đứt lại, Diệp Vô Thần một tay cầm phần bị chặt gãy, Vô Thần lực từ từ vọt lên. Khá lâu sau, hắn dời tay ra, trên đầu đã dính đầy mồ hôi, mà thanh kiếm gãy bị chặt đứt lúc này đã biến thành hoàn hảo như ban đầu, không hề có bất kỳ vết tích nào lưu lại.

Lúc này, mưa ở bên ngoài rốt cuộc đã ngưng, mây cũng bắt đầu có dấu hiệu tản đi. Diệp Vô Thần thu hồi thiết kiếm, ôm Ngưng Tuyết, kéo tay Đồng Tâm:

- Chúng ta đi thôi.

Chiều ngày hôm đó, họ đã tới Tường Vân Thành đúng như Diệp Vô Thần nói rồi an toàn vào ở trong một khách điểm nhỏ. Tuy Diệp Vô Thần không mang theo bản đồ nhưng trước khi lên đường đã thuộc nằm lòng

bản đồ của cả Thiên Long Quốc. Khoảng cách, vị trí, tên các thành trấn lớn nhỏ không nơi nào không nhớ kỹ rõ ràng.

Lại hai ngày trôi qua.

Hôm nay đã là ngày thứ sáu họ rời khỏi Thiên Long Thành, dọc đường thông suốt, không gặp phải bất kỳ khó khăn trắc trở nào cả. Mà trước mắt, bỗng chốc là một khu rừng rậm rạp vô bờ bến. Mà khu rừng rậm này cũng là ranh giới giữa phía nam và phía bắc Thiên Long Quốc, là con đường ắt phải qua để đi tới phía Nam.

Ngắm sắc trời, Diệp Vô Thần ngán ngẩm nói:

- Tuyết Nhi, Đồng Tâm, xem ra hôm nay chúng ta phải nghỉ lại trong khu rừng rậm rất lớn này rồi.
- Vâng, tốt quá! Muội thích rừng nhất. Đúng rồi ca ca, tối nay chúng ta có phải có thể ăn thịt nướng hay không, đã rất lâu rồi muội không được ăn. –Ngưng Tuyết xoay người, chớp đôi mắt to hỏi. Nhìn thấy rừng rậm nàng liền nhớ tới lần quen nhau với Diệp Vô Thần dạo trước, cái cảnh mỗi ngày đều hái trái cây, bắt động vật nhỏ trong khu rừng rậm nhỏ kia. Sau này vào Diệp phủ, mỗi ngày nàng đều có thể cùng ca ca ăn sơn hào hải vị, nhưng cho tới bây giờ luôn hoài niệm từng cảnh cùng hân dã ngoại cùng hân ăn thịt nướng. Bởi vì tâm thiếu nữ của nàng chính là lột xác từng chút từng chút trong tình cảnh như vậy.
- Đương nhiên có thể, động vật nhỏ trong rừng rất là nhiều. –Diệp Vô Thần mỉm cười đáp. Đằng sau không nói ra miệng một câu là: mãnh thú lớn còn nhiều hơn.

147. Chương 146: Gặp Lại.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 146: Gặp lại.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thiên Thần đại lục không vẹn vẹn chỉ là đại lục của nhân loại, tương tự cũng là đại lục của thú. Chúng cũng có địa bàn thuộc về mình. Trong bốn nước Thiên Thần, mỗi một quốc gia đều có một vài cấm địa của riêng mình, những cấm địa này ngoại trừ một vài nơi hiểm yếu do thiên nhiên hình thành thì nhiều hơn là lãnh địa của thú. Chúng sẽ không xúc phạm lãnh địa của nhân loại nhưng nếu nhân loại xúc phạm chúng thì ắt sẽ bị phản kích tàn bạo. Mà những khu vực được liệt vào cấm địa ấy, cư ngụ tuyệt không phải là sài lang hổ báo đơn giản, mà là hung thú ngay cả cường giả có thực lực cường đại cũng không dám trêu chọc.

Khu rừng rậm trước mắt đương nhiên không phải cấm địa, loài thú trong đó tuy nhiều nhưng phần lớn đều tính tình ôn hòa, thuộc các loài thú tự nhiên nhất. Nhưng cũng có lời đồn rằng, có người từng gặp phải một con linh thú cường đại ở trong rừng rậm này, thật giả không ai có thể xác nhận trăm phần trăm. Thông thường mà nói, ngoại trừ những khu vực nguy hiểm chuyên thuộc về thú kia, rất ít xuất hiện ma thú thất cấp trở lên. Mà một con linh thú, đương nhiên sẽ là lĩnh chủ của một khu vực lớn. Hệt như thành chủ của một thành vậy.

Dưới người, con ngựa khá kiệt sức cất bước chân một mỗi tiến vào trong rừng rậm. Đến lúc chập tối, trong rừng thì thoảng có tiếng chim hót côn trùng rả rích. Có lẽ khu rừng này sẽ có nguy hiểm khó lường nhưng chỉ cần có Đồng Tâm, hân không hề có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào. Nguy hiểm chân chính ngược lại sẽ là đám người hoặc thú có ý đồ mang tới nguy hiểm cho họ. Thiên Phạt Chi Nữ, trước giờ không biết nhân

từ là thế nào. Chỉ cần một cái ra hiệu hoặc một ánh mắt của Diệp Vô Thần, nàng không chút do dự có thể dễ dàng tạo nên một bầu luyện ngục.

Theo họ tiến vào, sắc trời bắt đầu tối xuống. Đúng vào lúc này, phía trước bỗng truyền tới một tiếng rống giận như hừng phần như phần nộ. Tiếng rống lớn này hẳn còn ở nơi xa, nhưng chấn động lá khô trên cây rung lên nhẹ, tuyệt đối không phải mãnh thú thông thường có thể phát ra, mà con ngựa dưới thân hí khê một tiếng, khựng vó ngựa, toàn thân run lên cầm cập, trông bộ dáng như tùy thời đều sẽ mềm oặt xuống.

Diệp Vô Thần nhướng mày, ôm hai nàng nhảy xuống ngựa, bỏ lại ngựa đi về phía trước:

- Chúng ta đi xem xem.

Sẽ không trùng hợp như thế chứ... Lần đầu tiên đến nơi này liền đụng phải con linh thú trong truyền thuyết kia sao?

Nhưng sự thật đúng là trùng hợp như vậy, càng trùng hợp hơn nữa là, hẳn chẳng những đụng phải con linh thú trong truyền thuyết, mà còn nhìn thấy cô gái như tiên nữ kia. Khi Diệp Vô Thần phát hiện ra nàng, cô gái nọ bạch y đã dính máu, bước chân lảo đảo, chỉ có thể lấy cây cỏ che thân thể vật lộn với con cự thú.

Hôm đó nàng ra tay cũng khiến Diệp Vô Thần biết được nàng có thực lực cửu cấp trung giai. Tuổi tác như thế, lại là thân gái không thể không khiến người ta thán phục. Nhưng thực lực như vậy ở trước mặt một con Linh thú rõ ràng không chưa đủ. Nàng rất may mắn, cũng rất bất hạnh. May mắn là nàng vô tình đụng phải Linh thú người thường khó gặp được, bất hạnh là nàng đã nh trêu chọc nó. Tuy nàng có khí chất vượt xa người thường, thân phận tôn quý khiến người ta ngưỡng mộ nhưng kinh nghiệm của nàng thực sự quá nông cạn. Tuổi đến đôi mươi, lần này mới là lần đầu tiên nàng ra khỏi 'nhà nàng'.

Con Linh thú toàn thân lộ ra màu vàng đất đậm, cao hơn ba thước, đỉnh đầu có một chiếc sừng màu đất, thoát nhìn như gấu lại không phải gấu. Lúc này nó vồ mạnh trảo trước thô to ra, giã lên mặt đất, mặt đất rung rinh một hồi, cây cỏ xung quanh ngã nghiêng muốn đổ, mà trước người cô gái nọ bỗng mọc thẳng một dãy tường đất, va nàng văng trên đất, Độc Giác Thú rống đại một tiếng, thân thể cực lớn vồ về trước, cự trảo lấp lóe lạnh quang cầu xé về phía người nàng. Cô gái trợn trừng mắt, trong ánh mắt lóe lên từng tia tuyệt vọng.

Diệp Vô Thần không kịp nghĩ nhiều, dùng tốc độ nhanh nhất xông về trước, ôm lấy thân thể nàng trước khi con Độc Giác Thú vồ đến người nàng rồi tháo chạy, sau đó đặt nàng ở bên một gốc cây, quay người lấy ra Tuyệt Cơ Kiếm đâm về phía Độc Giác Thú vồ huyệt trên đất.

Cô gái vốn đã bị thương, không kịp phòng vệ bị một nam tử trực tiếp ôm lấy, nộ khí công tâm chưa kịp nói một lời đã trực tiếp ngất đi.

Hống!!

Độc Giác Thú nổi giận chưa kịp đứng dậy, đột ngột vung trảo phải nện về phía người Diệp Vô Thần, kinh phong vù vù quét qua toàn thân hắn đau như đao cắt. Hắn tự biết đâu có Tuyệt Cơ Kiếm ở bên người, đánh bừa cũng không chiếm được chỗ tốt nào. Trước khi kiếm, trảo tiếp xúc, hắn nhắm mắt, lòng bàn tay toàn lực đẩy về trước bản Tuyệt Cơ Kiếm, bản thân thì mượn lực phản chấn sau đó nhảy ra ngoài...

- Phịch! -Tuyệt Cơ Kiếm được rút phần lớn lực lượng của Diệp Vô Thần ngấp vào lòng trảo của Độc Giác Thú rồi trực tiếp xuyên thấu nó. Diệp Vô Thần rơi xuống đất sau đó liêu xiêu lui về sau mấy bước, liếc mắt nhìn cô gái thân bí đã hôn mê, thấp giọng hỏi:

- Đồng Tâm!

Thanh âm vừa dứt, một đốm sáng màu máu bắn ra sao băng từ trong tay Đồng Tâm, bắn vào từ mi tâm Độc Giác Thú, bắn ra đằng sau gáy của nó. Thân thể Linh thú dáo dác cứng cáp vô cùng, trước mặt tia ánh sáng ấy lại dễ dàng xuyên thủng hệt như đậu hũ.

Thân thể Độc Giác Thú gian nan di chuyển về trước mấy bước, tiếp đó rớt cuống nặng nề đổ rạp xuống đất trong tiếng gào rống, không còn âm hưởng gì nữa. Nó tuy cường đại, là linh chủ của tất cả thú trong khu

rừng rậm này nhưng ngay cả Đào Bạch Bạch đều không thể chạy khỏi bàn tay Đồng Tâm, hướng hồ một con Linh thú như nó.

Đồng Tâm vung tay lên, những tia sáng kia như sao băng rơi rụng trở về tay nàng, chính là Thiên Phật Chi Nhận của nàng. Do tốc độ thật sự quá nhanh, bên trên không dính cho dù chỉ là một tia máu. Mỗi câu Diệp Vô Thần nói nàng đều ghi tạc trong lòng, không dám làm cho thân thể mình dính máu nữa, ngay cả Thiên Phật Chi Nhận cũng không dám cho nó dính máu.

Diệp Vô Thần thở nhẹ một hơi, nhìn về phía tiên tử đang hôn mê, lắc đầu cười:

- Ai ngờ hôm trước không thể diễn một vở kịch ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ cũ rích, hôm nay lại bị ép bù lại. Xem ra, giữa chúng ta quả nhiên có duyên phận không nhỏ. Nếu đã như vậy...

Diệp Vô Thần từ rất sớm đã nói qua với Ngưng Tuyết rằng Đồng Tâm rất lợi hại, so với hắn còn lợi hại hơn rất nhiều. Mà hôm nay mới là lần đầu tiên Ngưng Tuyết nhìn thấy Đồng Tâm ra tay. Sau khi kinh ngạc, càng hưng phấn vây quanh Đồng Tâm vừa nhảy vừa bật, qua rất lâu mới dời lực chú ý đến vị tiên tử tỷ tỷ đã hôn mê kia. Khăn che mặt của nàng vẫn chưa kéo xuống, bên vai trái nhiễm một vạt đỏ tươi, hẳn là bị vật nặng va đập kịch liệt mà thành.

- Ca ca, tỷ ấy... -Ngưng Tuyết ngó tiên nữ tỷ tỷ một lát, rồi lại ngóng ca ca một hồi, chẳng biết làm sao.

Diệp Vô Thần lẳng lặng nhìn một hồi, ánh mắt như có thể xuyên thấu áo ngoài của nàng. Sau đó lắc đầu nói:

- Ừm, không sao, vết thương không coi là quá nặng, lập tức sẽ tỉnh lại.

Hắn lấy từ trong Kiếm Thần chỉ hoàn vài bình thuốc và khăn vải Vương Văn Thù chuẩn bị cho hắn đặt vào trong tay Ngưng Tuyết, cúi người nói:

- Tuyết Nhi, vai trái nàng bị thương, muội giúp nàng đổ thuốc, sau đó băng bó qua được không?

- Nhưng ca ca có thể khiến tỷ ấy khỏi ngay trong chốc lát mà. -Ngưng Tuyết cầm bình thuốc khó hiểu hỏi.

Diệp Vô Thần mỉm cười lắc đầu:

- Có vài chuyện ca ca không muốn cho người khác biết. Đồng Tâm, muội cũng tới giúp đi.

Khi Ngưng Tuyết và Đồng Tâm cẩn thận cởi bỏ y phục của cô gái đó, Diệp Vô Thần đã quay lưng lại, đi tới trước thân thể khổng lồ của Độc Giác Thú, nhằm chán quan sát. Độ quý giá của một con Linh thú tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của người thường. Da, gân, thịt, nội tạng... không thứ nào không phải bảo vật vô giá, nhưng Diệp Vô Thần không hề có hứng thú gì cả. Lúc này chẳng qua cũng chỉ đang không chế ánh mắt của mình mà thôi. Hắn theo bản năng không muốn dính líu gì với ‘tiên tử’ thần bí này.

Màn đêm buông xuống, bầu trời trở nên u ám. Ba người ngồi ở bên một đống lửa, vừa nói cười vừa ăn thịt nướng lai lịch bất minh. Diệp Vô Thần thỉnh thoảng nhìn về phía cô gái thần bí đã hôn mê rất lâu, ánh mắt lấp lóe vô chừng, âm thầm phán đoán lai lịch của nàng. Hắn tin hai lần gặp gỡ liên tục này chẳng đơn giản là ngẫu nhiên.

Cuối cùng, mi mắt của cô gái rung rung khe khẽ, sau đó từ từ mở mắt ra. Một đống lửa, một nam tử, hai thiếu nữ xuất hiện ở trong tầm mắt. Sau phút mơ màng ngẩn ngủ, nàng tức tốc sờ về phía mặt và vai mình, lập tức biến sắc.

- Cô yên tâm, là muội muội của ta giúp cô bôi thuốc băng bó, ta ngay cả nhìn đều không nhìn một lần, càng đừng nói là chạm. Chiếc khăn che mặt của cô cũng không bị gỡ xuống. -Diệp Vô Thần mắt không nhìn thẳng, lạnh nhạt nói. Phảng phất như không dùng mắt nhìn đã đoán được nàng đang nghĩ gì.

Ngưng Tuyết nuốt xuống miếng thịt còn chưa nhai kỹ, nói:

- Tiên tử tỷ tỷ, ca ca nói là thật, ca ca bảo muội và Đồng Tâm tỷ tỷ giúp tỷ bôi thuốc băng bó, huynh ấy thật sự không nhìn, còn bảo bọn muội đừng chạm vào khăn che của tỷ... Tuy bọn muội thật sự rất muốn nhìn.

Đồng Tâm vẫn ngấu nghiến ăn, chuyện ngoài ca ca ra, nàng còn lâu mới quan tâm.

Sắc mặt cô gái chung quy cũng dịu xuống vài phần, từ từ đứng dậy. Dù sao chỉ là vết thương không tính quá nặng. Với thực lực không yếu của nàng mà nói chẳng tính là gì cả. Nghĩ đến lúc trước Diệp Vô Thần vì nàng mà ôm lấy thân thể nàng, sắc mặt lại trắng nhợt, thân thể cũng hơi lắc lư.

- Tiên tử tỷ tỷ, thân thể tỷ khỏe chưa? Đúng rồi, nhất định đói lắm, đây là thịt nướng ca ca làm, thật sự rất ngon. Tiên tử tỷ tỷ tới cùng ăn được không?

Cô gái thần bí liếc thêm Ngưng Tuyết một cái, nội tâm khê dậy sóng. Ngày xưa, nàng cũng có một muội muội rất rất nhỏ, mỗi ngày đều gọi nàng là tỷ tỷ thân thiết như vậy. Chỉ là... trải qua trận tai nạn đó, muội muội của nàng, còn có tất cả người thân của nàng đều lìa xa nàng, mãi mãi không thể quay lại nữa. Nàng khê lắc đầu:

- Ta không đói, cảm ơn.

Đây là lần đầu tiên nàng mở miệng nói chuyện, thanh âm rất nhạt, rất lạnh lùng. Diệp Vô Thần hơi ngần ngại, bởi vì hắn bỗng nghĩ đến Diệp Thủy Dao vĩnh viễn khép chặt mình, không muốn cười, không muốn đi ra tiểu viện của mình. Giọng điệu khi hai nàng nói chuyện, còn có biểu cảm lại tương tự đến như vậy.

- Tiên tử luôn không nhiễm bụi trần thế gian, cho nên thứ ta nướng nàng nhất định sẽ không thích ăn. –Diệp Vô Thần loay hoay chiếc đũa trong tay, hồ hững nói.

- A? Thế tiên tử tỷ tỷ thích ăn gì vậy?

- Tiên tử mà, đương nhiên phải ăn thứ như tiên thảo, tiên hoa, tiên lộ gì đó. Tuyết Nhi không cần quan tâm. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói, sau đó lấy từ trên đồng lửa xuống hai chiếc cánh để vào trong tay nàng:

- Nào, cái cánh muội thích nhất đã nướng xong rồi.

Hai chiếc cánh này đến từ một con gà rừng kỳ quái biết phun lửa, mà cánh gà luôn là món Ngưng Tuyết thích nhất. Khi Diệp Vô Thần bắt được con ‘gà lửa’ này rất là nghi hoặc... Loài động vật phun lửa này sao không làm cho khu rừng rậm xảy ra hỏa hoạn hoặc to hoặc nhỏ nhỉ?

- Cảm ơn ca ca! –Ngưng Tuyết vui vẻ đón lấy, sau đó cầm một chiếc đặt vào tay Đồng Tâm:

- Đồng Tâm tỷ tỷ, chúng ta mỗi người một cái.

Đồng Tâm xua tay, lại vỗ vỗ bụng mình, tỏ vẻ mình đã ăn no rồi. Lúc này Ngưng Tuyết mới mỗi tay cầm một chiếc cánh gà, ăn rất sung sướng.

Cách đó không xa, cô gái bị thương bả vai từ đầu chí cuối vẫn không phát ra một tiếng động, cũng không rời đi, yên lặng ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, khôi phục thương thể trên vai. Ánh trắng nhu hòa xuyên qua lá cây ập xuống, chiếu lên người nàng như màn nước, chiếu rọi ánh lên làn da trắng muốt dưới sa trắng, tô điểm cho vẻ đẹp mộng ảo như tiên thêm vài phần.

Diệp Vô Thần gọi nàng là tiên tử cũng chẳng phải hoàn toàn xuất phát từ gọi đùa. Dáng tiên và khí chất siêu thoát trần tục của nàng từng khiến hắn có phút rung động ngẩn ngui, ca tụng là nhân gian tiên tử cũng chẳng hề quá đáng.

Chỉ tiếc thay... Diệp Vô Thần thăm lắc đầu, cô gái này rõ ràng hiếm khi ra đường, biểu hiện thực sự là quá non nớt.

Mỹ nhân kẻ chẳng? Nam Hoàng tông? Không đúng... Nếu là Nam Hoàng tông, Thủy Mộng Thiên đường như thích hợp hơn. Vậy sẽ là đâu? Mục đích tiếp cận là gì... Hay là do mình đa nghi?

148. Chương 147: Câu Chuyện Về Tiên Nữ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 147: Câu chuyện về tiên nữ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ban đêm trong rừng rậm yên ắng khác thường, không có tiếng sói tru côn trùng rỉ rả âm bên tai như trong dự liệu, Diệp Vô Thần đứng lều vải lớn mang từ trong nhà lên, lấy ra chiếc giường lớn thuộc về họ. Ngưng Tuyết và Đồng Tâm mệt mỏi cả ngày trời rất nhanh liền uể oải ngủ đi. Không gian nho nhỏ này, chiếc giường quen thuộc kia, mang cho bọn họ cảm giác là nhà.

Chờ hai nàng ngủ say, Diệp Vô Thần đi ra khỏi lều vải, dựa lên một gốc đại thụ thô to ở cách đó không xa. Đôi mắt khép hờ, rất nhanh hô hấp liền trở nên đều đều, như ngủ đi vậy.

Cô gái một mực không rời đi kia mở mắt, nhìn về phía vị trí Diệp Vô Thần đang ngồi, nàng có thể cảm giác được tình cảm nồng nàn giữa hần và hai thiếu nữ. Ánh mắt Ngưng Tuyết và Đồng Tâm nhìn vào nàng nói cho nàng biết, đó phảng phất là một kiểu quyến luyến do nội tâm dịu dặt, đồng thời sớm đã khắc sâu tận đáy lòng, mãi mãi không thể chia lìa. Vừa như thân tình vừa như không phải. Cảm giác thân tình nàng sớm đã đánh mất từ lâu, chỉ thỉnh thoảng bồi hồi trong ký ức thôi.

Điều tức trong thời gian dài, thương thế trên vai nàng đã tốt hơn kha khá. Nàng đứng dậy, lặng lẽ đi về phía vị trí của Diệp Vô Thần, trạng thái ngủ là thời cơ tốt nhất cho nàng hạ thủ, có thể làm đến không sơ sẩy tí nào.

Khi nàng tới gần, Diệp Vô Thần lại bỗng mở mắt, ngẩng đầu cười nói:

- Tiên tử cũng không ngủ được sao?

Cô gái dừng bước chân, không tự giác dời ánh mắt đi.

- Nếu đều không ngủ được, vậy chúng ta tán dóc được không? Tuy tiên tử thực lực không yếu, nhưng nếu một thân một mình giữa rừng rậm chung quy sẽ gặp phải nguy hiểm trùng trùng, chúng ta kết bạn đi, hỗ trợ lẫn nhau há chẳng tốt hơn sao?

Cô gái hơi do dự, ngồi dựa lên một gốc cây bên cạnh, vẫn không nói một lời. Đã không biết bao nhiêu năm nàng chưa từng nói chuyện với nam nhân ngoại trừ ‘người trong nhà’ bao giờ.

- Cô hần là lần đầu tiên ra ngoài đi xa nhỉ? –Hai tay Diệp Vô Thần chống lên gáy, gối hai tay nhìn trăng non sáng vàng vạc trên bầu trời. Câu này như đang dò hỏi, lại dùng giọng điệu khẳng định nói ra.

- Không trả lời chính là ngầm thừa nhận rồi. Cũng chẳng trách... Biết vì sao ta lại cho rằng như vậy không? Một là cô rất kiêu ngạo bài xích người ngoài, vốn dĩ không muốn giao tiếp với người ngoài, nói là tự khép mình cũng không quá đáng. Ta có một tỷ tỷ rất giống với cô. Nàng hiếm khi ra khỏi nhà mình, thậm chí ngay cả cửa phòng của mình đều rất ít khi bước qua. Ta nghĩ nếu tỷ tỷ lần đầu tiên đi ra ngoài thì biểu hiện của nàng hần không kém cô quá nhiều. Cho nên, lần này hần là cô có ý đồ đặc biệt gì đó mới không tình nguyện ra khỏi nhà hoặc sự môn, đúng không? –Diệp Vô Thần nhặt một chiếc lá khô dưới đất lên, chậm chạp nói. Trong đầu lại phản chiếu ra bóng dáng của Diệp Thủy Dao, không biết từ khi nào, hình ảnh của cô gái này đã lặng lẽ khắc sâu vào cõi lòng hần, khiến hần thường xuyên không nhịn được nhớ tới.

Thật là hồng nhan họa thủy!

Chỉ luận dung mạo, Diệp Thủy Dao vượt trên Hoa Thủy Nhu, cũng vượt qua mỗi một cô gái hần từng gặp. Hần tin dấu so với Thủy Mộng Thiên được xưng là Thiên Long đệ nhất mỹ nữ cũng không kém là bao.

- Hai là, cô quá ư bảo thủ. Trông biểu hiện của cô lúc trước, đừng nói bị chạm vào người, ngay cả nhìn thấy dung mạo của cô đều giống như lấy mạng của cô vậy. Nếu cô quen hành tẩu ở bên ngoài, tuyệt đối không đến mức như thế. Ba là, kinh nghiệm đối địch của cô rõ ràng chưa đủ, dấu không địch lại con Độc Giác Thú lúc trước, dựa vào cây cối ở đây che đậy và tốc độ công kích của nó muốn toàn thân trở ra cũng không phải chuyện khó gì, nhưng cô vẫn cứ bị thương, còn suýt nữa mất mạng. Bốn là, cô cũng ý thức được một

mình mình sẽ gặp phải đủ mọi nguy hiểm, có ý muốn đồng hành với chúng ta, lại chần chừ lâu như vậy đều không nói ra mồm. Còn cả...

- Người không cần nói nữa. – Cô gái rút cuộc mở miệng:

- Người nói không sai, ta quả thật là lần đầu tiên một thân một mình đi xa như vậy.

- Vậy xin hỏi tiên tử muốn đi đâu? –Diệp Vô Thần quay mặt sang hỏi.

Hai tay cô gái ôm gối, đầu cúi gằm, cả người gập thành một thể ngồi mềm mại động lòng người, nàng hơi do dự, thấp giọng nói:

- Viêm Long Thành.

Viêm Long Thành nằm ở cực nam Thiên Long Quốc, là thành trì gần Thiên Diệt Hỏa Sơn nhất, cũng là nơi Diệp Vô Thần ắt phải qua. Diệp Vô Thần nguyên là kinh ngạc, tiếp đó cười nói:

- Xem ra quả nhiên chúng ta và tiên tử có duyên phận không cạn, chúng ta vừa hay cũng muốn tới Viêm Long Thành, kết bạn đi được không?

Cô gái trầm mặc, sau đó lạnh nhạt đáp:

- Đừng gọi ta là tiên tử.

Câu trả lời của nàng không thể nghi ngờ đã đáp ứng Diệp Vô Thần, hần lập tức hỏi:

- Thế phương danh của tiên tử là? Đúng rồi, ta họ Diệp. Họ là muội muội của ta, Ngưng Tuyết và Đồng Tâm.

- Mộng Chỉ. –Do dự rất lâu, nàng nói ra tên của mình.

- Mộng Chỉ... Tên rất hay. –Diệp Vô Thần mỉm cười, nghiền ngẫm tỉ mỉ hai chữ này:

- Có điều, ta cảm thấy Chỉ Mộng dường như hợp với cô hơn.

Con người nàng hơi hơi lóe lên, nhưng biến mất trong nháy mắt.

- Mộng tiên tử, đêm đã khuya, cô hẳn sẽ không muốn ngủ nghỉ bên ngoài như thế chứ? Thiết nghĩ, cô hẳn là thiên chi kiêu nữ đã quá quen cuộc sống gấm son lụa là, lần đầu tiên đi xa lại một là một mang theo đồ ăn, hai là không mang theo lều trại, có lẽ mang theo duy nhất chỉ có bạc, trước khi cô ra ngoài, người nhà của cô không nói qua cho cô biết nên mang theo đồ gì ư? Lần sau phải nhớ kỹ đấy.

Mộng Chỉ:

-

Diệp Vô Thần vẫy lòng bàn tay, Kiếm Thần chỉ hoàn lấp lóe bạch quang, một chiếc lều vải tương tự trực tiếp bày ra trước người hần, Diệp Vô Thần thu tay về, đứng dậy nói:

- Cho dù cô thật là tiên nữ, ngủ nghỉ bên ngoài chung quy vẫn không tốt. Bên trong có giường... yên tâm, chiếc giường đó là giường mới, chưa có bất kỳ ai từng ngủ qua, còn có đủ bánh ngọt, hẳn là cô đã đói rồi.

Nói xong, hần xoay người rời khỏi, đi vào lều vải thuộc về hần và Ngưng Tuyết Đồng Tâm, khi kéo lều vải lên, hần mỉm cười về phía Mộng Chỉ đang hơi thất thần... Đó là nụ cười động viên.

Đêm lạnh như nước, một cơn gió lạnh thổi qua, mang theo hơi lạnh căm căm. Mộng Chỉ vô ý thức ôm chặt mình. Vừa mới bị thương, thân thể vốn đã yếu ớt, vả lại nàng chỉ biết đi về phía trước, hoàn toàn không biết một khu vực lớn ở phía trước không có nhà nào, đã trọn một ngày chưa có giọt nước nào vào bụng, bụng sôi ùng ục. Dù sao nàng chỉ là một cô gái lần đầu tiên một mình ra ngoài, rất nhiều thứ đều nghĩ quá đơn giản.

Đói, lạnh, mệt cùng lúc kéo đến, nàng rút cuộc khẽ cắn răng, vút bỏ rụt rè, tiến vào trong căn lều vải kia.

Như Diệp Vô Thần đã nói, bên trong có một chiếc giường rất lớn rất êm, hương thơm nhàn nhạt, không có bất kỳ một mùi nào khiến nàng chán ngán. Trên ga giường, chăn đệm, khăn phủ gối đều hình phượng hoàng tinh xảo, vừa nhìn biết ngay là giường thơm dành cho phái nữ. Bên giường có một chiếc bàn nhỏ,

bên trên đặt một bầu nước, vài hộp bánh khác nhau, mấy quả trái cây, còn có một chiếc đũa thỏ nướng chín cẩn thận, thiết nghĩ là lúc trước hẳn cố ý để lại.

Mộng Chỉ ngỡ ngàng đứng ở đó, nhất thời tâm loạn như ma, không biết nên làm thế nào biểu đạt tâm tình của mình. Không biết qua bao lâu, nàng mới hồi phục tinh thần, từ từ đi tới, cõi lòng không còn bình tĩnh như lúc trước nữa.

Hôm sau, cô gái tên Mộng Chỉ này đã đồng hành cùng ba người Diệp Vô Thần, lời nói của nàng vẫn rất ít như trước, Diệp Vô Thần ngược lại cũng chẳng thêm đi tự làm mình bề mặt, chỉ có Ngưng Tuyết luôn hưng phấn vây lấy nàng hỏi đủ mọi câu hỏi kỳ quái.

Thốt Tảo Hồng Mã đáng thương kia hôm qua không biết đã chạy đi đâu hoặc trở thành bữa tối cho con hung thú nọ, bốn người đi bộ tiến về trước, không một ai có vẻ gấp gáp.

- Ca ca, kể chuyện đi. –Ngưng Tuyết mệt mỏi dựa vào ngực Diệp Vô Thần, ôm cổ hắn nói. Mỗi ngày nghe ca ca kể những câu chuyện vui sớm đã trở thành một niềm hưởng thụ trong cuộc sống của nàng. Đôi mắt Đồng Tâm cũng liên tục lóe dị quang, vẻ mặt khát vọng nhìn hắn.

- Thôi được, Tuyết Nhi muốn nghe chuyện gì đây? –Diệp Vô Thần hỏi. Với thể lực hiện tại của hắn, ôm Ngưng Tuyết đi một ngày cũng không cảm thấy mệt, Đồng Tâm thì càng không cảm thấy. Còn về Mộng Chỉ... chịu được hay không tạm thời không liên can tới hắn.

- Muốn nghe... câu chuyện ‘cô bé quàng khăn đỏ’. –Ngưng Tuyết hưng phấn hô.

Sắc mặt Diệp Vô Thần hơi ngắc ngứ, cười nói:

- Câu chuyện này đã kể rất nhiều lần rồi, ca ca kể cho muội một câu chuyện khác... Kể chuyện về một tiên nữ được không?

- Tiên nữ á? Hay quá hay quá, muội muốn nghe.

- E hèm. –Diệp Vô Thần giả bộ háng giọng, sau đó lén lén lút lút liếc Mộng Chỉ mặt không biểu cảm, mắt nhìn về phía trước một cái, nghiêm trang kể:

- Ngày xưa ngày xưa, trên trời có một tiên nữ rất rất đẹp, nàng có mái tóc dài miên man, áo quần trắng muốt. Có một ngày kia, nàng bỗng muốn đến thăm nhân gian, cho nên bèn một mình len lén từ trên trời giáng xuống. Kết quả, do nàng là lần đầu tiên rời khỏi nhà, không biết trời cao bao nhiêu, cho nên khi giáng xuống không cẩn thận mất khống chế, thế là mặt chạm đất trước làm mặt nở đầy hoa. Vì vậy, sau này cô tiên nữ tội nghiệp mỗi ngày đều chỉ có thể dùng một chiếc khăn che mặt trắng tinh bịt kín mặt mình lại, không dám cho ai nhìn thấy mặt nàng.

- Oa! Cô tiên nữ này thật tội nghiệp. Thế sau này nàng có khỏi không? –Ngưng Tuyết quan tâm hỏi. Mà Mộng Chỉ vẫn luôn trầm mặc thân thể liên tục căng cứng.

- Rồi sau đó... Cô tiên nữ tội nghiệp rơi xuống, trên trời vừa vặn đổ mưa rào, suýt nữa làm nàng ướt đẫm toàn thân. Nàng đành tìm một gian nhà cỏ tránh mưa. Nhưng mưa còn chưa ngớt lại có mấy tên xấu xa xông vào gian nhà cỏ, họ nhìn thấy cô tiên nữ che mặt, tưởng rằng nàng rất đẹp bèn muốn cướp nàng về nhà làm vợ. Kết quả cô tiên nữ dùng thần thông quảng đại trừng trị chúng một trận, bản thân mình cũng không thể chờ trong gian nhà cỏ thêm nữa, vì thế bèn chạy một mạch về phía nam, cuối cùng không cẩn thận chạy vào trong một khu rừng rậm. Trong rừng rậm đương nhiên có rất rất nhiều mãnh thú. Cô tiên nữ cho rằng động vật ở nhân gian đều rất dễ hiếp đáp, hoàn toàn không phòng bị. Kết quả bị một con mãnh thú rất cao rất lớn, trên đầu còn mọc một chiếc sừng đánh trọng thương, còn suýt nữa bị nó ăn thịt. Rồi sau đó, may mắn thay có ba người tốt đi ngang qua, họ đánh đuổi con mãnh thú cứu cô tiên nữ. Cô tiên nữ chẳng những không cảm ơn ân cứu mạng, ngược lại lạnh mặt ngay cả nhìn đều chẳng thèm nhìn họ, nói chuyện cũng rất chỉ là xa cách.

- Oa, cô tiên nữ thật vô lễ... Ồ? Ca ca, vì sao muội luôn cảm thấy câu chuyện này từng nghe qua rồi nhỉ? Ca ca, dạo trước có phải huynh đã kể câu chuyện này rồi không? –Ngưng Tuyết vươn ngón tay kề lên mép, cố gắng ngấm ngấm liệu có phải từng nghe câu chuyện này ở đâu rồi hay không.

- Rồi tiếp nữa, cô tiên nữ phát hiện thì ra nhân gian đáng sợ như vậy, trong lòng rất sợ hãi, bèn muốn nhờ ba người tốt nọ bảo vệ nàng nhưng ngại nói ra miệng. Mà người tốt cũng chẳng để tâm việc nàng vô lễ, còn chuẩn bị cho nàng giường và rất nhiều đồ ăn... Khiến người tốt không ngờ được là, thì ra cô tiên nữ nhìn qua nhỏ nhỏ xinh xinh ấy không ngờ có thể ăn một mình một đêm còn nhiều hơn ba người họ, do ăn quá vội nên ngay cả ga giường đều làm bẩn một mảng rất lớn. –Nói đến đây, Diệp Vô Thần rốt cuộc không nhịn được bật cười hô hố.

Sắc mặt Mộng Chỉ càng lúc càng đỏ, tuy có khăn che mặt ngăn cách nhưng vẫn có thể thấy một rặng mây đỏ đã tràn đến tận mang tai, hai tay cũng len lén nắm lại, nhưng chẳng thể phát tác.

- A! Ca ca, muội nhớ ra rồi, cô tiên nữ huynh nói thật giống Mộng tỷ tỷ. –Ngưng Tuyết bưng tỉnh đại ngộ, nhìn về phía Mộng Chỉ cả người đang rất không tự nhiên.

- Không... không phải ta. –Mộng Chỉ lắc đầu như bị hoảng sợ, ngó sang khuôn mặt cổ nín cười của Diệp Vô Thần, nàng hừ lạnh một tiếng, nghiêng răng ken két, ngay cả ý định chui vào bụi cây ven đường đều có. Chỉ có thể trách tối hôm qua nàng thật sự quá đói, vô tình ăn hết toàn bộ đồ ăn Diệp Vô Thần chuẩn bị cho... còn vẫn thòm thèm.

149. Chương 148: Thiên Huyền Trận.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 148: Thiên Huyền Trận.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ngày thứ mười sau khi Diệp Vô Thần rời khỏi Thiên Long Thành.

- Phi Hoàng công chúa, nô tỳ...

Nghe thấy thanh âm, Long Hoàng Nhi bật tung lên ghế như lò xo, xông vụt tới, túm y phục cung nữ vội vã hỏi:

- Chàng đã về chưa?

- Diệp công tử vẫn chưa về... Họ đều nói Diệp công tử ước chừng phải nửa tháng sau mới có thể trở về, cho nên công chúa... -Cung nữ giải thích nói. Mà lời giải thích này ả cũng đã nói qua nhiều lần với Phi Hoàng công chúa, nhưng Long Hoàng Nhi mỗi ngày vẫn sai ả đi thăm dò tin tức một lần.

Long Hoàng Nhi thất vọng buông lỏng hai tay, buồn bực kém vui phất tay bảo ả đi xuống. Ngồi về ghế, nàng lại cầm mảnh gương trắng còn chưa thêu xong kia lên, bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ thêu tiếp, thủ pháp của nàng lúc này đã thuần thục hơn nhiều so với mười ngày trước, mà trên từng ngón tay trắng muốt ấy đã thêm vài đốm nhỏ màu đỏ, nhưng chưa bao giờ từng nghĩ muốn buông tha, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng dùng đôi tay của mình làm một món đồ cho hân. Lúc này, bên trên đã thêu ra một... thoạt nhìn hình dạng miễn cưỡng có thể gọi là con người.

Chính điện Thiên Long, văn võ bá quan chia ra đứng hai bên, Long Dận quét mắt trái phải một cái, vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Sáng nay trẫm vừa mới nhận được tin tức, tân hoàng đế Phong Liệt của Đại Phong Quốc đã đăng cơ ngày hôm qua, lần đăng cơ này y chẳng những không mời Thiên Long Quốc ta cùng với Quỷ Thủy Quốc, Thương Lan Quốc tới, ngược lại vào ngày đăng cơ bèn lập con cả Phong Lăng làm thái tử, đồng thời trước mặt mọi

người tuyên bố sai thái tử Phong Lăng mấy ngày sau đi sứ sang Thiên Long Quốc ta một chuyến để bái phỏng hoàng đế Thiên Long Quốc. Việc này, các ái khanh thấy thế nào?

Chính điện Thiên Long lặng ngắt như tờ, ai nấy đều lộ ra vẻ nghi ngại, Gia Cát Vô Ý bước ra khỏi hàng nói:

- Hoàng thượng, không biết Phong Liệt có phái hoàng tử khác tới bái phỏng hoàng đế Quỳnh Thủy Quốc và Thương Lan quốc hay không?

Long Dân nói:

- Không có. Chỉ vờ vờ nhằm vào Thiên Long Quốc ta, đây cũng chính là điểm trầm lo lắng nhất. Với dã tâm của Phong Liệt nhằm vào Thiên Long Quốc ta năm đó, trầm tuyệt không tin lần này tới chỉ vì thăm hỏi Thiên Long Quốc ta, việc này tất có trá.

-Hoàng thượng! –Lâm Chiến bước ra khỏi hàng nói:

- Năm đó Đại Phong Quốc quốc lực hùng hậu, một nước có thể địch bằng ba nước ta. Hiện giờ yên lặng hai mươi năm nuôi binh dưỡng tướng, Phong Liệt ắt có động thái, đại chiến gần như không thể tránh khỏi. Thần cho rằng, nếu sớm muộn cũng phải chiến, chi bằng nhân cơ hội bắt giam thái tử Đại Phong Quốc làm người dẫn, khiến Đại Phong Quốc ném chuột sợ vỡ bình...

- Việc này tuyệt đối không thể! –Diệp Nộ thét một tiếng cắt ngang ý, nghiêm túc nói:

- Thái tử Đại Phong Quốc dám tự mình tới có thể thấy được sự quyết đoán của gã, nếu Thiên Long Quốc ta lại giam cầm gã, thanh danh tôn nghiêm còn đặt ở đâu! Uy tín Thiên Long Quốc ta ở đâu? Dẫu thực sự có thể uy hiếp Đại Phong Quốc, thì người trong thiên hạ sẽ đối đãi với Thiên Long Quốc ta thế nào? Huống hồ Chiến Thần Phong Triều Dương của Đại Phong Quốc cả đời lấy bảo vệ hoàng thất Đại Phong làm trách nhiệm, nếu thái tử Đại Phong bị bắt, ắt sẽ dẫn Phong Triều Dương tới, Chiến Thần vừa ra, thiên quân vạn mã đều khó có thể ngăn trở, Thiên Long Thành ta ắt sẽ bởi vậy mà gặp nạn, tuyệt đối không thể!

- Diệp lão tướng quân nói không sai. –Gia Cát Vô Ý phụ họa nói:

- Lời này tuyệt không thể bần tiện, kẻ sách giam cầm tuyệt không thể được. Nếu Đại Phong Quốc lo chúng ta giam cầm, há có thể phái Thái tử tới.

Trên mặt Lâm Chiến trắng đỏ đan xen, tự biết biện bác không có kết quả, hổ thẹn nói:

- Hai vị tướng quân nói rất đúng, là Lâm mỗ nghĩ quá đơn giản.

Long Dân nhíu mày gật đầu hỏi:

- Diệp lão tướng quân, theo ý của người, chúng ta nên đối phó thế nào.

Diệp Nộ ôm quyền nói:

- Hoàng thượng, mục đích lần này thái tử Đại Phong Quốc tới không ngoài ba điều. Thứ nhất là dò xét quân đội Thiên Long Quốc ta, cái gọi là biết người biết ta, điều này cũng tương trưng cho dã tâm của Phong Liệt hiển lộ không thể nghi ngờ, không mất bao lâu ắt sẽ mưu tính Thiên Long Quốc ta. Thứ hai là lập uy. Thứ ba... Thiên Long Quốc ta, Quỳnh Thủy Quốc, Thương Lan quốc mấy năm nay chung sức áp chế Đại Phong Quốc, mất một trong số đó thì môi hở răng lạnh, lần này duy chỉ bái phỏng Thiên Long Quốc ta, người phái tới còn là thái tử tôn quý, cũng không ngoài ý ly gián, khiến Quỳnh Thủy và Thương Lan sinh nghi trong lòng.

Long Dân không ngừng gật đầu, trong lòng thâm cảm thán. Diệp Nộ chung quy vẫn là Diệp Nộ, các phương diện năng lực đều tuyệt không phải Lâm Cuồng Lâm Chiến có thể nâng đỡ lên có thể so sánh. Đây cũng là vì sao ý luôn tính kế muốn lặng lẽ khống chế Diệp gia vào trong tay, lại chưa từng châm chĩa ngoài sáng bao giờ, càng chưa từng nghĩ muốn mất Diệp gia, bởi vì trụ cột quân sự của Thiên Long Quốc là Diệp gia, nếu không có Diệp gia, dẫu có Quỳnh Thủy Quốc và Thương Lan Quốc áp chế ở hai cánh, thì Thiên Long Quốc cũng sớm đã mất bởi tay Đại Phong Quốc.

- Bởi vậy lão thần cho rằng, nên lập tức viết thư cho hoàng đế Quỳnh Thủy, Thương Lan, báo cho họ biết không lâu nữa Đại Phong Quốc ắt sẽ có động tác lớn, nói rõ quan hệ lợi hại trong việc môi hở răng lạnh,

tùy lúc làm tốt công tác chuẩn bị chiến tranh. Thêm nữa, trước khi thái tử Đại Phong tới phải đánh đòn gió, bộc lộ quốc uy Thiên Long lên gấp bội, kinh sợ Đại Phong Quốc, khiến họ không dám manh động. Cái khác, hết thấy theo sự an bài của hoàng thượng. Lão thần cho rằng trong lòng hoàng thượng đã có tính toán. Tân thái tử Đại Phong Quốc lần này ắt hẳn là lần đầu tiên tới Thiên Long ta. Nếu gã đã muốn tới, vậy thì để cho gã kiến thức thế nào là quốc uy của Thiên Long ta, tuyệt không thể yếu trên khí thế!

Bàn về đối phó Đại Phong Quốc, ai có thể có uy tín hơn Diệp Nộ. Nếu ông đã mở miệng thì chẳng còn ai mở lời bổ sung nữa. Long Dận nói:

- Diệp lão tướng quân nói không sai, Đại Phong Quốc tuy mạnh nhưng Thiên Long Quốc ta tuyệt không thể yếu trên khí thế. Vì quốc dân Thiên Long ta, có thể không chiến thì không chiến. Nếu thật sự phải chiến, thì Thiên Long Quốc ta sẽ không sợ bất cứ một ai! Việc này tạm thời không truyền ra ngoài. Diệp lão tướng quân, Gia Cát tướng quân, Phong Lăng lần này tới ắt sẽ mượn cơ hồng tra xét quân đội ta, các người hãy chuẩn bị khẩn cấp mọi thứ trong vòng ba ngày, cốt phải khiến chúng kinh sợ!

.....

- Ngày xưa ngày xưa, có một cô tiên nữ rất rất đẹp...

- Người đừng kể câu chuyện này với ta nữa. –Mộng Chỉ mặt lạnh tanh hừ nói, chỉ là trong thanh âm lạnh lùng đã mang theo ít nhiều ý tứ.

Mỗi lần Diệp Vô Thần kể câu chuyện này, Ngưng Tuyết và Đồng Tâm đã biết rõ nguyên do đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn Mộng Chỉ, Ngưng Tuyết thậm chí còn hỏi:

- Mộng tỷ tỷ, tỷ thật sự có thể ăn được như vậy á??? –Cho nên, mỗi lần hẳn kể đến ‘ngày xưa ngày xưa có một cô tiên nữ...’ nàng liền có một nổi xúc động muốn một kiếm đâm chết hẳn.

Mà nàng không nhận ra rằng, quan hệ giữa bọn họ do đó cũng kéo gần chút đỉnh, ở chung nhiều ngày như vậy, tuy nàng vẫn trầm mặc ít nói nhưng thỉnh thoảng đã chủ động mở miệng nói chuyện. Ánh mắt khi nhìn về phía Ngưng Tuyết và Đồng Tâm cũng là ánh mắt nhìn tiểu muội muội.

Diệp Vô Thần đành ngậm miệng, dùng tiếng thầm thì đủ khiến nàng nghe thấy:

- Thật là... Mạng là do ta cứu, còn mỗi ngày ăn của ta, uống của ta, ngủ của ta... Chẳng những không một câu cảm ơn, mỗi ngày còn phụng phịu như thiếu nợ nàng vậy, bây giờ ngay cả kể chuyện đều không cho. Haizz, xui ơi là xui.

- Người! –Mộng Chỉ trừng mắt với hẳn, sau đó hừ khế một tiếng quay phắt mặt đi, cắn răng không phát tác. Hồi tưởng lại mấy ngày qua, nàng đích thật là đang thanh thần hưởng thụ hết thảy mọi thứ của hẳn...

Phương hướng Diệp Vô Thần đi tới không có mục tiêu cố định, chỉ đơn thuần tìm đường về phía nam. Bình thường, dẫu là vùng dã ngoại tương đối hoang vắng cũng sẽ thỉnh thoảng nhìn thấy có người đi đường tạt ngang qua, mà đi rất lâu trên con đại lộ rộng rãi thông thoáng này lại vẫn chưa hề nhìn thấy nửa cái bóng người, trong lòng Diệp Vô Thần hơi có chút nghi hoặc, dọc đường đi kể những câu chuyện cổ quái ngay cả mình đều không biết tên là gì, may thay Ngưng Tuyết và Đồng Tâm nghe rất thích thú.

Cuối con đường là một khu rừng nhỏ không tính là quá rậm rạp, bước chân Diệp Vô Thần cũng dừng lại ở đây.

- Sao thế ca ca? –Ngưng Tuyết hỏi.

Mười ngày nay họ xuyên qua vô số rừng cây hoang dã, sớm đã không thấy lạ với những khu rừng lớn nhỏ. Diệp Vô Thần ngơ ngẩn nhìn khu rừng phía trước một hồi, nhướn mày nói:

- Những cây này sắp xếp hơi kỳ quái.

- Hả? –Ngưng Tuyết quay đầu nhìn, nhìn nghiêm túc một hồi lâu, nghi hoặc nói:

- Không có mà.

Diệp Vô Thần đặt Ngưng Tuyết từ trong lòng ngực mình xuống, đặt tay nàng vào trong tay Đồng Tâm, hạ giọng nói:

- Đồng Tâm, hẳn là muối cũng cảm giác được, bên trong có hai con Linh thú, bảo vệ Tuyết Nhi cho tốt.

Đồng Tâm gật đầu, chút ít lo lắng đều không có.

- Đi thôi. –Diệp Vô Thần đứng bên người Mộng Chỉ, thân thể Mộng Chỉ rõ ràng dời chệch về hướng cách hẳn xa hơn, thấy hẳn đầu cũng chẳng buồn quay đi vào trong rừng, cũng đành đi theo.

Nếu nói Diệp gia, Lâm gia, Hoa gia là ba đại gia tộc chính trị cường đại nhất Thiên Long Quốc, thì Đông Phương, Tây Môn, Nam Cung, Bắc Minh lại được công nhận là bốn thế gia ma võ mạnh nhất Thiên Long Quốc. Lực lượng của bất kỳ một nhà nào trong họ đều không thể coi thường, ở Thiên Long Quốc từng sống nhiều năm vẫn không ai dám chọc, lực lượng ẩn giấu thì càng sâu không thể lường.

Mà lúc này, chuông báo động của Tây Môn thế gia vang lên mãnh liệt.

- Thiếu chủ, có bốn người xông vào Thiên Huyền Trận. –Một kẻ toàn thân trang phục gia tộc cung kính hồi báo về phía một thiếu niên tuổi đôi mươi.

- Có lai lịch gì? –Thiếu niên nam tử ngẩng ngửa một tảng đá phẳng lì như gương tùy ý nói. Thiên Huyền Trận là do bốn trưởng lão thực lực mạnh nhất Tây Môn gia hợp lực bày trận, kẻ tự tiện xông vào hoặc bị lạc trong đó vĩnh viễn không tìm được đường ra, hoặc bị hai con Linh thú cường đại nuôi trong đó đánh chết, kẻ có thể đánh đông chạy tây may mắn thoát ra đã ít lại càng ít.

Bình thường nếu có người muốn bái phỏng Tây Môn gia, chỉ cần hô to một tiếng trước Thiên Huyền Trận là được, tự sẽ có người trả lời gặp hay không gặp. Việc này cả phía nam chẳng mấy ai không hay biết. Mà bốn người Diệp Vô Thần đương nhiên không biết, trực tiếp xông vào.

- Không biết, là bốn khuôn mặt xa lạ.

Nam tử vung tay:

- Tự tiện xông vào, là địch không phải bạn, không cần lo cho chúng, để chúng tự sinh tự diệt đi.

- Vâng.

Bốn người đi trong rừng rất lâu, lông mày Diệp Vô Thần vẫn luôn nhíu chặt, càng phát hiện quái dị. Thứ tự cây cối quá ư trật tự, hơn nữa nơi đây thật sự quá yên lặng, ngoại trừ tiếng bước chân của họ, không còn nghe thấy âm thanh nào khác nữa.

Cây cối trước mắt trùng trùng điệp điệp, bóng cây tương tự cũng trùng trùng điệp điệp, Diệp Vô Thần trong cơn trầm tư bỗng rung ánh mắt, khựng chân, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Thì ra mặt trời ở phía trước mình lúc này lại xuất hiện ở đằng sau bên phải mình!

Mộng Chỉ đi bên phải hẳn thấy hẳn dừng chân cũng dừng theo, nghi hoặc xoay người, tiếp đó nàng nhíu đôi mày cong cong, nói khẽ:

- Các nàng đâu?

Diệp Vô Thần trong cơn trầm tư nghe vậy liền ngẩn ra, tức tốc quay đầu, lập tức chột biến sắc –Ngưng Tuyết và Đồng Tâm luôn đi bên trái hẳn không ngờ lại chẳng thấy đâu.

150. Chương 149: Huyết Phong Cự Lang.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 149: Huyết Phong Cự Lang.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hai quyền Diệp Vô Thần nắm chặt, chốc lát liền bình tĩnh lại, hẩn đảo mắt nhìn xung quanh và bầu trời, trầm giọng nói:

- Đây là một huyền trận!

- Huyền trận?

- Không sai. Nhưng khác với kỳ môn độn giáp, ngũ hành bát quái, đây chẳng phải huyền trận kiểu như chưởng nhãn hoặc mê ảo, mà là huyền trận do năng lượng hình thành, cũng chỉ có thể do năng lượng phá vỡ. Nếu không có đủ thực lực gần như không có khả năng phá giải huyền trận này. –Diệp Vô Thần ngưng trọng nói đồng thời phóng ra ngoài khí tức của mình. Hẩn tin bất kể Đồng Tâm lúc này cách hẩn bao xa vẫn chắc chắn có thể cảm nhận được vị trí của hẩn.

Kỳ môn độn giáp, ngũ hành bát quái Diệp Vô Thần nói trong miệng Mộng Chỉ hoàn toàn không biết. Ngưng Tuyết và Đồng Tâm biến mất, cùng với năng lượng ba động càng lúc càng mãnh liệt và quỷ dị ở đây đã khiến nàng tin lời Diệp Vô Thần nói. Chỉ là độ nhạy bén linh giác của nàng kém quá xa Diệp Vô Thần, cũng chỉ cố ý điều tra vào lúc này mới nhận ra.

Nàng kiễng chân, thân thể uyển chuyển đã bắn vọt lên bầu trời. Diệp Vô Thần thấy thế cả kinh quát:

- Khoan đã.

Câu nhắc nhở của hẩn rõ ràng đã quá muộn, đầu Mộng Chỉ đã không nặng không nhẹ va lên một bức tường che nhìn không thấy ở trên không, trong lúc không kịp đề phòng làm lực lượng thoát hết, ngã thẳng xuống dưới, rơi phịch xuống đất.

Nhớ tới biểu hiện quá khích của nàng hôm đó, Diệp Vô Thần không đi đỡ nàng mà lắc đầu nói:

- Nếu đã là huyền trận thì há có thể cho người ta ra ngoài từ đằng trên. Bên trên ắt sẽ có kết giới phong tỏa. Cô rút cuộc vẫn quá non nớt.

Mộng Chỉ không nói một lời đứng dậy từ trên đất, cũng không thèm liếc hẩn một cái, đi thẳng về phía trước.

- Cô tốt nhất đứng ở đây đừng nhúc nhích, bằng không chưa biết chừng cô đi thêm vài bước, ngay cả ta đều không nhìn thấy đâu. Tóm lại phải cho ta thời gian ngẫm nghĩ làm thế nào ra ngoài đây. –Diệp Vô Thần khép nửa đôi mắt, lạnh nhạt nói. Hẩn không hề lo cho sự an toàn của Đồng Tâm và Ngưng Tuyết, lúc trước hai người luôn dắt tay nhau, sẽ không đi lẻ tẻ. Với năng lực của Đồng Tâm, huyền trận này vốn dĩ đừng mong vây khốn được nàng. Hẩn cần làm chính là ở nguyên không nhúc nhích chờ đợi, bởi vì đi càng xa ắt sẽ càng gặp nhiều nguy hiểm khó lường.

Mộng Chỉ dừng chân, sau khi ánh mắt lấp lóe một hồi rốt cuộc không tiến về trước nữa, dung nhan như tuyết ngó hẩn, thỉnh thoảng lại hờ hững liếc hẩn mấy cái. Ở chung nhiều ngày như vậy, ấn tượng Diệp Vô Thần để lại cho nàng mãi mãi luôn hòa nhã và tỉnh táo như thế.

Vài giây sau, Diệp Vô Thần mở choàng hai mắt, ánh mắt sắc bén bắn về phía tay trái của mình, cắn chặt răng, thâm nhủ:

- Thật nhanh... Nguy rồi!

Hẩn không kịp nghĩ nhiều, dùng tốc độ nhanh nhất lao đến trước mặt Mộng Chỉ, đồng thời một con Huyết Sắc Cự Lang cao ngót hơn năm thước từ trong rừng xông ra, nanh sói lập lòe hàn quang, như một cơn cuồng phong màu máu ập về phía hai người, tốc độ nhanh vô cùng. Còn chưa kịp tới gần, luồng khí tức cuồng bạo đáng sợ đó mang theo uy áp thuộc về Linh thú hoàn toàn bao trùm lấy họ.

- Huyết... Huyết Phong Cự Lang! –Thân thể màu máu, đôi mắt đỏ au, thân thể khổng lồ, Mộng Chỉ hoảng sợ gọi ra tên của nó. Uy danh của nó không ai không biết, bởi vì đây là Linh Thú có tốc độ nhanh nhất trên Thiên Thần đại lục, chưa từng có bất kỳ một con nào bị bắt hoặc đánh chết bao giờ.

Trong Thủy Hỏa Phong Lôi Thổ ngũ hành, Hỏa Lôi công kích mạnh nhất, Thổ phòng ngự mạnh nhất, Thủy năng lực át chế mạnh nhất, mà Phong, công phòng đều không cao nhưng có tốc độ nhanh nhất. Huyết Phong Cự Lang lại được xưng tụng là Vương giả trong Linh cấp Phong ma thú, có tốc độ nhanh nhất và thân thể linh hoạt nhất, dẫu một Thiên cấp cường giả hoặc ma thú đều không thể dễ dàng tổn thương nó, đánh chết thì khó không sao kể xiết. Đến Linh cấp, ma thú đều có linh tính và trí thông minh không tính là thấp, gặp phải địch nhân không thể địch lại sẽ không liều mạng cố công kích, mà là dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn. Tốc độ trốn chạy của Huyết Phong Cự Lang nhanh đến mức đủ khiến họ theo không kịp.

Tốc độ của Huyết Phong Cự lang khiến Diệp Vô Thần hoảng sợ trong lòng, tốc độ như vậy dẫu không bằng mình nhưng cũng không kém quá xa. Nếu là một mình mình, hẳn còn có thể dựa vào tốc độ và cây cối nơi đây đấu với nó một phen, nhưng bên cạnh còn có một bình hoa như Mộng Chỉ, nên chọn lựa duy nhất của hắn chính là... trốn!

Hắn lao đến bên người Mộng Chỉ, trước khi nàng còn chưa tỉnh lại trong cơn khiếp sợ liền tức tốc dùng cánh tay cấp vòng eo mềm mại của nàng. Dùng tốc độ nhanh nhất vòng qua hàng loạt cây cối lớn nhỏ chạy về phía trước, Huyết Phong Cự Lang ở đằng sau đuổi theo không tha, do trên người Diệp Vô Thần còn mang theo một người nên tốc độ suy giảm khá nhiều, một người một lang đuổi ngang sức ngang tài.

Bên trong huyện trận rất dễ bị lạc. Mà Huyết Phong Cự Lang chờ ở đây rất lâu sớm đã hiểu gần hết với Thiên Huyện Trận này, tốc độ của nó rất nhanh, nhưng lộ tuyến tiến tới hoàn toàn giấu theo vị trí Diệp Vô Thần đi qua lúc trước, cho nên từ đầu chí cuối không hề khiến thân ảnh của hắn rời khỏi tầm mắt của nó.

Tiếng gió gào thét bên tai, Mộng Chỉ thừ ra rất lâu sau đó rốt cuộc tỉnh táo lại, ráng sức uốn éo cơ thể vùng vẫy:

- Buông ra... buông ta ra!

Diệp Vô Thần mạnh mẽ dùng cánh tay cấp người nàng càng chặt hơn, nội tâm bức dọc:

- Cô muốn chết sao!?

- Buông ta ra, cho dù chết cũng không cần người chạm vào cơ thể ta!

Bịch!

Một cỗ lực lớn truyền tới, Mộng Chỉ ngưng tụ tất cả lực lượng của bản thân đẩy mạnh Diệp Vô Thần ra. Vô Thần lực của Diệp Vô Thần toàn bộ dùng cho duy trì tốc độ bản thân, gần như không giữ lại lực, một đòn của Mộng Chỉ khiến thân thể hắn bị đánh bay thẳng ra ngoài, trong cơ thể còn bị nội thương nhẹ.

- Cô ả không biết điều này! –Diệp Vô Thần ôm ngực đứng dậy, phát hiện Huyết Phong Cự Lang đã vọt lên khá cao, vươn ra hai lang trảo khủng bố cực lớn cắn xé về phía Mộng Chỉ đã té xuống đất, hiển nhiên bị dọa ngây ngẩn.

Diệp Vô Thần chột cả kinh, không hề lường lự dùng tốc độ nhanh nhất xông lên, vào lúc suýt bị chop tới đẩy thân thể nàng đi ra ngoài rất xa. Nhưng thân thể Huyết Phong Cự Lang quá ư vĩ đại, cặp lang trảo sắc bén kia không vô trúng thân thể Mộng Chỉ nhưng vẫn rạch mạch lên chân phải nàng một nhát, mang theo ba rãnh máu rất sâu. Vai trái của Diệp Vô Thần trong lúc xông lên cũng bị trảo phải của nó xọc trúng, đau thấu tim gan.

Diệp Vô Thần cố cắn răng, thân thể không hề dừng lại lao về trước, lại ôm Mộng Chỉ lên lần nữa, cố nhịn cơn đau kịch liệt chạy đi điên. Hắn không dám di dời một bộ phận nhỏ Vô Thần lực đi chiếu cố vết thương, bằng không tốc độ ắt sẽ giảm, đủ để cho Huyết Phong Cự Lang đuổi kịp trong thời gian ngắn.

- Cô ả điên khùng này, bây giờ cô hài lòng chưa!? –Diệp Vô Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói. Một trảo này của Huyết Phong Cự Lang có thể nói là vết thương nặng nhất hắn dính từ khi tới Thiên Thần đại lục, hết thấy đều tại cô nàng Mộng Chỉ không biết điều này.

Ngửi thấy mùi máu tươi, Huyết Phong Cự Lang càng thêm hưng phấn, đuổi lâu không xong, nó khựng người, tru tréo một tiếng, một trận vòi rồng nằm ngang cuồng bạo trong nháy mắt ập về phía trước.

Phát giác ra tiếng gió đằng sau, trong mắt Diệp Vô Thần lóe tinh mang, bỗng đề ngã Mộng Chỉ xuống đất. Mộng Chỉ còn chưa kịp phát ra tiếng kinh hô thì Phong hệ nguyên tố cuồng bạo đã ập toàn bộ lên lưng

Diệp Vô Thần. Nếu bên trên là Mộng Chỉ, thì những phong nhận hỗn loạn này đủ để lưu lại trên người nàng hàng trăm vết thương nhỏ, mà rơi lên người Diệp Vô Thần, lại như nước nhỏ vào bông, biến mất quý dị, ngay cả y phục sau lưng hắn cũng không bị xé rách.

Diệp Vô Thần có thể bắt chấp Phong nguyên tố thương tổn, nhưng không thể ngăn cản cuồng phong đưa đẩy. Dưới gió thổi mãnh liệt, hai người ôm nhau lăn lộn hơn chục thước trên đất.

Mộng Chỉ đã hoàn toàn choáng váng, thân thể nàng đang quay cuồng không tự chủ, hai mắt có thể nhìn thấy chỉ ở gần trong gang tấc, thân thể Diệp Vô Thần dính chặt vào nàng, ngay cả mặt đều gần như kề sát một chỗ với nàng. Lúc này, đôi mắt hắn vẫn kiên nghị như trước, ánh mắt thả nghiêng nhìn chăm chú vào Huyết Phong Cự Lang cách họ càng lúc càng xa, không hề nhìn về phía nàng ở trước mắt. Trong nhất thời, nàng không cảm thấy cơn đau trên chân, cũng quên mất con Huyết Phong Cự Lang kia. Trong đầu, hoàn toàn trống rỗng.

Khi này, lại là hắn liều lĩnh cứu mình, vì sao...

Khi thân thể hai người dừng lại, trong tay Diệp Vô Thần đa thêm ba quả Chấn Thiên Lôi, sau đó vung mạnh về phía Huyết Phong Cự Lang.

Khoảng cách giữa họ với nó quá gần, ném ra Chấn Thiên Lôi ắt sẽ lan đến bản thân Diệp Vô Thần và Mộng Chỉ, mà hiện giờ trận cuồng phong của Huyết Phong Cự Lang chẳng những không trúng đến mục tiêu, ngược lại kéo giãn khoảng cách với họ xa xa, Diệp Vô Thần há có thể bỏ qua cơ hội trong tích tắc này, ba quả Chấn Thiên Lôi đồng thời ném về phần đầu nó, sau đó ghì chặt thân thể Mộng Chỉ xuống.

Ba quả cầu màu đen nho nhỏ, ở trong mắt Huyết Phong Cự Lang không có bất kỳ uy hiếp gì đáng nói, nó khinh khỉnh liếc mắt, chẳng thèm liếc thêm cái thứ hai, nghênh đón Chấn Thiên Lôi rít gào lao tới.

Rầm!

Ba quả Chấn Thiên Lôi nổ cùng lúc trên trán Huyết Phong Cự Lang, mang theo tiếng sấm tru thảm thiết. Tốc độ của nó tuy nhanh nhưng năng lực phòng ngự đều kém hơn rất nhiều con Độc Giác Thú gặp phải lúc trước, vả lại không hề phòng bị. Trong tiếng nổ hòa quyện với nhau, đầu của nó bị nổ nứt toác, cơ thể Lang đang trong lúc chạy lao lao đổ ập xuống đất.

Huyết Phong Cự Lang tạm thời vẫn còn chưa chết, toàn thân đang co giật rúm ró kịch liệt trong cơn đau đớn, ngay cả tiếng tru tréo thảm thiết đều trở nên yếu ớt. Phía dưới thân thể khổng lồ, bắt đầu từ từ tích tụ vết máu càng lúc càng lớn.

Diệp Vô Thần thở phào một hơi, chậm rãi đứng dậy từ trên người Mộng Chỉ, vịn vào một gốc cây, khá thoát lực đứng ở đó. Sau khi tới Thiên Thần đại lục, đây là lần thứ năm đối mặt với đối thủ thực lực vượt trên mình. Người đầu tiên là Hoa Chấn Thiên vì bảo vệ mình không bị Lôi Chấn Tử hay Chấn Thiên Lôi tổn thương mà thông qua khổ tu đạt tới cảnh giới Linh cấp. Thắng y, chính là dựa vào tính cách tùy tiện của y. Thứ hai là Lâm Viêm, thắng hắn chính là dựa vào thể chất không sợ lửa của mình. Thứ ba là Đào Bạch Bạch, bị Đồng Tâm giết. Thứ tư là Độc Giác Thú, tương tự cũng chết bởi tay Đồng Tâm. Mà con Huyết Phong Cự Lang này, rốt cuộc là hắn trực tiếp đối mặt, dùng Chấn Thiên Lôi kết liễu nó.

Liếc qua đôi tay của mình, hắn thầm than, không biết đến khi nào thực lực của mình mới có thể hoành hành thiên hạ.

Sau khi nhận định con cự lang kia sẽ không đứng dậy nổi nữa, Diệp Vô Thần xoay người, chìa tay đỡ Mộng Chỉ đang giãy dụa muốn đứng dậy. Thân thể Mộng Chỉ nghiêng về sau một chút, vừa khấn trương vừa lạnh nhạt quát:

- Dừng đừng vào ta! Tự ta có thể đứng dậy.

Sắc mặt Diệp Vô Thần trầm xuống, Mộng Chỉ nhìn thấy thể trong lòng chộn rộn. Tiếp đó, hắn đã bắt chấp Mộng Chỉ vùng vẫy, cầm cánh tay nàng kéo lên, ghì vai nàng lên một thân cây, hung tợn nói:

- Ta cứ muốn chạm vào cô đấy, cô có thể làm được gì ta nào!

- Người... người buông ta ra!

- Im miệng... -Sắc mặt Diệp Vô Thần càng thêm âm trầm:

- Mấy ngày nay, mạng của cô chẳng những là do chúng ta cứu, ăn uống nghỉ an toàn cũng toàn bộ dựa vào chúng ta, lại chưa bao giờ biết lễ phép cảm ơn, còn cả ngày bày ra bộ mặt cao cao tại thượng. Bây giờ ta lại cứu cô một mạng, hơn nữa nếu không phải là cô, ta và chính cô cũng sẽ không bị thương, cô còn có tư cách gì nổi giận trước mặt ta!? Ta rảnh rang không có việc gì gọi cô vài tiếng tiên tử, cô thật coi mình thành tiên tử gì đó ư? Ta nói cho cô biết, sở dĩ dọc đường chiếu cố cô như vậy chính là thấy cô tội nghiệp, giống như một con chó con mèo nhặt được trên đường cái gì cũng không biết, còn suýt nữa bị sói ăn thịt. Ở trong mắt ta, cô thực ra chính là con nhóc vô tri tuyền húng.

- Người!

151. Chương 150: Hủy Trận, Con Giận Của Đồng Tâm.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 150: Hủy trận, cơn giận của Đồng Tâm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Lúc ta nói chuyện đừng chõ miệng vào. –Diệp Vô Thần lạnh giọng cắt ngang nàng, hành động vùng vẫy lúc trước suýt nữa lấy tính mạng hắn, nếu lang thảo của con Huyết Phong Cự Lang tiến thêm mấy tấc nữa, đâm trúng sẽ không phải bả vai mà là trái tim, nên hắn há có thể áp chế nổi lửa giận.

- Đừng cho rằng thân thể mình rất cao quý, ai cũng không thể chạm. Nói cho cô biết, đừng nói thân thể cô, ngay cả diện mạo cô ta cũng chẳng có tí hứng thú nào, bằng không ta sớm đã có một trăm loại phương pháp biết cô có bộ dạng gì. Cho dù ta muốn cưỡng bạo cô, cô kháng cự nổi sao? Trong lòng ta, tỷ tỷ của ta, còn có thể từ sắp kết hôn của ta mỗi người đều mạnh hơn cô gấp trăm ngàn lần, đừng tự coi mình quá cao, hừ!

Diệp Vô Thần hừ lạnh một tiếng, thả lỏng tay ra. Mộng Chỉ bị một hồi mắng giận của hắn trực tiếp nói cho choáng váng, hắn buông tay tay, Mộng Chỉ bị thương trên chân đau rên một tiếng ngã phịch xuống đất, dựa lên gốc cây kia không còn đứng dậy được nữa, trên chiếc tất bên trên phải, không ngờ là ba vết thương đáng sợ dài gần hai mươi cm, đang từ từ rướm máu, nhiễm đỏ mảng lớn.

Diệp Vô Thần than nhẹ một tiếng, ngồi người xuống, cầm chân phải của nàng vào trong tay, xé mạnh đứt khoát giày nàng. Mộng Chỉ cứng đờ toàn thân, tiếp đó trong lòng đại loạn, lo sợ nói:

- Người làm gì thể, mau buông ta ra, buông ra!

- Đừng nhúc nhích!!! –Diệp Vô Thần đầu cũng chẳng buồn ngẩng, nhíu mày quát lớn một tiếng.

Mộng Chỉ không hề chuẩn bị trước bị tiếng quát lớn này làm giật cả mình, đầu óc choáng váng, không nói thêm một chữ nào nữa, ngoác nhìn hắn cời tất dính máu của mình xuống, làn váy vén lên, lộ ra ba vết thương sâu thấy được cả xương. Lúc này, nàng cảm giác được không phải là đau đớn, mà là bàn tay không hề cách trở cảm gót sen mang theo xúc cảm của hắn, nửa cặp đùi trong suốt như ngọc cũng hiện ra trước mắt hắn.

Trong mắt Mộng Chỉ tích tụ đầy hơi nước, trong lòng hỗn loạn chưa bao giờ từng có. Nhưng lúc này nàng lại không nói ra nổi lời cự tuyệt, điệu bộ giãy dụa. Có lẽ là vì sợ hãi, cũng có lẽ là vì mơ màng không biết làm sao.

Diệp Vô Thần rắc đều đều ba loại thuốc bột mang từ trong nhà lên vết thương của nàng, thủ pháp hần cực kỳ chuẩn, lượng thuốc cũng vừa đủ. Ở trước mặt Mộng Chỉ, hần đương nhiên không thể sử dụng Vô Thần lực của mình.

- ...Xin lỗi nhé, lời ta lúc nãy hơi nặng, chỉ là khi nãy cô thật sự quá ư tùy tiện, suýt nữa hại tính mạng hai người chúng ta. Ta rất sợ chết, không hề muốn chết tí nào. Cho nên ta mới tức giận như vậy. Bây giờ nghĩ lại, cô hẳn cũng có điều mà cô kiên trì. –Diệp Vô Thần dùng khăn vải băng bó một vòng lại một vòng quanh vết thương cho nàng, giọng điệu cũng dịu xuống.

Mộng Chỉ ngơ ngác nhìn động tác dịu dàng của hần, rất lâu không nói ra lời.

- Nếu ngươi đã sợ chết, vì sao lúc nãy không tự trốn đi, còn liều mạng cứu ta làm gì. –Trầm mặc rất lâu, rốt cuộc nàng lên tiếng hỏi.

- Ta không phải đã nói rồi sao, cô giống như một chú chó chú mèo ta nhặt về, chỉ cần là đồng bọn của ta, mặc kệ là người hay động vật, là nam hay nữ, là xấu hay tốt, là nghe lời hay không nghe lời, ta đều không thể trơ mắt éch nhìn người đó chết ở trước mặt ta.

Diệp Vô Thần băng bó xong hết vết thương của nàng, rồi không biết lấy từ đâu ra một chiếc tất trắng, từng li từng tí xỏ vào cho nàng:

- Đây là tất của Ngưng Tuyết, tuy thoạt nhìn rất nhỏ nhưng khá là mềm mại, sẽ không khiến cô cảm thấy khó chịu đâu.

Diệp Vô Thần không thể không thừa nhận, chân nàng rất đẹp, cầm trong tay như cầm bạch ngọc vậy.

Ánh mắt Mộng Chỉ ngây dại, như mất hồn vậy. Nàng chưa bao giờ nghĩ qua sẽ có một nam nhân tự tay xỏ tất cho nàng, hơn nữa còn là một nam tử vừa mới quen biết mấy ngày.

- Cô nên nói cho ta biết, trên người cô có phải giấu đồ vật kỳ quái gì hay không? Không ngờ ngay cả chạm đều không cho người ta chạm một cái, lúc nãy thậm chí cả mạng cũng bất chấp. Nữ nhân bảo thủ quá mức không hề hiếm thấy, nhưng quá khích như cô ta quả thật chưa gặp qua bao giờ. Nếu đã như vậy, vì sao còn muốn ra khỏi nhà, mỗi ngày một mình đóng mình trong khuê phòng há chẳng phải tốt hơn ư. –Diệp Vô Thần giúp nàng xỏ tất xong, thuận miệng nói.

- Ngươi sẽ không hiểu đâu... –Mộng Chỉ cắn cắn môi, cuối cùng vẫn nói:

- Đây là quy củ trong gia tộc chúng ta, chúng ta nơi đó, sự thanh bạch của nữ nhân còn quan trọng hơn mạng sống. Trước khi thành thân, cho dù là vị hôn phu cũng không thể chạm vào thân thể mình.

- Chết đói là chuyện nhỏ, thất tiết mới là chuyện lớn. Với đại đa số nữ nhân mà nói, thanh bạch đích xác nặng hơn mạng sống. Nhưng chạm một cái cũng chẳng mất đi thanh bạch, lúc nãy cô cần quá khích như vậy ư?

Trên chân đã không còn đau đớn như lúc vừa rồi, nàng vịn vào thân cây đằng sau đứng dậy, cắn môi nói:

- Quy củ của gia tộc chúng ta, ngươi sẽ không hiểu đâu.

Diệp Vô Thần ngán ngẩm nhíu mày nói:

- Được rồi được rồi, liệu có phải cô muốn nói ở chỗ các cô, thân thể bị nam nhân chạm vào một cái sẽ mất đi thanh bạch hay không? Cơ mà lúc nãy dường như cô cũng không muốn phản kháng, lẽ nào cô đã nhận mệnh, định lấy thân báo đáp?

Mộng Chỉ liếc hần một cái, rồi rời ánh mắt, lạnh nhạt thấp giọng nói:

- Hôm nay ta sẽ coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Sau này... ta sẽ giết ngươi.

Diệp Vô Thần tùy ý bật cười, không tiếp lời, cũng không dò hỏi gia tộc của nàng là gì.

Tách.

Một giọt máu men theo ngón tay Diệp Vô Thần rơi xuống đất, đọng vào một chiếc lá khô. Mộng Chỉ lúc này mới chú ý được rằng, vai trái của hần đã bị nhuộm đỏ máu, nhìn từ chiều nghiêng, y phục nơi đó đã

vò rách, lộ ra vài vết thương huyết nhục mơ hồ, so với chân nàng rõ ràng nặng hơn khá nhiều. Lòng nàng không khỏi sốt sắng, vô ý thức hô:

- Người bị thương rồi!

Mộng Chỉ lúc này mới biết, khi nãy hấn vì cứu nàng, bị thương còn nghiêm trọng hơn nàng. Nhưng từ đầu chí cuối không rên một tiếng, còn băng bó vết thương cho nàng.

Diệp Vô Thần lạnh nhạt liếc vai trái của mình, lúc này mới lấy ra một bình thuốc, rắc vào lòng bàn tay, sau đó dè dặt lên vai. Điều này vốn dĩ nên đau đớn vô cùng, cõi lòng Mộng Chỉ cũng đau theo, sắc mặt Diệp Vô Thần lại thản nhiên như ban đầu, ngay cả một cái run rẩy đều không có. Hấn liếc Mộng Chỉ, nói:

- Ta muốn cởi y phục băng bó vết thương, cô muốn xem không?

Mộng Chỉ rụt người về phía sau, vịn cây, dè dặt quay người đi.

Diệp Vô Thần cởi áo, tiếp đó vận chuyển Vô Thần lực đến vai trái. Rất nhanh, mấy vết thương đầm đìa máu kia liền khỏi kha khá. Hấn lấy băng vải tùy tiện băng bó vai mấy vòng rồi mặc áo lại. Vết thương như thế với hấn mà nói chẳng tính là cái gì, hết thấy chỉ là diễn cho Mộng Chỉ xem. Mà Mộng Chỉ mấy ngày nay, lại há chẳng phải đang diễn kịch. Diễn xuất của nàng rõ ràng còn thô thiển, quá nhiều sơ hở.

Một đẳng khác.

Diệp Vô Thần tìm không thấy Ngưng Tuyết Đồng Tâm. Đồng Tâm và Ngưng Tuyết tương tự cũng đột nhiên bị mất họ. Ngưng Tuyết quýnh quáng gần như sắp khóc ra, dùng sức gọi hấn, Đồng Tâm phát giác được sự cổ quái ở trong này, một mực kéo tay Ngưng Tuyết không buông, hai thiếu nữ vòng đi vòng lại không có mục tiêu ở bên trong.

Rất nhanh, Đồng Tâm liền cảm thấy khí tức Vô Thần cố ý phóng ra ngoài, kéo Ngưng Tuyết đuổi theo hướng đó, nhưng hướng đó rõ ràng là hướng của khí tức, càng tiến tới lại cảm thấy càng cách càng xa. Đồng Tâm lại dẫn Ngưng Tuyết đảo một vòng, nhưng trước sau vẫn không đi tới vị trí của hấn.

Nóng nảy và lo lắng rất nhanh liền mài sạch lòng kiên nhẫn vốn đã ít đến đáng thương của Đồng Tâm. Nàng buông tay Ngưng Tuyết ra, nhảy lên bầu trời trong tiếng kinh hô của Ngưng Tuyết.

Một tiếng giong giã vang lên, dây tường che năng lượng không gì phá nổi hết như một lớp bong bóng bị Đồng Tâm dễ dàng xuyên thủng. Ở trên trời cao, đôi mắt đen nhánh của nàng mang theo sự tàn bạo muốn nuốt trọn người bắn về mỗi một góc ngách phía dưới, hai tay giơ lên sau đó hư không vung xuống.

Rắc rắc rắc rắc...

Một động tác đơn giản của nàng khiến bên trong rừng cây cùng tất cả năng lượng thể không phải sinh mạng bao trùm trên bầu trời cánh rừng toàn bộ tan tành như thủy tinh vỡ vụn, không một thứ nào còn tồn tại...

Tây Môn thế gia, bốn lão nhân bế quan trong mật thất đồng loạt phun ra một búng máu, họ song song tỉnh lại từ trong nhập định, liếc nhìn lẫn nhau, trên mặt lộ ra thuần một vẻ kinh hãi.

- Thiếu chủ! Không xong rồi... Thiên Huyền Trận chẳng ngờ, chẳng ngờ bị hủy rồi! - Một đệ tử Tây Môn vội vã xông vào, hoảng sợ thất thố hô.

- Ta đã biết rồi. - Thanh niên nam tử nọ vẻ mặt nặng trĩu:

- Phụ thân và mẫu thân đại nhân chưa về, bốn đại trưởng lão đang bế quan lúc này nhất định sẽ bị thương nặng bởi Thiên Huyền Trận bị hủy. Lần này tới thăm rốt cuộc là nhân vật nào!? Lê nào sẽ là một trận kiếp nạn của Tây Môn gia ta ư? Truyền lệnh xuống, tất cả mọi người nấp vào trong trang, không có lệnh ai cũng không được phép ra ngoài, ta tới thăm dò chút, hy vọng là bạn không phải địch.

Người có năng lực phá giải Thiên Huyền Trận, Thiên Thần đại lục có không ít. Có thể đánh tan Thiên Huyền Trận thì đã ít lại càng ít. Ít nhất cần hai tuyệt thể cường giả thực lực Thiên cấp. Hấn sao có thể không sợ chứ.

Thiên Huyền Trận bị phá, Đồng Tâm ở trên không trung trong nháy mắt liền khóa chặt vị trí của Diệp Vô Thần, nàng từ trên trời giáng xuống, kéo theo Ngưng Tuyết hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì chạy về

phía trước. Rất nhanh, hai nàng liền nhìn thấy Diệp Vô Thần và Mộng Chỉ đứng ở đó chưa rời đi, Ngưng Tuyết buông lỏng cõi lòng, một bên vừa tung tăng hô lớn “Ca ca” một bên xông tới, mà Đồng Tâm lại đứng ở đó, ánh mắt trong tích tắc trở nên lạnh buốt, sát khí khủng bố thuộc về Thiên Phật Chi Nữ không chịu khống chế phóng thích ra, không khí trở nên hỗn loạn, dòng khí lạnh buốt xẹt qua như dao cắt trên mặt, trên người, trong lòng người.

Bởi vì nàng nhìn thấy máu trên người Diệp Vô Thần.

Thân thể Mộng Chỉ nặng nề run lên cầm cập, một bóng ma như tử thần tới gần như tảng đá nặng đè chặt lên cõi lòng nàng, khiến nàng khó chịu đến ngạt thở. Nhìn thiếu nữ áo đen với đôi mắt lấp lánh u quang đáng sợ cách đó không xa, nàng cảm thấy sợ hãi đến cực điểm. Giờ khắc này nàng rất cuộc đã biết, thế nào mới là sát khí thực sự.

Diệp Vô Thần ôm lấy Ngưng Tuyết đang giắt trên người hắn, liếc qua Mộng Chỉ sắc mặt trắng bệch, nội tâm thầm hô không ổn. Hắn bước nhanh tới trước mặt Đồng Tâm, cúi người cầm tay nàng, nhẹ giọng nói:

- Đừng lo lắng, vết thương của ta đã không sao rồi, con sói thương tổn ta cũng đã chết, muội xem.

Hắn chỉ vào con Huyết Phong Cự Lang vẫn đang thoi thóp kia. Đồng Tâm gật đầu, sát khí trên người thu liễm vài phần, nhưng lập tức đảo ánh mắt, vươn tay ra, một đoàn quang mang đen kịt hiện ra trong lòng bàn tay nàng, ‘Vèo’ bay về phía Huyết Phong Cự Lang trên đất.

Đoàn hắc quang ấy vừa tiếp xúc đến thân thể của Huyết Phong Cự Lang, trong nháy mắt khuếch đại, hoàn toàn bao trùm thân thể cực lớn của nó vào trong. Sau đó, đoàn hắc quang bắt đầu thu nhỏ nhanh chóng, rồi lại thu nhỏ, đến tận khi biến mất hoàn toàn. Cũng biến mất theo còn có Huyết Phong Cự Lang bị bọc ở trong, thân sói cực lớn của nó hết biến mất hoàn toàn hết như bốc hơi, không lưu lại bất kỳ dấu vết nào từng tồn tại qua. Mà xung quanh thân thể lúc trước của nó, bất kể là mặt đất, cây cối, hay là cành khô lá úa trên đất, toàn bộ không bị một tí tạo tổn thương nào.

Diệp Vô Thần hoàn toàn không kịp ngăn cản, đành ngán ngẩm than một tiếng. Lần này, Đồng Tâm phần nộ không thể nghi ngờ đã bại lộ quá nửa trước mặt Mộng Chỉ. Nhưng lúc này hắn há có thể nhẫn tâm trách Đồng Tâm.

152. Chương 151: Tây Môn Khánh Và Phan Kim Liên.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 151: Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Ca ca, huynh bị thương rồi. –Ngưng Tuyết nằm lên bờ vai nàng sớm đã quen từ lâu, dùng tay khẽ vuốt vết máu ở đó. Thanh âm nàng rất nhẹ nhưng ẩn chứa nỗi hoảng sợ và đau lòng như chục khóc, Diệp Vô Thần nhẹ giọng bên tai nàng nói:

- Yên tâm đi Tuyết Nhi, vết thương của ca ca đã khỏi từ lâu rồi, con sói kia cũng đã bị Đồng Tâm tỷ tỷ của muội tiêu diệt. Nghe lời nào, không cho buồn nữa. Muội xem, Mộng tỷ tỷ của muội cũng bị thương đó.

- Vâng... Muội không buồn nữa.

Một giọt nước mắt rơi lên bờ vai Diệp Vô Thần, nàng len lén lau đi sau đó nhìn về phía Mộng Chỉ, quan tâm hỏi:

- Mộng tử tử, tử cũng bị thương à?

Mộng Chỉ không nghe thấy lời nàng, lúc này nàng ngoại trừ khiếp sợ thì vẫn là khiếp sợ. Từ khi sinh ra đến giờ, nàng chưa từng có khoảnh khắc rung động như vậy. Một kích Đồng Tâm làm Huyết Phong Cự Lang tan thành mây khói ấy khiến nàng nhớ tới ghi chép trong một quyển điển tịch lưu truyền ngàn năm, chỉ có Thần cấp Hắc Ám Pháp Thần mới có năng lực thi triển Hắc Ám cấm chú: Lời Nguyên Rửa Cửa Hắc Ám Ma Thần. Có thể tàn nhẫn đem mỗi một tế bào của sinh linh hóa thành Hắc Ám nguyên tố sau đó hoàn toàn biến mất giữa đất trời.

Hiện giờ, một thiếu nữ như thế xuất hiện trước mặt nàng, hơi hột phác họa cho nàng một màn đáng sợ này.

Mà sát khí và ánh mắt của thiếu nữ này vào tích tắc đó, cùng với sự trừng phạt tàn khốc của nàng dành cho Huyết Phong Cự Lang đã nói cho nàng biết, nếu bị nàng biết thương thế của Diệp Vô Thần là do nàng, lúc này biến mất đã không chỉ là con cự lang kia.

Diệp Vô Thần đương nhiên biết ánh mắt lúc này của nàng tượng trưng cho điều gì, hắn đến trước người nàng hỏi:

- Còn có thể đi không?

Ánh mắt Mộng Chỉ gian nan dời khỏi Đồng Tâm, nàng đi về trước vài bước, chân lập tức truyền tới cơn đau thót tim, thân thể cũng lung lay theo đó. Diệp Vô Thần đặt Ngưng Tuyết xuống đi tới trước định dìu nàng. Mộng Chỉ làm ra tư thế muốn đẩy tay hắn ra, Diệp Vô Thần nắm cổ tay nàng lạnh nhạt nói:

- Ta khuyên cô tốt hơn hết đừng sinh cường, vết thương của cô rất sâu, suýt nữa tổn thương đến xương cốt, nếu cô cố đi, vết thương nứt toác nhiều lần, cả chân đều có khả năng sẽ lở loét, đến khi đó cô cứ làm một tiên nữ cụt chân đi.

Đối với một cô gái đã quen hoàn mỹ mà nói, đừng nói mất một chân, cho dù để lại vài vết sẹo đã đủ khiến nàng ngoan ngoãn nghe lời. Sắc mặt nàng trắng bệch, cuối cùng không kiên trì nữa, mặc cho hắn cầm tay mình vòng lên cổ.

- Đi nào. –Diệp Vô Thần kéo kéo Mộng Chỉ đang ngơ ngẩn.

Mộng Chỉ sửng sốt, nghi hoặc nói:

- Không phải người công ta à?

Sau khi hỏi xong nàng lập tức hối hận, quay ngoắt mặt đi không nhìn hắn nữa.

Diệp Vô Thần liếc qua nàng, hơi mỉm cười nói:

- Cô cũng tham lam quá đấy, dù cô đi đường như vậy ta đã cảm thấy đủ ủy khuất, không ngờ lại còn muốn ta công cô...

- Người... người... người buông ta ra, ta tự biết đi. –Mộng Chỉ mặt đỏ như máu, nàng dùng sức đẩy Diệp Vô Thần ra, bất chấp cơn đau trên chân, bước chân lảo đảo cố chấp đi về trước.

Diệp Vô Thần nhìn theo bóng lưng nàng, nhỏ giọng nói:

- Nữ nhân quả nhiên đều là động vật hẹp hòi. Chỉ tiếc thay... Cô đã nhìn thấy thứ không nên nhìn, bây giờ cho dù muốn rời đi đều không thể nữa rồi.

Vài phút sau, họ liền đi tới cuối khu rừng. Trước mắt, không ngờ là một trang viên khổng lồ. Đối diện là một chiếc cổng màu nâu, trên cửa treo một tấm biển nam vàng, bên trên viết hai chữ ‘Tây Môn’.

- Thì ra là thế, chúng ta một đường hướng nam, đi bậy đi bạ xông vào lãnh địa của Tây Môn gia, cũng chẳng trách nơi này có một trận pháp khá lợi hại. –Diệp Vô Thần nói. Tên của Tây Môn thế gia, khi hắn ở Thiên Long Thành sớm đã nghe thấy, Tây Môn gia tộc ở phía nam Thiên Long Quốc có địa vị hết sức quan trọng, cùng Đông Phương, Nam Cung, Bắc Minh tạo thành thế chân vạc, nâng đỡ lẫn nhau, nếu một trong đó gặp địch, thì ba nhà còn lại sẽ động theo, cho nên bốn đại thế gia ma võ này xưa nay không ai dám chọc. Đây cũng là pháp tắc sinh tồn bốn đại thế gia ma võ dựa vào để xưng hùng không đổ hàng trăm năm qua.

- Nơi đây không ngờ là Tây Môn thế gia. –Trên mặt Mộng Chỉ động dung. Tuy nàng chưa từng ra ngoài đi lại nhưng biết rất kỹ với các thế lực lớn trong thiên hạ, lực ảnh hưởng to lớn của Tây Môn gia, nàng càng biết rõ ràng hơn Diệp Vô Thần rất nhiều.

Lúc này, quá nửa trọng lượng cơ thể của nàng đều dựa lên người Diệp Vô Thần, tay phải khoác lấy cổ hần, chân trái kiễng đất, chân phải bị thương khê nhún trên đất, tư thế cực kỳ ám muội. Sự quật cường của nàng không duy trì được bao lâu bởi cơn đau trên chân và nỗi sợ về ‘tiên tử cụt chân’ mà thỏa thiệp, được Diệp Vô Thần dìu đi lên, dán sát với một nam tử như thế, điều này với nàng trước kia là không thể tưởng tượng, mà hiện giờ nội tâm lại chỉ có chút ít kháng cự là bởi có một thanh âm khác vững vàng chiếm cứ thượng phong: từng bị hần ôm, ngay cả chân cũng từng bị hần chạm... Như thế cũng chẳng việc gì, dù sao sau này sẽ... giết hần.

Cổng Tây Môn thế gia đóng chặt, trước cửa chỉ có một thanh niên nam tử mày kiếm mắt sao, dáng người trung bình đang đứng. Thấy họ từ trong rừng ra, gã vội vã mỉm cười nghênh đón:

- Không biết quý khách tới, không thể nghiêng cửa đón từ xa, thật là có lỗi. Không biết...

Thanh âm của thanh niên nam tử bỗng im bất, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Diệp Vô Thần vốn tưởng rằng gã vì Đồng Tâm hoặc Mộng Chỉ mà tạm thời thất thần, định thần nhìn lại phát hiện ánh mắt của gã không ngờ đọng lại trên mặt mình, lòng bỗng ngờ vực.

Nét mặt nam tử kia ban đầu từ giạt mình chuyển thành nhiệt liệt, hưng phấn nói:

- Vị này, liệu có phải Diệp công tử Thiên Long Thành?

- Hả? Người biết ta? –Diệp Vô Thần quan sát trên dưới gã vài lần, vững tin mình chưa từng gặp kẻ này bao giờ. Nói như thế, khả năng duy nhất chính là...

Nam tử kia càng thêm hưng phấn, vội vã nói:

- Tại hạ họ Tây Môn, tên chỉ có một chữ Khánh, ngày đó từng may mắn tận mắt chứng kiến phong thái của Diệp công tử ở Thiên Long Thành, ngưỡng mộ không thôi, chỉ là tự thẹn không có chỗ kết giao, ai ngờ hôm nay lại may mắn được gặp Diệp công tử ở đây, lúc này ta còn suýt nữa tưởng mình hoa mắt.

Tây Môn... Khánh!? Cả người Diệp Vô Thần cứng đờ. Đặt tên gì không đặt, khẳng khái đặt cái tên cá tính như vậy.

Tây Môn Khánh cúi nửa đầu, đôi mắt chỉ nhìn vào một mình Diệp Vô Thần, không hề che giấu nỗi vui mừng và tha thiết trong ánh mắt. Với Đồng Tâm và Mộng Chỉ liếc đều không dám liếc một cái. Lúc trước cách rất xa, hần đã gần như mất hết tâm thần, lúc này nào dám nhìn thêm nữa. Có thể trở thành thiếu gia chủ của Tây Môn gia, hần sao có thể là một kẻ không biết làm người.

- Thì ra là thế, Tây Môn huynh quá khen. Chút kỹ nghệ vặt vãnh của tại hạ sao có thể nhập vào pháp nhãn của Tây Môn gia huynh. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói. Với lực ảnh hưởng của Tây Môn gia, khiến Diệp Vô Thần kỳ quái không phải họ có năng lực vào sân, mà là vì sao lại đi xem cuộc thi đấu với họ mà nói có thể coi là ‘nhâm chán’ kia.

- Haizzz! Diệp công tử nói chi thế, Diệp công tử tuổi còn trẻ chẳng những vũ kỹ trác tuyệt, trí tuệ, tài hoa không cái nào không khiến người ta khâm phục. Hôm ấy ta và gia phụ vừa hay tới Thiên Long Thành, tâm trạng chán ngán liền vào trong quan sát, không ngờ lại có may mắn tận mắt nhìn thấy một kỳ nhân. Khi tại hạ nói với người nhà về tài hoa của Diệp công tử, họ quá nửa không dám tin tưởng. Như vậy có thể thấy tài hoa của Diệp công tử quả thật là kinh thể hải tục. –Tây Môn Khánh cười nói.

Diệp Vô Thần không muốn tiếp tục với chủ đề vô ích này nữa, nghiêm mặt hỏi:

- Bốn người chúng ta vốn muốn đi Viêm Long Thành ở phía nam, chẳng ngờ vào nhâm nơi này, hần đã tạo thành quấy nhiễu không nhỏ cho Tây Môn huynh nhỉ?

Tây Môn Khánh cười khổ nói:

- Dích xác, quả thật là quấy nhiễu không nhỏ. Tại hạ sớm biết có người xông vào Thiên Huyền Trận, nhưng tưởng là kẻ lòng mang dạ xấu muốn tiến vào Tây Môn gia ta, bởi vì bình thường kẻ xông liều đều là những

kể bị Tây Môn gia ta từ chối gặp. Cho nên dẫn tới không để ý, không ngờ lại là Diệp công tử. Khoảnh khắc nhìn thấy Diệp công tử, ta liền biết ngay các vị ắt hẳn vào nhầm. Sớm biết như thế, Tây Môn Khánh tất sẽ rộng cửa đón chào... Càng không ngờ rằng, Diệp công tử quả nhiên thần thông quảng đại, phá hủy được cả Thiên Huyền Trận. Xem ra, thực lực của Diệp công tử tuyệt không phải chỉ có hiển lộ trên đài hôm ấy. Ha ha, Diệp công tử xin hãy an tâm, đây là sơ sẩy của Tây Môn gia ta, Diệp công tử cũng là tự bảo vệ mình, hoàn toàn không trách được Diệp công tử, ngược lại liên lụy Diệp công tử và vị cô nương này bị thương, thực sự là Tây Môn Khánh ta không phải. Nếu không chê, chi bằng ghé lại Tây Môn gia ta ba ngày, để Tây Môn Khánh ta bày tỏ lòng xin lỗi, dưỡng thương tốt rồi hãy đi cũng không muộn.

Gã nhìn thấy vết máu trên vai Diệp Vô Thần và vết thương trên chân Mộng Chỉ.

Diệp Vô Thần lắc đầu cười:

- Tây Môn huynh khách khí quá, vết thương cõn con này nào có xá gì. Chúng ta tự tiện xông vào Thiên Huyền Trận của Tây Môn gia các vị trước, sau lại phá hủy Thiên Huyền Trận, vốn là không phải, bị thương cũng là tự mình hại mình, Tây Môn huynh không trách tội đã là cho đủ thể diện rồi, nào còn có mặt mũi quấy rầy. Chỉ là... –Diệp Vô Thần dùng ánh mắt ra hiệu cho Mộng Chỉ, dùng giọng điệu nửa đùa giỡn nói:
- Vị tiên tử này không may trượt chân, trong vài ngày sẽ đi đứng bất tiện, cho nên tại đây mặt dày xin một con ngựa.

Tây Môn Khánh cười sáng khoái:

- Chuyện vặt vãnh ấy cần chi khách khí, tại hạ lập tức...

Cảnh cách... Cổng đằng sau Tây Môn Khánh bị đẩy ra, một thiếu phụ trẻ tuổi ăn mặc diễm lệ từ trong chạy ra, gấp gáp hô ‘phu quân’, sau đó đỡ cánh tay Tây Môn Khánh đứng ở bên người gã, cảnh giác nhìn về phía bốn người Diệp Vô Thần. Ánh mắt của nàng bị Mộng Chỉ hấp dẫn đầu tiên, chỉ liếc một cái liền cúi thấp đầu, nổi tự ti mau chóng sinh ra khắp cõi lòng, Mộng Chỉ chỉ đơn giản đứng ở đó, liền đã làm cho nàng cảm thấy mờ nhạt.

- Liên Nhi, sao nàng lại ra đây? –Tây Môn Khánh vừa lo vừa trách cứ hỏi. Bởi không biết người hỷ trận là địch hay bạn, vì tránh rắc rối, gã bảo tất cả mọi người núp trong trang, tự mình thăm dò. Hiện giờ đã thở phào một hơi. Dẫu là Tây Môn thế gia, đối mặt với người có năng lực phá hủy Thiên Huyền Trận, không đến lúc vạn bất đắc dĩ cũng phải tận lực không muốn là địch.
- Thiếp lo cho chàng cho nên...

Xung hô giữa Tây Môn Khánh với thiếu phụ nọ khiến cả người Diệp Vô Thần trực ứa mồ hôi lạnh, hấn hỏi dò:

- Tây Môn huynh, không biết vị này là?
- À! Đây là thê tử của tại hạ, họ Phan, tên Kim Liên, là con gái triệu phú Kim Khánh Thành ở phía trước.
- Tây Môn Khánh cười giới thiệu.

Sắc mặt Diệp Vô Thần đặc sắc thôi rồi, rất lâu đều không nói thêm nổi một chữ nào nữa.

Tây Môn Khánh thấy vẻ mặt quái dị của hắn, hỏi:

- Trông nét mặt của Diệp công tử, lẽ nào từng gặp qua thê tử của ta?

Diệp Vô Thần vội xua tay:

- Không có không có, ta chỉ cảm thấy Tây Môn huynh và vị Phân tiểu thư này thật là nhân gian tuyệt phối hiếm có, nhất thời cảm thán mà thôi.

Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên... Còn là phu thê, đây không phải tuyệt phối thì là cái gì?

153. Chương 152: Chim Liền Cánh Và Cây Liền Cành.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 152: Chim liền cánh và cây liền cành.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tây Môn Khánh không sao nghĩ ra, đành vẽ mặt tươi cười nói:

- Tại hạ và thê tử cảm ơn Diệp công tử đã khen ngợi, có điều tại hạ cảm thấy Diệp công tử và vị tiên tử này mới là thần tiên quyến lữ, nhân gian tuyệt phối chân chính. À đúng rồi... -Gã không cho Diệp Vô Thần và Mộng Chỉ có cơ hội phủ nhận, nói với Phan Kim Liên:

- Liền Nhi, vị này chính là Diệp công tử Thiên Long Thành vi phu thường xuyên nhắc qua với nàng.

Phan Kim Liên nguyên là ngẩn ra, lập tức biết ý, bước lên hơi khom người nói:

- Tiệp thiệp gặp qua Diệp công tử.

-Đúng rồi Liền Nhi, Diệp công tử muốn đi xa, nàng sai Tiểu Tứ đánh cỗ xe ngựa kia tới...

- Xe ngựa thì khỏi cần. -Diệp Vô Thần mở miệng cắt ngang Tây Môn Khánh:

- Dọc đường đi núi rừng rất nhiều, xe ngựa chẳng những gây chú ý, mà ngược lại còn khó đi, tốt hơn là đi hai chân cho linh hoạt. Chỉ cần một thớt ngựa thay đi bộ cho nàng là được.

- Ha ha, Diệp công tử quả nhiên thoải mái. Liền Nhi, nàng sai Tiểu Tứ dắt thớt Nhất Điểm Tuyết ngày đi ngàn dặm tốt nhất trong trang tới. -Tây Môn Khánh dứt khoát hô.

Phan Kim Liên ứng tiếng rồi đi. Diệp Vô Thần lập tức mỉm cười nói:

- Vô Thần cảm ơn Tây Môn huynh trước.

- Diệp công tử nói chi vậy, ta huynh gặp một lần như đã quen thân, Diệp công tử lại là người tại hạ bình sinh khát khao kết giao nhất, có thể giúp Diệp công tử, Tây Môn Khánh ta cao hứng còn không kịp. Chỉ hy vọng trên đường trở về Diệp công tử có thể tới thăm Tây Môn gia ta một lần, để tại hạ bày tỏ tâm ý.

Hai người tuyệt không nhắc tới chuyện Thiên Huyền Trận nữa, phẳng phất như hoàn toàn bỏ quên sau đầu vậy. Rất nhanh, một con tuấn mã toàn thân trắng muốt, không có một sợi màu lẫn nào được dắt ra, Diệp Vô Thần đỡ Mộng Chỉ lên ngựa, sau khi hỏi rõ Tây Môn Khánh đường đi bèn cáo biệt rồi khỏi.

Đến tận khi bóng dáng bốn người biến mất ở đằng xa, Tây Môn Khánh vẫn đứng ở đó nhìn theo hướng họ rời đi, nụ cười mỉm trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ mặt trầm tư.

- Phu quân, Diệp công tử kia rốt cuộc là ai? Vì sao chàng khách khí với gã như vậy? Ngay cả con Nhất Điểm Tuyết bình thường chàng đều không nở cười cũng tặng cho hắn. -Phan Kim Liên tới đằng sau gã, nghi hoặc hỏi. Chưa bao giờ nàng thấy Tây Môn Khánh khách khí với ai như thế.

Tây Môn Khánh than một tiếng, nói:

- Hiện tại cả Thiên Thần đại lục đều không mấy ai không biết, hắn chính là truyền nhân của Kiếm Thần Sở Thương Minh đó. Chỉ vẻn vẹn thân phận này, chúng ta đã chọc vào không nổi, thiết thời xem như ăn chắc. Ngoài ra, hắn còn là con trai của gia tộc Diệp gia cường thịnh nhất Thiên Long Thành. Lúc trước ta từng xem hắn so đấu với một người họ Lâm, cho rằng vũ kỹ của hắn chẳng qua cũng chỉ như thế, nào ngờ... Hắn lại phá hủy Thiên Huyền Trận, đằng sau kẻ này ắt hẳn ẩn giấu rất nhiều thứ kinh người. Người như vậy có thể trở thành bằng hữu thì trở thành bằng hữu, cho dù không thể trở thành bằng hữu cũng không thể trở thành địch nhân. Điều này không phải là Tây Môn gia ta nhất gan sợ phiền phức, mà là hắn đích thật có lý do khiến Tây Môn gia chúng ta kiêng kỵ.

Phân Kim Liên giật mình không nhỏ, hỏi dò:

- Thế đám trưởng lão bọn họ...

- Thiên Huyền Trận tương liên với khí cơ của họ, hủy diệt Thiên Huyền Trận tương đương với cùng lúc đánh trọng thương bốn người họ, có lẽ trong vòng nửa năm đừng mong khôi phục nguyên khí. Khoảng thời gian tiếp theo ắt phải tăng mạnh canh gác bên trong, bên ngoài như thường, không thể để người ta nhìn ra Thiên Huyền Trận đã trở thành tử trận.

Chiều tà, đường xưa, bốn người một ngựa phân biệt kéo thành những chiếc bóng khác nhau đan xen ở trên mặt đất...

Một mình Mộng Chỉ cười trên ngựa, nghe Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết nói nói cười cười. Lúc mới gặp, nàng thà không ai để ý tới nàng. Lúc này, nàng lại cảm thấy có một tia mất mát như có như không, một loại cảm giác bị lạc lõng, bị phớt lờ.

Bởi vì bị thương ở chân nên nàng chỉ có thể cười ngựa đi, thốt ngựa trắng phau này là Diệp Vô Thần đặc biệt vì nàng mà hỏi xin từ Tây Môn gia, cười ở trên chông những không buông lỏng một hơi, ngược lại có một sự trống trải không thể lý giải. Nàng loáng thoáng cảm thấy duyên cớ là do một cảm giác nào đó bỗng biến mất. Cảm giác đó đến từ đâu... nàng không biết, cũng không tìm được.

- Không biết khi nào mới có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ... Đã rất nhiều ngày rồi. –Nàng mơ màng nhìn về phía trước, cõi lòng thâm nhủ.

- Mộng tiên tử, chân còn đau không? –Diệp Vô Thần rốt cuộc nói một câu với nàng.

Mộng Chỉ không trả lời hắn, nhìn về phía trước, nàng hỏi ngược lại:

- Không ngờ danh tiếng của Diệp công tử lớn như vậy, ngay cả thiếu chủ của Tây Môn gia đều ngưỡng mộ với người như thế.

Diệp Vô Thần cười ha ha, chán ngán nói:

- Tiên tử, cô thật sự cho rằng gã ngưỡng mộ ta giống như chính hắn đã nói ư? Phía bắc Thiên Long Quốc ngoại trừ hoàng thất có thể nói là ma võ tàn lụi, phía nam thì cực thịnh vượng. Vũ kỹ ta hiển lộ trong trận đấu ở học viện hoàng gia Thiên Long hôm ấy có lẽ cũng lắm chỉ gây chú ý cho họ mà thôi. Còn về thứ khác... Cô cho rằng người của những thế gia ma võ này thật sự có hứng thú với cái gọi là tài hoa ư? Thế gia ma võ ở phía Nam luôn dùng võ vi tôn, rề rúng những kẻ múa bút vẩy mực, biểu hiện của Tây Môn Khánh chỉ là không muốn bởi việc Thiên Huyền Trận mà thêm một địch nhân, hơn nữa muốn dùng điều này để thêm một bằng hữu, cho nên mới tùy cơ ứng biến, dùng điều này để kéo thêm gần gũi.

Mộng Chỉ:

-

Diệp Vô Thần nhếch mép:

- Tiên tử, cô nhìn sự việc đơn giản quá, nói trắng ra là cô quá non nớt, cũng không biết là tên không có não nào để cô ra ngoài một mình. May mà cô gặp được chúng ta, nếu là người xấu... Hãy, chỉ e người ta bán cô xong cô còn giúp người ta kiếm tiền đó. Tây Môn Khánh kia tuy cái tên không ra sao cả nhưng tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản, đây là một kẻ khi đối mặt với người khác thì sẽ lộ ra gương mặt khác tương ứng. Như thế ở trước mặt ta, gã nhiều ít cũng biết một chút nội tình về ta cho nên trong việc Thiên Huyền Trận rất thẳng thắn giải thích, không hề làm ra vẻ. Tây Môn thế gia, quả nhiên không đơn giản.

Mộng Chỉ hừ nhẹ một tiếng, như là khinh thường. Nàng không hề cảm thấy Tây Môn thế gia có chỗ nào không đơn giản, càng chẳng cảm thấy cái tên Tây Môn Khánh này có chỗ nào không hay. Nếu bàn về cường đại, Thiên Thần đại lục lại có thể lực nào có thể so được với gia tộc gã hiện giờ. Nàng liếc Đồng Tâm đang thân thiết nắm góc áo Diệp Vô Thần, rốt cuộc hỏi ra nghi vấn trong lòng:

- Nàng... rốt cuộc là ai?

- Cô rốt cuộc là ai? –Diệp Vô Thần cười rồi hỏi ngược lại.

Mộng Chỉ trầm mặc, cũng dời ánh mắt theo.

- Mỗi người đều có riêng tư của mình, cô không sẵn lòng nói ra lai lịch của mình, ta đương nhiên cũng có thứ mình không sẵn lòng nói ra. Có điều chuyện này, cô tốt nhất chớ hỏi nữa... Không đúng, tốt nhất là quên hết đi. –Thanh âm Diệp Vô Thần bình thản xuống, Mộng Chỉ có thể bắt được ý cảnh cáo nhỏ từ trong đó.

- Ca ca, thốt ngựa này thật trắng, thật đẹp. –Ngưng Tuyết dựa trong ngực Diệp Vô Thần nói. Nàng có mái tóc trắng phau, y phục trắng muốt, làn da trắng bóc, nên có một loại khát vọng gần như là bản năng với sự vật thuần trắng.

- Thế Tuyết Nhi muốn cưỡi không?

- Không muốn, trong ngực ca ca thoải mái nhất. –Ngưng Tuyết ôm chặt cổ hân, uốn éo cơ thể, đổi sang một vị trí càng thoải mái hơn, rồi nhắm mắt đẹp lại.

Diệp Vô Thần mỉm cười nói:

- Đúng đó, với con gái mà nói, nhất định phải ít cưỡi ngựa mới được.

- Hả? Vì sao? –Ngưng Tuyết ngửa mặt nghi hoặc hỏi.

Diệp Vô Thần nhếch mép, làm như thật nói:

- Bởi vì nếu cưỡi ngựa trường kỳ, hai chân cô gái cũng sẽ vì cưỡi ngựa mà trường kỳ tách ra, dần dà, khi đi đường cặp đùi sẽ không khép lại được, chẳng những khi đi sẽ rất khó nhìn, hơn nữa khiến người ta vừa nhìn sẽ nhận ra rằng... Ừm, là thiếu phụ, mà không phải thiếu nữ.

- Hả? –Đỉnh đầu Ngưng Tuyết bay ra rất nhiều dấu hỏi, hoàn toàn không hiểu với câu nói sau cùng. Mộng Chỉ trên ngựa vô ý thức khép chặt hai đùi, nghiêng rằng nghiêng lợi quay mặt đi, sâu trong nội tâm lại tin vài phần với lời của Diệp Vô Thần, trong lòng cảm thấy hơi hơi sợ hãi, bắt đầu cầu nguyện vết thương dưới chân mau khỏi tức thì.

Động tác nhỏ của Mộng Chỉ bị Diệp Vô Thần thu vào mắt, khiến hân suýt nữa không nhận được cười sảng sặc. Trong lúc đi đường nhạt nhẽo vô vị thì thoảng chọc ghẹo tiểu tiên nữ cũng vẫn có thể xem là một chuyện rất thú vị.

- Tuyết Nhi bây giờ không hiểu thì đừng lo, sau khi lớn lên sẽ rõ thôi. Trước mặt hân chính là Kim Khánh Thành, bây giờ chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát nhé. Trước khi chập tối hân có thể tới nơi.

Suốt dọc đường Diệp Vô Thần và Đồng Tâm tuy là đi bộ nhưng tốc độ cũng không xem là quá chậm. Thực ra nếu Diệp Vô Thần một thân một mình phóng ngựa lao vun vút, cùng lắm hơn chục ngày là có thể tới Viêm Long Thành, nếu ngày đêm thần tốc trong vòng mười ngày có thể tới nơi, nhưng hân đường như không hề nóng lòng, hoặc là đang cố ý trì hoãn.

Chỗ bọn họ hiện tại là một đại lộ rộng rãi, xung quanh là những gò đất cao cao, vệ đường mọc đầy cây cối ngay ngắn. Diệp Vô Thần ôm Ngưng Tuyết ngồi tựa vào cây, Đồng Tâm cũng ngồi trên người hân, lẳng lẳng tựa lên vai hân. Mộng Chỉ cũng nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, một chân chạm đất, sau đó ngồi trên cỏ, nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ gì.

- Ca ca, mệt nhớ tỷ tỷ quá. –Tay Ngưng Tuyết khê vuốt ve trước ngực hân, nhỏ giọng nói.

- Ừm, ta cũng nhớ. –Trong lòng Diệp Vô Thần phản chiếu ra thân ảnh như nữ thần sông Lạc của Diệp Thủy Dao. Trong lòng bỗng kích động mạnh.

- Thế khi nào chúng ta có thể trở về? –Ngưng Tuyết hỏi.

Diệp Vô Thần:

-

- Ca ca? –Ngưng Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt hơi ngơ ngẩn của hân.

Diệp Vô Thần phục hồi tinh thần, cười nói:

- Không bao lâu nữa chúng ta có thể trở về. Theo ta thấy, tỷ tỷ cũng rất thích Tuyết Nhi đó.

Hắn khẽ nhắm hai mắt, ráng sức tìm tòi nguồn gốc kinh động trong nháy mắt đó.

Cảm giác hỗn loạn lúc này rốt cuộc là cái gì? Dự cảm của Linh Hồn lực chưa bao giờ xuất hiện bất kỳ sai lầm nào, trên người tỷ tỷ... lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?

- Vâng, muội vẫn luôn biết thế... Hả? Ca ca, hai ngọn cây kia thật kỳ quái, hình như chúng mọc cùng một chỗ đó! –Ngưng Tuyết phát hiện ra thứ khiến nàng kinh ngạc, chớp chớp mắt tò mò hỏi.

Nương theo ánh mắt Ngưng Tuyết, Diệp Vô Thần quả nhiên nhìn thấy cách bên tay phải không xa, có hai cây thô to như nhau ghép chặt cùng một chỗ. Đây không đơn giản là sắp gần, cành của hai cây đã sinh trưởng cùng một chỗ, kết thành một thể, như đôi tình nhân gắn bó với nhau vậy.

- Đây gọi là ‘cây liền cành’. –Diệp Vô Thần ngơ ngác một hồi, đáp.

Cây liền cành rất ít khi xuất hiện. Diệp Vô Thần nhớ hắn chỉ từng thấy qua cây sống chung trong Cố Cung Ngự Hoa Viên ở thành phố Kinh Hoa. Mà nói đến cây liền cành, hắn không thể không nghĩ đến ngụ ý nó bao hàm.

154. Chương 153: Thái Tử Phong Lăng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 153: Thái tử Phong Lăng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Cây liền cành? Cái tên thật kỳ quái, chúng vì sao lại gọi là cây liền cành thế? –Ngưng Tuyết hỏi, Mộng Chỉ cũng không tự chủ lắc lắc dựng lỗ tai lên.

Diệp Vô Thần ngẫm nghĩ một hồi, cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Trên trời nguyện làm chim liền cánh – Dưới đất nguyện làm cây liền cành. Tuyết Nhi hiểu ý của câu nói này không?

Ngưng Tuyết chớp mắt, mờ mịt lắc đầu:

- Vì sao phải làm cây liền cành nhỉ?

Diệp Vô Thần xoay người lại, chỉ vào cây song sinh kia nói:

- Tuyết Nhi xem, hai cây này có giống hai người dựa vào nhau không? Thân của chúng mọc cùng nhau, ngay cả rễ cũng quấn lấy nhau, cành lá cũng đan xen lẫn nhau, tuy hai mà một. Khi còn sống, bất kể là xuân hạ thu đông, gió thổi nắng chiếu, cuồng phong bạo vũ, chúng đều gắn chặt vào nhau, cho dù đổ xuống, cũng sẽ đổ cùng nhau. Nếu gặp tai nạn chết đi, chúng cũng sẽ chết cùng nhau. Dưới đất nguyện làm cây liền cành, chính là nói hai người say đắm vì nhau, sinh tử gắn bó, bất kể là sống sót hay lìa đời đều mãi mãi cùng một chỗ, không chia không lìa.

Thanh âm bên tai dứt xuống, Ngưng Tuyết há mồm, ngắm hai cây song sinh rất lâu, như muốn khắc sâu bộ dạng của chúng vào trong não, chờ khi nàng đảo ánh mắt, Diệp Vô Thần nhìn thấy sự kiên quyết và mê đắm không hợp với tuổi từ trong đôi mắt của nàng.

-Thế... chim liền cánh thì sao? Cũng là như vậy à? –Đôi mắt nàng mờ lung, khẽ hỏi.

- Chim liền cánh cũng là hai con chim, một trống một mái. Mỗi một con trong chúng đều chỉ có một chiếc cánh, con trống chỉ có cánh trái bên trái, con mái chỉ có cánh phải bên phải. Nếu chúng muốn bay lượn thì buộc phải dìu dắt lẫn nhau cùng vỗ cánh. Trong quá trình bay lượn, bất luận một con nào trong đó gặp phải nguy hiểm, một con khác cũng sẽ rơi xuống ngã chết. Cái này cũng như cây liền cành, chính là cặp tình nhân cả đời vì nhau, cùng sinh cùng tử.

- “Trên trời nguyện làm chim liền cánh – Dưới đất nguyện làm cây liền cành...” –Ngưng Tuyết khẽ nhắm hai mắt, co chặt cơ thể vào trong ngực Diệp Vô Thần, dịu dàng bật cười.

Mộng Chỉ ngỡ ngác ngắm hai cây song sinh kia rất lâu, trong đầu đầy rẫy mỗi một câu Diệp Vô Thần nói, nội tâm vốn đã có chút hỗn loạn liền hơi hơi xao động. Bất kể là thời đại nào, không gian nào, cảm tính của nữ nhân đều vượt xa nam nhân. Một hồi kể của Diệp Vô Thần, ở trong lòng những cô gái hoàn toàn trống rỗng ở phương diện tình cảm này lại có một dấu ấn tuyệt đẹp giống như ái tình mà tất cả những thiếu nữ bình thường hằng mơ ước.

.....

Ngày thứ mười lăm Diệp Vô Thần rời khỏi Thiên Long Thành.

- Công chúa...

- Chàng về chưa? –Mỗi ngày như mọi ngày, Long Hoàng Nhi không kịp chờ ả mở miệng vẫn an nhiên gấp gấp hỏi.

- Diệp công tử vẫn chưa về. –Cung nữ kia trả lời. ả đã không còn nói cái câu ‘Diệp công tử ít nhất phải hơn một tháng sau mới trở về’ rõ ràng dư thừa này nữa. Đồng thời trong lòng cũng thầm xót xa, xem ra tiểu công chúa chỉ mới mười ba tuổi này thật sự đã mê muội, ả cũng không thể không bội phục thủ đoạn của phò mã tương lai, không biết hẳn dùng phương pháp gì khiến thiếu nữ hoàn toàn ngu ngơ với thế giới tình cảm này trở nên quyến luyến với hắn như thế.

- Ôi. –Long Hoàng Nhi cúi đầu ứng tiếng, mắt nhắm đi về.

Mà lúc này, trong Thiên Long Thành xuất hiện hai gương mặt lạ lẫm.

Một nam tử thoát nhìn hai lăm hai sáu tuổi, vóc người cao ráo, diện mạo anh tuấn, bận áo bào trắng, tay cầm quạt ngọc, ánh mắt không ngừng quét sang hai bên con đường, hiển nhiên là lần đầu tiên tới Thiên Long Thành. Trên mặt trước sau vẫn mang theo một cỗ ngạo nghễ trời sinh, khi mọi người nhìn về phía gã lại cảm thấy đang bị gã ngược nhìn xuống. Loại cảm giác này không phải là ảo giác hay ảo tưởng, mà là một loại khí thế vương giả do thượng vị giả bồi dưỡng ra, vô hình trung đè ép tâm linh người khác.

Bên người gã là một người trung niên tuổi chừng bốn mươi năm mươi đi đâu theo đấy, cả người cách gã trước sau chỉ khoảng nửa bước. Y bận áo xanh, diện mạo xấu xí, đôi mắt khép nửa, sắc mặt vô cùng cứng nhắc. Trên dưới toàn thân vờn quanh một cỗ khí tức trầm mặc chết chóc, khó có thể gây chú ý với bất kỳ ai. Sau lưng y đeo một thanh đại kiếm – không, từ hình dạng võ thì thấy, đó hẳn là một thanh trường đao lưỡi rộng.

Suốt dọc đường hai người không nói gì, rẽ ngang rẽ dọc đi một mạch về phía hoàng cung. Tại cửa cung bị thị vệ ở đó ngăn lại từ rất xa.

- Người là ai? Trọng địa hoàng cung, những người không có phận sự hết thảy cấm vào trong. –Thấy gã y phục cao quý, vẻ mặt phi thường kiêu căng, nên giọng điệu thị vệ nọ khá mềm mỏng.

Nam tử nọ cũng không tức giận, mỉm cười nói:

- Nay vị tiểu huynh đệ, phiền người đi thông báo cho hoàng thượng, cứ nói Đại Phong Quốc Phong Lăng cầu kiến.

- Cái gì? Người là người Đại Phong Quốc? –Thị vệ đó nghe thấy ba chữ ‘Đại Phong Quốc’, nguyên là cả kinh, tiếp đó ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Cừu hận giữa họ với Đại Phong Quốc trong thời gian ngắn đã khắc sâu trong tâm khảm, không biết cần bao nhiêu năm mới có thể phai nhạt đi chút đỉnh. Lúc này bất chợt nghe thấy, gã há có thể không chút phản ứng, nhưng lập tức gã lại cả kinh, cuống quýt nói:

- Người chờ một lát, ta lập tức đi thông báo.

Bởi vì gã bỗng nhớ tới, chuyện thái tử Đại Phong Quốc mấy ngày gần đây sắp tới bãi phỏng Thiên Long Quốc sớm đã truyền xôn xao trong cung, mà tên của thái tử Đại Phong Quốc... chính là Phong Lăng!

- Cái gì? Phong Lăng?

Long Dân trong Ngự thư phòng giật nảy mình:

- Theo tình báo thì thấy, hẳn ít nhất phải ba ngày sau mới có thể tới nơi. Hừ, hẳn dẫn theo bao nhiêu người?

- Chỉ dẫn một người trung niên đeo kiếm. –Thị vệ đáp.

- Một người! Lá gan thật lớn. Còn chưa có ai có gan dám giả mạo thái tử Đại Phong Quốc, kẻ này hẳn là thật. Người tức tốc dẫn hẳn tới Phi Long Thính chờ, trăm lát nữa sẽ đi. –Long Dân nhướn mày nói.

- Vâng! –Thị vệ ứng tiếng lui ra.

- Lý lão, vì phòng vạn nhất, người ngầm điều tra thật giả một lần. Người đâu, truyền lệnh xuống...

Long Dân không tự mình nghênh đón, Phong Lăng không hề phật lòng, do hai thị vệ dẫn đường đi về phía hoàng cung. Khi sắp bước vào Thiên Long Môn, hai thị vệ dừng chân, cung kính nói với người trung niên đằng sau Phong Lăng:

- Vị đại nhân này, phạm người tiến vào Thiên Long Môn, ngoại trừ thị vệ trong cung, bất cứ ai cũng không thể mang theo binh khí, vẫn mong tháo binh khí xuống.

Người trung niên vẫn nửa khép mắt, trên dưới cả người bao gồm cả mí mắt đều không nhúc nhích, hoàn toàn để ngoài tai. Phong Lăng ra mặt nói:

- Hai vị tiểu huynh đệ, vị tiền bối này của ta bất kể đi đến đâu, dầu ngủ cũng sẽ dao không rời người, Phong Lăng ta lấy danh dự hoàng thất Đại Phong Quốc bảo đảm, trừ phi cực chẳng đã, y tuyệt sẽ không vận dụng binh khí trong hoàng cung, vẫn mong hai vị tiểu huynh đệ châm chước.

Với tư thế của thái tử Đại Phong Quốc lại khách khí với hai thị vệ như vậy, hai người tuy thù hận Đại Phong Quốc, nhưng cũng cảm thấy vừa mừng vừa sợ. Nhưng quy củ trong cung họ không thể qua loa tùy tiện, chỉ có thể cúi đầu nói:

- Phong thái tử thứ lỗi, đây là quy củ của hoàng cung Thiên Long ta, kẻ làm trái nặng thì xử theo tội mưu phản, vẫn mong chớ làm khó tiểu nhân.

- Thế thì đành chịu. –Phong Lăng tiếc nuối lắc đầu, đi thẳng vào trong.

Đôi mắt nửa khép của người trung niên vẫn luôn không nói một lời kia bỗng mở choàng, lộ ra đôi mắt nổi thanh quang nhàn nhạt, tiếp xúc với ánh mắt của y, hai thị vệ như bị sét đánh, một cổ áp lực nặng trĩu không thể chống chọi như Thái Sơn từ bốn phương tám hướng ập xuống, đè ép trên dưới toàn thân mỗi một bộ vị của họ, khiến họ không thể nhúc nhích từ đầu tới chân hết như đóng băng... Họ còn chưa kịp kinh hãi thì ngay cả ý thức cũng dần trở nên mơ hồ, đến tận khi thể giới trước mắt biến thành trống rỗng...

Chờ khi họ tỉnh táo lại thì trên dưới toàn thân hai người đều đã bị mồ hôi lạnh thấm đẫm, cả người bủn rủn thoát lực hoàn toàn, hô hấp cũng vẫn lưu lại cảm giác nghẹt thở. Mà Phong Lăng và người trung niên đó đã không biết đi đâu, trong tầm mắt không có bóng dáng của họ. Hai người đưa mắt nhìn nhau, toàn thân phát lạnh, hết như gặp một cơn ác mộng đáng sợ.

Phi Long Thính là nơi hoàng thất Thiên Long chuyên dùng để chiêu đãi khách quý từ ngoài tới, ngày thường để không, cũng không có thị vệ trông coi. Không cần người khác dẫn đường, hai người một trước một sau bước vào trong. Phong Lăng quan sát nơi đây mấy lượt, xoay người nói:

- Nơi này hẳn chính là nơi hoàng cung Thiên Long tiếp khách, mời tiên sinh ngồi.

Với thân phận tôn quý của thái tử Đại Phong Quốc, khi đối diện với người trung niên lại có thái độ cung kính. Người trung niên lẳng lặng lắc đầu, vẫn im lìm đứng ở đó. Sóng mắt không hề dao động, ngay cả dấu hiệu hít thở đều không có. Nếu không phải y đứng mà nằm ở kia, bất kỳ ai cũng sẽ cảm thấy y là một cỗ thi thể đã chết đi lâu ngày.

Phong Lăng biết tính tình của y, lập tức coi như không có gì, tùy ý ngồi xuống. Phần lớn thời gian Phi Long Thính bị bỏ không, trong ấm không có trà, nhưng xung quanh bóng loáng như mới, hẳn là mỗi ngày đều có người quét dọn. Phong Lăng ngẩng đầu lên, hít thật mạnh không khí ở nơi đây một cái, thoải mái nói:

- Đây là lần đầu tiên ta tới Thiên Long Quốc, quả nhiên khác hẳn Đại Phong Quốc, ngay cả mùi vị không khí đều thư thái như thế. Đại Phong Quốc ta tuy đất rộng nhưng hai mặt toàn cát, vật tư nghèo nàn, càng về phía tây cuộc sống con dân càng thảm không lời nào bằng, không khí không lúc nào không nồng nặc mùi đất cát. Thương Lan Quốc trời rét đất đóng băng, vật tư cũng thiếu thốn, ngoại trừ người định cư lâu dài, hiếm có người có thể thích ứng với khí hậu nơi đó, cực bắc càng là cấm địa nhân gian. Quỳ Thủy Quốc hung thú hoành hành, hung thú nhiều hơn Đại Phong ta, Thiên Long, Thương Lan cộng lại, thiên tai thú họa không ngớt. So lẫn nhau, chỉ có Thiên Long Quốc có thể xưng là quốc thái dân an, cơm no áo ấm, nhân gian thiên đường.

- Ta rốt cuộc đã hiểu vì sao sau khi phụ hoàng thất bại vào năm đó, đằng đằng hai mươi năm đều nhắc đi nhắc lại phải đem Thiên Long Quốc nhét vào trong tay. Đại Phong Quốc ta có diện tích, binh lực gấp vài lần Thiên Long Quốc, còn có hùng tâm tráng chí gấp vài lần Thiên Long Quốc, dựa vào cái gì cho Thiên Long Quốc giờ phút nào cũng hưởng thụ hết thảy những thứ Đại Phong Quốc ta không thể hưởng thụ! Cho dù không vì những điều này, Phong gia ta cũng sớm muộn phải thống nhất thiên hạ. Phụ hoàng nói rất đúng, để vương chân chính ắt phải là người đứng trên tất cả mọi người, không thể ngang vai ngang vế. Vén vện chỉ là một đế vương của Đại Phong Quốc nho nhỏ... thì không đủ! Đế vương có thể lật tay làm mưa giũ tay làm gió, gom cả thiên hạ vào trong tay, một câu nói có thể phơi thây ngàn dặm, cũng có thể khoan thứ vạn người mới là đế vương chân chính!

Ban đầu thanh âm của Phong Lăng ép xuống rất thấp, đằng sau thì bắt đầu cao vút lên. Dưới sự trợ giúp của người trung niên, gã chỉ dùng vén vện hai ngày đã âm thầm tới Thiên Long Quốc, rồi đi lại trong Thiên Long Quốc hai ngày. Hai ngày này, gã quan sát hết thảy Thiên Long Quốc, đã tâm vốn không tính là quá thịnh cũng cháy lên bừng bừng tương tự phụ thân gã.

Đại Phong Quốc sa mạc rải rác, đất đai khá cằn cỗi, một khi nổi gió, hơi lớn thì sẽ bão cát đầy trời, người đi đường tuyệt tích. So lẫn nhau, Đại Phong Quốc hiện giờ có tự tin tuyệt đối có thể đánh tan Thiên Long Quốc thì há có thể không động tâm.

155. Chương 154: Chiến Thần Phong Triều Dương (thượng).

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 154: Chiến Thần Phong Triều Dương (Thượng).

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Có người tới. –Người trung niên một mực im lặng đứng ở bên người gã mở miệng, thanh âm y trầm thấp khô khốc, thoảng nghe còn già dặn hơn cả tuổi tác biểu hiện từ diện mạo y.

Thanh âm Phong Lăng ngừng lại, gã đứng dậy, nét mặt trở nên nho nhã hiền hòa trong tích tắc, lạnh nhạt tươi cười nhìn về phía cửa phòng.

Long Dận không hề để Phong Lăng chờ quá lâu, mang theo hơn chục trọng thần trong triều và một đám thị vệ đi lên. Phong Lăng dẫn đầu nghênh đón, đứng mực nói:

- Hoàng thượng mạnh khỏe. Lần này Phong Lăng mạo muội tới vẫn mong hoàng thượng chớ trách tội, Phong Lăng thay phụ hoàng nguyện Thiên Long Quốc mãi mãi an khang.

Long Dân cười ha ha, vừa đi vừa nói:

- Khách khí quá khách khí quá, ngược lại trẫm không thể nghênh đón từ xa, thật có lỗi, Phong thái tử mời ngồi.

Long Dân chủ tọa, Phong Lăng phó tọa, người trung niên như một chiếc bóng đứng ở sau Phong Lăng không chút nhúc nhích, Long Dân liếc qua người trung niên đó rồi dời ánh mắt, nghiêm nghị nói:

- Phong thái tử, theo trẫm được biết, người vốn dĩ hẳn ba ngày sau mới tới nơi, vì sao hôm nay đã tới thế, khiến trẫm thật sự không kịp trở tay. Việc này quan hệ trọng đại, vẫn mong Phong thái tử chứng minh thân phận của mình.

- Vốn nên như thế. –Phong Lăng cười hờ hững, cầm một tấm bài một mặt xanh biếc vào trong tay để tới trước mắt Long Dân:

- Đây là Thiên Phong Ngọc tượng trưng cho thân phận hoàng thất Đại Phong ta, không biết hoàng thượng đã an tâm hay chưa? Còn về Phong Lăng báỉ phỏng trước thời hạn thật sự là do Phong Lăng quá mong mỏi Thiên Long Quốc, gấp rút ngày đêm đi tới, cho nên sớm hơn dự liệu vài ngày.

Miếng Thiên Phong Ngọc này lớn cỡ lòng bàn tay, toàn thân xanh biếc, long lanh trong suốt, bên trên vẽ hoa văn phức tạp, ở giữa khắc một chữ ‘Phong’ bắt mắt. Long Dân vừa nhìn liền biết ngay thật giả, ung dung cười:

- Quả nhiên là trẫm đã nghĩ nhiều. Chắc hẳn lần này là lần đầu tiên Phong thái tử tới Thiên Long Quốc ta. Nào, trẫm đã chuẩn bị đầy đủ tửu yến ca múa cho người, vừa tới Thiên Long ta, sao có thể không thưởng thức của ngon vật lạ ở Thiên Long Quốc ta một phen chứ.

Phong Lăng lại cự tuyệt nói:

- Thịnh tình của hoàng thượng Phong Lăng xin nhận, nhưng thời gian phụ hoàng cho ta không nhiều, mỗi một giây mỗi một phút ở quý quốc đều rất quý giá, sao nỡ lãng phí hồng thưởng thức hưởng lạc chứ. Lần này phụ hoàng sai ta lên đường là muốn ta hiểu biết thêm về thiên hạ, tăng thêm kiến thức, đồng thời báỉ phỏng hoàng đế Thiên Long Quốc và rất nhiều anh hùng của Thiên Long Quốc. Vẫn mong hoàng thượng thành toàn.

Trong mắt Long Dân lóe lên một luồng tinh mang, nhưng trong nháy mắt liền giấu đi, y chậm rãi gật đầu nói:

- Không hổ là thái tử Đại Phong Quốc, bầu tiết tháo này khiến người ta bội phục. Nếu đã như vậy, mấy ngày này trẫm tự sẽ sai người dẫn người vui chơi thỏa thích khắp Thiên Long.

- Vậy thì Phong Lăng xin cảm tạ hoàng thượng trước.

- Ha ha.... Ồ? Trẫm có một chuyện khó hiểu, lần này Phong thái tử chỉ dẫn theo một tùy tùng thôi ư? –Long Dân dùng ánh mắt ra hiệu cho người trung niên đằng sau gãi.

Phong Lăng mỉm cười nói:

- Chính thế. Phong Lăng là tới báỉ phỏng, không phải hành quân đánh giặc, hà tất phải mang theo quá nhiều tùy tùng. Dù sao hoàng thượng cũng sẽ không giam ta làm người dẫn chứ, ha ha ha!

Long Dân cũng cười ha ha theo:

- Phong thái tử nói đùa, song có thể khiến người an tâm tới đây, chắc hẳn vị tùy tùng này của người ắt không phải nhân vật đơn giản. Xưa nay Đại Phong Quốc người tài lớp lớp, trẫm chưa từng hoài nghi bao giờ. Hơn nữa từ cách ăn mặc, thần thái của vị tùy tùng này, không cái nào không khiến người ta ghé mắt, không biết nên xưng hô thế nào?

Long Dân tuyệt không tin thái tử Đại Phong Quốc sẽ cam lòng mạo hiểm dù chỉ một tia mà lên đường. Người này bạn thanh y quái dị, thân thể, biểu cảm, ánh mắt trong tình cảnh này đều không hề nhúc nhích

mấy may, từ đầu tới cuối ngay cả liếc đều không liếc y một cái, kẻ này tuyệt không phải người thường. Mà kẻ có năng lực một mình hộ tống thái tử Đại Phong Quốc, thì há có thể là nhân vật đơn giản.

Phong Lăng khẽ lắc đầu, nâng chén trà nhấp một ngụm.

Long Dân thấy gã không muốn trả lời, cũng không truy hỏi nữa, hỏi:

- Phụ hoàng người gần đây vẫn mạnh khỏe chứ?

Phong Lăng đặt chén trà xuống nói:

- Tạ ơn hoàng thượng quan tâm, mấy năm nay phụ hoàng vẫn luôn mạnh khỏe, duy chỉ có mấy ngày vừa mới đăng cơ gần đây nhất, việc vặt quần thân, không rảnh chăm lo cái khác...

Hai người Long Dân và Phong Lăng trò chuyện rất vui vẻ, hết như bạn tốt vừa gặp đã thân quen. Đám đại thần trong triều ngồi xuống một lời chưa nói đại đa số sắc mặt đều không vui. Dầu Phong Lăng biểu hiện nho nhã ôn hòa hơn nữa thì đáy lòng họ cũng có mẫu thuẫn mạnh liệt. Một người Đại Phong Quốc tầm thường nhất bọn họ còn chán ghét, huống chi là thái tử Đại Phong Quốc, con trai Phong Liệt.

Long Dân dường như rất tán dương Phong Lăng, trò chuyện rất vui. Ít nhất bên ngoài mặt là như thế. Sau đại chiến năm đó, Thiên Long Quốc dẹp yên hai mươi năm, nhưng hai mươi năm sau, bàn về binh lực chiến lực thì Thiên Long Quốc trước mắt vẫn thua xa địch thủ Đại Phong Quốc. Người khác có thể mặc sức bất bình với Đại Phong Quốc, nhưng Long Dân thân là hoàng đế Thiên Long Quốc, dầu chán ghét Đại Phong Quốc thế nào chẳng nữa cũng phải vờ ra bộ mặt ôn hòa, cốt không thể trở mặt với họ.

Ánh mắt Phong Lăng quét qua chúng thần Thiên Long thần sắc khác nhau, cuối cùng tập trung lên người Diệp Nộ vẻ mặt lạnh nhạt uy nghiêm, đôi mắt sáng ngời, đứng thẳng dậy thi lễ về phía đó:

- Thứ Phong Lăng mạo muội, không biết vị này có phải là Diệp Nộ lão tướng quân hay chăng?

Diệp Nộ nghe vậy, ghé mắt nhìn lại gã, cũng không đứng dậy, trung khí mười phần nói:

- Chính là lão phu. Phong thái tử từng gặp qua lão phu?

Diệp Nộ tuyệt không phải là người làm bộ khôn khéo, nổi bất mãn với Đại Phong Quốc viết rõ ràng trên mặt, không cho thái tử Đại Phong Phong Lăng này chút mặt mũi nào.

Phong Lăng nghe vậy chẳng những không giận, ngược lại càng thêm kích động, lập tức xuống ghế, đi lên ba bước trước chỗ Diệp Nộ ngồi rồi dừng lại, cung kính thi lễ:

- Quả nhiên là Diệp Nộ lão tướng quân, thật là thất kính thất kính.

- Ô? Phong thái tử từng gặp qua Diệp lão tướng quân chăng? –Long Dân cười hỏi.

Phong Lăng lắc đầu nói:

- Không, hôm nay là lần đầu tiên Phong Lăng may mắn được gặp Diệp lão tướng quân. Phụ hoàng ta cả đời kiêu ngạo, trong thiên hạ có không quá ba người có thể khiến ông thần phục, mà Diệp lão tướng quân chính là một trong số đó. Phụ hoàng thường xuyên nhắc tới Diệp lão tướng quân với ta, thẳng thắn nói vừa kính vừa sợ với Diệp lão tướng quân, ca ngợi là tướng tài trí dũng song toàn, dụng binh như thần, quyết đoán kiêu hùng không ai bì nổi. Năm đó lại chỉ có thể là địch, không thể là quân thần, vẫn luôn là việc tiếc nuối nhất trong cả cuộc đời phụ hoàng. Lần này trước khi Phong Lăng đi xa phụ hoàng từng dặn dò nhất định phải thay người thăm hỏi Diệp lão tướng quân.

- Nghe nói Diệp lão tướng quân tuy tuổi đã già nhưng không cảm lòng chịu già, vẫn thân tại triều chính, Phong Lăng vừa mới thấy khí thế trung dũng thiết huyết phi thường của vị đại nhân này, ắt là người trải qua vô số sát phạt cả đời Phong Lăng ít thấy, cho nên mạo muội dò hỏi, thì ra quả đúng là Diệp lão tướng quân. Năm đó tuy Diệp lão tướng quân từng dẫn quân Diệp gia giết vô số quân Đại Phong ta, nhưng người Đại Phong ta bội phục nhất chính là mẫu chân anh hùng đội trời đạp đất như ngài. –Phong Lăng nói xong, lại thi lễ.

Diệp Nộ hừ nhẹ một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Phong thái tử đã quá khen, lão phu chỉ là một trong số nghìn vạn người Thiên Long thề chết bảo vệ lãnh thổ, hết thấy đều là do sự anh minh thần võ của tiên hoàng và hoàng thượng, có tài chỉ huy, tướng sĩ thủ hạ trung dũng không gì sánh bằng, một lão già sắp xuống mồ như ta không gánh vác nổi phen tán tụng này của Phong thái tử.

Hồi tán tụng của Phong Lăng lúc này rõ ràng ví von Diệp gia đã hạ thấp hoàng thất Thiên Long xuống, hiển nhiên nói Đại Phong Quốc ta vừa kinh vừa sợ chính là Diệp gia mà không phải Long gia người. Diệp Nộ đã già thành tinh đương nhiên không muốn nổi trội hơn Long gia, nên hời hợt che lại.

Thấy Phong Lăng ca tụng Diệp Nộ như thế, sắc mặt Lâm Cuồng trở nên khó coi, y hừ nhẹ một tiếng:

- Diệp lão tướng quân nói không sai, lời của Phong thái tử có đôi chút nói quá sự thật. Diệp lão tướng quân năm đó tuy anh dũng nhưng Thiên Long Quốc ta dũng sĩ xuất hiện lớp lớp, những người thề không sợ chết xua đuổi loài sài lang hổ báo như Diệp tướng quân đêm không xuể, người cho là Thiên Long Quốc ta chỉ có mình Diệp Nộ thì cũng quá khinh thường Thiên Long Quốc ta đó!

Những lời này lảng lảng xóa hết những ca tụng Phong Lăng dành cho Diệp Nộ lúc mới rồi, lại tán dương uy thế Thiên Long Quốc, cho dù Diệp Nộ biết rõ y có ý nhằm vào mình cũng hoàn toàn không có lý do phản bác. Phong Lăng ghé mắt, nét tươi cười trên mặt biến mất, hỏi:

- Không biết vị đại nhân này là?

- Vị này là lão gia chủ Lâm lão tướng quân của Lâm gia. –Long Dận ở trên giải thích.

- Lâm gia? –Trên mặt Phong Lăng lộ ra vẻ nghi hoặc rõ ràng:

- Thứ Phong Lăng kiến thức hạn hẹp, chỉ biết Thiên Long Thành có Diệp gia và Hoa gia, không biết Lâm gia này là?

Sự miệt thị và hạ nhục trắng trợn, cơ trên mặt Lâm Cuồng co giật một hồi, suýt nữa không nhịn nổi vỗ bàn đứng dậy. Y hừ nhẹ một tiếng:

- Lâm gia ta chỉ là một trong ngàn vạn gia tộc trung thành với hoàng thượng, không đáng nhập pháp nhãn của Phong thái tử. Lão phu cũng là một chân bước vào diêm vương điện, cả đời đều chưa từng làm đại sự kinh thiên động địa gì cả, chỉ là lá gan hơi lớn một chút. Lão thần ngược lại muốn hỏi một câu, Phong thái tử lần này tới Thiên Long Quốc ta rốt cuộc có mưu đồ gì, có thể tỏ bày hay chăng?

Sắc mặt Long Dận trầm xuống nhưng cũng không nói gì. Chúng thần cũng một lời không nói, xem Phong Lăng trả lời thế nào. Hoàng đế thì thế nào cũng không thể trở mặt với gã, mà Lâm Cuồng thì thuận thế đảm nhiệm vai ‘ác nhân’ này. Câu ‘chỉ là lá gan hơi lớn một chút’ đã biểu lộ rõ, y không sợ đắc tội Phong Lăng, cho dù ầm ĩ đến mức bị hoàng thượng bãi chức hồng vệ yện, y cũng không sợ.

Thái độ gay gắt của Lâm Cuồng khiến sắc mặt Phong Lăng cũng lạnh xuống, gã nhếch miệng, tùy ý nói:

- Phong Lăng lúc này từng nói qua, lần này tới quý quốc chủ yếu là quan sát học tập văn hóa tập quán nơi đây, kết giao anh hùng tuần kiệt, tăng thêm kiến thức. Lâm lão tướng quân đã lớn tuổi rồi, thỉnh lực hình như cũng xảy ra vấn đề, tốt hơn hết mau sớm rời triều về nhà đi.

- Nếu Phong thái tử không có mưu đồ khác, ở xa tới là khách, có nên tuân theo quy củ ở đây hay không? –Lâm Cuồng nói.

- Quy củ của Đại Phong Quốc ta và quy củ quý quốc thiết nghĩ chẳng khác nhau là bao, nếu có chỗ khác, Phong Lăng ta đương nhiên nhập gia tùy tục, không làm việc bất kính với quý quốc. –Sắc mặt Phong Lăng không vui nói.

Lâm Cuồng khẽ cười lạnh:

- Nói thật dễ nghe, vậy tùy tùng của ngươi là thế nào? Bước vào Thiên Long Môn, nếu không có hoàng thượng cho phép, ai cũng không thể mang theo binh khí. Mà ngươi lại cho tùy tùng của ngươi nghênh ngang vác đại đao xông vào, liệu có còn đặt quy củ nơi đây vào trong mắt hay không? Hay là, ngươi muốn có ý gây rối với hoàng thượng?

- Câm mồm. –Long Dận giơ tay quát giận:

- Lần này Phong thái tử báỉ phỏng, lòng thành có thể chứng giám. Lâm lão tướng quân, những lời này thật sự là quá khích đấy. –Y xoay về phía Phong Lăng nói:
- Tính tính Lâm lão tướng quân xưa nay đều như thế, xin đừng trách.
- Hoàng thượng! Việc này tuyệt đối không thể lơ lửng! Mang theo binh khí vào cung vốn chính là gây nguy hiểm cho hoàng thượng, chẳng khác nào đại tội mưu phản, há có thể mở tiền lệ. Hễ ai tiến vào Thiên Long Môn đều sẽ bị thị vệ gỡ binh khí xuống, mà kẻ này vẫn có binh khí bên người, chứng minh hoàn toàn rõ ràng quy củ trong cung ta, cố tình xông vào. Điện kiến hoàng thượng lại muốn mang binh khí... Điều này, đáng ngờ thay, đáng ngờ thay! – Lâm Cuồng không chịu bỏ qua hô lên, thần sắc cực kỳ kích động.

156. Chương 155: Chiến Thần Phong Triều Dương (hạ).

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 155: Chiến Thần Phong Triều Dương (Hạ).

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hay cho một vở kịch song hoàng kẻ xướng người họa, kẻ mặt đỏ người mặt trắng... Phong Lăng thâm cười lạnh, giơ tay nói:

- Lâm lão tướng quân chớ kích động. –Gã xoay người lại, dùng ánh mắt chỉ vào người trung niên luôn theo sát đằng sau gã:
- Vị tiên sinh này mang binh khí vào cung đích xác là y không đúng nhưng có liên can gì với Phong Lăng ta? Y thực ra chẳng phải tùy tùng của ta, chỉ là một kẻ bảo vệ theo ta đằng sau mà thôi, vốn dĩ không nghe lệnh ta. Cho dù ta bảo y đi y cũng không đi. Nếu các người cảm thấy y phá hủy quy củ thì cứ bắt y là được, ta tuyệt đối không lo không hỏi bởi vì điều này không hề liên can với ta. Chỉ là, ta xin khuyên một câu, nếu vị tiên sinh này thật sự muốn giết bất kỳ một ai trong này, hoàn toàn không cần dùng binh khí.

Lâm Cuồng vẻ mặt châm chọc cười rộ lên:

- Ha ha ha ha... Cái cố nực cười như vậy người cũng có thể nói ra. Ai ngờ đường đường thái tử Đại Phong Quốc, vì né chút tội trạng như vậy lại không ngại...
- Câm miệng! –Long Dận đột ngột quát lớn một tiếng, làm Lâm Cuồng kinh sợ giật mình một cái. Y chậm rãi ngồi lên chỗ, sắc mặt lúc u lúc ám, cuối cùng bày ra vẻ mặt ngưng trọng, nhìn người trung niên kia hỏi:
- Các hạ... Chính là Chiến Thần – Phong Triều Dương đại danh鼎鼎 hay chăng?

Vốn dĩ, Long Dận biết kẻ này tuyệt đối không đơn giản, nhưng cũng không đoán ra Phong Triều Dương tự mình tới. Bởi vì y xưa nay đều đóng giữ ở hoàng cung Đại Phong, bảo vệ chu toàn hoàng thất Đại Phong, ngoại trừ hợp lực chế phục Thiên Phật Chi Nữ năm đó, chưa từng nghe nói y rời khỏi Đại Phong Quốc bao giờ. Hơn nữa, Phong Triều Dương hẳn đã gần sáu mươi tuổi, kẻ này thoát nhìn cùng lắm chỉ năm mươi, tuổi tác cũng không tương xứng. Nhưng mấy câu nói của Phong Lăng khiến y không thể không nghĩ đến cái tên làm cho y kinh hãi vạn phần.

Phong Triều Dương... Ba chữ hệt như ba tiếng sét, đánh trúng thần trong phòng gần như mất hết hồn vía. Trọng lượng ba chữ này cực kỳ nặng, ai cũng không dám hoài nghi, bởi vì đây tượng trưng cho một thần thoại trong loài người, sánh ngang Chân Thần. Trong tích tắc Phi Long Thính im lìm đáng sợ, tất cả ánh mắt đều sợ hãi vô chừng rơi lên người trung niên nọ. Hô hấp của ba thân ảnh già nua ẩn trên nóc nhà cũng

trở nên nặng nhọc. Lâm Cuồng càng bị dọa đổ mồ hôi lạnh. Cái tên ‘Phong Triều Dương’ này khiến trái tim y suýt nữa vọt ra ngoài. Nếu thật sự chọc giận Chiến Thần, hậu quả ai cũng không gánh nổi, càng cần không nổi.

Phong Lăng thu toàn bộ phản ứng của mọi người vào trong đáy mắt, nhếch mép, cười ha ha nói:

- Hoàng thượng mắt sáng như thần, vị này đích thật là anh hùng Phong Triều Dương của Đại Phong Quốc ta. Cũng là đại ân nhân đời đời kiếp kiếp của Phong gia ta, xưa nay không ai có thể trói buộc tự do của ngài. Nếu Lâm lão tướng quân cảm thấy y mang binh khí vào cung là không hợp quy củ, tự nhiên có thể gọi người tới bắt y, Phong Lăng không có quyền can thiệp.

Nhận được câu trả lời khẳng định, trái tim hơn chục người trong phòng đập nhanh hơn gấp bội. Không ai hoài nghi, với năng lực của Phong Triều Dương, muốn giết một kẻ nào trong cung đều dễ như trở bàn tay, tầng tầng thủ vệ kia quả thực đều là vật trang trí. Mấy Thần nhân của Thiên Thần đại lục, kẻ nào mà chẳng phải biến thái lấy đầu tướng lĩnh và đi trong vạn quân đơn giản như ăn cơm. Mà muốn trở thành biến thái như vậy, bình thường đều phải thanh tâm quả dục, một lòng hướng võ, nỗ lực vô hạn, vô số cơ duyên vận khí sau đó mới có thể gặt thành quả, hoàn toàn không quân tâm chiến tranh triều chính. Sở Thương Minh, Vũ Tiều Tụy, Thương Lan Tuyết Nữ đều là như thế, Phong Triều Dương lại là nửa ngoại lệ. Sau khi y trở thành ‘Thần’ liền kiên quyết tiến vào hoàng thất Đại Phong. Nhưng may thay chỉ là bảo vệ mà không phải nghe lệnh, bằng không Thiên Long Quốc chưa biết chừng đã không tồn tại đến ngày hôm nay.

Khóe miệng Lâm Cuồng giựt giựt, một chữ đều không nói ra nổi. Nếu trước đó biết y là Chiến Thần của Đại Phong Quốc, Thần thủ hộ Phong Triều Dương, thì cho y thêm mười lá gan y cũng không dám khiến Phong Lăng lúng túng từ mặt này, do đó lộ ra sơ hở. Nói tóm lại là hối hận không thôi.

Nhưng may thay chỉ là thăm dò, không thật sự động thủ bắt người, bằng không hậu quả duy nhất ắt sẽ là máu nhuộm Phi Long Thính. Biết đâu kiểm tiếp theo sẽ đâm về phía Lâm Cuồng y. Lâm Cuồng lập tức im thin thít, sắc mặt nghẹn đến xám ngoét, nuốt giận dẫu sao cũng mạnh hơn rước lấy họa sát thân. Đối phương chính là Phong Triều Dương, y có tư cách khiến bất cứ ai đều kinh hồn bạt vía, ngoan ngoãn chịu phục.

Diệp Nộ ra mặt hòa giải nói:

- Thanh danh Chiến Thần như sấm bên tai, nghe đồn xưa nay Chiến Thần đều luôn đao không rời thân, kỳ nhân có một không hai như thế sao có thể ràng buộc bởi quy củ thế tục. Hoàng thượng, lão thần có một yêu cầu quá đáng, hi vọng đặc biệt cho phép Chiến Thần không tuân thủ quy củ vào cung dỡ binh khí, lấy đó bày tỏ lòng tôn trọng.

Long Dân lập tức gật đầu nói:

- Diệp lão tướng quân nói rất hợp ý trẫm. Phong thái tử, Phong anh hùng, lúc này thần tử của trẫm có gì mạo phạm...

- Đâu có đâu có. –Phong Lăng không để bụng xua tay:

- Tuổi tác lớn rồi đều sẽ có chút hồ đồ. Một hồi nói mình cái gì đều không sợ, một hồi dọa ngay cả nói đều không dám nói một câu, Phong Lăng ta há có thể so đo với loại người này. Hoàng thượng, Phong Lăng không muốn lãng phí thời gian quý giá ở Thiên Long Quốc, hy vọng... Trước tiên có thể viếng thăm Diệp gia một chuyến. Phụ hoàng cũng thường nói Diệp tướng quân tương tự cũng có dũng có mưu, không hổ với cái danh nam nhân Diệp gia. Hiện giờ nếu lên chiến trường, chắc không thua kém Diệp lão tướng quân năm đó. Anh hùng như thế Phong Lăng há có thể không gặp. Ngoài ra, ta còn nghe nói con trai của Diệp tướng quân cũng là một kỳ tài có một không hai, nổi tiếng là Thiên Long đệ nhất tài tử, đệ nhất tuấn kiệt, đệ nhất thần y, vừa rồi Phong Lăng ở đâu đâu trong Thiên Long Thành cũng có thể nghe những đồn đãi về Diệp gia công tử, truyền tặc như Thiên nhân, Phong Lăng tâm sinh mong mỏi, vội vã muốn gặp hân một lần.

Long Dân cười ha ha nói:

- Ấu rằng Phong Thái tử phải thất vọng rồi, Diệp công tử đích thật là một kỳ tài khoáng thế, nhưng lúc này hân đã có việc quan trọng tới phía nam, một tháng sau mới có thể trở về.

Phong Lăng nghe vậy bèn tiếc nuối, thất vọng nói:

- Nếu thế, Phong Lăng đành viếng thăm Diệp tướng quân và Diệp phu nhân một lần vậy. Không đến Diệp gia một chuyến, trong lòng Phong Lăng ắt có tiếc nuối.

Long Dân gật đầu, xoay về phía Diệp Nộ nói:

- Diệp lão tướng quân.

Diệp Nộ hiểu ý, đứng dậy nói:

- Phong thái tử, mời.

Phong Lăng đi theo Diệp Nộ, Phong Triều Dương như hình với bóng không nói qua một câu. Sắc mặt Long Dân trầm xuống, y nhú chặt mày, ngưng mắt trầm tư.

Chẳng trách gã dám đến một mình, thì ra là do Phong Triều Dương bảo vệ. Nhưng vì sao Phong Liệt lại cho Phong Triều Dương đi theo gã, nếu mục đích chỉ đơn thuần như Phong Lăng nói thì tuyệt không đến mức như thế. Xem ra, mục đích Đại Phong Quốc phái thái tử tới tuyệt không đơn giản.

Dọc đường đi Phong Lăng vô cùng tán tụng Diệp Nộ. Diệp Nộ nét mặt lạnh nhạt, khó khăn lắm mới tiếp gã vài câu. Phong Lăng cũng chẳng để bụng, nét mặt như một. Diệp Nộ đi ở phía trước, trong lòng thầm cảm thán... Không hổ là thái tử Đại Phong Quốc, tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản. Chỉ là phần quyết đoán và công phu hàm dưỡng này đã không phải người thường có thể bằng. Hơn nữa phong cách, phương thức còn cả biểu cảm khi gã nói chuyện lại có vài phần tương tự như Diệp Vô Thần.

Diệp gia.

Theo y vào cửa, ánh mắt Phong Lăng tỉ mỉ quét qua mỗi một góc, dường như muốn quan sát thật kỹ càng mỗi một tác một góc ngách nơi đây. Lần này gã đề ra muốn tới Diệp gia chủ yếu vẫn là muốn biết Diệp gia thêm vài phần. Nếu Thiên Long và Đại Phong gặp lại nhau trên chiến trường, họ kiêng kỵ nhất vẫn là quân Diệp gia. Năm đó hoàng đế Đại Phong Phong Liệt hiện nay từng giao phong nhiều lần với Diệp Nộ Diệp Uy, biết sâu sắc sự cường đại của quân đội Diệp gia. Chỉ có dốc hết khả năng biết người biết ta mới có thể giảm thương vong xuống thấp nhất. Đương nhiên, cũng vắn vắn là khả năng thương vong mà không phải thất bại, trải qua hai mươi năm nghỉ dưỡng và chuẩn bị các mặt, họ tự tin cho dù có sự ắt chế của Quỷ Thủy Quốc và Thương Lan Quốc, thì cũng không có khả năng thất bại. Chỉ cần chú tâm làm thế nào giảm thiểu tổn thất thương vong thôi.

Diệp Uy bị gọi đến tiền viện, nhìn thấy Phong Lăng, nghi hoặc nói:

- Vị khách quý này là?

- Hẳn là thái tử Đại Phong Quốc. –Diệp Nộ chẳng mặn mà nói.

- Gặp qua Diệp tướng quân. Danh tiếng của Diệp tướng quân, lúc ta ở Đại Phong Quốc đã như sấm bên tai. –Phong Lăng nhã nhặn nói.

Khí thế bất phàm Phong Lăng biểu hiện ra khiến Diệp Uy biết gã tuyệt không phải nhân vật tầm thường, lúc này nghe vậy vẫn cả kinh, gật đầu nói:

- Thì ra là Phong thái tử, lời này Diệp mỗ không dám nhận, xin hãy vào trong ngồi.

Phong Lăng xua tay nói:

- Không cần, Phong Lăng được gặp Diệp tướng quân đã rất hài lòng, không dám quấy rầy thêm nữa. Kế tiếp, dày mặt mong Diệp tướng quân dẫn ta tham quan quân uy Diệp gia một lần, để ta tận mắt thấy thế nào mới là quân đội hùng dũng thật sự.

Diệp Uy nhướng mày, lời này rõ ràng là muốn thăm dò lực lượng quân sự hiện giờ của Thiên Long Quốc. Y nhìn Diệp Nộ. Diệp Nộ gật đầu với y:

- Người dẫn Phong thái tử đi đi, đây cũng là ý chỉ của hoàng thượng.

Diệp Uy lập tức hiểu ý, biết bên quân doanh sớm đã có an bài, vì thế gật đầu nói:

- Được rồi, mời Phong thái tử.

- Nhớ kỹ, nhất thiết đừng mạo phạm tới người theo đằng sau gã... Y là Phong Triều Dương. –Trong tích tắc xoay người đi, Diệp Nộ thấp giọng nói bên tai với Diệp Uy. Toàn thân Diệp Uy chấn động, kinh hãi nhìn về phía người áo xanh dung mạo xấu xí, lưng đeo đại đao kia, nhất thời không thể áp chế nét động dung trên mặt.

Mà lúc này, Phong Lăng cũng vừa vặn nhìn về phía một thân ảnh thướt tha từ xa xa đi tới... Chính là Diệp Thủy Dao từ tiểu viện của Diệp Vô Thần đi ra, quay về tiểu viện của mình. Từ sau khi Diệp Vô Thần rời khỏi, hiếm khi ra ngoài như nàng thường xuyên không tự chủ nổi đi tới tiểu viện của hắn. Chỉ vì tìm từng hơi từng mùi thuộc về hắn.

Nếu nàng vẫn là Diệp Thủy Dao đóng chặt trong thế giới của mình, không muốn đi ra ngoài kia, vậy thì hết thấy đều sẽ tiến hành dựa theo Diệp Vô Thần an bài, Lâm gia sẽ bị hãm hại cho hết đường chối cãi, đến tận khi sụp đổ. Long Dân sẽ bạo bệnh mà chết, Long Chính Dương lên ngôi, Đại Phong Quốc cũng sẽ bởi có Nam Hoàng tông tham gia mà không dám manh động với Thiên Long Quốc trong vòng ba năm. Mà ba năm này đủ để hắn giảng xuống một chiếc lưới lớn... Nhưng lần xuất hiện này của Diệp Thủy Dao khiến tất cả kế hoạch của hắn bị hoàn toàn chặt đứt ngay trong tích tắc. Cũng làm cho quỹ tích cuộc đời hắn phát sinh biến hóa cực lớn. Từ bảo vệ, đi lên con đường giẫm đạp thiên hạ.

Có đôi khi, đáng sợ nhất không phải đao thương kiếm nỏ, mà là hồng nhan họa thủy.

Về mặt Phong Lăng trở nên ngây ngốc, lần đầu tiên đối mặt với hoàng đế Thiên Long cùng chúng thần Thiên Long đều ung dung tự nhiên như gã trong khoảnh khắc này lại mất hết thần hồn, trong mắt ngoại trừ tiên ảnh đó đã không còn cái gì khác. Trong thế giới trống rỗng mù mịt, gã nghe thấy trái tim mình đang đập rộn ràng. Lần đầu tiên trong đời, gã có loại cảm giác mất hồn chưa từng thể nghiệm qua bao giờ.

- Nàng là tiên nữ... Hay là ma chương trong mệnh của ta... -Trong đầu, chỉ có tia thanh minh ấy đang lăm lăm nhắm.

Nhưng luồng tiên ảnh ấy không hề đi thẳng tới gần gã. Diệp Thủy Dao cảm thấy một ánh mắt đang ngó nghiêng, bên lạnh lùng liếc gã một cái, thu ánh mắt, vòng qua cửa tiền viện đi về phía tiểu viện của mình. Ánh mắt Phong Lăng di dời theo nàng, mãi cho đến khi thân ảnh của nàng biến mất trong tầm mắt vẫn không phục hồi lại.

- Phong thái tử, chúng ta đi thôi. –Diệp Uy lập giọng quát, y biết mị lực của con gái mình nên cũng không cảm thấy quá kỳ quái với phản ứng của Phong Lăng.

Phong Lăng như bị đánh thức từ trong mộng, ánh mắt gã lấp lóe một hồi, vội vã hỏi:

- Diệp tướng quân, cô gái hồi này là?

- Là con gái ta. –Diệp Uy không chút biểu cảm đáp.

Nụ cười vốn tao nhã nhẽo của Phong Lăng lúc này hơi biến dạng, toàn bộ trong đầu đều là thân ảnh của Diệp Thủy Dao, xua mãi không đi, ngay cả tâm tư tới quân doanh đều không biết đi đâu mất rồi.

- Thì là con gái của Diệp tướng quân, quả nhiên là quốc sắc thiên hương, thiên tiên hóa người, mỹ nhân Đại Phong Quốc ta đều phải lu mờ vài phần. Không biết phương danh là?

Diệp Uy nhướng mày, trầm mi nói:

- Phong thái tử, tốt hơn là chúng ta tới quân doanh trước đi.

Phong Lăng tự biết thất thố, tự giễu bật cười, cũng không hỏi nữa, tránh người:

- Mời Diệp tướng quân.

Trong tích tắc bước ra khỏi Diệp gia, gã không tự chủ được quay đầu liếc về cửa viện nơi Diệp Thủy Dao biến mất, lại không nhìn thấy thân ảnh khiến gã ngơ ngẩn, lúc này mới thất vọng rời đi.

Phong Triều Dương một mực theo đằng sau gã, như một người gõ vậy. Vì một lời hứa, y cả đời bảo vệ Đại Phong Quốc, nhưng cũng chỉ là bảo vệ. Những điều khác, y không quan tâm, cũng không muốn quan tâm.

157. Chương 156: Tái Y Hội, Không Hẹn Mà Gặp.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 156: Tái Y Hội, không hẹn mà gặp.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thiên Vân Thành.

Người tới người lui như mắc cửi. Thiên Vân Thành có thể nói là một ngôi thành náo nhiệt nhất trong suốt dọc đường đi qua, càng vào trong dòng người càng chen chúc, Diệp Vô Thần có một loại cảm giác về đến Thiên Long Thành.

- Qua không tới một tuần nữa hẳn sẽ đến Viêm Long Thành. Mộng tiên nữ, cô từ đâu tới, đi nơi đâu ta không phải rất muốn biết nhưng cho dù cô thật sự là tiên nữ thì nợ cũng vẫn phải tính. Cô cho tới bây giờ đã theo chúng ta trọn 11 ngày, ăn uống ngủ nghỉ của cô trong những ngày này toàn bộ đều dựa vào ta, mỗi bữa đều là món ngon thượng hạng, còn có cả đồ nướng độc nhất vô nhị trong thiên hạ của Diệp thị ta, ở chính là giường mềm mại nhất, nể tình chúng ta đã rất quen, một ngày liền tính cô 20 lượng bạc đi. 11 ngày chính là 220 lượng bạc. Từng cứu cô hai lần, mỗi lần tính 300000 lượng... Trùng mắt với ta làm gì? Chê mạng mình không đáng tiền? Cũng đúng, cô chính là tiên nữ mà. Thế được rồi, mỗi lần 1000000 lượng, hai lần chính là 2000000 lượng. Như vậy cộng lại chính là 2000220 lượng bạc. Thôi, hào phóng tí, số lẻ không cần, cứ 2000000 lượng đi. Tiền thuốc thay thuốc cho cô và khăn vải, còn có tiền thuê con ngựa cô cưỡi ta cũng không tính nữa... Đến Viêm Long Thành, nhớ phải trả ta không thiếu một xu, nếu không đừng mong thoát khỏi tay ta.

Diệp Vô Thần vẽ mặt vô lương tính nợ, Mộng Chỉ cắn răng không nói được một lời, mặc hẳn nói tận đâu tận đâu. Mấy ngày nay, không ít lần nàng bị hắn dùng đủ mọi phương thức chòng ghẹo. Mỗi lần đều sẽ khiến cô lòng vất vả lắm mới bình tĩnh lại trở nên hỗn loạn, sau nhiều lần giáo huấn, rốt cuộc nàng đã học khôn, bất kể hắn nói gì đều ngậm miệng, bởi vì hậu quả của biện bác chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

- Ca ca, chỗ này thật nhiều người, thật ồn. –Ngưng Tuyết ngủ được một giấc ngán ngán đầu lên từ trong ngực Diệp Vô Thần, dụi dụi đôi mắt lim dim còn chưa mở ra hoàn toàn.

- Ừm, hôm nay ở đây khả năng có hoạt động kiểu như họp mặt gì đó, như thể lần thi đấu ở Thiên Long Thành vậy. Đám người qua đường này y phục các màu đều có, thường xuyên có thể nghe thấy có người hỏi đường, hẳn đều đến từ vùng ngoài. –Diệp Vô Thần nói.

- Hôm nay là Tái Y Hội của Thiên Vân Thành. –Mộng Chỉ đang dắt ngựa khó có được cơ hội chủ động nói một câu, miễn cưỡng xem như một cú đánh trả Diệp Vô Thần nho nhỏ. Vết thương trên chân nàng đã khép lại gần hết, không cần cưỡi ngựa đi nữa, cộng thêm việc Diệp Vô Thần dùng lý lẽ vớ vẩn bịa chuyện ‘Con gái không nên cưỡi ngựa’ hôm đó, nên nàng không dám cưỡi ngựa nữa. Mà thót ngựa quý hiếm thấy này lại không nỡ vứt bỏ, cho nên công việc dắt ngựa đành đặt lên tay cô tiên nữ.

Đã hơn mười ngày nàng không có bất kỳ cơ hội nào, hơn nữa... Nàng len lén liếc Đồng Tâm đang nhai một miếng giống như vỏ kẹo đường. Sau khi nàng biết được sự đáng sợ của cô bé, nàng đã biết tỷ lệ thành công của mình hoàn toàn bằng không. Hiện giờ nàng ngay cả buông tha cũng không được, chỉ có thể cắn răng đi cùng họ tới Viêm Long Thành. Bởi Diệp Vô Thần không cho phép kẻ ‘nợ nần chồng chất’ như nàng đi xa, không trả hết đừng mong rời đi. Kể từ đó, lựa chọn duy nhất của nàng chính là theo họ đi Viêm Long Thành sau đó hăng tẩu thoát.

- Tái Y Hội? So đấu y thuật ư? –Diệp Vô Thần vẽ mặt chẳng quan tâm, sau đó lại ngờ vực hỏi:

- Mộng tiên nữ, chuyện ngay cả ta đều không biết, một tiểu tiên nữ lần đầu tiên ra khỏi nhà như cô sao lại biết?

Mộng Chỉ quay đầu đi, không đụng chạm ánh mắt với hắn:

- Tái Y Hội năm năm một lần, bốn nước cùng cử hành, nơi Thiên Long Quốc cử hành chính là Thiên Vân Thành. Không mấy ai không biết.

- Được rồi... Ta không phải y sư gì kia, không biết hoàn toàn bình thường.

Diệp Vô Thần không hề có tí hứng thú nào với Tái Y Hội này. Hội đấu như vậy hấp dẫn rất nhiều cao thủ y đạo, nhưng những kỳ nhân y đạo chân chính sẽ không xuất đầu lộ diện tham gia kiểu thi đấu này, như thể cao thủ thiếu niên chân chính sẽ không tham gia tuyển lựa thiếu niên tuần kiệt ở Thiên Long Thành vậy. Theo hắn thấy, tham gia thi đấu đại đa số hẳn là người của vài y quán dùng y kiếm sống, sau khi danh tiếng vang vọng, sinh ý tự nhiên sẽ ừn ừn kéo tới.

Y thuật của Thiên Vân Thành nổi tiếng thiên hạ, mỗi ngày đều có không ít người từ xa ngàn dặm tới đây cầu y. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tái Y Hội ở Thiên Long Quốc luôn được tổ chức tại Thiên Vân Thành. Không khác mấy với Diệp Vô Thần dự liệu chính là, tham gia thi đấu là các y quán hoặc lớn hoặc nổi danh hoặc vô danh chiếm đa số, còn lại phần lớn là các y sư độc hành.

Trung tâm Thiên Vân Thành có một quảng trường ngoài trời cực lớn, mỗi lần Tái Y Hội đều được tổ chức ngoài trời ở đây. Lúc này, trên quảng trường có diện tích xem như khổng lồ này vây kín người, nhưng không có vẻ hỗn loạn mấy, hơn nữa rất có trật tự chia nhau để ra một thông đạo ở đông tây nam bắc cho tiện đi về phía đài cao trung tâm. Khi bốn người một ngựa Diệp Vô Thần đi ngang qua đây, Tái Y Hội vừa mới bắt đầu, một lão nhân quắc quẹo tóc trắng, râu trắng, răng đều sắp rụng hết đang khàn cổ gào to màn mở đầu.

- ... Vì phát huy y đạo Thiên Long ta, cho người học y cứu giúp chữa bệnh càng thêm tốt, tạo phúc vạn dân... Chúng ta rất cuộc lại chào mừng Tái Y Hội lần thứ bốn mươi tám...

Những lời thoại nhảm chán vô ích Diệp Vô Thần nghe ra chẳng hiểu gì. Khi họ vừa muốn khơi thông dòng người, thì câu nói tiếp theo của lão nhân quắc quẹo kia khiến bước chân hắn khựng lại, quay đầu nhìn lên đài.

- ... Lần này, chúng ta may mắn mời được thái sơn bắc đẩu trong y giới – Dược Tiên, tới nhận trách nhiệm giáo khảo cho chúng ta. Người giành chiến thắng Tái Y Hội lần này, chẳng những có thể giành được phần thưởng hàng năm, còn được Dược Tiên tự mình chỉ đạo trong mười ngày!

Lời y vừa dứt, một lão nhân toàn thân trắng phau ngồi dậy từ chỗ ngồi, vẻ mặt hiền hòa vẫy tay ra hiệu. Cái tên ‘Dược Tiên’ nhất thời khiến đám người ở sân ồ lên xôn xao không nhỏ. Bởi vì danh hiệu này với người biết y thuật và không biết y thuật có thể nói là như sấm bên tai.

Lúc vừa rồi Diệp Vô Thần không nhìn lên đài, lúc này xoay người nhìn, phát hiện lão nhân kia quả nhiên là Dược Tiên Thủy Nam Hạc.

- Vài hôm trước mới vừa gặp qua ở Thiên Long Thành, hiện tại lão nhân này không ngờ lại xuất hiện ở đây, thật đúng là trùng hợp khác thường. Chẳng nhẽ là đi từ Thiên Long Thành chạy tới tham gia Tái Y Hội này? Với năng lực của ông ta, vì sao lại cảm thấy hứng thú với kiểu thi đấu này nhỉ. –Diệp Vô Thần bật cười, vừa muốn rời khỏi, lại cảm thấy ánh mắt của Thủy Nam Hạc cách mình rất xa bỗng tập trung lên người mình. Hắn biết Thủy Nam Hạc rất trùng hợp đã phát hiện ra hắn.

Thủy Nam Hạc vô tình phát hiện ra Diệp Vô Thần ở trong bầy người, nguyên là sững sốt, sau đó vội vã đứng dậy, rất không phong độ hô lớn ở trên đài:

- Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ... Tiểu huynh đệ!

Việc Thủy Nam Hạc làm âm ỉ như bị thần kinh này lập tức khiến tất cả ánh mắt đều men theo ánh mắt của ông nhìn về phía vị trí Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần đành thả Ngưng Tuyết xuống, thấp giọng nói:

- Các người đứng ở đây đừng nhúc nhích. –Sau đó ngán ngấm đi về trước.

Hắn dốc hết khả năng không cho Mộng Chỉ, Đồng Tâm xuất hiện ở trong tầm mắt quá nhiều người. Mà có Đồng Tâm ở bên, hắn không hề lo cho sự an toàn của họ, cũng chẳng lo Mộng Chỉ sẽ chạy mất.

Nếu đã tránh không khỏi, vậy thì xem xem lão nhân này muốn làm gì nào. Diệp Vô Thần cũng không ngại ngừng, trực tiếp chen đám người đi về phía trong, làm cho Thủy Nam Hạc thở phào một hơi. Ông tới tham gia Tái Y Hội lần này chính là thử xem có thể gặp lại được cô gái thần bí năm năm về trước hay không. Lúc này nhìn thấy Diệp Vô Thần, ông quả thật có một loại cảm giác tha hương gặp người quen. Người quen này còn là một trong hai người ông bội phục nhất, với ông có thể nói là có ơn cứu mạng.

- Được Tiên tiên bồi gần đây khỏe không? Không ngờ sau lần gặp ở Thiên Long Thành, chúng ta một trước một sau rồi đi rồi lại gặp nhau ở đây, không thể không nói là duyên phận thật kỳ diệu. –Diệp Vô Thần tươi cười vỗ tay, như không có người đi lên đài cao, chào hỏi với Thủy Nam Hạc, đồng thời phân biệt ra hiệu về phía mấy lão nhân ngồi ở đó.

Thủy Nam Hạc cũng tràn đầy kích động nói:

- Vốn lão nhân tưởng rằng sau này muốn nhìn thấy tiểu huynh đệ sẽ rất khó, ai ngờ nhanh như vậy đã gặp lại, lão già ta thật là an ủi trong lòng. –Sau đó lại đề thấp thanh âm nói:

- Người hẳn là đi lấy Thiên Diệt Hỏa Long Quả kia hả?

Tuy ông biết độc của Lâm Tú là do Diệp Vô Thần gieo xuống, ‘y thuật’ biểu hiện ra trên thân Lâm Tú toàn bộ cũng là giả. Nhưng mấy câu nhắc nhở trước khi hắn cứu trị Lâm Tú đã đủ khiến ông phục lẫn Diệp Vô Thần. Hơn nữa, có thể tự do gieo xuống và thu hồi loại ‘độc’ ông chịu bó tay đó, phần bản lãnh này đã vượt qua ông. Người có thể vượt qua ông về y đạo, ông không dám quên, hơn nữa ắt sẽ đối đãi cung kính.

Diệp Vô Thần lặng lẽ gật đầu hỏi:

- Được Tiên tiên bồi sao lại ở đây?

- Ha ha ha, lão già ta đang tìm một kỳ nhân, ai ngờ đâu lại trông thấy vị kỳ nhân càng kỳ hơn như tiểu huynh đệ. – Ông hơi nâng thanh âm, nói với lão nhân chủ trì Tái Y Hội không biết nguyên do vì sao Diệp Vô Thần tới:

- Tần hội trưởng, y thuật của vị tiểu huynh đệ này đã đạt tới cảnh giới siêu phàm, đích thật là sâu không thể lường. Ở trước mặt hắn, lão già ta cũng chỉ có thể cam bái hạ phong, tâm phục khẩu phục. Nếu ai có thể được hắn chỉ điểm một phen, vậy mới có thể thực sự là hưởng thụ cả đời không hết.

Thanh âm lời nói này không tính là lớn, nhưng phảng phất như có lực xuyên thấu khiến người khắp sân đều nghe thấy rành mạch. Thủy Nam Hạc nói xong, lộ ra một nụ cười giao hảo với Diệp Vô Thần.

Trên trán Diệp Vô Thần toát mồ hôi, hận không thể một kiếm chém chết ông già này. Thủy Nam Hạc rõ ràng vẫn canh cánh trong lòng với việc hắn cự tuyệt lần trước, càng muốn nhân cơ hội này chứng kiến y thuật chân chính của hắn. Y thuật càng cao, khát khao chính là nhìn thấy y thuật cao hơn, hành động này của Thủy Nam Hạc rõ ràng là kiểu ép buộc biến tướng. Hắn khẽ bĩu môi, sau đó quay phắt đầu, nghênh đón một ánh mắt trong bầu người. Ánh mắt đó né đi trong nháy mắt, nhưng Diệp Vô Thần vẫn thấy rõ chủ nhân của ánh mắt ấy.

Một gương mặt xa lạ... Trong lòng Diệp Vô Thần nảy lên nghi hoặc. Luồng ánh mắt bỗng trở nên nóng bỏng như phát hiện ra con mồi đó của nàng rốt cuộc tượng trưng cho ý gì?

Lít nhút quần chúng và đám cao thủ y đạo chuẩn bị tham gia so đấu vốn đang bồi mồi đủ điều với vị thiếu niên bỗng nhiên lên đài, diện mạo khí chất tuyệt luân này, chợt nghe thấy lời Dược Tiên, đồng loạt giật nảy mình, lộ ra vẻ khó có thể tin.

Dược Tiên là ai? Có thể tới xem Tái Y Hội, phần lớn là người thông hiểu y đạo, lại há có thể không biết trọng lượng của cái tên vang dội này. Mẫu cao nhân đứng ở đỉnh y đạo há có thể là hạng ăn nói bừa bãi. Chẳng nhẽ người thanh niên thoát nhìn không tới đôi mươi này thật sự có tu vi y thuật kinh người như thế, khiến Dược Tiên cam bái hạ phong ư?

Nếu không phải Dược Tiên chính miệng nói ra, họ tuyệt không tin tưởng.

158. Chương 157: Yêu Nữ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 157: Yêu nữ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Này... này... -Lão nhân được xưng ‘Tần hội trưởng’ kia há hốc mồm, lộ ra mấy chiếc răng tàn tạ sắp rụng hết, đầu óc gần như sắp ngừng vận chuyển rất lâu đều không xoay nổi một vòng, đám mấy lão nhân ngồi ngay ngắn ở đó tương tử cũng dùng ánh mắt nhìn quái vật nhìn Diệp Vô Thần.

- Ô? Đệ đệ nhỏ như vậy đã lợi hại thế cơ à? Ta rất bội phục đó...

Thanh âm một cô gái từ bảy người bỗng bình truyền tới, Diệp Vô Thần nhất thời cảm thấy toàn thân tê tê, phảng phất như ngay cả xương cốt đều mềm đi mấy phần. Bảy người xung quanh càng biểu hiện không chịu nổi. Có vài người toàn thân thậm chí run cầm cập vài cái. Tuy Diệp Vô Thần tới Thiên Thần đại lục không lâu nhưng từng gặp qua vài tuyệt đại giai nhân người thường không thể với tới, thanh âm cùng khuôn trăng của các nàng đẹp không sao tả xiết. Hoa Thủy Nhu đẹp dịu dàng, Diệp Thủy Dao lạnh lùng thanh thoát, Thủy Mộng Thiên mộng lung mờ ảo. Mà thanh âm này... chỉ cần nghe thấy thanh âm này thì sẽ biết thế nào gọi là dịu dàng êm dịu thấu xương, vài âm phù đơn giản gần như có thể câu hồn người ta vậy, như có ma lực kích thích thần kinh... và lửa dục trên dưới toàn thân nam nhân.

Cô gái phát ra thanh âm chậm chậm đi ra từ trong bảy người, hấp dẫn ánh mắt của mỗi một người. Nhất thời, từng đôi mắt như bị chặt chẽ hấp dẫn tập trung lên người cô gái, ngay cả Diệp Vô Thần cũng ngưng ngẩn.

Gót sen say lòng người, cái đầu ngẩng lên tao nhã, mang theo một nụ cười khiêu khích nhìn Diệp Vô Thần ở trên đài. Mà ánh mắt đầu tiên của mọi người không rơi lên khuôn mặt nàng, mà đọng lại trên thân thể nàng, rất lâu không thể dời đi.

Đây là cô gái có thanh âm mê muội, có thân thể yêu kiều như ma quỷ. Trong số cô gái Diệp Vô Thần từng thấy không một ai có đường cong ngạo nhân có thể sánh vai với nàng. Nhìn thấy nàng, mới biết cái gì gọi là ngực to hông nở. Một bộ ngực ngạo nghễ cao đầy chân chính, căng chặt cả tuyết y cao cao trước ngực, khiến người ta lo nó sẽ tùy lúc phá áo bật ra, một bờ hông to tròn chân chính, khiến người ta có thể tưởng tượng được sự mềm mại và co giãn kinh người của nàng. Ấy thế mà vòng eo của nàng lại nhỏ xinh như liễu, phối hợp lẫn nhau chẳng những không hề mất cân đối, mà thả ra quyến rũ như ma quỷ.

Nàng nhón gót sen mê người đi lên trên, đường cong cơ thể đầy đặn nhấp nhô lên xuống theo bước chân, khi lắc lư càng đẹp đến mức khiến ta người thót tim, làm đường cong thân thể vốn dĩ đã hết sức động người càng thêm kinh tâm động phách, làm chứng minh tốt nhất cho khái niệm đáng người ma quỷ.

Diệp Vô Thần nhìn có chút dờ dẩn, mà trong bảy người tràn ngập những tiếng hô hấp nặng nề không đồng nhất. Ánh mắt Diệp Vô Thần gian gian dời đi khỏi thân thể nàng, di dời lên gương mặt nàng. Đây là một khuôn mặt người con gái trẻ tuổi bình thường, trên dưới hai mươi lăm, ngũ quan đều đúng quy đúng củ như thế, không có xiêu lòng người như dáng người kia. Diệp Vô Thần ngược lại thở phào một hơi, nếu cô gái này có cả dung mạo hoàn mỹ nữa, thì hẳn không thể tưởng tượng được còn có ai có thể vượt qua sự quyến rũ của nàng.

Mà cô gái này chính là chủ nhân của luồng ánh mắt mà Diệp Vô Thần vừa mới cảnh giác.

Nàng như coi không có người đi lên đài, không một ai lên tiếng ngăn trở.

Cách càng gần, đường cong thân thể ngạo thị thể gian kia càng thêm dẫn lửa câu dẫn người, bộ ngực to tròn ngạo nghệ phảng phất như ở ngay trước mắt, khiến hắn không tự chủ được muốn nhìn chăm chăm nó. Mà ánh mắt của nàng như được che một tầng hơi nước, mang theo tràn đầy ý cười trong đôi mắt câu hồn khiến người ta mê say nhìn hắn. Diệp Vô Thần dời ánh mắt, hỏi:

- Vị đại tỷ này, có gì chỉ bảo?

Cô gái cong mày liễu, hết sức dịu dàng bật cười:

- Hì hì hì hì, tiểu đệ đệ, gọi tỷ tỷ hay hơn mà, gọi đại tỷ chẳng hay cho lắm, lẽ nào tỷ tỷ rất lớn ư?

Nụ cười này của nàng, khuôn mặt vốn bình phàm liền tràn trề quyến rũ, yêu mị nói không thành lời. Thanh âm đó nghe qua không mềm mại như cô nương nhỏ tuổi, vừa mượt mà vừa có phần lười nhác, trong uyển chuyển lại mang theo vẻ kiêu ngạo và yêu mị sẵn có, làm tâm thần người ta bay bổng, linh hồn đều phảng phất như muốn thoát xác ra, đi theo thanh âm đó.

Toàn thân Diệp Vô Thần lại rã rời vài phần, hắn tức tốc dời tâm thần, thềm hít nhẹ một hơi.

Diệp Vô Thần không muốn dây dưa tiếp với vấn đề nàng lớn hay không này nữa. Tuy nàng vốn dĩ rất lớn. Cho dù hắn là kẻ ngốc thì cũng nên nhìn ra, cô gái trên dưới toàn thân lộ quý dị này cố ý nhằm vào hắn.

Là người ra sao... Thuộc thế lực nào?

- Thế xin hỏi phương danh vị tỷ tỷ này là?

- Hèm, vị tiểu đệ đệ này thật vô lễ, nào có kiểu vừa gặp mặt đã trực tiếp hỏi tên người ta như vậy. –Cô gái che miệng cười khê, trong đôi mắt đẹp đang cong lên cùng mang vẻ khiêu khích và chọc ghẹo.

Nếu là cô gái bình thường làm ra tư thế như vậy, nét mặt giọng điệu như vậy, cảm giác mang cho người ta duy nhất chỉ có buồn nôn mắc ói. Mà ở trên người cô gái này, dáng vẻ quyến rũ xinh đẹp, thanh âm câu hồn nhiếp phách lại là tự nhiên như thế, khiến người ta không cảm thấy một tia cảm giác cổ ý tạo ra nào cả, phảng phất như nàng trời sinh đã là như thế.

Yêu nữ... Thâm tâm Diệp Vô Thần đặt cho cô gái này một cái tên tạm thời. Thần thái, thanh âm của nàng kết hợp với dáng người như ma quỷ, đã chứng minh sự yêu mị không gì sánh bằng. Nếu nàng có một khuôn mặt hoàn mỹ mị hoặc như yêu tinh nữa, thì ắt sẽ là tuyệt thế yêu cơ, hồng nhan họa thủy một nụ cười xiêu đổ thiên hạ.

Ánh mắt Thủy Nam Hạc vẫn luôn quan sát tường tận yêu nữ, lúc này sắp tới gần, vẻ mặt trịnh trọng đè thấp thanh âm nói:

- Tiểu cô nương, chúng ta lại gặp mặt rồi, còn nhớ lão già ta bị cô đã thương năm đó không?

Đã thương Thủy Nam Hạc? Diệp Vô Thần động tâm, đôi mày nhíu lên khó có thể biết, lại thêm cảnh giác vài phần với yêu nữ này. Có thể đánh bại Thủy Nam Hạc – người của Nam Hoàng tông, thực lực tuyệt đối không hề tầm thường.

- Hả? –Đôi mắt hoa đào của yêu nữ đảo tròn, quan sát Thủy Nam Hạc, nhìn cho lão già tuổi đã gần trăm này cả người không được tự nhiên.

- Hí hí hí hí, vị lão nhân gia này thật biết nói đùa, ngài chính là Dược Tiên gia gia khiến người ta vô cùng ngưỡng mộ, tiểu nữ hôm nay mới xem như có phúc gặp mặt. Tiểu nữ chỉ hơi hiểu chút y thuật, tay trái gà không chặt, sao có thể đã thương Dược Tiên gia gia chứ.

Thủy Nam Hạc nhìn chăm chăm nàng rất lâu, không phát hiện ra bất kỳ sơ hở nào, lắc đầu nói:

- Ôi chao, là lão già ta hoa mắt nhận nhầm người rồi. Tiểu cô nương xin chớ trách.

Yêu nữ này cùng cô gái thần bí đánh bại ông năm năm trước, bất kể là thanh âm, tổng thể dung mạo, cùng dáng người đều hoàn toàn khác, ông chỉ loáng thoáng nhận ra một tia cảm giác quen thuộc không biết tồn tại ở đâu, vì thế buông lời thăm dò, lúc này đã vững tin quả thật là mình nhận nhầm người.

- Tiểu nữ sao dám trách tội Dược Tiên gia gia chứ. Chỉ là nghe Dược Tiên gia gia nói y thuật của tiểu đệ đệ này lại còn cao hơn ngài, tiểu nữ thật sự là không bội phục chút nào đâu. –Nàng tràn đầy tươi cười đảo ánh

mắt lên trên mặt Diệp Vô Thần, đôi mắt mù sương không hề che giấu ‘ngắm nhìn’ khuôn mặt hắn. Ánh mắt trần trụi khiến hắn mấy lần chịu không nổi muốn tránh đi.

Chưa cần nói quan niệm đạo đức ở Thiên Thần đại lục tương đối bảo thủ, dầu là quốc gia Hoa Hạ trong trí nhớ của hắn cũng hiếm khi có nữ nhân dám nhìn một nam nhân vừa mới gặp mặt một cách không kiêng nể gì như thế.

- Cho nên, cô muốn thử kỹ thuật với ta đúng không? –Diệp Vô Thần bất lực nói. Sự khiêu khích của nàng đã viết rõ lên mặt, kẻ ngốc đều biết nàng muốn làm gì.

- Tiểu đệ đệ thật là thông minh, liệu có dám đấu một trận với tỷ tỷ không? Nếu thắng tỷ tỷ, thì sẽ có phần thưởng đó. –Nàng tao nhã xoay người, nói với ‘Tần hội trưởng’ đang phát mộng:

- Vị lão gia gia này, tiểu nữ có thể đấu một trận với tiểu đệ đệ trước được không? Hôm nay vốn chính là Tái Y Hội mà.

- Điều này... –Tần lão nhân áp ứng một hồi, lúc này mới trấn định nói:

- Tái Y Hội hiện giờ còn chưa bắt đầu, làm như vậy có chút phá quy củ....

Chưa chờ y nói xong, Thủy Nam Hạc liền vội vã cướp lời:

- Tần hội trưởng, nếu vị cô nương này có ý, hơn nữa đã đi lên rồi, thì cứ cho họ đấu một trận thì đã sao. Y thuật của tiểu huynh đệ lão già ta tuyệt đối không nói ngoa, mà tiểu cô nương này dám chủ động đi lên, thiết nghĩ cũng không phải hạng tầm thường, cuộc so đấu của hai thiếu niên, nói không chừng sẽ vượt xa dự liệu của chúng ta. Tiểu cô nương nói không sai, hôm nay vốn chính là Tái Y Hội, hãy nhường họ đấu trước một trận đi.

Mục đích Thủy Nam Hạc gọi Diệp Vô Thần lên chẳng qua là muốn tận khả năng kiến thức y thuật của hắn, yêu nữ rõ ràng thân mang tuyệt kỹ này chủ động khiêu khích y há chịu bỏ qua. Thấy Tần lão nhân có xu hướng ngăn cản, ông tức tốc buông lời ngăn lại.

Dược Tiên lên tiếng, Tần lão nhân này há dám không tuân theo, lập tức đáp ứng. Nói đúng ra, y sao không muốn kiến thức Diệp Vô Thần được Thủy Nam Hạc khen ngợi như thế rốt cuộc có y thuật khiếp người cỡ nào.

159. Chương 158: Ai Là Con Mồi.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 158: Ai là con mồi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần lạnh nhạt nói:

- Vị đại tỷ này, nếu cô muốn đấu y thuật với người ta, tại đây có một đồng người tới tham gia Tái Y Hội, cô có thể đi so với từng người một, ta y thuật thấp kém nên không hầu đâu.

Thủy Nam Hạc nghe vậy liền quỳnh lên, vừa muốn nói thì nghe thấy yêu nữ kia nói:

- Ô? Vì sao tiểu đệ đệ không bằng lòng đấu một trận với tỷ tỷ thế, lẽ nào tỷ tỷ rất đáng ghét sao?

- Thế vì sao ta phải đấu với cô? –Diệp Vô Thần nhếch miệng, cười nhạt:

- Hôm nay ta cũng chỉ là đi ngang qua thôi, mà không phải tới tham gia cái Tái Y Hội này, lẽ nào cô muốn đấu với ta, thì ta buộc phải đấu với cô sao?

Yêu nữ một tay che miệng, một tay đỡ lưng, cười gập hết cả người, mấy chỗ tuyệt đẹp trên dưới cả người cũng đong đưa theo, rung rung rẩy rẩy khiến không biết bao nhiêu người mở to mắt, nước dãi trào ra khỏi miệng đều không hay biết.

- Tiểu đệ đệ, người nói thật khiến tỷ tỷ đau lòng quá. Tỷ tỷ từng nói, nếu người có thể thắng tỷ tỷ, thì sẽ có phần thưởng đó.

- Ồ? Sẽ là phần thưởng gì? –Diệp Vô Thần lộ ra vẻ cảm thấy hứng thú, hỏi.

- Tỷ tỷ sẽ đáp ứng người một yêu cầu... Bất kỳ yêu cầu gì đều được. –Yêu nữ tiến lên mấy bước, mị nhãn như tơ nói. Cách càng gần, Diệp Vô Thần gần như cảm giác được hơi thở như lan trong miệng nàng, một làn hương thơm cơ thể say mê lòng người cũng loáng thoáng ập tới, ngửi như muốn say.

Bất cứ yêu cầu gì... Thần thái câu hồn, thanh âm câu hồn, cơ thể câu hồn của nàng khiến người ta không khỏi suyết nữa phun máu với ‘bất cứ yêu cầu’ này. Mấy lão nhân ngồi ngay ngắn trên đài nếu không phải do chỗ ngồi giới hạn, suyết nữa không đứng dậy than thở thối đời ngày sau. Mà dưới đài càng hỗn loạn một mảng, tiếng nuốt nước miếng, ghen ghét đố kỵ, gào thét...

- Thế nếu ta thua thì sao? –Diệp Vô Thần không động tâm, vẻ mặt cười nhạt hỏi.

- Nếu thua thì tiểu đệ đệ phải đáp ứng tỷ tỷ một yêu cầu. Có điều, vị Dược Tiên gia gia từng nói y thuật của đệ đã tới cảnh giới siêu phàm, không ai sánh bằng, tỷ tỷ y thuật thấp kém, sao có thể thắng nổi chứ. –Yêu nữ cười nói.

- Ồ? Nói cách khác, thực ra cô đang tặng không ta một cơ hội có thể muốn làm gì thì làm với cô à? Ta và cô bèo nước gặp nhau, điều này ta sao có thể nhận chứ.

Yêu nữ cười duyên một tiếng, đôi mắt như phủ hơi nước:

- O, tiểu đệ đệ biết thì tốt rồi, cần gì phải nói ra chứ. Tiểu đệ đệ tuần tú như thế, tỷ tỷ vừa liếc người một cái, hồn đều suyết nữa bay lên người đệ rồi, lại không tiện mặt dày chủ động hiến thân, đành phải cho tiểu đệ đệ thắng tỷ tỷ, tiểu đệ đệ bằng lòng không?

Yêu nữ đặc một tiếng ‘tiểu đệ đệ’, gọi cho Diệp Vô Thần trong lòng bực tức, thầm nhủ:

- Tiểu đệ đệ... cô mới tiểu đệ đệ, cả nhà cô đều tiểu đệ đệ.

Thanh âm câu nói này rất mỏng rất thấp, người dưới đài không nghe rõ, mấy lão nhân trên đài lại nghe được rõ ràng rành mạch, ai nấy sắc mặt quái dị, chỉ có thể cố áp chế tâm thần, giả bộ cái gì đều chưa từng nghe thấy. Nếu là bình thường, họ nhất định sẽ bật dậy, dùng tư thế trưởng bối quát giận:

- Ban ngày ban mặt, một cô nương như cô lại nói ra lời chẳng biết xấu hổ như thế, thật là xxx...

Diệp Vô Thần nhún vai:

- Người tuần tú đầy đường đều có, nếu cô thật sự muốn nam nhân như vậy, tùy tiện bắt một người vồ lấy là xong.

Yêu nữ nghe vậy ngẩn ngơ, đôi mi dài hơi rũ xuống, trên mặt lộ ra vẻ chực khóc:

- Đệ nói như vậy thật khiến tỷ tỷ đau lòng quá, bây giờ trong lòng tỷ tỷ muốn toàn bộ đều là đệ đệ người, đã không còn chứa nổi nam nhân khác nữa rồi. –Tiếp đó nàng đảo tròn mắt, nũng nịu nói:

- Tiểu đệ đệ, thế đệ muốn thế nào mới chịu đấu với tỷ tỷ đây? Xem như tỷ tỷ cầu đệ được không?

Thủy Nam Hạc sống cả trăm năm, thân đứng vị trí cao trong Nam Hoàng tông, trăm năm qua quen biết vô số người, sớm đã già thành tinh. Phương diện biết người há có thể tầm thường. Trên dưới toàn thân yêu nữ này phóng thích ra vẻ yêu mị nhưng sâu trong sóng mắt không về xao động, tỉnh táo trấn tĩnh, thoáng nghĩ liền biết ngay nàng ắt có ý đồ với Diệp Vô Thần, mà phương thức dựa vào chính là ‘một yêu cầu’ vừa mới thuận miệng đề xuất. Lúc trước Thủy Nam Hạc từng trước mặt mọi người nói qua tạo nghệ y thuật của Diệp Vô Thần còn vượt qua ông, cô gái này lại tự tin có thể thắng nổi Diệp Vô Thần trên y thuật như

thế... Lẽ nào đây lại là một y đạo kỳ nhân, hay nàng vốn dĩ chính là tiểu cô nương thắng ông tôi bởi năm năm trước, lúc này chỉ đổi diện mạo bên ngoài mà thôi.

Vừa nghĩ đến đây, Thủy Nam Hạc khát y như mạng há cam tâm để cho cơ hội đối quyết giữa hai đại y đạo kỳ nhân vuột mất. Còn về yêu nữ này rốt cuộc muốn mưu toan Diệp Vô Thần cái gì thì không phải điều ông quan tâm. Ông vội vã bước lên, dày mặt già đưa ra một phép kích tướng kém cỏi đến tột đỉnh:

- Tiểu hinh đệ, nếu tiểu cô nương đã kiên trì như thế, người tiện tay đấu với nàng thì làm sao chứ? Lẽ nào người lại sợ một tiểu cô nương như thế ư?

Bàn về năng lực nhìn thấu và tâm tư tinh tế, Thủy Nam Hạc sống thêm trăm năm nữa cũng chưa chắc hơn được Diệp Vô Thần giờ khắc này. Thủy Nam Hạc đã nhìn ra, lúc yêu nữ này nói xong câu đầu tiên thì Diệp Vô Thần đã đoán ra gần hết, lúc này càng hoàn toàn xác định. Đối với người muốn đánh chủ ý vào mình, phương pháp đối phó hoàn mỹ nhất không phải là khiến kế hoạch của đối phương tan vỡ, mà là phản lại không chút dấu vết, thuận dòng đẩy thuyền đánh chủ ý vào đối phương.

Ngay từ ban đầu, hắn đã không định cự tuyệt lời khiêu khích của yêu nữ này.

- Nếu Được Tiên tiên bối đã mở miệng, vậy ta đành gắng gượng đấu với cô một trận thôi. Chỉ là, điều kiện cần sửa lại, nếu ta thắng, cô buộc phải đáp ứng ta hai yêu cầu. Nếu cô thắng, ta đáp ứng cô một yêu cầu. Đây vốn chính là cô chủ động đề xuất, nếu điều kiện như nhau, há chẳng phải rất không công bằng với ta. –Diệp Vô Thần nói, vẻ mặt vừa ngán ngẫm, vừa không tình nguyện.

Diệp Vô Thần tin rằng yêu nữ này nhất định sẽ đáp ứng. Bởi vì điều kiện nàng dám đưa ra lúc trước, không thể nghi ngờ rằng nàng có tự tin rất cao với y thuật của mình. Đấu đối mặt với người được xưng là y thuật mạnh hơn Thủy Nam Hạc như hắn, nàng cũng nắm chắc tất thắng. Đừng nói hai điều, cho dù muốn nàng đáp ứng mười yêu cầu, có lẽ nàng cũng sẽ đáp ứng.

Yêu nữ nhũu đôi mày nguyệt, trên mặt lộ hết vẻ xinh đẹp:

- Tiểu đệ đệ, người thật xấu đó, tỷ tỷ thật là càng lúc càng thích người. Nếu tiểu đệ đệ đã tham lam như thế, vậy tỷ tỷ... Đương nhiên toàn bộ đều đáp ứng rồi.

- Hay lắm. Thế thì có bắt đầu rồi. –Hắn xoay sang hỏi Tần lão nhân kia:

- Tần hội trưởng, các vị ở đây bình thường đấu thế nào?

Hắn không lo mình sẽ thua. Y thuật hắn thông hiểu đã đi trước thế giới này không biết bao nhiêu năm, mà càng trọng yếu chính là hắn có Vô Thần lực phản tự nhiên, so với bất kỳ y thuật nào đều cao minh hơn không biết bao nhiêu lần...

Nghe thấy hắn đáp ứng, Thủy Nam Hạc cuối cùng thỏa phào nhẹ nhõm, mặt mày hớn hờ như nhặt được cục vàng vậy. Hai con mắt già cũng hưng phấn lấp lánh sáng quắc lên, chỉ e để lỡ mỗi một tình tiết tiếp sau.

Tần hội trưởng ho hắng hai tiếng, hoãn giọng, nói:

- Nếu đã như vậy, lão phu sẽ chủ trì trận đấu trước của các người. Hai người trẻ tuổi, các người muốn đấu phương diện nào. Nội, ngoại, châm, thuốc, mạch...

- Đều có thể. –Hai người gần như nói cùng lúc.

-... Thế thì tốt, các người trước tiên mời ngồi xuống. –Tần lão nhân chỉ vào chiếc ghế dài bỏ không.

Diệp Vô Thần và yêu nữ cũng không nói lời thừa, đi qua rồi ngồi xuống. Yêu nữ mặt mày rạng rỡ, phong tình vạn chủng liếc hắn một cái, Diệp Vô Thần mắt nhìn thẳng, không thèm nhìn nàng. Trong lòng phán đoán phương thức thi đấu của Tái Y Hội.

Bây người dưới đài rất nhanh liền an tĩnh, ai nấy tròn mắt. Một người được Được Tiên khen là y thuật tới cảnh giới siêu phàm, một người chủ động lên đài, vô cùng yêu mị. Võ kịch như vậy đã kéo theo hứng thú của tất cả mọi người, nhộn nhịp mong chờ trận đấu tiếp sau của hai người. Những kẻ từ bốn phương tám hướng chạy tới tham gia Tái Y Hội cũng không cảm thấy sốt ruột, đều rất có hứng thú nhìn lên đài, không một ai đưa lời bất mãn hoặc kháng nghị.

- Hắn còn biết y thuật ư? –Đằng sau bảy người, Mộng Chỉ nhìn Diệp Vô Thần thản nhiên như không ở trên đài, không dằn lòng nổi lửa bầm thành tiếng. Danh tiếng của Thủy Nam Hạc, nàng đương nhiên biết, hơn nữa còn biết sâu sắc hơn cả người bình thường. Khi nghe thấy ông ta ở trước mặt mọi người nói tu vi y đạo của Diệp Vô Thần cao hơn ông ta, nội tâm khiếp sợ vô cùng.

Ngưng Tuyết nghe thấy thế, lập tức gật đầu, ngửa mặt nói:

- Đương nhiên rồi! Ca ca là người lợi hại nhất trên thế giới, cái gì cũng biết... cái gì cũng lợi hại nhất.

Mộng Chỉ:

-

Tần lão nhân không biết móc từ đâu ra một tập sách nhỏ ố vàng, nói:

- Đầu tiên, trước tiên mời hai vị trả lời ta mấy câu hỏi, người trả lời trước là người thắng. Vậy thì, nghe cho tốt.

Thanh âm của Tần lão nhân tuy già nua, còn có chút mơ hồ, nhưng trung khí mười phần, Diệp Vô Thần nhướng mày: trả lời câu hỏi? Tái Y Hội thì chính là cái này?

Y bắt đầu giở tập sách trên tay, đứng thẳng người, đọc:

- Câu hỏi đầu tiên, quyển kỳ thư y đạo ‘Tử Mạch Y Kinh’ này là của vị cao nhân y đạo nào soạn ra vào năm nào?

Diệp Vô Thần không nói gì. Hắn ngay cả ‘Tử Mạch Y Kinh’ gì đó cũng là lần đầu tiên nghe thấy.

Khiến hắn bất ngờ chính là yêu nữ nọ tương tự cũng không mở miệng.

Tại y giới, đây gần như có thể xem như là một câu hỏi mang tính thưởng thức. Tần lão nhân cũng chỉ tùy ý thăm dò một lần. Nhưng trầm mặc một hồi, ông không ngờ chưa nghe thấy ai trả lời, buông sách xuống, hồ nghi nói:

- Hình như hai vị không nghe rõ câu hỏi.

- Nghe rõ, nhưng không biết trả lời thế nào. –Diệp Vô Thần lắc đầu nói.

Yêu nữ càng trực tiếp hơn hắn, dùng thanh âm khiến xương cốt người ta rã rời ba phần từ từ nói:

- Tử Mạch Y Kinh là?

Dưới đài một trận rỉ tai khe khẽ, nghị luận cái gì thì cứ nghĩ là biết. Mấy lão giám khảo trên đài cũng đưa mắt nhìn nhau. ‘Y đạo kỳ nhân’ lại ngay cả y đạo kỳ thư trẻ con năm tuổi đều biết cũng không biết? Điều này...

- Không sao không sao. –Sau phút kinh ngạc, Tần lão nhân ẩn đi tâm tình trên mặt, hỏi tiếp:

- Vậy câu hỏi thứ hai, ‘Khinh Châm Thuật’ của Thiên Long Quốc ta truyền tới ngày hôm nay đã bảy trăm năm, liệu hai vị có biết ‘Khinh Châm Thuật’ là do ai sáng tạo, có thể chữa trị những tật bệnh ở mặt nào không?

Diệp Vô Thần:

-

Yêu nữ:

-

- Vậy... câu hỏi thứ ba...

- Khoan đã. –Diệp Vô Thần đứng dậy, rất không khách khí hỏi:

- Xin hỏi Tần hội trưởng một câu, Tái Y Hội rốt cuộc thi cái gì?

- Đương nhiên là y thuật. –Tần lão nhân trả lời.

- Thế y thuật là gì?

- Y thuật... cái này, đương nhiên là bản lĩnh trị bệnh cứu người. –Tần lão nhân chẳng ngờ hẳn lại hỏi vấn đề như vậy, ghen một chút.

Diệp Vô Thần gật đầu nói:

- Tần hội trưởng nói không sai, y thuật là bản lĩnh trị bệnh cứu người, là khi chữa trị cho bệnh nhân thì triển ra, mà không phải dùng miệng nói ra. Nếu đã là Tái Y Hội, so đấu cũng hẳn là y thuật mà không phải một vài câu hỏi nhỏ tầm phào không liên quan tới y thuật.

- Hừ! Ngay cả những y đạo thường thức cơ sở nhất đều không hiểu, còn nói y thuật gì nữa. –Trong năm lão nhân ngồi ngay ngắn, một người trong đó phát ra một tiếng hừ nhẹ.

160. Chương 159: Dụng Cụ Thi Đấu Đưa Đến Cửa.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 159: Dụng cụ thi đấu đưa đến cửa.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần xoay người, nhìn về phía y nói:

- Vị lão nhân gia này, dựa theo ngài nói, ta không hiểu những thứ này, có phải ngay cả tư cách bàn luận y thuật đều không có hay chẳng? Mà miễn là ghi nhớ kỹ những thứ đó, cho dù xưa nay chưa từng cứu một bệnh nhân nào cũng có thể xưng làm y đạo cao thủ ư?

Lão nhân lên tiếng kia quay mặt đi không nói gì. Bất kể trong lòng y nghĩ thế nào, đều luôn muốn cho Thủy Nam Hạc ít mặt mũi. Nhưng về khinh thường trên mặt lại rất rõ ràng. Y vốn dĩ hoài nghi vạn phần với một tiểu bối theo như lời Thủy Nam Hạc nói, lúc này càng vững tin.

Diệp Vô Thần cười nhạt, ánh mắt quét qua khuôn mặt Tần lão nhân, mở miệng hỏi:

- Tần hội trưởng, từ tướng mạo của ngài thì thấy, đêm qua ngài hẳn là cả đêm không ngủ, thiết nghĩ là do Tái Y Hội bắt đầu mà quá ư hưng phấn gây nên.

- Ha ha, không sao, không sao... Ừm? Chàng trai trẻ, sao ngươi biết? –Tần hội trưởng phản ứng lại, vẻ mặt nghi hoặc.

- Ngoài ra, cứ đến ngày mưa dầm ảm thấp, dưới bụng ba tắc của Tần hội trưởng có phải loáng thoáng thấy đau hay không? Trong ngày sẽ thêm ăn không phân chấn, còn kèm theo cảm giác hơi nôn mửa?

Tần lão nhân nghe vậy trực tiếp há hốc mồm, ngây ngốc rất lâu sau mới ngạc nhiên khó ngờ hỏi:

- Không sai, không sai tí nào... Sao ngươi biết?

Diệp Vô Thần không trả lời y, lại xoay người, nhìn về phía lão nhân vừa mới lên tiếng:

- Vị lão nhân gia này, trông dưới mi ngài nửa tắc hơi có vẻ xanh đen, thiết nghĩ ba năm gần đây gan ruột rất khó chịu, chỉ là phương pháp điều trị của ngài rõ ràng không ổn, cho nên ba năm qua năm sau càng nghiêm trọng hơn năm trước, nếu không chữa, qua hai nữa ắt sẽ hết cách cứu vãn.

Lão nhân kia toàn thân cứng đờ, đôi mắt trừng lớn, ánh mắt nhìn về phía Diệp Vô Thần như đang nhìn một con quái vật.

- Vị lão nhân gia này... Có phải ngài thường xuyên lạnh tay lạnh chân, ban đêm nhiều mồ hôi...
- Ngài, năm năm gần đây có phải cứ đến buổi trưa thì tim đập nhanh hơn, thường xuyên khó nén giận, dùng nộ tiết hỏa? Đây tuy không phải bệnh nặng nhưng dần dà cũng sẽ giảm thọ mệnh.

- Người...

- Người...

Ánh mắt Diệp Vô Thần đảo qua từng người một, ngắn gọn mấy câu đã nói cho mấy lão nhân trên đài trợn mắt há mồm. Những vị lớn tuổi này đa số đều là toàn thân mang bệnh nặng hoặc nhẹ, mà Diệp Vô Thần chuyên bói vào những tật dữ họ dễ bỏ qua, hoặc nhận ra những phương pháp điều trị không thỏa đáng. Có thể đảm đương giám khảo Tái Y Hội, người nào trong họ mà không phải y đạo cao nhân, hiện giờ lại bị khiếp sợ nói không nên lời.

- Điều này... điều này... -Tần hội trưởng kia xoắn cả lưỡi, rất lâu sau mới nói theo ý nghĩ, kinh nghi hỏi:

- Chàng trai trẻ, những điều này, ngươi từ đâu mà biết?

Diệp Vô Thần tùy ý nói:

- Phương pháp chẩn bệnh trong y đạo chẳng ngoài nhìn, nghe, hỏi, nhớ, ta chỉ đơn giản dùng nhìn mà thôi. Tình trạng trong cơ thể người thực ra đều có thể tìm được phản ánh rõ ràng trên lưỡi, trên mặt. Người có được y thuật thuần thực cao tuyệt thực sự, vốn dĩ chẳng cần nghe, hỏi, nhớ. Bất kể là bệnh rõ hay bệnh kín, chỉ cần một cái ‘nhìn’ là có thể biết rõ trong lòng.

Bất kể là trên đài hay dưới đài, thâm tâm mỗi một người đều khiếp sợ không thôi. Với hiểu biết của họ, ‘nhìn’ chỉ có thể dùng để chẩn đoán ra một vài bệnh phản ánh bên ngoài, tác dụng đã ít lại càng ít. Mà chỉ vền vền với một chữ ‘nhìn’ đã có thể đạt tới mức như thế, thậm chí phát hiện bệnh kín những y đạo cao nhân này bỏ qua, bọn họ làm sao không kinh, làm sao không thán phục.

Thủy Nam hạc cười ha ha nói:

- Bây giờ tin rồi chứ. Y thuật người này, vượt qua lão già ta quá lâu rồi. -Ít nhất, ông không thể thông qua một cái ‘nhìn’ đơn giản, xem ra bệnh kín bệnh dữ của họ.

- Eo ôi. Không hổ là người khiến Dược Tiên gia gia đều cam bái hạ phong, bản lĩnh xem bệnh quả nhiên bất phàm. Chỉ là không biết bản lĩnh trị bệnh thì thế nào đây? -Yêu nữ cười tươi như hoa, nũng nịu nói.

Diệp Vô Thần chẳng quan tâm tới nàng, cất cao giọng:

- Mấy vị lão nhân gia, qua lát nữa ta sẽ viết cho các ngài mỗi người một phần phương thuốc, chỉ cần tiến hành điều trị dựa theo phương thuốc, không mất bao lâu là có thể khỏi hẳn.

Mấy lão nhân tới tấp cảm tạ, lão nhân lúc này đầy vẻ khinh thường càng thở dài thật sâu:

- Lão phu hổ thẹn.

Tiếng nghị luận dưới đài trở nên hỗn loạn, từng luồng ánh mắt khác nhau nhìn về phía Diệp Vô Thần, đại đa số đều là kinh ngạc và khẩn thiết. Không ít người bắt đầu có ý dò hỏi hẳn có lai lịch gì. Ngay cả Mộng Chỉ vẫn luôn bán tin bán nghi lúc này cũng là vẻ mặt ngạc nhiên, ánh mắt nhìn về phía Diệp Vô Thần lại hơi có biến hóa. Ở chung càng lâu với hắn, nàng càng phát hiện những hiểu biết của mình về hắn thực sự quá ít. Nàng bắt đầu hoài nghi, trên thế giới này rốt cuộc có một ai có thể hoàn toàn hiểu rõ hắn hay không. Trên người hắn, rốt cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu thứ?

- Hai người trẻ tuổi, không biết các ngươi muốn đấu thế nào? -Tần hội trưởng rõ ràng có chút cung kính với Diệp Vô Thần. Sau phút kích động, y không thể không nhắc lại chuyện so đấu. Trông trước mắt, nếu họ không đấu xong, Tái Y Hội ngày hôm nay cũng không thể bắt đầu.

- Nay yêu... đại tỷ, cô muốn đấu thế nào? -Diệp Vô Thần nhất thời lỡ miệng, suýt nữ gọi ‘yêu nữ’.

Yêu nữ vừa muốn trả lời, góc Tây Nam quảng trường bỗng một trận hỗn loạn, vài tiếng hô hào hòa quyện một chỗ truyền tới:

- Tránh ra... Mau tránh ra... Tần hội trưởng, các vị thần y, mau cứu lão gia và phu nhân nhà chúng tôi, mau... Các vị thần y, mau cứu lão gia phu nhân nhà chúng tôi...

Mấy chục thành vệ tay cầm binh khí, mặc khinh giáp tách bầy người, mấy kẻ khiêng hai người kêu khóc om sòm lao tới. Tiếng nghị luận của bầy người cũng càng lúc càng vang dội.

- Đây chẳng phải thành chủ đại nhân và thành chủ phu nhân sao?

- Đây là xảy ra chuyện gì, họ sao lại...

- Chẳng nhẽ gặp phải ám toán... Này... không đúng, trông sắc mặt họ xanh xao, lẽ nào là trúng độc?

.....

Khi bầy người chủ động nhường đường, họ rất nhanh liền khiêng hai người tới trước đài. Tái Y Hội không thể nghi ngờ là chốn cầu y tốt nhất, ở đây danh y tụ tập, đầy đủ các loại y cụ, y dược. Họ khiêng người tới đây là lựa chọn chính xác nhất. Bỏ những cái khác, dầu họ muốn đến chỗ những danh y kia cầu y cũng không thể, bởi y quán không tới tham gia Tái Y Hội trong Thiên Vân Thành thực sự là đã ít lại càng ít.

- Thành chủ đại nhân, thành chủ phu nhân... đã xảy ra chuyện gì? –Nhìn thấy hai người nằm ở đó, Tần lão nhân cực kỳ hoảng sợ, cuống quýt đi xuống đài kiểm tra.

- Tần hội trưởng, ngài y thuật cao minh, mau mau cứu lão gia phu nhân nhà chúng tôi. Họ trúng độc. –Một người trang phục gia đình, trên dưới toàn thân đã bị mồ hôi thấm đẫm run rẩy môi nói.

- Cái gì? Trúng độc? –Tần lão nhân ngồi người xuống, vừa thấy sắc mặt họ xanh mét liền tin ngay.

- Vâng... Kẻ hạ độc đã bắt được rồi, chỉ cầu các vị thần y cứu lấy lão gia phu nhân nhà tôi, Thiên Vân Thành không thể không có lão gia và phu nhân được.

Đám thành vệ binh kia quây thành vòng tròn, trên mặt ai nấy tràn đầy bất an. Bầy người cũng bắt đầu xao động không nhỏ. Điều này với Thiên Vân Thành mà nói, chính là một đại sự.

- Đừng lo, hôm nay Dược Tiên đại danh鼎鼎鼎鼎 đang ở ngay đây, có ngài ở bên, nhất định sẽ không sao. –Tần lão nhân lau mồ hôi lạnh trên trán nói. Trông sắc mặt hai người, y biết độc này đã lan khắp người, cho dù hiện tại có thể loại bỏ toàn bộ thì hai người cũng không thể sống nổi, chỉ có thể trông mong vào Dược Tiên. Nếu Dược Tiên cũng cứu không nổi, vậy cũng không thể trách y.

Thủy Nam Hạc đi qua:

- Để ta xem coi.

- Dược Tiên? Ngài là Dược Tiên? –Tên họ vẻ mặt kích động hưng phấn, hiển nhiên từng nghe qua đại danh Dược Tiên:

- Ngài nhất định phải cứu lấy lão gia và phu nhân, chúng tôi nhất định sẽ hậu tạ, sẽ khắc ghi đại ân...

Thủy Nam Hạc không quan tâm tới gã, hai tay song song bóp mạch hai người, mày càng nhíu càng chặt.

Yêu nữ đảo đôi mắt hồ ly, đi tới bên tai Diệp Vô Thần, dùng thanh âm bay bổng nói:

- Tiểu đệ đệ, mỗi người một vị, ai cứu được trước người ấy thắng, dám đấu không?

Khi nàng dừng lại bên người hắn, trên dưới bộ ngực to lớn bật lên vài cái rồi mới ưỡn cao cao ở đó, làm căng chặt cả chiếc áo trắng tinh, Diệp Vô Thần hô hấp hơi loạn, bình tĩnh nói:

- Vừa hợp ý ta, nữ do ngươi, nam do ta.

Đường đường là thành chủ và thành chủ phu nhân Thiên Vân Thành, cứ thế bị mấy câu nói của Diệp Vô Thần và yêu nữ phân chia thành hai công cụ so đấu.

Thủy Nam hạc buông lỏng tay hai người, thở dài, lắc đầu nói:

- Độc này tên là Dạ Ma Tán, một khi trúng độc, độc tố sẽ mau chóng lan khắp toàn thân, khiến người ta toàn thân rã rời vô lực, mất đi ý thức, trong giấc ngủ vô ý thức chết đi. Sau đó bắt đầu ăn nội tạng người như độc trùng. Độc này... nếu đưa tới sớm 45 phút còn có cách giải, lúc này nội tạng hai người gần như đã

phế, dầu loại trừ toàn bộ độc tố cũng không còn khả năng sống sót, thần tiên khó cứu. Hiện tại có thể sống chẳng qua cũng là kéo dài hơi tàn, cùng lắm 15 phút sau sẽ tắt thở.

Thủy Nam Hạc biết cách giải độc nhưng hai người này có thể nói là nội tạng đã phế, sinh cơ đã mất, không khác gì người chết, đích xác là thần tiên khó cứu.

- Điều này... -Gia đình nọ suýt nữa không khóc ra, gã ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống trước mặt Thủy Nam Hạc, tóm y phục ông ta van cầu:

- Van cầu ngài, van cầu ngài phát lòng từ bi cứu lấy lão gia và phu nhân nhà tôi đi, lão gia và phu nhân cả đời không người nối dõi, hành thiện tích đức, không thể chết được... Ngài nhất định có thể cứu họ, ngài chính là Dược Tiên mà!

Tần lão nhân cũng thở dài nói:

- Không phải là Dược Tiên không cứu, mà là cứu không nổi. Ta cũng nhìn ra, thành chủ đại nhân và thành chủ phu nhân đã chẳng khác người chết, không cứu lại được. Các người tốt hơn là...

- Lão nhân gia, có thể tránh ra cho tiểu nữ xem qua không?

Thanh âm êm dịu cắt ngang lời Tần lão nhân, yêu nữ đi tới bên người thành chủ phu nhân đã hôn mê bất tỉnh, cười khê:

- Tiểu nữ và tiểu đệ đệ này đã nói qua, ai cứu về trước thì người đó thắng, các vị cần phải làm chứng kiến đó.

Tần lão nhân thân thể nhẹ bẫng, mắt hoa lên, khi hồi phục tinh thần thì thân thể đã xuất hiện ở ngoài ba bước, mà vị trí lúc trước của y, yêu nữ đã ngồi người xuống, một cánh tay trắng bóc như ngọc ẩn lên trước ngực thành chủ phu nhân. Y chớp mắt vài cái, lay lay đầu, thăm than mình khi nãy lại thần kinh rối loạn rồi.

- Vị tiểu thư này... -Gia đình nọ vừa muốn mở miệng, thì bị Thủy Nam Hạc vươn tay ngăn, nghiêm nghị nói:

- Đừng nói nữa, chưa biết chừng nàng có thể cứu lão gia và phu nhân nhà người.

Tên nọ tuy kinh nghi nhưng lập tức ngậm miệng, một chữ cũng không dám nói thêm, chỉ sợ làm yêu nữ phân tâm.

Tay đặt trên khoảng không trước ngực thành chủ phu nhân của nàng lắc lắc chậm chậm qua lại mấy cái, cười nói với Diệp Vô Thần đang thờ ơ:

- Tiểu đệ đệ, người còn chưa bắt đầu ư? Nếu không, tỷ tỷ sắp thắng rồi đó.

Diệp Vô Thần còn chưa đáp lời, Thủy Nam Hạc đã kinh hãi nói:

- Lê nào, người... người thật sự có thể cứu sống người này?

Tần lão đầu cũng là mặt đầy kinh hãi. Bởi vì hai người này cho dù vẫn chưa phải người chết, cũng gần giống với người chết rồi. Ngay cả nội tạng đều bị hủy, sao có khả năng cứu sống. Ngay cả khi Dược Tiên nói cứu không nổi, y đều không kinh ngạc chút nào, bởi vì tuy Dược Tiên y thuật thông thiên, nhưng dầu sao cũng là người, không phải thần tiên có thể cải tử hoàn sinh. Mà cô gái thoát nhìn chỉ khoảng đôi mươi này lại...

Diệp Vô Thần không đáp lời, nhướn mày, mang vẻ ‘ta xem cô cứu thế nào’.

161. Chương 160: Không Thể Tin Nổi.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 160: Không thể tin nổi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Yêu nữ cúi đầu xuống, tay vẫn lơ lửng ở khoảng không trước ngực nàng. Khiến người ta nghĩ hoài không ra nàng rốt cuộc đang làm gì... Càng nhiều người hoài nghi liệu nàng có phải đang làm bộ làm tịch hay không. Diệp Vô Thần nhắm mắt, lông mày rất nhanh liền hơi chau lại, bởi vì hắn nhận ra rằng, dưới lòng bàn tay của yêu nữ, nhiệt độ bên trong cơ thể thành chủ phu nhân lạnh dọa người. Nhưng nhiệt độ thấp khiến người như thế lại không tiết ra từ trong cơ thể nàng khiến người ta phát hiện, dường như là bị lực lượng kì lạ nào đó hoàn toàn ngăn trở.

Yêu nữ này rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Khi hắn đang suy tư, yêu nữ đã đứng dậy, cười tươi rạng rỡ nói:

- Cho tiểu nữ thời gian ba ngày, nàng tự sẽ khỏi.

- Người... người thật sự có thể cứu sống nàng? –Thủy Nam Hạc lại dùng giọng điệu khó có thể tin xác nhận một lần.

- Được Tiên gia gia không tin tiểu nữ ư? Được Tiên gia gia lúc này cũng từng nói hai người này đã không sống nổi quá 15 phút. Nếu sau 15 phút đại tỷ này vẫn chưa chết, có phải đã chứng minh lời tiểu nữ không phải nói dối hay không? –Yêu nữ không hề lo lắng nói.

- Vị tiểu thư này... ngài thật sự có biện pháp? –Gia đình họ lại kích động, chỉ cần có thể cứu sống, đừng nói ba ngày, cho dù ba tuần ba tháng gã đều sẽ vui mừng như điên.

- Người yên tâm đi, nếu nàng đã nói có thể, vậy tức là có thể. –Thủy Nam Hạc lúc này ngược lại bình tĩnh xuống, ông liếc thêm yêu nữ vài cái, cười ha ha nói:

- Lúc này lão già ta có loại cảm giác quen quen, mà thủ pháp kỳ quái người dùng vừa rồi đã nói cho ta biết, cho dù người không phải người năm năm trước thì cũng ít có quan hệ với nàng. Kỳ nhân cỡ các người, há phải kẻ ăn bậy nói bạ. So sánh ra, lão già ta khoác danh xưng ‘Được Tiên’ thật là xấu hổ gặp người mà.

Đám người toàn bộ im re, mỗi người đều từ trong những lời này nghe ra cái gì đó, dồn dập chuyển ánh mắt về phía cô gái có thể cải tử hoàn sinh này. Lời của Thủy Nam Hạc, không thể nghi ngờ là đang tỏ rõ, đây là một y đạo kỳ nhân chân chính.

Yêu nữ đảo mắt phượng, cười tươi nói:

- Lời này của Được Tiên gia gia tiểu nữ tuyệt đối không dám đương nổi. Lần này tiểu nữ cũng chỉ là chơi một trò chơi với tiểu đệ đệ mà thôi. –Nàng đảo đôi mắt, nhìn Diệp Vô Thần nói:

- Tiểu đệ đệ, người có tin hay không, 15 phút sau, người sẽ thua tỷ tỷ?

- Không cần 15 phút. –Diệp Vô Thần buông hai tay ôm ở trước ngực xuống, sắc mặt không chút gợn sóng. Sau đó không thèm nói thêm một lời, đi tới bên người thành chủ đang hôn mê, ngồi người xuống đỡ thân thể y, để y ngồi xiêu vẹo ở đó.

Thủy Nam Hạc xua hai tay, làm dáng cho đám người đứng lên tiếng, đôi mắt sáng rực nhìn Diệp Vô Thần, chờ mong hắn có thể làm ra kỳ tích càng thêm kinh thế hãi tục. Yêu nữ cười nhạt, lại chẳng hề lo lắng. Nàng vững tin 100%, người có năng lực chữa trị vết thương nội phủ ở mức này, trong thiên hạ chỉ có một mình nàng.

Diệp Vô Thần đỡ ngay ngắn thân thể thành chủ, lấy ra một viên thuốc không rõ lai lịch đặt vào trong miệng y, vỗ hàm dưới một cái để y nuốt xuống, sau đó trực tiếp ngồi ở sau lưng y, một tay đỡ y, một tay dán vào sau lưng y từ từ di chuyển, từng tia Vô Thần lực rót vào trong cơ thể y, mau chóng chữa trị vết thương trong nội phủ y, đồng thời hóa giải Dạ Ma Tấn còn chưa tan hết. Vô Thần có năng lực hóa giải vạn độc, cũng có thể dung hợp vạn độc, cho nên Diệp Vô Thần không sợ bất kỳ độc nào. Nhưng vận dụng Vô Thần

ngoài chính hắn ra, không ai có thể nhận biết, dầu là người có thực lực Thần cấp cũng không thể. Cho nên họ ngoại trừ có thể nhìn thấy động tác trên tay hắn, những cái khác đều không phát hiện ra.

Một phút sau, Diệp Vô Thần thu tay thận trọng nói:

- Tần hội trưởng, cho ta ba cây ngân châm.

Tần lão nhân nhìn mà ù ù cạc cạc kia lập tức đáp ứng, rất nhanh liền lấy ra ba cây ngân châm. So đấu y thuật há có thể không có ngân châm.

Diệp Vô Thần cùng lúc cắm ba cây ngân châm vào hậu tâm y nghiêng xuống hai tấc, đồng thời một cổ Vô Thần lực tuôn vào trong cơ thể y theo ngân châm.

Thành chủ đang bất tỉnh nhân sự toàn thân run mạnh, đột ngột há mồm, phun ra một búng máu đặc đen kịt lớn, sau đó ôm ngực ho hắng dữ dội. Sau vài tiếng ho mạnh, bỗng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn bốn phía, dùng thanh âm hơi suy yếu hỏi:

- Nơi đây là?

Người xung quanh lập tức hóa đá.

- Các người là ai... -Thành chủ dầu sao cũng là thành chủ, sau khi tỉnh lại bỗng nhiên xuất hiện ở một nơi xa lạ, bốn phía còn vây quanh một bầy người vẻ mặt quái dị, nhưng chẳng hề kinh hoảng thất thố, mà tức tốc tỉnh táo lại, nhẩn nha suy yếu trong cơ thể trầm giọng hỏi.

- Lão gia... ngài tỉnh rồi... ngài rốt cuộc đã tỉnh lại... Thật tốt quá... Thần y, thần y!

Gia đình nọ kích động nói năng lộn xộn, trong tuyệt vọng như vén mây thấy mặt trời, cõi lòng sợ hãi rất lâu rốt cuộc buông lỏng, suýt nữa không nhận được quỳ xuống gào khóc. Ánh mắt thành chủ quét qua vài người, nhíu mày hỏi:

- A Phúc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta nhớ ta vừa mới ăn cơm trưa với phu nhân, sau đó liền... -Y vỗ trán một cái, ký ức đằng sau hoàn toàn trống rỗng, y rốt cuộc phát hiện ra không đúng. Bỗng nhiên, y phát hiện thấy phu nhân nằm ở bên cạnh, vô cùng sợ hãi, cuống quýt di chuyển người tới hô:

- Phu nhân! Phu nhân làm sao vậy? Nàng làm sao thể phu nhân?

- Lão gia, ngài và phu nhân đã trúng độc, suýt nữa ngay cả mạng đều mất, là vị thần y này cứu ngài. -Người tên A Phúc nọ hô, sau đó một vốc nước mũi một vốc nước mắt giải thích việc đã trải qua một lần, chỉ là không nhắc tới kẻ hạ độc là ai, bởi vì đó dù sao cũng là chuyện xấu trong gia môn thành chủ, không tiện truyền ra ngoài. Đồng thời lại giới thiệu mấy người xung quanh một lần.

Thành chủ hiểu hết những chuyện trải qua nội tâm quỳnh quáng, bất chấp thân thể suy yếu, vừa cảm kích vạn phần vừa van cầu Diệp Vô Thần đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần ở đó:

- Vị thần y này, đa tạ đại ân cứu mạng của ngài, Vu mỗ ghi nhớ trong lòng. Vẫn mong Thần Y đại phát từ bi cứu lấy phu nhân ta, Vu mỗ dầu tan xương nát thịt cũng sẽ báo đáp.

Diệp Vô Thần mở mắt, chậm rãi gật đầu. Với tác dụng của Vô Thần lực với thân thể người khác, bất kể tốc độ, độ khó, tiêu hao so với chữa trị bản thân đều lớn hơn nhiều.

Bầy người bị thành vệ binh ngăn ở bên ngoài ồn ào một trận, thấp giọng nghị luận không ngớt. Mà khiếp sợ nhất chẳng ngoài Tần hội trưởng và Thủy Nam Hạc, cùng với... yêu nữ. Họ là người thật sự hiểu rõ tình trạng của thành chủ và thành chủ phu nhân. Yêu nữ nói trong vòng ba ngày nàng có thể cứu về đã khiến họ ngoài khiếp sợ còn khó có thể tin, mà Diệp Vô Thần trong chớp lát cứu tỉnh thành chủ, thật sự chỉ có thể dùng 'không thể tưởng tượng' để hình dung. Hơn nữa tuy thành chủ thoát nhìn có chút suy nhược nhưng sắc mặt dần hồng nhuận, diện mạo bệnh nhẹ mới khỏi, lại giống như thật sự đã — hết bệnh!

Dầu Thủy Nam Hạc đã ôm kỳ vọng rất lớn nhưng giờ này phút này thần thái biểu hiện ra vẫn khoa trương như ban ngày gặp quỷ vậy. Hơn nữa, từ đầu đến cuối, ông thật sự không nhìn ra rốt cuộc Diệp Vô Thần dùng phương pháp gì cứu y. Tần hội trưởng càng khó coi, ngay cả thành chủ đều quên chào hỏi, lẩm bẩm một câu:

- Thần... Thần...

Nụ cười quyến rũ trên mặt yêu nữ cứng đờ hồi lâu, lần đầu tiên lộ ra vẻ hơi kinh ngạc. Ánh mắt cũng đậm thẳng Diệp Vô Thần, sóng mắt lay động bập bênh, một lần nữa nhìn kỹ thiếu niên này.

- Cảm tạ thần y, cảm tạ thần y. –Thấy Diệp Vô Thần gật đầu, thành chủ cuống quýt bái tạ, trong lúc hoảng hốt không có bất cứ phong phạm của thành chủ nào cả. Đích thật, theo lời A Phúc, bọn họ đã chẳng khác nào đã chết, ngay cả Dược Tiên đều bó tay, hô thẳng ‘thần tiên khó cứu’, lại bị hấn nhẹ nhàng cứu về. Kỳ nhân như thế, tuy thoát nhìn tuổi chưa tới đôi mươi nhưng y sao dám thất lễ.

Diệp Vô Thần đi tới đằng sau thành chủ phu nhân, dựa theo lúc trước đỡ bà dậy, cho bà uống một viên thuốc sau đó kê lòng bàn tay ra sau lưng bà, lặp lại một lần cách thức dùng trên người thành chủ.

Dùng Vô Thần lực hóa giải độc tức đồng thời chữa trị vết thương rồi thông qua ngân châm đâm ép máu độc ra, viên thuốc cho uống lúc trước hoàn toàn là che mắt người, chẳng qua chỉ là thuốc đau bụng bình thường hết mức Vương Văn Thù chuẩn bị cho hấn.

Thành chủ phu nhân giống như thành chủ, nôn tháo một lát sau liền tỉnh lại, ngoại trừ hơi suy yếu, thì không còn trở ngại gì nữa. Sau khi nghe rõ chuyện trải qua, đương nhiên là ngàn ân vạn tạ với Diệp Vô Thần.

Lúc Diệp Vô Thần đứng dậy thân thể hơi lắc lư một cái, đầu óc cũng hơi có cảm giác choáng váng. Hấn sắc mặt lạnh nhạt, cũng không cự tuyệt với lời cảm ơn của họ, ngược lại dụng khước mắt liếc yêu nữ kia một cái, phát hiện nàng đang cười nhạt nhìn mình. Sóng mắt đong đưa nhiều lần, hệt như đang ‘đá lông nheo’.

- Hai vị chó đa lễ, cũng chỉ là một cái nhắc tay mà thôi. Hai vị tuy đã không còn trở ngại nhưng vẫn suy yếu ở trong, tốt hơn hết sớm về nghỉ ngơi đi, tĩnh dưỡng vài ngày là không sao cả. –Diệp Vô Thần nói.

- Không không, Vu mỗ đã không sao cả, đại ân cứu mạng của thần y, Vu mỗ sao có thể bỏ đi, mong thần y tới tộ phủ một chuyến. –Thành chủ vẻ mặt cung kính nói.

- Khỏi cần. –Diệp Vô Thần dứt khoát cự tuyệt.

Thành chủ thấy hấn sắc mặt lạnh nhạt, chỉ đành nhượng bộ cầu tiếp, nói:

- Nếu thần y đã đạm bạc như thế, vậy Vu mỗ cũng không kiên trì, mong thần y cho biết tục danh.

Diệp Vô Thần nheo mắt lại, tinh mang bức người nhìn thẳng tắp vào đôi mắt y, như muốn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng y:

- Vu đại nhân, ta là ai người thật sự không biết sao? Vu đại nhân và Vu phu nhân tốt hơn hết mời về đi, thân thể quan trọng hơn.

Hấn ngay từ đầu đã nhận ra rằng Vu thành chủ này khi vừa nhìn thấy hấn thì ánh mắt lấp lóe dữ dội vài cái. Vả lại, thành chủ một phương quyền thế lớn mạnh, dấu cứu tính mạng y cũng không nên cung kính như thế. Chỉ có thể giải thích, thành chủ này từng thấy qua hấn, biết thân phận của hấn. Rất có khả năng là quyền quý bát phương tụ tập trên sân đấu ngày trước.

Vu thành chủ lạnh lùng, thu hồi tâm tư nói:

- Nếu đã như vậy Vu Mỗ đành cáo từ, hy vọng thần y hôm nào nhàn rỗi tới tộ phủ chơi. Tàn hội trưởng, còn cả vị Dược Tiên nổi danh ngưỡng mộ đã lâu, quấy rối Tái Y Hội thật là có tội, Vu mỗ trước tiên xin cáo từ.

Nói xong, nhất nhất gật đầu ra hiệu về phía mọi người, leo lên một chiếc kiệu theo y tới mà rời đi.

Thành chủ và những thành vệ binh kia chân trước vừa đi, Thủy Nam Hạc liền cuống cuống lại gần bên người Diệp Vô Thần, gấp giọng nói:

- Tiểu huynh đệ... tiểu huynh đệ, lúc này người dùng phương pháp gì vậy, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, nếu không phải lão già ta tận mắt chứng kiến thì...

- Dược Tiên tiên bối, trận đấu giữa ta và vị đại tỷ này, là ai thắng? –Diệp Vô Thần rất không nể mặt cắt ngang lời ông, mỉm cười nói.

- Đây đương nhiên là người thắng rồi. Lão già ta hôm nay rốt cuộc được mở rộng tầm mắt. Ta vốn đã biết thuật của người tất cao hơn ta, nhưng chẳng ngờ rằng lại cao đến mức như thế. Người mau nói cho ta biết...

- Nếu đã như vậy, vị đại tỷ này còn có gì muốn nói chẳng? –Diệp Vô Thần lại cắt ngang lời ông ta, vẻ mặt nghiêng ngả nhìn về phía yêu nữ.

Yêu nữ lắc vòng eo mảnh mai, đi lên mấy bước, bắt màn nói:

- Xem người nói kìa, tỷ tỷ thua cao hứng còn không kịp, còn có thể có gì muốn nói chứ. Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ mặc cho người xử lý đó.

- Thật chẳng? –Diệp Vô Thần cười hắc hắc, ánh mắt nhìn lên khuôn mặt, lên cổ nàng mấy cái, rồi dời ánh mắt đi.

- Tần hội trưởng, có giấy bút không? –Diệp Vô Thần hỏi.

- Hả? Có, có. –Tần lão nhân lúc này bội phục sát đất với chàng kỳ nhân trẻ tuổi như thần tiên này, đương nhiên nói gì thì chính là cái đó, vội vã chạy lên dài cầm giấy bút về. Diệp Vô Thần tiếp lấy cũng không ngần ngại, trực tiếp viết soàn soạt, một lát sau thu bút rồi trả bút cho Tần lão nhân.

Sau khi Tần lão nhân tiếp lấy liền vội vàng trốn tránh mắt lên nhìn, nhưng lại là một phương thuốc đơn giản hết mức. Chính là phương thuốc điều dưỡng thân thể cho bọn họ nói lúc trước.

162. Chương 161: Lột Mặt Nạ Của Cô Xuống Cho Ta!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 161: Lột mặt nạ của cô xuống cho ta!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Quấy rầy Tái Y Hội tiến hành, thật là vô ý. Văn bối còn có chuyện trong người không dám chậm trễ, các vị tiền bối, và cả vị đại tỷ này, Vô Thần cáo từ. –Nói xong trực tiếp xoay người rời đi. Bấy người lút nhút vừa nhìn hắn vừa tới tấp tránh người, rẽ ra một con đường ở trước người hắn.

- Ai... Tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ, dừng bước... Người sao lại nói đi là đi thế. –Thủy Nam hạc vội vàng mấy bước, giữ chặt lấy hắn.

- Người còn chưa nói cho ta biết lúc này người rốt cuộc dùng phương pháp gì trị khỏi hai người đó. Thủ pháp người dùng dừng dừng nói hôm nay là lần đầu tiên ta thấy, ngày trước ngay cả nghe đều chưa từng nghe qua.

- Đúng thế, bí pháp bậc này Dược Tiên ngài cho rằng ta sẽ tùy tiện nói ra ư? –Diệp Vô Thần không dừng chân lại, vừa nhìn Ngưng Tuyết vẫy tay về phía hắn vừa nói.

- Điều này... Nhưng...

- Dược Tiên tiền bối không cần nhiều lời, ngài cũng biết ta có việc quan trọng trong người không dám chậm trễ. –Diệp Vô Thần nói.

Sắc mặt khấn trương ban chặt của Thủy Nam Hạc dịu xuống, ông chẳng phải là người không biết cân nhắc, Diệp Vô Thần có thể lên dài trước ánh mắt bao người đã cho ông đủ thể diện, đây đưa xuống nữa chẳng những không có kết quả ngược lại có vẻ cây già lên mặt. đành ngán ngẩm nói:

- Là lão già ta đã thất lễ. Nếu đã như vậy, chúc tiểu huynh đệ thuận buồm xuôi gió, đi bình an về bình an. Ngày khác nếu gặp, lão già ta nhất định sẽ mặt dày xin chỉ giáo, ha ha ha.

Diệp Vô Thần mỉm cười gật đầu, tách đám người ra, hội hợp cùng chỗ với đám Ngưng Tuyết, rất nhanh liền đi càng lúc càng trong ánh mắt chăm chú của đủ mọi ánh mắt, biến mất trong tầm mắt.

Thủy Nam Hạc vẫn luôn đưa mắt tiễn hân đi xa, mới buồn bã như mất mát đi về nói với Tàn lão nhân:

- Tàn hội trưởng, bắt đầu Tái Y Hội nhé. À? Tiểu cô nương y phục trắng đâu?

- Vừa mới đi rồi. –Tàn hội trưởng dùng ánh mắt ra hiệu một cái về phương hướng nàng rời đi.

- Đi rồi? –Thủy Nam Hạc quay đầu nhìn xung quanh, nào còn có bóng dáng yêu nữ đó, trong lòng lại một trận mất mát. Mục đích lần này ông chuyên môn tới Tái Y Hội đã đạt được, cô gái kia hẳn không phải người ông luôn đang tìm nhưng cũng ít có liên quan. Hơn nữa còn vượt mức kiến thức một hội y thuật có thể xưng là thần tích, nhưng vô cùng tiếc nuối chính là... Ông vẫn không biết cô gái kia là ai, cũng hoàn toàn không nhìn ra rốt cuộc Diệp Vô Thần thi triển phương pháp gì cứu sống hai người nọ. Hơn nữa, viên thuốc Diệp Vô Thần cho họ uống rõ ràng là thuốc đau bụng bình thường nhất, ông được xưng tụng ‘Được Tiên’ đương nhiên là quen thuộc hết mức với muôn vàn loại thuốc trong thế gian, dựa vào màu vị xem cái biết ngay.

Tái Y Hội sắp tới, thâm tâm Được Tiên đã thấy tẻ nhạt vô vị. Trong lòng thầm quyết định lần sau nếu nhìn thấy Diệp Vô Thần, hẳn mắt mặt cũng muốn lãnh giáo cho rõ ràng.

.....

- Một tiên nữ, xin chờ luôn lén lút nhìn ta, ta sẽ tưởng là cô có tình ý với ta. –Diệp Vô Thần nhìn phía trước, đầu không ngoảnh lại nói.

Mộng Chỉ hung hăng xoay đầu đi, trên mặt hơi nóng, khẽ hừ một tiếng, cũng không tranh biện. Bằng không một là có vẻ trùng tim đen, hai là... dấu võ mồm với hân thuần túy là tự chuốc lấy khổ.

Từ Thiên Vân Thành đi ra, nàng luôn đưa mắt nhìn trộm Diệp Vô Thần ngược lại là thật, muốn nhìn rõ nam tử bất kể giờ phút nào nơi nào đều hờ hững, khiến người ta càng lúc càng nhìn không thấu này. Nàng cũng bắt đầu biết hy vọng thành công cho nhiệm vụ lần này của mình đã càng lúc càng xa vời, chỉ có thể cắn răng cùng đi Viêm Long Thành với họ.

- Ca ca, đại tỷ tỷ kia nói muốn đấu với huynh, là ca ca thắng đúng không? –Ngưng Tuyết hỏi.

- Ừm, đó là đương nhiên. Vị đại tỷ kia hẳn thua trở tay không kịp đó. –Diệp Vô Thần cười nói.

- Vậy tỷ ấy bây giờ đi đâu rồi? Không phải nói ai thua thì phải đáp ứng làm một chuyện sao? Muội biết ca ca nhất định sẽ thắng mà.

- Không phải một việc. Nàng thua thì phải đáp ứng ca ca hai yêu cầu. Tuyết Nhi yên tâm, nàng chạy không thoát đâu. Chẳng những chạy không thoát còn sẽ tự đưa mình tới tận cửa. –Diệp Vô Thần cười thần bí.

Đồng Tâm áp sát thân thể hắn, dùng tay khẽ kéo tay áo hắn. Diệp Vô Thần khẽ gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Ta đã biết rồi, khỏi cần quan tâm tới nàng.

Diệp Vô Thần biết yêu nữ có mưu đồ với hắn ắt sẽ theo đằng sau họ, chỉ là suốt dọc đường hắn cố ý quan sát nhưng không phát hiện ra cái gì, mà Đồng Tâm nhắc nhở lại chứng minh hắn dự liệu không hề sai lầm... Thực lực của yêu nữ đó quả nhiên sâu không thể lường. Rốt cuộc là kỳ nhân phương nào?

Với thực lực hiện giờ của Diệp Vô Thần, có thể hoàn toàn không bị hắn phát hiện, ngoại trừ có thực lực Linh cấp trở lên, đồng thời cố ý che giấu khí tức. Cũng đã chứng minh, yêu nữ này lại có thực lực vượt qua Linh cấp, người ở tuổi này có thực lực như thế hẳn chỉ biết mỗi Thủy Mộng Thiên. Mà Thủy Mộng Thiên có được tu vi Thiên cấp không hề nghi ngờ là từ bởi ‘Càn Khôn Quán Đỉnh Đại Pháp’ của Nam Hoàng tông. Bằng không hơn hai mươi tuổi tới Thiên cấp, chỉ có thể nói không thể tưởng nổi đến nực cười.

Cô gái kia... Lẽ nào là Bắc Đế tông ư? Không đúng...

Xa xôi trên bầu trời, một cô gái toàn thân tuyết y, dáng người xinh đẹp lẳng lặng nhìn theo bốn người Diệp Vô Thần đi ra cửa nam Thiên Vân Thành. Trên khuôn mặt bình thường kia phủ đầy sương lạnh, lạnh lùng như tuyết.

Nàng giơ tay trái của mình lên, trên ngón áp út, một chiếc nhẫn hoàn long lạnh phát ra quang mang băng lam lấp lánh, quang mang rất nhạt nhưng đủ để nhận rõ. Nàng thấp giọng lầm bầm:

- Dích xác là ở trên người hắn... Chỉ tiếc thay, hắn là truyền nhân của Sở Thương Minh, không giết được. Y thuật, thể nhưng lại bại... Hắn thật sự đơn giản như bề ngoài ư?

Thân thể chìm xuống, lơ lửng bay về phía trước. Người có năng lực lơ lửng phi hành trên Thiên Thần đại lục, không ngoài mười người.

Sau khi ra khỏi thành mười dặm về phía nam, đường đi bắt đầu từ bằng phẳng biến thành cỏ xanh trải rộng, khó thấy tung tích người đi đường. Suốt dọc đường Diệp Vô Thần không hề phân biệt được đường, chỉ dựa theo vị trí thành trì ghi nhớ trong lòng một đường hướng nam. Mưa dầm, dầm lầy, sông ngòi, mảnh thú, núi đồi... toàn bộ đều gặp qua không chỉ một lần.

Cuối cùng hắn nghe thấy tiếng bước chân có ý tăng lớn ở đằng sau, xoay người lại, vẻ mặt ngán ngẩm nhìn về phía yêu nữ đến gần họ, biết rõ nhưng vẫn cố hỏi:

- Cô theo chúng ta bao lâu rồi?

Yêu nữ kia bỗng cười duyên khách khách, cười đến gập cả lưng, mu bàn tay trắng bóc che miệng, lộ ra lòng bàn tay mềm mại như cam tươi mới lột vỏ. Nhìn thế nào đều có vẻ ý nhị phong tình quyến rũ tận trong xương cốt. Khiến người ta ngứa ngáy khó chịu:

- Tiểu đệ đệ ngươi thật không có lương tâm, đã thắng tỷ tỷ rồi lại không thêm để ý liền đi luôn, khiến tỷ tỷ thật sự rất đau lòng. Nhưng cả hồn tỷ tỷ đều bị tiểu oan gia ngươi hấp mất rồi, một lúc không thấy trong lòng tỷ tỷ đã khó chịu muốn chết, đành phải bỏ hết cơ nghiệp, liều mạng đuổi theo.

Mộng Chỉ quanh năm hiểm khi ra ngoài, nội tâm cực kỳ bảo thủ, há chịu nổi ngôn ngữ lẳng lơ này, nhất thời quay mặt đi, khẽ mắng mỗ một câu:

- Không biết xấu hổ.

Nhưng nào ngờ, thanh âm khe khẽ như gió này lại bị yêu nữ nghe thấy, nàng đảo mắt, nhìn về phía Mộng Chỉ đã xoay người đi, vẻ mặt cười tươi nhất thời biến thành u oán:

- Chẳng trách tiểu oan gia ngươi bạc tình với tỷ tỷ như thế, thì ra bên người đã có một hồng nhan tri kỷ động lòng người như vậy. Dáng người này, khí chất này, còn có khuôn mặt này... Cho dù chỉ lộ ra nửa khuôn mặt nhưng cũng đẹp đến mức khiến tỷ tỷ đều động lòng. Chắc hẳn tiểu đệ đệ và tiểu muội muội nhất định là hằng đêm ca hát, như keo như sơn, nào còn chứa nổi hận người thô tục như tỷ tỷ chứ.

Ngoài miệng nói như thế nhưng trong lòng cũng thầm kinh ngạc tán thán, cô gái này chưa lộ dung mạo, chỉ dựa vào khí chất siêu phàm kia đã có thể khiến người ta tưởng tượng ra vẻ xinh đẹp tuyệt luân của nàng. Đó là một kiểu thuần túy tự nhiên 'Nước trong xuất phù dung, thiên nhiên làm trang sức', trời sinh đoan trang không gì sánh bằng, phảng phất như Lăng Ba tiên tử tới từ nơi sâu xa nhất trong vũ trụ giáng xuống nhân gian, siêu phàm thoát tục, không mang một tia bụi trần nào.

Song, khi nhìn về phía Mộng Chỉ, nàng không tránh khỏi nhìn thấy Đồng Tâm, nội tâm rung động mãnh liệt. Một khuôn mặt nhỏ mũi trắng muốt, đôi mắt to tròn giống như thủy tinh, long lanh trong suốt, thân thể nhỏ nhắn, vòng eo mảnh mai, còn có tay chân và bờ vai mềm mại, cộng thêm bộ váy áo đen nhánh dễ thương, kiểu dáng váy công chúa, cùng mái tóc dài mềm mại tung bay tự nhiên bên vai càng tô điểm thêm xinh đẹp động lòng người... Cả bề ngoài cô bé tinh tế đến tưởng chừng như quá mức, nhìn qua dễ thương như búp bê có thể nhảy múa trong lòng bàn tay, lại lả lướt như bông tường vi chớm nở. Chỉ là... đôi mắt đen nhánh dọa người kia nói cho nàng biết, trong bóng tường vi này ẩn giấu kịch độc, một loại kịch độc khiến nàng đều cảm thấy nguy hiểm, đó là sự tàn bạo, vô tình đủ khiến bất kỳ ai cũng sợ hãi tuyệt vọng, cùng với vẻ ngoài cực kỳ dễ thương hoàn toàn trở thành hai vẻ cực đoan.

Cõi lòng nàng bắt đầu run rẩy, lần đầu tiên trong cuộc đời nàng có cảm giác sợ hãi, mà mang cho nàng cảm giác này lại là một thiếu nữ hơn mười tuổi.

Mà sự biến hóa dữ dội trong ánh mắt khi nhìn về phía Đồng Tâm đã bị Diệp Vô Thần thu vào đáy mắt, trong lòng khẽ động.

Hàng đêm ca hát, như keo như sơn... Khuôn mặt Mộng Chỉ ‘vút’ một cái trở nên đỏ bừng, vừa muốn lớn tiếng mắng nhiếc thì nghe Diệp Vô Thần nói:

- Vị đại tỷ này, ta biết cho dù ta đuổi cô thì cô cũng chẳng đi, vậy thì cứ theo ta đi. Có điều, hình như cô còn nợ ta hai yêu cầu, chẳng hay còn nhớ hay không?

- Tỷ tỷ chỉ mong sao tiểu oan gia người sớm sung sướng hạnh phúc, đương nhiên nhớ kỹ. Ai ngờ, tiểu đệ đệ còn sốt ruột hơn ta đấy. –Nàng uốn éo vòng eo đi tới trước người Diệp Vô Thần, đôi mắt quyến rũ như nước tự sương.

Diệp Vô Thần không động tâm nói:

- Thế thì cô nghe cho kỹ. Đầu tiên, nói cho ta biết tên của cô. Ta hy vọng không phải là giả, bằng không... –Hắn lạnh mắt:

- Dẫu cô mãi mãi theo đằng sau đít ta, ta cũng sẽ không nói một câu với cô!

- Ô? Tỷ tỷ còn tưởng người muốn sung sướng hạnh phúc tỷ tỷ đấy, ai ngờ lại hỏi một câu hỏi khiến tỷ thất vọng như vậy. Thế tiểu đệ đệ hãy nghe cho kỹ nhé. –Nàng bước tới chậm chậm, đầu nghiêng về trước, hơi thở như lan thơm nức khẽ phất lên mặt Diệp Vô Thần, khiến thân thể hắn không nhịn được nghiêng ra sau một chút. Đôi mắt nàng ẩn chứa tình, dùng thanh âm quyến rũ gợi tình như mây gió, thấu xương ba phần nói:

- Tỷ tỷ tên là Tuyết... Phi... Nhan. Nhớ kỹ chưa?

Tư thế ám muội khiến Diệp Vô Thần loạn tâm thần, sắc mặt hắn hơi thu liễm, gật đầu cười nói:

- Tuyết Phi Nhan, cái tên rất hay... Thảo nào cô lại có y thuật bất phàm.

Yêu nữ cười duyên khanh khách:

- Ô, y thuật của tỷ tỷ đâu thể so bì với người chứ... Hả? Chỉ là cái tên của tỷ tỷ và y thuật của tỷ tỷ thì có gì liên quan chứ?

Còn không liên quan... Phi Nhan, đọc nặng hơn tí thì thành Phế Viêm (viêm phổi). Hắn không phải lúc nhỏ bị viêm phổi khó chữa, cho nên mới học y đấy chứ.

Những lời này hắn không nói ra, cũng không trả lời nàng, nói tiếp:

- Yêu cầu thứ hai của ta là... –Hắn đảo mắt, nhìn chòng chọc dừng tại cổ nàng:

- Lột mặt nạ của cô xuống cho ta!

163. Chương 162: Cô Tốt Hơn Là Đeo Mặt Nạ Lên Đi.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 162: Cô tốt hơn là đeo mặt nạ lên đi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Mộng Chỉ và Ngưng Tuyết song song ghé mắt, ngó vức nhìn về phía cô gái tự xưng ‘Tuyệt Phi Nhan’, Ngưng Tuyết nghi hoặc hỏi:

- Ca ca, vị tỷ tỷ này đeo mặt nạ sao? Nhưng... rõ ràng không có mà.

Thần sắc Tuyệt Phi Nhan hơi cương cứng, trong nháy mắt liền khôi phục tự nhiên. Diệp Vô Thần mỉm cười nói:

- Nàng quả thật đeo mặt nạ, chỉ có điều không phải đeo mặt nạ tầm thường mà là một loại mặt nạ da người khiến người ta rất khó phân biệt. Nàng nguy trang rất hoàn mỹ, chỉ tiếc nguy trang dầu sao cùng là nguy trang, hoàn mỹ mấy cũng sẽ có sơ hở. Cách xa khó có thể nhận ra nhưng nếu cách quá gần... -Diệp Vô Thần vẽ mặt nghiêng ngăm nhìn Tuyệt Phi Nhan:

- Màu da trên cổ vẫn có chút khác biệt rất nhỏ.

Màu trên dưới làn da nơi cổ Tuyệt Phi Nhan có điểm khác cực kỳ nhỏ. Dầu người thường nhìn gần xem kỹ cũng không dễ nhận ra. Vừa rồi Tuyệt Phi Nhan chủ động kề mặt tới, điểm khác nho nhỏ này đã bị Diệp Vô Thần thu vào trong mắt.

- Ôi chao, ai ngờ lại bị tiểu oan gia người phát hiện. Vị tiểu muội muội tóc trắng này, tỷ tỷ quả thật đeo một chiếc mặt nạ đó. Bởi vì bộ dạng tỷ tỷ thật sự rất thô thiển khó nhìn, bình thường đều không dám gặp người...

- Nói gì cũng vô dụng. -Diệp Vô Thần cắt ngang nàng:

- Cô tốt hơn hết nói được thì làm được, tháo mặt nạ xuống đi. Ta không muốn ở chung với một nữ nhân ngay cả mặt mình đều là giả dối.

Sóng mắt Tuyệt Phi Nhan khẽ dờ, duyên dáng cười nói:

- Được mà được mà, nếu tiểu đệ đệ muốn nhìn, vậy tỷ tỷ cho người nhìn là được... Song, tỷ tỷ chỉ có thể cho một mình người nhìn thôi. Muốn nhìn thì theo tỷ tỷ nào. -Nàng xoay người, thướt tha đi vào trong khu rừng nhỏ bên tay phải.

- Ở đây chờ ta. -Diệp Vô Thần không lưỡng lự đi theo, khước miệng hơi nhếch:

- Để ta xem xem, nữ nhân lẳng lơ, đầu đầu cũng lộ quỷ dị này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Nhìn thân ảnh hai người song song biến mất trong rừng, thâm tâm Mộng Chỉ bỗng dâng lên một cảm giác rất khó chịu, nàng khẽ dậm chân, hừ lạnh nói:

- Hừ, dám phụ không biết xấu hổ!

Đi rất lâu Tuyệt Phi Nhan mới dừng lại, cười tươi xinh đẹp nhìn Diệp Vô Thần lại gần. Thiên thời địa lợi, nơi đây rất yên lặng, không nghe thấy tạp âm nào khác, càng không có người khác quấy rầy, là một nơi tốt để nói chuyện yêu đương. Diệp Vô Thần không chờ nàng mở miệng, dùng giọng điệu cứng đờ nói:

- Cô là người của Tuyệt Nữ Cung nhỉ.

Tuyệt Phi Nhan:

-

- Y thuật siêu tuyệt, dùng Tuyệt làm họ, còn cả... chiếc nhẫn đang lấp lánh không ngừng trên ngón tay cô. -Diệp Vô Thần nheo mắt:

- Đó hẳn là một loại cảm ứng đặc biệt. Cô là Tuyệt Nữ, cũng chính là truyền nhân của Tuyệt Thần, tới tìm ta đòi Tuyệt Cơ Kiếm về phải không.

- Woa, tiểu đệ đệ quả nhiên đoán ra rồi. -Tuyệt Phi Nhan không kinh ngạc, vẫn quyn rũ phi thường:

- Nếu đã như vậy, thế tiểu đệ đệ hãy giao thanh kiếm đó cho tỷ tỷ được không, tỷ tỷ có thể mặc người xử trí.

Diệp Vô Thần bĩu môi, hừ nói:

- Ta hoài nghi cô là người của Tuyết Nữ Cung, lại vừa hoài nghi cô không phải... Người của Tuyết Nữ Cung thanh tâm quả dục, tinh thần thể xác đều như băng tuyết, cô có cần thiết vì một thanh kiếm mà làm ra kiểu dáng vẻ này không? Thu mị hoặc của cô lại đi, vở kịch của cô chẳng xuất sắc cho lắm.

- Hả? Diễn kịch? Hí hí hí hí... -Tuyết Phi Nhan che miệng cười, cười đưa cành hoa, bộ ngực đầy đặn trắng bóc khê khê đưa không ngừng, rung lên một bầu sóng ngực mê người, cộng thêm vòng eo nhỏ nhắn tròn bóng và đầy co giãn vận thành một đường cong mê người mềm mại thon thả:

- Tiểu đệ đệ, là ai nói cho người người của Tuyết Nữ Cung thì phải thanh tâm quả dục thế? Nam nhân tỷ tỷ từng gặp qua, chỉ e còn nhiều hơn nam nhân người từng gặp đó, hí hí hí hí...

- Thật không? -Diệp Vô Thần cũng cười theo, một tay giơ lên, chậm chạp tóm về phía bộ ngực rung rung lên xuống không ngừng của nàng, ánh mắt Tuyết Phi Nhan bối rối, lui sau một bước tránh thoát, vẻ mặt khiển trách:

- Tiểu đệ đệ, thế này không được, người giao Tuyết Cơ Kiếm cho tỷ tỷ, tỷ tỷ mới có thể mặc người xử trí.

Diệp Vô Thần ôm tay trước ngực, vẻ mặt suy tư:

- Thật không ngờ, một nữ nhân cấp nam nhân vô số ngay cả chút xâm phạm đều không chịu được. À... cô tốt hơn hết là tháo mặt nạ xuống.

- ... Tiểu đệ đệ, người thật muốn nhìn sao? -Tuyết Phi Nhan che tay lên mặt, vuốt ve trên dưới, nhẹ nhàng như thương xót.

- Không xem ta theo tới làm chi. Ta thật muốn nhìn xem truyền nhân của Tuyết Thần có bộ dạng thế nào.

- Người... thật muốn nhìn sao? -Đôi mắt quyến rũ của Tuyết Phi Nhan đảo quanh, dùng thanh âm êm dịu thâu xương lại hỏi một lần nữa.

- Ngay lập tức. -Diệp Vô Thần nhượng mảy, hơi mất kiên nhẫn. Nhưng trong cái chớp mắt tiếp theo, vẻ mặt hần trực tiếp động lại.

Khuôn mặt tầm thường kia không thấy đâu, thay vào đó chính là một dung mạo tuyệt sắc đủ để nghiêng đổ thiên hạ. Khuôn mặt má núm đồng tiền xinh đẹp tuyệt luân, làn da như mỡ đông, nhưng mảy nguyệt và mắt phượng cong lên đầy lên mị hoặc vô biên, môi ngọc màu hồng phấn hơi biau lên như cánh hoa ướm át khiến người ta chỉ liếc vắn vện một cái đã mất tâm thần, dục vọng như thủy triều dâng lên... Thật là không đâu một đẹp, không đâu không mị, không đâu không khiến người ta tim đập rộn ràng, có thể nói là kiệt tác hoàn mỹ nhất của thượng đế! Phong tư lệ chất như quyến rũ như yêu tinh, thần bí như mộng ảo đó đủ khiến mỗi một nam nhân trong thiên hạ điên cuồng vì nó!

Đây là một yêu nữ trời sinh vì 'mị', một cái nhìn mặt một cái nhử mảy đủ để khuynh quốc khuynh thành.

Một bộ bạch y như tuyết, trên người nàng lại hơi có vẻ căng chặt, dán chặt lên bộ ngực và bờ mông của nàng. Bộ ngực ưỡn lên cao ngất, đùi mông không chỗ nào không sóng động như thật, phần eo quấn một sợi dây lưng tơ thiên tầm, phác họa ra vòng eo mảnh khảnh như liễu, thân hình tuyệt đẹp hiển lộ không sót lại cái gì, hiện ra hình chữ S hoàn mỹ tuyệt đối, bất kỳ ai liếc qua đều không dời mắt khỏi, điên cuồng dâng lên cảm giác kinh diễm.

Thấy Diệp Vô Thần vẫn luôn lạnh nhạt hờ hững, càng đừng nói tâm thần đại loạn ở trước mặt nàng rồi cuộc đã lộ ra vẻ si ngốc ngẩn ngui, Tuyết Phi Nhan che miệng cười khì, sóng cuộn đưa tiếng, hàm răng khê cắn cánh môi, một đôi mắt quyến rũ xiêu hồn lạc phách liếc tới, trong sát na hiển lộ vẻ phong tình, như nước lãng va vào đá, ở trong lòng Diệp Vô Thần khua lên tầng tầng sóng gợn. Hần xoay phất người đi, lại trực tiếp xoay người tránh né:

- Cô tốt hơn hết là đeo mặt nạ lên đi.

Nhìn dung mạo của nàng, Diệp Vô Thần hoàn toàn hiểu rõ vì sao nàng phải che giấu dung nhan. Cũng hiểu rõ vì sao nàng biểu hiện phóng túng như thế. Bởi vì từ trên khuôn mặt nàng hần nhìn thấy một cổ mị hoặc khắc sâu tận xương tủy, sinh ra đã có. Loại mị này không giả bộ ra được, ngoại trừ đeo một chiếc mặt nạ giả, cũng che đi không hết. Khuôn mặt nàng, dáng người nàng, còn có thanh âm của nàng, kết hợp với nhau, tạo thành chính là một con hồ ly tinh có thể gây họa cho tất cả nam nhân khắp thiên hạ.

Khuôn mặt đỏ ngay cả hần cũng không dám liếc thêm vài cái. Nếu bàn về diễm lệ, nàng có phần kém hơn Diệp Thủy Dao, nhưng sự cô yêu mị khiến người ta bay bổng linh hồn, lửa dục tăng vọt kia thì Diệp Thủy Dao hoàn toàn không có.

Nhưng Tuyết Phi Nhan lại chẳng cho hần như nguyện, trước mắt hần vút lên một bóng trắng, dung nhan như yêu tinh kia một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt hần, hương thơm nhàn nhạt phả vào mũi, ngửi mà xao lòng.

- Tiểu đệ đệ, lẽ nào tỷ tỷ thật khó coi như vậy, khiến ngời liếc thêm mấy cái đều không bằng lòng ư?
- Cô... Rất dễ coi. Cho nên, tốt hơn hết là đeo mặt nạ lên đi. –Diệp Vô Thần nhìn chăm chặp khuôn mặt nàng, không dời ánh mắt khỏi, trong bất tri bất giác, một cổ lửa dục lặng lẽ bốc lên, Diệp Vô Thần chấn động trong lòng, cố áp chế, thềm mắng một tiếng ‘yêu nữ’.
- Thế giao Tuyết Cơ Kiếm cho tỷ tỷ được không? Tỷ tỷ thật sự sẽ đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của người mà... Tiểu đệ đệ muốn làm gì đều được...
- Đừng gọi ta là tiểu đệ đệ! –Diệp Vô Thần cố nén nhin sự nóng nực trong cơ thể, phân tán tâm thần mình.
- Hả? –Tuyết Phi Nhan đảo đôi mắt đẹp, bỗng che miệng cười, một tay vươn ra như tia chớp, tốc độ cực nhanh khiến Diệp Vô Thần hoàn toàn không kịp trở tay, chưa kịp phản ứng đã cảm thấy hạ thân căng chặt, chỗ hiểm giữa đùi bị một bàn tay mềm mại trơn bóng nắm chặt không rời.
- ... Thì ra thật sự không phải tiểu đệ đệ, mà là đại đệ đệ đó, hí hí hí hí... –Nàng kề sát môi tới, thổi nhẹ bên tai Diệp Vô Thần, bàn tay kia càng dùng sức bóp vài cái. Diệp Vô Thần cuống quýt đẩy nàng ra, nghiêng rằng ken kết, sau đó không nói một lời chạy ra khỏi rừng, đằng sau vang lên tiếng cười lớn vừa duyên dáng vừa quyn rũ của Tuyết Phi Nhan.

Chờ khi Diệp Vô Thần rời đi, tiếng cười của Tuyết Phi Nhan cũng ngưng lại. Ngóng theo phương hướng hần rời đi, trên mặt nàng rõ rệt lộ ra một rặng mây hồng nhàn nhạt. Giơ tay phải vừa mới chạm vào hần lên, đặt ở trước mũi ngửi nhẹ một cái, mỉm cười, lẩm bầm nói:

- Đây chính là mùi của đàn ông ư...
- Nếu ta giết hần, thiếu nữ áo đen kia ắt sẽ giết ta trước. Nàng nói không ai, hết thấy đều đã định trước trong mệnh, nhất định không cách nào trốn thoát. Không giết được hần, đành chỉ có thể... –Nàng sâu kín nói những lời khó hiểu, sau đó thở dài, khước miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười nhạt đủ để mê hoặc chúng sinh:
- Một nam nhân thông minh tuyệt đỉnh... Nhưng người đoán sai rồi, ta không phải là truyền nhân của Tuyết Nữ gì đó kia, hi hi hi hi...

Khi trở về bên người Ngưng Tuyết, hô hấp của Diệp Vô Thần vẫn hơi nặng nhọc. Hần thở một hơi thật mạnh, nội tâm xao động không thôi. Trong ký ức, đây vẫn là lần đầu tiên hần chạm vật như vậy. Vừa nghĩ đến đây, hần thềm cắn răng. hần tuyệt không phải người chịu thiệt không trả, dẫu nàng chỉ là một nữ nhân.

Hần ôm Ngưng Tuyết lên, cũng mặc kệ Tuyết Phi Nhan nói:

- Chúng ta đi thôi.
- Ca ca, trên người huynh hình như hơi nóng. –Ngưng Tuyết vươn tay sờ về phía ngực hần. Mấy ngày nay, thời gian nàng dừng lại nhiều nhất chính là ngực hần, sớm đã hoàn toàn quen thuộc mùi và nhiệt độ của hần, lúc này thoáng chốc liền phát hiện ra khác biệt nho nhỏ nọ.
- Hi hi, tiểu muội muội, ca ca của người đương nhiên nóng rồi. –Tuyết Phi Nhan dẫn theo tiếng cười êm dịu từ từ đi ra, vòng eo mảnh khảnh uốn éo như gió thổi dương liễu, vô hạn quyn rũ.
- Vì sao, là tỷ tỷ... A, tỷ tỷ, tỷ... tỷ thật xinh đẹp. –Ngưng Tuyết tựa lên vai Diệp Vô Thần hô khẽ một tiếng, ngẩng ngốc nhìn Tuyết Phi Nhan thướt tha đi tới. Nàng có thể nói có vẻ yêu mị đệ nhất thiên hạ, dễ dàng miếu sát Ngưng Tuyết.

Diệp Vô Thần nghe vậy thừa ra, ánh mắt ghé bên, lại phát hiện Tuyết Phi Nhan không đeo mặt nạ kia lên nữa, cứ cười tươi như hoa đi ra. Không chỉ Ngưng Tuyết, ngay cả Mộng Chỉ cũng trực tiếp ngưng ngẩn, chỉ có Đồng Tâm liếc một cái rồi không nhìn nữa, lẳng lặng dựa bên người Diệp Vô Thần. Khát vọng lớn nhất

của nàng chính là Diệp Vô Thần có thể ôm nàng như khi ôm Ngưng Tuyết. Chỉ là khát vọng nho nhỏ đó chỉ đến đêm mới có thể như nguyện.

- Hí hí, tiểu muội muội thật là ngoan, tốt hơn ca ca không có lương tâm của người nhiều. Thực ra tiểu muội muội cũng rất xinh đẹp đó. –Tuyết Phi Nhan cười hi ha nói.

- Không có đâu, tỷ tỷ gạt người, muội không xinh đẹp chút nào cả. –Ngưng Tuyết nghe vậy chẳng những không cao hứng, ngược lại sắc mặt trở nên ảm đạm. Nàng giơ hai tay lên ôm mặt, che lấy hai vết sẹo dữ tợn kia. Nàng luôn biết, khuôn mặt mình chẳng những không xinh đẹp, ngược lại rất dọa người, chỉ có ca ca mới thật sự không ghét bỏ nàng, ngược lại rất thương yêu nàng.

164. Chương 163: Tiên Nữ Và Ma Nữ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 163: Tiên nữ và ma nữ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tuyết Phi Nhan lại gần, ánh mắt dao động trên mặt Ngưng Tuyết:

- Tỷ tỷ không biết lừa người, nếu trên mặt tiểu muội muội không có vết thương nhất định sẽ càng xinh đẹp hơn tỷ tỷ.

Nàng vươn tay tới, chạm vào vết sẹo trên mặt Ngưng Tuyết. Ngưng Tuyết chớp chớp mắt không cự tuyệt. Lại nghe Diệp Vô Thần nói:

- Đa tạ ý tốt của cô. Chỉ là vết thương trên mặt Ngưng Tuyết không phải vết thương tầm thường, nếu có thể bỏ loại bỏ hết, ta sớm đã loại bỏ rồi.

Tay Tuyết Phi Nhan dừng lại, sau đó thu về:

- Rốt cuộc tiểu oan gia cũng nói được câu thật lòng rồi. Tỷ tỷ cặp người vô số, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vết thương như thế. Tiểu muội muội, thì ra muội tên Ngưng Tuyết à. Đừng lo, tỷ tỷ sẽ thương yêu muội như với ca ca.

- Thế tỷ tỷ, tỷ vẫn chưa nói cho muội biết vì sao ca ca lại nóng thế? Ca ca hẳn không sợ lửa mới đúng chứ. –Ngưng Tuyết hỏi, xuất phát từ sự quan tâm với ca ca, nàng một mực không quên vấn đề này.

Ngưng Tuyết không hiểu nhưng Mộng Chỉ lại loáng thoáng đoán được gì đó. Nàng tuy là con gái nhưng tương tự cũng thất thần với vẻ yêu mị của Tuyết Phi Nhan. Nàng thậm chí tin rằng nữ nhân như vậy có thể dễ dàng câu dẫn bất kỳ nam nhân bình thường nào...kể cả Diệp Vô Thần. Lúc này họ làm gì ở trong đó, nghĩ là biết ngay. Nghĩ đến đây, thâm tâm nàng càng thêm khó chịu.

- Hồ ly tinh. –Ba chữ không tự chủ từ khóe miệng nàng bật ra. Thanh âm tuy nhỏ nhưng Diệp Vô Thần và Tuyết Phi Nhan lại nghe thấy rành mạch.

- Này muội muội, tỷ tỷ thật giống một con hồ ly tinh sao? –Tuyết Phi Nhan dời ánh mắt lên người Mộng Chỉ, vô cùng ám muội quan sát từ trên xuống dưới nàng một lượt, từ mặt đến ngực rồi đến eo, phần mông, đùi của nàng... Ánh mắt trần trụi thậm chí lộ vẻ khiêu khích rõ ràng. Mộng Chỉ có một cảm giác như bị vuốt ve toàn thân, tuy Tuyết Phi Nhan là nữ nhân hơn nữa là nữ nhân có mị lực vô biên, nhưng vẫn khiến nàng xấu hổ giận dữ không thôi. Chỉ có thể cố bày ra vẻ giận dữ:

- Đứng dừng ánh mắt của người nhìn ta.

- Ồ? –Tuyệt Phi Nhan ngạc nhiên, kinh ngạc nói:

- Muội muội, bộ dạng con người bất kể xấu hay đẹp đều phải cho người khác thấy mà. Vì sao muội muội ngay cả liếc vài cái đều cho thế? Lẽ nào có bí mật khó nói? À! Ta biết rồi... Hí hí hí hí, thảo nào đáng người, làn da muội muội đẹp như thế, lại phải che mặt lại, thì ra là bộ dạng quá xấu, hoặc trên mặt mọc thứ gì đó, cho nên ngay cả nhìn đều không dám cho người khác nhìn. –Tuyệt Phi Nhan thu liễm vẻ tươi cười, vẻ mặt thương xót đồng cảm:

- Muội muội thật đáng thương, cùng là nữ nhân tỷ tỷ đương nhiên biết một khuôn mặt quan trọng cỡ nào với nữ nhân, bằng không đáng người đẹp hơn đi chẳng nữ cũng sẽ không ai cần. Đâu ngờ đáng người muội muội đẹp như vậy lại là một muội muội xấu xí. Tiểu đệ đệ, lẽ nào người tình nguyện ngày qua ngày hoạn hão với muội muội xấu xí này cũng không nguyện ý sủng hạnh tỷ tỷ sao?

Nội tâm Diệp Vô Thần kinh hoảng, thấp giọng nói:

- Đừng nói lung tung, ta và nàng ta không phải loại quan hệ như cô nghĩ.

Tuyệt Phi Nhan nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, ánh mắt thương hại rơi lên khuôn mặt Mộng Chỉ đang gần như sắp nổi điên, thương tiếc nói:

- Thảo nào, ta vẫn nói tiểu đệ đệ tuần tú như vậy, kẻ người gặp người thích như vậy sao có thể thích một muội muội xấu xí cả mặt đều không dám cho người nhìn chứ, thì ra đệ đệ vốn không thích người ta...

- Người mới xấu xí! –Mộng Chỉ cắn môi mình thật mạnh, rốt cuộc phản bác được một câu. Nói đến đầu vô mồm, nàng sinh ra đều chưa gặp qua mấy kẻ vốn dĩ đã không am hiểu, nên há phải đối thủ của hồ ly tinh Tuyệt Phi Nhan này. Nhưng sau khi nói xong, ngay cả chính nàng đều cảm thấy lời phản bác của mình bất lực đến nực cười, bởi vì dung mạo khuynh quốc khuynh thành thực sự của Tuyệt Phi Nhan ở ngay trước mắt nàng.

- Tỷ tỷ đích thật rất xấu xí, nếu không tiểu đệ đệ cũng chẳng bạc tình như vậy với tỷ tỷ. Nhưng cho dù tỷ xấu xí thì cũng tốt hơn che mặt không dám gặp người nhiều. Tuyệt Nhi tiểu muội muội, muội nói xem có đúng không?

Ngưng Tuyệt chớp chớp mắt, hoàn toàn không biết làm sao, mùi thuốc súng vô cớ sinh ra giữa hai người nàng đã nghĩ thấy rồi.

Hồ hấp của Mộng Chỉ trở nên nặng nhọc, tuyết phong trước ngực nhấp nhô lên xuống, quy mô tuy kém xa sóng lớn hùng dũng như Tuyệt Phi Nhan, nhưng cách một lớp y phục đều có thể khiến người ta cảm nhận thấy hai đoàn hình dạng và xúc cảm gần như hoàn mỹ. Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Tuyệt Phi Nhan cũng chỉ có Diệp Vô Thần mới từng vô lễ với nàng như thế. Mà Tuyệt Phi Nhan chỉ là một nữ nhân... Còn ở trước mặt Diệp Vô Thần...

Ấu có lẽ là xuất phát từ tính đồ kỵ và tâm lý háo thắng trời sinh của nữ nhân, hoặc có lẽ còn có nguyên nhân gì khác. Nàng nóng đầu, trong cơn xúc động liền xé khăn vải tên mặt đi, ngẩng đầu cao cao, lớn tiếng nói:

- Ai mới là muội muội xấu xí!

Mộng Chỉ và Tuyệt Phi Nhan vừa mới giao phong Diệp Vô Thần đã biết Mộng Chỉ ắt bại. Hậu quả của bại chính là Mộng Chỉ lột khăn che mặt xuống. Với một nữ nhân mà nói, lấy dung mạo để thi triển phép kích tướng gần như có thể nói là trăm trận trăm thắng. Ngoại trừ thánh nữ chân chính, không có bao nhiêu nữ nhân có thể ngoại lệ.

Mà dung mạo của nàng rơi vào trong mắt, mang cho Diệp Vô Thần một cảm giác tâm thần hoàn toàn xao động, như rơi vào trong mộng, đó là một khuôn mặt tinh tế đến không có bất cứ một vết tỳ nào, tập hợp tất cả nét tuyệt mỹ nữ nhân tha thiết ước mơ vào một thân, mà tia khí chất bao phủ lên khuôn mặt như ngọc lại là cao khiết nhã nhặn, thanh thuần như tuyết liên, thánh khiết như tiên tử, hoàn toàn khác hẳn với sự yêu mị hư ảo của Tuyệt Phi Nhan. Họ đứng cùng nhau, một người cười tươi quyến rũ, một người lạnh

lùng cao ngạo, mang chút giận hờn, Diệp Vô Thần hết như nhìn thấy một đôi tiên nữ và ma nữ đang sóng đôi với nhau.

Chỉ là, tiên nữ này rõ ràng rất non nớt mà ma nữ lại vừa xảo hoạt vừa lão luyện. Nếu muốn so sánh... Tiên nữ ắt bại không thể nghi ngờ.

- Mấy ngày nay tiên tử xem ra cũng không tính là gọi sai. Nàng trời sinh đã có khí chất và tiềm chất như vậy. Nếu lạnh lùng, thận trọng, lạnh nhạt hơn một chút, xứng là nhân gian tiên tử cũng chẳng hề quá đáng. –Diệp Vô Thần thầm tán thán. Đích xác, khí chất tiên nữ của Mộng Chỉ đều là trời sinh đã có như sự yêu mị của Tuyết Phi Nhan, có cố gắng hun đúc bồi dưỡng thế nào đi nữa đều không bồi dưỡng ra nổi. Diệp Vô Thần bắt đầu càng thêm hứng thú với lai lịch của Mộng Chỉ. Ở chung mấy ngày nay, hắn đã đại khái đoán được một ít, hiện giờ thấy diện mạo thực của nàng, ngược lại hắn hơi hoài nghi với phán đoán lúc trước của mình.

- Mộng tỷ tỷ... cũng thật xinh đẹp. –Ngưng Tuyết ngơ ngác hô. Mộng Chỉ nghe vậy đầu lại hơi cúi cao hơn vài phân, sau đó gần như là vô ý thức nàng dùng khoe mắt len lén liếc Diệp Vô Thần, sau khi phát hiện hắn đang mỉm cười nhìn mình bèn tức tốc dời ánh mắt, trái tim đập nhanh hơn.

Trên mặt Tuyết Phi Nhan lóe lên một tia kinh diễm và đắc ý, nàng che miệng cười khê:

- Vốn dĩ muội muội cũng chẳng kém mà, vì sao ngày thường phải che mặt lại chứ. Bộ dạng này còn xứng được với tiểu oan gia của ta đó. Tỷ tỷ có thể không ngại để muội muội và tỷ tỷ cùng nhau chơi trò song phượng cùng bay dưới thân tiểu oan gia nha.

Diệp Vô Thần nghe vậy cả người tê dại, mồ hôi đầm đìa, hắn bắt đầu ý thức được độ lẳng lơ của Tuyết Phi Nhan không dưới sự yêu mị của nàng, ít nhất trên ngôn ngữ là như thế. Kiểu ngôn ngữ ở mức này trên Thiên Thần đại lục có thể khiến tất cả những cô gái khuê các thông thường che mặt mà chạy, khiến nam nhân đều mặt đỏ tai hồng.

Ngay cả Diệp Vô Thần đều ăn không tiêu, thì Mộng Chỉ há chịu nổi. Nàng xấu hổ đan xen giận dữ, gần như nhịn không nổi muốn một kiếm đâm về phía Tuyết Phi Nhan.

- Không biết xấu hổ! Dâm phụ... Hồ ly tinh... Không biết xấu hổ!

Tiên nữ ngày thường gần như chưa bao giờ mắng người này trong đầu vốn không bao nhiêu từ ngữ có thể mở miệng, nàng xoay người vọt lên ngựa, chạy thẳng băng băng. Tuyết Phi Nhan chấp nách, cười ngật ngưỡng.

- Tiểu đệ đệ, xem bộ dạng của người kìa, hình như cũng là lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt của nàng nhỉ, người muốn cảm ơn tỷ tỷ thế nào đây? –Tuyết Phi Nhan dời bước tới bên người hắn, nói khe khẽ bên tai hắn, đồng thời ánh mắt mau chóng liếc Đồng Tâm một cái. Nàng nhận ra nguy hiểm từ trên người Đồng Tâm, mà Đồng Tâm tương tự cũng nhận ra nguy hiểm từ trên người nàng, cho nên vẫn luôn có một luồng sát cơ khóa chặt lên người nàng, nếu ngộ nhờ Tuyết Phi Nhan có gì bất chính, nàng lập tức sẽ đâm Thiên Phạt Chi Nữ của nàng ra.

- Nếu muốn Tuyết Cơ Kiếm thì hãy theo ta đi. –Diệp Vô Thần quăng lại một câu, đuổi theo hướng Mộng Chỉ chạy trốn chết. Hắn không thể để Mộng Chỉ ‘trốn thoát’. Mà Tuyết Phi Nhan... yêu nữ này ngoài mặt lẳng lơ, thực ra rất cẩn thận, không hề có sơ hở, hắn nhất thiết phải dùng thời gian mấy ngày hồng tra rõ thân phận của nàng, và xem nàng rốt cuộc là địch hay là bạn.

Vì thế, hướng Tây Thiên thỉnh kinh... Không phải, là trong đội ngũ tới phía nam Thiên Long Quốc lại nhiều thêm một hồ ly tinh đầu đầu cũng lộ quỷ dị. Mà giờ khắc này, nếu dựa theo tốc độ hành tiến của họ lúc trước, tới Viêm Long Thành chỉ cần năm ngày là đủ.

.....

Hoàng thành Thiên Long.

Như ước nguyện của thái tử Đại Phong Quốc Phong Lăng lúc tới, Diệp Uy dẫn gã đạo khắp tất cả những nơi hắn muốn đi. Mấy đại gia tộc trong Thiên Long Thành, quân doanh lớn nhất, kho binh khí, bãi luyện

binh...vv..., không quên chỗ nào. Chỉ là Diệp Uy lại phát hiện ra, Phong Lăng này luôn luôn đều không tập trung, ánh mắt đôi khi thường xuyên bỗng trở nên ngây ngốc, không biết đang nghĩ gì.

Diệp Uy trong lòng hoài nghi. Biểu hiện của Phong Lăng chẳng giống như giả bộ. Nhưng ác cảm của vị đại tướng quân nhiều lần giao phong với quân Đại Phong Quốc ở trên chiến trường, tận mắt chứng kiến các huynh đệ liên tiếp ngã xuống dưới đao của người Đại Phong Quốc như ông với Đại Phong Quốc vượt xa người Thiên Long Quốc bình thường, không hề có chút ít hảo cảm nào với thái tử Đại Phong Quốc này, đương nhiên sẽ không chủ động lên tiếng hỏi.

- Quân Thiên Long Quốc quả nhiên phi phạm, so với phụ hoàng thuật lại càng vượt qua không biết bao nhiêu. Thảo nào năm ấy có thể giết quân Đại Phong Quốc ta tan tác. Diệp tướng quân, sắc trời không còn sớm nữa, đã phiền ngài dẫn Phong Lăng đi cả ngay. Phong Lăng muốn thấy đều thấy rồi, ước nguyện đã thành, hiện tại muốn quay về bái kiến hoàng thượng, mời Diệp tướng quân. –Phong Lăng nói xong, tránh người cho Diệp Uy đi trước.

Mấy câu ca ngợi trước mặt y rõ ràng là mấy lời không tự đáy lòng, thuần túy là khách sao, Diệp Uy cũng chẳng quan tâm. Khiến ông để ý chính là thái độ Phong Lăng dành cho ông loáng thoáng có một ít biến hóa. So với lúc vừa gặp mặt y thì khách sao hơn rất nhiều. Lúc ấy tuy Phong Lăng cũng lịch sự lễ phép như thế, nhưng nét mặt lộ hết vẻ kiêu ngạo cao quý, rất có phong phạm vương tử. Mà hiện giờ lại hạ thấp tư thế của mình, ngược lại cho Diệp Uy một cảm giác như vẫn bối kính trọng tiền bối.

165. Chương 164: Buổi Tiệc Tối Trong Hoàng Cung.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 164: Buổi tiệc tối trong hoàng cung.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Buổi tiệc tối trong hoàng cung.

Đền đuốc sáng trưng. Long Dận và Phong Lăng cùng bàn đối ẩm, nâng ly chúc mừng, dưới chỗ ngồi có hơn chục mỹ cơ tung tăng ca múa, hai bên có văn võ bá quan ngồi thành hai dãy dài, cùng thưởng thức ca múa.

Cùng ngồi cùng ăn với Long Dận, đây vốn là đãi ngộ khi tiếp đãi để vương tam nước khác mới có thể ban cho. Hành động của Long Dận không nghi ngờ là cho Phong Lăng đủ thể diện. Hai người trò chuyện rất vui, nói khắp đại giang nam bắc, nhưng tuyệt không đề cập đến khó khăn của Thiên Long năm đó. Ngay cả thăm dò lẫn nhau đều không có.

- Phong thái tử, người cảm thấy mỹ nhân của Thiên Long Quốc ta ca múa thế nào?

Phong Lăng cười nói:

- Hả lòng đẹp mắt, còn gì bằng một chữ ‘tuyệt’. Thiên Long Quốc không chỉ có núi đẹp nước trong, càng có cả thiên tiên nữ nhân. – Khi nói tới câu sau cùng, ánh mắt gã dờ ra một lát, trước mắt hiện lên thân ảnh bông bành trong đầu hôm nay. Sau đó nói tiếp:

- Khi Phong Lăng rời nước từng nghe nói thiếu niên thiên tài của Diệp gia từng vẽ một bức họa kinh thiên động địa, thổi một khúc tiêu khiến muôn người rơi lệ, lòng sinh ngưỡng mộ. Chỉ đáng tiếc lần này chưa thể có duyên được gặp, tiếc nuôi thay tiếc nuôi thay.

- Ô? Lê nào Phong thái tử cũng cảm thấy hứng thú với những thứ của đám văn nhân? Tài năng của Vô Thần, đích xác trăm năm khó gặp. Nếu Phong thái tử thật sự khao khát gặp một lần, ngày khác tới Thiên Long Quốc là được. Lần này người du lịch ngắm cảnh một ngày, liệu có thu hoạch gì chăng? –Hoàng đế nâng chén rượu lên, đưa về phía trước, tùy ý nói.

Phong Lăng hai tay giơ chén, dùng tư thế hơi cúi cung nhẹ với y một cái, nhấp một ngụm nhỏ trước mới cười nói:

- Phong Lăng lần này tự mình đi tới quý quốc một chuyến mới biết quý quốc non sông tươi đẹp, quốc thái dân an. –Gã đặt chén xuống, thu liễm vẻ tươi cười trên mặt, thở dài sâu kín:

- Phong Lăng ta, thực sự không muốn nhìn thấy non sông tươi đẹp như thế bị giày xéo.

- Ô? –Long Dận lạnh mắt, mỉm cười nói:

- Lời này của Phong thái tử giải thích thế nào đây? Thiên Long Quốc ta luôn luôn an hòa, nội loạn ít có, chưa bao giờ gây ngoại loạn, sao lại có quân xấu xa tới giày xéo non sông ta.

Phong Lăng lắc đầu, sắc mặt bình thản còn mang theo vẻ bất đắc dĩ rõ ràng. Gã không tiếp lời Long Dận mà buồn bã nói:

- Hôm nay những nơi Phong Lăng muốn tới như Diệp gia, Hoa gia, Gia Cát gia... bãi luyện binh, quân doanh, học viện hoàng gia, kho binh khí, kho hỏa khí... đều đi một lượt, tấm lòng khẳng khái của hoàng thượng khiến Phong Lăng bội phục vạn phần. Mà hôm nay Phong Lăng cũng tận mắt chứng kiến quý quốc binh hùng tướng mạnh, sĩ khí binh mã như thủy triều, ai nấy uy vũ bất phàm, đều là binh sĩ dũng mãnh lấy một địch mười, đáy lòng khâm phục không thôi. Mà hỏa khí Hoa gia độc hữu của quý quốc càng là uy lực bất phàm, khiến người ta run sợ, đủ để kinh sợ bốn phương. Nhưng Phong Lăng vẫn muốn nói vài câu có thể hoàng thượng không muốn nghe.

Bữa tiệc tối đặc biệt vì thái tử Đại Phong Quốc lần này đến giờ mới bắt đầu khoảng 15 phút. Với sự thông minh của Long Dận, ngay ban đầu đã nhìn ra ánh mắt Phong Lăng mơ hồ, hơi mất tập trung, giọng điệu thỉnh thoảng cũng do dự. Hiển nhiên không phải giả bộ, Long Dận biết gã ắt có lời gì đó không tiện mở miệng, mà có thể khiến Phong Lăng luôn biểu hiện nổi bật bất phàm đều lộ ra đáng về như thế, lời gã muốn nói tất có liên quan lớn lao với sự ‘an nguy’ của Thiên Long Quốc.

Long Dận phất tay một cái, dàn nhạc ngồi dưới đồng thời ngưng lại, những ca kỹ tung tăng nhảy múa kia cũng dừng điệu múa cung kính đứng cùng một chỗ. Mũi liền miệng, miệng liền tim, y hệt huấn luyện sẵn vậy. Bữa tiệc tối náo nhiệt nhất thời yên ắng, những văn võ bá quan trò chuyện vui vẻ kia toàn bộ cũng im lặng theo, nhìn về phía Long Dận.

Long Dận lúc này mới cười ha ha nói:

- Phong thái tử, thiết nghĩ lời người muốn nói tiếp sau ắt sẽ phi phàm. Trẫm không muốn bởi những tạp âm này mà nghe không rõ ràng. Bây giờ Phong thái tử có thể nói thoải mái rồi, có lời gì cứ nói ra đừng ngại.

Từng luồng ánh mắt tập trung lên người Phong Lăng, người ngồi dưới toàn bộ nhú mào, ngưng thần dựng thẳng lỗ tai, chỉ sợ nghe sót một chữ nào. Đối mặt với hành động gây áp lực rõ ràng của Long Dận, Phong Lăng vẫn ung dung không vội. Gã quét ánh mắt, bình thản nói:

- Phong Lăng muốn nói chính là, tuy quý quốc binh hùng tướng mạnh, khí thế phi phàm, nhưng so với quân Đại Phong Quốc ta hiện nay, vẫn rất có chênh lệch.

Hiện trường hoàn toàn yên lặng, không khí bắt đầu trở nên dồn nén. Thái tử Đại Phong Quốc luôn lịch sự lễ phép rốt cuộc nói ra một câu nhằm vào Thiên Long Quốc, đồng thời có ám chỉ rõ ràng. Mà tiếp đó, ắt sẽ là đối đầu gay gắt trên miệng lưỡi.

- Điều này thì chưa chắc. –Dưới chỗ ngồi, Diệp Uy mở miệng trước tiên, nếu bàn về sự hiểu biết với quân Đại Phong Quốc, Thiên Long Quốc không có mấy ai có tư cách hơn y. Y mặt không biểu cảm nói:

- Binh mã Đại Phong Quốc người tuy dũng mãnh nhưng quân Thiên Long Quốc ta khi đối mặt ngoại địch càng thể không sợ chết, ai muốn hủy đất nước ta, quân Thiên Long Quốc dù chết cũng phải dùng thi thể và máu tươi ngăn cản bước chân của họ, bóp chết dã tâm của họ. Cuộc chiến ở biên cương năm đó, khi Thiên

Long Quốc ta dùng ba vạn quân đánh tan sứ đoàn bảy vạn của Đại Phong Quốc người, thì chỉ e Phong thái tử vẫn chỉ là một đứa bé khóc mếu đòi ăn, tốt hơn hết đừng nói mạnh miệng khiến người ta chê cười như thế.

Vị Diệp Uy làm ‘hướng dẫn viên’ cho thái tử Đại Phong Quốc một ngày, cực kì chán ghét người Đại Phong Quốc này vốn đã lừa gạt đầy bụng. Lúc này nói rất không khách khí, mấy câu sau cùng càng không cho thái tử Đại Phong Quốc tí tẹo mặt mũi nào. Mà văn võ bá quan đang ngồi nghe thấy thế trong lòng sung sướng vô cùng, Long Dận cũng là như thế. Y nghiêm mặt, quở trách nói:

- Diệp tướng quân chớ vô lễ. – Sau đó nâng chén nói:

- Nào, Phong thái tử, tiệc tối ngày hôm nay là tiệc tẩy trần cho người, thế nên đừng nói những chuyện làm hỏng hứng thú này, cạn thêm một chén với trẫm được không?

Phong Lăng không cảm kích, nhìn Diệp Uy nói:

- Tuy Phong Lăng lịch duyệt nông cạn, nhưng với từng trận chiến sự năm đó cũng xem như là biết gần hết. Sự dũng mãnh của quân Diệp gia Phong Lăng chưa từng hoài nghi bao giờ, phụ hoàng cũng thường xuyên treo bên miệng, có thể thấy sự kiêu kị của phụ hoàng với quân Diệp gia và sự bất cam cùng tiếc hận với thất bại năm ấy. Nhưng, thứ cho Phong Lăng nói thẳng...

Gã bỗng ngồi dậy từ chỗ ngồi, dùng tư thế ngó xuống dưới nhìn qua hoàng thượng và văn võ bá quan, một cổ khí thế cuồng ngạo và tự tin tự nhiên phát ra, quyết đoán nói:

- Phụ hoàng ta chưa bao giờ quên việc thống nhất thiên hạ, tướng sĩ của Đại Phong Quốc cũng chưa bao giờ quên chinh chiến thiên hạ, càng không quên sỉ nhục thất bại hai mươi năm trước. Nước ta tuy tên là Đại Phong nhưng cũng sợ gió lớn nhất. Phía tây Đại Phong Quốc ta, một khi gió nổi thì ất sẽ cát bụi đầy trời. Càng về phía tây, đất đai càng cằn cỗi, con dân càng khốn khổ, càng về phía tây, tai bệnh của con dân cũng càng nhiều, tuổi thọ cũng càng ngắn. Họ khao khát có thể sinh sống tại Thiên Long Quốc, hưởng thụ an cư lạc nghiệp, không tật bệnh không mất mùa đói kém... Bởi vì có mục tiêu này, cho nên họ mới chủ động tông quân, thất bại hai mươi trước càng khiến họ liều mạng cố gắng trong suốt những năm này...

- Rốt cuộc người muốn nói gì? –Long Dận đứng phắt dậy, sắc mặt trầm xuống, thanh âm cũng âm trầm:

- Có phải người muốn nói cho trẫm, Đại Phong Quốc người lòng lang chưa sửa, vẫn muốn xâm lấn Thiên Long, tàn hại sinh linh hay chăng!?

- Không sai. –Phong Lăng không hề kiêng nể, trả lời gọn gàng dứt khoát, sau đó lùi ra từ trong ngực một phong thư màu đỏ, để tới trước mặt Long Dận:

- Vốn dĩ hai ngày sau khi Phong Lăng rời đi mới nói rõ với hoàng thượng. Nhưng hiện tại, Phong Lăng tốt hơn hết là nói thẳng luôn. Lần này Phong Lăng tới quý quốc, một là vì hiểu thêm khái quát về Thiên Long, hai là thăm dò tổng thể quân uy của quý quốc, ba là... –Ánh mắt gã lấp lóe, gần từng chữ nói:

- Là đặc biệt tới hạ chiến thư cho quý quốc thay phụ hoàng!!

- Cái gì!?

Câu nói cuối cùng như một tiếng sấm, văn võ bá quan ngồi dưới không thể yên lặng nổi nữa, lũ lượt đứng dậy. Toàn bộ võ quan sắc mặt khiếp sợ và giận dữ, một bộ phận thì mặt đầy hoảng sợ âu lo, sau lưng thậm chí bắt đầu có mồ hôi lạnh chảy xuống. Hoàng đế Đại Phong Quốc Phong Liệt lên ngôi khiến họ ý thức được Phong Liệt rất có khả năng không giảm dã tâm, sẽ có hành động với Thiên Long Quốc, nhưng đâu ngờ sẽ nhanh đến vậy. Một hoàng đế, há có thể vừa mới lên ngôi đã khơi mào chiến sự, Phong Liệt rốt cuộc muốn làm gì!?

Long Dận cầm phong thư màu đỏ nọ lên, ánh mắt quét qua, sau đó hừ lạnh một tiếng vung lên bàn. Y rốt cuộc đã hiểu vì sao Phong Liệt lại sai Phong Triều Dương bảo vệ. Bằng không, y lúc này nội tâm rung động đích thật có ý nghĩ giam cầm Phong Lăng làm con tin. Y đâu ngờ rằng Phong Liệt lại muốn khơi mào chiến tranh trong thời gian này. Hoàng đế Đại Phong Quốc vừa mới băng hà, vừa vặn là lúc Thiên Long Quốc lơ lửng nhất, hoàn toàn không chuẩn bị đầy đủ.

- Hay cho một Phong Liệt. Hừ! Vì dã tâm của mình không ngờ lại bất chấp vừa lên ngôi vương, quân tâm, chính tâm, dân tâm bất ổn, muốn phát động chiến tranh hai nước. Ý không sợ ngôi vương của mình sẽ bất ổn ư!

Không khí của bữa tiệc tối giờ phút này đã hoàn toàn biến hóa, tiếng cười ca múa tất cả đều không thấy đâu, thay vào đó là khí thế sát phạt và áp lực nặng nề. Lúc này nếu không phải có Phong Triều Dương ở bên, không biết có bao nhiêu người muốn bất chấp tất cả xông lên giẫm đạp Phong Lăng một phen.

- Lời của hoàng thượng sai rồi. –Phong Lăng không đếm xỉa đến những ánh mắt như hổ rình mồi, vô cùng phần nộ kia nói:

- Sớm từ năm năm trước, Hoàng gia gia của ta đã biết thời gian của mình không còn nhiều, tuy vẫn tại vị nhưng việc lớn nhỏ trong cung đều giao hết cho phụ hoàng ta xử lý, khiến danh vọng của phụ hoàng ta ở trong triều và năng lực khống chế triều chính sớm đã vượt qua Hoàng gia gia. Mà hoàng gia gia cũng đã quyết định với phụ hoàng từ lâu... Vào ngày Hoàng gia gia về với tổ tiên, chính là ngày tiến quân Thiên Long Quốc!

- Vốn dĩ Đại Phong Quốc ta có thể giết quý quốc một nhát trở tay không kịp, nhưng phụ hoàng thật sự không muốn cho máu tươi lại nhuộm khắp non sông tươi đẹp này nữa, cho nên... Nếu Thiên Long Quốc ngài có thể đầu hàng không chiến, thì tốt không gì bằng. Không chiến, ta, ngài, tất cả con dân đều bình an, Thiên Long thuộc về Đại Phong ta. Chiến, Thiên Long Quốc máu chảy thành sông, cuối cùng vẫn thuộc về Đại Phong Quốc ta. Hoàng thượng, quân lực mạnh mẽ của Đại Phong Quốc hiện nay, ắt vượt qua tưởng tượng của ngài, vẫn mong suy xét cho kỹ. –Phong Lăng than nhẹ một tiếng. Gã lần này đến còn có một mục đích chính là thử khuyên hàng. Tuy rằng gã và Phong Liệt đều cho rằng khả năng đầu hàng không chiến của họ gần như không có.

Quả nhiên, Long Dận còn chưa mở miệng, bá quan ngồi dưới liền đồng loạt lên tiếng quát tháo.

- Ha ha ha ha, đầu hàng không chiến? Nằm mơ! Thiên Long Quốc ta há sợ Đại Phong Quốc lòng lang dạ sói các người.

- Nước bại trận cũng dám buông lời ngông cuồng, thật là cực kỳ nực cười!

- Hừ! Cuồng vọng, căn cơ ngàn năm của Thiên Long Quốc ta há phải Đại Phong Quốc nho nhố các người có thể lay động. Dẫu chúng ta có chết đến một người cuối cùng, cũng tuyệt sẽ không làm ra hành động hổ thẹn với tổ tiên.

166. Chương 165: Ngụy Nan Và Bước Ngoặt.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 165: Ngụy nan và bước ngoặt.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Long Dận khoát tay, áp chế tiếng quát tháo của văn võ bá quan, sắc mặt bình thản nói:

- Hai mươi năm trước Đại Phong Quốc người đã bị Thiên Long Quốc đánh bại. Một vương tử của nước bại trận buông lời cuồng ngôn ‘đầu hàng không chiến’, thật có phần nực cười.

Ánh mắt Phong Lăng bình thản, chậm rãi nói:

- Năm đó Đại Phong Quốc bại bởi Thiên Long người, thật sự là do không bằng Thiên Long sao? Sai! Hết thấy chỉ bởi ông trời thương xót. Thứ nhất, Quỷ Thủy Quốc và Thương Lan Quốc cùng lúc phát động, chia nhau tấn công nam bắc nước ta. Đại Phong Quốc ta không thể không phân tán hơn nửa binh lực đi ngăn cản. Thứ hai, sau ‘quân thần’ Diệp Kiêu của Diệp gia Thiên Long ngài năm đó lại xuất hiện tướng tài Diệp lão tướng quân, dụng binh như thần, khiến tính toán của Đại Phong Quốc lần lượt không trúng, lại lần lượt bị tính kế, phụ hoàng thường than, nếu không có Diệp gia, Thiên Long Quốc lúc này có lẽ đã thuộc về Đại Phong ta. Thứ ba, hỏa khí Thiên Long Quốc ngài độc hữu lực sát thương cường đại, khiến Đại Phong Quốc ta thương vong nặng nề. Thứ tư, Kiếm Thần Sở Thương Minh của Thiên Long Quốc ngài ra tay, bày Kiếm Thần Trận ngăn cản phía trước ta. Năm ấy phụ hoàng và Hoàng gia gia ta kiêng kỵ uy thế của Kiếm Thần, lại không muốn chọc vào cường địch siêu thoát thế gian này, cuối cùng dẫn binh thoái lui.

- Hừ! Nam có Quỷ Thủy, Bắc có Thương Lan, nếu các người dám có động tác với Thiên Long ta, họ nhất định sẽ cùng lúc ra tay. Đây là hiệp nghị trăm năm của ba nước chúng ta. Đại Phong Quốc người có quốc thổ và binh lực gấp ba lần Thiên Long ta, nhưng nếu động vào bất cứ một nước trong ba nước chúng ta, thì chẳng khác nào cùng lúc đối mặt với ba nước. Lúc này người lại vọng tưởng khuyên hàng, không tốn một binh một tốt đoạt giang sơn Thiên Long ta, thật là ngây thơ đến nực cười. Là hai cha con các người coi trăm thành kẻ ngốc, hay là... Cha con các người đều ngu ngốc rồi chăng? –Long Dận cười lạnh quát.

Phong Lăng cũng không tức giận, vẫn bình thản như thường:

- Dích thật, Đại Phong Quốc ta nhiều năm như vậy chưa đoạt được tấc đất, nguyên nhân căn bản nhất vẫn là ba nước các người vì tự bảo vệ mình mà liên hợp. Nhưng xin hỏi hoàng thượng, nếu một nước trong số đó bỗng quay sang Đại Phong Quốc ta, ngài cho rằng Thiên Long Quốc ngài ngăn nổi thế công của Đại Phong Quốc ta ư?

Toàn thân Long Dận chấn động mãnh liệt, vẫn vô bá quan mặt đầy giận dữ cũng là vẻ mặt kinh hãi. Nếu thiếu sự kìm chế của bất kỳ một nước nào trong Quỷ Thủy và Thương Lan, Thiên Long ắt gặp nguy. Mà lời của Phong Lăng tuyệt không phải bắn tên không đích, lẽ nào...

- Nếu Phong Lăng không nói sai... Không, Phong Lăng có thể khẳng định vào trước khi ta tới, hoàng thượng hẳn đã gửi vội công hàm phân biệt cho hoàng đế Quỷ Thủy Quốc và Thương Lan Quốc rồi nhỉ. Hoàng thượng hẳn đã thu được thư hồi âm của hoàng đế Thương Lan, nhung không biết có nhận được hồi âm của hoàng đế Quỷ Thủy không? –Gã nói xong, lắc đầu, dùng giọng điệu hết sức khẳng định nói:

- Không có, nhất định không có. Hoàng thượng, không biết liệu Phong Lăng có nói sai không?

Không khí nhất thời dồn nén đáng sợ, hơn chục luồng ánh mắt khẩn trương tập trung lên người Long Dận, câu trả lời của y có thể nói là quan hệ đến vận mệnh tương lai của Thiên Long Quốc. Ánh mắt Long Dận lấp lóe vô chừng, y quay ngoắt đầu, tức giận nhìn Phong Lăng:

- Các người rốt cuộc cho Quỷ Thủy Quốc ích lợi gì?

Lời này không nghi ngờ là khẳng định lời của Phong Lăng, chúng thần ngồi dưới đồng loạt biến sắc. Nếu Quỷ Thủy Quốc thật sự quay sang Đại Phong, áp lực cho Thiên Long Quốc sẽ tăng vọt gấp đôi. Khi đối mặt Đại Phong Quốc nhất định sẽ tràn ngập nguy cơ.

Tâm tình Long Dận mất khống chế, mất bình tĩnh, có thể nội tâm đã loạn.

Phong Lăng lắc đầu nói:

- Không, chúng ta không cho Quỷ Thủy Quốc bất cứ ích lợi nào. Còn về vì sao họ muốn làm như vậy, ta cũng không phải rất rõ ràng. Nhưng ta có thể khẳng định rằng, vào ngày hai nước chúng ta giao chiến, Quỷ Thủy Quốc chẳng những sẽ không ra tay tương trợ, mà chưa biết chừng còn sẽ... -Phong Lăng dừng thanh âm, nửa câu sau không nói cũng biết.

- Ha ha ha ha! –Diệp Uy cười lớn một trận, sau đó tức giận nói:

- Hoàng thượng đừng nghe hắn nói bậy, nếu Thiên Long Quốc ta bị diệt, bị diệt tiếp theo nhất định là Quỷ Thủy Quốc, hoàng đế Quỷ Thủy Quốc há có thể làm ra hành động mất trí như thế, điều này nào có khác gì dâng tặng quốc thổ của mình! Thật là nói bậy nói bạ. Nhất định là Đại Phong Quốc phái người chặn tín sứ, sau đó mượn cớ này náo loạn quân tâm ta, nhất thiết không thể mắc mưu!

Chúng thần gật đầu tới tấp, lại nghe Phong Lăng cảm thán một tiếng:

- Lời Diệp tướng quân vốn hợp tình hợp lý nhưng Phong Lăng là một kẻ không thích nói dối. Nếu Phong Lăng hôm nay dối trá một câu, thì để Phong gia ta làm nô lệ đời đời kiếp kiếp cho Long gia. Bây giờ Diệp tướng quân tin rồi chứ?

Sắc mặt Diệp Uy cứng đờ, ngây ngốc một lát sau đó nặng nhọc ngồi xuống, lời thề ác độc như vậy, hơn nữa là thốt từ miệng thái tử Đại Phong Quốc, do đó không thể không tin gã.

- Thế thì làm sao? Người thật sự tưởng rằng trăm sẽ sợ Đại Phong Quốc hèn mọn các người ư? Thiên Long Quốc ta có thể đánh tan các người một lần, đương nhiên cũng có thể đánh tan lần thứ hai, lần thứ ba. –Long Dân hừ lạnh một tiếng, ghé mắt liếc Phong Triều Dương như cột gỗ đứng sau Phong Lăng một cái. Nếu không phải có y ở bên, y tiếp đó ắt sẽ giam cầm Phong Lăng làm con tin. Ít nhất, cũng phải kéo thời hạn chiến tranh tới hai năm sau. Y ngoài mặt không sợ nhưng thâm tâm biết rõ nếu lúc này đối mặt Đại Phong Quốc, Thiên Long Quốc ắt sẽ chín cừ tử nhất sinh. Đại Phong Quốc yên lặng hai mươi năm rồi cuộc bộc phát, ắt sẽ là thế công như núi sập biển gầm.

- Hoàng thượng đương nhiên không sợ, nếu Phong Lăng là hoàng thượng thì cũng không sợ hãi như thế. Nhưng không sợ không có nghĩa là không bại, dẫu Quỷ Thủy Quốc vẫn còn đó, Đại Phong Quốc lần này vẫn nhất định giành được chí nguyện. Thiên Long Quốc các người hưởng hết an lành, tuy binh giỏi lương đủ, nhưng trong những binh sĩ này, thực sự toàn tâm bảo vệ nước nhà chỉ rơi vào thiểu số, đại đa số chỉ để kiếm miếng ăn mà tòng quân, hoặc bị ép triệu đến. Mà Đại Phong Quốc ta... họ khổ cực đời này qua đời khác, sao có thể cho đời sau tiếp tục khổ cực như vậy, vì an khang của đời sau, họ hoàn toàn đã không sợ sống chết, lên chiến trường càng không biết thế nào gọi là ‘sợ’, thế nào gọi là ‘lui’. Các người cũng hay, Đại Phong Quốc ta xưa này đều không cần tuyển quân, hàng năm chủ động nhập ngũ đập tan cửa binh bộ các nơi. Binh mã Thiên Long Quốc tuy tinh, nhưng sao có thể so với những binh sĩ nghĩa dũng không sợ chết này! –Phong Lăng dang trào tự tin hô.

- Thật nực cười, kẻ vì dục vọng riêng mình, muốn hủy diệt quê hương người khác lại được các người xưng làm binh sĩ nghĩa dũng. Vậy ở Đại Phong Quốc, liệu có phải một tên nghèo có thể quang minh chính đại, ‘nghĩa dũng’ đánh cướp nhà một người giàu, còn có thể tiện tay giết cả nhà hắn? Quốc gia mọi rợ như thế cũng xứng với danh xưng ‘nghĩa dũng’ gì chứ! Các người chỉ nhìn thấy sự phồn vinh của Thiên Long Quốc ta, lại không biết đây là sự nỗ lực của Thiên Long Quốc trải qua bao nhiêu đời, bao nhiêu người mới có ngày hôm nay. Đại Phong Quốc người không biết tiến thủ, chỉ biết tự oán tự than, sau đó đi cướp lấy nhà người khác, còn được chụp cái danh ‘nghĩa dũng’. Hừ, điều này có khác gì với một lũ cường đạo, Đại Phong Quốc các người tốt hơn hết đổi tên thành Cường Đạo Quốc đi.

Vẫn là Diệp Uy như trước, không chút yếu thế dè bủ Đại Phong Quốc một phen.

- Diệp tướng quân nói không sai, Đại Phong Quốc vốn chính là lũ cường đạo lòng lang dạ sói. Bởi lũ cường đạo này, Thiên Thần đại lục mấy lần khói lửa bốn phương, máu chảy thành sông, lại chưa bao giờ biết thu liễm. Không cho là hổ thẹn, ngược lại cho là vinh quang. Ta đường đường Thiên Long Quốc, há có thể sợ hãi một lũ cường đạo không biết hổ thẹn các người! –Gia Cát Vô Ý đứng dậy quát.

Ánh mắt Phong Lăng đầy phức tạp liếc Diệp Uy, bất chợt thở dài một tiếng, cô đơn nói:

- Cường đạo... Con dân Đại Phong Quốc ta tuy là không chịu nổi bị thiên tai bệnh hoạn ép bức, nhưng xâm phạm nước khác đích thật là hành vi của cường đạo. Với phụ hoàng ta mà nói, thống nhất thiên hạ, trở thành quân vương duy nhất là ước nguyện cả đời của người. Mà hết thấy những điều này không phải Phong Lăng mong muốn. Phong Lăng giống như các vị, không muốn nhìn thấy bất cứ cuộc chiến nào xảy ra.

- Thật sao? Vậy sao Phong thái tử không về khuyên can phụ hoàng người, sao cần ngăn dậm xa xôi chạy tới Thiên Long ta khuyên hàng. Muốn khơi mào chiến tranh không phải là trầm, mà là phụ hoàng Phong Liệt của người, hừ! –Long Dân lạnh mắt nhìn gã, đồng thời rất không khách khí hạ lệnh tiễn khách.

- Nếu đã như vậy... Nếu hoàng thượng tin lời Phong Lăng, Phong Lăng sẽ dốc hết khả năng khuyên can phụ hoàng kéo chiến sự đến năm năm sau, thế nào?

Phen biến chuyển đột ngột này của gã ngược lại khiến Long Dân cùng chúng thần không kịp trở tay, ngay cả Phong Triều Dương đằng sau gã hai hàng lông mày cũng hơi nhú lên một cái rất khó phát hiện. Long

Dận nhượng mày nói:

- Lời Phong thái tử là có ý gì?

- Như Phong Lăng nói, Phong Lăng không muốn nhìn thấy Thiên Long Quốc bởi Đại Phong Quốc ta mà máu chảy thành sông, đây là thứ nhất. Thứ hai... -Gã ngừng giọng, vẻ mặt cũng dịu xuống, đồng thời dùng ánh mắt quét qua Diệp Uy sắc mặt cứng ngắc một cái. Động tác nho nhỏ của gã rơi vào trong mắt Long Dận, khiến y chợt nảy sinh ngờ vực.

- Hoàng thượng tin rằng trên thế giới này tồn tại hồng nhan họa thủy khiến một người cam nguyện từ bỏ giang sơn không?

Long Dận đỡ đầu, Phong Lăng không chờ y trả lời, tiếp tục nói:

- Ta vốn không tin. Mãi đến ngày hôm nay ta mới hoàn toàn tin rằng, khi một cô gái có thể xúc động tiếng lòng thật sự xuất hiện, hẳn mới có thể hiểu được chân lý 'yêu mỹ nhân không yêu giang sơn'. Hôm nay khi ta nhìn thấy cô gái ấy, ta luôn suy nghĩ trong lòng, sau cùng lại phát hiện... vì nàng, ta thậm chí nguyện ý ngay cả địa vị của thái tử Đại Phong đều không cần. Cô gái như vậy, liệu có thể xứng là hồng nhan họa thủy hay không đây?

- Lần này ta tới vốn dĩ sẽ dựa theo lời phụ hoàng nhắn nhủ, hai ngày sau giao thư của phụ hoàng cho hoàng thượng. Hoàng thượng cũng xem qua rồi, đó là thư phụ hoàng tự tay viết, đóng dấu là ngọc tử của hoàng thất ta, không thể làm giả. -Thấy Long Dận khẽ gật đầu, Phong Lăng nói tiếp:

- Nhưng vì cô gái khiến ta động tâm kia, ta cam nguyện cãi lệnh phụ hoàng một lần... -Về mặt gã thành thật, kiên định nói:

- Chỉ cần hoàng thượng chịu hạ lệnh gả cô gái ấy cho ta, ta sẽ lập tức về nước ngăn cản phụ hoàng, đồng thời đổi lấy năm năm bình an và thời gian chuẩn bị cho Thiên Long Quốc. Giao dịch này... hoàng thượng đáp ứng chứ?

Tất cả chúng thần đều ngạc nhiên, lũ lượt thì thầm to nhỏ. Một người con gái, đổi lấy năm năm an bình và chuẩn bị cho Thiên Long Quốc tràn ngập nguy cơ, giao dịch này với Thiên Long Quốc mà nói thật sự là có lợi tới cực điểm. Chỉ là, rốt cuộc là con gái nhà nào lại có thể khiến thái tử Đại Phong Quốc động tâm như thế.

Long Dận trầm mặc khá lâu, y khẳng định phong chiến thư kia đích thật là Phong Liệt viết không thể nghi ngờ, nguy nan của Thiên Long có thể nói là lửa sém lông mày. Ở giữa những dòng chữ cũng lộ ra một cỗ cuồng vọng và không thể chờ đợi của Phong Liệt. Mà Phong Lăng lại vì một người con gái nguyện ý lấy việc kéo dài chiến sự năm năm làm điều kiện... Năm năm với Thiên Long Quốc quá quan trọng, trong thời gian năm năm này họ có thể bố trí toàn diện, có thể điều tra rõ hư thật của Quỷ Thủy Quốc, mà Đại Phong Quốc tất bởi đó mà mất hết tiên cơ. Phong Lăng đưa ra điều kiện như thế, chứng tỏ cô gái đó nhất định có thân phận phi phàm, đáng để gã đưa ra điều kiện như thế, cô gái gã nói... rốt cuộc là ai?

Những nơi ngày hôm nay gã đi... Lẽ nào là nàng? Chả trách ánh mắt gã nhìn Diệp Uy hơi có chút quái dị, thì ra lại là nguyên nhân này.

- Trăm phải tin người thế nào? Năm năm, Phong Liệt hận không thể ngày mai thống nhất thiên hạ, y còn có mấy cái năm năm để sống. Dẫu người thật sự có tâm tư này, cho dù là con trai y, chỉ e cũng không thể khiến y cam tâm yên ổn năm năm. -Trong lòng Long Dận đã hiểu rõ, không hồi trước cô gái này là ai.

- Ta từng nói qua, ta không phải kẻ thích nói dối. Hôm nay nếu có một câu dối trá, Phong gia ta mãi mãi sẽ là nô lệ của Long gia ngài. Phụ hoàng... nhất định sẽ đáp ứng, ta tự có cách khiến phụ hoàng đáp ứng. Nếu hoàng thượng bằng lòng tin tưởng, ta nhất định sẽ tuân thủ lời mình, nếu hoàng thượng không tin... -Trong đôi mắt Phong Lăng lóe lên sự kiên định và cuồng nhiệt:

- Ta ắt sẽ không từ thủ đoạn khiến nàng thuộc về ta!

167. Chương 166: Lửa Giận.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 166: Lửa giận.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Trầm tin người là được. Rốt cuộc là cô gái nhà nào lại khiến người đường đường thái tử như người cảm mến như thế? Thiên Long Quốc ta tuy không sợ Đại Phong Quốc người nhưng càng không mong nhìn thấy sinh linh đồ thần. Nếu thật sự đối lấy năm năm an bình cho con dân, trầm đương nhiên sẽ đáp ứng người. Dẫu là con gái của trầm, trầm cũng sẽ đáp ứng không chút do dự. Trầm tin rằng nhà người nói đến nhất định cũng sẵn lòng đáp ứng.

Phong Lăng lộ ra vẻ hưng phấn và kích động đầy mặt, gã hơi thi lễ nói:

- Phong Lăng cảm ơn hoàng thượng đã thành toàn. –Sau đó dời ánh mắt lên người Diệp Uy:

- Phong Lăng nói chính là con gái của Diệp tướng quân...

- Đồ khốn nạn! –Diệp Uy vỗ bàn dậy, một tiếng hét trong cơn bạo nộ khiến chén trà đều loáng thoáng rung rinh. Khi Phong Lăng nhắc tới giao dịch lợi cả trăm bề này với Thiên Long Quốc, y liền cảm thấy có chút bất an. Khi Phong Lăng nhìn về phía y, y đã đoán được đại khái, trong lòng hết sức giận dữ, Phong Lăng vừa bật lời, y lập tức quát dữ dội.

- Con gái Diệp gia ta dù gả cho gà cho chó, cũng không gả cho người Đại Phong Quốc người. Người đừng SI TÂM VỌNG TƯỚNG nữa!

Ai hận người Đại Phong Quốc nhất? Là những kẻ chiến đấu đẫm máu trên chiến trường với họ. Như thể trên đại lục Hoa Hạ hận nhất là người Nhật Bản, là những người năm đó chiến đấu quyết tử với những kẻ xâm lấn này. Nhìn thân nhân, huynh đệ, chiến hữu bên người mình từng kẻ từng kẻ ngã xuống trong tay lũ xâm lược, thậm chí tay chân một nẻo, chết không toàn thân, loại thống khổ, loại hận ý ấy có thể nói đau thấu tim.

Mà Diệp Uy, lại há có thể dễ dàng để con gái mình gả cho người Đại Phong Quốc!

Toàn bộ chúng thần đưa mắt nhìn nhau, thuần một sắc duy trì trầm mặc. Một bên là Diệp gia, một bên là an nguy của Thiên Long Quốc. Tính tình của Diệp Uy, họ chung quy cũng hiểu hoặc ít hoặc nhiều. Đừng nói Diệp Uy, cho dù là mỗi một người ngồi ở đây đều tuyệt đối không cam lòng gả con gái mình cho một người Đại Phong Quốc, dẫu đối phương là thái tử Đại Phong Quốc. Nhưng nếu tình cảnh của Đại Phong Quốc trước mặt đúng như lời Phong Lăng... Họ không thể lên tiếng giúp Diệp gia, càng không thể lên tiếng ủng hộ Diệp gia gả con.

Phong Lăng lúc này không biểu hiện ra vẻ cuồng ngạo, càng không mượn thế ép bức, gã sao lại không biết, Diệp Uy không phải là một kẻ dễ bị lung lạc, gã đi xuống, trước bàn Diệp Uy cung kính nói:

- Diệp tướng quân, xin hãy thành toàn. Phong Lăng ta thật lòng thật dạ với tiểu thư, tuyệt không có ý gì khác. Nếu Diệp tướng quân thành toàn, Phong Lăng ắt sẽ đối tốt với Diệp tiểu thư, dẫu toàn bộ người Đại Phong Quốc phản đối Phong Lăng cũng sẽ cho nàng trở thành Thái tử phi!

Ba chữ ‘Thái tử phi’ như ba tiếng sấm, khiếp sợ nơi nơi, ngay cả Long Dận đều kịch liệt động dung theo.

Thái tử phi là chính thê của hoàng thái tử, thông thường là hoàng thượng tuyển sẵn cho thái tử. Mà sau khi Hoàng thái tử lên ngôi, Thái tử phi sẽ trở thành hoàng hậu. Mà nếu Thái tử phi sinh con trai, bình thường chính là một Thái tử đời tiếp... Đến lúc ấy, con trai nàng sẽ là hoàng đế Đại Phong Quốc!

Thái tử Đại Phong Quốc nạp con gái Thiên Long Quốc làm Thái tử phi, hành động này điên cuồng đến cỡ nào. Mà Phong Lăng lại nghiêm túc nói ra như vậy, có thể thấy được độ si mê của gã với con gái Diệp gia mới chỉ gặp mặt một lần, thật như lời gã nói.

- Con mẹ ngươi thú vị lắm! –Dưới cơn nổi giận, Diệp Uy thậm chí bộc phát thô lỗ:

- Thái tử phi cái gì, Diệp gia ta không thèm! Cho dù ngươi quỳ xuống cầu xin lão tử làm hoàng đế Đại Phong Quốc, lão tử cũng không đi làm! Muốn lấy con gái Diệp gia ta, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa, hừ! Muốn đánh cứ đánh, cho dù Đại Phong Quốc ngươi có binh lực gấp mười lần ta, lão tử nhất định cũng có thể đánh các ngươi tan tác!

Sắc mặt Phong Lăng khó coi, nhưng cố nhịn không phát tác. Mà biểu hiện của Diệp Uy lúc này lại chẳng kém mấy với dự liệu của gã. Nếu Diệp Uy khăng khải đáp ứng, y đã không phải Diệp Uy, ngược lại khiến Phong Lăng ngoài vui mừng thầm có chút khinh bỉ.

Vả lại, nếu thành công dễ dàng như thế gã há có thể thẳng thừng nói ra tình cảnh hiện giờ của Thiên Long Quốc, sau đó cần răng đưa ra điều kiện khiến họ không thể cự tuyệt chứ.

Gã hẳn thấy may mắn Diệp Nộ không tới tham gia bữa tiệc tối này, bằng không trước Diệp Uy, gã còn sẽ gặp phải một trận mắng chửi thậm tệ của Diệp Nộ.

Phong Lăng vốn đã được định trước là trở thành một nhân vật cấp anh hùng của Đại Phong Quốc. Mà bi ai của anh hùng thường thường được dựng lên bởi hồng nhan. Biết rõ là hồng nhan họa thủy nhưng vẫn cam tâm tình nguyện bị họa. Phong Lăng tự biết khuyên can Phong Liệt sẽ phải trả cái giá lớn thế nào, nhưng không hề hối hận.

Long Dân lúc này chắc chắn không thể buông lời làm Diệp gia đau xót, y nghiêm túc nói:

- Nếu Diệp tướng quân đã không đồng ý, trẫm cũng không cách nào đáp ứng. –Song song nói chuyện, y hắt mắt, nháy mắt cho Lâm Cuồng đang ngồi đối diện Diệp Uy.

Lâm Cuồng lập tức biết ý, từ từ đứng dậy nói:

- Diệp tướng quân nóng nảy bảo vệ con gái, đây là bổn phận của người làm cha, nhưng lão phu có vài câu không thể không nói...

- Ngươi không cần phải nói. –Diệp Uy trầm mặt, không chút lưu tình cắt ngang lời y:

- Cho dù toàn bộ trên dưới Lâm gia ngươi quỳ ở đây cầu xin ta, ta cũng sẽ không đáp ứng! Muốn lấy con gái Diệp gia ta, si tâm vọng tưởng!

Lâm Cuồng đặc biệt không tức giận, ngược lại than ngán một tiếng, nói:

- Lão phu cũng có con gái, có con trai, tâm tình của Diệp tướng quân cũng hoàn toàn lý giải. Nhưng dẫu Diệp tướng quân không bằng lòng nghe, lão phu có vài câu vẫn là không thốt thì không hay. Diệp tướng quân nên tỉnh táo ngẫm nghĩ, nếu Quỷ Thủy Quốc thật sự nghiêng về Đại Phong Quốc như lời Phong thái tử nói, Kiếm Thần tiên bối cũng lánh đời đã lâu, nói không chừng đã không muốn can thiệp vào trần thế nữa. Nếu Đại Phong Quốc tiến quân ồ ạt trong khi nước ta không hề phòng bị... thì Thiên Long Quốc ta có thể chống chọi trong bao lâu?

Diệp Uy nheo mắt, trầm giọng nói:

- Đôn chí khí người khác, diệt uy phong mình, thảo nào Lâm gia ngươi năm ấy mãi mãi đều là bên thua trên chiến trường. Lâm Cuồng ngươi sợ nhưng Diệp Uy ta không sợ, chúng tôi bao nhiêu ta giết bấy nhiêu! Còn một ngày Diệp gia ta tồn tại, Thiên Long Quốc vĩnh viễn không đổ!!

- Diệp tướng quân, nói rất hay, không hề thua kém Diệp lão tướng quân năm ấy! –Chúng thần ồ ạt vỗ tay khen ngợi. Thâm tâm Phong Lăng cũng thầm khen một tiếng, khí thế như thế, quyết tâm như vậy, chẳng trách có thể dẫn quân Diệp gia vượt mọi chông gai, đánh đâu thắng đó.

- Toàn là nói bậy! –Lâm Cuồng quát giận một tiếng:

- Ai nói Lâm gia ta sợ? Lâm Cuồng ta tuy vô năng nhưng trên chiến trường năm ấy, Lâm gia ta chưa từng có một lính đào ngũ nào cả! Lâm Cuồng ta há sợ hãi lũ ti tiện Đại Phong Quốc! Lão phu sợ không phải là Đại Phong Quốc mà là sợ lê dân trăm họ chịu khổ, sợ Thiên Long Quốc gặp khó, sợ hoàng triều Thiên Long cơ nghiệp ngàn năm của chúng ta thật sự hủy đi như thế! Diệp tướng quân, lẽ nào người thật không sợ chút nào ư? Hiện tại giao chiến với Đại Phong Quốc, khả năng Thiên Long Quốc ta có thể giành lấy thắng lợi có bao nhiêu... Bậc sáng suốt như người, lẽ nào thật sự không biết sao?

- Người không cần nói nữa. Cho dù Diệp gia ta chết hết cũng tuyệt không khuất phục Đại Phong Quốc, càng không thể gả con gái cho một người Đại Phong Quốc. – Sắc mặt Diệp Uy tái mét. Phong Lăng thăm dò qua cử chỉ lời nói, thấy môi Diệp Uy hơi run run, biết lời của Lâm Cuồng đã có xúc động to lớn với y, lập tức im lặng làm kẻ đứng bên.

- Diệp tướng quân!!! –Lâm Cuồng lại hô to một tiếng, thần sắc cực kỳ kích động:

- Năm năm, thời gian năm năm đó! Với tình cảnh này, đừng nói năm năm, cho dù là một năm đều là hết sức quan trọng với Thiên Long Quốc ta. Yêu cầu này của Phong thái tử không phải là nổi nhục với Diệp gia người mà là nổi thương xót ông trời dành cho Thiên Long Quốc ta... Năm năm chuẩn bị, thăm dò, còn có thể hiệu lệnh binh mạnh toàn quốc trong vòng năm năm, cùng chống thù ngoài, Đại Phong Quốc muốn nắm lấy Thiên Long Quốc ta cũng không dễ dàng như vậy. Diệp tướng quân, chỉ cần một câu nói đơn giản của người là có thể cứu vớt cả Thiên Long Quốc đó!

Toàn thân Diệp Uy run rẩy, nghiêng răng ken két, trên mặt gồ gân xanh, nhưng một câu đều không nói thành lời. Mỗi một câu của Lâm Cuồng đều đâm thẳng vào nội tâm y, y sao không biết lời Lâm Cuồng đều là thực tế... Chỉ là, nếu có thể đổi lấy năm năm, dẫn khiến y lập tức bị tan xương nát thịt y cũng không hề do dự, nhưng gả con gái của mình vào Đại Phong Quốc... Điều này khiến y khó cả hai bề, khiến Diệp Thủy Dao khó xử thế nào.

- Diệp tướng quân! Diệp gia người đời đời trung thành, vì bảo vệ lãnh thổ sẵn lòng mất đầu đổ máu, trên việc quan hệ đến sinh tử tồn vong của Thiên Long Quốc ta... thì không thể không đáp ứng. Hơn nữa, con gái người là đi làm Thái tử phi mà không phải làm nô, chẳng những sẽ không chịu ủy khuất, ngược lại hưởng hết vinh hoa phú quý. Ngày sau làm Thái tử phi, rồi qua vài thập niên sau... Chính là mẫu hậu của một nước vĩnh viễn được ghi vào sử sách đó! Diệp tướng quân, vì an nguy của Thiên Long Quốc, lão phu cầu xin người hãy đáp ứng đi!

Lâm Cuồng đứng đổ chiếc bàn trước người, bước nhanh ra, lao đến trước bàn Diệp Uy ‘phịch’ một tiếng nặng nề quỳ xuống đất, đôi mắt đã chứa đầy lệ, khóc lóc kể lể, hô lớn khàn cả giọng:

- Lão phu quỳ xuống trước người... Cầu xin người đáp ứng đi... Cơ nghiệp ngàn năm của Thiên Long Quốc ta không thể hủy được, không thể hủy được!

Thâm tâm Lâm Cuồng rất hận, khoảng thời gian trước vừa mới quỳ xuống trước tiểu bối Diệp gia, hiện tại con mẹ nó lại quỳ trước mặt cha hắn... Nghẹn khuất, nghẹn khuất quá!

“Phịch”, lại là một lão thần tóc trắng xóa ngay sau đó quỳ gối trước mặt Diệp Uy, hô lớn:

- Cầu xin Diệp tướng quân đáp ứng, cứu Thiên Long Quốc thoát khỏi nguy nan...

Những người bình thường nghiêng về Lâm gia trong cuộc đấu tranh gay gắt giữa Diệp gia và Lâm gia tới tấp ra mặt quỳ xuống trước người Diệp Uy, thậm chí ngay cả nghiêng về Diệp gia cũng có vài người theo. Toàn thân Diệp Uy run rẩy kịch liệt, rất lâu sau mới bình tĩnh lại. Y lúc này nghĩ đến đầu tiên là Diệp Vô Thần... Nếu hắn ở đây, nhất định có thể giải quyết hoàn mỹ chuyện này. Bất kể đối mặt với bao nhiêu người, những lời bàn tán mê hoặc cỡ nào, hắn đều có thể biện bác đối phương nín miệng, bất kể là chuyện khó khăn cỡ nào, ở trong tay hắn luôn có thể hoàn thành dễ dàng... Phụ thân này tuy hiếm khi trao đổi với hắn, nhưng thâm tâm luôn thâm thán phục hắn, đồng thời lấy đó làm kiêu ngạo.

Chỉ là lúc này hắn đã rời xa Thiên Long Quốc, không biết ngày nào có thể trở về.

Y bình tĩnh, nhìn về phía Gia Cát Vô Ý vẻ mặt cũng trầm trọng như thế. Hai người từ nhỏ đã là bạn, là bằng hữu kiêm tri kỷ tốt nhất của y. Thấy y nhìn qua, Gia Cát Vô Ý lắc đầu, thở dài nói:

- Diệp lão đệ, đi thương lượng cho tốt với lão gia tử đi... Chuyện này thật sự không thể làm theo cảm tính. Nhưng bất kể người chọn lựa thế nào, ta đều không phản đối.

Diệp Uy gật đầu, nhắm hai mắt lại, nội tâm cực kỳ rối loạn. Khi mở mắt, trước người y vẫn là đám người đang quỳ xuống không chịu đứng dậy, ngay cả hoàng thượng luôn không nói gì cũng loáng thoáng mang theo nỗi mong chờ nhìn y. Y lạnh lùng liếc qua Phong Lăng sắc mặt bình tĩnh, bỗng đứng dậy, bước mau rời khỏi phòng tiệc, thậm chí không thèm cáo lui về phía Long Dận.

168. Chương 167: Đáng... Giá...

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 167: Đáng... giá...

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Phụ thân, chúng ta nên làm thế nào, chẳng lẽ chúng ta thật sự... -Diệp Uy sắc mặt trầm trọng, nội tâm càng nặng trĩu như một tảng đá ngàn cân đè lên, khó chịu gần như nghẹt thở. Y thà nguyện lúc này một mình đi đối mặt với một trăm kẻ xâm lược Đại Phong Quốc, cũng không nguyện chịu đựng loại giày vò tâm hồn này.

Tại cổ đại, để cầu hòa bình tạm thời giữa hai nước, tiền lệ gả con gái vương công quý tộc đi xa đếm không xuể, con gái tướng quân thì càng bình thường. Nhưng Diệp gia lại khác, Diệp gia đời đời trung dũng vì nước, vì bảo vệ lãnh thổ giết vô số người Đại Phong Quốc, hận nhất cũng là người Đại Phong Quốc. Thậm chí có thể nói, mục đích chủ yếu Diệp gia y còn tồn tại chính là vì ngăn cản Đại Phong Quốc. Nếu con gái Diệp gia lại bị ép gả cho thái tử Đại Phong Quốc... Điều này với Diệp gia sẽ là đá kích và châm chọc không thể tiếp thụ nổi cỡ nào chứ!

Vả lại, Diệp gia y chưa từng cam chịu sự khi dễ của bất kỳ ai. Diệp Thủy Dao khép mình nhiều năm tuy khiến tình cha con họ lạnh lẽo phai nhạt, nhưng dù sao cũng là con gái duy nhất của y, máu thịt liền xương, sao nỡ nhẫn tâm nhìn nàng bị gả cho Đại Phong Quốc.

Từ bữa tiệc tối qua trở về, Diệp Uy cả đêm không ngủ, hiện tại vẻ vẻ mặt hao tâm tổn lực. Y nói đầy đủ đủ những điều Phong Lăng nói, từ dã tâm của Phong Liệt, dị động của Quý Thủy Quốc cho đến tình cảnh trước mắt của Đại Phong Quốc, cùng với điều kiện gã đưa ra cho Diệp Nộ. Diệp Nộ ngoại trừ biểu hiện vẻ khiếp sợ khó giấu nổi ban đầu ra, thỉnh thoảng còn xen miệng vài câu, đến sau cùng một lời không nói, im lặng nghe. Khi Diệp Uy nói xong tất cả thì thân thể Diệp Nộ đã cứng ngắc như đá, lẳng lặng ngồi ở đó, không nói một câu.

- Phụ thân, rốt cuộc chúng ta nên làm thế nào? -Y mở miệng hỏi lại một lần. Ngó phụ thân phảng phất bỗng trở nên già nua, Diệp Uy biết tâm tình của ông ắt sẽ nặng nề như mình.

- Người biết hỏi như vậy chứng minh trong lòng người đã có khuynh hướng lựa chọn, chỉ là người nói không ra miệng, càng không thể đối mặt cho nên muốn nghe ta nói ra. -Diệp Nộ chậm rãi mở miệng, thanh âm già nua bình thản vô lực, còn có chút ít khàn khàn khó thể giấu nổi.

Diệp Uy giật nảy người, gấp giọng nói:

- Nhưng phụ thân...

- Người không cần thử chống đối nữa. -Diệp Nộ giơ tay cắt ngang thanh âm của y, nhắm đôi mắt già, thấp giọng nói:

- Năm nay người bốn mươi tuổi, không còn trẻ nữa, đã trải qua cái tuổi do dự, hành động theo cảm tính rồi. Vứt bỏ điều này tuy khiến chúng ta đau khổ nhưng nó đáng giá hay không... Thật sự khó có thể cân nhắc như vậy ư?

Diệp Uy ngơ ngẩn một hồi, thở dài một tiếng, vô lực ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện Diệp Nộ.

- Thiên Long Quốc và Đại Phong Quốc sớm muộn sẽ có một trận chiến nhưng chưa hẳn là hiện tại. Một bên ử mưu chuẩn bị đằng đằng hai mươi năm, lại phát động tấn công ồ ạt trong thời gian ai cũng không nghĩ tới. Một bên hòa bình hai mươi năm dần mất đi cảnh giác, lúc này hoàn toàn không có chuẩn bị... Thậm chí, Quỷ Thủy Quốc rất có khả năng đã dựa dẫm vào Đại Phong. Nếu lúc này khai chiến, hy vọng thắng lợi của Thiên Long Quốc ta có bao nhiêu? Hy vọng tồn tại lại có bao nhiêu?

Diệp Uy:

-

- Năm năm... Thời gian năm năm này đủ để thay đổi vận mệnh của Thiên Long Quốc ta... Uy Nhi, ta từ nhỏ bảo người đọc đủ thứ binh thư, đồng thời tự mình dạy người bày binh bố trận thế nào, mỗi lần đều bắt chấp sự phản đối của mẫu thân người cho người xông pha chiến trường, vì điều gì?

- Là vì bảo vệ Thiên Long Quốc, bảo vệ niềm vinh diệu của Diệp gia ta... Không có Thiên Long Quốc thì không có Diệp gia ta. Không thể cho lũ sói đói ấy đặt chân và đoạt lấy một tấc lãnh thổ của Thiên Long Quốc ta. -Diệp Uy lẩm nhẩm rõ ràng từng chữ. Những câu như thế lúc y còn rất rất nhỏ, gia gia và cha y đã từng nói qua, y không thể quên, cũng không dám quên.

- Không sai... Nếu Thiên Long Quốc bị diệt bởi Diệp gia ta vào thế hệ này, mọi sự nỗ lực của mỗi đời Diệp gia ta, còn có tín niệm kiên định không dời đổi đều sẽ hóa thành bọt bèo. Diệp gia sẽ hóa thành bụi bặm lịch sử, chúng ta cũng sẽ trở thành tội nhân của Thiên Long Quốc, của Diệp gia, tương lai về sau, còn có mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông luôn dõi mắt nhìn theo chúng ta dưới chín suối... Dừng cuộc đời của một người hòng đổi lấy hết thảy những điều sẽ không xảy ra, đáng giá sao? -Hai tay Diệp Nộ nắm chặt hai bên tay vịn ghế, ngón tay gần như sắp lún sâu vào trong. Vừa nghe thấy lời Diệp Uy, thâm tâm ông trong nháy mắt dâng lên nỗi hận và đau đớn không ít hơn Diệp Uy bao nhiêu, nhưng ông dù sao cũng đã là một lão già, trải qua biết bao nhấp nhô gập ghềnh, trải qua biết bao mưa gió, sớm đã qua cái tuổi xúc động, trong chọn lựa giữa lợi và hại rõ ràng này, ông ngay từ đầu đã biết Diệp gia ông nên chọn lựa thế nào.

- Đáng... giá... -Diệp Uy ôm đầu, vất vả nặn ra hai chữ từ trong kẽ răng.

Đã không biết bao nhiêu năm y không quan tâm, hỏi han con gái của mình, có lẽ lâu thêm chút nữa, y thậm chí sẽ quên mất sự tồn tại của người con gái này. Đối mặt với Diệp Thủy Dao, y phải mở miệng thế nào đây.

- Ta biết, có vài lời, kể làm phụ thân như người nói không nên lời, tốt hơn hết để kể làm gia gia ta tới nói vậy. Tính tình của Dao Nhi... Ôi.

Diệp Nộ đứng dậy, nện bước chân nặng trĩu đi ra ngoài. Diệp Uy nhìn theo bóng lưng có vẻ cô đơn già nua của ông, mũi hơi cay cay. Y biết nỗi khổ trong lòng phụ thân ắt sẽ không ít hơn y. Lúc trước con trai duy nhất của Diệp gia y biến mất từng khiến lão nhân này đứng trọn hai ngày hai đêm trong gió lạnh, không chút động đậy như tượng đá, ông bình thường tuy nghiêm túc bảo thủ, nhưng sự quan tâm tới con cháu vẫn luôn giấu sâu trong đáy lòng, không hề ít hơn bất kỳ ai chút nào. Mà lúc này... Ông lại phải đi khuyên bảo một người có huyết thống Diệp gia rời khỏi Diệp gia mãi mãi, gả tới Đại Phong Quốc... Ông chịu đựng lúc này, hẳn là cảm giác tim như dao cắt.

Tiểu viện của Diệp Thủy Dao thanh nhã như thường, vô cùng yên tĩnh, trong tiểu viện không nhìn thấy bóng dáng của bất kỳ một nha hoàn hậu nhân nào. Diệp Nộ đứng ở cửa tiểu viện ngầy ngốc rất lâu, lúc này mới thả nhẹ bước chân đi vào.

- Ai?

Diệp Thủy Dao đang vẽ một bông sen trắng nghe thấy tiếng bước chân liền khẽ nhíu mày, không ngẩng đầu, lạnh nhạt quát hỏi.

Diệp Nộ đã đi tới trước cửa khựng chân lại, sau đó khẽ đẩy cửa phòng ra.

Một làn hương thơm nữ nhân nhàn nhạt phủ vào mặt, bố cục đơn giản trong phòng cũng hiện ra trước mắt ông. Cảm giác duy nhất mang tới cho ông chính là xa lạ. Ông đã quên lần trước mình tới thư phòng của cháu gái là khi nào rồi. Chung quy là rất rất lâu trước kia.

Diệp Thủy Dao rót cuộc ngắt đầu lên, sau khi nhìn thấy Diệp Nộ, thoáng kinh ngạc đứng dậy, bình tĩnh gọi:

- Gia gia.

Diệp Nộ gật đầu, từ từ đi vào, đồng thời dùng ánh mắt quan sát mỗi một góc ở đây:

- Dao Nhi, tuy mỗi ngày đều ở trong cùng một nhà nhưng gia gia quả thật là lâu lắm rồi không tới thăm con, là gia gia không phải.

Diệp Thủy Dao rót đầy một chén trà xanh, để lên trên chiếc trường kỷ gần Diệp Nộ nhất:

- Gia gia, người ngồi đi.

Nàng vẫn lạnh lùng như thế, dấu là đối mặt với gia gia mình, vẻ mặt của nàng vẫn cứng đờ theo thói quen, gần như không nhìn thấy chút sắc thái cảm tình nào. Diệp Nộ luôn nghĩ không rõ, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến nàng trở nên như thế trong bầu không khí gia đình như ở Diệp gia này.

Diệp Nộ lắc đầu, ý bảo không cần ngồi xuống, ông mở miệng, nhưng muốn nói lại thôi, chuyển sang nói:

- Dao Nhi, có thể nói với gia gia bình thường con ở đây làm gì hay không, ở trong phòng đã lâu, cũng nên thường xuyên ra ngoài hoạt động mới tốt.

- Đọc sách, vẽ tranh. –Diệp Thủy Dao trả lời gọn gò. Lúc trước, nàng vẽ tranh là để gửi gắm tình cảm. Hiện giờ, cũng là để gửi gắm tình cảm, chỉ là bản chất của ‘tình cảm’ lại phát sinh biến hóa hoàn toàn, chuyển sang một phương hướng nguy hiểm.

- Ồ? Vẽ tranh? –Ánh mắt Diệp Nộ nhìn về phía giấu vẽ dày cộm trải đầy bàn, mỉm cười nói:

- Có thể để gia gia xem tranh của con hay không, chắc hẳn là tình mỹ tuyệt luân đây, nài nài con năm đó cũng thích vẽ tranh, chỉ là khi nàng còn sống ta lại không biết thưởng thức, đến khi nàng mất, ta chỉ có thể xem tranh của nàng để nhớ lại lúc nàng còn sống.

Diệp Thủy Dao không gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ mặt tự nhiên rõ ràng. Nếu là trước kia, nàng không có lý do cự tuyệt, mà hiện giờ nàng không muốn cho bất kỳ ai ngoài Diệp Vô Thần nhìn thấy nàng vẽ lúc này. Dẫu nàng cố gắng áp chế và nhắc nhở chính mình thế nào chăng nữa, nàng vẫn mê muội vào ngụ ý trong bức tranh mang cho nàng sự tra tấn từ sâu trong nội tâm.

Diệp Nộ há có thể không nhìn ra nàng có chỗ băn khoăn, lập tức nói:

- Tốt hơn là bỏ đi, gia gia là một kẻ thô tục, không thưởng thức nổi thứ tao nhã này. Bây giờ tuổi tác đã lớn, càng không thể nhận ra cảm hứng trong tranh đâu.

Ông xoay người bưng chén trà Diệp Thủy Dao đặt trên bàn, nhấp một ngụm nhỏ, híp đôi mắt già, thưởng thức kỹ càng:

- Gia gia... đã rất nhiều năm không uống qua trà con tự mình pha.

Trong lòng, còn có một thanh âm đau xót đang vang vọng: có lẽ sau này, cũng không còn được uống nữa rồi...

Ông nặng nhọc uống hết, dội sạch cội lòng đang do dự. Diệp Nộ võ kỹ không cao, còn không bằng Diệp Vô Thần giờ khắc này, nhưng người chết trực tiếp và gián tiếp trên tay ông đếm không xuể. Đây là một nam nhân kiên cường toàn thân máu nhuộm vẫn không đổi sắc, một mình đối diện vạn quân nguy nga không sợ. Cả đời ông có thể nói chưa từng thẹn với bất kỳ ai... Nhưng vào năm tuổi già đầu bạc lại phải thẹn với thân nhân của mình.

Trà ấm qua ruột, Diệp Nộ thở sườn sượt một hơi dài, để chén trà xuống, lòng bắt đầu từ từ bình tĩnh. Ông không quên mình tới đây là vì cái gì, dầu nội tâm ông muôn vàn không nguyện ý thì cũng không thể ngạp ngừng thêm nữa.

Diệp Thủy Dao đứng ở đó không chút nhúc nhích, một già một trẻ nhất thời tẻ ngắt. Diệp Nộ bỗng đi tới, cùng với phản ứng quái dị rõ ràng của ông, khiến Diệp Thủy Dao biết ông nhất định có lời muốn nói. Nàng không chủ động hỏi, lẳng lặng chờ, chờ ông nói ra. Mình cần làm chẳng qua chỉ là đơn thuần đáp ứng hay không đáp ứng.

- Dao Nhi, năm nay con bao tuổi rồi?

- Mười chín tuổi. –Diệp Thủy Dao đáp.

Diệp Nộ lắc đầu, tự giễu bật cười:

- Làm gia gia như ta không ngờ ngay cả tuổi của cháu gái đều không nhớ nổi... À, đúng rồi, con lớn hơn Thần Nhi hai tuổi, Thần Nhi năm nay mười bảy tuổi, con đích thật là mười chín tuổi không sai. –Ông bỗng thở dài nói:

- Mười chín tuổi. Sớm đã tới tuổi lập gia đình rồi. Dao Nhi, liệu con có ý trung nhân chưa?

Diệp Thủy Dao hầu như chưa bao giờ ra ngoài thì làm sao có thể có ý trung nhân. Khi Diệp Nộ hỏi vấn đề này, trong lòng đã có đáp án. Nhưng khiến ông bất ngờ chính là với tính cách của Diệp Thủy Dao, lại không lạnh nhạt nói ‘không có’, mà là.... trên khuôn mặt lãnh diễm tuyệt luân lóe lên một tia thê lương và mê mang, ánh mắt càng không có tiêu cự mơ hồ rất lâu mới lắc đầu nói:

- Không có.

169. Chương 168: Con Đồng Ý.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 168: Con đồng ý.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Phản ứng của Diệp Thủy Dao lật nhào đáp án trong lòng Diệp Nộ, cũng khiến ông hơi chấn động. Ông phát hiện ra, sự quan tâm và thấu hiểu của mình với nàng mấy năm nay thật sự quá ít quá nông cạn. Chỉ là, ông nhất định không thể dây dưa với nàng về vấn đề này, chỉ có thể coi như nàng không có, coi như lúc này nhìn thấy chỉ là ảo giác. Phần áy náy trong lòng ông mới hơi ít đi, cũng mới dễ dàng cho nàng đồng ý.

Diệp Nộ gật đầu, rốt cuộc ép mình nói ra chủ đề chính ngày hôm nay:

- Gia gia... hôm nay có vài lời muốn nói với con. –Ông nhìn Diệp Thủy Dao, bình tĩnh nói:

- Hiện giờ ở cả Thiên Thần đại lục, bất kỳ ai nhắc tới Diệp gia ta đều sẽ tán tụng trung dũng song toàn. Nhưng có mấy ai hay biết, hơn trăm năm trước Diệp gia chúng ta vốn dĩ chỉ là một lũ cường đạo vào rừng làm cướp. Sau này, gia gia của gia gia ta gặp phải đại nạn, ngẫu nhiên gặp được hoàng đế Văn Chính khi đó, cả nhà đều được hoàng đế Văn Chính cứu. Ông tuy là cướp nhưng lại là một người có tình có nghĩa, từ sau khi được cứu bèn phát thề cả cuộc đời trung thành với hoàng đế Văn Chính, cả cuộc đời trung thành với Long gia.... Diệp gia bây giờ cũng là bắt đầu từ khi đó, đồng thời tích lũy và phát triển mau lẹ. Ông từng nói với đời sau của ông, nếu không có Long gia thì ông sớm đã chết, Diệp gia cũng đã đoạn tuyệt huyết thống từ lâu. Diệp gia ắt phải ghi tạc ân tình này, vĩnh viễn bảo vệ Long gia và Thiên Long Quốc.

- Gia gia của gia gia ta nói không sai, nếu không có Long gia thì ông đã chết rồi, cũng không có ta, cũng không có con và Thần Nhi. Diệp gia có ngày hôm nay tuy là tích lũy đời này qua dodiwfk hác, nhưng nói một cách không hề khoa trương rằng, hết thảy những điều này đều là do Long gia ban cho. Cho nên, Diệp gia bất kể đến đời nào đều chưa bao giờ quên trung thành. Trên việc chống địch ngoại xâm, nam nhân Diệp gia chúng ta luôn thề không sợ chết xông vào tiền tuyến, xây thành phòng tuyến vững chãi nhất, mà nữ nhân Diệp gia tương tự cũng là bậc cân quắc không thua đấng mày râu... Mỗi người họ đều sẽ đi vào sử sách Thiên Long, soạn lên khúc vinh quang cho Diệp gia ta.

Diệp Thủy Dao lắng lắng nghe, trong lòng bảy phần mê mang, ba phần bất an.

- Hai mươi năm, Đại Phong Quốc lại xâm lấn lần nữa, muốn xâm lược Thiên Long Quốc ta. Ta và phụ thân con cùng lên sa trường, ở trên chiến trường hoàn toàn quên hết sinh tử. Từng trận đại chiến lực lượng cách xa năm đó mỗi trận đều đánh cực kỳ gian nan, nhưng may mắn thay ông trời chiếu cố Thiên Long Quốc ta, mỗi lần vào khi nguy hiểm vạn phần thì luôn sẽ có kỳ tích bất ngờ giáng xuống. Cuối cùng, chúng ta đã thắng, khiến Đại Phong Quốc không thể không lui. Cuộc chinh chiến kéo dài một năm đó khiến Đại Phong Quốc tổn hao nghiêm trọng, cũng khiến Thiên Long Quốc ta nguyên khí đại thương, đến nay đều chưa khôi phục hoàn toàn. Mà Đại Phong Quốc...vào mười năm trước hẳn đã khôi phục gần đầy đủ. Nhưng, Đại Phong Quốc từng ném mùi thất bại lại không vội vàng nữa, mà đang chờ một thời cơ, một thời cơ thích hợp nhất...

Diệp Nộ thở dài sườn sượt, nặng nhọc nói:

- Thời cơ này... chính là bây giờ.

Diệp Thủy Dao:

-

- Quỳ Thủy Quốc vốn cùng Thiên Long ta và Thương lan cùng nhau áp chế Đại Phong Quốc bỗng không hề báo trước nghiêng về Đại Phong Quốc. Tin tức này tuy không thể xác nhận hoàn toàn nhưng ít nhất có bảy thành là thật. Nếu là thật vậy thì ngoại trừ tất cả những nhân tố bất lợi với Thiên Long Quốc ta, vèn vẹn chỉ một điều này đã đủ dễ dàng đẩy Thiên Long Quốc ta rơi vào tuyệt cảnh. Mất đi Quỳ Thủy, chẳng khác nào còn chưa khai chiến, phòng tuyến của Thiên Long Quốc ta đã sụp đổ một nửa. Tin tức này chúng ta cũng vừa mới nhận được, trong lúc trở tay không kịp hoàn toàn không có thời gian làm ra sách lược ứng phó. Nếu giờ khai chiến, Thiên Long Quốc ta ắt sẽ rơi vào hiểm cảnh gian nan nhất mấy trăm năm qua, khả năng chiến thắng cực kỳ nhỏ... Cuối cùng dẫu có thể ngăn cản, thì cái giá ắt cũng cực kỳ thê thảm. Lúc đó, âu họ đã xâm lược đến bên trong Thiên Long Quốc, không biết đã giày xéo Thiên Long Quốc thành kiểu gì rồi.

- Người muốn con làm gì? –Diệp Thủy Dao cắt ngang lời ông, lạnh giọng nói.

Diệp Thủy Dao có thể từ đủ mọi dấu hiệu đoán ra Long gia mà người nhà mình trung thành đời đời lại có ý xấu với Diệp gia, đương nhiên trí tuệ hơn người, đây cũng là nguyên nhân căn bản nàng nản lòng thoái chí, không muốn dính dáng tục thế. Diệp Nộ nói tới đây nàng sao có thể không nghe ra Diệp Nộ ắt có đại sự cầu nàng, muốn bảo nàng đi làm một việc ngay cả kẻ làm gia gia như ông đều khó có thể mở miệng.

Đối mặt với ánh mắt đăm đăm của nàng, Diệp Nộ thoáng dời ánh mắt, vô ý thức không dám đụng chạm trực tiếp, ông cả cuộc đời không nợ nần bất kỳ ai, nhưng đã định trước phải nợ cả cuộc đời đứa cháu gái mình hiem khi quan tâm qua này.

- Mà... may thay, ông trời vẫn chiếu cố Thiên Long Quốc ta, cho chúng ta một cơ hội tạm thời tiêu trừ cơn đại nạn... mà mấu chốt của cơ hội này, thất trên người con.

Toàn thân Diệp Thủy Dao căng cứng, trong phút chốc tay chân lạnh lẽo. Cơ hội... thất trên mình một cô gái ngay cả cửa nhà đều hiem khi đi ra, ngoại trừ kết thân, còn có thể có cái gì nữa!?

Nàng nhớ tới nam tử xa lạ khí chất bất phàm ngày hôm qua, tuy chỉ lạnh nhạt liếc gã một cái, nhưng nàng nhớ rõ ánh mắt khi ấy của gã: cuồng nhiệt, si mê, rung động... Loại ánh mắt ấy nàng từng nhìn qua rất nhiều lần, đây cũng là một trong những nguyên nhân nàng không muốn ra ngoài, nàng biết rõ mệnh lệnh của mình, lại chán ghét nam nhân dùng kiểu ánh mắt ấy nhìn nàng. Ngoại trừ Diệp Vô Thần, mỗi lần khi

hắn nhìn về phía nàng đều sẽ lộ ra vẻ kinh diễm và thán phục khác hẳn, nàng chẳng những không bài xích, ngược lại hưởng thụ cảm giác bị hắn dùng kiểu ánh mắt ấy quan sát, âu cũng chính bởi ánh mắt ấy mà cõi lòng nàng từng bước rơi vào một chiếc vực sâu nguy hiểm.

Về mặt biến hóa dữ dội trong nháy mắt của nàng bị Diệp Nộ nhìn vào trong mắt, biết nàng đã đoán ra điều gì, nói tiếp:

- Thanh niên nam tử hôm qua tới chính là thái tử Phong Lăng của Đại Phong Quốc, gã tới Thiên Long Quốc ta vốn dĩ là thay cha gã hạ chiến thư. Nhưng hôm qua sau khi nhìn thấy con, gã liền thay đổi chủ ý, thẳng thừng nói nếu gã con cho gã, gã có nắm chắc kéo dài chiến sự vô cùng cấp bách này tới năm năm sau... Năm năm, không vền vẹn chỉ là cho Thiên Long Quốc ta an bình thêm năm năm, mà cũng quyết định cả vận mệnh Thiên Long Quốc ta đó!

Diệp Thủy Dao cắn chặt môi dưới, thân thể lung lay sắp đổ. Nàng không phải con gái nhà bình thường có thể sánh bằng. Nếu là bình thường, bất kỳ là nhà nào, dầu là hoàng tử hoàng tôn nàng đều sẽ cự tuyệt không chút lưu tình. Mà giờ, nàng cự tuyệt không nổi... Vận mệnh của một người cùng với vận mệnh của một quốc gia, dầu nàng muôn vàn không bằng lòng thì có thể thế nào, thật sự có chọn lựa ư? Diệp gia chưa từng bị người khi dễ, mà giờ Diệp Nộ tự mình tới khuyên bảo nàng hạ mình trước Đại Phong Quốc ông luôn oán hận... Không chỉ là nàng, ai cũng không được lựa chọn.

Phàm là có một ít đường sống có thể xoay chuyển như vậy, Diệp gia sao có thể cam nguyện bỏ qua con gái của mình.

Thấy nàng không cứng rắn cự tuyệt, Diệp Nộ hơi thở phào một hơi, nói tiếp:

- Phong Lăng cũng từng nói, nếu con có thể gã vào Phong gia, gã thề thốt ắt cho con lên làm Thái tử phi. Sau này, có lẽ chính là hoàng hậu Đại Phong Quốc. Tuyệt đối sẽ không để con chịu bất cứ ủy khuất nào. Dao Nhi... Con hiểu ý gia gia chứ?

Diệp Thủy Dao xoay người đi tới trước bàn sách của mình, vô lực ngồi xuống. Ánh mắt lúc thì ngổn ngang, lúc thì mê mang, lúc thì đau khổ... Trước mắt, bất ngờ là Tịnh Đế Liên Hoa chỉ vẻ một nửa, thân sen lá sen đã thành, sống động như thật, nhưng chỉ có một đóa sen trắng cô đơn nở rộ thê lương mà đẹp dễ.

Diệp Nộ nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của nàng, đau lòng nói:

- Gia gia biết điều này với con mà nói là quá ư tàn nhẫn, nhưng chúng ta thật sự không có lựa chọn. Nam nhân Diệp gia đều là anh hùng, mỗi người họ đều có thể vì an nguy quốc gia mà cố gắng cả đời, bất chấp sống chết. Tính tình của con vắng lặng quá mức, chúng ta vốn dĩ muốn cho con sống cả đời bình an tùy tâm sở dục như thế, không cho con đặt mình vào trong đấu tranh tàn khốc. Nhưng ai hay, con vẫn trốn không nổi... Điều này giống như vận mệnh của Diệp gia ta. Lần này, một quyết định của con sẽ liên quan đến sinh tử tồn vong của cả Thiên Long Quốc đấy!

Diệp Thủy Dao nắm chặt đôi tay, môi đã bị cắn hơi trắng bệch. Một cuộc nói chuyện của Diệp Nộ, nàng há có thể không hiểu. Bằng không, dầu là gia gia của nàng, nàng cũng sẽ cự tuyệt không hề do dự. Nàng không phải là một cô gái không hiểu đạo lý. Trong tình hình này, sự cự tuyệt của nàng sẽ là vô lực yếu ớt biết nhường nào. Đồng ý rồi, nàng sẽ cứu một quốc gia từ trong nguy nan, cự tuyệt thì... dầu nàng thực sự cự tuyệt được, nàng cũng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Thiên Long Quốc, mọi người sẽ phỉ nhổ nàng, ai cũng không tha thứ cho nàng. Ngay cả Diệp gia cũng bởi vậy mà hổ thẹn. Trên thế giới này, vĩnh viễn đều là người ích kỷ nhiều hơn, họ chỉ biết nhìn thấy an nguy của mình mà chủ động lựa chọn tới Đại Phong Quốc với Diệp Thủy Dao sẽ là đau khổ cỡ nào. Diệp Thủy Dao không phải Thánh nữ, mà là một cô gái bình thường có mơ mộng và lòng riêng của mình, không làm được thần nhiên như 'Chiêu Quân xa biên cương' kia.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, im lìm đáng sợ, chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy hai tiếng tim đập tần suất khác nhau. Đợi chờ rất lâu, Diệp Nộ đều không chờ được câu trả lời của Diệp Thủy Dao, nàng lặng lẽ ngồi ở đó, ánh mắt ngưng ngẩn, hết như mất hết hồn vía vậy.

- Con là con gái Diệp gia ta. Nếu con đồng ý, Diệp gia ta lấy con làm kiêu hãnh, nếu kiên quyết không đồng ý, cũng không ai có thể cưỡng ép con, con cũng đừng bức bách mình quá. - Diệp Nộ rút cuộc lại mở miệng.

Ông lo với tính cách của nàng, ngộ ngộ nhất thời đi tới nước cực đoan, thì hết thấy không thể vấn hồi được nữa.

Ông xoay người đi, khi bước chân dậm càng nặng nề hơn lúc tới đi ra ngoài, Diệp Thủy Dao vẫn im lặng như ban đầu, trên khuôn mặt quay lưng với Diệp Nộ đã dính đầy vết nước.

- Con đồng ý...

Trong tích tắc Diệp Nộ đẩy cửa bước ra khỏi phòng, bên tai rót cuộc truyền tới thanh âm run rẩy gần như khó có thể nghe rõ của Diệp Thủy Dao. Ông khựng chân, khe khẽ gật đầu, từ từ đi ra ngoài, không tiếng động chốt cửa phòng lại, trong hốc mắt tràn lên hơi chút ướt át.

Diệp Thủy Dao rót cuộc nằm phục lên bàn sách, bờ vai co giật kịch liệt, giấy vẽ trải kín mặt bàn bị nước mắt thấm dẫm hết lớp này đến lớp khác. Nàng khép mình nhiều năm, vừa là lo lắng cho vận mệnh của Diệp gia, vừa không muốn bị cuốn vào trong cuộc phân tranh chính trị khiến nàng chán ghét này. Nhưng nào ngờ, cuối cùng vẫn buộc phải trở thành một vật hy sinh. Nếu Diệp Vô Thần không tới Diệp gia, hôm nay nàng tương tự cũng chỉ có thể đồng ý, nhưng sẽ không khóc lóc, mà trong cơn trầm mặc lạnh lùng chờ đợi vận mệnh đón đi. Nhưng hiện giờ, nàng cả đời lần đầu tiên khóc đau thương như thế, hã hê đầm đìa như thế. Nàng đồng ý nhanh như vậy, nào chẳng phải là đang trốn tránh. Âu chỉ có vĩnh viễn rời khỏi Diệp gia, rời khỏi Thiên Long Quốc, nàng mới có thể quên hết hoàn toàn đoạn vương bận không nên có, cũng mới không... hủy cả cuộc đời của Diệp Vô Thần.

Khi Diệp Nộ khuyên nhủ Diệp Thủy Dao, Diệp Uy tương tự cũng đang khuyên nhủ Vương Văn Thù, tình cảm của nữ nhân còn nồng đậm hơn nam nhân, tinh tế hơn, lòng không rộng như nam nhân. Nhưng Vương Văn Thù cũng chẳng phải nữ nhân nhà bình thường, khi Diệp Uy nói ra hết thấy, nàng trực tiếp choáng váng một hồi, sau đó tâm tình kịch liệt muốn Diệp Uy tuyệt không thể đồng ý. Mà Diệp Uy chỉ nói đơn giản một câu:

- Gả tới Đại Phong Quốc, Dao Nhi tuy không thể trở về nhà nữa, nhưng Thiên Long Quốc sẽ mãi mãi nhớ tới tên của nó. Nếu không gả đến Đại Phong Quốc, Thiên Long Quốc tràn ngập nguy cơ, nó sẽ bị người ta phỉ nhổ, Diệp gia bởi đó cũng bị người ta lên án. Nếu Thiên Long Quốc bị giày xéo, đến lúc đó, nó sẽ không phải bị gả đi, mà là... bị cướp đi.

Wang Văn Thù chỉ đành che mặt khóc nức nở, cũng nói không ra lời khuyên can nữa.

170. Chương 169: Sự Quật Cường Của Gia Cát Tiểu Vũ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 169: Sự quật cường của Gia Cát Tiểu Vũ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ngự thư phòng hoàng cung Thiên Long.

- Hoàng thượng, Diệp gia sẽ đồng ý chứ? Dù sao điều này với Diệp gia mà nói đích thật là quá khó xử. Đây chẳng phải kết thân tâm thường, dấu sao họ và Đại Phong Quốc.... ại! – Một lão nhân ẩn trong chỗ tối không hiện thân than thở nói.

- Y sẽ đáp ứng, bằng không y chẳng phải Diệp Nộ. –Long Dận chấp hai tay sau lưng, tràn đầy tự tin đứng ở đó. Ngày hôm nay, y đều đang chờ Diệp Nộ chủ động tới.

- Ý kiến của ta giống với hoàng thượng. Cả Diệp gia trung dũng, đáng kính đáng phục, đáng ngợi đáng khen thật! –Một lão nhân khác cảm thán nói.

Một hồi tiếng bước chân dồn dập tới gần, một tiểu thái giám chạy tới quỳ một gối nói:

- Hoàng thượng, Diệp lão tướng quân cầu kiến.

Ba lão nhân nhất thời không có thanh âm, Long Dận không hề bất ngờ, gật đầu:

- Cho y tiến vào.

Một lát sau, Diệp Nộ đi vào, hành lễ nói:

- Lão thần bái kiến hoàng thượng.

- Diệp lão tướng quân chớ đa lễ. –Long Dận đảo ánh mắt, khẽ than:

- Diệp lão tướng quân, người tuy tuổi tác đã cao, nhưng trầm lại chần chừ không muốn nhìn thấy người cáo lão. Trông khắp Thiên Long Quốc, khiến trẫm an tâm nhất vẫn luôn thuộc về Diệp Nộ người.

- Hoàng thượng quá khen, trên dưới Thiên Long Quốc kỳ nhân dị sĩ nhiều vô kể, lão thần cũng chỉ làm hết bốn phận của mình, gánh không nổi phần khen ngợi này. –Diệp Nộ đứng mực nói.

- Ha ha ha ha... –Long Dận cười nhạt một tiếng, cười vui vẻ:

- Nếu chúng thần trong triều đều có thể nghĩ như Diệp Nộ người, lo gì Thiên Long Quốc không thịnh. Diệp lão tướng quân, chắc hẳn chuyện tiệc tối đêm qua người đã biết, hiện giờ Thiên Long Quốc ta sắp đổi mặt có thể nói là nguy cơ lớn nhất từ khi dựng nước tới nay, trẫm tuy muốn vãn không muốn non sông Thiên Long hủy trên tay trẫm, nhưng trẫm đồng dạng không muốn cho Diệp gia người khó xử, mấy năm nay các người đã trả cho Thiên Long Quốc ta quá nhiều, trẫm thật không thể...

- Xin thứ cho lão thần chen ngang. –Diệp Nộ lên tiếng nói:

- Lời này của hoàng thượng thật sự rất không nên, hoàng thượng chính là quân vương Thiên Long, phải gắn mình với lãnh thổ và thương sinh Thiên Long, sao có thể vì một Diệp gia mà bất chấp an nguy buông bỏ quốc gia. Ân tình của hoàng thượng, Diệp Nộ cảm kích vạn phần, nhưng tuyệt đối không thể nghĩ như vậy.

- Nhưng...

- Xin hoàng thượng an tâm, con gái Diệp gia ta đã đồng ý gả vào Đại Phong Quốc. Trong vòng năm năm, không gì đáng lo. Năm năm sau, nếu thật sự bốn bề báo động, dẫu Diệp Nộ ta đã gần tuổi cổ lai hi (bảy mươi), cũng tất tự mình mặc giáp ra giết, giết chúng không còn manh giáp. –Thanh âm Diệp Nộ kiên định, một cỗ khí thế cuồng ngạo pha lẫn tức giận vô ý tản mát ra. Loại khí thế này không giống với tuyệt đỉnh cao thủ, mà là uy áp mệnh mông chỉ có người đứng bậc cao lâu năm, dính máu vô số mới có thể tích lũy được, khiến ba cung phụng ẩn trong tối đều lủ lợt khám phục không thôi.

Long Dận không hề biểu hiện ra nổi vui mừng hay giải thoát, mà lắc đầu than:

- Diệp lão tướng quân, thật là làm khó Diệp gia người rồi. Diệp gia các người không hổ là Thần bảo vệ Thiên Long Quốc ta, bất kể nam nữ, không ai không phải người trung thành tận tụy. Nếu đã như vậy, trẫm dự định thu Diệp Thủy Dao làm nghĩa nữ, phong hiệu Dao Phong công chúa, một tháng sau gả cho Đại Phong Quốc. Trong vòng một tháng này, trẫm sẽ tra rõ lời Phong Lăng là thật hay không. Nếu trong vòng một tháng này Đại Phong Quốc thật sự không động binh dưới sự khuyên can của gã, vậy thì... Còn nếu không, trẫm sẽ lập tức hủy lệnh này.

Diệp Nộ cúi đầu, thanh âm cũng thấp vài phần:

- Hết thấy do hoàng thượng làm chủ... Lão thần hơi mệt, xin cáo lui trước.

- Người đi đi. –Long Dận thở dài khe khẽ, gật đầu nói.

Sau khi Diệp Nộ rời đi, Long Dận ngơ ngác đứng ở đó rất lâu. Trong lòng thâm nhủ: gia tộc trung nghĩa như thế, thật sự sẽ có một ngày phản bội sao? Lẽ nào trẫm đã sai ư... Không, Diệp Nộ có câu đã nói sai, ta

chẳng những là hoàng thượng mà còn là người của Long gia, tuyệt không thể để Long gia bị dè ép. Dù rằng chỉ có một tia khả năng, cũng không thể cho nó cứ tồn tại mãi thế.

Thiên Phật... Nhớ tới cảnh khủng bố hôm ấy, thân thể y lại run rẩy dữ dội một hồi. Cái cảnh đáng sợ ấy mang cho y từng cơn ác mộng, nhưng với tâm trí của y, mấy ngày nay rốt cuộc khiến nội tâm y dịu xuống một chút. Y thà rằng tin đó thật sự là Thiên Phật, mà không phải một cường giả có thực lực tuyệt đỉnh ẩn trong chỗ tối, nhìn hết mọi cử động của y, đồng thời tùy thời có thể lấy đi tính mạng của y. Cho nên, tuy y vẫn có ý, nhưng sẽ không bắt tay mưu hại tính mạng hậu nhân Diệp gia nữa, chỉ có thể chờ đợi thời cơ càng thích hợp hơn xuất hiện.

- Người đâu, đi truyền Phong thái tử gặp trăm.

Không để Long Dận chờ quá lâu, Phong Lăng liền nhanh nhẹn đi vào, đằng sau, vẫn là Phong Triều Dương theo gã như hình với bóng. Từ khi biết được y là Phong Triều Dương, trong cung không còn ai dám bảo y tháo binh khí trên người xuống nữa. Đi suốt dọc đường, rất nhiều ánh mắt không phải dừng lại trên người Phong Lăng, mà là trên người Phong Triều Dương, trong ánh mắt mang bốn phần hâm mộ, sáu phần sợ hãi.

- Không biết hoàng thượng gọi Phong Lăng tới có gì phân phó? -Phong Lăng nho nhã lễ phép nói. Tại Thiên Long Quốc, ngoại trừ về cường thế ở bữa tiệc tối hôm qua, từ đầu chí cuối y đều biểu hiện ra vẻ nhã nhặn, khiến người ta khó có thể sinh ác cảm.

- Diệp lão tướng quân vừa mới gặp trăm, nói thẳng con gái Diệp gia đã đồng ý hôn sự của Phong thái tử. Nhân phẩm địa vị của Phong thái tử như thế, khiến nữ nhân mến mộ quả là đơn giản hết mức. -Long Dận cười nói.

- Thật sao? -Phong Lăng vừa nghe thấy vậy, nhất thời kích động, trên mặt lộ ra nỗi vui mừng khó có thể che giấu. Nhưng lập tức gã lắc đầu, cười giễu:

- Để hoàng thượng chê cười rồi, Phong Lăng tuy chỉ gặp qua nàng ấy một lần, nhưng đã là tình sâu thẩm thiết, chột nghe thấy lời này, quả là cảm xúc mất khống chế, thật không ra thể thống gì.

Long Dận cười lớn nói:

- Ha ha ha ha, lời này của Phong thái tử quả không đúng rồi, có câu 'yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu'. Phong thái tử chính là thiếu niên phong lưu, có thể si mê như thế đủ thấy người là một người trọng tình, sao lại nói không ra thể thống. Chỉ là... -Y đổi giọng, thu liễm nụ cười, nghiêm mặt nói:

- Thứ trăm nói thẳng, lời Phong thái tử hiện giờ vẫn chỉ là sách lược một phía, trăm không thể tin hẳn. Hôm nay trăm đã bắt đầu cho người điều tra hư thật, đồng thời nghĩ ra thánh chỉ hồng biểu đạt thành ý của trăm, Phong thái tử cũng nên áp chế binh mã Đại Phong người một tháng để chứng minh người nói kéo dài chiến sự năm năm không phải giả. Như vậy, một tháng sau trăm sẽ chiêu cáo thiên hạ, gả con gái Diệp gia Diệp Thủy Dao cho Phong Lăng người.

Phong Lăng không hề do dự nói:

- Hành động này của hoàng thượng rất phải, Phong Lăng tuyệt không dị nghị, nếu Phong Lăng vô năng, hoàng thượng cứ việc xé bỏ thánh chỉ là được. Chỉ là, không cần một tháng, Phong Lăng cũng không chờ nổi một tháng đâu, hai mươi ngày được không? Thời gian hai mươi ngày đủ để hoàng thượng tra rõ hết thấy, cũng đủ để Phong Lăng biểu hiện thành ý và làm chuẩn bị tất yếu.

Long Dận trầm ngâm một hồi, gật gù đầu.

- Nếu đã như thế, bây giờ Phong Lăng liền ngày đêm thần tốc trở về Đại Phong Quốc, để phòng phụ hoàng bổn động binh trước. -Phong Lăng thi lễ rồi gấp gáp cáo lui.

Như lời Phong Lăng, sau khi gã trở về lập tức thu dọn đồ đạc rời khỏi hoàng cung Thiên Long, ngay cả hoàng thượng tiễn đưa đều miễn. Trên đường đi về phía tây, trong lòng Phong Lăng vẫn là tiên ảnh cô ngạo lạnh lùng của Diệp Thủy Dao, mấy ngày nay vẫn luôn quán quanh cõi lòng gã, đuổi không đi.

- Tiền bối, ngài nói ta làm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai... Năm nay phụ hoàng bốn mươi sáu, qua năm năm nữa người đã đến tuổi ngũ tuần. Mà phụ hoàng từng nói, với binh lực của Đại Phong Quốc, nếu thật

sự thống nhất thiên hạ, ít nhất cần mười năm... Thậm chí hai mươi năm, mà ta vì lòng riêng bản thân lại kéo dài thời gian thêm năm năm nữa, đồng thời phá hủy thời cơ tuyệt hảo lần này, có thể nói là hoàn toàn bất chấp ước nguyện cả đời này của phụ hoàng chỉ vì một nữ nhân... -Gã khổ tâm lắc đầu:

- Nếu là trước kia, ta quyết không làm ra chuyện như vậy, nhưng hiện tại ta lại vẫn không cảm thấy hối hận. Thì ra, đây chính là ma lực của chữ tình, ngẫu nhiên liếc mắt, lại dẫn ra sự thay đổi và hỗn loạn như thế.

- Chuyện của Phong gia người không liên can tới ta. -Phong Triều Dương đằng sau gã lạnh giọng nói.

- Nhưng lần khuyên can phụ hoàng này lại phải dựa vào ngài. Cũng chỉ có ngài mới có thể khiến phụ hoàng hạ quyết tâm lui binh. -Phong Lăng áy náy nói, sau đó ngửa đầu lên:

- Phong tiên bối, phụ hoàng ngài năm ấy cũng giống ta vậy, gặp được một cô gái chỉ vờ vện liếc một cái, đã khiến người gần như đắm chìm, vì thế chiều hôm ấy, người liền sai người đi... giết cô gái nọ.

Phong Triều Dương:

-

- Bởi vì tâm của người ở tại thiên hạ, không cho phép có bất kỳ ràng buộc nào. Sau đó, người đau khổ bảy ngày, cũng giày vò mình bảy ngày. Bảy ngày sau, thì đã không còn cái gì có thể dao động quyết tâm của người nữa. Mà ta... lại định trước không thể làm được. Trong cuộc đời mỗi một người đều sẽ có ma chướng thuộc về mình. Ma chướng của ta chính là con gái Diệp gia kia – Diệp Thủy Dao. Tâm phụ hoàng ở tại thiên hạ, cả đời nỗ lực vì nó, tâm của ta không ở thiên hạ, mãi đến hôm qua mới tìm được cái thuộc về tâm ta. Vậy thì, vì sao ta không thể cố chấp như phụ hoàng, không từ thủ đoạn cũng không thể buông tay. Với phụ hoàng mà nói, không đoạt thiên hạ thì chết không nhắm mắt, mà với lòng ta mà nói, không chiếm được cô gái ấy, ta sẽ tiếc nuối cả đời.

Thân ảnh hai người kéo thành hai vệt bóng người dài ngắn khác nhau dưới ánh trời chiều. Một trước một sau biến mất nơi phương xa.

Gã không ngờ rằng, cái quyết định do lòng mình làm ra đã khiến Đại Phong Quốc, thậm chí cả thiên hạ đều biến động.

Thiên Long Thành, Gia Cát gia.

Gia Cát Vô Ý đã nhận được tin tức, dọc đường than thở trở về. Y là bạn tốt chí giao của Diệp Uy, hoàn toàn hiểu được tâm tình của y lúc này, đồng thời lĩnh hội niềm bất đắc dĩ gần như giống với chính y.

Về đến trước cửa nhà, thủ vệ canh cửa cung kính vấn an, y lơ là tùy ý ứng tiếng đi vào. Y cảm giác thấy rõ ràng, mấy ngày nay trong nhà hơi dị thường, đơn giản mà nói chính là quá im lìm, im lìm khiến y không quen. Nếu là ngày trước, y vừa về nhà, đầu tiên nghe thấy ắt sẽ là con gái Gia Cát Tiểu Vũ hô to gọi nhỏ.

Liên tục hơn mười ngày, Gia Cát Tiểu Vũ không tới học viện nữa, mỗi ngày nhốt mình trong phòng đóng cửa không ra, lúc ăn cơm cũng là sai nha hoàn đưa vào, tránh mặt không gặp với bất kỳ ai. Gia Cát Vô Ý đại khái biết được là xảy ra chuyện gì. Sự khác thường của con gái, vừa vịn bắt đầu vào ngày nàng trở về từ Diệp gia.

Y lắc đầu, chỉ đành thở dài, có vài chuyện không thể miễn cưỡng, tuy y đau lòng vì con gái, nhưng cũng không làm ra nổi việc đi làm khó Diệp gia, chỉ có thể hy vọng thời gian lâu sau, nàng có thể dần lãng quên đi hết.

Nghĩ đi nghĩ lại, y vẫn dờn phương hướng, quyết định đi an ủi con gái mình. Trái ngược với Diệp Thủy Dao, nàng chịu phải chằng qua chỉ là chút đả kích không đáng kể. Ít nhất, nàng còn có cơ hội lựa chọn.

Đi tới trước cửa phòng Gia Cát Tiểu Vũ, vừa muốn gõ cửa thì cửa phòng bỗng ‘roạt’ một cái bị đẩy ra, dọa Gia Cát Vô Ý giật thót. Gia Cát Tiểu Vũ oai hùng hiên ngang đứng ở đó, khóe miệng hơi hếch lên, ánh mắt trong trẻo, vẻ mặt dồi dào sức sống, làm Gia Cát Vô Ý nhìn ngây ngẩn. Bởi vì bộ dạng này bất kể nhìn thế nào đều không giống như bị đả kích.

- Cha, ngài tới thật đúng lúc. -Gia Cát Tiểu Vũ một tay chỉ vào y:

- Bắt đầu từ mai, con muốn bắt đầu đến trường một lần nữa, cha giúp con xin thôi lớp lúc trước, con muốn đến lớp binh pháp!

- Lớp... lớp binh pháp? –Gia Cát Vô Ý suyt nữa tưởng lỗ tai mình có vấn đề, trợn tròn mắt nói:

- Vũ Nhi, con không sốt đấy chứ? Có lý nào một nữ hài đi học binh pháp hả, chẳng nhẽ con còn muốn lên chiến trường sao?

- Cha, ngài nói đúng đấy! Con muốn trở thành đại anh hùng, đại anh hùng càng lợi hại hơn gia gia hần! Một ngày nào đó, con muốn hần khóc lóc cầu xin cưới con... Còn nữa, cha, sau này cha phải về nhà trước sáu giờ chiều, bắt kể lý do gì đều không cho lấy cớ về muộn, nếu không... hừ! Con muốn cha tự mình dạy con. Dám nói Gia Cát Tiểu Vũ con còn không bằng một bình hoa, con nhất định phải cho hần biết sự lợi hại của Gia Cát Tiểu Vũ con!

Nàng hô the the cổ họng xong, ‘rầm’ một tiếng đóng cửa phòng, lưu lại Gia Cát Vô Ý trừng mắt ngây ngô trước cửa phòng đóng chặt. Đầu óc rất lâu sau đều không hồi lại.

Nếu nàng đã muốn học, thế thì cứ để nàng học đi. Với tính cách của nàng, có lẽ cùng lắm qua năm sáu ngày là chán ngán ngay. Y nghĩ đến như thế, sau đó lắc đầu đi ra ngoài.

171. Chương 170: Yêu Nữ, Hồ Ly Tinh!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 170: Yêu nữ, hồ ly tinh!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Mộng Yên Lâu.

- ...Diệp gia hiện tại đã đồng ý, chắc hẳn Diệp Thủy Dao bị ép đồng ý chuyện này. 45 phút trước, Phong Lăng và Phong Triều Dương đã về trước, hẳn là đã đạt được hiệp nghị với Long Dận. Công chúa, chúng ta liệu có cần nhúng tay vào chuyện này hay không?

Thủy Mộng Thiên trầm mặc khá lâu, đôi mày khẽ nhíu, khẽ mở môi ngọc:

- Không cần. Hiệp nghị của chúng ta và Diệp Vô Thần lúc trước là bảo vệ an toàn của người nhà y, không thể bị họ phát hiện và can thiệp vào hết thảy hành động của chúng ta.

Lăng Nhi gật đầu, chấp tay lặng lẽ chờ phân phó.

- Trái lại... dị động của Quỷ Thủy Quốc ắt hẳn có liên quan tới Bắc Đế tông. Chúng biết rõ chúng ta có ý thao túng Thiên Long Quốc, lại vẫn để chuyện như vậy xảy ra.

Lăng Nhi nói:

- Chuyện này đôi bên đều biết rõ trong lòng nhưng lại không thể chất vấn. Bằng không Bắc Đế tông nhất định sẽ thoái thác họ vẫn chưa khống chế hoàng thất Quỷ Thủy Quốc, hết thảy đều là ý nguyện của bản thân hoàng đế Quỷ Thủy Quốc, chẳng liên can tới họ. Mức độ thâm nhập của chúng ta ở Thiên Long Quốc họ không biết, mức độ của họ chúng ta tương tự cũng chẳng hay. Công chúa, chúng ta nên làm thế nào?

- Hoàng đế Quỷ Thủy Quốc chưa đến nỗi làm ra hành động bảo hủ lột da, tự đưa mình lên cửa. Nếu Bắc Đế đã có dũng khí như vậy, Nam Hoàng tông ta há có thể trầm mặc chống đỡ. –Thủy Mộng Thiên thoáng suy tư nói:

- Sai Thủy sứ truyền tin cho phụ thân ta, đồng thời nói cho ông biết sự việc có biến, nếu Thiên Long Quốc và Đại Phong Quốc thật sự chuẩn bị khai chiến thì chúng ta nhất thiết phải cảnh cáo Đại Phong Quốc, hoặc giết... diệt trừ Long Dân trước.

- Vâng!

.....

Màn đêm buông xuống, mảnh trăng chênh chếch trên cao, trời lặng không gió.

- Ca ca, chúng ta còn mất bao lâu mới có thể tới? –Ngưng Tuyết co ro trong chăn nhẹ giọng hỏi. Tuy đã rời khỏi Diệp gia rất rất ca nhưng chỉ cần là nơi có ca ca thì đó đều là nhà nàng.

- Ngày kia là có thể tới rồi. –Diệp Vô Thần đứng ở mép giường trông về phía nam nói. Hôm nay là ngày thứ mười chín hẳn rời khỏi Thiên Long Thành, hẳn vẫn luôn tính thời gian rất rành mạch.

- Tới nơi đó, lấy được thứ ca ca cần thì chúng ta có thể trở về à?

- Hẳn là như thế. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói. Sau đó nửa khép đôi mắt, lẳng lặng suy tư. Sau khi trở về thì nên đi đâu... Hẳn cần chính là một vài nơi cực hạn vừa tiếp cận sẽ hòa tan như Thiên Diệt Hỏa Sơn. Nơi đó là nơi nóng nhất Thiên Thần đại lục, thế thì nơi Thủy, Phong, Lôi, Thổ nguyên tố đậm đặc nhất sẽ là nơi nào?

- A...

Một tiếng kinh hô rất nhỏ, cùng với thanh âm thứ gì đó ‘phịch’ một tiếng đổ xuống, Diệp Vô Thần tỉnh lại từ trong suy tư, khẽ nói:

- Hai muội ngủ sớm đi, ta ra ngoài xem coi.

Vạch lều ra, Diệp Vô Thần phát hiện quả nhiên là lều của Mộng Chỉ đã sụp xuống, Mộng Chỉ khom lưng, lóng ngóng tay chân muốn dựng nó lại. Dưới ánh trăng, thân thể nàng khom thành một đường cong tuyệt mỹ. Trông thấy Diệp Vô Thần ra ngoài, trên mặt nàng lộ ra một rặng hồng nhạt khó phát giác. Nàng ngừng động tác luống cuống đứng ở đó.

Diệp Vô Thần ngán ngẩm bật cười, chòng ghẹo nói:

- Mộng tiên tử xinh đẹp tao nhã, loại chuyện này tốt hơn hết để ta làm cho.

Nói xong, cũng chẳng chờ Mộng Chỉ đáp lời, đi về phía trước, gợn gàng ngăn nắp dựng lều lên. Mộng Chỉ nhìn động tác của hắn, ánh mắt dõi theo hắn. Trên mặt nàng lúc này vẫn che bằng khăn che trắng tinh, cũng chỉ có hôm mới gặp Tuyết Phi Nhan đó nàng mới lộ rõ dung nhan trong cơn xúc động. Khi tỉnh táo lại, dấu nàng hối hận thì cũng đã chậm rồi. Chỉ là mấy ngày qua nàng vẫn luôn nghĩ mãi không ra, mình chưa từng lộ dung nhan trước mặt người ngoài vì sao hôm ấy lại dễ dàng bị kích động mà tự động cởi khăn che mặt ra như vậy. Mình khi đó rốt cuộc là có tâm lý ra sao...

Diệp Vô Thần xoay người nói:

- Mộng tiên tử, sau này lúc đập chăn đừng đập mạnh như vậy, ai ngờ ngay cả lều cũng bị cô đập đổ... Á? Không đúng, từ vị trí sụp xuống thì thấy hình như là lúc cô ra ngoài không cẩn thận đụng vào. Muộn như vậy rồi cô muốn đi đâu?

Mộng Chỉ khẽ cắn môi không nói, trên mặt hơi nổi lên rặng mây đỏ, hừ nhẹ một tiếng:

- Ta muốn đi đâu còn cần ngươi lo à?

Nhiều ngày như vậy hắn xưng hô với nàng không ít hơn hai chữ ‘tiên tử’, ‘tiên nữ’, nhiều lần kháng nghị đều bị ngó lơ, dần dà cũng không cảm thấy gì.

- Được rồi, Mộng tiên tử muốn làm gì ta quả thật không thể xen vào. Chỉ cần cô đừng quên hai ngàn vạn lượng bạc kia là được.

Mộng Chỉ:

- ...

- À đúng rồi, yêu nữ kia đâu nhỉ? Sao không nhìn thấy nàng? –Diệp Vô Thần ngơ vờ nhìn về phía xung quanh, ‘yêu nữ’ trong miệng hắn đương nhiên là chỉ Tuyết Phi Nhan. Bởi vì chỉ có hai chiếc lều, nên sau nhiều lần Tuyết Phi Nhan cầu khẩn Diệp Vô Thần ngủ cùng giường không có kết quả, rốt cuộc đành ủy khuất u sầu ngủ cùng với Mộng Chỉ. Dẫu Mộng Chỉ muôn vàn không đồng ý cũng không thể làm gì được, bởi vì chủ nhân của nơi ở tạm thời này chính là Diệp Vô Thần.

Hắn có thể lo Mộng Chỉ đi mất, nhưng không hề lo Tuyết Phi Nhan này tự động rời đi. Mà ở chung mấy ngày nay Tuyết Phi Nhan lại chưa hề nhắc tới Tuyết Cơ Kiếm, ngược lại liên tục giả trò lộ hết bản sắc hồ ly tinh ở trước mặt hắn, khi phản ứng nam tính hắn đè nén cả nửa ngày rốt cuộc không dập tắt nổi thì nàng lại cười phóng đảng chạy mất, khiến hắn hết lần này tới lần khác hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng dần dần bắt đầu sinh nghi với phán đoán của mình.

Nàng cố tình theo bên người mình thật sự chỉ vì Tuyết Cơ Kiếm ư? Vì một thanh thần kiếm nàng phải đến mức như thế sao? Nhưng lúc trước mình và nàng chưa từng gặp mặt, những gì mình làm trước sau cũng chỉ quay xung quanh Thiên Long Thành một vòng, nàng rốt cuộc muốn làm gì?

- Hèm, tỷ tỷ nghe thấy có người gọi tỷ rồi đó. Tiểu đệ đệ, tiểu oan gia, tỷ tỷ mới rời đi trong chốc lát như vậy, người đã nhớ tỷ tỷ rồi à?

Tuyết Phi Nhan mỉm cười tươi tắn, gót sen nhẹ nhàng chậm rãi, thân thể đung đưa đi về phía bên này. Diệp Vô Thần ghé mắt, nhất thời ngơ ngẩn.

Tuyết Phi Nhan lúc này lại giống như vừa mới ra khỏi bồn tắm, mái tóc dài ướt nhẹp tự do buông xuống, dưới ánh trăng phản xạ ánh nước rực rỡ. Bộ tuyết y luôn mặc trên người cũng bị nước dính ướt, thoạt nhìn xung quanh phẳng phất như vờn quanh một dải hơi nước lơ lửng, không biết là cố ý hay sơ ý, chiếc cúc vải xinh xắn ở nơi giao nhau với vạt áo lại chưa cài lên, cổ áo mở rộng, lộ ra một mảng thịt trắng bóc giữa ngực, quả thực là dung quang chói lọi, hiện rõ vẻ đẹp không gì sánh bằng.

Nàng nhìn thấy Diệp Vô Thần, cười quyến rũ một tiếng, thanh âm ngọt ngào, quả thật là phong tình vạn chủng. Ánh mắt nàng vô ý liếc nhìn, trong đôi mắt phượng đắm nước tràn đầy mâu quang, xinh đẹp vô cùng. Giống như muốn nhào vào lồng ngực hắn, ngáng đầu hiện hết vẻ phong tình.

Mộng Chỉ liếc Diệp Vô Thần, quay đầu, hừ nhẹ một tiếng. Tuyết Phi Nhan cố ý lộ vẻ quyến rũ trước mặt hắn đã không phải lần đầu, mỗi lần đều khiến cõi lòng nàng có cảm giác buồn bực, mà phản ứng của Diệp Vô Thần càng khiến cảm giác này mãnh liệt thêm rất nhiều lần. Tuy nàng phản cảm bài xích Tuyết Phi Nhan, nhưng nội tâm lại không thể không thừa nhận rằng sức quyến rũ của nàng với nam nhân hoàn toàn xứng đáng là thiên hạ vô song. Cho dù là những vị đã qua tuổi trung niên cũng chắc chắn sẽ bị nàng dễ dàng khiêu khích đến lửa dục đốt người, huống hồ là một thiếu niên nam tử huyết khí phương cương.

Diệp Vô Thần dời ánh mắt, một chữ không nói xoay người rời đi, hắn đã biết lúc này Tuyết Phi Nhan đi làm gì rồi. Nơi đây là nơi hoang vu dã ngoại, xung quanh đất đá lởm chởm, cỏ hoang trải khắp đất, thi thoảng có dã thú lui tới, gần như không có người ngang qua, những chiếc hồ nhỏ trong vạt ngược lại có vài cái. Con gái người ta thích sạch sẽ, nữ nhân càng xinh đẹp càng là như thế. Nàng thừa cơ tắm rửa là quá đổi bình thường.

- Ui cha... tiểu đệ đệ, người không cảm thấy tỷ tỷ hiện tại rất xinh đẹp à?

Diệp Vô Thần mắt diếc tai ngơ đi về lều vải, không hề do dự kéo lên. Khóe miệng Mộng Chỉ vô ý lộ ra nụ cười mỉm, liếc qua Tuyết Phi Nhan cũng không nói chuyện với nàng, dời bước đi về phía lều nàng tới.

- Thật là không hiểu phong tình, lẽ nào tỷ tỷ thật sự không có điểm nào hấp dẫn người ư? –Tuyết Phi Nhan vẻ mặt u oán nhìn theo Diệp Vô Thần tiến vào lều vải, sau đó đôi mắt đẹp nhú lại, ghé mắt nhìn về phía bóng lưng Mộng Chỉ, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt vô cùng yêu mị lại mang theo hơi chút quý dị.

Xoạt...

Diệp Vô Thần vừa muốn nằm xuống thì lều vải liền bị kéo mở từ bên ngoài, thò ra một ngón tay mềm mại trong suốt như ngọc đỡ màn che. Hơi chụm thành hình búp măng nõn nà nhỏ nhắn, sau đó nhẹ nhàng vén sang cạnh, lộ ra bóng dáng xinh đẹp thiên kiều bách mị phong tư tuyệt thế của Tuyết Phi Nhan. Nàng ngoắc ngón tay ngọc, ngăn ngớt cười nói:

- Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ trời sinh nhất gan, buổi tối không dám ngủ một mình, người tới bồi tỷ tỷ được không... Tỷ tỷ nhất định sẽ hầu hạ người thật... thật tốt.

Thanh âm lẳng lơ quyến rũ nhập xương đủ khiến người ta mất hồn kia làm cho Diệp Vô Thần trong nháy mắt có cảm giác thoát lực, ngay cả Ngưng Tuyết và Đồng Tâm nằm trên giường cũng có một cảm giác tê tê từ trong lòng lan ra bên ngoài, hai nàng toàn bộ xoay mặt lại, hiếu kỳ nhìn Tuyết Phi Nhan. Tuyết Nhi mơ mơ hồ hồ nói:

- Ca ca, cứ cho Tuyết tỷ tỷ ngủ cùng chúng ta có được không, bộ ngực của Tuyết tỷ tỷ thật lớn thật mềm, dựa vào ngủ sẽ rất rất thoải mái đó.

Tuyết Phi Nhan nghe vậy cười hì hì, đôi mắt nheo lại:

- Vẫn là tiểu muội muội Tuyết Nhi thương tỷ tỷ, không uổng tỷ tỷ luôn thương muội như vậy. Tiểu đệ đệ, người có thể ôm ngực tỷ tỷ ngủ nhé...

Nàng cố ý ưỡn ngực mình lên. Bộ ngực của nàng tròn trịa chắc chắn, hết như hai quả cầu ngọc trắng bóc cực lớn khiến người ta thần phục, nhưng cặp vú trọng lượng lớn hơn nữ nhân bình thường rất nhiều này lại không hề có vẻ xệ xuống, ưỡn lên cao ngạo, áo trước ngực căng lên như muốn rách ra. Lời nói vô tâm của Ngưng Tuyết khiến Diệp Vô Thần suýt nữa không thể át chế nhộn nhạo trong lòng, lại có xúc động muốn đáp ứng. Thậm chí hồi tưởng lại hôm qua nàng cười trên lưng ngựa, cặp vú khổng lồ không ngừng bật nảy lên xuống theo ngựa khiến hắn không cách nào dời mắt.

Hắn luôn tin chắc rằng hôm qua nhất định là nàng cố ý.

- Yêu nữ... -Trong lòng hắn ra sức lẩm nhẩm, đè nén tạp niệm, ánh mắt cũng chuyển dời lên trên khuôn mặt Ngưng Tuyết, cuối cùng trở nên nhu hòa, lạnh nhạt nói:

- Không phải có Mộng Chỉ bồi cô sao, giường của ta nhỏ, không ngủ được bốn người.

Nghe Diệp Vô Thần nói đến Mộng Chỉ, khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ của Tuyết Phi Nhan hơi thu liễm, biến thành vẻ mặt u oán:

- Đừng nhắc đến tiểu muội muội không lương tâm ấy, nàng ấy bây giờ không biết chừng còn đang phong lưu khoái lạc với nam nhân nào đó, sao nữ tử trở về bồi tỷ tỷ chứ.

- Hả? -Diệp Vô Thần nhú mày, cúi người nói với Ngưng Tuyết và Đồng Tâm:

- Hai đứa ngủ trước đi, ta trở về ngay thôi.

Hắn đi ra lều vải, quả nhiên không phát hiện thấy bóng dáng của Mộng Chỉ, hắn vừa muốn mở miệng hỏi, còn chưa ra khỏi mồm trong lòng liền bừng tỉnh nói:

- Nàng giống cô thôi, đi tắm rửa rồi. Cô chờ nàng về là được.

Nói xong cũng chẳng chờ nàng đáp lời xoay người muốn trở lại lều vải. Hắn bắt đầu có chút sợ nữ nhân này, đánh thì đánh không được, mắng thì cũng chẳng xong, muốn mặc kệ cũng không thể. Hắn thà rằng nàng là một ác nhân xấu xa, như thế có thể bảo Đồng Tâm trực tiếp giải quyết xong việc, thế nhưng yêu nữ thành tinh này ngay cả Tuyết Cơ Kiếm đều chưa từng nhắc lại, khiến Diệp Vô Thần quả thực không tìm được lý do nhằm vào nàng, mà mỗi lần nàng khiêu khích khiến Diệp Vô Thần vừa đau khổ lại vừa có chút hưởng thụ thậm chí mong chờ ẩn trong xương cốt, đây là thói hư tật xấu nam nhân bình thường ai cũng không tránh được.

Hắn rất lo ngày nào đó liệu có bị yêu nữ này từ từ mê hoặc hoàn toàn tâm trí, trầm mê vào trong sự yêu mị không thể tự kiềm chế của nàng hay không. Hắn không dám hoài nghi nàng thật có năng lực như vậy.

172. Chương 171: Xâm Phạm.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 171: Xâm phạm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một bàn tay trắng từ đằng sau lưng hắn tóm lấy cánh tay hắn, thanh âm của Tuyết Phi Nhan quẩn rũ mà yêu dị nói:

- Tỷ tỷ dẫn người đi xem thứ người nhất định sẽ thích xem.

Diệp Vô Thần còn chưa kịp giãy dụa thì thân thể bỗng nhẹ bẫng, làn gió mát lạnh bắt đầu bay qua bên tai. Khi phục hồi tinh thần lại phát hiện mình thân mình đã ở trên không trung, hình ảnh xung quanh mau chóng lui lại.

Dao động năng lượng khiến Đồng Tâm đang lơ mơ ngủ bỗng mở choàng mắt, nhưng sau khi không cảm nhận được bất kỳ khí tức nguy hiểm nào, nàng lại ngáp một cái lười biếng, cầm tay Ngưng Tuyết đi ngủ.

- Cô muốn dẫn ta đi đâu?

Mãi đến bây giờ hắn mới biết Tuyết Phi Nhan không ngờ lại có năng lực phi hành. Hơn nữa cho dù là mang theo hắn phi hành thì tốc độ vẫn mau lẹ vô cùng, gió đêm mát rượi gào thét dữ dội bên tai. Năng lực này của nàng khiến hắn không thể không một lần nữa đánh giá thân phận của nàng.

- Người thông minh như vậy thật sự không đoán được ư? –Tuyết Phi Nhan cười hì hì nói, vắn eo, đã mang theo Diệp Vô Thần như hai bông hoa tuyết vô thanh vô tức đáp lên trên cành của một gốc đại thụ.

Diệp Vô Thần vừa muốn nói chuyện thì một bàn tay ấm áp như ngọc đã che lên miệng hắn:

- Suyt... Đừng lên tiếng nha, nếu bị phát hiện tỷ tỷ sẽ chạy trước đó, đến lúc ấy...

Nàng bật cười rục rịch, ngón trỏ tay trái khẽ khàng vẽ một vòng tròn. Cành lá rậm rạp bên người họ bỗng như tự động rụng xuống, từng mảnh nhẹ nhàng bay xuống phía dưới đất.

Xuyên thấu qua kẽ hở cành lá, chiếu vào mắt là một hồ nước trong vắt lấp lánh ánh trăng, mé hồ có một bóng người xinh đẹp tự thiên tiên, đôi tay ngọc trắng nõn đang cởi dây lưng màu trắng ở bên hông. Nàng trút bỏ váy áo trắng tinh bên ngoài cùng với váy lụa mỏng màu hồng nhạt, lộ ra chân ngọc tay sen thon dài, chỉ sót lại một chiếc tiết y miến cường có thể che đậy thân thể, nhưng làm thế nào cũng không che nổi bộ ngực đầy đặn chắc mẩy như mở đồng ngọc đặc kia của nàng, vẻ phong tình say lòng người không còn sót lại cái gì. Diệp Vô Thần lấy tay của Tuyết Phi Nhan ra, quay mặt đi, thầm nhủ:

- Quả nhiên là vậy.

- Hừm, vị tiểu muội muội này tuy tính tình rất xấu nhưng thân thể đích thật là đẹp không sao tả xiết, tỷ tỷ nhìn đều có chút động tâm rồi đấy.

Vị trí của họ cách Mộng Chỉ rất gần, mà một cô gái thì trinh tiết còn quan trọng hơn tính mạng, ở chỗ này tắm rửa đương nhiên sẽ đề cao cảnh giác đến cực điểm, hơi phát ra thanh âm khe khẽ đều đủ để phát giác. Mà thanh âm của Tuyết Phi Nhan mờ mờ ảo ảo, môi phần gần trong gang tấc kia tuy đang khẽ động nhưng thanh âm phảng phất như truyền thẳng vào trong lòng. Năng lực này khiến Diệp Vô Thần lại đánh giá cao nàng thêm vài phần, nhưng hắn lúc này lại nhất định không thể nói chuyện, càng không dám di động. Bằng không với tu vi xấp xỉ nhau của hắn và Mộng Chỉ thì ắt sẽ bị nàng phát giác. Mà với tính tình của yêu nữ đến lúc ấy đương nhiên là thần không biết quỷ không hay len lén biến mất, đến lúc đó hắn hết đường chối cãi.

- Thân thể đẹp như vậy nam nhân các người nhất định đều thích. Xem tỷ tỷ tốt với người biết bao.

Một đôi tay xoa lên mặt Diệp Vô Thần, từ từ xoay mặt hắn lại, đôi môi của Tuyết Phi Nhan kề sát tai hắn, hơi thở như lan sâu kín nói:

- Nữ nhân đều thích ăn dấm chua, tỷ tỷ vì cho ngươi vui vẻ mà ngay cả mình ăn dấm chua đều bắt chấp...

Diệp Vô Thần toàn thân tê dại, hơi mở mắt sau đó liền không còn khép lại được nữa.

Mộng Chỉ hoàn toàn không chú ý đến trên gốc cây cách nàng gần nhất có người rình coi, khom lưng nhẹ nhàng đi vào trong nước, mặt bên vừa vặn đối diện bọn họ. Với thị lực của Diệp Vô Thần, ban ngày ban đêm với hắn mà nói hoàn toàn không có gì khác biệt, lại cách cự ly gần như thế, nhìn rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn nữa. Làn da cơ thể Mộng Chỉ trắng bóc trơn bóng không chút tí vết, đôi chân đẹp ngọc ngà bóng loáng, thon dài tuyệt đẹp mê người tới cực điểm. Mặt trong hai chân nhẵn nhụi trắng muốt non mink gần như trong suốt, cùng với vòng eo mảnh mai nhỏ nhắn, đường cong tinh tế lên xuống có độ, khiến người ta hận không thể đưa tay sờ một đường xuống dưới, sờ thẳng đến tận mắt cá nhân mềm mại không xương của nàng.

Mỗi một tác da thịt của nàng đều khiến người ta phun lửa, nhất là bộ ngực thơm gần có thể nắm hết, đầy đặn, nhẵn nhụi, chắc mẩy, căng đến nỗi tiết y đầy chật như sắp văng ra ngoài. Nàng vươn tay cởi dây yếm buộc ở sau cổ, một mảng trắng muốt chói mắt liền nhẹ nhàng bật ra ngoài, hạt trân châu nhỏ màu hồng phấn dính bên trên cũng hơi nhún nhảy theo, khiến Diệp Vô Thần choáng váng hoàn toàn.

- Đẹp không? -Tuyết Phi Nhan khẽ nheo mắt đẹp, thân thể dán sát với hắn, thấy Diệp Vô Thần như đã mê mẩn không đáp lời nàng liền bật cười quyến rũ, sáp môi thơm lại gần, vươn lưỡi khẽ liếm *** tai hắn một cái.

Diệp Vô Thần toàn thân tê dại, dời ánh mắt về, ánh mắt phức tạp nhìn xinh đẹp tuyệt thế mỹ sắc nhân gian ở trước mắt. Hắn nghĩ không ra nàng muốn rốt cuộc là gì? Mà đối phó với 'dịch nhân' như vậy thì nên dùng phương pháp gì.

- Nếu đẹp thì cứ tiếp tục xem đi, tỷ tỷ không ghen, thật sự không ghen đâu...

Thanh âm của nàng vẫn bập bồng trong nội tâm hắn. Mà thanh âm dê mê ấy hết như có một luồng ma lực thần kỳ khiến Diệp Vô Thần không nhìn được nhìn về phía mép hồ. Tiết y dọc theo da thịt trơn bóng như tơ của Mộng Chỉ từ từ trượt xuống, cặp ngực mềm mại trắng bóng trơn nhẵn như ngọc hết như hai nụ hoa yêu kiều sắp nở, rung rinh đọng đưa ở trong một mảng thịt thơm da ngọc long lanh, vòng eo đẹp xinh nhỏ nhắn như dẹt cho người ta một cảm giác dịu dàng muốn ôm chặt vào trong ngực để yêu thương che chở. Thân thể trần truồng như băng điêu ngọc mài long lanh nồn nà của nàng đứng ở trong nước, cảnh xuân lan tràn, khiến người ta bất chợt ngừng hô hấp. Ánh trắng vàng vạc rơi lên ngọc thể của nàng, vẽ lên một bức tranh tiên nữ cung trăng đang tắm rửa.

Bầu ngực đầy đặn rung ra rung rinh, ngạo nghễ vênh cao, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại không xương, bờ hông trắng muốt bóng loáng, nở nang tròn đầy... Bụng mịn màng bằng phẳng, chân đẹp ưu mỹ đều đặn, kết hợp thêm với má lúm tuyệt sắc đẹp tựa thiên tiên, tú lệ tuyệt luân cùng với khí chất tiên tử thanh thuần như mộng, thật là không chỗ nào không đẹp, không chỗ nào không hồn xiêu phách lạc.

Thân thể nàng từ từ trượt vào trong nước, nhiệt độ nước se se lạnh, thân thể nàng thoáng co lại một cái, rồi tiếp tục chìm thân thể vào trong, hưởng thụ cảm giác thoải mái bị nước khẽ lướt qua toàn thân. Trong nước, nàng xoay người lại đối diện trực tiếp về phía Diệp Vô Thần, khiến hắn có thể rõ ràng nhìn khắp toàn thân không chút che giấu nào của nàng, hai má nàng lộ màu phấn hồng nhàn nhạt, mái tóc như thác nước dính lên cổ, vai thon, xuống chút nữa là bộ ngực cao vút phóng thích dụ hoặc cực điểm, thân thể mềm mại lung linh đều đặn, bụng nhỏ bóng loáng trắng như ngọc bằng phẳng mà mềm mại, dưới cùng là một nhúm lông tơ lờ mờ ngâm trong nước.

Diệp Vô Thần dâng lên một trận máu nóng, nhưng thân thể hắn dường như đã hóa đá hoàn toàn không thể động đậy, ngay cả đôi mắt cũng không cách nào khép lại. Hai mắt Tuyết Phi Nhan ẩn nụ cười, đôi mắt dao động luân phiên quét qua thân thể Mộng Chỉ và gương mặt Diệp Vô Thần, cười càng lúc càng quyến rũ.

Lúc này, Mộng Chỉ khom lưng, đầu ngón tay chà hai chân, ngọc phong uồn thẳng bị ép thành một đường cong ưu mỹ, từng giọt nước men theo bộ ngực căng đầy cong thành hình búp măng nhỏ xuống. Tiếp đó,

chân nàng dường như giẫm phải đá cộm chân, thân thể run lên, một chân vội vàng dời khỏi, hai đùi cũng đồng thời bạnh ra hoàn toàn, phong cảnh tuyệt diệu khiến Diệp Vô Thần gần như sôi sục huyết mạch.

- Tiểu đệ đệ, người có phản ứng rồi kìa.

Thanh âm quyến rũ như ma quỷ kia lại vang lên trong đầu Diệp Vô Thần, ánh mắt Tuyết Phi Nhan ẩn chứa vẻ cười, nhìn chăm chăm chỗ gồ lên giữa hai chân Diệp Vô Thần, hai tay đồng thời vươn ra, nắm chặt nó vào trong tay, không nặng không nhẹ bóp nắn. Trên tay truyền tới sự cứng rắn và cảm giác nóng bỏng khiến gương mặt nàng phủ kín một rặng phấn hồng, lại cười làm người ta càng thêm hồn xiêu phách lạc.

Toàn thân Diệp Vô Thần cứng đờ, một luồng cảm giác nóng bỏng gần như khiến hắn mất khống chế lan ra khắp cả người, trong mắt bỗng nhiên lóe lên một tia yêu quang màu đỏ quỷ dị. Tia hồng quang này khiến Tuyết Phi Nhan sửng sốt, kiểm chế tinh thần của nàng với Diệp Vô Thần bất chợt cũng bị chặt đứt hoàn toàn không hề có bất kỳ dự báo nào... Hoặc nói, vô có biến mất.

Diệp Vô Thần khôi phục tự do thân thể sắc mặt hiện lên một vẻ dữ dằn đáng sợ. Hai tay hắn đồng thời đưa ra, trong lúc Tuyết Phi Nhan thất thần kéo vạt áo trước của nàng, hai tay trái phải cùng xé, đem tuyết y và yếm trắng của nàng cùng lúc xé rách, hai khối thịt cực lớn cùng lúc bật ra ngoài. Hai vú trắng muốt bất chợt không được che đậy, trong tích tắc hoàn toàn bại lộ trước mắt Diệp Vô Thần. Hai ngọn núi lớn của nàng chẳng những vô cùng đầy đặn, hơn nữa viền ngực là hình tròn hoàn mỹ không thể bắt bẻ nổi. Trắng muốt nhẵn nhụi, tựa như trước ngực xé ra hai mặt trăng tròn sáng tỏ không tì vết, hình dạng đẹp không sao tả xiết. Lúc này thân thể bỗng nhiên bại lộ, da thịt trơn bóng mềm mại nổi lên một mảng đỏ hồng, lại càng tôn lên chất da màu sữa sáng bóng như ngọc, vô cùng mịn màng.

Cùng lúc hắn xé y phục Tuyết Phi Nhan thì Mộng Chỉ vừa vặn vẩy nước hồ lên thấm ướt ngọc thể vô cùng diệu kỳ, tiếng nước hoàn toàn che đậy tiếng 'roạt' kia, khiến nàng vẫn không hề phát giác. Mà trên tay trái Diệp Vô Thần, ba ấn ký nhạt màu luôn bị hắn lơ là, xếp thành hình ba chân vạc, một cái trong đó lặng lẽ phóng ra hào quang màu đỏ nhạt.

Tuyết Phi Nhan vừa mới bị cưỡng ép gián đoạn kiểm chế tinh thần, đại não rơi vào trạng thái mê muội hoàn toàn không kịp phòng bị, bộ ngực cực lớn đã bị mỗi tay Diệp Vô Thần quắp lấy một bên, dùng lực nhào nắn, do dùng sức quá lớn nên trên hai vú căng tròn hiện đầy vết năm ngón tay. Một bàn tay không cách nào hoàn toàn nắm hết, hắn mặc sức hưởng thụ bộ ngực ngạo nhân của Tuyết Phi Nhan, bất kể mười ngón tay nắn bóp nhào nặn ra sao, luôn có thể bóp đầy hai tay như bóp trên bông mềm. Nắn thế nào cũng có thể cảm nhận được viền ngực tuyệt diệu hoàn mỹ đến mức khiến người ta thần phục.

Bộ ngực của Tuyết Phi Nhan cực kỳ hấp dẫn. Bị một trận tấn công như vũ bão của hắn, sức lực toàn thân bị tháo rút sạch sành sanh, nàng cắn răng cố nén khoái cảm tê dại trên ngực. Kẽ miệng thốt ra tiếng rên rỉ nghẹn ngào nhỏ nhỏ, rồi bỗng nhiên che miệng, suýt nữa không áp chế nổi buột miệng phát ra một tiếng kêu rên, ngẩng chiếc cổ thon dài đường cong tuyệt đẹp, cả người tóc tóc phát run, chân đẹp thon thả giật giật một trận, lại là hai tay Diệp Vô Thần cùng lúc se mạnh hai viên hồng ngọc trước ngực nàng.

- Đừng... đừng thế mà... A... -Thân thể Tuyết Phi Nhan quá ư hấp dẫn, toàn thân tê ngứa, lúc này rốt cuộc nhận không nổi run giọng rên rỉ. Mặt ngọc đỏ bừng hệt như say rượu, đôi mi dày cong cong rung lên kịch liệt, bấp bệ hơi tê tê như co giật, hai tay giãy dụa vô ích, nhưng vô lực kháng cự. Đúng vào lúc này, bên tai bỗng truyền tới một tiếng quát yêu kiều đầy khủng hoảng.

- Là ai???

Động tác của Diệp Vô Thần quá lớn, tiếng rên rỉ Tuyết Phi Nhan bật ra khỏi miệng rốt cuộc làm cho Mộng Chỉ phát hiện ra sự tồn tại của hai người, tiếng quát mắng này cũng khiến Diệp Vô Thần và Tuyết Phi Nhan song song tỉnh lại. Ngắm nhìn hai quả cầu thịt cực lớn trước ngực Tuyết Phi Nhan vẫn đang hơi rung rung, bên trên in từng vết ngón rõ ràng, hắn sửng sốt chốc lát rồi quay mặt đi, cả người nhún lên, dùng tốc độ nhanh nhất lao về hướng ngược lại, trong nháy mắt thân thể liền biến mất trong màn đêm.

Tuyết Phi Nhan thở hổn hển, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại từ trong cơn đột biến lúc mới rồi, cảm giác đau tê lưu lại trước ngực khiến nàng cả người mất hết sức lực, ngay cả một ngón tay đều không muốn nhúc nhích.

173. Chương 172: Mê Tâm Hàm Ngọc (thượng).

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 172: Mê Tâm Hàm Ngọc (Thượng).

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Mộng Chỉ dùng tốc độ nhanh nhất khoác áo ngoài vào, cả người nhảy lên, từng dải bạch lãng dài bắn về phía gốc cây truyền tới âm thanh kia. Dải bạch lãng co duỗi tự nhiên, do Tuyết Tầm Ti cứng cáp nhất làm thành chính là vũ khí của nàng, dầu cả tinh thiết cũng đừng mong tổn thương nó một phần một hào nào.

Cảm nhận được kinh phong, Tuyết Phi Nhan vặn eo thoải mái né qua, cành cây lúc trước nàng lưu lại trực tiếp bị chặt đứt, lá cây tức tốc rụng xuống. Tuyết Phi Nhan bay xuống mặt đất về mặt u oán nhìn về phía Mộng Chỉ cũng đồng thời đáp xuống đất:

- Hic, tiểu muội muội, tỷ tỷ hảo tâm giúp người đứng gác người lại thừa cơ tỷ tỷ không chú ý tấn công tỷ tỷ, thật là khiến lòng tỷ tỷ rất khó chịu. Lẽ nào tỷ tỷ khiến người chán ghét như vậy à?

Mộng Chỉ nhìn thấy là Tuyết Phi Nhan, cõi lòng vừa mới nhấc lên rồi cuộc thả xuống, mà tiếng vọng lúc trước nàng nghe thấy đích xác cũng là do một cô gái phát ra. Nhưng lập tức nàng quay đầu đi sắc mặt hết sức quái dị. Do nàng vừa đẩy người từ trong nước nên trên người cũng chỉ khoác một chiếc váy dài, bên trong hoàn toàn trống không, váy dài bị thấm ướt dính sát lên ngọc thể lung linh của nàng, dáng người hoàn mỹ bộc lộ hoàn toàn, từng chỗ tuyệt diệu ẩn hiện, trước ngực thậm chí in ra hai điểm nhô lên nho nhỏ.

Ánh mắt Tuyết Phi Nhan dời xuống dưới, lúc này phát hiện trước ngực mình mở rộng, đôi ngực to tròn bởi vì nàng rút xuống mà lác lư trên dưới, tạo ra sóng ngực khiến người ta sôi sục huyết mạch. Bên trên còn xen kẽ ngang dọc đầy dấu tay hoặc xanh hoặc đỏ. Tuyết Phi Nhan chẳng cuống chẳng cuống khép vạt áo bị xé rách lại, che miệng cười nói:

- Muội muội, thân thể của người quả là xinh đẹp tuyệt luân, khiến tỷ tỷ cũng động tâm rồi, người cảm thấy tỷ tỷ thế nào? Liệu có phải so với người còn trắng vài phân không đây?

Mộng Chỉ nhất thời chán nản, nhưng nghĩ đến nàng rõ ràng là bị cưỡng bức xé y phục và từng dấu tay bên trên, nàng nổi nghi ngờ, thanh âm run rẩy hỏi:

- Người... người lúc này rốt cuộc đang làm gì...

Tuyết Phi Nhan bật cười quyến rũ, mặt đầy vẻ xuân tình:

- Tỷ tỷ thấy thân thể muội muội thật sự quá đẹp nên không nhịn nổi tịch mịch khó nhịn, len lén nhìn thân thể muội rồi tự độc (thủ dâm), say sưa quá mức, ai ngờ lại bị muội muội phát hiện... Hi hi hi, muội muội hẳn sẽ không tức giận chứ?

- Người... -Mộng Chỉ sao có thể chịu được ngôn ngữ khó lọt tai như thế, khuôn mặt đỏ bừng như máu, bộ ngực phập phồng dữ dội, nàng đè nén tâm tình trong lòng, cười lạnh một tiếng:

- Người của Tuyết Nữ cung lẽ nào đều là một lũ lăng loàn dâm dục sao?

- Ô? -Tuyết Phi Nhan vẫn tươi cười, không hề có vẻ bất ngờ ngược lại rất có hứng thú nói:

- Tiểu muội muội, sao người biết tỷ tỷ là người của Tuyết Nữ cung thế?

Mộng Chỉ hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Kể lấy Tuyết làm họ, ngoại trừ Thương Lan Tuyết Nữ cung còn có ai nữa. Y thuật của người, còn có họ của người đều bộc lộ thân phận của người rồi. Người nhất định chính là truyền nhân của Tuyết Thần, một Tuyết Nữ đời tiếp theo.

Vẻ tươi cười trên mặt Tuyết Phi Nhan càng đậm, nàng một tay kéo vạt áo một cánh tay vạt ngang mép ngực bên dưới, nâng hai bầu ngực nặng nề, từ từ đi về phía Mộng Chỉ:

- Tiểu muội muội, người chỉ biết về y thuật của Tuyết Nữ cung ta, nhưng liệu có biết thủ đoạn đáng sợ nhất của Tuyết Nữ cung là gì chẳng?

- Bằng. –Mộng Chỉ nhú đôi mày nguyệt, lạnh nhạt đáp.

- Trả lời sai rồi đó, là độc... Hí hí hí, không tin cũng chẳng sao, người lập tức sẽ ghi tạc, tin không hả tiểu muội muội của Bắc Đế tông?

Đôi mắt đẹp của Mộng Chỉ bỗng nhảy lên một cái, nhìn mặt hoa cười tươi xinh đẹp của Tuyết Phi Nhan đang không ngừng tới gần, nàng vô ý thức lui về sau một bước, bối rối nói:

- Cái... cái gì Bắc Đế tông, ta không biết!

Tuyết Phi Nhan nghe vậy cười duyên một hồi, nghiêng ngẫm nói:

- Nhưng nét mặt của người bây giờ đang nói cho tỷ tỷ biết người chính là người của Bắc Đế tông. Muội muội yên tâm đi, tỷ tỷ sẽ không nói với tiểu oan gia kia đâu. Tỷ tỷ đúng là giống người, tới bên hần đều có mục đích đặc thù. Có điều cho dù tỷ tỷ không nói thì hần hần cũng sớm đã đoán ra rồi. Con tiểu hồ ly hần ngay cả tỷ tỷ nhiều ngày như vậy đều không tìm được bất kỳ sơ hở nào, thì một tiểu tiên nữ quá đổi mềm mỏng, tự động đưa lên cửa như người làm sao có thể là đối thủ của hần chứ.

Thực ra Tuyết Phi Nhan cũng là vừa lúc này mới vững tin nàng là người của Bắc Đế tông, bởi vì ba động năng lượng phóng ra lúc nàng vừa phát động tấn công chính là Viêm Hồn Quyết của Bắc Đế tông. Nhưng Viêm Hồn Quyết thì chỉ người có huyết mạch Bắc Đế lúc tu luyện mới sẽ làm ít công to, một phần nỗ lực có thể thu hoạch bằng vài phần của người thường, đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu mà cao thủ Bắc Đế tông lớp lớp xuất hiện. Mà thực lực Mộng Chỉ hiển lộ ra khiến nàng hoài nghi trong lòng, hoài nghi nàng có phải thật sự có được huyết mạch Bắc Đế hay không?

Một cơn gió lạnh thổi qua, Mộng Chỉ đang toàn thân ướt đẫm rung mình một cái, nàng khẽ cắn môi dưới, sắc mặt hơi trắng, trong lòng cũng dâng lên nỗi bất an và sợ hãi mãnh liệt. Đó dường như chẳng phải sợ hãi do đã bị phát giác, nguyên do của nó khiến nàng mê mang, khiến nàng lúng túng.

- Muội muội, người rất lạnh à? –Tuyết Phi Nhan tới gần người nàng, ánh mắt từ trên xuống dưới trần trụi nhìn khắp toàn thân nàng, bóng thân bí nhủ thầm:

- Nữ nhân hoàn mỹ biết bao, người chính là trong mấy người hiếm thấy có thể xứng được với hần, sao có thể để người chạy thoát được chứ...

Mộng Chỉ ngay vậy ngớ ra, lại nghe thấy thanh âm gần ở bên tai của Tuyết Phi Nhan chậm chậm truyền tới:

- Tiểu muội muội, muốn cảm nhận đến vui vẻ khi làm nữ nhân không? Tỷ tỷ có thể giúp người... Tỷ tỷ chẳng những sẽ cho người biết vui vẻ khi làm nữ nhân, càng sẽ... ép người làm một quyết định mà đáy lòng người khao khát...

Nàng buông hai tay xuống hoàn toàn bất chấp trước ngực mình xuân quang lộ ra ngoài, theo tay áo nàng vút ra một bạch ảnh trong chớp lóe, một luồng khí tức vô hình vô sắc vô vị lặng yên bay về phía Mộng Chỉ trong lòng đã phát giác được bất an, từ từ xâm nhập vào toàn thân nàng...

.....

Từ bên hồ trở về, toàn thân Diệp Vô Thần vẫn như bị liệt hỏa thiêu đốt. Đồng Tâm đã đi ngủ, hần không đành lòng đánh thức nàng tới dập lửa cho mình, đứng im trong màn đêm gió lạnh, híp mắt, suy nghĩ về Tuyết Phi Nhan hành sự đầu đầu cũng lộ vẻ quỷ dị. Động tác không thành thạo của nàng, còn có thân thể

cứng đờ và nét mặt phát mặt khi bị đụng chạm... Đó tuyệt không phải là giả trang ra, nàng tuyệt không phải mẫu người phóng đảng, vì sao lại làm thế với mình?

Nhất kiến chung tình... Không có khả năng, với tác phong và tâm cơ của nàng há có thể là người tùy tiện, nhưng nàng lại khẳng khẳng biểu hiện ra vẻ 'tùy tiện' như thế, rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Thêm nữa...

Hắn vuốt cánh tay trái của mình, trên mu bàn tay trái in ba ấn ký năm sao màu vàng nhạt, xếp thành thể chân vạc đều tăm tắp, do ba ấn ký này thật sự quá mờ quá nhạt, nếu không nhìn kỹ khó có thể phát hiện ra. Đạo trước chính là dựa vào ba ấn ký này, Vương Văn Thù một mực xác định thân phận của hắn. Lúc này đại nãi Diệp Vô Thần tuy rơi vào trạng thái nửa hỗn loạn nhưng hắn vẫn phát giác được một cái trong đó thả ra quang mang màu đỏ.

Hơn nữa... Lòng mày Diệp Vô Thần càng nhíu càng chặt, hắn bỗng phát hiện rằng ấn ký lúc này phóng hồng quang kia dường như lớn hơn, màu sắc cũng đậm hơn trước chút đỉnh. Tuy mỗi cái vẫn đều chỉ có kích cỡ hạt đậu tương nhưng ánh mắt hắn sắc sảo cỡ nào chứ, sẽ không bỏ qua khác biệt nhỏ nhất đến mức gần như không thể tra ra này.

Rốt cuộc là cái gì? Phải chăng liên quan đến thân thể của mình? Hắn lẳng lặng nhìn mu bàn tay trái của mình, ánh mắt thâm thúy như muốn nhìn xuyên hai tay, thấu suốt huyền bí trong đó.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây trong khi suy tư. Bất chợt, trong đầu hắn lóe lên một tia quỷ quang, một tia ký ức bị chôn sâu như tự động xuất hiện trong lúc kích thích. Đó là một cánh tay tương tự cũng in ba ấn ký, khác với ấn ký của hắn chính là ấn ký của cánh tay đó là ở lòng bàn tay mà không phải mu bàn tay, hơn nữa sắp xếp là một ngôi sao, một mặt trăng và cùng một mặt trời.

Vì sao?

Trời trăng sao, ba hình ảnh cùng màu vàng nhạt càng lúc càng rõ ràng trong đầu hắn, ba ấn ký này ắt hẳn có liên quan và chỗ tương đồng lớn lao với ba ngôi sao trên mu bàn tay hắn. Nhưng bất kể hắn cố gắng xâm nhập ý thức mình thế nào cũng vô phương nhớ được nhiều hơn.

Tâm tư của hắn bắt đầu chuyển dời, lại từ từ quay về từng màn khiến dục vọng hắn suýt nữa sôi trào lúc trước. Hai cô gái phong hoa tuyệt đại, một người lạnh lùng như thần tiên, một người quyến rũ như yêu tinh. Bây giờ hồi tưởng lại hắn vẫn còn cảm thấy may mắn và bội phục mình vì có thể miễn cưỡng giữ vững tỉnh táo đồng thời cẩn rằng thoát đi vào lúc ấy. Chỉ là... quãng thời gian xúc động ngắn không thể át chế khiến quan hệ giữa mình và Tuyết Phi Nhan xác định đã vô phương hoàn toàn cắt đứt.

Hơn mười phút trôi qua, Mộng Chỉ và Tuyết Phi Nhan vẫn chưa trở về, đáy lòng hắn bắt đầu hơi lo lắng. Hắn nắm bắt thời cơ lựa chọn rời đi vừa vặn đúng, đúng thời gian mấy cái nháy mắt lúc Mộng Chỉ vội vã mặc y phục, hắn tin rằng Mộng Chỉ không phát hiện ra hắn. Mà lâu như vậy không hề có động tĩnh, giữa nàng và Tuyết Phi Nhan rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Hắn ngẩng đầu nhìn về hướng con hồ, đáy lòng hơi lo lắng. Bầu trời vốn rải đầy sao, trăng sáng vàng vạc bỗng không biết từ đâu bay tới một đám mây nhạt tạt thời che khuất mặt trăng, khiến ánh trăng khi bị nửa che nửa khuất trở nên lờ mờ, lại lộ vẻ mờ khuất như có như không. Lúc này, một tiếng cười nhu hòa theo gió bay vào trong tai hắn, chính là thanh âm của Tuyết Phi Nhan.

- Tiểu đệ đệ, người làm cho tỷ tỷ sung sướng như vậy, vì sao bỗng nhiên phải chạy trốn chứ... Làm tỷ tỷ lên không lên được, xuống cũng chẳng xong, thật là khó chịu quá, người mau lại đây được không... Nào...

Thanh âm vô cùng yêu mị khiến dục vọng vừa mới bị gió lạnh đè nén của Diệp Vô Thần trong nháy mắt 'vèo' một cái tăng trở về. Hắn thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía trời đêm, ráng sức di dời lực chú ý của mình, nhưng trong đầu toàn bộ ngập tràn cảnh thân thể hoàn mỹ không tì vết của Mộng Chỉ và cảnh mình mặc sức đùa nghịch ngực mềm của Tuyết Phi Nhan, còn có một tiếng rên khẽ đủ khiến linh hồn người ta xuất khiếu lúc sau cùng của nàng... đuổi mãi không đi.

Nữ nhân này... quá nguy hiểm. Hắn thấp giọng than.

- Tiểu đệ đệ, mau lại đây, nếu người không qua nhất định sẽ hối hận đó.

Diệp Vô Thần không nhúc nhích, hẳn có thể cảm nhận được rằng, thanh âm Tuyết Phi Nhan phát ra vẫn dừng lại ở vị trí lúc trước, lại cách cự ly xa như thế, truyền thẳng về phía hắn mà chỉ có hắn mới có thể nghe thấy. Thanh âm vốn dĩ đã ngắt ngảy vạn phần lộ vẻ mờ ảo như sương khói khiến Diệp Vô Thần rung động tâm thần, nỗi lòng khó ổn định. Nội tâm sinh ra từng đợt xúc động bất chấp tất cả lao tới, hơn nữa tần suất xuất hiện càng lúc càng tới tấp.

174. Chương 173: Mê Tâm Hàm Ngọc. (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 173: Mê Tâm Hàm Ngọc. (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Tiểu đệ đệ, người thật không muốn tới sao? Tỷ tỷ không đùa giỡn với người đâu, nếu người thật không tới thì tiểu tiên nữ của người sẽ mất mạng đó.

Diệp Vô Thần trong lòng chấn động, trong đầu thoáng chốc tỉnh táo rất nhiều, mây kiếm luôn hơi rung rung cũng xiết chặt vài phần. Vốn dĩ hắn hơi lo hai người liệu có phải xuất hiện bất trắc gì không, nên lời của Tuyết Phi Nhan khiến hắn không dám không tin. Hơn nữa, dấu hắn khẳng khẳng không đi, hắn biết mình rơi vào thanh âm còn đáng sợ hơn ma lực vài phần kia cũng chống đỡ không được bao lâu. Ngay tức thì, cội lòng hắn buông hết căng thẳng, bước mau đi về phía bên đó.

Cảm ứng được hắn tới gần, Tuyết Phi Nhan rút cuộc ngừng gọi, thân thể lơ lửng giữa không trung, mị nhãn như tơ nhìn theo bóng ảnh mau chóng tới gần kia, trước ngực vì tuyết y rách toang mà lộ ra hai nửa mặt trắng cao vút trắng muốt, quỳn rũ tột đỉnh.

Nàng liếc qua ngực mình, nhưng không đi bó y phục lại mà nhếch khóe miệng, ngâm nga nói:

- Tiểu oan gia, hiện tại thân thể tỷ tỷ đều bị người sờ qua, muốn không quần lấy người cũng không thể rồi. Cho nên, trước tiên tỷ tỷ tặng người một món quà quý giá người không được cự tuyệt, nhất định phải thích mới được, đừng cô phụ một phen tâm ý của tỷ tỷ đó...

Diệp Vô Thần còn chưa tới gần đã nghe thấy một hồi rên rỉ khó nhin như khổ sở như sung sướng, tiếng thở dốc đó khi thì cao vút, khi thì lại bị áp chế gắt gao, rên khốc trầm bổng, rung động tâm hồn, Diệp Vô Thần khựng chân như hóa đá, bởi vì đây rõ ràng là thanh âm của Mộng Chỉ.

Chẳng nhẽ...

Hắn lại đi về trước vài bước, con hồ nhỏ mặt nước như gương kia lại xuất hiện trong tầm mắt hắn. Bên hồ, một cô gái cả người trần truồng đang tự vuốt tự xoa (thủ dâm). Dáng người yếu điệu lả lướt, như liễu hờn trong gió, hai má đỏ bừng, làn thu thủy mịt mờ, trong rên rỉ đôi môi đỏ hơi mở lộ ra hai hàng răng ngọc. Da thịt toàn thân trắng sáng như ngọc, hai ngọn đồi cao vút trước ngực như mỡ như ngọc, tuy là nằm nhưng vẫn ưỡn thẳng như chiếc bát úp, hai nụ hoa màu hồng nhạt trong gió đêm ưỡn lên nhón nhọn, thuần mỹ vô tả.

Diệp Vô Thần quay mặt đi, trong nháy mắt xoay đầu nhìn về phía Tuyết Phi Nhan lơ lửng giữa không trung, cười tươi thiên kiều bách mị, trầm giọng nói:

- Cô làm gì với nàng thế?

Quen nhìn sự lạnh lùng cao ngạo, băng thanh ngọc khiết của Mộng Chỉ, lúc này phong thái nàng như thế, rên rỉ như thế, kích thích và khác biệt cực lớn khiến tất cả hồn phách của hắn đều chấn động theo. Tuyết Phi Nhan có chút ủy khuất vĩnh đôi môi đỏ tươi, nũng nịu như một cô bé nói:

- Tiểu muội muội không rõ lai lịch này theo người nhiều ngày như vậy, rõ ràng lòng mang ý xấu mà, người chỉ là không quen nhìn cho nên cảnh cáo nhỏ nhỏ một lần, cho nàng dùng chút xiu ‘Mê Tâm Hàm Ngọc’ mà thôi.

- Mê Tâm Hàm Ngọc? –Diệp Vô Thần đương nhiên chưa từng nghe qua cái tên cổ quái này, hắn liếc qua Mộng Chỉ toàn thân uốn éo, hai tay sờ vuốt lẫn lộn toàn thân, trong nháy mắt bèn thu hồi ánh mắt, thanh âm lạnh đi vài phần:

- Thế cô nói nàng sẽ nguy hiểm tính mạng... Là thế nào?

Nỗi ủy khuất trên mặt Tuyết Phi Nhan càng đậm, chực khóc:

- Tỷ tỷ là vì giúp người mà, người còn vì tiểu muội muội này dùng giọng điệu kiêu ấy nói chuyện với tỷ tỷ, lẽ nào tỷ tỷ thật sự không bằng tiểu tiên nữ của người ư... Thực ra tỷ tỷ lừa người đó, ‘Mê Tâm Hàm Ngọc’ này chẳng phải độc dược mà là một loại xuân dược thôi...

Diệp Vô Thần làm sao không nhìn ra Mộng Chỉ nhất định đã trúng xuân dược gì đó. Hắn không để ý tới nàng nữa, bước mau đi đến trước người Mộng Chỉ. Nàng trần truồng gần ngay trước mắt, lỗ rốn xinh xắn lung linh, eo liễu nhỏ nhắn chỉ nắm vừa đủ, giờ khắc này đang lắc lư chậm chậm như rắn uốn. Một đôi chân đẹp thẳng tắp thon thả trắng nõn như búp măng xuân, trên cặp vú trắng muốt cao vút tròn đầy không tìm nổi bất kỳ khiếm khuyết nào. Diệp Vô Thần đành phải nhắm mắt duỗi tay ra đặt trước ngực nàng, một cổ khí tức như lan như hương dần dần truyền vào mũi hắn, khiến tâm thần hắn rung động dữ dội.

- Hi hi hi hi, tiểu đệ đệ, tỷ tỷ biết người y thuật cao minh, sợ người ngay cả ‘thiên hạ đệ nhất dâm độc’ này cũng giải trừ cho nên để nàng chịu đựng chừng hơn mười phút mới gọi người tới đó. Hiện tại ‘Mê Tâm Hàm Ngọc’ đã hoàn toàn chuyển hóa thành dục vọng của nàng, không biết người có thể ngay cả tâm lý dục vọng của một người cũng hóa giải hết hay không. Đúng rồi tiểu đệ đệ, tỷ tỷ quên nói cho người biết, nếu người trúng ‘Mê Tâm Hàm Ngọc’ không thể phát tiết hết dục vọng trong vòng sáu giờ thì nữ sẽ trở thành ai cũng có thể làm chồng, nam sẽ không nữ không vui đó. Hí hí hí... Năm đó, ngay cả Chiến Thần Phong Triều Dương đại danh鼎鼎鼎鼎 trúng phải ‘Mê Tâm Hàm Ngọc’ cũng chẳng làm gì được... Tiểu đệ đệ, người và tiểu muội muội cứ hưởng thụ cho tốt, hoặc đi bắt một nam nhân tới nhé, hí hí hí hí...

Tiếng cười lẳng lơ càng lúc càng xa, dần dần mất hẳn. Tuyết Phi Nhan cũng đã mất đi bóng dáng. Trong trời đêm vắng lặng, chỉ quanh quẩn tiếng rên rỉ như khóc của Mộng Chỉ.

Mộng Chỉ bị lửa dục sôi trào hành hạ quá lâu, ban đầu còn có thể giữ vững một phần tỉnh táo lúc này lý trí đã gần như bị chôn vùi hoàn toàn, nàng mặt đỏ tai nóng, mê đắm tâm thần, hoàn toàn không nhận rõ người trước mặt là ai, ngọc thể theo bản năng ngã tới, đôi mắt lim dim, nũng nịu gọi nhỏ.

Diệp Vô Thần dời tay từ trước ngực nàng ra, Tuyết Phi Nhan không lừa hắn, độc trong cơ thể nàng đã tan hết, còn lại chính là dục vọng còn nóng hơn cả lửa. Ngoại trừ giao hợp với nàng đã chẳng còn cách nào khác. Mộng Chỉ đã quấn chặt cả thân thể lên người hắn, không ngừng cọ xát quần quít, miệng không ngừng thở ra hơi thở thơm tho nóng bỏng nặng nề.

Diệp Vô Thần mở mắt, nhẹ nhàng đẩy tay ngọc của nàng, vào tay mịn màng như sò lên tơ lụa quý giá nhất trên đời. Một tay hắn đặt lên cái miệng thơm tho hơi há ra của nàng, tạm thời ngăn chặn tiếng rên rỉ phóng đảng, một tay khác phủ lên đôi ngực cao vút từ từ nhào nặn, ánh mắt thì bắt đầu thưởng thức kỹ càng bộ thân thể hoàn mỹ này:

- Mộng tiên tử, nhận ra ta là ai không?

Mộng Chỉ đang như hừng hực lửa tình, bị dục niệm như thủy triều hành hạ suýt nữa sụp đổ, bỗng cảm giác vú ngọc trước ngực bị người nắm lấy, một cổ khoái cảm tê dại ập vào cõi lòng, thật lâu sau rốt cuộc nhận được tăng cường khiến nàng cảm thấy cực kỳ hưng phấn, không khỏi uốn éo cả người càng kịch liệt, đôi mắt nhắm chặt, thần trí mơ hồ gấp giọng duyên dáng hô:

- Cho ta... Cho ta...

- Nói cho ta biết, ta là ai?

Tay hắn vừa dùng sức, một tia đau đớn và khoái cảm tăng thêm gấp bội khiến nàng ngúng nguẩy đầu, toàn thân vặn xoay uốn éo, ưỡn ngực tới muốn hắn càng thêm ra sức mơn trớn, cơn đau đớn cũng đánh thức một tia lý trí của nàng. Nhìn Diệp Vô Thần ánh mắt như nước, trong đôi mắt đẹp mịt mờ của nàng song song lộ ra niềm vui sướng lẫn thống khổ, nàng vươn cánh tay muốn quần lấy thân thể hắn:

- Vô Thần... Cho ta... Thần... Cho ta...

Diệp Vô Thần rút cuộc lộ ra một nụ cười mỉm hài lòng. Hắn cúi đầu, hai tay cũng bắt đầu không chút kiêng kỵ mơn trớn mỗi một điểm, mỗi một tác trên cả người nàng.

- Tuy là bất đắc dĩ nhưng ta hy vọng cô có thể nhớ kỹ hôm nay, đêm nay... Ta sẽ là nam nhân đầu tiên của cô, cô cũng là nữ nhân đầu tiên của ta... Không thể quên, biết chưa?

Nước mắt Mộng Chỉ như suối trong từ từ trào ra, nàng lắc lư vòng eo, thân thể càng quần chặt lấy hắn, trong miệng truyền ra tiếng rên rỉ càng thêm động lòng người. Mà khi Diệp Vô Thần vô tình đụng phải cấm địa nàng chưa từng mở ra bao giờ, nàng như bị điện giật, toàn thân run rẩy một trận kịch liệt, vòng eo lắc lư chậm chậm như rắn uốn, nghênh hợp sự mơn trớn của hắn, cặp chân đẹp thon thả đầy đặn thẳng tắp, một khép một mở từ từ cấp lấy, như là đối với việc dày vò dâm dục cảm thấy cực kỳ khó nhịn. Trong miệng thở hổn hển, thi thoảng vươn chiếc lưỡi thơm xinh xắn liếm láp đôi môi anh đào khẽ mở hệt như vô cùng đói khát, da thịt ửng đỏ từng mảng, rai đầy mồ hôi, càng hiện vẻ trong suốt như ngọc.

Diệp Vô Thần biết nàng nghe thấy rõ thanh âm của mình liền cúi người xuống, tiếp xúc về phía cặp môi anh đào khép mở không ngừng, nhẹ nhàng hôn hít mút nút, phản ứng của Mộng Chỉ đầy nhiệt liệt, chủ động vươn lưỡi thơm quần chặt lấy đầu lưỡi của hắn cùng một chỗ. Diệp Vô Thần chỉ thấy xúc cảm mềm mại trơn bóng, một mùi hương như lan phả vào mũi, khiến tay trái đang bóp bên vú không tự giác tăng thêm lực đạo, xoa nắn từ chậm đến nhanh trên bộ ngực sữa cao vút căng đầy kia.

Dưới sự mơn trớn của Diệp Vô Thần cùng sự thúc giục của ‘Mê Tâm Hàm Ngọc’, từng cơn khoái cảm tê dại không ngừng ập vào trong đầu Mộng Chỉ, quanh thân vô cùng tê ngứa như có sâu bò kiến chạy, một cảm giác khó nhịn thiêu đốt hừng hực, khiến nàng ngay cả hô hấp đều cảm thấy khó khăn, tiếng thở gấp trong miệng trở nên cuồng loạn, xen lẫn từng tiếng rên rỉ động lòng người.

Giờ khắc này Mộng Chỉ không còn một chút hình tượng rụt rè lạnh lùng nào nữa, miệng đào há to, lửa dục tràn trề như khó nhịn được nữa, chân ngọc thon dài quắp chặt vào thắt lưng Diệp Vô Thần, vòng eo mảnh mai không ngừng rướn lên, vô ý thức cọ sát.

Diệp Vô Thần biết nàng không thể trì hoãn tiếp, đứng dậy, cởi bỏ y phục của mình. Xung quanh vẫn lặng im như ban đầu, không có bất kỳ tạp âm nào quấy nhiễu, Tuyết Phi Nhan cũng không biết trốn ở nơi nào. Một tay Diệp Vô Thần nâng mông Mộng Chỉ, một tay đặt giữa eo nàng, dựa theo cảm giác trong lòng từ từ nhích vào. Sau phút tạm dừng ngăn ngừa, hắn kiên quyết xông phá lớp ngăn cách kia. Trong tích tắc đó, hắn dường như nghe thấy thanh âm gì đó bị phá tan...

Rên một tiếng đau đớn, thân thể Mộng Chỉ bỗng cứng đờ, tứ chi quần chặt lấy thân thể hắn, trên mặt song song lộ ra đau đớn và thỏa mãn, vệt nước mắt bên khóe mắt đọng thành một dòng, không ngừng nhỏ xuống người Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần hôn nhẹ lên cặp môi thơm giờ khắc này đã thở hổn hển, tay bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn một đôi ngọc nữ phong cao ngất, nàng thở chậm xong sau đó cơn đau thấu tim ập tới. Từng giọt đỏ hồng từ từ nhỏ xuống, góp thêm vài phân thê điểm.

Sau chốc lát Mộng Chỉ đánh mất tia kháng cự cuối cùng nọ, đôi mắt khép hờ, đỏ bừng khắp mặt, hai tay bầu chặt bờ vai Diệp Vô Thần, lưỡi thơm mềm mại ấm nóng không ngừng quần quít với hắn, trong miệng rên rỉ không dứt, vòng eo mảnh mai lắc lư chậm chậm, nghênh đón động tác càng lúc càng điên cuồng của hắn. Tiếng rên rỉ thở dốc càng lúc càng lớn mặc sức vang vọng trong trời đêm, truyền ra rất xa...

.....

Trăng lên giữa trời, Tuyết Phi Nhan rời đi rất lâu lặng lẽ đi tới, lẳng lặng nhìn hai người quần lấy nhau một chỗ. Đôi chân ngọc thon dài của Mộng Chỉ quắp chặt lên hông Diệp Vô Thần, hệt như bạch tuộc,

không ngừng cọ sát quắp quẩn, toàn thân run rẩy không ngừng, âm thanh dâm dục trong miệng hô to không dứt, khi gần như sắp rơi vào điên cuồng thì đã không có bất kỳ vẻ lạnh lùng như thường ngày. Động tác lúc này của Diệp Vô Thần cũng đã biểu hiện đủ thuần thực, không chút tiếc thương đẩy mạnh mãnh liệt vào kiều nữ dưới thân. Đôi mắt hồ ly của Tuyết Phi Nhan nheo lại, nội tâm lẩm nhẩm: ba giờ rồi, tiểu oan gia này mạnh quá. Ta còn tưởng rằng lúc hấn kiệt lực sẽ dùng một vài thủ pháp khác nữa cơ...

175. Chương 174: Đi Rồi, Vẫn Là Đi Rồi.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 174: Đi rồi, vẫn là đi rồi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nhìn trong chốc lát nàng rốt cuộc không nhin nổi cả người nóng hầm hập xoay người đi, đóng chặt hoàn toàn thánh giác của mình, ngằm vận Băng Tâm Quyết rốt cuộc ép cổ nóng rực đó xuống. Khóe miệng từ từ nhếch lên một nụ cười nhạt. Dầu sao những hiểu biết về thế giới này của Diệp Vô Thần vẫn còn quá ít, một vài thứ hẳn không nhìn ra nhưng nàng lại sớm đã phát hiện. Chẳng hạn như từ trong thanh âm lạnh nhạt của Mộng Chỉ nàng nghe ra được Mị Âm như có như không. Mà Mị Âm Chi Nữ cuối cùng của Thiên Thần đại lục đã bị Bắc Đế tông thu giữ, cho nên nàng mới chắc chắn nói ra Mộng Chỉ là người trong Bắc Đế tông. Tia hoài nghi về ‘Viêm Hồn Quyết’ cuối cùng kia cũng hoàn toàn biến mất.

Người nghe thấy cái tên ‘Mị Âm’ không ít nhưng có thể thực sự biết và phân biệt thì đã ít lại càng ít. Mà Mộng Chỉ tại Bắc Đế tông có được địa vị rất cao đồng thời có thể được Viêm Đoàn Hồn chọn làm thê tử tương lai của Viêm Tịch Minh, một là bởi vì nàng có dung mạo và khí chất như tiên tử, hai là vì lực Mị Âm của nàng. Mị Âm, tên như ý nghĩa, là thanh âm có thể mị hoặc tâm trí con người, mà nghe đồn nếu có thể luyện Mị Âm đến đỉnh thì không cần phát ra thanh âm, chỉ cần một ánh mắt, một nét mặt đã có thể làm cho một người nói gì nghe nấy, sẵn lòng muôn lần chết vì điều ấy. Lực Mị Âm của Mộng Chỉ hiện tại rất yếu nhưng cũng rất đáng sợ. Một người chỉ cần bị thanh âm nàng mê hoặc, thì sẽ mất hết toàn bộ tâm trí, nói ra hết thấy những gì mình biết, mà sau đó còn không hề hay biết, chỉ nhớ rằng mình dường như đã mơ một giấc mộng kỳ quái. Mà với người ngủ say và hôn mê, dầu có được thực lực vượt qua nàng mấy cấp, nàng cũng có nắm chắc dùng Mị Âm thao túng.

Mấy năm nay dựa vào năng lực này của nàng, Bắc Đế tông không mất nhiều công sức chiếm được quá nhiều tin tức quan trọng. Mà sau khi trở thành thê tử của Viêm Tịch Minh, cùng với sự phối hợp lẫn nhau của họ, Bắc Đế tông chắc chắn chỉ thắng mà không suy.

Người của Mị Âm tộc vốn dĩ rất ít, cộng lại miễn cưỡng có trăm người, họ sinh tồn chủ yếu dựa vào tiền thuê cao, sau đó đưa cho bọn họ những tin tức thu hoạch từ tù binh, lại cũng bởi vậy mà chọc vào rất nhiều cừu gia. Rốt cuộc có một ngày, một thế lực có thực lực cường đại đã tìm được nơi ẩn thân bí mật của Mị Âm tộc. Năng lực của cả Mị Âm tộc đều ở Mị Âm, tu vi ma võ tầm thường, cuối cùng gần như đem họ một lưới bắt sạch, khi đó chỉ còn lại trưởng công chúa Mị Âm tộc bị giấu đi may mắn chưa bị phát hiện – cũng chính là Mộng Chỉ. Sau cùng, nàng bị Bắc Đế tông vô tình đi ngang qua tìm thấy, sau khi biết được thân phận của nàng bèn hứa hẹn sẽ tìm ra cừu gia cho nàng, báo thù cho nàng. Điều kiện là vĩnh viễn ở lại Bắc Đế tông.

Năm đó nàng mười lăm tuổi, hiện nàng còn thiếu hai tháng thì tròn hai mươi tuổi. Bởi vì lòng có thù hận nên nàng bài xích người ngoài đồng thời khổ tu Viêm Hồn Quyết của Bắc Đế tông, tuổi chưa tới hai mươi đã đạt tới cảnh giới cửu cấp mà người trung niên bình thường mới có thể đạt tới.

Người có thể tu luyện Mị Âm đến đại thành chỉ có nữ, nam có cố gắng thêm chăng nữa cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhập môn. Trong Mị Âm tộc có một quy định nghiêm khắc rằng, nữ trong tộc trước khi kết hôn tuyệt không thể thất thân, bằng không ắt sẽ phế đi Mị âm đồng thời trục xuất khỏi tộc. Mà người nữ của Mị Âm hoàng tộc ngay cả thân thể đều không thể bị nam tử chạm vào, quy định này thoạt nghe hơi có chút hà khắc, đương nhiên chẳng phải không có nguyên nhân.

Mị Âm của Mộng Chỉ sở dĩ có thể bị Tuyết Phi Nhan phát hiện dễ dàng hoàn toàn là vì nàng vẫn là một xử nữ. Mà một xử nữ, bất kể nàng cố gắng thế nào thì năng lực cũng chỉ có thể dừng lại ở giai đoạn sơ cấp, vô phương tiến thêm. Duy chỉ có sau khi thất thân bình cảnh mới tự động đột phá. Nhưng... lực Mị Âm có một tác dụng phụ có thể nói là đáng sợ, một khi thất thân với một nam nhân, Mị Âm Chi Nữ sẽ hết lòng với người này hết như trúng phải sâu tình, không cho người khác nữa. Sau này, dẫu Mị Âm của nàng có thể đến trình độ mị hoặc thiên hạ thì cũng tuyệt đối không cách nào ảnh hưởng đến nam nhân kia, mà nam nhân ấy lại chỉ cần một ý niệm liền có thể quyết định sinh tử của nàng, cũng có thể hủy đi Mị Âm của nàng. Khi Mị Âm Chi Nữ chết không hề có bất kỳ ảnh hưởng nào đến người nam, mà khi người nam chết thì Mị Âm Chi Nữ cũng sẽ chết theo. Đây là một khế ước tàn khốc được lập lên trong khi bọn họ giao hợp – linh hồn khế ước.

Bởi thế, Mị Âm Chi Nữ tuyệt đối không thể dễ dàng thất thân, đây vừa là bảo vệ Mị Âm tộc, cũng là bảo vệ các nàng.

Do đó, Tuyết Phi Nhan không cho phép Mị Âm Chi Nữ cuối cùng này tiện nghi người khác.

Ánh trăng lặn về tây, Tuyết Phi Nhan rút cuộc xoay người lại. Bên hồ, hai người điên cuồng từ nửa đêm cho đến canh một vẫn giữ nguyên tư thế quán quít, sức cùng lực kiệt nằm trên đất, lại như song song ngủ thiếp đi. Trên người, trên đất vãi đầy các loại chất lỏng còn chưa khô hết. Mộng Chỉ nằm áp lên ngực hắn, đôi mắt nhắm nghiền, nước mắt vẫn như trước, nổi sung sướng cùng thỏa mãn sau cơn điên cuồng vẫn còn nguyên, kiều diễm vô song.

Tuyết Phi Nhan cũng không quấy nhiễu họ, cứ thế lẳng lặng ngắm nhìn, căn cứ theo tần suất hô hấp của hai người thì nàng biết họ đều không thật sự ngủ thiếp đi. Chỉ là Mộng Chỉ không biết đối mặt thế nào, mà Diệp Vô Thần... đang dò xét chẳng? Nàng yên lặng suy nghĩ.

Bởi vì người trúng ‘Mê Tâm Hàm Ngọc’, sau khi dục vọng tiết hết chẳng những sẽ không mệt mỏi ngủ đi, ngược lại sẽ trở nên cực kỳ tỉnh táo, có thể nhớ rõ ràng mỗi một cái nháy mắt lúc trước.

Một cơn gió lạnh thổi qua, thân thể trần truồng của Mộng Chỉ rung mình một cái, nàng từ từ mở đôi mắt, nhìn về phía Diệp Vô Thần hiện đã ngủ. Sự hỗn loạn trong lòng vô phương ngừng nghỉ. Nàng cứ nhìn mãi như vậy, phảng phất như muốn ghi tạc trong lòng mỗi một điểm đặc trưng của người nam nhân đã đoạt lấy trinh tiết của nàng... Dẫu nàng muốn quên thì cả đời này kiếp này cũng đã chẳng quên nổi.

Qua rất lâu sau nàng rút cuộc run rẩy muốn đứng dậy. Bông hoa vừa mới nở lại trải qua thế công như gió to mưa lớn, nếu không phải tu vi bản thân nàng không yếu thì sớm đã tàn tạ không chịu nổi, nhưng vừa nhúc nhích, cơn đau xé rách vẫn khiến nàng suýt nữa rên đau thành tiếng. Trên người hắn, còn có cả trên người nàng chỗ nào cũng rải đầy vết thương, trên ngực nàng cũng rải khắp vết xanh đỏ nhiều hơn Tuyết Phi Nhan mấy lần. Trên mặt đất, một dải đỏ tươi diễm lệ chói mắt.

- Chàng tên gì? –Nàng vuốt ve khuôn mặt Diệp Vô Thần, một lần rồi một lần, lệ trong mắt chảy xuống, trong miệng phát ra Mị Âm run rẩy. Ở cạnh nhau nhiều ngày như vậy nàng rốt cuộc chiếm được cơ hội, bên người không có cô bé áo đen khiến nàng sợ hãi, ai đều không có. Mà hắn, cũng đang ngủ sâu trước mặt nàng.

- Diệp... Vô Thần... -Hắn vẫn nhắm mắt nhưng khóe miệng khẽ động, từ từ bật ra thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp như nói mơ. Thanh âm Mộng Chỉ truyền vào lỗ tai hắn, cũng truyền tới sâu trong linh hồn hắn.

Mị Âm, vốn chính là một kiểu thanh âm trộn lẫn Linh Hồn lực. Chỉ là ở Thiên Thần đại lục ngoại trừ Diệp Vô Thần, còn chưa có ai thực sự ý thức đến sự tồn tại của ba đại Vận Mệnh nguyên tố: Sinh Mệnh, Tử Vong, Linh Hồn. Cho nên Mị Âm được định nghĩa là một loại năng lực đặc thù mà đáng sợ.

Tách...

Một giọt nước mắt rơi xuống ngực Diệp Vô Thần, Mộng Chỉ không bắn khoả đến đôi mắt đã bị nước mắt mờ, hai tay vẫn dừng ở trên mặt hắn. Nàng không lo hắn sẽ tỉnh lại bất chợt, người đang trong sự không chế của Mị Âm sẽ không tự chủ tỉnh lại.

- Nhà của chàng ở đâu...
- Thiên Long Thành... Diệp gia.
- Chàng năm nay... bao nhiêu...
- Mười bảy.

Mộng Chỉ cứ hỏi một câu hắn liền đáp lại một câu đúng sự thật, nước mắt tích góp trên ngực Diệp Vô Thần dần bắt đầu tích thành một bãi.

- Chàng biết Nam Hoàng Kiếm ở đâu, đúng không? –Nàng nhìn đôi mắt hắn, khe khẽ hỏi.
- Không biết.

Làn thu thủy của Mộng Chỉ run khẽ, nàng nhẹ giọng nói:

- Vậy vì sao chàng nói với Nam Hoàng tông rằng chàng biết tung tích của Nam Hoàng Kiếm?
- Bởi vì năm đó sư phụ ta từng ngẫu nhiên nhìn thấy hình dạng của Nam Hoàng Kiếm trên gia phả của Nam Hoàng tông rồi tả lại cho ta. Có người muốn đối phó với Diệp gia ta, vì để Nam Hoàng tông bảo vệ Diệp gia ta nên ta đã vẽ ra Nam Hoàng Kiếm, đồng thời dùng Nam Hoàng Kiếm làm điều kiện để họ bảo vệ Diệp gia ta. –Diệp Vô Thần thì thầm nói.

Mộng Chỉ trầm mặc, nàng đâu ngờ rằng, ấy vậy lại là một đáp án như thế.

Nàng cố nhịn cơn đau nơi bắp đùi và thân thể mềm yếu, ngăn cơn y phục của mình. Y phục của nàng là lúc trước được chính nàng cởi xuống từng đồ một, không hề có bất kỳ sự tổn hại xé rách nào.

Mặc xong y phục, nàng ngồi người xuống, lôi từ trong tay áo một thanh đoản đao rất ngắn rất mỏng, run run rẩy rẩy đặt lên cổ hắn. Khi thân đao lạnh lẽo chạm vào da thịt hắn, thì tay nàng run lên dữ dội, không tự chủ được rời đoản đao ra sau chút đỉnh.

Thân là trưởng công chúa của Mị Âm tộc, nàng sao có thể không biết tác dụng phụ của lực Mị Âm chứ. Lúc này ‘linh hồn khế ước’ kia còn chưa hoàn toàn thành hình, hôm nay là giờ phút cuối cùng nàng có thể dùng Mị Âm thao túng hắn. Mà chỉ cần giết hắn thì linh hồn khế ước chưa thành hình sẽ tự đứt đoạn, số phận của nàng cũng khỏi phải bị nắm giữ trong tay hắn. Mà một khi qua ngày hôm nay, dẫu Mị Âm của nàng tu luyện đến mạnh nhất cũng sẽ vĩnh viễn vô hiệu với hắn, nàng cũng vĩnh viễn không thể thích thêm một ai khác nữa. Tất cả mọi tình cảm đều chỉ dồn lên trên người một mình hắn, cũng không thể làm ra bất kỳ hành động nào tổn thương tới hắn nữa. Mà hắn thì có thể tùy lúc tìm thấy nàng, tùy lúc phế đi lực Mị Âm của nàng, hoặc giả lấy tính mạng nàng.

Mà nhiệm vụ Viêm Tịch Minh sai nàng hoàn thành chung quy chẳng phải là giết chết hắn ư...

Tay nàng một mực run rẩy, nhưng bất kể thế nào đều không có cách xuống tay. Tay đang run, trái tim tương tự cũng đang run, vì sao rõ ràng linh hồn khế ước chưa hình thành, trước khi số phận mình bị hắn thỏa sức thao túng lại vẫn không thể hạ thủ với hắn.

- Thiếp là nữ nhân đầu tiên của chàng... Đúng không? –Nàng nhìn khuôn mặt hắn, cười thê lương mà xinh đẹp.
- Đúng.
- Thế chàng... nhớ tên của thiếp không?
- Mộng... Chỉ...

Lưỡi đao lạnh lẽo rời đi từ trước cổ hắn, rơi xuống mặt đất hơi ẩm ướt, cổ tay trắng bóc vung vẩy, ở bên người hắn vẽ ra ba chữ rõ ràng.

Viêm Chỉ Mộng.

Vung tay, thanh đoản đao kia bị nàng lẳng đi rất xa. Nàng không xuống tay được, bất kể thế nào đều không thể xuống tay. Lưỡi đao cứ tới gần người hắn một phần thì trái tim nàng liền đau buốt một phần. Nàng lẳng nó đi rất xa, rồi nhặt lên từng đồ y phục hắn lót ở bên, từ nội y đến ngoại y, từng món từng món nhẹ nhàng mặc lên cho hắn.

Tay nàng rất vụng, động tác ngây ngô, đây là lần đầu tiên nàng mặc y phục cho một người ngoài mình ra, cũng là việc đầu tiên nàng làm cho hắn. Động tác của nàng hết sức dịu dàng, hết như một thê tử đang ôn nhu mặc y phục cho trượng phu của mình.

Lúc xỏ tất, nàng nghĩ tới cảnh hôm đó hắn bất chấp sự phản kháng của mình, bá đạo cởi tất mình nhằm chữa thương cho mình, nụ cười và hạt lệ cùng nhau hiện lên trên mặt, thê lương đẹp đẽ như hoa lê sau mưa.

Nâng người hắn, mặc ngoại y trắng muốt như y phục của mình lên, đồng thời dùng ngón tay non mềm vuốt phẳng từng vết nhàu bên trên. Khi đặt vững thân thể hắn thì vang lên một tiếng nhẹ, một cây đoản tiêu màu xanh biếc rơi xuống từ trong tay áo hắn. Nàng ánh mắt mê mang, giúp hắn sửa sang đầu tóc, sau đó cẩn thận nhặt cây đoản tiêu xanh biếc lên.

Trong truyền thuyết, hắn chính là dùng một cây đoản tiêu như vậy thổi lên tiếng tiêu khiến ngàn người rơi lệ.

Nàng không cất đoản tiêu về trong tay áo hắn, mà là hai tay nắm nhẹ, kê nó lên ngực mình, bước chân bắt đầu lui ra sau từng bước. Trong lúc lui về sau, khuôn mặt hắn cách nàng càng lúc càng xa, mãi đến khi đôi mắt trở nên mờ nhạt. Nàng dùng sức lau lệ trong mắt, cuối cùng liếc hắn một cái rồi rút cuộc thả bước chân, thân thể vút thành một luồng bạch ảnh tuyệt mỹ, bỏ hắn mà đi.

Qua một lát sau, thốt Thiên Lý Nhất Điểm Tuyết toàn thân trắng phau hí nhẹ một tiếng, phi về phía bắc.

Tiếng ngựa đi xa, Diệp Vô Thần mở đôi mắt từ từ đứng dậy, nhìn theo phía bắc, hắn lắc đầu, lẩm bẩm:

- Đi, vẫn là đi rồi...

176. Chương 175: Tuyết Bay Ngập Trời. (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 175: Tuyết bay ngập trời. (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Khi bên tai vang lên Mị Âm của Mộng Chỉ thì hắn đã phát giác ra đây là một loại Linh Hồn lực. Nhưng loại Linh Hồn lực thô thiển hơn nữa không thuần túy này há có thể tạo thành uy hiếp với hắn, Mị Âm còn chưa thể chạm đến linh hồn của hắn thì đã bị Linh Hồn lực vô cùng thuần tịnh của hắn tự động ngăn cản, không hề chịu chút ảnh hưởng mảy may nào.

- Không đuổi theo nàng à? –Tuyết Phi Nhan từ đằng sau một gốc cây thốt tha đi ra, ánh mắt dao động một cách ám muội trên người hắn.

- Vì sao phải đuổi, đây là lựa chọn của nàng... Vì sao phải đuổi? –Hắn than một tiếng khe khẽ, trong đầu hiện lên nét ôn nhu sau cùng của nàng. Nàng khi đó, là một nàng khác hắn.

- Chà! Tiểu oan gia ngươi thật là bạc tình bạc nghĩa, vừa mới thẹn người ta xong bây giờ để nàng thui thui một mình đi mất, ngươi không sợ trên đường nàng gặp phải người xấu nào sao? Tỷ tỷ thật thương thay cho tiểu muội muội đáng thương này đó. –Tuyết Phi Nhan hờn trách nói.

Diệp Vô Thần không đáp lời nàng, vẫn ngẩn ngơ nhìn về phía bắc.

- Tiểu oan gia bạc tình bạc nghĩa kia, tỷ khuyên người tốt nhất đuổi theo đem nàng về. Lẽ nào người không nhìn ra nàng thực ra đã động tình với người, chỉ là nàng không muốn thừa nhận, cũng không dám thừa nhận mà thôi, luôn tự tránh né bản thân. Bằng không dẫu người là nam nhân đầu tiên của nàng, thì đao vừa này kia đã có thể rạch xuống đứt khoát rồi đây. –Tuyệt Phi Nhan vẻ mặt ám muội cười nói, Diệp Vô Thần không biết sự phản tác dụng của lực Mị Âm nhưng nàng biết rõ ràng rành mạch. Có thể kiên quyết buông tha ở tình hình đó, cảm tình của nàng với hắn đã không còn là hảo cảm mong lung nữa rồi, mà đã là tình cảm sâu đậm trong hơn chục ngày ở chung này.

Bắc Đế tông phái nàng một mình tới thật là một sai lầm quá lớn. Tài hoa, tâm tư, thậm chí tính cách tương mạo của Diệp Vô Thần với thiếu nữ mà nói có lực sát thương quá mạnh, dẫu ngay cả là Mộng Chỉ bài xích người ngoài cũng bất tri bất giác đắm chìm trong quang thời gian ở chung này.

- Nếu người không đuổi theo nàng, người thật sự sẽ hối hận đó. –Nàng thần bí nói, trên mặt lộ ra nụ cười quyến rũ khiến trăng sao trên bầu trời đều u ám mất sắc.

Hắn vẫn không để ý tới Tuyệt Phi Nhan, ánh mắt quay về phía mặt đất được khắc chữ kia.

Viêm Chỉ Mộng... Đây mới là tên của nàng ư? Mộng Chỉ... Chỉ Mộng... quả nhiên, Chỉ Mộng mới là cái tên thích hợp với nàng nhất.

Viêm... Quả nhiên là Bắc Đế tông phái tới sao... Người lấy Viêm làm họ trên Thiên Thần đại lục cũng duy chỉ có Bắc Đế tông. Cũng không hổ là Bắc Đế tông, quả nhiên thần thông quảng đại, không ngờ ngay cả cơ mật của Nam Hoàng tông đều tra xét rõ ràng như thế.

Hắn xoay người, lặng lẽ rời đi, không thêm liếc Tuyệt Phi Nhan một cái.

- Mê Tâm Hàm Ngọc... Người biết vì sao nó tên là Mê Tâm Hàm Ngọc chẳng? –Tuyệt Phi Nhan yên tĩnh đứng ở đó, lẳng lặng nhủ thầm. Chỉ là Diệp Vô Thần đã không nghe được thanh âm của nàng.

Tiếng bước chân ‘bạch bạch’ vang lên, chính là Diệp Vô Thần đi rồi trở lại, Tuyệt Phi Nhan vừa muốn chòng ghẹo hắn vài câu, nhưng đụng phải ánh mắt hắn, bỗng chạnh lòng, lời sắp nói ra khỏi miệng liền nghẹn trong yết hầu. Thất vọng, tức giận, lạnh nhạt, khó hiểu... những tâm tình hắn muốn biểu đạt, chỉ dùng một ánh mắt như vậy đã hoàn mỹ hiển hiện ra.

Hắn lắc tay trái, một bóng trắng lạnh toát xuất hiện trong tay hắn, chính là Tuyệt Cơ Kiếm. Cái vung tay tiếp ngay sau đó, thân kiếm lạnh buốt đã cắm nghiêng nghiêng trước người Tuyệt Phi Nhan.

- Đây là Tuyệt Cơ Kiếm cô muốn, cô cũng đi đi.

Đôi mắt Tuyệt Phi Nhan nhảy lên dữ dội, cắn chặt môi dưới không nói gì.

Diệp Vô Thần không nói thêm lời nào, phất tay rời đi. Những hành vi tự tung tự tác của Tuyệt Phi Nhan đã chạm tới ranh giới hắn có thể tha thứ. Đây là một nữ nhân hắn không cách nào không chế, nếu một ngày nào đó nàng dùng phương pháp tương tự hoặc giống hệt thi triển lên người thân nhân khác bên người hắn, hắn vô phương tưởng tượng sẽ sinh ra hậu quả thế nào.

Nhìn theo bóng lưng hững hờ của hắn, trên mặt Tuyệt Phi Nhan rớt cuộc lộ ra một tia thê lương. Tuy rằng, nàng đã đoán được hắn sẽ như vậy với nàng.

Nàng tiến trước vài bước, rút Tuyệt Cơ Kiếm lên rồi nắm vào trong tay. Thân kiếm lạnh toát kia có thể mang tới cho nàng một sự thoải mái không có lạnh lẽo, chỉ có nàng mới có thể cảm nhận được. Tuyệt Cơ Kiếm trong tay người thường chỉ là một thanh thần binh, mà trong tay nàng lại có thể tương thông với lực lượng nàng, khiến thực lực nàng tăng lên một mảng lớn. Mấy năm nay, nàng dùng đủ mọi dáng vẻ mang theo Tuyệt Thần Chỉ Hoàn có thể sinh cảm ứng với Tuyệt Cơ Kiếm hành tẩu trên Thiên Thần đại lục, chính là vì tìm nó.

Mà lúc này, Tuyệt Cơ Kiếm đã nắm trong tay nhưng nàng không cảm giác thấy vui mừng, trái tim cũng theo Diệp Vô Thần rời đi mà không biết bay về phương nào.

- Tỷ tỷ biết lần này ngươi nhất định sẽ tức giận nhưng tỷ tỷ thật sự là vì tốt cho ngươi. Nàng là một Mị Âm Chi Nữ cuối cùng trên Thiên Thần đại lục, nếu ngươi muốn thành tựu bá nghiệp, nàng có thể giúp ngươi rất rất nhiều... Nếu không làm như vậy dẫu nàng có tình ý với ngươi thì cũng sẽ bởi đủ mọi nguyên nhân mà gả cho Bắc Đế tông. Khi đó, ngươi và nàng sẽ không còn ở bên nhau nữa.

- Phương pháp của tỷ tỷ tuy hèn hạ nhưng lại là phương pháp tốt nhất... Thứ lỗi cho tỷ tỷ được không, tỷ tỷ thật sự sẽ không làm ra bất kỳ chuyện không hay nào với ngươi nữa...

Nàng lẩm bẩm một mình, thất thần kể lể về phía trước, nhưng có thể nghe thấy thanh âm nàng chỉ có gió đêm... Trả lời nàng, cũng chỉ có tiếng rít khe khẽ của gió đêm.

Trở lại căn lều, Ngưng Tuyết đang ngủ ngon vô cùng, Đồng Tâm thì mở đôi mắt lấp lóe u quang, lúc nhìn thấy hắn rút cuộc quay về mới vui mừng dang hai tay.

Diệp Vô Thần nằm xuống bên người Đồng Tâm, ôm nàng vào trong ngực, nhẹ giọng nói:

- Yên tâm đi, lần sau phải ngủ sớm đấy. Nếu xảy ra chuyện ta sẽ gọi muội.

Đồng Tâm gật đầu, vùi đầu vào lồng ngực hắn, rất nhanh liền an tĩnh thiếp đi.

Diệp Vô Thần cả đêm không ngủ, trong đầu hiện lên nhiều nhất không phải là sự xâm phạm với Tuyết Phi Nhan và cuộc triển miên với Viêm Chỉ Mộng, mà là sự ôn nhu dịu dàng như thê tử lúc sau cùng kia. Lúc ấy hắn không mở mắt nhưng cảm nhận được tiếng tim đập và hô hấp ấm áp của nàng.

Trước đêm nay ấn tượng Viêm Chỉ Mộng mang tới cho hắn chỉ có bề ngoài tuyệt mỹ, khí chất, sự lãnh lẽo, cao ngạo, cố chấp khiến người ta ngượng lòng, cộng thêm chút ít ngang ngạnh và ngây thơ, hắn vốn dĩ không cho rằng mình sẽ động tâm với nàng, cũng chưa từng nghĩ muốn có qua lại gì với nàng, ngược lại thỉnh thoảng vẽ lên tình cảnh làm địch với nàng trong lòng. Luôn cho nàng theo bên cạnh cũng chỉ là để tìm thời cơ thích hợp moi móc ra hết thấy về nàng hoặc chờ nàng tự lộ ra sơ hở, lại dẫu ngờ rằng qua một đêm thì số phận của hắn và nàng chung quy vẫn vì một trận không ngờ ngoài dự liệu mà giao thoa cùng nhau. Khi bị ép chiếm hữu nàng, hắn đã quyết định sẽ thu nàng làm nữ nhân của mình... Bởi vì hắn không cho phép người khác chấm dứt vào nữ nhân đã thuộc về hắn, dẫu hắn không hề có cảm tình với nàng như với Hoa Thủy Nhu. Cho dù có thì cũng chỉ là dục vọng chiếm hữu theo bản năng với một nữ nhân hoàn mỹ mà thôi.

Mà một loạt hành động nàng dụng tâm làm ra trước khi rời đi đã gây mạnh vào dây lòng hắn. Cảm giác với nàng cũng xảy ra biến hóa về bản chất.

Hắn muôn vạn muốn lưu Viêm Chỉ Mộng lại, nhưng chỉ có thể lựa chọn im lặng. Nàng có chọn lựa của nàng, mà Diệp Vô Thần có nỗi băn khoăn của hắn. Ép buộc lưu lại, lòng của nàng sẽ không thể yên ổn, cũng khiến Diệp Vô Thần và chính nàng khó có thể đối mặt với Bắc Đế tông. Dẫu bên người có Đồng Tâm, hắn cũng biết mình tạm thời vẫn không thể chống lại với Bắc Đế đã truyền thừa không biết bao nhiêu năm, càng không thể để họ giận cá chém thớt đến người nhà và người quan trọng của hắn.

Hãy chờ ta... Một ngày là nữ nhân của ta thì cả cuộc đời cũng đừng mong trốn thoát, dẫu nàng vùng vẫy trái với lòng, ta cũng sẽ không cho phép...

.....

Một tay ôm Ngưng Tuyết, một tay dắt Đồng Tâm, Diệp Vô Thần nửa đêm điên cuồng lại cả đêm không ngủ không lộ ra chút mỏi mệt nào, chỉ là bên người hắn chỉ còn lại hai thiếu nữ vĩnh viễn không mong tách rời với hắn, làm hắn bắt đầu có hơi chút khó thích ứng, Ngưng Tuyết và Đồng Tâm cũng như vậy.

- Mộng tỷ tỷ còn sẽ trở về không? –Ngưng Tuyết hỏi. Từ trong miệng ca ca, nàng biết rằng đêm qua Mộng tỷ tỷ của nàng cùng thốt ngựa trắng kia đã đi rồi, không biết đi đâu, cũng không lưu lại gì cả.

- Sẽ chứ. Dẫu nàng không bằng lòng trở về, ta cũng sẽ cướp nàng về. –Diệp Vô Thần nói, khoe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt đầy tự tin.

- Hả?

Ngưng Tuyết thích câu trả lời của hắn, chỉ là có chút không rõ vì sao phải ‘cướp về’. Nàng nghiêng đầu, hỏi tiếp:

- Vì sao Tuyết tỷ tỷ cũng muốn đi thế?

Đồng Tâm nghe vậy, ánh mắt hắt về sau, day day góc áo Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần biết ý, ánh mắt phức tạp nhìn về phía đằng sau. Trên đồng cỏ bao la bát ngát, nào có bóng dáng của nàng.

- Tuyết tỷ tỷ của muội không đi, chưa biết chừng chúng ta rất nhanh có thể lại nhìn thấy nàng đấy. –Diệp Vô Thần đáp.

Đồng Tâm ra hiệu cho hần biết Tuyết Phi Nhan vẫn theo đằng sau họ, nhìn theo họ từ xa xa. Hần sớm đã phát giác Tuyết Phi Nhan tiếp cận hần không đơn thuần chỉ vì Tuyết Cơ Kiếm, thế thì nàng muốn, rốt cuộc là gì...

- A? Thật à? –Ngưng Tuyết kinh ngạc.

- Tuyết Nhi rất thích Tuyết tỷ tỷ à? –Diệp Vô Thần cười hỏi.

- Thích. –Nàng ngẫm nghĩ, lại bỏ thêm một chữ:

- Rất thích.

Diệp Vô Thần cười lắc đầu, đây chính là lòng của Ngưng Tuyết, ai đối tốt với nàng thì nàng sẽ đối tốt với người đó, đơn thuần như tuyết, hoàn toàn không hay biết cái gì là ác.

- Thế Tuyết Nhi nhớ nhà không?

- Rất nhớ, cũng rất nhớ tỷ tỷ.

Nhắc tới hai chữ ‘tỷ tỷ’, trong tim Diệp Vô Thần lại đập rộn ràng vài cái, hần biết trên người Diệp Thủy Dao nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng từ dự cảm mơ hồ này nhìn ra thì chẳng phải chuyện xấu có nguy cơ đến an toàn của nàng, mà là cái khác. Thực ra Nam Hoàng còn đó, hần không hề lo lắng cho sự an toàn của Diệp Thủy Dao.

Thế thì cảm giác này rốt cuộc là gì?

- Ngày mai có thể tới Viêm Long Thành rồi, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, qua vài ngày nữa chúng ta có thể bắt đầu trở về. Đi dựa theo tốc độ này, trước chập tối hôm nay chúng ta sẽ đi qua một con sông rất lớn. –Diệp Vô Thần dựa theo trí nhớ trong đầu nói.

Sông Thiên Nam, bởi vị trí ở phía nam Thiên Long Quốc mà thành tên. Đây cũng là con sông dài nhất rộng nhất Thiên Long Quốc, hơn chục con sông lớn nhỏ Diệp Vô Thần dùng đủ mọi phương pháp vượt qua trên suốt dọc đường, không một con sông nào có quy mô có thể sánh với sông Thiên Nam.

Y như lời Diệp Vô Thần, lúc chập tối họ đã tới sông Thiên Nam. Hần cùng Ngưng Tuyết Đồng Tâm đứng ở bên bờ, đưa mắt nhìn đi, trời nước thành một đường, mênh mông nước không thấy bờ đối diện, phía nam đang vào dịp mùa mưa, nước sông cuộn trào mãnh liệt, bên tai thỉnh thoảng vang lên tiếng sóng vỗ vào bờ đé cả tai, bắn lên bọt nước hoặc lớn hoặc nhỏ xối lên người họ.

177. Chương 176: Tuyết Bay Ngập Trời. (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 176: Tuyết bay ngập trời. (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Hì, lại có thể bay rồi nha. –Ngưng Tuyết vui vẻ hô. Nếu trước kia gặp phải sông quá rộng, xung quanh không có ai, đều là Đồng Tâm mang họ bay qua. Mà nơi đây hẻo lánh, lúc trước đi rất lâu đều không gặp người khác, đi thuyền qua là không có khả năng.

Diệp Vô Thần gật đầu, cúi đầu vừa muốn gọi Đồng Tâm thì phát hiện ánh mắt nàng khóa chặt chỗ nghiêng bên trên. Diệp Vô Thần nhất thời nhìn men theo ánh mắt nàng, ở đường giao tiếp giữa trời và nước, điểm cuối tầm mắt kia hẳn nhìn thấy một bóng trắng nho nhỏ gần như khó có thể nhận rõ.

- Yêu nữ? –Diệp Vô Thần lòng đầy kinh ngạc, nhìn xuất thần chiếc bóng mờ nhạt ấy. Người có thể lơ lửng ở không trung như vậy, ngoại trừ Đồng Tâm thì chỉ có Tuyết Phi Nhan.

Rõ ràng cách ở rất xa, rõ ràng chỉ có thể nhìn thấy một chấm trắng mơ hồ, nhưng Diệp Vô Thần lại phẳng phất nhìn thấy bóng trắng đó xoay người lại, lộ ra một nụ cười mỉm tuyệt mỹ về phía hắn. Ngay tiếp sau đó, tay nàng cầm một thanh tuyết kiếm lượn lờ hàn khí, một luồng bạch quang lạnh lẽo lấy thân thể nàng làm trung tâm lan rộng mau lẹ.

Luồng bạch quang chói mắt ấy khiến mắt Diệp Vô Thần bị buộc phải híp lại, khi hắn mở mắt ra thì một mảnh hoa tuyết bay xuống trước mắt hắn, rơi lên đầu Ngưng Tuyết, phẳng phất như dung hợp hoàn mỹ cùng một chỗ với mái tóc tuyết trắng của nàng, tuy hai mà một.

Bông tuyết càng lúc càng nhiều, càng rơi càng lớn, trong nháy mắt đã là tuyết bay ngập trời.

Ngưng Tuyết mở to hai mắt, không cầm nổi lòng vươn hai tay ra đỡ lấy bông tuyết trên không trung bay xuống, trên mặt lộ ra nụ cười yêu thích, thanh thúy nói:

- Ca ca, đây chính là tuyết à, lạnh quá, đẹp quá... Muội vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tuyết đó... Nhưng ca ca từng nói tuyết chỉ có vào lúc rất lạnh mới rơi. Nhưng bây giờ rõ ràng chẳng lạnh chút nào cả.

Tuyết bay như cầu vồng, nhưng ngoại trừ sự lạnh lẽo của tuyết, nhiệt độ xung quanh lại không hạ xuống. Phía nam Thiên Long Quốc đều là mùa đông cũng chẳng khác nào mùa xuân ấm áp ở Thiên Long Thành. Mà bầu trời cũng chỉ có lác đác vài đám mây trắng, trận tuyết này hoàn toàn là bỗng dưng xuất hiện, như từ trên trời rơi xuống.

Két két két két...

Thanh âm băng đá đông lại vang lên liên tiếp, không dứt bên tai. Trước mắt, sông Thiên Nam thể nước ào ào dần chậm lại như chịu lực lượng kỳ lạ dẫn dắt, mặt nước bắt đầu đóng băng mau lẹ, trong thời gian chớp mắt liền bao vây mặt nước trong tầm mắt, làm dòng nước hoàn toàn ngưng lại. Thanh âm băng đá đông lại không bởi thể mà dừng, vẫn đang ‘két két’ giòn vang, từ đáy lớp băng truyền lại... Cứ nghĩ là biết, độ dày của lớp băng đã đạt tới chừng nào.

Khiến con sông lớn nhất Thiên Long Quốc ngừng chảy vốn không khác gì hành động nghịch thiên, mà đóng băng cả một đoạn sông lớn như thế càng là kỳ tích như thần thoại, lại hiện ra chân thật trước mắt họ. Càng không thể tin nổi chính là, hàn khí cần để đóng băng phạm vi rộng lớn như thế vừa ngấm là biết, mà ba người ngay gần bờ sông từ đầu tới cuối đều không cảm giác được sự rét lạnh khó có thể chịu nổi, mà chỉ có chút chút lạnh lẽo do mặt băng phóng thích ra mà thôi.

Bông tuyết lặng lẽ tan chảy trong lòng bàn tay ấm áp của Ngưng Tuyết, nhưng nàng không hề nhận ra, vẫn ngơ ngẩn nhìn biến hóa cực lớn trước mắt, sau đó quay đầu đầy mê mang nhìn Diệp Vô Thần, chờ hắn giải đáp.

Ngọc nhan của Tuyết Phi Nhan trắng bợt như tuyết, hai hành động nghịch thiên liên tiếp gần như rút sạch tất cả thần lực của nàng.

- Đây là món quà đưa tiễn tỷ tỷ tặng cho muội đó, thích không...

Nàng cười hiền hòa, thân thể từ từ bay xuống mặt băng...

- Chúng ta đi thôi. –Diệp Vô Thần không do dự, dắt tay Đồng Tâm giẫm lên mặt băng, đi thẳng về phía trước. Thân thể như thể thiên hạ lại có mấy ai có thể làm được. Nếu không phải chênh lệch cực lớn về tuổi tác cùng với việc nàng rõ ràng không nhận ra Đồng Tâm, thì hẳn càng nguyện tin rằng, nàng chính là Thương Lan Tuyết Nữ danh chấn Thiên Thần, được xưng tụng là ‘Tuyết Thần’.

Bóng trắng giữa không trung kia đã biến mất không thấy đâu, tuyết bay đầy trời cũng bắt đầu dần giảm bớt, lúc đi được một nửa Diệp Vô Thần khựng chân, nhìn về phía mặt băng trước mắt.

- Dẫn cho người không đuổi tỷ tỷ đi thì tỷ tỷ cũng buộc phải trở về, nếu thích món quà của tỷ tỷ nhất định phải nhớ tới Tuyết Nữ Cung thăm tỷ tỷ. Nếu người không tới, tỷ tỷ sẽ chờ mãi, chờ mãi đến già, chờ đến bạc trắng cả đầu...

Cuối cùng là một mặt cười quynh rũ.

Bông tuyết bay xuống không che lấp những chữ lớn đẹp đẽ khắc sâu trên mặt băng, Diệp Vô Thần ngơ ngàng nhìn xung quanh, trước sau trái phải, đều không tìm được bóng dáng của nàng. Nhìn thấy động tác của hắn, Đồng Tâm nháy nháy mắt, kéo tay hắn một cái, chậm rãi lắc đầu, nói cho hắn biết nàng đã đi rồi, đi rất xa, ngay cả nàng đều đã không cảm giác được.

Diệp Vô Thần gật đầu, trong lòng hỗn loạn trăm bề. Vì sao nàng phải đối đãi với mình như thế... Vì sao...

- Ca ca...

- Đây là món quà Tuyết tỷ tỷ tặng cho chúng ta. Tuyết Nhi, thích không? –Diệp Vô Thần lại quay đầu liếc thêm lần nữa, dậm bước chân tiếp tục đi về trước.

- Thích lắm, Tuyết tỷ tỷ lợi hại quá. –Ngưng Tuyết trả lời. Những thứ thuần trắng tinh khôi có sức hấp dẫn lớn nhất với nàng.

- Ta cũng rất thích, chỉ là... vất vả nàng rồi. –Diệp Vô Thần bật cười, không biết vì sao trong lòng sinh ra đôi chút cay đắng. Tuyết bay đầy trời, băng đóng dòng sông, chẳng những lát phẳng con đường cho họ, lại há chẳng phải đang nói về phía mình rằng tấm lòng mình dành cho hắn còn tinh khiết hơn tuyết, còn kiên cố hơn băng.

Rốt cuộc vì cái gì?

Hắn không tin thâm tình không có căn nguyên, huống hồ là một cô gái có tâm tư kín kẽ, thực lực đáng sợ như vậy.

Nhưng bất kể là nguyên nhân gì, lời mình ngày hôm qua nhất định đã tổn thương nàng rất sâu. Hắn hối hận rồi.

- Chủ nhân, nàng lợi hại lắm. –Đây là thanh âm của Nam Nhi:

- Vì sao bên người chủ nhân luôn xuất hiện nhiều người lợi hại như vậy nhỉ?

- Nàng lợi hại thế nào? –Diệp Vô Thần một mặt vừa đi vừa dùng ý niệm hỏi.

- Đây là thực lực Thần cấp đó! Chủ nhân không cảm thấy nàng rất lợi hại sao? Một ngàn chủ nhân đều đánh không lại nàng đâu. –Nam Nhi rất không cho chủ nhân mặt mũi nói.

Diệp Vô Thần:

-

Thần cấp... Tuyết Nữ Cung... Trong Tuyết Nữ Cung không ngờ lại tồn tại hai cường giả Thần cấp ư? Hay là...

Rốt cuộc đã bước tới bờ bên kia, những bông tuyết vờn bay cũng ngưng lại vào giờ phút này. Diệp Vô Thần quay đầu liếc nhìn mặt băng đang bắt đầu tan chảy, bỗng nói:

- Đồng Tâm, ta cần một tảng băng lớn.

Đồng Tâm đầu tiên là mê mang sau đó hiểu ý, thân thể bay lên nhẹ nhàng, lơ lửng trên mặt băng, tính xong vị trí, hai cánh tay nhỏ song song cắt ngang cắt dọc một cái, phân biệt cắt ra hai luồng khí màu xám bắn về phía băng lạnh dày cộp phía dưới.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Bốn tiếng động bị cắt đứt mau chóng vang lên, trên mặt băng xuất hiện bốn cái khe vuông vắn liên tiếp cùng nhau, cả người Đồng Tâm đáp xuống, tay dán lên mặt băng, u quang lấp lóe, sau đó nhảy vọt lên.

Một tảng băng có kích cỡ chừng căn phòng bình thường bị thân thể nhỏ nhắn của Đồng Tâm lôi lên, nhẹ nhàng đặt trước mặt Diệp Vô Thần. Sắc mặt khi cả người đáp xuống vẫn trắng hồng như thường, ngay cả hô hấp đều không có bất kỳ hỗn loạn, phảng phất như di chuyển không phải là một tảng băng nặng gần hai trăm tấn, mà là một gò bông vải.

Diệp Vô Thần thu tảng băng cực lớn này vào Kiếm Thần Chỉ Hoàn. Trong Kiếm Thần Chỉ Hoàn là một không gian khác, không ánh sáng không nhiệt độ, thực vật ở bên trong sẽ không hư hỏng, sắt thép không rỉ sét, nước không bốc hơi, băng không bị tan chảy. Diệp Vô Thần lại liếc qua lớp băng bao vây mặt sông một lần nữa rồi xoay người lại, đi về phía nam.

Chỉ có thực lực càng mạnh thì hắn mới có thể đạt được và bảo vệ hết thảy những gì mình muốn. Hắn không mong, cũng không thể dựa vào Đồng Tâm mãi mãi. Chỉ là, tiến bộ của Vô Thần quyết không phải dựa vào tu luyện mà là hấp thu. Tới phương nam là bước đầu tiên để tăng thực lực cho hắn, cũng là một bước quan trọng nhất. Hành trình ngắn ngủi hơn hai mươi ngày khiến nội tâm hắn lại tăng thêm hai điều vướng bận, và hai lý do không thể không trở nên mạnh mẽ.

Hắn không biết cái gì gọi là oán trời trách đất, cũng chưa bao giờ biết cái gì gọi là buông tha. Chỉ có cái gì nên làm, cái gì không nên làm, rồi nên làm thế nào mới có thể thực sự làm đến hoàn mỹ.

Vì Viêm Chỉ Mộng hắn đã có dự định đối mặt với Bắc Đế tông trước tiên. Chỉ là, đối mặt với họ chắc chắn không thể thoải mái tự nhiên như khi đối mặt với Nam Hoàng tông được. Bởi vì hắn không thể lấy ra Bắc Đế Cung như khi đối mặt với Nam Hoàng tông. Bằng không, chẳng cần hắn đi tranh giành cái gì, Bắc Đế sẽ vì Bắc Đế Cung mà muôn vàn tình nguyện giao Viêm Chỉ Mộng cho hắn.

Hắn tuy không biết được toàn bộ như Tuyết Phi Nhan, nhưng cũng từng hoài nghi sâu sắc nàng phải chăng là con gái ruột của tông chủ Bắc Đế tông Viêm Đoạn Hồn. Tuy tu vi vũ kỹ của nàng có thể nói là kiệt xuất trong đám đồng lứa, nhưng thân mang họ Viêm mà thực lực như vậy thì thật quá yếu. Mà năng lực mê hoặc tâm thần nọ của nàng lại chưa từng có ai nhắc qua bao giờ cả.

Hai ngày sau, Viêm Long Thành Thiên Long Quốc.

- Phù... Ca ca, nóng quá, muối rất muốn tắm một bồn nước lạnh, thật nóng quá. –Ngưng Tuyết dùng tay quạt gió cho mình, trên trán đã đầm đìa mồ hôi.

Lại bốn ba hơn một ngày họ rốt cuộc đã tới Viêm Long Thành. Viêm Long Thành lấy thần long thủ hộ Cực Viêm Thiên Long trong truyền thuyết của Thiên Long Quốc làm tên, nó là tòa thành tiếp cận Thiên Diệt Hỏa Sơn nhất, mà đi tiếp về phía nam một chút thì ngay cả thôn nhỏ đều gần như không thấy được. Bởi vì càng tới gần thì càng nóng bức, Viêm Long Thành vẫn còn trong phạm vi thích ứng của người thường, đi tiếp về phía nam thì chỉ thích hợp cho một vài quái thai có thể thích ứng với nóng bức ở lại.

Diệp Vô Thần ngũ hành bất xâm đương nhiên không sợ nóng bức, nhiệt độ như vậy cũng không thể ảnh hưởng đến Đồng Tâm, chỉ khổ cho một mình Ngưng Tuyết. Từ khi ký ức nàng bắt đầu, nàng đã ở phương bắc trời thu man mát, cộng thêm việc vấy trắng nàng luôn mặt trên người thực sự hơi dày, hơn nữa kín không kê hở, khiến nàng trong nhất thời vốn dĩ không thể thích ứng với sự nóng bức ở nơi đây. Diệp Vô Thần đã vài lần ngâm ngưng tụ Thủy nguyên tố mát lạnh xua nóng bức cho nàng, nhưng hiệu quả khi hắn sử dụng ma lực không mạnh, Vô Thần lực lại tiêu hao cực nhanh, sau vài lần chỉ có đành vô lực buông tha.

Mà trên đường phố ở Viêm Long Thành, một vài nam tử trắng niên thậm chí không mặc áo, để trần. Điều này tại Thiên Long Thành ắt sẽ bị người vây xem, mà nơi đây khắp con đường đều thế, một vài cô gái thỉnh thoảng đi ngang qua cũng chẳng thêm liếc thêm một cái, như đã quen lắm rồi.

Khí hậu như vậy, tạo ra loại ăn mặc bất nhã này. Nhưng trên mặt họ rõ ràng không hề có vẻ khó chịu được, thiết nghĩ cư trú nhiều năm đã khiến họ thích ứng với nhiệt độ nơi đây.

- Ca ca, muốn tắm, muốn tắm lắm... –Ngưng Tuyết ở trong ngực Diệp Vô Thần khó chịu uốn éo thân thể, vừa nắn nỉ vừa tội nghiệp nhìn hắn. Ngưng Tuyết một mực kêu nóng, hắn cũng một mực đau lòng, sau đó rốt cuộc phát hiện ra một khách sạn bên đường, bước mau đi tới, sau một hồi kể cả ba người tiến vào

phòng khách. Diệp Vô Thần vừa đóng cửa phòng, Ngưng Tuyết liền vội vàng cởi váy mình xuống, đá tung vớ và giày, cuối cùng ngay cả nội y nhỏ nhỏ cũng cởi xuống, trần như nhộng đứng ở đó, lúc này mới thoải mái hơn rất nhiều.

178. Chương 177: Thiên Diệt Hỏa Sơn.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 177: Thiên Diệt Hỏa Sơn.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Tới. –Diệp Vô Thần lắc đầu cười, vung tay, một bồn tắm rất lớn xuất hiện ở trước mắt. Chính là chiếc bồn Ngưng Tuyết sử dụng hằng ngày. Hắn không khỏi càng thêm cảm tạ sự hào phóng của Sở Thương Minh, nào ngờ không chút biến sắc tặng hắn một món quà lớn như thế. Có Kiếm Thần Chỉ Hoàn hắn có thể tùy lúc tùy chỗ đều như mang quần gia bên người.

Bên trong rất nhanh được Diệp Vô Thần đổ đầy một nửa chỗ nước sạch lấy từ ven con sông nhỏ, Ngưng Tuyết không đành lòng nổi mở choàng hai tay để hắn ôm nàng vào. Khi thân thể chìm vào trong nước, nàng phát ra một tiếng rên dễ nghe, trên mặt lộ ra vẻ hưởng thụ, thích thú vẽ vờ trên mặt nước.

- Oa... Thật thoải mái, lúc này thật nóng ời là nóng. –Ngưng Tuyết vui vẻ cười. Lúc này, trong nháy mắt Đồng Tâm đã cởi sạch y phục, tốc độ còn nhanh hơn Ngưng Tuyết không chỉ mấy lần, Diệp Vô Thần còn chưa kịp cản thì nàng đã trần truồng cả người đứng ở đó, mà Ngưng Tuyết thì trần đầy tươi cười nhích cả người dời ra vị trí cho Đồng Tâm.

Vài ngày trước Diệp Vô Thần vừa triền miên một phen với Viêm Chỉ Mộng đã biết hết các vị, sức chống cự tụt xuống một khoảng lớn, gần như liếc qua một cái liền không dám nhìn nữa, tức tốc quay mặt đi, cả người dâng lên một trận huyết khí.

- Ủm! –Một thanh âm rơi xuống nước, Đồng Tâm đem thân thể mình chìm vào trong bồn tắm rồi cùng Ngưng Tuyết đùa nghịch vẩy nước lên người đối phương. Diệp Vô Thần lúc này mới thảnh thơi phào một hơi, xoay người lại nhìn hai người vui cười đùa giỡn.

Ngắm Ngưng Tuyết vui vẻ đã vô tình trở thành một trong những niềm hưởng thụ lớn nhất của hắn.

- Đồng Tâm, nhớ phải bảo vệ Tuyết Nhi cho tốt. Còn nữa, đừng cho người khác đi vào, rõ chưa? –Diệp Vô Thần nói. Phòng khách này hắn đã đặt cọc đủ mười ngày.

Đồng Tâm luôn luôn nghe lời lại không gạt đầu ngay lập tức mà mang theo nghi vấn nhìn về phía hắn. Ngưng Tuyết thì trực tiếp kêu lên nghi vấn chung của hai người:

- Ca ca, huynh muốn đi đâu?

Diệp Vô Thần không giấu diếm, vẻ mặt ung dung nói:

- Nơi đây cách Thiên Diệt Hỏa Sơn rất gần, ta đi qua một chuyến, sau khi lấy được thứ ta cần thì sẽ trở về. Có thể phải hai ba ngày, cũng có thể là ngày mai đã về rồi.

Đồng Tâm và Ngưng Tuyết đồng thời cuống lên, hai tay Ngưng Tuyết nắm mép bồn tắm, vội vàng nói:

- Ca ca, dẫn muội đi, muội muốn đi cùng ca ca.

- Nhưng nơi đó rất rất nóng...

- Muội không sợ nóng, không sợ chút nào cả. Muội không muốn xa ca ca lâu như vậy, ca ca từng nói bất kể đi đâu đều sẽ không vứt muội lại mà. –Ngưng Tuyết dùng sức lắc đầu, ánh mắt Đồng Tâm cũng đầy kiên quyết nhìn hần, không để hần một mình đi vào nơi nguy hiểm như vậy.

Tuy đã đoán được khả năng sẽ như vậy nhưng Diệp Vô Thần vẫn bật cười bất đắc dĩ:

- Được rồi... Thật không có cách nào giữ nổi hai tiểu nha đầu các người. Có điều, đến lúc ấy nhất định phải nghe lời ta mới được.

Ngưng Tuyết dùng sức gật đầu, lúc này mới yên tâm chìm thân thể vào trong nước, thoải mái hưởng thụ làn nước mát rượi và thân thể trơn nhẵn của Đồng Tâm.

Vì không để Ngưng Tuyết bị nóng, Diệp Vô Thần chờ mãi đến tận lúc chiều tàn ánh nắng không còn mãnh liệt nữa, mới cùng Ngưng Tuyết Đồng Tâm ăn cơm sau đó đi ra khách sạn, ngay cả tiền phòng còn dư chín ngày cũng không đòi lại. Chút xíu tiền ấy đối với đồng bạc Vương Văn Thù cho hần thì ngay cả chín trâu mất một sợi lông cũng chưa tính là gì.

Mặt trời tuy đã lặn nhưng nhiệt độ đến từ Thiên Diệt Hỏa Sơn vẫn khiến Ngưng Tuyết khó chịu, đi không được bao lâu trên trán nàng đã lại toát ra từng giọt mồ hôi. Chỉ là nàng không kêu nóng, mà yên tĩnh dựa vào lồng ngực hần.

Ra khỏi Viêm Long Thành, nhìn một vùng hồng quang ngay cả bầu trời đều ánh đỏ ở phía nam kia, Diệp Vô Thần và Đồng Tâm không bước chậm nữa, mà triển khai tốc độ, bước mau về phía trước. Căn cứ theo tính toán của Diệp Vô Thần, nếu mình triển khai tốc độ đi tới thì không đến một giờ là có thể tới nơi.

Đi càng nhanh càng có thể cảm nhận thấy độ nóng không ngừng tăng lên. Phía nam Viêm Long Thành rất hiếm khi có người đặt chân tới, họ đi không được bao lâu thì Ngưng Tuyết đã mồ hôi nóng đầm đìa, nàng không ngừng đưa tay lau mồ hôi, nhưng cần rằng không chịu kêu nóng, tránh để ca ca lo lắng.

Một dòng nước bỗng từ trên không hạ xuống, mang theo sự mát mẻ sảng khoái thấm ướt cả người nàng.

- Tốt hơn không? –Diệp Vô Thần cúi đầu, đau lòng hỏi. Nơi đây nhiệt độ hần đã hơn bốn mươi độ, như ở nơi sa mạc nóng bỏng mặt trời chói chang vậy.

- Vâng, ca ca đừng lo cho muội, muội thật sự không sợ nóng đâu. –Ngưng Tuyết gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Diệp Vô Thần để bầu nước vào trong tay nàng:

- Phải uống nhiều nước vào, yên tâm đi, chúng ta rất nhanh là có thể tới nơi rồi.

Nửa giờ sau, họ đã đi được hơn phân nửa khoảng cách. Lúc này, một đình viện dùng ngói đỏ rực như lửa để trang hoàng xuất hiện trong tầm mắt của họ. Diệp Vô Thần thoáng kinh ngạc, nghi hoặc rốt cuộc là ai lại an cư ở đây, nhưng khi nhìn thấy rõ hai chữ ‘Nam Cung’ treo trên đại môn đồ thăm thì nhất thời trong lòng sáng tỏ.

Nam Cung thế gia thân là một trong bốn đại ma võ thế gia ở Thiên Long Quốc, chủ tu chính là hỏa hệ ma pháp. Ma pháp của Thiên Thần đại lục khác hẳn với ma pháp phương Tây trước kia Diệp Vô Thần biết, lúc phóng ra ma pháp của Thiên Thần đại lục thì không cần ngâm chú ngữ, không cần cái gọi là xúc tác và câu thông với nguyên tố, thứ cần chỉ vẹn vẹn là năng lực và thời gian khổng lồ chế tạo nguyên tố nào đó. Cũng bởi vậy nên tu hành ma pháp ở nơi đây không cần những quyển sách dạy khô cứng, mà có thể tự do sáng tạo và biến ảo ma kĩ thích hợp với mình hoặc mình thích tùy theo năng lực thao túng đối với nguyên tố của mình. Tu vi ma lực càng mạnh thì năng lực thao túng, cường độ thao túng càng lớn, thời gian ngưng tụ nguyên tố cần có lại càng ngắn. Bình thường có thể căn cứ cường độ chia làm đệ cấp, trung cấp, cao cấp ma pháp, mà uy lực khổng lồ tương tự cũng được xưng là cấm chú.

Tương tự vậy, càng là ma pháp sư cường đại thì nguyên tố cần có càng nhiều, thời gian ngưng tụ cũng càng dài. Cho nên chỉ cần cho một ma pháp sư đủ thời gian, họ thậm chí có thể vượt cấp chiến thắng đối thủ.

Vị trí của Nam Cung thế gia ở trong bốn đại ma võ thế gia ở gần phía nam nhất, hướng ứng với chữ ‘Nam’ trong Nam Cung, đến tận giờ Diệp Vô Thần mới biết ‘Nam’ này là gần phía nam tới cỡ nào. Nơi này tiếp cận Thiên Diệt Hỏa Sơn, hỏa hệ nguyên tố dày đặc sống động, đích thật là vị trí tuyệt hảo để tu hành hỏa ma pháp.

Mà theo hần được biết, Lâm Viêm được xưng tụng ‘hỏa hệ ma pháp sư đệ nhất Thiên Long’ cũng có sư thừa từ Nam Cung, một mực ở lại Nam Cung thế gia tới hơn bốn mươi tuổi sau đó mới trở về Thiên Long Thành. Vào năm hơn năm mươi tuổi rồi cuộc đật đến cảnh giới Thiên cấp y hằng mơ ước. Y tuy được xưng đứng đầu hỏa hệ nhưng Diệp Vô Thần tin rằng trong Nam Cung thế gia luôn ít khi lên tiếng nhất định có siêu cấp cường giả đủ để vượt qua y.

Diệp Vô Thần không dừng lại, hần vòng qua Nam Cung thế gia tiếp tục đi về trước, khi nước trên người Ngưng Tuyết khô hết, hần luôn biết vậy nước đúng lúc, không để cho nàng khó chịu.

Lại đi thêm gần mười phút, không khí nóng nực khiến khung cảnh trước mắt đều xảy ra sự vặn vẹo nhỏ. Ngưng Tuyết bắt đầu thở hỗn hà hỗn hển từng hơi lớn, thở ra hơi nóng hầm hập phả lên mặt Diệp Vô Thần.

- Tuyết Nhi, cố nhịn thêm chút nữa, chỉ một lát nữa là đến rồi. Đến lúc ấy ca ca có cách để muối không cảm thấy nóng nữa. –Diệp Vô Thần vừa nói vừa không ngừng xối nước trong Kiếm Thần Chỉ Hoàn lên người nàng.

Ngưng Tuyết gật đầu, dựa sát thân thể vào hần.

Nơi đây đá vụn ngổn ngang, vô cùng hoang vu, không nhìn ra bất cứ sự tồn tại của thảm thực vật nào, nhưng ngẫu nhiên có thể nhìn thấy dấu vết bị người giẫm lên, đôi khi không cẩn thận đá vào mấy viên đá vụn, sau khi chạm vào nhau lại không ngờ tóe ra tia lửa.

Bầu trời trên đỉnh đầu không còn là màu lam nữa, mà là màu đỏ nhạt hoàn toàn che phủ màu lam, nơi xa xa trước tầm mắt có một ngọn núi sừng sững không cao cho lắm, nhưng cả ngọn núi đều một mảnh đỏ hồng hệt như đang bốc cháy, ngay cả xung quanh ngọn núi cùng vùng trời trên ngọn núi đều ánh màu đỏ hồng. Nơi đây cách Thiên Diệt Hỏa Sơn còn có vài dặm nhưng lại khiến nơi ở xa ngoài mấy dặm như này đều trở nên nóng nực như vậy. Dẫu là núi lửa hoạt động mạnh nhất trên Địa Cầu cũng hoàn toàn không thể đánh đồng với nó.

Nơi nóng nhất Thiên Thần đại lục chính là Dung Nham Luyện Ngục không thể tới gần.

Mà phụ cận những nơi như này vốn dĩ không nên có người tới gần, nhưng... trước mắt Diệp Vô Thần bỗng ánh lên bóng dáng một người, bước chậm đi về phía nơi này, khi nhìn rõ tướng mạo người đó trong lòng Diệp Vô Thần thâm kinh ngạc, mà người nọ nhìn thấy ba người bọn họ cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

- Mấy vị là...?

Đây là một nam tử thanh niên tuổi chập đôi mươi, khí chất bất phàm. Ánh mắt y đầu tiên nhìn lướt qua Đồng Tâm và Ngưng Tuyết, lộ ra vẻ chán kinh và kinh diễm không che giấu nổi, khi nhìn về phía Diệp Vô Thần thì y chợt sững sờ, sau đó có chút không dám tin tưởng hất hất đầu:

- Người có phải... có phải họ Diệp hay không?

- Nam Cung huynh đệ, tại hạ Diệp Vô Thần. –Diệp Vô Thần dừng bước chân mỉm cười nói. Người này chính là hỏa ma pháp sư Nam Cung Chân bị Lãnh Nhai đánh bại trên trường đấu ngày trước, Diệp Vô Thần từng lưu ý qua người này, ấn tượng đối với hần kể như khắc sâu.

Nam Cung Chân nghe vậy nhất thời vẻ mặt kích động, nhưng lập tức giấu đi, nhiệt tình nói:

- Thì ra người thật là Diệp công tử ở Thiên Long Thành. Thật là... may mắn thay! Ngày đó ở Thiên Long Thành, ta có may mắn được tận mắt chứng kiến phong thái của Diệp công tử, suýt nữa tôn làm thần tượng, không ngờ lại có thể chạm mặt ở nơi này... Hả? Diệp công tử sao biết ta họ Nam Cung?

- Phong thái của Nam Cung huynh đệ hôm ấy Diệp Vô Thần ta cũng đều thấy trong mắt, nhân vật xuất chúng như vậy khiến người ta muốn quên cũng khó lắm.

Nam Cung Chân bật cười sáng khoái:

- Diệp công tử quá khen, chút ma kỹ vặt vãnh ấy sao xứng vào pháp nhãn của Diệp công tử. Thật ra thì... vì sao các người lại tới đây? Hơn nữa còn... -Y dùng ánh mắt tỏ ý về Ngưng Tuyết và Đồng Tâm, dẫn hai cô bé tới nơi như này, y hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Diệp Vô Thần ngược lại cũng không lấp liếm, nói thẳng:

- Chúng ta chuẩn bị đi Thiên Diệt Hỏa Sơn.

- Thiên Diệt Hỏa Sơn? –Nam Cung Chân kinh hãi, khuyên can nói:

- Nơi đó không đi được, đừng nói lên núi, người bình thường có thể đi tới chân núi đều không có mấy ai. Nếu như bước chân lên núi, ngay cả thoắt cái bị hóa thành tro đều có khả năng, Diệp công tử ngàn vạn lần đừng đi!

Dẫu là Nam Cung thế gia của y, có năng lực tới được đỉnh núi cũng chỉ có mấy gia gia của y, muốn tới gần trung tâm núi lửa đó là nghĩ cũng đừng nghĩ. Mà theo y được biết, năng lực của Diệp Vô Thần tuy mạnh nhưng tuyệt không đến Linh cấp, đoán chừng có thể dừng ở chân núi một hồi đã không tệ rồi.

Nhưng ngay tức thì, một phát hiện kinh người khiến cõi lòng y thâm giật mình.

Nơi này cách Thiên Diệt Hỏa Sơn tuy còn rất xa nhưng nhiệt độ đã tiếp cận giới hạn người thường có thể thừa nhận, người bình thường ở mức nhiệt độ này nhất định sẽ đầm đìa mồ hôi, đầu vầng vô lực, ngay cả hô hấp đều rất khó khăn, ngay cả Nam Cung Chân thân thiện với hỏa nguyên tố đều có cảm giác nghẹt thở khó chịu, trên người cũng ướt đầm mồ hôi. Mà ngoài cô bé tóc trắng kia, Diệp Vô Thần cùng thiếu nữ áo đen thoát nhìn lại không hề có chút khó chịu nào, sắc mặt bình thản, trên người ngay cả một giọt mồ hôi đều không có.

Điều này khiến y sao có thể không giật mình chứ?

179. Chương 178: Biển Màu Tím.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 178: Biển màu tím.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Biến hóa trong ánh mắt y rơi vào trong mắt Diệp Vô Thần, hần mỉm cười nói:

- Cảm ơn lòng quan tâm của Nam Cung huynh đệ, có điều ta có việc quan trọng bắt buộc phải đi Thiên Diệt Hỏa Sơn một chuyến. –Hắn liếc qua Ngưng Tuyết sắc mặt đỏ hồng, không muốn trì hoãn thêm nữa.

- Tạm biệt ở đây.

Gật đầu về phía Nam Cung Chân, Diệp Vô Thần và Đồng Tâm bước mau rời đi, Nam Cung Chân xoay người lại, hơi ngáy ngẩn nhìn theo bóng lưng họ:

- Lẽ nào họ cũng đi lấy Thiên Diệt Hỏa Long Quả kia?

Ngoại trừ Thiên Diệt Hỏa Long Quả y không nghĩ ra lý do gì khác khiến họ bất chấp tất cả nhất thiết phải đi tới Thiên Diệt Hỏa Sơn.

- Thiên Diệt Hỏa Long Quả, nghe đồn là vật chí dương chí nhiệt trong thiên địa, ăn vào có thể khiến năng lực thao túng hỏa nguyên tố tăng lên diện rộng. Nhưng lời đồn này thực ra rất có khả năng làgiar, bởi vốn dĩ từ trước đến nay chưa từng có ai có thể lấy được nó, thì làm sao có thể biết được công hiệu của nó. –Nhìn theo phương hướng họ đi xa, Nam Cung Chân lẩm bẩm nói, lắc đầu sau đó đi về phương hướng của Nam Cung thế gia. Tại Nam Cung thế gia, hắn là kẻ đầu gối, cũng là một kẻ nỗ lực nhất. Ma võ thế gia không giống như những quân chính thế gia suốt ngày đấu đá lẫn nhau giữa cả người thân kia, họ hầu như ai ai

đều dưới kiểu mưa dầm thấm đất trở thành vô si hoặc ma si, đối với cái thứ gọi là vị trí gia chủ thậm chí đều tránh nó chỉ lo không kịp.

Rời khỏi tầm mắt Nam Cung Chân, Diệp Vô Thần dùng ánh mắt ra hiệu cho Đồng Tâm, sau đó tăng tốc độ lên nhanh nhất. Trong khung cảnh nóng nực này, hẳn chẳng những không có cảm giác thể lực mau chóng giảm xuống, ngược lại cảm thấy tốc độ tự động khôi phục Vô Thần lực còn nhanh hơn bình thường một chút, hẳn nhẹ nhõm trong lòng, chút thấp thỏm cuối cùng cũng biến mất không thấy. Thiên Diệt Hỏa Sơn, hẳn đã đúng, mọi thứ đều giống như trong dự đoán của hắn.

Thân núi càng ngày càng gần, nhiệt độ cũng càng lúc càng cao. Mười phút sau Diệp Vô Thần rút cuộc dừng chân, Đồng Tâm cũng dừng theo, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn hắn. Lúc này cách Thiên Diệt Hỏa Sơn còn có một khoảng cách tương đối.

Ngưng Tuyết thở hồng hộc, thở ra nhiệt khí nóng dọa người, Diệp Vô Thần trong lòng đau đớn, càng thấy hối hận khi cho nàng đi tới đây. Hắn ôm chặt Ngưng Tuyết, búng ngón tay trái, bạch quang lóe lên, một khối băng cực lớn xuất hiện ở trước mắt họ, chính là khối băng hắn bảo Đồng Tâm cắt lấy từ trong sông Thiên Nam bị đóng băng ngày trước.

- Đồng Tâm, cắt nó ra. -Diệp Vô Thần vừa xoa mặt Ngưng Tuyết vừa hô.

Đồng Tâm biết ý, đứng thẳng không nhúc nhích, duỗi tay phải ra, vạch hư không từ trên xuống dưới. Một luồng khí mang màu đen xám bắn ra, vô thanh vô tức cắt khối băng cực lớn này thành hai nửa đều tăm tắp, đồng thời tách hai nửa này về hai bên, cách ra khoảng cách gần một thước.

Hai khối băng cực lớn bắt đầu tan chảy, giảm nhiệt độ xung quanh, phóng ra khí tức lạnh lẽo. Ngưng Tuyết được Diệp Vô Thần ôm đến giữa hai khối băng, nhất thời cảm giác thấy một luồng mát mẻ ập tới, khiến đầu nàng nhất thời thanh tỉnh, nàng tham lam hít thở lấy khí tức mát rượi hơn lúc này không biết bao nhiêu lần này, hai bàn tay nhỏ cũng đặt lên tường băng, hưởng thụ sự lạnh buốt.

Diệp Vô Thần mang khối băng khổng lồ trên sông Thiên Nam kia chính là vì phòng bị cho lúc này. Hắn thở phào một hơi, cúi người hỏi:

- Tuyết Nhi, muội và Đồng Tâm trước tiên chờ ở đây, ta đi lên xem một chút.

- A? Nhưng... -Ngưng Tuyết vừa nghe hắn muốn rời đi, gần như khản trương theo phản xạ có điều kiện.

- Yên tâm đi, sẽ không có việc gì đâu, lẽ nào muội quên ta không sợ lửa cũng không sợ nóng sao? Tuyết Nhi, muội cùng lắm chỉ có thể đến đây thôi, nếu dẫn muội theo thì ngay cả ca ca cũng không lên được. -Diệp Vô Thần nói.

Vừa nghe sẽ liên lụy tới hắn, Ngưng Tuyết mới bỏ kiên trì, khản trương nói:

- Vậy ca ca nhất định phải về sớm nhé.

Diệp Vô Thần mỉm cười gật đầu, nặng nề đáp ứng một tiếng, nói với Đồng Tâm:

- Bảo vệ Ngưng Tuyết cho tốt, nếu băng tan quá nhanh thì dẫn nàng rời đi trước nhé.

Nói xong, hắn không trì hoãn nữa, dùng tốc độ nhanh nhất xông về phía trước. Trên người không có Ngưng Tuyết, tốc độ của hắn tăng lên rất nhiều. Lần này đáp ứng dẫn Ngưng Tuyết đến nơi đáng sợ như vậy, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là vì hắn lo sẽ xuất hiện bất trắc khó lường mà cần sự bảo vệ của Đồng Tâm, dẫn theo Đồng Tâm thì ắt phải dẫn theo Ngưng Tuyết, bởi vì hắn càng sợ Ngưng Tuyết sẽ xảy ra điều ngoài ý hơn.

Nếu mọi thứ như hắn dự liệu, không có bất kỳ trở ngại hoặc biến số nào, việc đầu tiên sau khi hắn thăm dò xong Thiên Diệt Hỏa Sơn chính là lập tức rời khỏi, dẫn Ngưng Tuyết Đồng Tâm trở lại Viêm Long Thành, sắp xếp ổn thỏa hết thảy sau đó lại một mình tới nơi này.

Một phút sau, hắn kéo theo chiếc bóng dài thượt đi tới chân núi Thiên Diệt Hỏa Sơn, liếc tùy ý về phía đỉnh núi, rồi bước chân không ngừng giẫm lên vách núi cheo leo chạy lên trên. Loáng thoáng, hắn cảm nhận được một luồng ánh mắt đang chăm chăm nhìn vào hắn ở xa xa, đó là ánh mắt của Đồng Tâm, cũng chỉ có nàng mới có năng lực nhìn được xa như vậy.

Thiên Diệt Hỏa Sơn không hề cao, không đủ trăm thước, nhưng diện tích rất lớn, thân núi trọc trụi đỏ bừng cả mảng, không có cỏ dại, càng không có khả năng có sinh linh, chỉ có lửa đỏ gần như bao trùm cả ngọn núi. Diệp Vô Thần giẫm lửa một đường tiến lên trên, chẳng hề bị thương một chút nào.

Một lát sau hắn rút cuộc đi tới đỉnh núi, cúi đầu nhìn xuống, nhất thời hoảng sợ trong lòng. Thiên Thần đại lực rất nhiều cường giả, kể có năng lực bảo vệ dựa vào thực lực siêu cường tới nơi này không hề ít. Hắn tin rằng, bất kể là ai, sau khi tới nơi này cảm giác đầu tiên chính là khiếp sợ.

Trước mắt, một mảnh màu tím dữ tợn, màu tím nồng đậm lan tràn một mạch đến phía trước vài trăm thước, như một vùng biển sâu màu tím, rung động hiện ra trước mắt.

Màu sắc ngọn lửa tương ứng với cường độ ngọn lửa trên mức nhất định. Ngọn lửa bình thường nhất là màu vàng, mạnh hơn là màu cam, thêm nữa đến màu đỏ, mạnh hơn ngọn lửa màu đỏ là màu lam, mạnh hơn màu lam là màu tím. Trong truyền thuyết, còn có ngọn lửa màu trắng càng đáng sợ hơn ngọn lửa màu tím.

Nham thạch màu tím... Độ đáng sợ của nó không cần nói cũng biết. Chưa cần nói người khác bước vào, cho dù là một miếng sắt ném vào cũng sẽ biến thành một bộ phận của biển lửa màu tím trong nháy mắt. Nham thạch màu tím vốn không nên tồn tại, bởi vì nhiệt độ đến mức như vậy, thứ tạo ra không phải là nham thạch mà sẽ trực tiếp hóa khí chúng, hóa thành tro bụi nhỏ bé nhất biến mất vô ảnh vô tung. Ngày trước Lâm Viêm đốt hết toàn lực thi triển ra ngọn lửa màu tím, khiến đài thi đấu xây từ đá cẩm thạch đều biến mất vô ảnh vô tung, ngay cả mặt đất cũng lõm xuống rất nhiều. Thiết nghĩ, nhất định phải có một loại lực lượng phụ trợ kỳ dị nào đó tạo nên biển lửa màu tím này, khiến chúng ở nhiệt độ cao như thế đều không bị hóa khí.

Nhiệt độ cao đáng sợ, không khí cũng loãng đáng sợ, ngay cả không gian cũng dường như run rẩy bởi nhiệt độ khủng bố này, khiến khung cảnh trước mắt Diệp Vô Thần vụn vỡ không theo quy tắc.

Diệp Vô Thần hít một hơi thật dài, từ từ đi xuống, sau hơn chục bước đã đi tới rìa biển lửa màu tím, hắn ngồi người xuống, duỗi tay vào trong đó.

Tay chìm vào trong nham thạch màu tím... Nếu đây là tay của người thường, trong nháy mắt sẽ biến mất không thấy dấu. Mà Diệp Vô Thần chỉ cảm thấy tay bị một sự ấm áp thoải mái ôm trọn, hắn thử không phải là nhiệt độ của nham thạch màu tím mà là độ đậm đặc của nó, kết quả nhận được khiến khoe miệng hắn nhếch lên nụ cười thoải mái.

Đứng dậy, hắn nhìn về phía trước. Ở trung tâm biển lửa màu tím mênh mông, hắn nhìn thấy một chấm đỏ bất mắt. Màu đỏ đẹp đẽ như vậy dường như có ma lực kỳ lạ, lại không chút nào bị màu tím sẫm sắc che phủ, mà như một vị đế vương cao ngạo đứng hiên ngang ở trung tâm vùng màu tím này. Dẫu cách rất xa nhưng lại có thể khiến người ta liếc mắt là có thể phát hiện ra nó.

Thiên Diệt Hỏa Long Quả!

Sự tồn tại của nó tuy nhỏ bé nhưng lại bất mắt như thế, khiến người ta không thể không chú ý đến nó. Diệp Vô Thần vận chuyển Vô Thần lực, nhún chân một cái, thân thể nhẹ nhàng nhảy về phía trước, rơi vào trong biển màu tím, sau đó cứ thế giẫm lên nham thạch màu tím không biết sâu cỡ nào này mà đi về trước. Hắn tuy không thể đạp nước mà đi nhưng đi vào thậm chí trực tiếp đứng thẳng trên nham thạch đậm đặc này vẫn miễn cưỡng có thể làm được.

Đi thẳng đến trung tâm, hắn rút cuộc nhìn thấy rõ diện mạo của Thiên Diệt Hỏa Long Quả. Rễ của nó cắm dưới biển lửa màu tím khủng bố, thân cây dài dài rực cháy ngọn lửa màu tím. Một quả trái cây duy nhất trên cây không ngờ chỉ có kích cỡ móng tay, phóng ra ánh đỏ yêu dị, chói mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng. Mà chính một quả nho nhỏ như vậy có thể khiến người ta ở ngoài trăm thước dễ dàng phát hiện ra sự tồn tại của nó trong biển lửa mênh mông. Nếu nói đây là phạm vật, nào ai sẽ tin?

Ánh mắt Diệp Vô Thần không hề dừng lại quá lâu lên trên đó, bởi đây vốn không phải mục đích hắn lần này tới. Hơn nữa trông tình hình thì, nếu thật sự hái nó xuống, nó rời khỏi nguồn lửa có lẽ sẽ từ từ tiêu tan.

Hắn giữ thân thể đến nhẹ nhất, đứng ở trung tâm biển tím, xòe hai tay, lẩm bẩm nói:

- Không sai... chính là loại cảm giác này... Cảm giác mà dự cảm nói cho ta...

Vị trí Diệp Vô Thần đang đứng là chính giữa trung tâm Thiên Diệt Hỏa Sơn. Mà một dải đất khổng lồ như vậy, nhất định sẽ vờn quanh linh khí thiên địa cực kỳ nồng đậm. Mà linh khí lại là phương pháp duy nhất để thăng Vô Thần Quyết.

Linh khí thiên địa đâu đâu cũng có, dầu trong giấc ngủ thì thân thể Diệp Vô Thần cũng sẽ tự động hấp thu linh khí thiên địa, để thăng Vô Thần Quyết. Nhưng do linh khí thiên địa quá loãng nên tốc độ cực kỳ chậm chạp. Vô Thần Quyết của hắn từ tầng một đến tầng hai, nguồn gốc từ mười bảy năm tự động hấp thu cùng tiên thiên linh khí thuần túy thuần tịnh nhất từ trứng một con Thiên thú, nếu muốn dựa vào tự động hấp thu tăng lên tới cảnh giới tầng ba thì không biết phải đến năm nào tháng nào.

Cho nên, hắn khát khao những nơi có thiên địa linh khí tập trung đến cực hạn. Chẳng hạn như Thiên Diệt Hỏa Sơn nóng nhất Thiên Thần đại lục này.

Không ngoài dự liệu của hắn, trung tâm Thiên Diệt Hỏa Sơn, dưới sự tự động hấp thu của thân thể, khí tức thần bí mà âm áp kia điên cuồng dâng lên, ngược lại với kiểu vô tri vô giác lúc bình thường, thì tốc độ lúc này lại khiến hắn có thể cảm nhận thấy rõ ràng sự thoải mái trong thân thể và Vô Thần lực đang nhảy nhót trong cơ thể. Vô Thần lực cần có để bình ổn trên biển tím kém xa tốc độ khôi phục.

Tốc độ hấp thu linh khí vượt qua dự đoán của hắn nhưng tốc độ để thăng Vô Thần Quyết lại chậm hơn dự liệu một chút. Hắn nhắm mắt, lặng yên cảm nhận biên độ tăng trưởng của Vô Thần lực. Nếu một mực duy trì tốc độ như vậy thì trong vòng ba ngày hắn có thể đột phá đến cảnh giới tầng ba.

Thâm tâm hắn lại lần nữa cảm tạ con U Minh Ngũ Hành Thánh Kỳ Lân đã tặng cho hắn 'lời chúc phúc của Thánh Kỳ Lân' trong ký ức, làm hắn có được thân thể không sợ ngũ hành, do đó có thể hiên ngang tự do trong biển lửa màu tím này. Bằng không hắn chỉ có thể bất tòng tâm.

Biển lửa màu tím vốn bình tĩnh bởi hắn tới mà không ngừng nổi lên dao động khe khẽ, hơn nữa có dấu hiệu dần dần tăng lên. Một lát sau, Diệp Vô Thần liếc xung quanh một lần nữa, chuẩn bị rời khỏi. Chuyển đi này hắn đã đạt được mục đích, cũng không gặp được biến số ngoài dự liệu, sau khi đưa Ngưng Tuyết Đồng Tâm về, hắn sẽ trở lại lần nữa, tĩnh lặng đứng ở đây ba ngày.

Ngay bước đầu tiên khi hắn giẫm lên biển lửa màu tím để trở về thì một thanh âm uy nghiêm thâm trầm vang lên bên tai hắn:

- Là ai... Là ai đang hấp thu linh khí nơi đây...

180. Chương 179: Cực Viêm Thiên Long.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 179: Cực Viêm Thiên Long.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thanh âm hùng hồn này rõ ràng là từ nơi xa truyền tới nhưng lại chấn động hai tai hắn vang lên ù ù, mỗi một âm từ đều như một ngọn núi cao đụng mạnh vào trái tim hắn. Diệp Vô Thần bị chấn động đến ngũ tạng lục phủ quay cuồng không thôi, một ngụm máu tươi dâng lên yết hầu bị hắn cố nuốt xuống. Nếu không phải hắn ra sức vận chuyển Vô Thần lực đi toàn thân thì thân thể hắn đã rơi vào bên trong biển lửa màu tím rồi.

Đây là áp lực mạnh nhất từ lúc hắc chào đời tới nay từng đối mặt, còn nặng nề hơn cả lúc hắc đối lưng với Đồng Tâm ở Phong Ma Tháp ngày trước. Mà cổ áp lực này vền vền đến từ một thanh âm, và một cổ uy thế vô hình phát ra cùng lúc với thanh âm đã hoàn toàn bao phủ nơi này lại.

- Người là ai? –Diệp Vô Thần dùng tốc độ nhanh nhất đảo mắt tứ phía, nhúu mày nói. Thân thể vẫn điên cuồng hấp thụ linh khí thiên địa nơi đây. Cho dù Diệp Vô Thần muốn ngăn cản cũng không thể.

Trong đầu hắc xuất hiện một cái tên khiến trái tim hắc đập rộn ràng – Cực Viêm Thiên Long!

Con thần long bảo vệ Thiên Long Quốc trong truyền thuyết đã ngủ say ở Thiên Diệt Hỏa Sơn lẽ nào thật sự tồn tại, hay là do còn có người khác.

Nơi xa, ngay trong nháy mắt thanh âm đó vang lên bên tai Diệp Vô Thần, trong đôi mắt Đồng Tâm bỗng lóe lên hắc mang đáng sợ. Mà bên người nàng, Ngưng Tuyết cũng bất chợt nhìn về phương hướng của Thiên Diệt Hỏa Sơn, bởi vì nơi đó khiến nàng cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc. Lúc này, hai khối băng khổng lồ bên người nàng đã tan chảy hết 1/3 rồi.

Đồng Tâm bước rất nhanh, gần như là thuần di đến bên người Ngưng Tuyết, hai tay xòe ra, phủ lên bên sườn Ngưng Tuyết. Tiếp đó, một luồng hắc quang sinh ra từ trong lòng bàn tay nàng, khuếch tán, mau chóng kết thành một chiếc kết giới nửa trong suốt ở xung quanh thân thể Ngưng Tuyết, tạm thời ngăn cách sự xâm nhập của nhiệt độ bên người nàng, sau đó kéo tay nàng, trong tiếng kinh hô của nàng như mũi một mũi tên bay bắn theo hướng của Thiên Diệt Hỏa Sơn. Lúc này nàng đã tăng tốc độ của mình lên đến cực hạn, nhanh đến độ khiến Ngưng Tuyết căn bản không thể mở mắt.

Ầm!

Một cột lửa màu tím vững chắc bỗng lủi ra từ dưới chân Diệp Vô Thần, đột ngột giã lên thân thể hắc. Diệp Vô Thần bị một cỗ lực lớn nện thẳng về phía không trung. Hắc chẳng hề hoảng loạn mà mượn lực này xoay người một cái trên không trung rồi đáp xuống nơi xa xa, sau đó khai triển hết tốc độ, trong vòng mấy hơi hô hấp đã lui ra khỏi biển màu tím, đứng ở bên rìa nhưng không rời đi, mà nhìn chăm chăm vào phía trước, nhúu mày hỏi:

- Người có phải là... Cực Viêm Thiên Long hay không?

- Cực Viêm Thiên Long? Ha ha ha ha... Đây quả thật là cái tên năm đó người nợ đã đặt cho ta. Nhiều năm như vậy người là kẻ đầu tiên đánh thức ta, cũng là tên nhân loại đầu tiên không sợ lửa ta từng gặp qua. Lực lượng của người rất yếu, lại khiến ta không nhìn ra đây là loại lực lượng nào cả. Nhưng người quá rầy giắc ngủ của ta, vừa có ý đồ phá hủy nơi an giấc của ta, người... chỉ có chết...

Thanh âm uy nghiêm buông xuống, một cỗ khí tràng khổng lồ khóa chặt không gian xung quanh, những dao động của biển lửa màu tím hoàn toàn ngừng lại, theo xu hướng bình tĩnh không chút động tĩnh, dòng chảy của không khí trong tức thời cũng trở nên tĩnh lặng, hết thảy mọi thứ đều như dừng thời gian vậy.

Trên người Diệp Vô Thần hết như bị đè một ngọn núi nặng trĩu, hắc cắn chặt răng, dùng hết toàn lực nhưng ngay cả ngón út đều không thể nào nhúc nhích, ngay cả hô hấp đều phải lãng phí sức lực cực lớn.

Nó quả nhiên là Cực Viêm Thiên Long! Truyền thuyết cũng quả nhiên là thật!

Đây là một con siêu Thần thú thực lực đã vượt qua Thần giai, ngay cả cường giả Thần cấp đều không dám trêu chọc!

Trong khoảnh khắc bị khí tức của nó khóa chặt, hắc liền biết mình ở trước mặt nó hết như một con kiến không hề có sức chống cự, không có cho dù là một tia uy hiếp đáng nói, chỉ cần một động tác tùy ý thì có thể khiến mình tan thành tro bụi.

Diệp Vô Thần buông tha vùng vẫy, ánh mắt nhìn thẳng vào phía trước, mong ngóng có thể tận mắt chứng kiến chân dung của con Cực Viêm Thiên Long này một lần, lại chẳng hề lo cho an toàn của mình. Bởi hắc tin tưởng Đồng Tâm. Dẫu cho nàng không thắng nổi con Cực Viêm Thiên Long thì cũng có thể dẫn mình thoát đi một cách bình yên.

Chỉ là, con Cực Viêm Thiên Long dường như không hề có thiện ý với nhân loại, điều này cũng chứng tỏ mình đã không thể hấp thu loại linh khí thiên địa ở đây nữa sao...

Ầm!!!

Cực Viêm Thiên Long còn chưa kịp làm ra trừng phạt với Diệp Vô Thần thì một cỗ khí thể đáng sợ với tốc độ cũng đáng sợ tương tự nhanh chóng ép gần. Sự va chạm giữa khí thể và khí thể không ngờ lại phát ra một tiếng vang trầm đục khiến người ta máu huyết quay cuồng.

Đồng Tâm tiêu trừ hết khí thể của Cực Viêm Thiên Long đứng ở trước mặt Diệp Vô Thần, dùng thân thể nhỏ nhắn của mình bảo vệ hắn. Thời gian nàng tới so với Diệp Vô Thần dự liệu muộn hơn một lát, nhưng nhìn thấy Ngưng Tuyết bên người nàng, hắn bỗng cả kinh, rồi sau khi nhìn thấy trên mặt nàng hoàn toàn không có bất cứ vẻ khó chịu nào hắn mới yên tâm. Lồng ánh sáng màu đen kia khiến hắn trong lòng sáng tỏ.

Đó hẳn là vách chắn năng lượng có thể ngăn cách nhiệt độ.

- Đồng Tâm, chúng ta đi thôi. Không cần dây dưa với nó. –Diệp Vô Thần kéo tay Ngưng Tuyết, ngưng trọng nói. Hắn tin rằng mình nhất định có thể tìm được phương pháp, nhưng không nên cứng đối cứng, cũng không hẳn là hiện tại. Luồng áp lực cường đại con Cực Viêm Thiên Long mang lại hẳn nói cho hắn biết, Đồng Tâm gần như không có khả năng chiến thắng nó.

Đồng Tâm nghe vậy, không hề do dự một tay dẫn Ngưng Tuyết, một tay tóm lấy Diệp Vô Thần chuẩn bị rời đi.

Biển lửa màu tím bỗng bốc lên cuộn cuộn, nham thạch bắn tung tóe, hết như sôi lên vậy.

- Hãy khoan!

Một tiếng rống lớn, biển lửa sôi trào càng thêm dữ dội, cả ngọn Thiên Diệt Hỏa Sơn cũng rung lắc mạnh mẽ. Động tác của Đồng Tâm thoáng ngưng trệ, trước người bỗng vọt lên một bức tường lửa màu tím xông thẳng trời cao, chặn lại trước mặt nàng. Đồng Tâm bị cổ cảm giác nóng rực ấy ép phải lui về sau một bước. Nàng tuy cường đại nhưng không làm ra nổi năng lực nghịch thiên không sợ bất kỳ ngọn lửa nào như Diệp Vô Thần kia.

Vụt!

Nham thạch màu tím xông thẳng trời cao, một cự vật màu đỏ bỗng đột ngột xuất hiện từ trong biển lửa màu tím, mang theo cơn mưa nham thạch rải khắp cả Thiên Diệt Hỏa Sơn. Đây thực sự là một con quái vật khổng lồ, trong nháy mắt nhô lên cao hơn hai mươi thước, hai luồng quang mang đỏ đậm nhìn ba người từ trên xuống dưới, đó là một đôi mắt cực lớn lấp lóe ánh đỏ, mà con quái vật khổng lồ này thì... râu rồng màu đỏ, sừng rồng màu đỏ, há nửa miệng rồng cực lớn, lộ ra răng rồng như ngọn lửa – không ngờ là một chiếc đầu rồng!

Từ sau khi tới Thiên Thần đại lục Diệp Vô Thần chưa từng gặp qua rồng thật sự bao giờ, mà hắn liếc mắt liền nhận ra đây là phần đầu của một con rồng. Bởi vì ngoại hình của nó lại giống hệt như rồng trong truyền thuyết của thần thoại Hoa Hạ.

Mà Cực Viêm Thiên Long vền vẹn chỉ lộ ra đầu rồng thì đã khổng lồ kinh người như thế, nếu hiển lộ toàn thân, độ dọa người cứ nghĩ là biết.

Đồng Tâm buông Ngưng Tuyết và Diệp Vô Thần xuống, thân thể bỗng xoay ngược lại, vọt cao lên bầu trời, trong nháy mắt đó, một cỗ hắc mang bao phủ thân thể nàng, nàng như một ngôi sao băng rơi màu xám đen, rơi về phía chiếc đầu rồng to lớn, khí thể khổng lồ khiến biển lửa màu tím đang sôi trào đều phải hạ xuống vài phần.

Cực Viêm Thiên Long rút lên một tiếng rung chuyển trời đất, hất đầu nghênh đón Đồng Tâm. Một đòn của Đồng Tâm ở chính giữa mi tâm nó, sau một tiếng nổ vang như trời long đất lở, phần đầu của Cực Viêm Thiên Long bị va mạnh về phía sau mấy chục thước, bức tường lửa cực lớn cản phía sau họ cũng biến mất theo đó.

Diệp Vô Thần ôm chặt Ngưng Tuyết vào trong ngực, cùng với lúc tiếng nổ rền vang lên, hắn lại không cảm nhận được sự chấn động của năng lượng to lớn ấy. Thầm thở phào một hơi, hỏi:

- Tuyết Nhi, muội không sao chứ?

- Vâng, muội không sao, Đồng Tâm tỷ tỷ đâu...

- Ha ha ha ha... Quả nhiên là người... Quả nhiên là người... Không, là các người! Chỉ là... vì sao lực lượng của người tụt xuống nhiều như vậy, ngay cả thân thể của người cũng biến thành bộ dạng này...

Một tiếng cười âm hiểm tai cùng với thanh âm càng thêm hiểm tai sau tiếng cười, Diệp Vô Thần nhíu mày, xoay người lại, nhìn về phía Cực Viêm Thiên Long đang trong cơn cuồng tiếu, dây tơ lòng bị thanh âm của nó gây mạnh lên một cái.

Đồng Tâm bị lực phản chấn bắn về phía trời cao cách xa trăm thước, quay cuồng rất lâu sau mới đứng vững người, đáp về bên người Diệp Vô Thần, sau đó không chút do dự nắm lấy cánh tay Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết. Cuộc va chạm đơn giản khi này khiến nàng biết nàng căn bản không có khả năng là đối thủ của con cự long, duy chỉ có dùng tốc độ nhanh nhất hồng đào thoát.

- Hãy khoan, Đồng Tâm! –Diệp Vô Thần bỗng lên tiếng ngăn cản:

- Yên tâm, bây giờ nó hẳn sẽ không thương tổn chúng ta.

Đồng Tâm tuy nghi hoặc khó hiểu nhưng nàng chưa bao giờ cự tuyệt Diệp Vô Thần, chỉ đành toàn tâm phòng bị đứng trước người Diệp Vô Thần, đôi mắt nhìn chăm chú vào Cực Viêm Thiên Long.

Cuộc va chạm đơn giản giữa Đồng Tâm và Cực Viêm Thiên Long lúc này, Đồng Tâm đã khống chế lực lượng vừa vặn không lan đến vị trí hần và Ngưng Tuyết đứng, mà Cực Viêm Thiên Long lúc này còn muốn lấy mạng hần không ngờ cũng cố ý khống chế tránh thương tổn đến hần. Điều này khiến cõi lòng hần đầy ngờ vực, mà câu nói nọ của Cực Viêm Thiên Long khiến hần hoàn toàn cắt đứt ý nghĩ tạm thời thoái lui.

- Nhân loại, người tin vào số mạng không? –Đôi mắt màu đỏ của Cực Viêm Thiên Long nhìn chăm chăm vào Diệp Vô Thần, thanh âm không còn vẻ dữ dằn như trước, còn dịu xuống rõ ràng.

- Tin, có rất nhiều việc đã được ông trời định trước, trốn tránh không xong, cũng chẳng thay đổi được, chỉ có tuân theo vận mệnh an bài thôi. Chẳng hạn như sinh lão bệnh tử của con người, trừ phi có thể trở thành kẻ thống trị vận mệnh, bằng không ai cũng trốn không thoát vòng luân hồi đã được định trước. –Diệp Vô Thần đáp lời. Một tay kéo tay Ngưng Tuyết, một tay khê vịn lên bờ vai nhỏ nhắn của Đồng Tâm.

- Nói không sai. Vậy thì người... liệu có thử chống chọi với số mạng của mình hay không?

Diệp Vô Thần nhướng mày, bình tĩnh nói:

- Trước khi ta có năng lực chống chọi với trời thì ta sẽ không! Số mạng, nếu đã là số mạng thì nó như một quy tắc đã bị trời qui đặt, nếu không có năng lực tranh phong với trời, thì bàn gì đến chống chọi với số mạng.

Cực Viêm Thiên Long nghe vậy, trong miệng rỗng phát ra tiếng cười lớn hùng hồn uy nghiêm:

- Nói hay lắm... Không ngờ người tuổi nhỏ như vậy lại đã có giác ngộ mà ta sinh tồn mười vạn năm mới có được. Nếu đã như vậy, ta sẽ đưa người tới một nơi người nên đi, nếu người có thể chiếm được sự thừa nhận của nó, đừng nói là hấp thu lực lượng nơi đây, cho dù là muốn tính mạng ta, ta cũng sẽ tuân theo.

Ba luồng hồng quang ầm ập đột ngột xuất hiện phủ lấy ba người Diệp Vô Thần, Ngưng Tuyết, Đồng Tâm. Đồng Tâm vừa muốn ra tay phá tan nó thì Diệp Vô Thần đè lên vai nàng, lắc đầu sau đó lớn tiếng hô:

- Người muốn đưa chúng ta đi đâu?

Vừa dứt lời, bên người hần lóe lên hai luồng viêm quang, Ngưng Tuyết và Đồng Tâm song song biến mất ở đó.

Diệp Vô Thần lần đầu tiên nhìn thấy ‘năng lực truyền tống’ thần kỳ này.

- Nơi Quỷ Thủy xa xôi... Thần Điện mất tích, các người hãy đi đi... -Bên tai vang lên thanh âm trầm thấp của Cực Viêm Thiên Long.

- Vì sao phải đi nơi đó?

- Đi tìm thứ nên thuộc về người... Người có được linh hồn lực lượng tinh thuần nhất, nhưng quá ư mỏng yếu. Trước lúc này, hãy để ta dùng linh hồn lực lượng của người làm vật dẫn, tặng người năng lực của ‘Linh Hồn Chi Nhân’ nhé, nó hẳn có thể giúp người đó...

Một cỗ lực lượng khổng lồ mà nóng bỏng như búa tạ đập mạnh vào sâu trong ý thức, trong đầu Diệp Vô Thần đau đớn một hồi, tầm mắt cũng dần bắt đầu mơ hồ, đến tận khi hoàn toàn trống rỗng...

181. Chương 180: Mê Thất Chi Địa.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 180: Mê Thất Chi Địa.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Xuyên qua không gian, bánh xe vận mệnh đan lồng vào nhau, một người con của Thần mất đi quá khứ sẽ giao thoa vận mệnh với hai người con gái của Thần đã bị mất quá khứ, dùng tài năng trời ban sắp làm rung chuyển luân hồi Nam Bắc... Đây là lời tiên đoán mơ hồ ta lấy cái giá giảm năm vạn năm tuổi thọ hồng đố lấy... Đi đi, hãy đi chứng minh rằng người chính là chủ nhân của lời tiên đoán...

Thanh âm dần xa, cảm giác nóng bỏng ấm áp cũng biến mất hoàn toàn. Trước mắt, là rơi vào thế giới màu đỏ đang xuyên qua cực nhanh.

Quỳ Thủy Quốc, Thần Điện mất tích?

Diệp Vô Thần lần đầu tiên nghe thấy cái tên này. Trái ngược với cái tên quỳ dị này, mấy câu nói của Cực Viêm Thiên Long càng khiến cõi lòng hắn dâng lên sóng to gió lớn. “Hai người con gái của Thần mất đi quá khứ” – Đồng Tâm và Ngưng Tuyết. Họ, thật đúng là Bạch Dực Thần Sứ và Hắc Dực Thần Sứ trong lời của Sở Thương Minh? Câu “quả nhiên là người” của Cực Viêm Thiên Long gần như xóa sạch tất cả những hoài nghi lưỡng lự trong lòng hắn.

Mà ‘Người con trai của Thần mất đi quá khứ’... Diệp Vô Thần nhắm mắt, sắp xếp lại tâm tư đang hỗn loạn. Hắn tin vào tiên đoán, bởi vì chính bản thân hắn cũng có một loại năng lực dự cảm rất yếu rất kỳ diệu nhưng thật sự tồn tại. Cực Viêm Thiên Long cũng chẳng có lý do gì phải nói dối.

- Xuyên qua không gian... -Câu nói này không thể không khiến nội tâm Diệp Vô Thần sinh ra rung động. Bởi vì hắn đúng là đến từ một không gian khác.

Truyền tống chẳng kéo dài quá lâu, thế giới màu đỏ nhạt đi rất nhanh, khung cảnh xung quanh bắt đầu dần biến tối. Chờ khi mọi thứ trở về bình thường, hắn mở mắt nhìn về bốn phía.

Thời gian lúc này là chiều tàn gần hoàng hôn, mà nơi này dường như đã tiến vào chớm tối, rất tối, rất yên lặng. Bầu trời phủ đầy mây đen, không khí hoàn toàn trầm lắng, phát ra một loại áp lực vô hình. Xung quanh cây cối thưa thớt, mỗi cây đều cực kỳ thô chắc. Rõ ràng là trời thu nhưng cây cối cỏ dại nơi đây lại hiện lên màu xanh biếc, ngay cả lá rụng đều nhìn thấy rất ít. Mặt đất màu đen, ẩm ướt như vừa mới qua một trận mưa, không nhìn thấy một tấc đất khô ráo nào cả.

Nơi đây là...

Theo như lời Cực Viêm Thiên Long thì nơi đây hẳn là Quỳ Thủy Quốc ở phía nam Thiên Thần đại lục, những hiểu biết về quốc gia này của Diệp Vô Thần không nhiều, chỉ biết đây là một quốc gia mãnh thú hoành hành. Số lượng thú vượt xa con người, số lượng so với ba nước khác cộng lại còn nhiều hơn, tổng hợp

thực lực càng không biết cao hơn con người bao nhiêu lần. Do thú khó phát triển dồn dập, cũng tạo nên vô số cao thủ ở Quỷ Thủy Quốc, ngoại trừ những thiếu nữ khuê các cổng lớn không ra cửa trong không bước kia, thì gần như ai nấy đều có tu vi hoặc mạnh hoặc yếu.

So sánh đôi bên thì hoàn cảnh Thiên Long Quốc thoải mái nhất, cũng dẫn đến người tu võ ít nhất.

Diệp Vô Thần đảo mắt bốn phía không phát hiện ra bóng dáng của Ngưng Tuyết và Đồng Tâm, ánh mắt chăm chú, tập trung tinh thần, phóng khí tức của mình lên mức lớn nhất ra ngoài để Đồng Tâm có thể lập tức tìm được hắn. Hắn tin rằng ba người họ chỉ bị truyền tống đến những vị trí khác nhau ở cái nơi quỷ dị này, cách nhau hẳn không xa cho lắm. Điều lo lắng duy nhất là Ngưng Tuyết và Đồng Tâm cùng lúc bị đưa đi có ở cùng một chỗ hay không.

Hắn không di động, lặng lẽ chờ đợi Đồng Tâm tới.

Song, hắn chờ tới đầu tiên không phải Đồng Tâm mà là một con dã thú hình thù quái lạ toàn thân vờn tử quang. Khí tức của người còn sống với phần lớn loài thú hung tàn có lực hấp dẫn rất mạnh.

Ngoại hình tựa lang, thể hình lại lớn hơn lang bình thường không chỉ gấp đôi. Miệng máu há nửa, đôi mắt dọa người, không lúc nào không phóng ra khí tức tàn bạo. Toàn thân vờn quanh điện quang màu tím đã chứng tỏ nó là Lôi hệ ma thú hiếm khi xuất hiện. Khi Diệp Vô Thần nhìn về phía nó thì trong đầu bỗng tự động xuất hiện tin tức về con lang này.

Trở Chú Lôi Lang: Linh cấp trung giai Lôi hệ ma thú, hùng tàn khát máu, có thân thể linh hoạt và móng vuốt khủng bố đủ để xé nát nham thạch, đồng thời có thể tạo ra lôi điện tấn công trong phạm vi. Trong công kích ngẫu nhiên sẽ phụ thêm nguyên rửa khó lường khiến thân thể người bủn rủn. Nhược điểm là đôi mắt, e sợ công kích Hỏa thuộc tính theo bất kỳ phương thức nào.

Đây chính là ‘Linh Hồn Chi Nhân’ Cực Viêm Thiên Long vừa mới ban tặng cho mình? Không ngờ có thể mượn Linh hồn lực nhận biết tên, đặc tính, thậm chí khuyết điểm của mục tiêu!

Con Trở Chú Lôi Lang này không hổ với cái tên cuồng bạo của nó, hoàn toàn không có bất kỳ động tác thăm dò hay thị uy dư thừa nào, trực tiếp rống lớn một tiếng xông về phía Diệp Vô Thần, móng vuốt lấp lánh hàn quang mang theo hàn mang hãi người đâm về phía cổ hắn, Diệp Vô Thần không kinh không loạn, dễ dàng né qua, tiếp đó nhún chân nhảy cao lên một góc đại thụ to chừng hơn hai thước, đứng ở trên cành cây thấp nhất nhìn nó từ trên xuống.

Trở Chú Lôi Lang không có năng lực bay trên không, năng lực nhảy nhót cũng không có khả năng sánh bằng Diệp Vô Thần, trong mắt nó lóe tử quang, hai tia sét đột ngột bắn ra, đánh thẳng vào Diệp Vô Thần ở trên không. Mà Diệp Vô Thần trong nháy mắt nó phóng ra lôi điện cũng vừa vạn quăng ra một viên Chấn Thiên Lôi.

Khi Hoa Chấn Thiên quăng một bọc lớn Chấn Thiên Lôi cho hắn từng vênh vào hò hét:

- Trừ phi gặp phải biến thái Thiên cấp bằng không có những quả Chấn Thiên Lôi này, dù ngươi muốn chết cũng sẽ không dễ như vậy đâu. –Uy lực của Chấn Thiên Lôi tuy không đủ để phá tan hoàn toàn phòng ngự của cường giả Thiên cấp nhằm tạo ra thương tổn thực chất với họ, nhưng đối phó Linh cấp thì đơn giản hơn nhiều.

Hai luồng lôi điện đánh lên ngực Diệp Vô Thần chỉ khiến thân thể hắn lắc lư vài cái, mà Trở Chú Lôi Lang còn chưa kịp thu hồi chiêu thức thì đã bị Chấn Thiên Lôi nổ trúng chính diện, sau một tiếng rống thảm thiết bị nổ lăn lộn trên đất mười mấy vòng, bộ phận bị nổ trúng trực tiếp thì máu thịt lẫn lộn.

Mùi máu tươi và sự phẫn nộ đã kích phát khí thể cuồng bạo của Trở Chú Lôi Lang, sau khi nó đứng dậy liền bắt chấp đau đớn, mang theo toàn thân lôi điện dùng dùng trong nháy mắt xông đến dưới gốc cây Diệp Vô Thần đứng, mượn thể lao mạnh mẽ va vào thân cây thô to đó, chấn động cả thân cây đều đu đưa dữ dội, tiếp đó xé móng vuốt, cả bộ móng vuốt như chọc đậu hũ dễ dàng đâm vào thân cây cứng rắn.

Một lần, hai lần, ba lần...

Trong tiếng rống cuồng bạo, phần gốc cây đại thụ cứng cáp này không ngờ bị móng vuốt đáng sợ ấy xé nát từng tí từng tí một, đại thụ bắt đầu lung lay sắp đổ. Diệp Vô Thần vẫn đứng ở trên cành cây đó, lặng yên

nhìn nó phát điên, không chút nhúc nhích. Đến tận khi Trớ Chú Lôi Lang lại va mạnh thân cây lần nữa, chuẩn bị trực tiếp đụng đổ nó xuống đất thì Diệp Vô Thần mới nhảy từ trên cây xuống, rơi xuống thân thể nó, trong tay cầm Nam Hoàng Kiếm hấn rất ít khi dùng đến.

Một tiếng vang mạnh, đại thụ đổ xuống theo âm thanh, Trớ Chú Lôi Lang cũng trong nháy mắt này nhìn về phía trên, rơi vào tầm mắt là một điểm kim mang phóng lớn rất nhanh trong con ngươi nó.

Phụt!

Nam Hoàng Kiếm đâm chuẩn xác vào mắt phải con Trớ Chú Lôi lang, trong nháy mắt đắc thủ Diệp Vô Thần cũng ném kiếm mượn lực bùng người ra, lánh đi rất xa hòng tránh gặp phải phản kích trong cơn cuồng bạo của Trớ Chú Lôi Lang.

Bất kể là người hay thú, bình thường mà nói bộ phận yếu ớt nhất trên người đều sẽ là mắt. Với Trớ Chú Lôi Lang mà nói, đôi mắt chẳng những là bộ phận yếu ớt nhất của nó mà còn là nguồn suối Lôi lực của nó. Trớ Chú Lôi Lang bị Nam Hoàng Kiếm đâm thẳng vào mắt phải lẫn lộn đau đớn trên đất, phát ra từng đợt gầm rống thảm thiết.

- Nam Nhi, trở về.

Diệp Vô Thần khẽ thở phào một hơi, duỗi tay ra, Nam Hoàng Kiếm liền tự động bay về tay hắn, thân kiếm vẫn sáng bóng như gương, không dính tí tẹo máu tươi hay dơ bẩn nào. Trớ Chú Lôi Lang lúc này dường như nói phản kích, có lẽ trong cơn đau dữ dội đã quên mất sự tồn tại của một con mèo như hắn rồi.

Nhưng phiền phức lại chưa kết thúc đến đây, bởi vì vị trí Diệp Vô Thần đang ở tên là ‘Mê Thất Chi Địa’, một trong vài nơi đáng sợ nhất của Thiên Thần đại lục ngày trước Diệp Thất từng kể cho hắn, là cấm địa ai cũng không dám đặt chân của Quỷ Thủy Quốc. Bên trong lớn vốn vô số thượng cổ hung thú hung tàn cường đại, con Trớ Chú Lôi Lang Diệp Vô Thần lúc này gặp phải ở những nơi khác trên Thiên Thần đại lục có thể được tôn làm linh chủ của một phương ma thú. Mà ở ‘Mê Thất Chi Địa’ này, âu cũng chỉ là một con ma thú bình thường nhất ở đây thôi.

Trong tiếng gào rống thê thảm trước sau không hề yếu bớt và ngừng lại của Trớ Chú Lôi Lang, Diệp Vô Thần đã cảm giác được vài luồng khí tức cường đại từ những hướng khác nhau ép tới gần, hắn phóng khí tức ra ngoài muốn để cho Đồng Tâm phát hiện ra vị trí của hắn, tương tự cũng hấp dẫn những hung thú này tới.

Diệp Vô Thần nhướng mày, vừa muốn tìm nơi ẩn thân thì bất chợt lạnh lòng, cảm giác nguy hiểm ép thẳng lên thân thể hắn, hắn không kịp nghĩ ngợi, toàn lực trước sau nhảy lên, một chiếc bóng màu đen gần như sượt qua trước ngực hắn bay tới, sau đó lại ‘vút’ một cái chui vào bụi cỏ, biến mất không thấy dấu. Trong nháy mắt ngắn ngủi ấy, lại trong lúc không phòng bị, Diệp Vô Thần chưa kịp nhìn rõ diện mạo của nó, chỉ nhìn thấy một sợi hắc tuyến dài không đến nửa thước.

Diệp Vô Thần vừa mới đứng vững thì cảm giác nguy hiểm kia lại ập tới, hắn nheo mắt, cúi người, sợi hắc tuyến từ trong bụi cỏ lại bắn ra xẹt qua đỉnh đầu hắn, tốc độ mau lẹ vô cùng, khiến hắn chỉ cảm thấy một cơn gió âm lạnh từ trên không thổi qua.

Tốc độ quá nhanh khiến sợi hắc tuyến quái dị này vọt ra rất xa mới đáp xuống đất, vừa vặn đáp xuống chỗ Trớ Chú Lôi Lang cách đó không xa. Mục tiêu của nó bởi vậy cũng thay đổi, ập về phía con Trớ Chú Lôi Lang, cả người dẫn theo một tiếng ‘xoẹt’ đụng lên thân thể nó.

Lúc này, Linh Hồn Chi Nhân của hắn cũng thăm dò chuẩn xác tin tức của nó.

Nhất Tuyến Đoạt Hồn: Thiên cấp cao giai xà hình ma thú, am hiểu che giấu khí tức, vô cùng độc, người có thực lực dưới Thần cấp một khi bị nó cắn thương sẽ lập tức mất đi ý thức, trong vòng một phút chắc chắn sẽ chết. Do tốc độ nhanh như tia chớp, không mấy ai có thể tránh nổi tấn công của nó hoặc tấn công thân thể nó. Người biết tiếng nó một khi chạm mặt với nó nhất thiết phải tránh đi thật xa. Nhược điểm là thân thể cực kỳ yếu ớt. Hiện giờ Thiên Thần đại lục chỉ còn lại một con, vô cùng khủng bố.

Lúc này Diệp Vô Thần đã nhìn thấy toàn bộ diện mạo của nó: một con rắn nhỏ kích cỡ ngón tay, dài không đến nửa thước, toàn thân đen nhánh. Mà chính sinh vật không bắt mắt như thế lại có thực lực Thiên cấp

cao giai. Năng lực che giấu khí tức của nó khiến Diệp Vô Thần lúc này đều không phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Mà cảnh tiếp theo cũng lập tức khiến hắn biết rõ sự đáng sợ của con ‘Nhất Tuyền Đoạt Hồn’ này.

Trong tích tắc bị Nhất Tuyền Đoạt Hồn cắn phải, con Trớ Chú Lôi Lang trong cơn rống thảm toàn thân cứng đờ, tiếng rống thảm thiết hoàn toàn ngưng lại hết như cắt đứt vậy, đồng thời dừng lại còn có cả thân thể đang lặn lộn của nó. Tiếp sau đó, bộ phận nó bị cắn phải nổi lên một màu đen nhàn nhạt, màu đen chậm chậm từng chút từng chút biến đậm, đồng thời mau chóng lan xuống toàn thân, khiến con lang màu nâu này biến thành màu nâu đen, rồi dần dần có xu hướng thành màu đen...

Trớ Chú Lôi Lang, một con ma thú Linh cấp trung giai cường đại dưới kịch độc của con Nhất Tuyền Đoạt Hồn này lại hoàn toàn không có sức phản kháng, mất vài giây liền bị kịch độc lan xuống toàn thân.

Trừ phi có thực lực Thần cấp bằng không một khi bị cắn phải chắc chắn sẽ chết... Đây chính là sự đáng sợ của nó. Mà nó dường như chẳng phải sợ vì thức ăn mà là vì sợ mà đi săn, thoát khỏi từ trên người Trớ Chú Lôi Lang, nó xoay thân thể, hai con mắt nhỏ bé phóng ra hắc mang đáng sợ bắn về phía Diệp Vô Thần.

182. Chương 181: Thần Điện Bị Mất Tích.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 181: Thần Điện bị mất tích.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Mặt đất hơi rung rinh, tiếng giẫm lên đất càng lúc càng gần. Tức thì, năm con hung thú có thể hình thể khổng lồ gần như xuất hiện cùng lúc ở xung quanh, khí tức cuồng bạo hỗn loạn tràn ngập không gian bốn xung quanh. Lại là bốn con Linh thú, còn có một con Thiên thú đáng sợ hơn Linh thú không biết bao nhiêu lần, hoa lệ mà rung động cùng nhau xuất hiện, ánh mắt toàn bộ khóa chặt Diệp Vô Thần. Những con mãnh thú người thường muốn gặp một trong số chúng đều cực khó ở nơi đây lại dường như đâu đâu cũng có thể thấy vậy. Ánh mắt Diệp Vô Thần quét qua bọn chúng, lông mày càng nhíu càng chặt. Khu vực âm u nơi nơi lộ ra vẻ quỷ dị này liệu có còn tồn tại Thiên thú vô cùng cường đại hay không.

Song, năm con cự thú không hề duy trì khí thế tàn bạo được bao lâu, lại gần như cùng một lúc, bước chân chúng ép tới gần liền ngừng lại, sau đó bắt đầu thông thả lui về sau, tứ chi thậm chí đang run lên khe khẽ. Khi con hắc xà nhỏ bé lại bắn về phía Diệp Vô Thần lần nữa, chúng như thể bị khiếp sợ cực lớn, dùng tốc độ nhanh hơn không biết bao lần so với lúc đến mà tháo chạy điên cuồng... Bao gồm cả con Phong hệ Thiên thú toàn thân vờn thanh quang nọ.

Phản ứng khoa trương của chúng lại một lần nữa chứng minh độ đáng sợ của con Nhất Tuyền Đoạt Hồn này, Diệp Vô Thần hiểm lại càng hiểm tránh qua. Lúc này, trước người hắn xẹt qua một bóng đen, một thân thể mềm mại yêu kiều dựa bên sườn hắn, chính là Đồng Tâm. Sự xuất hiện của nàng không khiến Diệp Vô Thần bớt lo, ngược lại khiến cõi lòng hắn càng nhấc cao hơn.

Tốc độ của Nhất Tuyền Đoạt Hồn thật sự có thể so với tia chớp, lại một lần trở về, chỉ là liên tục ba lần đều bị né qua, nó liền chuyển mục tiêu, bắn về phía Đồng Tâm vừa mới xuất hiện. Đồng Tâm đảo ánh mắt, trong đôi mắt chợt lóe lên một tia hắc quang, nhất thời thân thể Nhất Tuyền Đoạt Hồn bỗng cứng đờ, thân thể vọt lên ở giữa không trung té thẳng xuống dưới, không chút nhúc nhích.

Diệp Vô Thần không có tâm tư quan tâm sự sống chết của nó, nắm bả vai Đồng Tâm vội vã hỏi:

- Tuyết Nhi đâu? Nàng không ở cùng một chỗ với muội à?

Đến bên người hắn chỉ có Đồng Tâm, lại không có Ngưng Tuyết.

Đồng Tâm lắc đầu, giống như Diệp Vô Thần, khi nàng bị truyền tống đến đây xung quanh chỉ có một mình nàng.

Trái tim Diệp Vô Thần đập nhanh dồn dập, ma thú nơi đây trải khắp rõ ràng, hơn nữa con nào con nấy cường đại hung tàn, Ngưng Tuyết một thân một mình... Quả thực khó thể tưởng tượng nổi!

Hắn cắn chặt răng, để bản thân duy trì tỉnh táo, nắm chặt tay Đồng Tâm:

- Đồng Tâm, có thể tìm được vị trí Ngưng Tuyết hay không?

Đồng Tâm không chần chừ, vươn tay ra chỉ về phía đông. Bị truyền tống đến nơi này nàng cảm ứng được đầu tiên chính là khí tức mỏng manh của Ngưng Tuyết, dường như cách nàng rất xa. Nàng phi hành theo hướng đó một hồi liền cảm nhận được khí tức của Diệp Vô Thần, nên lập tức quay đầu chuyển hướng xông về chỗ hắn.

Cõi lòng Diệp Vô Thần buông xuống phân nửa, gấp giọng nói:

- Mau! Chúng ta đi, bằng không Tuyết Nhi có thể gặp phải nguy hiểm.

Đồng Tâm dùng tay mang theo Diệp Vô Thần, lấy tốc độ nhanh nhất bay về phía đông. Cơn gió ẩm thấp bay qua gào thét bên tai, lại không vỗ về được cõi lòng bất bình của hắn. Về chuyện liên quan đến an nguy của Ngưng Tuyết, hắn hoàn toàn không cách nào duy trì nội tâm bình tĩnh. Giống như những gì hắn nói với Ngưng Tuyết ngày trước, nàng khác hắn với tất cả những người quan trọng bên người hắn, nàng là một nửa tính mạng của hắn, nếu nàng xảy ra chuyện hắn cũng đã chết đi một nửa.

Sau khi họ vừa rời đi không lâu, con Nhất Tuyền Đoạt Hồn không hề nhúc nhích kia cẩn thận mở to mắt, sau khi lướt qua xung quanh vài lần lúc này mới lật đặt dùng tốc độ nhanh nhất dời theo hướng ngược lại bọn họ, cuối cùng chui vào trong bụi cây, che giấu hoàn mỹ khí tức của mình. Nhất Tuyền Đoạt Hồn còn có một đặc điểm, ấy chính là nhất gan. Cụ thể hơn nữa thì gọi là mềm nắn rắn buông.

Bên tai không ngừng có tiếng côn trùng rả rích thú ghê rợn, tỏ rõ nơi này phân bố đông đúc đủ mọi loại dã thú, hoàn toàn không an tĩnh như chỗ hắn lúc trước. Lúc này hồi tưởng lại, nơi đó an tĩnh rất có khả năng là do sự tồn tại của con Nhất Tuyền Đoạt Hồn kia, dọa sợ toàn bộ ma thú phụ cận, còn con Trố Chú Lôi Lang nọ thì rất không đúng lúc lượn lơ đi qua.

- Đồng Tâm, hãy nhanh hơn chút nữa.

Cảm nhận được sự vội vã của hắn, lòng Đồng Tâm cũng nóng như lửa đốt. Nhưng đây đã là tốc độ nhanh nhất của nàng. Vị trí hiện giờ của Ngưng Tuyết cách họ thật sự rất xa, có thể cảm ứng được sự tồn tại của nàng cũng đã là năng lực cực hạn của Đồng Tâm.

- Nếu Ngưng Tuyết thật sự xảy ra chuyện, dẫu người là Cực Viêm Thiên Long ta cũng sẽ không từ thủ đoạn khiến người biến mất trên thế giới này! –Diệp Vô Thần nghiêng răng kèn kẹt. Tay nắm theo Đồng Tâm cũng vô ý thức bóp chặt, khiến nàng cảm thấy hơi đau đau.

Vung bàn tay nhỏ lên, một luồng hắc mang chém một con Cuồng Sư cỡ lớn vô tình chắn đường thành hai nửa. Suốt dọc đường, nàng đã dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt hơn chục con, không dám chậm trễ tí tẹo thời gian nào.

Nếu lúc này đứng ở trên không xa xa thì sẽ nhìn thấy trên vùng đất màu đen rộng lớn, Đồng Tâm và Diệp Vô Thần đang dùng tốc độ cực nhanh di động theo hướng về phía trung tâm.

Lúc này cứ qua một giây đều là một loại hành hạ với Diệp Vô Thần. Một phút đồng hồ ngắn ngủi khiến hắn cảm giác dài như một năm trôi qua vậy. Mà dẫu vội vã hơn nữa hắn cũng không dám hoàn toàn mất đi tỉnh táo. Cây cối trước mắt bắt đầu trở nên thưa thớt, tiếp tục đi về trước thì ngay cả tiếng côn trùng rả rích một mực vắng vắng bên tai cũng bắt đầu nhỏ đi, mãi đến khi hoàn toàn biến mất. Ngoại trừ tiếng gió bên tai thì đã không còn thanh âm nào khác nữa.

Xảy ra chuyện khác thường ắt có nguyên do của nó. Lòng mày Diệp Vô Thần từ từ nhú lại, thấp giọng nói:

- Đồng Tâm, có cảm giác thấy điều gì khác thường không?

Đồng Tâm ghé mắt, mê muội lắc đầu.

- Phải cẩn thận. –Diệp Vô Thần thận trọng nói.

Là nguyên nhân gì có thể khiến những con ma thú cường đại này đều không muốn tiến gần. Thần Điện mất tích Cực Viêm Thiên Long nhắc tới sẽ ở chỗ nào? Diệp Vô Thần ngưng thần suy tư.

Cây cối càng lúc càng thưa thớt, tốc độ của Đồng Tâm lúc này bỗng chậm lại. Diệp Vô Thần chấn động tinh thần, hỏi:

- Đến rồi à?

Đồng Tâm gật đầu, vòng qua một gốc cây sau cùng, trước mắt bỗng xuất hiện một tòa kiến trúc cũ nát nhang nhác cổ堡, tại khu vực quỷ dị ma thú hoành hành, sự xuất hiện của kiến trúc này tạo ra một hồi chấn động thị giác hết sức đặc biệt. Đồng Tâm cũng dừng lại ở đây, quay đầu nhìn về phía hắc, trên mặt lộ ra nụ cười rất ngọt rất đẹp. Khí tức của Ngưng Tuyết ngay tại trước mắt, hoàn toàn không bị bất kì thương tổn nào.

- Chính là ở đây ư? Chúng ta mau tiến vào thôi. –Nét mặt của Đồng Tâm khiến Diệp Vô Thần buông thông cõi lòng, dẫn nàng bước mau vào bên trong.

Cổ堡 này không có đại môn, bên trong cũ nát vừa nhìn là rõ. Diệp Vô Thần vừa muốn bước vào thì chợt dừng lại, ánh mắt nhìn lên năm chữ mờ nhạt không rõ bên trên...

Thần Điện bị mất tích.

Thoáng do dự, hắc bước mau rồi đi vào. Với hắc mà nói, bất kể cái gì đều không quan trọng bằng sự an nguy của Ngưng Tuyết.

Trong điện hoàn toàn trống trơn, Ngưng Tuyết ngồi yên lặng ở góc tường, trong ngực ôm một cục trắng tinh, nàng một bên vừa khẽ vuốt ve nó, một bên chờ ca ca tìm đến nàng.

Khi Ngưng Tuyết bị truyền tống đến nơi này, liếc mắt liền nhìn thấy cục tuyết nho nhỏ đang ngủ ở giữa Thần Điện trống trải. Bộ lông trên người nó rất trắng, trắng muốt hoàn mỹ như làn da nàng, mái tóc nàng. Gần như là theo bản năng, Ngưng Tuyết ngồi xuống vươn tới ôm sinh linh bé bỏng này vào trong ngực, những vật thuần bạch luôn có sức hấp dẫn như vậy với nàng. Cách gần hơn nàng mới biết nó chẳng những toàn thân trắng muốt, mà trên người còn tỏa mát một mùi hương thơm ngát, khiến nàng ngửi như mê như say.

Nàng thích tiểu sinh linh trắng như nhung này, mà tiểu sinh linh dường như cũng thích thiếu nữ có mái tóc trắng tinh này. Nó bị đánh thức ngẩng đầu lên nhìn nàng trong chốc lát, nhưng chẳng những không bài xích nàng, ngược lại còn khẽ nhúc nhích trong ngực nàng, đổi một vị trí càng thoải mái hơn sau đó tiếp tục ngủ say. Hương thơm say lòng người kia dần xóa đi những bất an thấp thỏm trong lòng nàng. Vì thế nàng cứ ôm nó như vậy, yên lặng chờ ca ca xuất hiện.

Nghe thấy tiếng bước chân, thân thể Ngưng Tuyết khấn trương co lại một cái, nhìn thấy là Diệp Vô Thần, nàng nhảy nhót cao giọng hô một tiếng “Ca ca”. Vừa muốn chạy lại thì trong ngực bỗng động đậy, tiểu sinh linh luôn yên lặng bỗng mở choàng đôi mắt, vọt khỏi ngực nàng, đáp xuống mặt đất.

Diệp Vô Thần liếc mắt một cái liền thấy rõ toàn bộ diện mạo của nó. Đây là một con tiểu hồ ly rất nhỏ, thân thể chỉ dài đáng thương hơn chục cm, cái đầu còn chưa lớn bằng nắm tay Ngưng Tuyết. Trên dưới toàn thân nó trắng không tỳ vết, không có một màu nào khác, duy chỉ có đôi mắt và cái mũi nhỏ nhắn là đen nhánh. Mà ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy nó, chú ý trước tiên chính là cái đuôi của nó, đó tuyệt đối không phải đuôi hồ ly, tương tự cũng là màu trắng muốt mềm như nhung nhưng độ dài lại gấp hơn hai lần độ dài thân thể, mà hình dạng của nó... Khiến ánh mắt đầu tiên khi Diệp Vô Thần nhìn thấy chính là nghĩ đến đuôi rồng.

Lúc này, con tiểu hồ ly kỳ quái đang đứng thẳng hai lỗ tai nhón nhọn, đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm Diệp Vô Thần, bên trong lấp lánh quang mang hắt nhìn không hiểu.

Diệp Vô Thần vừa muốn đi tới ôm lấy Ngưng Tuyết thì trong tích tắc ấy, một cỗ khí thể khổng lồ như thực chất truyền tới trước người, mà chỉ ven ven là một cỗ khí thể đã khiến ngực hắt dường như bị đập một búa nặng, thân thể bay ngược ra đằng sau, té xuống vị trí cánh cửa.

- Ca ca! –Ngưng Tuyết kinh hô một tiếng, chạy lại về phương hướng của hắt. mà con tiểu hồ ly kia trong nháy mắt cũng bắn về phía Diệp Vô Thần còn chưa đứng dậy, thân thể nho nhỏ ấy vạch lên một chớp màu trắng, tốc độ nhanh hết như biến mất.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Đồng Tâm liền nghênh đón con tiểu hồ ly lê theo cái đuôi dài dài này, trên mặt nàng lộ ra vẻ ngưng trọng chỉ khi đối mặt với Cực Viêm Thiên Long mới có.

Một tiếng va đùng, mặt đất nổ vang, trong cuộc va đùng giữa trắng và đen, mặt đất đột ngột nứt ra một chiếc khe dài hơn chục thước, cắt ‘Thần Điện bị mất tích’ này thành hai nửa từ chính giữa trung tâm. Đại điện cũ nát cũng lung lay sắp đổ trong cơn chấn động dữ dội, trên nóc nứt ra vô số những vết hoặc lớn hoặc nhỏ, cát vôi tro bụi rơi xuống ào ào.

Cả người Đồng Tâm bay ngược ra ngoài, xuyên qua vách tường, bay mãi đến bên ngoài điện mấy chục thước mới đứng vững người, con tiểu hồ ly kia tương tự cũng bị lực phản chấn bắn bay ra ngoài, phá tan vách tường bay ngược hướng với Đồng Tâm. Diệp Vô Thần tức tốc đứng dậy, nắm cánh tay Ngưng Tuyết:

- Chúng ta đi mau!

Hắt rốt cuộc đã hiểu được vì sao xung quanh nơi đây lại không có sự tồn tại của một con ma thú nào, con hồ ly bé nhỏ thoạt nhìn hoàn toàn không có bất cứ nguy hiểm nào đáng nói kia không ngờ có thực lực đáng sợ không hề thua kém Đồng Tâm... Đây rốt cuộc là loài sinh vật nào!

Cực Viêm Thiên Long bảo mình tìm, liệu có phải chính là nó không? Bởi vì trong kiến trúc cổ quái của ‘Thần Điện bị mất tích’ này cũng chỉ có sự tồn tại của nó.

Nhưng ít ra có thể vững tin chính là, con hồ ly quái dị này có địch ý rất lớn với mình, cũng chỉ có địch ý với một mình mình. Ngọn nguồn địch ý này hắt không cách nào nghĩ ra được.

183. Chương 182: Thế Giới Linh Hồn.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 182: Thế giới linh hồn.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết đi ra Thần Điện bị mất tích, Đồng Tâm cũng ngay tức thì bảo vệ trước mặt họ, quả nhiên con tiểu hồ ly kia liền ‘vèo’ một tiếng lủi ra, mục tiêu vẫn là Diệp Vô Thần.

Khí tức xám đen quanh người Đồng Tâm trào ra cuộn cuộn, trong tích tắc ngưng thành một sợi xích đu đưa, dài mềm hết như cánh hoa màu xám đen, xoắn vòng nhau áp về phía tiểu hồ ly đang nghênh đón, đồng thời tay nắm chặt Thiên Phật Chi Nhận, tiếp đó đâm về phía bóng trắng.

Tiểu hồ ly hóa thành một tàn ảnh màu trắng, một một con bạch long gào thét bay tới. Đụng thẳng về phía dây xích năng lượng Đồng Tâm dùng Hắc Âm và Tử Vong lực ngưng kết thành. Hai màn sáng giữa trắng

và đen đùng vào nhau, ‘Ầm’ nổ vang một tiếng, trời đất bỗng sáng ngời, mặt đất xung quanh rung động dữ dội, cát đá bay loạn, ngay cả cành lá trên cây cối nơi xa xa đều rơi lả tả như mưa.

Vị trí Đồng Tâm đứng vừa vặn với phương hướng ngăn cản chấn động lực lượng cho Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết, nhưng họ vẫn bị năng lượng cuồng bạo đẩy ra ngoài rất xa. Diệp Vô Thần sợ tổn thương đến Ngưng Tuyết, đưa lưng với Đồng Tâm ôm Ngưng Tuyết vào trong ngực, đứng vững thân thể không cho ngã xuống.

Với tốc độ tiểu hồ ly biểu hiện ra, tuyệt đối là tốc độ nhanh nhất Diệp Vô Thần từng thấy, so với tốc độ của Đồng Tâm đều nhanh hơn rất nhiều. Chạy trốn gần như đã thành điều không thể.

Tiểu hồ ly dường như không hề muốn dây dưa với Đồng Tâm, đôi mắt đen nhánh một mực nhìn chăm chăm Diệp Vô Thần. Lần này, Đồng Tâm không cho nó cơ hội thi triển tốc độ, tay cầm Thiên Phật Chi Nhận đột ngột đâm về phía thân thể nó, cả người bám chặt dính sát với nó, giữ chặt lấy nó. So sánh với công kích Tử Vong và Hắc Ám hệ của nàng thì năng lực tác chiến cận thân của nàng cũng kinh người như thế.

- Nam Nhi, ngươi có biết lai lịch của con tiểu hồ ly này hay không? –Diệp Vô Thần dùng ý niệm hỏi. Gợi ý của Cực Viêm Thiên Long, Thần Điện bị mất tích, còn có con tiểu hồ ly mọc đuôi rồng này, không cái nào không lộ ra về quỹ đạo. Mà những vật việc đầy rẫy sắc thái mê ảo này, có lẽ Nam Nhi có khả năng sẽ biết.

-

- Nam Nhi!?

- A? A? Chủ nhân đang gọi tôi à? Tôi đang ngủ mà... –Nam Nhi rốt cuộc có hồi đáp, Diệp Vô Thần còn loáng thoáng nghe thấy tiếng nàng ngáp.

Ngủ cũng quá nhanh đấy chứ... Diệp Vô Thần không biết nói gì. Lúc này khi diệt con Trớ Chứ Lôi Lang kia còn đang tỉnh, lúc này mới không bao lâu đã ngủ ngon như vậy rồi, động tĩnh lớn đến thế đều không thể đánh thức nàng. Hắn xoay người nhìn về phía con tiểu hồ ly kia, hỏi:

- Ngươi có biết Thần Điện bị mất tích, còn cả con tiểu hồ ly kia có lai lịch gì hay không?

- Tiểu hồ ly... Hả? Đó là một con hồ ly sao? A...A...

Nam Nhi thét một tiếng sợ hãi kèm theo vẻ khó tin mãnh liệt, tiếng kêu sợ hãi này kéo dài rất lâu, khiến ý thức hải Diệp Vô Thần rung chuyển một hồi. Diệp Vô Thần vẫn là lần đầu tiên nghe thấy nàng phát ra thanh âm khoa trương như thế, biết nàng nhất định nhớ tới cái gì, vội vã hỏi:

- Nam Nhi, có phải ngươi biết lai lịch của tiểu hồ ly kia không? Nói cho ta...

- Giống quá! Thật sự rất giống! Ngoại trừ nhỏ hơn nhiều so với khi đó, thật là giống y như đúc! Thân thể tuyết hồ, đuôi tuyết long, nó giống hệt con Long Hồ đó... Nam Hoàng đại nhân và Bắc Đế đại nhân chính là vì con Long Hồ đó mới đánh nhau, đánh lâu ơ là lâu... Đánh đến cuối cùng, phá tan hỗn độn, Long Hồ cũng không biết đi đâu, với năng lực của Nam Hoàng đại nhân và Bắc Đế đại nhân đều không tìm thấy.

Diệp Vô Thần:

- !!!!

- Chỉ là... Tuy nó rất giống nhưng so với con Long Hồ kia phải nhỏ hơn rất rất nhiều, hơn nữa nó yếu hơn con Long Hồ kia rất nhiều, hẳn không phải là nó đâu... -Nam Nhi thấp giọng lầm bầm.

- Còn nữa, nó hẳn đã biến mất rồi, nếu còn tồn tại thì bất kể ở chỗ nào Nam Hoàng đại nhân và Bắc Đế đại nhân đều có thể tìm thấy. Ngày trước bọn họ cho là đã không cần thận tiêu diệt nó trong trận tranh đấu của họ, cho nên mới... Ôi, đằng sau Nam Nhi nghĩ không ra. Tiểu hồ ly kia tuy rất giống cũng rất lợi hại nhưng hẳn không phải đâu, nhất định là Nam Nhi nói sai rồi.

- Nam Hoàng Bắc Đế vì sao muốn tranh đoạt con Long Hồ này? –Diệp Vô Thần đột nhiên hỏi.

- Tôi cũng không biết nữa.

Thần Điện bị mất tích...

Mất tích...

Thực lực Thần cấp rốt cuộc cường đại cỡ nào? Mấy ngày trước, Tuyết Phi Nhan dùng lực lượng bản thân làm một minh chứng cho hần. Nàng làm cho một khúc sông Thiên Nam kia ngừng chảy, sau đó giáng tuyết bay ngập trời, dùng thời gian không đến một phút đóng băng toàn bộ phạm vi tầm mắt có thể nhìn tới.

Đồng Tâm, có thực lực vượt qua Thần cấp, con tiểu hồ ly này có thực lực có thể chống chọi với Đồng Tâm. Hiệu quả sinh ra trong cuộc va chạm lúc trước của hai người vốn dĩ hẳn là tai nạn. Vì bảo vệ Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết không bị ảnh hưởng, Đồng Tâm ráng sức không tiến hành va đụng năng lượng với nó, mà là dựa cận thân, bao vây nó ở dưới Thiên Phật Chi Nhận, không cách nào thoát khỏi. Dần dần, nàng phát hiện lực lượng của tiểu hồ ly đang yếu đi nhanh chóng, từ lúc trước có thể phản kích dồn dập, đồng thời thử đánh văng nàng, dần trở thành chỉ có thể thỉnh thoảng phản kích một đợt, lúc này lại chỉ có thể dựa vào thân thể nhỏ nhắn linh hoạt trốn tránh Thiên Phật Chi Nhận của nàng, đồng thời không ngừng thối lui.

Tiểu hồ ly bị rơi vào tình thế xấu rồi cuộc không giữ lại nữa, đuôi rồng rất dài của nó vung mạnh một cái, chặn lấy Thiên Phật Chi Nhận của Đồng Tâm, đồng thời hút lên vô số cát bụi trên đất, tiếp đó trên người lóe lên bạch quang... Đồng Tâm vừa muốn áp sát, lại bị một luồng quang mang chói mắt tới cực điểm làm chớp chớp đôi mắt.

Bên trong bạch quang, thân thể tiểu hồ ly bành trướng rất mau, trong nháy mắt đã biến hóa thành kích cỡ gấp vài lần ban đầu, chiều cao bằng eo Đồng Tâm. Song song bành trướng còn có khí thể càng lúc càng dọa người của nó. Cổ khí thể dọa người này khiến Đồng Tâm đều có cảm giác nghẹt thở, động tác trên tay cũng chậm chạp xuống.

Một tiếng va đụng, đuôi rồng rất dài đập mạnh lên tay Đồng Tâm, trực tiếp đập văng Thiên Phật Chi Nhận của nàng ra ngoài, dao động năng lượng khiến Đồng Tâm tê dại toàn thân, thân thể theo bản năng cũng lui lại. Tiểu hồ ly biến bị động thành chủ động, thân thể đột ngột áp sát, đụng lên người Đồng Tâm, Đồng Tâm chống giữ một hồi liền bị đánh bay ra ngoài, thân thể đem mặt đất rạch thẳng ra một khe rãnh sâu hoắm.

Đồng Tâm chẳng chờ ổn định thân hình liền quay người trở về, tay vẫy ra, Thiên Phật Chi Nhận đã trở lại tay, nàng dùng tốc độ nhanh nhất của mình cản ở phía trước tiểu hồ ly, một nhận đâm về phía cổ nó... ‘Phụt’ một tiếng, lần này hoàn toàn đâm trượt, tiểu hồ ly trước người nàng lại biến mất không thấy dấu một cách quỷ dị.

Trong đầu Đồng Tâm nháy mắt xuất hiện ba chữ: Không Gian Độn!

Hết như di động trong nháy mắt, tiểu hồ ly không hề báo trước xuất hiện trước người Diệp Vô Thần, hóa thành một luồng bạch quang bắn về phía thân thể hần, với khoảng cách gần như thế, tốc độ nhanh như vậy hần hoàn toàn không kịp phản ứng.

- Chớ thương tổn ca ca ta!!

Trong khoảnh khắc mất đi ý thức, một tiếng hét hoảng sợ vọng lại bên tai hần. Trong nháy mắt ấy, tốc độ Ngưng Tuyết nhanh đến mức khiến Đồng Tâm đều không nhìn rõ, nàng nhào đến trước ngực Diệp Vô Thần, ôm lấy người hần, dùng lưng mình đón lấy văng sáng màu trắng kia, ý thức nàng cùng lúc tiêu tán theo...

Thân thể họ không bị đụng văng ra ngoài mà là đứng nguyên tại chỗ, đồng thời bị một luồng bạch quang bao phủ hoàn toàn trong đó, con tiểu hồ ly kia cũng biến mất không thấy đâu, tương tự cũng bị luồng bạch quang này bao phủ hoàn toàn. Đồng Tâm từng bước tới gần sau đó ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đứng ở trước luồng bạch quang.

.....

Thế giới màu trắng, trên không, dưới chân, bên trái, bên phải, trước mặt, đằng sau... Tất cả mọi thứ đều là màu trắng. Trong không gian màu trắng này, mái tóc và y phục của nàng gần như cùng một màu với nó. Nàng thích màu trắng, nhưng lúc này trong lòng chỉ có hoảng hốt bất an.

- Ca ca, huynh đang ở đâu? Đây là nơi nào? Ca ca...

- Ca ca... Huynh đang ở đâu? Trả lời Tuyết Nhi đi mà...

Nàng đi về trước rất rất lâu, thế giới mênh mông, lặp đi lặp lại vô hạn. Mãi đến khi vang lên một thanh âm từ đáy lòng truyền tới khiến nàng khựng chân.

- Người... người là ai? Người đang nói chuyện với ta ư?

- Hả? Người gọi là ta là Trùng Phạt Thần Sứ của Quang Minh và Sinh Mệnh? Cái tên thật kỳ quái, nhưng không phải ta đâu, tên ta là Ngưng Tuyết... là ca ca đặt tên cho ta...

- Ca ca của ta... Ta đang tìm huynh ấy, huynh ấy nhất định cũng đang ở đây, người có thể nói cho ta làm thế nào mới có thể tìm được huynh ấy không?

-

- Vì sao người không nói? Người trước tiên có thể nói cho ta biết, nơi đây là chỗ nào không?

- Không gian linh hồn? Cái tên thật kỳ quái, ta chẳng biết vì sao lại xuất hiện ở đây... Nhưng ta có thể cảm giác được ca ca đang ở đây, ta cũng không biết vì sao lại có cảm giác này. Đúng rồi, vì sao người lại nơi kỳ quái này thế? Người cũng đột nhiên tiến vào à?

- Hả? Người nói... là người mang ta đến đây?

Thế giới màu trắng, một bóng trắng nho nhỏ xuất hiện trong tầm mắt, lỗ tai nhò nhò, đôi mắt đen láy, chiếc đuôi hình rồng dài dài, thân thể trắng muốt hòa làm một thể với thế giới xung quanh... Chính là con tiểu hồ ly nàng vẫn ôm trong ngực lúc trước.

- Là người... Vì sao người lại mang ta tới đây? Ca ca huynh ấy ở đâu, người mau nói cho ta biết...

Thân thể tiểu hồ ly bay chậm chậm đến giữa không trung, một luồng bạch quang nhu hòa bao phủ toàn thân nó. Trong bạch quang, thân thể tiểu hồ ly bắt đầu biến hóa mau chóng, chiếc đuôi dài dài thu lại, thân thể, tứ chi, phần đầu toàn bộ bắt đầu phát sinh hóa hình như mộng ảo, từ một con hồ ly nho nhỏ từng chút từng chút biến thành một con người nho nhỏ, mãi đến khi hoàn toàn định hình thì quang mang nhu hòa bao trùm cả người nó mới hoàn toàn tản đi, một bóng hình nhỏ xinh lặng yên lơ lửng giữa không trung.

Thân thể nàng chỉ cao hai mươi cm, bề ngoài cơ thể phát ánh sáng lấp lánh, hệt như thoa một lớp phấn lấp lánh trắng muốt. Nhìn gần lại, thân thể nàng nhỏ nhắn thon thả, mái tóc trắng tinh giống Ngưng Tuyết, ngay cả tuổi tác cũng xấp xỉ với Ngưng Tuyết, một khuôn mặt nho nhỏ lại hết sức dễ thương. Trên người, một bộ áo nhung khéo léo che hết cả người nàng, đôi tay cùng đôi chân nhỏ nhắn trắng muốt lóa ló ở bên ngoài, gót chân trơn bóng mềm mịn vô cùng, mũi chân thông xuống tự nhiên, cả người yên lặng lơ lửng ở trước mắt, mái tóc dài như bị gió thổi, phấp phới nhu hòa ở đằng sau nàng.

- Người... người là tiểu hồ ly? Người thật sự đúng là tiểu hồ ly sao??

- Woa! Thần kỳ quá, đáng yêu quá... Người có thể tới gần ta hơn chút không? Ta thật muốn ôm người vào lòng.

- Người có thể nói cho biết tên của người không?

- Long Hồ? Cái tên này thật kỳ quái, hơn nữa cũng khó nghe lắm... A? Người cũng cảm thấy khó nghe à? Thế chúng ta đổi một cái tên khác dễ nghe hơn được không? À, đúng rồi, trên người người thơm ghê, vậy sau này ta gọi người là Hương Hương được không?

- Hì, tốt quá rồi, vậy sau này ta sẽ gọi người là Hương Hương, trên người người thật sự rất thơm, ta rất muốn mỗi ngày đều có thể được người đó. Có điều, Tiểu Hương Hương, người có thể nói cho ta biết ca ca ta đang ở đâu không? Liệu người trước tiên có thể thả ta và ca ca ra ngoài không, ta không nhìn thấy ca ca sẽ rất sợ hãi, ca ca không nhìn thấy ta nhất định sẽ rất sốt ruột. Được không?

- Người hỏi ta vì sao lại lo cho huynh ấy như vậy à? Bởi vì... Huynh ấy là ca ca của ta, là người thân nhất, lợi hại nhất, đối xử với ta tốt nhất trên thế giới, ta chẳng muốn rời khỏi huynh ấy tí nào.

-

- Hương Hương, vì sao người không nói thế, người trước tiên thả ca ca ra ngoài, ta ở đây chơi với người có được không?

- Hả? Người muốn chiếm thân thể của ca ca? Chiếm thân thể... sẽ thế nào?
- Không... ta không cần! Người không thể cướp thân thể của ca ca, không thể, không thể! Nếu không, ta nhất định sẽ buồn muốn chết, không thể!
- Lực lượng của người sẽ biến mất? Mặc... mặc kệ nguyên nhân gì người cũng không thể cướp thân thể của ca ca. Không nên, nhất định không nên!
- Nếu bắt buộc phải làm như thế, vậy người... cứ dùng thân thể của ta có được không? Chúng ta đều có làn da màu trắng, mái tóc màu trắng, ta nhất định sẽ càng thích hợp hơn ca ca đó. Được không?

184. Chương 183: Thiếu Nữ Bé Nhỏ - Hương Hương.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 183: Thiếu nữ bé nhỏ - Hương Hương.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Hiện tại chúng ta có phải bằng hữu hay không đây? Ta rất thích người, người nhất định cũng thích ta đúng không? Vậy cứ dùng thân thể ta là được, ta thật sự không tức giận chút nào đâu, chỉ cần người không mang ca ca ta đi, ta thật sự không tức giận chút nào, còn sẽ cảm ơn người lắm. Chỉ là... Nếu có thể, liệu người có thể thay ta bảo vệ ca ca như Đồng Tâm tỷ tỷ được không... Chúng ta là bằng hữu tốt, đúng không?
- A... Vì sao lại như thế... Vì sao chỉ có thân thể ca ca mới có thể... Không phải, người đang lừa ta, đúng không...

- Không có lực lượng, người sẽ chết, ta sẽ rất buồn, nhưng nếu không có ca ca, ta sẽ càng buồn hơn, sẽ buồn chết mất... Lẽ nào thật sự không có cách khác ư? Hương Hương... nhất định có cách khác đúng không, nói cho ta biết... Ta và ca ca đều sẽ giúp người, nhất định sẽ giúp người mà. Đừng mang ca ca đi...

-

- Người hỏi ta vì sao lại tốt với ca ca như vậy? Bởi vì... Ta không thể không có ca ca. Chỉ có huynh ấy ở bên ta mới có thể an tâm, mới rất vui vẻ. Nếu rời khỏi ca ca, cho dù là một chốc một lát ta sẽ rất không ổn, rất buồn. Ngày trước, ta cũng không biết đây là thứ cảm giác thế nào. Sau này... ca ca dạy ta học rất nhiều chữ, ta mới từ từ biết, thứ cảm giác này gọi là quyến luyến...

Quyến luyến...

Quyến luyến...

Quyến... luyến...

.....

Thiếu nữ nho nhỏ ở không trung khẽ nhắm hết lần này tới lần khác hai chữ nàng không hiểu này, dùng lòng mình cảm thụ lòng Ngưng Tuyết, dần dần, nàng dường như ngẫm ra được điều gì đó, trên mặt lộ ra một nụ cười rất khô rất ngọt. Trong thế giới màu trắng, thân thể nàng bắt đầu dần trở nên nhạt, như giọt ngọt xuất hiện rồi giọt ngọt tiêu tan vậy.

Thế giới màu trắng xao động một hồi, ý thức lại tiêu trừ lần nữa.

.....

Một cổ cảm giác mát rượi từ trên môi chảy vào trong họng sau đó tràn xuống toàn thân. Trong sự mát mẻ lại mang theo sự ấm áp khiến người ta say lòng. Thứ cảm giác này như đã từng quen biết. Diệp Vô Thần mở mắt, ánh vào mắt là một mảng nóc điện màu xanh cũ nát của ‘Thần Điện bị mất tích’.

Hồi ức trước khi mất đi ý thức trong khoảnh khắc vọt lên, hần ngồi bật dậy, gấp giọng hô:

- Tuyết Nhi!

- Ca ca! Huỳnh rốt cuộc đã tỉnh rồi!

Một tiếng la vui sướng vang lên bên tai hần, khiến hần như nghe thấy thanh âm của trời. Ngưng Tuyết cầm một chiếc lá cây xanh biếc rất lớn, cuốn chiếc lá lại, dẫn thành một vòi dẫn nước trong veo. Diệp Vô Thần bỗng ngồi dậy khiến nàng giật nảy mình, nước cũng vãi ra một ít, làm ướt chiếc váy công chúa trắng tinh của nàng. Nét cười trên mặt nàng vẫn là hân hoan như thế.

Diệp Vô Thần nhoáng cái ôm nàng vào trong ngực, lòng mang khiếp sợ nói:

- Tuyết Nhi, muội thật dọa chết ta... Sau này, không cho phép liều lĩnh như thế nữa biết chưa?

Ký ức sau cùng của hần dừng lại ở cảnh Ngưng Tuyết bỗng bảo vệ trước người hần, dùng thân thể nàng cản lại luồng bạch quang kia đập vào, hần còn chưa kịp sợ hãi thì thế giới trước mắt đã biến thành hoàn toàn trống rỗng.

Tuyết Nhi bình an vô sự, trên dưới cả người nàng cũng không chút tổn thương, không có bất cứ cảm giác không thoải mái nào. Hần chợt như mơ một giấc mộng đáng sợ, mộng còn chưa kết thúc thì hần đã đột ngột tỉnh lại.

Đồng Tâm dựa người lên vai hần, cũng vui vẻ bật cười. Khi Vô Thần và Ngưng Tuyết bị bạch quang phủ lấy, nàng tự trách, sợ hãi, còn suýt nữa khóc lên. Nhưng may mà mọi thứ đều chỉ là lo xa, sau khi trải qua sự kinh hãi thật lớn, mọi thứ lại nghịch chuyển như kỳ tích vậy.

Diệp Vô Thần nhận ra, nơi đây vẫn là Thần Điện bị mất tích kia, khí tức của Đồng Tâm cũng làm cho hần biết đã không có bất cứ nguy hiểm gì. Quá nhiều nghi hoặc cùng nhau dâng lên trong lòng. Hần vuốt mái tóc của Ngưng Tuyết hỏi:

- Tuyết Nhi, muội biết đã xảy ra chuyện gì không? Con tiểu hồ ly kia đi đâu rồi?

- Y nha... Y nha y nha...

Một thanh âm ngọt ngào dễ nghe bỗng vang lên sau đầu hần, Diệp Vô Thần vô ý thức ngoảnh đầu lại, không ngờ lại nhìn thấy một cô bé nhỏ nhắn lơ lửng ở đó. Thân thể nàng thoạt nhìn chỉ lớn hơn lòng bàn tay hần chút đỉnh, mái tóc dài màu trắng không gió mà bay, phấp phới sau người nàng. Chiếc váy mềm như bông, bên ngoài cơ thể tỏa ra bạch quang nhu hòa. Thân thể nàng chỉ có thể dùng ‘xinh xắn’ để hình dung, hệt như một con búp bê sứ phấn điêu ngọc mài mà thành. Thoáng nhìn, thì như nhìn thấy một Ngưng Tuyết phiên bản thu nhỏ vậy.

- Ê a, ê a. –Nhìn thấy Diệp Vô Thần quay đầu nhìn về phía nàng, nàng vui vẻ ‘ê a’ hai tiếng, sau đó lộ ra một khuôn mặt khả ái, thân thể còn xoay một vòng ưu nhã trên không trung, hiển lộ thân thể của mình về phía hần.

- Đây là? –Diệp Vô Thần kinh ngạc vạn phần, gần như không dám tin vào mắt mình. Lẽ nào, đây chính là Tiểu Tinh Linh vốn chỉ tồn tại trong ảo tưởng của nhân loại ư?

- Ca ca, nó tên Hương Hương. À đúng rồi, nó chính là con tiểu hồ ly hôm ấy đấy. –Ngưng Tuyết cười nói.

Dường như đáp lại lời Ngưng Tuyết, cô gái nhỏ nhoẽn miệng cười, một luồng bạch quang bao trùm lấy thân thể nàng, đồng thời mau chóng hóa hình bên trong đó, rất nhanh hóa thành con tiểu hồ ly khủng bố kia, bay xuống mặt đất, tinh nghịch chạy xung quanh ba người.

Diệp Vô Thần:

-

Diệp Vô Thần có thứ cảm giác như thân lạc vào trong sương mù, mà hai chữ ‘hôm đó’ trong lời Ngưng Tuyết khiến cõi lòng hắn thoáng cả kinh, hắn không kịp hỏi chuyện về tiểu hồ ly, vội vã gọi:

- Tuyết Nhi, ta hôn mê mấy ngày rồi?

Ngưng Tuyết ngẩng mặt lên, ngẫm nghĩ nói:

- Để muội đếm thử... -Nàng bẻ đầu ngón tay, nghĩ hồi lâu mới nói:

- Hình như bảy ngày rồi. Ca ca ngủ suốt, không chịu dậy.

Bảy ngày... Diệp Vô Thần rốt cuộc an tâm, lúc này mới hỏi:

- Con tiểu hồ ly kia là thế nào vậy?

Thời gian này nhất định đã xảy ra chuyện gì đó làm người ta khó thể tin nổi. Đồng Tâm lúc này chẳng những không hề có chút địch ý nào với nó, mà ánh mắt nhìn về phía nó còn có chút ít yêu thích. Hơn nữa... hắn rõ ràng cảm thấy trong đầu mình dường như thêm thứ gì đấy, đó là một thứ gắn bó chặt chẽ với linh hồn của tiểu hồ ly này, khiến hắn có thể tùy lúc cảm giác được nhất cử nhất động của nàng, thậm chí...

- Ca ca, Hương Hương rất đáng yêu đấy, nó có thể biến thành tiểu hồ ly, cũng có thể biến thành muội muội thật dễ thương. -Ngưng Tuyết cười vui vẻ:

- Còn nữa nè, Hương Hương nói, ca ca bây giờ là chủ nhân của nàng đó.

Tiểu hồ ly ngừng chạy, chân khựng lại, nhẹ nhàng nhảy lên vai Diệp Vô Thần, dùng vuốt trước mềm như bông của nó gãi gãi mặt hắn. Lời của Ngưng Tuyết đã xác định ý nghĩ trong lòng hắn, hắn cảm giác được rằng, giữa hắn và tiểu hồ ly đích xác là cảm giác chủ tớ.

Luồng bạch quang kia, thì ra không phải công kích, thế... rốt cuộc là vì sao?

- Tiểu hồ ly, vì sao ngươi muốn nhận ta làm chủ nhân của ngươi? -Diệp Vô Thần dùng một ngón tay dè vuốt trước của nó, hỏi.

Bạch quang lóe lên, trong nháy mắt tiểu hồ ly đã biến thành cô bé nọ, vẫn đứng trên vai hắn như trước, chỉ là trên mặt có chút ít mất hứng, dường như bất mãn vì hắn gọi nàng là ‘tiểu hồ ly’.

- Ê a, ê a, ê a... -Nàng kêu ê ê a a bên tai hắn, trong thanh âm tràn đầy sự thanh thúy dễ nghe khiến người ta hưởng thụ. Nhưng Diệp Vô Thần hoàn toàn nghe chẳng hiểu gì cả.

- Ngươi tốt nhất đừng gọi Hương Hương, gọi ê a hay hơn. -Diệp Vô Thần ngán ngẩm nói. Ngoại trừ thanh âm dễ nghe nọ, mùi hương trên người nàng càng khiến người ta say lòng. Đây hẳn chính là ngọn nguồn của cái tên ‘Hương Hương’đi.

- Ca ca, đừng sửa mà, cái tên Hương Hương này rất hay. Ca ca thử ngửi xem, trên người nàng thật sự rất thơm. -Ngưng Tuyết nhỏ giọng kháng nghị nói.

Hương Hương cũng dùng sức lắc đầu, tỏ vẻ kháng nghị.

- Được, ta tiện mồm nói thế mà thôi, sẽ không sửa đâu, cái tên Hương Hương này mới thích hợp với nàng. -Diệp Vô Thần có chút tức cười nói. Hắn quay mặt sang, quan sát tỉ mỉ cô gái nhỏ khả ái trên vai, lại hỏi:

- Vậy Hương Hương này, vì sao ngươi muốn nhận ta làm chủ nhân thế? Ta bây giờ, có thể thỏa sức quyết định sinh tử của ngươi.

Với thực lực đáng sợ ngay cả Đồng Tâm đều có thể đánh bại của nàng, vì sao lại muốn nhận mình làm chủ!? Hắn không cách nào lý giải, hơn nữa, những lời nói của Nam Nhi lúc trước không thể nghi ngờ rằng càng tăng thêm vài phần sắc thái hãi người vì thân phận của nàng. Tuy sau khi Nam Nhi nói ra liên liễu mạng phủ nhận ý nghĩ của mình, nhưng Diệp Vô Thần nghe ra được, đó càng giống như tự an ủi, không dám đón nhận sự thật trước mắt. Dẫu là Diệp Vô Thần, há chẳng phải đến bây giờ cũng khó có thể đón nhận hay sao.

Hương Hương:

- Ê a ê a....

Diệp Vô Thần:

-

- Hương Hương nói, lực lượng của nó một mực đều mất hết, nếu lực lượng toàn bộ mất hết nàng sẽ chết. Cho nên vì để giảm tốc độ mất đi lực lượng, nàng chỉ có thể ngủ suốt, ngủ suốt, ngủ rất rất lâu mới rốt cuộc chờ được ca ca. Chỉ có ngủ trong thân thể ca ca thì lực lượng của nàng mới không biến mất, hơn nữa còn có thể từ từ khôi phục. Ca ca càng lợi hại nàng khôi phục càng nhanh. –Ngưng Tuyết rất thành thực trả lời, đây là Hương Hương ở trong thế giới màu trắng đó nói cho nàng biết.

Nàng còn nói cho Ngưng Tuyết biết, vì nàng, nó sẽ không chiếm cứ thân thể hần nữa, mà là vứt bỏ tự do của mình, nhận hần làm chủ nhân. Bởi vì ngoại trừ xâm chiếm thân thể hần và nhận hần làm chủ đã không còn cách nào khác có thể ngủ say trong cơ thể hần. Nhưng từ sau này trở đi, một ý niệm của Diệp Vô Thần có thể quyết định sinh tử tồn vong của nàng.

Những lời của Ngưng Tuyết đã xúc động tiếng lòng của nó. Nó không muốn thấy nàng buồn, vì thế lựa chọn một phương pháp thành toàn cho người khác, lại cực kỳ tàn khốc với mình. Nó rất hy vọng chủ nhân của nó có thể tốt như nàng nói, có thể đối đãi với nó như với nàng. Bởi vì yếu tố đầu tiên để xâm chiếm thân thể, chính là xóa bỏ ý thức của hần.

Diệp Vô Thần trầm mặc một hồi, hỏi:

- Tuyết Nhi, muội có thể nghe hiểu nàng nói?

Ngưng Tuyết lắc đầu:

- Bây giờ thì nghe không hiểu. Đây là Hương Hương ở trong thế giới màu trắng kia nói cho muội biết.

Thế giới màu trắng... Thế giới linh hồn ư? Diệp Vô Thần im lặng suy tư. Giao lưu linh hồn không cần ngôn ngữ tương thông, mà là trực tiếp thông qua linh hồn làm cho đối phương cảm nhận được ý nghĩ trong lòng mình. Thứ phương thức này là giao lưu trực tiếp nhất, rõ ràng nhất.

Ngủ say ở bên trong thân thể mình... Xem ra, huyết mạch mình có được thật sự không phải đơn giản. Con Long Hồ nhỏ nhỏ này, sau này rốt cuộc sẽ mang tới cho mình nỗi ngạc nhiên ra sao đây?

185. Chương 184: Đột Phá Cực Nhanh.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 184: Đột phá cực nhanh.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Vậy nó có nói cho muội biết lai lịch của nó không? –Diệp Vô Thần hỏi.

- Lai lịch? Không có. –Ngưng Tuyết khó hiểu trả lời:

- Có điều, hôm ấy Hương Hương nói với muội rất nhiều điều kỳ quái... Ôi, muội đều nhớ không nổi.

Những lời này nàng hoàn toàn không cách nào hiểu được, hoàn toàn không lưu ý, mấy hôm nay lại mỗi ngày chăm sóc Diệp Vô Thần, mong mỗi hần tỉnh lại sớm hơn thì há có thể nhớ được rõ ràng. Diệp Vô Thần cũng không gặng hỏi, cười nói:

- Không sao đâu, nhớ không ra thì đừng nhớ nữa, chờ tiểu... Hương Hương hôm nào học nói, thì tự mình nói cho chúng ta biết là được.

- Ê a? -Hương Hương nghiêng đầu, tỏ vẻ nghi vấn. Tuy mấy người Diệt Vô Thần không thể biết rõ nàng đang biểu đạt điều gì, nhưng nàng lại có thể hiểu lời của họ. Nghi vấn của nàng chính là... các người muốn bảo ta nói cho các người cái gì thế?

- Thần Điện bị mất tích... Giành được sự thừa nhận của nó... -Lời của Cực Viêm Thiên Long quanh quẩn trong đầu Diệt Vô Thần. Hắn liếc qua Hương Hương, nghĩ: mục đích Cực Viêm Thiên Long bảo chúng ta tới đây chính là nó ư? Vậy thì, phải trở về thế nào? Nơi đây là Quỷ Thủy Quốc, lẽ nào chỉ có thể đi ra khỏi khu rừng rậm quý dị này, rồi đi về Thiên Long Quốc sao? Mà Thần Điện bị mất tích này rốt cuộc là nơi nào, vì sao lại tồn tại ở đây, con Long Hồ này vì sao lại ở đây.

Liên tiếp từng nghi vấn ngay cả chút dấu vết đều không có đang quanh quẩn trong đầu hắn. Diệt Vô Thần có thể cảm giác được rằng, hết thảy những điều này đã vượt qua phạm trù nhân loại có thể tiếp xúc. Mà tiểu hồ ly này nhận hắn làm chủ, cũng ý nghĩa cho việc kéo hắn vào một thế giới khác. Có lẽ, đây chính là số mệnh theo lời Cực Viêm Thiên Long đi. Như vậy, quỹ tích mình sắp bị dẫn lên, rốt cuộc là như thế nào.

- Ca ca, bây giờ chúng ta đi đâu? Muội không muốn ở lại nơi này nữa, chúng ta về nhà có được không? -Ngưng Tuyết kéo tay hắn, đáng thương nói.

Diệt Vô Thần một tay kéo Ngưng Tuyết, một tay kéo Đồng Tâm rồi đứng dậy, nhìn về phía bầu trời đã mờ tối nói:

- Chúng ta đã rời khỏi nhà suốt một tháng rồi, là lúc trở về thôi.

Một tháng, đêm trăng tròn đã qua. Là mình ở trong cơn hôn mê, bình yên vượt qua nguy cơ đêm trăng tròn mấy ngày trước, hay là nguyên nhân gì khác?

Hắn nhắm mắt, cố gắng ngẫm nghĩ. Nếu Cực Viêm Thiên Long đã đưa họ tới đây thì ắt sẽ lưu lại phương pháp trở về. Mà phương pháp này hẳn ở ngay trên người mình. Có năng lực đưa họ tới, lại có năng lực đưa họ về, vậy thì nó lưu lại hẳn chính là...

Không lâu sau, hắn ngay sâu trong ý thức của mình tìm thấy một tia màu đỏ không nên tồn tại, đồng thời lập tức phát giác ra, đó là mảnh vỡ linh hồn của Cực Viêm Thiên Long, là năng lực 'Linh Hồn Chi Nhân' Cực Viêm Thiên Long ban cho hắn lưu lại.

- Hương Hương, trở về. -Diệt Vô Thần bỗng nói.

Hương Hương ở trên vai ngơ ngàng một hồi, rốt cuộc hiểu ý, thân thể bay lên, dán sát lên người Diệt Vô Thần, như một làn khói dung nhập vào trong cơ thể hắn. Đồng thời, sâu trong nội tâm Diệt Vô Thần thêm một chiếc bóng của thiếu nữ xinh xắn đang ngủ say.

Quả nhiên là thế... Hắn nắm chặt Đồng Tâm và Ngưng Tuyết, nói:

- Đồng Tâm, hãy gia trì cho Tuyết Nhi tường chắn có thể khiến nàng không bị nhiệt độ cao thương tổn.

Đồng Tâm gật đầu, làm đúng như lời, ở xung quanh thân thể Ngưng Tuyết phóng ra một chiếc kết giới nửa trong suốt. Diệt Vô Thần ngưng tụ tinh thần, hét vào mảnh vỡ linh hồn của Cực Viêm Thiên Long:

- Đưa chúng ta trở lại!

Trên Thiên Diệt Hỏa Sơn xa xăm, Cực Viêm Thiên Long mở mắt. Trên thân ba người Diệt Vô Thần cũng lóe lên quang mang màu đỏ như lúc trước, thân thể song song biến mất ở Mê Thất Chi Địa thần bí này.

Đây là lần đầu tiên Diệt Vô Thần đặt chân lên Mê Thất Chi Địa. Lần này, hắn đã được kiến thức sự đáng sợ mới vền vẹn một góc bằng sơn của cấm địa Quỷ Thủy Quốc.

Trước mắt, không ngờ lại là biển màu tím đáng sợ nọ, nham thạch màu tím cuộn trào dữ dội, hệt như một con hung thú dữ tợn có thể nuốt trôi vạn vật. Khi họ xuất hiện, chiếc đầu cực lớn của Cực Viêm Thiên Long cũng nhô lên từ trong biển tím, mang theo một trận cười to sung sướng rung động tâm linh.

- Ha ha ha ha... Quả nhiên là thế, quả nhiên là thế! Ta cũng nhìn thấy được, tuy là thần may mắn chiếu cố người, nhưng người đích thật đã chiếm được sự thừa nhận của nó. Người quả nhiên chính là người đó...

- Nói như vậy, lời tiên đoán của người thật là chuẩn xác dị thường. Liệu có phải có thể nói, ta gặp phải điều gì tiếp theo người đều có thể đoán trước được hay không? –Diệp Vô Thần mặt không chút biểu cảm hỏi. Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, dụng ý gì, thứ cảm giác này khiến hắn rất không thoải mái.

- Không! Tiên đoán, vốn chính là hành vi nghịch thiên, làm điều nghịch thiên ắt sẽ bị trời phạt. Tuổi thọ của ta do đó bị rút ngắn năm vạn năm, mà ta có thể nhìn thấy cũng chỉ giới hạn ở đó, sau này người sẽ gặp phải điều gì, sẽ đi về phương nào, ta không thể hay biết, cũng không ai biết. Nay ta duy nhất có thể xác định, người chính là người đó không thể nghi ngờ. Nếu người muốn hấp thu lực lượng nơi đây, vậy ta sẽ cho người lực lượng!

Dẫu Diệp Vô Thần không hề nhúc nhích đứng ở đây thì linh khí thiên địa dày đặc đến cực điểm kia vẫn tức tốc tràn vào trong cơ thể hắn. Song, đây thực ra chẳng phải thiên địa linh khí tự nhiên nhất, mà là khí tức thuộc về Cực Viêm Thiên Long, bởi vì bản thân Cực Viêm Thiên Long chính là Hỏa nguyên tố do thiên địa sinh ra, phóng thích đương nhiên là linh khí thiên địa. Thiên Diệt Hỏa Sơn cũng chẳng phải tự nhiên hình thành, mà là do Cực Viêm Thiên Long trong giấc ngủ say vô số năm mượn từ lực lượng khổng lồ của nó dần dần hình thành, nếu nó rời khỏi, lửa ở Thiên Diệt Hỏa Sơn tự nhiên sẽ bắt đầu dập tắt.

Cực Viêm Thiên Long không cho hắn cơ hội mở miệng dò hỏi, nói:

- Bảo hai nàng trở về đi. Bằng không, có khả năng sẽ tổn thương đến họ.

Diệp Vô Thần không chần chừ, xoay người nói:

- Đồng Tâm, lập tức dẫn Tuyết Nhi về Viêm Long Thành, ngoan ngoãn chờ ta, ta sẽ trở lại rất nhanh thôi.

- Ca ca, huynh phải cẩn thận, phải mau trở về đây. –Ngưng Tuyết không náo đòi ở lại, ngoan ngoãn gật đầu. Thân thể bị Đồng Tâm mang đi, mau chóng bay khỏi.

Như diêm báo bão táp sắp ập đến, biến nham thạch bắt đầu sôi trào dữ dội, nổ lên từng mảng mắc ma vài thước thậm chí hơn chục thước.

- Người biết ta từ đâu tới không? –Diệp Vô Thần đối mặt với Cực Viêm Thiên Long, bình tĩnh hỏi.

- Không biết. Người từ đâu tới không hề quan trọng.

- Vậy người có biết lai lịch của nàng hay không? –Diệp Vô Thần lại hỏi lần nữa. ‘Nàng’ trong miệng hắn là chỉ Tiểu Long Hồ Hương Hương.

- Sự cường đại của nó khiến ta run rẩy. Rất lâu trước kia, ta đã biết sự tồn tại của nó. Thời gian nó tồn tại còn sớm hơn rất nhiều so với ta, cả Thiên Thần đại lục đều không có ai hay biết lai lịch của nó. Có lẽ, ngay cả chính nó cũng không biết. –Cực Viêm Thiên Long dùng thanh âm thâm trầm uy nghiêm đáp. Nham thạch bên người nó bốc lên càng thêm dữ dội.

- Vậy người tiên đoán rốt cuộc là cái gì? Có ý nghĩa gì? –Diệp Vô Thần nhướng mày hỏi.

- Ha ha ha ha, hỏi hay lắm. Hết thấy những điều này có ý nghĩa gì... ta không biết, ta chỉ biết điều ta sắp làm nhất định là đúng, bởi vì điều này chính là thuộc về số mệnh và sứ mệnh của ta. Thiên Thần đại lục, còn lâu mới bình tĩnh như người tưởng tượng. Chiến tranh giữa nhân loại, nực cười mà chẳng đáng, khi Thần chiến thật sự buông xuống, Thiên Thần đại lục như một miếng thủy tinh yếu ớt, chạm là vỡ. Ta có thể không đếm xỉa tới sinh mạng của người và thú, lại không thể không đếm xỉa đến an nguy của Thiên Thần đại lục. Nơi đây, dù sao cũng là nơi sinh ra ta.

Diệp Vô Thần:

-

- Người không cần biết quá nhiều, bởi vì điều ta nói có lẽ sẽ lập tức xảy ra, có lẽ vĩnh viễn cũng không xảy ra. Hiện tại, hãy để ta ban cho người lực lượng người muốn... Ta là do thiên địa sinh ra, mà lực lượng của người cũng có nguồn gốc từ thiên địa, chỉ là nội tình lực lượng của người tinh thuần, cường đại hơn ta quá

hiều. Thiên địa sẽ tự động ban lực lượng cho người, ta... đương nhiên cũng có thể... Hãy chuẩn bị đón nhận lực lượng của ta đi!

Độ sôi trào của nham thạch giờ phút này đạt tới cực hạn, dường như tùy thời có thể nổ tung vậy. Cả ngọn Thiên Diệt Hỏa Sơn giờ khắc này cũng bắt đầu rung rinh kịch liệt, phóng ra khí tràng như trời long đất lở. Theo thanh âm Cực Viêm Thiên Long hạ xuống, một làn lửa ùn ùn kéo đến bao trùm cả người hắn, phong tỏa tầm nhìn của hắn. Trước mắt, ngoại trừ màu tím thuần túy hung dữ kia đã không còn thứ gì khác.

Mà lực lượng cuộn cuộn mãnh liệt dùng tốc độ gần như khủng bố điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn, tốc độ gần như khiến thân thể hắn nứt toác. Diệp Vô Thần nghiêng chặt răng, không nhúc nhích, thiên địa linh khí thuộc về Cực Viêm Thiên Long kia không hề thuần túy, phần lớn bị cách ly bên ngoài thân thể hắn, một phần nhỏ khiến Vô Thần lực của hắn tăng trưởng mau chóng.

Đồng Tâm và Đồng Tâm đang phi hành bỗng cảm thấy một cỗ sóng nhiệt mãnh liệt từ đằng sau ập đến, khiến nhiệt độ không khí vốn đã khô nóng đột ngột tăng lên. Hai người song song quay đầu, phát hiện cả ngọn Thiên Diệt Hỏa Sơn đều từ màu đỏ vốn có biến thành màu tím. Đỉnh núi, ngọn lửa màu tím đang rực cháy sâu sắc chói mắt.

Không chỉ là hai nàng, ở Viêm Long Thành xa hơn chục dặm tương tự cũng cảm thấy nhiệt độ tăng lên, ai nấy đều kêu khổ thấu trời. Rất nhanh, hầu như tất cả mọi người đều từ trong nhà chạy ra, nhìn về phía Thiên Diệt Hỏa Sơn biến thành màu tím, ai nấy đều giật mình không thôi.

Mà Nam Cung thể gia đáng thương đang xảy ra hỏa hoạn không nhỏ.

Năm phút... Mười phút... Hai mươi phút...

Bụp!

Trong lòng vang lên một tiếng nhỏ, Vô Thần lực của Diệp Vô Thần theo thể không thể cản nổi rốt cuộc đột phá bình cảnh tầng hai, đạt tới cảnh giới tầng ba. Vô Thần lực trở nên tinh thuần hơn, hùng hậu hơn, tốc độ chảy cũng trở nên nhanh hơn. Cảm giác sảng khoái toàn thân khiến hắn ngẩng cao đầu, giương hai tay, tiếp nhận lực lượng vẫn không dừng lại của Cực Viêm Thiên Long tràn vào.

Vốn dĩ, nếu hắn ở nơi đây tự động hấp thu đạt tới tầng ba cần ít nhất thời gian ba ngày, thì nay lại chỉ dùng hai mươi phút. Tốc độ chênh lệch hơn mấy chục lần.

Ba mươi phút... Bốn mươi phút... Một giờ...

Sự nóng bỏng khôn xiết như tai nạn thiêu đốt thân thể và nội tâm tất cả mọi người ở Viêm Long Thành, nhiệt độ này đã vượt xa giới hạn mọi người có thể thừa nhận, làm họ không còn lòng dạ đi làm việc, chỉ có thể dùng mọi khả năng nghĩ đủ mọi cách hòng tránh đi hoặc làm suy yếu sự giãy vò chết người này. Mà trận tai nạn đột ngột tới này dường như không hề có ý rời đi, một mực kéo dài. Mọi người bắt đầu oán hận, than vãn, mắng chửi...

Cuối cùng, đằng đằng hơn một giờ, màu sắc của Thiên Diệt Hỏa Sơn bắt đầu từ từ khôi phục, từ màu tím dần biến thành màu tím nhạt, rồi đến màu đỏ họ quen thuộc... Nhưng không dừng lại, mà tiếp tục nhạt dần, đến tận khi biến thành màu đỏ nhạt hơn trước rất nhiều. Nhiệt độ bắt đầu giảm xuống, giảm rồi lại giảm, cuối cùng thậm chí giảm đến một nhiệt độ khiến họ rất không thích ứng.

186. Chương 185: Cầm Khí Mạnh Nhất.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 185: Cầm khí mạnh nhất.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sau khi đạt tới Vô Thần quyết tầng ba thì cảm giác thân thể muốn rách toạc kia đã hoàn toàn biến mất, thời gian còn lại đều là yên lòng tiếp thu linh khí thiên địa tràn vào. Muốn đạt tới Vô Thần quyết tầng bốn, linh khí thiên địa cần có ắt phải hơn xa lúc trước, mà lực lượng Cực Viêm Thiên Long ban cho hẳn quá đối cường đại, khiến Vô Thần lực của hắn một đường tăng cao, trong thời gian ngắn ngủi không ngờ xông đến bình cảnh của tầng ba, có dấu hiệu đột phá đến tầng bốn. Sau đó, ngọn lửa màu tím xung quanh người hắn trong khoảnh khắc đó bỗng ảm đạm rồi phụt tắt. Lực lượng vẫn đang tràn vào nhưng đã chậm xuống, chậm chùng hơn trăm ngàn lần.

Diệp Vô Thần mở mắt, trước mắt vẫn là biển nham thạch nhưng màu sắc nham thạch đã không còn là màu tím nữa mà là màu đỏ. Sắc mặt Cực Viêm Thiên Long bình tĩnh nhìn hắn, chỉ là trong thần thái loáng thoáng thêm một tia mệt mỏi, ngay cả cái đầu màu đỏ của nó cũng trở nên ảm đạm.

- Được rồi, đây đã là cực hạn của ta, năm ngàn năm sau lực lượng của ta sẽ khôi phục như cũ, mà nếu mất nhiều hơn nữa ta sẽ vĩnh viễn không thể khôi phục. -Cực Viêm Thiên Long phát ra thanh âm hơi mệt mỏi. Lực lượng nó còn lại lúc này thậm chí không bằng một con Thần thú, ngay cả những cường giả Thần cấp của Thiên Thần đại lục kia đều có năng lực đánh bại nó. Nhiệt độ vốn dĩ khiến người ta khó thể tới gần ở nơi đây cũng giảm xuống một khoảng lớn. Ngọn lửa màu đỏ và ngọn lửa màu tím, màu sắc khác nhau ý nghĩa cho khác nhau một trời một vực.

- Liệu có phải ta nên nói tiếng cảm ơn với ngươi hay không? -Diệp Vô Thần vươn người một cái, ngẩng đầu nói.

- Ha ha ha ha, ngươi không cần cảm ơn ta, ta giúp ngươi cũng là vì giúp chính ta. -Cực Viêm Thiên Long ôn hòa đáp lại.

- Nhưng ta tới đây cũng là vì tư tâm của ta. Cảm ơn sự thành toàn của ngươi, tương lai nếu ta có đủ năng lực ta sẽ giúp ngươi khôi phục lực lượng. -Diệp Vô Thần đầu tiên là cảm kích sau đó mỉm cười, dùng thanh âm cũng ôn hòa như thế nói.

Cực Viêm Thiên Long cười ầm một tiếng:

- Ha ha ha, nghe chừng ngươi rất có lòng tin. Xem ra ngươi hẳn đã hiểu được lực lượng cường đại mình có, vậy ta sẽ chờ tới ngày đó. Cho dù là ta, thì tương tự cũng theo đuổi lực lượng càng cường đại hơn như nhân loại các ngươi... Ngươi nên trở về rồi, ngươi đứng ở đây mỗi một phút mỗi một giây đều đang cướp đi lực lượng của ta, ta có thể giúp ngươi nhưng không thể vì ngươi mà hủy hoại chính mình.

Diệp Vô Thần gật đầu:

- Trước khi rời đi ta có thể hỏi ngươi hai vấn đề hay không?

- Ngươi cứ việc hỏi. Chỉ cần ta biết thì tự nhiên sẽ nói cho ngươi. -Cực Viêm Thiên Long không cự tuyệt.

Diệp Vô Thần tức thì hỏi:

- Nếu ngươi có thể biết Nam Hoàng Kiếm đang ở trên người ta thì chắc hẳn có thể nhận ra khí tức của nó. Vậy phải chăng ngươi biết Bắc Đẩu Cung ở đâu?

- Ba đại Cẩm Đoạn Chi Khí có uy lực nghịch thiên, bất kể là người hay là thần đều muốn khống chế chúng trong tay. Nam Hoàng Kiếm và Bắc Đẩu Cung đều lưu lạc ở Thiên Thần đại lục, những năm qua không biết có bao nhiêu người thử đi tìm chúng. Nhưng họ không hay biết quy tắc của Cẩm Đoạn Chi Khí, dầu họ thật sự có thể tìm được thì cũng không có khả năng giành được. Mà người thực sự có tư cách giành được chúng, dầu không cố ý đi tìm, chúng cũng sẽ tự mình xuất hiện bên người họ. Như thế, ngươi sẽ còn đi tìm chăng?

Diệp Vô Thần trầm mặc lắc đầu:

- Sẽ không.

Nam Hoàng tông tìm kiếm Nam Hoàng Kiếm ngàn năm vạn năm đều không thu hoạch được gì. Mà mình tới Thiên Thần đại lục mấy ngày, ngay trong tiếng hô hoán của Nam Nhi đã tìm được nó. Cực Viêm Thiên Long nói không sai, nếu thuộc về người thì tự nhiên sẽ đến bên người người. Nếu không có tư cách có được thì dẫu cầm trong tay nó cũng sẽ không thừa nhận.

- Ta nói cho người biết cũng chẳng sao. Bắc Đế Cung hiện ở ngay phía tây Thiên Thần đại lục, có lẽ là đáy biển ở đại dương phía tây, có lẽ là ở trong Đại Phong Quốc. Cụ thể ở đâu không ai hay biết.

Diệp Vô Thần không lưu tâm đến Bắc Đế Cung nữa, hỏi tiếp:

- Vậy thanh Cẩm Đoạn Chi Khí thứ ba là cái gì? Trong truyền thuyết, nó còn cường đại hơn cả Trảm Tinh Kiếm và Tai Ách Cung nhưng chưa ai từng thấy qua, thậm chí không ai biết tên của nó, sự tồn tại của nó cũng vền vền chỉ là truyền thuyết. Đáp án của câu hỏi này, liệu người có biết?

- Ha ha ha ha... Người hỏi hay lắm, đáp án câu hỏi này cả Thiên Thần đại lục cũng chỉ có ta biết.

Diệp Vô Thần nghe vậy, tinh thần chấn động.

- Tên của nó đã bị lãng quên từ lâu, cho nên ta cũng không biết, nó hiện còn tồn tại hay chẳng ta cũng không thể xác định. Ta chỉ biết rằng, nếu ai có thể chiếm được nó, chẳng những sẽ có được một thanh vũ khí mạnh nhất trong Hỗn Độn, còn có thể mặc sức xuyên qua không gian, tự do đi lại mỗi một góc ngách trong Hỗn Độn, bất chấp mọi giới hạn và quy tắc. Sự cường đại của nó, không gì sánh bằng. –Cực Viêm Thiên Long nói xong, mắt rồng lấp lóe, chiếu ra từng tia nóng bỏng. Nó, tương tự cũng khát vọng có một ngày có thể được kiến thức vũ khí mạnh nhất trong truyền thuyết này một phen.

Trái tim Diệp Vô Thần đập rộn ràng, câu ‘Mặc sức xuyên qua không gian, tự do đi lại mỗi một góc ngách trong Hỗn Độn’ ấy khiến hắn không thể át chế trái tim đập nhanh hơn. Nếu truyền thuyết là thật, giành được vũ khí này thì liệu có phải hắn có thể trở về Địa Cầu, biết được quá khứ của mình hay không.

- Cảm ơn người đã nói cho ta những điều này, bây giờ ta nên đi rồi.

Hắn tới đây vốn dĩ chỉ thử đề thăng Vô Thần quyết của mình, hiện giờ lại giành được thu hoạch hơn xa dự đoán của mình. Chẳng những mức độ lực lượng tăng lên vượt xa dự đoán của mình, còn thu được một con tiểu hồ ly thực lực hơn xa Đồng Tâm — tuy rằng, đây có lẽ chưa hẳn là chuyện tốt.

- Hãy khoan!

Cực Viêm Thiên Long bỗng lên tiếng gọi hắn lại, đảo long thủ, trong mắt bắn ra một luồng hồng quang nhạt, vừa vắn bắn lên quả Thiên Diệt Hỏa Long Quả ở chính giữa kia. Trái cây màu đỏ ấy như bị hấp thụ tách khỏi cây, nương di động của hồng quang mà di động theo, trôi nổi một mạch đến trước mặt Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần vươn tay ra đón nó vào trong tay, cảm giác trơn tuột và ẩm áp song song từ lòng bàn tay truyền tới.

- Nghe đồn ăn trái cây này có thể tăng thêm năng lực hỏa hệ trên diện rộng, là thật hay giả? –Diệp Vô Thần cầm nó trong lòng bàn tay, ngẩng đầu hỏi.

- Đương nhiên là giả. Người trời sinh đã có Hỏa hệ thể chất, Hỏa lực của người vô cùng tinh thuần, còn tinh thuần hơn cả ta. Nhưng không biết vì sao lại bị ép khai mở quá sớm, đây chẳng phải là một chuyện tốt. Người hắn cũng phát giác được tuy người có Hỏa lực nhưng nương theo năng lực người tăng lên thì nó lại trì trệ không tiến, hơn nữa lực lượng cần thiết khi thi triển quá ư khổng lồ.

Diệp Vô Thần gật đầu. Không riêng gì Hỏa, mà Thủy, Phong, Lôi, Thổ, Tử Vong đều là như thế. Mà sáu hệ này đều là bị ‘lời chúc phúc của Thánh Kỳ Lân’ cưỡng ép khai mở.

- Dưới lực lượng của ta, Hỏa lực của người hắn sẽ cùng một cấp bậc với thiên địa lực người có, đồng thời sẽ tăng lên theo sự đề thăng lực lượng của người. Do sự tinh thuần từ Hỏa lực của người nên khi thi triển bất luận là tốc độ hay uy lực đều vượt xa những người cùng cấp khác. Mà sau khi ăn trái cây này quả thật có thể tăng thêm thực lực nhưng không chỉ riêng Hỏa lực của người, mà có thể thiêu đốt tiềm lực của người trong thời gian nhất định khiến thực lực người tăng vọt, có lẽ vài lần, có lẽ chục lần, cũng có lẽ trăm lần ngàn lần. Còn về tăng lên bao nhiêu, kéo dài bao lâu hoàn toàn phải xem người có bao nhiêu tiềm lực, ta không cách nào xác định. Sau khi ăn có hậu quả xấu gì ta cũng không rõ ràng lắm. Nếu vạn nhất ngày sau

người bị ép vào tuyệt cảnh, nó có lẽ có thể cứu mạng người. Người yên tâm, quả trái cây này đã chín, cho dù rời khỏi lửa cũng vĩnh viễn sẽ không hỏng.

Diệp Vô Thần gật đầu, cất quả Thiên Diệt Hỏa Long Quả vào trong Kiếm Thần Chỉ Hoàn, cảm kích nói:

- Cảm tạ ý tốt của người. Ta buộc phải rời đi rồi, người hẳn cũng rất mệt rồi, ta không quấy rầy giấc ngủ của người nữa. Sau này, chưa biết chừng còn thường xuyên đến quấy rầy người.

- Người đi đi...

Cực Viêm Thiên Long nói xong câu cuối cùng, chiếc đầu rồng cực lớn từ từ chìm trong nham thạch. Trong thời gian tiếp theo nó sẽ một mực ngủ say. Diệp Vô Thần xoay người rời đi, sau khi xuống Thiên Diệt Hỏa Sơn liền khai triển tốc độ chạy gấp về phía Viêm Long Thành.

Mỗi một lần thực lực tăng thêm đều dẫn theo sự biến hóa tâm cảnh. Tốc độ của Diệp Vô Thần lúc này nhanh hơn rất nhiều so với lúc trước. Trong lòng nhớ mong Ngưng Tuyết và Đồng Tâm, khi toàn lực lao nhanh chỉ có thể nhìn thấy một bóng trắng chợt lóe mà qua. Hắn tính sơ sơ qua, thực lực hiện giờ của mình nếu dùng cách phân chia cấp bậc thực lực của Thiên Thần đại lục thì đã đạt đến cảnh giới Linh cấp trung giai, mà thật sự thi triển hết, chắc chắn còn vượt xa. Sự thần kỳ của Vô Thần lực, công pháp mạnh nhất Thiên Thần đại lục đều hít bụi không kịp.

Hắn vươn tay phải, một luồng lửa màu đỏ chói hừng hực trong lòng bàn tay hắn, Diệp Vô Thần nhếch miệng, tay hất về đằng sau, một ngọn lửa hình rồng dài hơn hai thước bắn ra ngoài, đốt cháy mặt đất đằng sau cháy đen một mảnh. Dùng Vô Thần lực làm lực lượng môi giới phóng ra Hỏa hệ ma pháp, tốc độ phóng ra của nó tuyệt đối sẽ khiến những cường giả ma pháp kia trở mắt nghẹn họng. Mà cường độ Hỏa lực đã đồng bộ với cường độ của Vô Thần lực nên lúc này hắn cũng chẳng khác nào có Linh cấp trung giai ma lực, thực lực lại vượt qua Hỏa hệ ma pháp sư Linh cấp trung giai.

Chỉ là ma lực lúc này của Diệp Vô Thần so với thần tích đóng băng sông Nam Thiên của Tuyết Phi Nhan thì quả thật hơi thảm. Linh cấp và Thần cấp, thoạt nhìn không xa nhưng kỳ thật khác nhau như núi đá cùng bùn nhão.

Còn chưa tới gần Viêm Long Thành, Đồng Tâm phát giác thấy khí tức hắn tới gần đã dẫn Ngưng Tuyết nghênh đón hắn. Cảm nhận thấy thực lực hắn tăng lên, Đồng Tâm vui vẻ bật cười, đôi mi nhỏ gọn khéo léo cong lên. Diệp Vô Thần mỗi tay dắt một người, cười nói:

- Đi thôi, chúng ta tới từ lâu tốt nhất ở đây ăn một bữa sau đó về nhà.

Sáng hôm sau, họ rời khỏi Viêm Long Thành, bước lên đường trở về Thiên Long Thành. Đường về không còn những sầu lo cùng thấp thỏm như lúc tới nhưng bước chân rõ ràng nhanh hơn đôi chút. Diệp Vô Thần mỗi lần nhớ tới Diệp Thủy Dao đều cảm thấy như tâm thần có chút không yên, hắn không cho rằng đây là do mình buồn lo vô cớ, chỉ mong có thể chạy nhanh hơn về Thiên Long Thành.

- Ca ca, huynh nói xem Mộng tỷ tỷ và Tuyết tỷ tỷ bây giờ đang làm gì thế? -Ngưng Tuyết hỏi. Người nàng tiếp xúc thực ra rất ít, cộng thêm mái tóc và diện mạo của nàng khiến rất nhiều người bài xích cho nên nàng rất quý mỗi một người không ghét nàng, đối xử tốt với nàng.

- Tuyết tỷ tỷ của muội hẳn đã trở về Tuyết Nữ Cung rồi, Mộng tỷ tỷ của muội thì... -Diệp Vô Thần dừng lại, nói:

- Nàng vừa mới đến nhà.

- Hử? Sao ca ca biết Mộng tỷ tỷ vừa mới đến nhà chứ? -Ngưng Tuyết tò mò hỏi.

Diệp Vô Thần ôm chặt nàng, cười nói:

- Ta biết chứ.

Khế ước linh hồn kỳ diệu kia khiến hắn có thể tùy lúc cảm ứng được vị trí của Viêm Chỉ Mộng, lúc này họ đã chia tay nàng mười ngày. Một người một ngựa, vốn dĩ hắn đi rất nhanh nhưng Viêm Chỉ Mộng lại vừa mới trở về Bắc Đê tông, có thể thấy nàng đi chẳng hề nhanh, có lẽ dọc đường do dự điều gì đó.

Nơi đó, đúng là nơi Bắc Đê tông ngụ ư? Diệp Vô Thần nhắm mắt, ghi tạc vị trí Viêm Chỉ Mộng đang ở hiện tại vào trong lòng. Bất luận là Nam Hoàng tông hay Bắc Đê tông, chỗ của hai con quái vật khổng lồ này đều cực kỳ bí mật.

Khế ước linh hồn giữa hắn và Viêm Chỉ Mộng thực ra chỉ là một loại kiềm chế linh hồn đơn phương đơn giản, nếu Diệp Vô Thần nguyện ý, có thể dễ dàng xóa nó đi.

187. Chương 186: Long Hồ Biến Thành Vô Dụng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 186: Long Hồ biến thành vô dụng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Sau khi Mộng tỷ tỷ về đến nhà nhất định sẽ rất vui vẻ. Ca ca, Hương Hương đâu, muội muốn chơi với Hương Hương.

Diệp Vô Thần dùng ý niệm đánh thức tiểu hồ ly, một luồng bạch quang từ trên người hắn bay ra, cuộn thành một nắm tuyết kéo theo cái đuôi dài đập lên tay Ngưng Tuyết trong ngực Diệp Vô Thần, Ngưng Tuyết cao hứng ôm chặt nó, ngất ngây hít lấy mùi thơm trên người nó, khẽ vuốt ve.

Trong bụi cỏ ven đường, một con hồ ly màu đỏ cao hơn một thước, miệng dài nhọn chui ra cản trước mặt họ, làm ra vẻ muốn phát động công kích. Dọc đường lúc đi họ gặp phải rất nhiều ma thú chặn đường, toàn bộ đều bị Đồng Tâm tiện tay giải quyết như thái đậu hũ. Diệp Vô Thần dùng mắt quét qua, phát hiện là một con Phún Hỏa hồ tam cấp, hắn không để Đồng Tâm ra tay, cố ý xem thử sự lợi hại của tiểu hồ ly, dùng tay chỉ, ra lệnh:

- Hương Hương, tiêu diệt nó, để ta kiến thức xem ai mới là hồ ly cường đại nhất.

Hương Hương nhận được lệnh của chủ nhân đành ngán ngẩm nhảy từ trong ngực Ngưng Tuyết xuống đất, sau đó lê theo cái đuôi dài chạy về phía con Phún Hỏa Hồ nọ. Phún Hỏa Hồ dường như là bị ngoại hình vừa rất giống lại rất không giống của Hương Hương mê hoặc, nó không tránh né, bị Hương Hương va đầu vào...

Một màn rung động đã xảy ra...

Phún Hỏa Hồ bị đụng đầu co lại một cái, mà Hương Hương thì bị lực phản chấn bắn về, trực tiếp ngã chống vó, nhếch nhác bò dậy, co cẳng chạy về. Con Phún Hỏa Hồ bị va một cái liền nổi giận, há miệng hồ ly, phun ra một quả cầu lửa bằng nắm tay về thân thể Hương Hương. Cảm nhận thấy nguy hiểm ở đằng sau, Hương Hương cuống quýt nhảy sang bên, khó khăn lắm mới né qua, sau khi lăn vài vòng người dính đầy bùn mới nhồm dầy, rã đất chạy đi điên, thoáng cái liền nhào vào trong ngực Ngưng Tuyết, co rụt cả người, không chịu lộ đầu ra nữa.

Phún Hỏa Hồ cũng theo sát đằng sau Hương Hương vồ về phía Diệp Vô Thần, Đồng Tâm nhích chân, đá bay một viên gạch nhỏ vô tình đâm xuyên thân thể nó. Phún Hỏa Hồ loạng choạng chân một cái, gục xuống đất, không còn hơi thở nữa.

Diệp Vô Thần túm đuôi Hương Hương xách nó lên, trợn tròn mắt quan sát trên dưới toàn thân nó. Đây thật là con tiểu hồ ly hôm ấy đánh bại cả Đồng Tâm ư?

Tiểu hồ ly bị xách đuôi quơ quây tứ chi liều mạng vùng vẫy. Ngưng Tuyết vội ôm lấy thân thể nó, đau lòng nói:

- Ca ca, đừng túm đuôi nó, nó sẽ rất đau.

Diệp Vô Thần lại ngờ vực nhìn con tiểu hồ ly vài lần, lúc này mới thả nó xuống. Toàn thân tiểu hồ ly phát bạch quang, biến thành một cô gái nhỏ, dựa sát thân thể lên người Ngưng Tuyết, ngân ngấn nước mắt nhìn Diệp Vô Thần.

- Ca ca, có phải huynh rất kỳ quái vì sao Hương Hương trở nên mất lợi hại hay không? –Ngưng Tuyết trông ra ý nghĩ của hắn, hỏi.

Diệp Vô Thần gật đầu, hắn một mực đều không phát giác được dao động năng lượng gì trên người Hương Hương, hắn vốn tưởng rằng ấy là vì Hương Hương quá mạnh, năng lực của hắn không đủ để phát hiện, hiện giờ xem ra hoàn toàn không phải là như vậy.

- Lực lượng của nó đã hao hết rồi đúng không? –Diệp Vô Thần nói. Liên tưởng đến hôm đó, lực lượng của nó bỗng giảm xuống, rồi đột ngột tăng vọt mấy chục lần. Bây giờ nghĩ lại, đó hình như là một phương pháp làm cạn kiệt tiềm lực.

- Dạ, đúng vậy đó. Hôm đó Hương Hương nói nó vì đánh bại Đồng Tâm tỷ tỷ nên thoáng chốc đã phóng hết tất cả lực lượng trong thân thể ra ngoài, chẳng còn lại chút nào. Nếu không phải đã nhận ca ca làm chủ nhân thì đã chết rồi. –Ngưng Tuyết thay Tiểu Hương Hương giải thích. Cô bé trên đầu nàng gật đầu theo, thanh thúy ‘ê a’ hai tiếng, hai con mắt nhấp nha nhấp nháy, chỉ sợ chủ nhân này lại đột nhiên ức hiếp nàng.

Long Hồ: nhất cấp ma thú. Đây là Diệp Vô Thần dùng ‘Linh Hồn Chi Nhãn’ thăm dò tin tức của Hương Hương, nhất thời không biết nói gì.

Khẽ ôm cô bé, Diệp Vô Thần mỉm cười nói:

- Là chủ nhân không đúng, Hương Hương đừng tức giận nữa nhé.

- Y nha, y nha...

Diệp Vô Thần:

-

.....

Khu bí mật, Bắc Đế tông.

- Mộng Nhi của ta, người tốt cuộc đã trở lại. Mấy ngày nay làm ta lo lắng chết đi được. –Sau khi cho Viêm Chỉ Mộng tiếp cận Diệp Vô Thần, mấy ngày sau Viêm Tịch Minh cũng rời khỏi Viêm Long Thành, trở về Bắc Đế tông. Thời điểm Viêm Chỉ Mộng trở về so với dự đoán của y muộn hơn rất nhiều.

Cách xưng hô thân mật của Viêm Tịch Minh vốn dĩ Viêm Chỉ Mộng đã quá quen, nhưng lúc này trong lòng lại sinh ra cảm giác rất không thoải mái, nàng dùng giọng điệu lạnh lẽo y đã quen thuộc từ lâu nói:

- Diệp Vô Thần không phải dễ đối phó như vậy, cho nên ta tốn thêm một ít thời gian.

Nhắc tới cái tên Diệp Vô Thần, nội tâm nàng rối như tơ vò, có đau có đớn, có nhớ thương, còn có cả mê mang bất lực.

Viêm Tịch Minh gật đầu:

- Thật vậy, từ những hành vi hắn gây ra ở Thiên Long Thành thì thấy đây là một kẻ tâm cơ rất sâu, quả thật không phải dễ đối phó. Mà ta vẫn bảo một mình nàng đi, nàng biết là vì sao không?

Viêm Chỉ Mộng lãnh đạm lắc đầu.

Viêm Tịch Minh mỉm cười, thanh âm nhu hòa nói:

- Nhiều năm như vậy nàng một mực không nguyện ý gặp người ngoài, ta và phụ thân cũng đều rất thông hiểu cho nàng. Chỉ là, qua hơn một tháng nữa nàng chính là thê tử của Viêm Tịch Minh ta, thiếu chủ phụ nhân của Bắc Đế tông chúng ta, đến lúc ấy chắc chắn phải đối mặt với rất nhiều thứ, vĩnh viễn không thể hạn chế năng lực của mình vào...

- Ta hiểu rồi. –Viêm Chỉ Mộng cắt ngang lời y:

- Cho nên ta đã đáp ứng chuyện này.

- Hơn nữa, trông bộ dạng của nàng hần đã thành công rồi. –Viêm Tịch Minh mỉm cười nói:

- Tuy Diệp Vô Thần có tâm cơ nhưng tuổi tác còn trẻ, làm việc cũng khá ngông cuồng, ngược lại kể ra cũng không phải quá khó đối phó. Hơn nữa nghe đồn hần thiếu niên phong lưu, với mị lực của Mộng Nhi nàng, khiến hần mất hết hồn vía thật sự là chẳng có gì đơn giản bằng. Mộng Nhi, nếu lấy được Nam Hoàng Kiếm, thì nàng chính là đã lập một công lao to lớn cho Bắc Đế tông chúng ta. Khi đó, ai còn dám không phục với thiếu chủ phu nhân nàng.

- Tuy đã thành công nhưng kết quả có thể sẽ khiến người rất thất vọng đấy. – Trong thanh âm lạnh nhạt của Viêm Chỉ Mộng mang theo chút ít chán nản.

- Hửm? –Viêm Tịch Minh nhíu chặt mày.

- Thực ra hần hoàn toàn không hay biết vị trí của Nam Hoàng Kiếm. Ngày trước Sở Thương Minh sư phụ hần từng ngẫu nhiên nhìn thấy hình dạng Nam Hoàng Kiếm trên tộc phổ của Nam Hoàng tông, rồi từng vẽ cho hần xem. Hần đã dùng nó vẽ ra Nam Hoàng Kiếm nhằm làm giao dịch với Nam Hoàng tông. –Viêm Chỉ Mộng nói.

Viêm Tịch Minh đứng dậy từ trên ghế, cúi đầu đi tới đi lui vài bước.

- Giao dịch giữa hần và Nam Hoàng tông rốt cuộc là cái gì? –Viêm Tịch Minh nhíu mày hỏi.

Viêm Chỉ Mộng vừa định mở miệng, nhưng nhớ tới giao dịch liên can đến an nguy của người nhà hần, trong lòng đắng chát, lắc đầu:

- Ta biết đều là sau lời bịa đặt của hần nên rất thất vọng, đành không hỏi nữa.

- Vậy nàng có giết hần hay không. –Lông mày Viêm Tịch Minh càng nhíu càng chặt. Y không hoài nghi lời của Viêm Chỉ Mộng, hiệu quả của mị âm, hần từng tiếp xúc vài năm thì sao có thể không tin. Chỉ là cứ như vậy, ý tưởng muốn dùng Nam Hoàng Kiếm để kiềm chế Nam Hoàng tông cũng hoàn toàn thất bại. Vài phen tính kế, thì ra lại là một lời bịa đặt nực cười, đường đường Nam Hoàng tông không ngờ lại bị lừa như thế, mà nếu không phải có Viêm Chỉ Mộng, thì Bắc Đế tông y cũng đã bị lừa rồi.

Trong đôi mắt Viêm Chỉ Mộng lộ ra nỗi thê lương man mác, lắc đầu nói:

- Không.

Viêm Tịch Minh bật cười:

- Ta biết sau khi nàng đắc thủ sẽ không giết hần, tuy trong lòng nàng có hận thù nhưng vẫn luôn thiện lương như vậy. Đừng nói là người, ngay cả động vật nhỏ bé nàng đều không nỡ thương hại. Hửm? Mộng Nhi, sắc mặt nàng không dễ coi cho lắm, có chỗ nào không thoải mái à?

Viêm Chỉ Mộng đôi mắt có chút mơ hồ liền dời ánh mắt, lạnh lùng nói:

- Bên ngoài ở không quen, thân thể không thoải mái, cũng rất mệt.

Viêm Tịch Minh vội vàng nói:

- Vậy nàng mau đi nghỉ ngơi cho tốt đi, mấy ngày nay bảo nàng đi một mình xa như vậy, thật khổ cho nàng rồi.

Viêm Chỉ Mộng ứng tiếng, xoay người rời đi.

Viêm Tịch Minh đứng ở trước song cửa, nhíu mày, rơi vào trong trầm tư. Chỉ là, y và Viêm Chỉ Mộng thực sự quá đỗi quen thuộc, mấy năm nay nàng gần như không bao giờ tiếp xúc với người ngoài, cho nên hoàn toàn không sinh ra bất kỳ hoài nghi gì với nàng. Bằng không ắt có thể từ nét mặt của nàng phát hiện rất nhiều sơ hở. Tuy Viêm Chỉ Mộng luôn một mực làm dịu tâm tình của mình, nhưng nàng dấu sao cũng là một người không giỏi che giấu.

Mười ngày sau, Thiên Long Thành.

- Thừa Thiên Long quân vương tôn quý, mười ngày trước Đại Phong Quốc ta đã hoàn toàn thu binh, đồng thời đã ký hòa ước gả Dao Phong công chúa cho thái tử điện hạ của chúng ta với quý quốc, trong vòng năm năm hai nước không thể khai chiến. Đại Phong Quốc ta đã tỏ hết thành ý của mình, mà hiện giờ kỳ hạn hai mươi ngày đã qua năm ngày, chúng ta vẫn không thể dẫn Dao Phong công chúa về, vẫn mong Thiên Long quân vương tôn quý đưa thành ý của các ngài ra. –Một nam tử bận giáp nhẹ, mày kiếm mắt gấu nửa quỳ trước người Long Dân, lẫm liệt nói.

Quãng thời gian này, từng tin cấp báo khiến Long Dân biết lời Phong Lăng ngày ấy không lời nào là giả, gả Diệp Thủy Dao cho Phong Lăng đã trở thành phương pháp duy nhất giải cứu nguy cơ cho Thiên Long Quốc. Sau khi Phong Lăng trở về, không đến mười ngày, quân Đại Phong đang rục rịch quả thật toàn bộ thoái lui, đồng thời chủ động đưa hòa ước trong vòng năm năm không thể khai chiến, điều kiện là Diệp Thủy Dao gả cho Phong Lăng, bên trên đã đóng dấu ngọc tỷ của hoàng thất Đại Phong, hoàn toàn chính xác.

Một tia nghi ngờ cuối cùng của Long Dân đã được xua tan, bắt đầu nghi hoặc Phong Lăng rốt cuộc đã dùng cách gì khiến Phong Liệt cam nguyện lui binh. Hôm đến hạn hai mươi ngày, Đại Phong Quốc đã phái tới đội ngũ đón dâu. Dẫn đầu không ngờ lại là Chấn Đông đại tướng quân Nhạc Hám Đông tiếng tăm lừng lẫy. Phía đông Đại Phong Quốc đương nhiên là Thiên Long Quốc, lấy tên là Hám Đông, ngụ ý của nó cứ nghĩ là biết. Mà y vốn dĩ chính là đội tiên phong đầu tiên tấn công Thiên Long Quốc lần này. Việc hủy bỏ xâm chiếm khiến trong lòng y quả thật tiếc nuối không thôi.

Nhưng chuyển đón dâu không hề thuận lợi như vậy, họ đã dừng lại ở Thiên Long Thành năm ngày, vẫn không thể đón Diệp Thủy Dao đi. Lực cản không phải hoàng thường mà là Diệp gia. Trước khi tới Thiên Long Quốc, Phong Lăng từng dặn đi dặn lại, nhất định phải dùng đủ lễ ngộ với cả Diệp gia, không thể mạo phạm. Ngoại trừ điều này, Phong Lăng còn sai y tặng một phần lễ hồi cực hậu hĩnh và một bức thư. Y có thể nhìn ra đây không phải là một đám hỏi đơn giản, cũng không phải bị sắc đẹp mê đắm mà là thái tử đã động tình. Y quả thật cũng cung kính với Diệp gia hơn cả Long Dân, đối với việc họ lần nữa chối từ cũng chỉ có thể thỏa hiệp hết lần này tới lần khác.

Long Dân nói:

- Mong Nhạc tướng quân bớt giận, đây là ước định ngày trước trẫm và Phong Lăng lập ra, há có thể cố ý kéo dài. Chỉ là đối với Diệp gia mà nói, Dao Phong công chúa một khi rời nhà, thì chẳng khác nào vĩnh biệt, ngày sau chẳng có khả năng gặp lại được mấy. Trẫm nghe nói Nhạc tướng quân cũng có một người con gái, thiết nghĩ, Nhạc tướng quân hẳn cũng có thể thông hiểu cho tâm tình của họ. Trẫm tuy có lòng nhưng cũng không nỡ ép bọn họ. Nhạc tướng quân lần đầu tới Thiên Long Thành ta, hà cớ gì không tạm gác chức trách vui vẻ ngắm cảnh vài ngày, cũng cho Diệp gia thêm ít thời gian nữa.

Nhạc Hám Đông kiên quyết nói:

- Nỗi đau cốt nhục phân ly Nhạc mỗ đương nhiên hiểu, cho nên Nhạc mỗ vẫn một mực nói hạn hết mọi khả năng. Nhưng thời gian năm ngày đã là giới hạn của Nhạc mỗ, bằng không ắt sẽ khiến thái tử điện hạ thất vọng. Mong hoàng thượng hãy nghĩ ra ý chỉ, thôi thúc Diệp gia.

Long Dân ngẫm nghĩ, biết rõ kéo dài thêm nữa ắt sẽ gây nên bất mãn cho Đại Phong Quốc, hơn nữa năm ngày... Quả thật đã nói lỏng hết cỡ rồi. Y bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, trẫm cũng không để Nhạc tướng quân khó xử nữa, cứ theo lời người nói đi.

188. Chương 187: Tiêu Vong, Cực Viêm Thiên Long (thượng).

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 187: Tiêu vong, Cực Viêm Thiên Long (Thượng).

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Chỉ là, Nhạc Hám Đông rõ ràng đã làm việc thừa thải, dầu y không đi tìm Long Dận thì Diệp gia cũng đã làm tốt chuẩn bị. Diệp Nộ và Diệp Uy không phải là người xử trí theo cảm tính, kéo dài năm ngày tương tự cũng là giới hạn của họ. Tình thế ép người, họ dầu sao cũng là bên bị động, không có tư cách cò kè mặc cả.

- Dao Nhi, con muốn mang cái gì đi... Cứ nói với nương....

Vương Văn Thù vừa nói vừa lau nước mắt làm sao cũng lau không khô. Bắt đầu từ hôm đó, Vương Văn Thù thường xuyên hơi một tí là dùng nước mắt rửa mặt, mẹ con liên tâm, cảm tình của bà không thể chôn sâu trong lòng như Diệp Nộ Diệp Uy được. Mà khoảng thời gian này, mỗi ngày bà đều ngủ cùng giường với nàng, một khi tới Đại Phong Quốc thì sẽ không còn ngày gặp lại nữa.

Trái ngược lại, Diệp Thủy Dao lại luôn biểu hiện ra vẻ bình tĩnh quá mức, không buồn không vui trước sau như một. Cho dù hôm ấy trước mặt văn võ bá quan được Long Dận nhận làm nghĩa nữ, phong làm ‘Đại Phong công chúa’ nàng cũng không hề có chút biểu cảm nào, lạnh lùng khiến người ta giật mình. Đối diện với câu thăm hỏi của Vương Văn Thù, nàng lắc đầu, cầm một chiếc hộp gỗ dài dài ở mép giường lên.

- Nương, chúng ta đi thôi. –Nàng một tay ôm hộp gỗ, một tay kéo tay mẫu thân. Bên ngoài, người Đại Phong Quốc đang chờ nàng. Hiện thực, chung quy không phải mộng cảnh, không thể trốn tránh. Thậm chí nàng cũng không nghĩ trốn tránh, rời khỏi Thiên Long Quốc cũng chẳng phải là sự giải thoát cho nàng.

- Dao Nhi, con thật sự không cần thứ khác ư? –Vương Văn Thù nắm tay con gái, muôn vàn không nỡ, vạn ngàn đau lòng nói.

Diệp Thủy Dao lắc đầu, kéo mẫu thân đi về phía bên ngoài. Ánh mắt dịu dàng lướt qua mỗi một góc ngách trong căn phòng này. Đây là nơi nàng đã ở hơn chục năm, mọi thứ đều là quen thuộc và ấm áp như vậy. Hôm nay sau khi bước ra khỏi đây, có lẽ vĩnh viễn đều không thể trở về nữa.

Bỗng dưng, bước chân nàng chợt khựng lại, nhìn về phía chiếc giường của mình. Ánh mắt rơi lên chiếc gối êm trên giường, ánh mắt đọng lại như bị hấp dẫn vậy, một làn hơi sương mỏng manh làm mờ nhạt đôi mắt nàng.

- Dao Nhi?

Diệp Thủy Dao lắc đầu, vẩy hơi nước trong mắt đi, tiếp tục đi về phía bên ngoài. Trong khoảnh khắc sắp bước ra khỏi cửa phòng, nàng lại khựng lại thêm lần nữa. Vương Văn Thù đang cầm tay nàng có thể cảm giác được sự lạnh lẽo trong lòng bàn tay và thân thể khẽ run của nàng, càng đau lòng muốn khóc to một trận. Nhưng không hay biết rằng, nàng đang đưa một lựa chọn bắn khoăn.

Nàng buông tay mẫu thân, mở chiếc hộp gỗ đang ôm trong ngực ra. Bên trong là mấy bộ y phục nàng thích mặc nhất và hai bức tranh được cuộn lại. Ngoại trừ những thứ này không còn đồ gì khác, không hề có bất cứ vật xa xỉ quý giá nào. Nàng lấy hai bức tranh ra, ôm vào trong ngực sau đó đi tới trước giường, hai tay run rẩy đặt chúng lên giường. Sau đó quay ngoắt người lại, không buồn quay đầu liếc thêm một lần nào nữa...

Cứ thế đoạn tuyệt đi... Cứ xem như hết thấy đều là một giấc mộng... Cứ xem như hắn đã chết vào một năm trước... Quên đi, đoạn tuyệt đi, trốn đi... Tâm đó, tình đó không nên có...

Chỉ là, vì sao trái tim bỗng chẳng đau chút nào, mà là rất rất trống rỗng... Hệt như cả trái tim đều bị vứt lại theo hai bức tranh và bóng dáng hắn vậy...

Hôm nay là lần đầu tiên Nhạc Hám Đông nhìn thấy Diệp Thủy Dao, nàng không thoa phấn, cũng không có bất kỳ trang sức nào, lại đẹp khiến người ta nghẹt thở, như tận mắt chứng kiến nữ thần Lạc Thủy hạ phàm vậy, ngay cả người hiếu chiến hiếu sát như y đều nhìn ngây ngốc hồi lâu. Rốt cuộc y đã rõ vì sao thái tử có thể vì một cô gái của Thiên Long Quốc mà đưa ra hành động điên rồ như thế.

Quả nhiên là đúng thật là một hồng nhan họa thủy mà. Một cô gái như vậy bất kể là dẹp yên chiến tranh hai nước hay gây nên chiến tranh hai nước đều sẽ không khiến người ta cảm thấy khó thể tiếp thu.

- Thái tử điện hạ sai Nhạc mỗ chuyển cáo, Diệp lão tướng quân và Diệp tướng quân xin cứ yên tâm, thái tử điện hạ nhất định sẽ cho Dao Phong công chúa hưởng thụ vinh hoa, không chịu bất cứ ủy khuất nào, bằng không sẽ hạ mình tới Diệp gia tạ tội. Nếu nhớ cháu gái con gái lúc nào cũng có thể tới Đại Phong Quốc, thái tử ắt sẽ vô cùng hoan nghênh. –Nhạc Hám Đông cung kính nói. Ở trước mặt Diệp Nộ, y cũng là một văn bối, danh tiếng của Diệp Nộ y nghe như sấm bên tai, tuy đối địch nhưng ngưỡng mộ khâm phục đã lâu, cung kính với ông hoàn toàn không phải chỉ vì nghiêm lệnh của Phong Lăng.

- Xem chừng Phong thái tử quả thật là có chân tình với con gái ta, lời thừa ta cũng không muốn nói nữa. Dọc đường xin hãy bảo vệ chu toàn cho con gái ta. –Diệp Uy thở dài nói. Diệp Thủy Dao vẫn lạnh lùng ít nói như vậy, điều này ngược lại khiến ông ít đi vài phần hổ thẹn. Đáng an ủi chính là, nàng tới Đại Phong Quốc hẳn sẽ nhận hết mọi chiều chuộng, sẽ không chịu ủy khuất. Lo lắng nhất chính là... Bao nhiêu năm qua, một mình nơi khuê phòng, cực ít ra khỏi cửa phòng, rời nhà một mình ở bên ngoài, nàng thật sự ở quen sao...

- Xin cứ yên tâm, thái tử điện hạ vì phòng ngừa Dao Phong công chúa xảy ra ngoài ý muốn trên đường đi, đã phái ra hàng loạt cao thủ hộ tống, dầu tan xương nát thịt cũng sẽ bảo vệ chu toàn cho Dao Phong công chúa. –Nhạc Hám Đông thể thốt nói. Y không muốn trì hoãn thêm nữa, thì lẽ nói:

- Dao Phong công chúa, mời lên xe.

Ngoài cửa đã có một chiếc xe ngựa cực kỳ xa hoa đang đỗ, hơn ba mươi người mắt lộ tinh mang, bận trang phục thị vệ bảo vệ xung quanh, bên cạnh còn có vài cô gái trẻ đẹp bận trang phục thị nữ. Ánh mắt Diệp Thủy Dao lướt qua cha mẹ và gia gia từng người một, lạnh nhạt mở miệng nói:

- Đừng lo cho con.

Trên khuôn mặt nàng chẳng vui chẳng buồn, cũng chẳng để lại thêm mấy câu, dứt khoát xoay người đi về phía ngoài. Vương Văn Thủ nhào vào trong ngực Diệp Uy, khóc không thành tiếng.

- Dao Nhi, hãy nhớ, mặc kệ con đến đâu, con đều là con gái của Diệp gia ta! –Diệp Nộ nắm chặt hai tay, lớn tiếng thét.

Bước chân Diệp Thủy Dao hơi khựng lại, đi ra ngoài. Một thị nữ bước lên trước cung kính kéo rèm. Diệp Thủy Dao sau khi lên xe liếc Diệp gia một lần cuối cùng, đến tận khi ánh mắt và thân ảnh song song bị rèm xe buông xuống chia thành hai thế giới.

- Diệp Nhất, Diệp Nhị, đi theo họ, bảo vệ an toàn cho nó... Một tháng sau hãy trở về. –Diệp Uy nhìn theo hướng thân ảnh con gái biến mất, hít dài một hơi, lạnh nhạt nói. Ông ắt phải biết con gái ở đó rốt cuộc có sống tốt hay không.

- Vâng. –Hai người ứng tiếng, đi theo ra ngoài, đứng ở đằng sau xe ngựa.

Nhạc Hám Đông không cự tuyệt, thì lẽ nói:

- Sau này còn gặp lại, hy vọng ngày đó trên chiến trường có thể lĩnh giáo phong thái của Diệp lão tướng quân và Diệp tướng quân.

- Ta hy vọng ngày đó sẽ vĩnh viễn không có. Ta đã sợ rồi. –Diệp Nộ thở dài một hơi, mệt mỏi nói.

Nhạc Hám Đông sững sờ nhưng rất nhanh trên mặt y lộ ra thần sắc càng thêm kính trọng. Diệp Nộ đang sợ hãi, nhưng ông sợ không phải Đại Phong Quốc, càng không phải sợ mất mạng, mà là lo cho quốc thổ Thiên Long ông cả đời bảo vệ. Thiên Long Quốc hiện sống yên ổn quá lâu, đã ép ông đến đến cảnh phải bỏ người thân của mình để tạm lánh nguy cơ. Ông sao có thể không hổ thẹn, sợ hãi chứ.

- Sau này gặp lại. –Nhạc Hám Đông không lưu lại nữa, xoay người rời đi.

Đến buổi chiều, đội ngũ đón đầu rốt cuộc bước trên đường trở về. Long Dận tự mình ra khỏi thành đưa tiễn, một mực nhìn theo đến khi họ biến mất ở nơi xa, không còn nhìn thấy nữa mới thở dài đi về. Trên đại

điện buổi triều sớm hôm sau, y ca tụng trai gái Diệp gia đều là anh hào, Thiên Long có Diệp gia là phúc khí tận trời.

Dưới ánh chiều tà, chiếc rèm luôn khép chặt rốt cuộc được vén lên, Diệp Thủy Dao ngẩng về Thiên Long Thành dần trở nên xa xôi một lần sau cùng, cuối cùng nước mắt như mưa.

.....

- Ca ca, chúng ta còn mấy ngày nữa mới có thể về đến nhà?

-

- Ca ca?

- Hả? –Diệp Vô Thần trong cơn thất thần liên phục hồi tinh thần, nhìn về phía Ngưng Tuyết đang tràn ngập nghi vấn.

- Ca ca, huynh đang nghĩ gì vậy? Muội muốn biết còn bao lâu nữa mới có thể đến nhà vậy? –Ngưng Tuyết về mặt mê hoặc nhìn Diệp Vô Thần.

- Khoảng chừng còn bốn năm ngày nữa. –Diệp Vô Thần trả lời. Tốc độ họ quay về nhanh hơn tốc độ lúc đi tới phía nam rất nhiều. Có lẽ nửa tháng là có thể về đến nhà. Lúc này, lồng ngực hắn bỗng trở nên rất bức bí, dường như bị thứ gì đó lấp đầy vậy.

Vị trí vai phải Diệp Vô Thần, lơ lửng một thiếu nữ nhỏ nhắn tóc trắng tung bay, nói ‘ê ê a a’ gì đó họ hoàn toàn không hiểu.

Thiên Diệt Hỏa Sơn.

Nham thạch vốn dĩ màu tím đã biến thành màu đỏ. Sau khi Diệp Vô Thần rời đi, nơi đây cũng hoàn toàn khôi phục yên bình. Tuy nhiệt độ của Thiên Diệt Hỏa Sơn đã giảm xuống rất nhiều nhưng vẫn không có ai dám tới gần nơi đây.

Đúng vào lúc này, trên bầu trời phía trung tâm Thiên Diệt Hỏa Sơn bỗng lóe lên một quang mang đen kịt, trên mặt nham thạch yên ả ánh ra một chiếc bóng màu đen. Phần đầu chiếc bóng lộ ra một nụ cười độc ác khủng bố khiến người ta không rét mà run.

Nham thạch bắt đầu dao động, mãi đến khi sôi trào dữ dội. Bóng người toàn thân bị hắc quang bao trùm, chỉ lộ ra hai con mắt lấp lóe u quang càng thêm sâu thẳm kia phát ra một tiếng rít gào chói tai, xoay cả người, một luồng quang mang đen đến đáng sợ từ trên người gã bắn ra, im ắng cắt mặt nham thạch ra, bắn về phía dưới.

Xoạt!

Bề mặt nham thạch nổ tung, một chiếc đầu cực lớn hiển hiện từ mặt nham thạch, trong đôi mắt rỗng màu đỏ cực lớn ấy tràn ngập vẻ chán kinh nồng đậm và hoảng sợ thoáng qua.

- Là người... Người vẫn chưa chết!

Nham thạch xung quanh nổ vang không ngừng, cả Thiên Diệt Hỏa Sơn rung rẩy không thôi, dường như tùy lúc đều có thể sập xuống. Lúc này, trong lòng nó đã kinh hãi tột độ.

- Đúng, ta chưa chết, nhưng người... lập tức phải chết. –Bóng đen phát ra thanh âm vô cùng âm lãnh, nghe vào trong tai như gió lạnh thổi qua, khiến người ta lạnh từ bên ngoài vào tận trong lòng.

Gã di động thân thể, vọt lên cao mau chóng, một luồng hắc quang đậm đặc đến chói mắt bành trướng xung quanh thân thể gã... Ở Viêm Long Thành xa xa, mọi người kinh ngạc nhìn thấy, trên bầu trời Thiên Diệt Hỏa Sơn dường như xuất hiện một mặt trời màu đen lớn rộng không ngừng. Khi mặt trời màu đen ngừng bành trướng, nó bỗng ập xuống dưới Thiên Diệt Hỏa Sơn. Mọi người đều bất chợt ngừng thấy một cổ khí tức đáng sợ đến cực điểm.

Rầm!

Viêm Long Thành run rẩy dữ dội, trong cơn kinh hãi của họ, Thiên Diệt Hỏa Sơn đã tồn tại không biết bao nhiêu năm kia bị hắc quang bao phủ hoàn toàn, đồng thời mau chóng sụp xuống...

Một tiếng long ngâm gầm gừ phần nộ rạch phá chân trời, một con cự long toàn thân màu đỏ từ Thiên Diệt Hỏa Sơn đang sụp xuống vọt lên trời, mang theo tiếng rít kinh hãi vang khắp toàn thành.

Thân thể Cự Viêm Thiên Long dài ngót vài trăm thước, không chỉ là Viêm Long Thành mà cả non nửa phía nam đều có thể nhìn thấy hình rồng màu đỏ vọt lên trời ở phía nam, từng luồng lửa từ trong miệng rồng phun trào ra, đánh xuống phía dưới.

- Ha ha ha ha... Quả nhiên là thế, ta cược đúng rồi, người bây giờ đã yếu đến mức đáng thương, có thể bị ta giết chết. Mấy năm nay ta luôn lẫn trốn khôi phục lực lượng, hôm nay rốt cuộc khiến ta giành được một cơ hội! Ha ha ha ha...

189. Chương 188: Tiêu Vong, Cự Viêm Thiên Long (hạ).

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 188: Tiêu vong, Cự Viêm Thiên Long (Hạ).

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Bóng đen cười khằng khặc dữ tợn, không ngừng tránh né và đón đỡ ngọn lửa của Cự Viêm Thiên Long. Gã cười càng lúc càng ngạo mạn, càng khinh miệt. Cự Viêm Thiên Long hiện giờ mất đi thân thể khổng lồ, rồi chỉ còn lại lực lượng không đến Thần cấp, ngay cả 1/100 trạng thái toàn thịnh của nó đều không đến. Mấy năm qua gã e sợ nó, lẫn trốn trong bóng tối, rồi trong bóng tối phát giác thấy lực lượng của nó bỗng suy yếu trên diện rộng, thì sao có thể bỏ qua một cơ hội này.

- Ta nên nghĩ tới từ lâu, mấy năm qua... Ta một mực đều cảm giác thấy khí tức của người vẫn tồn tại. Ta vốn tưởng rằng đó là do người lưu lại năm đó, vẫn chưa tiêu tán hoàn toàn... Thì ra, người không ngờ thật sự vẫn ẩn thân ở Thiên Thần đại lục.

Rầm! Rầm! Rầm...

Đỏ và đen, Hỏa và Hắc Âm va chạm, trong từng tiếng nổ vang thật lớn, Thiên Diệt Hỏa Sơn sụp xuống bị tàn phá hết lần này tới lần khác, tận đến khi tan tác tơi bời, không còn hình dạng ngọn núi nữa.

Thăm dò trong thời gian ngắn, bóng đen rốt cuộc hết hoài nghi, gã nhếch miệng, lộ ra nụ cười dữ dằn. Nghênh đón ngọn lửa ừn ừ kéo tới của Cự Viêm Thiên Long, không tránh không né, hai tay giơ lên, nghênh tiếp ngọn lửa, rạch ra một kích trong hư không.

Không trung đột nhiên tràn ngập Hắc Âm nguyên tố cường đại, Hỏa nguyên tố lúc này bị quét sạch sẽ, hình ảnh một lưỡi hái tử thần cực lớn đột ngột xuất hiện, quanh thân bốc lên Hắc Âm U Hỏa đến từ địa ngục, thân hái khủng bố nhanh như chớp chém về phía thân thể Cự Viêm Thiên Long, Hắc Âm nguyên tố rạch ra một vết cắt rời không gian, phá ra một luồng tàn ảnh.

Bóng lưỡi hái tiêu tan, Cự Viêm Thiên Long bị đánh trúng phát ra một tiếng rống thảm, thân thể quay cuồng dữ dội vài cái, đuôi rồng cực lớn vung ra, đập về phía bóng đen nho nhỏ kia.

Rầm...

Một đòn ngay cả núi cao đều có thể san bằng bị bóng đen một tay đỡ xuống, cả người chỉ lui sau vùn vùn hơn chục thước. Hai bên có hình thể khác xa nhau nhưng không có lực lượng cách xa nhau như thế. Cự

Viêm Thiên Long dốc hết toàn lực đã ngửi thấy mùi vị tử vong, lần đầu tiên trong cuộc đời nó có cảm giác bị ép vào tuyệt cảnh. Lúc này, đối phương và nó thoát nhìn thực lực ngang nhau, dây dưa không dứt, nhưng thực ra nó đang dần tiêu hao lực lượng mà hiện tại nó dùng một phần thì sẽ ít đi một phần.

Rót lực lượng của mình cho Diệp Vô Thần, lực lượng trong cơ thể nó gần như mất sạch, nó hiện tại thoát nhìn sinh long hoạt hổ, kỳ thực là đang tiêu hao từng chút từng chút sinh mệnh lực không thể khôi phục.

Lực lượng bóng đen sử dụng là dung hợp giữa Hắc Ám và Tử Vong, giống như Đồng Tâm. Nhưng khác với Đồng Tâm có Hắc Ám và Tử Vong cân bằng chính là, chiếm chủ đạo trong lực lượng của gã chính là Hắc Ám.

Gã thoải mái ngăn cản ngọn lửa suy yếu của Cực Viêm Thiên Long, dùng lực lượng Hắc Ám gây nên va chạm dữ dội với nó. Viêm Long Thành liên tục xảy ra rung rinh, hết như động đất vậy. Nhưng người trong thành dường như không hề phát giác ra điều này, toàn bộ bọn họ đều trọn mắt há mồm nhìn về phía nam. Bất kỳ ai đều đoán ra, con vật không ngừng rít gào lượn vòng kia chính là Cực Viêm Thiên Long trong truyền thuyết... Truyền thuyết, cứ thế thực sự xuất hiện ở trước mắt họ. Mà họ tương tự cũng đoán ra, nó đang tấn công một địch nhân họ không thấy rõ. Địch nhân, nhất định chính là chủ nhân của hắc mang không ngừng va chạm với ngọn lửa.

Một người một rồng không ai nói thêm một câu nào nữa, quấn vào nhau hỗn loạn. Họ vốn chính là địch nhân không chết không ngớt, không có bất cứ khả năng hòa giải nào. Bóng đen tìm đến nó, mục đích duy nhất chính là khiến nó chết.

Rầm!!!

Mặt đất lại rung động dữ dội, Cực Viêm Thiên Long một mực vờn quanh kia rồi cuộc từ trên trời ngã xuống, nó vẩy đuôi, gạt bóng đen ra rất xa, thân thể lại bay đến giữa không trung, trong một tiếng long ngâm đem cả mây đều chấn tan tành, màu sắc thân thể nó bắt đầu từ màu đỏ dần biến thành màu tím.

Thần sắc của bóng đen rồi cuộc trở nên ngưng trọng, gã dùng tốc độ nhanh nhất xông về phía trước, tăng lực lượng của mình lên cao nhất, điên cuồng tấn công về phía thân thể của Cực Viêm Thiên Long.

Toàn thân Cực Viêm Thiên Long đau đớn vặn vẹo, lại không hề tránh né, càng không phản kích, sau khi bok đánh thối lui ngàn thước, thân thể của nó rồi cuộc hoàn toàn biến thành màu tím, một luồng lửa màu tím cũng cháy bùng rực trên thân thể nó.

Con người của bóng đen co rụt dữ dội, không hề có chút do dự, gã dùng tốc độ nhanh nhất tháo chạy thẳng về bên trái, đồng thời quanh thân lấp lóe một chiếc lồng bảo vệ màu đen đang không ngừng đen hơn.

Rống!!!

Một tiếng long ngâm truyền khắp cả phía nam Thiên Long Quốc. Đây là thanh âm tuyệt vọng của Cực Viêm Thiên Long, nó liếc trông thể giới đã bảo vệ vô số năm một lần cuối, rồi thân thể ầm ầm nổ tung...

Một cột sáng màu tím khổng lồ hình thành trong nháy mắt, từ tận mây xanh cho tới mặt đất, hết như nối liền trời và đất lại với nhau. Người trong Viêm Long Thành toàn bộ ngây ngẩn, họ nhìn thấy rõ ràng Cực Viêm Thiên Long tự bạo, long thể tan tành của nó cùng một đòn tuyệt vọng rung trời chuyển đất cuối cùng kia đã làm rung động mạnh tâm linh của họ. Khiến họ ngay cả vài lần rung rinh gần như khiến mặt đất sụp đổ kia đều không cảm giác thấy.

Cực Viêm Thiên Long cứ thế tiêu vong. Không ai có thể nhìn thấy nơi bắt đầu sinh mạng của nó, lại có quá nhiều người tận mắt chứng kiến hồi kết sinh mạng bi thảm của nó. Cột ánh sáng màu tím hủy thiên diệt địa kia là ngọn lửa sau cùng nó thiêu đốt sinh mệnh còn sót lại của mình để bộc phát, một mực cháy lên rất lâu...

Vị trí Cực Viêm Thiên Long tự bạo, một hạt châu màu đỏ rớt xuống, rơi xuống bên dưới đã biến thành vực sâu vạn trượng.

Hắc quang xung quanh bóng đen đã nhạt đi rất nhiều, thân thể cũng thoáng run rẩy, hô hấp càng rối loạn khôn tả. Nhìn thấy hạt châu rơi xuống, gã quay người lao tới, dùng tốc độ nhanh nhất cầm nó vào trong tay.

- Viêm Long Châu... Suối nguồn lực lượng của Cực Viêm Thiên Long, có được nó lực lượng của ta có thể khôi phục lại rất nhiều... -Cầm hạt châu màu đỏ có kích cỡ chỉ bằng bàn tay người thường này, gã rút cuộc bật cười đắc ý. Hết thấy đều thuận lợi như vậy, gã nắm lấy cơ hội ông trời ban cho gã, tiêu diệt một địch nhân từng gây trở ngại, tương lai cũng sẽ gây trở ngại cho gã, đồng thời lấy được hạt châu này.

Lơ lửng giữa không trung, ngắm nhìn phương bắc xa xăm, gã xót xa lắm lắm:

- Ta sẽ không chết... Dầu mất đi một vài thứ, ta cũng sẽ không mất đi tính mạng. Đáng chết, là tất cả những kẻ vứt bỏ ta, tổn thương ta. Trước khi khiến chúng chết hết toàn bộ... Ai cũng đừng mong cho ta chết!

Thanh âm vừa dứt, thanh âm của gã cũng biến mất trong một luồng quang mang u ám, không biết đi về phương nào.

Như bị điện giật, bước chân Diệp Vô Thần bỗng khựng lại. Mà Ngưng Tuyết và Đồng Tâm cũng không hèn mà cùng khựng chân, cùng nhau xoay người nhìn về phía nam.

- Tuyết Nhi... Muội phát hiện ra cái gì thế? -Diệp Vô Thần dần lòng, thận trọng hỏi.

Trên khuôn mặt Ngưng Tuyết giăng đầy vẻ mờ mịt và nghi hoặc, nàng ráng suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu nói:

- Thật kỳ quái, lúc này đằng ấy dường như bỗng truyền tới một cảm giác vừa rất quen thuộc, vừa khiến muội có chút sợ hãi. Chẳng biết vì sao... thật là kỳ quái, ca ca biết vì sao không?

Đồng Tâm cũng quay mặt sang, cũng vẻ mặt nghi hoặc như thế nhìn Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần trầm mặc sau đó bật cười lắc đầu:

- Hẳn là một ảo giác kỳ diệu thôi. Nếu đã không biết, vậy thì đừng nên nghĩ nhiều.

- Dạ. -Ngưng Tuyết ứng tiếng, rồi nhắm mắt, ngủ trong ngực hắn.

Cực Viêm Thiên Long đã chết... Tâm thần Diệp Vô Thần trở nên không thể an tĩnh, ngay cả bước chân đều nặng nề hơn rất nhiều, trong đầu không ngừng lớn vồn mấy câu nói Cực Viêm Thiên Long truyền cho hắn trong thời khắc cuối cùng của tính mạng.

Năm ngày sau.

Chòng chành suốt dọc đường rút cuộc Diệp Thủy Dao đã tới thủ đô Thiên Phong Thành của Đại Phong Quốc. Suốt dọc đường nàng không hề nói một câu, đám thị nữ hầu hạ nàng vừa tới gần nàng đều sẽ cảm thấy một cỗ lạnh đậm lạnh như băng.

Đại Phong Quốc, quốc gia lạ lắm, không khí lạ lắm, cảm giác lạ lắm. Đời này kiếp này nàng đã không có cách nào để trở về nơi mình sinh ra và lớn lên nữa. Nàng vốn dĩ lặng lẽ khép kín hiện giờ càng chỉ còn lại một mình đơn côi lẻ loi, hệt như cả thế giới đều vứt bỏ nàng.

Phong Lăng trong cơn hành hạ đau khổ chờ đợi rất nhiều ngày tự mình ra khỏi thành nghênh đón, người bụng dạ thâm sâu, hỉ nộ không hiện ra mặt như ý lúc này trên mặt lại lộ vẻ vui sướng khó giấu nổi, nếu không phải ngần ngại tôn nghiêm giữa các quốc gia, y hận không thể tự mình đi đón dâu. Diệp Thủy Dao đi từ trên xe xuống, đối diện với những khuôn mặt lạ lắm ánh mắt khác thường kia, nàng không lộ ra một tia bối rối và thất thố nào, mà ngẩng cao đầu, ngạo nghễ nhìn họ. Vẻ đẹp chỉ là chiều cao của nàng đã khiến một vài quan viên vóc người tầm trung vô ý thức cúi đầu xuống.

Phong Lăng vừa muốn đích thân đi dìu nàng, nhưng bị ánh mắt lạnh lẽo của nàng lướt qua, y liền thu tay, tránh người ra, vẻ mặt nhu hòa và tươi cười nhìn nàng. Ngày ấy, chính bởi sự lạnh lùng cao ngạo cùng dung nhan tuyệt mỹ của nàng trong nháy mắt đã khuất phục gã, y tin rằng không mất bao lâu mình có thể chinh phục được nàng.

Sự lãnh diễm tuyệt luân của Diệp Thủy Dao gạt bỏ vô số ánh mắt, rung động vô số tâm linh. Họ giống như nhìn thấy thiên tiên hạ phàm, sự hiếu kỳ tràn đầy trong lòng biến thành khuất phục và thần phục. Chuyện Thái tử Phong Lăng không tiếc hết thảy vì hồng nhan chẳng phải bí mật, họ rút cuộc đã rõ vì sao vị thái tử của gái đẹp vô số lại si tình với một cô gái Thiên Long Quốc đến thế. Ngay cả Quốc cơ Đại Phong Quốc - người được công nhận là đệ nhất mỹ nữ Đại Phong Quốc cũng thua kém nàng ba phần.

Cùng hôm đó, Diệp Thủy Dao chuyển đến Dao Phong Các Phong Lăng đã chuẩn bị cho nàng từ rất lâu. Do đã biết tính cách của nàng nên Phong Lăng không cử hành bất kỳ nghi thức nào, cũng không cho bất cứ ai tới quấy rầy nàng, bên trong thậm chí không giữ lại một vài thị nữ, mà sai họ trông ở bên ngoài, nghe thấy tiếng gọi mới có thể tiến vào. Bày bố lầu các phòng ngủ giống hệt với lúc nàng ở Diệp gia, Phong Lăng vất hết óc muốn để nàng mau chóng thích ứng nơi đây, đồng thời tìm được cảm giác về đến nhà.

Biết nàng thích vẽ tranh, bên trong chuẩn bị hàng đồng giấy vẽ bút vẽ và màu vẽ tốt nhất của Đại Phong Quốc. Trong thời gian sau khi trở về Đại Phong Quốc, gần như tất cả mọi tâm tư của y đều dành cho Diệp Thủy Dao. Cuộc đời luôn có vài lần điên rồ, vài lần cố chấp. Sự điên cuồng và cố chấp của Phong Liệt là dành cho dã tâm hùng bá thiên hạ, mà Phong Lăng thì dành cho một cô gái.

Khi Diệp Thủy Dao tới Thiên Phong Thành, thì Diệp Vô Thần cũng vừa vặn trở lại Thiên Long Thành.

190. Chương 189: Ai Cũng Không Có Quyền Quyết Định Hạnh Phúc Của Nàng! (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 189: Ai cũng không có quyền quyết định hạnh phúc của nàng! (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hoàng cung Đại Phong.

- Phụ hoàng, nàng đã tới rồi, người có muốn đi thăm nàng chút không? –Phong Lăng đứng ở trước mặt một nam tử bận hoàng bào cung kính nói. Ánh mắt nam tử sắc bén như ưng, sắc mặt uy nghiêm thâm trầm, mặt nhẵn không râu, tuổi hơn bốn mươi nhưng thoát nhìn lại chỉ khoảng hơn ba mươi. Chính là cha của Phong Lăng, tân hoàng Đại Phong Quốc Phong Liệt.

- Không cần đâu, ta đã thấy rồi. –Phong Liệt không buồn liếc gã, quay lưng nói với gã.

Phong Lăng chẳng hề bất ngờ, khi gã ra khỏi thành nghênh đón Diệp Thủy Dao đã vô tình phát hiện Phong Liệt xuất hiện ở trước cửa thành, thoáng nhìn một cái sau đó mặt không chút biểu cảm rời đi. Nhiều năm như vậy, gã rất hiếm khi thấy Phong Liệt cười, vẻ uy nghiêm thâm trầm ấy đã đọng lại trên mặt ông từ rất nhiều năm trước, làm cho người khác lúc diện kiến còn chưa mở miệng đã khiếp đảm ba phần trước rồi.

- Thiếu nữ Diệp gia đó quả thật là thiên tiên hóa người, dung mạo, khí chất không chỗ nào không bắt phàm, xứng với bất kỳ một nam nhân nào trên đời này. Nhưng người thân là con trai Phong Liệt ta, quân vương tương lai của Đại Phong Quốc, không ngờ lại vì một cô gái mà ép trăm chôn vùi một cơ hội ngàn năm khó gặp. Người khiến trăm thật sự quá thất vọng. –Phong Liệt hừ lạnh một tiếng, vẫn không xoay người lại.

Những lời này Phong Lăng đã từng qua rất nhiều lần, gã than nhẹ một tiếng, nói:

- Xin lỗi phụ hoàng, con biết đã để người thất vọng, con không thể làm quyết tuyệt được như phụ hoàng ngày trước, con cảm thấy rằng, nếu không giành được nàng con sẽ ôm hận cả đời. Nhưng con xin cam đoan với phụ hoàng, chỉ một lần này thôi, sau này con ắt sẽ toàn lực phụ tá phụ hoàng, giúp phụ hoàng chinh chiến thiên hạ, chân đạp giang sơn...

Phong Lăng xoay người lại, ánh mắt phức tạp nhìn gã:

- Người cho rằng người còn có thể có lần thứ hai sao? Trăm tuyệt không ngờ rằng, khi người sinh ra trăm vì người từ chỗ Phong tiên bối xin được một lời hứa, không ngờ người lại dùng nó vào việc kia. Phong tiên

bồi có ân nặng như núi với Đại Phong Quốc ta, bằng không cho dù người quỳ xin ta ba ngày ba đêm, ta cũng sẽ không hề nhú mảy.

- Phụ hoàng bớt giận. –Phong Lăng nghe thấy sự hòa dịu trong thanh âm của Phong Liệt, cõi lòng cũng buông lỏng.

- Thôi bỏ đi, việc đã đến nước này nói nhiều cũng vô ích. Người xuất sắc hơn trăm lần so với những hoàng đệ kia của người, nếu trước khi trầm chết không thể đánh hạ toàn bộ giang sơn, thì toàn bộ hy vọng cũng đặt trên người người. Lần này, xem như một sai lầm do người tuổi trẻ ngông cuồng mắc phải đi, trầm chờ người dùng hành động để bù đắp lại.

- Nhất định sẽ không làm phụ hoàng thất vọng! –Phong Lăng thề thốt hô.

Phong Liệt gật đầu, sắc mặt cuối cùng đã hòa hoãn, lạnh nhạt nói:

- Có vài việc nếu không quyết định sớm, người cũng sẽ không an tâm. Nếu đã như vậy, đại hôn của người sẽ quyết định vào ngày mai. Trầm sẽ lập tức phát thiệp mời rộng rãi. Hôn lễ của con trai trầm nhất định phải làm cho náo nhiệt sôi động, thiên hạ đều biết, áp chế hết nhuệ khí của Diệp gia. Liệu người có vừa lòng không?

Phong Lăng vui mừng khôn xiết, nửa quỳ hô:

- Đa tạ thịnh ân của phụ hoàng.

- Ha ha ha ha, thật không ngờ rằng, năm đó chém giết người sống ta chết với Diệp Uy trên chiến trường, nay con gái y lại bị ép thành nàng dâu của con ta... Diệp Uy ơi là Diệp Uy, người chung quy vẫn thua bởi ta, ta xem người thắng lại ván này như thế nào, ha ha ha ha!

Dao Phong Các.

Phong Lăng thả chậm bước chân đi vào, đồng thời làm một động tác cấm lên tiếng với thị nữ trông giữ ở chỗ cuối cửa, chỉ e quấy nhiễu Diệp Thủy Dao ở bên trong.

Diệp Thủy Dao ngồi ở trên chiếc giường thêu long phượng sum vầy, cứ thế trôi qua một buổi trưa, hết như bỗng mất đi sức sống, không biết đang nghĩ gì.

- Dao Phong công chúa! –Phong Lăng đến gần, nhẹ nhàng mà cung kính gọi một tiếng. Ngày đó ở Diệp gia chỉ là thoáng nhìn, lúc nghênh đón phần lớn là nhìn thấy bóng lưng nàng, lúc này gã rốt cuộc có thể quan sát nàng tỉ mỉ từ chính diện, càng nhìn thì càng cảm thấy trái tim đập dồn dập, dường như cả người đều bay tận mây xanh.

- Ra ngoài!

Một thanh âm lạnh buốt khiến thần trí Phong Lăng trở nên tỉnh táo, gã không hề nổi giận, bởi vì đây vốn chính là tính cách và mị lực thuộc về nàng, gã mỉm cười nói:

- Nếu đã như vậy ta sẽ không quấy rầy nữa. Ta tới báo cho Dao Phong công chúa biết một tiếng, ngày mai chính là ngày chúng ta thành thân. Dao Phong công chúa nếu nhớ nhà, chỉ bằng thả lỏng tâm tình, đi lại nhiều trong cung, qua thời gian dài nàng sẽ thích nơi đây. Phong Lăng cáo từ.

Lịch sự lễ độ nói xong, gã cười nhu hòa, thả chậm bước chân ra ngoài như lúc tới.

Mà khi Diệp Thủy Dao tới Thiên Phong Thành thì Diệp Vô Thần cũng vừa vặn trở lại Thiên Long Thành. Trước đó từ Thiên Long Thành đến Viêm Long Thành mất thời gian hơn hai mươi ngày, trở về chỉ mất ngắn ngủi mười lăm ngày.

Diệp Vô Thần vừa bước chân vào Thiên Long Thành thì lập tức có người chạy đi tìm Long Dận hồi báo. Trong lòng Diệp Vô Thần có tâm tư, bước chân một mực nhanh hơn. Ngược lại không phải là gần nhà thấy nhớ mà là nhớ Diệp Thủy Dao. Cảm giác kỳ lạ từ khoảng thời gian trước tới nay nói cho hắn biết, bên người nàng nhất định đã xảy ra việc gì đó.

Tạt ngang qua Hoa gia, hắn thoáng do dự, bảo Đồng Tâm và Ngưng Tuyết chờ ở bên ngoài, vẫn như lần đầu tiên vào Hoa gia, hắn vô thanh vô tức trèo tường vào.

Hoa Thủy Nhu tựa trước giường, múa ngón tay ngọc thon dài đan một chiếc khăn quàng cổ dài màu trắng. Tiết trời đã bắt đầu trở nên lạnh, qua cuối thu chính là mùa đông rét lạnh, chiếc khăn quàng cổ này đương nhiên là đan cho vị hôn phu của nàng. Diệp Vô Thần từng khen ngợi trù nghệ của nàng thiên hạ vô song, mà nữ công của nàng cũng chẳng hề thấp hơn trù nghệ của nàng tí nào. Những điều một thê tử giỏi giang nhất nên có nàng toàn bộ đều có, hơn nữa mỗi cái đều làm tốt làm đẹp như vậy.

Trước kia nàng chỉ đan cho phụ thân và mình, hiện tại lại chỉ cho một mình Diệp Vô Thần, khiến Hoa Chấn Thiên luôn bầu nàng có tình lang quên luôn cả cha.

Khỏe môi nàng trước sau luôn mang theo một nụ cười, rất dịu dàng rất đẹp, hưởng thụ sự mãn nguyện và vui sướng từ việc đan lát cho ái lang, mong ngóng hắn có thể thích nó. Nàng trước đây khi đan chưa bao giờ có cảm giác kỳ diệu này, chính là bởi vì trong lòng đã có một người, thêm một phần vấn vương không thể cắt bỏ, tâm tình cũng theo đó mà lặng lẽ biến hóa.

Căn phòng rất yên lặng, chỉ có thanh âm khe khẽ khi đan. Ngay khi nàng xâu xong mũi kim cuối cùng thì một mùi quen thuộc phả vào trong mũi nàng, Hoa Thủy Nhu ngẩng đầu, đối diện với gương mặt ngày đêm nhớ thương kia. Không có hoảng sợ thất thố như lần đầu tiên khi nhìn thấy hắn đột ngột xông vào, nàng quên mất đồ vật trên tay, không kìm lòng nổi lao tới nhào vào trong ngực hắn, mới nếm trải cảm giác nhớ nhung, hơn nữa là nửa tháng, nàng rốt cuộc đã rõ đó là một loại hạnh phúc như thế nào.

- Chàng rốt cuộc đã trở lại... -Nàng nhẹ giọng líu ríu bên tai hắn, cánh tay ôm hắn cũng càng kéo càng chặt, chỉ sợ hắn lại đột ngột chạy mất, ngay cả chiếc khăn quàng cổ vừa mới thành hình rơi xuống đất cũng không hề phát giác.

Đây là lần đầu tiên Hoa Thủy Nhu chủ động ôm hắn, nỗi nhớ nhung và vui mừng chiến thắng thẹn thùng làm cho hắn lại một lần cảm động với mỗi nhu tình của thiếu nữ này. Hắn vỗ nhẹ lưng nàng nói:

- Tiểu Nhu Nhu của ta hình như gầy đi đó, có phải nhớ ta đến gầy đi hay không?

Hoa Thủy Nhu vẫn ôm lấy hắn, hưởng thụ cảm giác liền kề với hắn. Qua rất lâu Diệp Vô Thần mới nghe thấy nàng khe khẽ ‘Vâng’ một tiếng, trong lòng lại thêm ấm áp.

Tình ý miên man hồi lâu hai người mới tách nhau ra. Diệp Vô Thần vuốt ve khuôn mặt mịn màng của nàng, nhẹ nhàng nói:

- Ta bây giờ vừa mới trở về, còn chưa về thăm nhà. Lúc ngang qua đây, không nhịn nỗi nhớ nhung, bèn lén lút tiến vào, ta trước tiên về nhà một chuyến để người nhà ta an tâm, muộn một lát rồi lại tới được không?

Nghe thấy hắn ngay cả nhà đều chưa về đã vội vàng tới thăm mình trước, nỗi vui mừng và hạnh phúc trong lòng Hoa Thủy Nhu khiến cả người nàng đều có một loại cảm giác sắp hòa tan, nàng đỏ ửng mặt nói:

- Phu quân, chàng đi ra ngoài lâu như vậy, bá mẫu nhất định rất mong ngóng, nên về nhà trước đi.

- Hả? Bá mẫu? -Diệp Vô Thần đầy ẩn ý nhìn nàng.

Hoa Thủy Nhu cúi thấp đầu, rặng mây đỏ trên khuôn mặt khiến nàng đẹp rạng rỡ như hoa bách hợp nở rộ, thẹn thẹn thùng thùng nói:

- Là mẫu thân.

- Thế mới đúng chứ, sau này không cho gọi sai nữa, biết chưa? -Diệp Vô Thần cười nói.

- Vâng... -Nàng cúi đầu ứng tiếng, rốt cuộc nhìn thấy khăn quàng cổ nằm trên đất, cúi người nhặt lên, tay chân luống cuống phải sạch bụi bẩn không hề có ở bên trên.

- Đây là? -Diệp Vô Thần liếc mắt liền thấy ngay, chiếc khăn quàng cổ này là đan cho hắn.

- Đây là... chiếc khăn thiếp vừa đan xong cho chàng, trời đã bắt đầu trở nên rất lạnh rồi... À, chàng còn ăn mặc phong phanh như vậy, sẽ lạnh lắm đấy. -Hoa Thủy Nhu phát hiện ra hắn chỉ mặc một lớp áo mỏng, lập tức đau lòng. Nàng kiễng mũi chân, quần chiếc khăn lên cổ hắn:

- Bây giờ cứ đeo nó được không? Bây giờ bên ngoài hơi lạnh, bằng không thật sự sẽ rét cóng đấy.

Nàng đương nhiên không biết Diệp Vô Thần nóng lạnh bất xâm, dầu trần truồng đứng ở băng sơn tuyết địa cũng sẽ không cảm thấy lạnh lẽo chút nào. Diệp Vô Thần không muốn nhìn thấy nàng thất vọng, đặt tay lên khăn quàng, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Được, vậy sau này ta chỉ quăn khăn Tiểu Nhu Nhu đan cho ta.

- Nhưng y phục của chàng mỏng như vậy, thiếp may cho chàng một bộ ngoại y được không? –Hoa Thủy Nhu ngược đôi mắt trong veo lên nhìn hắn.

- Được mà, ngoại y Tiểu Nhu Nhu may, ta nhất định sẽ thích. –Diệp Vô Thần vẻ mặt cứng chiều nói. Hắn biết với thiếu nữ này mà nói, may một bộ ngoại y chẳng những không vất vả mà ngược lại sẽ là một kiểu hưởng thụ. Trong quãng thời gian rời khỏi Thiên Long Thành này, hắn vẫn luôn tưởng nhớ sự ôn nhu của Hoa Thủy Nhu, may mắn thay nàng có thể trở thành thê tử của mình.

Lặng lẽ đi vào rồi lặng lẽ đi ra, điểm khác chính là, lúc từ Hoa gia đi ra trên cổ Diệp Vô Thần quăn một chiếc khăn quàng cổ màu trắng rất tương xứng với y phục màu trắng của hắn.

- Đi thôi, chúng ta về nhà! –Diệp Vô Thần kéo tay Ngưng Tuyết và Đồng Tâm, đi về phương hướng Diệp gia.

Đẩy cửa chính ra, trên dưới Diệp gia nhận được tin tức sớm đã chờ ở đó, Vương Văn Thù gần như là nhào tới, liến thoắng hỏi han đủ điều, hỏi hắn có chịu khổ gì ở bên ngoài không, mãi đến sau khi thấy hắn khí sắc như thường, cũng không gầy đi mới yên tâm.

Khi bước vào đại môn Diệp gia hắn liền cảm thấy không khí có chút dị thường, đó là cảm giác thiếu đi cái gì đó. Hơn nữa bất luận là Diệp Nộ Diệp Uy hay Vương Văn Thù, bao gồm cả Diệp Vô Vân tươi cười giả tạo, nét mặt đều ẩn giấu điều khác thường gì đó. Cõi lòng hắn trở nên nặng trĩu, nhưng nhin không hỏi, bởi vì trước lúc này có một việc bắt buộc phải giải quyết trước.

- Thần Nhi, con có lấy được Thiên Diệt Viêm Long Quả không? –Quả nhiên, sau khi tiến vào không lâu Diệp Nộ liền thận trọng hỏi. Dầu sao việc này quan hệ đến tính mạng của hoàng đế và hoàng hậu, cũng liên quan đến vinh quang danh dự của Diệp gia ông.

- Lấy được rồi. –Diệp Vô Thần hồi đáp, khóe miệng có lộ ra một nụ cười. Câu trả lời của hắn khiến Diệp Nộ Diệp Uy rất cuộc thử phào.

Đúng vào lúc này, trước cửa Diệp gia xôn xao một hồi, không ngờ Long Dận lại tự mình đến thăm, cười to ‘Ha ha’ đi vào.

Diệp Vô Thần đương nhiên biết nguyên do của y, lòng có vướng bận, không muốn lãng phí thời giờ, không chờ Diệp gia làm lễ bèn trực tiếp lên đón nói:

- Vô Thần bái kiến hoàng thượng, may mắn không làm nhục mệnh, rốt cuộc lấy được Thiên Diệt Hỏa Long Quả về.

- Ha ha ha ha, trăm biết ngươi nhất định sẽ không để trăm thất vọng. Mấy ngày trước trăm còn nghe thành chủ Viêm Long Thành nói một thiếu niên áo trắng mười bảy mười tám tuổi dẫn theo hai cô bé đi về hướng Thiên Diệt Hỏa Sơn, hắn chính là ngươi rồi. Nào, mau để trăm xem xem Thiên Diệt Hỏa Long Quả rốt cuộc là thần vật thể nào.

Nếu nói lúc trước Long Dận còn có rất nhiều hoài nghi, thì bây giờ hoài nghi với Diệp Vô Thần đã nhỏ lại càng nhỏ hơn. Khi Diệp Vô Thần rời đi, y sai người thúc ngựa chạy tới Viêm Long Thành trước, sai người lưu ý hướng đi của Diệp Vô Thần, biết được kết quả là hắn quả nhiên đi Thiên Diệt Hỏa Sơn, chuyện đây nước này y đích xác đã không còn gì để hoài nghi nữa. Y không tin Diệp Vô Thần sẽ ngốc đến mức hư cấu một chứng bệnh, sau đó để mình mạo hiểm tính mạng đi lấy giải dược nhằm tranh công.

191. Chương 190: Ai Cũng Không Có Quyền Quyết Định Hạnh Phúc Của Nàng! (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 3: Long Hồ.

Chương 190: Ai cũng không có quyền quyết định hạnh phúc của nàng! (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần vươn tay ra, Kiếm Thần Chỉ Hoàn lóe lên, hai trái cây lớn cỡ móng tay xuất hiện trong lòng bàn tay, trái cây lộ màu đỏ hồng, mặt ngoài phát ra hồng quang âm ỷ, đồng thời một cỗ cảm giác hơi nóng ầm từ trên truyền ra. Đây đương nhiên không có khả năng là Thiên Diệt Hỏa Long Quả, mà là trái cây có ngoại hình tương tự hắc hải độc trên đường đi, đồng thời dùng Vô Thần lực làm môi giới rót một lượng nhỏ Hỏa hệ nguyên tố vào trong, có thể khiến chúng phát ra ánh lửa và nhiệt độ trong thời gian ngắn. Mà điều này cũng là hắc ngay từ đầu đã tính sẵn.

Chỉ có hai quả, vừa vặn ‘cứu mạng hai người’. Hắc tin rằng dẫu Long Dận hoài nghi, cũng không dám mạo hiểm tính mạng cho người cắt ra kiểm tra thành phần của nó.

- Đây chính là Thiên Diệt Hỏa Long Quả? –Long Dận vẻ mặt kinh ngạc nói.

- Không sai. Trung tâm Thiên Diệt Hỏa Long Quả vừa vặn mọc hai quả, cũng vừa vặn có thể giải độc cho hoàng thượng và hoàng hậu. Ta từng nghe sư phụ nói, Thiên Diệt Hỏa Long Quả là vật chí dương chí nhiệt, tuy bề ngoài nhiệt độ không cao nhưng bên trong ẩn chứa mật độ Hỏa nguyên tố cực cao, người thường ăn vào sẽ cháy hết ngũ tạng mà chết, còn hoàng thượng và hoàng hậu sau khi phục dụng sẽ triệt tiêu với hàn độc chí âm chí hàn, do đó hoàn toàn trừ khử Vong Phách Hàn Độc. Còn nói về tăng năng lực Hỏa hệ lên thì thuần túy là giả dối hư ảo. –Diệp Vô Thần giải thích nói, rồi đặt hai quả ‘Thiên Diệt Hỏa Long Quả’ vào trong tay Long Dận, sau đó trịnh trọng nói:

- Hoàng thượng, lúc dùng nhất thiết không thể cắn nát, càng dùng nên cắt nát.

Long Dận vẻ mặt sáng tỏ, cười ha ha nói:

- Sau khi cắt Hỏa nguyên tố sẽ trào ra, chưa biết chừng sẽ thiêu cháy Ngự thư phòng của trẫm. Nay đã qua nửa tháng, hàn độc tùy thời có thể phát tác, trẫm không nán lại thêm nữa. Diệp tướng quân, ngày mai nhớ phải dẫn Vô Thần tới lĩnh thưởng, trẫm muốn trước mặt văn võ bá quan trọng thưởng Diệp gia các người.

- Vâng. –Diệp Uy đáp ứng một tiếng.

- À, đúng rồi. –Long Dận vừa muốn rời đi xoay người lại, vẻ mặt tươi cười nói:

- Vô Thần, mấy ngày nay Hoàng Nhi của trẫm nhớ người đến cơm nước không màng, khi nào người rảnh rồi phải bồi nàng vài ngày đó, ha ha ha ha.

Khi xoay người đi, vẻ tươi cười trên mặt y liền thu lại, sắc mặt trở nên u ám khó dò. Long Hoàng Nhi quá mức quyến luyến hắc, đây chẳng phải việc tốt.

Diệp Vô Thần ở đằng sau từ những lay động khẽ ở các cơ bên tai y liền biết được sự biến hóa trên mặt y, thầm khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Long Dận rời đi, Vương Văn Thù quan tâm nói:

- Thần Nhi, con bồn ba lâu như vậy, nhất định đã mệt rồi, mau về phòng nghỉ ngơi một lát, nương lập tức chuẩn bị điểm tâm cho con.

Diệp Vô Thần lắc đầu:

- Không đâu, con không mệt. –Hắc ngưng giọng, nhìn chăm chăm sắc mặt bà nói:

- Thời gian qua tỷ tỷ có khỏe không?

Nét mặt Vương Văn Thù thoáng chốc cứng lại, Diệp Uy và Diệp Nộ cũng là vẻ mặt cứng ngắc. Ngay cả Diệp Vô Vân đều chán nản cúi đầu.

Trong lòng Diệp Vô Thần trầm xuống, đứng dậy nhướn mày nói:

- Chẳng nhẽ tỷ tỷ xảy ra chuyện rồi?

Diệp Thủy Dao đã rời đi năm ngày, thiết nghĩ hiện tại đã đến Đại Phong Quốc. Mấy ngày nay Vương Văn Thù không có một ngày được an giấc. Lúc này Diệp Vô Thần nhắc tới, bà cay cay mũi, không nhin được lại chảy nước mắt.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mau nói đi! –Nét mặt của họ khiến Diệp Vô Thần càng lúc càng bất an, hẳn biết, cảm giác suốt dọc đường của mình quả nhiên ứng nghiệm rồi. Trên người Diệp Thủy Dao nhất định đã xảy ra chuyện gì đó... Nhưng cảm giác ấy lại không giống như bị tổn thương hoặc nguy hiểm tính mạng, rốt cuộc là gì?

- Tỷ tỷ con, nàg... ôi, xuất giá rồi. –Diệp Uy thở dài một tiếng.

- Xuất giá... –Diệp Vô Thần lặp lại một lần hai chữ này, trong đầu vang lên âm âm. Hắn cứng đờ quay mặt sang, ngơ ngác hỏi:

- Gả cho ai?

Nổi đau như bị xé rách cõi lòng nói cho hắn biết, hắn không đón nhận được sự thật này.

- Thái tử Phong Lăng của Đại Phong Quốc. –Diệp Uy đáp.

Nét mặt của Diệp Vô Thần lúc này không hề khiến ông kinh ngạc. Trước khi rời nhà, mỗi ngày Diệp Vô Thần đều tới chỗ Diệp Thủy Dao, ai cũng nhìn ra, tình cảm giữa tỷ đệ họ rất tốt.

Đại Phong...

Ý nghĩ hỗn loạn của Diệp Vô Thần thoáng chốc trở nên tỉnh táo, hắn nặng nề ngồi phịch xuống. Đại Phong, hai chữ này khiến hắn hoàn toàn hiểu rõ.

- Quỳ Thủy Quốc đối hướng Đại Phong, Đại Phong Quốc vào lúc tân hoàng đăng cơ không lâu liền phát động tập kích khiến người ta không chút phòng bị, ngăn trở đường lui của Tây Cương, sau đó sai Phong thái tử Phong Lăng tới hạ chiến thư... Phong Lăng nhất kiến chung tình với Dao Nhi, coi đây là điều kiện đổi lấy hòa ước lui binh và năm năm không chiến tranh, vậy nên... Ài. –Diệp Uy giải thích ngắn gọn một lần, lại thấy Diệp Vô Thần không chút động tĩnh ngồi ở đó. Cho dù Diệp Uy không giải thích thì hắn cũng đã đoán được sơ sơ.

Hắn đang hối hận, hối hận khoảng thời gian này vì sao mình lại rời khỏi Thiên Long Thành. Bằng không, hẳn tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra. Mà giao dịch ba năm giữa hắn và Nam Hoàng tông tuyệt sẽ không vốn vẹn chỉ là bảo vệ Diệp gia. Nếu Đại Phong Quốc thật sự muốn khai chiến, vì bảo vệ cho Diệp gia Nam Hoàng tông ắt sẽ phải tham gia, phương pháp chính xác nhất của Đại Phong Quốc sau khi nhận được tin tức chính là tạm tránh ba năm. Cho nên, dẫu không lấy Diệp Thủy Dao làm đặt cược, thì trong vòng ba năm Đại Phong Quốc cũng sẽ không tiến công Thiên Long Quốc.

Nhưng thế mà, ngoài hắn, không một ai biết. Lại thế mà, lúc ấy hắn không ở Thiên Long Thành. Ngay cả hắn cũng không ngờ rằng, Đại Phong Quốc lại vội vã phát động tấn công vào thời gian này.

- Tỷ tỷ gả đi bao lâu rồi? –Một nỗi đau đang lan tràn lồng ngực, hắn khép nửa con mắt, trầm giọng hỏi.

- Đã rời đi năm ngày, hiện giờ hắn đã tới Đại Phong Quốc. –Diệp Uy nhìn Diệp Vô Thần một hồi, nói tiếp:

- Thần Nhi, chúng ta cũng đau khổ như con. Nhưng... May mà Phong Lăng kia thật tâm thật lòng với Dao Nhi, hẳn sẽ không ủy khuất nó. Hơn nữa, đây cũng là lựa chọn của chính bản thân Dao Nhi, nó dùng hạnh phúc của mình làm tiền đặt, đổi lấy bình an cho Thiên Long Quốc. Diệp gia trông nó làm ngạo, nó cũng lấy lựa chọn của nó làm ngạo.

- Lựa chọn của chính tỷ tỷ... lựa chọn của chính tỷ tỷ...

Tỷ tỷ, đây thật là người muốn ư...

Diệp Vô Thần đứng dậy, mắt hết hồn vía rời đi. Nhìn theo bóng lưng lạc lõng của hắn, Diệp Uy và Diệp Nộ cùng thở dài một hơi. Chỉ là, họ hoàn toàn không rõ nỗi đau trong lòng Diệp Vô Thần là vì đâu.

Ngưng Tuyết và Đồng Tâm đang chơi đùa trong tiểu viện, Diệp Vô Thần đi tới dắt tay họ, về mặt hoảng hốt đi về phía tiểu viện của mình. Hai thiếu nữ phát giác ra sự dị thường của hắn, tâm tình cũng trở nên sa sút theo. Ngưng Tuyết lo lắng hỏi:

- Ca ca, huynh làm sao thế? Có chuyện gì mất hứng à?

Sắc mặt Diệp Vô Thần thê lương, nghe vậy lắc đầu. Ở trước cửa tiểu viện của mình, hắn bỗng khựng chân, dời phương hướng đi về phía tiểu viện của Diệp Thủy Dao.

Trong tiểu viện vẫn an tĩnh như thế, điểm khác chính là, trong an tĩnh mang theo vẻ lạnh lẽo mất mát, bởi vì nơi đây đã thiếu đi cái gì đó. Đẩy cửa phòng ra, bài trí quen thuộc ấy chiếu vào trong mắt. Mọi thứ nơi đây đều không thay đổi, không một hạt bụi, hẳn là mỗi ngày đều có người tới quét dọn. Trên bàn sách, trải một lớp giấy vẽ dày cộm, lúc nàng ở đây, phần lớn thời gian đều dùng vào vẽ tranh. Chỉ Diệp Vô Thần biết, nàng không phải vẽ vì thích vẽ, mà là vẽ vì nỗi lòng.

Trên tờ giấy vẽ bên trên cùng, vẽ vẫn là hoa sen quãng thời gian trước nàng vẽ nhiều nhất. Chỉ là, gốc sen vốn dĩ hẳn chung để cùng nở chỉ có cô đơn một bông, tươi đẹp cao ngạo bung nở. Tay Diệp Vô Thần đặt lên bức tranh, cõi lòng rất lâu không thể bình tĩnh.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, một mùi thơm rất thoảng rất nhạt bay tới, là mùi thơm cơ thể của Diệp Thủy Dao vẫn chưa tan đi hết, rất nhạt, rất quen thuộc. Ngưng Tuyết ngấm nhìn phòng ngủ trống vắng, rớt cuộc hỏi:

- Ca ca, tỷ tỷ đâu?

- Nàng đi rồi. –Diệp Vô Thần đáp.

- Đi rồi? Đi đâu? –Ngưng Tuyết nắm tay hắn, vẻ mặt của hắn khiến cõi lòng nàng dường như bị thứ gì đó rất nặng đè lên.

- Đi Đại Phong Quốc. –Diệp Vô Thần thất thần nói. Lần này tới đó, ý nghĩa rằng nàng đã là người của Phong gia, đời này kiếp này không thể trở về Diệp gia nữa.

- Đại Phong Quốc?

Ánh mắt Diệp Vô Thần quét qua kỹ lưỡng mỗi một góc ngách ở đây, trên chiếc giường Diệp Thủy Dao đã ngủ hơn chục năm kia, nằm lẳng lẳng hai bức tranh đã cuộn lại. Hắn run rẩy trong lòng, đi tới, cầm hai bức tranh vào trong tay.

Trải bức tranh ra, hai bức tranh này chính là bức “Tuyệt đại giai nhân” và “Nụ cười khuynh thành” Diệp Vô Thần vẽ cho Diệp Thủy Dao trước kia. Đối mặt với bức tranh, bóng dáng Diệp Thủy Dao liền hiển hiện trước mắt, như ở bên người.

- Tỷ tỷ... Đây chính là lựa chọn của tỷ ư? –Đối diện với tuyệt đại giai nhân trong tranh, Diệp Vô Thần khẽ lẩm bẩm.

Một cái liếc mắt thoáng qua kia đã hoàn toàn xúc động Phong Lăng, mà lần đầu tiên gặp Diệp Thủy Dao, Diệp Vô Thần chẳng phải là không rung động vì nàng. Cho nên, khi lần đầu tiên gặp lại nàng hắn mới nói nhiều như vậy với nàng, sau đó, lại tận mọi khả năng tiếp cận nàng, đồng thời trong lúc ở chung dùng đủ mọi phương thức mở cửa trái tim đã khép chặt của nàng. Từ khi nhìn thấy biến hóa trong ánh mắt của nàng, hắn biết nội tâm nàng cũng đã vô tình xúc động vì mình.

Mà nay, hai bức tranh bị bỏ lại này, ý nghĩa cho việc nàng lựa chọn quên đi hắn.

Vì sao trong nửa tháng ngắn ngủi lại có những chuyển biến như thế. Nàng lựa chọn đi Đại Phong Quốc, đồng thời chọn quên đi hắn... Duy chỉ không chọn chờ hắn trở lại.

Diệp Vô Thần chán chường xếp hai bức tranh lên nhau, nhăm nháp nỗi đắng cay trong cõi lòng. Hắn đã đủ hiểu về Diệp Thủy Dao, nếu không phải nàng tự nguyện, trời sụp xuống nàng cũng sẽ mặc kệ không hỏi. Đây là lựa chọn của nàng, hắn không có quyền can thiệp.

- Ca ca... -Cõi lòng Ngưng Tuyết trở nên đắng ngắt, trong mắt cũng có hơi nước lờ mờ. Nàng dựa vào người hắn, truyền an ủi của mình cho hắn.

Bên tay là một chiếc gối màu hồng nhạt, tỏa ra hương thơm thoang thoảng, ngay mặt thêu một đôi chim uyên ương nghịch nước, đây là thêu không hề đẹp, đường thêu lộ rõ vẻ không chuyên và lộn xộn, hơn nữa trông bộ dáng dường như là mới thêu lên không lâu trước. Diệp Vô Thần không tự chủ cầm chiếc gối vào trong tay. Hắn nhớ, ngày ấy khi hắn rời khỏi Thiên Long Thành, Diệp Thủy Dao mới thêu vẹn vẹn một mũi đầu, hôm ấy lúc nàng thêu, nhìn thấy hắn đi vào còn bối rối giấu đi.

Cẩn thận lật chiếc gối sang, mặt sau cũng thêu thùa, ở giữa, một gốc sen chung đế nở rộ tựa vào nhau, bên cạnh hoa sen còn phân biệt thêu hai chữ. Khi nhìn rõ hai chữ đó, Diệp Vô Thần chấn động toàn thân, hết như bị một tia sét đột ngột đánh tỉnh.

Hai chữ, một là Dao, một là Thần.

Diệp Vô Thần run rẩy đứng dậy... Đúng thế, nàng đang tránh né, nàng tránh né không phải là lòng nàng, không phải mình, mà là 'quan hệ huyết thống' giữa hai người. Bởi vì trong lòng nàng, mình là đệ đệ ruột của nàng, nàng sẽ cảm thấy thứ tình cảm ấy là một tội ác không thể tha thứ, sẽ hủy hoại nàng và cả người khiến nàng mở cửa trái tim. Nàng nhất định cũng phát hiện ra tình cảm của mình dành cho nàng từ những ám hiệu và trêu chọc của mình với nàng... Cho nên, nàng lựa chọn rời đi, ép hai người buông bỏ phần tình cảm này. Nàng có thể không để tâm tới mình nhưng tuyệt không thể hủy hoại 'đệ đệ' của mình.

Bản thân đang bên bờ rơi bởi, vì sao lại quên mất nguyên nhân dễ hiểu như vậy chứ? Đây chính là cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn sao...

Trong lòng bị lấp đầy một thứ tâm tình mãnh liệt, hắn đứng dậy từ trên giường, thoáng cái ôm Ngưng Tuyết vào trong ngực, kéo tay Đồng Tâm, kiên định hô:

- Chúng ta đi!

Hắn vội vã đi ra tiểu viện, xông về hướng đại môn.

- Thần Nhi, con muốn đi đâu, sao không nghỉ ngơi cho tốt trước đi. -Vương Văn Thù trong biệt viện thấy hắn về mặt trĩu nặng chạy ra ngoài, kéo hắn lại quan tâm hỏi.

- Đi Đại Phong Quốc! -Hắn dừng chân, gượng gạo nói.

-A? Con đi Đại Phong Quốc làm gì? -Vương Văn Thù mở to hai mắt, hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

Diệp Vô Thần quay đầu lại, ánh mắt u ám và sâu xa lướt qua Vương Văn Thù, Diệp Uy, còn cả Diệp Nộ nhìn về phía nơi này, dùng thanh âm kiên quyết gần từng chữ nói:

- Đi cướp tỷ về... Ai cũng không có quyền quyết định hạnh phúc của nàng!!!

192. Chương 191: Một Ngày Một Đêm

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 191: Một ngày một đêm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hất tay Vương Văn Thù ra, hắn dùng tốc độ nhanh nhất xông ra ngoài rồi biến mất trong tầm mắt của họ. Vương Văn Thù ngậy ngẩn hồi lâu mới hô to một tiếng “Thần Nhi”. Muốn ra ngoài đuổi theo lại bị Diệp Uy đưa tay kéo lại.

- Mau... mau ngăn Thần Nhi lại, sao nó có thể một mình đi Đại Phong Quốc, mau bảo người cản nó lại đi.
- Vương Văn Thù vừa vùng vẫy vừa lo lắng hô. Nét mặt của hắn, thanh âm của hắn khiến bà biết rằng, hắn không giỡn chơi, hắn thật sự muốn đi Đại Phong Quốc, còn muốn cướp tỷ tỷ của hắn về.

Diệp Uy dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Diệp Nộ, Diệp Nộ ngơ ngác nhìn theo phương hướng Diệp Vô Thần biến mất, ngửa mặt lên trời than một tiếng:

- Cản không được đâu. Người không thấy ánh mắt của nó sao? Đó là ánh mắt không chùn bước, bấp chấp tất cả... Đừng nói là cản nó lại, cho dù chặt đứt hai chân nó, nó cũng sẽ dùng hai tay bò đi. Nếu người khẳng khái cản nó lại, nó sẽ hận người cả đời.

Wương Văn Thù nghe vậy liền thừ ra ở đó, trong phút chốc đôi mắt đã đẫm lệ, bật khóc nói:

- Nhưng, một mình nó...

- Để nó đi đi. - Thanh âm Diệp Nộ thấp xuống, trên mặt phủ kín một tầng mệt mỏi:

- Tất cả mọi hậu quả do chúng ta gánh vác! Có lẽ, chúng ta thật sự sai rồi, sai hoàn toàn... Nếu Đại Phong Quốc dám tổn thương Thần Nhi... - Ông nắm chặt hai tay, trong đôi mắt già nua những vằn sắc bén tỏa ra sự hung ác khiến người ta run sợ.

Sau khi Diệp Vô Thần rời đi vài phút, một cỗ kiệu đồ ở cửa Diệp gia, một bóng trắng xinh xắn từ trong kiệu tung tăng nhảy xuống, như chú chim non ra khỏi lồng vui mừng chạy về phía Diệp gia, chính là Phi Hoàng công chúa Long Hoàng Nhi vừa mới hay tin Diệp Vô Thần trở về, liền bất chấp mọi thứ chạy tới.

- Tên xấu xa, mau ra đây, mau ra đây nào! - Bước vào đại môn Diệp gia, nàng vui vẻ lớn tiếng hét to, đồng thời làm sẵn chuẩn bị khi hắn ra ngoài sẽ nhào vào trong ngực hắn không buông. Nhưng nàng hô cả nửa ngày đều không được đáp lại, hơn nữa không ngờ ngay cả người nghênh đón nàng đều không có. Qua rất lâu, Vương Văn Thù tâm thần không yên mới đi ra, nhìn thấy Long Hoàng Nhi, trên mặt lộ ra nụ cười có đôi chút biến dạng.

Long Hoàng Nhi vội vàng lên đón:

- Tên xấu xa... A, phu quân tương lai của ta đâu? Bỏn công chúa biết hắn đã về rồi!

- Thần Nhi nó... Nó đi phía tây chơi rồi, khả năng phải qua một thời gian nữa mới về. - Vương Văn Thù gượng cười nói.

Một phút sau, Diệp phủ vang lên tiếng khóc lớn chẳng tha chẳng thứ của Phi Hoàng công chúa, sau đó một đường âm ỉ đau khổ trở về. Nhưng... tiểu công chúa đã chờ đợi mỗi mòn con mắt rất lâu này không hề làm nũng la lối om sòm, nước mắt ứa khuất rất nhanh bôi đầy khuôn mặt nàng.

.....

Diệp Vô Thần lao ra khỏi cửa Tây Thiên Long Thành, không hề dừng lại dùng tốc độ nhanh nhất chạy gấp về phía tây. Thiên Long Quốc và Đại Phong Quốc tiếp giáp ở phía tây và đông. Mà do Đại Phong Quốc càng về phía tây khí hậu càng tồi tệ cho nên thủ đô Thiên Phong Thành nằm ở phía đông Đại Phong Quốc, khoảng cách từ Thiên Long Thành đến Thiên Phong Thành so với khoảng cách từ Thiên Long Thành đến Viêm Long Thành còn ngắn hơn rất nhiều.

Một ngày một đêm tới Thiên Phong Thành! Đây là giới hạn Diệp Vô Thần đưa ra cho mình. Hắn tuyệt không cho phép Diệp Vô Thần thật sự cứ thế trao thân cho một người Đại Phong Quốc, càng không dám trì hoãn thêm một giây một phút nào.

Đi tới Thiên Phong Thành, cách nhanh nhất là cho Đồng Tâm dùng hết tốc độ dẫn họ đi. Nhưng Đồng Tâm tuy mạnh, lực lượng cũng chẳng phải không có chừng mực, phi hành cự ly dài như vậy, còn phải mang theo hai người, sau khi đến nơi ắt sẽ mệt mỏi không thối, năng lực trong thời gian ngắn không thể đạt tới trạng thái tốt nhất, đến khi ấy thì làm sao một mình đối diện với hoàng thất Đại Phong, đối mặt với Chiến Thần Phong Triều Dương được. Không qua nỗi Phong Triều Dương, hẳn chẳng những không cứu được Diệp Thủy Dao, rất có khả năng ngay cả mình và cả Đồng Tâm Ngưng Tuyết cũng góp thêm vào.

Cho nên, hẳn chẳng những không thể để Đồng Tâm dốc toàn lực mang họ phi hành, mà ngược lại phải tận khả năng cho nàng giữ lại thể lực. Chính hẳn cũng phải như thế. Trong lòng hẳn đã đưa ra phương pháp thích hợp nhất: để Đồng Tâm mang họ phi hành năm giờ, tốc độ đáng sợ ấy hẳn đủ để họ bay qua hơn nửa khoảng cách trong khoảng thời gian này, sau đó dừng lại lót dạ nghỉ ngơi. Gần hai mươi giờ cuối cùng, đến thành trấn gần đó mua ngựa, cho dù cướp cũng phải cướp một hai thớt về, sau đó phóng ngựa lao đi, đồng thời không ngừng đổi ngựa. Khoảng thời gian này, vừa vận đủ để Đồng Tâm khôi phục thể lực.

Hẳn là đủ rồi!

- Đi thôi Đồng Tâm, dùng tốc độ nhanh nhất của muội. –Diệp Vô Thần ngưng trọng nói.

Đồng Tâm gật đầu, mang theo cả người hẳn như một tia chớp màu đen bắn về phía tây, trong nháy mắt đã biến mất ở phía chân trời.

.....

Địa điểm: Đại Phong Quốc.

Thời gian: màn đêm vừa buông xuống.

Vốn dĩ chiến sự sắp nổ ra, trong hoàng cung loáng thoáng lộ ra không khí giương cung bạt kiếm. Nhưng rất nhanh, tin chiến sự không còn lại truyền tới, cũng khiến không khí này tiêu tan không vết tích. Nay, hoàng cung Đại Phong nơi nơi giăng đèn kết hoa, một đồng dấu hiệu của việc sắp có chuyện vui lớn. Dao Phong công chúa của Thiên Long Quốc hôm nay mới tới Đại Phong Quốc, ngày mai đã thành thân với thái tử, tuy rằng thật sự quá nhanh nhưng không ai cảm thấy bất ngờ. Bởi vì trước lúc Dao Phong công chúa đến từ rất lâu, thái tử Phong Lăng đã bắt đầu sai người chuẩn bị trước hơn chục ngày, cho nên bây giờ không hề có vẻ gấp gáp chút nào.

Chuyện giữa thái tử và Dao Phong công chúa của Thiên Long Quốc đã trở thành đề tài câu chuyện ở trong cung và cả lúc trà dư tửu hậu của con dân Đại Phong, có người than gã không nên, có người khen gã chí tình, khen chê đủ cả. Nhưng phải công nhận chính là, Dao Phong công chúa khiến thái tử khuất phục vì nàng quả thật là đẹp tuyệt nhân gian, những người có may mắn được gặp một lần ở trước cửa thành lúc ca ngợi thì không ai không hô to thiên tiên hạ phàm, hết như đang nằm mơ vậy.

- Dao Phong công chúa, những món ăn này phải chẳng không hợp khẩu vị? –Phong Lăng vẻ mặt tao nhã, ôn hòa nói. Trên bàn, cơm trưa và cơm tối được đưa đến cho Diệp Thủy Dao không hề có bất kỳ dấu hiệu nào từng động qua. Gã được biết lúc ở nhà Diệp Thủy Dao đều là dùng cơm một mình, chưa bao giờ ăn cùng người nhà, cho nên đến bữa đều là cho người đưa tới, cũng không cho ai ăn cùng.

- Ta không muốn ăn. –Diệp Thủy Dao lạnh lùng trả lời một tiếng, nàng không có hề có tí khẩu vị nào cả.

Phong Lăng vội vàng nói:

- Là sơ suất của ta, Dao Phong công chúa vừa tới Đại Phong Quốc, nhất định vẫn chưa quen khẩu vị ở đây, ta lập tức sai người đi đổi.

Không chờ Diệp Thủy Dao đáp lời, gã vội vàng vàng xoay người rời đi. Diệp Thủy Dao liếc theo bóng lưng gã một cái rồi rời ánh mắt, đôi mắt mơ màng mông lung, không biết đang nghĩ gì.

Không lâu sau, Phong Lăng tự mình bưng một lồng thức ăn đi vào, đặt hết lên bàn, cười nói:

- Các món ngon của Thiên Long Quốc các nàng ta và phụ hoàng cũng đều thích, cho nên trong cung có rất nhiều ngự trù chuyên môn từ Thiên Long Quốc tới. Nào, nếm thử xem, ta bảo đảm nàng nhất định sẽ nếm được một ít hương vị quê hương.

- Ra ngoài. –Diệp Thủy Dao ngay cả liếc một cái cũng chẳng thèm, lạnh nhạt quát.

Phong Lăng ngán ngẩm bật cười, nói:

- Vậy không quấy rầy công chúa nghỉ ngơi nữa, đừng để mình đói, bằng không ta sẽ đau lòng, cha mẹ nàng ở Thiên Long Quốc xa xôi cũng sẽ đau lòng.

Phong Lăng không nán lại, thả chậm bước chân đi ra ngoài.

Qua hồi lâu, Phong Lăng lại bưng theo một lồng thức ăn nghi ngút khói bước vào Dao Phong Các, chỉ là lần này mái tóc già, còn cả y phục xa hoa thoát nhìn có chút bẩn thỉu, trên mặt lại mang theo nụ cười thỏa mãn và mong chờ.

Trên bàn, các món ăn bày đầy cả bàn vẫn chưa từng động qua, Phong Lăng bày mấy món thức ăn thoát nhìn có chút quái dị ở trong tay lên một chiếc bàn khác, xoay người lại, trên mặt không ngờ lại lộ ra vẻ thấp thỏm:

- Công chúa, nếu những món ăn này đều không hợp khẩu vị của nàng, vậy chi bằng tới ném thử trù nghệ của bốn thái tử xem sao? –Gã ngừng giọng, rồi hạ thấp thanh âm nói:

- Nói thật, đây là lần đầu tiên ta xuống bếp. Vốn dĩ ta cũng chưa từng nghĩ qua mình sẽ có ngày xuống bếp, chỉ hy vọng công chúa có thể nể mặt Phong Lăng khổ cực một hồi, ném thử mấy miếng đừng để đến nỗi khiến mình chịu đói, cũng thử đánh giá tay nghề Phong Lăng thoáng qua xem sao.

Đường đường thái tử một nước không ngờ lại tự mình xuống bếp... Diệp Thủy Dao rốt cuộc nhìn thẳng vào Phong Lăng một lần, nhưng trong miệng vẫn bật ra mấy chữ là:

- Ra ngoài!

Vẻ tươi cười của Phong Lăng cứng đờ ở trên mặt, nội tâm thầm than một tiếng, nhu hòa nói:

- Đồ ăn ta đều để ở đây, hy vọng công chúa đừng để bản thân mình bị đói. Ngày mai... Chính là ngày chúng ta thành thân, đến lúc ấy khả năng sẽ có rất nhiều người, ta biết công chúa không thích ồn ào, cho nên ta sẽ bảo họ cố gắng nhanh hơn chút.

Phong Lăng không nán lại lâu, dời bước đi khỏi. Trong phút chốc bước ra khỏi thềm cửa, gã lắc đầu bật cười, thầm hỏi chính mình: vì sao bất kể nàng lạnh mặt đối diện với mình như thế nào, mình đều không thể nóng giận với nàng, ngược lại càng lúc càng si mê, nàng đúng là... khắc tinh của ta sao?

Gã tự tin rằng với địa vị của mình, khí chất, cử chỉ, tài hoa và cả sự quan tâm săn sóc của mình có thể rung động bất kỳ một cô gái nào... lại duy nhất không khiến Diệp Thủy Dao nhìn gã hơn được vài lần. Với Diệp Thủy Dao, gã đã bày ra tư thế gần như lấy lòng. Gã một mực đều đầu khổ nghĩ, cái nàng muốn rốt cuộc là cái gì? Rồi rốt cuộc phải dùng cái gì mới có thể làm rung động con tim nàng, chinh phục nàng.

Làm rắn sao? Gã không muốn, cũng không nỡ.

Nàng hết như một cây tuyết liên băng sơn, không nhiễm bụi trần, ngạo nghễ nở rộ.

Mà lúc này, Diệp Vô Thần cũng đã cách Đại Phong Quốc càng ngày càng gần. Tiết trời chuyển lạnh, cộng thêm tốc độ phi hành của Đồng Tâm nhanh vô cùng, Diệp Vô Thần vẫn luôn ôm chặt Ngưng Tuyết vào trong lòng để cản sự xâm nhập của gió lạnh cho nàng.

- Được rồi, dừng.

Bên dưới là một thôn xóm quy mô không tính là lớn, Đồng Tâm dừng lại mé thôn, sắc mặt đỏ hồng, trong miệng thở phì phò dữ dội. Toàn lực phi hành hơn năm giờ đã hao ngót một nửa lực lượng của nàng.

- Cực cho mệt rồi, chúng ta trước tiên nghỉ ngơi đã. –Diệp Vô Thần có chút đau lòng kéo Đồng Tâm vào bên người mình, sau đó đỡ khước đỡ cười nhìn Ngưng Tuyết đã ngủ say trong ngực hắn. Chỉ có thể nói Đồng Tâm bay quá ư yên tĩnh, làm cho nàng không ngờ cứ thế ngủ mất.

- Dậy thôi con sâu lười, không dậy thì không có đồ để ăn nữa đâu. –Diệp Vô Thần véo chiếc mũi nhỏ của nàng nói, trong lòng lại sinh ra nghi vấn đã từng xuất hiện rất nhiều lần. Việc Ngưng Tuyết ham ngủ trước kia hắn đã biết từ lâu, sau khi thấy quá nhiều lần không cách nào sinh ra mấy may nghi ngờ nào. Lúc

ở Diệp gia, mỗi lần hần ra đường về nhà, nàng chỉ cần vừa lên giường, bất kể thời gian nào đều sẽ ngủ rất nhanh. Trên đường về Thiên Long Thành lại càng khoa trương hơn, hơi tí là ngủ vùi trong ngực hần, dường như mãi mãi đều ngủ không đủ vậy.

193. Chương 192: Ai Cản, Kẻ Đó Chết!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 192: Ai cản, kẻ đó chết!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Ừm... -Ngưng Tuyết rất nhanh bị lay tỉnh, nàng mở mắt, dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, mơ màng nói:

- Ca ca, chúng ta đến rồi à?

- Vẫn chưa, bây giờ chắc đói rồi nhỉ? Muốn ăn gì? -Diệp Vô Thần cưng chiều hỏi.

Ngưng Tuyết lại không trả lời ngay mà mượn cơn buồn ngủ mông lung, hỏi ra lời ghen trong lòng từ rất lâu:

- Chúng ta thật sự có thể cướp tỷ tỷ về không?

- Đương nhiên có thể. -Diệp Vô Thần cười nói:

- Có điều, đến lúc ấy có thể sẽ rất nguy hiểm, lúc đó Tuyết Nhi chỉ cần nhắm mắt, đừng sợ hãi, biết chưa?

Đi Đại Phong Quốc là cướp mà không phải là đòi hay đàm phán hiệp thương. Cách duy nhất hần tiến đến chính là làm rần. Cái gọi là hiệp ước giữa Long Dận và Đại Phong Quốc ở trong mắt hần chỉ là một trò cười. Nếu đến lúc ấy Đại Phong Quốc thật sự dám động binh với Thiên Long Quốc, đầu tiên phải chịu chính là cảnh cáo từ Nam Hoàng tông. Mà cho dù Nam Hoàng tông im lặng, hai nước bởi đó giao chiến, vậy có can hệ gì với hần? Hần vĩnh viễn đều không muốn làm một vị gọi là anh hùng, chỉ muốn dùng lực lượng của mình nhằm bảo vệ mỗi một người quan trọng bên mình. Thứ khác đều không quan trọng. Cùng lắm, lúc cần thiết hần sẽ dùng lực lượng của mình tận khả năng hóa giải.

- Ca ca... Muội có phải rất vô dụng hay không, mỗi lần đều chỉ có thể liên lụy ca ca... Nhưng muội lại chẳng muốn tách khỏi ca ca chút nào hết. -Ngưng Tuyết mếu máo, thần sắc ảm đạm. Nàng một mực đều biết, mình dính bên người hần chẳng những không thể giúp hần, bảo vệ hần như Đồng Tâm, còn chỉ có thể liên lụy.

Diệp Vô Thần xoa xoa khuôn mặt của nàng, giả bộ trách cứ:

- Không cho nói những lời ngốc nghếch như thế nữa, bằng không ca ca sẽ tức giận thật đấy. Muội còn nhớ không, lúc trước nếu không có muội thì ca ca sớm đã không còn rồi, muội đối với ta mà nói, vĩnh viễn đều không liên lụy, rõ chưa?

Ngưng Tuyết không trả lời, co người vào trong ngực hần, không khí bên ngoài đích thật đã bắt đầu trở nên lạnh, duy chỉ có lồng ngực của ca ca mới là nơi ấm áp thoải mái nhất trên thế giới.

Dừng lại nghỉ ngơi chốc lát, Diệp Vô Thần mua về một thớt ngựa ở thôn trang, thúc roi ngựa lao về phía tây.

Sau chập tối là đêm khuya, sau đó là sáng sớm, qua mỗi thời điểm này, mỗi lần gặp được một thôn xóm hoặc thành trấn Diệp Vô Thần đều dùng tốc độ nhanh nhất đổi một thớt ngựa. Dần tới đêm tối, trên dưới

cả người hần đều đã bị sương đêm thấm ướt, nhưng hần vẫn cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, mà con ngựa chạy lại quá chậm.

Sau buổi sớm, mặt trời lên cao, họ rút cuộc cũng cách Thiên Phong Thành càng lúc càng gần. Phía đông Đại Phong Quốc ngoài không khí có chút khô hanh rõ ràng thì chẳng có khác biệt quá lớn với Thiên Long Quốc. Vào tầm giữa trưa, trong tầm mắt Diệp Vô Thần lòng như lửa đốt cuối cùng đã xuất hiện Thiên Phong Thành, hần thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lúc trước Phong Lăng mượn lực lượng của Phong Triều Dương chỉ mất thời gian chưa tới ba ngày từ Thiên Phong Thành đến Thiên Long Thành đã có thể nói là khiến người ta khiếp sợ, mà Diệp Vô Thần lại thực sự chỉ dùng một ngày một đêm, thì chỉ có thể dùng kinh thể hải tặc để hình dung. Dựa vào chủ yếu vẫn là tốc độ khủng bố của Đồng Tâm.

Lúc này, một tiếng ngựa hí, con ngựa dưới người bỗng lao đảo một cái, nặng nề gục về phía trước, Diệp Vô Thần tức tốc ôm Ngưng Tuyết nhảy lên mặt đất, không dám dừng lại, vỗ vỗ con ngựa nằm liệt trên đất thở phò phò, toàn thân co giật nói:

- Khổ cho ngươi rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi.

- Cứu mạng... Oa oa, đại ca ca, cứu ta...

Diệp Vô Thần vừa muốn tiến về trước bỗng nghe thấy bên tai truyền tới tiếng kêu cứu của một cô bé, thanh âm mềm mại dễ nghe mà đáng thương. Diệp Vô Thần lúc này nóng lòng không ngờ chẳng phát hiện bên cạnh còn có một người.

Hần đưa mắt nhìn lại, phát hiện trong bụi cỏ khô ven đường có một thân ảnh bé bỏng đang ngồi, do cỏ khô quá cao mà thân thể thiếu nữ lại quá nhỏ bé nên cỏ khô gần như hoàn toàn che lại, người đi đường nếu không lưu ý thì rất khó phát hiện.

Diệp Vô Thần do dự một hồi, rút cuộc mềm lòng đi tới. Phát hiện quả nhiên là một cô bé. Tuổi của nàng xấp xỉ Ngưng Tuyết, váy nàng bị xén rách vài nơi, trên đầu bên hai búi sừng dê khéo léo, khuôn mặt mịn màng đáng mến, chỉ là bên trên giăng vài vết lè ngón sắp khô hết, nàng ôm chân phải của mình ngồi ở đó, hô đau khe khẽ, rất đáng thương nhìn Diệp Vô Thần.

- Ca ca, hình như nàng bị thương, chúng ta giúp nàng có được không? -Ngưng Tuyết biết họ hiện có việc rất gấp, nhưng trái tim mềm yếu khiến nàng căn bản không đành lòng bỏ mặc một thiếu nữ bị thương thoát nhìn bé nhỏ giống nàng được.

- Đại ca ca, chân ta rất đau... Huynh đưa ta về nhà có được không... -Cô bé chớp chớp đôi mắt hãy còn phủ đầy hơi nước, lỗ chã chực khóc.

Một chân của nàng lộ rõ bị bẻ gãy nghiêm trọng, dường như là bị cái gì đó va rất mạnh làm trật khớp, không hề đáng ngại lắm. Diệp Vô Thần không muốn trì hoãn, cũng không hỏi nàng, tức tốc ngồi xuống, tay ấn lên chân nàng, xoay cổ tay, trong tiếng kêu đau của cô bé ‘rắc’ một tiếng dời mắt cá chân về nguyên vị, tiếp đó phóng ra Vô Thần lực, khôi phục bộ phận bị thương lại như ban đầu, hoàn toàn tiêu tan cảm giác đau đớn và khó chịu của nàng.

Diệp Vô Thần đứng dậy, nhìn thiếu nữ tròn to hai mắt, vẻ mặt không dám tin nổi xoa chân phải mình rồi nói:

- Đã không sao rồi, mau về nhà đi, sau này đừng chạy một mình xa như vậy nữa.

- A... cảm ơn đại ca ca, đại ca ca, có thể nói cho ta biết tên của huynh không... A! Đại ca ca!

Lời nàng còn chưa nói xong Diệp Vô Thần đã đi xa như một cơn gió, biến mất ở trước mắt nàng, nàng chỉ có thể ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng của hần, như bị dọa ngốc vậy.

Chờ khi bóng dáng họ biến mất trong tầm mắt, nét mặt cô bé bỗng biến mất, thay vào đó chính là nét mặt lạnh nhạt lộ vẻ âm lãnh. Từ từ, nàng đứng dậy, nhìn theo hướng họ rời đi, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười khiến người ta lạnh tim:

- Đích xác là hai người họ, một người mất đi lực lượng, một người lực lượng giảm đi rất nhiều...

- Nhưng lực lượng người kia lúc này sử dụng rốt cuộc là cái gì?

Trong Thiên Phong Thành người tới người lui, rất chi náo nhiệt. Khi ba gương mặt xa lạ như đám Diệp Vô Thần vào thành ngược lại cũng không bị gặng hỏi gì, đi ở trên đường lại không thể không khiến người đi đường ghé mắt đưa nhìn.

Không khí nơi đây khô hanh hơn Thiên Long Thành, kiến trúc, ăn mặc đều không quý giá đẹp đẽ bằng Thiên Long Thành, Diệp Vô Thần một mực ngưng thần lắng nghe người qua đường tán gẫu với nhau, lòng mày càng nhíu càng chặt. Minh dọc đường vất vả dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới quả nhiên là đúng. Hôm qua Diệp Thủy Dao đã tới đây, hôm nay sắp thành hôn với thái tử.

Hắn tiện tay tóm một người qua đường, đột ngột hỏi:

- Hoàng cung ở chỗ nào?

Với người ở Thiên Phong Thành mà nói, đây là một vấn đề thường thức không thể thường thức hơn, người nọ còn chưa kịp phản ứng lại thì đã vô ý thức vươn tay chỉ vị trí của hoàng cung.

Diệp Vô Thần buông gã ra, bước gấp về phía hoàng cung. Hắn biết, hết thấy đều vẫn còn kịp.

Tỷ tỷ, nếu lựa chọn của tỷ là sai, vậy hay để ta giúp tỷ đưa ra một lựa chọn chính xác nhất.

Hoàng cung Đại Phong nơi nơi giăng đèn kết hoa, ầm ập vui vẻ, khách khứa thập phương lũ lượt tiến tới, đại hôn của thái tử, đây chẳng phải là chuyện nhỏ. Chỉ do thời gian quá cấp bách, khách khứa quyền quý vẫn chiếm đa số Thiên Phong Thành.

Loan Phụng Điện là nơi đại hôn của hoàng cung Đại Phong, bình thường ngoại trừ hoàng tử hoàng tôn, cũng chỉ có người được hoàng thượng ban hôn mới có tư cách cử hành hôn lễ và chiêu đãi khách thập phương ở đây.

Trước Dao Phong Các của Diệp Thủy Dao lúc này đã chuông trống reo vang, sư lân sóng dậy. Trước cửa đồ năm kiệu lớn tám người nâng, ba đồ hai lam, chiếc xếp đầu tiên kia là kiệu hoa rước Diệp Thủy Dao, thân kiệu phối màn đỏ đính ngọc xanh, bên trên cắm long phượng cát tường, bốn góc treo tua lụa vàng óng ánh. Bốn cỗ kiệu khác dựa theo tập tục, hai đồ là phù dâu nữ và người thân ngồi, hai kiệu lam là phủ vải dạ màu lam, bên trên cắm đỉnh đồng, là cho tân lang và phù rể nam ngồi.

Thanh âm ồn ào hỗn loạn vui mừng khiến Dao Phong Các không còn an tĩnh nữa, từ lúc rất sớm Diệp Thủy Dao đã như một người gỗ được người hầu hạ mặc vào hỉ phục, trên đầu cũng bị phủ khăn voan màu đỏ chói. Nàng biết ngày này chung quy sẽ tới, tuy tới sớm hơn dự liệu của nàng rất nhiều nhưng nội tâm chẳng những không sợ hãi, mà ngược lại hết sức bình tĩnh, như một hồ nước lặng không hề có sinh cơ.

Từ giờ phút nàng rời khỏi Thiên Long Thành, trái tim dường như đã chết, cuộc đời cũng trở nên trống rỗng. Hết thấy vui vẻ, bi thương, lưu luyến, lạnh nhạt ngày xưa... đều đã trở thành quá khứ không thể vãn hồi, ở quốc gia mới này, mọi thứ của nàng đều là con số... 0, hết như từ một thế giới bỗng nhiên đi tới một thế giới hoàn toàn không tương quan.

Hầu gái đón dâu kia đã ở đó khuyên nhủ nàng rất rất lâu, nhưng nàng vẫn không hề động lòng, mê mang đầu cuối con đường này rốt cuộc là cái gì. Ngay khi hầu gái nói mệt, nàng bỗng đứng dậy đi về phía ngoài cửa, nét mặt vẫn lạnh lùng như thế, như một gốc thanh liên nơi trần thế.

Cửa bị đẩy ra, Diệp Thủy Dao toàn thân đỏ chói đi ra ngoài, Phong Lăng ở bên ngoài chờ đến sát ruột bất an liền vui mừng khôn xiết. Hai thị nữ cũng toàn thân đỏ chói vội vã bước lên, dìu nàng lên kiệu hoa.

- Hừ, điệu bộ lớn lối, lâu như thế mới ra ngoài. –Bên người Phong Lăng, một cô gái nài nỉ muốn theo gã đón dâu bất bình hừ lạnh. Tên của nàng là Phong Như, nhìn chừng hơn hai mươi, là muội muội ruột cùng mẹ với Phong Lăng, tuy là nữ nhưng bộ dáng khá vạm vỡ, mắt rậm mày thô, giữa hai hàng lông mày lộ ra một cỗ khí thế mạnh mẽ dũng mãnh. Bình thường nàng khó dựa dẫm vào Phong Lăng, cũng chỉ nghe lời gã, tính cách lại khác biệt một trời một vực với gã, đây cũng là nguyên nhân vì sao đường đường một công chúa đến giờ vẫn chưa được gã ra ngoài.

Phong Lăng trừng mắt nàng, nàng mới im tiếng, hờn dỗi quay mặt đi.

Nương theo tiếng kèn trống, vũ sư, kiệu hoa rót cuộc bắt đầu khởi hành, trong tiếng chiêng trống vang trời đi tới Loan Phượng Điện.

Cùng lúc đó, trước cửa hoàng cung một trận hỗn loạn.

- Đứng lại, trọng địa hoàng cung, người không có nhiệm vụ hết thảy không được tiến vào. –Một thị vệ uy phong lẫm liệt cản ở trước mặt Diệp Vô Thần, vẻ mặt cảnh giác nhìn hắn. Những người thường xuyên ra vào hoàng cung họ đều quen mặt quen tai, thì sao có thể để một gương mặt xa lạ như Diệp Vô Thần tiến vào.

Diệp Vô Thần bình tĩnh, khách khí nói:

- Vị tiểu ca này, phiền thông báo một chút, cứ nói Diệp gia Thiên Long Quốc đặc biệt phái người tới tham gia đại hôn của Thái tử.

- Có công văn gì không? –Thị vệ kia không hề động lòng, lạnh nhạt nói.

- Không có. –Diệp Vô Thần nhượng mảy, thanh âm cũng trầm xuống, đồng thời thân thể tiến về trước một bước, trực tiếp đẩy văng thị vệ, bước mau vào bên trong.

- To gan! –Thị vệ kia hét lớn một tiếng, hơn chục người bên cạnh cũng ồ ạt tiến tới, xách đao cản trước mặt Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần không dừng chân, dùng thanh âm lạnh nhạt hạ câu lệnh sát phạt đầu tiên:

- Ai cản, kẻ đó chết!

Lời Diệp Vô Thần vừa dứt, một luồng hồng tuyến lạnh lẽo bắn ra ngoài, trong khi hồng quang lấp lóe vụt qua, trên cổ ba người vắt đao cản trước người Diệp Vô Thần song song xuất hiện một luồng hồng tuyến, sau đó mở choàng đôi mắt sợ hãi, ngửa mặt lên trời té xuống.

194. Chương 193: Sự Xúc Động Trong Nháy Mắt Ấy

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biển

Chương 193: Sự xúc động trong nháy mắt ấy

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Như chọc vào tổ ong vò vẽ, hướng cửa cung nhất thời vang lên tiếng chuông cảnh báo, một loạt thị vệ hoàng cung vọt về bên này. Hai hàng lông mày Diệp Vô Thần nhíu chặt, sắc mặt lạnh dọa người, liềm linh xông vào phía sâu trong hoàng cung, tất cả những người muốn ngăn trước người hắn, toàn bộ còn chưa tới gần đã chết dưới Thiên Phạt Chi Nhận của Đồng Tâm. Họ nên cảm thấy may mắn, nếu Đồng Tâm hiện tại vẫn là Thiên Phạt Chi Nữ của ngày trước thì họ ngay cả thi thể cũng không thể lưu lại hoàn chỉnh.

Đám thị vệ hoàng cung như thủy triều vọt tới căn bản không ai có thể cản nổi bước chân của hắn. Chỉ có thể ở đằng sau hắn hô gào đuổi theo, rồi lập tức lại mất dạng.

Khách khứa trên Loan Phượng Điện đã chật phòng, Phong Liệt mặt đầy hồng hào ngồi ở ghế thủ tọa, trên mặt không còn vẻ uy nghiêm thường ngày, ngược lại là mang vẻ tươi cười thư thái. Rất nhanh, ngoài điện chiêng trống réo rắt, mọi người tới tập đứng dậy, vui mừng đầy mặt ra ngoài đón.

Diệp Thủy Dao toàn thân áo đỏ được phù dâu dìu xuống, dậm bước chân cứng đờ bước qua chậu than. Hôn lễ với một cô gái mà nói vốn dĩ hắn là thời khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời nàng, nhưng với Diệp Thủy

Dao mà nói, đây đã định trước là một hồi bi ai. Đây là một quốc gia xa lạ, ngày đại hôn xung quanh đình nói cha mẹ người thân, ngay cả một người nàng quen và quen nàng đều không có, cũng không có ai trưng cầu ý kiến của nàng. Nàng hết như một con rối gỗ, di chuyển cứng nhắc. Nhưng nếu đã lựa chọn thì nàng sẽ không hối hận, nàng thà hủy hoại bản thân cũng không mong hủy hoại Diệp gia, càng chẳng mong hủy hoại... Diệp Vô Thần.

Ông trời cho nàng một lựa chọn đau khổ, vì Diệp gia, vì Diệp Vô Thần, nàng dùng tương lai của mình làm cái giá, đưa ra lựa chọn này.

Phong Lăng cười ha ha, hôm nay, y phá lệ làm chủ hôn một lần, mà y vội vàng như thế khiến Phong Lăng cười Diệp Thủy Dao vừa tới Đại Phong Quốc trong lòng đều có chút vững vàng, đương nhiên không phải không có nguyên do.

Vừa qua chậu than, vừa bắn tên đỏ, Phong Lăng và Diệp Thủy Dao chia nhau được phù dâu và phù rể đi song song trong Loan Phượng Điện, bên tai lại là tiếng cười và khen ngợi của đám nam nữ trai gái. Phong Lăng mặt mang tươi cười, dùng ánh mắt lần lượt ra hiệu về phía họ, trang phục hôm nay của hắn cộng thêm nét mặt, quả thật là hết sức tuần mỹ, khí chất càng phiêu dật xuất trần khiến người ta ngạc nhiên tán thán. Mà niềm vui mừng trong lòng gã cũng chưa bao giờ lớn mạnh như lúc này, hăm hở đi về trước, dư quang trong đôi mắt một mực đều chăm chăm vào Diệp Thủy Dao ở bên người. Lần đầu tiên, gã cảm kích vạn phần với vị trí thái tử Đại Phong Quốc của mình, nếu gã không phải thái tử, đối diện với cô gái người thường căn bản đừng mong với tới này, có lẽ cả đời đều chỉ có thể ngắm nàng từ rất xa... Có lẽ ngay cả cơ hội nhìn thấy bóng lưng nàng đều không có.

Diệp Thủy Dao dưới sự dìu dắt đi về trước như một cỗ máy, phù dâu dừng chân, lúc kéo nàng lại, nàng mới dừng chân theo. Xung quanh một mảnh la ó hò hét, nàng không lắng nghe họ đang nói gì. Đứng một hồi, một nam nhân uy nghiêm dường như đang nói gì đó, nàng cũng không nghe rõ, thế giới xung quanh, ngày ngày ngô ngô, cùng nàng hoàn toàn cách biệt.

Phong Liệt dùng âm thanh uy nghiêm chấn động lòng người của y nói hết bài mở màn hôn lễ, tất cả những ánh mắt trong đại điện đều tập trung lên người Phong Lăng và Diệp Thủy Dao, phần lớn là Diệp Thủy Dao. Dựa theo phong tục của Đại Phong Quốc, trước khi bái đường, đầu tiên phải do tân lang gầy khăn voan trên đầu tân nương lên. Trong những người này, tuyệt đại đa số vẫn chỉ nghe qua về vẻ đẹp nước tiếng của Diệp Thủy Dao, chưa thể nhìn thấy, không ai không muốn tận mắt chứng kiến người con gái Diệp gia khiến Thái tử điên đảo thần hồn này rất cuộc đẹp đến mức nào.

Phong Lăng vẻ mặt tươi cười, cầm lấy một chiếc đèn giấy dùng vải đỏ bọc lại do phù rể đưa tới, cẩn thận hắt lên đầu Diệp Thủy Dao. Đúng vào lúc này, ngoài điện bỗng một trận đại loạn.

Diệp Vô Thần tùy tiện tóm một cung nữ hầu, liền biết chỗ của Diệp Thủy Dao lúc này, cắn răng dùng tốc độ nhanh nhất xông tới. Do tốc độ của Diệp Vô Thần và Đồng Tâm quá nhanh, nên tin ‘thích khách xâm nhập’ truyền đi còn chậm hơn bọn họ. Phong Lăng, Phong Liệt hoàn toàn không biết chuyện gì, lúc này Phong Liệt bỗng nhíu chặt mày, trên mặt phủ đầy mây đen, quát to:

- Xảy ra chuyện gì?

Còn chưa có người kịp lên bấm báo thì hai chiếc đèn lồng đỏ chót treo bên ngoài điện song song rớt xuống đất, ngọn nến bên trong rất nhanh đốt cháy hai ngọn đèn lồng. Tiếp đó, một bóng trắng nhanh đến mức khiến người ta khó có thể tin từ ngoài điện xông vào, do tốc độ thực sự quá nhanh nên đám người chỉ cảm thấy trước mắt xẹt qua một bóng trắng, hắn đã vọt tới, dùng cánh tay ôm chặt lấy vòng eo của Diệp Thủy Dao, mang theo nàng tức tốc lui về phía sau.

Trong thời gian ngắn ngủi này, một đồng thị vệ xông vào Loan Phượng Điện, cửa cũng bị chặn chặt ních người, Diệp Vô Thần mang Diệp Thủy Dao tựa vào một góc tường, một tay kéo khăn đỏ trên đầu nàng ra.

Bốn mắt nhìn nhau, nhìn thấy Diệp Thủy Dao gần trong gang tấc, Diệp Vô Thần vui vẻ bật cười, đó là một nỗi vui mừng, yêu thích và cả thương yêu rất dịu dàng rất ấm áp phát ra từ đáy lòng. Diệp Thủy Dao tương tự cũng nhìn đắm đắm hắn, hết như từ trong một địa ngục lạnh lẽo thoát chốc được nâng đến tận mây xanh hư ảo mịt mù, hết thấy đều không chân thật như giấc mộng vậy,

Trong nháy mắt ngắn ngủi, nước mắt nàng rơi như mưa.

Với nàng mà nói, trên thế giới này, còn có gì xúc động hơn thời khắc này.

Diệp Thủy Dao dựa sát thân thể vào hắn, quên mất mình đang ở đâu, đối mặt với những người thế nào. Thanh âm duy nhất trong lòng chính là hắn vì nàng, bất chấp tất cả để tới Đại Phong Quốc... Dem so sự trốn tránh của mình với phần tình cảm này, thì nó thật nhỏ bé biết nhường nào...

Đây không phải mộng, bởi hắn ở ngay bên cạnh nàng, ôm chặt lấy nàng, thứ xúc cảm ấy là chân thật như vậy, mùi vị quen thuộc như vậy.

Hắn đã tới, hình ảnh xuất hiện trong mộng ngày hôm qua, đã xảy ra trước mặt nàng như mộng ảo.

Trái tim đang hòa tan trong khoảnh khắc ấy. Cõi lòng nàng thăm nhủ... Tiểu Thần... Nếu hôm nay có thể rời khỏi đây với đệ, đời này kiếp này, dẫu vi phạm luân lý đạo đức, chịu hết mọi thế gian khinh thường chỉ trích, tỷ cũng muốn đi theo cả đời với đệ...

Mọi người lúc này mới nhìn thấy rõ, đây không ngờ lại là một thiếu niên toàn thân áo trắng, tuấn mỹ tuyệt luân, tuổi chưa đầy hai mươi. Lúc này mấy trăm thị vệ đã bao vây cửa điện chặt như nêm cối, thị vệ tràn vào trong điện cũng đã bao quanh lấy hắn, bảo vệ hoàng thượng thái tử cùng các vương công đại thần toàn bộ ra đằng sau, hắn bị dồn vào góc tường, đã không còn hy vọng thoát thân. Chỉ là, trên mặt hắn vẽ đầy lạnh lẽo, nhưng duy chỉ không có một tia sợ hãi nào.

Toàn thân Phong Lăng toát mồ hôi lạnh, với tốc độ vừa rồi, nếu mục tiêu của hắn không phải là Diệp Thủy Dao, mà là tính mạng gã thì có lẽ đầu gã đã không còn rồi. Đồng thời, lúc này gã vô cùng nghi hoặc vì sao Phong Triều Dương còn chưa xuất hiện, chẳng lẽ là do đối phương không có cái gọi là sát khí?

Chẳng phải Phong Triều Dương không xuất hiện, mà là... trên nóc Long Phượng Điện, Phong Triều Dương tay cầm Trảm Phong Dao, đôi mắt sắc bén luôn tỉnh táo kia lại không ngừng run rẩy. Trước người y, một thiếu nữ toàn thân áo đen dắt tay một thiếu nữ áo trắng, mặt không chút biểu cảm đối mặt với y.

Con người quen thuộc kia cùng khí tức khủng bố khóa chặt toàn thân y khiến đôi tay y đều đang run lấy bầy. Bởi vì nàng không ngờ lại là... Thiên Phật Chi Nữ! Đây là một ác ma khủng bố khiến y biết cái gì gọi là sợ hãi duy nhất trên thế giới.

- Còn không mau bắt hắn cho ta! -Phong Liệt đứng dậy, quát to.

Đám thị vệ vừa muốn hành động thì lại nghe Phong Lăng hô lớn:

- Khoan đã! -Gã tiến về trước vài bước, nói:

- Phụ hoàng, tạm thời không nên động thủ, trước tiên hỏi rõ lai lịch của hắn.

Phong Liệt nhíu mày gật đầu.

Nguyên nhân căn bản Phong Lăng không cho họ động thủ vẫn là sợ tổn thương đến Diệp Thủy Dao, còn về kẻ đột ngột xâm nhập bên người nàng, gã hận không thể đem hắn chém thành từng mảnh. Lúc trước đã phá hủy hôn lễ của gã, lúc này lại... không ngờ trước mặt bao nhiêu người ôm chặt Diệp Thủy Dao gã ngày đêm mơ ước, lại ngay cả góc áo đều chưa từng chạm tới. Diệp Thủy Dao chẳng những không phản kháng, hơn nữa, sự giao lưu ánh mắt trong tích tắc lúc này của họ khiến gã hùng hực lửa ghen, dẫu gã muôn vàn không muốn, cũng không thể không tiếp nhận, Diệp Thủy Dao đã có người trong lòng, hơn nữa người đó hôm nay lại không ngại xa vạn dặm tới Đại Phong Quốc, rồi bất chấp hậu quả xông vào đây.

Vả lại nam nhân này bất kể diện mạo, khí chất, sự quyết đoán dám to gan xông vào hôn lễ, thực lực kinh người lúc này thể hiện, còn cả vẻ trấn định lúc này biểu hiện ra, khiến gã không thể không thừa nhận, hắn đích xác có tư cách xứng với Diệp Thủy Dao.

- Các hạ là? -Phong Lăng âm trầm, ráng áp chế nội tâm đang dâng lên như thủy triều.

Diệp Vô Thần nheo mắt, dùng ánh mắt càng âm trầm hơn nhìn thái tử Đại Phong Quốc dám đánh chủ ý với Diệp Thủy Dao này, lạnh lùng nói:

- Diệp gia, Diệp Vô Thần!

Xung quanh thoáng chốc yên tĩnh, Phong Lăng mặt đầy kinh ngạc, Phong Liệt cũng nhú chặt mày, trở tay không kịp với câu trả lời này, ngay cả người ở đây cũng không có bao nhiêu người không biết cái tên này. Con trai duy nhất của Diệp gia Thiên Long Quốc, được đồn là thiếu niên thiên tài như Thần nhân, quan trọng nhất chính là, hắn có một thân phận không thể không khiến người ta kiêng kỵ: đệ đệ Kiếm Thần!

Đại Phong Quốc là một quốc gia sừng sững bá anh hùng, với Sở Thương Minh, họ ngoại trừ sừng kính ngưỡng vọng, còn có cả sợ hãi.

- Diệp gia Diệp Vô Thần Thiên Long Quốc? –Phong Liệt dựng hàng lông mày, quát lạnh nói:

- Trầm mặc kìa là ai, hôm nay ngươi xông loạn hoàng cung, giết chết rất nhiều thị vệ, quấy rối hôn lễ con trai trầm, biết tội gì không?

Ngày trước nếu uy thế của y vừa ra, ắt sẽ dọa vỡ vụn bá quan tâm như hèn, thử cũng không dám thử mạnh, nhưng lại thấy Diệp Vô Thần không hề bận lòng, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như thường, hoàn toàn không hề sợ hãi, ngoài cơn tức giận trong lòng cũng không thể không thầm khen vài phần. Phong Lăng lại bỗng bước lên nói:

- Phụ hoàng bớt giận, hãy nghe con nói một lời.

Nghe Diệp Vô Thần báo tên, Phong Lăng thoáng chốc yên tâm xuống. Thì ra sự việc chẳng phải như gã nghĩ, người tới không ngờ là đệ đệ của Diệp Thủy Dao. Dưới biến hóa cực lớn trong lòng, ấn tượng của gã với Diệp Vô Thần cũng hoàn toàn thay đổi, trong lòng không khỏi bắt đầu tán thưởng. Nghe đồn con trai duy nhất Diệp gia được xưng tụng là nhân trung chi long, xem ra quả nhiên không giả, trừ bỏ cái khác không nói, hành động hôm nay tuy cực kỳ lỗ mãng nhưng chỉ vẹn vẹn sự quyết đoán cỡ này cũng tuyệt đối không phải người thường có thể có được. Mà từ trong ánh mắt Diệp Thủy Dao nhìn hắn thì thấy, tình cảm giữa hai tỷ đệ họ chắc hẳn cực tốt, bằng không Diệp Vô Thần cũng sẽ không gây ra hành động điên rồ như thế, cho nên... Nếu hôm nay thật sự tổn thương Diệp Vô Thần, Diệp Thủy Dao ắt sẽ tức giận với gã. Ngược lại, nếu cố ra vẻ đại lượng bảo vệ hắn thì Diệp Thủy Dao sẽ lòng mang cảm kích với gã, đồng thời từ đó thay đổi hẳn với gã, không còn đối xử lạnh lùng nữa.

Nghĩ đến đây, gã lại loáng thoáng cảm thấy có chút may mắn khi Diệp Vô Thần lỡ mang xông vào. Nghĩ đến đây, gã nói với đám thị vệ đang như hổ rình mồi cách Diệp Vô Thần ba bước:

- Bỏ đao xuống.

Đám thị vệ chần chừ một hồi mới thu đao lại, lui sau vài bước, nhưng vẫn mang vẻ cảnh giác.

195. Chương 194: Bắt Cóc

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 194: Bắt cóc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Phong Lăng tiến lên vài bước, cười nhạt nói:

- Ta còn tưởng là thích khách xâm nhập, thì ra là đệ đệ của Dao Phong công chúa. –Gã vốn còn muốn gọi một tiếng ‘Vô Thần đệ’ cho thân mật, nhưng đối diện với sắc mặt của hắn, gã vẫn bỏ qua.

- Ngày đó Phong Lăng ta tới Thiên Long Thành của quý quốc còn kỳ vọng có thể tận mắt chứng kiến phong thái của người một phen, nhưng trùng hợp lúc đó người đi tới phía nam, chưa thể gặp mặt, nay rốt cuộc đã

được như nguyện. Hôm nay người từ xa tới là khách, trước tiên bỏ công chúa xuống được không? Người yên tâm, Phong Lăng ta lấy danh nghĩa Thái tử đảm bảo, tuyệt sẽ không có người gây bất lợi với người, việc người xông liều vào hoàng cung, sát hại thị vệ ta và phụ hoàng cũng sẽ không trách tội, thế nào?

Những lời này có thể nói là cực kỳ rộng lượng, khiến không ít người thâm kinh ngạc. Xông loạn hoàng cung giết người đi vào, đây chính là tử tội tru di cửu tộc, không ngờ Phong Lăng lại hời hợt nói miễn là miễn, nếu mở tiền lệ này, sau hôm nay ắt sẽ dẫn tới ảm ỉ. Phong Liệt vẻ mặt giận dữ, nhưng cũng không lên tiếng. Y nhìn ra, hôm nay Diệp Vô Thần tới đây chỉ là vì Diệp Thủy Dao, mà không phải nhằm vào Phong gia y. Thân phận cháu Diệp Nộ, đồ đệ Kiếm Thần của hắn cũng khiến y không thể không cố kỵ, lời Phong Lăng vừa hay cùng lúc cho hai người một bậc thang.

Dao Phong công chúa? Diệp Vô Thần lập tức hiểu ý đây là chỉ Diệp Thủy Dao. Hắn giãn lông mày, vẻ mặt cười lạnh nói với Phong Lăng:

- Phong Lăng? Thái tử? Thái tử diện hạ quả nhiên khoan hồng độ lượng, phần độ lượng này, Vô Thần hổ thẹn không bằng.

Phong Lăng không để tâm đến sự châm biếm trong lời hắn, chân thành nói:

- Người chịu vì tỷ tỷ mình mà đi xa ngàn dặm, điểm này Phong Lăng ta bội phục vạn phần. Việc tự tiện xông vào hôm nay ta tương tự cũng bội phục vạn phần. Nếu ta sau khi về nhà bỗng được biết người thân của mình lại bị ép gả đến quốc gia cừu địch nhất, ta chắc hẳn cũng đau lòng bất cam, nhưng tuyệt không thể có phần quyết đoán như người. -Phong Lăng thẳng thắn nói, sau đó bật cười:

- Nhưng người an tâm, Phong Lăng ta lần nữa dùng danh nghĩa thái tử phát thề, đời này kiếp này tuyệt không để công chúa chịu ủy khuất, càng sẽ không để người khác ủy khuất công chúa, như vậy thế nào?

Gã cho rằng Diệp Vô Thần bất chấp chạy tới là sợ sau khi Diệp Thủy Dao bị ép gả vào Đại Phong Quốc sẽ nhận hết nhục nhã, bởi vì hai nước vốn chính là đối địch, có ý nghĩ này là quá đối bình thường, cho nên vì dẹp yên cơn lòng Diệp Vô Thần, gã không ngại hạ thấp thân phận phát lời thề này ngay trước mặt mọi người, cũng khiến hắn tận mắt chứng kiến tình cảm sâu sắc của gã dành cho Diệp Thủy Dao, chỉ tiếc rằng...

Diệp Vô Thần vẫn ôm chặt eo Diệp Thủy Dao, nét mặt dịu xuống vài phần nhưng thanh âm vẫn lạnh lẽo:

- Người bảo ta tin người thế nào đây? Đại Phong Quốc người xâm phạm Thiên Long Quốc ta nhiều lần, đã man bạo ngược, nếu tỷ tỷ ta gả cho người, nhất định sẽ chịu đủ mọi ức hiếp!

Phong Lăng vừa muốn nói thì Phong Như đã nhụu hồi lâu nhảy ra ngoài đứng ở đằng sau Phong Lăng, chỉ vào Diệp Vô Thần mắng:

- Tiểu tử Diệp gia kia, hoàng huynh ta đã cho người hết mặt mũi rồi, người đừng có mà được voi đòi tiên. Nói cho người biết, nếu không phải vì hoàng huynh của ta, ta chỉ mong sao không có nữ nhân này, như thế Đại Phong Quốc ta đã có thể sớm dẹp Thiên Long Quốc người từ lâu rồi. A, người chẳng những không cảm tạ hoàng huynh ta, còn dám làm mưa làm gió trong hôn lễ của hoàng huynh, ta nói cho người biết...

- Câm miệng cho ta! -Phong Lăng nhướn mày, quát to một tiếng.

- Hoàng huynh... -Phong Như bị quát mắng liền sững sờ, mặt đầy ủy khuất.

- Lui xuống cho ta. -Phong Lăng không buồn liếc nàng, quát lạnh. Phong Như đành phải ngậm miệng, hung hăng trừng mắt Diệp Vô Thần, lúc này mới phùng mang trợn mắt lui ra ngoài.

Diệp Vô Thần lạnh nhạt nói:

- Đại Phong Quốc các người muốn tấn công chỗ nào không chút liên quan tới ta, ta chỉ biết tỷ tỷ ta tuyệt không thể gả cho người!!!

Phong Lăng lắc đầu nói:

- Việc này hoàng đế quý quốc đã đồng ý, gia gia người, và cả cha mẹ người cũng đã đồng ý, Dao Phong công chúa tương tự cũng đáp ứng...

- Họ đồng ý thì liên quan gì tới ta! –Diệp Vô Thần không chút khách khí cắt ngang lời gã, đôi mắt càng lúc càng sắc bén:

- Người chưa từng hỏi qua ý kiến của ta!

Những lời này nói cực kỳ bá đạo, thoát nghe lại hoàn toàn không đặt hoàng thượng Thiên Long Quốc vào trong mắt, Phong Lăng cũng không tức giận, ngược lại vẻ mặt tươi cười nói:

- Vậy ý kiến của người là?

Nét mặt Diệp Vô Thần bỗng dịu xuống, lộ ra nụ cười hững hờ:

- Thái tử điện hạ, người thật sự muốn nghe ư?

- Người cứ nói đừng ngại, Phong Lăng xin rửa tai lắng nghe. Chỉ cần người có thể không phản đối gã Dao Phong công chúa cho ta, ta nhất định sẽ suy nghĩ nghiêm túc ý kiến của người. –Phong Lăng cũng bật cười nói. Mọi người đều nhìn ra, gã một mực kiên nhẫn, hạ thấp tư thái hòa theo Diệp Vô Thần, đương nhiên là vì để được lọt vào mắt xanh của Diệp Thủy Dao. Một vài người không khỏi thầm cảm thán, người đa tình thường gặp, người si tình hiếm có, địa vị như thế lại có si tâm đến vậy, nếu con gái nhà nào có thể lọt vào mắt xanh của thái tử, ắt sẽ hưởng phúc trăm năm mà.

- Vậy được rồi, người phải nghe cho kỹ đấy. –Tay phải Diệp Vô Thần buông Diệp Thủy Dao ra, cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên cả người lao mạnh về trước, một cước đá lên mạn sườn Phong Lăng. ‘Rắc’ một tiếng xương gãy vô cùng giòn giã, Phong Lăng kêu thảm bay ra ngoài, xô ngã một thị vệ đằng sau gã.

- Đây chính là câu trả lời của ta, người vừa lòng chưa? –Diệp Vô Thần vẻ mặt bình thản lạnh lùng, vũ kỹ của Phong Lăng không yếu nhưng sao có thể bằng hắn. Một cước lúc này hắn ít nhất đá gãy hai rễ sườn của gã.

- Lăng Nhi!

- Hoàng huynh!

- Thái tử!

Loan Phụng Điện hỗn loạn một hồi, khóe mắt Phong Liệt như rách toang, chỉ vào Diệp Vô Thần hét lớn:

- Mau bắt hắn lại!

Y đã cảm thấy bất an, bởi vì Thái tử bị thương, Phong Triều Dương vẫn không xuất hiện.

Thị vệ ụa lên, vung đao xông tới Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần ôm chặt Diệp Thủy Dao, cười dịu dàng với nàng, vút thân thể, xẹt ra một bóng trắng... Không ngờ lại chẳng chạy trốn về phía cửa, ngược lại hướng vào bên trong, dùng tốc độ nhanh nhất dồn về phía Phong Liệt.

- Bảo vệ hoàng thượng!

Một thị vệ hét to một tiếng, nhưng gã vừa muốn vung đao thì trường đao trong tay đã bị một cỗ lực mạnh cách không đoạt xuống. Tốc độ của Diệp Vô Thần quá nhanh, động tác gơ đao của tầng tầng thị vệ kia còn chưa hoàn toàn thì đã bị hắn băng qua từ bên người.

Phong Triều Dương là thần bảo vệ Đại Phong Quốc, có y ở đây, hoàng thất Đại Phong nhiều năm như vậy hầu như không thấy bóng dáng thích khách. Lúc trước Thiên Long, Quý Thủy, Thương Lan căm thù Đại Phong Quốc, nhưng cũng chưa bao giờ dám phất sát thủ thích khách tới. Nhưng bất cứ việc gì cũng không có tuyệt đối, tác hại của việc quá mức tín nhiệm và y vào Phong Triều Dương chính là... nếu Phong Triều Dương ở bên, thì bên cạnh Phong Liệt sẽ không có cao thủ hộ vệ nào khác, nếu không chính là bất kính và không tín nhiệm với Phong Triều Dương... Đây là điều dọc đường Diệp Vô Thần thoáng nghĩ ra, cho nên, hắn nhận định ngoại trừ những thị vệ hoàng cung bình thường này ra, bên người Phong Liệt sẽ không còn cao thủ nào khác nữa. Dưới tình huống Phong Triều Dương bị Đồng Tâm áp chế, mình muốn bắt y thật quá dễ dàng.

Hắn vung đao ép gần, bỗng nhiên trên đầu nổ vang một trận, nóc điện vô cùng rắn chắc liền sụp xuống, một cỗ áp lực khổng lồ cuốn cuộn khôn cùng từ đỉnh đầu ập tới. Diệp Vô Thần nhất thời cảm thấy đầu

như bị một tấm sắt dày cộp đè mạnh xuống, người có thể tỏa ra khí thể như vậy, Đại Phong Quốc ngoại trừ Phong Triều Dương, không khả năng có người thứ hai nữa. Mình muốn gây bất lợi với Phong Liệt, quả nhiên sẽ gặp phải sự ngăn cản toàn lực của y.

Diệp Vô Thần không thêm ngăn đầu, cũng không tránh né, cắn răng gánh áp lực bên trên, hấn tin Đồng Tâm!

Gần như cùng một lúc, lại một nơi trên nóc điện sụp xuống, mang theo một mảnh kinh hô. Mà lần này, cả Loan Phượng Điện chẳng những không vì lỗ hổng trên nóc lan rộng mà trở nên sáng hơn, ngược lại rõ ràng tối đi. Một tròng mắt đen nhánh lúc này cũng đang nhìn về phía Phong Liệt, khiến cả người y bỗng run rẩy dữ dội như điện giật vậy.

Phong Triều Dương trong lòng kinh hãi, y biết rõ sự đáng sợ từ đôi mắt của Thiên Phật Chi Nữ, năm đó chính bởi đôi mắt này đã tạo nên hàng loạt địa ngục đầm máu. Dưới đôi con ngươi đen này, Phong Liệt chỉ cần một giây là sẽ nổ tan xác mà chết. Y căn bản không rảnh cổ kị Diệp Vô Thần nữa, ngưng tụ toàn lực, một đạo đâm về phía Đồng Tâm...

Ầm!

Trảm Phong Dao đâm ra cắt ngang một luồng khí lẫm đáng sợ, lực tấn công vô hình khiến mặt đất trong nháy mắt xuất hiện một khe rãnh sâu hoắm, khiến nóc điện cũng đồng thời xuất hiện một rãnh rỗng hình đường kẻ. Một đòn đơn giản này làm hơn chục thị vệ mất mạng, chết không toàn thây. Mà Đồng Tâm chỉ đơn đơn giản nghiêng người qua, chỉ cần không phải trực tiếp đối cứng thì ảnh hưởng của năng lượng kia hoàn toàn không thể tạo thành thương tổn gì cho nàng.

Trong nháy mắt Phong Liệt bị đôi mắt Đồng Tâm nhìn chòng chọc, trước mắt liền một mảnh trống rỗng, khi đột ngột hoàn hồn lại, một thanh đao đã gác lên cổ y, Diệp Vô Thần một tay kéo Diệp Thủy Dao ra đằng sau, một tay vắt đao lên cổ Phong Liệt, ánh mắt chằm chọc quét qua. Những đôi đao thị vệ, hoàng tử công chúa, văn võ bá quan kia toàn bộ đều há hốc mồm. Dưới sự bảo vệ của mấy trăm thị vệ và cả Chiến Thần, hoàng thượng ấy vậy lại bị đao gác lên cổ.

Phong Lăng đã phun ra hai ngụm máu tươi, khoe miệng vẫn giương vết máu, gã vô cùng đau đớn ôm ngực, giọng cảm hận nói:

- Buông phụ hoàng ra!
- Mau thả hoàng thượng ra!
- Ngươi muốn tạo phản sao?
- Cuồng đồ Diệp gia, ngươi biết mình đang làm gì không? Thả hoàng thượng ra!

Mọi người đồng thanh quát mắng, nhưng không giấu nổi vẻ chần chừ trên mặt, vẫn không dám tin hoàng thượng cứ trơ mắt bị một người Thiên Long Quốc bắt cóc. Đây quả thực đúng là sỉ nhục bằng trời. Những thị vệ kia ai nấy mặt đều lộ vẻ khủng hoảng, lại sợ ném chuột vỡ đồ, không dám tiến lên.

Phong Triều Dương và Đồng Tâm cũng ngừng giao chiến. Phong Triều Dương biết chắc chuyện hoàng thượng bị bắt đã thành, nếu chiến tiếp với Thiên Phật Chi Nữ đáng sợ này, chẳng những không có khả năng thắng, mà sẽ còn khiến càng nhiều người bị ngộ hại theo. Khiến y bất ngờ là, Thiên Phật Chi Nữ lúc này khác hẳn những gì y biết, nàng chẳng những không giống con ác ma ngày trước gặp người thì giết, ngược lại khi y thu tay thì lập tức thu tay, đồng thời ẩn mình. Phút thoáng hiện lúc này của nàng làm người khác chỉ nhìn thấy một bóng đen vút qua, chưa thể nhìn rõ thân ảnh của nàng.

Phong Liệt gặp chuyện không hãi sợ, dùng khoe mắt liếc ra sau, hừ lạnh một tiếng nói:

- Người trẻ tuổi rồi cuộc vẫn là người trẻ tuổi, ngươi tuy có thừa dũng khí, làm việc lại hoàn toàn bất kể hậu quả. Ở Đại Phong Quốc, dám bắt cóc trẫm, chính là lăng trì ngươi một trăm lần cũng chưa đủ!
- Thật ư? Tuy nhiên nếu đao này của ta hơi tới thêm một chút, thì ngươi sẽ không còn mạng nhìn thấy ngày ta bị lăng trì đó đâu. –Diệp Vô Thần đáp lại bằng tiếng cười lạnh, đao gác lên trên, dọa đám hoàng tử đại thần run như cây sậy.

- Hừ! Trẫm khuyên người tốt hơn hết lập tức thả trẫm ra, trẫm hứa có thể thả người rời đi bình an, niệm tình người nhất thời xúc động và lòng quan tâm sốt sắng bảo vệ tỷ tỷ, chỉ cần sau này người không bước chân vào Đại Phong Quốc nữa, tội người bắt cóc trẫm và tổn thương Lăng Nhi ta có thể bỏ qua, tỷ tỷ người vẫn là thái tử phi của Đại Phong Quốc ta! Nếu người vẫn u mê không tỉnh... -Ánh mắt Phong Liệt nghiêm túc nói:

- Các người ai cũng đừng mong sống sót rời khỏi, ngày mai trẫm sẽ lại hạ chiến thư với Thiên Long Quốc người, san bằng Thiên Long!

Thủ lĩnh thị vệ mặc giáp nặng bước lên một bước, mắt hổ ngầm uy tức giận nói:

- Hừ, nếu người dám tổn thương một sợi tóc của hoàng thượng...

Roẹt!

Cương đao trên tay Diệp Vô Thần xoẹt một cái, rạch ra trên cổ Phong Liệt một vết thương sâu hoắm, máu chảy như suối, Phong Liệt đau đớn sắc mặt vặn vẹo.

- Người sẽ thế nào? -Diệp Vô Thần nhìn thống lĩnh thị vệ đó, trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Thống lĩnh thị vệ nộ mặt như màu đất, cuống quýt thối lui, đám người càng sắc mặt đại biến.

196. Chương 195: Rời Đi

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 195: Rời đi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Hoàng thượng!

- Phụ hoàng!

- Chớ tổn thương hoàng thượng!

- Người... người lại dám thật sự động thủ...

Phong Lăng bắt chắp mọi người lôi kéo, cố nén cơn đau nơi ngực suýt nữa khiến hắn bất tỉnh, trên đầu mồ hôi lạnh chảy ròng:

- Diệp Vô Thần, rốt cuộc người muốn thế nào? Phong Lăng ta thành tâm đối đãi với Diệp gia người, đồng thời đáp ứng miễn tội người, phụ hoàng ta cũng từng nói qua sẽ miễn tội người... Lẽ nào người liều mạng không cần, cũng phải vì chút việc vặt vãnh đến cá chết lưới rách sao? Phong gia ta, rốt cuộc có chỗ nào không đúng với người? Dao Phong công chúa gả cho Phong Lăng ta, hoàng đế Thiên Long Quốc, còn có cha mẹ người toàn bộ đều đáp ứng, người rốt cuộc còn muốn thế nào nữa?

Diệp Vô Thần hừ lạnh một tiếng, cười lạnh:

- Sai lầm lớn nhất của người chính là trước tiên không hỏi qua ý kiến của ta. Nếu người thật lòng thật dạ theo đuổi tỷ tỷ ta, ta sẽ không ngăn cản, người thích tỷ tỷ ta nhiều không kể xiết, nhiều thêm một kẻ như người cũng chẳng kỳ quái. Nhưng người lại dùng thủ đoạn ép bức, suýt nữa hủy hoại cả đời tỷ tỷ ta, người còn muốn ta làm thế nào với người? Bây giờ, đi chuẩn bị cho ta một cỗ xe ngựa, ta muốn dẫn tỷ tỷ ta rời đi... Ngay lập tức!

Máu chảy trên cổ Phong Liệt càng lúc càng nhiều, căn bản không kéo dài được, Phong Lăng dùng hết toàn lực quát:

- Mau đi!

- Ta đi! –Phong Như mắt đầy oán hận liếc Diệp Vô Thần, xoay người rời đi. Chỉ trong chốc lát, một chiếc xe ngựa trang trí rất xa hoa đỗ ở trước Loan Phượng Điện, vừa nhìn đã biết là cho nữ ngồi, hiển nhiên là Phong Như đánh xe ngựa mình ra ngoài hay dùng tới.

Diệp Vô Thần nhếch miệng, nhẹ giọng nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta đi.

- Tránh hết ra cho ta!

Hắn hét lớn một tiếng, tay đẩy Phong Liệt, nửa kéo y di chuyển ra phía ngoài. Đám thị vệ tới tấp nhường đường, sau đó dè dặt bám sát theo đằng sau.

Di chuyển một mạch đến trước xe ngựa, đao của Diệp Vô Thần vẫn vắt trên cổ Phong Liệt. Hắn tùy ý đánh mắt về phía không trung, hai bóng người một trắng một đen từ trên không bay xuống, chính là Ngưng Tuyết và Đồng Tâm, lúc này mọi người mới hay biết sự tồn tại của họ, trong lòng ngỡ ngàng, chờ khi Đồng Tâm và Ngưng Tuyết lên xe ngựa, hắn nhẹ nhàng đẩy Diệp Thủy Dao tiến vào, sau đó nhắc Phong Liệt đẩy y tiến vào, đao vẫn dừng lại trên cổ y.

- Người... người còn không thả phụ hoàng ra! –Phong Lăng nhịn đau, cắn hận quát.

- A, vì sao ta phải thả hắn ra. Người yên tâm, chờ khi đến nơi không người, ta đương nhiên sẽ thả hắn rời đi. Nhưng nếu có người đi theo, chưa biết chừng ta sẽ dẫn hắn một mực đến Thiên Long Quốc, người muốn thử không?

- Thả phụ hoàng ta ra, ta lấy danh dự thái tử Đại Phong Quốc đảm bảo, sẽ không có bất cứ ai đi theo. –Phong Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nói, cơn đau trên người làm sao cũng không bằng sự phẫn nộ và đau đớn trong lòng. Phụ hoàng bị bắt cóc, nhiều người đến thế lại cứ như vậy để một người Thiên Long Quốc dồn đến mức đó... Mà, càng khiến gã đau lòng hơn chính là, Diệp Thủy Dao cứ thế theo lên xe ngựa, không có cho dù là một tia do dự hay lưu luyến gì cả.

Trái tim nàng, hoàn toàn không thuộc về nơi đây.

- Đừng nói nhảm, bây giờ các người không có tư cách nói điều kiện với ta, có phải muốn ta rạch một đao trên cổ hắn người mới cam tâm hay không? –Diệp Vô Thần cười lạnh một tiếng, cổ tay rung lên. Thế nào là con tin? Những kẻ tay nắm con tin nhưng về mặt do dự, làm người ta liếc mắt là nhìn ra y không dám thật sự động thủ khiến hắn khinh thường. Con tin nơi tay, thì phải thật sự làm hắn đau, khiến những người kia hỗn loạn tâm thần, không dám không theo, nếu không đã chẳng phải con tin, mà là thừa thải.

Phong Lăng trong lòng run lên, dùng hết chút sức lực cuối cùng quát lớn:

- Toàn bộ tránh ra! Làm dựa theo hắn nói... Truyền lệnh xuống, ai cũng không cho phép theo đằng sau... Ai cũng không cho!

Đám người tản ra, Diệp Vô Thần tiện tay chọn một thị vệ, bảo gã buông đao xuống sau đó kéo xe ngựa đi về phía cửa hoàng cung. Trong hoàng cung vốn dĩ chỉ có thể đi kiệu, không được đi ngựa, nhưng may mà mặt đường đủ rộng rãi, không hề gây trở ngại cho xe ngựa đi lại. Lúc rời đi, Diệp Vô Thần hướng về vị trí Phong Triều Dương lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Xe ngựa đi xa, Loan Phượng Điện hoàn toàn loạn thành một mớ hổ lốn, nghi vấn lớn nhất của họ chính là: thần bảo vệ của Phong gia đâu? Ngài rốt cuộc đang làm gì?

- Phong tiền bối... không... không muốn đuổi theo sao? –Phong Lăng ôm vị trí bị thương, nhịn đau nói. Với sự cường đại của Phong Triều Dương, nếu y theo đằng sau hắn sẽ không bị phát hiện, còn có thể bắt lấy họ sau khi họ thả Phong Liệt ra.

- Không thể. –Phong Triều Dương lạnh nhạt trả lời.

- Cho dù không bắt cóc phụ hoàng ngươi, hắn cũng có thể giết ngươi và phụ hoàng ngươi trước, không chút tổn thương rời đi, mà không phải dùng phương pháp kèn càng như vậy. Hắn làm như vậy chính là đang cảnh cáo ta chớ đi theo, cũng nói cho ta biết, hắn sẽ không thật sự thương hại phụ hoàng ngươi, ngươi an tâm đi.

Phong Lăng nghe chỗ hiểu chỗ không, câu nói cuối cùng khiến gã buông lỏng tâm thần, đau đớn ập đến, gã rốt cuộc đau đến ngất đi. Mấy thái y đã được gọi đến từ trước cuống quýt bước lên khiêng gã.

Phong Triều Dương thở dài một tiếng, ầm người đi. Nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên y thất bại, nhưng y không cảm thấy nhục nhã, bởi vì đối thủ của y không phải Diệp Vô Thần... Mà là Thiên Phật Chi Nữ năm đó y và ba cao thủ tuyệt thế khác liên thủ mới chế phục được. Bất cứ một ai trong họ đơn đấu với nàng đều ắt bại không thể nghi ngờ.

Nàng rốt cuộc làm thế nào thoát ra khỏi từ trong Phong Ma Tháp, rồi vì sao có chuyển biến lớn đến như vậy... Tên truyền nhân của Sở Thương Minh kia, rốt cuộc...

Lúc Loạn Phượng Điện hỗn loạn, Phong Như lại lặng lẽ rời đi, trở về điện công chúa của mình, ôm ra một con động vật hình thù kỳ quái toàn thân lông vàng, bước mau rời đi. Ngay lập tức, nàng dẫn hơn chục cao thủ trong cung thường ngày bảo vệ Phong Liệt đi ra khỏi cung. Bình thường công chúa không được phép xuất cung, nhưng quy định này với một Phong Như tính cách dữ dằn mà nói thì chẳng khác nào không có. Dần dà, Phong Liệt cũng thuận theo nàng, mặc kệ không hỏi.

Trên cỗ xe ngựa đưa cho Diệp Vô Thần sử dụng đã bị nàng lén đặt một chiếc túi hương nhỏ có tên Hồ Hương, mà con Hoàng Vĩ Hồ nàng ôm trong tay lại cực kỳ miễn cảm với loại mùi này, chỉ cần cách khoảng thời gian không phải quá dài, bất kể cỗ xe ngựa đó đi đến đâu, nàng đều có thể tìm được nương theo thứ mùi đó. Việc này Phong Như không nói cho bất cứ một ai biết, bởi vì nàng muốn tự mình cứu phụ hoàng về, bắt Diệp Vô Thần và Diệp Thủy Dao về, một mình ôm trọn công lớn này.

Đánh xe ra hoàng cung, Diệp Vô Thần tiện tay giơ lên, ném thanh trường đao vẫn luôn gác trên cổ Phong Liệt ra ngoài xe ngựa, phát ra một tiếng 'keng' nện trên đất. Diệp Thủy Dao yên lặng tựa đầu lên vai Diệp Vô Thần, từ đầu đến cuối không nói một câu. Tất cả những điều nàng muốn nói, nàng đã dùng ánh mắt của mình nói cho hắn biết trong khoảnh khắc xúc động và cảm động ấy... Cho nên, nàng cuối cùng đã dám thân mật ngã vào vai hắn, trong lòng không có thấp thỏm mà rất tự nhiên như thế. Hắn đột ngột xuất hiện khiến nàng trong tích tắc hiểu rõ, hắn sẽ là chỗ dựa cả đời cho nàng.

Hắn dừng cảm như vậy, mình lại có quyền gì để hèn nhát.

Phong Liệt mất đi uy hiếp trên cổ không bởi thế mà buông lỏng hay đào tẩu, ánh mắt quét qua lần lượt trên mặt mỗi một người bọn họ, nghiêm mặt như bội phục như chăm chọc:

- Con cháu Diệp gia, quả nhiên có triển vọng.

Diệp Vô Thần tựa vào cửa sổ xe, ngửi mùi hương của Diệp Thủy Dao, trong lòng vô cùng sáng khoái, hắn lười nhác nói:

- Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không giết ngươi, bằng không Phong Triều Dương kia sẽ lúc nào cũng quẩn lấy ta. Tuy ta không sợ hắn nhưng có một phiền phức chung quy vẫn là không tốt.

Đồng Tâm tuy có năng lực đánh bại Phong Triều Dương nhưng muốn giết y thì không phải dễ dàng như vậy.

Khi nói đến Phong Triều Dương, trên mặt Diệp Vô Thần không có chút sợ hãi nào, hơn nữa trông thần thái hắn nói chuyện thì thấy không hề giả dối. Hàng lông mày của Phong Lăng nhíu chặt lại, nghĩ đến hắn tổn thương Phong Lăng, rồi lại bắt cóc y, Phong Triều Dương không ngờ đều không kịp ngăn cản, điều này khiến trái tim y đập rộn ràng. Y từ trên người thiếu niên này nhìn thấy hai chữ: không phải 'triển vọng' mà là 'đáng sợ'!

Cho nên, hiện tại y hoàn toàn không dám có ý nghĩ may mắn trốn thoát.

Diệp Vô Thần dùng cách bắt cóc Phong Liệt rời đi đương nhiên không phải không có nguyên do. Nếu trực tiếp do Đồng Tâm dẫn họ bay đi, Phong Triều Dương nhất định sẽ đuổi theo, đối với họ sẽ là một phiền

phức cực lớn, Đồng Tâm không thể bảo vệ tất cả mọi người được. Mà bắt cóc Phong Liệt rồi đi, chính là cho Phong Triều Dương một lời cảnh cáo: nếu đuổi theo, sẽ giết! Dù sao nếu đuổi theo thì chính là cục diện không chết không ngớt. Nếu không đuổi, ắt sẽ không thương tổn.

Còn có một nguyên nhân là...

- Nếu người tấn công Thiên Long Quốc, Nam Hoàng tông ắt sẽ cảnh cáo Phong Liệt người trước, nếu Phong Liệt người khăng khăng làm theo ý mình, đến lúc ấy người phải đối mặt không chỉ là Thiên Long và Thương Lan... hoàng đế Đại Phong, người tin không? –Diệp Vô Thần đột ngột mở miệng, làm nội tâm Phong Liệt chấn động dữ dội.

Diệp Vô Thần đương nhiên không phải là bắn tiếng đe dọa. Một là, Nam Hoàng tông vốn muốn đẩy máu ăn phần Thiên Long Quốc, trước mắt còn đang thăm thấu từng chút từng chút thế lực vào, hơn phân nửa sẽ không cho phép xảy ra đại loạn vào lúc này. Tiếp theo, vì Nam Hoàng Kiếm, họ sẽ liều chết bảo vệ mỗi một người của Diệp gia và Hoa gia, bình thường có thể phái vài cao thủ tuyệt đỉnh ngầm bảo vệ, nhưng nếu thật sự lên chiến trường thì sẽ không phải chỉ là mấy cao thủ. Lúc đó, vì Nam Hoàng Kiếm, họ ngay cả huy động toàn bộ lực lượng cũng đều có khả năng. Mà trước điều này, họ đương nhiên phải làm chính là cảnh cáo Phong gia. Cho dù phải đánh, thì cũng buộc phải vào ba năm sau.

Giao dịch giữa Diệp Vô Thần và Thủy Mộng Thiên lúc đó, bề ngoài nhìn vào chỉ có một ‘bảo vệ’, thực ra là ngấm chứa huyền cơ. Thủy Mộng Thiên cũng không ngờ rằng điều kiện giao dịch ‘chỉ thế mà thôi’ trong mắt nàng lúc ấy đã trở nên hóc búa như thế trong khoảng thời gian ngắn đến vậy. Diệp Vô Thần há có thể là một kẻ buôn bán lỗ vốn.

- Người là người của Nam Hoàng tông? –Phong Liệt bề ngoài thâm trầm, nội tâm kinh nghi vạn phần. Điều Diệp Vô Thần nói lúc này y tin hơn nữa, ngoại trừ nguyên nhân này, y nghĩ không ra thứ gì khác.

- Ồ? Vì sao nói như vậy?

- Hừ... Từ sự bình tĩnh người biểu hiện ra đến dễ dàng bắt cóc ta ngày hôm nay, có thể nói trước đó người đã có kế hoạch chu toàn. Một người như vậy, lại há có thể là hạng người lỗ mãng vì người thân mà bất chấp cả an nguy quốc gia và gia tộc. Cho nên, người nhất định có chỗ dựa dẫm, những điều lúc này nói ta không hề hoài nghi, ngược lại đã tháo gỡ nghi hoặc của ta... Người và Nam Hoàng tông, rốt cuộc là quan hệ gì? –Đôi mắt ưng của Phong Liệt nhìn chằm chằm Diệp Vô Thần, như muốn nhìn thấu nội tâm hẩn vậy.

197. Chương 196: Vì Chàng, Cởi Xuống Áo Cưới (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiền Vân Biến

Chương 196: Vì chàng, cởi xuống áo cưới (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần cười ha ha, vỗ tay nói:

- Không hổ là Phong Liệt, nói đến bình tĩnh tỉnh táo, một tên văn bối như ta còn lâu mới bằng người. Còn về Nam Hoàng tông là quan hệ gì, người cho rằng ta sẽ nói cho người biết ư? Nếu người đã tin tưởng nhanh như vậy, thế thì đơn giản rồi. Người nói không sai, ta dám to gan xông vào hoàng cung người, tổn thương con trai người, còn gác đao lên cổ người, đương nhiên là có chỗ dựa. Mặc kệ người có tin thật hay không, người có thể thử tấn công Thiên Long Quốc ta một lần xem. Chỉ là ta nhất thiết phải nhắc nhở người là, nếu sau khi người bị cảnh cáo mà vẫn có hành động, chưa biết chừng Nam Hoàng tông sẽ vì một món đồ

trong mắt họ quan trọng hơn cả trời mà hủy Phong gia người, nếu Nam Hoàng tông thật muốn giết ai, thì âu cho dù là Phong Triều Dương cũng chưa chắc cần nổi nhỉ? Hoàng đế Đại Phong, người dám thử một lần không?

Phong Liệt trầm mặc, rất lâu sau, y một lần nữa rời ánh mắt lên trên mặt Diệp Vô Thần, trầm giọng nói:

- Không hổ là con trai Diệp gia, Diệp gia... quả nhiên là đời sau mạnh hơn đời trước, không một ai là phế vật. Trẫm luôn cảm thấy rất may mắn, bởi vì thống trị Thiên Long Quốc là Long gia mà không phải Diệp gia người.

Diệp Vô Thần nhếch miệng, chậm chạp nói:

- Hoàng đế Đại Phong người có tâm, có điều ta tin rằng, điều may mắn này của người có lẽ sẽ không duy trì lâu lắm đâu.

Đôi con người của Phong Liệt bỗng co rút lại, lại một lần không thể giấu nổi vẻ động dung trên mặt, ngay cả Diệp Thủy Dao vẫn một mực im lặng cũng run rẩy cả người, nhưng không nói gì.

- Ha ha ha ha! -Phong Liệt bỗng cười âm một trận:

- Hay cho một Diệp Vô Thần, xem ra trẫm vẫn xem thường người rồi. Trẫm rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt người, bây giờ lại cảm thấy người còn khiến trẫm sợ hãi hơn cả gia gia người. Hiện tại... trẫm đã bắt đầu có chút thích người rồi. Nhưng... -Phong Liệt ánh mắt hung tàn, tỏa ra luồng uy áp và tức giận thuộc về đế vương, trầm giọng nói:

- Người hủy hôn con ta, tổn thương Lăng Nhi của trẫm, hành động hôm nay của người đã mang tới cho Phong gia ta một nỗi nhục nhã chưa bao giờ có. Trẫm hôm nay nhận thua, nhưng ngày sau nếu người rơi vào trong tay trẫm, trẫm ắt sẽ chém người thành từng mảnh! Dẫu người thật sự có quan hệ với Nam Hoàng tông, trẫm cũng sẽ không sợ họ. Nam Hoàng tông tuy mạnh nhưng Phong gia ta xưa nay chưa bao giờ sợ hãi bất kỳ ai, tâm nguyện của trẫm là bình định thiên hạ, Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông...

- Cũng ở trong danh sách bình định của người đúng không? -Diệp Vô Thần tựa vào cửa xe, vẻ mặt lạnh nhạt nói, khóe miệng còn lộ ra vẻ châm chọc rõ ràng. Đối với loại thế lực khổng lồ cao thủ đầy dẫy như Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông, có thể chống chọi với họ chỉ có thực lực cường đại tương tự, số lượng thật sự hữu dụng ư? Họ không chủ động trêu chọc đã là vô cùng may mắn rồi, nếu ai thực sự dám chủ động trêu vào họ, hậu quả căn bản sẽ không có điều thứ hai. Thiên Thần đại lục tồn tại vô số năm, triều đại này nối tiếp triều đại kia, đủ các thế gia khổng lồ hưng thịnh suy nhược nối tiếp nhau, duy chỉ có Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông chưa từng tàn lụi bao giờ, vẫn luôn là con quái vật khổng lồ được mọi người ngưỡng vọng, lại xưa nay không được nhìn thấy trên Thiên Thần đại lục. Thế lực họ tích lũy, nội tình họ vùi lấp trong nhiều năm qua như vậy, chắc chắn sớm đã không phải người thường có thể tưởng tượng. Căn cơ của họ, há có thể là một Phong gia chỉ có lịch sử mấy trăm năm có thể rung chuyển.

Vả lại, Nam Hoàng tông nay đã bắt đầu lạng lẽ thấm thấu vào nội bộ Long gia, với thế lực của họ, có vượn nanh vuốt về phía Đại Phong Quốc hay không cũng còn khó biết được. May mà về bề ngoài Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông đều bắt buộc phải tuân thủ tổ huấn không thể tham dự và nhúng tay vào phân tranh thế tục, chỉ có thể lạng lẽ tiến hành, chứ bằng không, nếu họ khăng khăng muốn mưu đồ thiên hạ thì Thiên Thần đại lục lúc này đã phong vân biến sắc rồi.

Phong Liệt tuyệt không phải kẻ không biết trời cao đất dày, tuy y nằm mơ đều muốn đứng trên đỉnh cao nhất của Thiên Thần đại lục, trở thành đệ nhất đế vương từ xưa đến nay, đem Nam Hoàng tông Bắc Đế tông luôn cao cao tại thượng tương tự cũng đạp mạnh dưới chân, thậm chí khống chế trong tay, nhưng từ xưa đến nay không biết có bao nhiêu đế vương không biết tự lượng sức từng có ý nghĩ tương tự, còn ra sức thi hành, hậu quả không một ai không phải hết sức thâm. Y quay đầu đi, nhắm lại đôi mắt sắc bén, lạnh nhạt nói:

- Tuy trẫm tạm thời không có khả năng động được đến họ, nhưng trẫm cũng tin rằng cho dù trẫm giết người, Nam Hoàng tông cũng sẽ không vì người mà trở mặt với trẫm, bởi vì Phong gia ta cũng chẳng phải dễ chọc. Dẫu sao thì, người họ Diệp, mà không phải họ Thủy!

- Hừ, ca ca còn lâu mới sợ người! -Diệp Vô Thần còn chưa mở miệng, Ngưng Tuyết đã tức giận nói.

Phong Lăng không lên tiếng, lời nói mạnh mẽ của y vừa nói xong, thân thể liền lạnh dọa người như bị đóng băng, đừng nói nhúc nhích, ngay cả sức để mở miệng đều không nhấc lên nổi. Duy chỉ có trái tim đập nhanh dồn dập trên mức bình thường không biết bao nhiêu lần. Y cảm giác đằng sau lưng dường như có một con rắn cực độc đang nhìn chăm chăm y, khiến y run rẩy trong sự sợ hãi vô bờ.

Con rắn độc ấy chính là Đồng Tâm đã phóng ra sát khí khủng bố khi Phong Liệt nói muốn ‘chém Diệp Vô Thần ra thành ngàn mảnh’.

Diệp Vô Thần nở nụ cười châm chọc về phía y, không thèm liếc y cái nào, cái mũi hơi giật giật.

- Ca ca, tỷ tỷ, có phải chúng ta có thể về nhà rồi hay không? Hả? ca ca, huynh có ngửi được mùi hương rất lạ hay không, mùi này phải ở trên người tỷ tỷ mới đúng. –Ngưng Tuyết hích hích cái mũi, nghi hoặc hỏi.

Diệp Vô Thần mỉm cười nói:

- Tuyết Nhi cũng ngửi ra à, mùi này đích xác không phải mùi cơ thể, cũng không phải hương phấn của đám con gái. Nói không chừng... -Hắn khinh thường cười lạnh:

- Có thể là loại hương liệu đặc thù nào đó có thể dùng để theo dấu.

Ngoài xe, tên thị vệ bị Diệp Vô Thần bắt tới đánh xe thu hết lời họ vào trong tai, bị dọa cho kinh hồn bạt vía, cả người đều run lên cầm cập không cách nào khống chế. Gã biết lần này cho dù mình an toàn trở về, thì cũng có gần 100% tỷ lệ bị Phong Liệt giết người bịt miệng.

Chạy thẳng đến một góc trong thành, Diệp Vô Thần gật đầu với Đồng Tâm, Đồng Tâm đôi mắt biến đổi, một luồng quang mang đen kịt trùn lên thân thể Phong Liệt, khiến ý thức y trong nháy mắt trở nên trống rỗng. Diệp Vô Thần một tay ôm Diệp Thủy Dao, Đồng Tâm một tay nắm Ngưng Tuyết, một tay dẫn theo Diệp Vô Thần, vô thanh vô tức bay ra ngoài.

Trong xe ngựa chỉ còn sót lại Phong Liệt không chút nhúc nhích như người mất hồn, tên thị vệ đánh xe vẫn luôn nơm nớp lo sợ đánh xe không mục đích kia hoàn toàn không phát hiện trên xe đã thiếu đi bốn người.

Khi Phong Như được sự trợ giúp của Hoàng Vĩ Hồ rốt cuộc đã đuổi đến xe ngựa thì nó đang đỗ sát một căn nhà bỏ hoang ở ven đường. Trên xe, Phong Liệt vẫn trợn trừng mắt, ngồi như một cục gỗ ở trong xe, mặc cho lay lắt thế nào đều không tỉnh lại. Mà những người khác, bao gồm cả tên thị vệ đánh xe kia đều không biết đi về hướng nào.

Lửa giận của Phong Như bốc lên hùng hực, nàng hét lớn:

- Các người mau đưa phụ hoàng ta về cung, lũ tặc tử Diệp gia kia nhất định đã hạ độc thủ gì với phụ hoàng rồi, nhất định phải bắt bọn chúng về, những người còn lại đi theo ta!

- Nhưng thưa công chúa...

- Cầm miệng, mau đi theo ta!

- Vâng...

Thời gian thấm thoát trôi dần về chập tối, nơi đây là một đồng cỏ khô cách cửa tây Thiên Phong Thành không xa, gió lạnh phơn phớt vào mặt, bên tai nước chảy róc rách, Ngưng Tuyết và Đồng Tâm sóng vai, nhàn chán ngồi trên cỏ, nghịch cỏ khô trong tay.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Ngưng Tuyết bị lạnh theo bản năng co người lại, dựa sát vào Đồng Tâm. Đồng Tâm há mồm, lại không phát ra thanh âm. Một tay nàng đề lên vai Ngưng Tuyết, một tầng quang hoa nhàn nhạt xuất hiện bên ngoài cơ thể Ngưng Tuyết, khiến luồng hơi lạnh trên người nàng biến mất trong nháy mắt.

- Cảm ơn Đồng Tâm tỷ tỷ. –Ngưng Tuyết giãn đôi lông mi, mãn nguyện bật cười, sau đó lại xoay người nhìn về nơi rất xa ở đằng sau:

- Ca ca và tỷ tỷ nhất định có rất nhiều điều muốn nói.

Đồng Tâm cũng gật đầu theo.

Tuy nơi đây cách Thiên Phong Thành vẫn rất gần nhưng Diệp Vô Thần tin rằng họ cơ bản sẽ không đuổi theo nữa. Cho dù đuổi tới, có Đồng Tâm ở bên cũng hoàn toàn không có uy hiếp gì đáng nói. Hắn đầu tiên phải làm, chính là trước khi trở về nhà, cùng với thời khắc trái tim Diệp Thủy Dao đập loạn nhịp, xoa dịu tất cả những ngấp ngừng còn sót lại trong lòng nàng. Bằng không một khi về đến Diệp gia, đối mặt với rất nhiều nghi ngờ, chất vấn, thậm chí chỉ trách, trái tim vừa mới kiên định của nàng sẽ dần dần suy sụp, chênh vênh trong đau khổ.

Diệp Vô Thần kéo tay nàng, đầu Diệp Thủy Dao hơi cúi, không gãy ra, hai người im lặng đi dọc theo ven suối về phía trước, cứ đi mãi rất lâu, tựa như một đôi tình nhân đang say tình. Giờ phút này, Diệp Thủy Dao nhắc mình quên đi hẳn là đệ đệ của mình, muốn mãi mãi cứ im lặng như vậy ở trong thế giới chỉ thuộc về hai người, sẽ không có bất cứ ai quấy rầy hai người.

- Tỷ tỷ, tỷ không có gì muốn nói với đệ à? –Diệp Vô Thần nhìn về phía trước, mỉm cười nói.

Diệp Thủy Dao nghiêng khuôn mặt lãnh diễm đến kinh tâm động phách kia qua, dùng giọng điệu gần như cầu xin nói:

- Hôm nay... đừng gọi ta là tỷ tỷ.

Diệp Vô Thần dừng bước chân, bắt tri bắt giác, họ đã đi ra rất xa rồi. Cách Ngưng Tuyết Đồng Tâm đã vài dặm, nhưng khoảng cách dài như vậy họ vẫn cảm thấy đi quá nhanh. Lần đầu tiên, thời gian hoàn toàn thuộc về họ, không có bất cứ người ngoài nào, không có bất cứ áp lực và trở ngại nào.

Đối diện với ánh mắt của Diệp Vô Thần, Diệp Thủy Dao vươn tay ra, sờ lên khuôn mặt hắn, trong đôi mắt như hồ nước sớm đã mờ ánh lệ:

- Tiểu Thần... Sao ngươi ngốc như vậy, vì sao phải đuổi tới... Nếu ngươi xảy ra bất trắc, để ta và còn cả cha mẹ, gia gia phải làm sao đây...

- Vì tỷ tỷ ngốc lắm, cho nên vì tỷ tỷ, ta cũng đành phải ngốc một lần. –Diệp Vô Thần cười dịu dàng, từ trong đôi mắt nàng cuối cùng hắn đã nhìn thấy vẻ nhu tình không còn che giấu nữa.

Có lẽ, việc nàng bắt ngờ suýt nữa bị gả cho Phong Lăng cũng không hoàn toàn là một việc xấu, nếu không có sự xúc động ngày hôm nay, có lẽ cả đời Diệp Thủy Dao đều không thể vượt qua khoảng cách to lớn của luân lý đạo đức này, mà mở rộng cõi lòng mình.

- Vì sao phải trốn? Tỷ tỷ... tỷ làm thế không phải vì tốt cho ta, mà là đang xé nát trái tim ta, biết không? –Diệp Vô Thần ngẩng đầu lên, thở một hơi thật dài. Ngay ngày hôm qua, ngay trong khoảnh khắc biết được Diệp Thủy Dao bị gả xa tận Đại Phong Quốc, hắn chịu đựng đích xác là nỗi đau như xé tim, đau khiến hắn gần như không thể hô hấp.

-Tỷ tỷ... trong quãng thời gian ấy, chẳng lẽ thật sự không nhìn ra chút tâm ý nào của ta ư?

Chung sống với Diệp Thủy Dao, hắn dần dần mở cửa trái tim nàng, để nàng đón nhận hắn, tiếp đến là những ám chỉ khó đoán, cuối cùng là liên tiếp những tỏ bày rõ ràng, hắn tin rằng mỗi một lần đều đủ để cho nàng phát hiện ra cái gì đó, đồng thời xúc động nội tâm nàng, một lần rồi lại một lần, từ từ đánh sâu, tích lũy, rồi đến khi...

198. Chương 197: Vì Chàng, Cởi Xuống Áo Cưới (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 197: Vì chàng, cởi xuống áo cưới (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Từ ngày ta trở về Diệp gia, bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy tỷ tỷ ta đã thề chỉ có ta mới có thể có được tỷ tỷ, những người khác... Thái tử cũng vậy, hoàng đế cũng vậy, Thiên Vương lão tử cũng vậy, ai cũng không thể.

Lệ trong mắt Diệp Thủy Dao rất cuộc tuôn xuống, giờ phút này nàng không nói nổi là vui hay buồn, hai tay một mực vuốt ve trên mặt hấn. Dáng người nàng cao dài, loáng thoáng còn cao hơn Diệp Vô Thần một chút, áo cưới đỏ tươi càng có thể xưng nàng là sáng đẹp rạng ngời, vẻ đẹp không giống thế gian. Nàng mông lung hai mắt, khẽ lẩm bẩm:

- Nhưng, chúng ta...

- Nhưng chúng ta là tỷ đệ đúng không? –Diệp Vô Thần gạt sạch nước mắt trên mặt nàng, nhẹ nhàng nói.

Diệp Vô Thần gạt đầu, lại lập tức lắc đầu, nàng vịn vào vai hấn, nói khe khẽ mà rất kiên định:

- Tiểu Thần, cuộc đời người nhất định sẽ huy hoàng, không thể hủy hoại vì tỷ tỷ được... Tỷ tỷ vĩnh viễn sẽ không xuất giá nữa, hãy để tỷ tỷ... vĩnh viễn nấp đằng sau người, được không?

Diệp Vô Thần ánh mắt lấp lánh, giọng điệu dịu dàng kia khiến trên dưới toàn thân hấn đều bị một thứ ám áp gọi là ‘cảm động’ vây quanh. Hấn sao có thể không biết câu nói này rất cuộc đại biểu cho hàm nghĩa thế nào. Một câu nói ngắn ngủi làm hấn hiểu rằng, mình liệu lĩnh cướp lại nàng là một lựa chọn chính xác đến nhường nào. Hấn lắc đầu, khẽ bật cười, vừa cười vừa nhẹ nhàng nói:

- Tỷ tỷ, ta làm sao nỡ để tỷ ủy khuất như vậy, tỷ biết không... Thực ra chúng ta hoàn toàn không phải tỷ đệ... Bằng không, ta sao có thể ép tỷ tỷ đưa ra thứ lựa chọn sẽ hủy hoại cả đời tỷ tỷ được.

Hai tay Diệp Thủy Dao đơ luôn ở đó, ngơ ngác nhìn hấn:

- Người nói... cái gì?

- Chúng ta không phải tỷ đệ... Đệ đệ của nàng đã chết rồi, một năm trước đã bị Long Dận hại chết. Mà ta, chỉ là một người có bộ dáng giống y chang đệ đệ ruột của nàng, tuổi tác cũng thế, ngay cả cái tên đều giống như đúc. –Diệp Vô Thần nhìn vào đôi mắt ngỡ ngàng bối rối của nàng, gần từng chữ rõ ràng nói. Đối với một cô gái vì không để hấn thương tâm tình nguyện hủy hoại cả đời mình, hấn còn có gì có thể giấu diếm nữa.

Cánh tay Diệp Thủy Dao vịn lên vai hấn vô tình ép chặt, lú lú nói:

- Đây là... thật chẳng? Là thật chẳng...

- Là thật. –Diệp Vô Thần nhìn nàng, ôn hòa nói:

- Tỷ tỷ, hãy nhìn vào đôi mắt ta, thì nàng sẽ biết, ta không nói dối... Ta không phải đệ đệ ruột của nàng. Ta chỉ là một kẻ không có quá khứ, là kẻ được Kiếm Thần Sở Thương Minh nhặt được trong một xó xỉnh bị lãng quên. Vào năm Kiếm Thần nhặt được ta, ta chỉ mới bảy tuổi, mười năm sau đó ta vẫn luôn đều ở nơi đó, chưa từng rời đi bao giờ, thì sao có khả năng là đệ đệ của nàng được.

Muốn chứng minh hết thấy điều này, thật sự rất đơn giản. Cần, vắn vắn chỉ là một câu nói của Sở Thương Minh.

- Sau đó, ta rời khỏi nơi đó đi tới Thiên Long Thành, hy vọng có thể tìm được quá khứ của mình. Sau đó... hết thấy dường như đều là ông trời đã định sẵn, ta tiến vào Diệp gia. Bởi vì ta bất kể là đặc trưng gì, kể cả ấn ký trên tay trái ngay cả bản thân ta đều một mực không phát hiện ra cũng giống y chang với đệ đệ nàng... Những điều này thật sự chỉ có thể nói là ý trời. Ta biết chắc mình không thể là con trai của Diệp gia, nhưng lại không kháng cự, ngược lại lúc nhỏ máu nhận người thân còn động tay động chân, lừa gạt cha mẹ và gia gia nàng. Bởi vì ta cần một ngôi nhà cho Ngưng Tuyết, cũng cần một thân phận có thể mượn tạm cho mình.

- Tỷ tỷ, nàng yên tâm, ta không có bất kỳ ý đồ gì khác với Diệp gia. Ngược lại, ta luôn dùng mọi khả năng giúp đỡ Diệp gia, vì sự hổ thẹn và cảm kích trong lòng nên muốn bù đắp và báo đáp Diệp gia, cũng bởi vì... ta đã bắt đầu vô tình xem mình thành một phần tử của Diệp gia. Diệp gia mang tới cho ta, là một nơi thuộc về rất rất ấm áp, ta căn bản không cho phép bất cứ ai vũ nhục Diệp gia...

- Tỷ tỷ, nàng trách ta không? –Hắn lau nước mắt không ngừng nhỏ xuống của nàng, đôi mắt rưng rưng không thôi của nàng đang nói cho hắn biết, nàng không trách hắn, ngược lại tràn ngập một nỗi vui mừng như vén sạch mây mù, lại thấy ánh mắt trời, còn có một nỗi ngỡ ngàng không biết làm sao cả.

Diệp Thủy Dao vô ý thức lắc đầu, trong đầu vẫn hoàn toàn hỗn loạn.

- Vậy, tỷ tỷ tin ta không? –Diệp Vô Thần khẽ hỏi, thanh âm như gió mát êm dịu. Điều bộ lạnh lùng cao ngạo của Diệp Thủy Dao lúc này hoàn toàn mất hẳn, không hề có kỳ tuôn trào nước mắt ở trước mặt hắn, thả ra mặt yếu ớt của mình. Đời này, hắn là người đầu tiên, cũng là người duy nhất. Nàng lúc này, cần nhất chính là yêu thương.

Diệp Thủy Dao không trả lời, hơi nước trong mắt hãy còn đó, cứ thế nhìn thẳng vào hắn.

Diệp Vô Thần nhếch mép, cúi người xuống, nói bên tai nàng:

- Tỷ tỷ, nếu tin lời ta, thì ở ngay trước mặt ta, vì ta cởi xuống áo cưới trên người được không? Bộ áo cưới này không nên xuất hiện trên người tỷ tỷ, sau này tỷ tỷ chỉ có thể mặc áo cưới do tự tay ta mặc cho tỷ tỷ... Được không?

.....

.....

Một câu nói, ở trong tai Diệp Thủy Dao hệt như dập dồn dài cả thế kỷ vậy, tình cảm trong lòng cũng lặng yên bị nhen nhóm, bốc lên lửa tình càng lúc càng mãnh liệt.

Diệp Thủy Dao nhắm mắt, tay từ từ vươn về phía ngực mình, trong ánh mắt chăm chú của Diệp Vô Thần, một trận ‘xoàn xoạt’ vang lên, bộ áo cưới đỏ tươi xa hoa kia tuột xuống từ trên người nàng, xếp chồng bên chân nàng.

Áo ngoài, áo trong, cùng nội y trên người Diệp Thủy Dao đều là màu đỏ tươi, đều thuộc về phạm trù áo cưới. Sự ấm áp và giải thoát trong lòng khiến nàng quên đi nỗi thẹn thùng. Bên tai suốt chảy róc rách, trước mắt, là ánh mắt như lửa thiêu của Diệp Vô Thần. Dưới bàn tay trắng nõn đang múa may của Diệp Thủy Dao, từng món đồ đỏ trên người nàng được cởi xuống, làn da trắng như tuyết hiện ra, trắng gần như chói mắt. Trong nháy mắt, Diệp Vô Thần không khỏi sinh ra ảo giác hoa mắt.

Diệp Vô Thần suýt nữa muốn vươn tay kéo xuống những phần che đậy còn lại trên người nàng. Nhưng chung quy thần trí vẫn tỉnh, không đành lòng mạo phạm, trái tim đập nhanh dồn dập. Nếu không có hôm nay, thì hẳn chắc chắn không dám ước ao vị tỷ tỷ kiều ngạo như băng sơn tuyết liên này sẽ cởi từng món từng món y phục của mình ở ngay trước mặt hắn, máu nóng trong người bắt đầu dồn lên, hô hấp cũng trở nên càng lúc càng nặng.

Diệp Thủy Dao cởi giày, chần chừ một hồi, nhắm chặt mắt gấp hai đùi, cả người run nhẹ, hai tay cởi váy trong ra đến tận đầu gối, đôi chân thon dài trần trụi trắng muốt khép chặt lại, từ từ rút chiếc chân phải về người, trơn bóng như nước ra ngoài, rồi dùng chân phải chống đất, rút chân trái ra. Dáng người Diệp Thủy Dao xấp xỉ với Diệp Vô Thần, nhưng bàn chân trần trụi lại chỉ hơi lớn hơn lòng bàn tay Diệp Vô Thần một chút, ngón chân trắng mịn hơi quắp lại, mịn màng xinh xắn, cực kỳ đáng yêu.

Diệp Vô Thần không dám tới gần, ngược lại hơi lui ra sau, khuôn mặt Diệp Thủy Dao đỏ bừng rực rỡ, lại càng nổi bật làn da trắng, khó vẽ khó tả. Ngay cả bản thân nàng cũng không ngờ tới, có một ngày mình lại làm ra hành động to gan như thế. Bộ áo cưới làm cho nàng toàn thân không được tự nhiên kia lần lượt thoát khỏi người nàng, trong sự thẹn thùng, còn mang thêm càng nhiều nỗi vui mừng và thỏa mãn.

Lúc này, trên người Diệp Thủy Dao chỉ còn sót lại một chiếc yếm đỏ bao bọc lấy bộ ngực cao vút, hạ thân là một chiếc tiết y đỏ thắm che đậy cấm địa cuối cùng. Hai tay nàng ôm ngực, đem ngọc thể hoàn mỹ của mình phơi bày trước mặt hắn, làn da băng cơ ngọc cốt trắng không tỳ vết như mỡ đông, chiếc cổ ngọc ngà

xinh đẹp vươn thẳng như thiên nga, vai thơm tròn lẳn bóng loáng, vòng eo nhỏ nhắn đẹp xinh, đùi ngọc trắng bóc, thon dài ưu mỹ. Thật đúng là không chỗ nào không đẹp.

Hai người trầm mặc nhìn nhau, chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề của đôi bên. Bỗng dưng, hai người hết như có cùng ý nghĩ, song song nhào về phía đối phương, quần lẩy nhau lăn lộn trên cỏ, bốn cánh môi dán chặt, dùng sức mút nút, lửa tình bùng hực như dung nham phun trào, không thể thu lại.

Thời gian, địa điểm, thân phận... Hết thảy đều không quan trọng, một người tình nguyện hủy hoại cả đời vì đối phương, một người đuổi theo ngàn dặm vì đối phương. Giữa họ, thật sự không cần thêm bất kỳ khoảng cách nào nữa.

Diệp Thủy Dao vươn tay ôm cổ hắn, nhưng hai cổ tay lại bị tóm lấy, vượt qua đỉnh đầu dè xuống đất, dè đến vòng eo co lại, bộ ngực ưỡn thẳng áp chặt trước ngực hắn. Diệp Vô Thần hôn lên gò má trắng muốt trơn tuột của nàng, hôn cả nước mắt còn sót lại, rồi men theo cổ nàng một đường ngậm mút xuống phía dưới, một tay khác kéo yếm nàng xuống, nẩy bật ra một đoàn đầy đà trắng mịn, rồi nhẹ nhàng ngậm nụ hoa vào trong môi.

Diệp Thủy Dao hơi lay đầu, cả người run lên từng chập, rồi bỗng ngược chiếc cằm nhỏ lên, há mồm cắn vào vai hắn. Hai tay bắt đầu kéo xé lộn xộn y phục hắn. Dần dần, nàng bị lửa tình thiêu sạch lý trí bắt đầu thỏa sức rên rỉ, trong không khí se se lạnh vương vấn hơi thở nặng nề của hai người, thân thể lỏa lồ gần như quấn quít cùng nhau, không ngừng hôn hít, cắn mút đối phương, không ngừng không nghỉ, hoàn toàn không dư thời gian mở miệng nói chuyện. Trong lúc quần lẩy nhau, gần như không có phần mở màn, Diệp Vô Thần liền tiến sâu vào nàng, biến nàng thành cấm địa chỉ thuộc về một mình mình...

Diệp Thủy Dao đau đớn lại lần nữa trào ra nước mắt, ôm chặt lấy nam tử trên người, rất nhanh lại sa vào trầm luân... Cô gái lạnh lùng cao ngạo này, kêu lên lại giống như động vật nhỏ bị thương, thở dốc dồn dập, vô cùng sững khoải, thỉnh thoảng bật ra một hai tiếng rên cao vút như khóc lóc, kèm theo tiếng gào thét từng quãng như nức nở nghẹn ngào, nghe mà khiến người ta tràn đầy dục niệm, không nhìn nổi muốn mặc sức tàn phá.

.....

Ngưng Tuyết và Đồng Tâm ngồi ở đó chờ rất lâu, dần dần, một cơn buồn ngủ ập đến, Ngưng Tuyết ngáp một cái, lười biếng nói:

- Đồng Tâm tỷ tỷ, muội lại buồn ngủ rồi, tựa vào người tỷ ngủ một lát được không... Hả? Đồng Tâm tỷ tỷ, người tỷ sao lạnh thế... A? Đồng Tâm, tỷ sao vậy?

Đồng Tâm nhìn không trung xa xôi, trên dưới toàn thân đều đang run rẩy, hai tay nắm chặt, trong đôi mắt đen nhánh lấp lóe quang mang đáng sợ. Nghe thấy thanh âm của Ngưng Tuyết, nàng một tay vịn trên vai Ngưng Tuyết, một tay khác vươn ra, rất nhanh vẽ ra từng khe rãnh trên đất.

Đó là hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: chờ ta. Chữ Ngưng Tuyết biết, đều là Diệp Vô Thần dạy, mà Đồng Tâm lại đều do Ngưng Tuyết dạy. Sau mỗi lần Diệp Vô Thần dạy Ngưng Tuyết, hắn đều sẽ bảo nàng dạy lại cho Đồng Tâm để tăng thêm giao tiếp cho nàng.

Vẽ xong hai chữ, nàng đột ngột bay lên, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía nam.

Đồng Tâm vốn dĩ tuyệt đối sẽ không rời khỏi Ngưng Tuyết, bởi vì nàng phải bảo vệ sự an toàn của Ngưng Tuyết, nếu lúc gặp phải địch nhân rất mạnh, nàng không có khả năng bảo vệ nổi Ngưng Tuyết thì nàng sẽ lập tức dẫn cô bé chạy trốn... Mà nguyên nhân khiến nàng bỏ Ngưng Tuyết lại rồi rời đi chỉ có một: thực lực của đối phương vượt xa nàng, muốn chạy đều không có khả năng. Hơn nữa khí tức của đối thủ nói cho nàng biết rằng đó là tới vì nàng, nhằm để không liên lụy Ngưng Tuyết, nàng duy nhất chỉ có chạy đi thật xa, dẫn hắn tới nơi cách Ngưng Tuyết rất xa, đồng thời cũng không dám phóng khí tức để Diệp Vô Thần biết, bằng không một khi hắn đuổi theo, tương tự cũng sẽ bị liên lụy theo.

Thiên Phật Chi Nữ chỉ sống vì Diệp Vô Thần này quyết không cho phép hắn chịu bất cứ tổn thương gì.

199. Chương 198: Điềm Báo Nổi Điềm

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biển

Chương 198: Điềm báo nổi điềm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ngưng Tuyết ngơ ngác nhìn theo hướng Đồng Tâm rời đi, rất lâu không biết làm sao, cơn buồn ngủ vừa mới sinh ra đã tiêu tan không thấy đâu. Nàng co ro bờ vai, chôn đầu xuống tận đầu gối mình, yên lặng nhắm mắt đếm tiếng trái tim mình đập, thấp thỏm chờ ca ca và Đồng Tâm trở về. Nàng đã rất lâu không cô đơn một mình chờ ở bên ngoài, thứ cảm giác này khiến nàng bất an và sợ hãi.

Đồng Tâm vừa đi được không lâu, bên tai Ngưng Tuyết bỗng vang lên tiếng bước chân rào rào, nàng ngẩng đầu lên, lại phát hiện là một tốp người bận giáp nhẹ, tay cầm đại đao. Họ mặc y phục như nhau, phần ngực của y phục có một chữ ‘Phong’ rất lớn. Mà đứng phía trước bọn họ là một cô gái ăn mặc đẹp đẽ xa hoa, nhưng thoạt nhìn rất hung hãn. Cô ta đang nhìn nàng không chút nháy mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc và mừng rỡ.

- Các... các người là ai? –Ngưng Tuyết theo bản năng co người về sau, trong lòng phủ đầy những bóng ma nặng trĩu.

- Công chúa, con bé này hình như là... -Một thị vệ bên cạnh nhỏ giọng nói.

- Không cần người nhắc! –Phong Như cười hắc hắc:

- Đây là tiểu nha đầu tóc trắng đi cùng Diệp Vô Thần, đặc trưng rõ ràng như thế bốn công chúa sao có thể quên... Quả nhiên không sai, chúng một mực đều không đi xa, hiện tại nhất định đều ở phụ cận, các người mau đi tìm! Còn về tiểu nha đầu này...

Cô ả đột ngột cúi người xuống, tóm cổ áo Ngưng Tuyết trực tiếp nhắc nàng lên, Ngưng Tuyết sợ đến mặt mũi trắng bệch, liều mạng đâm đá vào cánh tay cô ả:

- Thả ta ra... Thả ta ra... Người muốn làm gì... Buông ra...

Phong Như không đếm xỉa đến sự vùng vẫy của nàng, đặc ý nói:

- Tiểu nha đầu này ta dẫn về trước, các người tiếp tục tìm ở phụ cận, nếu tìm được thì bắt lại cho ta... Có điều thân thủ tên Diệp Vô Thần ấy không yếu, nếu các người đánh không lại hãy nói cho hắn biết nếu muốn cứu con tiểu nha đầu tóc trắng này, thì ngoan ngoãn đến hoàng cung cho ta! Hừ, không ngờ lại dám tổn thương hoàng huynh, bắt cóc phụ hoàng ta.

Nàng kẹp Ngưng Tuyết vào giữa cánh tay, hết sức thỏa mãn lên ngựa phóng về. Phong gia chịu nhục nhã như thế lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Vô Thần trốn thoát. Mà lần này nàng rốt cuộc đã lập được một công lớn, nhất thời cảm thấy sự cực khổ lúc trước toàn bộ đều không uổng phí.

- Ca ca... Ca ca!!! –Ngưng Tuyết kiệt lực khóc gọi, mong ngóng ca ca xuất hiện ở trước mặt mình.

Ca ca!!!

Phong Như vẫn không biết mình đã lượn một vòng qua Quỷ Môn Quan, nếu không phải trời giáng biến số, thì nàng đã chết không toàn thây trong tay Đồng Tâm rồi. Nhưng thật đúng là trời giáng biến số, bởi vì vì kẻ đó là: từ trên trời giáng xuống!

Đồng Tâm rốt cuộc ngừng phi hành, bởi vì kẻ dùng khí tức khóa chặt nàng đã đứng ở trước mặt nàng, hai người im lặng nhìn lẫn nhau.

Đây là một trung niên nam tử dáng người cao lớn, thân cao chừng hai thước, bờ vai rất rộng, diện mạo thô kệch, bận một bộ giáp nhẹ màu tím lấp lóe hàn quang, cánh tay và đôi chân cường tráng lỏa lồ bên ngoài, trên chân xỏ một đôi chiến ngao màu vàng bọc thẳng đến bên trên mắt cá chân. Gã uy phong凛凛 đứng ở đó, im lặng đối diện với Đồng Tâm, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc và ngờ vực. Rất lâu sau, trong đôi mắt gã bắn ra vẻ mừng hóm, bỗng tiến tới trước, quỳ một gối xuống đất, hai tay khép thành quyền quỳ mọp trước mặt Đồng Tâm:

- Công chúa, thuộc hạ rốt cuộc đã tìm thấy người rồi... Hắc Dực Công Chúa tại thượng, thuộc hạ Lục Thiên khấu kiến Hắc Dực Công Chúa!

Véo!

Một tiếng réo rất chói tai rạch phá không gian, một luồng hồng quang lóa mắt chợt bắn về phía nam tử uy vũ tự xưng là 'Lục Thiên', Lục Thiên ngẩng mạnh đầu, lấy cánh tay cản lại... 'Roạt' một tiếng, cuộc va chạm đơn giản khiến không gian xung quanh náo động một hồi, Lục Thiên mượn lực nhảy về sau, trên giáp nhẹ nơi tay phải đã thêm một vết lõm. Mà tay phải cầm Thiên Phật Chi Nhận của Đồng Tâm hơi run run.

Lục Thiên nhíu mày, cúi đầu nói:

- Không biết thuộc hạ mắc sai lầm gì mà Hắc Dực Công Chúa lại muốn lấy mạng thuộc hạ. Hơn nữa... chẳng những hình thể công chúa thu nhỏ lại, vì sao ngay cả lực lượng cũng giảm xuống nhiều như vậy, Bạch Dực Công Chúa đang ở đâu? Vì sao không đi cùng Hắc Dực Công Chúa? Công chúa tuy biến hóa rất lớn nhưng thuộc hạ nhất định sẽ không nhận lầm lực lượng chỉ thuộc về công chúa, thêm cả thanh Thiên Phật Chi Nhận trong tay công chúa chỉ có công chúa mới có thể khống chế. Thuộc hạ chính là Lục Thiên thuộc phía Tây trong Bát Thần Tướng dưới trướng Thần Đế, lẽ nào công chúa không nhớ sao?

Đồng Tâm hoàn toàn không hiểu gã đang nói gì, từ từ giơ Thiên Phật Chi Nhận lên, lực lượng toàn thân ngưng tụ bành trướng trên phạm vi lớn nhất. Kẻ này quá đồ đáng sợ, nàng đã không thể bảo lưu dù chỉ là một tia còn lại... Cho dù không bảo lưu, hy vọng thắng cũng hết sức xa vời.

Sát khí cuồng bạo đó khiến hết thảy xung quanh đều biến thành đứng im tuyệt đối, Lục Thiên từ trong mắt Đồng Tâm nhìn thấy sát ý và sự xa lạ hoàn toàn, thở dài một tiếng:

- Thần Đế bệ hạ quả nhiên không sai, hai người không về Thần giới trong thời gian dài như vậy, nhất định đã gặp phải nguyên nhân rửa tã khóc ở mả đại lục này, không có lực lượng để trở về, chưa biết chừng ngay cả ký ức cũng đã đánh mất. Vì để tránh nguyên nhân đáng sợ đó, cứ ba năm Thần giới chỉ có thể cho một người ở lại mả đại lục này một ngày. Mà mấy năm nay, Thần Đế đại nhân vì tìm kiếm Hắc Dực Công Chúa và Bạch Dực Công Chúa, cứ ba năm đều cho người tới Thiên Thần đại lục, lại không thu hoạch được gì, hôm nay rốt cuộc để thuộc hạ tìm thấy Hắc Dực Công Chúa... Hãy theo thuộc hạ về, trở lại Thần giới, Thần Đế tự có biện pháp giúp công chúa khôi phục.

Véo!

Một chấm hồng mang như một con rắn độc bắn ra đâm về phía đôi mắt gã. Lục Thiên mắt hồ trợn trừng, thét:

- Nếu đã như vậy, thứ cho thuộc hạ vô lễ. Hôm nay bất kể thế nào thuộc hạ cũng phải dẫn công chúa trở về!

.....

Xa xa bên dòng suối, đôi nam nữ vứt bỏ hết thảy phiền miên, quên đi toàn bộ những thứ khác. Diệp Thủy Dao thân thể yếu nhược, trong liên tiếp những lần đánh sâu và nghênh đón rốt cuộc chịu không nổi giày vò, mệt đến tay chân vô lực, toàn thân đầm đìa mồ hôi, trên từng thớ thịt trắng như ngà voi nổi màu đỏ nhạt, rải chi chít những hạt mồ hôi, tóc điểm cùng mái tóc mây xõa tung, trong sự đáng thương động lòng còn có thêm vẻ phong tình phóng túng khác hẳn ngày thường.

Diệp Vô Thần vẫn nằm úp lên người nàng, ngửi mùi hương trên người nàng, mỉm cười nói:

- Tỷ tỷ, sau này tỷ chỉ thuộc về một mình ta thôi...

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Liên tiếp ba tiếng như tiếng nổ mạnh vang lên bên tai, Diệp Vô Thần nghiêng ánh mắt, thấp giọng nói:

- Đây là khí tức của Đồng Tâm, ha ha, xem ra chúng đã tìm thấy rồi, hơn nữa còn chọc Đồng Tâm tức giận...

Diệp Vô Thần bỗng đứng vụt người dậy, nhìn về hướng thanh âm truyền tới. Nơi đó, hoàn toàn không phải là chỗ Đồng Tâm và Ngưng Tuyết trước đó ở lại, ngược lại phải cách rất xa. Hơn nữa lực lượng Đồng Tâm lúc này sử dụng ra, vượt qua bất kỳ lần xuất thủ nào trước đây... Lẽ nào nàng lại gặp phải đối thủ đáng sợ gì ư?

Thế Tuyết Nhi thì sao?

Toàn thân Diệp Vô Thần chảy mồ hôi lạnh, răng cũng nghiến chặt lại. Phong Triều Dương hẳn sẽ không đuổi theo mới đúng, lẽ nào y lại làm trái với dự liệu của mình, thật sự đuổi theo? Hay là... trong Thiên Phong Thành còn có một cao thủ tuyệt thế khác!?

Diệp Vô Thần đỡ thân thể mềm mại không xương của Diệp Thủy Dao lên, từ trong Kiếm Thần Chỉ Hoàn lấy ra một bộ váy màu lam nhạt, đầy đủ nội y ngoại y, một đẳng vừa tận khả năng ôn nhu giúp nàng mặc, một đẳng nói:

- Tỷ tỷ, bên Tuyết Nhi hình như xảy ra bất trắc gì đó, trước tiên chờ ta một lát, ta đi xem thử rồi về.

Diệp Thủy Dao chặn ngang ôm lấy cánh tay hắn, Diệp Vô Thần đối diện với ánh mắt nàng, hô hấp không thông, cười nói:

- Được, ta và tỷ tỷ cùng nhau đi.

Một thiếu nữ vừa mới giao toàn bộ trái tim thân thể cho một nam tử, trong lòng cần duy nhất chính là theo sát bên người hắn, không chia lìa một giây phút nào với hắn. Lúc này, nàng vừa nhận mưa móc, khuôn mặt đỏ bừng chưa tan đi hết, si mê hưởng thụ hắn mặc đồ cho mình, nhu tình trong mắt gần như muốn hoàn toàn tan chảy hẳn.

Mặc xong cho Diệp Thủy Dao, nàng vẫn vô lực dựa vào người hắn, lúc đi lại, cơn đau ở hạ thể làm nàng hơi nhú mào, bước chân rất không tự nhiên. Diệp Vô Thần mỉm cười, ôm lấy nàng, vất lên ngang ngực, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta đi nào... -Lúc rời ánh mắt, đôi mắt trong tích tắc trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, dùng tốc độ nhanh nhất lao tới chỗ Đồng Tâm.

Gió thổi vù vù bên tai, Diệp Thủy Dao nhắm mắt, dựa sát cả người vào hắn. Thoải mái như vậy, phóng túng như vậy, hạnh phúc như vậy... Sau khi trở về Thiên Long Quốc vẫn còn tiếp tục nữa hay không? Nàng bắt đầu ao ước hai người có thể vĩnh viễn trốn ở một nơi người khác không tìm thấy được, một thế giới chỉ thuộc về hai người họ. Tuy nhiên nàng biết, điều này chỉ là mơ ước viễn vông. Ít nhất, trong thế giới của nam nhân nàng yêu sẽ không chỉ có một mình nàng.

Đi được một nửa cự ly, trong tầm mắt xuất hiện hai kẻ tay cầm đại đao, bận giáp thị vệ, Diệp Vô Thần ánh mắt lạnh lùng, hai kẻ này rõ ràng là thị vệ của Đại Phong Quốc.

Hai tên thị vệ vốn dĩ đang ngạc nhiên nghi ngờ nhìn xa xa về phía tiếng nổ truyền tới thì nghe thấy tiếng bước chân được Diệp Vô Thần cố ý phóng to ở đằng sau, họ cùng nhau quay đầu lại, vừa nhìn thấy Diệp Vô Thần, lập tức trừng đôi mắt, một trái một phải đứng sẵn ở vị trí kẹp hắn vào giữa, giờ đao quát to:

- Tặc tử Thiên Long Quốc, quả nhiên ngươi còn chưa đi, còn không lập tức khoanh tay chịu trói...

Bịch! Bịch!

Hai tiếng vang lên, hai thị vệ còn chưa nói xong câu thì đã bị Diệp Vô Thần hai cước đá bay. Diệp Vô Thần chưa từng giết người, hai chiêu này đương nhiên cũng không có khả năng hạ sát thủ, cùng lắm là khiến chúng mất đi năng lực hành động trong thời gian ngắn. Hắn vừa muốn động thân rồi đi thì lại nghe thấy tên thị vệ ngã trên đất kia vừa rên đau vừa hung ác nói:

- Tặc tử Thiên Long... Người đừng quá kiêu ngạo, tiểu nha đầu tóc trắng kia đã rơi vào tay công chúa rồi, nếu người muốn cứu nó... Có giỏi thì hãy vào trong cung mà cứu...

Diệp Vô Thần bỗng khựng chân, cả người run run xoay người lại, nhìn chăm chú tên thị vệ nói chuyện đó, vất vả nặn ra thanh âm từ kẽ răng đang run rẩy:

- Người... nói... cái... gì!!!

Tên thị vệ nọ bị vẻ mặt lúc này của Diệp Vô Thần dọa cho run cầm cập, há há mồm lại phát hiện mình không ngờ đã không phát ra nổi thanh âm.

Hô hấp của Diệp Vô Thần trở nên vô cùng nặng nề, trái tim càng như bị búa tạ gõ mạnh. Hắn nghiến chặt răng, nhưng làm thế nào cũng không đè xuống nổi nỗi oán hận và lửa giận gần như sắp nổi điên trong lòng.

200. Chương 199: Là... Ai... Đánh!!!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 199: Là... ai... đánh!!!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Tỷ tỷ, nhắm mắt lại.

Diệp Thủy Dao nhắm hai mắt, một tay đặt lên ngực hắn, muốn xoa dịu trái tim đập dữ dội trong nháy mắt của hắn. Nàng một mực đều biết, cô bé Ngưng Tuyết tóc trắng dung mạo tàn phá kia với hắn mà nói là quan trọng biết nhường nào... Tiếp đó, bên tai nàng truyền tới hai tiếng kêu thảm và tiếng da bị rách toạc.

Trên cổ hai người phân biệt nhiều thêm hai vết đỏ, Diệp Vô Thần rốt cuộc đã lần đầu tiên giết người... Dù, chính là Nam Hoàng Kiếm. Chỉ là, trong lòng hắn lại không có một tia sợ hãi và hoảng hốt sau lần đầu tiên giết người hắn có, bởi vì tất cả những sợ hãi và hoảng hốt trong tâm tình hắn đều đã thất lên người Ngưng Tuyết.

Hắn quay ngược người lại, ôm Diệp Thủy Dao chạy gấp điên cuồng về hướng cũ với tốc độ còn nhanh hơn cả lúc này, chạy thẳng về đến nơi họ triển miên lúc này. Trên đất, vẫn nở rộ một đóa hoa kiêu diễm.

Hắn vượt qua con suối nhỏ, đặt cả người Diệp Thủy Dao vào trong đồng cỏ khô mềm mại. Cỏ nơi đây mọc rất cao, đủ để che hết thân ảnh của nàng:

- Tỷ tỷ, chờ ta một lát... Ta đi dẫn Ngưng Tuyết trở về. –Hắn bình tĩnh nói, nhưng trong thanh âm vẫn mang theo chút run rẩy nhẹ nhẹ.

Diệp Vô Thần đứng dậy tóm chặt cánh tay hắn, dùng sức lắc đầu:

- Đừng đi, ngàn vạn lần đừng đi, Phong Liệt nói y sẽ không buông tha chàng, bây giờ chàng đi chẳng khác nào đi chịu chết!

- Ta... buộc phải đi...

- Không được! –Diệp Thủy Dao dùng hết sức giữ chặt hắn, cầu xin nói:

- Tiểu Thần... Chỗ họ nhất định đã làm sẵn chuẩn bị vạn toàn, nhất thiết không thể đi. Chúng ta lập tức về nhà, để mấy người gia gia ra mặt, bất kể sẽ trả cái giá bao nhiêu, Diệp gia ta đều sẽ đổi nàng về, được không... Tiểu Thần, nhất thiết đừng nên xúc động.

Diệp Vô Thần ấn bả vai của nàng, để nàng từ từ ngồi xuống, nhìn vào đôi mắt nàng, đôi mắt đỏ ngầu gần từng chữ nói:

- Ta buộc phải xúc động... Nếu ta không xúc động, cả đời này ta sẽ không tha thứ cho mình... Về Diệp gia? Đừng nói mấy ngày, cho dù Tuyết Nhi ở trong tay họ thêm một giây ta cũng không thể chịu nổi... Nghe lời nào, ta và Tuyết Nhi sẽ trở về rất nhanh... rất nhanh.

Hắn ngoảnh đầu đi, toàn lực chạy gấp theo hướng Thiên Phong Thành. Diệp Thủy Dao không lôi kéo hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn theo bóng hắn đi xa, rồi biến mất...

Nàng co mình ngồi trong bụi cỏ, trên dưới cả người truyền tới một cỗ lãnh lẽo khiến nàng lạnh hết từ thân thể đến nội tâm. Mong mỗi duy nhất trong lòng chính là hắn bình an trở lại.

Phong Như hết sức đặc ý hồi cung, đi tới thư phòng của Phong Liệt, phát hiện Phong Liệt và Phong Lăng vốn nên nằm giường không ngờ đều ở bên trong, khuôn mặt Phong Liệt tràn đầy tức giận chưa tan, thoát nhìn không hề có gì khác thường, sau khi y được đưa về cung, rất nhanh từ trong trạng thái thất thần khó hiểu tỉnh lại. Phong Lăng vẻ mặt hồ thẹn, trên người quần vải băng, thế ngồi cứng nhắc.

Phong Như tiến lên hỏi:

- Nhi thần bái kiến phụ hoàng, hoàng huynh... Hoàng huynh, thương thế của huynh thế nào rồi?

Phong Lăng cười khổ một tiếng:

- Không đáng lo, đã nổi lại rồi, không bao lâu nữa có thể khỏi hẳn. Có Quang Minh Trì Dũ Thuật của Phù lão tiên sinh, vết thương này không có gì đáng ngại. Hả? Người trên tay muội...

Phong Như đặc ý cười:

- Đây là tiểu nha đầu tóc trắng bên người Diệp Vô Thần, sau khi Diệp Vô Thần chạy thoát muội đã đuổi rất lâu, rốt cuộc để ta bắt được một người.

- Đám người xấu các ngươi... Ca ca ta và Đồng Tâm tỷ tỷ nhất định sẽ không tha cho các ngươi! –Vết nước mắt trên mặt Ngưng Tuyết vẫn còn đó, nàng áp chế sợ hãi trong lòng, quật cường không cho nước mắt mình lại chảy xuống nữa.

Phong Liệt quay lưng với họ xoay ngoắt người lại, ánh mắt như mũi tên nhọn rơi lên người Ngưng Tuyết, khiến nàng không dãn nổi run lên cầm cập, thân thể lui về phía sau một cái. Y đầu tiên là nghi ngờ, sau đó trầm giọng nói:

- Không sai, đây đích thật là tiểu nha đầu đi cùng chúng, trầm lúc này còn đang bàn bạc giải quyết hậu quả chuyện này thế nào với hoàng huynh ngươi... Hừ, Như Nhi, ngươi tìm được nàng từ chỗ nào?

- Ngay chỗ không xa phía thành Tây, con biết chúng thực ra không đi xa. Quả nhiên để con bắt được, những kẻ khác khẳng định cũng ở phụ cận, con đã cho người đi tìm rồi, tìm thấy thì cho dù không bắt được về, cũng sẽ cho chúng biết tiểu nha đầu tóc trắng này đã ở trong tay con. Chưa biết chừng, chúng sẽ tự đưa mình lên cửa.

Phong Liệt và Phong Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều là vẻ mặt trầm tư. Phong Lăng nói:

- Phụ hoàng, trước khi Diệp Vô Thần xông vào, trong tình cảnh nguy hiểm như vậy đều mang cô bé tóc trắng này ở bên người, có thể thấy là người hắn rất quan trọng với hắn. Làm sao có thể vứt nàng cô đơn một mình được, hơn nữa màu tóc và khuôn mặt cô bé này... trong này ắt có điều kỳ quái.

Phong Liệt gật đầu, âm trầm nói:

- Hừ, thật là vượt dự liệu của ta, không ngờ chúng vẫn chưa rời đi, thật là to gan lớn mật! Trầm quả thật hy vọng đây là sơ xuất của chúng, nếu chúng thật sự tìm tới cửa, vậy đúng là chẳng còn gì tốt hơn... Dám ức hiếp Phonggia ta như thế, mặc kệ hắn và kẻ bên người hắn là ai, trầm đều muốn cho hắn hối hận!

Lúc này, một thủ vệ bước mau tiến vào, quỳ nói:

- Hoàng thượng, có người xông vào, chính là người lúc trước bắt cóc hoàng thượng.

- Ô? –Phong Liệt và Phong Lăng cùng lúc nghiêm mặt, Phong Liệt trầm giọng nói:

- Máy người?

- Chỉ một mình hần.

- Một mình? –Phong Liệt nhíu mày, sau khi y về đã từng hỏi qua Phong Triều Dương, Phong Triều Dương nói thẳng cô bé toàn thân áo đen kia có thực lực không thua y, kiểm chế chặt chẽ y, Phong Liệt ngoài rung động thì nghĩ đến cảm giác đáng sợ lúc y trên xe ngựa kia, không thể không tin y. Lúc này hần không thể ngốc đến một mình tới tìm chết, cô bé đáng sợ kia nhất định cũng ẩn núp trong chỗ tối.

- Dẫn hần tới, không được ngăn cản! Truyền lệnh xuống, tất cả thủ vệ trong cung toàn bộ làm tốt chuẩn bị, tùy thời để ý hiệu lệnh!

- Vâng!

- Tuyệt đối không thể thả hần rời đi... Bằng không nổi nhục nhã ngày hôm nay, ngày nào mới có thể đòi lại. –Phong Liệt bóp chặt nắm tay, vang lên canh cách. Sau đó buông chậm giọng điệu, nói với phía trước:

- Phong tiền bối, kẻ đáng sợ kia liền nhờ cậy ngài.

- Kẻ đó chưa tới, tôi chỉ có một mình Diệp Vô Thần. –Một thanh âm không biết từ đâu bay tới, là thanh âm của Phong Triều Dương.

Phong Triều Dương sững sốt, nhíu mày hồi lâu, nghĩ không ra sơ hở gì, xoay người gật đầu với Phong Như:

- Như Nhi, làm tốt lắm, lần này, người đứng là tình cờ lập được một đại công rồi! Nổi nhục hôm nay, hôm nay hoàn trả!

Phong Như nhất thời mặt tươi như hoa:

- Phụ hoàng quá khen, có thể chia sẻ gánh nặng cho phụ hoàng và hoàng huynh, con cao hứng còn không kịp nữa là.

Ngưng Tuyết trong lòng sốt ruột, nàng ra sức vùng vẫy từ trong tay Phong Như chạy về phía ngoài, vừa chạy vừa hét lớn:

- Ca ca, đừng vào, họ muốn bắt huynh đấy, ca ca, đừng vào...

Một tay Phong Như tóm nàng trở về, hung tợn nói:

- Con nhãi, cầm miệng người lại cho ta. Hừ, nhìn không ra tên Diệp Vô Thần kia quả rất không tệ với người, không ngờ vì một người mà đưa lên cửa.

- Ca ca, ca ca, đừng vào... Ca ca, mau về đi... –Nàng vừa giãy dụa, vừa dùng sức hét to, hét đến cổ họng đều trở nên khàn đục.

- Cầm miệng cho ta! –Phong Như tóm chặt cánh tay mềm mại của nàng, hung tợn nói, thấy Ngưng Tuyết vẫn đang hét to, nàng rút cuộc không thể nhịn nổi nữa, vung một cái tát.

“Chát” một tiếng giòn giã, trên má phải của Ngưng Tuyết đã ăn một cái tát vang dội, nàng bị cái tát này đánh ngất đi, tiếng kêu gọi cũng bởi vậy mà dứt. Vết tay đỏ tươi bắt đầu nổi lên trên khuôn mặt mịn màng của nàng, càng ngày càng đậm, đỏ sẫm như máu.

- Ta bảo người cầm miệng, người không nghe thấy sao! –Phong Như âm lãnh hừ một tiếng, sau đó chán ghét quay mặt đi. Phong Lăng nhướng mày, cũng không nói gì, ngưng thần nghĩ ngợi Diệp Vô Thần dám một mình tiến tới rốt cuộc sẽ giở thủ đoạn gì. Sự lợi hại của Diệp Vô Thần, gã vừa mới lĩnh giáo qua. Tuy nhiên gã cảm thấy đánh một cô bé như vậy thực sự là không nên.

Trên mặt đau rát, Ngưng Tuyết ngẩn lệ, nhưng quật cường cố không cho nước mắt rơi xuống.

- Hoàng thượng, Diệp Vô Thần dẫn tới rồi.

- Cho hần tiến vào. –Phong Liệt quát, sau đó ghé mắt nói:

- Như Nhi, thả nha đầu này ra.

Phong Lăng cũng gật đầu theo. Diệp Vô Thần bắt cóc hoàng thượng, chẳng khác nào tát mạnh một cái lên mặt Phong gia. Nhưng y đường đường là hoàng đế Đại Phong nếu bắt cóc một thiếu nữ hồng uy hiếp một Diệp Vô Thần một mình tiến tới, thì đó quả thực chính là sỉ nhục và chèn ép đối với họ, khiến người ta chỉ trích sau lưng. Hơn nữa... Trong tình cảnh này, thả nàng ra chẳng những vô hại, còn sẽ khiến Diệp Vô Thần thêm một người liên lụy.

- Ca ca... -Ngưng Tuyết được thả ra khóc to một tiếng, khóc thét chạy ra bên ngoài cửa, ngay trong khoảnh khắc bóng Diệp Vô Thần xuất hiện ở cửa, nàng tức khắc chui vào trong ngực hắn, lớn tiếng khóc than, khóc vô cùng ủy khuất, bi thương. Diệp Vô Thần ôm chặt nàng, áy náy nói:

- Tuyết Nhi đừng khóc nữa... Là ca ca không tốt, đã không sao cả rồi...

Đồng Tâm nhất định gặp phải một phiền toái đáng sợ, hắn đã không thể chờ thêm nữa, lòng như lửa đốt đi tới hoàng cung Đại Phong, lại không trực tiếp xông vào, chỉ là bảo họ đi thông báo. Hắn biết, Phong Liệt nhất định sẽ lựa chọn để hắn tiến vào, mà không phải đánh chết hắn.

Ánh mắt lạnh lùng của hắn quét qua mỗi người trong thư phòng này: Phong Liệt, Phong Lăng bị thương, Phong Như, ngoài ra, đương nhiên còn có một Phong Triều Dương ẩn trong bóng tối, hắn vuốt ve mái tóc của Ngưng Tuyết, cười lạnh nói:

- Đại Phong Quốc quả nhiên có triển vọng, thứ thủ đoạn này đều dùng ra, đúng là giỏi thật, giỏi thật... Phong Lăng, ta bây giờ có chút hối hận không đá người thành thái giám. Mà Phong Liệt... ta cũng hối hận không trực tiếp giết luôn người.

- Nói thật ngông cuồng, bây giờ ta xem người chạy đi đâu nào. -Phong Như đứng trước người Phong Lăng, ra vẻ như bảo vệ gã. Thực ra có Phong Triều Dương ở bên, thì sao cần tới nàng.

Phong Liệt hừ lạnh một tiếng:

- Diệp gia Vô Thần, trầm không thể không bội phục sự quyết đoán của người, không ngờ thật sự dám một mình đi tới. Nếu người tới thì hắn đã giác ngộ. Người có tin bây giờ chỉ cần trầm hạ lệnh một tiếng, thì người sẽ chết không toàn thây hay không?

- Ca ca, chúng ta rời khỏi nơi này được không... Muội không muốn ở lại đây, chúng ta rời đi được không... -Ngưng Tuyết ngược đầu lên, đôi mắt ngấn lệ, hết sức đáng thương.

Diệp Vô Thần cúi xuống, nhẹ giọng nói:

- Ừm, chúng ta lập tức rời...

Thanh âm Diệp Vô Thần bỗng dừng lại, ánh mắt trong tích tắc trở nên mờ ảo... Rồi trong tích tắc trở nên hung tàn, nét mặt vốn dĩ nhu hòa biến mất không thấy đâu, mỗi một bộ phận trên mặt, mỗi một chỗ cơ thịt đều đang giật giật dữ dội. Thân thể hắn bắt đầu run rẩy, vươn bàn tay run rẩy ra, từ từ vuốt lên...dấu ngón tay rõ ràng trên mặt kia. Năm vết dấu đỏ tươi ấy như vô số đao thọc mạnh vào trong trái tim hắn, khiến hắn đau muốn chết, trước mắt thậm chí bắt đầu trời xoay đất chuyển...

Tay xoa lên mặt Ngưng Tuyết, Vô Thần lực tức tốc xóa sạch nỗi đau đớn còn sót lại của Ngưng Tuyết. Hắn ngẩng đầu, dùng ánh mắt trở nên đáng sợ nhìn về phía ba người trước mắt, gằn từng chữ hỏi:

- Là... ai... đánh!

Trên mu bàn tay trái của hắn, ba ấn ký nhạt màu kia, bỗng có hai cái phân biệt tỏa ra quang mang màu đỏ và đen, mãnh liệt đến chói mắt, so với vài lần từng thỉnh thoảng lóe lên trước kia, mạnh mẽ hơn đâu chỉ ngàn vạn lần.

Thanh âm của hắn rõ ràng rất trầm nhưng nghe vào trong tai lại khiến họ hết như nghe thấy sự hung dữ của một con dã thú nổi giận, tuyệt vọng rít gào ra... Không, không phải dã thú, là ma quỷ, đó là một tiếng thét khủng bố chỉ ma quỷ mới có thể phát ra, như muốn chọn người để nuốt sống.

Một đen một đỏ, hai điểm quang mang càng ngày càng mãnh liệt, cả Ngự thư phòng cũng càng lúc càng lạnh, hết như trong nháy mắt rơi vào địa ngục băng giá. Trong tích tắc, ba kế hoạch chạy trốn đã nghĩ sẵn trong đầu Diệp Vô Thần toàn bộ sụp đổ, thế giới trước mắt hoàn toàn mờ mịt, như thể bị máu nhuộm đỏ

vậy. Trong lòng duy chỉ có oán hận và tư tưởng giết chóc gần như muốn nổ tung...

201. Chương 200: Vấy Máu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 200: Vấy máu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Phong Như “lập được công lớn” đã chà đạp mạnh mẽ lên cấm kỵ lớn nhất không cho phép bất cứ ai chạm tới ở sâu trong nội tâm Diệp Vô Thần.

Sự chuyển biến trong nháy mắt của Diệp Vô Thần cùng khí thế đáng sợ, thanh âm đáng sợ khiến Phong Liệt và Phong Lăng cực kỳ hoảng sợ, Phong Như càng là sắc mặt trở nên trắng bệch, cổ như bị người bóp chặt lấy, ấy vậy lại hoàn toàn không thể hô hấp, thân thể cũng vô ý thức lui về sau trong cơn sợ hãi cực lớn trước nay chưa bao giờ từng có. Diệp Vô Thần từ từ đảo ánh mắt về phía cô ả, khiến Phong Như như bị ác ma dùng đao gác lên cổ, toàn thân cứng đờ không thể nhúc nhích thêm chút nào nữa:

- Là... người...

Con người của Phong Như co lại dữ dội, rồi lại co tiếp, trái tim đập bình bịch kịch liệt đến mức gần như muốn vọt khỏi lồng ngực. Cô ả rất muốn nói “Không phải ta! Không phải ta...” nhưng yết hầu dường như đã bị nghẹn chặt đã không phát ra một tia thanh âm nào, dưới thân không ngờ lại truyền tới thanh âm rỏ nước... lại bị ánh mắt đáng sợ đến cực điểm của Diệp Vô Thần dọa đến mất khống chế.

Đây là khí thế gì... Khí thế đáng sợ như vậy tuyệt không có khả năng là một nhân loại tỏa ra, họ thà tin rằng hẳn là ma quỷ, là dã thú hơn... Sự rung động của Phong Liệt và Phong Lăng lúc này hoàn toàn như nhau. Ngay cả bên ngoài Ngự thư phòng, tên thị vệ cầm đao vây quanh ở đó cũng cảm thấy một cơn gió lạnh đáng sợ từ sống lưng hắt lên, khiến họ sởn gai ốc, toàn thân run lẩy bẩy.

- Ya!!!

Diệp Vô Thần buông Ngưng Tuyết xuống, phát ra một tiếng gầm nhẹ như ma quỷ, đôi mắt đỏ au, thân thể như một luồng lôi điện bắn về phía Phong Như đã bị dọa mềm oặt, một quyền trút thêm oán hận vô tận nặng nề đánh về phía ngực cô ả...

Ầm!

Nắm tay Diệp Vô Thần nặng nề đánh vào bồng xuất hiện ở trên người Phong Triều Dương đứng trước Phong Như, hết như đánh trúng một tấm sắt, khó tiến thêm nửa tấc. Thân thể Phong Triều Dương không hề nhúc nhích, ánh mắt dời lên khuôn mặt Diệp Vô Thần một hồi, khí tức đáng sợ của hắn lúc này khiến y đều cảm thấy kinh hồn bạt vía. Nương theo thân thể di động, lực lượng cuộn cuộn tuôn ra, đánh bay Diệp Vô Thần trở lại, thân thể nện mạnh lên bức tường đằng sau hắn, già bức tường đều rung lên một cái.

- Ca ca! –Ngưng Tuyết khóc thét một tiếng, liều lĩnh chạy tới dìu hắn dậy. Năm ngón tay phải của Diệp Vô Thần toàn bộ gãy hết, nhưng hắn không cảm thấy mảy may đau đớn nào, một đàng dùng Vô Thần lực chữa trị ngón tay, một đàng sâu thẳm nói:

- Phong Triều Dương, ta nên hận người ra tay ngăn cản, hay là ta nên cảm tạ người thủ hạ lưu tình đây.

Lúc này cho dù Phong Triều Dương chỉ dùng ra 1/10 lực lượng, thì Diệp Vô Thần cũng đã mất mạng rồi.

Hắn dắt Ngưng Tuyết, từng bước tới gần, tay phải cũng đã khôi phục như thường trong thời gian ngắn này. Hắn rõ ràng bị Phong Triều Dương dễ dàng đánh bại, đánh bay, nhưng khí thế khủng bố của hắn và cả áp lực nặng trĩu mang tới cho mỗi người đều không giảm bớt chút nào, từng bước chân chậm đều đang tới gần kia như giẫm mạnh lên trái tim họ. Phong Liệt từng trải qua vô số gió mưa, tâm vững như bàn thạch lúc này lại cảm thấy cực kỳ sợ hãi, tâm tình bất an mau chóng bành trướng, y dùng thanh âm bình tĩnh hết mọi khả năng quát:

- Phong tiền bối, kẻ này tuy là đồ đệ Kiếm Thần nhưng hắn trước thì tổn thương Lăng Nhi, sau thì bắt cóc trẫm, bây giờ lại muốn tổn thương Như Nhi, Phong gia ta nào đã từng chịu qua ức hiếp như thế. Nếu hôm nay không diệt trừ, chưa nói Phong gia ta sẽ mất hết mặt mũi, mà ngày sau ắt sẽ vô cùng hậu họa, Phong tiền bối...

Phong Liệt lại há có thể không nhìn ra Phong Triều Dương đích thật đang thủ hạ lưu tình với Diệp Vô Thần, bởi vì gã dấu sao cũng là truyền nhân của người quen cũ Sở Thương Minh lúc y thanh niên... Còn có một nguyên nhân y không biết, đó chính là Thiên Phạt Chi Nữ. Phong Triều Dương biết Thiên Phạt Chi Nữ nay đã đi theo Diệp Vô Thần, nếu Diệp Vô Thần chết, Đại Phong Quốc rất có khả năng sẽ vì Thiên Phạt Chi Nữ mà xảy ra tai nạn liên tiếp. Thậm chí... Trường tai nạn đáng sợ hai mươi năm trước cũng sẽ tái diễn.

Trong lúc Phong Triều Dương do dự không quyết, Diệp Vô Thần đã đi tới gần trước người y. Ánh mắt, lại loáng thoáng mang theo màu máu, hắn dừng chân, mặt âm trầm, nổi tức giận và oán hận xém chút khiến hắn nổ tung vẫn đang bành trướng điên cuồng. Không biết từ lúc nào, trong tay hắn đã nhiều thêm năm quả cầu đen xì, trong một tiếng cười lạnh phân biệt ném về phía Phong Triều Dương, Phong Liệt và Phong Lăng. Mà bản thân thì ôm Ngưng Tuyết, xông về phía Phong Như đang hoàn toàn mềm oặt trên đất.

Sự do dự của Phong Triều Dương đã quả quyết sự thất bại của y, năm quả Chấn Thiên Lôi kia khiến y nghĩ thấy khí tức nguy hiểm, hoàn toàn không cách nào cố kỵ Diệp Vô Thần, thân thể triệt lui về sau, cản ở phía trước Phong Liệt và Phong Lăng, trong nháy mắt dựng lên một bức tường khí vô hình ở trước người.

Ngay trong khoảnh khắc Chấn Thiên Lôi dựng lên bức tường khí, tay phải Diệp Vô Thần cũng đã như một chiếc kim sắt xiết chặt cổ Phong Như, rồi cứ thế xách cổ cô ả vọt khỏi Ngự thư phòng trong một tiếng nổ vang cực lớn.

Năm tia lửa phụt ra cùng tiếng nổ chồng chéo lẫn nhau khiến nửa gian Ngự thư phòng bay đầy gạch ngói, biến thành đồng đổ nát, đám đối đao thị vệ vây chặt ở bên ngoài Ngự thư phòng cũng bị nổ gây thương tích một mảng lớn. Phong Liệt và Phong Lăng được Phong Triều Dương bảo vệ không chút thương tổn, nhưng lực xung kích cực lớn ấy khiến Phong Triều Dương nhướng mày, trong ký ức của y, hỏa khí của Thiên Long Quốc không hề có uy lực lớn như thế.

Y làm sao biết, Chấn Thiên Lôi ngay cả Thiên cấp cường giả đều có thể tạo thành thương tích của Hoa gia đầu phải Lôi Chấn Tử có thể sánh bằng.

Diệp Vô Thần vọt ra bên ngoài lập tức bị mấy trăm tên thị vệ bao vây chằng chịt, nhưng công chúa ở trong tay hắn nên không một ai dám tiến lên. Mà Ngự thư phòng nổ tung gần như khiến họ mất hết hồn vía, sau khi nhìn thấy hoàng đế thái tử vẫn bình yên vô sự mới an tâm. Phong Liệt và Phong Lăng vừa từ trong cơn chấn kinh tỉnh lại, trong lúc chưa kịp hoàn hồn lại phát hiện Phong Như đã bị Diệp Vô Thần bóp cổ, đồng loạt biến sắc, hét to:

- Thả nàng ra!

Thời gian một ngày, đường đường Phong gia không ngờ lại bị người ta bắt cóc hai lần liên tiếp trong hoàng cung của mình, hơn nữa hai lần đều là cùng một người, hai lần xung quanh họ đều có một đồng thị vệ, hai lần thân bảo vệ Phong Triều Dương của họ đều ở bên.

Dẫu hôm nay họ chém Diệp Vô Thần thành ngàn mảnh, thì sự thất bại cùng sỉ nhục này cũng sẽ vĩnh viễn không gột sạch được.

- Thả nàng ra, các người có thể đi.

Nói chuyện là Phong Triều Dương. Nhiều năm như vậy, y một mực trầm mặc ít nói hiếm khi chủ động nói

một câu, câu nói này mỗi người đều nghe rõ ràng rành mạch, càng hiểu rõ ràng ràng, câu nói này đã quyết định vận mệnh của Diệp Vô Thần. Bởi vì... hoàng thượng nhất định sẽ nghe y. Nếu đã nói như vậy, cũng nhất định sẽ để họ bình yên rồi đi.

- Diệp Vô Thần, có thể ở trong tay Phong Triều Dương liên tiếp bắt cóc Phong gia ta hai lần... Ta không thể không bội phục, Phong gia ta chỉ đành nhận thua, thả hoàng muội ta ra, các người có thể đi, ai cũng sẽ không cản các người. –Phong Lăng biểu hiện vô cùng bình tĩnh, nhưng cõi lòng lại xiết chặt lại. Phong Như trên tay Diệp Vô Thần lúc này hai mắt trắng ớn, toàn thân cứng đờ, không phát ra chút thanh âm nào, cánh tay bóp cổ cô ả đang hơi run run, đồng thời xiết chặt từng chút một, ngón tay gần như sắp lún vào trong thịt, tùy thời đều sẽ vạn gãy cổ nàng.

Hắn đang bắt cóc hay thật sự muốn lấy mạng nàng ở đây!?

Ngưng Tuyết rơi vào trong tay họ, Diệp Vô Thần dám một mình đi tới đương nhiên không thể không có phương pháp chuẩn bị chạy trốn, dẫu hắn không nghĩ cho mình thì cũng tuyệt sẽ không để Ngưng Tuyết xảy ra chuyện. Mà dùng Chấn Thiên Lô trong lúc Phong Triều Dương không phòng bị rồi đột ngột xuất thủ kéo nàng ra, bắt cóc một người khác là một trong những phương pháp hắn chuẩn bị sẵn... Nhưng lúc này, nỗi oán hận vô tận kia khiến ý nghĩ trong lòng hắn hoàn toàn thay đổi.

- A... A... -Sắc mặt hắn dữ tợn, thanh âm trầm thấp khiến người ta run tận đáy lòng:

- Các người... không ngờ... dám tổn thương Tuyết Nhi... Không ngờ dám tổn thương Tuyết Nhi...

Tay phải hắn bỗng lỏng ra vài phần, Phong Như đang đứng bên bờ vực tử vong đau đớn vùng vẫy rất lâu ho khan dữ dội, sau đó phát ra thanh âm run rẩy suy yếu:

- Phụ hoàng... Hoàng huynh, cứu con...

- Đây chính là... cái giá!

Tay trái Diệp Vô Thần che đầu Ngưng Tuyết ở trước ngực mình, không để nàng nhìn thấy hết thấy những chuyện sắp xảy ra, rồi lấy tay ra khỏi người Phong Như. Trên cổ không có sự xiết chặt khiến nàng tuyệt vọng, Phong Như gần như liều mạng muốn chạy về trước, bước chân cô ả vừa sắp bước ra, thì nơi ngực... Một trận đau đớn đến cực điểm bao phủ lấy thần kinh và ý thức của nàng... Ký ức sau cùng là đến từ tiếng kêu thảm cùng nỗi sợ hãi làm cho linh hồn nàng tan vỡ, và cả... một cánh tay đâm xuyên cơ thể nàng, nhuộm đầy máu tươi.

Trong không khí ngập ngụa mùi máu tanh gắt mũi, không khí trong nháy mắt đè nén đến cực điểm, mỗi một người đều nhìn thấy nụ cười âm u khiến người ta không rét mà run trên mặt Diệp Vô Thần lộ ra, trong sự thỏa mãn còn tràn đầy vẻ tàn nhẫn như ma quỷ.

Ba chiếc ấn ký: Thánh – Tà – Ma.

Trước bảy tuổi, hắn chỉ có Thánh tâm, chưa bao giờ để ý sinh tử của mình, ý nghĩa sinh tồn chỉ vì người khác. Hắn không biết, vào năm ba tuổi, hắn vì mẫu thân và người thân xung quanh của mình, thà nhịn đau đớn cũng không muốn chết đi để được giải thoát. Vào năm bảy tuổi, hắn mang theo nụ cười ngây thơ, dùng tính mạng mình cứu lấy hơn chục ức nhân loại, và còn cả vô số sinh linh.

Hôm nay mười bảy tuổi, Tà tâm và Ma tâm của hắn dưới sự kích thích dữ dội rốt cuộc đã bị đánh thức hoàn toàn. Hắn khi nhìn thấy Đồng Tâm giết người từng suýt nữa nôn mửa trước đây đã dùng phương pháp càng tàn nhẫn hơn để lấy tính mạng một người... còn là một nữ nhân, nhưng không có dù chỉ là một tia không nữ, không thoải mái, duy chỉ có hưng phấn.

Máu tàn bạo một khi bị châm lên thì chỉ có sự gột rửa của máu tươi mới đủ để dập tắt nó. Phong Như trợn trừng đôi mắt kinh khủng đến gần như nứt toác rồi đổ xuống, một ngọn lửa hùng hực bắt đầu thiêu cháy thân thể nàng, phản chiếu ra khuôn mặt đáng sợ của Diệp Vô Thần... Ngay cả thi thể nàng, hắn cũng không cho lưu lại.

Chỉ có thực sự chạm đến vảy ngược của hắn, mới có thể hiểu rõ người có được Ma tâm là đáng sợ cỡ nào.

- Như Nhi!!!!!!

Một tiếng gào thét thê lương đánh thức đám người từ trong hàn ý lạnh lẽo, Phong Liệt toàn thân run rẩy, làm sao cũng không muốn tin Diệp Vô Thần lại thật sự giết chết đứa con gái duy nhất của y ở ngay trước mặt y... Còn là giết chết tàn nhẫn như thế. Phong Liệt y có ba đứa con trai, lại chỉ có một đứa con gái, tuy tính tình nóng nảy nhưng rất hiếu thảo, dẫu cho y có thể thờ ơ hết thấy, nhưng nàng dù sao cũng là thân sinh cốt nhục của y, có người cha nào có thể chịu đựng cảnh con gái mình chết thê thảm như thế ở ngay trước mặt mình chứ!

Đám thị vệ kia như mới tỉnh mộng, ủa lên như thủy triều, chém về phía thân thể Diệp Vô Thần. Nhưng bỗng nghe thấy một tiếng quát rống:

- Dừng tay!

Thanh âm này hệ như thiên lôi hàng thế, chấn động toàn thân tất cả mọi người ở đây đều run lên, âm âm trong tay, trước mắt biến thành màu đen, đại não hỗn loạn, thân thể đứng im phăng phắc ở đó, quên mất mình muốn làm gì.

Phong Triều Dương.

Cheng!

Y chậm chạp đi tới gần, rút ra thanh đại đao luôn vác ở đằng sau, chưa bao giờ rời người. Tia quang mang trong nháy mắt trường đao rời vỏ kia phản chiếu khuôn mặt âm u của y, lúc này, y rốt cuộc không còn vẻ lạnh nhạt và ôn hòa của thường ngày.

- Toàn bộ các người hãy lui xuống. -Phong Lăng vô lực vung tay, ánh mắt động lại trên thân thể vẫn đang bốc cháy kia... Cháy trong ngọn lửa, là hoàng muội duy nhất của gã. Chỉ bởi vì, nàng tát cô bé tóc trắng kia một cái.

Đám thị vệ kia ngây ngây ngô ngô lui xuống, trong lòng ngoại trừ sợ hãi, lại dấy lên ao ước sâu sắc. Bởi vì họ có thể tận mắt nhìn thấy Chiến Thần ra tay.

Phong Triều Dương tay cầm Trảm Phong Đao, lặc lợng nói:

- Sợ sẩy của ta đã tạo thành sai lầm lớn, phần sỉ nhục này hãy để ta tự mình tới gột rửa, sau khi giết hấn, ta sẽ thỉnh tội với Phong gia.

202. Chương 201: Đan Xen Giữa Vàng Và Đỏ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 201: Đan xen giữa vàng và đỏ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Không, Phong tiền bối, ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy. -Phong Liệt đau xót lắc đầu:

- Chuyện này không trách Phong tiền bối, là hấn quá giáo hoạt quá tàn nhẫn... -Y oán độc nhìn Diệp Vô Thần, nỗi hận mau chóng tràn ngập trong lòng. Có ai sẽ nghĩ rằng, trên người hấn lại giấu hỏa khí lợi hại như thế, dùng nó bắt cóc Phong Như. Lại có ai sẽ nghĩ rằng, ngay cả Chiến Thần đều chính miệng đồng ý cho hấn rời đi, hấn lại tàn nhẫn giết chết Phong Như ngay trước mắt họ, đồng thời thiêu rụi thi thể nàng.

Hấn không nên là một kẻ mẫn phu bất chấp hậu quả, càng không nên tàn nhẫn và đáng sợ như vậy... Nhưng hết thấy lại thật sự xảy ra, khiến thật sự trở thành địch nhân không chết không thôi.

Hành vi của Diệp Vô Thần cuối cùng cũng xúc phạm đến giới hạn của Phong Triều Dương, hổ thẹn cùng lửa giận khiến Phong Triều Dương vốn dĩ muốn tha hấn rời đi... đã không thể không giết hấn.

- Rút binh khí của người ra đi, truyền nhân Kiếm Thần thì phải cầm kiếm mà chết. –Phong Triều Dương ngửa lên trời thở dài. Đây là sự khoan thứ cuối cùng y dành cho Diệp Vô Thần, chỉ là sự tôn trọng với bạn cũ Sở Thương Minh thôi. Tuy rằng... bất kỳ ai đều biết, Chiến Thần muốn giết hấn thì chỉ cần một đao.

Diệp Vô Thần ôm Ngưng Tuyết lên, một tay ngoắc vào trong ngực, tay phải vươn ra, một luồng kim quang chói mắt và một luồng hỏa quang nóng rực đồng thời xuất hiện. Trong tay, đã nắm một thanh đại kiếm rực lửa.

Trong tình cảnh này, hấn vẫn không lựa chọn để Nam Hoàng Kiếm – Trảm Tinh bại lộ, mà dùng Hỏa chi lực tự nhiên thao túng, hoàn toàn che phủ thân kiếm.

- Tuyết Nhi, muội sợ không? –Diệp Vô Thần dùng thanh âm chỉ có nàng mới có thể nghe thấy nói bên tai nàng.

- Không sợ... Chỉ cần ca ca ở bên, muội vĩnh viễn sẽ không sợ.

- Nhắm mắt lại, gì cũng đừng nhìn... Chờ khi muội tỉnh lại, chúng ta liền có thể về nhà rồi, được không?

- Ca ca...

- Hửm?

- Người huynh nóng quá...

- Đúng... vì ca ca đã ăn trái cây màu đỏ kia cho nên mới nóng. Tuyết Nhi ngoan ngoãn ngủ đi, được không?

- Vâng... Ca ca... -Ngưng Tuyết nhắm mắt, nằm sấp lên vai hấn, nước mắt lạnh lẽo thấm ướt vai hấn.

Trên người Diệp Vô Thần bắt đầu lóe lên quang mang màu lửa, hệt như có một luồng lửa đang rực cháy trên người hấn, ngọn lửa càng lúc càng mạnh, khí thế bao phủ xung quanh cũng càng lúc càng mạnh.

Diệp Vô Thần rõ ràng không sợ lửa không sợ nóng trên dưới cả người mỗi một bộ phận đều như đang bị lửa thiêu đốt, Vô Thần lực đang trào dâng điên cuồng kia sinh ra cuộn cuộn, dường như tùy thời đều có thể đánh sâu vào thân thể hấn rách toạc ra, trong cơn đau dữ dội, sắc mặt hấn lại bình tĩnh một cách quỷ dị, khóe miệng thậm chí còn nhếch lên một nụ cười âm u. Bởi vì càng đau đớn thì hấn sẽ nhận được lực lượng càng lớn.

Cuối cùng, khí thế và sát khí khủng bố ấy khiến khuôn mặt Phong Triều Dương xuất hiện ngưng trọng, Phong Liệt và Phong Lăng càng hãi hùng không thôi. Họ liên tục thẳm nhủ trong lòng... Đây rốt cuộc là người thế nào? Rốt cuộc là người thế nào?

Bầu trời bắt đầu tối xuống, khí thế dồn nén kia vẫn đang bành trướng, lan rộng... Cả người Diệp Vô Thần bị quang mang màu đỏ bao vây hoàn toàn. Trong ngực hấn, Ngưng Tuyết im lặng nằm ở đó không chút nhúc nhích, hệt như đã chết mỗi ngủ thiếp đi.

Phong Triều Dương bắt tay trái ra đằng sau, một tay cầm đao chỉ về phía Diệp Vô Thần. Hiện tại, y đã không đơn thuần là muốn giết hấn nữa, mà đã coi hấn thành một đối thủ.

.....

Hai chiếc bóng màu đen và tím va chạm không ngừng, như hai tia chớp khác màu đan xen va vào nhau, phát ra năng lượng nổ tung vang trời rung đất. Mặt đất có vô số khe rãnh lớn nhỏ, tàn phá khắp nơi, trong phạm vi vài trăm thước gần như tìm không ra nơi nào còn toàn vẹn.

Ầm!

Cát bụi đầy trời, một luồng quang mang đen nhánh bắn thẳng trời cao, mặt đất bị nhấc lên cao vài chục thước, ngay cả đất đá đều đang sợ hãi, rung rinh không ngừng. Sinh linh xung quanh ồ ạt dừng chân ở xa xa, không một sinh vật nào dám tới gần.

Lại là một lần va chạm dữ dội, sau đợt quần buộc ngắn ngủi, hai luồng quang mang một đen một tím song song vọt ra ngoài, đứng nhìn nhau cách cự ly trăm thước.

Trên người Lục Thiên nhiều thêm hơn chục vết thương lắt nhắt, trên khải giáp giăng đầy vết hõm, những vết này toàn bộ đến từ Thiên Phật Chi Nhận. Mà ánh mắt gã vẫn lạnh lùng như trước, hoàn toàn không có bất kỳ vẻ đau đớn khó chịu nào, ngay cả hơi thở đều không trở nên nặng nề hay hỗn loạn.

Đồng Tâm cả người hoàn hảo không hề tổn thương, sắc mặt lại trở nên trắng bệch rõ ràng. Nàng chẳng phải không nhìn ra được, nàng không bị thương là vì gã Lục Thiên trước mắt này chẳng hề muốn tổn thương nàng. Dưới đầu pháp đốc hết toàn lực, thậm chí lưỡng bại câu thương của nàng, gã vẫn đáp trả tự nhiên, vững vàng như núi.

Bỗng dưng, ánh mắt nàng đảo về phía tây bắc. Phương hướng đó truyền tới khí tức nàng quen thuộc, luồng khí tức ấy không ngừng bành trướng, không ngừng cường đại. Vị trí, là hoàng cung Đại Phong lúc trước vừa mới thoát khỏi.

Nàng bỏ lại Lục Thiên, xông về phương hướng đó, nhưng bị thân thể cao lớn của Lục Thiên cản ở trước người, lạnh giọng nói:

- Mong công chúa theo thuộc về trở về. Chúng ta đã tìm đường đi cả trăm năm, lần này bất kể thế nào cũng phải dẫn người trở về.

Phù...

Bóng tối khôn cùng vô thanh vô tức che phủ mặt trời, trước mắt Lục Thiên hoàn toàn tối đen, như bị bịt chặt mắt lại. Gã nhướng mày, tròng đôi mắt, quát lớn:

- Hắc Công Chúa, với lực lượng của người bây giờ, Hắc Ám lực cỡ này vốn dĩ không thể vây khốn thuộc hạ. Hãy a!

Một tay gã giơ lên đỉnh đầu, một quả cầu màu tím hình thành trong lòng bàn tay, đồng thời mau chóng khuếch trương, trong nháy mắt đã biến thành cao chừng nửa thước. Mà lực lượng Hắc Ám che phủ xung quanh và trên bầu trời vài trăm thước như tìm thấy chỗ thoát điên cuồng tràn vào trong quả cầu tím. Hắc Ám bắt đầu trở nên nhạt, lui dần, mãi cho đến khi hoàn toàn biến mất. Mà Đồng Tâm cũng đã dùng tốc độ nhanh nhất tháo chạy rất xa.

Lục Thiên không hề lúng túng, gã vẫy hai tay, một luồng tử lôi xuất hiện trong tay, ngưng tụ thành một ngọn thương lớn vờn đầy tử quang, mũi thương cực kỳ rộng, thân thương dài chừng ba thước, hất một tay giơ thương lên đỉnh đầu, đốc hết toàn lực bắn về phía Đồng Tâm đang bay đi.

Thân thương bay vút mang theo tiếng rít chói tai đến cực điểm, không gian nơi nó đi qua dao động dữ dội, mặt đất bị khí thể to lớn ép đến lún xuống, nương theo thân thương bay tới hình thành một vết dài thẳng tắp. Đồng Tâm vừa quay đầu thì trường thương đã từ bên phải nàng, gần như bay sượt qua người nàng, vền vền là dư ba của năng lượng đã đánh bay nàng, ngã ra ngoài xa tít tắp, lăn lộn hơn chục thước trên đất mới vấp vả dừng lại.

Lục Thiên lại lần nữa xuất hiện ở trước người nàng, ngọn trường thương vờn đầy tử quang kia cũng xuất hiện một cách quỷ dị trong tay gã. Gã vừa định mở miệng thì trước mắt lại lóe hồng quang, gã nhíu chặt đôi mày rậm, vất ngang thân thương, Thiên Phật Chi Nhận đột ngột bay tới găm lên thân thương, lôi quang bắn ra tứ phía.

Một tiếng vang nhỏ, Thiên Phật Chi Nhận tự động bay về, trở lại trong tay Đồng Tâm vừa mới đứng dậy. Đồng Tâm nhìn chăm chú vào nam nhân hình thể to gấp mấy lần mình này, sát ý và oán hận trong lòng sớm đã lên đến cực hạn.

Lục Thiên biết bất kể mình khuyên nhủ thế nào nàng cũng không thể chủ động theo gã trở về, nhướng mày nói:

- Nếu công chúa cứ khăng khăng vùng vẫy, vậy thứ cho thuộc hạ đắc tội. Chờ ngày sau công chúa khôi phục sẽ nguyện chịu công chúa trách phạt.

Hai tay gã nắm thương, nhún người vẩy ra, lần đầu tiên chủ động xuất thủ, mũi thương vẽ lên một vòng cung màu tím, quét về phía người Đồng Tâm...

Doàng!

Doàng!

Doàng...

Mỗi lần thân thương khua lên đều mang theo tiếng sấm vang đáng sợ, thỉnh thoảng khi đánh thẳng xuống lại phát ra thanh âm na ná sét đánh. Đồng Tâm khi đối mặt với Lục Thiên không dùng vũ khí còn không bằng thì lúc này ngay cả gần người đều đã trở thành điều không thể. Thân ảnh nhỏ nhắn tới tới lui lui trong bóng thương, lại liên tiếp bị dồn lui, rồi liên tục bị quần lấy, không cách nào tiến công cũng không cách nào thoát thân.

Kết!!!

Đồng Tâm bị quần lấy đến mức không thể tránh nổi đành phải dùng Thiên Phật Chi Nhận đỡ lấy thân thương, nhưng lực lượng đáng sợ kia chỉ bị ngăn cản thoáng chốc liền đánh văng Thiên Phật Chi Nhận, khua lên đập mạnh vào ngực Đồng Tâm. Thân thể Đồng Tâm nhất thời như một chiếc lá khô bay ra ngoài xa tít tắp...

Phụt... Cả người Đồng Tâm vô cùng đau đớn, trong miệng liên tục phun ra máu tươi đỏ lôm. Nàng lau vết máu ở khóe miệng, run rẩy đứng dậy, sắc mặt trắng bệch dọa người, thân thể cũng lắc lư suýt đổ, chỉ có đôi mắt vẫn bình tĩnh kiên định tỏa ra sát ý và phần nộ như trước.

.....

Tia lửa bắn tứ tung, Trảm Tinh rực lửa lần đầu tiên va vào Trảm Phong Dao. Phong Triều Dương và Diệp Vô Thần đều không truy kích, bởi vì đây chỉ là thăm dò lực lượng. Trong nháy mắt thân thể hai người chia ra, Phong Triều Dương ở khoảng cách gần đã thấy rõ mặt hắn... Có lẽ là vì giết được Phong Như nên vẻ hung tợn và thô bạo trên mặt hắn đã biến mất không thấy, hiện giờ biểu lộ ra chính là bình tĩnh và lạnh lùng, lại không hề có bất kỳ vẻ sầu lo và sợ hãi nào.

Phong Triều Dương nhảy bật về chỗ cũ, mà Diệp Vô Thần lại lui về sau hơn chục bước mới đứng vững. Ở nơi vũ khí họ tương giao lúc trước, mặt đất rắn chắc đã nứt toang một cách khoa trương.

Trên mặt Phong Liệt, Phong Lăng và cả những người xung quanh đều xuất hiện vẻ động dung, bởi vì hắn... không ngờ lại chẳng chút thương tổn căn xuống một đao của Chiến Thần! Khiến họ hầu như không dám tin vào mắt mình. Mà mặt đất nứt toác kia đã tỏ rõ đó quả thật là một kích của Chiến Thần.

Năng lực của Diệp Vô Thần lúc này... đã vượt qua Thiên cấp. Một quả Thiên Diệt Hỏa Long Quả, thiêu đốt tất cả tiềm lực của hắn, tăng lực lượng của hắn lên gấp trăm lần, ngàn lần...

- A!!!

Một tiếng rống to, Diệp Vô Thần như một con mãnh thú nổi điên, chủ động tấn công về phía Phong Triều Dương, chém xuống một hình cung màu lửa, một đao một kiếm lại giao nhau lần nữa, năng lượng bộc phát ra khiến thị vệ xung quanh hộc máu bay ra ngoài, chết một mảng lớn. Phong Liệt và Phong Lăng suýt nữa bị kinh phong mãnh liệt xé nát thân thể. Đúng vào lúc này, ba bóng người già nua từ trên trời giáng xuống, chia nhau mang Phong Liệt và Phong Lăng chạy đi rất xa.

- Hự... A!!!

Cảm giác thân thể sắp nổ tung khiến Diệp Vô Thần liều mạng muốn phóng thích, Trảm Tinh Kiếm liên tiếp chém về phía Phong Triều Dương, mang theo bóng kiếm hỏa quang như bay múa. Cuộc giao thủ giữa Thiên cấp và Thiên cấp rất ít có người có thể nhìn thấy, mà một khi phát sinh, hậu quả tạo thành luôn luôn là mang tính tai nạn, nếu xung quanh có người ở cạnh, thực lực không đủ thì không chết cũng phải bị thương. Mà trận giao chiến giữa một người Thần cấp và một người vượt qua Thiên cấp thì càng cực kỳ đáng sợ. Nhưng may thay họ tập trung lực lượng vào vũ khí, mà không phải trực tiếp dùng năng lượng va chạm, bằng không thậm chí có thể hủy cả hoàng cung trong thời gian ngắn.

203. Chương 202: Thiên Địa Liệt, Chiến Thần Diệt (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 202: Thiên Địa Liệt, Chiến Thần diệt (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Trong đôi mắt chứa đầy chết chóc của Phong Triều Dương lúc này lóe lên vẻ tán thưởng, y không cách nào tin nổi, chàng thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi này không ngờ có thể cản được một kích ba thành thực lực của y. Mà hiện tại, y một mực đều dùng Trảm Phong Dao ngăn cản liên tục các đợt công kích hung ác của Diệp Vô Thần, lại chưa một lần phản kích được.

Mặt đất nát vụn, Ngự thư phòng cách đó gần nhất toàn bộ sụp xuống, biến thành một mảnh hoang tàn. Tiếng giao chiến đáng sợ ấy khiến hoàng cung đầy tiếng kinh hoàng, tiếng thét của nữ tử vang lên liên tiếp không ngừng, tới tập trôn ở trong phòng không dám ra.

Một kiếm, một kiếm, một kiếm... Một kiếm nặng hơn một kiếm, Phong Triều Dương ở trước mắt hết như cừu nhân không đội trời chung của hắn. Lực lượng thông thoát khiến cả người hắn sáng khoáy hơn rất nhiều, khí thế bạo ngược tồn đọng lúc này cũng từng chút được phóng ra. Ngưng Tuyết trong ngực hắn vẫn không chút nhúc nhích, dường như ngay cả sự chấn động năng lượng có thể hủy diệt vũ vụn và tiếng giao chiến điếc tai kia đều không thể ảnh hưởng đến giấc ngủ say của nàng.

- Chủ nhân... Chạy mau, đừng đánh với lão nữa, lão gia gia này lợi hại lắm, người đánh không lại lão đâu.
- Nam Nhi lo lắng hô, nhưng Diệp Vô Thần mất điếc tai ngơ, mỗi một kiếm đều đâm thẳng chỗ yếu hại của Phong Triều Dương.

- Oa oa... chủ nhân, lão và Tuyết Phi Nhan ngày đó lợi hại như nhau, người không thể đánh lại hắn đâu... Lực lượng của chủ nhân tuy cường đại hơn rất rất nhiều rồi... Nhưng bây giờ cho dù lão đứng im một chỗ chủ nhân cũng không thể tổn thương đến lão... Chủ nhân, mau chạy thôi...

Cheng!

Một chiêu dốc hết toàn lực chém xuống bị Trảm Phong Dao chặn hết lại, mặt đất dưới chân hai người cùng lúc lún xuống. Phong Triều Dương ánh mắt lấp lóe, cổ tay rung lên, Diệp Vô Thần rên lên một tiếng, thân thể bị một cỗ lực lượng không thể ngăn cản văng thẳng ra ngoài, làm mặt đất tạo thành một vết trượt hơn ba mươi thước.

Phong Triều Dương không truy kích, y vất ngang Trảm Phong Dao, ánh mắt rơi lên trên lưỡi đao. Trên lưỡi đao vốn trơn nhẵn không ngờ lại thêm một vết xước nhỏ đến mức khó có thể phát hiện.

- Kiếm tốt. -Y ngược mắt, lạnh nhạt tán thưởng.

Chỉ là y sẽ không ngờ rằng, thanh kiếm trong tay Diệp Vô Thần lại là Trảm Tinh Kiếm không ai không biết, nhưng chưa ai nhìn thấy bao giờ.

Xa xa, trên một nóc nhà cao cao, Phong Liệt từ xa xôi nhìn hai người, nhíu chặt mày. Nơi họ giao chiến đã bị hủy không thể tả nổi, Phong Liệt không có tâm tư để đau lòng, bề ngoài thì bình tĩnh nhưng nội tâm thì dậy sóng khó thể lấp bằng.

- Thực lực của hắn không ngờ lại vượt qua ba người chúng ta, nếu hôm nay hắn có thể rời đi, thành tựu ngày sau ắt sẽ vượt khỏi tưởng tượng của chúng ta. -Lão nhân áo vàng dẫn Phong Liệt đi nói.

- Dẫu là Chiến Thần trăm năm khó gặp, lúc tầm tuổi này cũng kém hắn rất xa.

Phong Liệt nghe vậy, trầm mặc không nói.

- Chiến Thần đã nổi lòng mến tài. Dẫu sao, kỳ tài có một không hai như vậy bất kỳ ai cũng không nhẫn tâm hủy đi. Ngài hiện giờ hẳn chỉ dùng không đến ba thành thực lực, trong thời gian ngắn sẽ không hạ sát thủ. Ta nghĩ, ngài đang thăm dò, nhìn xem chàng thanh niên này rốt cuộc có thể làm đến mức nào dưới tay ngài. – Lão nhân áo đen đi cùng lão nhân áo vàng cảm thán nói.

Lúc này Diệp Vô Thần và Phong Triều Dương giao thủ, Phong Lăng bị ảnh hưởng đến vết thương trước ngực suýt nữa vỡ toạc, lại không muốn rời đi. Gã ôm lồng ngực đang đau dữ dội, nhìn về bóng người khua lên hỏa quang ở xa xa, trầm giọng nói:

- Người này không trừ, ngày sau ắt hậu hoạn vô cùng.

- Đúng vậy. – Phong Liệt gật mạnh đầu:

- Kẻ này nếu sinh ở Đại Phong Quốc ta, thì sẽ là may mắn lớn của Đại Phong Quốc. Mà hắn lại sinh ở Diệp gia, may thay... Hắn xuất hiện quá sớm, bằng không tương lai ắt sẽ là đại nạn của Đại Phong ta. Phong tiên bối tuy động lòng mến tài nhưng đã nói là làm, hôm nay... hắn chết chắc. Có thể chết vào tay Chiến Thần của Đại Phong Quốc ta, hắn cũng coi như sống không uổng kiếp này.

Ba lão nhân đồng thời trầm mặc, ánh mắt nhìn về phương xa, im lặng nhìn chăm chú vào thiếu niên một tay ôm lấy thiếu nữ hẳn muốn bảo vệ, một tay cầm kiếm không chút sợ hãi xông về phía Chiến Thần, cõi lòng bình tĩnh quá nhiều năm không ngừng rung động. Trước đó, hắn còn liên tiếp bắt cóc hoàng đế Đại Phong Phong Liệt và công chúa Phong Như ở ngay dưới sự bảo vệ của Phong Triều Dương, nên biết, từ khi Phong Triều Dương bảo vệ hoàng thất Đại Phong, đừng nói bắt cóc, mà ngay cả một cọng tóc của mỗi người trong Phong gia cũng chưa bao giờ bị thương tổn qua. Năng lực, thực lực, quyết đoán như thế... Đây là một nam tử thế nào... Hắn sẽ có một tương lai như thế nào...

Họ biết Chiến Thần cũng mong chờ tương lai của hắn như họ, nếu không có lời hứa lúc trước, nếu hắn không giết chết Phong Như, y chắc chắn sẽ không muốn hủy người này đi. Bởi vì một thiếu niên như vậy, có lẽ sau này cũng khó thể xuất hiện thêm nữa.

Công kích của Diệp Vô Thần hết lần này tới lần khác, không hề ngừng nghỉ. Nhưng Phong Triều Dương trước sau vẫn không hạ sát thủ, bởi vì hồng quang trên người Diệp Vô Thần càng lúc càng đậm, khí thế vẫn đang tăng cường rất nhanh, áp lực từ công kích hắn mang tới cũng đột sau nặng hơn đột trước. Y muốn biết, cực hạn của hắn rốt cuộc là gì.

Rầm!

Thân thể Diệp Vô Thần bay ngược thẳng ra ngoài, sau đó vững vàng đáp xuống đất. Hắn ôm chặt Ngưng Tuyết, lau tia máu ở khóe miệng, kiếm chỉ vào Phong Triều Dương, âm trầm nói:

- Hôm nay... là ngươi chết, mà không phải ta chết!!

Hắn lại xông lên, Trảm Tinh Kiếm vẽ lên một đường cong màu lửa...

Mà lần này, Phong Triều Dương lại không ngăn đỡ như lúc trước, y nghiêng đón thế kiếm của Diệp Vô Thần, nhẹ nhàng hất ra một đao... Quỹ tích đao hất ra vô cùng chậm chạp, Diệp Vô Thần có thể dễ dàng nhìn rõ quỹ tích của nó. Song, một đao chậm chạp rành rành này, lại phảng phất như khiến thời gian xung quanh cũng biến chậm theo, Diệp Vô Thần công kích trước còn chưa hoàn thành động tác chém ra, thì Trảm Phong Đao đã mang theo một cỗ khí thế mênh mông trời long đất lở đi tới trước mắt, tiếp đó trước mắt hoa lên, một thanh đao biến thành ba thanh, rồi lại biến thành mười thanh... vô số thanh...

Trong lòng hắn hoảng sợ, ý niệm tránh lui còn chưa sinh ra thì trước ngực, trên cánh tay đã truyền tới cơn đau dữ dội, lực lượng khổng lồ lại lần nữa đánh bay thân thể hắn ra ngoài. Diệp Vô Thần lộn vài vòng trên không trung mới lơ lửng đáp xuống đất, ngực phải và tay phải đã máu chảy như suối.

Nơi xa, lão nhân áo vàng nghiêm túc nói:

- Xem ra Chiến Thần đã bắt đầu chuẩn bị hạ sát thủ rồi. Ai!

Lão biết rõ thở dài như vậy ở trước mặt hoàng đế là rất không nên, nhưng tiếng thở dài này vẫn không chịu khống chế bật ra từ khóe miệng, giải tỏa nỗi tiếc hận và bất đắc dĩ sâu sắc trong lòng.

Diệp Vô Thần dùng Vô Thần lực mau chóng chữa trị vết thương ở cánh tay và trước ngực, Phong Triều Dương tấn công chỉ vào nửa người phía bên phải Diệp Vô Thần, Chiến Thần có niềm kiêu hãnh của Chiến Thần, sẽ không tấn công một thiếu nữ non nớt được đối thủ ôm ở trong ngực. Một chiêu lúc này y vẫn chỉ dùng ba thành lực lượng, vung ra là ‘Nghênh Phong Nhất Đao’ mà Chiến Thần y độc hữu.

- Kiểm thế của ngươi không theo cách thức, xem ra Sở Thương Minh không hề dạy ngươi Kiểm Thần Quyết. Lực lượng của ngươi mạnh vượt xa dự đoán của ta, nếu ngươi toàn lực thi triển, miễn cưỡng có thể đấu ngang ba thành lực lượng của ta, nhưng ngươi lại dùng một nửa lực lượng để bảo vệ tiểu cô nương trong ngực, lực lượng phân tán, lòng không chuyên tâm... Đặt nàng xuống đi, ta sẽ không tổn thương đến nàng, để ta xem xem, cực hạn của ngươi là gì? –Phong Triều Dương lạnh nhạt nói.

Diệp Vô Thần dùng kiếm chống đất, từ từ đứng dậy, chẳng những không đặt Ngưng Tuyết xuống, ngược lại còn ôm chặt hơn.

Phong Triều Dương thở dài một tiếng:

- Ta không muốn giết ngươi, thế nhưng lại ép ta giết ngươi... Ngươi tấn công đi, lần này, ta sẽ không lưu thủ. Hai tay Ngưng Tuyết ôm lấy Diệp Vô Thần rất rất chặt, dùng hết sức lực lớn nhất của nàng.

- Nam Nhi... giúp ta. –Diệp Vô Thần điều chỉnh hô hấp, chữa trị vết thương, dùng ý thức hô.

- Tôi... tôi bị nhốt trong kiếm, không ra ngoài được, chẳng giúp được chủ nhân, oa oa...

- Nói cho ta biết, ta bây giờ có thể khống chế mấy phần lực lượng của Trảm Tinh Kiếm? –Diệp Vô Thần ngưng trọng hỏi.

- A? Ta nghĩ thử xem... À đúng rồi, chủ nhân, với lực lượng của người hiện tại, có lẽ có khả năng dùng được thức đầu tiên trong Nam Hoàng Tam Thức... Có lẽ, thật sự có khả năng! –Nam Nhi nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên hưng phấn.

- Nam Hoàng Tam Thức?

- Vâng... Uy lực của Trảm Tinh Kiếm chủ yếu biểu hiện lên Nam Hoàng Tam Thức, chia ra là ‘Thiên Địa Liệt’, ‘Thương Khung Phá’, ‘Tinh Thần Diệt’. Tôi nhớ trạng thái năng lượng Thần cấp có thể dùng được thức thứ nhất Thiên Địa Liệt, với trạng thái bộc phát năng lượng của chủ nhân hiện tại, miễn cưỡng có thể xem như là nửa Thần cấp, biết đâu... biết đâu sau khi tập trung toàn bộ lực lượng có thể sử dụng được. –Nam Nhi hưng phấn nói.

- Vậy phải sử dụng thế nào?

- ...A? Tôi không biết...

-

Diệp Vô Thần thở dài sườn sượt, khống chế Vô Thần đang càng lúc càng hỗn loạn trong cơ thể. Từ lúc ăn Thiên Diệt Hỏa Long Quả đã trôi qua vài phút, cảm giác nóng rực trong thân thể vẫn không hề biến mất, tiềm năng trong thân thể vẫn đang bị thiêu đốt từng chút một, chuyển hóa thành lực lượng cuồng bạo gần như nổ rách thân thể hắn. Hắn ngược mắt nói:

- Không hổ là Phong Triều Dương, Chiến Thần chung quy là Chiến Thần... Nhưng đừng tưởng rằng giết ta dễ như trở bàn tay, kiếm trong tay ta, chẳng cần cách thức, cũng chẳng cần chiêu thức!!!

Một tiếng rống to, trong tích tắc ánh mắt Diệp Vô Thần trở nên vô cùng ác liệt, kiếm của hắn không giờ lên, thân thể bỗng lao về trước, nhanh như một tia chớp. Tốc độ lúc này đã là tốc độ nhanh nhất hắn có thể thi triển ra, trong chớp mắt đã đi tới trước người Phong Triều Dương. Phong Triều Dương vô cùng bình tĩnh, đón thân thể hắn, đâm ra một đao rất tâm thường.

Nhưng ngay trong tích tắc đao y vừa sắp tiếp xúc thân thể hắn, thì Diệp Vô Thần lại đột ngột biến mất, mà bên người y, một cỗ kiếm phong mãnh liệt ẩn chứa tức giận chém xuống...

Một tiếng trầm đục nặng nề vang lên, Trảm Tinh Kiếm chém mạnh lên bên trái thất lưng Phong Triều Dương, nhưng lại như chém trúng tảng đá cứng nhất trên đời, bị ngăn cách hoàn toàn ở bên ngoài, không lún vào mấy may, mà phản kích của Phong Triều Dương trong nháy mắt liền tới, Diệp Vô Thần tức tốc hồi kiếm chiêu chống đỡ, đao kiếm giao nhau, Diệp Vô Thần hộc máu bay ngược đi, Trảm Tinh Kiếm tuốt khỏi tay, bay ra ngoài rất xa, rơi xuống bên trái hơn chục thước, cắm nghiêng trên đất.

- Lúc này đã xảy ra chuyện gì? –Nơi xa, lão nhân áo đen kinh ngạc nói. Diệp Vô Thần lúc này xông lên trước lại di chuyển lệch theo góc 90 độ một cách quỷ dị, sau đó duy trì nguyên tốc độ xông đến bên người Phong Triều Dương, nếu không phải tận mắt chứng kiến, lão tuyệt đối khó có thể tin lại có người có thể làm được động tác khó bề tưởng tượng như thế. Bởi vì đây rõ ràng đã làm trái với thường thức tự nhiên. Định nghĩa ‘Quán tính’ này dường như hoàn toàn biến mất từ trên người hắn.

Hai lão nhân khác cũng ngơ ngác như thế:

- Thật khiến người ta không dám tin tưởng, phương thức công kích quỷ dị như thế, Chiến Thần trúng chiêu đều chẳng quá đáng chút nào, kẻ này thật là càng lúc càng khiến người ta kinh ngạc. Chỉ tiếc thay, Chiến Thần mạnh nhất không phải công kích, mà là phòng ngự... Hắn chung quy không có khả năng là đối thủ của Chiến Thần. Ai!

Diệp Vô Thần ôm ngực, đau đớn ho khan, phun ra cục máu, khuôn mặt vặn vẹo dữ dội, hắn nhìn chăm chăm Phong Triều Dương, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ta... sẽ... sẽ không chết ở đây, người phải chết là ngươi... là ngươi... là ngươi...

204. Chương 203: Thiên Địa Liệt, Chiến Thần Diệt (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 203: Thiên Địa Liệt, Chiến Thần diệt (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Phong Triều Dương dùng đôi mắt liếc thoáng qua bộ phận bị chém trúng, xách đao tới gần. Diệp Vô Thần duỗi tay, Trảm Tinh Kiếm ở xa xa bỗng tự động bay tới, quét về phía người Phong Triều Dương, Phong Triều Dương vùng Trảm Phong Đao, hút Trảm Tinh đến thân đao, nhướng mày thấp giọng nói:

- Ngươi kiếm?

Kết!!!

Trảm Phong Đao bám theo Trảm Tinh Kiếm bỗng sinh ra một trận run rẩy dữ dội, trong lòng Phong Triều Dương khẽ động, giây tiếp theo, Trảm Tinh Kiếm lại thoát khỏi khống chế của Phong Triều Dương, bay về tay Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần nắm chuôi kiếm đứng dậy, trước mắt một trận trời đất quay cuồng, sau đó dần bắt đầu trở nên mơ hồ...

Cơn chấn động vừa xảy ra khiến nội tạng hắn lại vỡ toang lần nữa. Phong Triều Dương ở ngay trước, hắn đã không có thời gian để chữa trị... Bằng không lúc y giờ đao, chính là thời khắc mình và Ngưng Tuyết mất mạng.

Trước mắt mơ mơ hồ hồ, nhưng đủ để hắn nhận ra vị trí của Phong Triều Dương, thân thể run rẩy của hắn bước từng bước về trước, sau đó nhảy lên chém một cái, ngưng tụ toàn lực chém về phía Phong Triều Dương.

Lực lượng Diệp Vô Thần có được là duy nhất trên Thiên Thần đại lục, hẳn không có cách thức như Phong Triều Dương nói, cũng không có bất kỳ chiêu thức nào, chỉ có lực lượng — Vô Thần lực không gì không làm được. Cho nên, người hiếm khi chiến đấu như hắn, phương thức công kích chỉ có chặt, chém, bổ, đâm đơn giản nhất...

Lại là một tiếng trầm muộn, Trảm Tinh lại vượt tay bay ra, tay phải Diệp Vô Thần máu chảy như suối, nội tạng quay cuồng dữ dội, đau đớn khó chịu nổi, dường như đã vỡ vụn hết vậy. Hắn dùng một nửa lực lượng bảo vệ Ngưng Tuyết không bị lực lượng chấn động, một nửa còn lại toàn bộ dùng để công kích, thân thể của mình không giữ lại một tí lực lượng bảo vệ nào...

Nhưng lần này, kỳ lạ là hắn không ngã xuống, mà ngẩng đầu nhìn về phía Trảm Tinh Kiếm đang bay lên cao cao. Gần như là vô ý thức, hắn dùng sức vọt lên cao, bắt lấy Trảm Tinh đan xen giữa kim mang và ngọn lửa ở không trung.

- Tuyết Nhi... Ôm chặt... Ôm chặt ta... -Thế giới trước mắt mơ hồ đến mức không cách nào phân biệt, hắn run run môi phát ra thanh âm yếu đến mức gần như không thể nghe rõ.

Sau đó... Hắn buông lỏng cánh tay trái vẫn luôn ôm Ngưng Tuyết, hai tay đồng thời nắm lên chuôi kiếm. Lực lượng từ mỗi một bộ phận, mỗi một khí quan, thậm chí mỗi một sợi lông trên cơ thể đều đang dưới sự dẫn dắt của Diệp Vô Thần, tràn về phía hai tay hắn.

Tại không trung, hai tay hắn giơ Trảm Tinh lên, đôi mắt mở choàng đã mất đi tiêu cự, trong lúc rơi xuống, chém mạnh xuống phía dưới.

Một kiếm hai tay vung ra này yếu ớt vô lực, không có bất kỳ cho dù chỉ là một tia uy hiếp đáng nói nào với Phong Triều Dương. Phong Triều Dương thán thán một tiếng, lẩm bẩm:

- Kết thúc thôi.

Hai lần công kích trước y đã dùng năm thành lực lượng, Diệp Vô Thần có thể không chết đã vượt khỏi dự liệu của y. Nhưng dấu không chết thì cũng đã bị thương cực nặng, lực lượng và sinh mệnh tán loạn, có thể nói là dấu hết đèn tắt. Mà một chiêu này, đã là sự giãy dụa cuối cùng của hắn.

Y giơ Trảm Phong Dao lên, vung dao nghênh đón. Sau đó, ngay trong nháy mắt dao kiếm va chạm, Phong Triều Dương lại phát hiện, đôi mắt vô thần của Diệp Vô Thần bỗng trở nên vô cùng sáng suốt, đôi mắt bắn ra vẻ bạo ngược vốn đã biến mất...

- Thiên... Địa... Liệt... Hủy a!!!

Thân kiếm Trảm Tinh bỗng bắn mạnh ra kim mang mãnh liệt tới cực điểm, trong lúc đột ngột tấn công, Phong Triều Dương không kịp đề phòng đôi mắt bị đâm tới vô ý thức nhắm lại, khi y mở mắt ra thì thế giới trước mắt đã hoàn toàn biến thành màu kim sắc. Trong đôi con ngươi không ngừng giãn rộng của y, kim mang như đâm xuyên đầu hũ, không hề cách trở xuyên qua Trảm Phong Dao chưa bao giờ rời khỏi người của y, đập lên vai trái y... Không hề dừng lại, nương theo thân thể Diệp Vô Thần rơi xuống, từ vai trái y rạch xuống tận dưới chân y, trên thân thể y, rạch ra một đường thẳng nghiêng nghiêng.

Trảm Tinh Kiếm sau cùng chém lên đất, vào giờ phút này quang mang màu vàng cũng lấp lánh đến cực hạn, một chùm kim mang từ thân kiếm chói lên, cắt phá màn đêm, bắn về phía trời cao xa xăm. Cả hoàng cung, thậm chí cả Thiên Phong Thành, mỗi một vị trí đều có thể nhìn thấy rõ ràng một luồng kim mang chói mắt xông lên trời, mãi đến tận chân trời. Trên mặt đất cứng rắn, một khe rãnh sâu hoắm đột ngột nứt ra kéo dài về phương xa...

Ai có thể biết, luồng kim mang này đã kết liễu vị anh hùng trong lòng tất cả con dân Đại Phong Quốc, kết thúc cuộc đời của Chiến Thần không thể chiến thắng.

Diệp Vô Thần lại lần nữa ôm chặt lấy Ngưng Tuyết vẫn luôn giắt trên người hắn, khóe miệng rút cuộc lộ ra một nụ cười. Ánh mắt Phong Triều Dương mờ dần, động tác toàn thân đều bị đọng lại trong khoảnh khắc đó. Nhìn về phía trước, y thì thào nói:

- Làm... được... lắm...

Ba chữ rơi xuống, thân thể y tách ra men theo đường màu vàng kia, rồi ngã xuống đất.

Diệp Vô Thần rút cuộc cũng uể oải ngã xuống đất, dẫn dắt Vô Thần lực mau chóng khôi phục vết thương nội phủ của mình, giảm bớt cơn đau. Lúc trước, vì vung ra át chủ bài cuối cùng chém chết Chiến Thần, hắn không dám lãng phí một tí tẹo nào. Phát động nó cần lực lượng khổng lồ, tiêu hao cũng lớn chẳng kém. Chỉ một kiếm như vậy đã tiêu hao quá nửa tất cả lực lượng trong cơ thể hắn, cảm giác bành trướng đau đớn kia bởi vậy cũng giảm bớt rất nhiều.

- A!! Y chết rồi, y không ngờ lại chết rồi, không ngờ bị chủ nhân đánh bại... Chủ nhân, ngài thật lợi hại, ngài không ngờ lại... thành công!? –Nam Nhi hưng phấn một cách khoa trương, tức thì, nàng lại mê hoặc lắm bà lắm lắm:

- Lạ ghê, sao chủ nhân biết phát động ‘Thiên Địa Liệt’ thế nào nhỉ, ngay cả mình đều không biết mà.

Diệp Vô Thần:

-

- Chủ nhân? Chủ nhân không sao chứ?

- Không sao... Trước tiên đừng quấy rầy ta. –Thanh âm Diệp Vô Thần suy yếu như gió nhẹ. Lúc giao thủ với Phong Triều Dương, người xung quanh đã hốt hoảng rút lui toàn bộ, người bị ảnh hưởng công kích gây thương tổn nhiều không kể xiết. Phong Triều Dương cũng một mực cố ý không dời vị trí, không muốn làm cho hoàng cung bị tổn hại càng lớn. Lúc này, trong phạm vi trăm thước xung quanh hắn đã không còn một ai, nhưng hắn biết, mình lập tức sẽ đối mặt với đợt công kích điên cuồng, hắn ắt phải dùng tốc độ nhanh nhất nhằm khôi phục thương thế.

Nam Nhi lập tức ngoan ngoãn không nói một lời.

Ngay trong khoảnh khắc thân thể Phong Triều Dương bị bổ đứt từ giữa, ba lão nhân một mực quan sát ở nơi xa, và cả Phong Liệt cùng Phong Lăng đều như ngu người, sự thật như vậy khiến họ làm sao có thể tiếp nhận, làm sao có thể tin nổi... Mỗi người bọn họ đều đang rất hoài nghi liệu đây chẳng qua có phải là một giấc mộng hư ảo hay không...

Chiến Thần... Cứ thế chết!? Chết vào trong tay một thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi...

Kinh ngạc, run rẩy, sợ hãi, khó có thể tin... Tâm tình lúc này của họ phức tạp đến mức khó có thể miêu tả, chấn động như vậy đủ khiến cõi lòng họ rất dễ sụp đổ.

- Chết rồi... Phong tiền bối ấy vậy lại chết rồi... -Phong Lăng trợn tròn mắt, làm thế nào cũng không thể tin và đón nhận sự thật trước mắt. Thần bảo vệ của Phong gia họ, người gả cả đời kính trọng và sùng bái nhất, một thần thoại bất bại trông xuống thiên hạ, được tất cả mọi người kính ngưỡng... cứ thế ngã xuống trong mắt gã. Giết y là một người còn nhỏ tuổi hơn hắn rất nhiều.

Hắn rất mạnh, mạnh đến mức khiến người ta khó có thể tin, nhưng hắn há có thể là đối thủ của Phong Triều Dương, hắn rành rành sắp chết dưới đao của Phong Triều Dương, vì sao cuối cùng lại sẽ là kết cục như vậy... Diệp gia Vô Thần chém giết Phong Triều Dương, hắn rút cuộc...

- Mất... cũng biết gạt người ư? –Lão nhân áo vàng thì thào như nói mê.

- Người không mở mắt đâu, ta cũng nhìn thấy. –Lão nhân áo đen cũng run giọng nói, y làm sao có thể tiếp thụ cho được, một chàng thanh niên, trong cuộc đối kháng chính diện không có bất kỳ nhân tố bên ngoài nào, chém giết Chiến Thần họ vĩnh viễn chỉ có thể nhìn lên.

- Thành tựu tương lai của kẻ này, ắt sẽ kinh thế hãi tục. –Lão nhân áo tím vẫn không nói chuyện cũng về mặt dờ dẩn nói. Họ vững tin, từ bé đến lớn, họ chưa bao giờ có lần nào chấn kinh như bây giờ.

Phong Triều Dương đã chết, đây chẳng khác nào chặt đứt một cánh tay của Phong gia, phá hủy chiếc ô bảo vệ kiên cố của Phong gia. Phong Liệt run rẩy cả người, y mở to hai mắt, vươn ngón tay chỉ về phía Diệp Vô Thần không hề động đậy ở xa xa, dùng thanh âm đã hoàn toàn đứt gãy hô:

- Hắn đã giết Phong tiền bối, hắn đã giết Phong tiền bối... Mau đi... mau đi... giết hắn! Hắn bây giờ không chạy trốn, nhất định là bị trọng thương, mau đi giết hắn ngay!

Phong Liệt dù sao cũng là Phong Liệt, trong sự đả kích như sét đánh này vẫn không hoàn toàn mất hết lý trí và tỉnh táo. Thân là hoàng đế Đại Phong Quốc, y so với ai đều rõ ràng Phong Triều Dương rốt cuộc cường đại đến mức nào, với Phong gia y mà nói lại quan trọng cỡ nào. Mà một thiếu niên chém chết Phong Triều Dương, ngoại trừ cừu hận không chết không thôi kia, nếu cứ thế để hắn rời đi, thì ngày sau Phong Liệt ắt sẽ ăn không ngon ngủ không yên, không thể an ổn.

Ba lão nhân đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt gật đầu, cùng lúc đứng dậy nhảy xuống, xông về vị trí Diệp Vô Thần. Giống như tam lão bên người Long Dận, ba lão nhân này cũng là ba cường giả Thiên cấp, hơn nữa còn là ba huynh đệ, tu hành công pháp giống nhau, sử dụng binh khí giống nhau, là ‘Phong Thần Tam Lão’ không ai không biết vang danh Đại Phong Quốc, là tám chấn mạnh nhất bên người Phong Liệt ngoại trừ Phong Triều Dương. Tuy họ muôn vàn không muốn hủy đi thiếu niên khiến họ run rẩy cả thân thể lẫn linh hồn này, nhưng cũng không thể không ra tay, bởi vì một thiếu niên như vậy nếu thật sự thoát đi, ắt sẽ là tai nạn cho Đại Phong Quốc. Bên nặng bên nhẹ, ba lão nhân đã trải qua quá nhiều mưa gió há có thể không rõ, họ sớm đã qua cái tuổi làm việc theo cảm tính rồi.

Ba người còn chưa tới gần, ba luồng khí thể đã khóa chặt thân thể Diệp Vô Thần. Thân thể hắn vẫn không hề động đậy, khôi phục vết thương của mình, tay trái ôm Ngưng Tuyết, tay phải cầm Trảm Tinh Kiếm vừa mới chém giết Phong Triều Dương, vẫn rực lửa như trước.

Ba lão nhân vẫn một mực quan sát biết hắn lúc này đã bị thương cực kỳ nghiêm trọng, đối lại một cao thủ bình thường thì hắn đã chết từ lâu, hắn bây giờ vẫn có thể ngồi xếp bằng ở đó đã khiến người rất là kinh ngạc rồi. Có lẽ Diệp Vô Thần lúc này, họ chỉ cần một chiêu vô cùng đơn giản là có thể lấy tính mạng hắn.

Diệp Vô Thần đích xác bị thương cực nặng, thương thế tuyệt đối đủ khiến một người bình thường mất mạng. Nhưng thể chất của hắn lại chẳng phải người thường có thể sánh bằng, mà tốc độ khôi phục thương thế của hắn cũng tuyệt đối không phải ba lão nhân lịch duyệt phong phú có thể tưởng tượng.

Ngưng Tuyết vẫn một mực lặng lẽ co mình trong ngực hắn, an tĩnh hết như một chú búp bê. Nàng cố nén không cho mình phát ra thanh âm, tránh làm hắn lo lắng, quấy rầy hắn.

Ba lão nhân bày trận thế hình tam giác bao vây hắn ở chính giữa, mà xung quanh, một đồng thị vệ hoàng cung cũng ồ ạt lao về phía bên này. Lúc này Phong Liệt cực kỳ hận và sợ hãi Diệp Vô Thần há có thể cho hắn một cơ hội chạy trốn nào được, không tiếc vận dụng tất cả lực lượng thủ vệ của hoàng cung cũng phải bằm thây hắn.

Tiếng bước chân hỗn loạn mau chóng tới gần, cùng theo đó là thanh âm binh khí chao đảo. Ba lão nhân quan sát Diệp Vô Thần từ khoảng cách gần, nhất thời ai cũng không ra tay, sắc mặt Diệp Vô Thần lúc này trắng bệch như tờ giấy, khí tức mỏng manh đến gần như không thể phát giác, hết như đã chết vậy. Duy chỉ có hồng quang quỹ dị trên người vẫn đang lấp lóe, ngọn lửa trên kiếm vẫn đang rực cháy, họ một mực đều rất muốn biết, thanh kiếm trong tay hắn rốt cuộc là thần binh lợi khí gì, nhiều lần va chạm với Trảm Phong Dao của Chiến Thần như vậy mà vẫn không tổn hại gì.

205. Chương 204: Mở Đường Máu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 204: Mở đường máu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần vừa mới chém giết Chiến Thần lúc này đã là một con dê chờ thịt không còn chút lực hoàn thủ nào, ngay cả tính mạng đều tùy thời có thể đứt gánh. Ba lão nhân đưa mắt liếc nhau, đồng loạt thở dài, lão nhân áo tím tiến lên một bước, tay phải rút từ trong ống tay trái ra, tiếc hận nói:

- Lão phu thật sự rất không muốn giết người. Ấy vậy người buộc phải chết, nhưng tuy người chết, thanh danh cũng chắc chắn rung động thiên hạ...

Phụt...

Giọng nói của lão nhân áo tím còn chưa hết, trước mắt bỗng lóe lên một luồng hồng quang... Chỉ có tự mình đối mặt với Diệp Vô Thần mới có thể biết rõ độ đáng sợ lúc hấn tăng tốc độ lên cực hạn. Trong nháy mắt đó, Diệp Vô Thần hơi thở mỏng manh bỗng mở mắt, trong tích tắc, thanh kiếm rực lửa đã đâm vào ngực trái của y, trái tim trực tiếp nát vụn... Lão nhân áo tím hoàn toàn không phòng bị, tốc độ làm cho y gần như không có cách nào phản ứng kia khiến y hoàn toàn không kịp tránh né, cũng không kịp dùng lực lượng hộ thân, chỉ trong chớp nhoáng như vậy, trực tiếp mất mạng.

Tuy Diệp Vô Thần vừa mới thi triển ‘Thiên Địa Liệt’ đánh chết Phong Triều Dương, tổn hao hơn nửa lực lượng, nhưng hấn chịu tác dụng của Thiên Diệt Hỏa Long Quả thực lực vẫn vượt xa bất kỳ một ai trong ba lão nhân, cộng thêm tốc độ như tia chớp và đánh lên một cách hoàn mỹ, cho nên vị cường giả Thiên cấp cả đời huy hoàng này chết không hề oan uổng chút nào.

Vung Trảm Tinh Kiếm, thân thể lão nhân áo tím bị hất ra ngoài, không còn khí tức. Đằng sau Diệp Vô Thần cũng đồng thời vang lên hai tiếng hét kinh ngạc và phần nộ đến cực điểm, hai luồng khí lưu khổng lồ ập đến từ đằng sau hấn.

Xa xa, Phong Liệt và Phong Lăng nhìn thấy rãnh mạch, trong khoảnh khắc lão nhân áo tím chết dưới kiếm Diệp Vô Thần kế tiếp Phong Triều Dương, thân thể y lung lay muốn đổ, thiếu niên như Ma Thần này hệt như một cơn ác mộng đáng sợ, gần như làm sụp đổ phòng tuyến tâm lý chưa bao giờ dao động qua của y.

- Truyền lệnh xuống... Phong tỏa hoàng cung... Không! Phong tỏa cả Thiên Phong Thành, báo cho Nhạc, Tần, Mạnh, Khổng bốn tướng quân, Tứ phương thành vệ quân toàn bộ tiến vào tình trạng cảnh giác tối cao, không tiếc hết thủy thổ đoạn, hết thủy mọi giá... Phải giết Diệp Vô Thần!!! –Hầm rằng Phong Liệt gần như bị y cắn vỡ, khi y truyền xuống mệnh lệnh gần như điên rồ này, đám thị vệ xung quanh đồng loạt rung mình một cái.

Vì một người, điều động lực lượng cả hoàng cung đã đủ khoa trương... Mà Phong Liệt, lại không tiếc điều động mọi mặt lực lượng thủ vệ của cả Thiên Phong Thành, quả thực đúng là một trò cười lớn. Nhưng nghĩ đến người này chém giết Chiến Thần Phong Triều Dương của họ, không một ai có thể cười ra nổi.

Cheng! Cheng!

Binh khí tiếp xúc nhau, nhuyễn kiếm của lão nhân áo vàng và áo đen toàn bộ gãy từ giữa, kiếm phong sắc bén vạt đứt y phục trước ngực họ. Hai lão nhân song song ném binh khí, một trái một phải xông về phía Diệp Vô Thần, hai tay lồng vào nhau vung ra chưởng ảnh đầy trời. Một người tấn công bên trái, một người tấn công vào vị trí của Ngưng Tuyết ở bên phải. Diệp Vô Thần chỉ có một cánh tay có thể dùng, vì chiều cổ cho Ngưng Tuyết còn buộc phải phân tán lực lượng và lực chú ý, gần như chẳng khác nào một mình ngăn cản bốn người.

Diệp Vô Thần tức giận hừ một tiếng, tại chỗ vọt lên, xoay tròn một cách hoa lệ trên không trung, vừa vặn di dời đến vùng trên không của lão nhân áo đen, lực rút vào hai chân, mang theo khí thế như núi cao mạnh mẽ ập xuống, đồng thời một kiếm đâm về phía lão nhân áo vàng đang tới gần. Nếu tay đã không thể linh hoạt, thì hấn dùng chân để hỗ trợ tấn công.

Lão nhân áo đen né không kịp, hai tay nghênh đón, chỉ nghe thấy ‘Rầm’ một tiếng trầm đục vang lên, thân thể y nhu một chiếc cọc gỗ bị búa tạ nện vào, bị lực lượng khổng lồ trực tiếp đóng lún xuống đất, một phía khác, lão nhân áo vàng cũng bị hấn dùng Trảm Tinh Kiếm ép lui.

Lúc này, một đồng thị vệ như thủy triều từ bốn phương tám hướng áp sát, đồng thời tức tốc bày ra trận thế. Hơn chục thị vệ ôm cung tiễn dừng lại ở hơn mười thước, trong tiếng hiệu lệnh dáo dác gác cung lấp tên, Diệp Vô Thần nghiêng mắt, tay phải cầm kiếm vẩy ra, ném ra hai quả Chấn Thiên Lôi mang theo tiếng gió

rít gào, điểm rơi vừa vặn đúng chỗ, đem những thị vệ còn chưa kịp bắn tên này toàn bộ nổ tan xác. Tiếp đó, dưới chân truyền tới một hồi lực lượng lớn, hần nhếch khóe miệng, đón cổ lực lớn này vọt lên cao cao, vượt qua một đám dơi đao thị vệ, sau đó liên tục lên lên xuống xuống, lao thẳng tới vị trí của Phong Liệt.

Thị vệ thật sự quá nhiều, từ các phương hướng vẫn đang không ngừng tràn vào, dưới mệnh lệnh của Phong Liệt, tất cả lực lượng thủ vệ đều tập trung đến đây, trước người Phong Liệt cũng bị cao thủ trong cung làm thành một bức tường bảo vệ. Phong Liệt không chọn tránh đi, mà muốn đứng ở đây tận mắt chứng kiến hần chết thảm!!!

Diệp Vô Thần nhảy lên đáp xuống hai lần, rốt cuộc bị ép rơi vào trong bầy thị vệ đông chi chít. Hần vùng Trảm Tinh Kiếm, chặt đứt ba người chặn ngang, Trảm Tinh Kiếm lại dính máu lần nữa. Thân thể hần rốt cuộc cũng bị khóa chặt bên trong bầy người, khó có thể thoát thân.

Xung quanh toàn bộ đều là địch nhân. Chiến đấu như vậy không cần cố kỵ, không cần do dự. Nương theo Trảm Tinh Kiếm vùng múa, liên tiếp những bông hoa máu nở rộ trước mắt hần. Máu làm mờ hồ tầm mắt hần, mùi máu làm lẫn lộn khứu giác hần.

Một kiếm, trước ngực ba người dồn tới gần phía trước đồng thời phụt lên hoa máu, đổ gục xuống đất, thi thể rất nhanh bị đám người điên cuồng vọt lên giẫm đạp, lại một kiếm, ba người đằng sau toàn bộ chia lìa thân thể. Chỗ trống vừa mất lúc nãy lập tức lại bị càng nhiều người lấp đầy. Vết thương nặng của Diệp Vô Thần lúc trước vốn dĩ không kịp chữa khỏi, hoàn toàn dựa vào một hơi khí thể chống đỡ gắt gao, tuy không có ham muốn giết người nhưng lại định sẵn không thể dừng lại, trong lúc Trảm Tinh Kiếm khua múa dờn từng bước về hướng cửa cung.

Đằng sau, hai luồng áp lực khổng lồ âm âm kéo tới, Diệp Vô Thần sớm có phòng bị đầu cũng không buồn quay lại, vọt lên cao cao về phía trước. Nhất thời, mặt đất nhuộm máu liền bị nổ tung, hơn hai mươi thị vệ liền mất mạng tại chỗ trong một chiêu này của lão nhân áo đen và áo vàng. Diệp Vô Thần ở không trung vùng tay phải, Trảm Tinh Kiếm rực lửa vẽ ra một luồng hỏa quang, kiếm khí hải người bắn thẳng xuống, đánh bay hơn chục người ở bên dưới ra ngoài. Sau khi đáp xuống đất, hần vẩy tay phải, Trảm Tinh Kiếm xoay tròn bay ra, như lưỡi hái tử thần chém ra một đường máu rộng hơn ba thước ở phía trước. Diệp Vô Thần ôm Ngưng Tuyết, giẫm trên đường máu xông ra ngoài.

Đằng sau, áp lực khổng lồ kia lại ập tới lần nữa, hai lão nhân có thực lực cực cao kia như hình với bóng, áp chế chặt chẽ hần. Nếu không giải quyết họ, Diệp Vô Thần hoàn toàn không có bất kỳ khả năng chạy thoát nào. Hần không tránh không né, búng ngón tay một cái, hai quả Chấn Thiên Lôi chia nhau bay về phía đầu hai người, tốc độ nhanh vô cùng. Lão nhân áo vàng và áo đen nghiêng đầu né qua, nhưng ngay trong tích tắc lão nhân áo vàng đang nghiêng đầu tầm mắt thoáng dời đi kia, một luồng hỏa quang bay với tốc độ nhanh hơn Chấn Thiên Lôi không biết bao nhiêu lần đâm về phía yết hầu y. Trong lúc suýt nữa mất mạng, y dùng tay kẹp chặt lấy Trảm Tinh Kiếm đang bắn về phía y, lòng bàn tay máu chảy như suối, nhưng tiếp sau Trảm Tinh Kiếm, Diệp Vô Thần gần như cùng lúc xông đến trước người, tất cả lực lượng tụ lên lòng bàn tay phải, đột ngột đẩy lên Trảm Tinh Kiếm...

Lại là thanh âm da thịt rách toạc, thân kiếm xuyên vào từ cổ lão nhân áo vàng xuyên ra đằng sau gáy. Lão nhân áo vàng trợn tròn mắt, đổ xuống, chết không nhắm mắt.

Rầm Rầm!!!

Hai quả Chấn Thiên Lôi đồng thời rơi xuống đất, trong tiếng nổ vang rền máu ít bay tứ tung, thân thể nát vụn đan xen trong không trung thành một màn máu lớn. Dưới hai quả Chấn Thiên Lôi, hơn chục người mất mạng, trên đất cũng nhiều thêm hai chiếc hồ cực lớn. Thấy hai huynh đệ làm bạn quanh năm của mình lần lượt chết đi, lão nhân áo đen phát ra một tiếng hét đau xót, đoạt lấy đại đao trong tay một thị vệ, điên cuồng lao về phía Diệp Vô Thần, từng đao thẳng tay đâm vào chỗ yếu hại của Diệp Vô Thần, đao phong lạnh lùng quét đến làm Diệp Vô Thần đau như rách mặt, đám thị vệ hơi tới gần một chút cũng không chết thì bị thương. Y sử dụng chính là đấu pháp bất chấp tính mạng, từng đao liều mạng.

Diệp Vô Thần liên tiếp thối lui, tránh cho Ngưng Tuyết bị đao phong gây thương tích, sau đó nhẹ nhàng nhảy cao hơn hai thước về đằng sau, toàn thân lấp lánh hồng quang, một ngọn lửa hình rồng nóng bỏng bay về phía y. Lão nhân áo đen hoàn toàn chẳng nghĩ đến Diệp Vô Thần không ngờ còn có được Hỏa chi lực, hơn nữa con hỏa long này chẳng những thả ra rất nhanh, mà độ nóng của nó càng khiến đáy lòng y kinh

hải, không dám cưỡng ép ngăn cản, cả người nhảy ra sau một cái, cho hỏa long gào thét bay qua từ dưới người hắn. Mà đúng vào lúc này, lại là một tiếng gào thét bay đến, một quả cầu đen sì theo sát đằng sau ngọn lửa bắn về phía mặt y, y vận người, lại tránh qua lần nữa.

Hậu quả trực tiếp sau khi mượn lực ở không trung chính là khí cơ mất hết, hậu lực khó sinh ra, trong nháy mắt khi chân y vừa mới chạm đất, thân thể Diệp Vô Thần như quỷ mị xuất hiện ở trước mặt y, Trảm Tinh Kiếm chém xuống ngay đầu...

Keng!

Trong cơn hốt hoảng, cương đao lão nhân áo vàng giơ lên để dàng bị chém gãy, Trảm Tinh Kiếm lướt xuống, mang theo chiếc đầu vãi máu của y bay đi...

Ba tuyệt thế cường giả toàn bộ bị Diệp Vô Thần dễ dàng chém giết. Nếu Diệp Vô Thần dùng thực lực đấu chính diện với họ, thì hẳn lúc này có thể đánh bại bất kỳ một ai trong số họ, nhưng lại không có khả năng đồng thời đánh bại ba người. Đấu giết chết một người cũng ắt phải tốn rất nhiều lực lượng. Vì dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết họ, đồng thời lưu trữ thực lực, ba lão nhân, hẳn toàn bộ dựa vào sơ hở đối phương lộ ra trong nháy mắt, phối hợp với tốc độ kinh người và lực bộc phát trong nháy mắt để dồn họ vào chỗ chết... Đây chính là sự đáng sợ của tốc độ. Ba lão nhân toàn bộ chết không cam lòng.

Diệp Vô Thần thoát nhìn làm rất thoải mái, nhưng mỗi một trình tự trong đó, hẳn đều phải tính toán vô cùng rành mạch, mỗi một chỗ một thời cơ đều ắt phải dẫn đo chuẩn xác. Mà loại phương pháp này cũng chỉ áp dụng với người có thực lực yếu hơn hắn, đấu với cường giả Thần cấp như Phong Triều Dương, bất kỳ kế sách nào đều là trò cười, duy chỉ có dùng lực lượng mạnh hơn để đánh bại y.

Diệp Vô Thần áp lực giảm lớn, vung Trảm Tinh mang theo khí thế cuồng bạo, chém đứt toàn bộ địch nhân trong phạm vi một trượng. Trước ngực, thân thể Ngưng Tuyết hơi run lên. Cõi lòng Diệp Vô Thần căng thẳng, hẳn biết, Ngưng Tuyết vốn dĩ không thể chịu nổi mùi máu tanh và tiếng xác thịt rách toạc không ngừng ở đây, vì không để mình lo lắng, nàng một mực đều đang đau khổ nhẫn nhịn, không dám phát ra một tiếng động nào.

- Tuyết Nhi, nhắm mắt lại... Chúng ta rất nhanh có thể ra ngoài thôi... Rất nhanh... -Hắn dịu dàng an ủi một tiếng, thở dốc một hơi nặng trĩu, trong mắt lấp lóe hung quang, gầm nhẹ một tiếng, Trảm Tinh Kiếm mở ra khép vào, dưới kiếm thể không còn chút giữ lại kia, không một ai có thể tới gần hắn trong vòng ba thước. Mỗi một kiếm vung lên, phía trước đều có hai ba mươi người bị đánh bay ra ngoài, dấu không chết cũng sẽ trọng thương.

Thương thế nội phủ hắn càng thêm nặng, vết thương vỡ toang, đem lực lượng của mình toàn bộ thả ra, vung lên Trảm Tinh Kiếm, cắn chặt răng, như một con mãnh hổ xuống núi giẫm trên đường máu xông về phía trước, khi ra đến bên ngoài thì nơi nơi phơi thây.

Tiếp sau Phong Triều Dương, ba đại Thiên cấp hộ vệ mạnh nhất bên người y trong nháy mắt cũng toàn bộ chết bởi tay Diệp Vô Thần, cơ thịt trên mặt Phong Liệt không ngừng co giật, rốt cuộc trước mắt tối sầm, một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra.

206. Chương 205: Đâm Xuyên

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biển

Chương 205: Đâm xuyên

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Hoàng thượng!

- Phụ hoàng!

Phong Lăng và người bảo vệ bên người y cực kỳ hoảng sợ, tay chân luống cuống đỡ y dậy. Phong Lăng giọng cảm hận nói:

- Phụ hoàng người yên tâm, cho dù Diệp Vô Thần có bản lĩnh thông thiên, thì đêm nay tuyệt đối... chấp cánh khó bay!

- Ha ha... ha ha... Ha ha ha ha... -Thân thể Phong Liệt mềm oặt, cười thảm:

- Hắn chết thì có thể thế nào, hắn chết rồi, Chiến Thần của Phong gia ta có thể trở lại chẳng... Phong Thần Tam Lão có thể trở lại chẳng... Bốn người họ, có thể địch lại thiên quân vạn mã... Lại toàn bộ bị hắn hủy, bị một mình hắn hủy... Hai mươi năm trước, Diệp gia làm trăm không thắng mà về, hôm nay hai mươi năm sau, một tiểu bối của Diệp gia không ngờ trong vòng một ngày lại hủy hoại Phong gia của trăm đến mức như thế... Diệp gia, lẽ nào thật đúng là khắc tinh của trăm ư...

- Phụ hoàng... -Phong Lăng há mồm, muốn nói lời gì an ủi nhưng cuối cùng không nói ra nổi. Trận đả kích này, với Phong gia gã mà nói thực sự quá lớn, lớn đến mức ai cũng không thể chịu nổi. Từ bé đến lớn, Phong Liệt ở trước mặt gã lúc nào cũng là uy nghiêm lẫm liệt, xử sự không hoảng, sóng lớn sóng nhỏ đều ung dung đối phó, chưa từng thấy y hoang mang thất thố bao giờ, khiến gã vừa kính vừa sợ. Mà hôm nay, đại hôn bị hủy, trở mắt nhìn Diệp Vô Thần cướp người đi, cả đời y lần đầu tiên bị bắt cóc, điều này vốn đã là sỉ nhục cực lớn. Song, hết thấy chỉ vừa mới bắt đầu... Ngay lúc vừa rồi, Phong Như bị giết chết tàn nhẫn trước mặt y, Phong Triều Dương chết... Phong Thần Tam Lão chết...

Đả kích như tai nạn này, y sao có thể chịu nổi?

Diệp Vô Thần từ vị trí Ngự thư phòng giẫm máu tươi một đường đi về phía nam, ánh đao tên bắn chỉ chít kia vẫn không thể giữ bước chân hắn, khi đến cửa hoàng cung thì đã cả người nhuộm máu, mà mái tóc và váy dài của Ngưng Tuyết vẫn trắng như thường, không dính một chút máu tươi nào. Bởi vì bên ngoài cơ thể nàng đã có tấm chắn phòng hộ Diệp Vô Thần dùng một nửa lực lượng dựng lên.

- Toàn bộ cút hết!

Hắn rống lớn một tiếng, nhún người, dùng toàn lực vọt lên cao, lao về phía cửa cung bị thị vệ chen lấn đông nghịt, lúc cả người đáp xuống, tay phải đã vung ra, Trảm Tinh Kiếm vút lên một luồng hỏa mang pha lẫn màu vàng, lực lượng mang tính hủy diệt điên cuồng tràn xuống bên dưới, hơn hai trăm thị vệ dưới lực lượng cuồng bạo như bị Thái Sơn áp đỉnh, nằm gục dưới đất, bị ép đến biến dạng, ngay cả binh khí trong tay họ cũng bị ép đến biến hình.

“Ầm” một tiếng, cánh cửa cung tồn tại không biết bao nhiêu năm kia rầm rầm đổ xuống, vùi lấp luôn cả đám thị vệ đã chết thảm kia.

Diệp Vô Thần rút cuộc đáp xuống đất, Trảm Tinh Kiếm cắm sâu vào mặt đất đã sụp đổ, mặt đất rung rinh một cái, xung quanh đã không còn một ai có thể đứng, những thị vệ theo đuôi đằng sau toàn bộ trốn mất há mồm, toàn thân run cầm cập không dám tiến về trước. Hình ảnh vô cùng thảm ấy đã dễ dàng đánh tan phòng tuyến tâm lý của họ.

- Tuyết Nhi... Chúng ta... có thể ra ngoài rồi...

Hắn dịu dàng nói, đứng dậy, đôi mắt mê muội một hồi. Hôm nay, là ngày đầu tiên hắn giết người. Nhìn máu tươi thì nát đầy đất, ánh mắt hắn lại vô cùng bình thản. Dường như, hắn vốn dĩ nên như thế, vốn dĩ chính là Ma Thần khát máu sát phạt sinh linh.

Hắn rút cuộc bước ra khỏi cửa cung, cổ nén cơn đau như xé toạc chạy về trước. Nhưng trước mắt, lại không phải là Thiên Phong Thành người tới người lui, mà là thuần một sắc toàn là... người.

Con đường phía trước đã bị phong tỏa hoàn toàn, đứng trật tự ngay ngắn đầy thành vệ binh bận khải giáp màu đồng, tay cầm kiếm thuẫn. Từ xa nhìn lại, điểm cuối trong tầm mắt vẫn là biển người, khiến người ta

không hề nghi ngờ rằng đội ngũ này dài trăm trượng, rộng trăm trượng....

Chỉ vì một mình hấn.

Diệp Vô Thần ưỡn thẳng người, ngẩng cao đầu, đi về phía đội ngũ khổng lồ đã chờ hấn lúc lâu. Đằng sau, đội thị vệ cũng mau chóng ủa tới, vây lấy hấn.

- Hoàng thượng, Diệp Vô Thần đã chạy ra bên ngoài cung, hiện tại bị Nhạc tướng quân dẫn quân ở thành Tây bao vây, chấp cánh khó bay.

Phong Liệt vô cùng suy yếu bỗng mở bừng đôi mắt, hét lớn:

- Lập tức dừng đài quan sát cao nhất trong cung lên! Trẫm muốn đích thân chứng kiến hấn chết!

Nếu không thể tự mình nhìn thấy hấn chết, cả đời y đều ăn ngủ khó yên.

Một đài quan sát bắt đầu được dựng lên mau chóng, mãi đến khi dựng cao hơn chục thước. Phía trên, bày sẵn vài chiếc kính viễn vọng ma pháp tốt nhất Thiên Thần đại lục.

Khi Nhạc Hám Đông nhận được mệnh lệnh điều động thành vệ binh tới vây quét một người, y hô to hoang đường, nhưng khi nghe thấy kẻ đó chém giết Phong Triều Dương, y dờ dẫm rất lâu, sau đó không nói một câu chạy đi, dùng tốc độ nhanh nhất bao vây lấy cửa hoàng cung.

Cuộc điều binh quy mô lớn đương nhiên kinh động cả Thiên Phong Thành, nhất thời ai nấy đều cảm thấy bất an, suy đoán rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Trên đường hầu như không thấy bóng dáng người qua đường. Trời còn chưa tối hẳn, trên không trung, đã xuất hiện một cung trăng sáng vàng vạc.

Nhìn thấy thiếu niên ôm một thiếu nữ nhỏ nhắn, tay cầm kiếm lửa, hết như từ trong biển máu đi ra, Nhạc Hám Đông không cách nào tin vào mắt mình, sự chấn động trong lòng đã không có thể hình dung nổi. Những thành vệ binh sẵn sàng đón địch kia tương tự cũng khiếp sợ không thể kiềm nén.

Chính là hấn chém giết Chiến Thần!?

Hấn rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Trong nhất thời, đội ngũ khổng lồ này im phăng phắc, Nhạc Hám Đông thân trải hàng trăm trận chiến, luôn luôn trấn tĩnh tự nhiên cũng rất lâu không phát hiệu lệnh.

Đằng sau, đội thị vệ rút cuộc tiếp cận, đao phong ép gần người. Trong mắt Diệp Vô Thần lóe lên một luồng huyết quang đỏ chói. Thân thể đầm máu của hấn vẽ thành một luồng tàn ảnh màu đỏ, nghênh đón đội ngũ khổng lồ trước mắt.

Hấn dùng tốc độ nhanh nhất của hấn, tốc độ đáng sợ ngay cả Phong Thần Tam Lão đều không kịp phản ứng.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Thanh âm da thịt bị xé rách vang lên trùng điệp, khủng bố khiến người ta run sợ. Diệp Vô Thần lúc này hết như một mũi khoan máu, dùng tốc độ khiến họ không thể tiếp đón đâm mạnh vào đội ngũ này, trong huyết quang mau chóng đâm xuyên...

Tốc độ tay hấn khua múa đã nhanh tới mức không thể nhìn rõ, hỏa quang trước người trong lúc bay múa mang theo hoa máu đầy trời cùng tiếng hét thảm xé lòng. Bên tai, thịt vụn xương tàn, khải giáp binh khí bị Trảm Tinh Kiếm chặt nát không ngừng bay qua, trước mắt, hấn có thể nhìn thấy chỉ có một luồng hỏa quang do Trảm Tinh Kiếm đan thành, hấn trực tiếp nhắm mắt, tăng tốc độ lên cực hạn, dồn lực lượng lên cực điểm, tăng tốc độ vung kiếm lên đến tột cùng...

Đội ngũ khổng lồ trật tự đồng lòng nhất thời đại loạn, nhưng Diệp Vô Thần hết như một ngôi sao băng màu máu, mỗi một người chết dưới kiếm hấn, trong thời khắc cuối cùng của tính mạng đều chỉ nhìn thấy một luồng hỏa quang, hoàn toàn không kịp đưa ra động tác công kích, cho dù thỉnh thoảng có vài người hốt hoảng rút vũ khí vất ngang trước người cũng sẽ bị khí lăng hải người ấy chặt thành nát vụn.

Vạn quân điều động chỉ vì một người. Trước lúc này, không biết có bao nhiêu người vốn dĩ coi lần động binh này thành một trò cười, ôm tâm tư góp vui tới. Lại đâu ngờ rằng, họ phải đối mặt không phải một người...

Mà là một Ma Thần đòi mạng đáng sợ. Trong phút hoảng hốt ngăn ngủ ấy, họ đã bị đánh úp... Đội ngũ một vạn người, bị một người đánh úp.

Thế công như bể càn khô, thế như chẻ tre, đâm xuyên vô cùng hung tàn, hoa máu bay múa đầy trời khiến họ sợ vỡ mật, cộng thêm từng đợt tiếng thét bi ai thê thảm tuyệt vọng lúc trước. Đằng trước đằng sau đều là biển người, bất kể là muốn xông qua, hay muốn tránh né thoát đi đều không đường có thể đi. Mà chờ khi hấn tới gần, tốc độ khủng bố và khí thế khiến người ta run sợ ấy làm cho họ hoàn toàn không có cơ hội tấn công, chỉ có thể trở thành một phần của con đường máu dưới chân hấn.

Khi Phong Liệt và Phong Lăng đứng lên đài quan sát, cầm kính viễn vọng ma pháp lên, thì bên ngoài thành, đội ngũ khổng lồ ấy đã bị một đường máu đỏ chót từ chính giữa chém thẳng thành hai nửa, bóng người màu đỏ chém ra con đường máu kéo theo vết máu trốn chạy rất nhanh, thân ảnh mau chóng chìm vào trong màn đêm bắt đầu buông xuống.

Kính viễn vọng trong tay Phong Liệt và Phong Lăng song song rơi xuống đất, trợn trừng mắt, rất lâu không nói gì.

Cao thủ tuyệt thế chân chính sẽ không sợ thiên quân vạn mã, bởi vì đừng nói là vạn quân, cho dù là mười vạn trăm vạn quân, khi tấn công một người thì mỗi lần tối đa chỉ có vài người hoặc hơn chục người có thể tạo thành công kích với hấn, những người khác chỉ có thể đứng ở bên quan sát. Cho nên, chỉ cần trước khi kiệt sức, dùng tốc độ nhanh nhất cắt đội ngũ ra thành lỗ hổng chạy trốn, thì thiên quân vạn mã cũng không thể vây khốn một tuyệt thế cao thủ.

Cho nên, với loại người bước lên Thần giai như Phong Triều Dương, số lượng với họ có thể nói là không hề có uy hiếp. Nếu y muốn đi, trăm vạn binh mã cũng đừng mong lưu y lại.

Mà đương nhiên, một nhân tố quan trọng nhất trong này chính là tốc độ: tốc độ di chuyển và tốc độ xuất thủ. Nếu tốc độ di chuyển không thể vượt qua tốc độ di chuyển của đội ngũ, vậy thì không thể thoát khỏi sự vây quần của đội ngũ, một mực bị kéo đến kiệt sức mà chết. Nếu tốc độ xuất thủ không đủ nhanh, thì khi di chuyển mau lẹ không thể mau chóng thanh trừ địch nhân ở phía trước, thế thì, công kích của đối phương sẽ rơi lên người. Ngoài ra, nếu có một người với thực lực tương đương át chế, vậy thì cũng ắt sẽ bị chìm ngập trong đại quân, vô vọng trốn chạy.

Từ đầu đến cuối, Nhạc Hám Đông không hạ một hào lệnh nào, Diệp Vô Thần chỉ vờn vờn dùng mười mấy giây liền thoát khỏi sự bao vây của đại quân vạn người này, biến đội ngũ khổng lồ chỉ tiến đến hồng bao vây một người thành một trò hề nực cười.

Hấn thất thần đi đến chính giữa đội ngũ, một con đường màu máu từ phía trước đội ngũ kéo thẳng tắp tấp liền tiếp đến phía sau cùng của đội ngũ...

- Mau đuổi theo! - Một tiếng quát lớn, đánh thức vô số thành vệ binh bị kinh ngạc đến đờ đẫn, đội ngũ khổng lồ lập tức quay đầu, di chuyển về hướng Diệp Vô Thần rời đi. Tiếng bước chân lại không còn trật tự như lúc đến, như trở nên loạn nhịp cùng với trái tim đang đập của họ.

Đột bứt phá hăng hái lúc này là phương pháp duy nhất để Diệp Vô Thần thoát khỏi, trong đó chỉ cần hơi dừng lại liền sẽ bị biển người chôn vùi. Hấn liều mạng trốn chạy, tầm mắt càng lúc càng mờ hồ, mãi đến khi trở nên tối sầm. Cuối cùng, hấn 'bịch' một tiếng va vào một bức tường, do tốc độ quá nhanh, bức tường ấy đúng đưa dữ dội, suýt nữa đổ xuống, Diệp Vô Thần thì bị bắn mạnh ra ngoài, té xuống đất.

- Khụ khụ... -Không ngừng có chất lỏng phun ra từ trong miệng hấn, hấn đã không đếm rõ đây là lần thứ mấy của hấn. Hấn lật đặt dùng tay chống người, ngồi dậy, ôm chặt Ngưng Tuyết, yếu ớt hỏi:

- Tuyết Nhi, có va làm muội đau hay không?

Tuyết Nhi ngẩng mặt, dùng sức lắc đầu, cả khuôn mặt đã bị nước mắt làm nhòe nhoẹt. Diệp Vô Thần cả người nhuộm máu, mà nàng không bị chút tổn thương nào, không cảm thấy đau đớn mảy may nào. Nàng biết đây là vì sao. Nàng cũng biết, nếu Diệp Vô Thần bỏ nàng xuống, thì đã có thể chạy ra ngoài, nhưng vì nàng hấn phân tán lực lượng, phân tán tinh thần, ngay cả cánh tay cũng chỉ có một cánh dùng được.

Nhưng, nàng sẽ không hết lời cầu xin để hấn buông nàng cho hấn rời đi, bởi vì nàng biết hấn nhất định sẽ không, ngược lại sẽ rất tức giận. Nếu nàng là hấn, nàng cũng sẽ không làm như vậy.

- Thế thì tốt. –Diệp Vô Thần vui mừng bật cười, thở dốc dữ dội mấy hơi, bình tâm tĩnh khí, dùng lực lượng còn sót lại khôi phục vết thương của mình. Bên ngoài cơ thể hắn ngoại trừ vài vết đao Phong Triều Dương đã lưu thủ rõ ràng kia, thì hắn không bị vết thương gì khác, nội thương lại cực nặng, đợt đâm phá toàn lực thi triển lúc này càng làm nặng thêm mấy phần, lực lượng cũng tiêu hao mau lẹ. Trong cơn đau dữ dội lúc này, ý thức của hắn đã bắt đầu tán loạn, cuộc đào thoát sau cùng hoàn toàn là liều một hơi cuối một mực không buông lỏng. Lúc này hơi cuối ấy đã hết, hắn gần như hư thoát.

207. Chương 206: Kiếm Khí Như Cầu Vòng

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 206: Kiếm khí như cầu vòng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Ca ca... Huynh chảy rất nhiều máu, đau không? –Ngưng Tuyết vươn tay, sờ ngực và khoe miệng hắn.

Diệp Vô Thần nhắm mắt, mỉm cười nói:

- Chỗ máu này đều không phải của ta, ta sẽ không để mình bị thương. Tuyết Nhi, nếu mệt thì trước tiên hãy nhắm mắt vào ngủ một lát đi.

- Vâng... -Ngưng Tuyết nhẹ nhàng đáp lời, dùng sức co người vào trong ngực hắn.

Hồng quang bên ngoài cơ thể Diệp Vô Thần vẫn tồn tại như cũ, không biết đang thiêu đốt cái gì. Diệp Vô Thần biết, khi hồng quang còn đó, ý nghĩa cho việc mình vẫn có lực vùng vẫy, nếu ngay cả tiềm năng cuối cùng đều hao hết hoàn toàn, hết thấy cũng kết thúc từ đây.

Trảm Tinh Kiếm chống đỡ thân thể hắn, hỏa quang bên trên theo đó cũng càng lúc càng yếu. Diệp Vô Thần tự biết dấu ấn Thiên Diệt Hỏa Long Quả, thực lực tiếp cận Thần cấp, thì cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Phong Triều Dương, đừng nói một người, mười người cũng không thể đánh bại y. Nhưng một thanh Cẩm Đoạn Chi Khí, hết như kỳ tích một kiếm chém Chiến Thần thành hai nửa.

Lúc trước, Trảm Tinh Kiếm ở trong tay hắn chỉ là một thanh binh khí sắc bén. Hôm nay, hắn lần đầu tiên tận mắt chứng kiến sự đáng sợ của Cẩm Khí.

Vài phút sau, tiếng bước chân hỗn loạn vang lên trên con đường im ắng. Diệp Vô Thần mở mắt, tức tốc đứng dậy, đi về phía tây. Phong Liệt vị đối phó hắn, lại điên cuồng điều động ra đội ngũ khổng lồ như thế, không hề nghi ngờ, lúc này các cửa thành lớn chắc chắn có vô số trọng binh. Trên một góc cờ của đội ngũ khổng lồ ban này viết một chữ ‘Tây’ nho nhỏ, chứng minh... Đó rất có khả năng là thành vệ quân ở thành Tây. Nói cách khác, cửa thành phía tây hắn không có quân đội. Dù sao, chỗ đó cũng là phương hướng ngược đường với đường trở về Thiên Long Quốc.

Trảm Tinh Kiếm vẫn rực lửa, bất kể ai đều không nhìn rõ diện mạo của nó. Trong Thiên Phong Thành nơi nơi đều là bóng dáng của thành vệ binh, hắn một đường chém giết tiến tới, dọc đường lại mang theo không biết bao nhiêu sinh mạng, dấy lên không biết bao nhiêu máu tươi, khi hắn rút cuộc xuất hiện ở cửa Tây Thiên Phong Thành, nơi đó nhất thời hoàn toàn hỗn loạn, Diệp Vô Thần đã kiệt sức liền đại sát một trận, phá cửa rời đi.

- Hoàng thượng, cửa Tây truyền tới cấp báo, Diệp Vô Thần đã...

- Không cần nói, trầm đã biết rồi. –Phong Liệt đặt kính viễn vọng xuống, sắc mặt vô cùng tái nhợt, gió đem lạnh buốt hoàn toàn không bằng một phần vạn sự lãnh lẽo trong lòng y.

- Không ngờ lại đi ngược đường về. Hừ! Phía tây tuy quân bảo vệ ít nhất nhưng cũng đủ để giết người... Mau chóng cho người phóng pháo tín hiệu ma pháp, mau đi!

- Vâng.

Phong Liệt nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi lẩm bẩm:

- Hắn ắt phải chết, ắt phải chết!

Đồng Tâm liên tục đứng lên ngã xuống, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, khí tức càng lúc càng mỏng manh, sát khí và vẻ bạo ngược trong đôi mắt lại vẫn luôn không giảm bớt chút nào. Mỗi lần khi Lục Thiên cho rằng nàng đã không còn lực tái chiến nữa, muốn bắt lấy nàng, thì nàng đều sẽ vung một đao mãnh liệt về phía gã, thanh đoản nhận màu đỏ chói ấy không vì sự suy yếu của nàng mà mất đi quang mang của nó.

Lục Thiên bắt đầu động dung, không biết rốt cuộc là lực lượng gì đang chống đỡ nàng liên tục đứng dậy, liên tục công kích. Gã rõ ràng có thể dễ dàng đánh bại nàng, nhưng đánh rất rất lâu rồi, nàng cũng ngã xuống không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn run run rẩy rẩy đứng dậy, sau đó phóng ra công kích hung ác về phía gã.

Lúc này, thân ảnh nhỏ nhắn mềm mại của nàng như lá khô trong gió, đung đưa đung đưa, tùy thời đều có khả năng tự mình ngã xuống. Nhưng đôi mắt đen nhánh kia vẫn nhìn chăm chăm gã, đôi mắt này bắt đầu khiến gã lạnh lòng.

- Công chúa, người vùng vẫy là phí sức. Thuộc hạ không muốn mạo phạm công chúa như thế nữa, xin công chúa trở về với thuộc hạ. –Thanh âm Lục Thiên vẫn uy nghiêm như ban đầu. Đây đã không biết là lần thứ bao nhiêu gã nói ra câu này.

Đồng Tâm cực kỳ miễn cảm với khí tức của Diệp Vô Thần, nàng cảm giác thấy hấn cách mình càng lúc càng xa, khí tức cũng càng lúc càng yếu, hấn rốt cuộc đã gặp đại nạn gì... Kể trước mắt lại liên tục ngăn trở nàng... Vì Diệp Vô Thần, nàng không thể ngã xuống, ắt phải đi cứu hấn.

Nàng di chuyển về trước một bước, lại lảo đảo ngã xuống đất. Nhưng lập tức, nàng lại cố bò dậy, oán độc nhìn kẻ ngăn cản nàng.

Lúc này, trước mắt Diệp Vô Thần bất ngờ là một đám kỵ binh.

Khi Quang Minh nguyên tố tinh khiết ở phía hoàng cung bắn ra, hấn liền biết phía trước ắt có cản trở. Kỵ binh... hấn chắc chắn không thể đâm xuyên phá vây ra ngoài như đội ngũ bộ binh, bởi vì cản lại không chỉ có người, mà còn có ngựa.

Đằng sau, đội ngũ khổng lồ cũng đã càng lúc càng gần. Đó không vền vẹn chỉ là đội quân thành Tây của Nhạc Hám Đông, còn có một đội ngũ khổng lồ với quy mô tương tự. Dừng đội ngũ kỵ binh quy mô lớn tương tự trước người hấn bày thành thể bao quanh, vây chặt lấy hấn ở chính giữa.

Quy mô như thế, chỉ vì lấy tính mạng một mình hấn... Có thể thấy được hận ý và sự kiên kỵ của Phong Liệt với hấn.

Một cỗ khí tức tuyệt vọng phủ kín cõi lòng, Diệp Vô Thần ngửa mặt lên trời than, trong lòng không ngừng lóe lên từng thân ảnh, khê lẩm bẩm:

- Chờ ta...

- A!!!

Một tiếng rống lớn, như bầu trời hạ sét đánh, rung động lòng người. Diệp Vô Thần đôi mắt đỏ ngầu, xông về phía đội ngũ kỵ binh đằng trước, chỉ có xé tan đội ngũ này hắn mới có khả năng thoát thân.

Theo hắn tới gần, năm thanh trường thương đồng loạt đâm về phía người hắn, hắn nhảy lên trên, khiến trường thương toàn bộ rơi vào khoảng không, rồi lật cổ tay, kiếm khí cuộn cuộn nương theo một luồng lửa bay đi, đánh bay hơn ba mươi người đằng trước từ trên ngựa xuống. Thân thể đáp đất, hắn lại nhảy cao lần nữa, vọt về vị trí bày kỵ binh đông đảo nhất, oán hận quát:

- Toàn bộ.... chết cho ta!!!

Trên Trảm Tinh Kiếm lấp lánh kim mang chói mắt, tại không trung như một ngôi sao băng màu vàng rơi xuống cực nhanh. Sau khi xuất ra một chiêu ‘Thiên Địa Liệt’, cũng ý nghĩa cho việc hắn và Trảm Tinh Kiếm cuối cùng đã có đủ liên hệ. Một kiếm này, là lực lượng của hắn dung hợp với một bộ phận lực lượng của Trảm Tinh Kiếm, một ngôi sao băng màu vàng từ trên trời giáng xuống, rơi xuống mặt đất...

Một trận nổ vang kinh thiên động địa truyền tới, mặt đất bị năng lượng lan đến từng chỗ nứt toác, kỵ binh trên đất tới tấp bị lực đạo mệnh mông hất bay lên, ở không trung bị phá hủy đến nát vụn, mảnh vỡ của khiên giáp và binh khí bốc lên bốn phía, rải xuống mưa máu đầy trời.

Trên mặt đất, đất đá dường như cũng bị trút vào lực đạo đáng sợ, từng mảnh nã vào đám kỵ binh xung quanh. Một chuỗi tiếng giòn vang, tuy khiên giáp của kỵ binh rất dày, binh khí khó phá nhưng những cục đá này lại mạnh mẽ bắn bay họ từ trên ngựa xuống. Vô số tuấn mã bị gạch đá đập mạnh đều đau đớn hí dài không thôi, có con thậm chí gãy hết xương cốt, rồi đứt dây động rùng, trận hình lập tức xuất hiện tán loạn trên phạm vi rộng.

Bụi bặm dày đặc rải rắc theo mưa máu đầy trời, Diệp Vô Thần bắt kiếm đứng ở trong đồng thi thể. Lấy chân hắn làm trung tâm, một chiếc hố cực lớn lan tràn ra xung quanh, từng giọt máu chảy từ xung quanh chảy xuống, hội tụ đến bên chân hắn. Gió đêm vũ về, mái tóc đen tung bay phấp phật, trên mặt Diệp Vô Thần không chút biểu cảm, ánh mắt lại tỏ rõ vẻ rã rời. Dưới một đợt công kích của hắn, địch nhân xung quanh vài chục thước, tám trăm kỵ binh, tám trăm thớt ngựa chết không toàn thây.

Trong gió mang theo một mùi máu tươi gay mũi, đội kỵ binh run rẩy, đám thành vệ quân từ đằng sau theo tới cũng lại lần nữa kinh hãi muốn chết. Trên chiến trường họ từng thấy qua quá nhiều sinh tử, lại chưa bao giờ chứng kiến địa ngục máu tanh hung tàn như thế.

Trong ánh mắt của họ, cả người Diệp Vô Thần lắc lư vài cái, cuối cùng ngã xuống, dùng kiếm chống người, ngực ôm thiếu nữ, không chút nhúc nhích.

- Đây quả thực là một cơn ác mộng. - Nhạc Hám Đông lẩm bẩm nói, sau đó phát mạnh tay:

- Lập tức giải quyết hắn, ngay lập tức...

Mười người cùng nhau tiến lên, nơm nớp lo sợ giẫm thi thể tiếp cận Diệp Vô Thần, ngay khi họ giơ đao lên, Diệp Vô Thần bỗng như một vị Ma Thần bình tĩnh trong giấc ngủ say, đột ngột đứng dậy, vung tay phải, kiếm khí mệnh mông trong nháy mắt chia lìa thân thể hơn chục người.

Nhạc Hám Đông đôi mắt khê giật, hét lớn:

- Toàn bộ lên! Hắn đã là nỗ mạnh hết đà! Các người ắt phải rửa sạch nỗi nhục lúc trước!

Trận chiến dùng vạn địch một này, y đã không thể coi thành một trò đùa, một trò hề nữa. Bởi vì một mình đối phương dùng máu tươi tạo nên sự thật nói cho y biết, hắn có tư cách khiến họ huy động nhân lực như thế.

Đám người ồ lên, bộ binh kỵ binh lồng vào nhau. Song, đây lại chẳng phải là trận giao phong giữa hai đội quân khổng lồ, mà là vì chôn vùi một người.

Một luồng hỏa quang, chân năm kỵ binh gộp thêm tọa kỵ dưới người họ đồng loạt bị chặt đứt, lại là một luồng hỏa quang, hơn hai mươi người bị kiếm khí xoắn thành thịt vụn. Máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, tiếng kêu thảm đảo loạn sự yên tĩnh của bầu trời đêm.

Ta không thích máu...

Càng không thích giết người...

Ta chỉ muốn bảo vệ mỗi một người bên cạnh, Tuyết Nhi, tỷ tỷ, Tiểu Nhu Nhu, và cả cha mẹ, gia gia trên danh nghĩa của ta... Rất rất nhiều...

Nhưng vì sao sự việc luôn không thể như ta mong muốn?

Vì sao phải ép tỷ tỷ gả cho người ngoài, hủy cả cuộc đời của mình...

Vì sao tổn thương Tuyết Nhi...

Vì sao Diệp gia son sắc trung thành, đổi lấy lại là sự giết hại của Long gia...

Vì sao phải ép ta giết người...

Vì sao...?

Long gia giết hại Diệp gia, Diệp gia lại đời đời trung thành với Long gia... Bởi vì, Long gia đứng cao hơn Diệp gia, không chế cả Thiên Long Quốc.

Đại Phong Quốc dồn ép có thể khiến Thiên Long Quốc, Diệp gia theo sự chi phối, khiến tỷ tỷ suýt nữa gả đến Đại Phong, bởi vì họ đứng cao hơn Thiên Long Quốc, điều họ có được, có thể quyết định vận mệnh của Thiên Long Quốc.

Nếu như... ta có thể không chế vận mệnh của họ, hết thảy, liệu có phải sẽ không xảy ra... Người bên cạnh, sẽ không ai dám thương tổn hay không...

Ý thức của Diệp Vô Thần đang chao đảo, hắn không biết, đêm nay hy vọng thoát khỏi của mình và Ngưng Tuyết lớn đến cỡ nào, trước mắt hoàn toàn tối mịt, ý thức cũng bắt đầu tan rã lần nữa. Tay, dưới nghị lực không chịu ngã xuống đang múa may một cách máy móc, phóng ra lực lượng tùy lúc đều có thể khô liệt... Tia hy vọng đó, đã xa vời đến gần như không thể thấy. Loáng thoáng, hắn cảm thấy khí tức của Đồng Tâm vẫn đang ở nơi xa, lại còn yếu hơn cả hắn...

Là ai đang thương tổn nàng...

Trận tai nạn này, chỉ vì Đồng Tâm rời đi, chỉ vì kẻ đã khiến Đồng Tâm rời đi.

Hắn chung quy vẫn chỉ là một người, hắn có thể vạch ra kế hoạch hoàn mỹ, lại vĩnh viễn không thể tính được thứ mình không biết.

... Có lẽ, ngay từ đầu ta đã sai rồi. Ta chỉ muốn bảo vệ mình, truy tìm quá khứ, bảo vệ người bên cạnh, bảo vệ Diệp gia, nhưng bất kỳ một điều ngoài ý muốn không trong dự liệu nào đều có khả năng đánh tan loại bảo vệ này.

Đúng thế... Ngay từ ban đầu đã sai rồi, sự bảo vệ hoàn mỹ nhất không phải là bảo vệ, mà là khống chế tất cả những người có thể tổn thương bọn họ... Không chế cả thiên hạ... Khiến tất cả mọi thứ đều trong sự khống chế của mình...

Kiểm khí như cầu vồng, một đường cong màu lửa rộng lớn bay ra ngoài, chặt đứt toàn bộ địch nhân trong phạm vi chục thước trước người.

208. Chương 207: Vạn Quân Tiêu Diệt, Cơn Mưa Sao Băng Cuối Cùng (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 207: Vạn quân tiêu diệt, cơn mưa sao băng cuối cùng (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một phút... Hai phút... Mười phút...

Máu tươi trên người càng lúc càng nhiều, hắn vẫn không ngã xuống. Tầm mắt bị máu tươi mờ hồ, hắn nhìn chằm chằm phía tây, từng bước tiến tới. Mỗi khi ý thức bắt đầu mờ hồ hắn đều cắn mạnh đầu lưỡi mình một cái. Hắn có thể chết... nhưng tuyệt không thể để Ngưng Tuyết bị thương.

Ba thanh trường thương từ ba hướng lao về phía chân hắn, hắn nhảy lên, lắc thân kiếm, vẽ ra một đường cung máu, thân đang ở trên không trung, trên trăm cung tiễn chỉ chờ thế phát động đồng loạt bắn tên, hệt như châu chấu quá cảnh bắn về phía người hắn, Diệp Vô Thần dùng kiếm khí đẩy văng toàn bộ, đồng thời hắt ra hai quả Chấn Thiên Lôi làm nổ bay hơn chục tên kỵ binh cung tiễn.

Khi đáp xuống đất, thân thể hắn lão đảo một cái. Lúc đứng vững, Trầm Tinh Kiếm trong tay đã bị hắn thu hồi, Hỏa nguyên tố mau chóng tụ tập, vung ra một quả hỏa cầu bị áp súc đến cực điểm ném về phía trước.

Vụ nổ do quả hỏa cầu nhỏ nhỏ sinh ra khiến phạm vi hơn ba mươi thước trước người hắn biến thành biển lửa. Nhất thời ngựa loạn người kinh, tiếng hét thảm thê lương và rít gào giao thoa lẫn nhau, gần như muốn xé toạc trời đêm. Diệp Vô Thần dùng hai tay ôm chặt Ngưng Tuyết, lê thân thể nặng trĩu lao vào trong hỏa quang.

Ngọn lửa hừng hực che đầy thân thể của Diệp Vô Thần, cũng thiêu chết hàng đồng nhân mã. Trong hỏa quang, ba quả cầu màu đen cùng nhau bay đi, bay về phía bảy kỵ binh, mang theo ba mảnh máu thịt lớn bay tứ tung. Tiếp đó, lại có ba quả bay ra, cũng nổ bay toàn bộ đội kỵ binh đằng trước, cuối cùng... Tròn mười quả Chấn Thiên Lôi phân tán bay về phía trước.

Đám kỵ binh được lĩnh giáo uy lực khủng bố của hỏa khí kinh hãi tháo chạy vòng né tránh, nhưng chờ đợi họ vẫn là mười tiếng nổ trùng lặp cùng nhau, vụ nổ này làm mặt đất rung rinh, mười đóa hỏa quang xếp đều đã trở thành màu sắc cuối cùng trong sinh mệnh của hơn hai trăm kỵ binh.

Đội ngũ kỵ binh đông nghịt cuối cùng đã xuất hiện một lỗ hổng. Diệp Vô Thần mau chóng lao ra, đá bay kỵ binh trên một thốt ngựa, cưỡi ngựa rời đi, rồi vẩy ra vài luồng lửa ép lui đội kỵ binh trước người và xung quanh, đột phá vòng vây, chạy băng băng về phía trước.

Đau đớn, choáng váng, suy yếu... Hắn không ngừng cắn đầu lưỡi của mình, làm cho mình duy trì tỉnh táo, thốt ngựa dưới thân đã trở thành hy vọng cuối cùng của hắn.

Truy binh đằng sau như thủy triều cuộn trào mãnh liệt, mệnh mông vô bờ. Tay phải hắn lại lần nữa vung ra năm quả Chấn Thiên Lôi, đem mấy đợt kỵ binh cách hắn gần nhất nổ cho chống vó, tạm thời kéo giãn khoảng cách với họ.

- Bắn tên!

Đằng sau một tiếng hét to, sau đó là tiếng lấp cung rào rào, Diệp Vô Thần dùng bàn tay run rẩy cầm lấy ba quả Chấn Thiên Lôi cuối cùng, vào lúc mũi tên đầu tiên bắn ra liền chia làm ba lần vung ra đằng sau.

Quả thứ nhất, một tiếng nổ vang, hơn chục tiếng hét thảm, đợt kỵ cung thủ cách Diệp Vô Thần gần nhất bị nổ tan xác quá nửa, đằng sau không kịp ghìm ngựa bị vấp vô số, trong trận giẫm đạp trở nên vô cùng hỗn loạn. Quả thứ hai theo sát tới, đem đội ngũ may mắn thoát khỏi kia nổ tung trên đất, lại lần nữa đẩy lên một mảnh hỗn loạn, đám ngựa bị hoảng sợ càng thêm hỗn loạn, bắt đầu chạy tán loạn không phân rõ phương hướng.

Quả thứ ba, trong một tiếng gió rít bay đi rất xa, bắn về chỗ đội kỵ binh đông nhất, lại nhấc lên một mảnh hỗn loạn, kéo lại tốc độ cả đội ngũ tiến về trước.

Ném ba quả Chấn Thiên Lôi gần như rút sạch tất cả sức lực còn lại của Diệp Vô Thần, hắn khê khàng một kiếm đâm lên mông ngựa, con chiến mã dưới thân bị đau, cộng thêm bị ba tiếng nổ dọa sợ, liền liều mạng chạy về trước. Song chính một kiếm khê khàng này khiến toàn thân Diệp Vô Thần đều xụi trên ngựa, Trầm Tinh Kiếm đã tắt lửa vượt khỏi tay hắn, trước khi rơi xuống đất hóa thành một luồng kim mang bắn vào mi tâm hắn.

Kỵ binh tuy mạnh, xung phong trên chiến trường có thể nói như bể càn khô, nhưng khiếm khuyết tương tự cũng rất dễ thấy. Nếu chiến mã cùng bị kinh sợ, đội kỵ binh ấy sẽ không chiến mà tan rã. Mà hỏa khí của Hoa gia, bất kể là Lôi Chấn tử nổ trong phạm vi nhỏ hay là Chấn Thiên Lôi nổ trong phạm vi vừa, thì hiệu quả đối phó với kỵ binh đều sẽ gấp mấy lần, đả thương người là phụ, dọa ngựa mới là chính. Lúc trước Diệp Vô Thần có thể đột phá vòng vây, ngoại trừ ngọn lửa trong phạm vi vừa ra, chủ yếu nhất vẫn là dựa vào Chấn Thiên Lôi khiến đám kỵ binh đến thân mình còn lo không nổi.

Lúc này, ba quả Chấn Thiên Lôi khiến kỵ binh tử thương quá trăm. Nhưng thương vong do giẫm đạp tạo thành còn vượt xa con số này, chờ khi họ rút cuộc điều chỉnh lại thì Diệp Vô Thần đã ở xa ngoài trăm thước rồi.

Hoàng cung Đại Phong, Phong Liệt ném mạnh kính viễn vọng xuống đất, cơ trên mặt không ngừng co giật. Máu chém giết đầm máu kia không khiến y động dung, y cho rằng ngay lập tức liền có thể khiến Diệp Vô Thần bị bảy người chôn vùi rồi kiệt sức mà chết, lại đâu ngờ rằng, biến người khổng lồ như thế lại bị hấn xé thành một lỗ hồng lẫn trốn mất tăm, mấy quả hỏa khí uy lực kinh người kia càng làm cho khoảng cách giữa họ kéo giãn rất xa.

- Tên này... còn là người thật sao... Vì sao, hấn không phải sinh ra ở Phong gia ta...

Phong Liệt nghiêng chặt răng, niềm rung động trong lòng sớm đã không thể hình dung. Đánh chết Chiến Thần, thoát khỏi hoàng cung, xông ra vạn quân, chém giết đầm máu sau đó lại trốn thoát rồi đi... Trong ngực hấn trước sau còn ôm một thiếu nữ không chút thương tổn, trên người hấn rút cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu thứ đáng sợ nữa.

Mà bên người y, Phong Lăng không biết từ lúc nào đã rời đi. Bởi vì phương hướng Diệp Vô Thần trốn chạy lúc này, đã định sẵn kết cục của hấn.

Máu loãng lây dính trộn lẫn với mồ hôi thấm ướt toàn thân hấn đã chảy xuống thành dòng, nhỏ lên thân ngựa và mặt đất. Diệp Vô Thần đã không còn sức ưỡn thẳng người, mềm oặt trên lưng ngựa, duy chỉ có cánh tay ôm Ngưng Tuyết vẫn có sức như trước, một mực đều không buông ra. Trải qua thời gian quá dài, tay trái của hấn đã trở nên cứng đờ.

- Ca ca... Huynh đau không... -Nước mắt đảo quanh trong mắt Ngưng Tuyết, nàng bình thường ngay cả con kiến cũng không dám giẫm chết, ở trong tiếng kêu thảm xé gan rút ruột và cuộc chém giết máu chảy đầm đìa ấy lại không cảm thấy một tia sợ hãi. Bởi vì cho dù chết thật, nàng cũng là chết cùng với ca ca, vậy thì có gì đáng sợ chứ.

Nàng chỉ hận bản thân, hận mình cái gì cũng không thể làm, nếu nàng có được một nửa lợi hại như Đồng Tâm, thì sẽ không liên lụy hấn như thế.

Đợi rất lâu nàng đều không nhận được hồi đáp, vì thế nàng im lặng dựa sát người vào hấn, nhắm mắt, không quấy rầy hấn nữa.

Bất kể là đội kỵ binh đằng trước hay là thành vệ quân đầy trời khắp đất đằng sau đều không buông tha truy đuổi, hệt như một trận sóng dữ, dốc hết toàn lực đi xua một hạt cát biển nho nhỏ. Nhưng lúc này, họ không một ai cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại còn đang run rẩy trong lòng... Hấn là kẻ đánh bại Chiến Thần, còn là một con quỷ thật sự... Ba ngàn kỵ binh, hai vạn thành vệ binh, ai ngờ lại không thể giữ nổi hấn, ngược lại tử thương nặng nề, máu tươi xương tàn rải đầy trên đất.

Nhưng đầu hấn là một vị Thần thật sự, Ma thật sự cũng luôn có giới hạn của hấn. Hướng chi... Mỗi một người trong họ đều biết, con đường hấn chọn là một con đường tuyệt vọng thật sự.

Trời càng lúc càng tối, vầng trăng trên không trung cũng càng lúc càng sáng ngời, thành Đông Thiên Phong Thành im ắng như thường. Diệp Thủy Dao co người, lẳng lặng ngồi trong lồng cổ khô, chẳng nhúc nhích mấy may. Chờ càng lâu, thân thể và nội tâm nàng lại càng lạnh, mỗi một giây đều dài dằng dặc như thế.

- Tiểu Thần... -Cõi lòng nàng thầm gọi, thầm cầu nguyện. Cuộc đời này, nàng chưa bao giờ lo lắng sợ hãi như bây giờ.

Không biết qua bao lâu, tầm mắt và ý thức mơ hồ của Diệp Vô Thần tỉnh táo lại vài phần. Đằng sau, vẫn là đội ngũ khổng lồ đuổi theo không tha. Khoảng cách tuy một mực đều không kéo gần, nhưng họ không

hề có ý ngừng truy đuổi. Liên tục có mũi tên từ đằng sau bay tới. Nhưng do cách quá xa, đều chưa chạm tới lưng hắn liền thông xuống.

Lúc này, chỉ cần trong quân có một cao thủ ngang tầm là có thể dễ dàng đuổi kịp, dồn Diệp Vô Thần vào chỗ chết.

- Tuyết Nhi, muội vẫn tốt chứ? –Hắn gian nan chống người, trong miệng phát ra thanh âm mỏng manh, khàn khàn yếu ớt đến mức gần như bản thân hắn đều không thể nghe rõ. Mới vừa rồi, thân thể nhỏ bé yếu ớt của Ngưng Tuyết một mực bị hắn đè người xuống.

- Vâng... Ca ca.

- A!! Chủ nhân! Đẳng trước... mau nhìn đẳng trước!! Cẩn thận!

Nam Nhi bỗng phát ra một tiếng thét hoảng sợ chói tai, khiến nội tâm Diệp Vô Thần chấn động dữ dội, hắn tập trung tinh thần, dõi mắt nhìn... Đẳng trước, bất ngờ là một mảnh tối đen, kéo thẳng một mạch về phía trước, không thấy bến bờ.

Thoáng chốc, trong đầu Diệp Vô Thần hiện lên một cái tên mà Thiên Thần đại lực không ai không biết, cấm địa của Đại Phong Quốc, một Đoạn Hồn Uyên bất kể là độ dài, độ rộng hay độ sâu đều khiến người ta hoảng sợ!

Nó... Không ngờ ở ngay phía tây Thiên Phong Thành!

Thốt ngựa dưới người không dừng lại, vẫn chạy lồng lộn như nổi điên về phía trước, chạy về phía sườn dốc tối mịt đằng trước trong đôi mắt không ngừng phóng đại của Diệp Vô Thần... Cuối cùng chân trước giẫm vào khoảng không, rơi xuống phía dưới...

Diệp Vô Thần cắn chặt răng, chân đạp mạnh, cả người mượn lực xoay vòng một cái, ôm Ngưng Tuyết đáp bên mép sườn dốc. Mà thốt ngựa kia trong một tiếng hí dài rơi xuống vực sâu vạn trượng, trong nháy mắt liền biến mất không thấy đâu... Trong cơn im lặng dài đằng đẳng, lại không truyền tới thanh âm rót xuống.

Thốt ngựa đó, vốn là hy vọng cuối cùng cho Diệp Vô Thần thoát thân, mà Đoạn Hồn Uyên sâu dài này đã cắt đứt hoàn toàn hy vọng cuối cùng ấy. Nhất thời, ngay cả cơn gió êm dịu, ánh trăng thăm đậm đều mang theo vẻ thê lương tuyệt vọng.

Diệp Vô Thần run rẩy đứng dậy, chỉ cần hắn lui ra sau thêm một bước nữa, thì sẽ rớt xuống vực sâu, không còn đường về. Dõi mắt theo đội quân không ngừng tới gần ở đằng trước, hắn cứ thể nhìn chờ đợi.

Đồng Tâm vẫn cách hắn rất rất xa, khí tức cũng yếu ớt không thôi. Hắn dùng Linh Hồn lực chinh phục Đồng Tâm, giữa hai người luôn có sự liên hệ và cảm ứng trong linh hồn. Cho nên, dẫu cách rất xa nhưng họ cũng có thể cảm ứng được vị trí và tình trạng của nhau.

Lần này, hắn sắp đối mặt chính là nỗi tuyệt vọng thật sự, không hề có bất kỳ đường sống trở về nào nữa.

- Ca ca, huynh lạnh không? –Ngưng Tuyết dùng tay xoa khuôn mặt và lồng ngực lạnh lẽo của hắn, lo lắng hỏi.

Một trăm thước... Năm mươi thước... Ba mươi thước...

Đội kỵ binh đang lao vun vút càng lúc càng tới gần, đao thương ánh lên hàn quang lạnh buốt, kỵ cung thủ cũng tới tập lên cung nhưng không lập tức bắn ra, khi hắn chọn phương hướng này, thì đã định sẵn kết cục như vậy. Đằng sau kỵ binh, thành vệ quân không hề có chút buông lỏng, theo sát đằng sau chạy tới truy đuổi...

- Tuyết Nhi... muốn nhìn mưa sao băng không? –Diệp Vô Thần ánh mắt rời rạc, thất thần nhìn phía trước lăm lăm.

Ngưng Tuyết ngẩng mặt, khẽ gật đầu.

209. Chương 208: Vạn Quân Tiêu Diệt, Cơn Mưa Sao Băng Cuối Cùng (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 208: Vạn quân tiêu diệt, cơn mưa sao băng cuối cùng (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thân thể hắn nghiêng về trước, rốt cuộc đặt Ngưng Tuyết xuống, lực lượng một mực bảo vệ xung quanh thân thể Ngưng Tuyết, bất kể thể nào cũng không thu hồi vào giờ phút này cũng bị hấp thu lại hết. Trong nháy mắt, đôi mắt hắn lại trở nên lạnh buốt đáng sợ, nhìn chằm chằm bảy người đứng trước. Trong đôi mắt, trên mu bàn tay trái, đều lấp lánh hồng quang hời hợt...

Đội kỵ binh lao vun vút kia bỗng cảm thấy không khí dường như bắt đầu trở nên khô nóng, lập tức lại trở nên nóng bỏng. Sự chuyển biến bất thành hình này trong vòng một giây liền đã hoàn thành. Giây tiếp theo, bầu trời vốn u ám bỗng chiếu xuống một mảnh hồng quang, đưa mặt đất đều ánh thành màu đỏ nhạt, họ vô ý thức ngược đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện bầu trời không biết từ khi nào đã biến thành màu đỏ, hết như ráng chiều trước khi hoàng hôn mới sẽ xuất hiện.

Nếu nói ban đầu chỉ là màu ráng chiều, thì trong nháy mắt lại hết như biến thành lửa than đang cháy. Một cỗ khí tức dồn nén bao phủ mặt đất, những con chiến mã kia toàn bộ ngừng chạy, não động bất an, mặc cho đám kỵ binh quát tháo thể nào đều chẳng ăn thua. Đúng vào lúc này, phong vân biến sắc, bầu trời rực cháy xuất hiện vô số hỏa quang, ngọn lửa đầy trời kia hết như từng viên thiên thạch ngoài bầu trời cực lớn, mang theo khí tức hủy diệt mọi thứ từ trên trời rớt xuống, nện về phía bảy người đang bắt đầu hỗn loạn ở bên dưới...

Ngọn lửa đầy trời bao phủ cả đội kỵ binh, cũng bao phủ non nửa đám thành vệ quân đằng sau, họ ngẩng đầu, một mảng lớn hỏa quang đang càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần trong đôi mắt họ... Đó là ánh sáng cuối cùng trong cuộc đời họ...

Ngọn lửa rớt xuống đất, trong phút chốc liền tạo nên địa ngục lửa kéo dài hơn trăm thước, bảy người và lũ ngựa tru tréo, lẫn lộn, tháo chạy đau khổ trong biển lửa... Ngọn lửa chôn vùi đại địa, tiếng kêu thảm vang vọng đất trời, truyền đến Thiên Phong Thành xa xa, làm cả Thiên Phong Thành đều lay nhiễm khí tức hoảng sợ đó. Tất cả mọi người đi ra cửa phòng, trợn mắt há mồm nhìn vào ánh lửa phía tây và mưa lửa liên tục rớt xuống.

Ngọn lửa vẫn từ trên trời rớt xuống không ngừng, dường như vĩnh viễn không có tận cùng. Ánh lửa đỏ ánh lên một tia hồng hồng trên khuôn mặt trắng bệch của Diệp Vô Thần, hắn lại bật cười lần nữa, dùng nụ cười châm chọc, ánh mắt khinh thường, chế nhạo bọn họ.

- Thật đẹp... Đây là mưa sao băng ca ca tạo ra, thật là... đẹp quá. -Ngưng Tuyết si mê ngắm nhìn bầu trời, trong thế giới lúc này của nàng chỉ có ca ca dựa sát bên cạnh và màn mưa lửa sao băng hết như đến từ ngoài bầu trời, còn lại nàng không cảm nhận được mùi khét gay mũi và tiếng kêu thảm đĩnh tai nhức óc kia. Nàng biết, đây có lẽ là quang cảnh tuyệt đẹp cuối cùng trong sinh mạng của hai người, có thể thưởng thức cùng ca ca, nàng không còn gì thỏa mãn hơn, không có bất kỳ tiếc nuối nào.

Ngọn lửa tuyệt vọng như tai nạn vẫn đang rơi xuống, cháy hừng hực, thiêu đốt vô số sinh mạng. Trên Thiên Thần đại lục người có thể chết ma pháp rất hiếm, siêu cấp cường giả có thể thi triển ma pháp cỡ lớn thì đã ít lại càng ít, nhưng mỗi người trong số họ đều sẽ là tai nạn trên chiến trường. Diệp Vô Thần dùng lực lượng sau cùng thi triển ra 'Thiên Ngoại Lưu Tinh Hỏa', bị hấp giảm bớt uy lực, mở rộng phạm vi, thiêu đốt một cách vô tình...

Trên đài quan sát cao cao, không cần kính viễn vọng cũng có thể nhìn rõ ánh lửa trong phạm vi lớn ở nơi xa kia. Giờ phút đó, trong lòng, trong cổ họng Phong Liệt... mỗi một nơi trên dưới toàn thân đều giống như

bị thứ gì đó chặn lại, dồn nén không thở nổi, không phát ra được thanh âm, ngay cả run rẩy đều cứng đờ vô lực.

- Trầm... rốt cuộc đã chọn phải một địch nhân thế nào...

Vào thời điểm y còn trai trẻ đã từng nhiều lần tự mình dẫn quân lên chiến trường, há có thể không trải qua đấu đá bằng ma pháp. Lại chưa bao giờ từng thấy qua ma pháp mang tính tai nạn như thế. Sau khi run rẩy, y càng nhiều, vẫn là may mắn, may mắn vì Diệp Thủy Dao, hấn bại lộ ở trong mắt mình, bằng không qua vài năm chục năm nữa, đừng nói Đại Phong Quốc y, mà cả Thiên Thần đại lục, lại có mấy ai có thể cản được bước chân của hấn.

Ai ai cũng nhìn ra, Diệp Vô Thần bị dồn tới Đoạn Hồn Uyên, đây ắt hẳn đã là tia sáng cuối cùng trong cơn tuyệt vọng của hấn, chói mắt đến mức làm người ta không thể nhìn thẳng.

“Phịch” một tiếng, Diệp Vô Thần ngã rạp xuống đất trong tiếng cười lạnh, không còn động tác gì nữa. Hồng quang trên người hấn cũng rút đi hoàn toàn, thân thể lạnh như băng. Ngưng Tuyết nắm chặt tay hấn, không hề sợ hãi, cũng không chảy nước mắt, trong lòng chỉ sự ảm áp gần như muốn hòa tan.

Theo Diệp Vô Thần ngã xuống, cơn mưa lửa sao băng che trời rốt cuộc cũng ngừng lại, nhưng biển lửa vẫn đang tiếp tục, tiếng hét thảm lại càng lúc càng nhỏ, không biết có bao nhiêu người đang không cách nào nhìn nổi nỗi đau thiêu đốt trong ngọn lửa, tự vẫn mà chết. Trong đội quân hỗn loạn, xung quanh toàn là dòng người lộn xộn. Cho dù họ muốn chạy, lại há có đường có thể chạy, ngược lại giẫm đạp lẫn nhau càng giải thoát mau hơn.

Cảm giác nóng rực bắt đầu rút đi từng chút một, ánh lửa cũng bắt đầu từ từ biến nhạt, trận tai nạn này cuối cùng cũng thu lại rằng nhanh của nó, nhưng đối với những người ở đằng sau, không bị thương tổn mà nói, sự rung động của một màn này, và cả chàng thanh niên nam tử cả người dính máu, ngực ôm thiếu nữ kia, cả đời đều đừng mong quên đi.

Nhạc Hám Đông không cách nào hình dung nổi tâm tình của mình vào giờ phút này, y một mực đều nhìn biển lửa đang tàn phá bờ bãi ở trước mắt, rất lâu không nói ra lời. Trận tai nạn như thần tích này, những ‘người phạm’ như họ đâu có tài năng cao hơn nữa, tài trí kiệt xuất mạnh đến đâu đi nữa đều không thể thao túng, duy nhất có thể làm, chính là chờ bị hủy diệt.

Cuối cùng, ngọn lửa bắt đầu biến thành tia lửa đầy đất, đội ngũ khổng lồ vốn đi về phía trước đã biến thành những thi thể cháy đen rải đầy đất, phát ra mùi khét gay mũi. Có kẻ thậm chí toàn thân đều đã bị cháy thành than, xương cốt không còn, gió thổi liền bay.

Một cánh tay vỗ bờ vai y một cái, Nhạc Hám Đông xoay người lại, lập tức ngậy ra, hành lễ nói:

- Thái tử điện hạ, sao ngài lại tới đây, ngài có thương tích trên người, nơi đây lại quá nguy hiểm, tốt hơn hết...

Phong Lăng vẻ mặt cô đơn lắc đầu nói:

- Chúng ta qua thôi, kêu đám dũng sĩ trước tiên đừng hành động tùy tiện, hấn đã không còn lực vùng vẫy nữa rồi.

Nhạc Hám Đông gật đầu, sợ sệt hỏi:

- Kể này rốt cuộc là...

- Hấn là người của Diệp gia... Tôn tử (cháu trai) của Diệp Nộ. –Phong Lăng than thở nói, sau đó dẫn đầu đi về trước.

Nhạc Hám Đông chấn động toàn thân... Hấn họ Diệp, hóa ra không ngờ đúng là con trai của Diệp gia Thiên Long Quốc! Chả trách hoàng thượng không ngại làm to chuyện lên như thế, nếu lần này hấn trốn thoát, đừng nói hoàng thượng mà ngay cả y cũng sẽ ăn ngủ không yên, trong lòng hết như mắc phải một cái gai đáng sợ.

Giẫm lên thi thể bị thiêu trụi và cả mặt đất đã cháy đen nhem, đội ngũ may mắn sống sót bắt đầu tràn lên trên, chỉ là tốc độ của họ chậm hơn lúc trước rất nhiều, bước chậm cũng nặng nhọc hơn rất nhiều, ngoại

trừ Phong Lăng và Nhạc Hám Đông, không có một ai cười ngửa. Một trận lửa lớn khiến năm ngàn kỵ binh toàn bộ chôn thây trong biển lửa, không một ai sống sót, thi thể của thành vệ binh càng vô số kể, chồng chất như núi.

- Tuyết Nhi... Đỡ ta dậy... -Diệp Vô Thần xụi trên đất dùng thanh âm mỏng manh nói, hẳn cuối cùng đã khôi phục được chút ít khí lực.

Ngưng Tuyết dùng toàn lực nâng thân thể lạnh lẽo của hắn dậy, dùng bờ vai gầy yếu của mình đỡ lấy hắn, mệt đến thở hồng hộc. Diệp Vô Thần gọi Trảm Tinh Kiếm ra chống đất, đỡ thân thể của mình, dùng cánh tay vô lực ôm nàng vào trong ngực, lạnh lùng nhìn dòng người không ngừng tới gần.

Bây giờ có thể cứu được hai người họ chỉ có kỳ tích. Nhưng kỳ tích sở dĩ xưng là kỳ tích, đầu tiên là vì nó gần như không có khả năng xuất hiện. Hắn không mơ hão rằng sẽ xảy ra kỳ tích, mà con đường thoát thân cuối cùng cũng đã bị Đoạn Hồn Uyên phong tỏa chặt chẽ.

- Tuyết Nhi, muội sợ không?

- Muội không sợ, không hề sợ chút nào. -Ngưng Tuyết dùng lực dựa sát người mình vào hắn.

- Nhưng... Ta sợ... sau khi ta chết, ai sẽ bảo vệ tỷ tỷ, Đồng Tâm nên đi đâu... Tiểu Nhu Nhu sẽ ra sao, Mộng tỷ tỷ của muội phải thế nào...

Đi tới Thiên Thần đại lục đã rất lâu, hắn đã không còn cô đơn một mình, hắn có thể không sợ sống chết của mình nhưng không cách nào dứt bỏ và yên tâm về những người dây dưa với hắn.

Vành mắt Ngưng Tuyết lại đỏ lên, nàng xiết chặt tay, thút thít nói:

- Ca ca, đều do muội...

Diệp Vô Thần mỉm cười, khẽ xoa đầu nàng:

- Sao lại thế... là ca ca vô dụng, lại để muội bị họ cướp đi... Còn nhớ lời ca ca từng nói với muội không? Muội là một nửa tính mạng của ta, cho dù ta mất hết toàn bộ... cũng không thể để muội bị thương tổn.

- Muội nhớ... muội nhớ mà... -Ngưng Tuyết nước mắt như mưa, đã khóc không thành tiếng. Nàng sao có thể không nhớ chứ, đây là câu nói ấm áp nhất nàng từng nghe, trọn đời trọn kiếp đều không thể quên.

- Cho nên sau này không cho phép nói lời như vậy với ca ca nữa, được không? -Diệp Vô Thần dịu dàng nói, tay run rẩy vươn đến khuôn mặt nàng, lau nước mắt của nàng.

- Dạ! -Ngưng Tuyết dùng sức gật đầu, đặt tay mình lên tay hắn, cảm nhận sự ấm áp trong lãnh lẽo của hắn.

Đám người càng lúc càng tới gần, đi đầu, bất ngờ là Phong Lăng. Diệp Vô Thần khẽ thở dốc:

- Tuyết Nhi, chúng ta cùng nhau tạm biệt Đồng Tâm, được không?

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, nhìn về phía chân trời xa xăm, hít sâu một hơi, dùng hết sức lực và ý niệm toàn thân, phát ra tiếng gào điếc tai:

- Đồng Tâm... Dẫn tỷ tỷ về nhà... Chờ ta trở về...

- Đồng Tâm... Dẫn tỷ tỷ về nhà... Chờ ta trở về...

- Đồng Tâm... Dẫn tỷ tỷ về nhà... Chờ ta trở về...

Ba tiếng hét to, hao hết toàn bộ sức lực hắn vừa mới gom góp được, làm hắn gần như đứng không vững. Thanh âm của hắn khàn đục mà kéo dài, truyền đi xa xa, phảng phất như tới thẳng chân trời. Hắn đang tạm biệt với Đồng Tâm, lại khác gì đang cho mình hy vọng. Bằng không, sau khi hắn chết, nàng nhất định sẽ trở thành Thiên Phật Chi Nữ sát phạt nhân gian, hơn nữa oán hận sẽ khiến nàng càng tàn nhẫn hơn hai mươi năm trước. Cho nên, hắn bảo nàng 'chờ hắn trở về', bảo nàng chờ... vĩnh viễn chờ đợi...

Khi thanh âm hắn hạ xuống thì đội ngũ khổng lồ cũng đã đứng sẵn trước người hắn khoảng hai mươi thước, ánh mắt những thành vệ quân này tới tập rơi lên người nam tử cả người là máu, đã đứng không vững này, trên mặt miêu tả đủ mọi biểu cảm. Thiếu nữ bên cạnh hắn trên dưới toàn thân không hề có một vết thương

nào, chôn đầu vào ngực hắn, không buồn nhìn họ lấy một cái. Họ không cách nào tin nổi, hắn chính là ôm cô bé này liên tiếp mang tới cho họ sự kinh khủng không thể chịu nổi, lại để thiếu nữ này không chút tổn thương.

210. Chương 209: Nỗi Hận Của Đồng Tâm, Hắc Ngục Thuần Sát

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 209: Nỗi hận của Đồng Tâm, Hắc Ngục Thuần Sát

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Phong Lăng cười ngửa, từng bước đi tới gần hắn, Nhạc Hám Đông theo sau ánh mắt đầy phức tạp. Từ trên mặt Diệp Vô Thần, họ không nhìn thấy vẻ phẫn nộ và tuyệt vọng nên có, mà là cười, một kiểu cười châm chọc. Kiểu cười này khiến họ vô lực, gần như không còn mặt mũi và dũng khí chạm mắt với hắn. Hắn có tư cách cười nhạo bọn họ, lúc này dồn hắn đến đây họ lại không có bất kỳ niềm vui mừng của kẻ thắng lợi nào cả, tâm tình nặng trĩu như đè một tảng đá lớn.

Dừng ở trước người hắn chực bước, Phong Lăng thở dài một tiếng, không biết là tiếc hận hay là đang than thở cho Chiến Thần, Phong Thần Tam Lão cùng vô số thị vệ binh mã chết thảm, hay là đang cảm thán hết thấy những điều này cuối cùng đã có kết thúc, cũng hoặc là điều gì khác. Gã từ từ nói:

- Cả đời Phong Lăng ta... ngoại trừ phụ hoàng và Phong tiên bối vừa mới chết trong tay người, chưa từng phục ai bao giờ, hôm nay, đối với... những lời đồn được truyền vô cùng kỳ diệu trong khoảng thời gian trước kia, ta cũng chỉ hơi cảm thấy hứng thú. Hiện tại ta mới biết, chênh lệch giữa ta và người thực sự quá xa. Có thể khiến ta khâm phục, người là kẻ sau cùng.

- Hoàng cung Đại Phong cao thủ tụ tập không lưu nổi người, Chiến Thần giết không chết người ngược lại bị người giết, đại quân vạn người không lưu nổi người, bị người trong nháy mắt nổ xuyên thủng, Thiên Phong Thành thành vệ rải khắp không vây nổi người, để người phá thành rời khỏi, năm ngàn kỵ binh ở thành Tây vẫn không ngăn nổi người... Nay thậm chí toàn quân bị tiêu diệt... Ta còn muốn biết, thiên hạ này, còn có ai có thể giết được người.

Còn có ai có thể giết được hắn... Kể ngay cả Chiến Thần đều chém giết, còn có ai có thể giết được hắn!?

Diệp Vô Thần không nói gì, như là không thèm nói chuyện với gã, vẻ châm chọc trong ánh mắt lại càng lúc càng tùy tiện.

- Nếu chúng ta không phải địch nhân, ta nhất định sẽ không từ thủ đoạn muốn trở thành bằng hữu với người. Hiện tại, ta duy nhất có thể làm chính là tự tay đưa tiễn người. -Gã dời ánh mắt, sâu xa nói:

- Tuy tỷ tỷ ngươi giận ta mà đi, nhưng ta vĩnh viễn sẽ không giận nàng, cũng không trách nàng. Vẫn sẽ đối xử tốt với nàng, chăm sóc nàng cả đời. Tương lai nếu Thiên Long Quốc người bị Đại Phong ta tiêu diệt, ta cũng sẽ dùng mọi khả năng... bảo vệ chu toàn cho người nhà người, người yên tâm đi.

Liếc Diệp Vô Thần một cái sau cùng, gã xoay người đi, tay phải từ từ giơ lên. Vô số cung tiễn nhắm vào Diệp Vô Thần, chỉ cần tay gã hạ xuống thì sẽ vạn tiễn cùng bắn.

- Phong Lăng... -Diệp Vô Thần cười lạnh nhìn theo bóng lưng gã, gần từng chữ hung tợn nói:

- Nói cho Phong Liệt, nói cho tất cả người của Phong gia biết, nếu Diệp Vô Thần ta hôm nay không chết... Ngày sau, ta ắt khiến Phong gia người...

- VẠN KIẾP BẤT PHỤC!

Trong không khí bỗng dâng lên sự lạnh lẽo mãnh liệt, đó là một loại lạnh lẽo sinh ra từ sâu trong nội tâm, lạnh từ tận đáy lòng trào lên, dọc theo cột sống, tứ chi, máu huyết chảy về mỗi một góc trên cơ thể, khiến thân thể họ không tự chủ được rùng mình liên tục. Thân thể Phong Lăng bỗng cứng đờ, thanh âm hung tợn trầm thấp đó hết như một con ác quỷ nơi địa ngục đang oán hận rít gào, làm linh hồn gã đều run rẩy theo, thậm chí không có dũng khí quay đầu lại đối diện với ánh mắt hắc. Tay phải đang run rẩy từ từ buông xuống...

- Người nói không sai... Đại Phong Quốc các người, ai cũng đừng mong giết được ta... ai cũng đừng mong!!!

Trong khoảnh khắc cánh tay Phong Lăng hạ xuống, Diệp Vô Thần ôm chặt Ngưng Tuyết vào ngực mình, xoay người rơi về phía vực sâu vạn trượng ở đằng sau. Trong khoảnh khắc rơi vào bóng tối đó, trong đầu hắn hiện lên từng bóng dáng một. Khi bóng hình xinh đẹp như tiên như mộng của Viêm Chỉ Mộng xuất hiện, trong lòng hắn vừa đau xót vừa dịu dàng, dùng Linh Hồn lực hoàn toàn xóa đi linh hồn kẻ ước bị ép lập nên giữa hai người họ.

Diệp Vô Thần vốn dĩ có thể dễ dàng giải trừ cái linh hồn kẻ ước mà Mị Âm tộc cho rằng vĩnh viễn không thể giải trừ này. Hắn không thích tình cảm Viêm Chỉ Mộng dành cho mình sẽ xây dựng trước từ trên kẻ ước linh hồn này, mà hy vọng tình cảm của nàng đến từ bản nàng nàng, nhưng vì tùy thời có thể biết được vị trí của nàng nên hắn một mực đều không giải trừ. Nhưng vì tính mạng của nàng, hắn rốt cuộc phải xóa nó đi hoàn toàn, bởi vì còn linh hồn kẻ ước, nếu hắn chết, nàng cũng sẽ chết theo.

Phong Lăng nghe thấy tiếng động liền quay ngoắt người lại, vừa vặn nhìn thấy cảnh họ cùng nhau nhảy xuống. Gã cuống quýt nhảy từ trên ngựa xuống, nhìn cơn đau nơi ngực đi tới rìa Đoạn Hồn Uyên, lại chỉ có thể nhìn thấy một mảnh tối mù. Thân thể họ sớm đã bị bóng tối khôn cùng nuốt trọn.

Nhạc Hám Đông đi tới bên vách đá đỡ người gã, cảm thán nói:

- Ta đoán được hắn sẽ chọn kiểu chết này, một kẻ ngay cả Chiến Thần đều giết không chết, thì sao có thể nguyện ý chết trong tay chúng ta. Nếu chết, cũng chỉ có thể lựa chọn chính mình giết mình. Đoạn Hồn Uyên sâu không thấy đáy, cho dù là Chân Thần rơi xuống cũng sẽ không có khả năng sống sót. Nói trộm vớ, dẫu hắn có hai cái mạng, không chết ở bên dưới cũng vĩnh viễn không thể lên được... Thái tử điện hạ, chúng ta về thôi.

Phong Lăng đứng ở đó chờ đợi rất lâu mới thở dài một tiếng xoay người rời đi. Hắn giết quá nhiều người Đại Phong Quốc, rốt cuộc lại không chết trong tay bọn họ. Đối với Diệp Vô Thần, lúc này Phong Lăng không cảm thấy oán hận, chỉ có thương tiếc. Mà Nhạc Hám Đông và đám binh tướng về mặt phức tạp kia lại khác gì như thế.

Đám người bắt đầu rút đi như thủy triều. Rời khỏi vực sâu không đáy ai nấy đều sợ hãi này. Đoạn Hồn Uyên lại lần nữa trở nên im ắng, duy chỉ có tiếng gió như quỷ khóc.

- Đồng Tâm... Dẫn tỷ tỷ về nhà... Chờ ta trở lại...

Ba tiếng gào thét xa xăm như búa tạ gõ mạnh vào trái tim Đồng Tâm, ba tiếng hét lớn này không truyền vào tai nàng, mà truyền thẳng đến trong tim nàng, khiến nàng đứng đờ ra đó, đôi mắt mất đi tiêu cự. Cõi lòng nàng cảm nhận được, đây là lời tạm biệt sau cùng của nàng và Ngưng Tuyết nói với nàng, mà khí tức của nàng cũng đã mỏng manh đến mức gần như không tồn tại.

Mà khí tức của Đồng Tâm nào khác gì khí tức mỏng manh của một cọng cỏ một bông hoa đã yếu ớt không thôi tỏa ra. Nhưng nàng vẫn quật cường đứng đó. Lực Thiên liên tục động dung, gã càng lúc càng nghĩ không rõ, nàng rốt cuộc có tiềm lực cỡ nào, là lực lượng gì đang chống đỡ nàng.

Bất chợt, Đồng Tâm run rẩy cả người, thân thể vốn đã nghiêng nghiêng ngã ngã lại càng lung lay sắp đổ. Bởi vì khí tức của Diệp Vô Thần vào giờ phút này bỗng biến mất hoàn toàn... Không còn một tia mây may nào nữa.

Bi thương, đau khổ, oán hận... Trong nháy mắt Đồng Tâm lệ như suối chảy, nàng thiếu nữ chưa khóc bao giờ này rốt cuộc đã chảy nước mắt, mà oán hận cùng sát khí của nàng trong nháy mắt cũng bành trướng vô hạn... rồi lại bành trướng...

Đôi mắt ấy, chợt bắn ra quang mang đen nhánh, khóa chặt lấy kẻ trước mắt.

Nếu không phải gã, hẳn sao có thể chết... Nếu không phải gã... hẳn sao có thể...

Lắm nhắm nỗi đau khổ trong lòng, tuyệt vọng cùng oán hận lan tràn khắp mỗi một bộ phận, mỗi một tế bào trên cơ thể nàng. Cuối cùng, loáng thoáng, nàng cảm thấy ý thức của mình càng lúc càng mơ hồ, một sợi dây trong lòng cũng bắt chợt đứt đoạn.

Thân thể suy yếu kia trong khoảnh khắc đầy oán hận bộc phát ra khí thế và sát khí cuồng bạo khiến trời đất động dung, phong vân biến sắc. Trong khí thế đáng sợ này Lục Thiên không khỏi thối lui một bước, trên dưới toàn thân như rơi vào hầm băng, cõi lòng đầy sợ hãi. Sát khí ấy không ngờ lại như lưỡi dao thực sự rạch lên mặt gã, rạch cho thân thể không gì phá nổi của gã vô cùng đau đớn.

Vào lúc ban đầu khi giao thủ với Đồng Tâm ở trạng thái toàn lực, gã đều không cảm nhận được khí thế và sát khí đáng sợ như vậy... Không, nên nói ngay cả 1/10 bây giờ đều không đến.

Không khí hỗn loạn, gió cũng trở nên hỗn loạn theo, chẳng mấy chốc trong vòng xung quanh vài trăm thước đã cát bụi đầy trời. Trong cát bụi, Đồng Tâm cõi lòng tràn ngập căm hận lại phát ra một tiếng hét lớn bén nhọn, từ từ giơ lên Thiên Phật Chi Nhận ở trong tay.

Vút...

Đồng Tâm ở đằng trước Lục Thiên liền biến mất, xuất hiện ở đằng sau gã.

Đó không phải thuận di, mà là Đồng Tâm dùng tốc độ nhanh đến không thể tin nổi xẹt qua từ bên người gã, Lục Thiên vẫn duy trì tư thế ban đầu, không có bất kỳ phản ứng nào. Chỉ là, trong phút an tĩnh ngắn ngủi ấy gã lại không quay đầu, ngay cả động tác trên người và nét mặt của gã đều không hề có biến hóa, hệt như bị thời gian ghim lại vậy.

Thiên Phật Chi Nhận trong tay rơi xuống đất, thân thể gầy yếu của Đồng Tâm trong cơn oán hận cũng ngã gục trong cát bụi, không còn âm thanh gì nữa, nước mắt giăng đầy mặt đã thấm đẫm mặt đất.

- Đây chính là... Hắc Ngục Thuận Sát... của Hắc Dực Công Chúa... trong truyền thuyết ư...

Một cơn gió thổi qua, thân thể Lục Thiên trong gió nhẹ như đồng gỗ xếp từng mảnh sụp xuống, hóa thành máu và mảnh thịt nát đầy đất. Câu lầm bầm run rẩy bật ra trong miệng đã trở thành thanh âm cuối cùng trong sinh mạng gã.

Gã là một vị Thần thật sự, còn là một trong số tám Thần của Thần giới, thực lực đủ để trông xuống hết thấy Thiên Thần đại lục, thậm chí có thể độc lập hủy diệt một quốc gia. Gã chưa bao giờ ngờ đến, nơi an nghỉ cuối cùng của mình... thế nhưng lại là Thiên Thần đại lục.

Đồng Tâm trong nháy mắt đó đã dùng Thiên Phật Chi Nhận chém trên người gã đủ 99 đao, cắt thân thể gã thành trăm ngàn mảnh. Tốc độ trong nháy mắt ấy, thiên địa biến sắc, quỷ thần đều kinh.

Bóng tối, vực sâu, vĩnh viễn không có điểm cuối.

- Lạnh không?

- Ca ca, ôm chặt muội.

- ... Tuyết Nhi, muội sợ à?

- Muội đã nói rồi mà, không sợ chút nào hết, thật đấy. Bởi vì có ca ca bên cạnh muội.

Thân thể rơi xuống, gió gào thét bên tai. Xung quanh, chỉ có bóng tối khôn cùng và sự ảm áp trước ngực. Hắn duy chỉ có ôm lấy Ngưng Tuyết thật chặt, càng chặt...

Bất ngờ chính là, trong vực sâu này lại có linh khí dồi dào hơn trên mặt đất gấp mấy lần, khiến thân thể rỗng tuếch của hắn từ từ khôi phục. Chỉ là, chút ít lực lượng được khôi phục này hắn không đi chữa trị nội tạng đã tổn hại không chịu nổi của mình, bởi vì bất kể vùng vẫy thế nào, khoảnh khắc ấy chính là lúc hắn mất mạng.

Qua rất rất lâu, bên tai vẫn là gió lạnh gào thét. Diệp Vô Thần mở mắt, nhìn xuống phía dưới.

- Ca ca, chúng ta phải chết sao?

Diệp Vô Thần thừ ra rất lâu mới cười nói:

- Muội biết không, trong rất nhiều tiểu thuyết và điện ảnh, nhảy xuống vực chẳng những không chết, ngược lại còn là phương thức thoát thân tốt nhất. Cho nên chúng ta... biết đâu sẽ không chết...

- Dạ. -Ngưng Tuyết khẽ đáp, tuy rằng nàng không biết tiểu thuyết và điện ảnh là cái chi.

Tiếp tục rơi xuống rất lâu, Diệp Vô Thần hỏi khẽ:

- Tuyết Nhi, nếu ca ca không còn nữa, chỉ còn lại một mình muội, muội sẽ thế nào?

- Muội sẽ rất buồn, sẽ đi cùng ca ca. -Ngưng Tuyết trả lời, thanh âm nhu nhược lại rất kiên quyết.

Diệp Vô Thần nhìn xuống phía dưới, khẽ lắc đầu:

- Nếu ca ca thực sự không còn nữa, muội nhất định không thể làm việc gì ngốc nghếch, mà phải sống sót thay ca ca, được không?

Ngưng Tuyết:

-

Một dòng khí nhỏ bé từ dưới chân truyền tới, Diệp Vô Thần biết phần đáy của Đoạn Hồn Uyên đã tới gần dưới chân họ. Phán đoán theo dòng khí thì dưới chân là đất rắn, không có bất kỳ may mắn nào... Không phải nước, cũng chẳng phải cây cối...

- Ta một mực đều biết, bỏ lại một người còn không bằng làm bạn cùng người ấy rời khỏi thế giới này. Nhưng khi ta có năng lực cứu muội, ta phát hiện ta vẫn không thể trở mặt nhìn muội bị thương tổn. Tuyết Nhi... Nghe lời nhé, đừng chết... hãy sống thay ta... Nghe lời ta, được không?

Diệp Vô Thần xoa mặt nàng, ôm chặt nàng, phân biệt hôn nhẹ một cái lên trên trán và trên mặt nàng, sau đó vẫy hai tay, ném nàng lên phía trên không của mình.

- Ca ca... -Ngưng Tuyết kinh hoảng hét to, múa may hai tay muốn nắm lấy hắn trong bóng tối. Bỗng nhiên, một luồng gió nhu hòa từ dưới người mình truyền tới, khiến tốc độ rơi xuống của nàng từ từ chậm lại, chậm lại...

Diệp Vô Thần đem toàn bộ Vô Thần lực vừa mới khôi phục hóa thành Phong nguyên tố nhu hòa nhất, đỡ thân thể đang rơi xuống của Ngưng Tuyết, bản thân dưới lực tương tác rơi xuống càng nhanh, càng lúc càng xa với nàng, nhưng gió hắn phóng ra trước sau vẫn không ngừng lại, đồng thời cứ đều đều từ chậm đến nhanh, ép mỗi một tia một luồng lực lượng còn sót lại trong cơ thể mình duy trì cơn gió bên trên.

Rầm...

... Cứ thế kết thúc à... Độ cao như vậy, tốc độ như vậy, thân thể hắn đã chia năm xẻ bảy rồi nhỉ...

Thân thể hắn rốt cuộc đập mạnh xuống đáy Đoạn Hồn Uyên, còn chưa kịp cảm nhận được đau đớn thì ý thức trong nháy mắt đã hoàn toàn tán loạn.

Ngưng Tuyết trong gió êm nhẹ nhàng đáp xuống, tuy thân thể ngã đau nhưng không bị thương tổn gì. Nàng ôm thân thể Diệp Vô Thần, phát ra tiếng khóc lớn như xé gan đứt ruột...

211. Chương 210: Đưa Tỷ Tỷ Về Nhà

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 210: Đưa tỷ tỷ về nhà

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Thị vệ trong cung tổng cộng tổn thất 469 người, không tính Chiến Thần... Chiến Thần và Phong Thần Tam Lão. Năm ngàn thiết kỵ quân đóng phía Tây toàn quân bị tiêu diệt không ai sống sót, thành vệ quân phía Đông Tây chết trận tổng cộng 8327 người... Cộng gộp lại là 13796 người. –Một quan quân báo con số xong, không tự chủ lau mồ hôi lạnh trên trán. Đây vẫn chỉ là con số tử vong, mà chưa tính người bị trọng thương hoặc bị bỏ.

13796 người... Con số này khiến đại sảnh im ắng càng trở nên lặng ngắt như tờ. Thương vong như thế ở trên chiến trường đều có thể nói là cực kỳ nặng nề... Nhưng hết thảy những điều này lại chỉ do một người tạo thành... một người! Hơn nữa còn là sau khi giết Chiến Thần và Phong Thần Tam Lão bị trọng thương. Bằng không, sẽ còn lâu mới chỉ là con số này, Diệp Vô Thần cũng chắc chắn bình yên rời đi.

Nhưng cho dù con số này tăng gấp đôi cũng chẳng bù nổi một cái chết của Chiến Thần. Đến tận bây giờ, họ vẫn còn đang hoài nghi liệu y có chết thật hay không... Hay là, hết thảy chỉ là một giấc mộng nực cười mà đáng sợ.

Bọn họ thà tin rằng đây chẳng qua chỉ là một giấc mộng.

Đang ngồi trong sảnh có Phong Liệt, Phong Lăng và cả hơn chục trọng thần trong triều. Cuộc nổi loạn trong cung và cuộc điều binh quy mô lớn ngày hôm nay khiến việc này hoàn toàn không có khả năng giấu nổi.

Lúc này Phong Liệt thoát nhìn đã bình tĩnh lại, y quét mắt xuống chúng thần sắc mặt sợ hãi vài lượt, hỏi:

- Đối với việc này, các người còn có gì muốn nói không?

- Hoàng thượng, thứ cho lão thần nói thẳng, việc này hoàng thượng xử lý quả thật rất không thỏa đáng. Một là, nghe đồn Diệp Vô Thần này tay mang Kiếm Thần Chỉ Hoàn, là truyền nhân duy nhất của Kiếm Thần, nay bị quân Đại Phong ta bức tử, sự phụ của hần há có thể cam tâm, nếu Kiếm Thần xuất hiện, đồng thời chủ động gây khó dễ... Chiến Thần không còn, chúng ta hết cách ngăn cản, hai là, điều động mấy vạn binh mã chỉ vì một người Thiên Long Quốc, còn bị một mình hần làm tổn hại hơn vạn, việc này nếu truyền ra ngoài... Thật là mất hết thể diện nước ta, cho người chỉ trích, ba là...

- Văn đại nhân nói sai rồi! –Nói chuyện chính là Trần Đông đại tướng quân Nhạc Hám Đông, y cắt ngang lời người nọ:

- Văn đại nhân là đang sợ, cảm thấy chúng ta không nên huy động nhân mã chém giết kẻ này? Vậy ngài có biết, Diệp Vô Thần trước tiên xông loạn trong cung, sau đó không hề giải thích tổn thương Thái tử điện hạ, bắt cóc Hoàng thượng, cuối cùng lại ra tay hung ác giết trưởng công chúa trước mặt Hoàng thượng, Thái tử và cả Chiến Thần... Mỗi một tội lỗi của hần đều đủ bị lăng trì chục lần trăm lần, chúng ta có lý do gì không giết hần?

Văn đại nhân:

- Điều này... Nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả. Lúc trước chính bởi kiêng kỵ Kiếm Thần, cho nên Hoàng thượng và Thái tử hết lượt nhường nhịn, nhiều lần đồng ý thả hần rời đi, mà hần vẫn như vậy... Hoàn toàn không đặt cả Đại Phong Quốc chúng ta vào trong mắt, nếu không giết hần, Đại Phong Quốc chúng ta thực sự là mất hết mặt mũi. Lúc đó Chiến Thần tự mình ra tay, vốn không có gì phải lo, thế nhưng, ai cũng không ngờ rằng... Chiến

Thần tiên bối lại chết trong tay hấn, Phong Thần Tam Lão cũng chết theo trong tay hấn... Mà một kẻ như vậy, một khi để hấn rời đi, những đại thần Đại Phong chúng ta còn có ngày ăn ngon ngủ yên? Điều động thiên quân vạn mã, không tiếc hết thảy lấy tính mạng hấn có gì không thỏa đáng?

Văn đại nhân:

- ... Ai, Nhạc tướng quân nói rất đúng, là Văn mỗ quá kiêu kỳ Kiếm Thần. Năm đó nếu không phải là Kiếm Thần, nước ta há có thể bị ép bại lui.
- Bậc thế ngoại cao nhân như Kiếm Thần chẳng phải người không nói tình lý, hết thảy đều là Diệp Vô Thần sai lầm trước, Kiếm Thần cũng sẽ không trả thù vô lý. Ta nghĩ, ông ấy hấn sẽ không ra tay.
- Chỉ mong là như thế.

Mà chỉ có Phong Liệt và Phong Lăng biết, cái chết của Phong Như không phải không có nguyên nhân. Cái chết của nàng, của Chiến Thần... hết thảy nguyên nhân gây nên đều là do nàng dẫn cô bé tóc trắng kia về, sau đó tát nàng một cái. Nàng giống như một quả bom, khiến hết thảy những điều này bộc phát trong lúc họ không hề phòng bị.

- Hoàng thượng, điều kiện chúng ta tạm thời đình chiến là gả con gái Diệp gia cho Thái tử điện hạ, nay... Chúng ta có nên động binh lần nữa, thắng tiến Thiên Long hay không? –Một võ tướng lên tiếng.

Phong Liệt chưa lên tiếng, Phong Lăng đã xua tay nói:

- Tạm thời không thể. Trải qua cơn đại nạn này, thương vong nặng nề còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng Phong tiên bối và Phong Thần Tam Lão qua đời, thì những kẻ có thù hằn với phụ hoàng ta nhất định sẽ lũ lượt kéo đến trong khoảng thời gian gần nhất, an toàn của phụ hoàng ta sẽ rất đáng lo. Cho nên thời gian này phải giải quyết vấn đề an toàn của phụ hoàng trước.

Phong Liệt nghe vậy gật đầu. Từ xưa đến nay, quân vương của cường quốc mạnh nhất đều bị ám sát nhiều nhất. Nếu gây chiến với Thiên Long Quốc, Thiên Long nghĩ đến đầu tiên chính là dốc hết sức ám sát quân vương Đại Phong Quốc. Nghĩ tới việc tìm một Chiến Thần ở Đại Phong Quốc nữa đã không có khả năng, cho dù thật sự có cũng tuyệt đối không có khả năng cam nguyện buông bỏ cả đời để bảo vệ Phong gia như Phong Triều Dương. Đừng nói Chiến Thần, chính là cường giả như Phong Thần Tam Lão, cũng là như thế.

- Cho nên, tốt hơn hết là hòa hiếu, tạm thời ổn định trận tuyến lẫn nhau đi. –Phong Lăng nói, thần sắc có đôi chút mất tự nhiên.
- Hòa hiếu? Diệp gia rất nhanh sẽ biết chuyện ngày hôm nay, ắt sẽ càng thêm thù hận với nước ta, thì sao có thể lại đáp ứng gả con gái tới nữa. Bây giờ vẫn chưa thấy con gái của Diệp gia, hấn đã được người hộ tống trở về rồi. –Nhạc Hám Đông nhướn mày nói. Ý nhìn ra được, Phong Lăng nói lời này, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là do một lòng say mê với Diệp Thủy Dao.
- Đúng, Diệp gia nhất định sẽ không đáp ứng nữa, nhưng Diệp gia không đáp ứng không có nghĩa là hoàng đế Thiên Long Quốc Long Dận không đáp ứng. Mong muốn hòa hiếu nhất không phải chúng ta mà là Long Dận. Diệp gia không đáp ứng không sao, Long Dận sẽ thay chúng ta nghĩ biện pháp làm cho họ đáp ứng. Hơn nữa... –Y thở dài một tiếng:
- Phong Lăng hồ thẹn, việc này cũng là dựa vào sức Phong tiên bối mới được xúc tiến, Phong Lăng không muốn cứ buông tha như thế, đây cũng là tôn trọng với ngài.

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Cái chết của Chiến Thần, cuộc nổi loạn hoàng cung, cả Phong gia nguyên khí đại thương, bây giờ đích xác không phải thời cơ gây chiến.

Trăng lơ lửng giữa trời, Đồng Tâm rốt cuộc từ từ tỉnh lại.

Hết thấy đều không phải giấc mơ, thân thể đau nhức rã rời, khí tức của hân vẫn không cảm nhận được, một tia hơi đều không có.

Nàng lau bụi bặm dính trên mặt, nước mắt lại chảy xuống thành dòng. Bên người nàng là một gò thân thể bị chém nát, khi ánh mắt nàng đảo qua, đôi mắt liền lập tức tràn ngập nỗi oán hận vô biên. Nàng vươn tay, một luồng hắc quang nghiền xuống thối bay, hủy diệt chúng đi rất xa.

Lại ngoài đầu, nàng nhìn về phía tây. Nơi đó, là nơi khí tức hân biến mất. Nàng mê mang, không biết không có hân, mình không có chỗ dựa và chốn về nên đi đâu về đâu.

Là giết hết tất cả mọi người ở phụ cận, ở thành này để báo thù cho huynh ấy chăng?

Bước chân dậm tiến về trước, mà thanh âm cuối cùng Diệp Vô Thần truyền cho nàng cũng vang lên bên tai nàng.

Tỷ tỷ...

Huynh ấy cần ta, đưa nàng về nhà.

Nàng tìm thấy mục tiêu, trong ánh mắt cũng một lần nữa có thêm sắc thái. Nàng bay lên trời, dựa theo khí tức bay về phương hướng của Diệp Thủy Dao.

Diệp Thủy Dao vẫn ngồi im lặng ở đó. Ngoài sợ hãi, nàng đã không cảm giác được gì nữa rồi. Diệp Vô Thần đã đi rất rất lâu, nhưng vẫn chưa trở lại. Nàng thật sự chưa bao giờ từng sợ hãi như vậy, nàng cường ép chính mình không nghĩ đến khả năng hân đã xảy ra chuyện, trái tim lại đập càng lúc càng nhanh.

Trên bầu trời bay tới một bóng đen, nàng đang thấp thỏm bất an lại không phát giác, mãi đến khi Đồng Tâm từ trên trời đáp xuống, đứng ở trước người nàng, nàng mới có phát giác ngẩng đầu lên, nhìn về phía thiếu nữ xinh đẹp kỳ lạ này.

- Đồng Tâm... -Nàng gọi một tiếng, sau đó đứng bật dậy nắm lấy nàng, gấp giọng hỏi:

- Tiểu Thần... Tiểu Thần đâu!

Nước mắt của Đồng Tâm cho nàng câu trả lời, nàng vô cùng đau lòng, trong đầu vang lên ầm ầm, ngồi bệt xuống đất, ba hồn bảy vía dường như trong nháy mắt rời khỏi cơ thể, không biết phiêu đảng về phương nào.

Đồng Tâm mang theo nàng bay về phía đông. Nàng sẽ luôn nghe lời hân. Hân không thích nàng giết người cho nên nàng sẽ không giết người tùy tiện, trong thời gian sau này, ở luôn Diệp gia bảo vệ tất cả người nhà của hân, chỉ giết những ai muốn làm hại người nhà hân, bất kể là ai. Đồng thời ở đó...

Chờ hân trở về.

Dẫu phải chờ mãi mãi.

Thiên Thần đại lục, một xó không ai hay biết.

Viêm Chỉ Mộng ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn trời sao bắt đầu hiện lên ngoài cửa sổ, tâm tư không biết đã bay về phương nào. Trong tay nàng, vẫn luôn cầm một cây đoản tiêu màu xanh biếc.

Bỗng nhiên, đầu nàng truyền tới dao động dữ dội, làm nàng theo bản năng ôm lấy đầu. Thứ cảm giác đó lại lập tức biến mất, đồng thời nàng bỗng phát hiện, linh hồn khẽ ỨC KHẮC SÂU TRONG Ý THỨC không ngờ lại biến mất.

Nàng đứng dậy, mê mang nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng liên tục cảm giác, phát hiện linh hồn ẩn ký ấy quả nhiên đã hoàn toàn biến mất. Trong Mị Âm tộc của nàng, một khi thất thân với một nam tử, thì sẽ vĩnh viễn trở thành ‘con rối’ của hân, không có bất cứ cách nào có thể giải trừ... Lẽ nào những điều này là giả?

Vì sao lại bỗng nhiên biến mất... Lẽ nào là hân dùng phương pháp kỳ quái nào đó ư?

Nếu là hân, vậy hân rốt cuộc đã dùng phương pháp gì? Vì sao phải giải trừ, là vì giải thoát cho mình, hay là... muốn cắt đứt dính dáng linh hồn giữa hai người.

Nhất thời, nàng tâm loạn như ma, đỡ đỡ đứng ở đó.

Phía bắc Thiên Long Quốc, một góc bị lãng quên.

Đêm đen nơi đây buông xuống so với nơi khác sớm hơn rất nhiều, lão nhân loáng thoáng phát hiện như có đại sự gì đó sắp xảy ra bên cả một ngày đều ngưng thần nhìn bầu trời, không biết đang tìm kiếm điều gì.

Cách ông không xa, Sở Kinh Thiên và Lãnh Nhai đang luyện kiếm... Với Sở Kinh Thiên mà nói đó gọi là luyện tập, với Lãnh Nhai thì đó gọi là chém giết. Trong tay gã cầm một lưỡi đao không có chuôi, trên lưỡi đao giăng đầy lỗ hồng hoặc lớn hoặc nhỏ, đôi mắt gã lạnh lẽo, động tác trên tay một chiêu ác hơn một chiêu, lưỡi đao nhỏ hẹp mang theo từng cơn gió âm lãnh, hết như đối phương là cừu nhân không đội trời chung với gã vậy.

Sở Kinh Thiên ngăn đón rất thành thạo nhưng sắc mặt thoáng ngưng trọng, tuy gã liên tiếp đánh bại Lãnh Nhai nhưng vết thương trên người lại nhiều hơn cả Lãnh Nhai, ngay cả khuôn mặt đều bị gã rạch hai đường. Thực lực hiện tại của Lãnh Nhai kém gã một khoảng lớn, nhưng gã hết như một tên điên không muốn sống, bất kể lúc nào đều là từng đao liều mạng, dựa vào sát khí và khí thế của mình nhiều lần đánh ngang tay với Sở Kinh Thiên, thi thoảng phát điên càng khiến Sở Kinh Thiên run sợ, hận không thể ôm đầu chạy trốn.

Mà gia gia của gã — gia gia ruột thịt mỗi lần đều làm như không thấy, ngay cả mỗi ngày trên người gã nhiều thêm từng vết thương máu chảy đầm đìa đều không thèm đoái hoài đến, vứt cho gã mấy cọng được thảo, sau đó quát tháo gã tiếp tục luyện tập với tên điên này.

Đấu luyện với Lãnh Nhai đã hơn một tháng, trong bất tri bất giác thực lực của gã tiến nhanh vùn vụt, nhưng khi nhìn thấy Lãnh Nhai thì vẫn thất tim như trước.

212. Chương 211: Con Trai Chiến Thần.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biển

Chương 211: Con trai Chiến Thần.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Trời còn chưa tối xuống, một ngôi sao băng bỗng rơi xuống từ bầu trời phía tây. Sở Thương Minh từ cọc gỗ đứng dậy, nhướng mày nhìn về phía tây.

- Các ngươi lại đây. — Ông không quay đầu, trầm giọng quát.

Sở Kinh Thiên và Lãnh Nhai toàn thân đều đã bị mồ hôi thấm đẫm, nghe thấy tiếng gọi, họ đồng loạt nhảy ra, đi tới. Sở Kinh Thiên một đằng vừa lau mồ hôi trên mặt, một đằng theo thói thường nhỏ giọng oán trách Lãnh Nhai. Lãnh Nhai không nói một câu, nhíu mày nheo mắt. Nơi đây, gã đã đến đúng chỗ rồi. Nửa tháng gần gũi, gã cảm thấy mình có tiến bộ vượt bậc. Tuy Sở Thương Minh là Kiếm Thần nhưng không chỉ biết truyền thụ kiếm. Sở Kinh Thiên tu hành chính là ‘Kiếm Thần quyết’ kết hợp kiếm mang, kiếm khí, kiếm trận, uy lực cuộn cuộn mênh mông, mà gã... Sở Thương Minh nói cho gã biết, gã không cần chiêu thức, chiêu thức ngược lại sẽ bóp chết thiên phú của gã. Gã cần chỉ vùn vùn là nhanh, chuẩn, độc, có thể một kích trí mạng, có thể muốn thương tổn ai ở đâu thì có thể thương tổn hẳn ở đó.

Tuy chỉ có ba chữ đơn giản nhưng đã khiến gã tìm đúng phương hướng, cũng biết rõ trọng lượng nặng trịch của ba chữ này.

Hai người đứng sòng đôi bên người lão nhân, nghi hoặc nhìn ông. Lão nhân đảo ánh mắt, ngừng lại trên mặt Lãnh Nhai một hồi nói:

- Bạn cũ mất rồi... mệt rồi, các người cũng nghỉ ngơi sớm đi.

- Bạn cũ? –Sở Kinh Thiên gãi gãi đầu, nghi hoặc nói:

- Gia gia cũng có bạn cũ à? Là thật, gia gia chưa từng rời khỏi đây, sao biết bạn cũ nào đó kia chết rồi chứ?

Lão nhân cô đơn thở dài, dường như đang thở dài cho thế sự vô thường:

- Phong Triều Dương, chết rồi.

Toàn thân Lãnh Nhai bỗng cứng đờ.

-Ồ! Phong Triều Dương? Hả? Phong Triều Dương!? –Sở Kinh Thiên thần kinh chậm tiến thừ ra một lát mới bỗng phản ứng lại, vô ý thức nhìn về phía Lãnh Nhai bên người. Lại thấy sắc mặt gã vẫn như thường, hoàn toàn không có phản ứng nên có nào.

Sở Kinh Thiên vuốt mũi, thăm nhủ:

- Tên điên đúng là tên điên, lão cha chết đều không có một phản ứng nào... Lại nói lão cha hẳn không ngờ lại lớn xấp xỉ gia gia ta, còn là bạn cũ, vậy bối phận của ta há chẳng phải còn nhỏ hơn hẳn một bậc, không được... không được!

- Các người đi nghỉ ngơi đi, đừng làm ồn đến ta. –Lão nhân vô lực phát tay.

- Gia gia à, Phong Triều Dương... À không, người lợi hại như Chiến Thần tiền bối, rốt cuộc là ai có thể đánh bại ông ấy? –Sở Kinh Thiên không nhịn nổi tò mò hỏi.

Sở Thương Minh dường như không nghe thấy gã đang nói gì, ngồi người xuống, nhắm mắt, chẳng mấy chốc mất hết khí tức. Gậy gỗ này chính là nơi ông ngủ mỗi ngày. Mà đây cũng là một phương thức tu hành của ông. Khác với Phong Triều Dương một lòng bảo vệ Phong gia, vị Kiếm Thần hơn chục năm không gặp người chưa bao giờ ngừng tu hành, thực lực hiện giờ của ông đã cao đến mức nào, không ai hay biết, ngay cả chính ông cũng không biết. Bởi vì ông đã quá lâu không thực sự nghiêm túc xuất thủ.

Lãnh Nhai cũng xoay người rời đi, trở về gian nhà cỏ của mình... Gian nhà cỏ đó, là nơi trước kia Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết từng ở qua, vẫn là mặt đất ẩm ướt, giường gỗ cứng chắc.

Sở Kinh Thiên tự làm mất mặt chỉ đành hậm hực đi về phòng của mình, nằm bẹp lên chiếc giường cứng rắn, cả người sảng khoái gần như muốn bay lên, chớp chớp mắt không bao lâu gã đã ngủ ‘khò khò’, mỗi ngày bị gia gia ép buộc và động lực muốn sớm rời khỏi đây, gã mỗi ngày đều luyện mạng luyện kiếm, giấc ngủ chính là hưởng thụ lớn nhất của gã.

Nửa đêm, Sở Kinh Thiên đang trong giấc mộng xông pha thế giới bên ngoài, kết giao với các hảo hữu, hành hiệp trượng nghĩa được người người kính ngưỡng bị cơn mắc tiểu đánh thức, gã mở nửa mắt, mơ mơ màng màng lầu bầu hai câu, lễ mễ đứng dậy đi ra bên ngoài.

Ra khỏi nhà cỏ, đi được vài bước, đằng trước bỗng xuất hiện một bóng người, đầu óc gã lập tức trở nên tỉnh táo, mở to mắt nhìn về phía kẻ đó. Nương theo ánh trăng mờ, gã thấy rõ kẻ này hiển nhiên là Lãnh Nhai. Lúc này, trong tay Lãnh Nhai cầm một chiếc thẻ gỗ dài, trong miệng khẽ nói nhỏ gì đó, trong cơn thất thần, y lại không phát hiện ra có người ngoài tới gần.

Sở Kinh Thiên nổi lòng hiếu kỳ, rón ra rón rén trốn ở đằng sau một gốc cây, ngưng thần lắng nghe y nói gì.

- ... Ông được xưng là Chiến Thần, tất cả mọi người cũng đều gọi ông là Thần, nhưng ông chung quy chỉ là một người, chung quy sẽ có ngày chết đi. Năm ông ba tuổi, cha mẹ ông bị sát hại, ông quy ở đầu đường suýt nữa chết đói. Lúc ấy hoàng đế Đại Phong Quốc ngẫu nhiên đi ngang qua, động lòng trắc ẩn, phái người giúp ông an táng cha mẹ — cũng chính là gia gia nãi nãi của ta, đồng thời cho ông ăn một bữa no bụng, vì thế ông vào năm ba tuổi đã thề với trời nhất định sẽ thề chết báo đáp ân tình, muốn trở thành người lợi hại nhất thiên hạ để bảo vệ ân nhân của mình.

- Hoàng đế Đại Phong Quốc lúc đó chỉ cười trừ, nhưng sau này, ông trở thành Chiến Thần, trở thành người lợi hại nhất thiên hạ lại chủ động tìm đến Phong gia, thề rằng muốn cả đời bảo vệ Phong gia. Ông đã làm được, ông trọng lời hứa, trọng nghĩa trọng tình... Nhưng trong cái tình này lại duy chỉ đậm bạc tình thân.

Sở Kinh Thiên chưa bao giờ nghe Lãnh Nhai nói một lần nhiều lời như vậy, càng là lần đầu tiên nghe thấy Phong Triều Dương lại có quá khứ như thế, nhất thời nghe đến sững sờ. Lãnh Nhai cũng tiếp tục dốc bầu tâm sự của mình, không phát giác ra sự tồn tại của gã.

- Năm bốn mươi tuổi, vì một lần đánh cuộc ông nhất định sẽ có hậu nhân, ông đã trúng ‘Mê Tâm Hàm Ngọc’ của Tuyệt Nữ, vào lúc không thể phá giải, chỉ đành cưỡng gian mẫu thân đáng thương hoàn toàn không biết sự việc, cũng bởi vậy mà có ta. Nhưng cũng vì có ta mà ông đã thua cuộc, bởi vì ông đã có hậu nhân...

- Ông hổ thẹn, lại chưa bao giờ nhìn chính diện mẫu thân ta một lần, cũng chưa bao giờ chính mắt liếc ta một cái. Năm ta mười tuổi, ông vì mẫu thân ta vô ý ‘nhìn thấy thứ không nên nhìn’, đã đâm mù hai mắt của bà một cách vô tình, đồng thời ép bà rời đi. Từ đó trở đi, oán hận của ta với ông ngày càng tăng thêm, không ai hay biết, ta liều mạng tu hành chỉ là vì muốn đánh bại ông, thay mẫu thân ta đòi lại công bằng. Nhưng mẫu thân khờ dại của ta lại chưa từng hận ông bao giờ, còn bất chấp bị ông xua đuổi, không danh không phận đòi lưu lại bên người ông, mong mỗi ông có thể hồi tâm chuyển ý...

Lãnh Nhai thở dài một tiếng, nhìn thẻ gỗ trong tay mình dėo thành:

- Ta rất hận ông, luôn đều hận ông, ta hận không phải là ông thờ ơ với ta, mà là ông đối đãi với mẫu thân ta như thế. Ta một mực đều biết, ông sở dĩ như thế chẳng phải là không có nhân tính mà là vì ông quá trọng lời hứa, chỉ muốn bảo vệ Đại Phong Quốc, không muốn dính dáng đến bất cứ thứ khác nữa. Ta mắg ông, ông chỉ biết lảng tránh, ta đánh ông, dùng đao chém ông, ớn cũng chưa bao giờ đánh trả. Ta trộm mất Phá Phong Nhận của ông, ông rõ ràng phát hiện ra lại coi như không biết. Tuy ông che giấu rất tốt nhưng từ trong mắt ông, ta có thể cảm thấy sự đau lòng và hổ thẹn ấy... Ta biết, ta một mực đều biết ông không coi mẫu thân ta là thê tử nhưng coi ta là con trai.

Lãnh Nhai quỳ rạp xuống, một cái quỳ mạnh mẽ khiến đầu gối lún sâu vào trong bùn đất. Gã vươn hai tay, bôi mặt đất lạnh lẽo ra, chôn chiếc thẻ gỗ khắc chữ ‘Cha: Phong Triều Dương’ vào trong đất:

- ... Cho dù ông không coi ta là con trai, thì ông... dẫu sao cũng là phụ thân của ta. Thực ra... ông chắc chắn không biết, tuy ta hận ông, hận ông đối đãi với mẫu thân ta như thế, nhưng nào không lấy phụ thân như ông làm kiêu ngạo. Bây giờ ông chết rồi, vĩnh viễn chết rồi, cuộc đời ông không có cừu nhân, dẫu chết chắc chắn cũng là chết vì Đại Phong Quốc, vì lời hứa của mình mà chết, hẳn cũng không còn gì tiếc nuối nữa. Cho nên... Kể làm con như ta sẽ không báo thù cho ông, bất kể là ai giết ông, ta cũng sẽ không báo thù cho ông, bởi vì điều đó chỉ giẫm đạp lên niềm kiêu hãnh thuộc về Chiến Thần ông thôi. Điều cuối cùng ta có thể làm chính là đưa tiễn ông, bởi vì... ta là con trai duy nhất của ông, người thân duy nhất...

Gã là người thân duy nhất của Chiến Thần, người duy nhất có thể tiễn đưa y... Mà mẫu thân của gã, lại chẳng phải thê tử của phụ thân gã.

- Mất mẫu thân đã sáng trở lại, bà hiện giờ ở ngay Thiên Long Thành, áo cơm không lo, cũng không cần trải qua những ngày ăn gió nằm sương với ta nữa, ta cũng đã rõ tương lai mình nên đi đâu, nên làm cái gì, ông... an tâm đi đi. Cuộc đời ông vì một lời hứa mà định sẵn sẽ cô độc, hy vọng ông kiếp sau có thể vì mình, vì người thân, người bên cạnh mình mà sống.

Lãnh Nhai dùng tay gạt đất, chôn chiếc thẻ gỗ vào trong đó, cúi đầu nói:

- Ta là con trai của Chiến Thần, sẽ không làm mất mặt Chiến Thần, mục tiêu của ta là vượt qua ông... Không tiếc mọi giá vượt qua ông.

Sở Kinh Thiên vẫn một mực ở đó lẳng lặng nghe, giờ phút này gã bắt đầu hiểu rõ thêm về Lãnh Nhai này, y bình thường luôn lạnh mặt, hiếm khi nói chuyện, dường như không có tình cảm, khắp thiên hạ đều là cừu nhân của y vậy. Bây giờ gã mới biết, tính cách của y là do sự thờ ơ của thân tình và nỗi oán hận phức tạp dưỡng thành. Không phải là y vô tình mà là y từ lúc rất nhỏ đã đóng kín một bộ mặt khác của mình, dùng lạnh nhạt đối mặt người đời. Y muốn trở thành một con sói, nhưng chắc chắn không có khả năng là một con sói thật sự, mà là người có tình cảm rõ ràng.

Y hận phụ thân của y, nhưng sâu thẳm trong nội tâm lại kính ngưỡng phụ thân như Thần, khát khao tình thương từ cha, khi khát vọng biến thành thất vọng, rồi dần bắt đầu biến hóa thành tuyệt vọng thì y khép chặt tình cảm của mình, lòng mang oán hận dẫn mẫu thân rời đi nơi xa xăm. Hôm nay, phụ thân y đã chết, y rút cuộc thổ lộ tiếng lòng của mình với người đã khuất. Hôm nay, là lần cuối cùng y gọi ‘phụ thân’, sau hôm nay ông ta sẽ chỉ có thể xuất hiện ở trong ký ức của y, trở thành mục tiêu và lý do biến cường của y.

Lãnh Nhai dập đầu mạnh ba lần trên đất, đây là lần đầu tiên y dập đầu với phụ thân, cũng là lần cuối cùng. Khi y từ trên đất đứng dậy, đôi mắt từ trong mù mờ trong nháy mắt trở nên bình tĩnh như thường ngày. Bỗng nhiên, lỗ tai gã giật giật, xoay phắt người, đảo chân, tay như vuốt ưng, chớp về vị trí Sở Kinh Thiên đang nấu mình.

Lúc trước do tâm tư mơ hồ, gã không phát hiện ra Sở Kinh Thiên. Khi hắn trở thành Lãnh Nhai trong ngày thường, thì lập tức phát giác thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng sau gốc cây.

Sở Kinh Thiên biết mình bị phát hiện, vội vã nhảy ra ngoài, cuống quýt xua tay nói:

- Là ta, là ta...

Tay Lãnh Nhai không ngừng lại, hoàn toàn mặc kệ gã là ai, trực tiếp chớp về phía yết hầu gã. Sở Kinh Thiên dùng ngón tay thay kiếm, một quyết chữ ‘Triền’ đẩy tay y ra, một tay khác tóm chặt lấy cổ tay y, dùng tốc độ nhanh nhất giải thích:

- Dừng, đừng động thủ, làm ồn đến gia gia ngủ thì không hay đâu. Ta biết nghe lời là ta không đúng nhưng ta cũng chẳng phải cố ý. Hơn nữa chúng ta đều là bằng hữu, không cần thận nghe thấy chút chút cũng chẳng có gì mà.

Chung sống với nhau trong quãng thời gian này, gã đương nhiên biết Lãnh Nhai phát điên lên là đáng sợ cỡ nào, cần làm nhất chính là trước tiên làm dịu tâm tình của y.

213. Chương 213: Một Đêm Gió Lạnh

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 213: Một đêm gió lạnh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- ... Nói rằng Diệp gia Diệp Vô Thần nổi giận lôi đình, đối mặt với thiên quân vạn mã không hề sợ hãi, quát lớn một tiếng xông lên, trong tay vung vẩy một thanh đại đao rực lửa, đâm ngang đụng dọc trong thiên quân vạn mã, chỉ chốc lát đã máu thịt tứ tung, cây chết như núi, nào có ai địch nổi hắn một hiệp. Cửu hoàng đế của Đại Phong Quốc thấy hắn thần dũng như thế, sợ đến vỡ mật, suýt nữa vãi đái ra quần, liều mạng triệu tập binh mã, điều toàn bộ đại quân của mấy thành trì xung quanh tới, triệu tập đến tận hơn mười vạn đại quân. Ai... Diệp gia Diệp Vô Thần tuy là thiên thần giáng thế, nhưng vừa mới giết nào là Chiến Thần, nào là Phong Thần Tam Lão, sức cùng lực kiệt, đâu chịu được mười vạn đại quân quần lấy, bằng không mười vạn đại quân còn con hắn há có thể đặt vào trong mắt. Sau cùng, hắn bị ép đến bên Đoạn Hồn Uyên khiến người ta nghe thấy đã sợ mất mật. Giờ phút ấy, hắn như bị Hỏa Thần nhập vào, triệu hoán ra lửa ngoài bầu trời đốt cháy địch nhân đuổi theo đằng sau, thiêu rụi trọn mười vạn đại quân không còn manh giáp nào...

- Nói láo! Rõ ràng là hai mươi vạn đại quân! Người nói là giả!

- Mấy người đều sai rồi, là năm mươi vạn, năm mươi vạn đại quân! Lúc ấy có thể nói là đầy khắp núi đồi, đông nghìn nghịt như một vùng biển rộng, cuối cùng chết không sót một ai. Gia gia ta đã tận mắt chứng kiến. Còn nói nào là Đại Phong Quốc vì đỡ mất mặt, nói láo gì mà mới bị diệt có mấy vạn người.
- Ai, nói đi nói lại, Diệp công tử vẫn chết rồi, bị Đại Phong Quốc ép chết tươi đó! Nhìn khắp Thiên Thần đại lục, có quốc gia nào được an cư lạc nghiệp như Thiên Long Quốc chúng ta. Hết thấy mọi thứ còn không phải đều là do Thần bảo vệ Diệp gia của Thiên Long Quốc chúng ta ban tặng. Diệp gia, lần này phải tuyệt hậu rồi.
- Không sai. Mà hết thấy những điều này còn không phải đều do tên Thái tử chó má của Đại Phong Quốc, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, ép buộc tiểu thư Diệp gia gả cho gã. Diệp công tử trọng tình trọng nghĩa, cho nên mới dính độc thủ. Chúng ta tuyệt đối không thể để Diệp gia ngã xuống, không thể để Diệp tiểu thư gả đi nữa!
- Không sai, muốn đánh thì đánh, Đại Phong Quốc tính là cái rắm, năm đó bị Diệp gia đánh cho hoa rơi nước chảy, bây giờ bị một mình Diệp công tử chém Chiến Thần, diệt mấy chục vạn quân, hoàn toàn chính là một lũ nhu nhược dựa vào nhiều người mà gây loạn, chúng ta cần bản không cần sợ chúng, nếu chúng đến, chúng ta rút vũ khí cùng nhau lên, giết chúng khốc cha gọi mẹ, tới từ đâu thì cút về đó!
- Nói hay lắm, Diệp gia vì chúng ta hy sinh nhiều như vậy, chúng ta sao có thể chỉ cứ ăn không ngồi rồi được, nếu đánh thật, ai làm kẻ nhu nhược thì kẻ đó chính là con rùa rút đầu, những lão bách tính không tòng quân như chúng ta cũng chẳng phải hạng bất tài!

Hành động dưới cơn giận dữ của Diệp Vô Thần khiến hắn trở thành nhân vật anh hùng như thần thoại trong lòng người dân Thiên Long Quốc, hơn nữa được truyền càng lúc càng thần kỳ, có vài gia đình con cái vừa sinh ra liền tới tấp đặt tên là ‘Vô Thần’, dẫn đến mấy năm sau người mang tên ‘Vô Thần’ ở Thiên Long Quốc nơi nơi đều có. Cuộc chiến thảm khốc và bị ép nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên ở Đại Phong Quốc của hắn cũng khiến lòng kiêng kỵ của người dân Thiên Long Quốc với Đại Phong giảm xuống diện rộng, đồng thời dậy lên liên tiếp từng đợt sóng triều chống lại Đại Phong. Tin tức truyền tới Đại Phong Quốc khiến Phong Liệt nhướng mày, càng kiên định với ý tưởng án binh bất động trong thời gian ngắn, chờ họ sút giảm nhiệt tình đang đợt ngọt dâng cao ấy.

Lúc tin tức truyền tới Diệp gia, sau khi Vương Văn Thù nghe thấy, một chữ không nói liền trợn trắng mắt ngất đi.

Hắn có trở thành anh hùng hay không, có kỳ diệu như bên ngoài thịnh truyền hay không, với bà mà nói không hề quan trọng, bởi vì bất kể hắn có thành tựu thể nào thì đều là con trai của bà. Nhưng hắn bị người ta bức tử ở Đại Phong Quốc, thì lại là đả kích lớn mà một vị mẫu thân hoàn toàn không thể chịu đựng nổi. Tin Diệp Vô Thần chết hết như một tia sét đánh, đánh bà hôn mê bất tỉnh.

Cùng ngày, cả Diệp gia tràn đầy không khí trầm lắng, đám hạ nhân Diệp gia trong không khí dồn nén này đều nhỏ giọng bàn luận, trong mắt lóe lên niềm kiêu ngạo và sùng bái, tiếp đó lại nhao nhao lắc đầu than vãn.

Vào chập tối, thời tiết bỗng chuyển lạnh, khi màn đêm buông xuống, không trung bắt đầu bay xuống hoa tuyết. Trận tuyết này đến quá sớm, ý nghĩa cho mùa thu đã đi, mùa đông sắp đến, không khí lạnh lẽo khiến Diệp gia vắng lặng lại càng lạnh thêm đáng sợ.

Ngày hôm sau, Diệp Uy một đêm không ngủ đẩy cửa phòng ra, tuyết vẫn đang rơi, rơi suốt cả đêm. Trong một đêm tóc ông cũng tăng thêm rất nhiều sợi tóc trắng. Ông giẫm lên lớp tuyết đọng dày, dậm bước chân nặng nhọc đi về phía đình viện của Diệp Nộ, ông biết phụ thân mình nhất định cũng suốt đêm không ngủ.

Bước vào cửa đại viện, ông liếc mắt liền nhìn thấy Diệp Nộ. Ông lẳng lặng đứng ở trong đại viện, ánh mắt dò dẫm, trên người, trên vai, trên đầu... thậm chí trên bộ râu bạc phéch của ông đều dính đầy tuyết đọng. Gió lạnh thổi qua không ngừng, thân thể ông lại không vì thế mà rét run, hết như đã hoàn toàn cứng đờ. Xung quanh thân thể ông, trên lớp tuyết dày cộp, lại không có một bước chân...

Không ngờ ông lại đứng trọn một đêm ở trong gió lạnh tuyết rơi!

Diệp Uy sững sờ một hồi, sau đó hét lớn một tiếng: “Phụ thân!” rồi cuống quýt chạy tới, đỡ lấy người ông. Thân thể ông lạnh dọ người, cứng dọ người.

Diệp Nộ từ từ xoay cần cổ đã bị đông cứng, đôi mắt vô thần nhìn Diệp Uy, miệng phát ra thanh âm khàn đục yếu ớt:

- Thần Nhi... đã về chưa...

Diệp Uy nghe vậy, sống mũi cay cay. Phụ thân ông là một người kiên cường, nhưng cũng không đỡ nổi đả kích nặng nề này. Cho dù vào lúc Diệp Vô Thần biến mất một năm trước, tất cả mọi người đều cho rằng hấn xảy ra chuyện, ông cũng không lộ ra thần thái như vậy, đôi mắt nguội tàn như vậy. Bởi vì Diệp Vô Thần trước kia chết, bị cắt đứt chính là tình thân, là máu mủ ruột già, mà Diệp Vô Thần bây giờ chết, bị cắt đứt không chỉ riêng là tình thân máu mủ, mà còn có tất cả những kỳ vọng, những gửi gắm, niềm kiêu hãnh... Khoảng thời gian trước, có thể nói là đoạn thời gian ông cao hứng vui mừng nhất trong những năm qua, bởi vì tôn tử của Diệp Nộ là tài năng ngút trời văn võ siêu quần không ai không biết, sáng tạo liên tiếp những kỳ tích, lập liên tiếp đại công, lại liên tiếp làm cho Lâm gia đối nghịch với Diệp gia phải mặt xám mày tro, lấy lại vô số mặt mũi. Ông tận đáy lòng lấy hấn làm kiêu ngạo làm tự hào...

Nhưng trong một đêm, cứ thế không còn nữa. Hấn ở Đại Phong Quốc giết Chiến Thần, giết vạn quân, trở thành một thần thoại rung động Thiên Thần... đây chẳng phải điều ông muốn, bởi vì cái giá cho hết thảy những điều này lại là già trẻ âm dương cách biệt.

Ông đang hận bản thân, hận mình lúc ấy khuyên nhủ Diệp Thủy Dao gả cho Phong Lăng. Nếu không phải nàng bị ép gả đến Đại Phong Quốc, thì làm sao sẽ có ngày hôm nay...

Đêm khuya, ông đón gió lạnh, đứng ở trong tuyết, cảm nhận được không phải là lạnh giá, mà là đau lòng như dao cắt. Ông liên tục đau lòng lắm lắm... Đây là trừng phạt cho việc vứt bỏ người thân ông trời dành cho ta sao... Nếu muốn trừng phạt, vì sao không phải rơi lên người ta, lại phải rơi lên người Thần Nhi...

- Phụ thân, chúng ta trước tiên hãy về phòng, trước tiên hãy về phòng... Thần Nhi bây giờ còn chưa trở về, nhưng nếu người xảy ra chuyện, nhà chúng ta sẽ thật sự bị hủy đó! –Ông diu thân thể như khối băng của Diệp Nộ, từng bước một đi vào bên trong, Diệp Uy xoay người lại, hét lớn:

- Diệp Tam Diệp Tứ, mau đi nhóm lửa, mau!!!

Than cháy đỏ rực, Diệp Tam Diệp Tứ đang cung kính đứng ở bên cửa, trong lòng đều thở dài. Diệp lão gia tử anh hùng cả đời, kết quả lại phải kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, ông trời thật quá bất công với Diệp gia. Diệp Nộ ngồi ở trước bếp than, vẻ mặt vẫn ngây ra như trước, Diệp Uy tự mình xoa bóp toàn thân cho ông, làm mềm thân thể đã cứng đờ của ông.

Trong phòng yên tĩnh rất lâu, trong lòng Diệp Uy như bị đè lên một khối đá nặng trĩu, ông ngồi bên người Diệp Nộ, đau xót nói:

- Phụ thân, nếu trong lòng người khó chịu thì cứ nói ra, hét ra, khóc ra cũng được, đừng nghẹn ở trong lòng, bây giờ Thần Nhi không thể ở bên cạnh chăm lo cho chúng ta, chúng ta càng nên tự chăm sóc tốt cho mình, ngàn vạn lần đừng thương tổn thân thể.

- Hoàng thượng giá lâm!

Một tiếng hô lạnh lạnh từ bên ngoài truyền tới, Diệp Uy sững sốt, vừa muốn đứng dậy, lại thấy đôi mắt Diệp Nộ bỗng chớp lên, bất chợt đứng dậy, lão đảo vài bước sau đó đi mau về phía bên ngoài, Diệp Uy vội vã đi theo. Diệp Tam Diệp Tứ hai mặt nhìn nhau, cũng vội vã theo đằng sau.

Diệp Nộ đi nghênh đón Long Dận, do thân thể cứng ngắc, đứng không vững, trong lúc lão đảo trực tiếp quỵ rạp trước mặt Long Dận, ngắc đầu, giọng cảm hận nói:

- Hoàng thượng, lão thân xin được chinh chiến, tiến thẳng Đại Phong, mong hoàng thượng ân chuẩn!

Long Dận khựng chân, lắc đầu nói:

- Diệp lão tướng quân trước tiên mau đứng dậy rồi hẵng nói. Trẫm đã biết hết rồi. Ai.

Diệp Nộ từ lâu trước đã được đặc cách không cần quỳ xuống lúc gặp mặt hoàng thượng, Diệp Uy vội vã đi tới hành lễ quân thần sau đó đỡ Diệp Nộ lên. Diệp Nộ lúc này không còn vẻ mặt nguội tàn như mới vừa rồi, mà trừng đôi mắt hổ uy nghiêm đầy rẫy hận thù và hối hận, nhìn thẳng vào Long Dân.

- Diệp lão tướng quân, trăm hoàn toàn hiểu rõ tâm tình của ngươi. Ai, thương thay huyết mạch Diệp gia, tài năng rường cột của Thiên Long Quốc ta, cứ thế bị hủy trên tay Đại Phong Quốc. Hết thấy những điều này đều trách trăm, trăm hối hận không nên đáp ứng Phong Lăng. –Long Dân thở dài một tiếng, vẻ mặt bi thương tiếc nuối, thổn thức không thôi.

- Lão thần xin được chinh chiến, mong hoàng thượng thành toàn! –Diệp Nộ ánh mắt không đổi, vẫn là câu nói tràn đầy thù hận kia. Người cả đời tỉnh táo như Diệp Nộ, dưới cơn đả kích to lớn ấy tình nguyện mất đi lý trí.

- Trăm... không cho phép! –Long Dân bắt đầu dĩ lắc đầu, sau đó chậm giọng, than thở nói:

- Vừa nghe tin dữ, trăm cũng rất đau lòng, cũng có thể tưởng tượng ra mối hận và nỗi đau thấu tim của Diệp lão tướng quân, nếu trăm là Diệp lão tướng quân, trăm cũng sẽ đề xuất ra thỉnh cầu như thế. Nhưng Diệp lão tướng quân này, sự căm hận của trăm với Đại Phong Quốc, thật sự không ít hơn ngươi, không ngày nào không đêm nào muốn san bằng Đại Phong Quốc. Không phải là trăm không muốn mà thật sự là trăm không thể. Mỗi một hành động, mỗi một quyết định của trăm đều liên can đến an nguy của cả Thiên Long Quốc. Trăm há có thể vì thù hận của một người, nỗi đau của một người mà không đếm xỉa đến sinh tử tồn vong của cả Thiên Long Quốc.

Y thở dài thườn thượt, đau xót nói:

- Đứng vào vị trí của trăm, và cả vị trí của Diệp lão tướng quân, đều xác định chúng ta không thể sống vì mình, mà là sống vì toàn thiên hạ, tin rằng Diệp lão tướng quân chắc chắn sẽ hiểu được lời trăm.

Diệp Uy cũng diu vai Diệp Nộ nói:

- Phụ thân, hoàng thượng nói không sai, chuyện này không thể qua loa như thế được, cho dù thật sự muốn đánh thì cũng phải bàn bạc kỹ hơn.

- Sống vì thiên hạ... –Diệp Nộ lẩm nhẩm câu này một lần, cười thảm một tiếng, tiếng cười vô cùng thê lương:

- Diệp Nộ ta đã sống vì thiên hạ cả một đời. Cả đời này, ta thậm chí không nói mấy câu với tôn nữ (cháu gái), lại tự mình tiễn nó đi Đại Phong Quốc, suýt nữa hủy hoại hạnh phúc cả đời của nó, cũng không bồi tôn nhi mấy ngày, giờ đã là âm dương cách biệt, chết không thấy thi thể. Sống vì thiên hạ, ta đã sống đủ rồi... đủ rồi. Hoàng thượng, việc xin chinh chiến là lão thần lỗ mãng, xin hoàng thượng đồng ý cho lão thần... cáo lão rời triều.

Đả kích nặng nề từ cái chết của Diệp Vô Thần khiến cõi lòng Diệp Nộ thật sự nguội lạnh, mệt mỏi... duy nhất chỉ có hối hận. Ông đã già, cũng không biết mình còn bao nhiêu thời gian để sống. Thời gian còn lại ông chỉ muốn sống vì mình, những thứ khác, chẳng còn liên quan gì tới ông nữa.

Long Dân nghe vậy, trăm mặc một hồi, sau một hồi đối mắt với Diệp Nộ, mới chậm rãi gật đầu:

- Những năm qua thật khổ cho Diệp lão tướng quân, nếu đã như vậy, trăm đồng ý. Mong rằng Diệp lão tướng quân hãy nén bi thương, giữ gìn tốt thân thể. Nếu có gì cần, có thể tùy lúc phái người tới chỗ trăm.

Diệp Nộ cúi đầu:

- Tạ ơn long ân của Hoàng thượng.

- Hoàng thượng, bên ngoài rất lạnh, hay là vào bên trong ngồi đi. –Diệp Uy đỡ thân thể Diệp Nộ, nói.

- Không cần, Diệp tướng quân, trước tiên diu lão tướng quân về phòng đi, trăm muốn tự mình đến thăm lệnh ái một chút.

Diệp Uy nghe ra ý không muốn cho người đi theo, vì thế nói:

- Hoàng thượng xin cứ tự nhiên, vi thần cáo lui. –Nói xong diu Diệp Nộ, từng bước đi về. Quyết định này của Diệp Nộ, ông không hề bất ngờ. Ông quả thật là nên nghỉ ngơi một chút.

214. Chương 214: Cút Ra Ngoài!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 214: Cút ra ngoài!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Long Dận một thân một mình đi tới thư phòng của Diệp Thủy Dao, không qua bất kỳ thông báo nào. Đẩy cửa phòng liền cảm giác thấy một cỗ khí lạnh lẽo phả vào mặt. Diệp Thủy Dao quả nhiên ngồi trong thư phòng, từ hôm qua xác nhận được tin tức của Diệp Vô Thần, nàng liền đóng cửa không ra, suốt đêm không ngủ, giọt nước cũng không uống, cũng chẳng khóc, phần lớn thời gian cứ ngồi đờ đẫn như thế.

Long Dận bỗng đi tới, nàng không xoay người. Đồng Tâm bên cạnh nàng ghé mắt nhìn rồi liền thu hồi ánh mắt không thèm nhìn y. Phảng phất như không đặt y vào trong mắt.

Không khí nơi đây khiến Long Dận rất không thích ứng, mở miệng nói:

- Diệp Thủy Dao, là trầm.

Diệp Thủy Dao nghe vậy, xoay người lại, mặt không chút biểu cảm nhìn y, không đáp lời cũng chẳng hành lễ, ánh mắt lạnh nhạt dường như đang nhìn một kẻ xa lạ.

Long Dận cũng chẳng để bụng, thở dài một tiếng nói:

- Trầm đã biết toàn bộ, lúc này cũng đã gặp qua phụ thân và gia gia ngươi, lần này trầm tự mình tới là có một việc quan trọng muốn nói với ngươi. –Y ngưng lại, chẳng chờ phản ứng của Diệp Thủy Dao, biết rằng nói nhiều vô ích, đi thẳng vào vấn đề:

- Việc này ta nói thẳng với ngươi nhé, sau hôm ấy, hoàng đế Đại Phong Quốc Phong Liệt vô cùng phần nộ, muốn lập tức động binh đoạt Thiên Long ta, bị Thái tử Phong Lăng ngăn cản, Phong Lăng truyền tin cho trầm, nếu ngươi chịu về Đại Phong đồng thời thành hôn, họ sẽ bỏ qua chuyện cũ, hòa ước năm năm vẫn như cũ. Trầm muốn nghe ý kiến của ngươi.

Khuôn mặt Diệp Thủy Dao thoáng chốc biến lạnh, phát ra thanh âm tràn ngập căm hận:

- Ông... không ngờ còn muốn bảo ta gả cho tên hung thủ hại chết Tiểu Thần kia!

Long Dận biết nàng sẽ có phản ứng này, ngán ngẩm nói:

- Oán hận của trầm với Đại Phong Quốc sẽ không ít hơn bất cứ một ai, nhưng sự bất đắc dĩ của trầm cũng nhiều hơn bất cứ một ai trong các ngươi. Trầm sao có thể không biết, nếu lần hòa hiếu này có thể thành công, thực sự là nỗi nhục của Thiên Long Quốc ta, trầm càng biết nỗi hận của Diệp gia ngươi. Nhưng ngươi có biết thế nào là ‘chịu nhục’? Bây giờ chúng ta trong triều đều biết, nếu thật sự lập tức khai chiến, Thiên Long ta ắt sẽ đối mặt với nguy hiểm mất nước, mà có thể hóa giải tai nạn này, duy nhất chỉ có ngươi. Trầm hy vọng ngươi có thể gánh vác nỗi nhục của một người, giải cứu vạn dân sinh linh, lịch sử Thiên Long sẽ vĩnh viễn ghi tạc tên của ngươi! Ngươi từng đáp ứng một lần, ắt đã biết rõ lợi hại của nó, trai gái Diệp gia đều là trung lương trung thành vì nước, ngươi có bằng lòng đáp ứng lần hai không?

Diệp Thủy Dao vẫn luôn lạnh mặt nghe giọng đế vương của y, chờ y nói xong, nàng lạnh lùng nói:

- Thiên Long Quốc diệt vong liên quan gì tới ta, Long gia ngươi diệt vong liên quan gì tới ta... Cút cho ta!

Một tiếng quát tháo, khiến sắc mặt Long Dận thoát cái đen xuống, đường đường một đế vương Thiên Long Quốc, từ lúc nào có người dám bắt kính với y như thế. Y quát lại:

- Láo xược!

Thanh âm y vừa hạ, uy nghiêm của đế vương vừa mới phát ra, Đồng Tâm chợt ngẩng đầu, đôi mắt nhìn chăm chú y, không khí trong phòng chẳng mấy chốc ngưng kết như bị đông lại. Long Dận như bị một con rắn độc nhìn chăm chăm, một nỗi sợ hãi vô hình sinh ra từ trong lòng, sự lạnh lẽo lan tràn, khiến nội tâm y rừng mình kịch liệt.

Đúng vào lúc này, cửa phòng bỗng bị đẩy ra, hai chiếc bóng già cỗi cùng nhau bay vào, đứng bên người Long Dận, chính là hai trong số ba đại cung phụng bên người y, sau khi Lý lão tiến vào ngay lập tức khom người nói:

- Hoàng thượng, trong cung truyền tới cấp báo cần hoàng thượng lập tức trở về. –Sau đó tay không chút dấu vết kéo y một cái. Long Dận hiểu ý, sợ hãi liếc qua Đồng Tâm, xoay người rời đi.

Trên đường hồi cung, sự khủng khiếp trong nội tâm Long Dận chưa tan, trong nháy mắt bị Đồng Tâm nhìn chăm chú ấy, y có một thứ cảm giác đáng sợ như bị đao gác lên cổ, khẽ động một cái là sẽ bị lấy đi tính mạng. Y lòng còn sợ hãi hỏi:

- Nha đầu đó là Diệp Vô Thần nhất về lúc trước, nàng rốt cuộc là ai?

- Hoàng thượng cũng nhìn ra sự bất phàm của nàng? –Một thanh âm hỏi.

- Không sai, tuy trăm không thông hiểu vũ kỹ gì nhưng khí thế lúc này chắc chắn chỉ có cao thủ mới có thể tỏa ra. Không ngờ một đứa bé thoát nhìn chỉ hơn mười tuổi lại đáng sợ đến vậy. Lý lão, vì sao lúc này các người muốn trăm rời khỏi, chẳng lẽ không có nắm chắc kiểm chế được nàng? Hừ! Diệp Thủy Dao không ngờ lại bất kính với trăm như thế, thật là vô lý! –Nghĩ đến một chữ ‘cút’ kia của Diệp Thủy Dao, trong lòng y nổi giận đùng đùng. Nhiều năm như vậy, chưa từng có ai nói chuyện với y như vậy.

- Không phải không nắm chắc, mà là... cho dù là mười ta hai mươi ta cùng lên cũng tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của nàng.

- Cái gì!? –Long Dận khựng chân, khiếp sợ, nuốn mảy hỏi:

- Lời này... là thật?

- Lão phu sao dám lừa Hoàng thượng.

- Lý lão nói không sai, nàng muốn giết chúng ta chỉ cần không đến ba chiêu, mà nếu muốn bắt lợi với Hoàng thượng... một trăm chúng ta cũng không ngăn nổi. –Một thanh âm già nua khác nói.

Long Dận da đầu ngứa ran, nghĩ đến đôi mắt đáng sợ của thiếu nữ đó, nội tâm càng run rẩy:

- Điều này... điều này sao có khả năng...

- Hoàng thượng, trên thế giới này có rất nhiều chuyện không thể dùng lẽ thường để cân nhắc, cứ chẳng hạn như, Diệp gia Diệp Vô Thần giết Chiến Thần, giết Phong Thần Tam Lão ngang bằng với chúng ta, lúc kiệt sức lại chém giết vạn quân, chuyện thần thoại như vậy lại là sự thật rành rành.

Long Dận sững sờ rất lâu, thở dài một tiếng nói:

- Nói không sai... Trăm chưa từng nghĩ đến, Diệp Vô Thần lại ẩn giấu sâu đến vậy. Hành động của hắn ở Đại Phong Quốc, thật sự có thể nói là kinh thiên địa khiếp quỷ thần mà.

Hôm qua khi Long Dận nhận được tin tức, sự kinh hãi trong lòng có thể nói là không cách nào hình dung. Bây giờ nghĩ lại, trong lòng y cứ nghĩ mà sợ, y luôn trăm phương ngàn kế muốn dồn Diệp Vô Thần vào chỗ chết, giả sử có một ngày bị hắn phát hiện, với thực lực đáng sợ ẩn giấu sâu như thế của hắn, ngay cả Chiến Thần đều có thể chém giết, muốn hủy Long gia y thật là quá dễ dàng. Nhưng may mắn là hắn đã chết, không phải chết trong sự tính kế của y, mà chết ở Đại Phong Quốc, y không khỏi cảm thán thật đúng là trời thương Long gia y. Mà không chỉ hắn, ngay cả thiếu nữ áo đen bên người hắn đều đáng sợ kinh người như thế, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để cân nhắc. Long Dận chợt cảm thấy, những hiểu biết của một kẻ luôn cho rằng đã khống chế toàn bộ như mình với Diệp Vô Thần thực ra chỉ dừng lại ở hình tượng mặt ngoài, nếu ngày nào đó hắn thoáng có động tác, mình đều khó lòng phòng bị.

- Cũng chẳng trách Đào Bạch Bạch chết trên tay hắn, nói cái gì mà Thần Khí, thật là giả dối. Với tuổi tác như thế của hắn, rốt cuộc là làm thế nào đạt được trình độ bậc này. Lẽ nào thật sự là Ma Thần phụ thể trong truyền thuyết?

Lần này quả thật Long Dận đã hiểu nhầm Diệp Vô Thần, khi đó hắn không hề có năng lực giết Đào Bạch Bạch, cho dù là đạt tới Vô Thần quyết tầng ba cũng không có. Hắn giết Đào Bạch Bạch dựa vào chính là Đồng Tâm, giết Phong Triều Dương dựa vào chính là Thiên Diệt Hỏa Long Quả và Trảm Tinh Kiếm.

- Chuyện này chúng ta càng khiếp sợ hơn Hoàng thượng, cũng càng thêm muốn biết. Nhưng duy nhất có thể xác định chính là... Hoàng thượng, nhất thiết không thể chọc vào thiếu nữ vừa này, nhất thiết không thể! Lúc này, nàng đã động sát cơ, nếu chúng ta thoáng tới muộn một bước, thì bây giờ Hoàng thượng đã...

Long Dận:

-

Long Dận vừa trở lại trong cung, một tiểu thái giám liền vội vàng tới báo:

- Hoàng thượng, nghe hạ nhân trong Phi Hoàng Cung nói, bắt đầu từ hôm qua Phi Hoàng công chúa vẫn một mực không ăn thứ gì, hoàng thượng có cần...

Long Dận đang tâm sự nặng trĩu vung tay:

- Nàng muốn ăn gì thì sai người làm cho nàng ăn, người đi xuống đi... Khoan đã, đi gọi Lâm Cuồng tới.

Không mất bao lâu, Lâm Cuồng bước mau tới, khom người nói:

- Hoàng thượng, triệu lão thần có việc gì?

- Chuyện về Diệp Vô Thần người cũng biết? -Long Dận hỏi.

- Biết. -Bây giờ cả Thiên Thần đại lục đều truyền vô cùng sôi nổi, y muốn không biết cũng khó.

- Người thấy thế nào?

- Điều này... -Lâm Cuồng ngừng lại, dè dặt nói:

- Không nghĩ đến hắn ẩn giấu sâu như vậy, không ngờ lại đáng sợ đến thế.

Y phát ra sự cảm thán như Long Dận, Long Dận cũng không hỏi nhiều nữa, nhượng mảy nói:

- Mặc kệ hắn đáng sợ cỡ nào, bây giờ cũng đã chết rồi, không cần đặt tâm tư lên người hắn. Cái chết của Diệp Vô Thần với trẫm, với Lâm gia người mà nói đều là một cơ hội tuyệt hảo. Hiện tại Diệp Nộ đã cáo lão, không muốn can dự chính sự nữa, đây không phải chuyện tốt, cũng không thể xem là chuyện xấu. Với tính cách của y, vào ngày đại chiến, y ắt sẽ chủ động đứng ra. Bây giờ người phải làm chính là Hoa gia, rõ ý của ta chưa?

Lâm Cuồng lập tức hiểu ý:

- Lão thần đã rõ!

Tuyết rơi một mạch đến buổi chiều mới dừng, Tiểu Lục đôi mắt đã khóc sưng đỏ lặng lẽ đưa cơm tới, rồi lặng lẽ lui ra. Diệp Thủy Dao lại cả ngày không ăn thứ gì, thân lạnh tâm càng lạnh hơn. Nàng luôn cho rằng, là mình trốn tránh khiến Diệp Vô Thần đuổi tới Đại Phong Quốc, hại chết hắn.

Đồng Tâm bưng đồ ăn nóng hôi hổi đến trước mặt nàng, ánh mắt trong veo nhìn nàng. Nàng lắc đầu, cô đơn nói:

- Ta không đói, muối ăn đi.

Đồng Tâm cũng lắc đầu, cứ thế dùng tay nâng đồ ăn lên giữa không trung, nhưng nàng chờ rất lâu, Diệp Thủy Dao vẫn ngồi đờ đẫn ở đó. Đồng Tâm đặt đồ ăn xuống, đi tới cầm lên một cây bút, rồi rút một tờ

giấy, bên trên vẽ từng chữ nguệch ngoạc, với nàng mà nói, viết chữ so với giết người còn khó hơn rất rất nhiều.

Viết xong, nàng đặt giấy ở trước mặt Diệp Thủy Dao, trên đó, viết bảy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo:

- Không ăn, huynh ấy sẽ lo lắng.

Nước mắt Diệp Thủy Dao đã nhịn rất lâu cuối cùng thoáng cái trào ra, nàng bụm môi, dùng sức lắc đầu, sau đó cầm đưa lên.

Đồng Tâm giờ đã coi Diệp Thủy Dao thành chỗ dựa dẫm, mà Đồng Tâm lại há chẳng phải chỗ dựa nho nhỏ và chiếc ô bảo vệ của Diệp Thủy Dao, là người duy nhất có thể nói những lời trong lòng. Quan hệ giữa họ được dựng lên chỉ vì một người. Vì một người là tỷ tỷ hần yêu thích, một người là muội muội hần đi đâu cũng dẫn theo bên người.

Hoa gia Thiên Long Thành.

- Con gái ngoan, cha cầu xin con đó, con ăn chút đi, con cứ không ăn không uống như thế, người sẽ gầy đó! –Hoa Chấn Thiên vẽ mặt cầu xin khuyên nhủ nói, chỉ thiếu chút nữa không quỳ xuống trước con gái mình, từ hôm qua nhận được tin tức của Diệp Vô Thần, nàng cứ dờ dẩn hơn nửa ngày không hồi hồn lại, y muốn giấu kín chuyện này với Hoa Thủy Nhu, nhưng độ rung động do chuyện này tạo thành thật sự quá lớn, cả Thiên Thần đại lục đều đang bàn luận, làm thế nào cũng không thể giấu nổi, rất nhanh liền bị Hoa Thủy Nhu biết được. Nàng chợt nghe thấy, không nói một câu liền ngất đi, dọa cho Hoa Chấn Thiên hoàn toàn luống cuống tay chân.

Hoa Chấn Thiên vẫn khuyên một mực từ hôm qua đến bây giờ, vất sạch tâm tư an ủi khuyên nhủ, Hoa Thủy Nhu cứ ngồi dờ dẩn trên giường như thế, ánh mắt si ngốc, không nói một lời, như mất hồn vậy, Hoa Chấn Thiên nói với nàng lâu như vậy, nàng ngay cả mi mắt đều không chớp cái nào.

Hoa Chấn Thiên thở dài một tiếng, dùng sức vỗ đầu mình, ông quá hiểu con gái mình. Đã kích từ cái chết của Diệp Vô Thần đối với nàng thật sự quá lớn, hồn cũng đi theo hần luôn.

- Con còn không ăn nữa, cha con ta sẽ cùng nhau chịu đói, nếu con không muốn cha chết đói, vậy con ít nhiều hãy ăn chút được không? –Hoa Chấn Thiên dùng giọng điệu hết sức cầu xin nói, từ hôm qua đến hôm nay, Hoa Thủy Nhu một giọt nước không uống, một chữ không nói, một giọt nước mắt cũng không chảy, cứ ngồi như thế... Ông chỉ thiếu chút nữa không quỳ xuống trước con gái.

- Ai... Cho dù không ăn, con khóc lên cũng được mà, trong lòng cha... rất hoảng sợ đó. –Hoa Chấn Thiên dùng sức đập đập vùng tim mình, nơi đó hết như bị chặn một tảng đá lớn, nặng trĩu mà khó chịu.

Hoa Thủy Nhu:

-

Nếu Hoa Thủy Nhu khóc lớn mấy ngày mấy đêm, đau thương muốn chết, ngược lại Hoa Chấn Thiên sẽ không lo lắng như vậy, trong lòng cũng sẽ dễ chịu hơn nhiều, nhưng nàng cứ như kẻ mất hết hồn vía, khiến kẻ làm cha như ông vừa khó chịu vừa sợ hãi. Ông thở dài một tiếng, đi ra ngoài, nhẹ nhàng chèn cửa phòng con gái.

215. Chương 215: Con Gái Ngốc Nghếch (thượng).

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 215: Con gái ngốc nghếch (Thượng).

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đi đến đại viện, Hoa Chấn Thiên ghen một bụng phiền muộn, mấy hạ nhân đang quét dọn vệ sinh trong sân thấy lão gia tím mặt ra ngoài, lập tức hồi hộp trong lòng, cúi đầu, ngoan ngoãn làm việc, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở một hơi.

- A Tam, lại đây!!! –Hoa Chấn Thiên trợn tròn hai mắt, bỗng phát ra một tiếng quát lớn, làm cả Hoa gia đều loáng thoáng rung rinh vài cái.

Người tên ‘A Tam’ kia suýt nữa bị dọa vỡ tim, vội vàng làm dịu trái tim đập nhanh, cuống quýt đi lên, cúi đầu nói:

- Lão gia, ngài có gì phân phó?

- Cút!!!

Cách quá gần, A Tam suýt nữa không ngất đi, như được đại xá gật đầu:

- A... vâng vâng, tôi cút ngay đây. –Nói xong lật đặt tháo chạy, hai tai còn vang lên ù ù rất lâu.

Khi Hoa Chấn Thiên phát tiết cơn giận thông thường đều không đầu không đuôi tìm người quát mấy tiếng như vậy, ngược lại cũng không ra tay dả thương người. Sau khi A Tam rời đi, Hoa Chấn Thiên phùng mang trợn mắt, chỉ lên trời quát to:

- Tên thô để rùa rút đầu dê con Diệp Vô Thần trời đánh nhà ngươi, không ngờ lại chết cho lão tử như vậy, lão tử thật là mù mắt mới gả con gái cho ngươi! Ngươi chết thì chết, xem còn hại con gái ta thành cái tang dạng gì rồi! Nếu ngày nào đó lão tử xuống địa phủ, nhất định sẽ lột da ngươi, rút xương ngươi, băm nát tên rùa đen ngươi, khiến ngươi trọn đời không thể siêu sinh... A! Lão thất phu Diệp Nộ ngươi, xem ngươi sinh ra đứa cháu thế nào, Hoa Chấn Thiên ta sẽ không để yên cho ngươi, tám đời tổ tông Diệp gia ngươi đều không phải thứ tốt...

Đem tám đời tổ tông của Diệp Vô Thần mắng hết xong, trong lòng Hoa Chấn Thiên vẫn không cảm thấy tốt hơn chút nào, đập mạnh một cước xuống đất, nổi giận đùng đùng chuẩn bị ra ngoài đi Diệp gia trút giận, nhưng y còn chưa ra khỏi cửa, đại môn đã bị đẩy ra, đi vào là một quý phụ trung niên, chính là Vương Văn Thù. Bà lúc này vẻ mặt nguội tàn, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Hoa Chấn Thiên vừa nhìn thấy bà, cơn tức trong bụng dâng lên hừng hực, bước nhanh tới, quát to:

- Ngươi còn mặt mũi tới đây à! Con trai ngươi chết thì chết đi, xem nó hại con gái ta thành bộ dạng gì rồi...

Cách rất gần, vết nước mắt chưa khô trên mặt Vương Văn Thù cũng ánh vào trong mắt y, những câu đắng sau của Hoa Chấn Thiên nhất thời không còn nói ra được nữa. Chết, là con trai duy nhất của nàng, hậu nhân duy nhất của Diệp gia, vết thương và đau khổ trong lòng không biết nặng hơn mình biết bao nhiêu lần, mình không ngờ vì con gái, trong cơn xúc động còn chửi té tát, xát muối lên vết thương người ta... Nghĩ đến đây, Hoa Chấn Thiên nhất thời thấy hối hận, hận không thể tát mình mấy cái.

Nhưng y chung quy không thể xuống nước xin lỗi, quay mặt ra chỗ khác, hừ lạnh một tiếng:

- Ta đi tìm tiểu tử Diệp Uy kia nói chuyện.

- Nương... -Cửa phòngbị mở ra, một tiếng gọi đau thương, Hoa Thủy Nhu vẻ mặt tiêu tụy một đường tuân lệ chạy ra ngoài, nhào vào trong ngực Vương Văn Thù, oa oa khóc rống, nước mắt đè nén quá lâu chảy ra như suối, chẳng mấy chốc đã ướt đầm mảng lớn y phục của Vương Văn Thù.

- Con gái ngoan... -Hoa Chấn Thiên theo bản năng vươn tay, sự xuất hiện và khóc lóc của con gái khiến cõi lòng y cuối cùng đã nổi lòng vài phần, cũng càng thêm chua xót.

- ... Con còn gọi ta là nương? –Wương Văn Thù cũng không không chế nổi nước mắt lại đầm gò má, vỗ vỗ sau lưng nàng run giọng hỏi. Bà lần này tự mình tới Hoa gia, chính là vì thăm Hoa Thủy Nhu, tiếng gọi này của nàng khiến bà cảm xúc đan xen.

- Người vốn chính là nương thân của con... Nương thân từng nói, chỉ cần đeo vòng tay lên, chính là con dâu của Diệp gia, Thủy Nhu đã là thê tử của phu quân, con dâu của Diệp gia, vĩnh viễn đều là thế. Phu quân không còn nữa... Thủy Nhu sẽ thay phu quân chăm sóc đa nương, gia gia cả đời... Oa oa...

Hoa Chấn Thiên xoay người đi, trong ngực, trong mũi một trận chua xót, thầm lẩm nhẩm:

- Con gái gốc... con gái gốc mà!

Lời của Hoa Thủy Nhu như một cơn gió êm vỗ về vết thương trong lòng Vương Văn Thù, khiến cõi lòng bà vừa cảm động vừa đau xót, bà lấy khăn tay lau nước mắt trên mặt nàng nói:

- Con ngoan... Thần Nhi có thể có được hồng nhan tri kỷ như con, thật đúng là phúc khí cả đời của nó. Nhưng... Con và Thần Nhi dù sao cũng chưa kết thành phu thê, con năm nay mới mười sáu tuổi, chúng ta sao có thể hủy cả cuộc đời của con được, con đường của con còn rất dài, đừng để mình...

- Không! Không... Nương thân người đừng nói nữa... -Hoa Thủy Nhu luôn luôn nhu mì vội vã cắt ngang lời bà, dùng ánh mắt kiên định nhất, dùng thanh âm kiên quyết nhất nói:

- Con cả đời chỉ thuộc về một mình phu quân, cho dù nương thân đuổi con, con vĩnh viễn đều là con dâu của Diệp gia. Sinh làm người Diệp gia, chết làm quý Diệp gia, trọn đời trọn kiếp... Không trái lời này!

Từng câu từng chữ đã bao hàm tình thâm không hối hận ngốc nhất khờ nhất của thiếu nữ này với Diệp Vô Thần. Thế gian có biết bao mối tình thê non hẹn biển dưới sự cám dỗ của lợi ích mà không chịu nổi một kích, dễ dàng tan vỡ, mà thật sự có thể đến chết không từ thì đã ít lại càng ít. Từ bề ngoài ôn nhu ôn thuận của Hoa Thủy Nhu ẩn giấu một sự cố chấp và nhiệt liệt thuộc về chính nàng. Muôn vạn tình cảm trong nội tâm Vương Văn Thù cùng dâng lên, ôm chặt lấy nàng, đau xót nói:

- Nhu Nhi, thật là khó cho con rồi... Ông trời mang con trai của ta đi, lại tặng cho ta một nàng dâu tốt như vậy, Thần Nhi ở trên trời có linh, chắc chắn cũng không còn gì tiếc nuối.

Hoa Chấn Thiên xoay người lại, than thở nói:

- Có thể gặp được con gái của lão Hoa ta, là phúc khí của Diệp gia người. Nếu con gái ta đã như thế... Vậy ta cũng đành nhận các người làm thông gia, chỉ mong Diệp gia các người sau này có thể đối xử tốt với con gái ta. Ai... Thông gia, bà cũng biết lão Hoa ta nóng tính, những lời vừa nãy nói bà cũng đừng để trong lòng. Nếu nói có thể xứng với con gái ta trên thế giới này, làm lão Hoa ta ưng ý, cũng chỉ có tiểu tử nhà bà thôi, tiếc thay trời ghen tỵ anh tài... Ai, bà cũng bớt đau buồn đi, ta đi tìm Diệp lão đệ uống rượu đây.

Y lắc đầu, xoay người rời đi, cho mẹ chồng nàng dâu bọn họ có không gian trao đổi. Đi vài bước lại vòng về, nói:

- Con gái ta nó bắt đầu từ hôm qua đã không ăn thứ gì, thông gia hãy ở lại ăn một bữa cơm trưa với nó đi.

Nói xong, lúc này mới bước ra đại môn. Vào thời điểm này, còn có gì thích hợp hơn uống rượu chứ.

Wang Văn Thù kéo tay Hoa Thủy Nhu, một đằng vừa lau nước mắt một đằng nói:

- Con ngoan, trông con nhất định đói lắm rồi. Nếu gầy đi, Thần Nhi ở trên trời nhìn thấy hẳn sẽ đau lòng thêm... Vừa hay nương cũng chưa kịp ăn trưa, vậy để nương thưởng thức tài nấu ăn của con có được không? Trước kia Thần Nhi suốt ngày khen tài nấu ăn của con thiên hạ vô song, ngự trù trong cung đều phải đứng sang một bên.

Nhắc tới Thần Nhi, nước mắt bà vừa lau khô lại không kìm nổi chảy xuống. Cái chết của Diệp Vô Thần, chấn động quá nhiều người, cũng gây họa cho quá nhiều người.

- Dạ. -Hoa Thủy Nhu khe khẽ đáp lời, hai người cùng nhau đi về phía phòng bếp.

Một phía khác.

- Cút! Toàn bộ đều cút ra ngoài cho ta! Các người đều tới cười nhạo bổn thiếu gia sao? Cút mau!!!

Lâm Hu từ sau khi bị Diệp Vô Thần phé hai chân vẫn một mực nằm nửa sống nửa chết ở trên giường, tính tình cũng trở nên càng thêm nóng nảy, khiến đám hạ nhân ai nấy đều không dám tới gần. Từng ngày từng ngày, dưới sự bao bọc của gia tộc ở cả Thiên Long Thành đều là hoành hành không kiêng kỵ, không

ai dám chọc, kiêu ngạo tự tại ở chỗ nào, bây giờ lại trở thành một tên tàn phế ngay cả đi đứng đều không thể, gã sao có thể không nổi điên.

Ấy vậy mà, gia gia của gã chính miệng nói cho gã biết, hết thấy đều là do gã gieo gió gặt bão, không trách được người khác, muốn báo thù lại càng không có cách.

Cửa bị đẩy ra, Lâm Khiếu vẽ mặt chán nản đi vào, đằng sau dẫn theo Lý ngự y. Nhìn thấy Lâm Khiếu, Lâm Hu lúc này mới thu liễm lại, gọi một tiếng ‘Đại ca’. Tuy Lâm Hu hồng hách vô độ, gây hại nơi nơi, nhưng vẫn có đôi chút kính sợ Lâm Khiếu.

Lâm Khiếu gật đầu đáp lại, tránh người ra nói:

- Lý đại nhân, mời.

Lý ngự y tiến đến, bắt đầu giúp Lâm Hu kiểm tra vết thương, không bao lâu sau, y đứng dậy nói:

- Vết thương đã khỏi, không có gì đáng ngại, chỉ là chân của Lâm nhị công tử không còn tri giác nữa, sau này buộc phải dùng gậy thay chân.

- Lẽ nào thật sự không có cách gì sao? –Lâm Khiếu nhíu mày nói.

Lý ngự y lắc đầu nói:

- Lão thần vô năng... Nếu vết thương của Lâm nhị công tử có thể chệch sang trái hoặc chệch sang phải chút xíu, thì lão thần còn có biện pháp. Nhưng, vết thương này vừa vận hoàn toàn cắt đứt gân mạch trên chân, lão thần thật sự bó tay.

- Thế Lý đại nhân biết có vị thần y nào có cách chữa khỏi không? –Lâm Khiếu hỏi. Lâm gia gã đã mời khắp tất cả những thần y có thể mời tới, nhưng cùng nói gân mạch đều đứt hết, thần tiên khó chữa.

Lý ngự y suy nghĩ một hồi nói:

- Vốn dĩ có một người chắc chắn có thể...

- Là ai? Mau nói cho ta biết người ấy là ai? –Lý ngự y còn chưa nói xong, Lâm Hu đã quần quai ngồi dậy hét lên như nổi điên.

Lý ngự y thương xót liếc gã, nói:

- Lão thần nói đến chính là Diệp công tử của Diệp gia, chỉ đáng tiếc, thiếu niên như Thần này, sau khi chặt đứt một cánh tay của Đại Phong Quốc đã mất sớm, thật khiến người ta đáng tiếc đáng khen!

Sắc mặt Lâm Hu trong nháy mắt đen xuống, cơ trên mặt co giật dữ dội. Khoảng thời gian này, một khi có người nhắc tới tên của Diệp Vô Thần trước mặt gã, gã nhất định sẽ nổi điên, lần này nếu không phải có Lâm Khiếu ở bên, gã tương tự cũng sẽ nổi giận lôi đình. Sắc mặt Lâm Khiếu cũng cứng đờ một hồi, nghĩ đến Diệp Vô Thần ở Đại Phong Quốc chém Chiến Thần Phong Triều Dương, diệt vạn quân, tuy chết lại khiến Thiên Thần đại lục chấn động vì hắn, không ai không biết tên hắn, rồi lại nghĩ đến ngày trước mình thảm bại dưới tay hắn... Hắn không chỉ thảm than một lần, chẳng trách khi hắn đối mặt với mình vĩnh viễn đều ung dung như vậy, thì ra ở trong mắt hắn, mình thực ra vẫn luôn chỉ là một con kiến yếu ớt đến nực cười.

Cảm thấy không khí bất thường, lúc này Lý ngự y mới chợt nghĩ tới chân Lâm Hu là do Diệp Vô Thần phế đi, vội vã thu hòm thuốc nói:

- Lão thần còn có việc bận, không quấy rầy hai vị công tử nữa, xin cáo từ.

Lâm Khiếu cung tiễn y một mạch đến đại môn, vừa đúng lúc Lâm Cuồng từ hoàng cung trở về, nhìn thấy Lâm Khiếu, y đi tới nói:

- Khiếu Nhi, gia gia có lời muốn nói với con.

- Gia gia xin cứ nói. –Lâm Khiếu cung kính nói.

- Diệp Vô Thần đã chết, con... nhìn ra điều gì? –Lâm Cuồng hỏi.

Lâm Khiếu nhú mào, nói thẳng:

- Hẳn rất mạnh, cũng ẩn giấu rất sâu. Nếu không chết, ngày sau ắt sẽ vươn cao bay xa.

Lâm Cuồng lắc đầu, bắt mào nói:

- Đây không phải trọng điểm, hẳn có cường đại hơn đi chẳng nữa, thì cũng đã chết rồi, là rỗng hay là sâu chẳng còn liên quan gì nữa. Ta muốn nói chính là... Gia gia nhìn ra, con gần đây luôn có chút trầm mê, hơn nữa không bao giờ chịu tiếp xúc với nữ tử, xem ra, con vẫn một lòng một dạ với con gái của Hoa Chấn Thiên.

Lâm Khiếu sắc mặt u ám, sau đó bỗng ngẩng đầu nói:

- Gia gia, ý người là nói?

- Không sai. -Lâm Cuồng gật đầu, ngưng trọng nói:

- Diệp Vô Thần chết, quan hệ với Hoa Thủy Nhu tự động cắt đứt. Đây là cơ hội ông trời ban cho con, và cả Lâm gia chúng ta. Từ khi Diệp Vô Thần xuất hiện, Lâm gia chúng ta bị Diệp gia đè ép hết lần này tới lần khác, việc Diệp Thủy Dao gả cho Đại Phong Quốc cũng khiến thanh danh của Diệp gia tăng lên rất nhiều. Nhưng mới có mấy ngày, Diệp Thủy Dao đã trở về, Diệp Vô Thần chết, hơn nữa không nói hẳn vì điều gì mà chết, tóm lại có thể nói ông trời đang đứng ở bên Lâm gia chúng ta. Con hẳn biết làm thông gia với Hoa gia đối với Lâm gia ta mà nói là quan trọng cỡ nào, gia gia không muốn nhìn con cứ luôn sa sút xuống như thế. Còn có... -Lâm Cuồng hạ giọng nói:

- Đây cũng là ý của Hoàng thượng, Khiếu Nhi, con biết nên làm thế nào rồi chứ?

Lâm Khiếu vẻ mặt phấn chấn, kích động nói:

- Hài nhi nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của gia gia.

Lâm Cuồng khoát tay nói tiếp:

- Con và Hoa Thủy Nhu có hôn ước vài năm, mà Diệp Vô Thần chỉ quen biết nàng vài ngày, con biết vì sao con vẫn thua hẳn không? Chính là vì con quá mềm yếu, có một vài chuyện không thể quân tử quá, mà Diệp Vô Thần lại hoàn toàn tương phản với con, theo ta được biết, hôm ấy là hẳn trèo tường lên vào Hoa gia, con hiểu ý của ta không?

Lâm Khiếu:

- Hài nhi đã rõ.

- Nếu đã rõ vậy thì đi chuẩn bị đi. Tốt nhất hôm nay con hãy đến Hoa gia một chuyến. -Lâm Cuồng trong lòng có sẵn dự tính nói. Ý sẽ không cho rằng, có người sẽ ngốc đến vì một người đã chết, hơn nữa không có hôn ước chính thức mà ở giá cả đời không lấy chồng. Tuy trong lòng ý không thể không thừa nhận rằng giữa Lâm Khiếu và Diệp Vô Thần hiện giờ có danh vọng sánh ngang Kiếm Thần thực sự không thể đánh đồng, nhưng trong Thiên Long Thành cũng không thể tìm ra thiếu niên tuấn kiệt nào có thể vượt qua Lâm Khiếu về mọi phương diện, cho nên không có Diệp Vô Thần, Hoa Thủy Nhu có thể nói là đã nắm chắc trong tay.

216. Chương 216: Con Gái Ngốc Nghếch (hạ).

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 216: Con gái ngốc nghếch (Hạ).

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tầm chiều, Lâm Khiếu quả nhiên đi tới Hoa gia. Vừa mới tới gần đại môn, hai thủ vệ liền nhiệt tình chào hỏi:

- Lâm công tử, lâu lắm ngài không tới rồi.

Lâm Khiếu cười nhạt hỏi:

- Hai vị tiểu ca lâu rồi không gặp, chẳng hay Hoa tiên bối có ở trong phủ không?

Hai người lắc đầu nói:

- Lão gia ra ngoài từ trưa, đến giờ chưa về.

Hoa Chấn Thiên đích thật không ở nhà, vẫn một mực đối ẩm với Diệp Uy, hai người tâm tình sầu muộn hoàn toàn không biết kiêng kỵ, đôi bên uống say như chết, nằm trên đất ngủ khò khò, có thể về nhà mới là lạ.

- Nếu đã như thế, vậy tiểu thư nhà người có ở nhà không? –Hoa Chấn Thiên không ở nhà ngược lại khiến Lâm Khiếu thầm thở phào một hơi, bằng không muốn gặp Hoa Thủy Nhu, trước tiên ắt phải qua một cửa của Hoa Chấn Thiên. Mà tính tình của Hoa Chấn Thiên... tốt hơn hết có thể tránh được thì tránh.

- Tiểu thư ở nhà, tiểu thư bình thường rất ít ra ngoài. –Hai người đáp.

Lâm Khiếu gật đầu rồi đi vào.

- Tiểu thư, Lâm công tử tới, muốn gặp tiểu thư. –Một nha hoàn gõ gõ cửa phòng của Hoa Thủy Nhu, nhỏ giọng nói. Việc Lâm Khiếu tới đây, trên dưới Hoa gia trong lòng đều rõ. Trước khi Diệp Vô Thần xuất hiện, họ từng được công nhận là cặp trai tài gái sắc ở Thiên Long Thành, tình cảm chân thành của Lâm Khiếu dành cho Hoa Thủy Nhu cũng là ai nấy đều biết. Diệp Vô Thần truyền đến tin dữ, Lâm Khiếu liền vội vàng đến thăm Hoa gia như thế, đủ thấy quan tâm thế nào, khiến người ta cảm thán, nhưng cũng không sinh ra ác cảm.

- Bảo hấn đi đi, ta không muốn gặp người ngoài. –Trong phòng truyền ra thanh âm cự tuyệt rất dịu dàng nhưng rất kiên quyết của Hoa Thủy Nhu. Nha hoàn nọ quay đầu, lắc đầu về phía Lâm Khiếu đứng ở đằng sau nài. Lâm Khiếu chẳng lưu tâm, nhỏ giọng nói:

- Người đi xuống trước đi, để ta tới.

- Nhưng...

Nha hoàn nọ vừa định cự tuyệt, nhưng sau khi nghĩ lại liền ngậm miệng, khom người thi lễ, lặng lẽ lui xuống.

Lâm Khiếu đặt tay lên cửa, đẩy nội kinh, khóa cửa liền tung ra. Nếu là trước kia, gã tuyệt đối sẽ không làm ra hành động này, nhưng lời của Lâm Cuồng đã mang đến cho hắn sự xúc động không nhỏ, gã quyết định cho mình không quân tử một lần.

Hoa Thủy Nhu đang âm thầm thương tâm, trong lòng buồn bã si dại quay đầu nhìn, thấy Lâm Khiếu lại đi vào trong phòng mình, thân thể đầu tiên là lui ra sau, tiếp đó đứng dậy:

- Người... ai cho người vào, người ra ngoài, mau ra ngoài!

Lâm Khiếu thấy nước mắt chưa khô trên mặt nàng, dung mạo tuyệt thế hàm chứa vẻ tiều tụy và bi thương khiến người ta đau lòng, gã biết nàng đau thương vì ai, trong lòng đau đớn đồng thời lại dâng lên nỗi thương xót:

- Hoa tiểu thư, là ta mạo muội. Diệp công tử xảy ra bất trắc, nàng nhất định rất đau lòng, chúng ta không ngại cùng nhau ra ngoài đi dạo được không, cứ ở mãi trong phòng rất dễ sinh ra trầm uất.

Căn khuê phòng này là không gian thuộc về bản thân Hoa Thủy Nhu, cũng chỉ có phụ thân nàng và Diệp Vô Thần mới có thể tiến vào, Lâm Khiếu xông vào khiến nàng vừa giận vừa lo, hoàn toàn không nghe rõ gã đang nói gì, chỉ gấp giọng nói:

- Người ra ngoài, mau ra ngoài, bằng không ta sẽ kêu người đó!

Lâm Khiếu sắc mặt u ám, chán nản nói:

- Ta và nàng từng có hôn ước sáu năm, tuy nàng thay lòng đổi dạ nhưng trái tim Lâm Khiếu ta chưa bao giờ thay đổi, nàng thật sự vô tình với ta như vậy ư?

- Ta không muốn nghe người nói bậy nói bạ, cả đời này ta chỉ thích một người, chỉ có một phu quân, ta không muốn nhìn thấy người nữa, người mau ra ngoài, nếu không... -Hoa Thủy Nhu một tay nắm lấy góc áo mình, trong tay đã cầm một quả Lôi Chấn Tử. Nàng trung trinh một lòng với phu quân mình, khắc sâu tận trong xương tủy, một khi trao thân trao trái tim cho Diệp Vô Thần, cùng một chỗ với nam nhân khác trong phòng như vậy đều cảm thấy là một loại tội ác, cảm thấy có lỗi với hắn.

Lâm Khiếu sắc mặt u ám không thôi. Từ trước tới nay, gã đối với mị lực của mình có tự tin cực cao, phần lớn mọi người đều cho rằng, Diệp Vô Thần vừa chết, nếu Lâm Khiếu theo đuổi Hoa Thủy Nhu thì gần như không có gì khó khăn. Gã đâu ngờ rằng, lần này mình tới lại nghe thấy những lời như vậy từ trong miệng Hoa Thủy Nhu nói ra. Đây chẳng phải không biết lựa lời trong lúc hoảng loạn, mà là lời phát ra từ tận đáy lòng.

Thấy gã còn đứng ở đó, vẫn không rời đi, Hoa Thủy Nhu nhắm mắt, bóp nát Lôi Chấn Tử trong tay, ném về phía Lâm Khiếu.

Lâm Khiếu tuyệt không nghĩ đến nàng lại dám ném ra thật, cực kỳ hoảng sợ, gã biết uy lực của Lôi Chấn Tử, trong lúc hoảng hốt dùng tốc độ nhanh nhất rút lực đến toàn thân, dùng thân cánh tay ngăn lại... Chỉ nghe thấy một tiếng 'Ầm' vang lên, Lôi Chấn Tử nổ tung ở trên cánh tay gã chắn trước người, đem gã nổ lui vài bước, thân thể vào bức tường đằng sau, tuy chưa bị thương nhưng cánh tay đã bị nổ cho tê rần.

- Hoa tiểu thư, nàng...

Lâm Khiếu vừa đứng vững người, lời còn chưa dứt, lại là một quả bay về phía gã, gã cả kinh, cuống quýt vọt lên, nhảy ra khỏi phòng. Khi thủ vệ Hoa gia nghe thấy tiếng Lôi Chấn Tử nổ liên tục tốc chạy tới, vừa vịn chạm phải Lâm Khiếu toàn thân bụi bặm, chật vật rời đi, khi đi ra đến cửa thì ngay cả câu chào hỏi thường lệ cũng không chào, khiến hai thủ vệ ở đại môn đưa mắt nhìn nhau.

Uy lực của Lôi Chấn Tử không phải khoa trương cho lắm, nhưng cũng hoàn toàn nổ tan tành phần cửa phòng của Hoa Thủy Nhu, sau khi dọa lui Lâm Khiếu, Hoa Thủy Nhu rút cuộc thở phào một hơi, ngồi ở mép giường, lặng lẽ khóc.

Không bao lâu sau, một người vội vàng vàng chạy đi nói cho Hoa Chấn Thiên biết, Hoa Chấn Thiên uống say như chết, đang ngáy khò khò ở Diệp gia bị đánh thức, chợt nghe con gái luôn mềm yếu nhu nhược của mình lại sử dụng Lôi Chấn Tử, liền cho rằng Lâm Khiếu ở Hoa gia y muốn làm một vài chuyện không bằng cầm thú, y giận tím mặt, tỉnh rượu quá nửa, mang theo hơi rượu khắp người như một cơn gió xông thẳng tới Lâm gia, dọc đường hét to:

- Tên rùa đen dê con Lâm Khiếu chó má người, để xem lão tử có xé người ra nuôi chó hay không!!

Dọc đường y dùng giọng nói lớn siêu cấp của y hét to, người qua đường không ai không nghe rõ ràng rành mạch. Nhất thời, lời đồn về Lâm gia Lâm Khiếu thừa dịp Hoa Chấn Thiên không ở nhà, xông vào khuê phòng Hoa Thủy Nhu muốn làm chuyện xấu không đến một buổi chiều liền truyền khắp hơn nửa Thiên Long Thành, Lâm Khiếu tất nhiên là có khổ khó nói. Hoa Chấn Thiên tới Lâm gia làm ầm một trận, cuối cùng mệt mỏi sau trận rượu, lại nhớ con gái cần an ủi, thế là đành bỏ mặc, rồi nói rõ không để yên chuyện này, sau khi về nhà dò hỏi Hoa Thủy Nhu một phen mới nguôi giận non nửa, lập tức kêu người đi sửa sang căn phòng, đồng thời nghiêm lệnh chỉ cần là họ Lâm thì hết thảy không cho tiến vào Hoa gia, ai xông loạn toàn bộ lấy Lôi Chấn Tử phục vụ.

Hoa Chấn Thiên vốn đã làm ầm ở Lâm gia một trận, sau nghe Hoa Thủy Nhu giải thích mới biết mình miễn cưỡng xem như có chút chút xử oan Lâm Khiếu, tuy trong lòng vẫn rất tức giận, nhưng vì để không ảnh

hưởng tới danh dự của con gái, không muốn làm ầm lên quá mức, nhưng lại không ngờ rằng việc này vẫn chưa kết thúc.

Ngày hôm sau trên triều, không khí vẫn hết sức ngột ngạt. Loại không khí này từ sau khi nhận được tin Diệp Vô Thần chết vẫn cứ tiếp diễn. Nếu là trước đây, cái chết của Diệp Vô Thần chẳng tính là việc lớn gì, nhưng hẳn trước khi chết chém Chiến Thần và Phong Thần Tam Lão, diệt vạn quân, hành động rung chuyển trời đất này khiến trên dưới Thiên Long Quốc sục sôi hăng hái, vỗ tay khen hay, rồi lại thất vọng than vãn, trong vài ngày ngắn ngủi đã không ai không biết Diệp Vô Thần. Nhưng... những gì Diệp Vô Thần làm đều là bởi vì lúc trước Diệp Thủy Dao bị ép gả cho thái tử Đại Phong Quốc, hiện giờ Diệp Thủy Dao đã trở lại Diệp gia, Đại Phong Quốc bị chém đi một cánh tay cũng ắt sẽ càng căm giận Thiên Long Quốc hơn, mỗi một người trong triều đều nghĩ thấy mùi phong ba sắp tới.

- Hôm qua Phong Lăng đã truyền thư cho trẫm, nói thẳng vẫn si tình với Dao Phong công chúa, chỉ cần Dao Phong công chúa bằng lòng hồi tâm chuyển ý, trở lại Đại Phong Quốc thành hôn với hắn, hắn sẽ coi như việc gì cũng chưa từng xảy ra, hòa ước năm năm vẫn có hiệu lực, mọi hứa hẹn lúc trước cũng sẽ thực hiện nhất loạt không hề giảm ước. –Long Dận nói xong, ánh mắt quét xuống phía dưới, lại thấy sắc mặt Diệp Uy rõ ràng trở nên âm u.

Gia Cát Vô Ý liếc qua khuôn mặt của Diệp Uy, bước ra nói:

- Hoàng thượng, tình hình lúc này đã hoàn toàn khác với ngày đó, hành động của Diệp gia Diệp Vô Thần khiến Đại Phong Quốc run sợ, khiến người Thiên Long Quốc ta tôn sùng như Thần nhân, giai thoại ngàn dặm cứu tỷ cũng sớm đã truyền khắp cả Thiên Thần đại lục. Trừ phi Diệp gia Diệp Thủy Dao có thể tự mình đồng ý, bằng không nếu lúc này lại thỏa hiệp với Đại Phong Quốc, đem Diệp Thủy Dao do Diệp gia Diệp Vô Thần đâm máu cứu về gả cho Phong thái tử Phong Lăng... hơn nữa cho dù tôn nghiêm Thiên Long Quốc ta mất hết, nhưng chỉ một ả lòng người này cũng khó có thể thông qua! Cho nên vi thần cho rằng, việc này tuyệt đối không thể đáp ứng. Hơn nữa vi thần cho rằng Đại Phong Quốc đã bị nhục nhã lại vẫn đưa ra yêu cầu này, ngược lại có thể họ chột dạ, chứng minh họ đã có dự định tạm hoãn động binh. Điều này rất dễ lý giải. Thứ nhất, cái chết của Chiến Thần và Phong Thần Tam Lão tạo nên đả kích cực kỳ nặng nề với Phong gia, mất đi cánh tay, ắt dẫn đến rất nhiều minh thương ám tiễn có âm mưu từ lâu sẽ không hề cố kỵ, thứ hai, hành động của Diệp Vô Thần khiến lòng dân lòng quân Đại Phong Quốc sẽ loạn, đây rầy sợ hãi, dù sao thì... ngay cả Chiến Thần vô địch trong tâm trí họ đều bị chém giết, thứ ba, ngược lại, với họ, Thiên Long Quốc ta bởi thế mà lòng dân lòng quân vô cùng phấn chấn. Tuy rằng dị động của Quỷ Thủy khiến chúng ta trở tay không kịp, nhưng dưới tình hình này, không hẳn là lúc Đại Phong Quốc thích hợp động binh, Thiên Long Quốc ta hà cớ gì phải đáp ứng điều kiện làm người ta lên án này chứ.

Chúng thần nghe vậy, nhao nhao gật đầu, Long Dận cũng gật đầu, lời của Gia Cát Vô Ý y hoàn toàn tán thành, chính là bởi vì ‘trừ phi Diệp gia Diệp Thủy Dao có thể tự mình đồng ý...’ cho nên hôm qua y mới tự mình thử đi khuyên nhủ. Vốn dĩ gã không hề ôm quá nhiều hy vọng, nhưng nào ngờ... Y mở miệng nói:

- Nói hay lắm! Lời của Gia Cát Vô Ý chính là lời của trẫm. Cái chết của Vô Thần, nỗi đau xót của trẫm không ít hơn bất kỳ một ai, thương thay cho một kỳ tài có một không hai trong tương lai ắt sẽ giúp Thiên Long ta đi lên phồn thịnh, lại bị Đại Phong Quốc bức tử như vậy, trẫm xót cho chính bản thân trẫm, xót cho Diệp gia, xót cho vạn người dân... Trẫm bây giờ vô cùng hối hận lúc trước đã đáp ứng hòa ước của Phong thái tử. Ôi, hối hận thì đã muộn rồi. Hiện tại, cho dù Đại Phong Quốc hẳn thật sự có thực lực diệt Thiên Long Quốc ta ngay trong ngày mai, trẫm cũng tuyệt không đáp ứng gả con gái Diệp gia cho hắn nữa!

Những lời này Long Dận nói như chém đinh chặt sắt, khiến người ta vừa nghe liền biết không có bất kỳ đường lui nào. Nhưng họ không ai biết, Long Dận có thể nói toàn vẹn kiên quyết như thế, hoàn toàn là vì thiếu nữ áo đen bên người Diệp Thủy Dao, người khiến y run rẩy sợ hãi. Bên tai y vẫn còn vang lên câu ‘nhất thiết đừng chọc nòng’ của Lý lão.

Diệp Uy bước ra nói:

- Vi thần tạ ơn Hoàng thượng.

Long Dận an ủi nói:

- Diệp tướng quân hãy nén bi thương, Vô Thần tuy mất sớm nhưng tên của hắn vĩnh viễn đều sẽ lưu trên

sử sách Thiên Long, để tất cả những hậu nhân Thiên Long đều biết rằng, trong lịch sử Thiên Long Quốc ta từng xuất hiện một thiên tài kinh thiên động địa như vậy.

Ánh mắt chúng thần nhìn về phía Diệp Uy đều khác hẳn rõ ràng, bởi vì con trai y đã chém Chiến Thần. Tuy Diệp Vô Thần chết, nhưng lại cho Diệp gia lây dính hào quang sáng lạng khiến người ta kính ngưỡng.

217. Chương 217: Nữ Quân Thần Tương Lai.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 217: Nữ quân thần tương lai.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Ngoài ra, còn có một việc cần tuyên bố trước mặt mọi người. –Y ngừng lại, ánh mắt phân biệt dừng một lát trên mặt vài người, nói:

- Năm ấy trăm từng tự mình ban hôn, gả Hoa gia Hoa Thủy Nhu cho Lâm gia Lâm Khiếu, nhưng sau này bởi Vô Thần và Hoa Thủy Nhu tình đầu ý hợp, trăm vì thành toàn cho hai người chỉ đành bội nghĩa, thẹn với Lâm gia, giải trừ hôn ước hai nhà. Tuy sự việc đã qua rất lâu nhưng trăm vẫn canh cánh trong lòng, nhất là nghe thấy Lâm Khiếu vẫn một lòng một dạ với Hoa Thủy Nhu, không thêm để mắt tới các cô gái nhà khác, trong lòng trăm càng khó yên. Hiện giờ Vô Thần đã chết, giữa hấn và Hoa Thủy Nhu cũng không còn hôn ước nữa. Trăm, lại lần nữa ban hôn nàng cho Lâm Khiếu, cũng kể như giải quyết bầu tâm sự trong lòng trăm.

Diệp Uy và Hoa Chấn Thiên nghe vậy, đồng loạt biến sắc. Nhưng Diệp Uy lúc này ắt không thể đứng ra, bởi vì lời Long Dận rất hợp tình hợp lý, Diệp Vô Thần và Hoa Thủy Nhu không hề có hôn ước, lúc này cũng chẳng khác nào đã hoàn toàn không có quan hệ với Diệp gia, nếu ông lên tiếng phản đối, ngược lại sẽ khiến người ta cảm thấy ông cố tình gây rối.

Lâm Chiến tức tối bước lên nói:

- Vi thần thay khuyển tử tạ ơn sự nhớ thương của hoàng thượng, tạ ơn long ân của hoàng thượng!

- Khoan đã! –Một tiếng hét lớn, quả nhiên là Hoa Chấn Thiên đứng ra. Y bước mau lên trước, đi tới bên người Lâm Chiến, nói với Long Dận:

- Hoàng thượng, vi thần có lời muốn nói!

Long Dận nhướng mày nói:

- Hoa tướng quân không đồng ý? Ngày đó Hoa Chấn Thiên từng nói không muốn để con gái chịu chút ủy khuất nào. Tài năng của Diệp Vô Thần đích xác gấp trăm lần Lâm Khiếu, nhưng nay đã mất... Ai, Hoa tướng quân chung quy không thể để con gái mình chỉ vững tâm với một người, cả đời cực khổ không chỗ dựa dẫm chứ? Mà các mặt về phương diện nhân phẩm của Lâm Khiếu đều là lựa chọn tuyệt hảo, hiện giờ Thiên Long Thành đã không tìm nổi người sánh vai với hấn, rồi lại chân thành thắm thiết với con gái người, Hoa tướng quân còn có chỗ nào không vừa ý?

- Cả đời cực khổ không nơi dựa dẫm... -Tám chữ khiến cõi lòng Hoa Chấn Thiên đau xót, lại lần nữa mắng xối xả Diệp Vô Thần, nội tâm thầm than, nói:

- Trong thiên hạ đâu có bậc cha mẹ nào muốn nhìn thấy con gái mình treo cổ trên một gốc cây vì không muốn lấy chồng, thực sự là... Hôm nay trước khi vi thần tới, tiểu nữ và vi thần đã nói vài câu, nó nói... Nó

sinh là người Diệp gia, chết là quỷ Diệp gia, tấm lòng với Diệp Vô Thần thiên địa chứng giám, nhật nguyệt sáng soi, dầu hóa thành đất vàng cũng sẽ không hề thay lòng. Nếu không phải lo trường bối đằng chồng những năm cuối đời không có ai săn sóc bên người, thì sớm đã theo hân rồi. Mà nếu có người ép nó gả cho người khác... Nó thà chết còn hơn!

Hoa Chấn Thiên nói xong, ánh mắt rực sáng nhìn Long Dận. Trong lòng thâm nhủ hết lần này tới lần khác:

- Con gái ngọc ơi là con gái ngọc...

Trên triều thoáng chốc trở nên im phăng phắc. Mấy câu Hoa Chấn Thiên chuyển lời đã gây xúc động mạnh tới tiếng lòng của họ. Bọn họ không ai cho rằng đây không phải là lời Hoa Thủy Nhu chính miệng nói. Bởi vì đúng như Hoa Chấn Thiên nói, lại có bậc cha mẹ nào có thể vì trốn tránh một cuộc ban hôn mà hừ cấu ra một cái cớ làm con gái mình vĩnh viễn không lấy chồng như vậy. Cô gái si tình như thế, thế gian hiếm có, tuy Diệp Vô Thần đã chết nhưng có thể chiếm được tình cảm của cô gái này, thật là không còn gì tiếc nuối nữa.

Long Dận liếc nhìn Hoa Chấn Thiên rất lâu, gật đầu nói:

- Hoa tướng quân, người sinh được một đứa con gái tốt đấy. Thường ngày chỉ nghe cái tiếng nhu nhược, đầu nghĩ không ngờ cũng là một kì nữ trung trinh như thế.

- Mong hoàng thượng thành toàn cho tấm lòng si dại của tiểu nữ, thu hồi lệnh đã ban. –Hoa Chấn Thiên vẻ mặt đau đớn, giọng bi thảm nói.

Mấy câu của Hoa Chấn Thiên đã vây chết đường lui của chính y và Long Dận, Long Dận tự biết nếu đã như vậy mà mình còn kiên trì, ắt sẽ làm đau lòng Hoa gia và Diệp gia, đây là điều y không muốn nhìn. Mà nếu đổi thành Lâm gia hoặc gia tộc nhỏ quyền thế không quá lớn khác, y có thể trực tiếp không thèm ngó ngang cương chế chi phối, nhưng Diệp gia và Hoa gia thì không thể, đây chính là khác biệt giữa việc có thể hoàn toàn khống chế và không thể hoàn toàn khống chế, nhất là khi đối mặt với Diệp gia, y luôn có quá nhiều kiêng kỵ, đây cũng là nguyên nhân nhiều năm qua y vẫn luôn trăm phương ngàn kế muốn ngầm khống chế Diệp gia vào trong tay. Khi một người quen đứng ở ngôi vị đế vương trên đỉnh cao nhất, thì sẽ càng lúc càng không buông tha cho thứ gì không thể nắm trong tay mình.

- Nếu đã như vậy, trăm há có thể không thành toàn cho tấm lòng trung trinh của lệnh ái. Trăm đành thu hồi lệnh đã ban. Chỉ là hai lần liên tiếp nuốt lời với Lâm Khiếu, trăm cảm thấy không yên trong lòng... Trăm đành hủy bỏ hôn ước giữa Diệp Vô Thần và Phi Hoàng công chúa ái nữ của trăm, ban hôn cho Lâm Khiếu, chờ ba năm sau thành hôn, các người có dị nghị gì không?

- Vi thần tạ ơn hoàng thượng đã thành toàn. –Hoa Chấn Thiên cao giọng hô một tiếng rồi lui xuống. Còn về Phi Hoàng công chúa gả cho ai thì y chẳng quan tâm.

- Vi thần thay khuyển tử tạ long ân của Hoàng thượng. –Lâm Chiến lại vội vã lặp lại lời lúc trước một lần.

Quyết định ban hôn Phi Hoàng công chúa rõ ràng là để lấy lại mặt mũi cho Lâm gia, bởi vì nàng vốn dĩ cũng được gả cho Diệp Vô Thần, tuy rằng như vậy có chút bất công với Diệp gia, nhưng cũng chẳng có gì đáng trách, tất cả mọi người đều tán thành.

Tan buổi triều sớm, Diệp Uy và Gia Cát Vô Ý cùng nhau ra về, Gia Cát Vô Ý an ủi Diệp Uy rất lâu, sau đó một đường thở dài trở về nhà.

Vừa mở cửa nhà, Gia Cát Tiểu Vũ nghe thấy y về liền vội vã chạy ra, túm lấy y đi vào trong:

- Mau mau, mau giải thích cho con làm thế nào dùng cách đơn giản nhất phá cái ‘Bát Hành Tứ Chiết Trận’ gì đó đi, con thử rất nhiều cách rồi, nhưng mỗi loại đều sẽ tổn hao rất nhiều người...

Gia Cát Tiểu Vũ cuồng học thuật chỉ huy trên chiến trường, đồng thời tuyên bố muốn vượt qua gia gia của Diệp Vô Thần, Gia Cát Vô Ý biết đứa con gái luôn tranh cường hão thắng của mình đã chịu đả kích gì đó từ Diệp Vô Thần, cho nên mới thay đổi bản thân như vậy. Y vốn dĩ cho rằng sau khi biết tin Diệp Vô Thần chết, nàng sẽ vứt bỏ những thứ này, tiếp đó u sầu một khoảng thời gian. Nhưng hoàn toàn ngược lại với dự đoán của y, nàng hoàn toàn chẳng coi là việc to tát gì, vẫn mỗi ngày dồi dào tinh thần, vẻ mặt hừng khởi, khóc lóc càng là chuyện cực kỳ xa vời, ngược lại là liều mạng học bầy binh bố trận. Mà âu có lẽ là kẻ thừa

năng lực về phương diện của y, y dần dần phát hiện Gia Cát Tiểu Vũ ở phương diện này lại có thiên phú kinh người, thi thoảng biểu hiện ra năng lực phân tích và suy tính trên chiến trường luôn khiến người ta há mồm trợn mắt.

- Cha xem này... ‘Bát Hành Tứ Chiết Trận’ chú ý biến hóa đa đoan, công thủ vẹn toàn, đặc điểm lớn nhất là có thể dễ dàng bao vây địch nhân xông vào trong trận, có thể ba tấn công một dẫn đội, cũng có thể hai tấn công hai dẫn đội, một tấn công ba dẫn đội, trước khi giết địch thì đã khiến địch nhân rối loạn tâm thần trước. Con nghiên cứu rất lâu, cảm thấy sơ hở lớn nhất của trận này rơi vào bốn ‘chiết điểm’, cha xem đi...

- Gia Cát Tiểu Vũ vừa cầm bút vẽ trên giấy, vừa nghiêm túc nói:

- Bốn ‘chiết điểm’ này nếu loạn, thì sẽ giống như con giun bị cắt lìa, đều tự thành trận, trận hình ắt sẽ loạn. Mà nếu dùng bốn kiểu Trường Xà Trận ngang, không cần công kích, chỉ dùng trọng thuẫn va đụng, từ chặt đứt tất cả bọn họ từ chỗ ‘chiết điểm’, sau đó dồn lực lượng về sườn địch lập đi lập lại xen kẽ nhau, liền sẽ biến trận không thành trận. Cha xem, giống như thế này, dùng kiểu trận hình này, sau đó theo phương hướng này... Cha từng nói qua, rất nhiều trận hình lợi hại trên chiến trường có thể đánh thắng bất ngờ, nhưng nếu trận hình loạn thì lòng quân sẽ loạn, con tính thử nhé, nếu dùng phương pháp như của con... Cha hãy xem xem... - Gia Cát Tiểu Vũ dùng bút nghiêm túc diễn tả phương pháp phá trận của mình lên trên giấy, đồng thời ghi chú khả năng tổn hao và hiệu quả:

- Cứ như vậy, dưới tình huống hai bên địch ta quân lực ngang nhau, tiêu diệt toàn bộ một ngàn địch nhân đại khái cần tốn hơn ba trăm người, nhiều quá mà... Cha, người mau dạy con phương pháp khác hay hơn đi.

Gia Cát Vô Ý:

-

- Cha? - Gia Cát Tiểu Vũ vừa giơ tay lại phát hiện Gia Cát Tiểu Vũ vẽ mặt sững sờ, ngơ ngẩn nhìn trang giấy bị nàng gần như vẽ đầy, nói không ra lời.

- Cha, cha không sao chứ? - Gia Cát Vô Ý lấy tay quơ quơ trước mặt y.

- ... Vũ Nhi, đây thật là con nghĩ ra? - Gia Cát Vô Ý vẽ mặt kinh dị nói. Khi Tiểu Vũ nói ra phương pháp của mình, y còn không đồng ý, nhưng qua mô phỏng trên giấy của nàng, y mới khiếp sợ phát hiện, phương pháp quái dị Gia Cát Tiểu Vũ nói hoàn toàn chẳng khác nào dùng mấy ngọn đao cùng lúc đâm vào trái tim quân địch, một chiêu trí mạng. Đây tuy là nàng phá ‘Bát Hành Tứ Chiết Trận’ mà nghĩ ra, nhưng phương pháp phá trận nàng nghĩ ra lại khiến y nhìn thấy một trận pháp rất lợi hại khác.

- Này! Ý gì thế, đương nhiên là con nghĩ ra. - Gia Cát Tiểu Vũ phùng mang trợn mắt, vẽ mặt bất mãn.

Gia Cát Vô Ý vội xua tay hỏi:

- Vũ Nhi à, con trước tiên có thể nói cho biết, vì sao bây giờ con vẫn muốn học bày binh bố trận hay không. Ngày trước con là vì để công tử Diệp gia cầu xin cưới con làm vợ, bây giờ hấn mất rồi, con học thì có tác dụng gì đâu? Con gái con đứa như con, chung quy không thể lên chiến trường chỉ huy đánh giặc được.

- Hừ! - Gia Cát Tiểu Vũ duyên dáng hừ một tiếng, đặt bút xuống, trừng mắt nói:

- Con muốn đi đánh Đại Phong Quốc!

- Hả? - Gia Cát Vô Ý vẽ mặt kinh ngạc.

- Vì chúng hại chết phụ quân con ưng ý, con nhất định sẽ đánh cho họ trốn chui trốn nhủi. Hừ hừ hừ hừ! - Nói xong, Gia Cát Tiểu Vũ héch mũi, rồi lại dứ dứ nắm đấm.

- Điều này... - Gia Cát Vô Ý không còn lời đối đáp.

- Cha thấy đó, phụ quân con ưng ý cầm kỳ thi họa không thứ nào không biết, không cái nào không giỏi, bộ dạng lại khiến người ta yêu thích như vậy, còn lợi hại như vậy, ngay cả Chiến Thần rất lợi hại kia đều đánh bại, còn cái gì cũng dám làm, ngay cả con đều dám mắng, vì tỷ tỷ không ngại ngàn dặm một mình chạy tới Đại Phong Quốc, náo tung trời cả hoàng cung Đại Phong, nếu ai gả cho hấn nhất định sẽ hạnh phúc chết đi được. Hôm qua lúc con ngủ còn nghĩ, nếu có thể gả cho hấn, ngày nào đó bị người ta bắt cóc, hấn chắc chắn cũng sẽ không ngại ngàn dặm, bấp chấp tính mạng chạy đi cứu con. Woa! Hạnh phúc chết mất... Hừ,

phu quân tốt như vậy, lại để Đại Phong Quốc làm mất, con chắc chắn, chắc chắn, chắc chắn sẽ không tha cho họ!

Gia Cát Vô Ý đầu đầy mồ hôi lạnh, lúc này mới biết cuối cùng nguyên nhân vẫn là Diệp Vô Thần. Chỉ là khác với những người rơi lệ tương tự, Gia Cát Tiểu Vũ không biết buồn rầu là thế nào vẫn rất vui vẻ, đồng thời lựa chọn phương thức thuộc về riêng mình.

- Được rồi, nếu con đã muốn học, vậy thì chăm chỉ học đi. Chỉ là, bàn binh trên giấy dù sao cũng chỉ là nói suông, thế cục trên chiến trường thiên biến vạn hóa, không có gì là chắc chắn, chỉ học mỗi bày binh bố trận là vô dụng, chỉ có tự mình lên chiến trường mới có thể lĩnh hội đạo lý biến hóa trên chiến trường. –Gia Cát Vô Ý nói.

Gia Cát Tiểu Vũ lập tức hai mắt tỏa sáng, hưng phấn hô:

- Thế thưa cha, khi nào con có thể lên chiến trường đây?

- Bỏ đi bỏ đi, ngày mai con cải trang một chút, ta mang con đi xem mấy cuộc diễn binh vậy. –Gia Cát Vô Ý không nhẫn tâm đả kích lòng nhiệt tình của nàng, cười khổ nói. Đương nhiên, bảo nàng nữ cải trang nam là bắt buộc.

- Woa! Ya! Phụ thân vạn tuế! –Gia Cát Tiểu Vũ hưng phấn hô to một tiếng, dọa cho Gia Cát Vô Ý suýt nữa chui xuống gầm bàn. Thời đại này có thể hô vạn tuế chỉ có Hoàng thượng, nếu nói lung tung chính là đại tội phạm thượng.

218. Chương 218: Nước Mắt Chỉ Mộng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biển

Chương 218: Nước mắt Chỉ Mộng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thiên Long Thành, Mộng Yên Lâu.

Hôm nay, một khuôn mặt xa lạ tránh qua tai mắt của tất cả mọi người, đi vào trong Mộng Yên Lâu, quỳ ở trước mặt Thủy Mộng Thiên, cúi đầu không dám ngẩng lên.

- Nói cách khác, mọi lời đồn đều là thật, không hề giả tạo? –Bóng người xinh đẹp đằng sau màn sâu kín nói.

- Đúng vậy, Diệp Vô Thần trong cuộc đối chiến một đấu một với Chiến Thần đã dùng một kiếm chém Chiến Thần thành hai nửa, thuộc hạ và số 47 tận mắt chứng kiến, chém Phong Thần Tam Lão, lửa thiêu vạn quân, cũng không hề giả dối thêu dệt. – Người nọ cung kính nói.

Thủy Mộng Thiên u sầu thở dài:

- Đáng tiếc, các ngươi tuy ở đó, lại không thể cứu hần ra.

Người quỳ trên đất sắc mặt u ám, hổ thẹn nói:

- Thuộc hạ đáng chết, lại không biết Diệp Vô Thần nắm giữ tung tích của Nam Hoàng Kiếm, bằng không thuộc hạ và số 47 liều chết cũng sẽ cứu hần ra. Hơn nữa... Tình cảnh lúc đó, Phong Liệt nổi giận lôi đình, bên trong thiên quân vạn mã, dựa vào hai người chúng tôi rất khó cứu hần ra, ngược lại sẽ bại lộ thân phận. Bất kể thế nào, thuộc hạ đã tạo sai lầm lớn, mong công chúa trách phạt!

Thủy Mộng Thiền trầm mặc rất lâu mới khẽ khàng nói:

- Nếu đã không biết cũng chẳng bàn tới sai lầm hay không. Người ở Đại Phong Quốc xa xôi, những việc này người không biết cũng là đúng thôi. Số 48, người đi xuống đi, ngày đêm xuôi ngược, cực khổ người rồi.

Số 48 dập đầu thật mạnh:

- Thuộc hạ tạ ơn tha thứ của công chúa. –Nói xong xoay người, dứt khoát rời đi.

Sau khi số 48 lui xuống, Thủy Mộng Thiền lẳng lặng ngồi ở nơi đó, rất lâu không nói gì.

- Đâu ngờ rằng, hấn lại ẩn giấu sâu như thế. Chẳng trách lúc ấy hấn đối mặt với chúng ta thản nhiên như vậy. Thật không biết, với tuổi tác như hấn, rốt cuộc là dùng cách gì mà có được thành tựu như ngày hôm nay. – Rất lâu sau, Thủy Mộng Thiền phát ra một tiếng thở dài.

- Phụ thân từng nói không thể làm địch với hấn, ngược lại phải toàn lực lôi kéo, lúc đó người chắc chắn đã phát hiện được chỗ bất phạm của hấn.

- Công chúa, bên hoàng cung truyền tới một tin tức, nói thiếu nữ áo đen vẫn luôn theo bên người Diệp Vô Thần, có thực lực không thua tông chủ, thậm chí... còn hơn cả ngài. –Sau rèm đi ra một thiếu nữ áo hồng, chính là thiếp thân hộ vệ Lăng Nhi của Thủy Mộng Thiền.

Thủy Mộng Thiền:

- !!!

- Theo điều tra, vào ngày Đào Bạch Bạch chết, thiếu nữ đó được Diệp Vô Thần mang từ hướng Hắc Thụ Lâm về. Chiều hôm qua phái người mạo hiểm tiến vào Phong Ma Tháp thăm dò, phát hiện Thiên Phật Chi Nữ quả nhiên không còn ở đó. Mà khí tức của thiếu nữ kia lấy giết chóc làm chủ, kết hợp với thực lực của nàng, tôi đoán rằng... liệu nàng có phải là...

- Người là nói, Thiên Phật chi Nữ? –Thủy Mộng Thiền nhướng đôi mày liễu.

- Vâng thưa công chúa. Hai mươi năm trước tông chủ từng thấy qua Thiên Phật Chi Nữ, từng ngẫu nhiên nói đầy thâm ý rằng Thiên Phật Chi Nữ không thuộc về Thiên Thần đại lục. Cho nên tuổi tác của nàng có lẽ không nên tính toán theo lẽ thường. Công chúa không ngại thì hãy truyền thư cho tông chủ, hỏi sẽ biết ngay. –Lăng Nhi nói.

Thủy Mộng Thiền chậm rãi gật đầu:

- Ta biết rồi. –Sau đó lại cảm thán một tiếng:

- Trong thời gian dài như vậy chúng ta không ngờ lại bị hấn gạt hết, nếu không phải vì trong tay hấn nắm giữ bí mật về Nam Hoàng Kiếm, thì cái chết của hấn sẽ khiến ta cảm thấy rất may mắn. Kẻ có thể giết Chiến Thần, thiên hạ có mấy ai? Kẻ có thể hàng phục Thiên Phật Chi Nữ, thiên hạ lại có ai có thể làm được. Bỏ qua những điều này, tâm kế đáng sợ của hấn càng khiến ta run sợ. Nếu làm địch với hấn, chẳng khác nào chọc vào tai nạn.

- Vậy... chúng ta còn tiếp tục bảo vệ Hoa gia và Diệp gia hay không? –Lăng Nhi hỏi.

- Bỏ đi, rút về thôi. Nếu nàng thật sự đúng là Thiên Phật Chi Nữ, thì hoàn toàn không cần sự bảo vệ của chúng ta. Qua khoảng thời gian nữa sẽ có đại động tác, tạm thời không nên phân tán lực lượng. –Thủy Mộng Thiền ngẫm nghĩ một hồi nói.

Lăng Nhi:

- Vâng.

- Ngoài ra, sai người đưa tin cho Phong Liệt, hãy nói trong vòng ba năm Nam Hoàng tông ta không muốn nhìn thấy chiến tranh quá lớn. Không biết Phong gia không còn Phong Triều Dương, liệu có gan dám cự tuyệt hay không?

Viêm Chỉ Mộng tâm thần không yên ngồi bên song cửa, làm sao cũng không muốn đi. Từ khi rời khỏi Diệp Vô Thần, tâm tư nàng không một ngày nào an ổn được, ngay cả trong giấc mơ đều là bóng hình của hắn. Linh hồn khế ước Mị Âm tạo thành đã biến mất, đây đương nhiên không phải là nguyên nhân do linh hồn khế ước, mà là cõi lòng nàng đã lún sâu trong tình trạng không hề hay biết. Thứ cảm giác này vốn dĩ rất nhạt rất mỏng, nhưng khi một cô gái giao thân thể mình cho một nam nhân, thì thứ cảm giác này sẽ bắt tri bất giác mau chóng lớn dần.

Trong tay, vẫn là cây đoản tiêu xanh biếc kia, nàng chưa bao giờ rời người. Nàng không biết mình và hắn còn có thể gặp lại nữa hay không. Lần gặp mặt sau, không biết sẽ là trong tình cảnh gì, thứ cảm giác mê mang ấy làm cho cõi lòng nàng đau đớn trong cơn mất mát, duy chỉ có cây đoản tiêu này có thể trút bầu tâm sự. Đương nhiên nàng vẫn chẳng biết, cây đoản tiêu này là một tín vật đính ước của một cô gái si tình tặng cho Diệp Vô Thần.

- Tiểu thư, là tôi. –Sau tiếng gõ cửa, vang lên thanh âm của thị nữ Bình Nhi bên người nàng. Viêm Chỉ Mộng vừa muốn giấu đoản tiêu đi liền dừng động tác nói:

- Vào đi.

Bình Nhi đẩy cửa vào, đặt một mâm đầy đồ ăn đến trước mặt Viêm Chỉ Mộng, tinh nghịch cười nói:

- Tiểu thư, hãy dùng bữa tối.

Viêm Chỉ Mộng cười dịu dàng:

- Bình Nhi, ngồi xuống cùng ăn đi.

- Vâng! –Bình Nhi vội vã ngồi đối diện Viêm Chỉ Mộng, ăn rất không khách sáo. Nàng hầu hạ Viêm Chỉ Mộng đã rất lâu rồi, thời gian dài lâu hai người đã không còn bó buộc, tình như tỷ muội. Nàng vừa ăn vừa nói:

- Tiểu thư, người có từng nghe nói qua gần đây Thiên Long Thành xuất hiện một người rất rất lợi hại không?

- Ồ? Thật à? –Viêm Chỉ Mộng hai tay vuốt ve đoản tiêu, lơ đãng nói.

- Vâng vâng, nghe nói tuổi người đó còn nhỏ hơn tiểu thư, lại đánh bại cả Chiến Thần Phong Triều Dương, còn một kiếm chém y thành hai nửa.

Viêm Chỉ Mộng trong lòng cả kinh, lúc này mới có hứng thú, kinh ngạc nói:

- Tuổi còn nhỏ hơn ta, lại giết Phong Triều Dương? Người nào có thần thông lớn như vậy.

Bình Nhi nói:

- Hì hì, tên người đó chỉ e cả Thiên Thần đại lục cũng chỉ có tiểu thư không biết thôi.

Viêm Chỉ Mộng bật cười, chẳng thềm để ý.

- Tên của hắn là Diệp Vô Thần, là người của Diệp gia Thiên Long Quốc...

Viêm Chỉ Mộng toàn thân run lên, vô ý thức hô:

- Là ai?

- Hắn tên Diệp Vô Thần, tiểu thư từng nghe qua cái tên này rồi à? –Bình Nhi kỳ quái với phản ứng của Viêm Chỉ Mộng, nghi hoặc nói.

Viêm Chỉ Mộng không đáp lời, trái tim bắt đầu đập nhanh dữ dội:

- Người nói tiếp đi, nói kỹ càng cho ta nghe.

Bình Nhi dùng sức gạt đầu, sau đó bắt đầu hưng phấn kể lại, dùng mọi khả năng kể mỗi một chi tiết cho rành mạch, đương nhiên bên trong cũng pha lẫn không ít mỹ hóa và ảo tưởng của bản thân, Viêm Chỉ Mộng lắng lắng nghe, trong đầu vẽ lại tình cảnh khi đó... Nàng biết thiếu nữ hắn ôm trong ngực là ai, đó là Ngưng Tuyết hắn mỗi ngày đều ôm trong ngực. Vậy thì... Đồng Tâm có thực lực khủng bố kia đâu? Nàng ở đâu? Vì sao không ở bên người hắn?

Thực lực của Đồng Tâm, sau khi nàng trở về Bắc Đệ tông không hề nhắc lại với bất kỳ ai, nàng theo bản năng không muốn để ánh mắt của quá nhiều người tập trung lên người hần, như thế sẽ mang tới cho hần đủ mọi nguy cơ.

Ngoài sự cường đại khiến nàng kinh ngạc của hần, càng nhiều chính là một sự kiêu ngạo khó hiểu, tình cảnh của hần khiến trái tim nàng thắt chặt lại, khi Bình Nhi sôi nổi kể đến lúc hần thiêu đốt vạn quân, sau đó bị dồn đến Đoạn Hồn Uyên khủng bố kia, Viêm Chỉ Mộng ôm vị trí trái tim mình, sốt ruột hỏi:

- Sau đó thì sao... Sau đó hần thế nào?

Bình Nhi kỳ quái nhìn Viêm Chỉ Mộng một hồi mới nói:

- Nghe nói hần không muốn chết trong tay người Đại Phong Quốc, nên ôm cô bé tóc trắng kia cùng nhau nhảy xuống, chết rồi...

Đình... Cây đoản tiêu trong tay Viêm Chỉ Mộng rớt xuống, rơi xuống mặt đất, trong tâm mắt trở nên mù mịt của nàng dần dần trôi về nơi xa...

- Chết rồi... chết rồi... -Nàng trong nháy mắt như linh hồn xuất khiếu, thì thào lặp đi lặp đi.

- Tiểu thư? -Bình Nhi vội đứng dậy, nhặt đoản tiêu đặt lên bàn, bất an hỏi:

- Tiểu thư, người làm sao thế tiểu thư? Là Bình Nhân nói sai gì à?

- Người ra ngoài đi.

- Tiểu thư? Ta...

- Đi ra ngoài đi!

- Vâng... -Bình Nhi chưa bao giờ thấy nàng nổi giận như vậy, cuống quýt lui xuống. Khi đóng cửa lại, trong lòng nàng hoàn toàn hoảng loạn. Hồi tưởng lại những biến hóa của Viêm Chỉ Mộng, nàng lẩm bẩm:

- Tiểu thư rốt cuộc sao thế nhỉ... Đúng rồi, khoảng thời gian tiểu thư rời đi kia, người đi tiếp cận kia cũng họ Diệp, cũng là người Thiên Long Quốc, lẽ nào... Người lợi hại như hần, có lẽ tiểu thư thật sự động tâm cũng chưa biết chừng... -Nàng khiếp đảm bất an suy nghĩ, càng nghĩ càng sợ, vội vã trở về phòng mình.

Viêm Chỉ Mộng nằm áp lên bàn, rốt cuộc thỏa sức khóc lóc, nàng thế nào cũng không nghĩ tới, sau khi hần rời đi, tin tức nàng nhận được lại sẽ là một tin dữ như thế.

Nàng chẳng biết mình đã khóc bao lâu, mãi đến khi khàn cả giọng, trái tim dường như cũng vỡ tan theo. Nàng hối hận đã đáp ứng Viêm Tịch Minh đi tiếp cận Diệp Vô Thần, hối hận đã tiếp xúc với Diệp Vô Thần. Bởi vì nếu không gặp thì sẽ không có tình yêu, nếu không có tình yêu, nàng cũng sẽ không đau thất vọng như giờ phút này. Điều này với nàng, với bất kỳ nữ nhân nào đều là một đả kích nặng nề không cách nào chịu nổi.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, quá lâu không được đáp lại, Viêm Tịch Minh đẩy cửa đi vào nói:

- Mộng Nhi, chúng ta bị lừa rồi, ngày đó Diệp Vô Thần vốn dĩ không có khả năng bị Mị Âm mê hoặc, lúc ấy hần nhất định là giả vờ. Chẳng trách ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng... Hả? Mộng Nhi, nàng sao thế?

Thực lực chém giết Chiến Thần của Diệp Vô Thần khiến Viêm Tịch Minh biết mình bị lừa, thực lực như thế, đâu là trong giấc ngủ cũng không thể bị Mị Âm của Viêm Chỉ Mộng mê hoặc, cho nên gã tin chắc rằng Diệp Vô Thần bị mê hoặc, bốn cột tất cả bọn họ. Nếu không phải hần bị ép hiển lộ thực lực, gã đến bây giờ vẫn còn bị gạt.

Lúc này nhìn thấy trên khuôn mặt như tiên như mộng của Viêm Chỉ Mộng vương đầy nước mắt, sau phút kinh ngạc liền đau lòng, đi tới an ủi:

- Mộng Nhi, lại nhớ cha mẹ à?

Chung sống vài năm, gã rất hiểu Viêm Chỉ Mộng. Từ sau khi toàn bộ tộc nhân của nàng bị giết, nàng liền bài xích người ngoài, quanh năm ở tít sâu trong Bắc Đệ tông, rất ít tiếp xúc với người ngoài, cũng tạo nên

khí chất cao tuyệt, nội tâm đơn thuần của nàng... Dùng lời Diệp Vô Thần thì gọi là tiểu bạch*. Cho nên, Viêm Tịch Minh hoàn toàn không nghi ngờ gì với nàng, cho dù biết được tin Mị Âm là giả cũng chỉ cho rằng là quỷ kế của Diệp Vô Thần, không chút hoài nghi nào với Viêm Chỉ Mộng. Lúc này nhìn thấy nàng khóc bi thương như thế, chỉ nghĩ nàng lại nhớ tới cha mẹ chết thảm, bởi vì ngoài điều này, nàng không có lý do đau thương nào khác.

(*): tiểu bạch chỉ những cô gái tâm tư đơn thuần, dễ bị dụ khị.

Viêm Chỉ Mộng không đáp lời, tâm tư nàng đã trôi giạt đi rất xa, dường như không còn thuộc về mình nữa, ngay cả người trước mắt là ai nàng cũng chẳng phân biệt rõ.

Viêm Tịch Minh vươn tay muốn lau nước mắt cho nàng, nhưng lập tức lại rụt về, an ủi nói:

- Mộng Nhi, trước tiên đừng khóc nữa được không? Nàng bây giờ không phải đứa trẻ nữa rồi, khóc sẽ hại người, làm bá phụ bá mẫu trên trời có linh sẽ thương tâm đó.

Viêm Chỉ Mộng vẫn làm lơ không thấy, khóc như hoa lê trong mưa, làm ướt đầm mảng lớn trên váy mình, với thiếu nữ mới yêu lần đầu mà nói, ‘thương’ lớn nhất vĩnh viễn là tình thương, mà ‘thương’ lớn nhất trong tình thương không gì bằng việc vừa mới giao thân thể và trái tim cho người thương liền âm dương cách biệt.

Rất lâu sau, Viêm Tịch Minh đành ngán ngẩm cười khổ nói:

- Được rồi, nếu Mộng Nhi muốn khóc như vậy, thì hãy khóc cho đã đi. Có điều, đây sẽ là lần cuối cùng, chờ sau khi chúng ta thành thân, không thể giống như một đứa trẻ thể được.

Nói xong, xoa người rời đi, khi cài cửa lại, trong lòng gã dâng lên chút nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, bước mau rời đi. Việc gã cần làm thực sự quá nhiều.

219. Chương 219: Hôn Biến.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 219: Hôn biến.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thu qua, đông tới.

Hòa ước năm năm giữa Thiên Long Quốc và Đại Phong Quốc bị bắt xé bỏ rốt cuộc khiến hai nước bộc phát chiến tranh... Nhưng, cái gọi là chiến tranh lại không thảm thiết đến mức người chết ta sống, chỉ vón vện là hai lần giao phong không lớn không nhỏ nơi biên cảnh, tính chất càng giống như đang thăm dò.

Mà hôm nay, là sinh nhật hai mươi tuổi của Viêm Chỉ Mộng, cũng là ngày thành hôn của nàng.

Thiếu chủ đại hôn, điều này với Bắc Đế tông mà nói không phải một việc nhỏ. Tông chủ Bắc Đế tông Viêm Đoạn Hồn tổng cộng có ba con trai, Viêm Tịch Minh là trưởng, thứ là Viêm Tịch Sơn, út là Viêm Tịch Hà, ba người họ mỗi người có việc riêng cần làm, thường ngày hiếm khi tụ họp. Hôm nay, những người mang họ Viêm tề tụ ở Quỳ Thủy, cung nhau hân hoan đón mừng. Bắc Đế tông truyền thừa vô số năm, lại há có thể không biết sự trọng yếu của chữ ‘Hòa’. Cho nên vô số năm qua giữa thân nhân đều hòa thuận lẫn nhau, chuyện tranh quyền đoạt vị hiếm khi xảy ra. Đứng ở trên đỉnh điểm lực lượng, họ buộc phải khắc ghi một vài quy luật sinh tồn quan trọng nhất, lại dễ bị dục vọng xóa nhòa nhất.

Đương nhiên, ‘Hòa’ này cũng có quy tắc.

Nơi đây là một mảnh cấm địa không cho người khác tiến vào của Quỷ Thủy Quốc, trong ngày thường đều có rất nhiều tuyệt thế cao thủ canh gác, tới gần ắt gặp phải cấm đoán hoặc đánh chết. Bởi vì sau khi có quá nhiều người tiến vào không ra ngoài nữa, lâu dần cũng không ai dám tới gần, không ai hay biết, nơi này không ngờ có một trang viên cực lớn được trang trí xa hoa.

Hôm nay, trong trang viên thường ngày trầm lắng nơi nơi giăng đèn kết hoa, vắng vắng tiếng nói cười vui vẻ. Trong đại đường chật ních đủ các hạng người, nam nữ già trẻ cao thấp béo lùn, lại có đủ các trang phục, có người bận quan phục, có người ăn mặc tiêu phu, có người còn mặc một bộ y phục ăn mày. Nhưng bất kỳ một ai trong số họ ra đến bên ngoài, đều là nhân vật đủ để run rẩy cả một phương thổ địa.

Khi mục tiêu định ra vô số năm qua đều không có chút tin tức, họ không thể không từ từ lãng quên và bỏ qua lý do tồn tại, bắt đầu chuyển dời lực chú ý. Mà có thể lực khổng lồ vượt xa người thường tưởng tượng, họ đương nhiên cũng dời ánh mắt đến cả thiên hạ. Bắc Đế tông từ rất nhiều năm đã bắt đầu vi phạm tổ huấn, từ từ thẩm thấu thế lực vào cả thiên hạ, còn về nanh vuốt của họ đã duỗi dài bao nhiêu, thẩm thấu tới mức độ nào cũng chỉ có người nắm quyền trung tâm nhất mới biết. Đương nhiên, hết thấy những điều này đều tiến hành vô cùng bí mật, họ sẽ không cho phép bị người ngoài phát hiện.

- Ô, lão Thập Bát, vài năm không gặp béo lên không ít nhỉ, gần đây vợ được không ít béo bỏ chứ? Lần này thiếu chủ đại hôn mang theo bao nhiêu đại lễ thế?

- Móa, lời này ngươi cũng nói ra được, ta ở cái nơi tồi tàn chìm theo thềm ỉa ấy có thể béo bỏ được cái rắm, nói ra thật không sợ người chê cười, lần này chỉ mang theo ba rương châu báu và tám mươi vạn lượng bạch ngân. Lão Tam Bát, ngươi thì sao?

- Ta à, không nhiều không nhiều, hơn trăm vạn mà thôi...

Trở ngại lớn nhất để Bắc Đế tông muốn khống chế thiên hạ không phải là bốn quốc gia, mà là Nam Hoàng tông hiện giờ thế lực loáng thoáng vượt qua bọn họ, thiếu nhất lại là: vật tư, Nam Hoàng tông cũng là như thế. Cho nên nhiều năm qua họ vẫn một mực đều tận khả năng thẩm thấu vào trong bốn quốc gia, mà không phải chinh chiến, vợ vét tài sản đã trở thành nhiệm vụ quan trọng đứng đầu của họ.

Bên ngoài đại đường có hai người từ từ đi vào, trong nháy mắt khi họ vừa bước tới, dường như là bị một loại khí cơ vô hình dẫn dắt, ánh mắt tất cả mọi người trong đại đường đều không tự chủ nhìn về phía họ. Tiếp đó, đại đường vốn đang náo nhiệt ầm ĩ trong chốc lát trở nên im phăng phắc, mỗi một người đều tránh người, lui sang hai bên, đứng rất cung kính, ánh mắt sáng rực nhìn người tới, đó là loại ánh mắt nhìn lên bề trên, hết như đang nhìn đáng Thần linh vô thượng vậy.

Người này trên dưới bốn mươi tuổi, bận một bộ trường bào đỏ màu lửa, thân hình cao lớn, mặt nhẵn không râu, vẻ mặt bình thản hiền hòa, mà trong hiền hòa lại ẩn chứa vẻ uy nghiêm khiến người ta sợ hãi. Bên người y, một mỹ phụ trung niên khoác tay y, khuôn mặt mang theo nụ cười mỉm ôn hòa, trong cử chỉ đi đứng đều lộ ra một sự cao quý ưu nhã tận trong xương tủy, sự cao quý này tuyệt đối không phải phu nhân nhà hào môn có thể sở hữu, so với một vài hoàng hậu quý phi đều hơn hẳn.

Người có thể khiến đám người này lộ ra ánh mắt như thế, chỉ có tông chủ Viêm Đoạn Hồn của Bắc Đế tông hiện giờ, bên người y là thê tử (Viêm phu nhân) duy nhất của y. Sau khi hai người ngồi xuống vị trí cao quý nhất trong đại đường, mọi người liền nhao nhao hành lễ:

- Bái kiến tông chủ, chủ mẫu.

Viêm Đoạn Hồn khẽ gật đầu nói:

- Các vị không cần đa lễ. Các vị vì đại hôn của con trai ta, trong lúc bận rộn không ngại ngàn dặm mà tới, dọc đường chắc hẳn rất vất vả, trong đại hôn hôm nay mong các vị không cần bó buộc, không cần để ý lễ tiết phạm tục, cứ đi tận hứng, về tận hứng.

- Vâng thưa tông chủ!

Viêm Đoạn Hồn ngày thường hành tung bất định, hiếm khi có người biết y mỗi ngày đang bận ba chuyện gì. Tông chủ mỗi một đời của Bắc Đế tông, chắc chắn sẽ là người có tu vi cao nhất trong tông, Viêm Đoạn Hồn mạnh mẽ vượt xa hơn chục huynh đệ đường huynh đệ của y, sau khi kế thừa vị trí tông chủ đồng thời nhận được Càn Khôn Quán Đỉnh Đại Pháp của tông chủ đời trước càng trở nên sâu không thể lường, ngoại

trừ bản thân y, không ai biết y đã mạnh đến mức độ nào. Nhưng nhìn kỹ lại, Viêm Đoạn Hồn bất kể là hình tượng hay là khí tức của y đều không có đặc trưng mà người tập võ nên có, ngược lại giống như một trung niên thư sinh mặt trắng.

Quy trình đại hôn của Bắc Đế tông không hề giống với thế tục, nếu so sánh còn tùy tiện hơn nhiều, nhưng bái tổ tông cao đường đương nhiên không thể thiếu, cho nên hôm nay Viêm Đoạn Hồn đã xuất hiện ở đây. Không lâu sau, Viêm Tịch Minh mặc trang phục hỏa y mặt mày hơn hớn đi vào, cung kính chào hỏi mỗi một bậc ngồi trên:

- Đại bá, nhị bá... thất thúc... thập tam thẩm... mọi người đều tới rồi...

- Ha ha ha ha, đại hôn của thiếu tông chủ chúng ta, chúng ta há có thể không tới. Một năm không gặp, thật là càng bất phẩm thêm, tiến bộ hơn năm mươi sáu tuổi nhiều.

- Đâu có đâu có, Cửu thúc quá lời rồi, hết thấy đều do sự nâng đỡ của các vị tiền bối thôi...

Viêm Chỉ Mộng ngồi trong phòng mình, ngắm khuôn mặt lạnh nhạt của mình trong gương, rất lâu không nói, trong lòng vừa không vui mừng, cũng chẳng bi thương. Ngày này rốt cuộc cũng tới quá nhanh. Trước kia nàng thậm chí mong chờ giờ phút này, bởi vì sau khi lấy chồng, Mị Âm lực của nàng mới có thể đột phá bình cảnh, rồi tiếp tục đột phá, từ đó cũng sẽ trở thành người của Bắc Đế tông, dựa vào lực lượng của họ để trả thù cho mình. Mà lúc này, khi đối diện với đại hôn của mình, trong lòng nàng hoàn toàn không hề có chút gợn sóng nào, biết được tin Diệp Vô Thần chết đã gần một tháng, khoảng thời gian này đủ khiến trái tim nàng từng chút từng chút lạnh lẽo, chai sạn trong cơn đau xé lòng. Đường như đoạn dây tình cảm trong trái tim cũng vĩnh viễn đứt đoạn theo hân rồi đi.

- Tiểu thư, người nhất định sẽ là tân nương tử xinh đẹp nhất trên thế giới... Không đúng không đúng, tiểu thư vốn dĩ chính là người xinh đẹp nhất trên thế giới rồi. Cho dù là thiếu chủ, có thể lọt vào mắt xanh của tiểu thư, thì cũng là phúc khí của ngài đó. –Bình Nhi đứng ở đằng sau nàng, cười nói. Mỗi ngày nàng bồi bên người Viêm Chỉ Mộng, thì sao có thể không phát hiện ra sự biến hóa trong khoảng thời gian này tới nay. Dẫu là hôm nay, nàng cũng yên lặng khiến người ta lo lắng. Bình Nhi dùng mọi khả năng muốn dỗ cho nàng vui vẻ, nhưng chẳng lần nào thành công. Nàng nhớ, đã rất lâu rồi không thấy nàng cười.

Bên tai là tiếng nói cười vui vẻ cùng tiếng ồn ào hồi lâu không dứt, những ‘thể ngoại cao nhân’ này vào giờ khắc đại hỉ cũng hoàn toàn không chút cổ kỵ như đám trẻ nhỏ, tận hưởng hò hét, cùng với sự vắng lặng trong phòng hiện lên sự tương phản rõ nét. Viêm Chỉ Mộng không đáp lời Bình Nhi, vẫn ngẩn mình trong gương đến ngây ngốc, nàng đã bị mặc vào bộ hỉ phục màu lửa, đẹp không gì sánh bằng, chỉ là giữa hai hàng lông mày lại ẩn giấu chút ít vẻ sầu muộn và tiêu tụy.

Sau phút trầm mặc dài dằng dặc, hai tay Bình Nhi dùng sức vắn y phục, cẩn cẩn môi, vực tất cả dũng khí hỏi:

- Tiểu thư... người, có phải thích người khác hay không?

Viêm Chỉ Mộng nhích sống mắt, lắc đầu nói:

- Đừng nói bậy.

- Nhưng tiểu thư... người biết không, từ lần trước người trở về, người thường xuyên gọi tên một người trong giấc mơ, tôi... –Bình Nhi rốt cuộc vẫn nói ra, trái tim đập thành thịch. Nàng lo, sau khi Viêm Chỉ Mộng gả cho Viêm Tịch Minh, nếu bị phát hiện, hậu quả nhất định sẽ rất đáng sợ.

Viêm Chỉ Mộng:

-

- Người tiểu thư thích thực ra là... Diệp Vô Thần đã chết kia, đúng không? –Bình Nhi dè dặt hỏi.

- Nếu đã biết, hà tất phải hỏi nữa. –Viêm Chỉ Mộng sâu kín nói. Không kinh ngạc, cũng không lo lắng, nàng tin dẫu Bình Nhi biết, cũng sẽ không nói ra. Người bầu bạn mỗi ngày với nàng đều là Bình Nhi, nếu nàng không nhìn ra được, ngược lại mới không bình thường.

- A? Nhưng, nhưng mà... -Nhận được câu trả lời khẳng định của nàng, một điều ảo tưởng sau cùng trong lòng Bình Nhi đã tan biến, vừa là lo lắng, vừa là sợ hãi.

- Bây giờ là giờ nào? -Viêm Chỉ Mộng hỏi.

- Đã sắp đến giờ Ngọ rồi, họ đã chờ ở bên ngoài rất lâu rồi, tiểu thư...

- Chúng ta đi thôi. -Viêm Chỉ Mộng đứng dậy, đi về phía ngoài cửa, Bình Nhi vội vàng đi theo dìu nàng.

Bắt đầu từ hôm nay, nàng buộc phải làm chính là tận khả năng không cho Viêm Tịch Minh phát hiện. Nàng không cách nào, cũng không thể thẳng thắn với gã, bằng không hậu quả ắt không phải nàng có thể chịu nổi, càng không thể từ chối và trốn tránh. Chỉ là, một hồi ngoai ý muốn đêm đó, trong lòng nàng lại hoàn toàn không có một tia hối hận, dấu hồi ngoai ý muốn này rất có khả năng sẽ hủy hoại thanh danh của nàng. Trước khi hấn chết có thể vui vẻ một đêm với hấn, nàng chẳng những không hối hận, ngược lại rất thỏa mãn và cảm thấy may mắn. Đêm đó, hấn là một đoạn hồi ức quý giá nhất kiếp này của nàng, cũng có thể, là hạnh phúc cuối cùng của nàng.

Qua giờ Ngọ, đại hôn rốt cuộc chính thức bắt đầu, chiêng trống reo vang đương nhiên không thể thiếu, mà tiếng hô lớn hô nhỏ của mọi người đã hoàn toàn áp hết những thanh âm này. Lúc này người hạch tâm ở Bắc Đê tông đều tập trung, ai nấy đều có thực lực đứng đầu, thanh âm hùng hậu đó chất chồng lên trực khiến người ta khí huyết quay cuồng. Khi Viêm Tịch Minh về mặt tươi cười cùng Viêm Chỉ Mộng được Bình Nhi dìu dắt sóng vai đi vào, tiếng hò hét càng như vỡ tổ. Như Viêm Đoạn Hồn nói, ngày đại hôn, họ hoàn toàn không cần cố kỵ bất kỳ điều gì, cứ tận hưởng là được.

- Minh Nhi và Mộng Nhi quả nhiên là một đôi trời sinh, tài năng của Minh Nhi ai có thể bằng, dung nhan của Mộng Nhi, cũng chẳng cô gái nào có thể so, thật là hâm mộ quá, ha ha ha ha!

- Lão già người hâm mộ cái ***, nói đến hâm mộ... Ai, ba đứa con trai hư hỏng của ta cộng lại cũng không bằng Minh Nhi.

Viêm Đoạn Hồn và Viêm phu nhân ngồi ở chính giữa đại đường, Viêm phu nhân về mặt tươi cười, trên mặt Viêm Đoạn Hồn cũng lộ ra một nụ cười khó có được, không ngừng gật đầu, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt. Viêm Chỉ Mộng và Viêm Tịch Minh đi thẳng đến trước người họ mới dừng lại, Viêm Đoạn Hồn giơ tay, tiếng ồn ào của mọi người đột ngột dừng lại, không còn bất kỳ tiếng động nào vang lên nữa. Y gật đầu nói:

- Minh Nhi, con năm nay hai mươi ba, Mộng Nhi hôm nay vừa đầy hai mươi, rốt cuộc đã tới ngày đại hôn của hai con, cũng giải quyết xong một đại sự trong lòng ta. Lời thừa ta cũng không nói nhiều nữa, sau khi hai con thành hôn phải nhớ hòa thuận kính trọng lẫn nhau, vạn sự làm nhỏ, sự phồn thịnh và lợi ích của gia tộc làm lớn, đôi lứa xứng đôi, mãi mãi hưng thịnh Viêm gia.

- Hai nhi sẽ nhớ kỹ, nhất định sẽ không làm phụ thân đại nhân và tất cả mọi người trong tộc thất vọng. -Viêm Tịch Minh cung kính ngưng trọng đáp.

- Được rồi được rồi, hôm nay là ngày đại hôn của con, đừng để ý tới những lời không hợp thời của phụ thân, con và Mộng Nhi biết nhau nhiều năm như vậy, ta cũng không có gì đáng lo, nhớ nở hoa kết trái nhiều là được. -Viêm phu nhân cười nói. Bà đích xác không có điều gì khác phải đáng lo, Mị Âm Chi Nữ một khi thất thân với một nam nhân nào đó, thì ắt sẽ chung tình cả đời với người ấy, đến chết không đổi, bà sao có thể không biết.

Viêm Đoạn Hồn khá là sủng ái thê tử, nghe vậy cũng chẳng để bụng, cười ha ha nói:

- Giờ lành đã đến, ta cũng không có gì cần nói nữa, bây giờ hãy bắt đầu đi. Trước lúc này, trước tiên hãy kính bái liệt tổ liệt tông của Bắc Đê tông ta!

Vào lúc đại hôn, bái đầu tiên đều phải bái thiên địa trước. Mà ở Bắc Đê tông, lại không bái thiên địa, mà là bái Bắc Đê. Bởi vì thiên địa vốn chính là do tổ tiên Bắc Đê của họ và Nam Hoàng của sinh ra, thiên địa có tư cách gì để họ kính bái. Viêm Tịch Minh lập tức quỳ xuống, Bình Nhi cũng day day Viêm Chỉ Mộng cả người cứng ngắc, đỡ nàng từ từ quỳ xuống...

Mà đúng vào lúc này, một cánh tay của Viêm Chỉ Mộng vô ý thức nắm chặt cánh tay Bình Nhi, một tay bụm miệng, nôn thốc nôn tháo, thân thể càng đang đưa liên tục, lưng lay muốn ngã. Bình Nhi cả kinh,

luống cuống đỡ nàng:

- Tiểu thư? Người làm sao thế tiểu thư?

220. Chương 220: Trốn...

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 220: Trốn...

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Viêm Tịch Minh cũng quay đầu hỏi:

- Mộng Nhi, làm sao thế? Có phải khó chịu ở đâu không?

Khăn voan trên đầu Viêm Chỉ Mộng rớt xuống, lộ ra khuôn mặt trắng bệch, sắc mặt khác thường, bước chân phù phiếm, rõ ràng là có bệnh trong người. Viêm Đoạn Hồn nghiêng người về trước, trên mặt động dung. Viêm phu nhân xuống ghế đi tới, đỡ nàng rồi quan tâm hỏi:

- Mộng Nhi con sao thế? Có phải sinh bệnh rồi hay không? Nếu sinh bệnh...

Đại hôn sinh bệnh, chính là điềm không lành. Viêm Đoạn Hồn liếc qua sắc mặt trắng bệch của Viêm Chỉ Mộng vài lần, đứng dậy nói:

- Minh Nhi, hãy dẫn Mộng Nhi sang phòng bên trước, để Quý Bà chẩn bệnh một chút. Mọi người hãy trật tự.

Chờ sau khi Viêm Chỉ Mộng được dìu ra ngoài, Viêm phu nhân không an tâm cũng vội vàng đi theo. Viêm Đoạn Hồn nhũ mày, gờ tay cười ha ha nói:

- Thừa dịp này, mọi người không ngại thì hãy nói qua những kỳ văn dị sự từng thấy trong quãng thời gian này, cũng nhau vui vẻ, thế nào?

Tông chủ lên tiếng, không khí vốn dĩ trở nên hơi ngột ngạt lập tức lại sôi nổi lên. Phòng bên, Viêm Chỉ Mộng lặng lẽ ngồi trên ghế, Viêm Tịch Minh và Viêm phu nhân hỏi đông hỏi tây, nàng đều chỉ lắc đầu, bởi vì ngay cả nàng cũng không biết vì sao thân thể vào lúc này lại xuất hiện phản ứng dữ dội như vậy.

Rất nhanh, một lão bà đã già đến không nhìn ra tuổi tác, dáng người thấp bé, gầy gò như củi chống gậy đi vào. Lưng bà rất gù, trên mặt rai đầy nếp nhăn, làn da như lão hóa, hai con mắt vẫn đục đã bị nếp nhăn ép đến gần như không nhìn thấy, chỉ còn lại hai khe mắt nhỏ hẹp, cộng thêm một bộ hắc y, thoạt nhìn quả thật càng giống như con quỷ xấu xí vậy. Thấy bà vào, Viêm Tịch Minh lập tức tránh người nói:

- Quý Bà, trong đại hôn Mộng Nhi bỗng sinh bệnh, mau giúp nàng chẩn bệnh đi.

- Đại hôn thiếu chủ, lão thân sao dám chậm trễ. – Thanh âm Quý Bà nói chuyện hết như tiếng vang từ hai miếng vỏ cây cọ vào nhau phát ra, cực kỳ khó nghe, ánh mắt bà lướt qua trên mặt Viêm Chỉ Mộng, trong lòng sinh nghi, đi về trước, duỗi một ngón tay khô quắt ấn lên cổ tay nàng, chốc lát liền hiểu rõ trong lòng, cười hắc hắc nói:

- Thiếu chủ sai rồi, thiếu phu nhân không phải có bệnh, mà là có tin mừng, hắc hắc hắc hắc, chúc mừng thiếu chủ, chúc mừng chủ mẫu.

Viêm Chỉ Mộng nghe vậy, toàn thân cứng đờ, sắc mặt vốn dĩ đã trắng bệch trong nháy mắt càng thêm trắng hơn, một cánh tay vô ý thức để lên phần bụng mình, nhẹ nhàng che ở đó. Bình Nhi đằng sau nàng càng trợn trừng mắt, trong đôi mắt nhiều nhất không phải kinh ngạc mà là kinh ngạc.

Tiếng cười của Quỷ Bà thoát nghe vô cùng âm u, nhưng khiến Viêm phu nhân như nghe thấy âm thanh của trời, bà mừng hóm nói:

- Thì ra... tốt quá, thật là tốt quá. Mộng Nhi, ta và cha Minh Nhi vẫn luôn cho rằng con thân là huyết mạch cuối cùng của Mị Âm tộc mà không tiện ép các con sớm ngày thành hôn, không ngờ các con sớm đã... Chúng ta thật là lo lắng vô ích rồi. Minh Nhi, các con là từ lúc nào...

Nụ cười trên khuôn mặt Viêm phu nhân từ từ biến mất, bởi vì trên dưới toàn thân Viêm Tịch Minh đều đang run lên nhè nhẹ, ánh mắt âm trầm, sắc mặt xanh mét càng khó coi đến cực điểm, hệt như thoáng chốc nuốt xuống vô số ruồi bọ sống vậy, trong lòng bà bỗng hồi hộp.

Quỷ Bà đã hơn trăm tuổi, già thành quỷ thành tinh, lập tức phát hiện không khí không bình thường, nhất thời cười khan hai tiếng nói:

- Lão thân đi chuẩn bị vài thang thuốc dưỡng thai trước. -Nói xong, chống gậy từng bước rời đi.

Viêm Tịch Minh nắm chặt hai tay, nhìn chăm chú Viêm Chỉ Mộng, trong đôi mắt gần như muốn phun ra lửa, gã nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn:

- Là ai... Kẻ đó... là ai!!!

Gã vì tôn trọng nàng, đồng thời hoàn toàn nắm giữ trái tim nàng, năm năm qua vẫn một mực chưa hề xâm phạm mấy may, ngay cả góc áo nàng đều chưa từng chạm qua, chỉ vì tôn nghiêm của Mị Âm hoàng tộc nàng. Gã sao cũng không ngờ được... trong tình huống gã không biết Viêm Chỉ Mộng lại... có hài tử với người khác, nỗi nhục nhã này, không nam nhân nào có thể chịu nổi, Viêm Tịch Minh tâm cao khí ngạo càng không thể chịu nổi, nếu không phải mẫu thân đang ở bên, lúc này gã đã nổi khùng nổi điên rồi.

Gã chợt phát hiện, sự kiên trì năm năm nay của mình lại nực cười như vậy, nực cười khiến gã muốn ngửa mặt cười lớn một trận.

- Mộng Nhi! Đây là thế nào, chẳng nhẽ con... chẳng nhẽ con...

- Nghĩa mẫu... Xin lỗi... -Viêm Chỉ Mộng cắn môi, ấp úng nói. Ngay khi nàng đã định quên đi Diệp Vô Thần, quên hết toàn bộ, chỉ vì cừu hận ghi khắc trong lòng mà sống, thì ông trời lại không hợp thời ban cho nàng một tiểu sinh mệnh như thế, sợi dây tình chôn sâu trong đáy lòng nàng cũng chợt tỉnh lại vào giờ phút này. Giờ này khắc này, tâm tình nàng phức tạp đến mức bản thân nàng đều không thể nói rõ, nỗi vui mừng thoáng qua, nỗi băn khoăn chông chênh, và cả nỗi sợ hãi sâu sắc... Tình cảnh này, nàng biết sự xuất hiện tiểu sinh mệnh đó ý nghĩa cho điều gì.

Nhận được câu trả lời của Viêm Chỉ Mộng, một tia ảo tưởng cuối cùng của Viêm phu nhân đã tan biến, nỗi vui mừng trong lòng chẳng mấy chốc biến thành căm uất, bà chỉ vào Viêm Chỉ Mộng, thở dốc hét:

- Người... người sao có thể làm ra loại chuyện này, người... -Ngực bà phập phồng dữ dội, trong lúc tâm tình xúc động cũng không nói ra nổi một chữ.

- Kẻ đó... là ai, là ai!! -Sắc mặt Viêm Tịch Minh càng vặn vẹo đáng sợ, hệt như một con dã thú cuồng bão, phần nộ gầm rống. Ngay lập tức, trong đầu gã xuất hiện hình bóng một người, gã trầm giọng nói:

- Có phải... có phải Diệp Vô Thần hay không?

Trong nỗi nhục nhã và nỗi giận, trong đầu gã bắt đầu hồi tưởng lại đủ mọi dị thường sau khi Viêm Chỉ Mộng trở về, nàng tiếp xúc với người khác cũng chỉ có khả năng là mấy ngày đi tiếp cận Diệp Vô Thần kia, nhưng lập tức gã lại tự mình bác bỏ mình:

- Không đúng, không phải là hắn... Bằng không hắn chết, người cũng phải chết theo! Mau nói, kẻ đó là ai, nói mau!

Cuộc đời gã lần đầu tiên hận một người như thế, cơn hận ý vô tận điên cuồng thiêu đốt chút lý trí còn lại không nhiều của gã. Trong lòng thậm chí đã bắt đầu suy nghĩ dùng thủ pháp tàn nhẫn nhất trên đời nào để chém kẻ đó thành ngàn mảnh.

- Đừng hỏi ta. –Viêm Chỉ Mộng đau đớn lắc đầu, tâm tư của nàng đã hỗn loạn, hoàn toàn hỗn loạn.

- Người nói mau, không nói ta sẽ giết người!! –Viêm Tịch Minh bước lên hai bước, một tay tóm chặt lấy cổ nàng, Bình Nhi cuống quýt cản ở trước người Viêm Chỉ Mộng, kinh hoàng hô:

- Thiếu chủ, đừng...

Viêm phu nhân tóm cánh tay Viêm Tịch Minh, kéo gã về, sau đó chỉ vào cửa, quát lạnh:

- Cút cho ta, lập tức cút xéo cho ta!

Bình Nhi lần đầu tiên nhìn thấy chủ mẫu luôn luôn hòa ái dễ gần nổi giận như thế, nhất thời bị dọa cho trái tim đập thành thịch loạn nhịp, vội vã dìu Viêm Chỉ Mộng đi ra ngoài. Họ đi không được bao lâu, Viêm Đoạn Hồn liền đi vào, trực tiếp hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Cha... –Viêm Tịch Minh gượng gạo hô một tiếng, Viêm phu nhân cũng trầm mặt, một lời không nói. Viêm Đoạn Hồn nhíu chặt mày, bước lên quát:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mộng Nhi đâu?

- Mộng Nhi nàng... –Viêm phu nhân dừng lại rất lâu, mới thở dài một tiếng:

- Nàng đã có thai!

Viêm Đoạn Hồn sau phút kinh ngạc ngẩn ngui sắc mặt bỗng đen lại, y hừ lạnh một tiếng, đập mạnh một quyền lên chiếc bàn đá bên người, trầm giọng quát:

- Vớ vẩn!

Chiếc bàn đá cứng rắn kia dưới một đòn của y không chia năm xẻ bảy, mà sau phút im ắng ngẩn ngui bỗng sụp xuống, hóa thành một đồng bột phấn nhỏ bé. Độ khó của nó, so với một quyền nát vụn không biết phải hơn gấp bao nhiêu lần.

- Cha, con nên làm gì đây? –Viêm Tịch Minh trong lòng cực hận, cắn răng nói. Năm năm đau khổ trông giữ đổi lấy một kết quả như vậy, nỗi nhục nhã này so với việc bị cấm sùng càn khiến gã không thể chịu nổi.

- Người muốn xử trí nàng thế nào? –Viêm Đoạn Hồn hỏi ngược lại.

- –Viêm Tịch Minh trầm mặt, nhất thời lại không nghĩ ra nên trả lời thế nào.

- Kẻ đó là ai?

- Không biết. –Hỏi đến vấn đề này, hận ý trong lòng Viêm Tịch Minh càng tăng gấp bội.

- Ta cho người hai kiến nghị. –Viêm Đoạn Hồn xoay người nói:

- Thứ nhất... cưới nàng!

- Nhưng thưa phụ thân...

Viêm Đoạn Hồn trừng mắt gã một cái, hừ lạnh nói:

- Hừ! Chuyện người và nàng thành thân hiện giờ trên dưới Bắc Đẩu tông còn có ai không biết, nếu bị người ta biết nàng mang thai với người khác khi thành thân với người, thì người... đường đường thiếu tông chủ Bắc Đẩu tông sẽ trở thành một trò cười, một trò hề! Tương lai còn có mặt mũi nào kế thừa vị trí tông chủ. Mặt khác, Mị Âm Chi Nữ chỉ có sau khi phá thân mới có thể đột phá bình cảnh, tác dụng của nàng với chúng ta lớn cỡ nào người còn không biết rõ sao! Cho nên, có thể giữ lại thì tận khả năng giữ lại, người thân là thiếu tông chủ, há có thể ngay cả chút khoan dung như thế đều không có. Mà ta bảo người cưới nàng, cũng vẹn vẹn chỉ là cưới nàng mà thôi, sau này người vẫn có thể có tam thê tứ thiếp, đối với nàng, người có thể ghê lạnh nàng, hạ nhục nàng, đánh nàng... Kẻ làm nhục Viêm gia ta, há có thể buông tha như thế!

- Vậy thứ hai thì sao? –Viêm Tịch Minh hỏi.
 - Thứ hai... -Viêm Đoạn Hồng sắc mặt âm trầm:
 - Nếu người thật sự không thể chịu đựng nổi, thì hãy giết nàng.
 - Không thể! –Viêm phu nhân vội vã lên tiếng ngăn cản:
 - Nàng dâu sao cũng là nghĩa nữ của chúng ta, tuy đã mắc sai lầm lớn, nhưng cũng chưa đến mức...
 - Hừ! Nghĩa nữ? Nó ngay cả loại chuyện này đều mắc phải, nào có để chúng ta vào trong mắt. Hết thấy đều do Minh Nhi tự mình quyết định đi! –Viêm Đoạn Hồng lạnh lùng xoay người, giận dữ rời đi. Rất nhanh, một người đi tới đại đường hô:
 - Chỉ Mộng tiểu thư đột ngột bệnh nặng, đại hôn dời ngày, thời gian chưa định.
 - Tiểu thư, chúng ta nên làm thế nào đây, làm thế nào đây! –Bình Nhi lo lắng xoay tới xoay lui bên người Viêm Chỉ Mộng, như kiến bò trên chảo nóng, thoát nhìn còn sốt ruột hơn Viêm Chỉ Mộng nhiều.
- Ánh mắt Viêm Chỉ Mộng ngơ ngẩn ngồi trên giường, nghe vậy lắc đầu:
- Ta không biết...
- Bình Nhi dặm mạnh chân, bỗng nghĩ đến điều gì đó, ngồi ở bên người nàng nói:
- Tiểu thư, đứa bé này thật là... là của Diệp Vô Thần kia ư? Nhưng hẳn rõ ràng đã chết rồi mà. Không phải nói, nếu Mị Âm Chi Nữ giao thân thể cho nam nhân nào đó, thì sẽ chết theo hắn sao?
 - Ta không biết, ta thật sự không biết. –Viêm Chỉ Mộng dùng tay ôm đầu, rồi rầm rầm tới lắc lui, lòng loạn như ma.
- Bình Nhi có thể hiểu được tâm tình của nàng lúc này, lo sợ bất an nói:
- Nhưng thưa tiểu thư, người có từng nghĩ tới hay không, nếu họ đã biết chuyện này, thì nhất định sẽ không tha cho người... và đứa bé của người. Đến lúc ấy, chúng ta phải làm sao đây, làm sao đây?
 - ...!!! –Viêm Chỉ Mộng bỗng vươn tay ôm lấy bụng mình, cuống quýt nói:
 - Không, không thể... ta không thể để họ thương hại con ta, không thể...
- Sự hoảng sợ vào giờ phút này của nàng, đến từ mẫu tính tự nhiên vĩ đại nhất, vô tư nhất của người phụ nữ, nàng trong tích tắc liền hiểu rõ nỗi vui mừng lúc trước mình cảm nhận được là vì điều gì... Đó không phải nỗi vui mừng vì bỗng nhiên làm mẹ mà sinh ra, mà là kết tinh trong thời gian sống chung gắn gũi với Diệp Vô Thần, dần dần sinh tình, sau cùng là kích tình đụng chạm sản sinh ra. Hẳn từng nói, nàng là nữ nhân đầu tiên của hắn, đứa bé này, là huyết mạch duy nhất hắn lưu lại... Nàng sao có thể cho phép đứa con của hai người bị thương tổn.
- Nhưng thưa tiểu thư, lẽ nào người không rõ ư? Cho dù đám người thiếu chủ tha thứ cho người, cũng chắc chắn không thể tha cho đứa bé này. –Bình Nhi càng thêm sốt ruột nói. Đây là một sự thật đơn giản mà dễ thấy.
 - Vậy ta nên làm thế nào đây? –Viêm Chỉ Mộng vịn vai nàng, vừa lay lay vừa đau khổ hỏi.
- Bình Nhi cắn cắn môi dưới, hạ giọng nói:
- Tiểu thư, cách duy nhất chính là trốn khỏi nơi đây, trốn đến một nơi họ không tìm được, bằng không... chẳng thể có cách nào khác, họ nhất định sẽ không tha cho đứa bé trong bụng người đâu.

221. Chương 221: Trời Giáng Tuyết Nữ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lược

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 221: Trời giáng Tuyết Nữ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Trốn? –Sắc mặt Viêm Chỉ Mộng âm trầm xuống, thất thần nói:

- Trốn thế nào? Mỗi một người ở đây, ngay cả Bình Nhi người đều có thể dễ dàng dồn ta vào chỗ chết, ta sao có thể trốn ra ngoài được. Cho dù thật sự có thể trốn ra ngoài thì thế nào? Thiên hạ rộng lớn, có nơi nào họ không tìm được chứ. Hắn đã chết, cho dù trốn ra ngoài, ta có thể dựa dẫm vào ai đây...

- Tiểu thư... -Về mặt Bình Nhi cũng âm thầm theo, nàng thấp người xuống, kề đầu vào cạnh bụng Viêm Chỉ Mộng, quả trách nói:

- Bé con, người tới thật không đúng lúc, hại chết nường của người rồi...

- Tiểu thư, họ nhất định sẽ phá đứa bé của người. Nếu họ muốn người chết, ở lại đây cũng được, thử chạy trốn cũng được, cũng đều là chết. Nếu họ tha thứ cho người, người cứ chạy trốn rồi bị họ bắt về họ cũng sẽ không thương tổn người. Nếu đã như vậy, vì sao chúng ta không thử chạy trốn, tôi... cho dù tôi liều tính mạng cũng sẽ giúp tiểu thư trốn ra. –Bình Nhi đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Bình Nhi, cảm ơn người. –Viêm Chỉ Mộng lại lắc đầu:

- Người đi xuống trước đi, ta muốn ngồi một mình.

- Vâng, nếu tiểu thư có việc nhất định phải gọi tôi đó. –Bình Nhi lo lắng nhìn nàng một hồi, sau đó mới nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Sau khi Bình Nhi rời đi, nước mắt Viêm Chỉ Mộng nhịn hồi lâu rồi cuộc tuôn trào như suối, nàng khẽ lầm bầm:

- Chàng ở đâu... Chúng ta có con rồi... là con của chúng ta...

Thời gian trôi qua từng giây trong sự giãy vò, trước sau vẫn không có người tới quấy rầy Viêm Chỉ Mộng, vận mệnh của nàng lúc này đã không còn thuộc về nàng nữa, hết như một phạm nhân chờ thẩm phán vậy.

Quỳ Thủy Quốc bốn mùa như xuân, dẫu là mùa đông cũng hiếm khi đổ tuyết. Song ngay vào lúc chập tối, thời tiết vốn chỉ hơi lạnh bỗng lạnh đột ngột, Viêm Chỉ Mộng cẩn thận quấn mình trong chăn, ngơ ngẩn nhìn bông tuyết bên ngoài song cửa không biết rơi xuống từ lúc nào, đồng thời càng rơi càng nhiều. Nàng có thể chẳng để ý tới lạnh lẽo, nhưng lại không thể để đứa con trong bụng bị thương tổn.

Màn đêm buông xuống, nhiệt độ vẫn đang hạ xuống, tuyết cũng càng lúc càng lớn, đêm tuyết không gió nơi nơi đều là một mảng trắng bóc, độ dày của tuyết đã đủ ngập đầu gối người.

Cửa phòng ‘két’ một tiếng bị đẩy ra, Viêm Tịch Minh mặt không chút biểu cảm đi vào. Đằng sau, đi theo Bình Nhi bưng một chén canh nóng. Viêm Chỉ Mộng trong lòng trầm xuống, hạ ánh mắt, tay vô ý thức che phần bụng mình.

Viêm Tịch Minh đứng vững ở chỗ không xa trước người nàng, lạnh nhạt nói:

- Mộng Nhi, đây là canh dưỡng thai Quý Bà chuẩn bị cho nàng, nàng trước tiên uống nó đi, sau đó theo ta cùng đi ăn tối. –Nói xong, gã hất đầu, dùng ánh mắt ra hiệu Bình Nhi. Bình Nhi đi lên vài bước, đưa chén thuốc tới trước mặt nàng.

Thuốc dưỡng thai? Viêm Chỉ Mộng không dám tin tưởng ngẩng đầu, chén thuốc nghi ngút khói ở ngay trước mắt, chỉ là đôi tay bưng chén thuốc đang run lên cầm cập kia, đôi mắt đau khổ của Bình Nhi như đang nói cho nàng:

- Dừng...

- Không! Ta không uống! –Viêm Chỉ Mộng hất tay lật úp chén thuốc trong tay Bình Nhi xuống đất, từ trên giường nhảy xuống. Đó chắc chắn không phải cái gọi là thuốc dưỡng thai, mà là... thuốc phá thai!

- Nàng... -Viêm Tịch Minh rút cuộc lộ lớp nguy trang, lộ ra khuôn mặt dữ tợn phần nộ, một tay tóm về phía Viêm Chỉ Mộng:

- Nàng có thể không chết, nhưng đứa con hoang trong bụng nàng ắt phải chết, ắt phải chết!

Viêm Chỉ Mộng cuống quýt tránh né, cầu xin nói:

- Tịch Minh, cầu xin người tha cho ta đi... Chỉ cần ta có thể sinh đứa bé này, ta mặc người xử trí, làm trâu làm ngựa cho người đều có thể...

- Người nằm mơ. Hôm nay, nó buộc phải chết, ách... A! –Viêm Chỉ Mộng cầu xin càng khiến thiêu đốt lửa giận của gã, gã như nổi điên đánh một quyền về phía bụng nàng. Viêm Chỉ Mộng hét thất thanh một tiếng, hai tay bảo tay, lại hoàn toàn không kịp tránh né. Bỗng nhiên, một bóng người nhỏ nhắn chắn ở trước người nàng, ngưng tụ một quyền toàn lực nghênh đón Viêm Tịch Minh.

Hai quyền va chạm, Viêm Chỉ Mộng dưới cơn phần nộ đồng thời không dùng bao nhiêu chân lực bị đánh bay thẳng ra ngoài, Bình Nhi chắn ở trước người Viêm Chỉ Mộng thân thể lung lay, lại cắn răng không chút nhúc nhích. Nàng lập tức vung tay, cách không đánh vỡ song cửa sổ, hét lớn:

- Tiểu thư, đi mau! Bên ngoài tuyết rơi nhiều, đây là cơ hội tốt nhất ông trời ban cho tiểu thư, đi mau đi!

- Bình Nhi!

- Đi mau đi!

- Con tiện tì người, lại dám tổn thương ta. –Viêm Tịch Minh từ trên đất đứng dậy, sắc mặt âm u đáng sợ. Bình Nhi như không đếm xỉa đến, đẩy Viêm Chỉ Mộng một cái, sau đó bay lên không hề sợ hãi xông tới. Viêm Chỉ Mộng cắn răng, nén xuống tất cả bi thương, từ cửa sổ nhảy ra, ẩn vào trong đêm tuyết mịt mù.

Trong Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông, cho dù là một thị nữ, thực lực cũng không yếu hơn chương môn một bang phái bình thường, nhưng thực lực của nàng sao thể địch lại Viêm Tịch Minh đường đường thiếu tông chủ Bắc Đế tông. Bình Nhi chỉ chống đỡ ba chiêu liền bị Viêm Tịch Minh dùng chưa đến năm thành thực lực tiện tay tát bay ra ngoài, sau đó nhún người vọt về phía ngoài cửa sổ. Bỗng nhiên, chân gã nặng xuống, thân thể đang lơ lửng bị thứ gì đó kéo chặt xuống. Bình Nhi ôm chặt hai chân gã, van xin nói:

- Thiếu chủ, van xin ngài tha cho tiểu thư đi...

- Cút ngay! –Viêm Tịch Minh vung chân, đạp Bình Nhi học máu bay đi. Giây tiếp theo, gã đã lao ra cửa sổ, đuổi theo phương hướng của Viêm Chỉ Mộng.

Viêm Chỉ Mộng trốn ra lập tức gây nên sự chú ý của vô số ám vệ trong tông, vài luồng khí tức cùng nhau thăm dò về phía bên này, Viêm Tịch Minh hét lớn một tiếng:

- Đều cút ngay cho ta, hướng này ai cũng không cho tới gần!

Bê bối như thế, gã há có thể cho người khác biết. Tiếng hét lớn thuộc về thiếu tông chủ này khiến những khí tức cường đại kia do dự một hồi sau đó rút cuộc toàn bộ rút lui. Mà lúc này, Viêm Tịch Minh vừa mới chuẩn bị nhắc người đằng sau kính phong chợt tới, gã vươn tay tóm về phía đằng sau, bắt lấy cây trâm ngọc vào trong tay, mà trong thời gian dôi ra ngắn ngủi này, hai chân gã đã bị Bình Nhi ôm chặt lần nữa:

- Thiếu chủ, tuy tiểu thư có lỗi với ngài, nhưng ngài đại nhân đại lượng, hãy tha cho tiểu thư đi...

- Cút cho ta! –Viêm Tịch Minh dùng sức vung chân, nghe thấy từng tiếng xương cốt gãy vang lên giòn giã, nhưng đôi cánh tay ôm chặt hai chân gã vẫn không buông ra. Gã nhứ chặt mày, lực đạo bỗng tăng thêm

vài phần, rốt cuộc đã hất bay Bình Nhi ra ngoài lần nữa. Gã hít mạnh hơi, trong cơn oán hận nghênh đón tuyết rơi đầy trời đuổi theo Viêm Chỉ Mộng, tốc độ mau lẹ tuyệt luân.

Tuyết rơi nhiều có thể giảm bớt tầm nhìn rất tốt, đồng thời có thể che giấu khí tức của một người trên mức nhất định. Nhưng ở trước mặt cao thủ đứng đầu như Viêm Tịch Minh, trận tuyết lớn này cũng chẳng khác gì không có. Dưới sự truy đuổi của Viêm Chỉ Mộng, mất mấy lần nhảy Viêm Chỉ Mộng liền xuất hiện trước mắt gã, một chưởng đánh về phía bụng nàng... Gã muốn, không phải là tính mạng của nàng.

Kình phong chợt đến, Viêm Chỉ Mộng vừa xoay người, liền bị đánh trúng chính diện, thân thể như một đóm bông tuyết bay ra ngoài, một cơn đau xé toạc từ hạ thân truyền tới, trên mặt tuyết trắng muốt đã dính một ít máu tươi.

- Con của ta... -Nàng như bị búa tạ hung hăng đánh trúng, khuôn mặt trong cơn đả kích cực lớn mang theo nước mắt, đôi mắt mê muội một trận, ngất ở trong tuyết.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Viêm Tịch Minh rốt cuộc lộ ra nụ cười vắn vẹo, gã vừa muốn bước lên, bỗng một cỗ áp lực lạnh lẽo khổng lồ mệnh mông vô hạn như Thái Sơn áp đỉnh từ trên không ập tới. Viêm Tịch Minh giật mình cả kinh, áp lực đáng sợ như thế, gã cũng chỉ từng cảm thụ từ trên người phụ thân của mình, gã lập tức quát lớn một tiếng, bên ngoài cơ thể nổi lên một tầng khí lãng màu lửa đỏ, ngưng tụ toàn lực, hai tay đẩy lên bầu trời.

Song, sau khi công kích của gã được đẩy ra, áp lực nghênh đón gã bỗng nhiên biến mất không thấy, một quyền hết như giữ lực rất lâu của Viêm Tịch Minh hung hăng đánh lên một cuộn bông vải, khó chịu nói không nên lời, mà trước người y, bỗng ánh ra một cô gái mặc tuyết y trên mặt đeo lụa trắng, dáng người xinh đẹp muôn vàn, nàng đứng ở trong cơn tuyết bay đầy trời như một nữ thần băng tuyết do băng tuyết tạo nên, vẻ đẹp tinh khiết khiến người ta nghẹt thở. Trong tích tắc Viêm Tịch Minh thất thần đó, cô gái vươn một cánh tay tuyết ra, vung vào trong hư không.

Viêm Tịch Minh vừa mới nhụt chí, lộ ra sơ hở lớn liền tức tốc hồi lực chuẩn bị chống đỡ, nhưng trước người gã vẫn không có bất kỳ khí lãng nào bay tới, ngược lại cảm thấy thân thể càng lúc càng lạnh... càng lúc càng lạnh...

Két két két két...

Hàn băng bỗng không có bất kỳ điềm báo nào ngưng kết trên người Viêm Tịch Minh, chẳng mấy chốc đã dày đến vài thước, khóa chặt gã vào trong đó. Loại băng này không phải băng bình thường, mà là Huyền Băng đã bị rót vào Băng lực cường đại, dầu Viêm Tịch Minh có thực lực Thiên cấp, trong khoảng thời gian ngắn cũng tuyệt không có cách giãy thoát.

Cô gái đi tới trước người Viêm Chỉ Mộng đang hôn mê, yêu thương vuốt mặt nàng, sau đó một tay đặt lên bụng nàng, thở dài thăm thẳm nói:

- Sơ sẩy nhất thời, ta tới muộn rồi ư...

Hai tay nàng song song múa may, ngưng kết một lớp băng mỏng bên ngoài cơ thể Viêm Chỉ Mộng, sau đó ôm thân thể nàng bay về phía không trung, biến mất trong màn tuyết mịt mù.

- Cho dù mất hết tất cả ta cũng sẽ bảo vệ huyết mạch duy nhất người lưu lại...

Sau khi nàng đi không lâu, Viêm Đoạn Hồn vẻ mặt ngưng trọng như quỷ mị lao ra, sau đó dừng lại bên cạnh Viêm Tịch Minh đã bị đóng băng. Cũng vào lúc này, lớp băng dày cộp ấy bắt đầu vỡ ra, sau đó đột ngột nổ tan tành, hóa thành những miếng băng lớn nhỏ nhỏ bay ra ngoài. Viêm Tịch Minh được tự do há miệng thở phì phò, nhìn thấy phụ thân bên người, gã nguyên là sững sốt sau đó nói:

- Là một nữ nhân... một nữ nhân rất lợi hại, ở trước mặt ả con hoàn toàn không có lực chống trả.

Viêm Chỉ Mộng khoát tay, nhú mày nói:

- Ta đã biết ả là ai. Chẳng trách ta luôn cảm thấy trận tuyết này rơi xuống hơi quái dị.

- Tuyết... chẳng nhẽ là ả?

- Không sai, cũng chỉ có Tuyết Nữ mới có thần thông này. Trận tuyết này hiển nhiên là do Tuyết Nữ tạo nên, bởi vì trong cơn tuyết lớn, khí tức của ả có thể tan vào trong tuyết, đừng nói là người, ngay cả ta cũng đừng mong phát hiện ra sự xâm nhập của ả. Hừ, không hổ là Tuyết Nữ, lại có thể tìm được nơi đây. Càng khiến ta khó hiểu chính là, nàng khổ tâm như thế, lại chỉ vì mang nó đi! –Đôi mày Viêm Đoạn Hồn càng nhíu càng chặt.

- Cha chúng ta mau đuổi theo, cho dù ả là Tuyết Nữ...

- Nếu cho Tuyết Nữ đủ thời gian để chuẩn bị một trận tuyết, vậy thì không ai có thể địch lại ả. Tuyết Nữ trong tuyết là vô địch, bởi vì mỗi một bông tuyết trong nháy mắt đều có thể hóa thành vũ khí của ả. ả không thương tổn người, chứng tỏ ả không hề muốn đắc tội với Bắc Đế tông ta, chúng ta cũng không cần chọc vào một địch nhân như vậy. Nếu ả muốn mang nha đầu kia đi, vậy thì mang đi là được, hãy nhắm mắt làm ngơ! –Viêm Đoạn Hồn nói xong, mặt không chút biểu cảm xoay người trở về. Nếu lần này tới là người khác, cho dù là cường giả Thần cấp khác, kẻ dám xông vào y cũng tuyết sẽ không tha hấn đi như thế, nhưng chẳng ngờ đối phương là Tuyết Nữ... Ở cực Bắc Thương Lan xa xôi, lạnh đến đáng sợ, dẫu là Viêm Đoạn Hồn y đến nơi đó thực lực cũng sẽ do thời tiết mà suy giảm nhiều, nhưng Tuyết Nữ ở đó lại có thể đạt tới thực lực đỉnh cao, cho dù Bắc Đế tông đến đó, muốn chọc vào cũng phải trả một cái giá lớn. Vì một cô gái cô phụ bọn họ, chẳng đáng!

Viêm Tịch Minh không cam lòng nghiêng răng, rút cuộc vẫn lui về.

222. Chương 222: Vực Sâu, Khờ Dại Canh Giữ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 222: Vực sâu, khờ dại canh giữ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hai năm sau.

Cách Diệt Vô Thần nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên đã trải qua hai năm, Thiên Thần đại lục vẫn lưu truyền về truyền thuyết của Diệt Vô Thần, nhất là Thiên Long Quốc, hấn và truyền thuyết của hấn theo thời gian thấm thoát trôi qua mà dần dần bị thần hóa, tại Thiên Long Quốc đã dần trở thành nhân vật thần thoại có thể sánh vai Kiếm Thần. Rất nhiều lão nhân khi kể chuyện cho một vài đứa bé, đều sẽ nhắc tới thiếu niên như thần thoại này, một mục tiêu tối cao mà bọn họ cần nỗ lực trèo lên lại không thể thực sự đạt tới.

Thời gian hai năm không hề thay đổi thế cục của Thiên Thần đại lục. Đại Phong Quốc so với trong tưởng tượng còn an phận hơn nhiều, tuy thường xuyên gây rối ở biên cảnh Thiên Long Quốc, nhưng chưa từng có một lần tiến công quy mô lớn thật sự. Mà diêm báo như cơn bão táp sắp đến này, không ai cho rằng Đại Phong Quốc sẽ tiếp tục trò chơi vờn vờn bắt bắt ấy, họ đang chờ một thời điểm và một thời cơ.

Mà Diệt Uy đã hận thấu xương với Đại Phong Quốc hai năm nay rất ít về nhà, một mục canh giữ ở phía tây, ông thậm chí còn hận đại chiến không thể lập tức bộc phát, hoặc giả chủ động dẫn binh tấn công Đại Phong Quốc giết một trận tràn trề thống khoái. Chỉ đáng tiếc, Thiên Long Quốc ông nhất định chỉ có thể đứng ở bên phía bị động.

Một khu vực thần bí không cho người biết.

Nơi đây rõ ràng nằm ở đáy vực sâu vạn trượng, vốn dĩ không thể có ánh nắng chiếu vào, nhưng lại sáng như ban ngày một cách kỳ dị... hơn nữa, nơi đây từ trước tới giờ đều là sáng choang như vậy, không có đêm tối.

Trên không là một vùng tối om, trước mắt lại là một vùng sáng rõ, quang mang quý dị này không biết từ đâu mà tới.

Chẳng những có ánh sáng, nơi đây còn có dòng sông nhỏ trong veo, hoa thơm cỏ dại, đồng cỏ xanh biếc, còn có cả rừng cây trăn trề sức sống và đủ các loài động vật lớn nhỏ nhỏ, thậm chí còn có cả... người.

Một thiếu nữ nhỏ nhắn như Tinh Linh ngồi bên dòng suối, dùng một chiếc lá sen xanh thăm mức nước suối trong vắt. Tuổi nàng thoạt nhìn cũng lắm chỉ khoảng mười tuổi, có mái tóc trắng tinh, làn da mịn trắng bóc khiến người ta thán phục, đây vốn dĩ hẳn là một thiếu nữ xinh xắn đáng yêu, chỉ là hai vết sẹo cực lớn đan xen ngang dọc trên mặt nàng đã hoàn toàn phá hủy nó, khiến người ta không thể không than vãn cho sự tàn nhẫn của tạo hóa.

Thiếu nữ bưng lá sen lên, giẫm lên bãi cỏ mềm, đi về phía một thiếu niên nam tử đang nằm trên đất. Thiếu niên nam tử yên lặng nằm ở đó, sắc mặt yên bình, có một khuôn mặt hoàn mỹ làm người ta hâm mộ, chỉ là sắc mặt trắng bệch quá đỗi, đó là một thứ màu bệnh trạng như bệnh nặng mới khỏi.

Thiếu nữ ngồi xuống ở trước người hắn, bưng lá sen, ngậm đầy một ngụm nước suối, sau đó dùng tay tách đôi môi trắng bệch của nam tử ra, cúi người xuống, đưa bờ môi mềm cả mình dán vào môi hắn, dùng động tác ôn nhu nhất, cẩn thận đưa nước suối trong miệng từng li từng tí trút vào trong miệng hắn, phảng phất như hẳn là một chú búp bê thủy tinh vừa chạm là vỡ vụn.

- Ca ca, huynh nhất định sẽ tỉnh lại, nhất định...

Một giọt nước mắt từ trong mắt nàng rơi xuống, nhỏ vào nước suối trong vắt trong lá sen, bắn lên một bọt nước nho nhỏ. Hai năm nay, nước mắt nàng đã chảy không biết bao nhiêu lần, dường như vĩnh viễn đều không thể chảy khô. Thiếu nữ lại ngậm một ngụm nước, nhẹ nhàng cho hắn uống xuống.

Nơi đây không có ban đêm, chỉ có ban ngày. Cho nên nàng không biết mình đã ở đây chờ bao lâu, chỉ biết đã rất rất lâu rồi... Mỗi một giây chờ hắn tỉnh lại trong nỗi lo lắng và sợ hãi đều là một sự dày vò khó chịu.

Mớm cho hắn uống nước xong, nàng mới đi tới bên dòng suối mức một ít nước cho mình uống. Sau khi quay về, nàng đặt lá sen sang bên cạnh, ngu ngơ dùng môi cắn mấy cái trên mặt nam tử, nhỏ giọng nói:

- Ca ca, muội phải đi hái trái cây đây, chờ muội một lát, chỉ một lát thôi.

Cứ đến lúc này, nàng đều sẽ tạm biệt với hắn như vậy, hai năm nay đã lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Nàng vừa đi vừa quay đầu, sau đó rút cuộc dậm bước nhỏ chạy như bay, bởi vì chạy nhanh hơn bao nhiêu thì có thể trở về sớm hơn bấy nhiêu.

Trong rừng cây phía bắc có đủ các loại quả dại trước khi tới đây nàng chưa bao giờ nhìn thấy. Động vật nhỏ nơi đây rất nhiều, cũng rất ôn thuận, nhưng nàng không dám sát sinh, tình trạng của thiếu niên nam tử kia cũng hoàn toàn không thể ăn thịt, cho nên những quả dại này đã trở thành toàn bộ đồ ăn cho họ sinh tồn trong suốt thời gian đó tới nay.

Rừng cây này rất lớn, không dám đi quá sâu, bởi vì nàng sợ lạc vào trong đó, thì sẽ không có ai mớm hẳn uống ăn trái cây đúng giờ, còn về đầu kia của khu rừng là thế nào, nàng không hề biết chút gì.

Trái cây càng ăn càng ít, khi đã không thể trực tiếp vươn tay hái, nàng không thể không học trèo cây. Vì thế, cánh tay, chân, thậm chí khuôn mặt nàng liên tiếp bị cành cây quệt xước, cũng không biết ngã từ trên cây xuống bao nhiêu lần. Lâu dần, trên đôi tay vốn trắng muốt như tuyết kia đã bị cọ thành vết chai dày cộp, vết thương cũ nhạt đi, vết thương mới lại xuất hiện, nhưng may mà qua thời gian dài, nàng cũng càng lúc càng thuần thục, vết thương càng lúc càng ít, vết chai trên tay lại càng lúc càng dày.

Sau một quãng thời gian, nàng dùng vấy bọc mấy quả trái cây chạy về. Mỗi ngày mặc kệ hái được bao nhiêu, nàng đều không cho phép mình rời khỏi hắn quá lâu. Gần như là một khi quá thời gian nàng có thể chấp nhận, trong lòng sẽ bắt đầu hốt hoảng, sau đó bắt đầu với vụng vụng chạy về. Việc sợ hãi nhất trong lòng chính là hắn bỗng nhiên biến mất ở đó. Chuyện hạnh phúc nhất là hắn bắt chợt tỉnh lại.

Hắn là lý do cho thiếu nữ sống tiếp, bằng không, nàng thà để mình chết. Nàng mỗi một phút mỗi một giây đều mong ngóng hắn tỉnh lại. Nơi đây không có người quấy nhiễu họ, khiến cho nơi đây trở thành thế giới chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Thiếu nữ đi tới bên dòng suối rửa sạch sẽ hoa quả, rồi tới bên người thiếu niên, quỳ người xuống, nói khẽ bên tai hắn:

- Ca ca, muối thật vô dụng, chỉ tìm được ba trái rất ngọt. Lần sau, muối nhất định sẽ cố gắng.

Nàng cầm một trái cây màu lam rất lớn sau đó ngồi xuống, đặt lá sen ở giữa đùi mình, cắn trái cây ra một chiếc khe dài dài, rồi dùng đôi tay nhỏ của mình ra sức nghiền ép, vắt nước trái cây màu lam rơi lên chiếc lá sen, sau khi vắt xong một quả, nàng lại dùng miệng mình mớm cho hắn uống, chất nước ngọt lịm tươi mát, nhưng một ngụm nàng đều không nỡ cho mình nuốt xuống.

Đến tận khi mớm hết ba trái cây màu lam cho hắn ‘ăn’ xong, thiếu nữ mới cầm hai trái cây màu xanh cứng cứng kia lên ăn. Mùi vị rất chua, rất chất.

Trên môi nam tử còn sót lại một giọt nước quả màu lam, thiếu nữ ngẩng ra, cúi người xuống, vươn chiếc lưỡi nhỏ liếm nhẹ, hưởng thụ chút ngọt lành đó, sau đó tiếp tục gặm cắn trái cây cứng cứng màu xanh trong tay.

Thiếu nữ tóc trắng này chính là Ngưng Tuyết đã cùng Diệp Vô Thần nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên.

Hai năm, nàng chẳng chút biến hóa, không hề lớn lên, vẫn là cô thiếu nữ nhỏ nhắn đơn thuần ấy. Chỉ là hai năm nay, nàng đã trở nên kiên cường, bất kể đau cỡ nào, đói cỡ nào, khổ nhường nào nàng đều không kêu một tiếng, không rơi một giọt nước mắt, chỉ khi ở trước mặt Diệp Vô Thần, nàng mới luôn không thể ngăn nước mắt trào ra.

Hai năm trước, nàng rơi xuống nhẹ nhàng trong một cơn gió dịu, không bị thương mảy mảy, mà thân thể Diệp Vô Thần thì đập mạnh xuống đất. Đoạn Hồn Uyên quá cao, xung lực quá lớn, thân thể hắn trực tiếp đập lồm đống cỏ, thân thể hoàn toàn lún vào trong đất lạnh lẽo, máu tươi mau chóng nhuộm đỏ mặt đất xung quanh. Nếu là người bình thường, thân thể hắn đã bị rơi đến tan tành, tuyệt đối không có may mắn sống sót.

Ngưng Tuyết khóc gọi xé gan xé ruột, dùng tay bới đất bên người hắn một cách tuyệt vọng, kéo thân thể hắn lên, lại chỉ có thể cảm nhận thân thể hắn đang từ từ lạnh đi... rồi lại lạnh đi. Nàng nằm sấp lên người hắn, ra sức khóc, khóc mãi, khóc đến khi khàn giọng, khóc đến ngất đi... Nàng không nhìn thấy, những giọt nước mắt như suối phun làm ướt khuôn mặt trắng bệch của Diệp Vô Thần kia, có rất nhiều giọt vô tình chảy vào trong miệng hắn...

Ngưng Tuyết trong cơn tuyệt vọng tỉnh lại, việc đầu tiên sau khi tỉnh lại chính là nhìn, sờ khuôn mặt hắn... Từ trên khuôn mặt hắn, nàng bỗng cảm nhận được nhiệt độ. Lúc đó, nàng như trong cơn tuyệt vọng túm được một sợi rơm cứu mạng cuối cùng, vừa khóc lóc gọi “Ca ca”, vừa dùng tay bới đất xung quanh hắn. Không biết mất bao lâu, rốt cuộc đưa thân thể hắn cẩn thận kéo ra.

Nàng phát hiện thấy hô hấp mỏng manh và tiếng tim đập yếu ớt của hắn, ôm cổ hắn vừa khóc vừa cười, sau đó cẩn thận lau sạch y phục trên người Diệp Vô Thần, dùng nước suối ở bên cạnh mớm cho hắn uống, tẩy trừ thân thể hắn, rồi lại dùng chiếc lưỡi thơm của mình liếm qua mỗi một vết thương bị toác ra trên người hắn, bởi vì ca ca từng dạy nàng, nước miếng có thể chữa trị vết thương nhanh hơn.

Vì thế, Diệp Vô Thần rốt cuộc đã không chết. Mà cứ một mực duy trì sức sống mỏng manh như vậy, ngủ say dưới sự chăm sóc của Ngưng Tuyết, không biết lúc nào có thể tỉnh lại, hoặc cũng có thể, vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.

Nơi đây chẳng những không có ban đêm, cũng không có xuân hạ thu đông, vĩnh viễn đều là nhiệt độ như thế, hoa thơm cỏ ngọt như thế, không mưa, không nắng chói. Đây là một thế giới độc lập hoàn toàn ngăn cách khác hẳn bên ngoài.

Ngưng Tuyết đã mệt lử nằm ở bên người Diệp Vô Thần, co ro thân thể dán sát vào hắn, khoắc một cánh tay của hắn lên người mình, nhắm mắt, rất nhanh liền ngủ say. Trong mộng, nàng luôn có thể mơ thấy ca ca bỗng nhiên tỉnh lại.

Ngày trước, là Diệp Vô Thần chăm sóc bảo vệ Ngưng Tuyết. Mà hai năm nay là Ngưng Tuyết chăm sóc bảo vệ hắn, ngoại trừ đi tìm đồ ăn, nàng gần như một tắc không rời ở lại bên người hắn, không cho hắn rời khỏi tầm mắt mình. Mỗi ngày tắm rửa cho hắn, xoa bóp thân thể cho hắn nhằm phòng ngừa thân thể hắn quá

lâu sẽ cứng đờ, thường xuyên nằm sấp bên người hấn, kể chuyện ngày trước của hai người cho hấn. Nàng một mực đều tin rằng, hấn nhất định sẽ tỉnh lại mau thôi.

Cỏ cây xanh mướt, thế giới này chỉ hai người họ, gió nhẹ mơn man nước chảy róc rách tạo nên tất cả thanh âm của thế giới này.

Đúng vào lúc này, ngón út tay phải Diệp Vô Thần bỗng hơi nhúc nhích khó thể phát giác, nhưng tiếp đó lại không một tiếng động.

223. Chương 222: Vực Sâu, Khờ Đại Canh Giữ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 222: Vực sâu, khờ đại canh giữ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hai năm sau.

Cách Diệp Vô Thần nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên đã trải qua hai năm, Thiên Thần đại lục vẫn lưu truyền về truyền thuyết của Diệp Vô Thần, nhất là Thiên Long Quốc, hấn và truyền thuyết của hấn theo thời gian thậm chí trôi qua mà dần dần bị thần hóa, tại Thiên Long Quốc đã dần trở thành nhân vật thần thoại có thể sánh vai Kiếm Thần. Rất nhiều lão nhân khi kể chuyện cho một vài đứa bé, đều sẽ nhắc tới thiếu niên như thần thoại này, một mục tiêu tối cao mà bọn họ cần nỗ lực trèo lên lại không thể thực sự đạt tới.

Thời gian hai năm không hề thay đổi thế cục của Thiên Thần đại lục. Đại Phong Quốc so với trong tưởng tượng còn an phận hơn nhiều, tuy thường xuyên gây rối ở biên cảnh Thiên Long Quốc, nhưng chưa từng có một lần tiến công quy mô lớn thật sự. Mà điềm báo như cơn bão táp sắp đến này, không ai cho rằng Đại Phong Quốc sẽ tiếp tục trò chơi vờn vờn bắt bắt ấy, họ đang chờ một thời điểm và một thời cơ.

Mà Diệp Uy đã hận thấu xương với Đại Phong Quốc hai năm nay rất ít về nhà, một mực canh giữ ở phía tây, ông thậm chí còn hận đại chiến không thể lập tức bộc phát, hoặc giả chủ động dẫn binh tấn công Đại Phong Quốc giết một trận tràn trề thống khoái. Chỉ đáng tiếc, Thiên Long Quốc ông nhất định chỉ có thể đứng ở bên phía bị động.

Một khu vực thần bí không cho người biết.

Nơi đây rõ ràng nằm ở đáy vực sâu vạn trượng, vốn dĩ không thể có ánh nắng chiếu vào, nhưng lại sáng như ban ngày một cách kỳ dị... hơn nữa, nơi đây từ trước tới giờ đều là sáng choang như vậy, không có đêm tối. Trên không là một vùng tối om, trước mắt lại là một vùng sáng rõ, quang mang quỷ dị này không biết từ đâu mà tới.

Chẳng những có ánh sáng, nơi đây còn có dòng sông nhỏ trong veo, hoa thơm cỏ dại, đồng cỏ xanh biếc, còn có cả rừng cây tràn trề sức sống và đủ các loài động vật lớn nhỏ nhỏ, thậm chí còn có cả... người.

Một thiếu nữ nhỏ nhắn như Tinh Linh ngồi bên dòng suối, dùng một chiếc lá sen xanh thắm múc nước suối trong vắt. Tuổi nàng thoạt nhìn cũng lắm chỉ khoảng mười tuổi, có mái tóc trắng tinh, làn da mịn trắng bóc khiến người ta thán phục, đây vốn dĩ hấn là một thiếu nữ xinh xắn đáng yêu, chỉ là hai vết sẹo cực lớn đan xen ngang dọc trên mặt nàng đã hoàn toàn phá hủy nó, khiến người ta không thể không than vãn cho sự tàn nhẫn của tạo hóa.

Thiếu nữ bưng lá sen lên, giẫm lên bãi cỏ mềm, đi về phía một thiếu niên nam tử đang nằm trên đất. Thiếu niên nam tử yên lặng nằm ở đó, sắc mặt yên bình, có một khuôn mặt hoàn mỹ làm người ta hâm mộ, chỉ là sắc mặt trắng bệch quá đỗi, đó là một thứ màu bệnh trạng như bệnh nặng mới khỏi.

Thiếu nữ ngồi xuống ở trước người hắn, bưng lá sen, ngậm đầy một ngụm nước suối, sau đó dùng tay tách đôi môi trắng bệch của nam tử ra, cúi người xuống, đưa bờ môi mềm cả mình dán vào môi hắn, dùng động tác ôn nhu nhất, cẩn thận đưa nước suối trong miệng từng li từng tí trút vào trong miệng hắn, phẳng phất như hắn là một chú búp bê thủy tinh vừa chạm là vỡ vụn.

- Ca ca, huynh nhất định sẽ tỉnh lại, nhất định...

Một giọt nước mắt từ trong mắt nàng rơi xuống, nhỏ vào nước suối trong vắt trong lá sen, bắn lên một bọt nước nho nhỏ. Hai năm nay, nước mắt nàng đã chảy không biết bao nhiêu lần, dường như vĩnh viễn đều không thể chảy khô. Thiếu nữ lại ngậm một ngụm nước, nhẹ nhàng cho hắn uống xuống.

Nơi đây không có ban đêm, chỉ có ban ngày. Cho nên nàng không biết mình đã ở đây chờ bao lâu, chỉ biết đã rất rất lâu rồi... Mỗi một giây chờ hắn tỉnh lại trong nỗi lo lắng và sợ hãi đều là một sự dày vò khó chịu.

Mớm cho hắn uống nước xong, nàng mới đi tới bên dòng suối múc một ít nước cho mình uống. Sau khi quay về, nàng đặt lá sen sang bên cạnh, ngu ngơ dùng môi cắn mấy cái trên mặt nam tử, nhỏ giọng nói:

- Ca ca, muội phải đi hái trái cây đây, chờ muội một lát, chỉ một lát thôi.

Cứ đến lúc này, nàng đều sẽ tạm biệt với hắn như vậy, hai năm nay đã lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Nàng vừa đi vừa quay đầu, sau đó rút cuộc dậm bước nhỏ chạy như bay, bởi vì chạy nhanh hơn bao nhiêu thì có thể trở về sớm hơn bấy nhiêu.

Trong rừng cây phía bắc có đủ các loại quả dại trước khi tới đây nàng chưa bao giờ nhìn thấy. Động vật nhỏ nơi đây rất nhiều, cũng rất ôn thuận, nhưng nàng không dám sát sinh, tình trạng của thiếu niên nam tử kia cũng hoàn toàn không thể ăn thịt, cho nên những quả dại này đã trở thành toàn bộ đồ ăn cho họ sinh tồn trong suốt thời gian đó tới nay.

Rừng cây này rất lớn, không dám đi quá sâu, bởi vì nàng sợ lạc vào trong đó, thì sẽ không có ai mớm hắn uống ăn trái cây đúng giờ, còn về đầu kia của khu rừng là thế nào, nàng không hề biết chút gì.

Trái cây càng ăn càng ít, khi đã không thể trực tiếp vươn tay hái, nàng không thể không học trèo cây. Vì thế, cánh tay, chân, thậm chí khuôn mặt nàng liên tiếp bị cành cây quệt xước, cũng không biết ngã từ trên cây xuống bao nhiêu lần. Lâu dần, trên đôi tay vốn trắng muốt như tuyết kia đã bị cọ thành vết chai dày cộp, vết thương cũ nhạt đi, vết thương mới lại xuất hiện, nhưng may mà qua thời gian dài, nàng cũng càng lúc càng thuần thục, vết thương càng lúc càng ít, vết chai trên tay lại càng lúc càng dày.

Sau một quãng thời gian, nàng dùng váy bọc mấy quả trái cây chạy về. Mỗi ngày mặc kệ hái được bao nhiêu, nàng đều không cho phép mình rời khỏi hắn quá lâu. Gần như là một khi quá thời gian nàng có thể chấp nhận, trong lòng sẽ bắt đầu hốt hoảng, sau đó bắt đầu vội vàng chạy về. Việc sợ hãi nhất trong lòng chính là hắn bỗng nhiên biến mất ở đó. Chuyện hạnh phúc nhất là hắn bắt chợt tỉnh lại.

Hắn là lý do cho thiếu nữ sống tiếp, bằng không, nàng thà để mình chết. Nàng mỗi một phút mỗi một giây đều mong ngóng hắn tỉnh lại. Nơi đây không có người quấy nhiễu họ, khiến cho nơi đây trở thành thế giới chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Thiếu nữ đi tới bên dòng suối rửa sạch sẽ hoa quả, rồi tới bên người thiếu niên, quỳ người xuống, nói khẽ bên tai hắn:

- Ca ca, muội thật vô dụng, chỉ tìm được ba trái rất ngọt. Lần sau, muội nhất định sẽ cố gắng.

Nàng cầm một trái cây màu lam rất lớn sau đó ngồi xuống, đặt lá sen ở giữa đùi mình, cắn trái cây ra một chiếc khe dài dài, rồi dùng đôi tay nhỏ của mình ra sức nghiền ép, vắt nước trái cây màu lam rơi lên chiếc lá sen, sau khi vắt xong một quả, nàng lại dùng miệng mình mớm cho hắn uống, chất nước ngọt lịm tươi mát, nhưng một ngụm nàng đều không nỡ cho mình nuốt xuống.

Đến tận khi mớm hết ba trái cây màu lam cho hắn ‘ăn’ xong, thiếu nữ mới cầm hai trái cây màu xanh cứng cứng kia lên ăn. Mùi vị rất chua, rất chát.

Trên môi nam tử còn sót lại một giọt nước quả màu lam, thiếu nữ ngẩng ra, cúi người xuống, vươn chiếc lưỡi nhỏ liếm nhẹ, hưởng thụ chút ngọt lành đó, sau đó tiếp tục gặm cắn trái cây cứng cứng màu xanh trong tay.

Thiếu nữ tóc trắng này chính là Ngưng Tuyết đã cùng Diệp Vô Thần nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên.

Hai năm, nàng chẳng chút biến hóa, không hề lớn lên, vẫn là cô thiếu nữ nhỏ nhắn đơn thuần ấy. Chỉ là hai năm nay, nàng đã trở nên kiên cường, bất kể đau cỡ nào, đói cỡ nào, khổ nhường nào nàng đều không kêu một tiếng, không rơi một giọt nước mắt, chỉ khi ở trước mặt Diệp Vô Thần, nàng mới luôn không thể ngăn nước mắt trào ra.

Hai năm trước, nàng rơi xuống nhẹ nhàng trong một cơn gió dịu, không bị thương mảy mảy, mà thân thể Diệp Vô Thần thì đập mạnh xuống đất. Đoạn Hồn Uyên quá cao, xung lực quá lớn, thân thể hắn trực tiếp đập lõm đồng cỏ, thân thể hoàn toàn lún vào trong đất lạnh lẽo, máu tươi mau chóng nhuộm đỏ mặt đất xung quanh. Nếu là người bình thường, thân thể hắn đã bị rơi đến tan tành, tuyệt đối không có may mắn sống sót.

Ngưng Tuyết khóc gọi xé gan xé ruột, dùng tay bới đất bên người hắn một cách tuyệt vọng, kéo thân thể hắn lên, lại chỉ có thể cảm nhận thân thể hắn đang từ từ lạnh đi... rồi lại lạnh đi. Nàng nằm sấp lên người hắn, ra sức khóc, khóc mãi, khóc đến khi khàn giọng, khóc đến ngất đi... Nàng không nhìn thấy, những giọt nước mắt như suối phun làm ướt khuôn mặt trắng bệch của Diệp Vô Thần kia, có rất nhiều giọt vô tình chảy vào trong miệng hắn...

Ngưng Tuyết trong cơn tuyệt vọng tỉnh lại, việc đầu tiên sau khi tỉnh lại chính là nhìn, sờ khuôn mặt hắn... Từ trên khuôn mặt hắn, nàng bỗng cảm nhận được nhiệt độ. Lúc đó, nàng như trong cơn tuyệt vọng túm được một sợi rơm cứu mạng cuối cùng, vừa khóc lóc gọi “Ca ca”, vừa dùng tay bới đất xung quanh hắn. Không biết mất bao lâu, rốt cuộc đưa thân thể hắn cẩn thận kéo ra.

Nàng phát hiện thấy hô hấp mỏng manh và tiếng tim đập yếu ớt của hắn, ôm cổ hắn vừa khóc vừa cười, sau đó cẩn thận lau sạch y phục trên người Diệp Vô Thần, dùng nước suối ở bên cạnh mới cho hắn uống, tẩy trừ thân thể hắn, rồi lại dùng chiếc lưỡi thơm của mình liếm qua mỗi một vết thương bị toác ra trên người hắn, bởi vì ca ca từng dạy nàng, nước miếng có thể chữa trị vết thương nhanh hơn.

Vì thế, Diệp Vô Thần rốt cuộc đã không chết. Mà cứ một mực duy trì sức sống mỏng manh như vậy, ngủ say dưới sự chăm sóc của Ngưng Tuyết, không biết lúc nào có thể tỉnh lại, hoặc cũng có thể, vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.

Nơi đây chẳng những không có ban đêm, cũng không có xuân hạ thu đông, vĩnh viễn đều là nhiệt độ như thế, hoa thơm cỏ ngọt như thế, không mưa, không nắng chói. Đây là một thế giới độc lập hoàn toàn ngăn cách khác hẳn bên ngoài.

Ngưng Tuyết đã mệt lử nằm ở bên người Diệp Vô Thần, co ro thân thể dán sát vào hắn, khoắc một cánh tay của hắn lên người mình, nhắm mắt, rất nhanh liền ngủ say. Trong mộng, nàng luôn có thể mơ thấy ca ca bỗng nhiên tỉnh lại.

Ngày trước, là Diệp Vô Thần chăm sóc bảo vệ Ngưng Tuyết. Mà hai năm nay là Ngưng Tuyết chăm sóc bảo vệ hắn, ngoại trừ đi tìm đồ ăn, nàng gần như một tắc không rời ở lại bên người hắn, không cho hắn rời khỏi tầm mắt mình. Mỗi ngày tắm rửa cho hắn, xoa bóp thân thể cho hắn nhằm phòng ngừa thân thể nằm quá lâu sẽ cứng đờ, thường xuyên nằm sấp bên người hắn, kể chuyện ngày trước của hai người cho hắn. Nàng một mực đều tin rằng, hắn nhất định sẽ tỉnh lại mau thôi.

Cỏ cây xanh mướt, thế giới này chỉ hai người họ, gió nhẹ mơn man nước chảy róc rách tạo nên tất cả thanh âm của thế giới này.

Đúng vào lúc này, ngón út tay phải Diệp Vô Thần bỗng hơi nhúc nhích khó thể phát giác, nhưng tiếp đó lại không một tiếng động.

224. Chương 223: Tỉnh Mộng

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 223: Tỉnh mộng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nơi đây là nơi đâu...

Ta không phải đã chết rồi sao... Nơi đây là thiên đường, hay là địa ngục... hay ta còn chưa chết...

- Ca ca, ca ca! Ôm muội... -Ngưng Tuyết nhào vào trong ngực hắn, dùng sức ôm chặt, muốn hòa tan mình vào trong thân thể hắn, đôi mắt rưng rưng lệ:

- Chỉ cần ở cùng một chỗ với ca ca, cho dù là chết ngay tức khắc Tuyết nhi cũng không hề sợ chút nào. -Hắn nâng khuôn mặt nhỏ của nàng lên, về mặt trách cứ nói:

- Bậy nào, ca ca sao có thể để muội chết được chứ...

Tuyết Nhi trong ngực bỗng biến mất, ngay vào lúc hắn sững sờ, một chiếc khăn trắng tinh nhẹ nhàng quấn lên cổ hắn, trước mắt ánh lên bóng hình xinh xắn của Hoa Thủy Nhu, nàng buộc chiếc khăn lên cổ hắn, dịu dàng nói:

- Phu quân, lạnh thế còn mặc phong phanh như vậy, sẽ lạnh lắm, chiếc khăn này không thể tháo xuống... Phu quân, thiếp làm cho chàng một chiếc ngoại y được không? Chờ phu quân về nhà là có thể được mặc rồi đó...

Hắn sợ hết thấy lại là giấc mộng, hoảng sợ vươn tay muốn ôm chặt lấy nàng, nhưng ngay khi tay hắn chạm vào người nàng, lại chỉ có thể chạm đến ảo ảnh hư vô, hình bóng của Hoa Thủy Nhu nhạt dần, từ từ biến mất...

Hai cánh tay ôm chặt lấy hắn từ đằng sau, Diệp Thủy Dao dán sát thân thể vào hắn, ôn nhu mà kiên định nói:

- Đời này kiếp này, thiếp muốn vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình chàng, thắm lặng ở đằng sau chàng nhìn chàng, những thứ khác, thiếp chẳng cần cái gì cả... Thế tục, luân lý, đạo đức, vinh hoa... Cái gì cũng không để ý đến nữa... hãy trở về được không?

Diệp Thủy Dao ở đằng sau từ từ biến mất, trước mắt hắn, xuất hiện một bóng hình nhỏ nhắn. Đồng Tâm lẳng lặng đứng ở đó, đôi mắt mỗi mòng nhìn về phương xa, đang đau khổ chờ đợi điều gì đó, chỉ là trong đôi mắt đen láy đó lại là chín phần tuyệt vọng và đau khổ, cùng một tia mong mỏi xa vời chống đỡ nàng chờ đợi tiếp... Nếu không có câu 'chờ ta trở lại' hắn kêu lên sau cùng ấy, thì nàng lúc này đã không biết biến thành bộ dạng thế nào.

- Đồng Tâm... -Diệp Vô Thần vươn tay về phía nàng, muốn nói cho nàng biết mình đang ở bên cạnh nàng, nhưng bất kể hắn di động thân thể thế nào, đều không thể tới gần nàng.

- Vô Thần, chàng là nam nhân đầu tiên của thiếp, thiếp là nữ nhân đầu tiên của chàng... Chàng nữ nhân tâm vút bỏ thiếp sao... -Đồng Tâm biến mất, Viêm Chỉ Mộng đứng ở vị trí lúc này Đồng Tâm vừa đứng, ánh mắt tội nghiệp nhìn hắn, dáng người tuyệt mỹ đó vẫn như mộng như ảo.

- Tiểu đệ đệ, nếu nhớ tỷ tỷ thì nhất định phải tới Tuyết Nữ Cung đó, tỷ tỷ sẽ chờ ngươi, chờ mãi, chờ đến khi tóc bạc... -Diệp Vô Thần xoay người lại, nhìn thấy dung nhan xinh đẹp muôn vàn của Tuyết Phi Nhan. Yêu nữ không biết đi đâu về đâu, đâu đâu cũng lộ vẻ quỷ dị này, dòng chữ cuối cùng nàng khắc trên băng thường xuyên hiện lên ở trước mắt hắn, thỉnh thoảng còn lớn vồn trong giấc mộng của hắn.

Tuyết Nhi, Nhu Nhu, tỷ tỷ, Đồng Tâm, Chỉ Mộng... và cả Yêu Nữ...

Hết thấy, vừa như bỗng xuất hiện rồi bỗng nhiên biến mất, thế giới xung quanh lại lần nữa trở nên u tối.

Ảo ảnh... Vì sao đều là ảo ảnh... Hay ta đã chết rồi? Không... ta không chết, ta sao có thể chết, ta sao có thể chết...

Ý thức vừa mới tỉnh lại trong nháy mắt toàn bộ biến thành dự vọng cầu sống, hần dùng hết toàn bộ sức lực, toàn bộ ý niệm kiệt lực vùng vẫy, mí mắt và lông mi hần bắt đầu hơi rung rung, nỗ lực muốn mở mắt ra.

Trong cơn hốt hoảng, ký ức hần bắt đầu trôi giạt... Đó là khuôn mặt của Ngưng Tuyết, bên trên in dấu tay đỏ bầm. Khoảnh khắc đó, sự đau lòng và phần nộ điên cuồng dâng lên trong hần gần như vùi lấp lý trí hần, trong lòng dâng lên dự vọng giết chóc chưa bao giờ từng có. Vì thế, hần mang theo nụ cười lạnh như ác ma, dùng cánh tay đâm xuyên thân thể kẻ tổn thương Ngưng Tuyết, cũng vạch ra màn cảnh toàn thân nhuộm máu ngày hôm đó...

Trong ký ức, thân thể người này tiếp nối người kia ngã xuống trước mắt, máu tươi và tàn chi bay lên trước mắt mình, bên tai mình, mình khi đó dường như không phải chính mình, mà là một Tu La nổi điên, lấy kiếm uống máu một cách vô tình... Mỗi một cảnh, một một chi tiết vào ngày đó, toàn bộ hiện lên rõ ràng trong đầu. Cuối cùng, hần và Ngưng Tuyết không còn sức giãy dụa đã cùng nhau nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên...

Tuyết Nhi...

Đại Phong Quốc...

Tuyết Nhi, Tuyết Nhi... Nàng sao rồi? Nàng nhất định không sao, nhất định đang chờ ta...

Hần vốn tưởng rằng mình ắt phải chết, nhưng một tia ý thức bỗng nhiên tỉnh lại khiến hần nhìn thấy ánh bình minh của sự sống, dự vọng cầu sống làm hần liên tục vùng vẫy, muốn xua đuổi bóng tối xung quanh đi. Thời gian chậm chậm trôi qua, mỗi một giây trong sự giãy dụa đầy đều dài dằng dặc như vậy, dường như đã trôi qua một năm, mười năm, trăm năm... Cuối cùng, một tia ánh sáng chiếu vào, đôi mắt hần rung rung mở ra một kẽ hở nho nhỏ. Đôi mắt hai năm không mở ra đột ngột tiếp xúc ánh sáng, trong sự kích thích bỗng khép chặt, rất lâu sau mới từ từ mở ra lần nữa.

Thân thể hần dường như đã không còn thuộc về mình nữa, mềm oặt gần như không có bất cứ tri giác nào, chỉ có thể hơi hơi nhúc nhích ngón tay, ngay cả di chuyển cánh tay đều là hy vọng xa vời, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn, yết hầu vô cùng khô khốc, như bị lửa thiêu, chỉ có tầm mắt của hần bắt đầu trở nên càng lúc càng rõ ràng.

Bên tai là tiếng nước chảy róc rách, trên không một vùng tối om, hệt như trời đêm không sao, nhưng xung quanh lại sáng rõ một cách kỳ dị. Ánh mắt hần chậm chạp đảo quanh, đây là một thế giới lạ lẫm, xung quanh là một đồng cỏ xanh mướt, một vài loài hoa đại không biết tên thì nhau đua nở, tỏa ra hương thơm dịu dịu, cùng với không khí vô cùng tươi mát từ từ tràn vào trong mũi hần.

Bên cạnh hần, một thiếu nữ tóc trắng đang yên lặng nằm dựa sát vào hần, người nàng co ro như một chú mèo con tuyết ngọc, hai cánh tay nhỏ đang túm chặt góc áo hần, hình như thân thể có chút lạnh, vừa như đang sợ hãi điều gì đó trong giấc mơ. Bất tri bất giác, khóe mắt Diệp Vô Thần lại dâng lên chút ứ ất, trong nháy mắt vừa tỉnh sau giấc mộng này, khiến hần hiểu rõ thế nào là hạnh phúc... Cái nhìn đầu tiên sau cơn tai nạn, nhìn thấy chính là người mình nhớ mong bởi bên cạnh mình, đây là một cảm giác hạnh phúc ấm áp biết nhường nào.

Hần muốn giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt nàng, nhưng cánh tay dường như nặng trăm ngàn cân, mặc cho hần cố gắng thế nào đều không thể giơ lên nổi, hần lúc này yếu ớt như một ngọn cỏ vừa mới trải qua bão táp tàn phá. Hần đành buông tha, dịu dàng nhìn chăm chú nàng, khẽ gọi:

- Tuyết Nhi...

Thanh âm nói ra, khàn khàn khiến hần giật mình, hần không cách nào tin rằng đó là thanh âm của hần, mà khô khốc như phát ra từ trong miệng một lão nhân mắc bệnh nặng sắp hấp hối, mỏng manh đến mức ngay cả chính hần đều gần như không nghe thấy rõ. Mà chính thanh âm mỏng manh như vậy, lại làm cho

Ngưng Tuyết đang trong giấc mộng như bị điện giật, mở choàng đôi mắt, ngồi người dậy, chào đón nàng là đôi mắt như sao sáng của Diệp Vô Thần.

Ngưng Tuyết choáng váng, ngây người, như bỗng mất đi hồn phách, trong phút chốc, tầm mắt trước mắt nàng hoàn toàn mơ hồ, Diệp Vô Thần vẫn luôn mỉm cười ngóng nhìn về mặt của nàng, về mặt như vậy không biết cần cảm tình sâu sắc cỡ nào, lưu luyến cỡ nào...

- Ca ca!!! –Đây không phải ảo giác, cũng không phải đang nằm mơ. Nàng hô lên tiếng hô dùng tất cả tình cảm ngưng thành, đã hô lên không biết bao nhiêu lần, rồi đột ngột nhào người mình vào người hắn, dùng hết tất cả sức lực khóc lóc, tiếng khóc đó như chim hoàng oanh đòi máu, xé gan xé phổi, tiếng nước chảy róc rách kia hoàn toàn bị tiếng khóc bao phủ, gió cũng lặng yên ngừng lại, dường như ngừng lại để lắng nghe tiếng khóc khiến trời đất bị thương, núi lở đất sụp vậy.

Đằng đẳng hai năm, chỉ khi đối diện với Diệp Vô Thần không có động tĩnh nàng mới lặng lẽ chảy nước mắt hết lần này tới lần khác. Những lúc khác, bất kể đau đớn lớn cỡ nào, ủy khuất sợ hãi cỡ nào, nàng chưa bao giờ rơi lệ, càng không khóc lóc thành tiếng, bởi vì nàng muốn cứu tỉnh ca ca, không thể mềm yếu. Nàng vẫn một mực van cầu, khát khao hắn tỉnh lại, lại há không sợ hãi có một ngày bất chợt hắn vĩnh viễn rời xa nàng. Mỗi lần tỉnh lại trừ trong ác mộng, nàng đều ôm chặt lấy hắn.

Nàng dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ có thân thể mười tuổi, tâm tính mười tuổi. Trong thế giới xa lạ, nàng không có bất kỳ chỗ dựa nào, nếu không phải là chấp niệm và niềm mong mỏi chống đỡ nàng, thời gian hai năm đủ khiến nàng sụp đổ vô số lần rồi.

Hắn rốt cuộc đã tỉnh lại, nàng ôm lấy người hắn, dùng nước mắt và tiếng khóc mặc sức phát tiết tất cả đau khổ, tan nát cõi lòng, ủy khuất, sợ hãi. Trong tiếng khóc lớn như trời long đất lở, nàng gần như nghẹt thở, không nói nổi một chữ nào nữa, khiến người ta không thể không lo lắng giây tiếp theo liệu nàng có khóc ra máu hay không...

Nàng gần như khóc nát cả trái tim Diệp Vô Thần, trong tiếng khóc ấy bao hàm quá nhiều thứ, đây là tiếng khóc phải trải qua dày vò như thế nào mới có thể ngưng tụ ra. Hắn lặng lẽ nhìn Ngưng Tuyết, nghe tiếng khóc của nàng. Hắn cảm kích ông trời đã để cho hắn không đồng hành với cái chết, làm Ngưng Tuyết có thể dùng nước mắt và tiếng khóc phát hết những đau khổ ra ngoài.

Cuối cùng, nàng khóc đến mệt, đến khàn cổ, sau đó lại hôn mê trong tiếng khóc rất cổ bồng hòng ấy, hai cánh tay lại vẫn túm chặt y phục hắn, khuôn mặt loang lổ vệt nước mắt kia khiến người ta đau lòng, thương xót.

Ánh mắt Diệp Vô Thần nhu hòa nhìn nàng. Trong lúc ánh mắt chú xuống, hắn nhìn thấy y phục của mình vẫn là bộ ngoại y màu trắng đó, chỉ là đã trở nên rách tung rách tóe. Vẫn là không dính một hạt bụi, như vừa mới được giặt qua vậy.

Ta đã ngủ rất lâu rồi à... Trong lòng hắn thầm nhủ, khoảng thời gian này, hắn chỉ lặng lẽ nằm đó, nếu chỉ là thời gian rất ngắn, thì sao có thể làm cho y phục hư hại đến mức này.

- Hu hu, chủ nhân, ngài rốt cuộc đã tỉnh rồi, hu hu, hôm đó khi ngài nhảy xuống, suýt nữa đã dọa chết Nam Nhi. Nếu chủ nhân chết, Nam Nhi phải làm sao đây, hu hu... -Trong đầu Diệp Vô Thần vang lên thanh âm mừng quá hóa khóc của Nam Nhi. Diệp Vô Thần an ủi đáp:

- Đừng buồn nữa Nam Nhi, ta tỉnh rồi, hắn không sao đâu. Chủ nhân của ngươi sẽ không dễ chết như vậy được.

Đúng vậy, từ nơi cao như vậy, dùng tốc độ và lực xung kích khủng bố đó rơi xuống đất, không ngờ vẫn chưa chết, hắn không thể không cảm thán cho thân thể và sức sống của mình.

- Vâng vâng, tôi biết ngay... chủ nhân nhất định sẽ không chết như thế đâu, nhất định sẽ không. -Nam Nhi vui mừng hô.

225. Chương 224: Tiểu Thiên Sứ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biển

Chương 224: Tiểu thiên sứ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Nam Nhi, ta hôn mê bao lâu rồi?

- Ồ... đã hai năm rồi, rất rất lâu, chủ nhân một mực đều không tỉnh lại. –Nam Nhi ủy khuất nói. Một thanh âm trong lòng nàng luôn nói cho nàng biết, chỉ có chủ nhân của nàng mới có cách cho nàng từ trong kiếm ra ngoài, nếu hấn chết, nàng sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong kiếm. Cho nên hai năm nay mỗi một ngày nàng đều nơm nớp lo sợ.

Hai năm!?

Diệp Vô Thần hô hấp ngưng trệ, thân thể bỗng cứng đờ. Hấn sao cũng không nghĩ tới, từ vực sâu tử vong trở về, đã là hai mùa xuân thu luân chuyển. Thời gian hai năm, bên ngoài chắc chắn đã thay đổi rất nhiều. Đây là thế giới thần bí, cô đơn mà xa lạ dưới đáy vực Đoạn Hồn Uyên, Ngưng Tuyết yếu đuối lại ở nơi như vậy chăm sóc mình qua hai năm đằng đẳng.

Thời gian hai năm, nàng không lúc nào không chịu đựng sự cô đơn và sợ hãi, mỗi ngày đau khổ mong ngóng hấn tỉnh lại... Cõi lòng Diệp Vô Thần trở nên rất cay rất đắng, hấn không biết thiếu nữ bình thường chẳng biết làm cái gì, cái gì cũng dựa dẫm vào hấn rồi cuộc đã gắng gượng qua thế nào.

- Tuyết Nhi, ta sẽ không để muội chịu tổn thương nữa, không bao giờ nữa. –Hấn ngẩng nhìn nàng, đáy lòng thầm nhủ lập đi lập lại.

Lúc rơi xuống Đoạn Hồn Uyên, nội thương của hấn đủ khiến người bình thường chết ngay tức khắc, nhưng thân thể lúc này chỉ mềm yếu vô lực, lại không hề đau đớn. Hấn tin nội thương của mình đã khỏi hoàn toàn rồi, nếu không vết thương nặng như vậy, hấn không còn chút lực lượng bảo vệ nào căn bản không thể chèo chống hai năm mà không chết.

Nhưng... rốt cuộc là cái gì khiến nội thương hấn lành lại, rồi làm cho hấn trọn hai năm đều không chết.

Là lực lượng của Vô Thần quyết chẳng? Không, không phải... Hấn lẳng lặng nằm đó, lại không cảm giác thấy sự tồn tại cùng tràn vào của một tia linh khí nào. Thân thể hấn đã không có bất kỳ lực lượng, cũng đã không thể hấp thu linh khí thiên địa nữa. Lúc đó, khi ăn Thiên Diệt Hỏa Long Quả, thiêu đốt tất cả tiềm lực đồng thời hao hết toàn bộ lực lượng, hấn liền có giác ngộ như vậy. Chẳng hạn như một ngọn cỏ, chỉ cần có điều kiện thích nghi, bất kể thân thể nó đứt bao nhiêu lần, chỉ cần vẫn có rễ, nó liền có thể sống lại, nhưng nếu ngay cả rễ cũng mất hết, thì nó sẽ không thể trưởng thành được nữa.

Thiên Diệt Hỏa Long Quả thiêu đốt tất cả tiềm lực của hấn, mà tất cả những tiềm lực này trong quá trình rơi xuống cũng toàn bộ chuyển hóa thành Phong nguyên tố cứu Ngưng Tuyết, giờ phút đó đã hoàn toàn tiêu hao hết, không có một tia lưu lại.

Hấn bây giờ dấu khôi phục thì cũng là một người bình thường không có bất kỳ lực lượng.

- Là cái gì đã cứu ta, Nam Nhi người biết không? –Diệp Vô Thần yếu nhược nói.

- Tôi biết tôi biết. –Nam Nhi vội vã trả lời, nàng khẩn cấp nói ra phát hiện này cho hấn:

- Là lực lượng của Sinh Mệnh. Sau khi chủ nhân hôn mê, trong thân thể thường xuyên có một ít Sinh Mệnh lực tiến vào, chính là như thế. Nếu không những Sinh Mệnh lực này, chủ nhân sớm đã... sớm đã...

- Sinh Mệnh lực?

Sinh Mệnh lực trong ba đại vận mệnh nguyên tố: Sinh Mệnh, Tử Vong, Linh Hồn là nguyên tố lực lượng vĩ đại nhất, ôn hòa nhất, tương phản với Tử Vong nguyên tố, nó có thể xua đuổi cái chết, ban sức sống cho sinh mệnh thể. Ngoại trừ có thể tiêu trừ Tử Vong, Sinh Mệnh lực không có bất kỳ năng lực công kích nào, nhưng năng lực chữa trị thì Quang Minh lực còn lâu mới bằng, theo đồn đãi Sinh Mệnh lực cường đại đến mức nhất định thậm chí có thể cải tử hồi sinh.

- Là từ đâu tới? –Diệp Vô Thần hỏi.

- Tôi cũng không biết. Sau khi chủ nhân hôn mê, trước mắt tôi cũng một mực tối hù, gì cũng không nhìn thấy. Tuy nhiên, chỗ Sinh Mệnh lực lượng này không phải lúc nào cũng có, chỉ là thỉnh thoảng mới có thôi. Có khi một ngày vài lần, có khi vài ngày một lần, tôi không biết nó từ đâu tới cả. –Nam Nhi cũng nghi hoặc trả lời.

- Ca ca... Ca ca...

Ngưng Tuyết khóc đến mất cả ý thức khê lảm bảm, dường như đang mơ thấy điều gì đó, hai tay nàng xiết chặt, mở đôi mắt mông lung, hai mắt nhìn nhau với Diệp Vô Thần.

- Tuyết Nhi... -Khỏe miệng Diệp Vô Thần hơi nhích, nhẹ nhàng nói. Thanh âm khô khốc mỏng manh, một cơn gió nhẹ cũng đủ để thổi bay hoàn toàn.

Trận khóc lớn gần như đã rút sạch tất cả sức lực trong thân thể Ngưng Tuyết, mở đôi mắt, nàng sợ nhất chính là hết thấy những điều vừa nãy chẳng qua chỉ là một giấc mơ. Tỉnh mộng, hết thấy đều sẽ biến mất. Nàng mở đôi mắt, nhìn thấy khuôn mặt ca ca, nàng bật cười ngu ngơ, sau đó tựa đầu mình lên ngực hắn, rơi lệ mà cười:

- Ca ca, muội biết ca nhất định sẽ tỉnh lại mau thôi...

Diệp Vô Thần vô số lần muốn giơ tay lên vuốt ve nàng, nhưng thân thể lại không nghe theo sự sai sử của hắn, sau nhiều lần cố gắng, hắn thân thể vốn đã trống rỗng cảm nhận thấy sự mê muội mãnh liệt, hắn sợ lại mất ý thức lần nữa, chỉ đành buông tha, trong đầu nhớ lại mỗi một giây phút ôm nàng vào trong ngực ngày trước, mỉm cười nói:

- Ta sao nỡ bỏ Tuyết Nhi lại chứ.

Thời gian hai năm, Ngưng Tuyết trước mắt hắn không hề thay đổi, không có bất kỳ dấu vết của sự trưởng thành cả.

- Vâng... Ca ca rốt cuộc đã tỉnh, thật tốt quá, thật tốt quá. Ca ca, sau này chúng ta đừng rời xa nữa được không? –Ngưng Tuyết si ngốc nói, nước mắt thể nào cũng không ngừng nổi. Tay nàng vẫn một mực túm y phục hắn, túm rất chặt, chỉ e vừa thả lỏng thì hạnh phúc như mộng ảo trước mắt cũng sẽ biến mất theo.

- Được... Ta sao nỡ rời xa Ngưng Tuyết chứ... Tuyết Nhi, muội nhất định đã chịu khổ rồi. –Hắn đau lòng nói.

Ngưng Tuyết dùng sức lắc đầu:

- Không khổ, chẳng khổ chút nào, chỉ cần ca ca khỏe lại, muội vĩnh viễn đều không cảm thấy khổ.

Những lời nói ra từ trong miệng nàng không có nửa phần giả dối, trong đôi mắt chớp chớp hơi nước kia, có quá nhiều thứ khiến Diệp Vô Thần đau lòng và cảm động. Hắn mở miệng nói:

- Ta muốn uống nước.

Những người thân thể cực kỳ yếu ớt, cơ năng sinh lý gần như ngưng trệ toàn bộ theo bản năng đều muốn uống nước. Ngưng Tuyết vội vàng đáp lại một tiếng, tóm lấy lá sen còn chưa rách kia chạy về phía con suối nhỏ quen thuộc cách đó không xa, con suối không biết từ đâu mà tới, trong vô cùng.

Do chạy quá gấp, cộng thêm thân thể mềm yếu vô lực do vừa khóc xong, Ngưng Tuyết thoáng cái ngã nhào xuống đất, nàng lập tức đứng dậy, bước mau tới bên suối, dùng lá sen từ từ múc nước, sau đó xoay người, cười ngọt ngào về phía hắn, cẩn thận bưng lá sen quay lại. Trong quá trình nàng đi lại, những giọt lệ trong suốt vương đầy mặt nàng thỉnh thoảng lại lặng lẽ rơi xuống, rơi vào trong nước suối trên lá sen.

- Ca ca, uống nước. –Ngưng Tuyết ngồi bên người hần, kề một góc lá sen vào bên miệng hần, tay hơi nghiêng nghiêng, nhìn dòng nước trong mát chảy vào trong miệng hần. Thấy hần tỉnh lại, thứ cảm giác hạnh phúc này là chân thật như vậy, tất cả đau khổ trong lòng cứ thế tan thành mây khói. Nàng như nhìn thấy, hết thấy khổ cực đều đã rời xa bọn họ, như vén mây đen, một lần nữa nhìn thấy mặt trời. Sau khi mất đi, nàng mới càng lĩnh hội được, cứ như thế nhìn hần, nói vài câu với hần, đều là một niềm hạnh phúc lớn lao.

Từ đỉnh Đoạn Hồn Uyên rơi xuống, hần vĩnh viễn đều không thể đi lên, Ngưng Tuyết lại không sợ hãi và tiếc nuối chút nào. Trông hần từ từ khỏe lại, sau đó hai người ở trong thế giới chỉ thuộc về họ không lo không âu sống hết cả đời, đây là hạnh phúc hai năm nay chỉ trong mộng mới có.

Nước mát rượi đổ vào trong miệng, dọc theo yết hầu chảy vào cơ thể. Dần dần, nước mát rượi lại bỗng dừng mang tới cho hần một sự ấm áp thoải mái, cảm giác ấm áp này bắt đầu khuếch tán từ trong cơ thể hần, lan tràn một mạch đến lục phủ ngũ tạng, tứ chi bát mạch của hần. Ngay cả đầu óc vốn có chút hỗn loạn đều dần trở nên tỉnh táo.

- Là nó! Chính là nó! Chính thứ lực lượng này đã cứu chủ nhân! –Nam Nhi bỗng giật mình lên tiếng. Bởi vì tràn vào cơ thể Diệp Vô Thần lúc này, chính là Sinh Mệnh lực đã cứu vãn từng chút từng chút sinh mệnh của hần trong hai năm nay. Vật việc nàng có thể nhìn thấy thì chỉ có Diệp Vô Thần mới có thể nhìn thấy, khoảng thời gian Diệp Vô Thần hôn mê, thế giới của Nam Nhi hoàn toàn u tối. Giờ phút này, mới rốt cuộc biết được nguồn gốc của Sinh Mệnh lực lượng thần bí kia: nước suối trong tay Ngưng Tuyết.

Diệp Vô Thần lẳng lặng uống hết nước, cảm thụ biến hóa kỳ diệu trong cơ thể một hồi, sau đó nói:

- Tuyết Nhi, ta vẫn còn muốn uống.

- Vâng! –Ngưng Tuyết dùng sức gạt đầu, dùng ống tay áo vôi vàng lau vệt nước mắt còn lưu lại trên mặt mình mấy cái, rồi lại xoay người chạy như bay về phía khe suối, sau đó bưng nước đi về, cẩn thận mớm cho hần uống.

Lần này, chỉ có vị của nước.

Uống nước xong, Diệp Vô Thần thở nhẹ một hơi, trên dưới toàn thân đều thoải mái hơn rất nhiều. Trong đầu, vang lên thanh âm khó hiểu của Nam Nhi:

- Hả? Lạ ghê, lúc này còn có, nhất định không sai, vì sao lần này không có nhỉ? Lạ quá, lạ quá...

- Không phải nước. –Diệp Vô Thần dùng ý niệm trả lời:

- Là nước mắt của Tuyết Nhi.

- Hả?

Nam Nhi từng nói với hần, lực lượng Sinh Mệnh thần bí kia có khi một ngày vài lần, có khi vài ngày một lần. Hần liền biết, thứ lực lượng này không thể đến từ nước. Bởi vì Ngưng Tuyết đem toàn bộ mình đều buộc lên người hần tuyệt đối không có khả năng có lúc vài ngày mới cho hần uống nước một lần. Mà khác biệt duy nhất trong hai lần nước ở... lần đầu tiên, bên trong bắn vào nước mắt của nàng.

Hai năm, Sinh Mệnh lực không gián đoạn, cũng ý nghĩa cho việc, mỗi lần đối mặt với hần, mớm cho hần uống nước, nàng đều lặng lẽ khóc, khóc mãi hai năm... Thỉnh thoảng, nước mắt chảy ra vô tình rơi vào trong nước, cứu lấy tính mạng của hần.

Nàng hết như một tiểu thiên sứ ông trời ban cho hần, liên tục kéo hần lại từ bờ vực tử vong. Lần đầu tiên vì cứu hần, nàng một mình đi trộm trứng của một con Thiên thú, dùng linh khí thiên thiên giúp hần đột phá đến Vô Thần quyết tầng hai, thoát được một kiếp. Rồi lại một lần, nàng không rời khỏi hần, mơn mõi con mắt chăm sóc hần hai năm, dùng nước mắt của nàng một lần nữa làm cho hần thoát khỏi cái chết.

Nàng vốn chính là Thiên sứ. Phút cuối cùng trong sinh mệnh của Cực Viêm Thiên Long, nó từ khoảng cách xa xôi truyền tới tin tức về ‘Thần Sứ Trùng Phạt của Sinh Mệnh và Quang Minh’ vào trong lòng hần.

Tuyết Nhi, nợ nàng, đời này kiếp này đều vĩnh viễn không thể trả hết. Ta duy nhất có thể làm chính là sẽ vĩnh viễn ở bên người muội, dẫu ta mất đi tất cả lực lượng bảo vệ muội, ta cũng sẽ không để cho bất kỳ ai tổn thương muội nữa...

- Ca ca, còn khát không? –Ngưng Tuyết để lá sen xuống, đôi mắt sáng ngời ngu ngơ nhìn hấn. Chỉ vờ vờ nhìn hấn như thế, nàng đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Thân thể khôi phục lại chút tri giác, sức lực dường như cũng khôi phục được vài phần, hấn nhích khóe miệng, lộ ra nụ cười ôn hòa:

- Đã hết khát rồi.

226. Chương 225: Món Quà Nho Nhỏ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 225: Món quà nho nhỏ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ngưng Tuyết vươn tay ra, muốn lau đi vết nước lưu lại trên khóe miệng hấn. Đây đã là động tác quen thuộc mỗi lần mớm cho hấn uống nước. Bởi vì trong quá khứ, mỗi lần nàng uống nước xong, hấn đều sẽ giúp nàng lau khóe miệng. Tay Ngưng Tuyết vươn ra một nửa, bỗng nghĩ đến điều gì đó liền rút lại như bị điện giật, khẩn trương hỏi:

- Ca ca, huynh có đói không?

Tay Ngưng Tuyết rút lại rất nhanh nhưng cái thoáng nhìn ngẩn ngủ kia làm cõi lòng Diệp Vô Thần rung động dữ dội, hô hấp bỗng mạnh bỗng trở nên hỗn loạn, hấn dùng thanh âm khô khốc lo lắng hỏi:

- Tuyết Nhi, để ta xem tay muội nào.

Ngưng Tuyết nguyên là sững sốt, sau đó theo phản xạ giấu tay ra sau lưng, vẻ mặt trở nên bối rối:

- Tay... tay muội rất tốt, không cho ca ca xem...

Động tác giấu đầu hờ đuôi của nàng làm hấn biết lúc này mình thấy không phải ảo giác, hấn chậm rãi mà kiên quyết nói:

- Tuyết Nhi, nghe lời ca ca, vươn tay lại đây.

Ở trước mặt Diệp Vô Thần, Ngưng Tuyết hoàn toàn không có khả năng cự tuyệt. Nàng rút cuộc đưa tay từ sau lưng ra, dè dặt xòe ra trước mắt Diệp Vô Thần.

Tuy đã có chuẩn bị nhưng trong tích tắc khi ánh mắt Diệp Vô Thần tiếp xúc lòng bàn tay nàng, trái tim nhất thời như bị hàng vạn mũi kim đâm vào, đau đến gần như muốn nghẹt thở. Hấn thậm chí không dám tin rằng, đây thật là tay Ngưng Tuyết ư?

Dáng tay vẫn nhỏ nhắn hoàn mỹ như vậy, hấn trước kia thường xuyên đem hai cánh tay nhỏ này từ từ nắm vào lòng bàn tay, đồng thời hưởng thụ thứ cảm giác đó. Mà bàn tay trắng bóc mịn màng trong ký ức lúc này đã rải đầy vết chai dày cộp, rất rất dày, hiện màu tì tì, màu vàng, có chỗ thậm chí còn lưu lại cục máu hoặc lớn hoặc nhỏ. Trên ngón tay, ngang dọc vô số vết sẹo lớn lớn nhỏ nhỏ, có vết đã lành từ lâu, có vết là gần đây mới khắc lên, quá nhiều vết sẹo đem cả bàn tay đều phá hủy đến không còn nguyên vẹn. Trên cổ tay từ lòng bàn tay đi xuống, tương tự cũng là vết sẹo chằng chịt...

Diệp Vô Thần nhìn một lát rồi nhắm mắt lại, không nhìn tiếp nữa. Hấn không cách nào tưởng tượng nổi, phải cạo quết bao nhiêu lần, chịu bao nhiêu đau đớn mới có thể biến một đôi tay trắng mịn hơn

tuyết thành bộ dạng như vậy. Từng vết sẹo ngang dọc trên đó, như lấy từng mũi dao vô cùng sắc lẹm đâm mạnh vào nơi mềm yếu nhất trong nội tâm hắn, khiến hắn đau đớn không muốn sống.

Thế nào là nhìn thấy mà đau lòng...

- Đau không? –Diệp Vô Thần dùng thanh âm run rẩy hỏi.

Ngưng Tuyết rút tay về, đặt trên người hắn, dáng vẻ kinh sợ bất an dùng sức lắc đầu:

- Không đau, chẳng đau tí nào cả.

- Nhưng, ta đau. –Diệp Vô Thần nhìn vào đôi mắt sáng ngời của nàng, cảm nhận nỗi đau lòng chưa bao giờ từng có. Cho dù là đêm trăng tròn ngày trước, hắn cũng không cảm nhận được nỗi đau đớn như thế.

Trên thế giới này, còn có ai mỹ lệ hơn Tuyết Nhi của hắn. Cho dù là tiên nữ trên trời cũng không thể bằng một phần vạn Tuyết Nhi của hắn.

Ngưng Tuyết lại đi vào trong khu rừng thần bí này, chỉ là tâm tình nàng đã hoàn toàn khác lúc trước, còn giống, là nỗi lo lắng trong lòng. Diệp Vô Thần tỉnh lại khiến nàng càng không muốn xa cách với hắn, chỉ muốn sớm tìm được trái cây mình cần, mau mau trở về bên người hắn. Trên đường lúc đi tới, trong lòng nàng hoan hô hết lần này tới lần khác:

- Ca ca tỉnh lại rồi! Ca ca tỉnh lại rồi...

Đến khu rừng nhỏ này quá nhiều lần, tuy chưa bao giờ dám vào sâu trong, nhưng vị trí mỗi một gốc cây bên rìa nàng gần như đều có thể nhớ rành rành, một vài động vật nhỏ thường xuyên lui tới cũng rất quen thuộc. Lần này, bước chân nàng rõ ràng còn nhanh nhẹn hơn trước kia nhiều, khi nàng giẫm lên một đồng cỏ, trong bụi cỏ bỗng xôn xao một trận, Ngưng Tuyết bị dọa lui ra sau một bước, mà một con thỏ bị giật mình từ trong đồng cỏ lủi ra, chạy như bay về phía trước.

Ngưng Tuyết còn chưa hoàn hồn, con thỏ mất phương hướng kia liền ‘bịch’ một tiếng va vào một gốc cổ thụ cứng cáp, bị va đến chổng vó, móng thỏ chân thỏ giật giật cào cào vài cái sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Ngưng Tuyết trợn trừng mắt, nhìn rất lâu, sau khi thấy con thỏ vẫn không chút nhúc nhích mới vỗ vỗ nơi trái tim bị dọa đập ‘bình bịch’ rồi đi tới. Nàng cúi người xuống, dùng tay cẩn thận chạm nhẹ vào người con thỏ một cái, sau khi thấy nó vẫn không có phản ứng mới tóm lấy nó, chạy như bay về.

Trọn hai năm, nàng và Diệp Vô Thần đều không có bất cứ bữa ăn mặn nào. Bởi vì một thiếu nữ nhỏ như nàng căn bản không bắt được thú rừng, cho dù bắt được cũng không dám sát sinh. Mà hôm nay con thỏ đáng thương tự nguyện chết mình này hết như món nhỏ ông trời tặng cho nàng, để nàng có thể mang về cho ca ca vừa tỉnh lại bồi bổ thân thể.

- Ca ca, xem này, muội bắt được một con thỏ về. –Cách rất xa, nàng liền giơ cao con thỏ đáng thương đó lên, vừa lắc lư vừa cười khanh khách, với nàng mà nói, đây thật đúng là một chuyện rất xuất sắc. Do chạy quá nhanh, thân thể nàng không vững liền ngã xuống bãi cỏ, nàng cố sức bò dậy, vẫn vẻ mặt vui vẻ tung tăng.

Nụ cười của nàng khiến cõi lòng đau đớn nặng nề của Diệp Vô Thần cũng vui vẻ theo, trong lòng thầm cảm tạ con thỏ không biết vì nguyên nhân gì để nàng bắt được này. Với hắn mà nói, nụ cười của Ngưng Tuyết là hình ảnh đẹp nhất trong sinh mệnh hắn.

Ngưng Tuyết chạy đến bên người hắn, vui vẻ khoe con thỏ béo múp trong tay về phía hắn:

- Ca ca huynh xem, hì hì, con thỏ này ngốc lắm, không ngờ tự mình va vào cây, thật ngốc quá mà!

Tự mình va vào cây? Diệp Vô Thần có chút buồn cười trong lòng hô một tiếng chẳng trách, sau đó không khỏi nhớ tới một sự tích tên ‘Ôm cây đợi thỏ’ ở trong đầu.

- Ca ca, chúng ta ăn con thỏ ngốc này được không? –Nàng cười hì hì, nhưng lập tức lại nghĩ đến điều gì đó, méo miệng, rồi trở nên có chút lo lắng:

- Nhưng nơi đây không có lửa, làm sao nướng con thỏ này được bây giờ...

Diệp Vô Thần ngoắc ngoắc ngón tay bên tay trái:

- Tuyết Nhi, tới chỗ ta này, chỗ ta có lửa, còn có nồi bếp, cái gì cũng có. Tuyết Nhi quên rồi à?

Kiểm Thần chỉ hoàn trên ngón tay hần lấp lánh quang mang màu trắng, hộp lửa được rót Hỏa nguyên tố vào dùng để nhóm lửa, nồi, muối, bếp đầy đủ mọi thứ, thậm chí còn có rất nhiều củi đốt trước kia không dùng đến nhưng vẫn tiện tay ném vào. Những thứ này, đều là lúc trước họ mang theo khi đi tới Thiên Diệt Hỏa Sơn, cũng dùng dọc đường, vẫn luôn đều cất vào trong Kiểm Thần Chỉ Hoàn của hần. Ngoài những thứ này, giường, lều vải, còn có một ít đồ ăn chưa ăn hết của họ đều ở trong đó. Lấy những thứ này từ trong Kiểm Thần Chỉ Hoàn ra vốn vụn vặt chỉ cần ý niệm, không cần sức lực.

Mỗi một món đồ trước mắt đều quen thuộc như vậy, Ngưng Tuyết sau phút vui mừng, mũi bắt đầu trở nên cay cay. Nàng nhớ lúc trước một mực lười nhác ngủ trong ngực ca ca, nhớ Đồng Tâm, nhớ rất nhiều người... Chỉ là, cả đời này nàng đều không có khả năng gặp lại bọn họ nữa rồi. Đoạn Hồn Uyên cao không thấy đỉnh đâu đã hoàn toàn ngăn cách họ thành hai thế giới, không ngày gặp lại.

Ngưng Tuyết rất nhanh liền nhóm lửa lên, nàng rút cuộc lại nhìn thấy màu sắc của lửa. Dưới chân là bãi cỏ xanh, chẳng cần phải lo sẽ gây nên hỏa hoạn. Nhưng sau khi nhóm lửa, Ngưng Tuyết lại lúng túng cầm con thỏ bị va chết đó lên, bởi vì nướng cũng thế, luộc cũng thế, trước tiêu đều phải lột da thỏ, Ngưng Tuyết chưa từng làm qua, cũng gần như không có khả năng làm được. Tuy nàng có thể ăn rất ngon lành, nhưng mỗi lần khi Diệp Vô Thần lột da động vật, nàng vốn dĩ ngay cả liếc đều không dám liếc một cái.

Diệp Vô Thần lập tức đoán được ý nghĩ trong lòng nàng, yêu thương nói:

- Tuyết Nhi, con thỏ này chờ ta khôi phục sức lực hẵng ăn được không? Chỗ ta còn có rất nhiều đồ ăn có thể ăn được.

Ngưng Tuyết nghĩ một hồi, lại từ từ mà kiên quyết lắc đầu, một tay cầm con thỏ, một tay cầm một con dao, đi đến bên khe suối.

Khi đưa con dao về phía người con thỏ, tay nàng run rẩy liên tục, một mực đều không dám thật sự hạ xuống. Qua rất rất lâu, nàng mới cắn răng, đâm mạnh con dao xuống, đôi mắt cũng nhắm chặt lại...

- Xin lỗi thỏ con, thân thể ca ca cần bồi bổ, cho nên đành ủy khuất mi rồi...

- Xin lỗi thỏ con, thật sự xin lỗi...

Nàng toàn bộ dựa vào cảm giác của mình, con dao lóc trên thân con thỏ, sau khi trải qua nỗi sợ hãi và không nỡ ban đầu, cội lòng nàng cuối cùng đã vững hơn chút đỉnh, nhưng tay vẫn đang run rẩy không ngừng, có vài lần suýt nữa bị dao cắt vào tay. Trong miệng nàng một mực đều đang nhỏ giọng lẩm bẩm, liên tiếp nói 'xin lỗi' với con thỏ con trong tay, chỉ có như vậy, trong lòng nàng mới tốt hơn chút đỉnh.

Nghe tiếng lẩm bẩm thấp giọng trong miệng Ngưng Tuyết, trong lòng Diệp Vô Thần cũng thầm gọi tên Ngưng Tuyết. Nếu không phải vì hần, nàng vĩnh viễn không dám để tay mình dính máu, cho dù đó chỉ là một con thỏ đã chết.

Khi xử lý xong con thỏ ấy, Ngưng Tuyết đã đầu đầy mồ hôi, nàng bỏ con thỏ vào trong nồi, đổ nước suối, rồi dưới sự chỉ đạo của Diệp Vô Thần bỏ các loại gia vị, khi mùi thịt xa cách đã lâu truyền tới, nước miếng Ngưng Tuyết làm thế nào cũng không dừng nổi, không ngừng nuốt xuống, nhưng vẫn có một dòng nước trong óng ánh từ khóe miệng trào ra, nàng đã lâu lắm rồi không dính mỡ.

- Ca ca, huynh nói tỷ tỷ và cả Đồng Tâm tỷ tỷ bây giờ sống tốt không? Có nhớ chúng ta hay không? -Ngưng Tuyết vừa nuốt nước miếng vừa hỏi.

Diệp Vô Thần mỉm cười nói:

- Họ nhất định đang nhớ chúng ta như chúng ta nhớ họ. Đồng Tâm tỷ tỷ của muội lợi hại như vậy, ai cũng không thể ức hiếp các nàng.

Nghĩ đến họ, cội lòng Diệp Vô Thần lại trở nên nặng trĩu. Chân thực tình hình, hần không thể dự đoán. Ngày đó khi nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên, khí tức của Đồng Tâm mỏng manh giống gần như hần. Nàng

giống với mình, đều làm hành động giãy dụa liều chết. Định nhân của nàng, cường đại đến mức nàng không thể chống lại.

Liệu nàng có giống mình, đã bị dồn đến tuyệt lộ hay không. Mà Diệp Thủy Dao thân ở Đại Phong Quốc, chờ đợi hần rốt cuộc thể nào...

Vừa nghĩ đến đây, lòng hần loạn như ma. Trong lòng lại đau khổ nghĩ đến kẻ dồn Đồng Tâm vào tuyệt cảnh. Rốt cuộc là ai lại có thực lực như thế. Mà chính sự xuất hiện của kẻ đó, ép Đồng Tâm rời khỏi Ngưng Tuyết, để cho Ngưng Tuyết bị Đại Phong Quốc bắt đi, cũng thay đổi hết thảy mọi thứ nên có.

Kẻ đó rốt cuộc là ai? Thiên Thần đại lục, rốt cuộc từ lúc nào xuất hiện một cường giả đáng sợ như thế?

Hay, kẻ đó... Vốn dĩ không thuộc về Thiên Thần đại lục. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, khiến cõi lòng Diệp Vô Thần chấn động mãnh liệt, một khả năng khác càng lúc càng rõ nét trong đầu hần.

227. Chương 226: Kỳ Tích

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiến Vân Biển

Chương 226: Kỳ tích

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Muội một mực đều nghĩ, lúc đó, Đồng Tâm tỷ tỷ vì sao rời khỏi chứ?

- Nàng rời đi là vì muốn bảo vệ muội và cả ta nữa. –Ánh mắt Diệp Vô Thần nhìn về xa xăm đáp.

Ngưng Tuyết quay đầu lại, ngơ ngàng khó hiểu.

Diệp Vô Thần không cách nào giải thích rõ ràng với nàng, càng không muốn nàng lo lắng quá nhiều nữa, cười nói:

- Tuyết Nhi, đã có thể ăn rồi.

Mùi thịt lan ra tứ phía, Ngưng Tuyết nghe vậy vội vàng đi dập lửa, đôi mắt trông mong nhìn thịt thỏ trong nồi, một bên vừa không ngừng nuốt nước miếng vừa chờ nó có thể mau trở nên nguội đi.

Diệp Vô Thần từng ngủ mê mười năm, một giọt nước không uống, chẳng những không bị chết đói, ngược lại từng ngày trưởng thành trong cơn ngủ say. Bởi vì hần lúc đó vẫn có thể hấp thu linh khí thiên địa một cách tự do cung cấp cho thân thể sử dụng. Mà hiện giờ thân thể rồng tuếch đã không thể hút linh khí, cộng thêm thân thể yếu ớt không chịu nổi, nếu không phải hai năm nay Ngưng Tuyết dốc lòng chăm sóc và nàng vô tình rót Sinh Mệnh lực cho hần, thì hần đã chết từ lâu rồi. Mà nay ngủ thấy mùi thịt, hần cũng cảm thấy bụng sôi ùng ục, thứ cảm giác này khiến hần vui mừng, có thể cảm thấy đối chứng tỏ thân thể hần ngoại trừ cực kỳ yếu ớt thì đã không còn đáng ngại nữa. Có lẽ không mất bao lâu, thân thể hần liền có thể từ từ khôi phục.

Chờ rốt cuộc đã nguội không sai biệt lắm, Ngưng Tuyết cầm con dao lên, nhọc nhằn cắt một miếng thịt thỏ xuống, sau đó vội vã ngồi xuống đưa tới bên miệng Diệp Vô Thần:

- Ca ca, con thỏ này thơm lắm, đây là con thỏ đầu tiên muội bắt được, ca ca mau ăn thử xem.

Diệp Vô Thần không há miệng, mỉm cười nói:

- Tuyết Nhi, ta bây giờ hoàn toàn không có sức nhai thịt, người vừa mới mắc bệnh nặng cũng không thích hợp ăn đồ khó tiêu hóa, ta bây giờ chỉ thích hợp uống canh, cho nên con thỏ này Tuyết Nhi buộc phải ăn hết mới được.

- A? Là thế này sao? –Ngưng Tuyết hơi hơi thất vọng, sau đó lại vội vàng đứng dậy, cầm chiếc chén nhỏ múc đầy một chén canh, rồi cầm một chiếc muỗng nhỏ cẩn thận quấy đều, nếm thử vài lần, mãi cho đến khi cảm thấy nhiệt độ vừa ý mình sau đó mới múc một muỗng nhỏ, lại không yên tâm thổi một hồi mới đưa tới bên môi Diệp Vô Thần:

- Ca ca uống canh đi, đã nguội rồi.

Canh thịt thỏ thơm ngon vào miệng, mỗi miếng đều làm hắn thưởng thức rất lâu. Cả đời này, hắn sẽ không quên mùi vị lúc này, khi thiếu nữ ấy vui mừng vô hạn xách con thỏ trở về, cố nén sự không nỡ và sợ hãi lột da con thỏ, sốt ruột chờ đợi, một đũa vừa nuốt nước miếng vừa cẩn thận mớm cho hắn, khoe miệng vương đầy nỗi quan tâm và vừa ý sâu sắc. Mỗi một động tác, mỗi một nét mặt của nàng, đều bao hàm thâm tình cả đời hắn trả không hết.

Sau này, dẫu cho nếm hết kỳ trân thế gian, cũng chẳng có gì bằng một phần vạn lúc này. Bởi vì trong món canh thịt nhật nhèo không có đặc biệt ấy đã dung nhập tấm lòng của thiếu nữ.

Một mực bị Ngưng Tuyết mớm uống hết hai chén, Diệp Vô Thần mới nói:

- Được rồi, đã no rồi, Tuyết Nhi, đừng chỉ biết mớm cho ta uống, muối cũng uống nhiều chút. Lâu như vậy, muối nhất định đói lắm rồi.

Ngưng Tuyết đặt chén nhỏ xuống, lắc đầu:

- Muối không thích uống canh.

Diệp Vô Thần nghe vậy, cười thầm nói:

- Vậy hôm nay phải ăn hết con thỏ này được không? Nếu không, ngày mai khả năng sẽ thiêu hủy.

- Vâng! –Ngưng Tuyết đáp lời, dùng sức nuốt nước miếng đầy miệng xuống, dùng tay cầm nửa con thỏ lên, cắn từng miếng một. Ban đầu còn ăn rất chậm, dần dần cắn xé càng lúc càng nhanh, tướng ăn cũng càng lúc càng bất nhã, hận không thể một hơi nuốt toàn bộ xuống. Nàng thật sự quá đói, song song với lúc mớm cho Diệp Vô Thần, con sâu đói trong bụng sớm đã làm ầm từ lâu rồi.

- Ăn chậm thôi, cẩn thận cắn vào lưỡi đấy. –Diệp Vô Thần nhìn tướng ăn của nàng, cưng chiều nói.

- Vâng. –Ngưng Tuyết hơi xấu hổ cười với hắn, sau đó lại ngón nga ngón ngiến. Không bao lâu sau, lại như gió cuốn mây tan tiêu diệt non nửa con, nàng một bên nhai, động tác dần chậm lại, trong mắt lại trào ra nước mắt.

- Tuyết Nhi? Sao thế? Vì sao tự nhiên lại khóc?

Ngưng Tuyết lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu, mắt ngấn lệ nói:

- Muội... muối rốt cuộc có thể chăm sóc ca ca, rốt cuộc có thể không cần liên lụy ca ca nữa rồi... Ca ca cũng đã tỉnh, muối cao hứng lắm, cao hứng lắm...

Nàng luôn dán sát lấy Diệp Vô Thần, coi hắn thành chỗ dựa duy nhất của mình, một phút cũng không muốn tách ra với hắn. Nhưng đồng thời, nàng một mực đều biết mình đối với hắn mà nói là một sự trói buộc, nếu không có mình, hắn làm rất nhiều chuyện đều có thể thoải mái rất nhiều, giảm rất nhiều lo lắng vướng bận. Nhưng nàng lại không muốn tách ra với hắn. Mỗi ngày, nàng hưởng thụ sự bảo vệ và ôm ấp của hắn, rồi lại mỗi ngày đắm chìm trong loại tâm tình tự trách phức tạp, hy vọng có một ngày có thể bảo vệ hắn như Đồng Tâm. Tuy rằng... nàng biết hắn nhất định sẽ không trách nàng gì cả.

Khoảng thời gian này, nàng rốt cuộc đã được như mong muốn, dùng đôi tay mình, dưới sự kiên trì và mong ngóng mỗi ngày làm hắn tỉnh lại. Hôm nay, còn mang về cho hắn một con thỏ nhỏ, trong lòng nàng thật sự rất thỏa mãn, dần dần, bắt đầu rất muốn khóc...

Diệp Vô Thần trong lòng ấm áp, ánh mắt nhu hòa ngắm nhìn nàng:

- Tuyết Nhi, ta từng nói rất nhiều lần rồi, giữa chúng ta, không có liên lụy hay không liên lụy, chỉ cần muội có thể ở bên cạnh ta, với ta mà nói chính là một thứ hạnh phúc, nếu có một ngày muội sợ liên lụy ta mà tạm thời rời khỏi ta, đó mới là tổn thương với ta, hiểu chưa? Giống như ta bây giờ, có thể yên tâm thoải mái đón nhận sự chăm sóc của muội...

- Chúng ta đều gặp nhau, nương tựa lẫn nhau vào lúc cô đơn nhất, bất lực nhất. Muội còn nhớ không, lúc đó, ta vớt muội lại, muội vì đuổi theo ta, chạy một ngày một đêm, chân bị rách toạc nhuộm đỏ cả tất. Rồi lại vì cứu ta, liều mạng trèo lên Thiên Liệt Sơn, đi trộm trứng một con Thiên thú... Từ lúc đó trở đi, muội chính là một nửa tính mạng của ta, hình bóng nho nhỏ bên cạnh ta, dấu cho ta vớt bỏ toàn bộ cũng sẽ không vớt bỏ muội. Lần này, muội vì cứu ta, cực khổ lâu như vậy, nếu nói liên lụy, là ta liên lụy Tuyết Nhi mới đúng.

- Không... không, ca ca còn lâu mới liên lụy muội, nếu không phải vì muội, ca ca sao có thể... -Trong lòng Ngưng Tuyết tràn ngập sự bối rối ảm áp, nàng sao có thể cảm thấy ca ca liên lụy nàng chứ.

- Cho nên, sau này Tuyết Nhi đừng nói ra những lời liên lụy như vậy nhé, được không? – Diệp Vô Thần hơi nhếch mép, lộ ra nụ cười ảm áp chỉ ở trước mắt Ngưng Tuyết mới lộ ra:

- Giữa chúng ta sớm đã tuy hai mà một, vốn dĩ chẳng có liên lụy hay không liên lụy, nếu Tuyết Nhi còn nói những lời như vậy nữa, sẽ khiến ca ca đau lòng đó.

- Muội không nói, muội không nói nữa. –Ngưng Tuyết ném khúc xương ở trong tay xuống, nhào vào trong ngực Diệp Vô Thần:

- Muội chỉ muốn cùng một chỗ với ca ca, mỗi ngày đều thấy ca ca, vĩnh viễn không xa rời.

Diệp Vô Thần cười ôn hòa:

- Đây mới là Tuyết Nhi ngoan của ta.

Nói quá nhiều, một cổ uể oải không ngừng ập tới, hẳn có chút vô lực nói:

- Tuyết Nhi, ta hơi mệt, cùng ta ngủ một giấc được không?

Bàn tay tóm ở trước ngực hắn bỗng nín chặt, Diệp Vô Thần hiểu rõ trong lòng, trấn an nói:

- Yên tâm đi, ta đã tỉnh lại thì chứng minh ta đã khỏe rất rất nhiều, sẽ không ngủ lâu như vậy nữa đâu. Nếu thi xem ai ngủ lâu hơn với ta, chưa biết chừng ta còn thua đấy.

Ngưng Tuyết lúc này mới cười ngọt ngào, vùi đầu vào ngực hắn, từ từ nhắm mắt lại.

Một hồi quá lâu, căng thẳng quá lâu, sợ hãi quá lâu... Giờ phút này buông lỏng xuống, sự mệt mỏi nàng cảm nhận thấy còn mãnh liệt hơn Diệp Vô Thần, gần như vừa nhắm mắt liền ngủ say sưa. Lần này, khóe miệng nàng mang theo nụ cười mím thỏa mãn sung sướng, không cần lo bỗng nhiên bị ác mộng đánh thức trong giấc ngủ nữa.

Nghe thấy hô hấp chẳng mấy chốc trở nên chậm rãi đều đều của nàng, nội tâm Diệp Vô Thần lại như bị đâm mạnh. Hắn rất muốn có thể giương cánh tay ôm nàng vào trong ngực, để nàng ngủ không âu không lo, thoải mái giống như trước kia.

- Chủ nhân, nước mắt, nước mắt của nàng! –Nam Nhi có chút nôn nóng nhắc nhở. Tuy rằng nàng nghĩ thế nào cũng không rõ vì sao trong nước mắt của Ngưng Tuyết lại có Sinh Mệnh nguyên tố, nhưng đối với Diệp Vô Thần trước mắt đã mất hết lực lượng mà nói, nước mắt Ngưng Tuyết có thể khiến hắn khôi phục trong thời gian ngắn nhất.

- Ta sẽ từ từ khỏe lại. –Diệp Vô Thần nhắm mắt, tận đáy lòng nói với Nam Nhi, cũng là nói với mình:

- Ta không muốn nhìn thấy nàng rơi lệ nữa.

Nam Nhi trầm mặc, cũng không kiên trì nữa. Đau lòng vì Ngưng Tuyết, đâu phải chỉ một mình Diệp Vô Thần.

Sau khi Diệp Vô Thần tỉnh lại, mỗi ngày Ngưng Tuyết đều vui vẻ như một chú chim non ra khỏi lồng, ngay cả khi đi vào rừng cây hái quả đều tung ta tung tã, tiếc nuối chính là không còn nhìn thấy con thỏ nào tự động chết mình nữa. Cũng bởi vì Diệp Vô Thần tỉnh lại, đồ ăn của họ cũng bắt đầu trở nên phong phú, đồ ăn chứa trong Kiếm Thần Chỉ Hoàn đủ cho họ ăn rất nhiều ngày, số lần Ngưng Tuyết chạy vào rừng cũng ít đi rất nhiều, mỗi ngày đều giúp hắn xoa bóp thân thể, hoặc nằm soài trên bãi cỏ bên người hắn, gác chân kê cho hắn rất nhiều thứ thú vị mình gặp được ở đây.

Hai ngày sau, Diệp Vô Thần rốt cuộc giờ được cánh tay, vuốt ve khuôn mặt Ngưng Tuyết, Ngưng Tuyết đưa tay hắn để lên mặt mình, rồi lại nước mắt như mưa. Nàng đã có thể nhìn ra, không mất bao lâu, nàng có thể giống như ngày trước, được hắn ôm vào trong ngực. Diệp Vô Thần hôn nước mắt của nàng, lẳng lặng chờ đợi. Suy nghĩ trong lòng hắn, so với Ngưng Tuyết còn nhiều hơn rất nhiều.

Từng ngày trôi qua, thân thể Diệp Vô Thần cũng từng ngày khôi phục, ngay cả bản thân Diệp Vô Thần cũng cảm thấy đây thật sự là một kỳ tích. Từ trên Đoạn Hồn Uyên rơi xuống, không biết cần nữ thần may mắn thiên vị bao nhiêu lần hắn mới có thể sống sót, đồng thời từng ngày tốt lên. Tuy hắn không có lực lượng nhưng tri giác mỗi một bộ vị trên toàn thân đều đã khôi phục, điều này cũng ý nghĩa cho việc, hắn không có bộ phận nào đã thành tàn phế.

Ngoại trừ kỳ tích, hắn thật sự không biết còn có điều gì có thể hình dung hết thấy những thứ này.

Mà kỳ tích này, là Ngưng Tuyết mang tới cho hắn.

Nửa tháng sau, dưới sự dìu dắt của Ngưng Tuyết, Diệp Vô Thần rốt cuộc đã nhọc nhọc đứng dậy. Giờ phút ấy, Ngưng Tuyết ôm thân thể hắn vừa nhảy vừa bật, tận tình vui cười trong nước mắt, tiếng cười kéo dài rất lâu truyền đi xa xa theo cơn gió êm, vang vọng rất lâu. Cuối cùng, nàng và Diệp Vô Thần cười đến kiệt sức song song ngã xuống mặt cỏ.

Nhưng độ khôi phục của Diệp Vô Thần cũng chỉ dừng lại ở đây. Mức lớn nhất của hắn chỉ sức có đứng dậy, miễn cưỡng đi được vài bước. Hắn hết như một quả bóng bay bị châm kim, có cố gắng thối thể nào đi chăng nữa, cũng chỉ có thể thối được một mức độ rất nhỏ, dẫu cho nhiều hơn nữa cũng chỉ theo lỗ hổng thoát ra thối thối.

Khi Diệp Vô Thần phát hiện ra điểm này, hắn chỉ đành thở dài nặng nề. Hắn không dám nói cho Ngưng Tuyết biết, an ủi nàng rằng mỗi ngày mình đều cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Hắn như vậy, chỉ có thể vĩnh viễn lưu lại ở nơi đây, được Ngưng Tuyết chăm sóc và bảo vệ cả đời. Hiện thực như vậy, hắn không cách nào thừa nhận.

Lại năm ngày trôi qua, dưới sự dìu dắt của Ngưng Tuyết, hắn bắt đầu quan sát thế giới thần bí này.

228. Chương 227: Ấy Thế Mà Có Người!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 227: Ấy thế mà có người!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nơi này có ánh sáng, có nước, có gió, có thực vật có động vật, nếu không ngẩng đầu nhìn trời, như vậy nơi đây chẳng khác thiên nhiên nguyên thủy nhất là mấy. Mà bầu trời tối om kia nói cho họ biết, đây hoàn toàn là một thế giới khác. Nơi đây không có mặt trời, mặt trăng, sao trời, ánh sáng không biết từ đâu mà

tới, nước chảy cũng chẳng biết tới từ đâu. Nơi đây không có ban đêm, phán đoán về thời gian chỉ có thể dựa theo cảm giác và sự nhắc nhở của Nam Nhi.

Căn cứ theo độ dài và độ rộng của Đoạn Hồn Uyên, thế giới này hẳn không rộng lớn lắm, chỉ khoảng vài chục dặm. Nơi đây tuy có động vật nhưng hẳn không thể có người, hẳn không tin có người rơi xuống đây vẫn có thể sống sót như mình và Ngưng Tuyết. Hơn nữa, một thế giới nhỏ như vậy, nếu thật sự có người, thì trong thời gian hai năm sao có thể không phát hiện ra hẳn và Ngưng Tuyết.

Thế giới bao la, quả nhiên không gì không có. Diệp Vô Thần quan sát thế giới này, thầm cảm thán.

Hai năm, Ngưng Tuyết không cao thêm, không béo lên hay gầy đi, ngay cả mái tóc trắng tinh cũng không dài hơn, váy vẫn là bộ váy công chúa trắng muốt một cách thần bí kia, không dính một hạt bụi, càng không tổn hại. Thân phận thật sự của nàng hẳn không có hoài nghi. Hẳn chẳng muốn để tâm, bởi vì mặc kệ nàng là ai, thân phận khác khiến người ta khiếp sợ cỡ nào, thì nàng vĩnh viễn đều là Ngưng Tuyết thuộc về hẳn.

- Có lẽ, ở lại đây vĩnh viễn cũng tốt, không cần lo lắng có một ngày có người cướp nàng từ bên người ta. Ta bây giờ đã không còn lực lượng bảo vệ nàng rồi. –Diệp Vô Thần thầm nhủ trong lòng. Một thân phận khác của Ngưng Tuyết, đã định sẵn một vài chuyện nào đó hẳn không muốn nhìn thấy ắt sẽ có một ngày kéo đến. Mà thế giới này, há chẳng phải nơi trốn tránh hoàn mỹ nhất hay sao.

Nghĩ đến đây, hẳn lặng lẽ ôm chặt Ngưng Tuyết, Ngưng Tuyết cũng vô ý thức ôm hẳn chặt hơn.

Trước mắt, là một khu rừng thưa thớt, nhưng cây cối cây nào cây nấy đều cực kỳ cứng cáp, thỉnh thoảng có thể thấy vài loài cây ăn quả kỳ dị bên ngoài không nhìn thấy, nơi đây chính là nơi Ngưng Tuyết hái quả hằng ngày. Diệp Vô Thần cảm thấy bờ vai gầy yếu một mực cheo chống của nàng bắt đầu hơi run rẩy, hô hấp của Ngưng Tuyết cũng trở nên nặng nhọc, hẳn vội vàng tận khả năng thả lỏng thân thể, đau lòng nói:

- Tuyết Nhi, chúng ta vào trong rừng ngồi một lát đi.

Trong tích tắc khi bước chân bước vào khu rừng, toàn thân Diệp Vô Thần bỗng cứng đờ, bước chân cũng vô ý thức dừng lại.

- Ca ca? Ngưng Tuyết ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn hẳn. Lại thấy Diệp Vô Thần ngơ ngác nhìn về phía trước, hoàn toàn không có phản ứng.

Qua rất lâu, hẳn mới nói:

- Dìu ta sang bên kia ngồi.

Hai người ngồi dựa vào một gốc cây lớn, đi lại trong cự ly ngắn khiến toàn thân Diệp Vô Thần bủn rủn, hẳn thở dốc nặng nhọc vài hơi, khê hô:

- Hương Hương, đi ra.

Một luồng quang hoa lóe lên, một thân hình bé bỏng hiện lên trong bạch quang, nhẹ nhàng lơ lửng trước người Diệp Vô Thần, sau đó thân thể vẽ thành một đường cong xinh đẹp, đứng lên vai Diệp Vô Thần, trong miệng nói ‘Ê a’ gì đó họ nghe không hiểu.

- Đi hái một quả trái cây, phải màu lam. –Diệp Vô Thần vươn ngón tay đùa nghịch nàng một cái, sau đó rất không khách sáo hạ một mệnh lệnh. Long Hồ thần bí có bối cảnh khủng bố, thực lực khủng bố, từng ngay cả Đồng Tâm đều đánh bại này, trước mắt đã sa sút đến mức phải giúp người đi hái hoa quả. Mấy ngày nay nó đã đảm nhiệm công việc vất vả này rất nhiều lần rồi.

Cô bé dẫu môi, bất mãn ‘Ê a’ hai tiếng, nhưng lệnh của chủ nhân không thể không tuân, nàng chỉ đành tràn đầy ủy khuất, không tình nguyện nường theo mùi thơm bay đi. Thực lực hiện tại của nàng tuy đã giảm xuống đến mức thấp nhất, nhưng khuôn trái cây lớn bằng thân thể nàng vẫn là có thể làm được... Nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

- Tuyết Nhi, muội có từng đi tới mặt đối diện của khu rừng này hay không? –Diệp Vô Thần chợt hỏi.

- Mặt đối diện? –Ngưng Tuyết lắc đầu nói:

- Không có. Muội sợ sẽ lạc đường cho nên luôn không dám đi quá xa. Ca ca, lúc này huynh phát hiện ra điều gì à? –Ngưng Tuyết hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Diệp Vô Thần gật đầu, sau đó rơi vào trong trầm tư. Ngưng Tuyết há mồm, không quấy rầy hắn.

- Nam Nhi, người có cảm giác được điều gì không? –Diệp Vô Thần nhắm mắt, dùng ý niệm hỏi.

- Hả? Không có mà. –Nam Nhi rất nhanh liền trả lời.

- Không có? –Diệp Vô Thần nhíu mày, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ khó hiểu.

Nam Nhi trầm mặc một hồi, lại khẳng định nói:

- Thật không có thứ gì đặc biệt mà. Lẽ nào chủ nhân phát hiện ra điều gì à?

- Ta không phát hiện ra cái gì. –Diệp Vô Thần nói, tiếp đó ánh mắt lấp lóe:

- Nhưng có một thứ phát hiện ra ta.

- Hả? –Nam Nhi nghe như lọt vào trong sương mù.

- Ê a! Ê a! Ê a!

Đúng lúc này, Hương Hương vừa mới bay đi không ngờ lại quay trở về, trong tiếng ‘Ê a’ bao hàm nỗi hoảng sợ lúng túng rõ ràng. Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết cùng lúc ngoái đầu nhìn, phát hiện Tiểu Hương Hương đang liều mạng bay về trước ở giữa không trung, trên mặt đất phía sau nàng, bỗng đâu có một con lợn rừng đuổi theo nàng.

Hương Hương bất kể là trạng thái cô gái hay trạng thái Long Hồ đều có thể phi hành, nhưng tối đa chỉ có thể bay cao chưa đến hai thước, hơn nữa sau khi lực lượng giảm xuống, lá gan của nàng hiển nhiên cũng giảm xuống theo đường thẳng... Cũng hoặc là nàng vốn đã nhát gan, thường xuyên bị giật mình. Nửa đường bỗng nhìn thấy một con lợn rừng thoát nhìn rất đáng sợ, phản ứng đầu tiên chính là xoay người bỏ chạy. Nhìn thấy Hương Hương bỏ chạy, xuất phát từ bản năng của phần lớn động vật, con lợn rừng này liền đuổi theo đằng sau nàng.

Hương Hương tìm thấy bên an toàn một đầu chui vào trong ngực Ngưng Tuyết, không dám thò đầu ra nữa, mà con lợn rừng kia cũng dừng lại ở nơi cách bọn họ rất xa, mắt lớn trừng mắt nhỏ với họ.

Dải đất rìa khu rừng này phần lớn là một vài động vật rất nhỏ yếu, lợn rừng hiếm khi qua lại. Hai năm nay Ngưng Tuyết cũng thỉnh thoảng nhìn thấy vài lần, khác với cảnh ngộ của Hương Hương chính là, mỗi lần Ngưng Tuyết còn chưa bị dọa chạy, lợn rừng đã bỏ chạy mất dạng trước. Ngưng Tuyết che Hương Hương vào trong tay, nhỏ giọng an ủi:

- Hương Hương, đừng sợ, con lợn rừng này không biết cắn người đâu.

Hương Hương cuối cùng cũng thò đầu nhỏ từ trong tay Ngưng Tuyết ra, run run rẩy rẩy nhìn về phía con lợn rừng. Thế nào gọi là ‘hồ lạc đồng bằng bị chó khinh’, ngày trước từng nói là một con lợn rừng, cho dù là một con mảnh hồ nàng cách một trăm thước cũng có thể dễ dàng hành chết nó.

Mà tình hình lúc này của Diệp Vô Thần há chẳng phải tương tự với nàng hay sao.

Sau khi con lợn rừng đối mắt với họ một hồi, thấy họ không có động tác, liền bắt đầu nhích chiếc chân ngắn, thử tiến gần về trước, sau khi đi gần mấy bước thấy họ vẫn không có động tĩnh gì, nó bèn dứ dứ chân trước như thị uy một hồi, trong mồm phun ra hơi thở ‘phì phì’, từng chút tới gần, tùy thời đều có thể phát động công kích.

Ngưng Tuyết thoáng chốc trở nên khản trương, thân thể theo bản năng áp sát về phía Diệp Vô Thần, nhưng lập tức lại nghĩ đến tình trạng thân thể của hắn lúc này, liền đứng dậy muốn bảo vệ hắn ở trước người. Diệp Vô Thần vươn tay chặn người nàng, khẽ lắc đầu, sau đó thâm than trong lòng:

- Nam Nhi, đi.

Mi tâm Diệp Vô Thần lóe lên một tia kim mang, Trảm Tinh Kiếm bắn ra từ trong kim mang, vẽ thành một đường cong màu vàng rồi rơi xuống, chắn trước mặt con lợn rừng, dọa nó giật mình một cái, rú lên quái dị, co giò bỏ chạy, chẳng mấy chốc đã không biết tung tích.

Ngưng Tuyết và Hương Hương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, Diệp Vô Thần thu Trảm Tinh Kiếm lại, ngẩng đầu lên, tự giễu cười:

- Không ngờ ta lại bị một con lợn rừng dồn đến mức này.

- Ca ca, huynh nhất định sẽ khỏe lại, sẽ lợi hại giống như trước. –Ngưng Tuyết dựa lên vai hắn, nhẹ giọng an ủi. Lúc trước, hắn ở trong vạn quân một mình xuyên thủng, dính máu vô số, lại bị thương cực nặng, mà nàng thì không bị chút thương hại nào. Lúc đó, xung quanh đều là đao quang kiếm ảnh, máu thịt tứ tung, nàng một chút cũng không cảm thấy sợ hãi, bởi vì ở trong ngực hắn vĩnh viễn là nơi ấm áp nhất, an toàn nhất. Cho dù rơi xuống Đoạn Hồn Uyên, nàng vẫn bình yên vô sự dưới sự bảo vệ của hắn.

Như vậy, khi hắn không thể bảo vệ nàng, nàng sẽ dùng đôi tay mình, bờ vai gầy yếu của mình để bảo vệ hắn.

Nghỉ ngơi khá lâu, Diệp Vô Thần rốt cuộc khôi phục được chút sức lực. Hắn vịn cây đứng dậy:

- Tuyết Nhi, chúng ta vào bên trong xem xem.

- Bên trong? –Ngưng Tuyết giật mình một cái, sau đó không chút do dự đi tới bên người hắn, dùng sức lực lớn nhất dìu hắn. Hai người một cao một thấp bắt đầu từng bước tiến về một đầu khác của khu rừng.

Theo hắn đi về trước, thứ cảm giác kỳ diệu kia cũng càng lúc càng gần. Cũng khiến hắn càng thêm xác định, đó tuyệt đối không phải ảo giác.

Rốt cuộc là cái gì?

Lẽ nào chính là...

Cho dù được Ngưng Tuyết dìu dắt, mỗi lần Diệp Vô Thần đi được không đến trăm thước vẫn sẽ thở hồng hộc. Thân thể hắn tuy đã không đáng ngại, bất kể trong ngoài đều không có bộ phận nào xuất hiện tổn thương, nhưng tình huống lúc này của hắn so với một người vừa khỏi bệnh đều không bằng. Nhưng dưới sự kiên trì của hắn, hai người vừa nghỉ ngơi vừa đi về trước, từng li từng tí đi về phía sâu trong.

Một ngày, hai ngày...

Tốc độ của họ thật sự có thể nói là như rùa bò, có lẽ khoảng cách một con rùa ba ngày cũng phải nhiều hơn bọn họ rất nhiều. Thời gian hai ngày, họ đi đi dừng dừng di chuyển gần mười dặm vẫn không ra khỏi khu rừng này, cũng không gặp mãnh thú nào có uy hiếp. Hình thể lớn nhất vẫn phải kể đến con lợn rừng bị dọa chạy hai ngày trước.

Thứ cảm giác đó càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng.

- Khoan đã chủ nhân, đừng đi về trước!

Diệp Vô Thần vừa muốn bước về trước bỗng nhú mào, rụt bước chân lại, đồng thời đè thân thể Ngưng Tuyết. Ngưng Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn. Diệp Vô Thần nheo mắt, nhìn về phía trước, dùng ý niệm hỏi:

- Đằng trước có cái gì?

- Là vách chắn năng lượng đơn phương hướng trong suốt, rất rất mạnh. Một khi tiến vào thì không cách nào đi ra. –Nam Nhi ngạc nhiên hô.

- Vách chắn năng lượng? Là do cái gì hình thành nên?

- Tôi không biết. Nơi này hắn không có người mới đúng, sao có thể có vách chắn năng lượng hoàn chỉnh như vậy chứ... A! Có người, ở đó có người! –Nam Nhi bỗng như bị khiếp sợ hô to. Ngay lúc nàng hô ra tiếng, Diệp Vô Thần cũng đã nhìn thấy ở nơi không xa, một bóng người bị bóng cây trùng điệp che đi quá nửa người.

Dưới đáy Đoạn Hồn Uyên... ấy vậy lại có người! Đoạn Hồn Uyên ngay cả Thần rơi xuống đều chắc chắn sẽ rơi đến tan tành, ấy vậy lại có người!

Trong nháy mắt đó, tận đáy lòng Diệp Vô Thần có thể nói là sóng to gió lớn, Ngưng Tuyết tương tự cũng há to mồm, mặt đầy vẻ giật mình không dám tin tưởng.

229. Chương 228: Cung Lạc.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 228: Cung Lạc.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Khi Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết phát hiện ra người nọ, người nọ hiển nhiên cũng đồng thời phát hiện ra họ, sau phút sững sờ ngăn ngủi, bước mau về phía họ.

- Ca ca, có người, ở đó có người! –Ngưng Tuyết vươn tay ra, giạt mình chỉ vào bóng người mau chóng tới gần ở phía trước kia.

- Ta thấy rồi. –Ánh mắt Diệp Vô Thần đọng lại trên bóng người nọ, nói:

- Tuyết Nhi, còn nhớ nơi chúng ta gặp nhau kia không?

- Nhớ nhớ. –Cái góc ở phía bắc Thiên Long Quốc, bị lãng quên và phong ấn ấy, nơi lần đầu tiên gặp Diệp Vô Thần, nàng sao có thể quên chứ.

- Ở đó, từng là một nơi bị phong ấn, ngay cả Sở Thương Minh gia gia đều không thể ra ngoài. Mà nơi này và nơi đó rất giống, trước mặt chúng ta cũng là một khu vực bị phong ấn, người trong này cũng sẽ không thể ra ngoài như chúng ta trước đây. Cũng chính là nguyên nhân này, chúng ta ở đây lâu như vậy đều không nhìn thấy một bóng người ngoài nào. –Diệp Vô Thần từ từ giải thích nói.

Ngưng Tuyết nghe chỗ hiểu chỗ không, rất lâu không phản ứng lại.

Người nọ rất nhanh đi tới trước người họ, đứng ở chỗ cách trước người họ không xa, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn bọn họ. Đây là một thanh niên nam tử lưng đeo trường cung mộc tiễn, thoát nhìn lớn hơn Diệp Vô Thần vài tuổi, đầu tóc rối tung, nhưng đôi mắt sắc bén có thần, khí thế vững chãi, mà y phục trên người gã rõ ràng là may từ da động vật, giày ở chân lại là giày gỗ quái dị.

Ánh mắt gã lướt qua trên mặt Ngưng Tuyết và Diệp Vô Thần, sau đó vừa xua tay vừa há mồm, nhưng lại không có thanh âm nào truyền ra. Vách chắn năng lượng đơn hướng có thể ngăn cách hết thảy, cũng bao gồm cả thanh âm.

Từ trên thần thái của thanh niên nam tử này, Diệp Vô Thần chỉ nhìn thấy kinh ngạc, lại không nhìn thấy các loại nét mặt không thân thiện như cảnh giác, bài xích. Mà gã xua tay cũng hiển nhiên là đang nói cho bọn họ biết đừng tiến tới nữa. Ở cái nơi bèo nước gặp nhau không thể tin nổi này, thật có thể nói là duyên phận trời định, gã đối với một kẻ lần đầu gặp mặt đều quan tâm như thế, khiến Diệp Vô Thần tăng thêm hảo cảm với gã, mỉm cười:

- Tuyết Nhi, chúng ta qua.

Thấy họ bắt đầu đi về phía trước, người nọ càng thêm lo lắng, dùng sức phất tay há mồm, nhưng ngoại trừ những điều này, gã không biết làm gì nữa, chỉ có thể ngán ngẩm trơ mắt nhìn họ đi vào vách chắn năng lượng hoàn toàn ngăn cách hai thế giới này.

Thanh niên nam tử sớm đã phát hiện ra sự suy yếu của Diệp Vô Thần, gã tiến lên giúp Ngưng Tuyết dìu hắn, nửa trách cứ nói:

- Ai, các người sao vẫn tiến vào? Hả? Vị tiểu huynh đệ này, thân thể của người? –Gã trước tiên không hỏi Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết sao lại tới nơi này, ngược lại hỏi về thân thể của Diệp Vô Thần, cánh tay gã vừa đỡ lấy Diệp Vô Thần liền giật nảy mình.

- Lẽ nào nơi đây không thể tiến vào? –Diệp Vô Thần cười cảm kích về phía gã, hỏi ngược lại.

Người nọ lắc đầu:

- Một lời khó nói hết. Bỏ đi bỏ đi, với tình trạng thân thể của người bây giờ, tới chỗ chúng ta cũng không hẳn là chuyện xấu. Người hình như đã bị thương nghiêm trọng. Nào, cho ta xem chút.

Gã nói xong, một tay đỡ Diệp Vô Thần, một tay ấn lên ngực hắn, một cỗ lực lượng nóng bỏng tràn vào trong cơ thể hắn, chẳng mấy chốc đã chảy đi khắp kỳ kinh bát mạch của hắn. Gã tức tốc thu tay về, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lực lượng thật mạnh! Diệp Vô Thần trên mặt tỉnh rụi, nội tâm lại thâm kinh ngạc. Năng lượng vừa thả ra trong nháy mắt lúc này, khiến hắn khiếp sợ phát hiện... Người thanh niên hơn hai mươi tuổi này, thực lực lại không yếu hơn Thủy Mộng Thiên của Nam Hoàng tông!

Một kẻ tuổi tác như thế, không ngờ có thực lực Thiên cấp có thể tung hoành Thiên Thần đại lục. Hắn không thể không khiếp sợ.

- Tiểu huynh đệ, thân thể của người... -Nam tử nọ khiếp sợ nhìn hắn, do dự một hồi sau đó thở dài nói:

- Xem chừng tiểu huynh đệ hẳn là người đã trải qua tai nạn lớn, tuy may mắn giữ được tính mạng, nhưng lực lượng trong cơ thể đã tiêu hao sạch sẽ, ngay cả nguyên khí cũng chỉ vãn vẹn đủ để duy trì sinh mạng. Cả đời này đừng mong tiến thêm nữa, ngay cả tuổi thọ cũng sẽ ngăn lại tới... -Gã lắc đầu, không nói tiếp, vẻ mặt tiếc nuối than thở. Loại tình trạng này, gã cả đời ít thấy. Dầu hết đèn cạn, chẳng khác gì thế này cả. Mà bình thường muốn khô kiệt đến mức như thế gần như không có khả năng, gã tin rằng, người này trong cơn tuyệt vọng nhất định đã sử dụng phương pháp đặc thù gì đó hao hết mỗi một tia lực lượng của mình. Bao gồm cả ngọn nguồn lực lượng và gần như tất cả nguyên khí.

Thân thể Ngưng Tuyết run lên, tay nắm lấy Diệp Vô Thần cũng càng nín càng chặt, trong sự đau lòng, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, rớt xuống mặt cổ dưới chân. Diệp Vô Thần từng ngày khôi phục, nằng mỗi ngày đều vui vẻ muốn chết. Nhưng từ sau khi hắn đứng dậy, tình trạng thân thể của hắn cũng không tiến bộ thêm nữa, rất lâu sau, trong lòng nàng đã loáng thoáng đoán được điều gì đó, nhưng mỗi lần nàng đều kiên trì nói cho mình biết, đó chẳng qua là nàng suy nghĩ linh tinh.

Lời nói của thanh niên nam tử đã đem vết thương nằng giấu trong nội tâm, không muốn suy nghĩ, không dám tiếp xúc, dùng giọng điệu dứt khoát chân thật đáng tin vạch trần nó.

Diệp Vô Thần lại cười ‘ha ha’, hắn nắm chặt tay Ngưng Tuyết, nói:

- Chết hụt mà vẫn sống, đã là trời thương rồi, vốn vẹn mất đi lực lượng thì tính là cái gì.

Người nọ sững sờ, cũng cười theo:

- Tiểu huynh đệ quả nhiên phi phạm, phần khí độ này khiến người ta khâm phục. Nếu đã tới đây, chúng ta chính là người một nhà rồi, theo ta đi gặp gia gia trước được không? Có lẽ ông có biện pháp để người khôi phục một ít sức lực. À đúng rồi, không biết tiểu huynh đệ xưng hô thế nào?

- Tại hạ họ Diệp, tên Vô Thần. Bèo nước gặp nhau, há dám chịu ơn vô ích. –Diệp Vô Thần nói. Tán gẫu vài câu ngắn gọn, làm nghi hoặc trong lòng Diệp Vô Thần càng lúc càng sâu. Nơi đây, chẳng phải chỉ có một mình gã, còn có một gia gia, hơn nữa thoát nghe còn không chỉ có hai người họ. Họ rốt cuộc tới đây như thế nào? Là nhân loại giống như thế giới bên ngoài, ở thế giới này sinh sôi, tiến hóa, phát triển tới hiện

tại sao? Không đúng, ngôn ngữ của họ rõ ràng là ngôn ngữ của Thiên Thần đại lục, nếu nói họ đều từ trên trời rơi xuống... thì thật khó mà tin nổi.

Thanh niên nam tử chẳng để bụng cười nói:

- Diệp tiểu huynh đệ, còn có tiểu muội muội tóc trắng này, tuy là bèo nước gặp nhau nhưng nếu các người đã bước vào nơi đây, thoát nhìn lại không phải ác nhân, vậy chính là người nhà của chúng ta. Đừng khách sáo nữa, nào, đi theo ta. À đúng rồi, ta tên Cung Lạc, đứng hàng thứ ba, người gọi ta Tam Oa là được.

Trong thế giới nhỏ hẹp khép chặt, người bên trong phải nương tựa lẫn nhau, tình như thủ túc, đây là quy luật sinh tồn và quy củ của thế giới nhỏ này. Không chỉ thanh niên nam tử này, nếu người khác ở đây nhìn thấy đám Diệp Vô Thần, họ cũng sẽ giúp đỡ một cách vô tư.

Cung Lạc dìu Diệp Vô Thần đi về phía trước. Sức lực của gã há Ngưng Tuyết có thể bằng, gần như đều dồn tất cả trọng lượng của Diệp Vô Thần lên người mình, làm cho Diệp Vô Thần nhẹ nhõm rất nhiều, bước chân cũng nhanh hơn theo. Một tay khác của Diệp Vô Thần khẽ nắm Ngưng Tuyết, nhẹ giọng với Ngưng Tuyết đôi mắt đã len lén đỏ hồng nói:

- Tuyết Nhi, sau này phải do muội bảo vệ ca ca rồi.

Ngưng Tuyết dùng đôi tay mình nắm chặt tay hắn, ngẩng đầu nhìn hắn:

- Muội nhất định sẽ bảo vệ ca ca rất tốt, sẽ không để người khác ức hiếp ca ca.

- Ủm! Vậy để ca ca mỗi ngày đều nhìn thấy một Ngưng Tuyết kiên cường nhất, được không? –Diệp Vô Thần khẽ nắm tay nàng.

Ngưng Tuyết chớp chớp đôi mắt ướt át, sau đó cong mi, dùng sức gật đầu, lộ ra một nụ cười rất đẹp:

- Vâng!

Cung Lạc bị cuộc nói chuyện đơn giản mà ấm áp giữa hai người lây nhiễm, nghiêng mặt qua, hỏi:

- Hai người là huynh muội à?

- Đúng, mà cũng không đúng. –Diệp Vô Thần nhìn Ngưng Tuyết trả lời.

Cung Lạc nghe ù ù cạc cạc, cũng không truy hỏi đến cùng vấn đề này nữa, quay sang hỏi ra mê hoặc trong lòng:

- Thế tiểu huynh đệ cùng từ bên trên rất rất cao rơi xuống sao? –Gã nói xong, lại thêm một câu rất nhanh:

- Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, các người không nói cũng chẳng sao.

Diệp Vô Thần bật cười nói:

- Có thể xuất hiện ở đây, đương nhiên là từ trên không rơi xuống. Chẳng qua Cung Lạc huynh đệ thoát nhìn chẳng phải như thế. –Cung Lạc tuy thực lực cao kinh người, nhưng cho dù là gã, từ trên Đoạn Hồn Uyên ngã xuống hẳn cũng không có kết quả thứ hai, Diệp Vô Thần đây nghi hoặc.

Cung Lạc gật đầu:

- Ta sinh ra ở nơi này, chưa bao giờ rời khỏi nơi này. Mà gia gia của gia gia ta, còn có nãi nãi của gia gia ta, còn có rất nhiều người thời đó đều giống như người, từ trên ngã xuống. Ai... ta thật rất muốn biết, thế giới bên ngoài rốt cuộc có bộ dạng gì.

Trong lòng Diệp Vô Thần nổi nghi vấn, hắn kinh nghi nói:

- Họ có phải đều có tu vi cực mạnh, từ nơi cao như vậy rơi xuống đều không gặp bất trắc gì hay chẳng?

Vượt ngoài dự đoán của Diệp Vô Thần, Cung Lạc ngược lại mặt đầy nghi hoặc nhìn hắn và Ngưng Tuyết một hồi nói:

- Diệp tiểu huynh đệ và vị tiểu muội muội này chẳng có chút tu vi nào, cũng chẳng phải không có việc gì hay sao? –Gã xoay chuyển ý niệm, càng thêm nghi hoặc nói:

- Lẽ nào các người không phải bị một lực lượng thần bí cứu?
 - Lực lượng thần bí? Lực lượng thần bí gì? –Nghĩ hoặc trong lòng Diệp Vô Thần càng sâu sắc, câu hỏi hán hỏi ra cũng khiến Cung Lạc càng thêm nghi hoặc. Gã nói:
 - Lúc trước gia gia của gia gia ta rơi từ trên không xuống, vốn cũng tưởng rằng ắt phải chết, nhưng khi họ sắp rơi xuống đất thì bị một thứ lực lượng rất thần kỳ đỡ lấy. Lúc rơi xuống đất đều không chút tổn thương, không một ai xảy ra chuyện. Lẽ nào các người không phải như thế? –Cung Lạc vẽ mặt kinh ngạc hỏi.
 - Không có. –Diệp Vô Thần lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía trước dần bắt đầu trở nên xa xăm.
 - Thế thì lạ thật. –Cung Lạc trợn trừng mắt nói. Một mặt kinh ngạc vì sao lực lượng thần bí kia không xuất hiện, càng kinh ngạc chính là... Với độ cao ngay cả gia gia của gia gia gã đều tự cho rằng ắt phải chết, họ rốt cuộc làm thế nào sống sót? Nhưng tông giọng điệu của Diệp Vô Thần và vẻ kinh ngạc đầy mặt của Ngưng Tuyết, lại hoàn toàn không giống vẻ nói dối. Gã ngừng vực nói:
 - Vậy các người chính là rơi thẳng xuống? Thế thì sao có thể...
 - Àu có lẽ là vận mệnh an bài đi. –Diệp Vô Thần vẫn nhìn về phía trước, đầy ẩn ý nói.
- Thấy hán không có ý nói rõ, Cung Lạc cũng chẳng hỏi nữa, ngược lại hưng phấn nói:
- Mặc kệ thế nào, Diệp tiểu huynh đệ, sau này chúng ta chính là người một nhà rồi, người nhất định phải kể nhiều về thế giới bên ngoài cho chúng ta đây. Người trong đây nằm mơ cũng muốn đi ra bên ngoài.

230. Chương 229: Một Thế Giới Khác.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biển

Chương 229: Một thế giới khác.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Nơi đây bị đóng kín đúng không? –Diệp Vô Thần hỏi.
 - Không sai, xung quanh đây có một kết giới không thấy được, bất cứ thứ gì đều chỉ có thể tiến vào nhưng không thể đi ra. Kết giới này rất mạnh, tập hợp lại lực lượng của tất cả chúng ta đều không thể phá vỡ. Lúc này ta một mực vẫy tay chính là bảo các người đừng tiến vào... Ngày trước đám gia gia của gia gia ta đều rơi vào trong này, cho nên cũng vĩnh viễn bị nhốt ở trong. Có điều cũng tốt, gia gia có một lần từng ngẫu nhiên nhắc tới, thứ lực lượng thần bí cứu gia gia của gia gia ta lúc trước dường như có liên quan với kết giới kỳ quái này. Nếu đây là thật, không có kết giới này cũng không thể có ta sinh ra. –Gã lại nhìn Diệp Vô Thần nói:
 - Từ nhỏ đến lớn, người là người ngoài đầu tiên ta từng gặp qua, lúc ban đầu ta còn bị dọa giật cả mình, tưởng rằng mình hoa mắt.
 - Có điều, từ nay về sau các người cũng chỉ có thể lưu lại đây vĩnh viễn như chúng ta. Người xem...
- Dọc đường đi đi nói nói, họ rất nhanh liền ra khỏi rừng cây. Trước mắt, không ngờ là từng thửa ruộng được ngăn có hàng có lối, mỗi một thửa đều trồng đủ các loại rau quả hoa màu. Có thửa mới được trồng, có thửa đã trưởng thành. Nơi đây bốn mùa như một, mùa màng có thể tự do quy đặt. Nơi xa xa trong tầm mắt, ngẫu nhiên có thể thấy một vài bóng người mơ hồ không rõ, ai nấy đều bận rộn.

- Nơi này là ruộng nương và ruộng rau của chúng ta, những nơi như vậy có rất nhiều, cho nên tuy chúng ta không ra được ngoài nhưng chưa bao giờ biết đói. Phía trước nữa, chính là nơi chúng ta cư ngụ, gia gia, cha, và cả rất nhiều thúc bá huynh đệ tỷ muội của ta đều ở đó. Đi tiếp nữa cũng là một khu rừng, ở trong đó có rất nhiều dã thú lớn, lúc rảnh rỗi có thể đi săn, như thế sẽ có thịt để ăn. – Cung Lạc vẻ mặt nhiệt tình giải thích với đám Diệp Vô Thần. Ở lâu dài trong thế giới đóng kín này, người bên trong nương tựa lẫn nhau, tất cả cùng là một nhà, những người trẻ tuổi như họ vốn dĩ chưa từng tiếp xúc với cái ác thật sự bao giờ, cho dù bỗng gặp được người bên ngoài như Diệp Vô Thần cũng chẳng có bao nhiêu sự đề phòng, ngược lại là hưng phấn nhiều hơn. Tương tự, với họ mà nói, không có gì là bí mật. Cái gọi là bí mật ở trong thế giới vĩnh viễn không thể thoát ra này là không tồn tại.

- Chỗ chúng ta mỗi một người đều có việc mình cần làm. Tiểu huynh đệ, bây giờ ngươi nhất định rất mệt, ta dìu ngươi về nghỉ ngơi trước. – Nghe thấy tiếng hô hấp bên tai càng lúc càng nặng nhọc, Cung Lạc biết tình trạng thân thể của Diệp Vô Thần liền không dám trì hoãn nữa, tận lực giảm bớt trọng lượng chạm đất của Diệp Vô Thần, cẩn thận đi về nơi họ cư ngụ.

- Làm phiền rồi.

- Haizz! Chút việc cón con, không cần khách sáo như vậy. – Cung Lạc thuận miệng đáp.

Càng về phía trước, bóng người nơi xa cũng bắt đầu nhiều hơn. Một phụ nữ trung niên đi về phía này chào hỏi từ rất xa:

- Tam Oa, hôm nay nhanh như vậy đã về rồi... Hai người này là? – Bất chợt nhìn thấy hai khuôn mặt xa lạ chưa bao giờ gặp qua, phụ nữ trung niên kia hiển nhiên bị dọa giật mình, bước mau tới, nghi hoặc hỏi.

Phụ nữ trung niên này vóc vóc, chân trần, mặc y phục vải thô, khung xương rộng, đầu tóc rối bù, trên người còn khắp nơi dính bùn, mang dáng vẻ một nông phụ vừa từ ruộng trở về, bề ngoài không có bất kỳ chỗ nào đặc biệt. Nhưng trong lúc nàng vội vã đi tới, hai chân lại chẳng giẫm ra dù chỉ một tia dấu vết nào trên mặt đất mềm xốp. Diệp Vô Thần rét lạnh trong lòng, một thiếu niên nam tử tuổi ngoài hai mươi có thực lực khủng bố khiến người ta lú lẫm, một phụ nữ nhà nông thoát nhìn bình thường hết mức cũng có tu vi hải người như thế, người ở đây đều là một bầy quái vật gì không biết!

- Là Xuân thẩm ạ, hai vị này từ bên trên rơi xuống, vô tình đi vào, ta dẫn họ đi gặp gia gia. – Cung Lạc giải thích cho nàng.

- Chào đại nương, ta tên Diệp Vô Thần, đây là muội muội Ngưng Tuyết của ta. – Diệp Vô Thần mỉm cười trả lời lễ phép. Trung niên đại nương trước mắt tương tự mang tới cho hắn một cảm giác rất thoải mái, từ trên người nàng, hắn không cảm thấy bất kỳ mặt trái cảm xúc nào.

- Chào đại nương. – Ngưng Tuyết học cách xưng hô của ca ca, e ấp vẫy bàn tay nhỏ một cái.

Xuân thẩm quan sát từ trên xuống dưới hai người vài lần, sau đó thấp giọng hô:

- Má ơi, ta lớn như vậy rồi, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người bên ngoài... Hả? – Ánh mắt nàng lóe lên, thoát cái bước đến trước người Diệp Vô Thần, tay đặt lên ngực hắn giống như Cung Lạc, sau đó lập tức thu về, kinh ngạc nói:

- Cậu cậu... cậu bé này, xem ra ngươi nhất định đã chịu ủy khuất rất lớn, bị người ta ép nhảy xuống. Cậu bé đáng thương, yên tâm đi, đến đây rồi, ai cũng sẽ không ức hiếp ngươi. Thằng bé Tam Oa này, thân thể nó đều như vậy rồi ngươi còn đỡ hắn như thế. Nào nào, đại nương công ngươi.

Cung Lạc thoáng bị trách mắng một câu mới như tỉnh mộng, vỗ đầu, xấu hổ cười nói:

- Ui cha, xem tên ngốc ta này, đại nương, cứ để con công cho.

Nói xong, cũng chẳng chờ Diệp Vô Thần đáp lại, tay vung nhẹ một cái liền công Diệp Vô Thần lên lưng:

- Xuân thẩm, người mau làm việc đi, con đi gặp gia gia ngay đây.

- Còn việc gì mà việc, chỗ chúng ta nhiều năm qua rốt cuộc đã xảy ra một chuyện lớn như vậy, ta còn có thể làm tiếp sao. Nào, vị tiểu muội muội này, đại nương dẫn ngươi đi. – Xuân thẩm rất là nhiệt tình ôm Ngưng

Tuyết lên, còn lén sờ mái tóc trắng của nàng vài lần, sau đó cùng Cung Lạc rời bước chân đi về phía trước. Tốc độ của họ lúc này có thể nói như gió giật chớp rung.

Mà càng tới gần khu cư ngụ, người gặp được cũng càng nhiều, bất kể là người lớn trẻ nhỏ, toàn độ đều như nhìn thấy người ngoài hành tinh, đặt đồ làm trong tay xuống rồi chạy theo sau, khiến Diệp Vô Thần có chút dở khóc dở cười. Càng khiến hắn kinh ngạc chính là, tốc độ bước đi của Cung Lạc và Xuân thẩm nhanh hết mức, nhưng họ chẳng một ai tụt lại, cũng không một ai lộ ra vẻ mệt nhọc, còn vừa chạy vừa hưng phấn tán dóc, hoặc hỏi một vài vấn đề tạp nham.

Người ở đây, quả nhiên là một bầy quái vật.

- Xem này, đây là guồng quay tơ tợ chúng ta chế tạo, có thể đan ra vải mặc lên rất thoải mái, vải còn có thể dùng màu nhuộm nhuộm thành các màu sắc rất đẹp. -Rốt cuộc đi vào khu cư ngụ, Cung Lạc lại bắt đầu giới thiệu kỹ càng. Khi nói đến chiếc guồng quay tơ sớm đã bị thế giới bên ngoài đào thải không biết bao nhiêu năm này, Cung Lạc vẻ mặt hưng phấn cùng thêm kiêu ngạo, ở trong mắt gã, đây chính là thứ xuất sắc nhất trên thế giới.

- Tam Oa, nói ít thôi. Người cũng không nhìn xem người ta mặc là y phục gì, nói ra cũng không sợ mất mặt à. -Xuân thẩm cười mắng nói. Lúc này Diệp Vô Thần mặc trên người đương nhiên không phải bộ bạch bào sớm đã rách te tua trong thời gian hai năm, mà đã thay một bộ trang phục đúng chuẩn công tử cất trong Kiếm Thần Chỉ Hoàn, chỉ vẻn vẹn là chất liệu vải cũng tuyệt không phải gia đình bình thường có thể mua được. Xuân thẩm một mực đều nhìn chăm chăm y phục của hắn, nước miếng đều suýt nữa chảy ra ngoài, trong lòng thầm nhủ:

- Quần áo đẹp như vậy, Tam Lư sắp thành thân nhà chúng ta nếu có thể có một bộ thì tốt biết bao.

Cung Lạc lúng túng, cúi đầu nhìn y phục da thú trên người mình, rồi quay đầu ngoạ y vừa nhìn một cái liền biết thế nào gọi là quý giá trên người Diệp Vô Thần, ngượng ngùng cười.

Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết đến đây đối với thế giới nho nhỏ này mà nói đúng là một chuyện lớn kinh thiên động địa, chưa bao giờ từng có. Nhất thời đám người nhận được tin tức như tổ ong vỡ về bị chọc tới tập từ trong phòng nhà mình, hoặc từ bốn phương tám hướng đều chạy tới, như nhìn quái vật trong ba tầng ngoài ba tầng tập thể vây xem, có nam có nữ, có lão ông lão bà chồng gậy, sắp đi đường không nổi, cũng có cả trẻ nhỏ vừa mới học đi, một ngón tay cũng có thể hẩy đổ, từng đôi mắt phấp phất như đèn lấp lánh ánh sáng.

Diệp Vô Thần tính sơ qua, phát hiện vẻn vẹn chỉ là người xuất hiện ở đây cũng có chừng hơn ba trăm người.

Trong thế giới luôn an tĩnh trật tự nhất thời trở nên náo nhiệt phi phàm, như họp chợ vậy. Cung Lạc đặt Diệp Vô Thần xuống, vung tay hét to:

- Mọi người trước tiên đừng ồn, vị tiểu huynh đệ này thân thể rất không tốt, ta trước tiên để gia gia xem cho hắn một lần, mọi người có gì muốn nói qua lát nữa hãy nói được không?

Cung Lạc ở nơi đây dường như có uy tín rất cao, sau khi gã nói xong, không khí ồn ào lập tức an tĩnh lại, những ánh mắt tò mò kia cũng đều biến thành quan tâm. Ngưng Tuyết vắn dán chặt lấy Diệp Vô Thần, hai tay căng thẳng túm lấy hắn. Nàng hiếm khi tiếp xúc với người ngoài, cũng chịu sự bài xích của người khác quá nhiều, lần này bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, nàng theo bản năng liền bất an.

Bầy người bị tách ra, một lão nhân tướng mạo ôn hòa đi ra ngoài. Ông vừa đứng ra, không khí xung quanh lập tức trở nên khác hẳn, vẻ mặt ai nấy đều mang theo sự kính trọng xuất phát từ nội tâm. Diệp Vô Thần vừa nhìn thì biết, ông hẳn chính là người đứng đầu ở đây, tương đương với trưởng trấn của một trấn nhỏ. Bất kỳ một quần thể nào đều không thể thiếu một người đứng đầu có uy tín, điều này giống như một pháp tắc tự nhiên tất yếu. Hắn cười nói:

- Vị tiền bối này, văn bối vô tình bước vào nơi đây, đã cho các ngươi thêm phiền toái không nhỏ.

Lão nhân không hỏi gì, thiết nghĩ từ trong những đoạn tán dóc tạp nham đã hiểu được sơ qua, nghe Diệp Vô Thần mở lời, ông cười ha ha:

- Cậu nhóc, sự tồn tại của chúng ta vốn không có khả năng bị người khác biết, cũng như sẽ không có người khác tiến vào. Cậu có thể xuất hiện ở đây, nhất định là ông trời an bài, chúng ta mừng còn không kịp, đâu có phiền toái gì. Sau này, chúng ta đều là người một nhà, lời như vậy cũng đừng nói nữa.

Lão nhân nói chuyện, người xung quanh đều không xen miệng, nhưng đều cùng gật đầu, duy nhất chỉ không có người lộ ra dáng vẻ bài xích. Diệp Vô Thần thầm than trong lòng, lập tức nói:

- Là văn bối không đúng. Ta nghĩ nơi đây rất nhanh sẽ trở thành một gia đình khác của ta.

Lão nhân cười ha ha:

- Vậy mới đúng chứ. –Sau đó ánh mắt nghiêm nghị, bước lên nói:

- Nào, để ta xem qua thân thể của cậu.

- Gia gia, tình trạng của Diệp tiểu huynh đệ rất nghiêm trọng, gia gia phải gắng sức nghĩ biện pháp nhé. Cha và nương con đâu? –Cung Lạc hỏi.

- Họ đi săn còn chưa về. –Lão nhân thuận miệng đáp, sau đó đặt tay lên ngực Diệp Vô Thần, một cỗ khí lạnh nóng bỏng bắt đầu chậm rãi chảy khắp trên dưới toàn thân hắn.

Bất kể là Cung Lạc hay Xuân thẩm lúc này, hay lão nhân trước mắt, nội lực họ phát ra đều mang theo sự nóng bỏng như nhau. So sánh lẫn nhau, công lực của lão nhân này hùng hậu vượt xa Cung Lạc. Sau phút thăm dò ngắn ngủi, ông thu tay về, mày cũng càng nhíu càng chặt, sau đó đầy ẩn ý nói:

- Cậu nhóc, cậu hẳn cũng không ngờ rằng mình sẽ sống sót nhỉ.

- Không sai. May mà ông trời thương, để ta nhặt được một cái mạng về. –Hắn nói xong, nắm chặt tay Ngưng Tuyết.

231. Chương 230: Ấm Lòng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biển

Chương 230: Ấm lòng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Gia gia, người có biện pháp gì không? –Cung Lạc quan tâm hỏi.

Lão nhân lắc đầu, thở dài khe khẽ:

- Cơ thể con người giống như một thùng nước, nước bên trong có thể nhiều cũng có thể ít. Khi nước đầy, nghĩa là người này đã đạt tới đỉnh của mình, bất kể khổ luyện thế nào đi nữa cũng khó tiến thêm một bước. Mà một người bất kể dùng nước trong thùng ra sao, cho dù đổ hết cả thùng nước thì đáy thùng và vách thùng cũng sẽ dính nước, không có khả năng hoàn toàn làm đến mức không dư lại nước. Cậu bé... nước của cậu đã từng khô rồi, cho nên thùng nước của cậu cũng đã hỏng, tuy rằng cậu giữ được tính mạng như một kỳ tích nhưng bất kể rót bao nhiêu nước cũng vĩnh viễn không thể chứa được nước. Có, chỉ có thể là đáy thùng và vách thùng dính một vài giọt còn con, người hiểu rõ ý của ta không?

Diệp Vô Thần gật đầu, tình trạng thân thể của hắn, bản thân hắn há có thể không rõ ràng.

- Gia gia, thật sự không có biện pháp gì à? –Nghe gia gia chẳng cần suy nghĩ nhiều đã nói ra những lời dứt khoát như thế, Cung Lạc ủ rũ nói.

- Thăng bé, xem chừng ngươi cũng là một kẻ đáng thương bị người ta ép nhảy xuống, có thể khiến lực lượng của mình khô kiệt đến mức như vậy, nhất định là có chấp niệm kinh người. Ngươi có thể đến đây cũng là ý trời, sau này cứ an tâm ở lại đây đi. Ta có thể làm, chính là ráng giúp cậu điều dưỡng cơ thể, xem có thể có biến chuyển gì hay không. –Lão nhân vỗ nhẹ vai Diệp Vô Thần, khuyên giải an ủi nói. Thấy trên mặt Diệp Vô Thần không hề có vẻ mất mát u ám, ngược lại vẫn cười nhạt hờ hững, ông thăm gật đầu, thăm nghĩ kẻ này ở thế giới kia, nhất định cũng là một kẻ tài giỏi. Có thể đến nơi đây mà không chết, càng tỏ rõ sự bất phàm.

- Lão gia gia... -Ngưng Tuyết gọi một tiếng, bỗng cúi người xuống, quỳ thẳng xuống về phía trước:

- Van người cứu ca ca, ca ca đều là vì con mới như vậy, van người... Xin lão gia gia cứu huynh ấy được không, con nhất định sẽ báo đáp người...

Phát giác thấy hành động của nàng, Diệp Vô Thần nóng lòng muốn kéo nàng dậy, nhưng thân thể hần lúc này thực sự quá yếu ớt, hoàn toàn không có sức lực kéo nàng, nhưng Ngưng Tuyết quỳ xuống một nửa, một cổ lực lượng mềm mại liền giữ nàng lại, khiến nàng không cách nào quỳ xuống nữa. Nàng dùng thanh âm run rẩy từ cơn khóc nức nở phát ra, thấm vào trong lòng mỗi một người, làm cho nội tâm họ thương xót và đắng cay một hồi. Cũng chỉ có dùng thanh âm chân thành nhất từ cõi lòng mình phát ra mới có thể xúc động cõi lòng người khác như vậy.

Lão nhân nói:

- Tiểu cô nương, ngươi đừng lo lắng quá, trên thế giới không có việc gì là tuyệt đối. Tình trạng của ca ca ngươi tuy là lần đầu tiên ta gặp, nhưng cũng chưa chắc không có cách khôi phục. Nào nào, mau đứng dậy đi.

Khí tức lão nhân vừa động, Ngưng Tuyết cả người đã quỳ xuống một nửa dưới một cổ đại lực nhu hòa liền không tự chủ đứng dậy. Đây là lần thứ hai nàng quỳ xuống, lần đầu tiên tương tự cũng là vì Diệp Vô Thần, nàng quỳ ở trước mặt tiền gia gia (nội nuôi) Long Chính, cầu ông cứu ca ca nàng.

- Cảm ơn người, lão gia gia. –Ngưng Tuyết nhỏ giọng nói.

Diệp Vô Thần ôm Ngưng Tuyết vào trong vòng tay mình, nhẹ giọng nói:

- Tuyết Nhi, sau này nhớ đừng quỳ xuống trước mặt bất kỳ ai nữa, được không? Tin ca ca đi, ca ca sẽ không suy sụp như vậy đâu. Vì Tuyết Nhi của ta... vì để cho tất cả người trong thiên hạ đều không có tư cách khiến Tuyết Nhi quỳ lạy, ta sẽ khỏe lên... sẽ khỏe lên.

Thanh âm của hần, tương tự cũng phát từ sâu trong nội tâm, lay nhiễm tất cả mọi người ở đây. Đây là một thiếu niên nam tử yếu ớt không thôi, một con gió hơi lớn chút chút đều có thể thổi ngã, nhưng những lời hần khẽ nói ra miệng lại không khiến bất kỳ ai cảm thấy cuồng vọng và phản cảm. Một vài người bắt đầu suy đoán trong lòng, đây, rốt cuộc là một người thế nào, ở thế giới bên ngoài thần bí, lại là hạng người ra sao.

Hần rất yếu ớt, nhưng cách ăn mặc, bề ngoài, ngôn ngữ cử chỉ, khí chất tự nhiên tỏa ra ngoài của hần đều tuyệt đối không phải mỗi một người ở đây có thể sánh bằng. Từ trên người Diệp Vô Thần, họ bắt đầu cảm nhận được một thứ gọi là cao quý.

- Ca ca... Vâng! Mọi tin ca ca nhất định sẽ khỏe lại. Bởi vì từ trước tới giờ chưa có việc gì ca ca không làm được. –Ngưng Tuyết nín khóc mỉm cười, nụ cười chất đầy trên khuôn mặt có chút hải người kia khiến người ta cảm nhận được sự tự tin và vui mừng phát ra từ nội tâm của thiếu nữ, tâm tình cũng vui sướng theo.

Lão nhân liếc Diệp Vô Thần thêm vài lần, nói:

- Thăng bé, ta thử tìm xem có phương pháp nào có thể giúp được ngươi hay không. Sau này mỗi một người nơi đây đều là người nhà của ngươi, sau này nếu cần gì, cứ đừng khách sáo với bọn họ. Ha ha, làm quen với họ một chút đi.

Lão nhân nói xong liền xoay người rời đi. Đám người cũng tự động tách ra, nhường ra một con đường cho ông.

Lão nhân vừa đi, đám người liền vây lại như ong vỡ tổ, ai nấy đều ríu rít quan tâm hỏi.

- Nè, tiểu huynh đệ, đây là một viên ‘Cam Lộ Đan’ tổ tiên ta truyền xuống, dạo trước con trai ta mắc bệnh nặng ta đều không nỡ cho nó ăn. Tiểu huynh đệ, ngươi mau cầm lấy, biết đâu lại có trợ giúp cho thân thể ngươi. –Một đại hán râu đen đầy mặt từ trong ngực móc ra một viên thuốc dơ dáy, nhét mạnh một cái vào trong tay Diệp Vô Thần.

- Mau mau, thằng bé mau cầm lấy. Đây là một cây Huyết Sâm vạn năm đã cất không biết nhiều năm ta vừa lấy ra từ trong nhà, nghe nói người chết cũng có thể cứu sống, hẳn rất có tác dụng đó. –Một đại nương cười tí mắt nói.

- Nghe nói người từ bên trên rơi xuống, có ngã bị thương chỗ nào không? Đây là Hồng Ngọc Đoạn Tục Cao tổ tiên ta truyền xuống, nhất định có thể khiến người khôi phục ngay lập tức.

- Tiểu huynh đệ, ngươi cứ an tâm bồi bổ cơ thể đi, nơi đây ai cũng sẽ không ức hiếp ngươi. Nếu muốn đi đâu chơi, cứ nói một tiếng với Đại Hổ ta là xong, Đại Hổ ta có chính là sức lực. –Một người lưng hùm vai gấu lắc lư thân thể, cười ngây ngô nói.

- Được rồi, trước tiên đừng ồn nữa, cũng không sợ dọa người ta à. –Xuân thẩm lớn tiếng hô, sau đó cúi đầu cười tí mắt nói:

- Thằng bé, đi xa như vậy chắc chắn là mệt rồi. Sau này cứ ngủ ở căn phòng cách vách với Tam Lư nhà ta đi, căn phòng đó lúc nào cũng để không, chẳng ai ở.

Người thanh niên gật đầu cười ngây ngô không chen chúc cùng đám đông kia, hẳn chính là Tam Lư trong miệng Xuân thẩm.

- Ôi dào ôi. –Một phụ nữ trung niên khác lên tiếng cắt ngang lời nàng, nói:

- Tam Lư nhà bà, không phải ta nói bà, thằng bé người ta chính là khách quý từ xa tới, căn phòng trống nhà bà đều biến thành bộ dáng gì rồi. Thằng bé, tới nhà ta ở đi, Xuân Hoa nhà ta vừa mới lấy chồng, nó ngủ cùng Nhị Cẩu nhà Đại Hùng rồi, căn phòng đó vừa vặn để không.

- Nghe mấy người nói kìa, đâu thể để người ta ở trong căn phòng một đại cô nương đã từng ở. Thằng bé, tới nhà ta ở đi, phòng chỗ ta lớn, lại sạch sẽ, nền nhà cũng tốt, Đại Thặng nhà ta cũng luôn muốn có một người bạn...

Bên Ngưng Tuyết, tương tự cũng có người thăm hỏi ân cần. Một cô bé như búp bê sứ chỉ khoảng năm sáu tuổi, bận y phục bằng vải thô móc ra hai viên kẹo rất xù xì, để trước mặt Ngưng Tuyết, dùng thanh âm non nớt an ủi nàng:

- Tiểu tỷ tỷ, tỷ đừng buồn nữa, nơi đây không có người xấu đâu. Tỷ xem, đây là kẹo mẫu thân làm cho muội, muội một mực đều không nỡ ăn, giờ cho tiểu tỷ tỷ ăn đó, tiểu tỷ tỷ đừng buồn nữa được không?

- Tiểu tỷ tỷ, vết thương trên mặt tỷ là bị người xấu gây nên à? Nếu người xấu tới, chúng ta sẽ bảo cha đánh bọn họ.

Biết bao sự quan tâm như cơn thủy triều ầm ập, khiến Diệp Vô Thần trong sự cảm động ầm ập ấy mắt hết cả lời nói. Trước đến giờ hẳn đều không hay biết, trên đời, thật sự có thể tồn tại một chốn tiên cảnh như vậy.

Rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, họ không có địch ý, không bài xích, càng không có bất kỳ sự ác ý nào, ngược lại sau khi biết tình trạng thân thể hẳn liền không hề giữ lại chìa cánh tay ra giúp đỡ mình, thậm chí lấy ra cả kỳ trân linh dược ngay cả họ đều không nỡ sử dụng. Lòng quan tâm của họ xuất phát từ nội tâm, không có bất kỳ sự giả dối nào. Nếu dùng ánh mắt của hân ở thế giới trước kia để xét, thì họ rất ngốc, thực sự rất ngốc. Nhưng nếu tất cả mọi người trên thế giới đều ngốc như vậy, thì thế giới sẽ hoàn mỹ biết bao.

Nơi đây là một thế giới nguyên thủy, không có tội ác, ích kỷ, ghen tỵ, trào phúng, không có đói khát, chiến tranh, dơ bẩn, đâm đá lẫn nhau. Thế giới như vậy hẳn là thế giới mà tất cả mọi người đều ao ước, lại chẳng ai tin nó sẽ tồn tại, nhưng nay lại thật sự tồn tại trước mắt.

Tên của họ người này thô tục hơn người kia, nhưng nghe vào trong tai lại thân thiết thoải mái như vậy. Ở thế giới không có danh lợi này, cái tên chỉ là một cách xưng hô, dễ nghe hay không dễ nghe thật sự không quan trọng, họ chỉ biết nhớ tên và chủ nhân của nó, chẳng màng đến sự thô tục của nó, càng sẽ không cười nhạo châm chọc.

Một thứ gọi là cảm động chảy trong lòng hắn, ánh mắt hắn từ từ nhìn mỗi một gương mặt ở trước mắt, mỉm cười rồi từ trong miệng nói ra bốn chữ duy nhất hắn có thể nói:

- Cảm ơn mọi người...

Có lẽ với họ mà nói, đây chỉ là hành động bình thường nhất của họ, là họ nên làm. Nhưng với Diệp Vô Thần đã trải qua quá nhiều long đong lận đận trong số phận mà nói, đây là sự ấm áp và cảm động hắn chưa bao giờ được cảm nhận. Hắn không thể không ghi tạc bốn chữ này vào trong lòng.

- Ha ha, tất cả đều dừng ồn, dừng ồn nữa. –Lão nhân quay lại, tách đám người rồi đi tới, nhìn lướt qua sau đó cười khổ nói:

- Mọi người ơi là mọi người, hắn bây giờ thân thể yếu ớt không chịu nổi, những linh dược đại bổ và thánh dược chữa thương các người cất giấu bao nhiêu năm kia chẳng những không giúp được hắn, ngược lại sẽ khiến thân thể hắn không thừa nhận nổi, bệnh cũ lại tăng. Đều lấy hết về đi.

Mọi người lúc này mới thất vọng thu linh dược hỗn tạp lấy từ trong nhà mình về, trên mặt lộ rõ vẻ xấu hổ vì không giúp được gì mà sinh ra. Dưới ánh mắt phán đoán của Diệp Vô Thần, phát giác họ lấy ra không một cái nào không phải kỳ trân của thế gian, mỗi một món, một viên đều trân quý đến mức không thể dùng tiền tài để đo đếm. Hắn không thể không suy đoán, những người trăm năm trước rơi xuống đây rốt cuộc đều những người thế nào.

- Được rồi, mọi người đều tản hết đi thôi. Ta biết mọi người nhất định đều muốn nghe qua câu chuyện của hắn, nghe hắn kể về thế giới bên ngoài. Ha ha, lão già ta cũng rất muốn đó. Nhưng hắn vừa đi đường xa như vậy, bây giờ thân thể thực sự quá yếu, vẫn là nghỉ ngơi quan trọng hơn, đến tối chúng ta hãy nói tiếp. Tam Oa, dìu hắn vào phòng người, ta sai Nhị Nha sắc cho hắn một thang thuốc, xem có thể có chút hiệu quả gì hay không.

- Dạ! –Cung Lạc vội vàng đáp lời, đỡ Diệp Vô Thần lên:

- Mọi người trước tiên tránh ra hết nào, có việc gì tối nay mọi người hãy cùng nhau vui vẻ. Nào, tiểu huynh đệ, còn có tiểu muội muội, chúng ta đi vào trước.

Đám người lập tức liền chủ động rẽ ra một con đường, đưa mắt tiễn Cung Lạc dìu Diệp Vô Thần rời đi. Quả thật, họ rất muốn nghe qua thế giới bên ngoài có hình dạng gì, cũng muốn nghe qua câu chuyện của hắn.

232. Chương 231: Nhị Nha.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 231: Nhị Nha.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

-Đây là một gian nhà cỏ còn xem như bền chắc, tuy đơn sơ nhưng dọn dẹp rất gọn gàng. Chiếc chiếu trên giường hiển nhiên là tự đan, bên dưới trải rất nhiều rơm cỏ, nằm lên rất mềm mại. Diệp Vô Thần nằm ở trên đó, trong lòng muôn vàn suy nghĩ. Ngưng Tuyết ngồi ở mép giường, nói khẽ:

- Ca ca, muội rất thích người ở đây. Họ không sợ muội, không ghét muội, còn tốt với chúng ta như vậy, họ đều là những người rất rất tốt.

- Đúng thế. –Diệp Vô Thần đáp, sau đó nhu hòa nhìn nàng:

- Tuyết Nhi, muội có phải rất muốn ở lại đây mãi mãi hay không?

Ngưng Tuyết gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Nếu có thể ở lại đây mãi mãi với ca ca, muội nhất định rất cao hứng, nhưng muội nhớ tỷ tỷ, nhớ Đồng Tâm tỷ tỷ... Còn có rất nhiều người, họ nhất định cho rằng chúng ta không còn nữa, rất đau lòng. Nếu có thể trở về, họ nhất định sẽ không đau lòng như vậy nữa.

Diệp Vô Thần ảo não trong lòng, từ từ nhắm mắt. Thời gian hai năm, đủ để thay đổi rất nhiều thứ. Họ thế nào rồi, vẫn khỏe chứ...

- Chúng ta sẽ trở về. –Hắn thấp giọng nói, ngẩng đầu, ánh mắt dường như xuyên qua nóc phòng nham nhở bắn thẳng về phía trời cao xa xăm:

- Nhất định sẽ trở về. Vận mệnh giống như một đứa bé thay đổi thất thường, có lúc rất tàn nhẫn, có lúc thì lại lộ ra một mặt thiện lương.

Kèn kẹt- cánh cửa gỗ khép hờ bị đẩy nhẹ ra, một bóng người ở cánh cửa sau khi lùi lại một bước mới bưng một chén canh nghi ngút khói và mùi thuốc, cúi đầu đi vào. Đây là một cô gái hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, trên dưới toàn thân không chỗ nào không lộ ra một vẻ thù mị thành thực, dưới lớp y phục vải thô sạch sẽ gọn gàng, bất kể là bộ ngực ưỡn thẳng cao cao hay là bờ mông căng tròn đều không phải thiếu nữ có thể sánh bằng, nhưng lại có làn da mềm mịn chỉ thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi mới có. Trong động tác, nét mặt càng lộ ra vẻ then thùng mà thiếu nữ dưới mười ba mười bốn tuổi mới có.

Lão nhân chỉ có một người con trai, con cái của người con trai đó của ông tổng cộng có một trai, ba gái. Con gái lớn ngay vừa mới sinh thì chết non, toàn bộ mọi người giúp đỡ đều không thể cứu lại. Cách một năm sau lại sinh được một người con gái, gọi là Nhị Nha, năm nay vừa tròn hai mươi lăm tuổi. Ba năm sau rốt cuộc có một con trai, cũng chính là Tam Oa Cung Lạc, bảy năm sau, lại có một người con gái là Tứ Nha, tuổi vừa mười lăm.

Mà cô gái này chính là Nhị Nha, khi Cung Lạc dìu hắn tiến vào liếc mắt một cái liền nhìn thấy nàng, trong lòng sinh ra cảm giác kinh diễm sâu sắc. Mi như lưỡi trắng, làn da như mỡ đông, đôi mắt trong như hồ nước, môi ngọc đỏ thắm... Một thể giới nhỏ như vậy mà cũng tiềm ẩn một tuyệt thế giai nhân có dung nhan hồn xiêu phách lạc đến đến mức này.

Mà Diệp Vô Thần nhìn chăm chăm lại khiến gương mặt nàng thoát cái đỏ bừng, xoay người che mặt tránh né. Cung Lạc còn cười trộm nói:

- Thế nào, tỷ tỷ ta rất đẹp phải không? Sau này người gọi tỷ ấy Nhị Nha là được.

Nhị Nha bưng chén đi vào, đầu một mực đều dám ngẩng lên. Trong nhà bỗng nhiên thêm một khách quý từ thế giới bên ngoài tới, nàng không hề có cách nào thả lỏng. Mà nguyên nhân quan trọng nhất là tướng mạo của Diệp Vô Thần quá ư hoàn mỹ, với cô gái mỗi ngày chỉ có thể đối mặt với những khuôn mặt quen thuộc kia mà nói, lực sát thương cứ nghĩ liền biết.

- Cảm ơn, Nhị Nha tỷ. –Chờ nàng để chén canh xuống, Diệp Vô Thần cười nói. Nhị Nha đứng ở đó sững sờ một hồi, rất lâu đều không biết trả lời thế nào, cuối cùng bèn đỏ mặt, như chạy trốn lao ra ngoài.

- Ca ca, Nhị Nha tỷ hình như rất xấu hổ đấy. –Ngưng Tuyết cười trộm sau đó cầm chiếc muỗng trong chén canh, quấy quấy vài cái để nó nhanh nguội hơn. Những chén muỗng này cũng đều là tự chế, nham nhở không chịu nổi. Nhưng ở nơi đóng kín, ngoại trừ thực vật có thể tự lực cánh sinh này, mọi thứ đều rất thiếu thốn, có thể xuất hiện chén muỗng như vậy đã có thể thấy được sự bất phàm của những người ở đây.

Một vị có tuổi tác thiếu phụ lại có tính cách như vậy, làm ra cử chỉ như vậy đích xác khiến người ta hết sức buồn cười. Diệp Vô Thần hiểu ý bật cười, bỗng hỏi Ngưng Tuyết:

- Muội nàng, vì sao nàng đến bây giờ đều chưa lấy chồng?

Ngưng Tuyết nghiêng đầu nghĩ một hồi, chớp chớp mắt:

- Không biết được, ca ca biết không?

Diệp Vô Thần cười lắc đầu, trong lòng đã thầm lưu ý. Có đôi khi, một vài thứ thoát nhìn thì đơn giản, ngược lại có thể là mấu chốt vạch ra hết thấy bí mật.

Ngưng Tuyết cầm chiếc muỗng đen nhem, ném thử chén canh rất đắng rất chát kia một lần:

- Ca ca, đã nguội rồi, có thể uống rồi.

- Muội xúc cho ta.

- Dạ, hì hì. –Ngưng Tuyết cười ngọt ngào, lần lượt đặt chiếc muỗng lên miệng Diệp Vô Thần, vui vẻ nhìn hần uống. Khi xúc được một nửa thì lão nhân đi tới trước cửa, rồi lặng lẽ lui ra ngoài, trong lòng thầm than tình cảm của hai người thật là nồng hậu khác thường. Mãi đến khi Diệp Vô Thần uống xong chén thuốc, ông mới như không có việc gì đi vào, giúp Diệp Vô Thần kiểm tra thân thể lại một lần.

- Sao rồi? –Diệp Vô Thần hỏi.

Lão nhân xem xét một hồi, khẽ lắc đầu, thở dài nói:

- Ai, thân thể ngươi vốn dĩ đã không thể tiếp nhận lực lượng, ngay cả thuốc bồi bổ nguyên khí cũng không thể sinh ra hiệu quả, tự động trào ra. Ta đi xem thử một vài phương pháp khác nữa coi. Ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt, đừng lo lắng, thứ tổ tiên truyền xuống bác đại tinh thâm, nhất định sẽ có cách chữa trị. –Ông vỗ vai Diệp Vô Thần để hần bớt lo.

- Phiền hà cho ông rồi.

Lão nhân mỉm cười lắc đầu đi ra ngoài. Quá một hồi, Nhị Nha bước nhẹ nhàng đi vào, dọn chén thuốc đi, đều không dám nói một câu với họ.

- Tuyết Nhi, đừng lo. –Diệp Vô Thần sợ Ngưng Tuyết sa sút tâm tình vì những lời lúc nãy của lão nhân, an ủi nói.

- Muội không lo đâu. Bởi vì ca ca từng nói có thể khôi phục, vậy thì nhất định có thể. –Ngưng Tuyết bật cười, ngược lại an ủi hần.

- Tam Oa, ra ngoài mau, cha người trở về rồi. Trên đường nghe người ta nói người nhật về một người ngoài, mau dẫn đến cho cha người xem hần có bộ dạng thế nào!

Một giọng nói âm âm khiến Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết giật nảy mình, nghe thấy những lời trong miệng y nói ra, lại không khỏi đồng loạt cười trộm. Giọng của y khiến Diệp Vô Thần không khỏi nhớ đến Hoa Chấn Thiên. Khác với Hoa Chấn Thiên chính là, Hoa Chấn Thiên là trời sinh cổ họng lớn, mà thanh âm người này lại có khí thế và lượng khí kinh người, thanh âm ra khỏi miệng làm màng tai và nội tâm người ta đều khẽ phát run.

Tiến vào là một trung niên nam tử vóc người tầm trung, làn da ngăm đen, y phục bẩn thỉu trên người y đã rách thủng nhiều chỗ, trên đầu đội một chiếc mũ rơm đã thủng một lỗ to, chân đi đôi giày gỗ, bộ dạng mười phần một ông nhà quê vừa làm đồng áng trở về nhà. Điểm khác chính là trên lưng y không phải vác mấy thứ như cuốc xẻng, mà là một con gấu đen có kích cỡ gấp vài lần thể hình của y. Vác một con vật khổng lồ như thế, lại chẳng thấy y có vẻ cố sức chút nào, ngay cả bước chân đều không tỏ vẻ nặng nề, dường như y vác chính là một đồng xộp nhẹ nhàng vậy.

Cách ăn mặc của phụ nữ trung niên bên người y có thể nói khá là tương xứng với y. Vóc người tầm trung, hơi hơi béo, làn da ngăm đen, ăn mặc tùy tiện, cũng đội một chiếc mũ rơm, đi giày gỗ xỏ ngón. Chẳng qua vật nặng xách trong tay lại phong phú hơn nhiều, nào là chim rừng gà rừng vịt rừng thỏ rừng đủ hơn bảy tam loại, mà nếu dí mắt nhìn kỹ, thì sẽ phát hiện trên cổ những món thôn quê không chút nhích nhích này đều cắm một chiếc lá cây nho nhỏ.

Lão hán trung niên lẳng con gấu đen kia một cái, ‘Rầm’ một tiếng rơi xuống đất, bốc lên một mảnh tro bụi, sau đó bước nhanh đi về phía phòng của Cung Lạc, vừa đẩy cửa y liền đàn ra một hồi.

- Chào bá phụ, ta chính là người ngoài A Tam huynh nhặt về, đây là muối muối của ta. –Diệp Vô Thần cười nói, đồng thời dùng ánh mắt quan sát người này một lượt.

Người trung niên kia lúng túng, sau đó cười ha ha:

- Ha ha ha ha, ta là một kẻ thô lỗ, nói chuyện khá tùy tiện, tiểu huynh đệ đừng trách nhé. Ta nghe nói thân thể người có vấn đề, để ta xem thử nào.

Y vừa muốn đi vào, thân thể liền bị túm ra ngoài, phụ nữ trung niên dọn sạch chướng ngại vật ngăn ở trước cửa liền ‘vút’ đi vào, bưng bưng hưng phấn nhìn về phí Diệp Vô Thần, sau đó cười títt mắt mắt khen ngợi:

- Chắc chắc! Xem ra những người bên ngoài kia nói quả nhiên không sai, thằng bé tuần tú thật, thật càng nhìn càng làm người ta thích, so với Tam Oa nhà ta tuần tú hơn nhiều. Chắc chắc! Mái tóc của tiểu muội này thật đẹp... Hai người vừa đến đây nhất định đã đói rồi, muốn ăn gì thì để ta đi làm cho các người, ta cái khác không biết nhưng trù nghệ nhất định sẽ khiến các người vừa lòng.

Nữ nhân quá mức nhiệt tình này như bắn liên thanh nói một đống, Diệp Vô Thần vài lần mở miệng đều chưa kịp xen lời, lúc này rốt cuộc có cơ hội mở miệng:

- Chào a di, ta quả thật hơi đói rồi.

Với tình trạng thân thể bây giờ của hắn, vốn dĩ sẽ không cảm thấy đói khát. Nhưng Ngưng Tuyết lâu như vậy nhất định đã đói lắm rồi. Món thịt duy nhất ăn qua chính là con thỏ nhặt về hôm ấy.

Phụ nữ trung niên nhận được câu trả lời vừa lòng liền bật cười giòn giã:

- Được được, ta lập tức đi làm cho các người. –Nóng xong liền vội vã chạy ra ngoài.

Lão hán trung niên kia lúc này mới có cơ hội đi vào, cười hắc hắc nói:

- Đừng để ý đến mụ điên ấy...

Bộp... Một món đồ đập vào gáy y, không ngờ là một con gà rừng, đồng thời nường theo một tiếng hét lớn:

- Ông bảo ai là mụ điên?!

Lão hán trung niên lập tức câm như hến, quay đầu liếc vài cái, sau khi phát hiện đã an toàn mới cười khan nói:

- Khục khục, nào, ta trước tiên kiểm tra thân thể cho người, còn chưa có cái gì có thể làm khó được ta.

Thế giới nguyên thủy độc lập, đám người nhiệt tình, vô tư, tính cách mỗi người mỗi vẻ, lại đủ thú vị. Xem ra, cuộc sống sau này có lẽ sẽ rất đặc sắc. Diệp Vô Thần thầm nghĩ.

Vài ngày kế tiếp, Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết liền trải qua một hồi quan tâm chăm sóc cẩn thận đến cực điểm của cả nhà Cung Lạc. Chỉ là, Diệp Vô Thần một mực đều không nhìn thấy Tứ Nha của nhà này, sau khi hỏi qua Cung Lạc mới biết Tứ Nha theo nãi nãi của gã đi tu hành ở dãy núi phía nam, không đến vài ngày nữa sẽ trở lại. Hắn còn được biết rằng, tiền bối của họ nghiêm lệnh tuyên bố, có thể vứt hết mọi thứ nhưng tuyệt không thể vứt bỏ tu vi của mình, mỗi một người đều buộc phải tu luyện một loại công pháp không biết tên từ nhỏ. Mà Cung Lạc là người mạnh nhất trong lớp trẻ ở đây.

Rốt cuộc là công pháp gì lại có thể khiến một kẻ hơn hai mươi tuổi có được thực lực Thiên cấp, khiến mỗi người ở đây đều có một thân tu vi hải người. Diệp Vô Thần miên man suy nghĩ. Những người ngăn cách với bên ngoài này sẽ không hay biết, những người như họ nếu ra thế giới bên ngoài, với tu vi của họ, thì sẽ là một cỗ lực lượng khủng bố khiến cả Thiên Thần đại lục run rẩy.

233. Chương 232: Xe Lăn.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biển

Chương 232: Xe lăn.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tầm tối, Diệp Vô Thần vẫn ngủ cùng Ngưng Tuyết, cũng chỉ dán sát thân thể hần Ngưng Tuyết mới có thể ngủ yên. Ở đây, tuy không có ban đêm mang ý nghĩa thật sự, nhưng cũng có phân chia ban ngày và ban đêm. Ban ngày là thời gian lao động, mà ‘ban đêm’ là thời gian nghỉ ngơi yên tĩnh. Phán đoán về thời gian của họ xuất phát từ một chiếc đồng hồ cát rất lớn. Trên dưới hai đầu đồng hồ cát phân biệt đánh dấu ban ngày và ban đêm.

Con gấu lớn phụ thân Cung Lạc kéo tới bị chia thành mấy trăm phần, hơn ba trăm người ăn một ngày liền hết sạch sành sanh. Do khu vực có thể sinh sống quá nhỏ, người nơi đây đối với việc săn bắn có quy định nghiêm khắc, duy trì số lượng loài thú đang sinh sống. Nếu săn quá nhiều lần, ắt sẽ khiến loài thú ở khu vực này sẽ tuyệt chủng rất nhanh. Một tiếc nuối rất lớn là, nơi đây không hề có muối, cho nên khi Diệp Vô Thần lấy ra một đồng ‘muối’ lớn trong truyền thuyết từ Kiếm Thần Chỉ Hoàn ra, toàn bộ đều hưng phấn khua tay múa chân, mà thịt và canh thịt được bỏ muối vào khiến họ hô to nhân gian mỹ vị, hận không thể nuốt cả lưỡi xuống.

Bởi vì có Kiếm Thần Chỉ hoàn, ngày trước Vương Văn Thù yêu con tha thiết, trước khi Diệp Vô Thần đi tới Thiên Diệt Hỏa Sơn liền chuẩn bị tất cả mọi thứ đều vượt số lượng, ngay cả muối cũng lưỡi cho vào một bộ phận nhỏ, mà trực tiếp ném hần một bao gai vào. Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết một năm cũng dừng mong ăn hết. Nhưng với hơn ba trăm người nơi đây mà nói thì cũng chẳng chống nổi mấy ngày. Tuy ít nhưng mỗi người đều là thỏa mãn vui sướng, họ không biết cái gì gọi là tham lam, không biết chừng mực, cũng chẳng cảm ơn Diệp Vô Thần. Bởi vì, họ đã là người một nhà.

Mà buổi tối hằng ngày, đám người lao động cả ngày đều sẽ vây quanh Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết, nghe họ kể về thế giới bên ngoài. Người lớn cũng thế, trẻ nhỏ cũng vậy, mỗi người đều nghe đến say sưa. Với họ mà nói, Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết giống như nỗi vui mừng từ trên trời rơi xuống, khiến cuộc sống ngày này lập lại ngày khác nhiều thêm một niềm vui.

Diệp Vô Thần cũng kể lại nguyên nhân mình và Ngưng Tuyết rơi xuống cho họ. Từ đi cướp Diệp Thủy Dao đến Ngưng Tuyết bị bắt rồi đến bị dẫn đến Đoạn Hồn Uyên. Hần đều không giấu diếm, đối diện với những người này, làm bộ làm tịch và cố ý che giấu ngược lại sẽ là một tội ác. Lời kể lại của hần khiến mọi người từ kinh ngạc đến khấn trương, đến phần nộ... rồi nhao nhao quát to nếu có một ngày bất chợt có thể ra ngoài, thì nhất định sẽ giúp họ hả giận. Với họ mà nói, bất kể bên nào thật sự sai, thì đều là những ‘người xấu’ kia sai, bởi vì Diệp Vô Thần là ‘người nhà’ của họ.

Bọn họ cảm động với sự thề chết bảo vệ của Diệp Vô Thần dành cho Ngưng Tuyết, trong lòng không ai không kính phục và tán thưởng, cũng càng thích hần và Ngưng Tuyết. Bất kể họ đi đến đâu đều sẽ nhận được sự chào đón nhiệt tình nhất của người ở đây. Cũng có thể nói, vài ngày ngắn ngủi, hai người từ ngoài tới này đã trở thành ‘ngôi sao nhỏ’ ở đây. Mỗi một người đều đang nghĩ cách giúp Diệp Vô Thần khôi phục.

Khi mọi người hỏi tới hần vì sao từ nơi cao như vậy ngã xuống đều không mất mạng, hần chỉ lắc đầu, nói một câu ‘trời thương’.

Bất tri bất giác, đã năm ngày trôi qua.

Trong năm ngày, Cung Lạc và cha mẹ già như thường lệ mỗi ngày đều làm công việc của mình. Mà việc chăm lo cho Diệp Vô Thần phần lớn đều đặt lên người tỷ tỷ Nhị Nha và gia gia của Cung Lạc... cũng chính là lão nhân được mọi người gọi là ông lão kia. Thân thể Diệp Vô Thần yếu đuối, cho nên không thể thi triển công pháp, chỉ có thể thử bồi bổ bằng đủ các loại dược vật. Mà chuyện sắc thuốc toàn bộ rơi lên người Nhị Nha. Ở chung vài ngày, Nhị Nha rốt cuộc cũng có thể cố lấy dũng khí nói chuyện vài câu với họ.

Lại là một chén thuốc tỏa ra thứ mùi kỳ quái được Nhị Nha bưng tới, Ngưng Tuyết vươn tay đón lấy, ngửa mặt cười nói:

- Cảm ơn Nhị Nha tỷ tỷ.

Nhị Nha đáp lại bằng nụ cười mỉm, sau đó len lén nhìn Diệp Vô Thần một cái, phát hiện hắn đang nhìn thẳng vào mặt mình, lập tức như bị giật mình di dời ánh mắt, sắp chạy trốn.

- Nhị Nha tỷ! –Diệp Vô Thần lên tiếng gọi nàng lại, mỉm cười nói:

- Khoảng thời gian này đều là tỷ chăm lo, thật khổ cho tỷ. Tặng tỷ một món quà nhỏ, nhất định phải nhận đấy, được không?

Nhị Nha xoay người lại, phát hiện trong tay hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một chiếc váy dài màu vàng nhạt, bên ngoài dệt sa mỏng, bên trong đính từng viên bảo thạch trong suốt rực rỡ, bên trên nở rộ từng bông hoa nhỏ kiêu diễm, phần eo quấn một chiếc đai lưng hoa lệ lấp lánh ánh sáng nhu hòa nhân nhạt. Đây là Diệp Vô Thần mua xuống ở trên đường tới Viêm Long Thành, vốn dĩ định tặng cho Hoa Thủy Nhu, nhưng trong thời gian ngắn khó ngày gặp lại, mà Nhị Nha ngoại trừ đầy đặn hơn Hoa Thủy Nhu rất nhiều, chiều cao đáng người khá là bằng nhau, vì thế bèn lấy nó ra, tỏ lòng biết ơn với nàng. Hắn biết, nàng không cự tuyệt nổi.

Nhị Nha đích thật không cự tuyệt nổi, bất kể vào thời gian nào, không gian nào, khát cầu cái đẹp của nữ nhân đều là một loại bản năng xuất phát từ sâu trong nội tâm. Bộ y phục này dành cho ở Thiên Long Thành cũng có thể nói là lộng lẫy tinh xảo. Mà ở trong không gian nhỏ nhỏ chỉ có thể đan được vải thô ít ỏi này, lực hấp dẫn của nó với một cô gái tuổi tác như Nhị Nha là là trí mạng.

Đôi mắt Nhị Nha bị hấp dẫn sâu sắc, cả đời nàng đều chưa từng thấy qua y phục đẹp như vậy, gần như là không tự chủ vươn tay tới, sau đó lại dùng định lực rất lớn thu về, đỏ mặt nói:

- Đẹp quá... cho ta thật sao?

Thanh âm và khuôn mặt nàng đều rất đẹp rất dịu dàng, Diệp Vô Thần mỉm cười:

- Đương nhiên là thật. Bộ y phục này nhất định rất hợp với tỷ.

- Nhị Nha tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, thì nên mặc y phục đẹp. –Ngưng Tuyết cũng vui vẻ nói, trong đầu đã bắt đầu nghĩ Nhị Nha mặc bộ y phục này sẽ xinh đẹp đến nhường nào.

Sự dè dặt trong lòng Nhị Nha rốt cuộc tan vỡ, nàng ôm lấy y phục, giẫm bước chậm chạy đi, lập tức lại cảm thấy có chút không lễ phép, quay đầu đỏ mặt nói:

- Ta thật sự rất thích. –Sau đó liền chạy giống như trước đây.

- Nhị Nha tỷ tỷ hình như thích ca ca đó. –Sau khi Nhị Nha đi, Ngưng Tuyết cười hì hì nói.

Diệp Vô Thần vuốt tóc nàng, cười lắc đầu:

- Sao có thể chứ.

- Chắc chắn là thế. –Ngưng Tuyết không phục nói:

- Nếu tỷ ấy không thích ca ca, cho dù y phục đẹp đến mấy tỷ ấy cũng sẽ không cao hứng như vậy. Khuôn mặt Nhị Nha tỷ tỷ lúc này thật sự rất đỏ đấy.

Ngoài cửa vang lên một tiếng, là thanh âm cửa bị đẩy ra, tiếp đó là một thanh âm bưng bưng hưng phấn truyền tới:

- Vô Thần ca, Vô Thần ca, chúng ta mang tới rất nhiều thứ tốt nè, mau ra xem đi.

Diệp Vô Thần xuống giường, dưới sự dìu đỡ của Ngưng Tuyết đi ra ngoài phòng. Trong tiểu viện có một chiếc xe bằng gỗ đang đỗ, thân xe bằng gỗ, bánh xe bằng gỗ, duy nhất chỉ có phần cổ định là dùng kim loại. Từ ngoài nhìn ra, đây rõ ràng là chiếc xe lăn!

- Xem nè, mấy người chúng ta làm vài ngày rốt cuộc đã hoàn thành, hắc hắc. –Thiếu niên đen gầy đẩy xe lăn tới đắc ý cười. Hắn là con thứ ba của Xuân thẩm, người ở đây đều gọi hắn là Tam Lư. Vì tiện cho Diệp Vô Thần đi lại, hắn và Đại Lư, Nhị Lư và cả Man Ngưu, Khoai Lang, Đại Ngốc ở phụ cận, một đám thiếu niên liên tục vài ngày đều không làm cái gì khác, vụng tay vụng chân chế tạo chiếc xe lăn này, sau khi trải

qua mấy lần thất bại rồi cuộc đã thành công. Đây tuy là do gỗ cứng chế thành, nhưng trong gỗ cứng được họ rót vào công lực hùng hậu có thể giữ lại rất lâu, cứng như sắt thép, trong thời gian ngắn sẽ không dễ dàng hư tổn.

Diệp Vô Thần đi tới, ngồi lên trên, kích cỡ, chiều rộng, còn có chiều cao để vịn tay đều rất vừa, hắn kích động nói:

- Tốt quá, có cái này ta có thể muốn đi đâu thì đi rồi. –Nói xong, hắn dựng ngón cái về phía Tam Cầu.

Đối với người thiếu niên nhiệt tình nhiệt huyết này, nói cảm ơn ngược lại sẽ có vẻ xa lạ.

Thấy Diệp Vô Thần hài lòng như vậy, Tam Cầu nhất thời cảm thấy sự cực khổ trong khoảng thời gian này không uổng phí chút nào, hắn hưng phấn nói:

- Tốt quá, có thể giúp Vô Thần ca là được rồi, nếu chỗ nào có vấn đề, nhất định phải phải nói một tiếng với đệ, đệ cảm thấy tay nghề bây giờ của mình cũng có chút tiến bộ rồi, hehe.

Hắn bật cười chất phác, sau khi tán gẫu với Diệp Vô Thần một hồi liền bừng bừng hưng phấn rời đi.

- Ca ca, chiếc xe này thật kỳ lạ. Chẳng qua nếu như thế, có phải ca ca liền có thể...

- Tuyệt Nhi, đẩy ta ra ngoài nào. –Diệp Vô Thần đổi một tư thế ngồi thoải mái, hài lòng nói. Hắn không ngờ rằng, mình cũng có ngày ngồi lên xe lăn.

- Vâng!

Ngưng Tuyết là lần đầu tiên nhìn thấy xe lăn, nhưng thứ này chỉ cần nhìn thoáng qua liền biết là dùng để làm gì. Nàng đi ra đằng sau xe lăn, cẩn thận đẩy nó. Không thể không nói, chiếc xe lăn này tuy ngoại hình nham nhở nhưng thiết kế rất khéo léo, với sức của Ngưng Tuyết đẩy nó cũng không tốn sức lực mấy. Thiết nghĩ là đám Tam Lư nghĩ đến sự nhỏ nhắn của Ngưng Tuyết, trên việc giảm bớt lực cản đã tốn rất nhiều trí óc.

- Chúng ta đi phía nam. –Diệp Vô Thần liếc mắt về phía nam. Kéo dài nhiều ngày như vậy, hắn nên đi xem qua.

Ngưng Tuyết đẩy hắn ra khỏi tiểu viện, đi về phía nam.

Nhị Nha trở về phòng mình liền đóng chặt cửa lại, sau đó lại không yên tâm mở cửa nhìn xung quanh một hồi, lúc này mới đóng lại một lần nữa, đi đến mép giường, cẩn thận trải y phục lên giường, chỉ e làm nhàu, làm rách chỗ nào đó.

Khi trải y phục ra, khuôn mặt vốn dĩ đã có chút đỏ hồng của Nhị Nha thoát cái trở nên đỏ au như máu. Thì ra đây không chỉ là một bộ váy dài, còn có một lớp trung y, khổ váy mềm mại... Thậm chí còn có yếm và tiết y màu vàng nhạt như thế, yếm rất nhẹ rất mềm, chiếc tiết y kia thì càng thêm tinh xảo, tài liệu tạo nên là lụa mỏng thượng đẳng... còn nữa trong suốt. Vừa sờ nhẹ liền biết mặc vào sẽ thoải mái biết nhường nào.

Nhị Nha ‘ưm’ một tiếng, thoáng cái nằm bò lên giường, dùng chăn trùm đầu mình vào trong đó. Tuy ở đây không có bất kỳ người nào khác, nhưng nghĩ đến những thứ này đều do một nam tử tặng, sự xấu hổ trong lòng khiến nàng hận không thể giấu cả người vào, tốt nhất là hoàn toàn biến mất.

Nhưng bất kể nỗ lực thẹn thùng trong lòng sâu sắc cỡ nào, sự hấp dẫn từ bộ y phục này với nàng đều sẽ không giảm bớt mấy may. Sau phút đầu tranh tư tưởng rất ngắn ngủi, nàng vẫn là ghim hô hấp, cúi xuống từng món y phục rải thô trên người mình, thân thể tuyệt mỹ từng tắc lộ hết ra. Y phục nàng mặc trên người đã có thể nói là một bộ đẹp nhất trong thế giới nho nhỏ này. Nhưng so sánh với bộ trước mắt thì chẳng khác một trời một vực.

Rất nhanh, nàng cởi sạch sẽ đồ của mình, hai tay vô ý thức đan chéo nhau che ở trước ngực mình, cúi đầu xuống, lẳng lặng tự ngắm nhìn thân thể băng cơ ngọc cốt của mình. Nàng đã hai mươi lăm tuổi nhưng vẫn một mình khuê phòng chưa gả đi, thân thể nàng cũng duy nhất chỉ có chính nàng ngắm nhìn qua thôi. Chỉ là hôm nay chẳng biết vì sao, khi đối mặt với thân thể mình, trong đôi mắt đẹp lóe lên vẻ si mê mị hoặc,

hai cánh tay gần như là không tự chủ, đỡ lấy bộ ngực cao ngạo nặng trĩu kia, cảm nhận trọng lượng và sự mềm mại của chúng.

Tâm tình vào giờ phút này, phức tạp đến ngay cả chính nàng đều không thể nói rõ. Đó là một sự rung động khó hiểu, khiến nàng mong ngóng, mê mang.

Nàng vươn cánh tay ngọc trắng muốt, từ từ duỗi về phía chiếc yếm màu vàng nhạt kia...

234. Chương 233: Gây Họa Rồi

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 233: Gây họa rồi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Ô, là Tiểu Thần. Đây là lũ trẻ Tam Lư làm đó. Xem chừng vẫn biết làm người ta vui mà.
 - Đúng thế Thất tẩu, chúng đã giúp ta một việc lớn rồi. –Diệp Vô Thần cười đáp.
 - Ui cha, Tiểu Thần nè, thân thể cảm thấy tốt chút nào không? Muốn đi đâu thế?
 - Chào Đại Bàn thúc, ta cảm thấy tốt nhiều rồi. Vừa hay có chiếc xe lăn này, ta và Tuyết Nhi định ra ngoài đi dạo.
 - Vô Thần ca ca, như thế sẽ thoải mái à? Tỷ tỷ, muội giúp tỷ đẩy một lát cho. –Một tiểu nha đầu đặt chiếc xẻng trong tay xuống rồi chạy tới.
 - Cảm ơn Tiểu Mao muội muội, để Tuyết Nhi tỷ tỷ đẩy được rồi. Nào, cho muội kẹo ăn này. –Diệp Vô Thần lấy hai viên kẹo trong Kiếm Thần Chỉ Hoàn ra.
 - Oa! Cảm ơn Vô Thần ca ca. –Tiểu nha đầu cầm kẹo, cao hứng chạy đi.
- Diệp Vô Thần đi đến đâu đều sẽ có người nhiệt tình chào hỏi với hắn. Trong mỗi người bọn họ đều rất quen thuộc, đối với người đặc thù vừa mới tới như Diệp Vô Thần càng hết sức nhiệt tình, chỉ sợ thất lễ. Ngưng Tuyết đẩy Diệp Vô Thần đi thẳng về phía nam, cách nơi cư ngụ càng xa, người cũng càng ít đi.
- Ca ca, muội càng lúc càng thích nơi này. –Ngưng Tuyết nói ra từ tận nội tâm. Nàng đã đẩy ca ca đi rất xa rất lâu, nhưng không hề cảm thấy mệt chút nào.
 - Ta cũng rất thích nơi này. –Diệp Vô Thần cười nói, ánh mắt nhìn về phía trước, trong lòng lại thầm nhủ một câu: nhưng nơi đây chung quy không hợp với ta, cũng sẽ không thuộc về ta.
 - Nơi đây đều là người tốt, một người xấu cũng không có. Thật sự rất tốt, nếu ca ca có thể mau khỏe lại, muội nhất định sẽ là người vui vẻ nhất thế giới. –Ngưng Tuyết vui vẻ nói.
- Nơi đây không hợp với hắn nhưng có lẽ trên thế giới này cũng không tìm ra được nơi nào hợp với Ngưng Tuyết hơn nơi đây. Vì Ngưng Tuyết, hắn từng có vài lần nghĩ định vứt bỏ tất cả, ở nơi này với Ngưng Tuyết mãi mãi, nhưng mỗi khi hắn sinh ra ý nghĩ này, thì ngay lập tức sẽ bị sự giãy dụa trong nội tâm bác bỏ. Dòng máu chảy trong xương cốt hắn nói cho hắn biết, cuộc đời hắn không thể xao nhãng ở đây.
- Yên tâm đi, ta sẽ khỏe lại. Rơi từ nơi cao như vậy xuống đều không ngã chết ta, chút trở ngại vặt vãnh này thì tính là gì cơ chứ. –Hắn nhắm mắt một hồi, rồi ghé mắt nói:

- Tuyết Nhi, đi về phía trái.

Ngưng Tuyết không hỏi nhiều, hơi vụng về điều chỉnh hướng đi, đẩy hẳn đi về phía trái.

Nơi đây cây cối mọc thành cụm, nơi nơi rả rích tiếng côn trùng, đa số các cây đều là cổ thụ cứng cáp, cây nào cây nấy vươn thẳng trời cao. Họ đi một hồi, trước sau gặp phải hai con động vật cổ quái na ná sói, nhưng hai con động vật răng nanh dài khủng bố, thoát nhìn rất hung tàn này sau khi thấy họ ngay cả do dự một chút đều không có liền co giò bỏ chạy, trong quá trình chạy trốn đều không dám ngoái đầu liếc một cái nào. Diệp Vô Thần không hề bất ngờ, không phải chúng nhất gan, mà là ở thế giới này, ‘con người’ cực kỳ đáng sợ, lâu dần, chúng vừa gặp phải con người lập tức sẽ chạy trốn theo bản năng, hệt như chuột thấy mèo vậy.

Phía trước vang lên tiếng bước chân ‘sột soạt’, một thiếu nữ trẻ trung thân thể nhỏ nhắn vừa vén tóc vừa lao tới, bất ngờ nhìn thấy Diệp Vô Thần, nàng trực tiếp dừng sững, đứng ở đó rất lâu không biết làm sao.

- Tiểu Hoa tỷ tỷ. –Ngưng Tuyết dừng ở bên người nàng, nhẹ nhàng gọi nàng.

- Tiểu Hoa muội muội, sao lại một mình ở đây thế? –Diệp Vô Thần nhìn khuôn mặt nàng, mỉm cười hỏi. Núi cao nước trong không khí tươi mát, gần như không nhìn thấy vẻ mặt sạch sẽ nào, cho nên những cô gái trẻ trung ở đây ai nấy cũng đều rất xinh đẹp, tùy tiện chọn ra một người đều là thanh tú đáng yêu như vậy.

Thiếu nữ được gọi là Tiểu Hoa dường như mới phản ứng lại, đầu cúi nua, đỏ mặt đi tới nửa bước nói:

- Vô Thần ca ca, còn có Tuyết Nhi muội muội, hai người muốn đi đâu?

- Muội muốn đi dạo ở phía trước với ca ca. –Ngưng Tuyết chỉ vào phía trước.

Khuôn mặt Tiểu Hoa thoát cái đỏ bừng, đầu cũng cúi gằm xuống, lao đi như chạy trốn. Ngưng Tuyết thấy vậy vẻ mặt đầy mê hoặc khó hiểu.

- Ca ca, muội nói sai gì à? –Ngưng Tuyết hơi há miệng, có chút lo lắng nói.

- Đương nhiên không có.

- Thế Tiểu Hoa tỷ tỷ vì sao lại...

- Không phải vì muội mà là vì ta. –Diệp Vô Thần cười nhạt nói:

- Y phục nàng hơi ướt, đầu tóc cũng chưa khô hết, khuôn mặt cũng hơi đỏ, hẳn là nàng vừa mới tắm ở một nơi phía trước. Có lẽ là một chiếc hồ nhỏ.

Diệp Vô Thần nói xong, bỗng cảm thấy dường như có chỗ nào đó không đúng. Hắn suy nghĩ kỹ càng một hồi, cũng không nghĩ ra nguyên do.

- À, thì ra là thế. Chẳng trách Tiểu Hoa tỷ tỷ lại thẹn thùng như vậy. Hồ nhỏ... Ca ca, muội cũng muốn đến đó tắm, có thể không? –Ngưng Tuyết đã vài ngày chưa ngâm mình trong nước, nghĩ đến hồ nước mát mẻ, trong lòng nàng có chút vội vã.

- Ủ, được thôi!

Đang kia, Tiểu Hoa tìm đập như hươu chạy lao ra một hồi lâu, trong lòng mới an tĩnh được chút đỉnh, nàng bùm khuôn mặt có chút phát nóng, lấm bầm:

- Sao hẳn có thể đi chỗ đó chứ... Suýt nữa bị hẳn nhìn thấy... Ôi, Tứ Nha muội muội vẫn ở đó, làm sao bây giờ làm sao bây giờ, oa...

Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết đi về phía trước không bao lâu, liền loáng thoáng nhìn thấy một hồ nước trong veo. Đất đai nơi đây rất ẩm rất phẳng, chiếc hồ nhỏ trước mặt đột ngột xuất hiện ở giữa khu rừng còn xem như um tùm này, toàn bộ xung quanh đều là cây cối hoặc to hoặc nhỏ hoặc cao hoặc thấp, cách hơi xa một chút đều không thể phát giác được trong đó còn có một chiếc hồ nhỏ.

- Woa! Muội nhìn thấy rồi, thật đúng là hồ nhỏ rồi. –Ngưng Tuyết vẻ mặt hưng phấn, đẩy Diệp Vô Thần bước mau về trước, hận không thể thoát cái nhảy vào.

- Trước tiên chờ đã. –Diệp Vô Thần vội vã giơ tay muốn ngăn cản, bởi vì hắn bỗng nhìn thấy, trên một chạc cây đằng trước lại treo tiết y của nữ nhân. Bên tai, cũng loáng thoáng truyền tới thanh âm hắt nước.

Nhưng Diệp Vô Thần ngăn cản vẫn là hơi muộn, Ngưng Tuyết đẩy hắn về trước một đoạn mới phản ứng lại rồi ngừng chân, mang theo nghi hoặc nhìn về phía hắn. Mà lúc này, đằng trước không có quá nhiều cây cối che lấp, quả nửa chiếc hồ xuất hiện ở trong tầm mắt, Diệp Vô Thần liền bốn mắt nhìn nhau với một thiếu nữ vừa vịn xoay người lại ở trong hồ.

- Gây họa rồi. –Diệp Vô Thần ngay lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía lá cây trên đầu. Nếu thiếu nữ kia chỉ lộ ra khuôn mặt thì cũng chẳng sao, nhưng ai dè... hai chấm đỏ tươi vương theo vệt nước ở trước ngực nàng cũng bị hắn rõ ràng rành mạch.

- A...

Quả nhiên, bên tai Diệp Vô Thần lập tức truyền tới một tiếng thét chói tai vượt mức, sau đó liền ‘ùm’ một tiếng, thiếu nữ lặn mình vào trong nước.

- Người người người người... người là ai! –Thiếu nữ hiển nhiên bị dọa, lắp bắp kêu. Thanh âm nàng rất non nớt, vô cùng êm tai, hết như hoàng oanh rời hang, khiến người ta nghe mà khoan khoái cõi lòng. Trước mắt xuất hiện một nam nhân đã đủ dọa nàng, mà trước kia không ngờ nàng chưa bao giờ gặp qua người này, đó đã không chỉ là giết mình nữa.

- Tuyết Nhi, chúng về trước đi. –Diệp Vô Thần nhắm mắt, ngán ngẩm nói.

Ngưng Tuyết cũng biết không cần thận gây họa rồi, vội vã ráng sức xoay chuyển phương hướng. Lại nghe thiếu nữ kia hô:

- Ta biết rồi, các người chính là người từ bên ngoài mà họ nói!

- Xin lỗi tiểu muội muội, Vô Thần vô ý mạo phạm, sau khi trở lại tự sẽ bồi tội. –Diệp Vô Thần quay lưng với nàng vô lực nói. Hắn rốt cuộc đã rõ hàm nghĩa từ hành động lúc này của Tiểu Hoa. Nơi này, hắn là nơi chuyên môn cho nữ nhân tắm rửa.

- Ê này! Không cho đi! –Thấy hắn muốn rời khỏi, thiếu nữ càng gọi giật giọng hơn.

Diệp Vô Thần quay đầu lại, nói với thiếu nữ nhất thời gấp gáp muốn đứng dậy trong nước:

- Vậy tiểu muội muội muốn xử lý ta thế nào đây?

- Xong rồi, lại gây họa rồi. –Diệp Vô Thần vừa quay đầu lại rất không đúng lúc nhìn thấy thứ không nên nhìn, ‘vụt’ một cái quay đầu đi. Bên tai đồng thời vang lên tiếng thét chói tai của thiếu nữ:

- A... không cho... không cho quay đầu nhìn... cũng không cho đi!

Diệp Vô Thần như cam chịu ngồi ở đó. Đằng sau rất nhanh truyền tới nước chảy, tiếp đó là thanh âm mặc y phục cực nhanh.

- Ca ca, sao bây giờ, vị tỷ tỷ này hình như tức giận rồi. –Ngưng Tuyết hạ nhỏ giọng, có chút lo lắng nói bên tai hắn.

- Tức giận là có chút ít, có điều lòng hiếu kỳ của nàng với ta hình như lớn hơn thì phải. –Diệp Vô Thần vỗ bàn tay nàng, trong thanh âm ít nhiều mang theo chút chán ngán.

- Hả? Tò mò?

- Thế giới này quá nhỏ, nhỏ đến mức mỗi một người đều có trong thời gian ngắn hiểu hết rõ ràng mỗi một tác đất, mỗi một con người ở đây. Cho nên, với người ở đây mà nói, cái từ ‘cảm giác mới mẻ’ này rất ít xuất hiện. Mà chúng ta đến đây, thì sẽ khiến nơi đây có chấn động không nhỏ. Ta nghĩ trong mấy ngày nay, mỗi người nơi đây bàn luận nhiều nhất hẳn chính là chúng ta. Với một ít thiếu nữ còn chưa hết tính trẻ con, đang khát vọng mới lạ và kích thích nhất mà nói... –Diệp Vô Thần dừng giọng, không tiếp tục nói nữa, ngán ngẩm nói:

- Tóm lại là ta có phiền phức rồi.

Thiếu nữ lúc này kia, từ nét mặt, biến hóa ánh mắt, còn có thanh âm nàng, cùng vài câu nói ra miệng Diệp Vô Thần nắm bắt được trong hai cái liếc mắt, hẳn đã có thể biết được đại khái nàng là người thế nào. Nếu là cô gái bình thường, khi tắm rửa bỗng nhiên bị rình coi, phản ứng đầu tiên là che lại, sau đó bảo kẻ đó rời đi thật xa, nếu bị nhìn thấy thân thể còn sẽ vô cùng ủy khuất. Mà cô gái này lại biểu hiện hoàn toàn chẳng có gì to tát cả. Thiếu nữ tính cách như vậy một khi bị quán lấy, muốn đẩy ra cũng chẳng phải dễ dàng.

- Phiên phức rất lớn? Không đâu không đâu, mỗi người nơi đây đều tốt như vậy, nàng nhất định sẽ tha thứ cho ca ca. –Ngưng Tuyết cũng bắt đầu trở nên lo lắng.

‘Phiên phức’ trong miệng Diệp Vô Thần đương nhiên không phải chuyện như Ngưng Tuyết nghĩ, hẳn nói:

- Nàng hẳn chính là Tứ Nha, muội muội của Nhị Nha tỷ tỷ.

Thanh âm Diệp Vô Thần vừa dứt, đỉnh đầu hắn liền vút lên tiếng gió, thân thể thiếu nữ xoay tròn một cách ưu nhã trên không trung, nhanh nhẹn đáp xuống trước mặt hắn, khẽ nhú đôi mày nhỏ, dẩu miệng:

- Sao người biết ta tên Tứ Nha?

Lúc này hai mắt vội vàng, Diệp Vô Thần không hề nhìn rõ nàng hoàn toàn, lúc này mới nhìn rành mạch toàn bộ dung mạo của thiếu nữ. Một khuôn mặt non nớt, trong vẻ thanh tú mang theo một thứ linh khí làm người ta yêu thích. Thoạt nhìn tuổi chừng mười lăm mười sáu, đường cong quanh thân bị chiếc ngoại y bao bọc một cách vội vàng, lộ ra nửa đoạn cổ ngọc trắng muốt, mang theo một cổ phong vận mệnh người khó tả bằng lời. Toàn thân hơi ướt, nơi nơi đọng vết nước, mái tóc dài đen nhánh cũng ướt đầm cuộn thành một chùm ở trước ngực trái, dưới chân thì lộ ra đôi chân trần lóng lánh như ngọc.

235. Chương 234: Kinh Diễm, Tứ Nha

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 234: Kinh diễm, Tứ Nha

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nếu bàn về dung nhan, nàng so với tỷ tỷ nàng còn kém hơn rất nhiều, lúc này nàng thân ở trong nước cũng không cách nào nhìn rõ ràng chính xác. Nhưng khi nàng đứng ngay trước mặt, lại thực sự khiến Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết kinh ngạc hồi lâu.

Người nàng hơi gầy, hai bầu tròn nửa ở trước ngực cũng chưa hoàn toàn phát triển, chỉ là hơi hơi đầy y phục lên thôi. Nhưng thiếu nữ chỉ tầm mười lăm mười sáu tuổi này lại có một đôi chân dài kiêu ngạo khiến người ta không thể không kinh diễm, mà vóc người nàng thì... đừng nói là Diệp Vô Thần đang ngồi, dẫu cho hắn đứng dậy cũng phải thấp hơn nàng vài phân.

Tuy nàng vốn đã cao gầy nhưng phần thân dưới lại vẫn dài hơn thân trên, càng lộ rõ một đôi chân dài kinh người đủ để xóa sổ đôi mắt người ta, nhưng không hề khiến người ta cảm thấy thiếu cân đối. Do quá dài nhỏ, từ trong lớp váy bằng vải thô mỏng bị nước thấm ướt, đôi chân đẹp lộ ra quá nửa, đôi chân đẹp này chẳng phải thẳng thẳng tắp tắp, đẹp một cách giòn yếu như gấc sứ, mà là một đôi chân đẹp cong cong nhấp nhấp lả lướt, ẩn chứa sự linh hoạt và có lực, tràn đầy sự mềm mại đàn hồi.

Dường như phối hợp với sự tuyệt mỹ của đôi chân dài, bờ mông thiếu nữ hoàn toàn khắc hẳn vùng ngực chưa phát triển, độ cong tròn trịa đầy đặn, ưỡn lên vô cùng duyên dáng, nhìn nghiêng hết như cổ một chiếc lọ tròn cong kinh người, dưới sự phối hợp với đôi chân dài đáng kiêu ngạo hấp dẫn người ta đến mức không thể dời mắt.

Đôi chân nàng dường như là một kiệt tác ông trời dốc hết tâm huyết để gọt một cách tỉ mỉ, chẳng những có độ dài đáng kiêu ngạo, hình dạng hoàn mỹ, mà làn da đôi chân lộ ra còn mềm mịn, nhẵn nhụi chói mắt, hệt như bôi sữa lên vậy, mang theo sự hấp dẫn trí mạng với người khác.

Có thể tưởng tượng, ở trên giường, bị đôi chân này quắp ở bên hông, phối hợp với vòng eo mềm mại thon thả kia, thân thể hẳn có thể thỏa sức uốn thành đủ mọi tư thế với góc độ kinh người.

Diệp Vô Thần thở dốc trở nên có chút hỗn loạn. Bàn về diện mạo, tuy nàng thanh tú đáng yêu, nhưng kém rất xa với mấy hồng nhan tri kỷ của hắn, nhưng cặp chân đẹp này lại khiến thiếu nữ tầm mười lăm mười sáu tuổi ấy hoàn toàn xúng đáng là một tuyệt thế vũ vật. Mỗi một người khi nhìn thấy nàng, đầu tiên nhìn vào chắc chắn là chân nàng. Tuổi tác như thế, nếu lớn thêm vài tuổi, ắt sẽ là một hồng nhan họa thủy hại nước hại dân, chỉ số sát thương còn cao hơn tỷ tỷ nàng rất nhiều.

- Tỷ tỷ, tỷ cao thật đó. –Ngưng Tuyết ngửa mặt, trong lòng thậm chí có xúc động muốn kiễng gót chân lên. Trước kia, Diệp Thủy Dao là cô gái cao nhất nàng từng thấy qua, mà thiếu nữ rất có khả năng là Tứ Nha ở trước mắt này còn cao hơn Diệp Thủy Dao một ít, cộng thêm dáng người nàng hơi gầy, đôi chân tỷ lệ kinh người, càng tỏ rõ sự cao gầy.

Thiếu nữ dường như rất hài lòng với chiều cao của mình, nghe thấy lời từ đáy lòng của Ngưng Tuyết, rất là đắc ý lại ngẩng cao cổ lên vài phần, sau đó trợn tròn đôi mắt đẹp, hừ nhẹ với Diệp Vô Thần:

- Ta đang hỏi ngươi đây, sao ngươi biết ta tên Tứ Nha, có phải ngươi thường xuyên dò hỏi ta với họ hay không?

Đây là cô gái đầu tiên có tính trẻ con Diệp Vô Thần gặp ở không gian này, không khỏi cảm thấy hứng thú nói:

- Dò hỏi ngược lại không có, chẳng qua vừa đoán liền đoán đúng thôi. Ngoại trừ cô và nãi nãi cô, mỗi người nơi đây ta đều nhận thức, mà cô nhìn thế nào cũng không giống một lão bà, vậy cũng chỉ có thể là Tứ Nha thôi.

Tứ Nha dẩu miệng, rất không hài lòng với câu trả lời của hắn, hai tay chống nạnh, vẻ mặt nổi nóng:

- Hừ! Thế vì sao ngươi phải nhìn lên ta tắm rửa?

Động tác này của nàng lộ ra quá nửa đường cong phần eo, đó là một vòng eo nhỏ bé không đủ một nắm tay, dưới đường cong mảnh mai ấy, bờ mông tròn trịa lại gồ lên cao cao, vền vền chỉ là kích thích thị giác đã khiến người ta vô cùng kinh diễm, khó dời ánh mắt.

- Ta có nhìn lên à? –Diệp Vô Thần ánh mắt nhìn thẳng, thưởng thức phong cảnh tuyệt mỹ trước mắt, trong lòng than thở không thôi, suy đoán tiểu cô nương này rốt cuộc là ăn cái gì lớn lên.

- Ngươi... ngươi còn nói không có!

- Cái gọi là nhìn lên, là chỉ lên lên lút lút nhìn, ta có lên lên lút lút sao? –Diệp Vô Thần cười nhạt, làm ra vẻ bất đắc dĩ. Hẳn đích xác có đủ bất đắc dĩ, nếu không phải vì mất hết lực lượng khiến linh giác hắn không còn, bằng không cách rất xa hắn có thể nghe thấy tiếng nước trong hồ, đương nhiên sẽ không tới gần.

- Ngươi cả vú lấp miệng em! Nơi đám đàn ông các ngươi tắm rửa ở bên đó, nơi này là chỗ chị em chúng ta tắm rửa, đàn ông các ngươi không thể tới gần nơi đây, ngươi lại, ngươi lại...

- Cô cũng biết ta là người ngoài tới, rất nhiều quy củ ở đây đều tạm thời không phải rất rõ ràng. Kẻ không biết không có tội, tha cho ta mạo phạm lần này được không? –Diệp Vô Thần tràn đầy tươi cười nói. Hắn càng cảm thấy thiếu nữ này rất thú vị, nàng thoát nhìn đang tức giận nhưng ánh mắt một mực lóe lên lóe xuống, ngấm tối ngấm lui trên mặt hắn, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

- Tứ Nha tỷ tỷ, ca ca nói là thật đó. Chúng ta không hề hay biết nơi đây là chỗ phụ nữ tắm rửa. Bằng không muội và ca ca nhất định sẽ không tới. –Ngưng Tuyết ngửa mặt, giải thích giúp ca ca.

- Ngươi... ta mặc kệ ngươi biết nơi này là chỗ phụ nữ tắm rửa hay không. Dù sao ta đều bị ngươi nhìn thấy hết rồi, ngươi bảo ta sau này lấy chồng thế nào. –Mặt Diệp Vô Thần vẫn một mực mang theo nụ cười mỉm, sắc mặt bình tĩnh, hoàn toàn không hề có vẻ lo lắng hoang mang gì cả, khiến thiếu nữ không khỏi uất ức

một hồi. Nghĩ đến thân thể mình đã bị hấn nhìn hết, nàng cắn môi, trong đầu hỗn loạn, ngay cả chính nàng cũng không biết nên làm gì bây giờ.

- Thế cô muốn xử trí ta thế nào đây? –Diệp Vô Thần dang hai tay, bộ dạng như mặc cô xử trí vậy.

Thiếu nữ cắn đôi môi đỏ, bỗng giẫm chân ngọc trần trượt xuống một cái, hừ một tiếng, xoay người rời đi, trong nháy mắt liền mất đi bóng dáng. Mà thanh âm nàng lại vang lên bên tai rất rõ ràng:

- Người thật đáng ghét! Ta nhớ kỹ người! Ta phải nói với nãi nãi, chiều nay trở về nhà... nhất định sẽ không tha thứ cho người, người cứ chờ đấy, hừ!

Bóng người đi xa, Diệp Vô Thần chỉ có thể phán đoán sơ qua phương hướng nàng rời đi, lại không nhìn thấy thân ảnh nàng rời đi, chỉ có thể thầm than trong lòng:

- Người ở đây, quả nhiên không một ai đơn giản cả.

Ngưng Tuyết đưa mắt nhìn xung quanh, tới gần Diệp Vô Thần, lo lắng nói:

- Ca ca, nàng có...

- Yên tâm đi, khi một tiểu nha đầu nói nàng ghét một người thì chứng minh nàng đã có nguy hiểm rồi, sẽ không nguy hiểm lên người ta. –Diệp Vô Thần vỗ mặt chằng màng đến nói.

Ngưng Tuyết nghiêng đầu, nghĩ rất lâu đều không hiểu ý của câu nói này. Nàng thường xuyên từ chỗ Diệp Vô Thần nghe thấy một vài lời nàng nghe không hiểu, cho nên đã quen từ lâu rồi.

Diệp Vô Thần nhíu mày trầm tư một hồi, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía đông nam một hồi, sau đó lại yên lặng nhắm mắt, dường như đang vất vả suy nghĩ hoặc cảm ứng thứ gì đó. Ngưng Tuyết thấy hấn lộ ra nét mặt như vậy, không dám quấy rầy hấn, lẳng lặng đứng ở đó không phát ra một tiếng.

- Tuyết Nhi, chúng ta sang bên đó. –Diệp Vô Thần chỉ về phía đông nam. Ngưng Tuyết lập tức chạy ra đằng sau xe lăn, đẩy hấn vòng qua con hồ, đi về phương hướng đó.

Bốn phía của khu vực phong ấn này, ngoại trừ phía bắc thì đều hoàn toàn là rừng rậm. Dù các loại dã thú lớn nhỏ trong rừng đâu đâu cũng có thể thấy, nhưng hoàn toàn giống như lúc trước, chúng thấy con người đều là co giò bỏ chạy, ngay cả những con mãnh thú hình thể lớn hơn con người vài lần đều không có gan thử công kích. Mà phía bắc... Cung Lạc từng nghiêm túc nói với hấn, đó là một khu vực tuyệt đối không thể tới gần.

Có thể khiến siêu cấp cường giả như Cung Lạc nói ra những lời như vậy, Diệp Vô Thần không thể không cảm thấy hứng thú. Khi hấn truy hỏi, Cung Lạc vỗ vỗ đầu:

- Nơi đó rõ ràng chẳng có cái gì, nhưng chỉ vừa tới gần lập tức sẽ bị thương, vút thứ gì đó vào thì sẽ lập tức biến thành tro bụi. Tất cả mọi người ai cũng không dám tới, ngay cả gia gia ta cũng không dám.

Vì thế, Diệp Vô Thần nhớ kỹ nơi đó.

Đi rất lâu, Ngưng Tuyết đã mệt đến thở hồng hộc, vẫn ráng sức đẩy Diệp Vô Thần đi về phương hướng hấn chỉ, dần dần tới gần rìa đông nam của kết giới thần bí. Diệp Vô Thần vẫn nhắm chặt đôi mắt, thỉnh thoảng mới mở mắt chỉ phương hướng cho Ngưng Tuyết.

Thú tuy nhiều nhưng chưa thấy bóng người. Hằng ngày đảm nhiệm công việc săn bắt chỉ có mấy người, người khác bình thường không bước chân vào đây, cho dù là đi săn cũng không cần đi vào nơi rất sâu.

Bộp.

Đôi mắt Diệp Vô Thần bỗng mở ra, phía trước rõ ràng chẳng có cái gì, hai chân hấn lại bỗng đụng phải một lớp cứng rắn. Nơi đây, đã là rìa kết giới rồi.

- Ca ca. -Ngưng Tuyết phát hiện ra điều khác thường, vội vã xoay người chạy đến bên cạnh hấn, xem có đụng tới hấn hay không. Diệp Vô Thần dang hai tay, để nàng ngồi lên hai chân mình, thương yêu nói:

- Tuyết Nhi, vất vả cho muội rồi.

- Còn khuya mới một, chẳng một chút nào cả. –Ngưng Tuyết nhỏ giọng nói. Sau đó lại hỏi:

- Ca ca, huynh nhất định đã phát hiện ra cái gì đó đúng không?

Diệp Vô Thần khẽ gật đầu, khước miệng nhếch lên:

- Thật không ngờ, chúng không hổ là cấm kỵ cùng đẳng cấp, ngay cả phương thức che giấu mình đều giống hệt như thế. –Hắn vươn tay, đặt lên một bức tường trong suốt:

- Kết giới này có thể ngăn cách hết thấy mọi vật thoát ra ngoài, là vì chúng muốn ẩn giấu khí tức của mình mà dựng lên. Mà vì để chủ nhân của chúng có thể tìm được chúng, thì sao có thể cho phép bất kỳ vật nào khác tiến vào. Tuyệt Nhi, còn nhớ nơi chúng ta lần đầu gặp nhau, cũng có một kết giới trong suốt như vậy không?

- Nhớ. Lúc ấy muội và ca ca cũng tới sát bên đó, ca ca còn đào từ trong đất ra một thanh kiếm rất lợi hại nữa mà. –Ngưng Tuyệt vui vẻ hô.

- Đúng thế... Hoàn cảnh tương tự, không biết là trùng hợp hay là quy luật tồn tại đã có sẵn của chúng. Tuyệt Nhi, muội có tin nơi đây cũng có một vũ khí lợi hại hay không? –Diệp Vô Thần thần bí bật cười.

- Hả? –Ngưng Tuyệt chớp chớp mắt, sau đó gật đầu:

- Tin chứ tin chứ, ca ca nói có thì nhất định sẽ có.

- Thế chúng ta đào nó lên được không? –Diệp Vô Thần cười nói, ý niệm vừa động, mi tâm lóe lên kim mang, Trảm Tinh Kiếm liền xuất hiện trong quang mang, cắm nghiêng lên đất. Hắn nay đã có lòng mà không có lực, chỉ có thể để Nam Nhi làm thay.

Lực lượng Nam Nhi có thể thao túng với Trảm Tinh Kiếm ít đến đáng thương, nhưng đào đất vẫn có thể miễn cưỡng làm được. Diệp Vô Thần ôm lấy Ngưng Tuyệt, Trảm Tinh Kiếm trước người tự động bay lên, sau đó nặng nề rơi xuống.

Năng lượng va chạm rất nhỏ mang theo một tiếng nổ khe khẽ, mặt đất bằng phẳng bị đào ra, một luồng hồng quang bỗng bắn ra từ trên mặt đất bị hư hại, mang theo một cỗ khí thế khiến người ta run rẩy: khí thế giết chóc đầm máu!

236. Chương 235: Bắc Đế Cung – Tai Ách!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 235: Bắc Đế Cung – Tai Ách!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Trảm Tinh Kiếm trong một luồng kim mang lại trở về bên người Diệp Vô Thần. Thanh âm mang cả mê mang và hưng phấn của Nam Nhi vang lên trong đầu hắn:

- Đúng là Bắc Đế Cung thật... Nhưng vì sao, vì sao chủ nhân nó chọn và chủ nhân Nam Hoàng Kiếm chọn lại cùng là một người, không nên là như thế chứ... Sao có thể là như thế được, Trảm Tinh Kiếm và Tai Ách Cung, rõ ràng là trời sinh đối địch...

Từ khi Diệp Vô Thần bước vào kết giới này, Nam Nhi liền cảm thấy rõ ràng sự tồn tại của nó. Giống hệt như ý nghĩ của Diệp Vô Thần, bất kể là Nam Hoàng Kiếm –Trảm Tinh hay là Bắc Đế Cung – Tai Ách, mục đích chúng lập kết giới đều hoàn toàn giống nhau. Không thể ra, là vì hoàn toàn che giấu khí tức của bản thân, có thể vào là để cho chủ nhân chúng lựa chọn có thể tiến vào.

Diệp Vô Thần từ trên xe lăn đi xuống, ngồi người xuống, tay phải duỗi về phía luồng hồng quang chói mắt kia, trong nháy mắt chạm vào nó, một cỗ khí thể giết chóc ác liệt truyền về phía toàn thân hắn, tay hắn nắm chặt, nắm gắt gao nó vào trong tay, từ từ cầm lên.

Rầm – kết kết kết....

Mặt đất bỗng bắt đầu khê rung rinh, giống như một trận động đất bỗng nhiên bộc phát, bầu trời, cũng không ngừng vang lên thanh âm như thủy tinh vỡ vụn. Đằng sau Diệp Vô Thần, không gian vốn dĩ trong suốt kia bỗng vụn vỡ một hồi, tiếp đó vết nứt bắt đầu càng nứt càng chi chít.

Trong kết giới, tất cả mọi người đều dừng công việc trong tay, tới tấp ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, người trong phòng cũng nhao nhao chạy ra, kinh ngạc nhìn mặt đất rung rinh và tiếng vỡ vụn trên bầu trời. Nhưng những người này chung quy không phải người thường, trong vài giây ngắn ngủi liền vang lên thanh âm hưng phấn ở khắp nơi:

- Kết giới thần bí không ngờ tự tan vỡ rồi!

Song song với lúc đám người bắt đầu hưng phấn theo bản năng, lão nhân đang nhắm mắt dả tọa bỗng nhìn về phía đông nam, thấp giọng nói:

- Sát khí thật mạnh!

Trong tay Diệp Vô Thần, bất ngờ nhiều thêm một cây cự cung màu máu, trong đầu cũng chiếu ra một cái tên rõ ràng: Bắc Đế Cung – Tai Ách!

Tất cả hết thảy đều tương tự như khi hắn nhận được Nam Hoàng Kiếm – Trảm Tinh, kết giới như thế, phương pháp như thế, bên người, tương tự cũng có Ngưng Tuyết. Đây là một cây cung thoát nhìn rất dọa người, thân cung ngang bằng độ dài của Trảm Tinh Kiếm, khung cung hết sức cứng rắn lại tuyệt không trơn nhẵn, mà sần sùi gồ ghề, hình dạng nó khiến Diệp Vô Thần nghĩ đến chân của nhện độc, chính giữa khung cung... lại dính một chiếc đầu lâu kích cỡ nắm tay. Dây cung thì là một sợi dây rất mảnh, nếu không nhìn kỹ gần như không nhìn thấy sự tồn tại của nó.

Bất kể là thân cung hay dây cung, màu sắc đều là màu máu dữ tợn, phảng phất như cây cung này vừa mới ngâm trong hồ máu vậy.

Giống như khi cầm lấy Nam Hoàng Kiếm, một tia thanh âm mờ ảo quanh quẩn sau trong ý thức của hắn...

- Khởi đầu của thiên địa, trong hỗn độn cùng lúc sinh ra hai sinh mệnh thể sớm nhất. Họ cùng lúc thức tỉnh, trời sinh chính là cừu địch như số mệnh, một người chiếm cứ phía Nam hỗn độn, một người chiếm cứ phía Bắc hỗn độn, đồng thời tự phong là Nam Hoàng và Bắc Đế. Nam Hoàng Bắc Đế tranh đấu nhiều năm, chưa có kết quả, cuộc chiến giữa họ khiến hỗn độn bắt đầu rạn nứt, từ nay có thiên, địa, nhân, thần, ma...

Đây là ký ức không trọn vẹn Nam Hoàng Kiếm từng nói cho hắn, mà Bắc Đế Cung lại tiếp nối mảnh vỡ ký ức của Nam Hoàng Kiếm, nói cho hắn càng nhiều hơn...

- ... Hỗn độn rạn nứt khiến Nam Hoàng và Bắc Đế đồng thời phát hiện ra sinh mệnh thể thần bí do trung tâm Hỗn Độn sinh ra, đồng thời đặt tên nó là Long Hồ. Nam Hoàng Bắc Đế song song muốn thừa cơ nó chưa thành hình chiếm làm của riêng, cuộc tranh đấu của hai người cũng bởi vậy mà càng thêm kịch liệt, Hỗn Độn do đó cũng càng thêm nát vụn. Ngàn vạn năm sau, họ vẫn chưa phân thắng bại, cuộc tranh đấu lâu dài khiến họ sinh ra mặt trái tâm tình càng lúc càng nhiều. Ngàn vạn năm trôi qua, ý niệm tham lam bạo ngược họ phát ra rốt cuộc đã gây nên tai nạn, ngưng tụ thành một ‘Ma’ khủng bố!

- ‘Ma’ là do Nam Hoàng và Bắc Đế cùng nhau sinh ra, vô cùng cường đại. Nam Hoàng Bắc Đế rốt cuộc bị ép phải liên thủ, chiến đấu kịch liệt với Ma vạn năm sau mới tiêu diệt được nó, hai người cũng vì thế mà kiệt lực chờ chết, nhưng lúc sau cùng, một tia khí tức của ‘Ma’ đã trốn thoát, không biết đi đâu, sinh tử khó liệu. Mà Long Hồ cũng chẳng còn tung tích nữa, hắn đã chết trong cuộc chiến thảm khốc cùng với ‘Ma’. Nam Hoàng Bắc Đế vì thế đau lòng hối hận, thề rằng sẽ không tranh đấu nữa.

- Từ trăm vạn năm sau, mọi thứ an bình, Nam Hoàng Bắc Đế không tranh đấu nữa. Hỗn Độn vỡ vụn sinh ra đủ mọi sinh mệnh, sinh ra cuối cùng là Thần Chi Đại Lục ở đỉnh Hỗn Độn và Thiên Thần đại lục ở cuối Hỗn Độn. Trăm vạn năm sau, trong không gian Hỗn Độn bỗng xuất hiện một mảnh Ma Chi Đại Lục, vô

số Ma nhân tự xưng Ma tộc phát động đánh úp lên Nam Hoàng và Bắc Đế. Nam Hoàng và Bắc Đế liền thủ đánh tan tác Ma tộc, diệt hết tám chín phần mười, những Ma nhân khác đành tháo chạy, ẩn náu trong không gian không ai biết kia. Mà năm đó Nam Hoàng Bắc Đế trong trận chiến với ác niệm của mình đã thực lực giảm lớn, lúc ấy chưa thể khôi phục hết, sau khi trải qua trận chiến thảm khốc này gần như là dầu hết đèn khô, biết rõ những Ma nhân này đều là do ‘Ma’ năm ấy chạy trốn sinh ra, nếu không trừ tận gốc, nhất định sẽ gây nên tai họa.

- Nam Hoàng Bắc Đế bị đe dọa tính mạng không cam lòng để tà niệm của mình phá hủy cả không gian Hỗn Độn, bèn hạ nghiêm lệnh để Thần Chi Đại Lục truy lùng và ngăn cản Ma tộc. Sau đó hợp lực dùng ánh sáng linh hồn tìm kiếm cách giải quyết. Trong lòng họ, song song xuất hiện một chữ ‘nhân’.

- Vì thế, Nam Hoàng và Bắc Đế liền ném vũ khí Trảm Tinh Kiếm và Tai Ách Cung của mình vào nhân gian, để chúng tự động tìm chủ nhân trong số mệnh của mình ở nhân gian. Giờ phút cuối cùng, hai người phân biệt chọn một tốp nhân loại, dung nhập máu của mình vào thân thể họ, ban cho họ lực lượng và sứ mệnh, đồng thời phân biệt đặt tên là Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông, sai họ đi tìm chủ nhân của Trảm Tinh Kiếm và Tai Ách Cung, hỗ trợ hần hoàn thành hết mọi việc, trọn đời đi theo, không được phản bội! Từ đó, Nam Hoàng và Bắc Đế tiêu biến trong không gian Hỗn Độn, huyết mạch và lực lượng của họ được truyền xuống hết đời này sang đời khác ở trong nhân loại.

Thanh âm trong đầu đến đây liền ngưng bật. Diệp Vô Thần hết như được nghe một câu chuyện thần thoại hư vô mờ ảo vậy. Hần bình tĩnh nhìn cự cung màu máu trong tay, trong đầu lặp đi lặp lại mỗi một câu nói cho mình. Những mảnh vỡ ký ức này hiển nhiên là do Nam Hoàng Bắc Đế phong ấn vào trong đó, nó chẳng phải thanh âm đơn thuần mà là ghi tạc vào trong đầu hần, làm hần nhớ kỹ rõ ràng mỗi một chữ, muốn quên đều không thể.

Thì ra đây chính là ngọn nguồn của Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông. Lời đồn bọn họ là hậu nhân của Nam Hoàng và Bắc Đế cũng chẳng phải giả dối.

Nếu vậy, Long Hồ do trung tâm Hỗn Độn sinh ra, tạo nên tham niệm của Nam Hoàng Bắc Đế... liệu có phải chính là Hương Hương hay không? Thế Nam Nhi thì sao? Nàng là ai? Vì sao lại ở trong Trảm Tinh Kiếm.

Trong những mảnh vỡ ký ức này, không có bất kỳ một tin tức nào liên quan đến Nam Nhi. Mà bản thân Nam Nhi cũng không hề hay biết mình là ai, từ đâu tới, vì sao lại ở trong kiếm.

Tai Ách Cung trong tay vẫn lấp lánh màu máu chói mắt, khí tức đẫm máu cũng liên tục tỏa ra, dần dần bắt đầu khiến người ta buồn nôn. Ngưng Tuyết co người ở đằng sau Diệp Vô Thần, căng thẳng nhắm mắt không dám nhìn về phía nó. Bởi vì ngoại hình và khí tức nó phóng ra thật sự quá đáng sợ.

- Là người kêu gọi ta? –Diệp Vô Thần nói với Tai Ách Cung. Hoàn toàn khác hẳn với cảm giác thoải mái khi Trảm Tinh Kiếm ở trong tay lúc trước, Tai Ách Cung lúc này run rẩy không thôi, khí tức hỗn loạn của nó cũng ảnh hưởng đến hần, khiến thân thể yếu ớt của hần lung lay như sắp đổ. Nó kêu gọi hần, giờ đã được hần cầm trong tay, nhưng lại có vẻ không hề an phận.

Không có thanh âm đáp lời hần, Tai Ách Cung bắt đầu run rẩy càng thêm dữ dội trong tay hần.

- Chủ nhân, trong Tai Ách Cung không có khả năng có sự tồn tại của ‘Linh’ như ta. Lúc trước Trảm Tinh Kiếm và Tai Ách Cung đều được sinh ra từ trong Hỗn Độn, sinh theo Nam Hoàng Bắc Đế, bản thân đều có được linh tính và uy lực cực mạnh. Tai Ách Cung vốn không gọi là Tai Ách Cung, mà gọi là Toái Thần Cung. Sau này, Bắc Đế rút máu mình lên đó, giảm yếu linh tính của nó trên diện rộng, đồng thời tăng lực sát thương và khí tức giết chóc của nó, khiến Toái Thần Cung biến thành cây cung chết chóc như tai nạn, cái tên cũng bởi thế là sửa thành Tai Ách. Tai Ách Cung tuy không có linh tính mạnh như Trảm Tinh Kiếm, nhưng uy lực thực sự của nó lại vượt xa Trảm Tinh.

Trảm Tinh – Toái Thần. Kết hợp lại chính là Trảm Toái Tinh Thần! (Chém vụn vì sao)

Kết hợp...

- ... Cho nên, chủ nhân buộc phải nuôi nó bằng máu mình. Nếu không cho dù Tai Ách Cung nhận chủ nhân làm chủ, cũng sẽ thường xuyên mất khống chế, thoát khỏi sự khống chế của chủ nhân.

Trảm Tinh Kiếm tự động bắn ra, khẽ cắt một vết lên ngón tay út của Diệp Vô Thần, một giọt máu đỏ tươi hơi mang theo màu vàng từ trên ngón út nhỏ xuống, rơi lên Tai Ách Cung đang hỗn loạn, trong nháy mắt liền như bị hấp thu dung nhập vào trong thân cung.

Một tiếng khe khẽ vang lên, ánh đỏ trên thân cung dần dần nhạt đi, cuối cùng hoàn toàn tan hết, khí tức đáng sợ kia cũng dần tiêu tan, sự xao động càng lúc càng dữ dội cũng dịu đi hoàn toàn. Giống như Trảm Tinh Kiếm, Tai Ách Cung hóa thành một luồng quang mang màu máu bắn vào trong mi tâm của Diệp Vô Thần.

Cảm giác đáng sợ kia biến mất, Ngưng Tuyết thò đầu từ đằng sau Diệp Vô Thần ra, sau khi nhìn thấy cây cung biến mất mới vỗ bộ ngực nhỏ nói:

- Ca ca, cây vũ khí lúc vừa nãy, nhìn qua thật dọa người.

Không chỉ là Ngưng Tuyết, ngay cả khi Diệp Vô Thần thoáng nhìn thấy Tai Ách Cung đều sinh ra một sự sợ hãi, ngoại hình đáng sợ đó, xưng là Ác Ma Cung cũng chẳng quá đáng. Hắn di chuyển thân thể, trở về ngồi lên xe lăn, thở dốc hai hơi, mỉm cười nói:

- Không sao, sau này nó chính là vật của ta, chỉ biết bảo vệ chúng ta, sẽ không hại chúng ta. Cho dù sợ hãi, cũng hẳn là người khác sợ mới đúng.

- Vâng! -Ngưng Tuyết gật đầu, nhoẻn miệng cười:

- Ca ca, bây giờ chúng ta trở về à?

Diệp Vô Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời, bây giờ kết giới trong suốt ấy đã vì Tai Ách Cung một lần nữa thấy ánh mặt trời mà biến mất, không biết người ở đây sẽ có phản ứng thế nào. Nhưng cho dù là kết giới biến mất, thì cuộc sống của họ cũng hẳn sẽ không có biến hóa gì quá lớn. Cùng lắm, là phạm vi có thể hoạt động của họ rộng thêm khoảng chừng gấp đôi mà thôi.

- Chúng ta về thôi. Rời đi lâu như vậy, họ hẳn đã bắt đầu lo cho chúng ta rồi. Có điều, chuyện về cây cung kia, trước tiên phải giữ bí mật với họ đấy.

Khi Diệp Vô Thần trở về khu cư ngụ, bên tai truyền tới toàn bộ đều là tiếng bàn luận sôi nổi, đề tài bàn luận đương nhiên là sự tan vỡ đột ngột của kết giới. Nhưng họ không bối rối mà hưng phấn hay mất khống chế quá mức, cũng không ai đi dấn chân lên những khu vực xung quanh họ chưa từng bước tới. Tuy họ rất muốn ra 'bên ngoài' xem thử, song trước lúc này, họ buộc phải nghe sự an bài của lão nhân trước, không thể làm loạn.

Lão nhân ở trong không gian nho nhỏ này có uy tín và quyền lên tiếng tối cao.

237. Chương 236: Người Xấu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 236: Người xấu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thấy họ trở về, Cung Lạc lập tức nghênh đón, bưng bưng hưng phấn hô:

- Vô Thần đệ, có một tin tức tốt, kết giới cổ quái kia không ngờ lại tự biến mất, chúng ta có thể ra bên ngoài rồi.

- Ta đã biết rồi. –Diệp Vô Thần đáp.

Cung Lạc ‘Ha ha’ cười âm lên nói:

- Ta biết ngươi đã biết rồi, chuyện lớn như vậy muốn không biết đều khó. Có điều ta chỉ muốn nói thêm vài lần, ngươi vừa mới đến đây sẽ không quá rõ tâm tình của chúng ta. Như ta, sinh sống ở đây hơn hai mươi năm, gần như không tìm được chỗ nào không quen thuộc, thật đúng là nằm mơ cũng muốn ra bên ngoài xem thử. Tuy rằng đi ra thế giới bên ngoài Đoạn Hồn Uyên là điều không thể nhưng có thể đến những nơi xung quanh nhìn ngắm cũng tốt lắm rồi. –Gã đổi giọng, gật đầu nói:

- Ừm... Bọn Tam Lưu làm chiếc xe này cũng không tệ lắm, như vậy nếu sau này ngươi ra ngoài chúng ta cũng yên tâm. Đúng rồi... –Gã ghé sát đầu tới, cười hì hì nói:

- Vô Thần đệ, bộ y phục đó có phải là người tặng cho tỷ tỷ ta không?

Câu hỏi này vốn dĩ không cần Diệp Vô Thần trả lời, bởi vì ngoại trừ hắn, không có khả năng có người thứ hai. Cung Lạc cũng chẳng chờ hắn gật đầu liền hét lên một cách khoa trương:

- Quá đẹp, thật là quá đẹp, sau khi tỷ tỷ ta mặc vào, quả thực giống y tiên nữ, người mau xem bên đó.

Cung Lạc chỉ về chỗ rất nhiều người vây quanh ở xa xa đằng sau. Chỗ đó một đám thanh niên nam tử đang vây kín lại, ai nấy mặt lộ vẻ ngạc nhiên, khen ngợi, hệt như nhìn thấy vật đẹp nhất trên thế giới vậy... Mà họ, cũng đích xác nhìn thấy hình ảnh đẹp nhất cả đời này từng thấy.

- Nhị Nha tỷ, đây là Vô Thần đệ tặng cho tỷ à? Trời ạ, thật là đẹp quá đi thôi.

- Thật sự rất đẹp, ta cũng rất muốn có một bộ...

- Nhị Nha tỷ nhất định chính là tiên nữ gia gia từng nói qua...

Người vây quanh quá nhiều, xa xa nhìn lại hoàn toàn không nhìn thấy Nhị Nha bị vây ở giữa, có điều có thể tưởng tượng biểu cảm trên mặt nàng lúc này. Có lẽ bị vây quanh như nàng cho dù muốn trốn thoát cũng đã không thể rồi. Diệp Vô Thần hiểu ý bật cười, cùng Ngưng Tuyết trở về phòng mình. Từ sau khi hắn đến nơi đây, căn phòng vốn dĩ thuộc về Cung Lạc liền thuộc về hắn và Ngưng Tuyết, Cung Lạc thì ở cùng với lão nhân.

Vận mệnh, thật đúng là một thứ rất thú vị. Nếu không phải hắn bị dồn xuống Đoạn Hồn Uyên, đồng thời sống lại một cách kỳ tích nhờ nước mắt của Ngưng Tuyết, Tai Ách Cung có lẽ vĩnh viễn đều sẽ không xuất hiện nữa. Mà mình rơi xuống lại nhận được sự kêu gọi từ khí tức của Tai Ách Cung, đồng thời trở thành chủ nhân của nó.

Sự kỳ diệu của vận mệnh, nào ai có thể biết rõ. Trảm Tinh Kiếm và Tai Ách Cung, hai trong số ba đại Cấm Đoạn Cấm Khí thuộc vị diện này lại toàn bộ đến bên cạnh một kẻ ‘người từ bên ngoài’ xuyên qua không gian tới nơi đây như hắn, ‘nhân quả’ trong đó, cũng không có khả năng có người hiểu thấu, và cũng quyết định hắn càng không có lý do ở lại Đoạn Hồn Uyên ngăn cách với đời này.

- Nam Nhi, vì sao Trảm Tinh Kiếm muốn nhận ta làm chủ, lúc ấy vì sao ngươi muốn kêu gọi ta, vãn vẹn chỉ là vì cảm giác thôi sao? –Diệp Vô Thần nhắm mắt hỏi. Lúc trước tìm thấy Trảm Tinh Kiếm, là Nam Nhi kêu gọi. Mà tìm thấy Tai Ách Cung, là Tai Ách Cung tự mình phóng ra một luồng khí tức về phía hắn, chỉ dẫn phương hướng cho hắn.

- Chính là cảm giác, một thứ cảm giác rất kỳ diệu. Lúc ấy khi cảm thấy chủ nhân tới gần, Trảm Tinh Kiếm bỗng đánh thức tôi từ trong giấc ngủ, tôi cảm thấy chủ nhân tới gần, không biết vì sao liền bỗng cảm giác được người nhất định là chủ nhân của tôi. Thứ cảm giác đó rất thật, khó nói thành lời, tóm lại là cảm giác rất kỳ diệu, rất chắc chắn. –Nam Nhi nói. Lúc đó, nàng cũng chỉ có dùng ba chữ ‘không hề biết’ để trả lời câu hỏi này của Diệp Vô Thần. Bây giờ nghĩ lại, đó dường như là một kiểu liên hệ và chỉ dẫn từ linh hồn vô cùng kỳ diệu.

- Chỉ là, tôi rất kỳ quái, vì sao Tai Ách Cung của Bắc Đế đại nahan cũng nhận chủ nhân làm chủ nhỉ? Thật kỳ quái quá đi. Trảm Tinh Kiếm và Tai Ách Cung, giống như Nam Hoàng đại nhân và Bắc Đế đại nhân vậy, một Nam một Bắc, trời sinh chính là đối đầu mà. Tuy nhiên, điều này cũng chứng minh chủ nhân thật sự rất tài giỏi. –Nam Nhi vui đùa nói.

Tài giỏi sao? Có lẽ đi. Uy lực của Cẩm Khí, khi Diệp Vô Thần đối chiến với Phong Triều Dương đã từng lãnh hội qua. Lúc đó khi hắn rơi vào trạng thái năng lượng bộc phát, trạng thái trọng thương, tinh thần hoảng hốt, trong đầu bỗng in ra ba chữ ‘Thiên Địa Liệt’ màu vàng vô cùng rõ ràng. Vì thế, hắn với thực lực kém xa Phong Triều Dương đã dùng chiêu đầu tiên ‘Thiên Địa Liệt’ yếu nhất trong ‘Nam Hoàng Tam Thức’ của Nam Hoàng Kiếm, một kiếm chặt đứt Trảm Phong Dao cùng thân thể y. Chiến Thần năng lực phong ngự còn vượt xa năng lực công kích, dưới một kiếm xé toạc đất trời đó mỏng manh như một khối đậu hũ.

Nay hắn hai Cẩm Khí ở trong tay, nếu có thể phát huy ra toàn bộ uy lực của chúng thì không biết sẽ đáng sợ đến mức nào. Liệu có thật là ngay cả Thiên Thần đại lực đều có thể hủy diệt hay không?

“Két”, cửa gỗ bị lặng lẽ mở ra, một bóng người vàng nhạt bưng một chén thuốc vừa sắc xong, dậm bước nhẹ nhàng đi vào, đó chính là Nhị Nha. Thân thể nàng so với Hoa Thủy Nhu nhỏ nhắn yếu ớt còn đầy đặn hơn rất nhiều, một bộ váy vàng nhạt được tô điểm thêm bằng những viên ngọc nhỏ long lanh hơi có vẻ gầy nhỏ, nhưng lại phác họa rõ ràng từng đường cong đầy đặn mê người của nàng ra. Lúc này, Nhị Nha chỉ vẻn vẻn là thay một bộ y phục đã hết như biến thành một người khác vậy, mang cho người ta cảm giác hoàn toàn khác hẳn, dấu nữ nhân trời sinh đẹp đẽ thế nào nữa thì cũng cần trang điểm, Nhị Nha lúc này so với Nhị Nha váy áo vải thô hôm qua càng đẹp hơn không biết bao nhiêu lần, khiến người ta tung hô là Thiên Tiên cũng không hề quá đáng.

Nhị Nha len lén ngẩng đầu, liền đụng ngay ánh mắt nóng bỏng của Diệp Vô Thần, hai má trong nháy mắt trở nên nóng hầm hập, toàn thân cũng dâng lên cảm giác khác thường – bởi vì bộ y phục này vốn chính là hắn tặng cho nàng. Cảm giác bó chặt trước ngực khiến nàng mặt đỏ tai hồng kia bỗng chốc dường như mãnh liệt hơn gấp bội. Bởi vì đó vốn là cái yếm mua cho Hoa Thủy Nhu, tuy nguyên liệu rất mềm nhưng bó chặt bầu ngực đầy đặn còn lớn hơn Hoa Thủy Nhu rất nhiều cỡ thì vẫn hơi có chút khó khăn.

Đến tận khi nàng đặt chén thuốc xuống, Diệp Vô Thần vẫn đang ngây ngốc nhìn nàng, hết như mất hết hồn vía vậy. Sự mải mê của hắn làm trái tim nàng đập càng thêm nhanh, trong lòng cũng dâng lên chút ít vui mừng, càng cúi đầu xuống sâu hơn, không dám mắt đối mắt với hắn.

Khi Nhị Nha xuất hiện ở trong tầm mắt Diệp Vô Thần, ánh mắt hắn liền hốt hoảng một hồi, bộ váy vốn dĩ phải thuộc về Hoa Thủy Nhu đó, nàng bước đi nhẹ nhàng, thần thái hàm chứa vẻ e thẹn, thậm chí cả mái tóc của nàng... đều khiến hắn dường như đang nhìn thấy Hoa Thủy Nhu từ từ đi về phía hắn. Nhất thời, muôn vàn nhớ mong cùng vương vấn dâng lên trong lòng hắn, lồng ngực hắn như bị thứ gì đó chặn lại, ầm ập mà dồn nén.

Tiểu Nhu Nhu, nàng bây giờ có khỏe không... có phải đã vì ta khóc đứt ruột gan, khóc khô hết nước mắt rồi hay không?

Nàng là một cô gái tốt như vậy, hắn phải có một cuộc đời hoàn mỹ nhất, hạnh phúc nhất. Bất kể ai có phúc phận chiếm được trái tim nàng, ta đều sẽ che chở cho nàng, không để nàng chịu chút ủy khuất nào. Gặp được nàng, là ông trời thiên vị với ta, mà nàng gặp được ta, thì đúng là bất hạnh của nàng.

Nàng rất nhu nhược, nội tâm lại quật cường như vậy. Ta một mực đều biết, dấu cho ta chết đi, nàng cũng sẽ nhớ ta cả đời, trông chờ ta cả đời. Nếu mạng của nàng có thể đổi lấy mạng của ta, nàng sẽ không chút do dự để mình chết đi. Lúc đó, chính bởi sự dịu dàng của nàng, sự ngốc nghếch của nàng đã chinh phục ta...

Tiểu Nhu Nhu, chờ ta trở về...

Tình cảm trong lồng ngực càng lúc càng nóng bỏng, đu đưa trái tim hắn. Hắn ngẩng đầu, khẽ nói với Nhị Nha:

- Ta có thể hôn tỷ một cái không?

Cánh môi Ngưng Tuyết hé ra, vẻ mặt kinh ngạc. Nhị Nha thì càng giống như bị câu nói này dọa, mở to mắt không biết làm sao.

Diệp Vô Thần vươn tay ra, tóm lấy một cánh tay của nàng. Thân thể Nhị Nha thoáng chốc trở nên cứng đờ, lại quên từ chối, chỉ biết cúi đầu xuống thật sâu, thật sâu... Một tay khác của hắn giơ lên, vuốt ve trên khuôn mặt nàng, đồng thời kéo nàng lại gần về phía hắn.

Nhị Nha dường như mất đi sự khống chế với thân thể, nói không ra lời cự tuyệt, làm không ra động tác cự tuyệt, nhắm chặt mắt, bờ vai cũng co ro theo. Diệp Vô Thần ôm lấy thân thể nàng, hôn nhẹ lên trán nàng, như chuồn chuồn lướt nước vừa chạm liền tách ra. Trong mũi, không phải là mùi của Hoa Thủy Nhu, trong đầu, trong lòng lại hiện lên bóng hình của nàng, đuổi mãi không đi.

- A!! Người người người... người không ngờ lại ức hiếp tỷ tỷ ta!

Một thanh âm dễ nghe từ cửa truyền tới, Nhị Nha trong đầu mơ màng như bị điện giật, bỗng tách khỏi Diệp Vô Thần, cúi đầu, lao như chạy trốn ra ngoài, không dám ngẩng đầu nhìn Tứ Nha đứng ở cửa lấy một lần. Tốc độ của Tứ Nha vô cùng nhanh, nàng sau khi biến mất ở trước mặt Diệp Vô Thần, đầu tiên đi phía nam chào nãi nãi một câu, sau đó mới trở lại khu cư ngụ, nhưng cũng sớm hơn Diệp Vô Thần rất nhiều. Lúc Diệp Vô Thần trở về, nàng sớm đã trở về từ rất lâu rồi.

Sự xuất hiện đột ngột của nàng ngược lại không khiến Diệp Vô Thần cảm thấy bất ngờ, chỉ có thể thầm oán giận không khí lúc vừa rồi đẹp biết nhường nào, lại bị một câu nói của tiểu nha đầu chân dài này phá vỡ.

Tiểu nha đầu bước đôi chân dài, vội vã đi tới vài bước, đôi mắt đẹp tròn tròn, một tay chống nạnh, vẻ mặt căm giận nói:

- Người vừa rồi ức hiếp ta, bây giờ lại ức hiếp tỷ tỷ ta, người... người quả nhiên là người xấu!

- Ủ, đúng đấy, ta vốn chính là người xấu mà, cho nên ức hiếp một tạo vật rất là bình thường. –Diệp Vô Thần ngồi trên giường, mỉm cười nói.

Những lời đằng sau của Tứ Nha lập tức như bị chặn lại không còn nói được ra miệng nữa, bộ ngực nhỏ còn chưa phát dục hết không biết là vì tức giận hay vì nguyên nhân gì khác mà phập phồng lên xuống. Rất lâu sau mới rút cuộc bật thốt ra một câu:

- Người... người xấu! Sau này ta sẽ gọi người là người xấu, hừ! –Nàng hừ nhẹ một tiếng, dậm dậm chân, xoay người rời đi.

Vừa mới bước đi, nàng bỗng xoay người quay trở lại, trừng đôi mắt đẹp nói:

- Người xấu, y phục của tỷ tỷ ta có phải là người tặng cho tỷ ấy hay không?

- Là ta.

- Ta cũng muốn!

- ... Không cho! –Diệp Vô Thần nhướn mày. Hắn muốn cho cũng cho không được, chiều cao của tiểu nha đầu này vượt qua tất cả những cô gái hắn từng gặp, dẫu cho trên người hắn còn có không ít y phục của nữ nhân, nhưng cũng không có bộ nào tiểu nha đầu này có thể mặc vừa.

- Người... vì sao người không cho? –Tứ Nha quỳnh lên, luống cuống hỏi một câu hỏi gốc hết mức.

- Bởi vì ta là người xấu mà. –Diệp Vô Thần cười hì hì nói.

- Ta muốn ta muốn... người không cho ta, ta sẽ nói cho họ biết chuyện người nhìn lên ta tắm rửa. –Tứ Nha không buông tha, tức giận nói.

238. Chương 237: Tâm Của Thiếu Nữ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 237: Tâm của thiếu nữ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Được thôi, ta là người xấu mà, sẽ không để ý đến cái này. –Diệp Vô Thần kê hai tay ra sau đầu, vẻ mặt cứ vô tư nói. Với tiểu nha đầu này mà nói, đừng nói nàng chủ động, cho dù cầu nàng nói nàng hẳn cũng không dám nói ra. Cái thứ danh tiết này, bất kể ở chỗ nào với nữ nhân mà nói đều quan trọng hơn cả tính mạng.

- Người... tên xấu xa người! –Tứ Nha dùng sức dậm chân một cái, sau đó đảo tròn mắt, trên mặt lập tức đổi thành một khuôn mặt tươi cười, ngồi bên mép giường, vẻ mặt lấy lòng nói:

- Ca ca tốt, cho ta được hay không, ta thật sự rất thích mà, được không nào...

Lời đề nghị của tiểu nha đầu này, chẳng những không khiến người ta nổi da gà, ngược lại dường như có mị hoặc thấu xương, làm cho thân thể Diệp Vô Thần vốn có chút ỉu xiu đều như mềm đi vài phần. Hắn hữu khí vô lực nói:

- Không được là không được, cầu xin ta cũng vô dụng, ta là người xấu, còn khuya mới hảo tâm như vậy.

Tứ Nha vẻ mặt đáng thương, nàng túm một cánh tay của Diệp Vô Thần, vừa lắc lắc vừa làm nũng nói:

- Ca ca tốt còn lâu mới là người xấu, là người tốt tốt nhất, cho ta y phục đẹp như của tỷ tỷ được không, ta muốn ta muốn ta muốn, được không được không được không được không...

Dưới thế công của một loạt thanh âm uy lực cực lớn cộng thêm nét mặt, thân thể Diệp Vô Thần suýt nữa mềm đi, thậm chí tiểu nha đầu này thật sự nguy hiểm, quả thực có thể đòi mạng người. Hắn không chút dấu vết rút bàn tay mình từ trong lòng bàn tay nàng ra, vẻ mặt chịu thua nói:

- Được rồi... Trước tiên cô hãy nói cho ta biết tên của cô.

Nghe giọng điệu hắn buông lỏng xuống, trong lòng nàng một trận vui mừng, trên mặt lại làm vẻ e thẹn:

- Mẹ ta nói, con gái không thể tùy tiện nói tên của mình với con trai. –Sau đó lại lập tức vội vã chủ động nói:

- Ta tên... Cung Nhược.

- Vậy tỷ tỷ cô thì sao?

- Tỷ tỷ tên Cung Nguyệt.

- Ca ca cô thì sao?

- Ca ca tên Cung Lạc.

- ... Xem ra cô hẳn không nói dối.

- Hử? Ta thêm vào mà nói dối! Mau cho ta y phục đi!

- Hả? –Diệp Vô Thần vẻ mặt kinh ngạc cộng thêm vô tội:

- Ta lúc nào nói muốn cho cô y phục đẹp?

- Ta đều nói tên của ta cho người rồi!

- Ta lại không nói sau khi cô cho ta biết tên cô thì sẽ cho cô y phục đẹp nhé.

- Người...! –Tứ Nha cảm tức suýt nữa nhảy xổ lên, nàng vươn một ngón tay ngọc chỉ vào Diệp Vô Thần, tư thế như chuẩn bị nổi giận. Diệp Vô Thần ngẩng đầu, ngắm nhìn nét đáng yêu khi tức giận của nàng:

- Cung Nhược tiểu muội muội trời sinh đẹp đẽ, bất kể mặc y phục gì đều xinh đẹp cả, hoàn toàn không cần y phục đẹp gì gì đó kia.

Câu khen ngợi này lập tức có hiệu quả, cơn giận của tiểu nha đầu tức thì biến mất, trên mặt còn lộ ra nỗi vui mừng và e thẹn không thể giấu nổi:

- Tên người xấu người, nhất định lại đang gạt ta!

Diệp Vô Thần nhún vai:

- Ta thêm vào lửa cô, ngoại trừ ta, mỗi người ở đây nhất định đều thường xuyên khen cô rất xinh đẹp, đúng không? Tuyết Nhi, có phải không?

- Đúng đúng, Tứ Nha tỷ tỷ vốn đã rất xinh đẹp, bất kể mặc y phục gì đều rất xinh đẹp. –Ngưng Tuyết vội vàng gật đầu nói.

Tứ Nha thường xuyên được nhận những lời khen như thế, bình thường đều không có cảm giác đặc biệt gì, lần này lại cảm thấy mặt mình hơi hơi nóng lên, nàng vừa muốn nói chuyện, bỗng nghĩ đến điều gì, lại tức giận hô:

- Hứ! Người lại muốn gạt ta! Rõ ràng tỷ tỷ xinh đẹp hơn ta, vì sao người còn phải tặng cho tỷ tỷ.

- Bởi vì tỷ tỷ cô chẳng những xinh đẹp, còn thùy mị nét na, mỗi ngày đều vất vả sắc thuốc cho ta, còn tự mình đưa tới. Ta đương nhiên phải cảm tạ nàng rồi. Ta còn cảm thấy một bộ váy còn khuya mới đủ. –Diệp Vô Thần tươi cười nhìn nàng, hiển nhiên đang nói, ta và cô hình như hôm nay mới quen biết thì phải?

Tứ Nha phùng mang trợn mắt rất lâu, lại nói không ra lời. Nàng ‘vút’ cái đứng dậy, cắn môi nói:

- Sắc thuốc... ta cũng biết! Hứ! –Nàng xoay người, bước chân vội vã rời đi, cặp chân dài như ẩn như hiện dưới váy vải, hấp dẫn mê người.

Diệp Vô Thần lắc đầu cười, rót cuộc thử phào một hơi, Ngưng Tuyết bưng chén thuốc lên nói:

- Ca ca, phải uống thuốc rồi.

Hiện tại mỗi ngày Diệp Vô Thần đều phải uống ít nhất một chén thuốc. Mùi vị mỗi ngày lại hoàn toàn khác nhau. Mỗi lần, sau khi hắn uống xong thân thể đều sẽ nóng lên hoặc nặng hoặc nhẹ, sức lực cũng tăng cường trên mức nhỏ, nhưng chẳng được bao lâu loại cảm giác này sẽ biến mất sạch sành sanh. Trong lòng hắn biết hy vọng vào phương pháp này để thân thể mình phục hồi như cũ là cực kỳ xa vời, nhưng không nỗ lực tuyệt ý tốt khổ tâm của lão nhân, cũng mong chờ thật sự sẽ có kỳ tích xảy ra.

Kỳ tích... rốt cuộc đang ở đâu?

Lão nhân nói không sai, trên thế giới không có gì là tuyệt đối. Hắn mong chờ kỳ tích, cũng tin vào sự tồn tại của nó.

Kết giới vỡ tan, tầm chiều, lão nhân triệu tập tất cả mọi người cùng nhau tới, chia thành hơn mười ba người bắt đầu thăm dò ‘thế giới bên ngoài’. Kết giới vỡ tan tuy là niềm vui, nhưng chẳng phải là niềm vui quá lớn. Bởi vì xuôi phía nam, mãi cho đến một vách núi cứng rắn cao không thấy đỉnh, toàn bộ đều là rừng cây lan tràn, xuôi về phía tây tương tự cũng là như thế. Về phía đông cũng vậy, duy chỉ có đầu cuối là có bãi cỏ và con suối mà Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết ở lại hai năm. Về phía bắc, là cấm địa không thể dấn chân. Cẩn thận thăm dò cũng chẳng có bất kỳ chỗ đặc thù nào. Điểm tốt duy nhất là phạm vi hoạt động có thể lớn hơn gấp đôi, số lượng có thể săn bắt và trồng trọt cũng tăng lên hơn gấp đôi.

Sau phút hưng phấn ngắn ngủi, cuộc sống vẫn như trước kia, mỗi người mỗi ngày làm việc tới mắt tối mũi, không hề bị ảnh hưởng đến cái gì. Kết giới tuy vỡ nhưng họ sinh sống vẫn là một không gian nhỏ nhỏ ngăn cách với đời, không có khác biệt gì về bản chất.

Hôm sau, khi Tứ Nha bưng một chén thuốc tỏa ra mùi khen khét nóng hôi hôi tiến vào, sắc mặt Diệp Vô Thần phải gọi là rất đặc sắc. Thì ra tiểu nha đầu này không ngờ thật sự đi sắc thuốc, có điều mùi này... thật có thể uống sao?

- Xem nè, đây là thuốc ta sắc hộ tỷ tỷ, uống mau uống mau! –Tứ Nha cảm thấy rằng mình đã làm được một chuyện rất là xuất sắc, về mặt hưng phấn đặc ý. Ngưng Tuyết nhìn thoáng qua thứ nước đặc sệt đen ngòm trong chén, dè dặt nói:

- Tứ Nha tỷ, đây hình như là... khô rồi.

- Khê? Không đâu không đâu, thuốc vốn chính là dạng này mà. –Tứ Nha không phục nói, sau đó mừng ra mặt bưng đến trước mặt Diệp Vô Thần:

- Nào, ta bón cho người uống được không?

Phần lớn thảo dược lão nhân chọn đều có thứ mùi kích thích rất mạnh, vô cùng khó uống, giờ lại sắc quá lửa, cái mùi gay mũi xen lẫn mùi khê kia cứ nghĩ là biết. Diệp Vô Thần suýt nữa không nhin nổi muốn bịt mũi mình lại. Lúc này, tiếng bước chân hoảng hốt tới gần, Nhị Nha vừa mới tiến vào nhìn thấy Tứ Nha bưng chén thuốc kia, vội vã bước tới đoạt lấy, nhỏ giọng trách cứ:

- Ta đều nói đã khê rồi, sao còn mang tới, không uống được đâu.

Tứ Nha vẻ mặt ủy khuất, cúi đầu, dẩu miệng nói:

- Nhưng, đó là lần đầu tiên muối sắc mà, không muốn lãng phí...

- Nếu muối muốn học, tỷ sẽ dạy muối, bây giờ hãy đi hái thảo dược với tỷ một lần. -Nhị Nha vừa quay đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt Diệp Vô Thần, lại lập tức cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói:

- Muội... muối ta nghịch ngợm không hiểu chuyện, người đừng trách... -Nói xong, nàng kéo Tứ Nha về mặt không tình nguyện cùng nhau đi ra ngoài.

Trên đường hai tỷ muội Nhị Nha Tứ Nha đi vào trong rừng, trên lưng mỗi người đều đeo một chiếc sọt đựng thảo dược. Nhị Nha lúc này đã thấy bộ y phục vải thô kia, nàng sợ khi ra ngoài sẽ không cẩn thận làm bẩn hoặc làm rách bộ y phục đẹp đẻ kia.

- Tỷ tỷ, có phải tỷ thích hấn rồi hay không? -Tứ Nha vẫn luôn hết nhìn đông tới nhìn tây bỗng mở miệng hỏi.

Mấy ngày nay Nhị Nha một mực đều có chút tâm thần không yên, bị hỏi một câu bất ngờ như vậy, nàng như bị giật mình bối rối lắc đầu:

- Không có không có... Hấn còn nhỏ như vậy...

Tứ Nha chẳng tin tí nào, dẩu đôi môi đỏ lên nói:

- Thì ta tỷ tỷ cũng biết gạt người, hôm qua muối đều nhìn thấy rành rành hấn hôn tỷ. Còn nữa nhé, tỷ tỷ vừa nhìn thấy hấn thì liền đỏ mặt, muối không ngốc như vậy đâu.

Nhị Nha cúi đầu, tim đập như hươu chạy.

- Cho dù tỷ không thích hấn, hấn cũng chắc chắn thích tỷ. Hấn chẳng những hôn tỷ, còn tặng tỷ y phục đẹp như thế. Hôm qua muối đòi rất lâu hấn đều không chịu cho muối đó. -Tứ Nha rất ghen tỵ và tức giận lâu lâu nói. Nàng nhìn lên nét mặt của Nhị Nha vài lần, phát hiện trên mặt nàng đã xuất hiện một rặng mây đỏ, đôi môi không khỏi bĩu lên cao hơn:

- Tỷ tỷ, ngày mai tỷ đã hai trăm tuổi rồi đấy. Tối ngày mai, có phải tỷ sẽ chọn hấn hay không?

- A? Ta...

- Tỷ tỷ. -Chẳng chờ Nhị Nha đáp lời, Tứ Nha bỗng dừng chân, nhỏ giọng nói:

- Nếu tỷ không thích hấn, vậy nhường hấn cho muối được không?

Nhị Nha ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn nàng.

- Tỷ tỷ là nữ nhân xinh đẹp nhất ở chỗ chúng ta, bất kể là ai đều sẵn lòng cưới tỷ tỷ. Tên người xấu kia... xấu xa như vậy, thân thể lại kém như vậy, một chút sức lực đều không có, gia gia còn nói hấn cùng lắm sống không quá năm năm, chẳng xứng với tỷ tỷ tí nào. -Tứ Nha long lanh đôi mắt, tâm tình rất hỗn loạn.

- Tứ Nha, có phải muối thích hấn rồi không? -Nhị Nha nhìn nét mặt nàng, nhẹ giọng hỏi.

Tứ Nha lắc đầu, sau đó cắn môi, lại gạt đầu:

- Muội cũng không biết vì sao, khả năng là bởi vì... bởi vì thân thể muối đều bị hấn nhìn thấy hết rồi. -Tứ Nha cố lấy dũng khí, đỏ mặt nói.

- Á?

- Hôm ấy muội đang tắm rửa trong hồ, hắc không biết đó là chỗ chúng ta tắm rửa, liền xông vào, muội nghe thấy thanh âm, tưởng là tỷ muội khác tới nên cũng không để ý, nào ngờ là.. là hắc. Thân thể liền bị hắc nhìn hết. Sau đó, muội phát hiện hắc... thực ra cũng rất tốt, gả cho hắc cũng được. –Tứ Nha nói xong, tay không tự chủ bụm khuôn mặt đã biến thành rặng mây đỏ của mình.

Nhị Nha chờ ra rất lâu, rồi lại khẽ lắc đầu nói:

- Tứ Nha, muội còn quá nhỏ... Mười năm, muội chờ được, nhưng hắc có thể chờ được sao?

Thân thể Tứ Nha cứng đờ, đôi môi nàng run rẩy một hồi nhưng không phát ra thanh âm, đôi mắt lại từ từ đỏ lên, rất nhanh liền phủ kín một làn hơi nước mờ mờ.

239. Chương 238: Nhị Nha Tuyển Phu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 238: Nhị Nha tuyển phu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nơi buổi tối không mất đi ánh sáng.

Hoàn toàn khác với sự yên tĩnh của xưa kia, bên ngoài không ngừng truyền tới tiếng cười vang và ồn ào từng đợt, còn có cả củi cháy phát ra tiếng ‘lách tách’. Diệp Vô Thần nhắm mắt nghỉ ngơi bị thanh âm đánh thức, thoáng tính thời gian, nắm tay Ngưng Tuyết:

- Hôm nay khả năng có hoạt động gì đó, chúng ta ra bên ngoài xem xem.

Ra khỏi cửa phòng, rồi lại ra khỏi đại môn, trên mảnh đất trống rất lớn cách đó không xa lúc này ngồi chật người, hơn ba trăm già trẻ không ngờ đều tụ tập ở đó nói nói cười cười. Họ quay thành vòng ba người ngay ngắn, đầu đầu cũng có thể thấy những đồng lửa đang cháy rực, bên trên nướng đủ mọi loại thịt nướng, trong mâm gỗ trên đất còn bày đủ các loại hoa quả màu sắc khác nhau.

Đốt lửa trại?

Nhìn thấy hắc ra ngoài, hơn chục thanh niên con nít cùng nhau vây quanh, Cung Lạc cười nói:

- Vô Thần đệ, người rót cuộc đã tỉnh, còn không tỉnh ta chỉ có thể đi gọi người thôi.

- Đây là? –Diệp Vô Thần dùng ánh mắt ra hiệu.

- Ha ha, chúng ta gọi là ‘hội tuyển phu’, cứ cách một khoảng thời gian đều có một lần. Nhưng hôm nay lại khác, hôm nay là ngày Nhị Nha xinh đẹp nhất chỗ chúng ta tuyển phu, Vô Thần ca ca, huynh có muốn hay không? –Nói chuyện chính là một thiếu niên nam tử vẻ mặt ngây thơ, thân thể cường tráng, tên là Hắc Hùng. Giống như mỗi một ‘quái vật’ ở đây, hắc thoát nhìn rất ngây thơ đáng mến, hoàn toàn vô hại, nhưng lại sức lớn vô cùng, nhỏ một gốc cây trăm tuổi đều đơn giản hết như nhỏ một củ cải vậy. Bởi vì trời sinh sức lớn, nên công pháp vô danh hắc tu hành cũng bị dắt theo con đường cương mãnh.

- Nhị Nha tỷ tuyển phu? Vậy ta há có thể không đi xem, chúng ta qua thôi. –Diệp Vô Thần một tay dắt Ngưng Tuyết, dưới sự dìu dắt của Hắc Hùng đi về phía đám người đang ầm ĩ, suốt chặng đường đều nhiệt tình chào hỏi với mỗi một người.

Những người này ngồi vây quanh rất tùy tiện, không hề theo thứ tự cố định gì cả, Hắc Hùng dìu Diệp Vô Thần ngồi vào vòng tròn lúc trước hắc ngồi, Cung Lạc thì trở lại bên người cha mẹ già, Diệp Vô Thần quết

mắt, phát hiện vòng người hấn ngời là nhiều nhất, hơn nữa đều là thanh niên nam tử ba mươi tuổi trở xuống, sau khi thoáng nghĩ qua trong lòng liền khê động.

- Nào! Đây là tay gấu chúng ta đặc biệt giữ lại cho huynh, còn tiểu muội muội, đây là của muội. –Hắc Hùng phân biệt bỏ hai xương thịt lớn đã nướng xong vào trong tay Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết, sau đó bản thân cầm một khối xương lớn cắn mạnh, ăn không cùng thô lỗ. Diệp Vô Thần nhìn thoáng qua xung quanh hỏi:

- Không phải Nhị Nha tuyền phu sao? Nàng ở đâu?

Hắc Hùng cười hô hô nói:

- Huynh tới vừa đúng lúc, thời điểm này, Nhị Nha tỷ hấn sẽ ra ngoài ngay thôi.

Diệp Vô Thần gật đầu, cùng Ngưng Tuyết nhắm nháp tay gấu thật sự ở trong tay. Những ngày ở đây, hấn và Ngưng Tuyết chưa từng bị đói bao giờ.

- Nhị Nha, Nhị Nha tới rồi.

Nương theo một tiếng hét to, đám người vốn đã ồn ào nhất thời càng thêm ầm ĩ, bất kể nam nữ già trẻ đều gào to theo. Nhị Nha đứng ở trước cửa nhà mình, bước chân lo sợ đi về phía bên này, đầu hơi cúi xuống, hai tay nắm lại nhau một cách căng thẳng, thông ở trước người. Nàng vừa xuất hiện liền khiến cho côi lòng đám người điên cuồng dâng lên cảm giác kinh diễm, tiếng hô hét cũng càng lúc càng lớn theo.

Tuyệt sắc mỹ nữ đủ để khuynh đảo chúng sinh này bận một bộ váy vàng nhạt, bên trên thêu hình phượng hoàng, quanh thân điểm tuyết bằng đủ các loại ngọc nhỏ quý giá, giày thêu khéo léo như gót sen ngọc, trên cổ đeo sợi dây ngọc khảm nạm bằng bảo thạch. Sợi dây ngọc này là tổ tiên truyền xuống, có thể nói chính là vật xa xỉ duy nhất mang đến thế giới này. Da thịt nàng lộ ra trên dưới cả người đều rất ít, những mỗi tác đều trắng muốt trong suốt, hết như có thể nhìn rõ xương cốt vậy, phối hợp cùng bộ ngực ưỡn thẳng run run rẩy rẩy, đôi chân dài đẹp, còn có dáng người thướt tha và cả vòng eo mảnh mai nối liền giữa bộ ngực căng đầy và bờ mông tròn trịa, tươi đẹp rạng ngời, vô cùng động lòng người.

Nhị Nha vừa có mặt, phảng phất như mặt trời nóng bỏng mới nhô, nàng vốn đã đẹp rạng ngời lại được trang điểm lộng lẫy nên càng thêm rực rỡ chói mắt, bất kể nam nữ đều bị vẻ tuyệt mỹ của nàng làm rung động không thể kiềm chế nổi, tiếng hô to dột dột nói tiếp nhau.

Nhị Nha là thiếu nữ bảo thủ quen một một ngời trong khuê phòng, chỉ biết nhìn thân thương phận, lần đầu tiên trở thành mục tiêu duy nhất trong ánh mắt của nhiều người như vậy, trong lòng xấu hổ vạn phần. Mà điệu bộ của nàng càng tăng thêm vài phần hàm súc động lòng người đến cực điểm, nàng chậm bước đi tới, hết như tiên tử bước trên sóng, mỗi một bước đều đánh sâu vào côi lòng những thanh niên nam tử đang rung động điên cuồng kia.

Trong tiếng hô hét, nàng rớt cuộc đã tới gần. Hôm nay, nàng là nhân vật chính duy nhất ở đây, cũng là nhân vật đẹp nhất từng xuất hiện ở thế giới nhỏ này. Nàng dừng bước ngay chính giữa mảnh đất trống, hành lễ về phía xung quanh, khi nhìn đến vị trí của Diệp Vô Thần, trong đôi mắt nàng chợt lóe lên một tia vui mừng, sau đó nhắm mắt lại, môi thơm khê mở, trong họng vang lên tiếng ca tuyệt diệu.

Trong khoảnh khắc tiếng ca của nàng vang lên, tiếng huyền não xung quanh hoàn toàn ngưng lại. Tiếng ca của nàng dễ nghe như chim oanh hót trong đêm, tự nhiên như nước chảy róc rách, tiếng ca êm tai vương vấn quanh quẩn bên tai, êm ái trong trẻo, khiến đám người không khỏi say mê vào trong đó. Tựa mây trôi như nước trong ánh cầu vồng rực rỡ, mang theo mối thâm tình sâu lắng mà đậm đà.

Tiếng ca dịu dàng, hơi thở cùng tiếng ca êm ái hợp thành một thể, tăng mạnh sức cuốn hút một cách vô tận, khiến người ta không tự chủ được phải tập trung tinh thần lắng nghe. Nàng vừa hát ca khúc, vừa tung tăng nhảy múa, bộ váy đẹp tuyệt đong đưa theo bài múa ưu nhã của nàng, từng viên ngọc đính trên áo kia tỏa ra hào quang vấn quanh trong điệu múa, đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở. Hai tay bay múa của nàng như chạm từ ngọc, màu da trắng muốt gần như trong suốt, lúc ca múa thì như bèo trên mặt nước, liễu yếu đào tơ. Lại cộng thêm ngón tay nhỏ nhắn long lanh, bỗng nhiên liền có thêm một cảm giác phiêu dật xuất trần, tựa như tiên tử đang múa đẹp đến vô cùng tận. Hết như nam châm hút hết ánh mắt của mỗi một người.

Thanh âm động lòng người như tiếng trời tiếp tục từ trong miệng nàng thốt ra. Mờ ảo tuyệt mỹ, làn điệu như mây như nước vẩn vương bồi hồi, nương theo tư thái duyên dáng, điệu múa lả lướt. Xung quanh bất kể già trẻ, không ai không xem như say như mê. Cô gái bảo thủ trời sinh thẹn thùng này, hôm nay rốt cuộc đã không hề giữ lại hiển lộ vẻ đẹp của nàng trước mặt tất cả mọi người, chỉ vì chinh phục một người.

Khi tiếng ca tuyệt diệu cùng bài múa song song kết thúc, đám người vẫn đang đắm chìm vào trong đó, rất lâu không phục hồi tinh thần. Nhị Nha mặt mày đỏ bừng, mắt đẹp len lén liếc về phía Diệp Vô Thần, còn chưa kịp nhìn rõ liền mau chóng né đi. Trong cơn yên lặng dài lâu, một tiếng reo hò to đã phá vỡ im lặng, tiếp đó vang lên tiếng reo hò điên cuồng như trời long đất lở, đám người ra sức vỗ tay, phát ra lời ca ngợi của mình. Ngay cả Cung Lạc và Tứ Nha cũng một bên vừa vỗ tay, vẻ mặt kinh ngạc thán phục, đó là tỷ tỷ của họ, hôm nay lại đẹp khiến họ đều không dám tin tưởng.

- Nhị Nha, đón lấy. -Phụ thân của Nhị Nha cười âm thầm sặc, đưa ra một vòng hoa đan bằng hoa đỏ rực, khê vung, ở không trung vẽ thành một đường cong khéo léo, khi rơi xuống, chuẩn xác đeo lên chiếc cổ trắng muốt của Nhị Nha. Mà tiếng ồn ào, trong giờ phút này cũng trở nên càng thêm sôi nổi, mỗi một luồng ánh mắt đều tập trung lên người Nhị Nha.

- ca ca, hôm nay Nhị Nha tỷ thật xinh đẹp quá đi. -Ngưng Tuyết dựa bên người Diệp Vô Thần, hưng phấn nói. Trong đôi mắt sáng hệt như lấp lánh ánh sao. Hôm nay là lần đầu tiên nàng nghe thấy tiếng ca tuyệt diệu đến thế, lần đầu tiên nhìn thấy điệu múa tuyệt vời đến thế.

Diệp Vô Thần khê gật đầu, vẻ mặt tươi cười cùng mọi người nhìn vào Nhị Nha, chờ sự lựa chọn của nàng. Khi Nhị Nha nhìn về phương hướng này, hần đã xác định, người nàng muốn chọn chắc chắn là một trong số những người ngồi ở trong vòng tròn chỗ hần.

Một vòng khác toàn bộ đều ngồi tùy tiện, nhân số bằng nhau, chỉ có vòng của hần người mới đặc biệt nhiều, hơn nữa toàn bộ là thanh niên nam tử. Xem ra, tập tục trong không gian nhỏ này chính là, khi một cô gái tuyển phu, tất cả những người thẩm mien cô gái quây thành một vòng tròn, chờ sự lựa chọn của cô gái. Mà cô gái ấy cũng chỉ có thể lựa chọn trong số này, mà có thể ngồi ở đây, đương nhiên đều là người thẩm mien cô gái, đương nhiên sẽ không từ chối sự chọn lựa của cô gái. Kiểu phương pháp này, có thể hoàn toàn tránh được nỗi xấu hổ khi bị từ chối.

Diệp Vô Thần vốn lấy tâm tư ngồi ở đây xem náo nhiệt, nhưng khi hần chạm vào ánh mắt của Nhị Nha, lại bỗng cảm thấy bất an, rồi lại liên tưởng tới hành vi mình tùy ý làm ra dưới sự dâng trào cảm xúc mấy ngày nay, thứ cảm giác ấy thoáng chốc cũng tăng thêm rất nhiều lần, khiến hần nhất thời như ngồi trên đồng than.

- Ca ca, huynh làm sao thế? -Biến hóa nho nhỏ của Diệp Vô Thần lập tức dẫn tới sự chú ý của Ngưng Tuyết, nàng quay mặt lại, khó hiểu hỏi.

- Khả năng sắp không xong rồi... -Diệp Vô Thần thấp giọng nói.

Nhị Nha đi về phương hướng chỗ hần, ánh mắt nóng bỏng của những thanh niên nam tử kia toàn bộ tập trung lên người nàng, dùng ánh mắt của mình trao gửi tình ý, hưng phấn mà sốt ruột chờ đợi. Mà Diệp Vô Thần lúc này cho dù muốn rút lui cũng đã không kịp, bằng không ắt sẽ mất hết mặt mũi của Nhị Nha trước mặt bao nhiêu người. Quả nhiên, như hần dự liệu, cách hần càng gần, bước chân của Nhị Nha cũng càng lúc càng có vẻ khẩn trương, mà càng khẩn trương hơn nàng, là Tứ Nha ngồi ở bên người cha mẹ, trái tim đang đập bình bịch.

Cuối cùng, Nhị Nha dừng lại bên người Diệp Vô Thần, nén nổi thẹn thùng, khoác vòng hoa kia lên cổ hần, rồi không dám nhìn phản ứng của hần, xoay người rời đi, bước mau chạy đi, rất nhanh liền chạy không thấy bóng dáng đâu, hần là trở về nhà, trốn trong phòng của mình.

Tiếng ầm ĩ trong nháy mắt đạt tới cực hạn, từng luồng ánh mắt cũng xoay sang tập trung lên người hần, Diệp Vô Thần ngán ngấm cười, trong lòng trăm mối ngón ngang. Có vài chuyện, hần sớm nên phát hiện lại vô ý thức bỏ qua. Trước khi Nhị Nha xuất hiện, Diệp Vô Thần chưa từng nghĩ rằng nàng sẽ chọn hần. Năm nay Nhị Nha hai mươi lăm tuổi, sinh sống ở đây hai mươi lăm năm, thanh mai trúc mã vô số, ắt có người thẩm mien, mà hần chỉ tới đây không đến mấy ngày, thân thể yếu ớt như một đứa trẻ vừa học đi, có thể nói là một kẻ vô dụng nhất ở đây, thì sao có thể chọn hần...

Tâm tư của nữ nhân, quả nhiên không thể dùng lễ thường để suy đoán.

Đồ, quả nhiên không thể tặng lung tung.

Hắc Hùng vỗ tay một cái, cười ha ha nói:

- Vô Thần ca quả nhiên lợi hại, mới vài ngày như vậy đã khiến Nhị Nha tỷ của chúng ta động tâm rồi.

Mà những người xung quanh và những người ngồi cùng hắc một chỗ cũng ào ào đi tới nhiệt tình nói:

- Chúc mừng chúc mừng!

- Đối xử tốt với Nhị Nha nhé...

Những người thích Nhị Nha sau khi Nhị Nha lựa chọn sẽ không phẫn nộ, oán hận, cướp đoạt, mất phong độ như thế giới bên ngoài kia, mà sẽ chúc phúc tận đáy lòng trong nỗi tiếc nuối. Cũng sẽ không có người lên tiếng phản đối hoặc cảm thấy không ổn, hoàn toàn tôn trọng sự lựa chọn tự thân tự nguyện của mỗi người.

240. Chương 239: Cô Không Đùa Thật Đấy Chứ?

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 239: Cô không đùa thật đấy chứ?

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Vẻ tươi cười của Diệp Vô Thần có chút cứng ngắc, lúc này hắc đã không thể từ chối nổi. Ngưng Tuyết nắm tay hắc, không biết làm sao.

- Ca ca, có phải như vậy huynh sẽ cưới Nhị Nha tỷ làm thê tử hay không? –Ngưng Tuyết chỗ hiểu chỗ không nói.

- Hắc là thế đi. –Diệp Vô Thần gỡ vòng hoa trước ngực xuống, cười khổ nói. Được lọt vào mắt xanh của một mỹ nữ như thế vốn dĩ là một việc đáng may, nhưng bây giờ... đích xác không phải lúc phấn tâm. Hắc không muốn cùng lúc có quá nhiều nhớ mong trong lòng, rồi lại thêm một nỗi bận lòng.

- Thế ca ca hãy cưới Nhị Nha tỷ đi, muội rất thích Nhị Nha tỷ. –Ngưng Tuyết nói.

Bên kia, phụ thân Nhị Nha mặt đầy hồng quang đứng dậy, vỗ tay nói:

- Khuê nữ Nhị Nha của lão già ta rốt cuộc đã muốn lấy chồng, lão già ta xem như đã giải quyết một tâm sự trong lòng. Nhị Nha nhà ta trời sinh hay e thẹn, không dám gặp người, nên sẽ không gọi nàng ra ngoài. Mọi người cứ thỏa sức ăn uống, nhất định phải vui vẻ tận hưởng đây. –Y vẫy tay về phía Diệp Vô Thần:

- Nào nào nào, mau tới đây.

Diệp Vô Thần đành đi tới trong đủ mọi ánh mắt thiện ý, ngồi ở vị trí gia đình Nhị Nha. Phụ thân Nhị Nha hưng phấn cười sảng sặc:

- Sau này chúng ta chính là một nhà thật rồi. –Y vỗ ngực, thề thốt nói:

- Chuyện về thân thể người đừng lo lắng, nếu đã là con rể ta rồi, dẫu cho ta đánh bạc với tính mạng cũng phải trị khỏi thân thể người.

- Phụ thân, nào có nghiêm trọng như người nói. –Cung Lạc nói, sau đó xoay sang Diệp Vô Thần cười ha ha:

- Thật không ngờ rằng, người sắp là tỷ phu (anh rể) rồi. Hắc, kẻ như người mới quả nhiên là nhân tài, nhanh như vậy đã làm cho tỷ ta động tâm rồi.

Diệp Vô Thần trong lòng dở khóc dở cười, trong miệng đáp lại một cách ậm ờ. Ngược lại... Tứ Nha ngồi ở bên phải hần lại không nói một câu, nét mặt kia, vẻ u oán kia hết như một oán phụ chốn khuê phòng đang trách móc trạng phu vừa mới làm đường lạc lối.

Khi đám người tản đi, thời gian đã là ‘quá nửa đêm’. Diệp Vô Thần được cho biết ba ngày sau sẽ ‘đại hôn’ cả người vô lực trở về phòng mình. Rất nhanh, xung quanh liền trở nên yên tĩnh, mọi người hần đều đã ngủ rồi. Ngưng Tuyết thấy hần luôn sầu muộn không vui, bèn hỏi:

- Ca ca, huynh không cao hứng sao?

- Cũng chẳng phải không cao hứng... -Diệp Vô Thần thở khê:

- Là không thể đó.

- Không thể? Là không thể thành thân với Nhị Nha tỷ à? Vì sao không thể chứ? -Ngưng Tuyết tò mò hỏi.

- Bởi vì nếu thành thân với Nhị Nha tỷ, thì sẽ không thể ngủ cùng muội nữa. -Diệp Vô Thần nói.

- Hả? -Tim Ngưng Tuyết thoáng cái thót lên:

- Vì sao không thể?

Diệp Vô Thần lắc đầu:

- Có vài việc, sau khi muội lớn lên sẽ hiểu...

Nói đến ‘lớn lên’, thanh âm Diệp Vô Thần nghẹn lại trong cổ họng. Khi hần hôn mê hai năm, thân thể bên bờ thoi thóp thì cũng đang lớn dần. Hần bây giờ đã mười chín tuổi, hôm đó nhìn thấy bóng mình trong nước, hần nhận ra mình đã trưởng thành. Mà Ngưng Tuyết, với cô bé tuổi tác như nàng mà nói, hai năm hần đủ để xảy ra biến hóa rất lớn. Mà nàng, không hề thay đổi. Tuổi tác thật sự của nàng không thể là tuổi tác bề ngoài của nàng, âu có lẽ sẽ không lớn thêm được nữa.

- Ta và Nhu Nhu tỷ đã có hôn ước trước, nàng bây giờ nhất định đang thương tâm buồn bã vì ta, ta sao có thể không chút vướng bận thành hôn với Nhị Nha ở đây được. Cho dù muốn, cũng buocj phải sau khi rời khỏi nơi đây. Bằng không, ta thà rằng vĩnh viễn không thành hôn. -Hần nhắm mắt, chậm rãi nói.

Ngưng Tuyết dựa sát thân thể vào hần, không dám nói thêm nữa. Câu ‘không thể ngủ cùng nhau’ kia đã đủ dọa nàng rồi.

Một người thân thể suy yếu, một người rất ham ngủ, hai người rất nhanh liền tiến vào trong giấc mộng, hô hấp cũng trở nên đều đều. Sau khi họ ngủ không lâu, một thân thể thon dài liền len lén mở cửa phòng, lặng lẽ đi vào.

Tứ Nha Cung Nhược.

Nàng đi đến trước giường, cẩn thận đặt hai tay Ngưng Tuyết đang quán trên người Diệp Vô Thần xuống, sau đó chen tay tóm lấy Diệp Vô Thần, thân ảnh như gió, đi ra bên ngoài phòng. Khi Diệp Vô Thần mở mắt, hình ảnh trong tầm mắt đang lùi lại mau chóng, hần vừa muốn hét ra thanh âm thì miệng liền bị một bàn tay bịt chặt lại.

- Hừ! Không cho lên tiếng! -Tứ Nha nhỏ giọng cảnh cáo.

Mỗi một hộ gia đình nơi đây đều thật sự là ‘đêm không đóng cửa’, họ không cần phòng vệ, cũng không cần đến ý thức đề phòng gì kia. Trong giấc ngủ gần như không có ý thức nguy cơ, vô cùng yên ổn. Tứ Nha cứ thể mang một người rời xa mau chóng, cũng không gây nên sự cảnh giác chú ý của những ‘quái vật’ đó.

Không bao lâu sau, Tứ Nha đã mang hần đi rất xa, dẫn một mạch đến con hồ nhỏ trong rừng cây phía đông nam mới đặt hần xuống, nổi giận đùng đùng nhìn hần. Lúc trước chính là ở đây, khi nàng tắm rửa đã bị Diệp Vô Thần nhìn trộm.

Thân thể Diệp Vô Thần vốn đã rất yếu ớt, bị phả gió dọc đường, cả người càng bủn rủn không thôi. Hắn không đứng dậy, ngồi tựa vào cây, vô lực nói:

- Tứ Nha tiểu muội muội, quá nửa đêm cô bắt ta tới nơi không người này, không phải muốn có ý đồ xấu với ta đấy chứ?

Diệp Vô Thần vốn chỉ là thuận miệng nói, lời vừa nói xong, khuôn mặt Tứ Nha thoát cái đỏ bừng, nàng cắn môi, rồi dùng sức kiên định nội tâm của mình nói:

- Đúng là muốn có ý đồ xấu với người đó, người có thể làm sao nào?

- Được thôi. Vậy cô cứ mặc sức có ý đồ xấu với ta đi. –Diệp Vô Thần vẻ mặt chẳng màng nhắm mắt lại, trong lòng thầm suy nghĩ nàng rốt cuộc muốn làm gì... Lẽ nào chính là vì đòi một bộ y phục đẹp như của Nhị Nha? Hắn không đến nỗi như vậy... Có điều với tính tình và tác phong của tiểu nha đầu này, có lẽ cũng thật có khả năng.

Liếm liếm khóe môi, trái tim đập rộn ràng như thổ chạy, đập càng lúc càng dữ dội. Nhưng nghĩ đến mục đích tới đây, nàng cắn răng, ‘không hề chùn bước’ kéo váy mình xuống, sau đó lại tụt nốt cả tiết khố (quần lót) của mình. Động tác của nàng nhanh vô cùng, hiển nhiên trước đó đã lên tập luyện qua trong khăn trương, khi Diệp Vô Thần nghe thấy thanh âm mở mắt ra, thì Tứ Nha vừa vặn cởi hết toàn bộ váy trong và tiết khố, hai tay vén chiếc váy dài che đến đầu gối, cặp chân dài đẹp chia ra quắp hai bên Diệp Vô Thần, phơi bày cảm địa thiếu nữ của mình về phía hắn.

Hô hấp của Diệp Vô Thần trong nháy mắt ngừng lại, hắn phản ứng chừng ba giây sau mới như bị sét đánh quay ngoắt đầu đi nhắm mắt lại:

- Cô... cô sẽ không đùa thành thật đấy chứ?

Lúc này xuất hiện trong tầm mắt, thật đúng là một phong cảnh mê người đến cực điểm. Cặp chân dài đẹp như chạm ngọc kia hoàn toàn phơi bày trước mắt đã mê hoặc đến mức khiến người ta nghẹt thở, mà nơi giao thoa giữa hai chân, một vệt hồng phấn như ẩn như hiện, xung quanh không một nhúm cỏ, trơn nhẵn như ngọc, mềm mịn như tuyết, hoàn mỹ đến mức khó có thể miêu tả. Dẫu thân thể Diệp Vô Thần vô cùng yếu ớt, mà vẫn cảm thấy một cỗ khí huyết điên cuồng dâng lên, gần như muốn vọt khỏi đỉnh đầu.

Nha đầu này... Điên rồi chẳng?

Tứ Nha thấy hắn quay đầu đi, vẻ mặt vừa thất vọng vừa ủy khuất, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói:

- Có phải rất khó coi hay không? Ta biết ta không giống với người khác... Tỷ tỷ ta, còn có Tiểu Hoa tỷ, Tiểu Phù tỷ, họ đều rất rậm rạp mượt mà, mà ta một sợi đều không có...

- Đúng, chẳng dễ coi chút nào cả, cho nên cô mau mặc y phục lên đi, đừng cho ta nhìn nữa. Diệp Vô Thần nói, hơi hắn thở ra đằng mũi đã rõ ràng trở nên nóng. Tứ Nha đều không hề hay biết, thân thể nàng, còn có động tác hiện tại của nàng với một nam nhân mà nói, là kích thích chết người đến nhường nào.

Tứ Nha trong mũi cay cay, nước mắt suýt nữa rơi xuống, nàng quật cường lắc đầu:

- Ta mặc kệ. Cho dù không dễ coi, ta cũng, ta cũng muốn cùng người...

Nàng bỗng ngồi người xuống, luống cuống tay chân cởi thắt lưng Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần một tay nắm lấy cổ tay nàng, dùng giọng điệu lạnh buốt nói:

- Cô rốt cuộc muốn làm gì? Đừng càn quấy nữa.

- Ta không càn quấy. Ta chỉ là, ta chỉ là thích người, muốn người cười ta mà thôi. –Nàng một bên ủy khuất nói, hoàn toàn chẳng màng đến sự vùng vẫy yếu ớt của Diệp Vô Thần, như một nữ lưu manh cởi y phục của hắn.

Diệp Vô Thần bị nàng nói cho sững sờ, dùng sức muốn hất tay nàng ra, nhưng sức lực của hắn lúc này ở trước mặt Tứ Nha hoàn toàn không coi vào đâu, hắn vùng vẫy hay không vùng vẫy vốn dĩ không có gì khác biệt.

Bất kỳ nữ nhân nào khi đối mặt với việc cưỡng ép đơn phương diện này đều sẽ hoảng loạn theo bản năng, nam nhân cũng là như thế.

Dưới tình huống này Diệp Vô Thần cũng đừng mong giữ vững bình tĩnh, hẳn thực sự đang có chút hoảng loạn. Hai tay vô ý thức ngăn cản, nhưng hẳn ngăn đẩy cả hồi lâu, áo ngoài vẫn bị Tứ Nha tay chân lộn xộn cởi ra. Nói đến hoảng loạn, Tứ Nha so với Diệp Vô Thần càng mãnh liệt hơn nhiều, cớ y phục nam nhân càng là lần đầu tiên. Nhưng tác phong hành sự và sự quật cường của nàng lại chẳng phải nữ nhân bình thường có thể sánh bằng.

Diệp Vô Thần dứt khoát buông tha vùng vẫy, nhú mày nói:

- Cô còn quá nhỏ, hoàn toàn không biết cái gì gọi là thích, đừng bởi vì thân thể bị ta không cẩn thận nhìn thấy một hai cái liền không cho mình sự lựa chọn khác, nếu cô còn càn quấy nữa, khả năng sẽ hủy hoại cả đời mình, đến lúc đó hối hận không kịp đâu!

Hồi khuyên can này của Diệp Vô Thần lại thực sự mang tới hiệu quả ngược lại, động tác trên tay Tứ Nha càng thêm kiên quyết:

- Nhỏ... nhỏ, tỷ tỷ cũng nói ta nhỏ, ta chính là vì quá nhỏ, mới... mới...

- Cô? –Diệp Vô Thần ngạc nhiên.

- Ta mặc kệ ta mặc kệ, nếu ngươi thành thân với tỷ tỷ ta, cả đời ta mới thật sự bị hủy! Ta thích ngươi!

Dưới sự bộc bạch không nguyên do của nàng, Diệp Vô Thần nhất thời khó xử, hẳn yên lặng một hồi, chợt hỏi:

- Có phải cô bắt buộc phải hai mươi lăm tuổi mới có thể thành hôn?

“Roẹt” một tiếng, Tứ Nha vội vàng không cẩn thận xé y phục Diệp Vô Thần thành hai nửa, nàng ngó ra một hồi, sau đó bịt mắt, ủy khuất nói:

- Ta không muốn đến năm hai mươi lăm tuổi mới thành hôn như tỷ tỷ, ta không muốn ngươi thành hôn với tỷ tỷ... Chỉ cần giao thân thể ta cho ngươi, gia gia và cha mẹ sẽ đáp ứng gả ta cho ngươi, cha mẹ từng nói, nếu một cô gái giao thân thể cho một nam nhân, thì nhất định phải gả cho hắn!

Một vài nữ sinh bước bình tâm trí chưa chín chắn thông thường sẽ làm ra một ít ‘chuyện lớn’ khiến người ta trở mặt.

Bên ngoài thân thể Diệp Vô Thần lạnh toát, một miếng che đậy thân thể cuối cùng cũng rời khỏi người. Diệp Vô Thần ngược lại cũng không vùng vẫy hay khuyên can nữa, ngẩng đầu nhìn lá cây bên trên, không biết là vì tiểu nha đầu này đã quyết tâm hay là mình đã cam chịu.

Tứ Nha là lần đầu tiên nhìn thấy thân thể một nam nhân, trong lúc nhất thời, tốc độ nhịp đập trái tim tăng lên cực nhanh, sau khi hoảng hốt một hồi, nàng nghĩ đến mục đích của mình, ngược lại động ánh mắt nhìn chăm chăm thân thể hắn.

241. Chương 240: Thạch Phá Thiên Kinh

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 240: Thạch phá thiên kinh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần thấy nàng rất lâu không có động tác liền ghé mắt, cười mỉa:

- Tiểu nha đầu, đừng nói là không biết hầu hạ nam nhân thế nào chứ?

- Ta... ta không có! –Tứ Nha nghe vậy, len lén cắn răng một cái, chúi người xuống, trong ánh mắt kinh ngạc của Diệp Vô Thần nàng há mồm muốn cắn bộ phận hiểm yếu của hắn.

- Á! Đây... Cô làm gì thế? –Diệp Vô Thần không kịp đề phòng bị cắn đến hít cả khí lạnh... Đương nhiên không phải là thích, mà là một miếng cắn mạnh kia suýt nữa cắn đứt nó. Tứ Nha bị một tiếng hét đau của hắn dọa nhảy xổ lên, đỏ mặt nhả miếng, nhỏ giọng nói:

- Ta từng hỏi mẹ ta, mẹ ta nói trước tiên phải dùng miệng làm ướt, rồi... rồi...

Diệp Vô Thần đỏ mặt hột, gần như rít gào nói:

- Đừng nhúc nhích!!!

Tứ Nha bị tiếng hét to bất chợt bộc phát này của hắn dọa giật nảy mình, trong lúc hồ đồ, lại thật sự không hề nhúc nhích. Cặp chân trắng tròn chia nhau quắp hai bên trái phải trên người Diệp Vô Thần, cứ thế ngồi ở vị trí đầu gối hắn, thân thể hơi hướng xuống dưới thì sẽ cưỡi lên người hắn. Y phục dưới thân toàn bộ bị nàng cởi sạch, chiếc váy dài bằng vải thô bị nàng cuộn lên không biết là cố ý hay vô ý, cặp chân dài thẳng tắp gần như lộ ra toàn bộ ở bên ngoài, khuỷu gối trắng muốt hơi lộ gân xanh, cặp đùi yếu điệu cong cong hoàn mỹ không tỳ vết, ngay cả một tia dư thừa đều không có. Cặp mông trắng muốt đầy đặn lại là một đường cong tròn trĩnh hoàn mỹ, chỗ nhếch lên gần có thể để được cả đồ vật. Vị trí đôi mắt Diệp Vô Thần đang dừng lại, có thể cảm thấy thiếu nữ giữa hai chân không hề che đậy nhìn không sót một cái gì, mơ hồ tỏa ra một loại hương thơm thiếu nữ kỳ dị. Hắn bắt đầu cảm giác thấy một bộ phận nào đó của mình đang cương lên đến phát đau.

Diệp Vô Thần thở phào nhẹ nhõm, liếc qua tiểu nha đầu mặt đỏ như máu kia, dẫu cho nàng to gan hơn nữa, dưới tình huống này cũng không thể làm được trọn vẹn. Trái lại, Diệp Vô Thần đã khôi phục bình tĩnh, hắn chậm rãi từ từ nói:

- Tiểu nha đầu, nếu cô đã muốn như vậy... được rồi, nằm xuống, giống như lúc này đó, có điều nhớ đừng dùng răng chạm.

Tứ Nha cũng không lên tiếng, một chút do dự cũng không, ngoan ngoan nằm úp người, giống như một chó nhỏ mơ mơ hồ hồ làm cái chuyện có thể khiến những cô gái bình thường xấu hổ muốn chết.

Cảm giác ướt trơn tuột khiến Diệp Vô Thần sướng khoái gần như co giật, hắn điều chỉnh hô hấp, giọng ồ ồ chỉ đạo. Nếu đã không phản kháng được cường gian, vậy thì chi bằng biến bị động thành chủ động, buông lỏng đi hưởng thụ sự kích thích có thể khiến nam nhân đoản mệnh kia.

Tứ Nha chẳng những có cặp chân dài đáng kiêu ngạo, mà một vài phương diện nào đó cũng có thiên phú khá là đáng tự hào. Dễ dạy dỗ nhất luôn là một vài tiểu nha đầu cái gì cũng không hiểu nhưng lại vừa cố chấp vừa không chịu thua. Diệp Vô Thần được nàng hầu hạ sung sướng sướng, dựa vào cây hương thụ, thỉnh thoảng còn vươn tay ra ghẹo bộ ngực mềm như bông của nàng, mang theo tiếng rên khe khẽ lẫn với nước miếng trong miệng và sự run rẩy của thân thể.

Hết thấy những phát sinh đằng sau đều suôn sẻ, Tứ Nha dưới sự chỉ đạo của Diệp Vô Thần liền thử ngậm nó vào, cánh môi đỏ tươi của nàng mút liếm, đôi mắt nhắm lúc thì cụp lại lúc thì nheo lại, thân thể run rẩy không ngừng, như là có chút ăn không tiêu, mãi đến khi một phờ không cẩn thận thoáng cái ngồi xuống, hoàn toàn ngập sâu vào trong, nàng phát ra một tiếng rên đau thê thảm, ôm cổ hắn rất lâu không dám nhúc nhích, thân thể không ngừng co giật nhẹ nhàng, sau đó lại ngẩng mặt, vương theo nước mắt cười hi hi nói:

- Như thế này, ta có thể gả cho người rồi.

Nàng lúc này ngay cả chiếc váy sau cùng cũng cởi ra, mình trần như nhộng. Mái tóc dài đen nhánh cuộn ở trước ngực, trên thân thể hoàn mỹ ánh lên dịch quang trong suốt như có như không.

Diệp Vô Thần nhìn vào đôi mắt nàng một hồi, bỗng đầy ẩn ý nhẹ giọng nói:

- Thực ra cô không cần phải như vậy.

Qua một hồi, Tứ Nha bắt đầu tự mình di động. Thân thể trơn bóng chưa hết vẻ non nớt dán chặt lấy hân, cặp chân dài tuyệt đẹp quấn lấy hông hân, hai chân bắt chéo quắp chặt đằng sau hân, cặp chân trần chà xát lên thắt lưng hân, cảm giác làn da nhẵn nhụi đến cực điểm ấy hết như trên chân mài thành bột, vên vên chỉ là cảm giác trơn nhẵn đã khiến Diệp Vô Thần sướng khoái đến gần như mất khống chế... Hoặc là, nếu không phải toàn thân hân vô lực, thì hân đã mất khống chế rồi.

Động tác lúc mới đầu của Tứ Nha còn có vẻ vụng về, nhưng rất nhanh liền bắt đầu thuần thục. Trong động tác ra vào kịch liệt, bộ ngực tròn tròn nhòn nhòn như quả ớt voi cương lên, hai núm đỏ tươi run lên khe khẽ trong không khí. Giống như lần đầu tiên của rất nhiều thiếu nữ, nàng bầu vú theo bản năng, cào cào thân thể Diệp Vô Thần, lưu lại vô số vết cào đỏ tươi.

Hai người đều không nói chuyện. Từ va chạm kịch liệt, run rẩy như co giật, chất lỏng bắn tung tóe, còn có thứ mùi đậm đặc lan tỏa khắp nơi. Tứ Nha dần bắt đầu đắm chìm trong đó ngửa cổ trắng há mồm thở dốc, phát ra tiếng rên rỉ dễ nghe mê hồn. Có khi, thân thể nàng còn sinh ra sự run rẩy và uốn éo khó có thể tưởng tượng. Mồ hôi chảy ướt ướt trên cơ thể đang nhấp nhô lên xuống, bắn tung tóe lên người hân.

- Lại là một tiểu yêu tinh khiến nam nhân đoán mệnh. -Diệp Vô Thần thở dốc, im lặng suy nghĩ.

- Tiểu nha đầu, nếu người nhà cô vẫn không đồng ý thì làm sao đây? -Diệp Vô Thần vẫn tựa lên cây, hai tay vuốt ve tới lui trên cặp đùi như ngọc của Tứ Nha. Tiếp theo hai tay ôm lấy cặp đùi đẹp, là chỗ cuối bắp chân, bàn chân thơm tho không ngừng lắc lư, có vẻ chủ nhân vẫn còn chưa khôi phục lại trong dư âm của đợt cao trào.

- Họ nhất định sẽ đáp ứng. -Tứ Nha nhẹ giọng thở gấp.

- Vậy cô có từng nghĩ qua, tỷ tỷ cô sẽ làm sao đây? Dù sao, tỷ tỷ cô vừa mới chọn ta, chuyện này ai nấy đều nhìn thấy trong mắt, nếu ta cưới cô, người khác nhìn vào cô, nhìn vào tỷ tỷ cô, nhìn vào ta thế nào đây? -Diệp Vô Thần lắc đầu, cười mỉa nói.

Tứ Nha rất lâu không nói nên lời, một lát sau mới nhỏ giọng nói:

- Ta không nghĩ nhiều như vậy... Ta mặc kệ, bây giờ ta là người của người, người buộc phải cưới ta. -Thân thể vốn dĩ đã mềm nhũn của nàng thoáng cái ngay ngắn lại, cặp chân dài đẹp bắt chéo quắp lấy hông hân, ôm lấy cổ hân, uốn éo vòng eo mềm mại nhỏ nhắn, rồi bắt đầu thở gấp cọ xát:

- Chúng ta đều đã thế này rồi, người không thể không cưới ta.

- Vậy tỷ tỷ cô làm thế nào đây? -Hai tay Diệp Vô Thần vươn ra đằng sau nàng, ôm lấy bờ mông của nàng, véo nhẹ như véo mặt vậy.

- Ta... Ta đi van xin tỷ ấy... Tỷ tỷ tốt như vậy, xinh đẹp như vậy, rất rất nhiều ca ca vì có thể cưới được nàng vẫn một mực chờ đến hôm nay đều không thành hôn, tỷ ấy rất dễ có thể tìm được người tốt hơn mà. Thân thể người yếu ớt như vậy, không thể bảo vệ tỷ tỷ ta, còn cái gì cũng không thể làm, còn khuya mới xứng với tỷ tỷ. -Tứ Nha vừa thở dốc vừa nói.

- Nếu ta đã kém như vậy, vì sao cô còn muốn khóc thét để... cướp? -Diệp Vô Thần nhú mày.

- Bởi vì... người đều nhìn hết thân thể của ta rồi, ta... ta chỉ có thể gả cho người thôi. -Cọ xát một hồi, Tứ Nha vừa mới nếm mùi đời hồ hấp càng lúc càng loạn, nàng đỏ bừng mặt nhỏ giọng nói:

- Chúng ta tới một lần nữa được không?

Chẳng chờ Diệp Vô Thần đáp lời, thân thể nàng liền dè dặt đè xuống, từng chút từng chút 'nuốt trôi' nó. Diệp Vô Thần thở dốc một hơi dài, bỗng nói:

- Nếu đã biết thân thể ta rất yếu ớt, thì hãy nhẹ chút cho ta... Cô không sợ ta nằm trên giường liên tục mấy ngày không dậy nổi à?

Ngưng Tuyết mở mắt, mơ mơ hồ hồ dụi đôi mắt nhập nhèm, lập tức, mũi nàng khịt khịt nhẹ vài cái, nàng ngửi thấy một thứ mùi rất kỳ quái, có chun chút hương thơm, còn có một thứ mùi rất nặng, vừa như xa lạ lại vừa như có chút quen thuộc.

Nàng ngồi dậy từ trên giường, lay lay thân thể Diệp Vô Thần:

- Ca ca, nên rời giường rồi.

Bình thường, mỗi khi Ngưng Tuyết tỉnh lại, một tiếng vang khe khẽ cũng đều khiến Diệp Vô Thần tỉnh lại theo, lần này lại ngủ rất rất say, Ngưng Tuyết lay liên tục vài lần sau đó mới mở mắt. Hắn giơ tay, lập tức cánh tay lại vô lực trĩu xuống. Hắn bây giờ khác với hẳn ngày xưa, bị Tứ Nha cưỡng bức một trận, gần như ép khô tất cả sức lực của hắn, thân thể mềm nhũn hết như một nắm bông.

- Ca ca, y phục trên người huynh vì sao lại thay rồi? -Ngưng Tuyết kinh ngạc hỏi. Y phục trên người Diệp Vô Thần lúc này rõ ràng chẳng phải là bộ mặc trước khi ngủ. Nàng đối với mỗi một chi tiết trên người Diệp Vô Thần đều biết rõ ràng rành mạch, bộ y phục hiện giờ tuy chỉ hơi thay đổi hình thức, nhưng nàng vừa liếc mắt liền nhìn ra.

- Bộ đó bị Tứ Nha xé rách rồi. -Diệp Vô Thần hữu khí vô lực nói.

Ngưng Tuyết nháy nháy đôi mắt trong veo, vẻ mặt kinh ngạc:

- Tứ Nha tỷ tỷ vì sao phải xé y phục của ca ca, lúc này ca ca ra ngoài à? -Nàng lại khịt khịt mũi:

- Mùi này, có phải cũng là của Tứ Nha tỷ hay không?

Giờ giấc lúc này dùng không gian này để tính thì có thể nói là ‘mặt trời lên ba ngọn sào’, mọi người đều đã bắt đầu làm việc như ngày thường. Ngưng Tuyết luôn thêm ngủ, nếu không ai gọi thì sẽ dậy rất muộn, Diệp Vô Thần ngược lại là lần đầu tiên dậy muộn như vậy. Đúng vào lúc này, bên tai bỗng truyền tới một tiếng quát mắng:

- Không được! Người sao có thể làm càn như thế!

Trong thế giới hòa thuận vui vẻ này, tiếng quát mắng như thế cực khó nghe thấy. Diệp Vô Thần bụng dạ biết rõ, gắng sức đứng dậy:

- Tuyết Nhi, chúng ta đi xem xảy ra việc gì.

Tứ Nha ‘được toại nguyện’ rốt cuộc cố lấy dũng khí tập trung toàn bộ người nhà nàng lại, bao gồm cả cha mẹ, tỷ tỷ, ca ca, còn có gia gia nàng luôn luôn kính sợ, rất kiên định nói nàng muốn gả cho Diệp Vô Thần. Kết quả vừa nghĩ là biết, họ đầu tiên cảm thấy buồn cười, khuyên can nàng đừng làm càn, thấy nàng vẫn không buông tha, hơn nữa còn rất quyết tâm, lão nhân rốt cuộc không nhịn nổi nhượng mảy quá một câu.

- Nhưng con đều đã giao thân thể cho hắn rồi!

Khi Diệp Vô Thần được Ngưng Tuyết đẩy đi tới cửa, trong miệng Tứ Nha vừa vắn thốt ra một câu ‘long trời lở đất’ như vậy, trong lòng Diệp Vô Thần suýt nữa có xúc động muốn cầm đầu bỏ đi. Hình như mình tới không phải lúc rồi.

Trong phòng thoáng cái trở nên im phăng phắc, cha mẹ Tứ Nha trợn trừng mắt, dường như nghe thấy lời khó có thể tin gì đó. Mẫu thân nàng đi tới, vỗ người nàng, quan sát cẩn thận một hồi, kinh ngạc nói:

- Tứ Nha, con không ngờ thật sự... -Nàng thoáng cái nhìn ra, Tứ Nha hôm qua vẫn là xử nữ hôm nay không ngờ lại... không còn rồi.

242. Chương 241: Bắc Đế Thánh Chủ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biển

Chương 241: Bắc Đế Thánh Chủ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Khuôn mặt Nhị Nha thoáng cái trở nên trắng bệch, nàng đi tới, lo lắng nói:

- Tỷ tỷ biết muội thích hắn, nhưng muội năm nay mới mười lăm tuổi, sao có thể...

- Con mặc kệ! Con không làm như vậy mọi người sao có thể đồng ý để con gả cho hắn chứ! Gia gia, người đồng ý được không? -Tứ Nha biết lực cản lớn nhất của mình chính là gia gia nàng, thế công chủ yếu cũng dồn vào ông, nhưng nàng vừa nói xong lại phát hiện gia gia bình thường hiền hòa lúc này sắc mặt âm trầm dọa người. Ngay cả phụ thân bình thường thoát nhìn như ngốc nghếch, hi hi ha ha cũng đanh mặt lại, toàn thân lạnh buốt.

Nàng thoáng chốc bị dọa, cũng không dám nói nhiều thêm một câu nữa. Từ sau lúc nàng nói ra câu kia, không khí thoát cái trở nên bất thường, trở nên rất đáng sợ.

Phụ thân Tứ Nha lắc đầu nói:

- Phụ thân, điều này đều trách con, tuổi tác Tứ Nha còn quá nhỏ, con vẫn chưa nói cho nó rất nhiều việc.

Sắc mặt lão nhân vẫn đen như than, nếp nhăn ép cùng một chỗ, đè nén một thứ tâm tình đau khổ và phần nộ phức tạp. Lúc này, Diệp Vô Thần bị Ngưng Tuyết đay vào nói:

- Lão gia tử, theo ta một chút, ta có lời muốn nói với ông. Tuyết Nhi, chúng ta trở về.

Nói xong, hắn còn chưa hoàn toàn tiến vào cửa phòng lại cùng Ngưng Tuyết trở về phòng mình. Ngày trước, khi hắn nói chuyện với lão nhân đều dùng một giọng điệu tôn trọng, lúc này, lại dùng một giọng điệu kiêu mệnh lệnh. Lão nhân cảm xúc chưa dịu, nghe vậy thoáng ghé mắt, trong lúc tâm phiền ý loạn cũng không muốn đối mặt với Tứ Nha nữa, thở dài một tiếng đi ra khỏi cửa.

Sau khi lão nhân rời đi, cổ áp lực nặng trĩu trên người Tứ Nha mới bớt đi vài phần, nàng run run rẩy rẩy hỏi:

- Cha, gia gia sao lại tức giận như vậy, con chỉ thật sự rất muốn...

Phụ thân nàng lắc đầu, âm trầm nói:

- Tứ nha, bất kể con càn quấy thế nào, gia gia con cũng sẽ không thực sự tức giận với con. Nhưng lần này con... Ai, mắc phải chính là tội chết không thể phạm phải nhất!

- A? -Tứ Nha há miệng, ngơ ngàng không biết làm sao.

Diệp Vô Thần và lão nhân một trước một sau đi vào trong phòng, Diệp Vô Thần dưới sự trợ giúp của Ngưng Tuyết xoay xe lăn, đối diện với lão nhân. Lão nhân mở miệng nói:

- Chuyện này ta không trách được ngươi, với tình trạng thân thể của ngươi hiện tại, còn có tính tình càn quấy của Tứ Nha, ngươi hẳn cũng bị ép buộc đi. Chỉ là, trước đây ngươi dấu sao cũng không thuộc về nơi này, có vài việc sẽ không đơn giản như bề ngoài đâu.

Lão nhân mắt sáng như đuốc, toàn bộ nói trúng. Diệp Vô Thần lại không tiếp tục chủ đề này với ông, mà nói ra mục đích của mình:

- Ta tới đây đã nhiều ngày rồi. Tuy rằng ta bây giờ đã chẳng khác phế nhân, nhưng mỗi một ngày ở đây ta đều trải qua rất thoải mái. Mỗi người nơi đây đều khiến ta nhìn thấy mặt nhân tính thiện lương thuần

khuyết, ta cảm kích mỗi một người trong các vị, giống như chiếc xe lăn ta đang ngồi, cho dù có một ngày thân thể ta khôi phục lại, nó cũng sẽ là món quà đáng quý của ta. Những ngày ở đây, ta một mực đều nghỉ hoặc thể giới thuần khiết này rất cuộc là thể nào mà có. Năm ấy, người từ trên Đoạn Hồn Uyên rơi xuống giống như ta dưới sự bảo vệ của một thứ lực lượng kỳ dị vì sao lại không chết ... Lão gia tử, ông có thể nói cho ta biết đáp án này được không?

Thanh âm, thần thái trầm ổn bình tĩnh, không chút gợn sóng của hắc lúc này mang tới cho lão gia tử một cảm giác hoàn toàn khác hẳn ngày trước, trong lòng sinh nghi, nhú mày nói:

- Năm đó, chính là gia gia ta từ trên cao ngã xuống, còn về lực lượng quái dị khiến họ không chết là cái gì, ngay cả họ cũng không biết.

- Ta biết. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

Ánh mắt lão gia tử lóe lên, hiện lên một tia kinh ngạc:

- Ngươi biết?

Diệp Vô Thần đùa nghịch bàn tay Ngưng Tuyết, từng ngón vuốt ve ngón tay nàng, yên lặng đối mắt với lão gia tử:

- Từ khi ta đi vào nơi đây, luôn rất nghỉ hoặc một vài chuyện, ngày qua ngày, một vài thứ cũng càng lúc càng rõ trong đầu, đáp án của một ít nghi vấn cũng từ từ được vạch ra. Đến hôm qua, một câu chuyện đã thành hình trong lòng ta.

- Rất rất lâu trước kia, trên Thiên Thần đại lục có một cỗ thể lực rất cường đại. Sự tồn tại của nó không ai không biết, sự cường đại của nó có thể khiến một quốc gia cúi đầu, không dám chêu chọc. Nhưng họ tuy mạnh lại chưa bao giờ ý thể hiếp người, thậm chí siêu thoát thế gian, ngay cả chuyện giao thiệp với trần thế đều hầu như chưa từng xảy ra. Bởi vì sự tồn tại của nó chẳng phải vì tổ chức mà là gánh vác một sứ mệnh cổ quái từ thượng cổ lưu truyền xuống, tìm kiếm một người, một món đồ. Trước khi tìm thấy người đó món đồ đó, không thể can dự vào phân tranh của thế tục.

Diệp Vô Thần liếc mắt về phía lão nhân, phát hiện ông đã động dung.

- Song, họ tìm trăm năm, ngàn năm, vạn năm, vô số năm đều không bắt được một chút bóng dáng nào, họ bắt đầu hoài nghi truyền thuyết đó có phải vốn dĩ là giả hay không, họ cứ thế bị mấy câu xa xưa lừa gạt đùa bỡn hết đời này sang đời khác. Vì thế, trong nội bộ tổ chức khổng lồ này bắt đầu xuất hiện chia rẽ, một bộ phận cố giữ ý nghĩa và sứ mệnh tồn tại của họ, một bộ phận thì bắt đầu chuyển dời lực chú ý, bởi vì thể lực khổng lồ họ có được bắt đầu sinh ra dục vọng quyền lực, chuẩn bị khống chế thiên hạ, trở thành đứng đầu thiên hạ có thể lật tay làm mưa giương tay làm gió, có thể quyết định sinh linh trong thiên hạ.

- Quyết định này của họ hoàn toàn phản lại lời huấn ngôn từ thượng cổ truyền xuống, tuy có quá nửa dưới dục vọng quyền lợi chuẩn bị hành động, nhưng cũng có một bộ phận người kiên quyết phản đối. Vì thế, mâu thuẫn do đó mà sinh ra, cuối cùng có một người, mâu thuẫn hoàn toàn bộc phát, gây nên một trận tử chiến trong nội bộ. Nhưng theo đuổi quyền lực vinh hoa là bản năng của đại đa số người, cố bảo vệ sứ mệnh bản thân dầu sao cũng chỉ là số ít, chủ động khơi mào cuộc chiến nội bộ này cũng đương nhiên là những kẻ muốn đạp bước thiên hạ kia, bởi vì không diệt những kẻ phản đối họ, hành động của họ ắt sẽ gặp lực cản nặng nề. Mà những người cố giữ đó đều là người bảo vệ ý nghĩa tồn tại của họ, sẽ không nguyện ý nhìn thấy cục diện tương tàn này xảy ra. Nhưng dục vọng một khi dấy lên, nó sẽ như con ác ma từng bước ăn sạch lý trí và lương tri của con người, đối mặt với những đồng đội ngày xưa giờ đao về phía họ, họ không thể không ứng chiến.

- Có lẽ chiến rất lâu, có lẽ họ chỉ là tận khả năng trốn và lẩn tránh để giảm bớt thảm kịch xảy ra. Cuối cùng có một ngày họ bị ép đến bên rìa Đoạn Hồn Uyên của Đại Phong Quốc, dưới sự kiệt sức bị ngăn trở đường trốn chạy. Lúc đó, họ đã bị tàn sát đến chỉ còn sót lại số ít người. Trong cơn tuyệt vọng, họ không muốn mình chết dưới tay đồng đội ngày xưa, bèn nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên. Thời điểm khi đó, ước chừng là trăm năm trước.

Lão nhân nhướng mày nhìn chàng trai trẻ đang kể một ‘câu chuyện’, rất cuộc xen miệng nói:

- Có phải Tứ Nha nói cho ngươi biết hay không? –Tiếp đó ông lại bác bỏ:

- Không phải nó, nó hẳn còn chưa biết những điều này, là Tam Oa, hoặc là Nhị Nha nói cho người biết!
- Tuy rằng mỗi người đều cho rằng vĩnh viễn sẽ không ra khỏi nơi đây, cũng sẽ không coi nó thành bí mật. Nhưng chuyện này đích thật không có ai nói cho ta biết cái gì cả. Ta đoán mà thôi. Chẳng qua nếu lão gia tử đã hỏi như vậy, liền chứng minh ta đoán không hề. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

Lão gia tử khẽ động dung, ông nghĩ không rõ, hẳn rốt cuộc có thể dựa vào cái gì đoán ra những thứ này.

- Ta nghĩ câu chuyện đằng sau, ông hẳn sẽ càng thấy hứng thú hơn. –Diệp Vô Thần nói, sau đó tiếp tục kể lại:

- Những người nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên kia vốn dĩ cho rằng mình ắt phải chết, nhưng đầu tiên, khi rơi xuống được một nửa, thân thể họ bắt đầu bị một cỗ lực lượng kỳ dị dẫn dắt, thân thể vốn dĩ rơi thẳng xuống không tự chủ bay theo phương hướng chúng ta đang ở hiện tại, cỗ lực lượng đó chẳng những dẫn dắt bọn họ, còn khiến tốc độ họ rơi xuống càng lúc càng chậm, chờ đến khi họ rơi xuống mặt đất thì hoàn toàn không chút thương tích. Họ sau cơn vui mừng cực lớn, rất nhanh phát hiện xung quanh họ lại có một kết giới bất kể làm thế nào cũng không phá nổi. Vì thế, tuy họ bị nhốt ở bên trong, nhưng họ sống sót trong khi ắt phải chết chỉ có thỏa mãn, cũng vững tin vào tín niệm họ kiên trì đã bảo vệ bọn họ. Cho nên tuy họ bị kết giới nhốt chặt nhưng chưa bao giờ buông bỏ sứ mệnh đó, đồng thời vẫn truyền xuống đời đời, ai cũng không thể làm trái.

- Mệnh trời không thể trái, trong tối tăm tự có định số, họ nghĩ không sai, là sự kiên trì và lòng trung thành của họ đã cứu họ. Thứ mà họ, cùng các người bây giờ bảo vệ không vứt bỏ các người. Bởi vì cứu các người chính là Tai Ách Cung Bắc Đế tông các người một mực tìm kiếm!

Diệp Vô Thần vươn tay phải ra, một luồng huyết quang từ mi tâm hắn bắn ra, ở trong tay ngưng thành một cây cung màu máu bề ngoài khủng bố.

- Ngày đó, Tai Ách Cung ngủ say dưới Đoạn Hồn Uyên cảm nhận được tung tích của huyết mạch Bắc Đế, vì thế dùng lực lượng của mình đem tất cả những người rơi xuống, bao gồm cả những người không có huyết mạch Bắc Đế thuần khiết cũng cứu hết, đồng thời nhốt chặt cùng với mình trong kết giới.

Thân thể lão nhân cứng đờ, ánh mắt nhìn chằm chặp vào cây cung màu máu trong tay Diệp Vô Thần, trong lúc vô ý thức, ông vươn đôi tay run rẩy ra, dường như là muốn để hai tay tới gần nó hơn vài phần, bất tri bất giác, đôi mắt ông đã nhắm lại. Dẫu cho ông không nhớ được toàn bộ, thì cũng không thể không nhớ được cây Tai Ách Cung tổ tiên họ đã tìm không biết bao nhiêu năm, ngoại hình của nó giống như dấu ấn ghi tạc trong lòng ông. Mà người ngoài lại tuyệt đối không thể biết. Trong gia phả từng nói, khí tức của nó là một thứ khí thể giết chóc đầm máu khiến người ta run sợ. Cây cung trước mắt này, ngoại hình của nó, khí tức của nó, còn có phương thức xuất hiện của nó... Khiến ông vốn dĩ không cần hoài nghi bất kỳ điều gì.

Sự tồn tại của Bắc Đế tông không ai không biết, họ tìm kiếm hết đời này sang đời khác, lại đều không thu hoạch được gì, nay lại bày biện chân thật trước mắt ông. Sự kích động trong nội tâm ông giờ phút này so với nửa đời trước của ông cộng lại còn nặng hơn. Trong lúc nước mắt tứ tung, ông không mất đi lý trí, lập tức lau khô nước mắt, luống cuống móc tay vào trong ngực, lôi ra một miếng ngọc chưa từng rời người. Miếng ngọc hình cung, kích cỡ lòng bàn tay, ông chưa bao giờ rời người. Ngay trong tích tắc miếng ngọc xuất hiện ở trước mặt Tai Ách Cung, thân ngọc màu đỏ hồng tỏa ra hồng quang chói mắt.

Trong miếng Bắc Đế Chi Ngọc này chảy xuôi dòng máu thuần khiết nhất của Bắc Đế, là tiêu chí của tông chủ Bắc Đế tông mỗi một đời, có thể xảy ra cộng hưởng dữ dội với Tai Ách Cung. Hồng quang chói mắt kia đã gạt đi tất cả những hoài nghi của lão nhân. Ông thu ngọc lại, phịch một tiếng quỳ xuống đất, vô cùng kích động cúi đầu nói:

- Tông chủ Bắc Đế tông đời thứ xxx Viêm Thiên Uy, bái kiến Thánh Chủ!

Ông dập đầu rất mạnh, toàn thân vẫn đang run rẩy dữ dội, tỏ rõ nỗi cảm xúc không cách nào bình tĩnh lại.

Ngưng Tuyết kinh ngạc khá lâu, cuống quýt muốn đi tới nâng ông dậy, lại bị Diệp Vô Thần một tay kéo lại, hắn mỉm cười hỏi:

- Lão gia tử, ta bây giờ chỉ là một phế nhân trời gà không chặt, ông vẫn muốn tôn ta làm Thánh Chủ?

243. Chương 242: Bắc Đế Tông Chân Chính

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biển

Chương 242: Bắc Đế tông chân chính

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lão nhân không đứng dậy, run rẩy mà kiên định nói:

- Người có thể được Tai Ách Cung thừa nhận chính là Thánh Chủ của chúng ta! Chúng ta buộc phải thề chết đi theo, vĩnh viễn không phản bội! Tìm kiếm Thánh Chủ và Tai Ách Cung là lý do duy nhất Bắc Đế tông chúng ta tồn tại ngàn vạn năm qua, tổ huân có nói, thuận thì được trời phù hộ, nghịch thì trời giáng đại nạn. Năm đó gia gia ta may mắn không chết, chính là được trời phù hộ, chúng ta há dám ngỗ nghịch với lời tổ huân, ngỗ nghịch với Thánh Chủ! Viêm Thiên Uy ta nguyện thề chết trung thành với Thánh Chủ, nếu có dị tâm, trời tru đất diệt! Ta tin rằng tình trạng hiện tại của Thánh Chủ chỉ là tạm thời, ngày sau ắt sẽ dẫn Bắc Đế tông ta đi ra khỏi đây, đi về phía đỉnh thiên hạ thật sự!

Ông nói từng chữ kiên định, từng chữ phát ra từ tận đáy lòng, không có nửa phần giả dối. Diệp Vô Thần khẽ gật đầu. Ở trước mặt Nam Hoàng tông hắn không lấy ra Trảm Tinh Kiếm, ở trước mặt tông chủ một Bắc Đế tông 'khác' này, hắn lấy ra Tai Ách Cung. Bởi vì người trước một khi lấy ra, họ có khả năng nhất làm nhất chính là giết người đoạt kiếm, người sau, đổi lấy sự thề chết đi theo của họ.

- Lão gia tử, đứng dậy đi. –Diệp Vô Thần hài lòng nói. Hắn chỉ là một phế nhân, nếu lão gia tử thật sự có bất cứ ý xấu không thành thật nào, giết người đoạt cung chỉ là một cái nhấc tay. Nhưng ông vẫn quỳ mạnh xuống trước mặt hắn, bày tỏ lòng trung thành của mình về phía hắn, trong này, không tồn tại điều giả dối gì... điều này hoàn toàn hợp với những gì Diệp Vô Thần dự đoán. Bằng không, hề có điểm nào không ổn, hắn cũng sẽ không lấy Tai Ách Cung ra.

- Tạ ơn Thánh Chủ! –Lão nhân lúc này ở trước mặt Diệp Vô Thần hết như một trung thần đối mặt với quân vương. Ông đứng dậy, vẫn không xóa được vẻ kích động trên mặt:

- Thì ra người lại là Thánh Chủ... Thật đúng là ý trời, trời giáng Thánh Chủ, sự kiên trì và trung thành của chúng ta, khiến ông trời quả nhiên chiếu cố chúng ta.

Diệp Vô Thần nói:

- Các người thật sự nguyện ý chỉ bởi một cây cung, trung thành, không tiếc tính mạng với một kẻ bèo nước gặp nhau như ta?

- Trọn đời đi theo, vĩnh viễn không phản bội! Bằng không nhân thần cùng tru diệt!

- Nếu ta muốn các người tiêu diệt một Bắc Đế tông khác, các người cũng sẽ đồng ý? –Diệp Vô Thần nửa thành thật nửa thăm dò hỏi.

Lão gia tử sắc mặt bình thản, bình tĩnh nói:

- Dẫu cho không có lệnh của Thánh Chủ, chúng ta cũng hận không thể giết chúng!

- Ồ? Tuy năm đó họ ép gia gia các người nhảy xuống núi, nhưng dẫu sao cũng thuộc huyết mạch Bắc Đế giống các người, kể ra cũng là thân nhân của các người.

- Không! –Lão gia tử lại lắc đầu, ánh mắt sắc bén:

- Chúng hoàn toàn không thể xưng là Bắc Đế tông, bởi vì Bắc Đế tông ta dẫn dắt mới là Bắc Đế tông chân chính!

- Hả?

Lão nhân nói:

- Ở Bắc Đế tông chúng ta, người có được huyết mạch Bắc Đế trực hệ đều là một mạch đơn truyền, có thể sinh vài người con gái nhưng con trai lại vĩnh viễn đều chỉ có thể có một. Người có được huyết mạch trực hệ ắt sẽ thành tông chủ Bắc Đế tông. Ta có bảy con gái lại chỉ có một con trai Viêm Đoạn Thương, con trai ta có ba con gái, con gái lớn chết yểu chỉ còn lại hai, cũng chỉ có một con trai Viêm Cung Lạc. Những người họ Viêm khác, đều là con gái Bắc Đế chúng ta sinh với người khác họ, đặt họ Viêm quy về dưới Bắc Đế tông, đồng thời đời đời sinh sôi nảy nở. Có được huyết mạch Bắc Đế thuần khiết nhất, mỗi một đời chỉ có một người, tên tông chủ Bắc Đế tông Thánh Chủ biết kia vốn chỉ là một tên... tạp chủng! Hoàn toàn không có tư cách thống lĩnh Bắc Đế tông. Bắc Đế tông hần thống lĩnh cũng hoàn toàn chẳng phải Bắc Đế tông!

Lông mày Diệp Vô Thần càng nhíu càng chặt, cuối cùng chen chặt cùng một chỗ, rất lâu sau hần khẽ gật đầu:

- Thì ra là thế.

Người họ Viêm trong Bắc Đế tông trên Thiên Thần đại lục hiện tại có được chỉ là một bộ phận huyết mạch của Bắc Đế, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc họ tu hành Viêm Hồn Quyết và sử dụng Càn Khôn Quán Đỉnh Đại Pháp, đồng thời không vì huyết mạch không thuần khiết mà suy bại. Nhưng thuần và không thuần cũng chắc chắn sẽ có chênh lệch, còn có thể là chênh lệch không nhỏ. Không biết lão gia tử trước mắt này sẽ cường đại đến mức nào.

- Thánh Chủ, không biết Tai Ách Cung này là? –Khi nhìn về phía Tai Ách Cung, đôi mắt lão nhân tràn đầy vẻ thành kính.

- Nó ở ngay dưới chân các người, ta được nó kêu gọi mới tìm thấy nó.

- Dưới chân? –Lão nhân thoáng thất thần, bật cười tự giễu:

- Gia gia ta, phụ thân ta, và cả ta sao có thể nghĩ đến, Tai Ách Cung một mực đau khổ tìm kiếm lại ở ngay dưới chân chúng ta, làm bạn với chúng ta nhiều năm như vậy. Không biết nếu gia gia và phụ thân ta dưới tuổi vàng biết được, sẽ cảm khái ra sao đây. –Ông cảm thán một hồi, cung kính nói:

- Thánh Chủ xin hãy an tâm, cho dù ta liều vứt tính mạng cũng nhất định sẽ giúp ngài khôi phục thân thể.

- Vậy chuyện giữa ta và Tứ Nha... -Diệp Vô Thần cười hỏi.

Lão nhân ngó ra, sau đó cười ha ha nói:

- Ha ha ha ha, con gái của người có được huyết mạch Bắc Đế trực hệ sinh ra vốn chính là nữ nhân của Thánh Chủ, đến năm hai mươi lăm tuổi vẫn chưa tìm được Thánh Chủ mới có thể lấy chồng. Tứ Nha làm xằng làm bậy, ngược lại cũng không gây ra họa lớn gì, bằng không ta thật khó giải quyết... Mấy người các người, đều vào cả đi...

Diệp Vô Thần thoáng kinh ngạc, lúc này mới phát hiện ngoài cửa loáng thoáng có vài bóng người đang đứng. Bị lão nhân quát như vậy, họ cũng không núp nổi, đẩy cửa đi vào.

- Truyền nhân Bắc Đế tông đời xxx 1 (bó tay tác giả) Viêm Đoạn Thương bái kiến Thánh Chủ! –Con trai duy nhất của lão nhân, trung niên đại thúc thoát nhìn ngờ nghếch kia về mặt trịnh trọng gồi xuống đất, thê tử của y cũng quỳ sát theo sau.

- Bắc Đế tông Viêm Thu Sa bái kiến Thánh Chủ!

- Truyền nhân Bắc Đế tông đời xxx 2 Viêm Cung Lạc bái kiến Thánh Chủ!

- ... Viêm Cung Nguyệt bái kiến Thánh Chủ.

Thấy cha mẹ và cả ca ca tỷ tỷ mình đều quỳ xuống, Tứ Nha vừa ngây ngây ngô ngô vừa cảm thấy hay ho, cũng ở đằng sau cùng quỳ xuống theo, một đằng nhìn trộm Diệp Vô Thần một đằng nũng nịu hô:

- Viêm Cung Nhược bái kiến Thánh Chủ ca ca.

Lão nhân nghe vậy đầu tiên là hiểu ý bật cười, sau đó vểnh râu, nghiêm túc nói:

- Chúng ta đều là người có được huyết mạch Bắc Đế, Thánh Chủ chính là ông trời của chúng ta, cảm không lớn không nhỏ như vậy.

- Nhưng, lúc này gia gia cũng từng nói, ta là nữ nhân của Thánh Chủ. –Tứ Nha lúc trước bị dọa một trận, bây giờ tâm tình cực kỳ tốt không hề quan tâm le lưỡi, sau đó bỗng đứng dậy, lao đến bên người Diệp Vô Thần, cả người cúi xuống ôm lấy cổ hắn, cười hì hì:

- Thánh Chủ ca ca, ta là nữ nhân của người rồi, hì hì hì hì...

Lão nhân trợn mắt, trong lòng thì cười ha ha, cũng không nói gì, bởi vì Diệp Vô Thần hoàn toàn không biểu hiện ra bất kỳ sự phản cảm nào.

- Các người mau đứng đứng lên, chúng ta bây giờ đều là người một nhà, các người khách khí với ta như vậy, ngược lại khiến ta rất không tự nhiên.

Họ lúc này mới đứng dậy, Viêm Đoạn Thương sau khi đứng dậy lập tức khôi phục bản tính, cười to nói:

- Ha ha ha ha, thì ra Tam Oa nhà ta không cẩn thận nhặt về lại là Thánh Chủ, đây thật là ngoan quá đi thôi...

Lời vừa nói được một nửa, trên đầu liền bị gõ một cái, Viêm Thu Sa ăn mặc nông phu thôn quê vẻ mặt trách cứ nói:

- Nói cái gì mà nhặt về, Thánh Chủ đại nhân của chúng ta rõ ràng là từ trên trời giáng xuống. Thánh Chủ chính là Thánh Chủ, chỉ là diện mạo tuần tú này cũng chẳng phải người bình thường có thể có được.

Viêm Đoạn Thương vỗ vỗ đầu, cười hắc hắc ngây ngô. Viêm Cung Lạc đang kích động chà tay, lại bị Viêm Thu Sa kéo tới, cười một nụ có thể gọi là hoa xuân rực rỡ:

- Xem con trai chúng ta may mắn cỡ nào, tổ tiên tìm hết đời này sang đời khác đều không tìm được Thánh Chủ, con trai chúng ta gì cũng không cần làm liền tìm thấy, còn có con gái chúng ta cũng vậy.

Nhị Nha, cũng chính là Viêm Cung Nguyệt mặt đỏ bừng, một mực len lén nhìn Diệp Vô Thần.

Tứ Nha, cũng chính là Viêm Cung Nhược chặn tay cướp lấy Tai Ách Cung trong tay Diệp Vô Thần, hô lớn:

- Woa! Đây chính là Tai Ách Cung các người thường nói sao? Trông vừa xấu xí vừa dọa người. Gia gia, có tên không? Con muốn thử xem, xem cây cung này có lợi hại như mọi người nói hay không...

Thấy nàng trước mặt ‘Thánh Chủ’ vẫn không chút kiêng nể như vậy, ngay cả Tai Ách Cung đều không hề cố kỵ cướp lấy, Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương đành nhìn nhau cười khổ. Viêm Cung Nhược đầu sao tuổi còn rất nhỏ, rất nhiều việc chỉ biết mang máng chút ít, còn chưa kịp được bồi dưỡng lòng trung thanh chôn sâu trong cốt tủy. Viêm Thiên Uy lắc đầu nói:

- Tứ Nha, cây cung này ngoài Thánh Chủ, ai cũng không thể sử dụng, tuy con có huyết mạch Bắc Đế, sẽ không bị Tai Ách Cung bài xích, nhưng cũng vĩnh viễn đừng mong kéo mở dây cung.

- Hả? –Trong lòng Viêm Cung Nhược đầy tò mò, bán tín bán nghi vươn tay kéo dây cung dài nhỏ màu đỏ kia, vừa dùng sức, ngón tay liền loáng thoáng phát đau, nhưng dây cung quả thật là không chút nhúc nhích. Nàng vẫn không phục thử đi thử lại vài lần, Tai Ách Cung trong tay bỗng hóa thành một luồng huyết quang, bắn vào trong mi tâm Diệp Vô Thần.

Viêm Cung Nhược bắt mân đầu môi, nhỏ giọng nói:

- Hừ, hẹp hòi.

Viêm Thiên Uy cung kính nói:

- Thánh Chủ, chỗ chúng ta tổng cộng có 339 người, bất kể nam nữ già trẻ toàn bộ đều là người của Bắc Đế tông, không một ai là người ngoài. Sau này mọi thứ đều nghe lệnh từ Thánh Chủ, không biết kế tiếp Thánh Chủ có an bài gì không?

Diệp Vô Thần thoáng nghĩ một hồi nói:

- Ta muốn đi cấm địa phía bắc kia xem thử.
- Điều này... Nếu Thánh Chủ đã có lệnh, chúng ta liền đưa Thánh Chủ tới.

Diệp Vô Thần gật đầu:

- Để Cung Lạc ca đưa ta đi là được.

Viêm Cung Nhược nghe vậy ngược lại lúng túng, vội vã nói:

- Tiếng ‘ca’ này không gọi được, ngài là Thánh Chủ, sứ mệnh của chúng ta chính là đi theo và trung thành với ngài, điều này điều này... điều này ta sao có thể nhận nổi.

Diệp Vô Thần khẽ thở dài, lại lắc đầu cười:

- Trước đây chúng ta xưng huynh gọi đệ, rất thoải mái. Bây giờ ngược lại là xa lạ rất nhiều. Nếu là như vậy, ta thà không cần cái hư danh Thánh Chủ này cũng được.

Viêm Đoạn Thương cười ha ha ha nói:

- Tam Oa, Thánh Chủ có lòng như thế, nếu con kiên trì ngược lại sẽ là làm kiêu, hết thấy hãy theo ý Thánh Chủ. Đừng nói nhiều nữa, con mau đưa Thánh Chủ đi phía bắc một chuyến đi, nhớ kỹ nhất thiết đừng để Thánh Chủ chịu thương tổn gì.

244. Chương 243: Cấm Địa, Phong

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 243: Cấm địa, Phong

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ngưng Tuyết đẩy Diệp Vô Thần đi về phía bắc, Viêm Cung Lạc lùi ra đằng sau nửa thân người đi cùng, đồng thời dẫn đường cho họ. Gã vốn dĩ muốn thay Ngưng Tuyết đẩy Diệp Vô Thần, lại bị cô bé bình thường vô cùng ngoan ngoãn này bướng bỉnh cự tuyệt, gã cũng đành bỏ qua.

- Thánh Chủ, nơi đó thật sự rất nguy hiểm, hơi tới gần một chút liền sẽ bị thương, chúng ta đi trông qua là được, Thánh Chủ nhất thiết đừng thử tới gần. –Viêm Cung Lạc thận trọng khuyên nhủ.

Diệp Vô Thần nhắm mắt không đáp, chẳng biết trong lòng đang nghĩ gì.

Đi một khoảng cách rất dài, họ rốt cuộc đi tới cấm địa của không gian nho nhỏ này. Trước mắt không ngờ là một mảnh trống trải, chẳng những không một ngọn cỏ, hơn nữa mặt đất bằng phẳng đến không thể tin nổi, hệt như một mặt kính. Không có sự vật, cũng không có bất kỳ âm thanh nào, bất kể ai lần đầu tiên tới đây cũng chỉ cảm thấy kinh ngạc, sẽ không phát hiện ra có chỗ nào nguy hiểm.

- Thánh Chủ, chính là nơi đây. Lúc trước có người không cẩn thận bước vào đó, thoáng cái liền tan thành tro bụi. Sau này cũng không có ai dám tiến vào. –Viêm Cung Lạc khom người, nhặt một cục đá to bằng nắm tay lên, lắc cổ tay ném đi.

Một màn đáng sợ hiện lên, cục đá kia vừa mới tiếp xúc đến phạm vi của cấm địa trước mắt, trong nháy mắt liền bị nghiền nát thành bột phấn, giây tiếp theo, bột phấn lại biến thành bột phấn càng nhỏ hơn, cuối

cùng mãi đến khi nhỏ đến mức họ không thể dùng cặp mắt phân biệt, cứ thế hoàn toàn biến mất vào trong đó, bị phân giải thành hạt phân tử nhỏ nhất trong thiên địa.

Ngưng Tuyết bị dọa ngây ngẩn rất lâu mới thấp giọng hô:

- Thật đáng sợ, thật sự rất đáng sợ. Ca ca, chúng ta cách xa chỗ này một chút được không?

Sự tồn tại của bất cứ vật gì đều có nguyên nhân của nó, Diệp Vô Thần nhìn chăm chú vào mảnh đất trống荡荡 trước rất lâu, hỏi:

- Trong đây rốt cuộc có vật gì? Là lực lượng gì đáng sợ như thế?

Viêm Cung Lạc lắc đầu nói:

- Gia gia ta từng không chỉ một lần muốn biết đáp án của câu hỏi này, nhưng cuối cùng đều không có kết quả. Dần dà, cũng buông tha, nghiêm lệnh bất kỳ ai đều không thể tới gần nơi đây. Nhiều năm như vậy, cũng chưa từng có ai dám tới gần nơi đây, nơi đây cứ thế trở thành cấm địa duy nhất. Mỗi người chỗ chúng ta đều muốn biết nơi đáng sợ này rốt cuộc hình thành thế nào.

Diệp Vô Thần trầm tư rất lâu, chợt nói:

- Tuyết Nhi, đẩy ta tới.

Ngưng Tuyết ngó ra, Viêm Cung Lạc giật mình, cuống quýt ngăn trước người hắn, gấp giọng nói:

- Thánh Chủ, nhất thiết đừng! Phía trước còn đáng sợ hơn so với ngài nhìn thấy, đừng nói ngài ta, ngay cả gia gia ta đều không dám tới gần. Đây thật sự chẳng phải nói đùa.

- Ca ca, chỗ đó thật đáng sợ không thể tới.

Kiểm Thần Chỉ Hoàn trên tay trái Diệp Vô Thần lóe lên, trong tay đã xuất hiện một thanh tiểu đao sắc bén, hắn vất ngang tay, cắt một lọn tóc của mình xuống, đặt vào trong tay Viêm Cung Lạc đang kinh nghi:

- Ném nó vào trong.

Viêm Cung Lạc trong lòng nghi hoặc, xoay người lại, tay phải từ từ vung ra. Lọn tóc đó bỗng bành như bị lực lượng gì đó dẫn dắt, bay thẳng về phía trước. Muốn làm được trình độ như vậy, thực sự so với ném tảng đá ngàn cân còn phải khó hơn vài phần.

Lọn tóc bay vào trong khu vực đáng sợ đó, lại không bị phân giải không thừa một sợi như Viêm Cung Lạc nghĩ, mà sau khi hết lực liền nhẹ nhàng rơi xuống đất. Trên mặt đất vô cùng bằng phẳng, không có bất kỳ vật gì khác cứ thế nhiều thêm một dị vật màu đen.

- Điều này... -Viêm Cung Lạc trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình. Gã nhấc chân, đá một cục đá vào, cục đá nọ trong nháy mắt liền bị phân giải thành tro bụi, không sót lại chút gì.

Viêm Cung Lạc trong lòng kinh ngạc vạn phần, về mặt kinh nghi hỏi:

- Thánh Chủ, đây là thế nào, tóc ngài không ngờ, không ngờ...

Trên mặt Diệp Vô Thần lộ ra một nụ cười nhạt, đột thẳm dò vừa nãy, hoàn toàn ứng nghiệm với phỏng đoán trong lòng hắn, hắn nói:

- Đây là gió.

- Gió?

- Đúng vậy, là gió. Là gió đáng sợ đến cực điểm. Gió thổi từ từ rất nhu hòa, gió nhanh mạnh có thể giống như đao. Mà khi Phong nguyên tố dày đến một mức đáng sợ thì sẽ sinh ra loại gió đáng sợ này. Một khi bị loại gió này cuốn vào trong, lập tức sẽ bị cắt thành tro bụi, giống như cục đá bị gió cắt thành bột phấn kia. -Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

Hắn mất đi tất cả lực lượng, nhưng thể chất của hắn lại không hề thay đổi. Phong nguyên tố có dày có mạnh hơn nữa cũng không thể tạo thành thương tổn gì với hắn.

- Thế vì sao tóc của ngài lại không...

- Bởi vì ta không sợ gió. –Diệp Vô Thần đứng dậy từ trên xe lăn, Viêm Cung Lạc vội vã dìu hắn, cẩn thận nghiêng ngả câu vừa nãy Diệp Vô Thần nói — không sợ gió? Câu này có ý nghĩa gì? Chẳng nhẽ lại không sợ bất kỳ Phong nguyên tố gì à? Điều này có khả năng sao?

Diệp Vô Thần giơ tay chặn cánh tay của Viêm Cung Lạc nói:

- Yên tâm đi, nơi này không thương hại được ta.

- Nhưng mà, ca ca... -Ngưng Tuyết thấy hắn muốn đi vào trong, sốt ruột chạy tới kéo áo hắn, dùng sức lắc đầu.

Diệp Vô Thần cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Mạng của ta có một nửa là đến từ Tuyết Nhi, sao có thể nỡ làm chuyện thương hại mình được chứ, tin ta, muội quên rồi à, ta không sợ lửa, không sợ nước, cũng sẽ không sợ gió. Cái gì cũng không sợ.

Ngưng Tuyết lúc này mới buông tay, khẽ gật đầu, nhưng hai tay vẫn nắm chặt lấy nhau, khẩn trương nhìn hắn.

Không sợ lửa, không sợ nước... cái gì cũng không sợ. Viêm Cung Lạc cảm thấy mình mù mờ, nếu thật sự như thế, vậy há chẳng phải... đó quả thực chính là quái vật mà!

- Thánh Chủ, cho dù ngài thật sự không sợ nơi đây, nhưng nhờ đâu... Trong này cái gì cũng không có, hoàn toàn không cần đi vào, nhất thiết đừng mạo hiểm như vậy. –Viêm Cung Lạc còn muốn ngăn cản, bởi vì sự đáng sợ ở nơi đây sớm đã xâm nhập vào lòng người, tuy tóc Diệp Vô Thần bình an vô sự ở trong đó một cách kỳ dị, nhưng gã muốn không khẩn trương là không có khả năng. Diệp Vô Thần giơ tay cắt ngang lời gã, dậm bước chân yếu ớt đi về trước.

Những ngày sống chung này, ấn tượng sâu sắc nhất Diệp Vô Thần mang tới cho gã chính là bình tĩnh trầm ổn, lúc này thấy hắn khư khư cố chấp, cũng chỉ đành không ngăn cản nữa, khẩn trương như Ngưng Tuyết nhìn hắn từng bước đi vào, trái tim cũng đập rộn ràng theo.

Diệp Vô Thần bước ra một bước, chân rảo bước tiến vào khu đáng sợ đó, trái tim Ngưng Tuyết và Viêm Cung Lạc thoáng chốc vọt lên tới cổ họng, nhưng lập tức lại hoàn toàn thả xuống, đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Diệp Vô Thần lại đi về trước một bước, cả thân thể đều bước vào bên trong, đừng nói bị thương, ngay cả y phục đều không có bất kỳ tổn thương nào.

- Quá... quá khó tin, không hổ là Thánh Chủ. –Viêm Cung Lạc trợn to mắt, không dám tin lắm lắm.

Diệp Vô Thần vẫn đi về trước, sau khi đi một mạch hơn chục thước mới đứng lại, thân thể lắc lư vài cái, hắn cẩn thận xoay người lại ngồi người xuống, bày tư thế, cứ thế ngồi xếp bằng đối mặt với họ, đôi mắt khép hờ, không còn động tác gì khác.

Rất lâu sau, Diệp Vô Thần mở mắt, mở miệng nói:

- Cung Lạc ca, không cần chờ ta, người về trước đi. Ta cần thời gian rất dài. Ở đây, sẽ không có gì có thể thương tổn được ta.

Thanh âm của hắn bị Phong nguyên tố dày đến đáng sợ làm cho gây gập và suy yếu nghiêm trọng, khiến Ngưng Tuyết hoàn toàn không nghe được hắn đang nói gì, Viêm Cung Lạc cũng chỉ nghe thấy thanh âm nhỏ li ti. Gã suy nghĩ rất lâu mới gật đầu về phía Diệp Vô Thần đã nhắm mắt, nói với Ngưng Tuyết:

- Tuyết Nhi muội muội, Thánh Chủ nói ngài cần thời gian rất dài, chúng ta về trước đi.

Ngưng Tuyết dùng sức lắc đầu, ngồi lên bãi cỏ, nhìn không chớp mắt vào Diệp Vô Thần:

- Muội không muốn về, muội phải chờ ca ca ra ngoài.

Độ lưu luyến của Ngưng Tuyết với Diệp Vô Thần gần như không thuốc nào chữa nổi này mấy ngày qua họ đều nhìn vào trong mắt, Viêm Cung Lạc cũng không kiên trì nữa, nói:

- Thế được rồi, nếu trước khi trời tối Thánh Chủ vẫn chưa ra ngoài, ta sẽ mang đồ ăn đến cho muội.

- Vâng, cảm ơn Cung Lạc ca ca.- Ngưng Tuyết cảm kích cười.

Viêm Cung Lạc lại nhìn Diệp Vô Thần một hồi, lúc này mới bước mau rời đi.

Trong lòng Viêm Cung Lạc muôn vàn suy nghĩ, vẻ mặt sốt ruột chạy về trong nhà. Vừa mới đến nhà, liền gặp ngay gia gia Viêm Thiên Uy của gã. Viêm Thiên Uy thấy gã vẻ mặt gấp gáp, nhường mầy hỏi:

- Sao lại chỉ có một mình ngươi trở về, Thánh Chủ đâu?

- Gia gia, việc này con đang muốn nói với người. –Viêm Cung Lạc vội vã bước lên nói:

- Thánh Chủ đi vào trong cấm địa rồi...

“Choang”, chén sắt Viêm Thiên Uy vừa cầm tới định tự mình sắc thuốc thoáng cái rơi xuống đất, ông lòi y phục Viêm Cung Lạc, run giọng hỏi:

- Người nói cái gì?

Viêm Cung Lạc biết gia gia hoàn toàn hiểu lầm, vội vàng xua tay nói:

- Gia gia, không phải như người nghĩ đâu. Thánh Chủ kiên trì muốn đi vào, nhưng sau khi ngài đi vào không hề có việc gì. Bây giờ đang ngồi ở trong đó, theo lời Thánh Chủ nói, ngài có thể phải rất lâu mới ra ngoài. Con nghĩ, ngài khả năng là thử dựa vào năng lượng đáng sợ ở đó nhằm khôi phục thân thể.

Câu vừa nãy của Viêm Cung Lạc suýt nữa dọa hồn vía Viêm Thiên Uy bay ra ngoài, nghe gã vội vàng giải thích xong mới thở phào một hơi, đẩy Viêm Cung Lạc ra:

- Tiểu tử ngươi lần sau có thể đừng nói bất ngờ như vậy được hay không, xương cốt lão già ta đều suýt nữa bị ngươi dọa mềm rồi. –Rất nhanh, sắc mặt ông trở nên ngưng trọng:

- Thánh Chủ lại không sợ nơi đó, đây là vì sao?

- Thánh Chủ nói, trong đó là Phong nguyên tố dày đặc đến đáng sợ, mà ngài không sợ Phong. Gia gia, người nói, người như thế nào có thể không sợ Phong nguyên tố? –Viêm Cung Lạc nghi hoặc nói.

Viêm Cung Lạc không trả lời ngay, trong cơn im lặng suy nghĩ rất lâu mới từ từ nói:

- Bất kể điều gì khác, với tình trạng thân thể của Thánh Chủ hiện tại, bất kể lực lượng lớn cỡ nào rót vào đều không thể khiến ngài khôi phục, biết đâu ngược lại sẽ khiến tình trạng của ngài càng thêm nghiêm trọng. Rồi vì sao lại thử dùng lực lượng nơi đó để khôi phục.

- Lực lượng của con người không được, biết đâu lực lượng tự nhiên lại có thể thì sao. –Viêm Cung Lạc thuận miệng nói.

Nhưng câu ông chỉ thuận miệng nói ra, ngay cả bản thân đều không đặt vào trong lòng này lại chính là huyền cơ. Thực ra ngay từ đầu Viêm Thiên Uy đã sai, sai ở việc nhìn thân thể Diệp Vô Thần theo hướng thân thể người bình thường. Thân thể khô kiệt của Diệp Vô Thần giống như một dòng sông khô cạn, hấp thu thiên địa linh khí chỉ tương đương với cơn mưa nhỏ, hoàn toàn không có khả năng khiến nó khôi phục dòng chảy. Mà nếu là một cơn mưa lớn... vậy thì không vấn vện chỉ là khôi phục đơn giản như vậy.

- Thánh Chủ tất có tính toán của người. Thánh Chủ Bắc Đế tông chúng ta tìm kiếm ngàn vạn năm, nay rốt cuộc xuất hiện. Người ngàn vạn năm chọn một há có thể là người bình thường. Thánh Chủ sẽ không để chúng ta thất vọng đâu. –Viêm Thiên Uy cảm thán nói.

245. Chương 244: Làm Đại Lục Run Rẩy Vì Chúng Ta!!!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 244: Làm Thiên Thần đại lục run rẩy vì chúng ta!!!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Ba ngày trôi qua, Diệp Vô Thần vẫn không ra ngoài, hẳn một mực giữ nguyên tư thế ngồi xếp bằng ở đó, trọn ba ngày đều chưa từng nhúc nhích. Ngưng Tuyết cũng một mực canh ở đây ba ngày không rời đi, ba bữa cơm của nàng đều là do Viêm Cung Lạc đưa tới cho nàng.

Ngày thứ tư, khi Viêm Cung Lạc lại đi tới nơi đây, lại kinh dị nghe thấy tiếng gió nho nhỏ nhưng vô cùng sắc bén. Ngọn nguồn của tiếng gió chính là phát ra từ cấm địa Diệp Vô Thần đang ở. Trong nỗi kinh ngạc, gã loáng thoáng cảm thấy tiếng gió dường như càng lúc càng lớn.

Ngày thứ năm, khi Viêm Cung Lạc đi tới, phát hiện trên cấm địa trước kia đang cuộn lên một cơn gió xoáy cực lớn. Vị trí Diệp Vô Thần đang ngồi chính là ở bên rìa nơi sức gió lớn nhất, lại đang không chút động đậy ở trong đó.

Phong nguyên tố trước đây dày đặc quá đổi, nhanh đến mức họ không nhìn thấy, không nghe thấy. Nay, lại thực sự xuất hiện sự tồn tại của gió ở trước mặt họ. Bởi vì Phong nguyên tố đã trở nên loãng, loãng tới mức họ có thể cảm nhận được.

- Đúng là gió. –Viêm Cung Lạc lẩm bẩm nói. Chỉ là, gió đáng sợ kia lúc này đã biến nhỏ, lại vì sao biến nhỏ. Hết thấy những điều này đương nhiên có liên quan với Thánh Chủ, nhưng Thánh Chủ chỉ ngồi im ở đó, rốt cuộc là vì sao lại... Viêm Cung Lạc nhổ một cọng cỏ ném về phía trước, lúc cọng cỏ đó tiến vào khu vực cấm địa lại không lập tức bị xé thành bột phấn như ngày trước nữa, mà bị cơn gió xoáy cuốn vào, lát sau mới bị gió xé nát.

Tuy gió đã nhỏ đi rõ ràng, nhưng lốc xoáy như thế vẫn là đáng sợ, ít nhất Viêm Cung Lạc vẫn không có thực lực đi tiếp xúc. Mà rõ ràng, gã phát hiện ra gió vẫn đang nhỏ bớt, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh. Vì thế gã dứt khoát ở lại đây, cùng chờ đợi với Ngưng Tuyết.

Thời điểm giữa trưa, cơn gió xoáy kia đã trở nên không đáng sợ như vậy nữa, Viêm Cung Lạc lại dùng một cọng cỏ khô thử một lần, sau đó đánh bạo đi vào, bình yên vô sự đứng ở trong cơn gió xoáy đã không còn uy hiếp gì với gã. Phong nguyên tố ở nơi đây dường như đang một mực bị lực lượng gì đó dẫn dắt, trước sau vây quanh một nơi như vậy, không hề thoát ra ngoài.

Phong vẫn đang nhỏ đi, từ cơn lốc biến thành gió lốc, rồi đến cuồng phong, rồi gió lớn, dần dần bắt đầu có xu thế chuyển thành gió nhẹ. Mà lúc này, Diệp Vô Thần bỗng mở mắt, cười dịu dàng về phía Ngưng Tuyết, dùng tay chống đất, ráng sức đứng dậy.

- Ca ca! –Ngưng Tuyết bất chấp gió vẫn tồn tại ở nơi đây, chạy tới, dùng bờ vai mình đỡ lấy thân thể hắn. Gió vẫn rất lớn, thổi tung bay mái tóc trắng của nàng, hô hấp cũng có chút không thông suốt.

- Thánh Chủ, ngài bây giờ thế nào? –Viêm Cung Lạc cũng vội vã bước lên dìu hắn, quan tâm hỏi. Gã cẩn thận dùng lực lượng thăm dò một phen, phát hiện ra thân thể hắn vẫn trống trơn như trước, cùng lúc trước không có bất kỳ khác biệt nào.

- Chúng ta về trước đã. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

Viêm Cung Lạc không hỏi nữa, dìu hắn lên xe lăn, ba người rút cuộc trở về.

Sáng sớm hôm sau, tất cả mọi người đều không ra ngoài làm việc, mà bị lão nhân Viêm Thiên Uy triệu tập đến cùng một chỗ, một người đều không bỏ sót.

Hôm nay lão nhân mặt mày hồng hào, dường như là gặp được chuyện đáng mừng gì đó. Ngay khi mọi người cho rằng ông muốn tuyên bố tổ chức chuyện hôn sự giữa Diệp Vô Thần và Nhị Nha đã kéo dài rất lâu, thì ông lại ngẩng cao đầu, thanh âm trầm lắng hô:

- Vận mệnh, không vứt bỏ chúng ta!

Một câu đạo đầu khiến xung quanh thoát cái trở nên yên tĩnh, ai nấy đều ngưng hô hấp, vẻ mặt kỳ quái nhìn ông. Câu nói này có rất nhiều phương thức lý giải, mỗi kiểu đều khiến họ tim đập rộn ràng không thôi.

- Trăm năm trước, tiền bối của chúng ta từ vách núi cao rơi xuống, rơi xuống nơi đây lại không có một ai bị thương. Từ khi đó trở đi, họ liền vững tin là lòng trung thành và kiên trì của họ đã cứu họ, cho nên tiền bối của chúng ta nói cho chúng ta rằng, tuy đã ngăn cách với đời nhưng chúng ta nhất định sẽ có ngày ra ngoài. Đồng thời răn đe chúng ta có thể vứt bỏ mọi thứ nhưng tuyệt đối không thể vứt bỏ sứ mệnh và tu vi chôn sâu trong huyết mạch của mình. Tiền bối của chúng ta mất sáng như đuốc, mà mấy năm nay, ta cũng rất vui mừng nhìn thấy không có ai phản lại sứ mệnh của mình, vi phạm lời của bậc tiền bối. Cho nên, trời xanh rốt cuộc đã ban ân huệ cho chúng ta. Để Thánh Chủ tổ tiên chúng ta tìm kiếm đời đời đi tới cứu rỗi và dẫn dắt chúng ta...

Ông đồng dạng nói, mọi người đã nhao nhao trợn mắt há mồm.

- Từ hôm nay trở đi, hãy quên cái tên ở đây của các ngươi, quên thân phận ở đây của các ngươi. Chỉ cần nhớ rằng, chúng ta họ Viêm, trong cơ thể chảy dòng máu Bắc Đế, là người của Bắc Đế tông, sẽ vĩnh viễn đi theo và trung thành với Thánh Chủ của chúng ta!

Trái tim mỗi một người đều bắt đầu đập 'bình bịch'. Họ ngửi thấy một mùi không bình thường, mùi đó nói cho họ biết, cuộc đời của họ sẽ bắt đầu phát sinh thay đổi cực lớn.

Diệp Vô Thần trên xe lăn được Ngưng Tuyết đẩy ra ngoài, hắn đi tới bên người lão nhân, quét ánh mắt, cười nói:

- Các vị muốn ra ngoài không? Rời khỏi nơi đây, đi tới Thiên Thần đại lục ở bên trên.

Hắn vừa nói ra lời này, đám người liền xôn xao ầm ĩ, Tam Lư là người đầu tiên vọt ra ngoài, hét lớn:

- Muốn! Muốn! Chúng ta nằm mơ đều muốn ra ngoài! Vô Thần ca ca, huynh nói như vậy, liệu có phải phát hiện ra phương pháp ra ngoài hay không? Có phải hay không?

- Ta quả thật đã phát hiện ra phương pháp ra ngoài, nếu mọi người đồng ý, có thể rất nhanh liền cùng ta rời khỏi nơi đây. Lúc muốn trở về, cũng có thể về đây.

Đám người thoáng cái ồ lên, trong mắt mỗi người đều vọt ra quang mang hưng phấn đến cực điểm. Đó gần như là hưng phấn lớn nhất kể từ khi họ ra đời tới nay, nụ cười trên mặt lão nhân, nét mặt chắc chắn của Diệp Vô Thần đều nói cho họ biết, đây chẳng phải nói dối, họ cũng không phải đang nằm mơ. Chảy xuôi hoặc ít hoặc nhiều trong xương tủy họ là máu của Bắc Đế, đây là một dòng máu vĩnh viễn không chịu an phận. Cuộc sống nơi đây tuy yên ổn nhưng cuộc sống như ngục tù này với họ mà nói lại chẳng khác nào một sự dày vò đau khổ khó nhịn.

Diệp Vô Thần giơ tay, thoáng dè dặt sự ồn ào của đám người, ngưng trọng nói:

- Nhưng mà, thế giới bên ngoài và nơi đây không hề giống nhau, nơi đó tràn đầy đủ mọi đau khổ, âm mưu, tội ác, đấu đá lẫn nhau. Đến đó, mọi người rất khó có được cuộc sống yên ả thoải mái như hiện tại. Hơn nữa... đến đó, trên tay các người có thể sẽ trải qua rất nhiều giết chóc, trên tay dính đầy máu tươi của người khác... Cho dù như vậy, các vị cũng muốn rời khỏi sao?

Viêm Đoạn Thương cười ha ha:

- Điều lo lắng này hoàn toàn là dư thừa. Bắc Đế Cung Bắc Đế tông chúng ta đời đời tìm kiếm là cây cung chết chóc, mà dòng máu Bắc Đế chúng ta có được cũng là máu giết chóc, bất kể an phận bao nhiêu năm, bản tính hiếu chiến trong xương tủy sẽ không thay đổi. Chỗ chúng ta không có tranh đấu, là bởi vì nơi đây đều là người nhà của chúng ta, không có địch nhân. Với người nhà, bạn bè và người tốt chúng ta vĩnh viễn chỉ lộ ra mặt ôn hòa nhất, mà đối mặt với địch nhân và ác nhân, chúng ta chưa bao giờ biết cái gì gọi là nhân từ và sợ hãi.

- Đúng! Căn thức nói không sai chút nào. Nếu sau khi ra ngoài tìm được người hại Vô Thần ca ca, ta sẽ nắm đầm của ta đánh nát đầu cả nhà hắn! –Hắc Hùng vung nắm đầm, trên khuôn mặt chất phác lúc này vụt lên khí thế giết chóc nồng đậm, trong đôi mắt nhỏ kia, không ngờ lại lóe lên một luồng huyết quang nhàn nhạt.

Lời của Viêm Đoạn Thương, thái độ của Hắc Hùng đã đại biểu tất cả mọi người. Trong tiếng hò hét hưng phấn đỉnh tai nhức óc, bất kể nam nữ già trẻ, toàn bộ đều đứng trước mặt Diệp Vô Thần, hô to muốn rời khỏi nơi đây, lại không một ai do dự hoặc lui bước. Bởi vì trong xương tủy họ chảy xuôi dòng máu Bắc Đế.

Diệp Vô Thần nắm chặt tay Ngưng Tuyết, dùng sức gật đầu:

- Vậy thì, chúng ta hãy rời khỏi nơi đây. Nhưng chúng ta rời đi không vền vẹn chỉ là thay một ngôi nhà, mà là muốn để cho Thiên Thần đại lục... -Trong ánh mắt Diệp Vô Thần lóe lên một tia lạnh dữ tợn và oán hận đan xen:

- Run rẩy vì chúng ta!

246. Chương 245: Thà Chọc Diêm Vương, Chớ Chọc Tà Đế (1)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 245: Thà chọc Diêm Vương, chớ chọc Tà Đế (1)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đây là một con trấn nhỏ bình thường, nằm ở vị trí trung tâm Đại Phong Quốc, giống như phần lớn các khu vực ở Đại Phong Quốc, đất đai nơi đây cần cỗi khô vàng, quanh năm có bão cát nổi lên, có điều nhiều năm như vậy, họ cũng đã quen. Con trấn rất nhỏ, người cư trú thường xuyên cũng rất ít, chỉ có vài trăm hộ, ngược lại bởi vì vị trí cực đẹp, hằng ngày đều sẽ có rất nhiều người qua lại, cũng bởi thế, ngành buôn bán tầu quán khách điếm ở con trấn này cũng cực tốt.

Nơi đây, là khách sạn tốt nhất trong tiểu trấn, thời gian lúc này tuy đã về chiều nhưng vẫn không còn chỗ ngồi, đều vừa ăn uống vừa bàn luận hoặc lớn tiếng hoặc nhỏ tiếng. Trên vị trí gần cửa sổ của khách điếm, lẳng lặng ngồi một người mặc áo xám rộng thùng thình, đầu đội mũ tròn vành rộng, vành mũ một mực kéo xuống rất thấp, khiến người ta hoàn toàn nhìn không rõ diện mạo của hắn, hắn một thân một mình tự rót tự uống, ngay cả lúc uống rượu cũng không ngẩng đầu lên. Mọi người nhìn thấy trong mắt, biết người này chắc hẳn không phải tầm thường, lại cũng không có ai tới thăm dò, ngay cả tiểu nhị nơi đây đang ở gần hắn cũng cảm thấy vô cùng khác thường, sau khi đưa rượu và thức ăn lên liền vội vã rời đi, không dám dừng lại bao lâu. Ở nơi đây các kiểu người đều có thể xuất hiện, bình thường ai cũng sẽ không đi đắc tội với người xa lạ, nhất là người có hành động quái dị — ngoại trừ một vài tên đầu óc chưa phát triển hoàn toàn.

- Nghe nói chưa, phần mộ thái tổ hoàng đế Thiên Long Quốc bị người ta trộm, tất cả thủ vệ trông coi không ai sống sót. Càng li kì hơn chính là, lũ trộm mộ kia từ trong kẻ tay áo thái tổ hoàng đế mặc phát hiện ra một chiếu thư bí mật của thái tổ hoàng đế, trong chiếu thư nói y giấu một tằm tàng bảo đồ trong một thanh thiết kiếm nằm đó y để lại, ai có thể giành được bảo tàng trong đó, thì trong một đêm sẽ có được tài phú sánh ngang một nước! —Trên một bàn rượu ngay gần người thần bí, một người nói với một người khác. Thanh âm không lớn không nhỏ, đồng thời không có ý dè dặt, thiết nghĩ cũng không phải chuyện gì quá cơ mật.

Người đối diện hắn lại chẳng thấy đặc biệt, nhắm ngậm rượu nói:

- Chuyện này bị cố ý tuyên bố ra ngoài, bây giờ người không biết chuyện này đã không nhiều nữa rồi. Hơn nữa từ phản ứng của hoàng thất Thiên Long thì thấy, việc này hình như chẳng phải giả, chỉ không biết rốt cuộc là ai thần thông quảng đại như vậy, có thể lặn lội trộm mộ thái tổ hoàng đế Thiên Long Quốc, ngày trước không biết có bao nhiêu người to gan đi thử, nhưng cuối cùng chỉ có thể rơi vào trong tay tầng tầng lớp lớp thủ vệ kia.

- Nghe nói vì sự kiện này hoàng thất Thiên Long bị trộm vài lần, mà lại nghe nói, dường như hoàng đế Thiên Long cũng đang tìm thanh thiết kiếm đó, qua lâu như vậy, cũng không thấy Thiên Long Quốc có biến hóa đặc biệt gì, thiết nghĩ thanh thiết kiếm thần bí kia không hề ở trong tay bọn họ. Cũng không biết là ai có thể có may mắn chiếm được chỗ tài phú ấy.

- Tài phú nhiều nữa thì thế nào chứ, còn phải có mạng đi tìm mới được. Trái lại, ta quả thật càng cảm thấy hứng thú hơn với chuyện ngọc tỷ truyền quốc của Đại Phong Quốc và cả Quỷ Thủy Quốc bị trộm. Mất hơn nửa năm vẫn không tìm được về, điều này với Đại Phong Quốc và Quỷ Thủy Quốc mà nói đích xác là một sỉ nhục lớn.

- Nghe nói chuyện ngọc tỷ hai nước bị trộm đều do Tà tông gây nên.

- Đúng thế, Tà tông này thật là thần thông quảng đại, khiến người ta sợ hãi. Không nói đến bọn họ coi thủ vệ hoàng cung như chỗ không người, ngọc tỷ truyền quốc của mỗi nước đều là vật quan trọng nhất, nơi cất giữ cũng cực kỳ bí mật, lại bị họ lặng lẽ lấy đi, cũng không biết họ tìm ra thế nào, có lẽ thật sự không gì không làm được như lời đồn. Thà chọc Nam Bắc, chớ chọc Tà tông, thậm chí diệt môn của Hoàng Phủ thế gia và Bách Lý thế gia chính là giáo huấn bằng máu đó. Mà tông chủ Tà tông, kẻ tự xưng ‘Tà Đế’ kia, càng như ác ma, ài... nghĩ tới ta đều run rẩy cả người.

- ... Ta há chẳng phải như thế, ở Đại Phong Quốc chúng ta, ai nhắc đến cái tên này mà không phải phát lạnh cả người.

“Rầm”, cửa gỗ khép hờ của khách sạn bị đẩy ra một cách thô bạo, một thanh niên nam tử toàn thân bạch y, ánh mắt âm hiểm đi vào, đằng sau đi theo hai người ăn mặc tùy tùng, cũng là hông đeo bội kiếm. Thanh niên nam tử về mặt kiêu căng, dường như nhìn ai đều thấp hơn ba phần, sau khi tiến vào hắc vừa vịn nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người, trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh:

- Nực cười, vốn vẹn một tên Tà Đế lại dọa các người thành bộ dạng này, nói ra cũng không sợ mất mặt.

Hắn vừa nói ra lời này, trong khách điểm vốn dĩ nơi nơi đủ mọi tiếng trò chuyện bỗng an tĩnh rất nhiều, ai nấy đều dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn hắn. Từ cách ăn mặc, thần thái, còn có giọng điệu cuồng vọng đến nực cười của nam tử kia, khiến người ta thoáng cái có thể đoán ra, đây hẳn lại là thứ công tử ca của một đại gia tộc nào đó, hơn nữa là dựa vào thế lực gia tộc mà tự cho mình cao giá, chưa bao giờ đặt người khác vào trong mắt, rất không biết điều.

Hai người vừa mới trò chuyện liếc hắn một cái, một người trong đó khinh thường nói:

- Thà chọc Nam Bắc, chớ chọc Tà tông, thà chọc Diêm Vương, chớ chọc Tà Đế. Người tuổi tác không lớn, ngược lại khẩu khí thật lớn.

Thấy người này lại dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với hắn, thanh niên nam tử kia sắc mặt tối lại, cười lạnh một tiếng nói:

- Trong mắt bản công tử, Tà Đế kia chỉ là một tên trộm giấu đầu hở đuôi, ngay cả mặt thật đều không dám lộ ra ngoài, nếu ta thấy hắn, ắt sẽ giết chết, cũng chỉ có loại phế vật như các người mới sợ hãi run cầm cập như thế.

Sắc mặt hai người khể biến, một người khác gờ chén rượu, nheo mắt bình thản nói:

- Thượng Quan Bình Xuyên thật là dạy ra được một đứa con ngoan, bản sự học không được một thành mà cuồng vọng ngược lại vượt hơn chục lần có thừa. Người tốt hơn hết là ngoan ngoãn thu lại sự cuồng vọng của người đi, Tà Đế không phải người có thể xúc phạm, nếu lời của người hôm nay truyền vào tai Tà Đế, đừng nói phụ thân người, cho dù là cả Thượng Quan thế gia cũng đừng mong bảo vệ nổi người. Mà cho dù Tà Đế giết người, cả nhà người cái rắm cũng không dám đánh ra. –Gã khinh thường nói, rồi không thèm đếm xỉa tới hắn nữa. Từ thanh kiếm hắn đeo sau lưng, gã liền đoán ra kẻ này hẳn là con cả Thượng Quan Vân của Thượng Quan gia một trong năm đại ma võ thế gia của Đại Phong Quốc, chỉ đáng tiếc là một phế vật khiến người ta khinh thường, gã bây giờ ngay cả hứng thú đáp lại đều không có.

- Người, sao người biết phụ thân ta là Thượng Quan Bình Xuyên? –Thanh niên nam tử, cũng chính là Thượng Quan Vân về mặt động dung.

Mà hai người nọ lại chẳng thèm đếm xỉa đến hần, đối diện với sự dò hỏi của hần càng chẳng buồn liếc hần một cái. Thượng Quan Vân cũng xem như không quá ngạc nhiên, thấy hai người này sau khi biết được thân phận hần vẫn có thần thái như thế, biết họ cũng chắc chắn không phải người thường, chỉ đành hừ lạnh một tiếng, cố áp chế lửa giận, giương mắt liếc khách điểm này, sau đó lông mày rõ ràng nhíu một cái, hiển nhiên cực kỳ bất mãn với sự đơn sơ ở đây.

Hần liếc qua vị trí song cửa sổ, đi tới, dùng chuôi kiếm gõ bàn, nghiêng mắt nói:

- Tiểu tử, vị trí này ta muốn, thức thời thì hãy nhường mau.

Người ngồi trên chiếc bàn này chính là người thần bí mặc áo rộng, đầu đội mũ rộng vành, một mực không lộ mặt kia. Thanh âm Thượng Quan Vân vừa dứt, y đầu chưa thèm ngẩng, đôi mắt không thèm nhìn, vẫn tự rót tự uống ở đó, hệt như hoàn toàn không nghe thấy hần đang nói gì.

Tiểu nhị kia vừa thấy tình thế này, cuống quýt đi lên khuyên giải:

- Vị công tử gia này, trên lầu còn có hai gian, ngài xem có thể hay không...

- Câm miệng cho ta. –Thượng Quan Vân hừ lạnh một tiếng, lúc này hần bởi hai người nọ mà ghen một bụng lửa giận, lúc này đang mượn cơ hội tìm người phát tiết, hần khinh thường nói:

- Cái điểm rách này của người bản công tử nguyện ý đi vào đã là cho đủ thể diện rồi, đừng lải nhải ở đây nữa, hôm nay bản công tử chỉ muốn ngồi ở vị trí này!

Tiểu nhị nọ biết người nào nên chọc người nào không nên chọc, cũng không dám kiên trì, gã liếc qua người thần bí, càng không dám tiến lên khuyên giải, chỉ đành khúm núm nói:

- Công tử gia và vị khách quan này hãy từ từ thương lượng, ngàn vạn lần đừng tổn thương hòa khí. –Nói xong, bước chân vội vã rời đi, tránh bị cuốn vào. Gã sao không nhìn ra, kẻ này càng giống như đang cố ý chuốc thù.

- Này, công tử nhà ta bảo người tránh ra, người điếc hay sao? –Một tùy tùng đằng sau Thượng Quan Vân cũng tiến lên quát, đồng thời dùng chân đá chân bàn một cái.

Người thần bí kia vẫn như không nghe thấy, coi họ như không khí. Mà kiểu phản ứng của hần ngược lại càng kích thích lửa giận muốn phát tiết của Thượng Quan Vân, hần cười âm hiểm nói:

- Tiểu tử, đừng tưởng bản công tử không nhìn ra, trời nóng bức như vậy người lại mặc kín đáo đến thế, thiết nghĩ là tội phạm truy nã ở gần đây đi. Những tên phế vật nhát gan này cho dù nhìn ra cũng rấm không dám đánh một cái, hôm nay rơi vào trong tay bản công tử, xem như người xui xẻo! Đại Bảo, lột mũ hần cho hần!

Tên tùy tùng được gọi là ‘Đại Bảo’ nọ đáp lời, bước lên một bước, một tay tóm về phía chiếc mũ rộng vành che mặt người thần bí, song tay gã vừa vươn ra, trong miệng lại bỗng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cả người mềm nhũn ngồi phịch xuống đất, tay trái nắm lấy tay phải đau đớn đã gần như tê dại, hét lên xé gan xé phổi. Tay phải gã máu chảy như suối, lòng bàn tay không ngờ cầm một chiếc đũa. Chiếc đũa dài kia lại ngập quá nửa, mà không ai nhìn rõ chiếc đũa này rốt cuộc là từ lúc nào, rồi làm thế nào cầm vào lòng bàn tay gã, hệt như bỗng dưng xuất hiện vậy.

Ánh mắt mọi người xung quanh đều tập trung đến vị trí này, chỉ có người thần bí kia vẫn im lặng như thường, không hề có chút phản ứng.

Thượng Quan Vân bỗng cảm thấy toàn thân dâng lên một cỗ khí lạnh, hần không tự chủ run lên cầm cập, sau đó rút mạnh gia truyền chí bảo Liễu Ngọc Kiếm của Thượng Quan gia ra, một kiếm đâm về phía người thần bí.

Keng...

Kiếm vừa mới đâm ra hệt như đột ngột đụng vào huyền thuyết vô cùng cứng rắn, một cỗ lực phản chấn lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với lực đạo hần đâm ra liền ập tới, khiến Thượng Quan Vân hét thảm một tiếng, Liễu Ngọc Kiếm vượt tay bay ra, bay lên cao cao, sau đó rơi lên mặt đất đằng sau hần mấy thước...

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, thanh Linh Kiếm vang danh Đại Phong lúc rơi xuống lại vỡ thành hơn chục mảnh. Mà bên cạnh mảnh kiếm, nhiều thêm một chiếc đĩa gỗ, không chút tổn hại.

Từng luồng ánh mắt toàn bộ đổ lên người thần bí kia, gã tuy rằng từ đầu chí cuối đều không có bất kỳ động tác gì, nhưng không ai hoài nghi một chiêu kinh người này là do gã gây ra. Dùng gỗ hủy sắt, đây ít nhất cần tu vi Thiên cấp mới có thể làm được... Kẻ thần bí giấu đầu hở đuôi này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Cánh tay cầm kiếm của Thượng Quan Vân bị cổ lực lớn đánh vỡ toang, máu chảy tí tách, hẳn lúc này mới thật sự ý thức được mình đã chọc kẻ không nên chọc, chỉ dựa vào tốc độ xuất thủ khiến người ta không nhìn thấy lúc này, dùng một chiếc đĩa bình thường nhất đánh vỡ Liễu Ngọc Kiếm gia truyền của hắn, thì gia gia mạnh nhất của hắn - lão gia chủ Thượng Quan thế gia cũng tuyệt đối không phải đối thủ của kẻ này.

247. Chương 246: Thà Chọc Diêm Vương, Chớ Chọc Tà Đế (2)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 246: Thà chọc Diêm Vương, chớ chọc Tà Đế (2)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thượng Quan Vân thối lui một bước, trong lòng run rẩy, giọng điệu cứng rắn nói:

- Người... người lại dám thương tổn bản công tử, người... người chờ đấy, Thượng Quan gia ta sẽ không tha cho người...

Nói xong lời hung ác, hắn đã bị dọa bước chân bủn rủn còn chưa kịp xoay người rời đi, lại thấy người thần bí đó bỗng từ từ ngẩng đầu lên, có lẽ là bởi vì gã ra tay đã khiến rất nhiều người chú ý đến hắn, làm gã không cần thiết phải che giấu nữa.

Ngay trong tích tắc gã ngẩng đầu lên, khách điểm kẻ như không nhỏ này thoáng chốc yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ. Từng đôi mắt vốn dĩ đầy vẻ kinh nghi cũng chẳng mấy chốc biến thành hoảng sợ.

Đó không phải là một gương mặt, mà là một tấm mặt nạ, một tấm mặt nạ kim loại màu bạc. Chiếc mặt nạ do bạc nguyên chất chế thành này đã hoàn toàn che phủ trọn khuôn mặt gã, chỉ lộ ra đôi mắt thâm thúy u ám, tỏa ra lãnh quang khủng bố khiến người ta ghê rợn.

- Tà... Tà Đế! -Trong khách điểm, một vài người từ trong kẽ răng run cầm cập không tự chủ thốt ra mấy chữ run rẩy. Họ bắt đầu có chút không dám tin, mình lại cách Tà Đế gần đến như thế.

Gió bên ngoài thốc vào bỗng trở nên rất lạnh, hết như âm phong của địa ngục khiến người ta lạnh buốt toàn thân, run rẩy cả người. Chiếc mặt nạ màu bạc đó, tượng trưng cho một Tu La đòi mạng khủng bố đến cực điểm, một ác ma khủng bố tại Đại Phong Quốc chỉ nghe tên thôi liền sẽ khiến người ta sợ vỡ mật. Gã cường đại, thần bí, tàn nhẫn, không ai dám chọc, không ai biết hành tung của gã, không biết gã tiếp đó sẽ xuất hiện ở đâu, thậm chí không ai biết gã là ai.

Chiếc mũ rộng vành của người thần bí không gió rơi xuống, lộ ra mái tóc tung bay, chiếc áo choàng rộng kia cũng cỡi ra từ trên người gã một cách quỷ dị, hiện ra một bộ ngân y ánh ra ngân quang chói mắt. Gã lẳng lặng đứng đó, một đôi mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng lạnh nhạt nhìn vào Thượng Quan Vân đã bị dọa mềm nhũn ở trước mặt.

Tà Đế - Đế của Tà tông.

Mặt nạ bạc áo bạc – đây là tượng trưng cho thân phận Tà Đế, không ai dám giả mạo. Cái tên Tà Đế khiến sợ toàn bộ Thiên Thần đại lục, từng không có bao nhiêu người cố ý chế tác kiểu trang phục này, có người là để đạt mục đích nào đó mà giả mạo, có người là vì trong lòng ngưỡng mộ, có người thì chỉ đơn thuần cảm thấy hay ho, nhưng bất kể là ai, xuất phát từ mục đích gì, bất kể là người giả mạo Tà Đế hay người phục chế mặt nạ bạc áo bạc, vào một ngày đó đều sẽ chết không rõ ràng, bên cạnh thi thể lưu lại hai chữ ‘Tà tông’, chưa bao giờ có ngoại lệ. Cứ như thể Tà tông thần bí đáng sợ đó có một đôi mắt ở trên trời, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào một một góc ngách, mỗi một kẻ hở trên Thiên Thần đại lục, bất cứ một tia dị động nào đều không thoát khỏi sự quan sát của nó. Cũng từng có người cố ý giả mạo Tà Đế để dẫn dụ Tà tông hoặc Tà Đế tới cửa, nhằm thăm dò nội tình của họ, nhưng cuối cùng, kẻ đó đã chết, lại vẫn không ai nhìn thấy nửa cái bóng dáng của người trong Tà tông.

Từ đó, không ai dám giả mạo Tà Đế nữa, cũng không ai dám phục chế mặt nạ hoặc ngoại y màu bạc, một vài người có y phục màu bạc thậm chí đều hoảng hốt thiêu cháy nó. Tà tông chỉ xuất hiện trong thời gian rất ngắn, nhưng lại chứa bóng ma càng lúc càng lớn vào cả Thiên Thần đại lục.

Nhất thời, không có một ai dám nói chuyện nữa, tiểu nhị khách điểm đang bưng chén đĩa cả người run lên cầm cập, chén đĩa trong tay cũng không ngừng run rẩy theo tay hần, tùy thời đều có khả năng rơi xuống vỡ tan tành.

Khi Thượng Quan Vân nhìn thấy mặt nạ màu bạc kia thì đã dọa nhũn cả người, mà ngay lúc vừa rồi, hần còn to mồm khinh rẻ Tà Đế, hần nằm mơ đều không nghĩ tới, Tà Đế lại ở ngay bên người hần. Bằng không, dẫu cho hần thêm một ngàn một vạn lá gan, hần cũng không dám liếc gã thêm một cái, không dám nói bất kỳ một chữ nào vào lúc trước.

Bị đôi mắt Tà Đế nhìn chòng chọc, hần cảm giác mình giống như bị một đôi tay dính máu bóp chặt yết hầu, nỗi sợ hãi ấy khiến hần nghẹt thở, khiến hần tuyệt vọng. Tuy hần cuống vọng, tuy kiêu căng ngạo mạn, không coi ai ra gì, nhưng hần không vô tri đến mức không rõ kết cục khi trêu chọc tà đế. Lúc này, hai chân hần mềm oặt, trong cơn co giật run rẩy mất đi tri giác, khiến hần ngay cả liều mạng chạy trốn đều trở thành hy vọng xa vời.

- Tha... Tha cho ta... Tha cho ta... -Hần co rúm người van xin. Hôm nay hần nhìn thấy Tà Đế trong truyền thuyết, mà đối phương chỉ vờn vờn dùng ánh mắt đã khiến hần biết thế nào là nỗi sợ hãi như vực sâu địa ngục.

- Van... Van xin ngài... Tha cho ta... Tha cho ta... -Trong nỗi sợ hãi cực lớn, lời của hần đã hoàn toàn nói không rõ ràng, ngay cả đầu ngón tay cũng đã hoàn toàn không cảm nhận được. Mà hai tùy tùng hần dẫn theo càng trợn tròng đôi mắt hoảng sợ, một chữ đều không dám nói, cũng nói không ra lời, dường như chỉ e kinh động đến ác ma này, làm gã vượn bàn tay máu tàn nhẫn kia về phía mình. Không chỉ là họ, cả khách điểm đều không có âm thanh gì khác, không có ai đứng ra ‘rút đao tương trợ’, cũng không có ai rời hơi xen việc người khác, ngay cả người bàn luận đều không có, thậm chí không có ai dám đứng lên thoát khỏi nơi này.

Tà Đế chỉ vờn vờn là một người, lại chỉ dựa vào thanh danh đã khiến hơn chục người lần đầu tiên nhìn thấy gã ở đây ngay cả thở mạnh cũng không dám thở một hơi, dường như ở trước mặt gã, họ chỉ là một bầy kiến nhỏ có thể tùy thời bị giẫm chết.

Một mùi gay mũi truyền tới, dưới người Thượng Quan Vân không biết từ lúc nào xuất hiện một bãi nước, đường đường trưởng công tử của Thượng Quan thế gia, lại trong cơn sợ hãi to lớn này bị dọa không kìm được.

Tà Đế vẫn trầm mặc như trước, bình tĩnh nhìn chăm chăm hần. Thế giới trước mắt Thượng Quan Vân bắt đầu du đưa, sau đó bắt đầu từng chút từng chút trở nên mơ hồ, hai luồng ánh mắt lạnh nhạt đó hết như hai lưỡi dao máu sắc bén, cắt thân thể hần, cắt trái tim hần, sau đó bắt đầu chặt nát thân thể hần một cách tàn nhẫn... Trông mắt hần không ngừng phóng đại, ngay cả tiếng van xin cũng đã không thể phát ra, ngay cả hô hấp đều khó khăn như vậy...

Phịch... Thân thể hần nhũn xuống như bông gòn, mất hết khí tức, từng bãi bọt mép từ khóe miệng hần chậm chậm trào ra, cặp mắt kia lại trợn tròng vô cùng lớn, khiến người ta có thể cảm nhận được rõ ràng nỗi sợ hãi hần trải qua trước khi chết lớn cỡ nào.

Tà Đế dời ánh mắt, không thèm liếc người khác lấy một cái, từ từ đi ra ngoài. Khi bước chân gã hạ xuống không phát ra một chút âm thanh nào, hết như quỷ mị. Mãi đến khi hần đẩy cửa ra, bóng người màu bạc đó biến mất trong khách điểm lạnh lẽo, người bên trong vẫn chưa khôi phục từ trong nỗi sợ, rất lâu không có ai phát ra âm thanh.

Choang... Chén đĩa trong tay tiểu nhị rớt cuộc rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Không có bất kỳ tiếng nói nào, không có bất kỳ động tác nào, chỉ vền vện im lặng đứng đó, liền dọa chết tươi đại công tử của Thượng Quan gia. Nhưng trong họ lại không ai cảm thấy quá đổi bất ngờ, bởi vì, kẻ đó là Tà Đế... Họ thậm chí đang may mắn thay cho Thượng Quan Vân bị dọa chết kia, bởi vì hần là chết dưới ánh mắt của Tà Đế, mà không phải chết trong tay gã. Cho nên, hần mới có thể giữ lại một thi thể hoàn chỉnh sau khi chết, bằng không...

Tà Đế đi về phía tây, thân như quỷ mị, rõ ràng là chậm chạp dậm bước chân, nhưng dường như một bước rời đi bằng mười bước của người thường, tốc độ vô cùng mau lẹ. Cát vàng khắp đất, mặt trời chói chang, dưới ánh nắng chiếu rọi bộ áo bạc mặt nạ bạc kia ánh ra hàn quang lạnh lẽo chói mắt, cuồng phong thỉnh thoảng cuốn theo cát bụi đầy trời, lại không cuốn lên tóc và góc áo của gã.

Lại một trận bão cát qua đi, đằng sau Tà Đế ánh ra bóng bốn người. Bốn người rớt cuộc đuổi tới đằng sau gã, nhìn thấy bóng lưng màu bạc thuộc về Tà Đế. Không thấy mặt gã, chỉ vền vện là bóng lưng cô đơn hiu quạnh này đã khiến họ như bị một ngọn núi cao không thấy đỉnh đè nặng lên trái tim và lên người họ, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi, run rẩy và lui bước sâu sắc.

- Đại ca... Chúng ta thật sự phải... -Trong bốn người, trung niên nam tử thoát nhìn tuổi tác nhỏ nhất, tầm bốn mươi sợ hãi nói.

Người lớn tuổi nhất thở dài:

- Không có sự lựa chọn, nếu chúng ta đã đuổi đến đây, thì đã không nghĩ có thể sống sót trở về, ngay cả chết đều không sợ, còn có gì phải sợ nữa.

Chết... Rất nhiều người có thể thản nhiên nói không sợ chết, nhưng lại có mấy ai sau khi nhìn thấy Tà Đế giết người lại dám ngay thẳng nói không sợ chết trên tay Tà Đế. Người trung niên nhỏ tuổi nhất muốn nói lại thôi, rớt cuộc không nói thêm gì nữa, nếu đã đuổi tới đây, thì đã đưa ra lựa chọn, không có đường lui.

- Là chúng ta bảo vệ đại thiếu gia bất lực, làm hần chết trên tay Tà Đế, nếu lúc ấy chúng ta không rời đi, hần cũng sẽ không xúc phạm Tà Đế... Dẫu chúng ta trở về, cũng chẳng còn mặt mũi nhìn gia chủ, sỉ nhục của chúng ta, phải do bản thân chúng ta tới rửa sạch. Bốn huynh đệ chúng ta liên thủ, ngay cả gia chủ cũng không có khả năng chiến thắng. Tà Đế tuy mạnh, cho dù chúng ta không thể thắng gã, nhưng cũng nhất định có thể thương tổn gã... Đây cũng xem như niềm tự hào của chúng ta trước khi chết. -Y thở dài một hơi:

- Lên đi.

Bốn trung niên cùng lúc áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, lấy ra vũ khí của mình, quát lớn một tiếng, cùng nhau đánh về phía đằng sau Tà Đế. Bốn thanh kiếm, bắn ra bốn luồng kinh khí cường đại như nhau, bắn thẳng về phía hậu tâm gã.

Tà Đế vẫn từ từ đi về phía trước, đối với công kích tới gần của họ dường như không hề phát giác ra. Ngay khi kiếm khí tới gần người, tay gã rớt cuộc đã có động tác, khẽ giơ lên về phía sau...

Vút...

Một cơn gió cuồng bạo cuộn lên đằng sau gã, mang theo gió cát đầy trời khiến người ta không thể nhìn rõ, bốn luồng kiếm khí sắc bén nọ biến mất vô tung trong cơn gió khủng bố, song song biến mất, còn có bốn người đã định sẵn phải chết trong tay Tà Đế, họ bị cơn gió như tai nạn cuốn vào trong đó không thể kháng cự, ngay cả tiếng hét thảm đều gây khúc và nhạt nhòa trong gió.

Tà Đế không buồn quay đầu nhìn, lặng lẽ bước đi, rất nhanh liền biến mất trong cát vàng mênh mông.

Không biết qua bao lâu, cơn lốc xoay tròn bắt đầu yếu đi, máu tanh và mảnh áo vụn vật từ trên không vung vãi xuống, thân thể bốn người ở trong gió bị xé thành vô số mảnh nhỏ, không có biện pháp khôi phục

hoàn chỉnh nữa, cũng không có khả năng có người nhận ra bọn họ. Bốn cao thủ tuyên bố muốn thương tổn Tà Đế để rửa nhục cho mình, ở trên tay Tà Đế không qua nổi một cái nháy mắt.

Dưới tay Tà Đế không toàn thây, ngay cả tàn thây đều sẽ không có, rất nhiều người không sợ chết nhưng có ai dám tưởng tượng tình cảnh đáng sợ thân thể mình bị nghiền thành vô số mảnh vụn, lại có ai không sợ hãi Tà Đế như ác ma này. Họ sợ hãi gã không phải vì sự cường đại của gã, mà là vì thủ pháp giết người khiến quỷ thần run rẩy kia.

248. Chương 247: Ma Võ Đại Hội.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 4: Phong Phiên Vân Biến

Chương 247: Thiên Thần ma võ đại hội.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thu qua đông tới, chẳng mấy chốc mùa thu lại đến, lúc này cách Diệp Vô Thần rơi xuống Đoạn Hồn Uyên đã gần ba năm.

Tây bộ Thiên Long Quốc, một mảnh đất hoang vắng, nơi đây cỏ dại mọc um tùm, khó nhìn thấy bóng người. Lúc này, lại có một đội ngũ khổng lồ ngay ngắn đồng đều đi tới, nhân số chừng hơn vạn người, trên lá cờ của đội ngũ, viết hai chữ ‘Gia Cát’ bắt mắt.

Chính giữa đội ngũ, Gia Cát Vô Ý mắt hờ hững, lạnh lẽo nhìn về phía trước. Một năm qua, số lần Đại Phong Quốc tấn công càng lúc càng ít, nghe đồn là bị ‘Tà tông’ thần bí mà cường đại gây sức ép liên tục, thân mình cũng lo không xong, nhưng y lại không thể lờ là. Vì không ngừng thử trực xuất hoàn toàn quân Đại Phong Quốc, y liên tục tự mình mặc giáp ra trận.

Mà nói tới ‘Tà tông’, đây là một thế lực thần bí đột ngột xuất hiện một năm trước, dùng vẻn vẹn một năm liền đưa uy danh của nó đi sâu vào cõi lòng tất cả mọi người. Sự cường đại của nó khiến người ta chỉ có thể lấy ‘khiến người ta run sợ’ để hình dung. Thế lực này ban đầu là dùng hình thức tổ chức xuất hiện, chuyên môn tiếp nhận đủ mọi nhiệm vụ giết người và thu thập bán ra các loại tình báo. Mà trong thời gian một năm này, nhiệm vụ giết người họ tiếp nhận lại không một cái nào không được hoàn thành, mà tình báo họ bán chỉ cần có thể đưa ra đủ giá họ chào, cũng không có một cái nào không thể lấy đến tay. Mà khiến Tà tông bị hoàn toàn dính vào cái danh xưng khủng bố này chính là một lần tiếp nhận nhiệm vụ diệt Hoàng Phủ thế gia của Đại Phong Quốc, trong một đêm giết sạch toàn bộ hơn ba trăm mạng người già trẻ của Hoàng Phủ thế gia, không ai sống sót.

Hoàng Phủ thế gia là một trong số năm đại ma võ thế gia của Đại Phong Quốc, cao thủ nhiều, thế lực mạnh không ai không biết, lại một đêm chết sạch, càng khiến người ta sợ hãi chính là, đêm đó người ở xung quanh lại chẳng một ai nghe thấy âm thanh giao chiến. Song, chuyện lại không kết thúc ở đây, giết nhiều người như thế, cần không nghi ngờ là một cái giá trên trời, mà kẻ ủy thác Tà tông giết Hoàng Phủ thế gia lại là Bách Lý thế gia cùng thuộc một trong năm đại ma võ thế gia Đại Phong Quốc, họ hoàn toàn không ngờ rằng Tà tông lại thật sự hoàn toàn nhiệm vụ giết người kinh thiên này, trong nháy mắt vốn dĩ không lấy ra đủ cái giá đã đặt lúc trước. Vì thế, Bách Lý thế gia bị một đêm xét nhà, trên dưới hơn năm trăm mạng người toàn bộ chết hết.

Từ đó, Thiên Thần đại lục không ai không biết cái tên Tà tông, mỗi khi nhắc tới hai chữ Tà tông, trong lòng liền sẽ lạnh buốt. Có vài người thậm chí so sánh sự cường đại của Tà tông với Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông, tuy không ai cho rằng thực lực của Tà tông có thể vượt qua Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông,

nhưng độ đáng sợ của nó lại vượt xa. Ít nhất, Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông tuy mạnh nhưng sẽ không can thiệp thế sự, càng sẽ không làm ra hành vi giết người xét nhà này.

Mà, lại có tin tức nói, Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông từng bày kế muốn bắt người Tà tông để điều tra nội tình của nó, lại toàn bộ không có kết quả. Tà tông ở đâu, có bao nhiêu người, không ai hay biết, cũng chưa ai từng thấy qua bất kỳ một người nào trong Tà tông. Chỉ là có đồn đãi, đứng đầu Tà tông là một người tên gọi ‘Tà Đế’, là một kẻ đáng sợ được truyền như ác ma, bình thường chỉ qua lại ở Đại Phong Quốc, nghe đồn những nơi gã qua, người có lớn gan hơn nữa nhìn thấy gã cũng sẽ không nhịn được run lên cầm cập.

Người hữu tâm đều nhìn ra, Tà tông dường như có hận ý không nhỏ với Đại Phong Quốc, nhiệm vụ giết người trong phạm vi lớn họ chỉ tiếp nhận của Đại Phong Quốc, ba quốc gia khác họ hết thảy sẽ không tiếp nhận. Người muốn giết cũng chỉ là một vài ác nhân hùng bá một phương. Mà quân đội cỡ nhỏ đóng ở bên ngoài của Đại Phong Quốc cũng thường xuyên toàn quân bị diệt một cách quái lạ, trên mặt đất đầy những thi thể lưu lại hai chữ lớn đỏ tươi dùng máu viết thành: Tà tông.

Quân Đại Phong Quốc cũng bởi thế mà lòng quân lo sợ, lúc hành quân thì lo trước ngó sau, chiến ý suy giảm. Cũng bởi thế mà làm chậm bước chân xâm lấn vào Thiên Long Quốc. Mà ba năm nay, nguyên nhân lớn nhất Đại Phong Quốc một mực chậm chạp không xâm lấn quy mô lớn vẫn là Nam Hoàng tông. Hiện nay, kỳ hạn ba năm đã sắp đến rồi.

- Cha, người đang nghĩ gì thế? –Bên người Gia Cát Vô Ý, một binh sĩ mặc trọng giáp, tay cầm trường thương, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn thấp giọng nói. Thanh âm tuy cố ý làm ồm ồm, nhưng vẫn kèm theo âm thanh lanh lảnh, thoảng nghe càng giống một cô gái.

Mà nàng chính là Gia Cát Tiểu Vũ mấy năm nay luôn theo Gia Cát Vô Ý xông pha chiến trường, trải qua từng trận chiến tranh lớn nhỏ. Nàng năm nay đôi mươi, giữa hai hàng lông mày đã mất đi vài phần khí thế điều ngoa láu lĩnh năm đó, ngược lại ẩn chứa vẻ cơ trí và uy nghiêm. Một thiếu nữ từng không lo không nghĩ, thiên hạ ta là lớn nhất, từ sau lần đầu tiên kiên trì lên chiến trường rồi biểu hiện ra vẻ sợ hãi và nôn ói, tiếp đó nhìn quen sinh tử và máu tươi, cả người nàng cũng theo điều chuyển biến này mà không ngừng biến chuyển. Hàng lông mày như trắng, đôi mắt như kim cương, đôi môi xinh xắn hơi có vẻ khô ráp. Bộ khải giáp công kình kia khoắc trên thân thể nhỏ nhắn của nàng chẳng những không có vẻ mất cân đối, ngược lại tô thêm vẻ anh khí bức người của nàng.

Trong quân không một ai không biết nàng là nữ, là con gái Gia Cát Vô Ý, nhưng cũng không một ai vạch trần. Ngay cả Long Dận sau khi biết cũng chưa từng nhắc tới. Bởi vì, biểu hiện kinh người của nàng trong ba năm nay đã làm cho ai cũng không đồng ý để nàng cưỡi giáp trong thời khắc bão táp sắp đến này, rời khỏi chiến trường.

Gia Cát Vô Ý nhìn về phía trước, than thở nói:

- Lại ba tháng không về nhà rồi, mẹ con nhất định lo lắng cho con muốn chết. Ai, sớm biết có ngày hôm nay, lúc ấy cha thật không nên dạy một đứa con gái như con tiếp xúc những thứ này. –Y lại cười khổ một tiếng nói:

- Chỉ là, bây giờ cha đều không nỡ cho con rời đi.

Nghe Gia Cát Vô Ý khen ngợi một cách quanh co, Gia Cát Tiểu Vũ nhất thời mặt tươi như hoa, cười hì hì nói:

- Sợ cái gì, chờ đánh xong trận này, đuổi hết bọn họ ra ngoài, chúng ta liền có thể về nhà rồi. Mẹ nhất định sẽ làm cho con rất nhiều đồ ngon như trước kia.

Gia Cát Vô Ý cười vỗ đầu nàng nói:

- Con đó, từ trước tới nay đều ung dung như vậy, đúng là không biết một chữ sợ. Trên chiến trường chỉ cần hơi không lưu tâm thì sẽ mất mạng. Hơi tính sai thì có nguy cơ toàn quân bị diệt đó.

- Hừ! Có gì mà phải sợ, quân đội Đại Phong Quốc ngày nào cũng khoe khoang khoác lác lợi hại như vậy, cũng chẳng qua chỉ như thế mà thôi, mỗi lần đều bị con đánh cho tan tác. –Gia Cát Tiểu Vũ đầy đắc ý nói.

Gia Cát Vô Ý không hề phản bác. Gia Cát Tiểu Vũ dường như trời sinh đã có khứu giác chiến trường vô cùng linh mẫn, luôn có thể mau chóng phán đoán ra kế hoạch tổng thể của địch nhân, sau đó kỳ chiêu chồng chất, đánh cho địch nhân không kịp trở tay.

- Khoan đã, cha! –Gia Cát Tiểu Vũ bỗng lên tiếng, nhú mào nhìn về phía trước. Gia Cát Vô Ý nghe vậy lập tức phát tay:

- Toàn quân tạm thời ngừng tiến lên.

Đội ngũ khổng lồ nhất thời ngừng bước tiến rất có trật tự. Gia Cát Vô Ý đã vô cùng tín nhiệm với Gia Cát Tiểu Vũ, thận trọng nói:

- Vũ Nhi, có phải lại phát hiện ra cái gì hay không?

Gia Cát Tiểu Vũ nhìn bốn phía xung quanh nói:

- Để cung thủ tiến lên, chuẩn bị sẵn hỏa tiễn, kỵ binh ở giữa. Hậu quân rút ra ba ngàn người vòng qua sườn dốc đến phía trước hai dặm, động tác phải nhanh. Ta nhớ trên bản đồ đánh dấu nơi đó có một con đường nhỏ.

Gia Cát Vô Ý gật đầu, chờ nàng giải thích.

Gia Cát Tiểu Vũ lấy ngón tay chỉ về phía trước, nghiêm túc nói:

- Qua sườn núi nhỏ cách phía trước trăm thước, nơi đó cỏ khô đầy đất, cao chừng một người, lẽ ra mùa thu phải có vô số côn trùng, mà đại quân bên ta đi tới đây, phía trước lại không có một con chim bị đánh động, trong cỏ khô ắt có quân mai phục. Có cỏ khô che chắn đương nhiên là khiến người ta khó lòng phòng bị, nhưng vị trí họ chọn lại ép chính họ vào đường chết, bởi vì bên tay phải chúng ta lúc này có một con đường nhỏ có thể luồn đến đằng sau chúng, dùng hỏa tiễn thiêu, làm rối loạn trận tuyến, trước sau giáp công. Cuộc chiến này, nếu không có bất ngờ, đã không còn gì đáng lo.

Gia Cát Vô Ý nghĩ một hồi, mỉm cười gật đầu:

- Vũ Nhi, xem ra những đoạn đường chúng ta phải đi qua con đều đã nắm rõ.

- Phụ thân từ lâu đã dạy con, trên chiến trường thiên biến vạn hóa, duy chỉ có địa hình là không thay đổi. Quen thuộc địa hình các nơi là điều cần phải chuẩn bị đầu tiên trước khi hành quân đánh giặc. Cho nên mỗi lần trước khi hành quân con đều xem bản đồ thăm dò rất nhiều lần. Dọc đường cũng lấy ra nhìn thêm. Cha, cho dù không có con, người hãn cũng nhìn ra rồi, mau ra lệnh đi.

Gia Cát Vô Ý cười ha ha, sau khi suy nghĩ cẩn thận một hồi liền xoay người nói:

- Truyền lệnh xuống...

Đội ngũ nhất thời điều động theo thứ tự. Phía trước đổi thành một đội ngũ cung tiễn thủ, mỗi người đều bê cung vác ra đằng sau, trong tay cầm một mũi tên lửa tẩm lưu huỳnh. Một tốp đội ngũ đằng sau lặng lẽ rời đi.

Quân đội tiếp tục đi tới, phía trước không ngờ vấp ngang một sườn dốc nhỏ cao không đến năm thước, Gia Cát Tiểu Vũ một mực nhú mào, nếu dự liệu của nàng không sai lầm, đội ngũ vừa qua phía trước thì ắt sẽ bị phục kích. Đúng vào lúc này, nàng vẫy tay, Gia Cát Vô Ý hạ lệnh, quát lớn:

- Hỏa tiễn chuẩn bị, bắn!

Từng mũi tên lửa bị châm cháy, sau đó vô tình bắn về phía trước. Từng mũi tên sắc rực lửa vẽ thành đường cong màu lửa bay qua sườn dốc, bay ra ngoài rất xa, rơi một mạch lên cỏ khô mọc đầy đất kia, chẳng mấy chốc chỗ cỏ khô này liền cháy hừng hực. Lửa mượn hướng gió mau chóng lan tràn, trong nháy mắt đã cháy rực mênh mông.

Tiếng hoảng loạn kèm theo tiếng hét thê thảm truyền tới, đại quân vốn mai phục trong cỏ khô nhất thời rối loạn, tháo chạy tứ xứ, trong chốc lát liền tan rã.

Gia Cát Tiểu Vũ nghe thấy âm thanh liền nhếch miệng:

- Hừ, quả nhiên như thế, chúng ta lên!

Kỵ binh tiên phong mở đường, trong tiếng quát lớn lao nhanh về trước, thể như chẻ tre, vừa mới giao phong liền giết tán loạn quân Đại Phong Quốc vốn đã rối loạn trận hình, cực khổ chống đỡ không được bao lâu rồi cuộc chạy tan tác, mà đằng sau họ bỗng lại truyền tới một trận quát lớn, một đội quân Thiên Long không biết từ đâu tới ngăn đường lui của họ, trước sau giáp công, đem đội ngũ vốn đã tan tác này đánh cho không còn manh giáp, tiếng kêu thảm không ngớt...

Nơi xa, trên đỉnh cao nhất con sườn dốc đứng hai bóng người. Người đứng phía trước vóc người cao ngất, toàn thân ngân y, dưới ánh sáng phản xạ ra từng luồng ngân quang. Mặt gã đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, dường như là do bạc nguyên chất chế thành, che kín cả khuôn mặt gã lại, chỉ còn lại hai con mắt khiến người ta vừa nhìn liền sợ lộ ra bên ngoài. Gã chấp tay sau lưng, lẳng lặng đứng đó nhìn chiến trường hỗn loạn hoàn toàn nghiêng về một bên. Thỉnh thoảng có gió thổi qua, cỏ khô nghiêng ngả trên đất, lại không thể thổi bay góc áo của gã. Người đứng ở đằng sau gã toàn thân áo đen, trên mặt đeo mặt nạ màu đen, thân hình nhỏ nhắn và trước ngực nhô lên khiến người ta có thể dễ dàng nhìn ra nàng là một cô gái.

- Nàng đã trưởng thành rồi. - Nam tử ngân y khẽ than, trận chiến dịch không lớn không nhỏ này gã đã không cần phải xem tiếp nữa. Xoay người, gã lạnh nhạt nói:

- Tiếp tục bảo vệ nàng.

Nói xong, thân thể nam tử ngân y bay lên như một con đại bàng, chẳng mấy chốc liền biến mất trong tầm mắt.

Cô gái áo đen vẽ mặt thành kính và sùng bái nhìn về phía nam tử ngân y rời đi, mãi đến khi gã đi xa mới hồi phục tinh thần, một đôi mắt vô cùng sắc bén nhìn chăm chăm lên người Gia Cát Tiểu Vũ. Chỉ cần có bất cứ thứ gì nguy hại đến nàng xuất hiện, nàng sẽ ra tay như tia chớp.

Thiên Long Quốc, một góc bị lãng quên.

- Hai mươi lăm năm rồi, rốt cuộc lại phải đến. - Sở Thương Minh ngửa đầu, không biết là đang lẩm bẩm hay là đang nói gì với hai người trước mặt.

- Cái gì hai mươi lăm năm? - Sở Kinh Thiên gãi gãi đầu, khó hiểu hỏi. Gã lúc này càng cường tráng, càng cao hơn ba năm trước, trong đôi mắt sáng ngời ẩn chứa sự tha thiết khó thể chờ đợi. Mà trên lưng gã không ngờ đeo một thanh kiếm dài nhỏ. Vỗ kiếm màu lam đậm. Bên người gã, là Lãnh Nhai tương tự cũng trở nên thành thực nhưng có vẻ gầy nhỏ rất nhiều, mà khí thế của gã lại có khác biệt rất lớn. Ba năm trước gã giống như một thanh đao sắc bén, khí thế vô cùng lạnh lẽo. Mà bây giờ, gã lại là vẻ trầm lắng, phờ phạc nhưng ánh mắt trong kẻ mắt khép hờ thỉnh thoảng bắn ra còn sắc bén hơn đao, khiến người ta run sợ trong lòng, cả người phát lạnh.

- Cách Thiên Thần ma võ đại hội lần trước đã trải qua hai mươi lăm năm. Hai mươi lăm năm rồi... Thiên Thần đại lục khá bình yên, không xảy ra tai nạn gì nữa, lại cũng bởi thế mà ma võ tàn lụi, năm đó có rất nhiều lớp trẻ thực lực rất mạnh nhưng những năm nay lại không có một ai có tiến cảnh quá lớn, mạnh nhất vẫn là mấy lão già chúng ta. - Sở Thương Minh lẩm bẩm nói.

- Thiên Thần ma võ đại hội? - Nghe thấy cái tên này, Sở Kinh Thiên mắt sáng ngời, tiếp đó ánh mắt trở nên cuồng nhiệt:

- Nơi đó có phải sẽ có rất nhiều cao thủ hay không? Có phải ai cũng có thể tham gia hay không?

- Thiên Thần ma võ đại hội cứ hai mươi lăm năm cử hành một lần, là sân đấu của những người thực lực cao nhất Thiên Thần đại lục. Nơi đó, sẽ bình chọn ra đệ nhất thiên hạ thực sự. Năm đó danh xưng 'Thiên Thần Tứ Thần' của ta và Phong Triều Dương, Vũ Tiểu Tụ, Tuyết Nữ chính là giành được trên Thiên Thần ma võ đại hội này. Hai mươi lăm năm... Cuộc đời có thể có mấy cái hai mươi lăm năm, bất kỳ ai có thực lực nhất định đều sẽ không đành lòng bỏ qua. Mỗi lần thi đấu, nơi đó đều là cường giả như mây. - Sở Thương Minh trầm giọng nói.

- Đúng thế đúng thế. –Sở Kinh Thiên dùng sức gật đầu, gã hưng phấn chà hai tay:
 - Gia gia, người nói như vậy, có phải muốn cho chúng con...
 - Ba năm nay, tiến bộ kinh người của hai người ta đều thấy trong mắt, trận thi đấu này là thời cơ tốt nhất cho các người kiểm nghiệm bản thân. Ta hy vọng, hai người sẽ không để ta thất vọng. –Sở Thương Minh kéo dài thanh âm nói.
 - Không đâu không đâu, nhất định sẽ không để gia gia thất vọng. –Sở Kinh Thiên trong xương tủy chảy xuôi dòng máu hiếu chiến hưng phấn muốn chết. Hận không thể ngày mai chính là ngày thi đấu. Gã hiếu chiến như mạng, nhưng lại bị nhốt ở đây không cho ra ngoài, quả thực là nằm mơ đều muốn tìm cao thủ so chiêu.
 - Vậy gia gia, người có tham gia so đấu hay không? –Sở Kinh Thiên hưng phấn hỏi.
 - Một rồi, không đi cũng chẳng sao. –Sở Thương Minh xua tay:
 - Sắc trời đã tối, các người đi ngủ đi. Ngày mai sẽ rời khỏi nơi đây, thiên hạ rộng lớn, mặc các người ngao du, ai cũng sẽ không ràng buộc tự do của các người nữa.
 - Hay quá! –Sở Kinh Thiên hưng phấn ngửa người suýt ngã, xoay người muốn chạy về phòng mình.
 - Ta trước tiên muốn về Thiên Long Quốc một chuyến. –Lãnh Nhai một mực không nói ngắc đầu nói. Ba năm, nỗi nhớ mong của hắn với mẫu thân một ngày nặng hơn một ngày.
 - Ha ha, người yên tâm, đủ thời gian mà. –Sở Thương Minh bật cười, tỏ vẻ khen ngợi với lòng hiếu thảo của gã.
 - Hay lắm! Ta vừa hay cũng tới thăm Diệp lão đệ và Ngưng Tuyết muội muội, nhiều năm không gặp như vậy, trong lòng rất nhớ. –Sở Kinh Thiên cười hắc hắc nói.
- Sở Thương Minh nghe vậy, thở dài:
- Đi đi, đi thăm cũng được... Nhưng người phải nhớ, hành tẩu thiên hạ, ắt sẽ thường xuyên gặp phải bất trắc, người phải có chuẩn bị đầy đủ.
- Sở Kinh Thiên nghe lơ mơ lơ mơ, chỉ đành mơ mơ hồ hồ gật đầu đáp ứng, về phòng đi ngủ.

249. Chương 248: Gặp Lại.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 248: Gặp lại.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tương Vân Thành, nằm ở phía bắc Thiên Long Quốc, chỉ cách Thiên Long Thành một Trường Khánh Thành. Mấy ngày sau, hai gương mặt xa lạ bước vào trong Tương Vân Thành.

Trong bọn họ, một người vóc người cao lớn cường tráng, thân đeo trường kiếm, mặc một bộ y phục vải thô, sau khi vào thành hai mắt sáng rực nhìn tới nhìn lui, như theo bà nội tiến vào vườn hoa rực rỡ vậy, vừa nhìn chính là thằng nhóc nghèo từ quên lên, có khi nhìn thấy một cô nương xinh đẹp, thì sẽ nhìn chằm chằm vào nàng, gặp không ít xem thường. Nhìn thấy món đồ hiếm lạ gì chưa từng thấy qua, thì sẽ không nhin được

đi tới sờ sờ ngấm ngấm, người bán đồ vừa thấy bộ dáng gã như vậy, cũng không hỏi gã mua hay không, trực tiếp đuổi đi.

Mà một người khác vóc người gầy yếu, sắc mặt lạnh lẽo cứng đờ, dọc đường đi không nói một câu, người qua đường vô ý đối mắt với gã thì sẽ cảm thấy một cỗ khí lạnh từ cột sống ‘vụt’ lên phía trên, không chỗ nào không dọa người ta vội vã dời ánh mắt, tới tập rồi đi.

- Ai! Ta nói mặt lạnh này, người thật sự biết Thiên Long Thành ở đâu chứ? Đi nhiều ngày như vậy còn chưa tới, người hẳn sẽ không ba năm chưa về nên quên nơi đó rồi chứ? –Sở Kinh Thiên vẻ mặt nghi ngờ hỏi, vừa hỏi, hai con mắt vẫn hưng phấn ngó tới ngó lui. Không sai! Đây chính là thế giới phồn hoa chỉ trong mộng mới có!

Lãnh Nhai hừ lạnh một tiếng xem như trả lời. Quy mô Thiên Long Thành rất rộng lớn, lại há một con trâu ngốc chưa từng trải qua việc đời có thể hiểu.

- Hít hít... Oa! Đây là mùi gì thơm như vậy? –Mùi trâu của Sở Kinh Thiên khịt khịt, nường theo mùi hương đi về phía tửu lâu ven đường. Gã sống lâu như vậy vẫn hoàn toàn không biết sơn hào hải vị là cái gì. Lãnh Nhai ngán ngẩm, đi nhanh vài bước, túm gã về, mà trong căn tửu lâu này có một lão giả đang kể chuyện, nói vẫn là Diệp gia Diệp Vô Thần ai nấy đều biết, nhưng nghe hoài không chán. Lúc này, cũng đã đến đoạn cuối.

- ... Ai! Nói đến sau khi Diệp Vô Thần chết, Đại Phong Quốc liên tục đổ mưa to ba ngày liền, ông trời đều đang thương khóc không thôi cho vị anh hùng thiếu niên mất sớm này...

Một câu ngắn ngủi khiến Sở Kinh Thiên và Lãnh Nhai toàn bộ thừ ra ở đó. Dưới cơn xúc động Lãnh Nhai hoàn toàn bất chấp điều khác, đột ngột xông lên, một tay tóm cổ áo lão giả, vô cùng âm lãnh nói:

- Người lúc nãy nói... ai chết?

Lãnh Nhai vừa nảy quả thật là nhanh như chớp giật, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt vút lên bóng người, một người đã xuất hiện ở trước mặt lão giả, túm cổ y nhấc y lên. Không khí thoáng chốc trở nên rối loạn.

Lão giả kia rõ ràng bị dọa, nhìn vào đôi mắt như sói đói của Lãnh Nhai, y càng run rẩy trong lòng, mặc ai nhìn thấy đôi mắt như vậy đều sẽ không kim được nghĩ đến một kẻ cuồng sát coi mạng người như cỏ rác. Y run run rẩy rẩy nói:

- Là là.. là Diệp Vô Thần chết rồi, ai cũng biết hắn đã chết rồi...

Tay Lãnh Nhai lại chặt thêm vài phần, cứ thế xách y chân không chạm đất. Gã lạnh mặt, khuôn mặt vặn vẹo dọa người:

- Là Diệp Vô Thần nào?

- Đương... đương nhiên là Diệp gia, Diệp gia lợi hại nhất Thiên Long Quốc chúng ta, cháu trai của Diệp lão tướng quân, con trai của Uy Long tướng quân... -Lão giả đã không dám ngọ nguậy, run cầm cập giải thích.

Lãnh Nhai như bị dội một gáo nước lạnh, lạnh từ bên ngoài đến nội tâm. Gã vô lực đặt lão nhân xuống, thất thần lẩm bẩm:

- Chết rồi, hắn chết rồi... hắn lại chết rồi...

Sở Kinh Thiên đằng sau gã thì dựa vào cửa, cũng mặc kệ đây là đâu, trực tiếp gào khóc:

- Diệp lão đệ chết rồi, Diệp lão đệ sao có thể chết như vậy, không nên, không nên... Sớm biết vậy, ngày đó ta nên cùng ra ngoài với hắn...

Lão giả xoa xoa yết hầu mình, lui sau vài bước, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc như mọi người nhìn hai người bọn họ. Chuyện này ba năm trước đã rành rành thiên hạ đều biết, hai người này... lẽ nào từ trong tảng đá chui ra?

- ... Thế Ngưng Tuyết muội muội đâu? Nàng thế nào? –Sở Kinh Thiên thoáng chốc nghĩ đến điều gì đó, vội vã tiến lên xách lão giả đáng thương kia lên như Lãnh Nhai:

- Ngưng Tuyết thế nào rồi? Bây giờ nàng ở đâu?

- Ngưng Tuyết... Ta không biết, ta không biết nàng. –Lão giả cuống quýt xua tay.
- Chính là một tiểu cô nương tóc trắng, trên mặt có hai vết sẹo! –Sở Kinh Thiên gấp gáp hô.
- À! Ta biết ta biết, năm đó Diệp Vô Thần ôm một tiểu cô nương tóc trắng cùng nhau nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên. Họ chết cùng nhau rồi.

Sở Kinh Thiên buông lão giả, lại lần nữa khóc thét như một đứa trẻ đáng thương.

Năm đó? Lãnh Nhai giật mình, trầm giọng hỏi:

- Họ chết lúc nào, nói mau!
- Là... là ba năm trước, ở Đại Phong Quốc.

Ba năm trước? Đó không phải thời điểm mình dựa theo ý Diệp Vô Thần rời khỏi Thiên Long Thành, đi tìm Sở Thương Minh sao. Hắn không ngờ lại chết vào ba năm trước...

Cõi lòng Lãnh Nhai trở nên rất loạn, rất lạnh. Nực cười thay gã một mực mang lòng báo ơn, thậm chí có lòng đi theo, hắn lại đi mất vào ba năm trước... Vậy thì sự kiên trì cùng lý do liều mạng tu hành mấy năm nay, sự quyết tâm tự nói với mình trong mộng lại tính là cái gì?

- Là ai hại chết hắn? –Hai tay Lãnh Nhai bóp chặt, gần từng chữ, mỗi một chữ lạnh lẽo đều gian nan từ kẽ răng nặn ra. Luồng hận ý đó, còn có sát khí kinh người đến cực điểm kia, khiến căn tử lâu trong nháy mắt như rơi vào trong hố băng, đám người vốn về mặt xem kịch vui ở trong không khí khủng bố này liền tới tập rùng mình, thân thể run lên dữ dội, thở mạnh đều không dám thở một hơi. Cho dù là một người bình thường không hề biết vũ kỹ, trong không khí hãi người lại cũng sẽ không chút hoài nghi chàng trai trẻ sắc mặt lạnh lẽo này có thực lực cực kỳ đáng sợ.

Lão giả đáng thương như bị một con rắn kịch độc nhìn chăm chăm, chỉ cần hơi có dị động liền sẽ bị cắn đứt yết hầu. Sau khi thấy căn bản không ai dám ra mặt, y chỉ đành gian nan nuốt từng ngụm nước miếng, bắt đầu ngoan ngoãn kể lại nguyên nhân cái chết của Diệp Vô Thần mà ai nấy đều biết kia.

Y vốn chỉ là người đọc sách, trận chiến của Diệp Vô Thần ở Đại Phong Quốc năm đó y càng kể qua không biết bao nhiêu lần, đã thuộc đến mức không thể thuộc hơn. Y ban đầu kể còn có chút rụt rè sợ hãi, kể tiếp thì như nhập vào nhân vật, hoàn toàn quên tình cảnh của mình và Lãnh Nhai ánh mắt không ngừng biến ảo, từ Diệp Vô Thần vì cứu tỷ tỷ xông vào hoàng cung Đại Phong, rồi đến chém giết Chiến Thần Phong Triều Dương, rồi đến diệt vạn quân... Kể đúng là sinh động như thật, tràn đầy cảm xúc, làm người nghe như bản thân đang ở hiện trường vậy.

Khi Sở Kinh Thiên và Lãnh Nhai rời khỏi Tương Vân Thành, nội tâm họ nặng trĩu như đá. Sở Kinh Thiên không còn vẻ hưng phấn lúc trước, nét mặt thêm vài phần hiu quạnh, trong lòng như bị chặn lên thứ gì đó, rất buồn rất đau.

- Trước khi chúng ta đi, gia gi từng nói: “hành tẩu thiên hạ, ắt sẽ thường xuyên gặp phải bất trắc, người phải có chuẩn bị đầy đủ”. Gia gia sớm đã biết Diệp lão đệ chết rồi, nhưng vì không cho chúng ta phân tâm nên một mực đêuf không nói cho chúng ta biết. –Sở Kinh Thiên thở dài một tiếng:
- Năm đó, cùng Diệp lão đệ còn có Ngưng Tuyết muội muội cùng nhau dạo chơi là những tháng ngày khiến ta hoài niệm nhất. Nhưng nào ngờ, họ rời đi mới ngắn như vậy... lại đã không còn nữa rồi.

Lãnh Nhai:

-

- Đây, Mặt Lạnh, chúng ta vẫn đi Thiên Long Thành à?

Lãnh Nhai:

-

- Xem như ta hỏi vô ích, người hẳn rất nhớ mẫu thân của người chứ? Bà nhất định không sao, yên tâm đi. Tiệm đường đi tế bái Diệp lão đệ một lần cũng được. Có điều cũng may, trước khi hắn chết đã tìm được người nhà của mình, lại giết nhiều người như vậy, bây giờ không ai không biết tên của hắn, hắn cũng chết

không còn gì tiếc nuối. Chỉ là ta không nghĩ tới, hắn có thể tìm được cha mẹ mình nhanh như vậy, ngày đó khi gia gia ta nhặt được hắn, hắn mới bảy tuổi, ta nhìn hắn ngày ngày lớn lên, hắn rốt cuộc dựa vào cái gì tìm được cha mẹ chứ? Càng khiến ta bất ngờ chính là, thì ra Diệp lão đệ lợi hại như vậy, ngay cả Chiến Thần Phong Triều Dương lợi hại như gia gia đều bị hắn...

Nói đến đây, Sở Kinh Thiên bỗng cảnh giác, lập tức ngậm miệng, đồng thời len lén liếc phản ứng của Lãnh Nhai, lại phát hiện gã vẫn lạnh như khuôn mặt người chết, không hề có chút biểu cảm nào.

- Ta nói Mặt Lạnh này, trong lòng ngươi rốt cuộc nghĩ thế nào?

-

- Ngươi nói một câu đi! –Sở Kinh Thiên dùng cánh tay cọ cọ người gã hai cái.

- Đi Thiên Long Thành! –Lãnh Nhai nhìn chằm chằm về phía trước, rốt cuộc nói ra bốn chữ chẳng khác nào không nói. Sở Kinh Thiên gọi gã là ‘Mặt Lạnh’, thời gian dài gã cũng đã quen. Đương nhiên cũng chỉ một mình Sở Kinh Thiên mà thôi, nếu người khác dám gọi gã như thế, gã sẽ khiến hắn biết thế nào gọi là hối hận.

- Ta biết là đi Thiên Long Thành, nhưng sau khi tới Thiên Long Thành thì sao? Ngươi còn có một người mẹ có thể dựa dẫm, ta ngay cả Diệp lão đệ đều không còn. Vốn dĩ còn muốn theo Diệp lão đệ đi khắp thiên hạ như năm đó gia gia nói, bây giờ lại...

Thanh âm Sở Kinh Thiên bỗng bị đứt đoạn, đôi mắt tròn tròn, miệng há ra hết cỡ một cách khoa trương. Lãnh Nhai cũng khựng chân, toàn thân cứng đờ, đôi mắt không ngừng co rút, bình tĩnh nhìn phía trước.

Nơi này đã cách xa Tương Vân Thành, tới gần Trường Khánh Thành. Mặt đường phía trước tuy bằng phẳng nhưng vùng hoang vu heo lánh, khó thấy bóng người, dọc đường họ đi, đi càng xa càng rất ít nhìn thấy người qua đường. Mà trước mặt họ, không ngờ có một người đang đối mặt với họ, trên mặt tràn đầy nụ cười ôn hòa, đó là một nỗi vui mừng lâu ngày gặp lại. Hắn chẳng phải đứng ở đó, mà là ngồi trên một chiếc xe lăn bằng gỗ, hai tay phân biệt tùy ý gác lên hai bên. Bên người hắn, mỗi bên đứng một thiếu nữ ngây thơ. Người bên phải thoạt nhìn chừng mười tuổi, đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, có mái tóc trắng phau, làn da và váy áo trắng muốt, giữa hai hàng lông mày ẩn chứa nụ cười hân hoan, trên mặt nàng, đan nhau hai vết sẹo dữ tợn. Thiếu nữ bên trái thì có nhan sắc hoàn toàn khác hẳn với nàng, mái tóc đen nhánh, váy đen nhánh, đôi mắt đen nhánh, lại làm nổi bật làn da trắng vô cùng của nàng, hết như bôi lên một lớp sữa vậy. Khuôn mặt nàng càng quá đối xứng, tuổi tầm mười hai mười ba liền tỏa ra mị lực kinh tâm động phách, khiến người ta nhìn thấy mà điên cuồng dâng lên cảm giác kinh diễm.

- Đại Ngưu ca ca, rất lâu không gặp rồi đó. –Thiếu nữ áo trắng cong hàng lông mày, bật cười vui vẻ. Ngoại trừ Diệp Vô Thần, Sở Kinh Thiên là người đầu tiên đối đãi tốt với nàng trên thế giới này. Thiếu nữ này... bất ngờ là Ngưng Tuyết!

Tiếng gọi ngọt ngào đã đánh thức Sở Kinh Thiên từ trong cơn ngây ngốc, nhưng gã vẫn há hốc mồm, vô cùng giật mình nhìn nam tử trên xe lăn, lắp bắp nói:

- Ngươi... ngươi là Diệp lão đệ... Còn có Ngưng Tuyết muội muội? Điều này điều này, ta ta...

250. Chương 249: Về Nhà. (1)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 249: Về nhà. (1)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ba năm không gặp, nam tử trên xe lăn cũng thành thực hơn ba năm trước rất nhiều, mà khí chất của hắn càng xảy ra biến hóa cực lớn. Lúc trước hắn mang theo chun chút thần bí và kín đáo trong lạnh nhạt, mà hiện tại, cảm giác hắn mang tới cho gã lại là một sự ôn hòa hờ hững, đó là một thứ tùy ý hệt như bay tới mây xanh, dường như cả thế gian không ai không việc gì có thể lay động cõi lòng hắn. Nhưng hắn chính là hắn, Sở Kinh Thiên ở chung với hắn mười năm liếc một cái liền nhận ra. Mà Ngưng Tuyết bên người hắn ba năm không gặp lại không chút thay đổi nào.

Nếu họ không đi qua Tương Vân Thành, vậy thì lúc này Sở Kinh Thiên nhất định sẽ hét to vui mừng sau phút kinh ngạc. Nhưng lúc này, vừa mới nghe tin hắn chết, hơn nữa còn chết vào ba năm trước, không ai không hay biết hắn đã chết, dọc đường chán nản và thổn thức, hắn lại cứ thế vô cùng đột ngột xuất hiện ở trước mắt họ... Sở Kinh Thiên liên tục dụi mắt, hoài nghi mình có phải hoa mắt hay xuất hiện ảo giác hay không. Sau đó lại lén nhéo mình vài cái, đến tận khi đau tới nhe răng trợn mắt mới tin rằng mình không phải nằm mơ.

Diệp Vô Thần cười nhạt nói:

- Sở đại ca, mới ba năm không gặp, người đã không nhận ra ta và Tuyết Nhi rồi à?
- Không phải không phải. –Sở Kinh Thiên cuống quýt xoa tay, bước lên vài bước thăm dò:
- Diệp lão đệ, người và Ngưng Tuyết muối muối có phải đặc biệt từ nơi đó... nơi đó lên thăm ta?

Diệp Vô Thần cười phá lên, thản nhiên nói:

- Chúng ta ba năm không gặp, người vừa gặp mặt không ngờ lại coi ta thành quỷ hồn?
- Nhưng người và Ngưng Tuyết rõ ràng đã chết rồi.

Ngưng Tuyết tinh nghịch bật cười:

- Đại Ngưu ca ca, muối và ca ca còn khuya mới chết nhé!

Diệp Vô Thần cũng cười ha ha:

- Người có tận mắt chứng kiến ta chết không? Hay là nhìn thấy thi thể của ta không? Ta có phải chết thật hay không, người tới gần nhìn thử là biết ngay.

Sở Kinh Thiên bước lên vài bước, thử đặt tay lên vai Diệp Vô Thần. Đến tận bây giờ, gã vẫn tưởng là quỷ hồn của Diệp Vô Thần đặc biệt đi ra thăm gã. Sau phút sững sờ ngẩn ngui, gã bỗng vui mừng hét to:

- Diệp lão đệ, thật là người? Người không chết? Người và Ngưng Tuyết thật sự không sao? Người không biết... ta và Mặt Lạnh hôm nay mới nghe nói người đã chết vào ba năm trước, ta còn rất mất thể diện khóc to một trận, thì ra các người kỳ thật không sao, đây thật là... thật là... ha ha, ha ha, ha ha ha ha....

Dưới cơn kích động Sở Kinh Thiên nhất thời nói năng lộn xộn, đến cuối cùng cười to sung sướng, một bên vừa cười còn một bên vừa lau bầu:

- Thì ra các người hoàn toàn không sao, thế thì quá tốt rồi...

Sự biểu lộ tùy ý nổi vui mừng của gã khiến trong lòng Diệp Vô Thần dâng lên sự ảm áp nhàn nhạt, hắn mỉm cười nói:

- Ta tuy không chết nhưng trong mắt người đời, ta đã chết rồi.
- Thế rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? –Sở Kinh Thiên ngừng cười, nhưng trên mặt vẫn không nén nổi niềm vui, vô cùng kinh ngạc hỏi:
- Chúng tôi rất nhiều người, họ đều nói ba năm trước các người đã chết ở Đại Phong Quốc, cùng Ngưng Tuyết bị dẫn đến... Đoạn Hồn Uyên gì gì đó.

- Đúng thế, chúng ta nhảy xuống dưới, ở Diêm Vương Điện đi một vòng rồi lại đi về. Bây giờ, là lúc ta về nhà. –Diệp Vô Thần lạnh nhạt nói, trên mặt không hề có vẻ mất bình tĩnh hay đặc biệt nào, hệt như đang nói chuyện về người khác vậy.

- Nói cách khác, thực ra các người không bị ngã chết như họ nói, mà là vừa trở về? –Sở Kinh Thiên xoay chuyển ý niệm, bỗng kinh ngạc nói:

- Các người có phải mới từ nơi đó trở về hay không. Nếu không, người bây giờ thanh danh lớn như vậy, nếu người còn sống, sớm đã truyền khắp nơi rồi.

Diệp Vô Thần đảo ánh mắt mỉm cười nói:

- Cũng có thể nói như vậy, bởi vì từ khi ta và Tuyết Nhi nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên, các người là người đầu tiên ‘ta’ nhìn thấy.

- Người đầu tiên? –Sở Kinh Thiên trợn to mắt trâu, vỗ đầu nói:

- Diệp lão đệ, các người hẳn không phải vừa mới ra ngoài, sau đó ở ngay đây chờ chúng ta chứ? Lẽ nào người biết chúng ta đã rời khỏi gia gia, và sẽ đi tới đây?

Diệp Vô Thần cười ha ha nói:

- Sở đại ca, người không cảm thấy đây là duyên phận của chúng ta sao?

Sở Kinh Thiên thờ ra, cũng bật cười theo:

- Bất kể thế nào, người và Ngưng Tuyết muối muối không sao là tốt rồi. Còn về những chuyện khác, đều không phải ta cần quan tâm. –Bỗng nhiên, gã nhú mày, nghi hoặc nói:

- Thân thể người?

Diệp Vô Thần mỉm cười lắc đầu, không nói gì. Sở Kinh Thiên nhú mày, bước lên một bước, tay dán lên ngực hắn, vận lực thăm dò, sắc mặt đột biến. Gã thu tay về, khiếp sợ nói:

- Thân thể người, không ngờ lại trống rỗng như vậy. Lẽ nào lực lượng của người toàn bộ... chẳng trách người phải ngồi ở trên này.

- Những điều này đã không quan trọng nữa, có thể nhặt một cái mạng về ta đã vô cùng hài lòng rồi, sẽ không mơ ước quá nhiều. –Diệp Vô Thần hồn nhiên chẳng đếm xỉa đến nói.

Sở Kinh Thiên dùng sức gạt đầu, sau đó vỗ ngực, thề thốt nói:

- Không sao, yên tâm đi, sau này có ta, ai cũng đừng mong ức hiếp các người! Đại Ngưu ta... khục khục, Sở Kinh Thiên ta đã không phải Sở Kinh Thiên của ngày xưa rồi!

Diệp Vô Thần mỉm cười một tiếng, khẽ gạt đầu, Ngưng Tuyết cảm kích ngửa đầu cười nói:

- Cám ơn huynh Đại Ngưu ca ca, huynh vẫn tốt như ngày trước.

- Hắc hắc. –Sở Kinh Thiên cười ngây ngô, ánh mắt đảo về phía Đồng Tâm không nói một lời, hỏi:

- Thế vị tiểu muối muối này là?

- Nàng tên Đồng Tâm, là tiểu tỷ tỷ của muối. Đồng Tâm tỷ tỷ, đây là Đại Ngưu ca ca, huynh ấy là người rất rất tốt. –Ngưng Tuyết nói.

Sở Kinh Thiên vội vàng chào hỏi:

- Chào tiểu muối muối, muối cứ gọi ta Đại Ngưu ca là được.

Đồng Tâm dùng ánh mắt quét qua gã một cái, nhớ rõ bộ dạng của gã, tiếp đó thu hồi ánh mắt, động lại trên người Diệp Vô Thần. Hôm ấy, khi nàng gần như chờ đợi trong tuyệt vọng bỗng nhiên cảm nhận được khí tức của hắn, lúc điên cuồng lao ra vạn dặm tìm hắn, nàng một bên chảy nước mắt máu đây vui mừng và tự trách, một bên dùng ánh mắt nói cho hắn biết... sẽ không chia lìa với hắn nữa.

Sở Kinh Thiên thấy nàng chẳng thèm để ý tới mình, cũng không để mình bẽ mặt nữa, cười ngây ngô hai tiếng.

Diệp Vô Thần nhìn về phía Lãnh Nhai một mực đứng ở đó nhìn mình, lại không chút nhúc nhích, không nói một lời, mỉm cười nói:

- Ba năm không gặp, người vẫn là bộ dáng như xưa, có điều ta thấy, người không hề khiến ta thất vọng chút nào.

Khóe miệng Lãnh Nhai hơi giật giật, lại không phát ra thanh âm.

- Phụ thân người, Phong Triều Dương là chết dưới kiếm của ta, người hận ta không? –Diệp Vô Thần thu liễm nụ cười, khẽ than một tiếng hỏi. Tình hình khi đó, nếu Phong Triều Dương không chết, hắn và Ngưng Tuyết ắt phải chết. Kết quả cuối cùng vượt mọi dự đoán của tất cả mọi người — Phong Triều Dương chết.

Khung cảnh thoáng chốc yên tĩnh, Sở Kinh Thiên kẹt ở giữa, bên này nhìn nhìn, bên kia ngó ngó, cuối cùng lý trí lựa chọn cái gì cũng không nói. Thù giết cha không đội trời chung, gã không cách nào khuyên giải Lãnh Nhai, càng sẽ không cho phép Lãnh Nhai ra tay thương tổn Diệp Vô Thần. Có điều gã càng muốn biết chính là, Diệp Vô Thần rốt cuộc làm thế nào đánh bại Phong Triều Dương, đó chính là Chiến Thần, là tuyệt thế cao thủ giống như gia gia Sở Thương Minh của gã!

- Ta vì sao phải hận người. –Lãnh Nhai bước chậm về trước, đứng sừng sững trước mặt Sở Kinh Thiên trước mặt Diệp Vô Thần:

- Các người vốn không thù oán, ông ấy chiến vì lời hứa của mình, người chiến vì tính mạng của mình, ai cũng không sai, mà trong các người cũng ắt phải có một người chết... –Gã hít sâu một hơi:

- Kết quả là ông ấy chết, ta ngược lại có thể tiếp thụ, người cướp đi tính mạng của ông ấy, lại từng cứu mạng ta, dùng mạng của ta đổi lấy mạng phụ thân ta — đáng giá! Bởi vì, ta nhất định sẽ là người vượt qua ông ấy!

- Nói như vậy, sau này chúng ta hai người không ai thiếu nợ ai? –Diệp Vô Thần nói.

- Không! Ta vẫn nợ người... Ta nợ người mạng của mẫu thân ta, còn có đôi mắt của mẫu thân ta. –Lãnh Nhai lạnh lùng mà nghiêm túc nói.

Diệp Vô Thần khép hờ đôi mắt, khẽ lắc đầu:

- Đừng miễn cưỡng và thử thuyết phục mình. Bề ngoài người lạnh lẽo, trong xương tủy lại là một nam nhân huyết tính trọng tình trọng nghĩa thực sự, người như vậy thật sự có thể thần nhiên đối mặt với người có thù giết cha của người sao?

Ánh mắt Lãnh Nhai vẫn như trước, gã bình tĩnh nói:

- Ông ấy là chết vì lời hứa của mình, mà không phải vì âm mưu và thù hận, tuy chết mà không oán hận. Ông ấy là Chiến Thần, có niềm kiêu ngạo của Chiến Thần, nếu ta báo thù cho ông ấy, ngược lại là đang chà đạp lên tôn nghiêm thuộc về Chiến Thần. ta là con trai của ông ấy, thì không thể phá hủy niềm kiêu ngạo thuộc về ông ấy.

- Nói rất hay, nói quá hay, Mặt Lạnh, thì ra người cũng có một mặt đáng yêu như thế. –Sở Kinh Thiên lúc này trái tim đều suýt nữa dâng lên thổ phào một hơi, trong miệng vô cùng mừng rỡ, nội tâm thầm khen ngợi sự khoan dung đan xen phần kiên quyết này của Lãnh Nhai.

- Mặt Lạnh? –Diệp Vô Thần ngó ra, khóe miệng không nhịn được lộ ra một nụ cười.

Lãnh Nhai hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi, thấp giọng nói:

- Trâu Ngốc.

Diệp Vô Thần:

-

Năm người kết bạn chậm chạp đi về phía Trường Khánh Thành ở đằng trước, qua Trường Khánh Thành chính là Thiên Long Thành. Dọc đường, Diệp Vô Thần nói sơ qua một lượt việc mình rời khỏi nơi bị phong ấn, mạo nhận con trai Diệp gia, mãi cho đến bị ép nhảy xuống Đại Phong Quốc, Sở Kinh Thiên nghe vậy suốt dọc đường hô to gọi nhỏ. Lúc này, bên người gã rốt cuộc không còn có mỗi tên Mặt Lạnh nữa ngày không nặn ra được một chữ này nữa, dọc đường đi có vẻ vô cùng hưng phấn, hờ ra cái liềm kể khổ với Diệp Vô Thần, thổ lộ hết về cuộc sống thảm không tả nổi trong ba năm nay.

Thiên Long Thành.

Hôm nay Thiên Long Thành vô cùng náo nhiệt, con đường vốn dĩ người tới người lui lúc này càng chật ních người, ai nấy đều là vẻ mặt hân hoan, có nơi thậm chí vừa ca vừa múa, dường như có việc đáng mừng gì xảy ra vậy. Mà đám người trên một vài con đường trong tay đều cầm bó hoa giấy lớn hoặc hoành phi rất dài, trông ngóng nhìn về phía tây, như đang vui mừng chờ đợi cái gì đó.

Hôm nay là ngày Uy Long đại tướng quân một lần nữa chiến thắng trở về, gần một năm nay, Uy Long đại tướng quân Diệp Uy gần như là bách chiến bách thắng, mấy lần đánh quân Đại Phong Quốc quấy rối lãnh thổ Thiên Long chạy tan tác, thanh danh và uy vọng của y cũng là tăng dần ngày này qua ngày khác, mọi người đều khen y tương lai ắt sẽ không thua gì Diệp Nộ năm đó.

Vừa qua giờ Ngọ, phía cửa Tây truyền tới tiếng hoan hô diệc tai, một mảng binh mã chậm bước đi vào, kỵ binh mở đường, nghênh đón vô số con dân Thiên Long đứng hai bên đường hoan nghênh. Diệp Uy toàn thân kim giáp, tay cầm trường thương, ở trên ngựa không ngừng mỉm cười gửi lời thăm hỏi về phía mọi người, một đồng hoa đủ mọi sắc màu được rắc lên người y, mọi người cũng nhao nhao kích động hô to tên của Uy Long tướng quân.

251. Chương 250: Về Nhà. (2)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 250: Về nhà. (2)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tình cảnh như vậy Diệp Uy đã trải qua quá nhiều lần. Một năm nay, y dẫn quân xuất chinh mỗi lần đều quay về trong thời gian ngắn, bởi vì giao phong với Đại Phong Quốc luôn rất thuận lợi, có lúc thậm chí thuận lợi đến kỳ lạ. Dần dần, y bắt đầu phát hiện, những điều kỳ quái này bắt đầu từ một năm trước, khi Tà tông thần bí bỗng nhiên xuất hiện. Có lúc bỗng gặp phải một đồng quân Đại Phong đã chết, trên đất đều dùng máu viết hai chữ ‘Tà tông’.

Phần vinh quang này, y giành được chẳng hề an tâm thoải mái như vậy, cũng sẽ không bởi vậy mà buông lỏng hoặc kiêu binh. Đồng thời, những năm qua, y bắt đầu càng lúc càng khâm phục một cô bé tuổi mới đôi mươi, nàng có khí tiết chiến trường vô cùng linh mãnh và từng kỳ chiêu chồng chất, làm ông liên tục linh hội làm thế nào để đánh thắng bất ngờ. Đó chính là con gái Gia Cát Tiểu Vũ của phó tướng Gia Cát Vô Ý.

Trên Mộng Yên Lâu, một chiếc rèm đậm màu bị kéo ra một góc, sau bức rèm che, một luồng ánh mắt sáng ngời dừng lại một hồi trên người Diệp Uy. Diệp Uy như có cảm giác, bỗng ghé mắt, phát hiện trên đỉnh lầu Mộng Yên Lâu, một đôi mắt đẹp sau rèm che ung dung rời đi, chiếc rèm đậm màu kia cũng bị nhẹ nhàng kéo xuống. Diệp Uy thu ánh mắt về, trong lòng không khỏi cảm thán. Ở tại đó chính là con gái độc nhất của tông chủ Nam Hoàng tông - Thủy Mộng Thiên, không bao lâu nữa sẽ vào cung làm phi, việc này hiếm người không biết. Y chưa từng thấy qua dung nhan của Thủy Mộng Thiên, nhưng lúc này, cho dù cách một lớp rèm mỏng, nhưng ánh mắt loáng thoáng truyền tới lại là vẻ đẹp tiên nữ mới có. Y không thể không thán phục. Mang danh đệ nhất mỹ nữ Thiên Long bao trùm lên cả con gái Diệp Thủy Dao của mình thì há có thể là hư danh.

Thủy Mộng Thiên dời bước đi về, ngồi trên hương án, khẽ nói:

- Diệp gia, rốt cuộc nên xử lý thế nào.

Cửa bị đẩy ra, thị nữ Thủy Lăng Nhi bên người của nàng bước mau tới, nét mặt thoáng thấy vẻ gấp gáp. Thủy Mộng Thiên nhíu đôi mi thanh tú:

- Chuyện gì?

- Phía bắc truyền tới cấp báo! Diệp Vô Thần bỗng xuất hiện ở Trường Khánh Thành, hiện đang đi về phía Thiên Long Thành! –Lăng Nhi dùng giọng điệu cấp bách nói, trong lòng kinh ngạc tột đỉnh.

- Ai? –Thủy Mộng Thiên bỗng đứng dậy.

- Là Diệp Vô Thần! Diệp Vô Thần con trai Diệp Uy!

- ... Không có khả năng, ba năm trước hắn đã chết rồi, vô số người chứng kiến. Lại nói, nếu hắn quả thật chưa chết, thì há có thể chờ đến bây giờ mới xuất hiện. Hắn chỉ là người giống người thôi. –Thủy Mộng Thiên nhu hòa nói.

- Họ vốn cũng cho là như vậy. Nhưng, thiếu nữ bên người Diệp Vô Thần... thiếu nữ tóc trắng trên mặt có vết sẹo lúc trước cùng nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên với hắn cũng đi cùng với hắn, đặc trưng rõ ràng như vậy, sẽ không xuất hiện người thứ hai, đây tuyệt đối không phải trùng hợp. Ngoài ra, thiếu nữ áo đen đã nhận định là Thiên Phật Chi Nữ cũng ở bên cạnh hắn. Ngoài trừ họ, còn có hai người, một người là Lãnh Nhai ba năm trước không biết đi đâu, còn có một nam tử dáng người cao lớn, từ trong cuộc trò chuyện của họ chỉ biết gã họ Sở, kẻ này lai lịch không rõ, trước đây chưa từng xuất hiện. Khiến người ta kinh ngạc chính là, gã đeo trên lưng rõ ràng là Thần kiếm Thương Minh năm đó Kiếm Thần Sở Thương Minh từng sử dụng...

Thủy Mộng Thiên:

-

- Công chúa, đó hẳn chính là Diệp Vô Thần không thể nghi ngờ. Có điều, nhìn từ bề ngoài, thân thể hắn đã phế, phải dùng xe lăn đi lại, tình huống chân thật khó có thể kết luận. –Lăng Nhi tiếp tục nói.

Gian phòng thanh nhã tràn ngập hương thơm dịu dàng này có hiệu quả cách âm cực tốt, hoàn toàn ngăn cách tiếng huyền ảo ở bên ngoài, người bên ngoài cũng đừng mong nghe thấy thanh âm bên trong. Lăng Nhi vừa nói hết, trong phòng không còn âm thanh gì nữa, ngay cả tiếng hít thở đều khó có thể nghe thấy.

Thủy Mộng Thiên lặng lẽ ngồi xuống, rất lâu mới khẽ than:

- Vậy hẳn đúng thật là hắn rồi. Điều này với chúng ta mà nói là một tin tốt, cũng là một tin xấu. Trước kia, chúng ta đã xem thường hắn, tất cả mọi người đều bị hắn che mắt, lần này hắn ngênh ngang quay về, sẽ không vẹn vẹn là quay về đơn giản như vậy. Lúc này là thời kỳ quan trọng chúng ta chuẩn bị bắt đầu hành động, tuy hắn chỉ vẹn vẹn là một người, cho dù hắn thật sự chỉ là một phế nhân, ta cũng không thể không lo lắng.

Nàng và Diệp Vô Thần chỉ tiếp xúc ngắn ngủi hai lần. Sau khi Diệp Vô Thần ‘chết’, hắn rút cuộc bộc lộ ra một vài thứ khiến nàng lạnh lòng thậm chí sợ hãi, đối với cái chết của hắn vừa tiếc hận vừa may mắn. Không ngờ rằng, hắn đã trở về.

- Hắn xuất hiện ở đâu?

- Trước mắt còn chưa biết, đang truy lùng, có thể khẳng định chính là xuất hiện ở phía bắc Trường Khánh Thành, phía nam Tương Vân Thành. –Lăng Nhi đáp.

- Thiên Phật Chi Nữ rời đi từ lúc nào? –Thủy Mộng Thiên hỏi. Diệp Vô Thần thật sự là hôm nay mới có năng lực trở về? Nàng không tin.

- Thiên Phật Chi Nữ thực lực quá mạnh, người của chúng ta không dám tới gần giám sát. Cho dù có thể tới gần, nếu nàng muốn đi, chúng ta vốn dĩ không thể phát hiện. –Lăng Nhi đáp.

- Vậy Diệp Thủy Dao ngày thường luôn ở cùng Thiên Phật Chi Nữ thì sao? Gần đây nàng có dị động gì không?

Lăng Nhi nghĩ một hồi, lắc đầu:

- Không có, vẫn cực ít ran ngoài. Nếu nói có, ước chừng là một năm trước, nàng bắt đầu nhúng tay vào nội vụ Diệp gia, hẳn là phát hiện ra gì đó, không muốn gia nghiệp hoàn toàn rơi vào trong tay Diệp Vô Vân, bắt đầu học tập lo liệu gia nghiệp.

Thủy Mộng Thiên đứng dậy, vén rèm vải, ánh mắt tuyệt mỹ truyền ra bên ngoài cửa sổ, Diệp Uy đã đi về phía hoàng cung tham gia tiệc mừng chiến thắng, con đường này cũng xem như không còn huyền ảo nữa. Nàng sâu kín nói:

- Diệp gia, các người lại được cứu lần nữa rồi. Xem ra, lòng trung thành của các người khiến ông trời luôn phù hộ các người.

- Truyền thư cho phụ thân ta, báo cáo tường tận hết toàn bộ. Những người khác, tạm thời không cần hành động. Ngồi xem thiên hạ phản ứng ra sao.

Hoàng cung Thiên Long nơi nơi vui mừng, Long Dận dẫn văn võ bá quan đứng trước cửa cung nghênh đón, sau khi khen thưởng liền dẫn vào trong cung, bày yến hội mừng chiến thắng, trong cung vừa ca vừa múa, nơi nơi dào dạt tiếng cười. Mà Gia Cát Tiểu Vũ như thường lệ nửa đường trốn về, về nhà tìm mẫu thân làm nũng.

- Ha ha ha ha, trận chiến này đuổi địch vô số, tổn hại lại không quá vạn người. Thiết nghĩ năm đó Đại Phong Quốc nhiều lần đe dọa dồn ép với Thiên Long Quốc ta, khoe khoang rằng họ dũng mãnh biết bao, thì ra cũng chỉ như thế, số lượng hơn chúng ta thì thế nào? Khoảng thời gian này còn chẳng phải liên tiếp bị đánh tan tác.

- Sai rồi sai rồi, không phải quân Đại Phong Quốc yếu, mà là quân Thiên Long chúng ta quá mạnh, Uy Long đại tướng quân của chúng ta có dũng có mưu, liệu địch như thần, đương nhiên là bách chiến bách thắng!

- Nói đúng lắm nói đúng lắm, ha ha ha ha...

Lúc này chẳng ai keo kiệt lời ca ngợi với Diệp Uy, mấy năm nay, y liên tiếp trở thành nhân vật chính trong đám chúng thần, nay Thiên Long Quốc cũng không ai không biết cái tên Uy Long đại tướng quân. Trong giai đoạn hòa bình không có chiến tranh, Lâm gia còn có thể tranh cao thấp với Diệp gia, nhưng chiến tranh nổ ra, tất cả ánh mắt, mong đợi, uy vọng và khen ngợi đều tập trung vào Diệp gia, Lâm gia thì ảm đạm nhợt nhạt.

Mà đến bây giờ, hành động giết Chiến Thần Đại Phong Quốc, diệt vạn quân Đại Phong của Diệp Vô Thần năm ấy, cộng thêm sự uy phong của Uy Long đại tướng quân, đứa trẻ ba tuổi ở Thiên Long Quốc cũng biết cái tên Diệp gia. Mà quyền lợi của Lâm gia phần lớn tập trung vào nội vụ, phương diện uy vọng và thanh danh lúc này đã gần như không có tư cách phân tranh cao thấp với Diệp gia.

Khoảng thời gian gần đây tâm tình Long Dận cũng rất tốt, hôm nay càng là mặt mày hớn hở, uống nhiều hơn mấy chén, mặt mày hồng hào. Ngay khi tiệc mừng chiến thắng đang tiến hành đến náo nhiệt nhất, Diệp Tam của Diệp gia hoảng hốt chạy vào, cũng chẳng kịp làm lễ, ở bên tai Diệp Uy nói mấy câu hết sức mau chóng.

‘ Rầm ’ một tiếng vang lên, Diệp Uy như bị sét đánh trúng, đứng phắt dậy, thân thể trực tiếp hất đổ bàn rượu trước người, chén rượu đổ ản toàn bộ rơi xuống đất. Y một câu đều không kịp nói thêm, thậm chí không chào hỏi với Long Dận và chúng thần, bước chân vô cùng vội vàng lao ra cửa rồi đi, khi bước ra đại sảnh còn bị vấp lão đạo vào thêm cửa hơi cao hơn mặt đất.

Chúng thần đưa mắt nhìn nhau, không biết rốt cuộc là chuyện lớn gì có thể khiến Diệp Uy luôn luôn trấn định vững vàng lại vội vã như thế. Long Dận giơ tay, ca múa ngừng lại, y nhướng mày hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Tam quỳ gối xuống đất, cung kính nói:

- Bẩm hoàng thượng, có người ở Trường Khánh Thành nhìn thấy thiếu gia nhà ta, hần căn bản không chết, hiện tại đang đi về phía Thiên Long Thành.

- Cái gì!? –Long Dân đứng bật dậy, chúng thần toàn bộ giật mình, vẻ mặt kinh hãi, như nghe thấy sét đánh động trời.

Vút – một người như hỏa tiễn lao theo ra ngoài. Ngoại trừ Diệp Uy, có thể gấp gấp đến mức như thế chỉ có Hoa Chấn Thiên.

Khi hoàng cung Thiên Long vì một tin tức mà đại loạn, nhân vật tạo nên điều đó vẫn không nhanh không chậm được người đẩy đi về phương hướng Thiên Long Thành. Tuy hần tàn tật nhưng trên khuôn mặt hần không có chút cô đơn và ủ rũ mà người tàn tật sẽ có. Mà là cao quý hệt như một đế vương được vây chặt trên vương tọa, khiến người ta chỉ liếc mắt nhìn hần một cái, liền sẽ cảm thấy mình thấp hơn hần một bậc. Kể có thể khiến người ta tự động sinh ra thứ cảm giác kỳ diệu này, thiên hạ rất hiếm thấy.

- Mấy người đằng sau trốn trốn núp núp theo rất lâu rồi, họ hần là nhằm vào Diệp lão đệ đi. –Sở Kinh Thiên ngáp một cái, cười hì hì hỏi. Hoàn toàn không cảm thấy nguy hiểm khi bị theo dõi.

- Muốn giết họ hay không? –Lời của Lãnh Nhai lại tương đối ngắn gọn hơn rất nhiều.

- Để họ theo đi, nếu không ai đi theo, ngược lại mới không bình thường. –Diệp Vô Thần tùy ý vung tay, chẳng lưu tâm nói.

Sở Kinh Thiên chà chà tay nói:

- Ra ngoài lâu như vậy, ngoại trừ giao thủ với hai con gấu đen, vẫn chưa từng được đánh nhau, tay ngược lại có chút ngứa ngứa. Đúng rồi, đến Thiên Long Thành còn mất bao lâu? Nếu không Diệp lão đệ để ta công người đi, bánh xe này lăn cũng thật sự quá chậm.

Sở Kinh Thiên vẻ mặt chán nản nhìn hai thiếu nữ một trắng một đen cùng nhau đẩy xe lăn. Mặc cho gã khuyên can, hai cô bé này vẫn không chịu buông tay để gã đẩy, dường như đây là độc quyền thuộc về họ, không cho người khác chạm vào.

- Sẽ không lâu lắm đâu, hần sẽ có người tới đón chúng ta ngay thôi.

Lời Diệp Vô Thần vừa dứt, xa xa trong tầm mắt liền có một mảnh cát bụi bốc lên, theo đó là tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, đưa mắt nhìn, có chừng hơn trăm. Theo họ tới gần xa xa có thể thấy Diệp Uy đi tiên phong, dùng sức vung roi ngựa, quát con ngựa dưới người hí đau không thôi, liều mạng chạy băng băng về phía trước.

Thấy tốp nhân mã lập tức muốn đụng tới, Sở Kinh Thiên trừng mắt trâu, sải bước chân, uốn lưng uy phong lẫm liệt đứng ở trước mặt Diệp Vô Thần, nếu ai dám trực tiếp đụng tới gã một quyền đi qua có thể đánh bay. Nhưng gót chân gã còn chưa đứng vững thì bị Lãnh Nhai túm về, trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ:

- Trâu Ngốc.

- ... ta lại làm sai à? –Thấy Diệp Vô Thần cũng là vẻ mặt mỉm cười, Sở Kinh Thiên vỗ vỗ đầu, bỗng bừng tỉnh nói:

- Ta hiểu rồi, đây chính là người nghênh đón Diệp lão đệ nói, nói tới là tới thật.

252. Chương 251: Về Nhà. (3)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 251: Về nhà. (3)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Cách từ rất xa, ánh mắt Diệp Uy liền rơi lên người Diệp Vô Thần, đọng lại một hồi, y thấy rõ Ngưng Tuyết bên phải hắn, lại thấy rõ Đồng Tâm bên trái hắn, tia hoài nghi cuối cùng hoàn toàn tiêu tan. Trước khi tới đây, y không dám nói với thê tử, không dám nói với phụ thân, bởi vì y lo một khi nhận nhầm, sau nỗi vui mừng sẽ càng nhiều thất vọng. Y bồng vung tay, trên móng ngựa gần như quất ra một làn máu, trong đôi mắt hổ che kín hơi nước do kích động và mừng rỡ ngưng thành.

Thế nào gọi là vui mừng?

Sấm đánh ngang tai ba năm trước, đau khổ và giày vò ba năm, cả Diệp gia buồn rầu ba năm, gia môn hưng thịnh nữa thì thế nào? Quân công vô số thì thế nào? Diệp gia y đã đoạn tuyệt huyết thống, không có hậu nhân. Nhưng ba năm sau, nỗi vui mừng cực lớn từng xảy ra một lần lại lần nữa xuất hiện như kỳ tích, hơn nữa nỗi vui mừng lần này so với lần trước còn lớn hơn gấp mười gấp trăm lần, nghĩ đến đoạn thời gian này phụ thân tâm như tro tàn, thê tử lấy nước mắt rửa mặt, y muốn ngửa mặt lên trời cười lớn, vừa muốn khóc to một trận.

Nhưng kẻ làm cha, y há có thể khóc trước mặt con trai. Y cố nhịn, mặc cho gió ập vào mặt đem hơi nước vừa mới ngưng thành liên tiếp lau khô.

Ngựa đến gần trước người, y không kịp chờ ngựa dừng vững, từ trên ngựa cao cao nhảy xuống, đáp xuống đất, bước mau lao đến trước mặt Diệp Vô Thần, hai tay vịn vai hắn, đôi mắt ẩn chứa uy nghiêm nhìn thẳng lên mặt Diệp Vô Thần:

- Thần Nhi, thật là con?

- Là con, con đã trở về. –Diệp Vô Thần bật cười gượng tay trái đeo Kiếm Thần Chỉ Hoàn:

- Trên thế giới này, không ai có thể giả mạo con.

- Thần Nhi... -Cổ nén không chế cảm xúc, lúc này vẫn bị nước mắt làm hai mắt mờ hồ, rõ ràng có quá nhiều điều cần nói, nhưng vào tình cảnh này lại như bị chặn lời, hai cánh tay đặt trên vai Diệp Vô Thần đang run rẩy dữ dội, run rẩy như trái tim của y.

- Ba năm trước, con đã tới Diêm Vương Điện đi một chuyến, Diêm Vương gia nói, người Diệp gia cho dù phải chết cũng ắt phải chết trên chiến trường, vì thế hôm nay đã đưa con trở về. –Diệp Vô Thần vẻ mặt tươi cười nói, nét mặt của nam nhân trước mắt, còn có nước mắt của y khiến cõi lòng hắn lặng yên rung động. Nước mắt của nam nhân này quá trân quý, nhưng vì con trai của y, y không hề keo kiệt.

Có lẽ, cả đời này, hắn không thể nhẫn tâm nói ra mình chẳng phải con trai của y, chỉ là một kẻ giả mạo con trai y. Phần tình cảm cha con này quá quý trọng, hắn trả không nổi.

Cho nên, hắn chỉ có thể dùng một kiểu phương thức khác, trở thành ‘con trai’ của y.

- Phụ thân, đây là hai bằng hữu của con, hắn tên Lãnh Nhai, người biết rồi. Hắn là Sở Kinh Thiên, là cháu trai của Kiếm Thần Sở Thương Minh, chúng ta đã quen biết từ trước đây rất lâu. –Diệp Vô Thần mỉm cười giới thiệu.

Nếu là trước kia, Diệp Uy nghe thấy ‘cháu trai Kiếm Thần Sở Thương Minh’ ắt sẽ chấn động trong lòng, mà lúc này, y ngay cả ánh mắt đều không dời về phía Sở Kinh Thiên. Tiếng ‘phụ thân’ kia đã hấp dẫn toàn bộ tâm thần y, lời đằng sau, y đã không thể lưu tâm.

- Con rốt cuộc... chịu gọi ta một tiếng phụ thân rồi.

- Người vốn chính là phụ thân của con. –Diệp Vô Thần đáp. Trong lòng nhớ tới đêm đó, hắn và Diệp Thủy Dao đứng dưới ánh trăng, cùng bái thiên địa, dưới sự chứng kiến của thiên địa kết thành phu thê, từ giờ

phút đó trở đi, cha mẹ của nàng liền trở thành cha mẹ của hắn. Hắn rốt cuộc có thể gọi y một tiếng phụ thân không trái với lương tâm.

Diệp Uy gật đầu thật mạnh, hai người nhìn nhau cười.

Diệp Uy đứng thẳng người, ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, như là đang chờ nước mắt khô đi, vừa dường như đang dùng nội tâm mình cảm kích sự nhân từ của cao xanh. Y nhìn ra, thân thể Diệp Vô Thần lúc này yếu ớt dọa người, nhưng điều này không hề quan trọng, nó đã trở về, chỉ cần trở về là được rồi.

Một chiếc xe ngựa xóc nảy cả chặng đường rồi cuộc đuổi kịp, Diệp Vô Thần nói:

- Phụ thân, chúng ta về nhà hẵng nói nhé, con nhớ nhà lắm.

Diệp Uy gật mạnh đầu. Nhà... Diệp gia không có Diệp Vô Thần, đó thật không thể gọi là một cái nhà.

Diệp Vô Thần dưới sự dìu dắt của Sở Kinh Thiên ngồi vào xe ngựa, Ngưng Tuyết và Đồng Tâm cũng một trước một sau bước vào. Ngưng Tuyết quay người nói:

- Đại Ngưu ca ca, chiếc xe lăn kia rất quan trọng với ca ca, nhất thiết không thể bỏ lại.

- Yên tâm, bao hết trên người ta, mấy miếng gỗ mà thôi. –Sở Kinh Thiên vỗ vỗ ngực, khoe mắt vẫn lưu lại chút ướt át. Mấy câu giữa Diệp Uy và Diệp Nộ lúc này chỉ ngắn gọn như vậy, nhưng gã từ trong đó đã cảm nhận được quá nhiều thứ, giữa nam nhân không cần nói quá nhiều, mấy câu nói, vài ánh mắt, vài biểu cảm, thật sự đã đủ rồi. Với một người không có phụ thân như gã, cảm nhận của gã có thể nói là chua, cay, đắng đều có đủ.

- Hai vị là bằng hữu của Thần Nhi, thì chính là khách quý của Diệp gia ta, mời lên ngựa. –Diệp Uy sai hai tướng sĩ đi theo xuống ngựa, khách khí chào hỏi với Sở Kinh Thiên và Lãnh Nhai.

Sở Kinh Thiên xua tay nói:

- Bá phụ đừng khách khí, chúng ta tự đi khả năng còn nhanh hơn.

Lãnh Nhai cũng lạnh nhạt gật đầu.

Diệp Uy lập tức không kiên trì nữa, khẽ gật đầu, xoay người lên ngựa, quát khẽ một tiếng, cuốn bụi rồi đi.

Chờ họ đi xa, Sở Kinh Thiên một tay xách chiếc xe lăn lên, sau đó nhỏ giọng lầu bầu:

- Ô? Đây là gỗ gì nhỉ, không ngờ lại cứng như vậy, sờ lên lại giống như sắt thép. –Gã cũng không nghĩ nhiều, mà trịnh trọng nói một cách kỳ quái:

- Mặt Lạnh, ngươi biết vì sao tốc độ của ta luôn không bằng ngươi không? Ta bây giờ nghĩ rõ rồi, đó bởi vì thân thể ta nặng hơn ngươi nhiều. Ngươi dám vác cái này hay không, chúng ta hãy tới so thử.

Lãnh Nhai liếc gã một cái, tay phải quét qua, như tia chớp đoạt lấy xe lăn trong tay gã, dễ dàng chộp vào tay, như nắm cỏ rác, lạnh nhạt nói:

- Cho ngươi mười giây.

- Đây chính là ngươi nói. –Sở Kinh Thiên cũng không chậm trễ, hít sâu một hơi, rút Thương Minh Kiếm sau lưng ra vung về phía trước, quát khẽ:

- Kiếm Thần quyết – Khinh Kiếm Vô Ảnh!

Vừa mới niệm xong, thân thể gã vọt lên, hai chân đạp lên thân kiến, thân thể cao lớn cường tráng cứ thế giẫm lên kiếm bay nhanh đi, chẳng mấy chốc đã đi xa, đằng sau vẽ thành một đường màu lam ngọc.

Lãnh Nhai quả nhiên chờ tại chỗ mười giây, sau đó khinh thường hừ lạnh một tiếng, nhún chân, thân thể biến thành một luồng quang ảnh màu xám, biến mất trong nháy mắt.

“Véo” một tiếng, một bóng người mang theo lam quang từ bên cạnh vút qua, làm đám ngựa đang chạy băng băng hơi hỗn loạn một hồi.

Không lâu sau, lại ‘vút’ một tiếng, một cơn gió màu xám từ bên người thổi qua.

Ngóng nhìn hai bóng người đuổi theo nhau một trước một sau, Diệp Uy khen ngợi một tiếng:

- Không hổ là con trai Chiến Thần, cháu trai Kiếm Thần! Tuổi tác như vậy mà đã kinh thế hãi tục đến thế.

Tin Diệp Vô Thần trở về không hề truyền đi nhanh, nhưng trong phạm vi nhỏ ở Diệp gia đều đang thì thầm khe khẽ, nhưng ai cũng không kinh động Diệp Nộ. Vương Văn Thù đứng ở cửa đại môn, sốt ruột đi tới đi lui, hai cánh tay lúc thì đan chéo, lúc thì để ra đằng sau, cuối cùng lại không biết nên để đâu mới tốt. Trái tim càng đập vô cùng dữ dội, bà đều có thể nghe rõ thanh âm ‘thình thịch thình thịch’.

Khi nhận được tin tức, bà gần như hôn mê.

Lúc này, trong lòng bà có chính là sự mong ngóng vô cùng mãnh liệt, và sự sợ hãi càng mãnh liệt hơn. Cứ chờ nhiều thêm một giây với bà mà nói đều là một sự dày vò khó chịu.

Người làm mẫu thân như bà vẫn luôn rất khổ, từ lúc nhỏ đã chăm sóc và bảo vệ con trai yếu người lắm bệnh, rồi liên tiếp hai lần chịu nỗi đau mất con nặng nề. Nhưng... trong lòng bà không ngừng kêu gào, chỉ cần con trai bà thật sự có thể trở về, đâu chịu nhiều khổ sở hơn nữa, cho dù là đoản mệnh, bà cũng muôn vàn tình nguyện.

Tiếng vó ngựa tới gần, một người thúc ngựa mà tới, chính là Diệp Tứ cùng đi với Diệp Uy. Hắn ở cửa nhảy xuống ngựa, chẳng chờ Vương Văn Thù thăm hỏi liền cung kính nói:

- Phu nhân, lão gia sai tôi báo cho phu nhân, là thiếu gia không hề nghi ngờ, cậu ấy và Ngưng Tuyết tiểu thư đều bình an vô sự, sẽ trở về ngay thôi. Lão gia sợ phu nhân lo lắng, cho nên sai tiểu nhân thúc ngựa về trước báo cáo.

Nước mắt Vương Văn Thù thoáng cái trào ra, nàng ôm lấy nha hoàn Tiểu Lục ở bên cạnh, khóc lên ‘hu hu’, chỉ một lát liền thấm đầm ướt áo của Tiểu Lục.

- Phu nhân, thiếu gia đã trở về, phu nhân phải cao hứng mới đúng. –Tiểu Lục đỏ mắt, vụng về an ủi.

Wang Văn Thù không nói một câu, chỉ khóc không ngừng, khóc đã nói không nên lời.

Trong sự chờ đợi mỏi mắt của các nàng, xe ngựa Diệp Vô Thần ngồi rút cuộc đi tới cửa Diệp gia, vén rèm lên, nhìn thấy chữ ‘Diệp’ cực lớn trên đại môn, trong lòng Diệp Vô Thần muôn vàn thương cảm, hắn ôm chặt Ngưng Tuyết và Đồng Tâm, thì thầm:

- Ba năm rồi, chúng ta rút cuộc lại về nhà.

Rèm cửa thoáng chốc bị vén lên, lộ ra khuôn mặt đầy nước mắt của Vương Văn Thù, Diệp Vô Thần nhìn bà, nhẹ giọng nói:

- Nương, con đã trở về.

Toàn thân Vương Văn Thù run rẩy dữ dội, nghiêng nghiêng ngã ngã, bắt chắp tất cả lên xe ngựa ôm Diệp Vô Thần vào trong lòng, cao giọng khóc to, hoàn toàn chẳng màng nơi đây vẫn là trên đường lớn.

Xung quanh, người dừng chân vây quanh càng lúc càng nhiều, ai nấy trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ và khó tin nổi. Cũng là từ giờ phút này trở đi, tin tức Diệp Vô Thần trở về rất nhanh truyền bá ra ngoài, gây nên tứ phương chấn động.

Nghe thấy tiếng khóc làm người ta rơi lệ, Sở Kinh Thiên lắm bầm:

- Có cha mẹ đúng là hạnh phúc, ài.

Gã vừa nói xong, Lãnh Nhai một tiếng không nói liền xông vào đại môn Diệp gia, Sở Kinh Thiên vừa vô ý thức muốn kéo gã, khi vươn đến một nửa thì lại hậm hực thu tay về:

- Mặt Lạnh cũng là người có mẫu thân, hắn là đi tìm mẫu thân hắn. Ài, chỉ còn lại một mình ta.

Nắm nắm chặt tay, thấp giọng rống:

- Kiếp sau, nhất định phải đầu thai làm một kẻ có mẫu thân!

Khi Diệp Vô Thần được Sở Kinh Thiên dìu xuống xe ngựa, y phục trước ngực đã bị Vương Văn Thù khóc ướt một mảng lớn, hấn hưởng thụ và cảm kích thứ chí tình thuần khiết nhất, vô tư nhất này. Khi hấn ngồi lên xe lăn, được Ngưng Tuyết và Đồng Tâm đẩy đi vào, Vương Văn Thù ngó ra ở đó, nàng run giọng hỏi:

- Thần Nhi, chân con...

Diệp Uy vỗ vai nàng, lắc đầu nhẹ giọng nói:

- Không phải chân, năm đó nó chiến một trận ở Đại Phong Quốc, lực lượng toàn bộ hao hết, không thể khôi phục, bây giờ rất yếu ớt, sau này cũng sẽ luôn yếu ớt như vậy. Giống như, giống như lúc nó trước mười sáu tuổi vậy.

Wương Văn Thù chờ dẫn hồi lâu, thất thần nói:

- Như thế... cũng tốt, như thế nó không cần gánh trách nhiệm lớn như thế nữa, cũng sẽ không chạy loạn lung tung nữa. Sau này ta ngày ngày ở trong nhà bảo vệ nó, ai cũng không thể thương tổn Thần Nhi của chúng ta.

Diệp Vô Thần gật đầu. Hai lần rồi, họ đã không thể chịu đựng thêm lần nào nữa.

253. Chương 252: Về Nhà (4)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 252: Về nhà (4)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Thần Nhi, trước tiên đi thăm gia gia con đi, sau khi con xảy ra chuyện, người luôn cho rằng đều vì người mới chôn vùi tính mạng của con, đau khổ trong cơn tự trách, ba năm trước liền từ bỏ mọi thứ, đã không còn ở trong triều, cả ngày trồng hoa gieo cỏ. Bây giờ con đã trở về, người rút cuộc cũng có thể... -Nghĩ đến Diệp Nộ, trong lòng Diệp Uy chua xót một hồi.

Diệp Vô Thần gật đầu:

- Phụ thân, chúng ta cùng nhau đi.

Cách bài trí tiểu viện của Diệp Nộ khá cổ trang, nhưng so với trong ấn tượng của Diệp Vô Thần thì rõ ràng an tĩnh rất nhiều, sau khi đi vào không thấy bóng người, ngược lại nghe thấy tiếng hót của đủ mọi loài chim khác nhau.

Diệp Nộ ngồi ở trên một chiếc ghế gỗ cứng rắn, hết sức chăm chú cho một chú chim trong lồng ăn, đối với việc Diệp Vô Thần và Diệp Vô Thần tới gần như không nghe thấy. Diệp Uy khom lưng, hạ thấp giọng nói:

- Phụ thân.

- Chuyện gì? -Diệp Nộ đầu cũng không ngẩng, lạnh nhạt nói. Ông lúc này so với trong ấn tượng của Diệp Vô Thần đã già nua hơn rất nhiều, ba năm không gặp, lại dường như thoáng chốc già đi chục tuổi. Hấn không khỏi bắt đầu thương cảm cho mình sau khi tiến vào Diệp gia, mang tới cho Diệp gia rút cuộc là chỗ tốt nhiều hơn hay là thương tổn nhiều hơn. Với một lão nhân vô dục vô cầu như Diệp Nộ mà nói, thương tổn lớn nhất trên thế giới không phải là cái chết, mà là hành hạ bởi tình thân.

- Gia gia, con đã về. –Diệp Vô Thần thẹn trong lòng dùng thanh âm rất khẽ gọi, chỉ e thanh âm quá lớn sẽ kinh động tới lão nhân này.

Diệp Nộ run rẩy cả người, hai tay, toàn thân đều cứng đờ ở đó, không có động tác nào nữa, một tiếng gọi khẽ, làm ông hoàn toàn không dám tin vào lỗ tai mình, cứ thế đờ ra ở đó, hết như thời gian bỗng dừng lại vậy.

Trong lòng Diệp Uy thầm vui mừng, càng nhiều là cay đắng và chua xót. Ba năm nay, trong cơn hồi hận đau khổ và tự trách, phụ thân tâm như tro tàn trải qua thế nào, y mỗi ngày đều thấy trong mắt, cõi lòng liền đau đớn co thắt một trận.

Diệp Nộ ngẩng đầu, dùng ánh mắt run rẩy lấp lóe không ngừng nhìn về phía Diệp Vô Thần. Giờ phút này, ông lại bắt đầu không thể tin vào mắt mình. Vị Diệp lão tướng quân nửa đời chinh chiến, hùng tài vĩ lược, vô số người sợ hãi, được vô số người tôn trọng và kính ngưỡng, giờ phút này hoàn toàn không có uy áp và bình tĩnh như ngày thường, đôi mắt già nua đục ngầu dần bắt đầu trở nên mịt mờ, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, run run bờ môi, lại một chữ, một âm thanh đều không phát ra được.

- Phụ thân, Thần Nhi đã trở về! Nó không chết! Thần Nhi nó không chết! Năm đó nó rơi xuống Đoạn Hồn Uyên, nhưng nó không chết, mà sống sót trở về, bây giờ ở ngay trước mặt người! Phụ thân, Thần Nhi không chết đâu! –Bên tai Diệp Nộ đang trong trạng thái như si ngốc, Diệp Uy dùng sức hô to, là đang nhắc nhở phụ thân mình hết thảy đều không phải ảo giác, lại há chẳng phải đang phát tiết nỗi vui mừng và hưng phấn vô hạn ở tận đáy lòng mình.

Diệp Vô Thần cũng lặp lại một tiếng:

- Gia gia, con đã về.

Diệp Nộ hết như vừa tỉnh sau giấc mộng, ba hồn bảy vía lại lần nữa trở về cơ thể, ông vươn bàn tay già ba năm nay đã bắt đầu trở nên khô héo yếu ớt kia ra, dùng sức gặt đầu, dùng thanh âm yếu ớt không thôi nói:

- Về là tốt, về là tốt, về là tốt...

Ông vỗ mạnh một cái lên trán mình, dùng sức lau đôi mắt mình, vì vẩy đi nước mắt trào ra trong hốc mắt, cũng vì để tầm mắt mình càng thêm rõ ràng. Trước mắt không phải ảo giác, cũng không phải người khác ngụy trang, Kiếm Thần Chỉ Hoàn duy nhất trên tay hắn và Ngưng Tuyết bên người hắn đều đã chứng minh hết thảy. Không phải ảo giác, lại không chân thật như ảo giác, ông thì thào nói:

- ... Con, hận gia gia không...?

Sự hối hận và tự trách sâu sắc là nỗi đau thấu tim ba năm qua của ông, nếu không phải ông đồng ý, đồng thời tự mình đi khuyên bảo Diệp Thủy Dao gả vào Đại Phong Quốc, thì hết thảy những điều này sao có thể xảy ra. Đây là một chuyện sai lầm nhất ông từng làm trong cuộc đời, nếu không phải vì chuyện này, Diệp Vô Thần sao có thể vì Diệp Thủy Dao mà chết ở Đại Phong Quốc. Ông một mực đều cho rằng cái chết của Diệp Vô Thần là sự trừng phạt ông trời giáng xuống vì mình buông bỏ thân nhân, đẳng đẳng ba năm, đều bị hành hạ trong nỗi đau thấu tim. Thời gian ba năm, ông hết như già đi cả chục tuổi.

- Hả? Vì sao con phải hận gia gia chứ? –Diệp Vô Thần hỏi ngược lại một câu.

Hắn mỉm cười nói:

- Thiên Long Quốc ta luôn luôn an ổn, người người an cư lạc nghiệp, cơm no áo ấm, kẻ ăn xin đã ít lại càng ít, ngay cả đạo tặc cường đạo đều cực kỳ hiếm thấy. Dưới sự chực sẵn của Đại Phong Quốc cùng công kích và quấy rối liên tục mấy năm nay vẫn là như thế, là công lao của ai? Là gia gia. Con nói một câu gia gia có thể cảm thấy đại nghịch bất đạo, nếu không có gia gia, ngay cả hoàng đế Thiên Long hiện tại cũng chưa chắc là người kia. Gia gia nửa đời chinh chiến, ngay cả thành hôn cũng là trên chiến trường, lại giải cứu vô số con dân Thiên Long, làm vạn dân yên vui, khí tiết bậc này, đại công hạng này, uy vọng cỡ này, Thiên Long Quốc ai có thể bằng? Nhìn khắp trên dưới Thiên Long Quốc, không có người gia gia phải thẹn và thua thiệt. Con có gia gia như thế làm kiêu ngạo, thì lấy đâu ra oán hận?

Diệp Vô Thần than một tiếng, nghiêm túc nói:

- Con biết nỗi đau mấy năm nay của gia gia. Thực ra, gia gia, người thật sự sai rồi. Người sai ở việc không nên hối, không nên hận mình. Lúc trước, người giữa người thân của mình và an nguy quốc gia lựa chọn an nguy quốc gia, khiến người ta đáng kính đáng phục. Mà con chỉ là kẻ vì lòng riêng thù bấp chấp an nguy quốc gia. Nếu nói hận, con hận chỉ có chính con, hận nỗi xúc động của mình khiến phụ thân, gia gia còn có rất nhiều người thương tâm đứt ruột vì con. Chỉ có gia gia có thể hận con, con có tư cách gì để hận gia gia chứ? Con chỉ hy vọng, gia gia có thể tha thứ cho sai lầm con mắc phải, sau này mỗi ngày vui vẻ tự tại, như thể sự hổ thẹn trong lòng con mới có thể vơi đi chút đỉnh.

Trên mặt Diệp Uy lộ ra nụ cười mỉm, y tin rằng những lời này đủ để cởi bỏ khúc mắc trong lòng Diệp Nộ. Quả nhiên, Diệp Nộ ngơ ngẩn một hồi, nước mắt mông lung cười ha ha âm lên:

- Không hổ là cháu trai của ta, vĩnh viễn luôn nhanh mồm nhanh miệng như vậy, làm người ta chẳng thể phản bác, ha ha ha ha...

Ba năm nay, đây là lần đầu tiên Diệp Uy nhìn thấy Diệp Nộ cười to sung sướng như vậy, trên mặt y và Diệp Vô Thần cùng lộ ra vẻ tươi cười thư thái. Một tiếng cười lớn, lão nhân này rốt cuộc cũng thoát khỏi gông cùm tự trách, nỗi đau sâu thẳm. Hết thấy những điều hành hạ ông đã hoàn toàn tiêu tan.

Từ trong tiểu viện của Diệp Nộ ra ngoài, Vương Văn Thù đã sai người dùng tốc độ nhanh nhất làm đầy một bàn đồ ăn ngày thường Diệp Vô Thần thích ăn. Thấy họ ra ngoài, bà vợ vội đón tiếp, quan tâm hỏi:

- Thần Nhi, Tuyết Nhi, các con vừa mới trở về, nhất định đói rồi nhỉ, vì nương vừa mới chuẩn bị sẵn đồ ăn, mau tới ăn đi, tiện thể nói chuyện với nương chút.

Bà rất muốn biết trong ba năm nay Diệp Vô Thần đã trải qua những gì, Diệp Uy ở đằng sau cũng cực kỳ muốn biết. Dích ác, người từng rơi xuống Đoạn Hồn Uyên hoặc dùng dây thừng thử tiến vào Đoạn Hồn Uyên có rất nhiều, không ai sống sót, độ sâu của Đoạn Hồn Uyên càng vô thể đo đếm, Đại Phong Quốc từng đặc biệt chế tạo một sợi dây thừng dài ba ngàn thước để buộc đá thăm dò, nhưng đều không dò đến phần đáy. Độ sâu khủng bố như thế, có thể sống sót thật sự có thể nói là kỳ tích.

Có điều nói đi phải nói lại, kỳ tích phát sinh trên người Diệp Vô Thần còn ít sao?

- Đã rất lâu không ăn đồ ăn trong nhà rồi, thật là nhớ... Trước lúc này, con muốn đi thăm tỷ tỷ trước. -Nói xong, hắn xoay người nhìn về phương hướng tiểu viện của Diệp Thủy Dao. Bây giờ tin hắn trở về có lẽ cả Thiên Long Thành đều đã biết, Diệp gia càng bối rối mà sôi trào, mà Diệp Thủy Dao lại vẫn một mực không xuất hiện, dường như là không biết.

- Đúng đúng, mau đi thăm Dao Nhi, nó mấy năm nay... Nó nhìn thấy con nhất định sẽ cao hứng lắm đấy. -Vương Văn Thù vội vàng gạt đầu trả lời.

- Con cùng Tuyết Nhi Đồng Tâm đi là được, nương tự làm cho con mấy món ăn được không? -Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

Thỉnh cầu này bà sao có thể từ chối, liền vui mừng đáp ứng. Trước khi Diệp Vô Thần rời đi, lại bỗng xoay người hỏi:

- Diệp Vô Vân đâu?

Hắn từ trước tới nay đều gọi thẳng tên Diệp Vô Vân, nếu có thể, hắn ngay cả tên đều không muốn gọi.

- Lúc sáng nay nó đi thành Bắc mua sắm rồi, rất nhanh sẽ trở về. Bây giờ nó hẳn cũng biết con đã về. -Vương Văn Thù đáp.

- Mua sắm? -Diệp Vô Thần nhếch khóe miệng, như nghiêm túc như mĩa mai nói:

- Ngay cả cuộc sống của hạ nhân hắn cũng ôm đồm, đúng là chịu khó thật.

Vương Văn Thù không nghe ra lời mĩa mai trong đó, vui mừng gạt đầu:

- Mấy năm nay không có con, trong nhà luôn sầu thảm, hết thấy đều là Vân Nhi quản lý, mỗi ngày bận trong bận ngoài khiến người ta lo lắng nó có mệt chết hay không. Bảo nó đừng nhọc lòng như vậy, nó luôn nói là giao cho người khác làm thì không yên tâm, thẳng bé này...

Diệp Vô Thần gật đầu cười, để Ngưng Tuyết và Đồng Tâm đẩy đi về phía tiểu viện của Diệp Thủy Dao. Diệp Uy nhìn theo bóng lưng hắn, như có suy ngẫm. Ba năm không gặp, Diệp Vô Thần đã bước vào tuổi đôi mươi, tuy là ngồi nhưng rõ ràng có thể nhìn ra hắn cao lớn lên không ít, dung mạo tuy biến hóa không lớn nhưng cũng có thể thấy đã trưởng thành. Mà cảm giác hắn mang cho Diệp Uy lại có khác biệt rất lớn, còn về là cái gì, y nhất thời không thể rõ ràng, chỉ vẩn vẩn là cảm giác.

Bố trí tiểu viện Diệp Thủy Dao không hề thay đổi, đã không biết bao nhiêu năm, nơi đây đều chưa từng thay đổi.

Lần này, Diệp Vô Thần đi thẳng vào phòng ngủ. Mở cửa phòng, một hơi thở trong trẻo dịu ập tới, trong phòng lại không một âm thanh. Một mực chờ đến khi hắn bị đẩy vào trong phòng, cửa bị đóng lại, một thân ảnh cực đẹp mới đi tới bên người hắn, cúi người xuống, ôm lấy cổ hắn, bờ môi căng đầy khê thơm lên má hắn:

- Tiểu Thần, chàng rốt cuộc chịu về nhà rồi.

- Tỷ tỷ, không sợ bị mẫu thân nhìn thấy sao? –Diệp Vô Thần dùng tay sờ vị trí vừa mới bị hôn, cười đầy ẩn ý nói.

Diệp Thủy Dao thích hắn gọi nàng là tỷ tỷ, nàng tin họ không phải tỷ đệ thực sự, nhưng mỗi lần Diệp Vô Thần gọi nàng như vậy, trong lòng nàng đều sẽ có một cảm giác sung sướng và thỏa mãn phá tan mọi cấm kỵ trở ngại.

- Không sợ. –Diệp Thủy Dao cười khê. Diệp Vô Thần từng nói, lúc nàng cười là lúc nàng đẹp nhất, trước nụ cười mĩm tuyệt đẹp của nàng, phong cảnh đẹp nhất trên đời đều phải u ám thất sắc. Cho nên, nàng bắt đầu quen ở trước mắt hắn lộ ra nụ cười người khác vĩnh viễn đừng mong nhìn thấy. Từ ngày hắn trở về, nàng chẳng có lý do gì mà không vui vẻ.

- Thế lát nữa tỷ tỷ hôn ta ở ngay trước mặt nương nhé. – Diệp Vô Thần cười nói.

Diệp Thủy Dao đỏ mặt, đánh nhẹ hắn một cái.

254. Chương 253: Tâm Của Thủy Nhu (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 253: Tâm của Thủy Nhu (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Thật lâu rồi, kiểu cách phòng tỷ tỷ vẫn không hề thay đổi. –Diệp Vô Thần dời ánh mắt, nhìn vào bộ cục khắc sâu trong đầu ở trước mắt.

- Đúng đó! Phòng tỷ tỷ vẫn giống y trước kia. Rõ ràng đã qua lâu như vậy nhưng cảm giác hệt như mới ngày hôm qua. –Ngưng Tuyết cũng nhìn ngắm nơi này, trong đôi mắt lóe lên chun chút hưng phấn. Mà mấy năm nay Đồng Tâm một mực canh giữ bên người Diệp Thủy Dao, nàng đi đâu Đồng Tâm sẽ theo đấy. Thời gian nhiều nhất thì cùng nàng một mực ở trong phòng không ra bên ngoài, đối với nơi nay đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa.

Ánh mắt lướt qua, trên chiếc bàn trước giường Diệp Thủy Dao chất từng quyển sách dày cộp na ná sổ sách, quyển đặt ở trước bàn đang lật ra. Diệp Vô Thần lắc đầu:

- Tỷ tỷ, tỷ không cần khổ cực như vậy.

Hai tay Diệp Thủy Dao vòng lên cổ hắn, khẽ nói:

- Mục tiêu của chàng chính là mục tiêu của thiếp, đây là điều duy nhất thiếp có thể giúp chàng. Nếu đã gả cho chàng thì phải tặng cả một Diệp gia hoàn chỉnh cho chàng, bao gồm tất cả những thứ mấy năm nay bị Diệp Vô Vân thao túng trong tay, không hề thiếu thứ nào.

Diệp Vô Thần cũng không khuyên nữa, hưởng thụ sự ấm áp nàng truyền cho mình, hơi nhắm mắt nói:

- Khi ta về nhà, mang theo một người có thể chứng minh chúng ta không phải tỷ đệ ruột thịt. Lát nữa ta dẫn tỷ tỷ đi gặp hắn một lần, được không?

Hắn nói đương nhiên là Sở Kinh Thiên. Trong mười năm hắn ngủ say khi đó, là Sở Kinh Thiên chăm sóc và nhìn hắn lớn lên, cũng vì thế mà có cảm tình rất sâu sắc với gã. Gã hoàn toàn đủ để chứng minh hắn không phải Diệp Vô Thần đã mất tích bốn năm về trước.

Diệp Thủy Dao lại lắc đầu:

- Không cần, thiếp bây giờ hết thấy đều thuộc về chàng, thì sao có thể không tin chàng chứ. Với thiếp mà nói, chúng ta có phải tỷ đệ ruột thịt hay không, đã không quan trọng nữa rồi. Dẫu đúng, thì có thể thế nào đây.

Trong lòng Diệp Vô Thần ấm áp, khẽ gật đầu.

- Tiểu Thần, chàng đi thăm muội muội của Hoa gia chưa? Lúc đó, tất cả mọi người cho rằng chàng không còn nữa, nàng lại vẫn một lòng với chàng, vì kháng cự hoàng đế ban hôn, phát thề đời này ngoài chàng sẽ không lấy chồng nữa, nếu không phải sợ người nha chúng ta sau khi già đi không ai chăm sóc, nàng đã đi theo chàng rồi. Tiểu Thần, đời này kiếp này, chàng không thể phụ lòng nàng ấy, cho dù là vì nàng ấy, chàng cũng không thể xảy ra chuyện nữa.

Nhớ tới Hoa Thủy Nhu, trong lòng Diệp Vô Thần vừa đau vừa ấm áp, càng nhiều là thương yêu:

- Ta từng thấy nàng ấy rất nhiều lần nhưng không dám để nàng ấy biết. Nàng ấy và tỷ tỷ không giống nhau, nàng ấy giống như một bông hoa tuyết không nhiễm bụi trần, nên nhận được sự yêu thương che chở cẩn thận nhất dịu dàng nhất trên cõi đời, gặp được ta, thật đúng là niềm bất hạnh lớn nhất trong cuộc đời nàng ấy.

- Tiểu Thần, chàng sai rồi. –Diệp Thủy Dao lắc đầu, ôm chặt hắn:

- Chàng không hiểu nữ nhân. Với muội muội Hoa gia mà nói, chỉ cần ưng ý một người, người tốt cũng được, người xấu cũng thế, chỉ cần ở cùng với hắn, cho dù hắn là một ác ma, có thể cùng hắn sa đọa cũng là một thứ hạnh phúc. Với nàng ấy mà nói tàn nhẫn nhất chính là chia lỵ và vứt bỏ, những điều khác, cho dù chàng làm địch với cả thiên hạ, nàng ấy cũng sẽ vĩnh viễn đứng bên cạnh chàng, vì chàng trả mọi cái giá.

Diệp Vô Thần trầm mặc một lúc ngẩn ngui, khẽ than một tiếng:

- Càng là như thế, ta càng không dám đi gặp nàng ấy, ta nợ nàng thật sự quá nhiều.

Mới vừa đính hôn với nàng liền đi xa về phương nam, sau khi trở về, nàng dịu dàng quấn một chiếc khăn lên cổ hắn, lưu luyến thúc giục hắn sớm về nhà và thăm hỏi cha mẹ... Sau đó, nàng chờ hắn lập tức trở về thăm nàng, chờ rất lâu, chờ được lại là tin dữ.

Hắn không dám nghĩ, thiếu nữ dịu dàng này sẽ đau đớn cỡ nào, còn đau suốt ba năm, lại vì hắn tự hủy cả đời, thề cả đời không lấy chồng, toàn thành đều hay.

- Nếu đã như vậy, chàng càng nên bù đắp nhiều hơn cho nàng ta. Sự bù đắp lớn nhất với nàng ấy bây giờ chính là lập tức đi nói cho nàng biết, biết đâu nàng sẽ cao hứng đến ngất đi. Cô gái như thế, cho dù để nàng đau thêm một giây đều là một thứ tội lỗi. –Diệp Thủy Dao dịu giọng nói. Nàng lúc này và Diệp Thủy Dao ba năm trước có biến hóa cực lớn, sự biến hóa của nàng là vì, cũng là vì Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần khẽ gật đầu.

Ra khỏi tiểu viện của Diệp Thủy Dao, phát hiện Sở Kinh Thiên đang cầm một cành cây không biết nhặt ở đâu, ở trong sân múa máy tự nhiên, dùng cành thay kiếm, vút ra chiếc bóng đầy trời, hệt như đó không

phải một cành cây mà là trăm ngàn cành vậy. Xung quanh gã, vây quanh một đám ăn mặc gia đình đang nhao nhao lớn giọng reo hò, tuy Sở Kinh Thiên chỉ múa chiêu thức, không dùng nửa điểm nội lực, nhưng trong mắt những kẻ tay mơ này cũng là ‘cao nhân’ vô cùng lợi hại.

Có điều nếu gã toàn lực vận chuyển ‘Kiếm Thần quyết’, có lẽ sẽ dọa cho những thị vệ cao thủ của Diệp gia này trốn mất há mồm.

Sở Kinh Thiên chưa từng lộ mặt trước mặt nhiều người như vậy càng lúc càng đắc ý và hưng phấn, động tác trên tay càng lúc càng nhanh. Gã bản tính cởi mở hào phóng, lại thích kết giao bạn bè, vừa rời ‘gia môn’ trong lòng hoàn toàn không có khái niệm cao thấp sang hèn, rất nhanh hòa mình với những gia tộc này.

- Đại Ngưu ca ca, huynh thật lợi hại. –Từ rất xa, Ngưng Tuyết đẩy Diệp Vô Thần liền vẫy tay duyên dáng hô.

Nghe thấy tiếng gọi, Sở Kinh Thiên ngừng múa... cành cây, cười hắc hắc ngây ngô, đám gia đình cao hứng phấn chấn kia vội vã bước lên hành lễ, dùng đủ mọi ánh mắt nóng bỏng nhìn Diệp Vô Thần. Tuy nghe nói hắc bấy giờ ngay cả sức đứng lên đều không có, nhưng lúc trước hắc chính là người chém Chiến Thần, giết vạn quân, ba năm nay được truyền như Thần nhân.

Diệp Vô Thần đi đến hỏi:

- Sở đại ca, Lãnh Nhai đâu?

- Hắc đi bồi mẫu thân hắc, mẹ con ba năm không gặp, nhất định rất nhiều điều muốn nói. –Sở Kinh Thiên vẻ mặt hâm mộ nói.

Diệp Vô Thần khẽ gật đầu mỉm cười nói:

- Nếu đói thì bảo người dẫn người đi tới chỗ phòng ăn, đừng xem như người ngoài.

- Hắc, nhà Diệp lão đệ chẳng phải nhà ta sao, có gì mà xem như người ngoài chứ. –Sở Kinh Thiên tùy tiện nói.

Diệp Vô Thần cười gật đầu, cùng Ngưng Tuyết Đồng Tâm rời đi. Họ vừa mới đi, những gia đình kia liền vây quanh, thì nhau hỏi:

- Thì ra người tên Đại Ngưu?

- Ai nói thế! Ta tên Sở Kinh Thiên, nghe chưa, Sở Kinh Thiên! –Sở Kinh Thiên ngừng lại một chút, ưỡn ngực xưng tên mình ra.

- Nhưng Ngưng Tuyết tiểu thư rõ ràng gọi người là Đại Ngưu, hắc hắc, vẫn là tên này thú vị hơn.

- Ngưng Tuyết muội muội có thể gọi, các người thì không được! Đại Ngưu là gọi lúc nhỏ, gia gia ta nói, sau này ra ngoài nhất định phải dùng tên thật của mình, không thể dùng Đại Ngưu.

-Ồ! Gia gia người là ai thế?

- Gia gia ta tên Sở Thương Minh!

- Hắc! Thật đúng là dám nói, gia gia họ Sở thì gọi là Sở Thương Minh à? Gia gia ta còn gọi là Vũ Tiều Tuyền đó.

-

Diệp Vô Thần đi tới cửa, nghĩ một chút, lại bảo Ngưng Tuyết Đồng Tâm đẩy hắc ra đằng sau. Vương Văn Thù vừa vặn đi ra hỏi:

- Thần Nhi, con muốn đi đâu?

- Con muốn đi Hoa gia một chuyến. Nương, có thể giúp con chuẩn bị một cỗ xe ngựa không? –Diệp Vô Thần đáp.

Nhắc tới Hoa gia, trên mặt Vương Văn Thù lộ ra vẻ đau lòng:

- Con nên sớm đi thăm Hoa gia, nương lập tức...

Vương Văn Thù còn chưa dứt lời, đại môn Diệp gia liền ‘rầm’ một tiếng bị đá ra, thủ vệ ở cửa về mặt ngán ngẩm cười khổ. Hoa Chấn Thiên phá cửa đi vào, liếc mắt liền nhìn thấy Diệp Vô Thần ở cửa. Lờn đồn dù sao cũng là lờn đồn, thoáng nhìn thấy người thật, y vẫn ngơ ra ở đó, trợn to mắt nhìn chằm chằm hần. Diệp Vô Thần lễ phép nói:

- Nhạc phụ đại nhân, đã lâu không gặp.

Hoa Chấn Thiên lay lay đầu, rốt cuộc đã phản ứng lại, y trừng mắt, râu dựng thẳng, đi dăm ba bước, miệng càng mắng trước cả bước chân:

- Tên hỗn tiểu tử trời đánh người, xem lão tử có vắn xương người ra không!!

Thấy y khí thế hùng hổ mà tới, điệu bộ muốn vung tay đánh, Đồng Tâm nhú mày, thân thể không nhúc nhích, phóng ra một luồng khí thể nặng trĩu khóa chặt thân thể Hoa Chấn Thiên, khiến y toàn thân chợt lạnh toát, bước chân cũng khựng lại.

Diệp Vô Thần bắt đầu dĩ cười:

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tử thân thể rất không tiện, chắc là không chịu nổi sự hành hạ của người, tha ta lần này được không?

Vương Văn Thù vội chạy tới, cản trước mặt Diệp Vô Thần:

- Thông gia, ta biết trong lòng ông có oán có khí, cha mẹ nhà nào mà chẳng thương con cái, nhưng điều này vốn dĩ không thể trách Thần Nhi, hơn nữa nó vừa mới về, thân thể cũng yếu ớt vô cùng, gần như ngay cả sức đi lại đều không có, ông cho dù tức giận thì cũng không thể thực sự động thủ được.

Vì liên quan đến Hoa Thủy Nhu, Vương Văn Thù trong lòng thương tiếc không cách nào sinh ra phần nộ với Hoa Chấn Thiên, cộng thêm Hoa Chấn Thiên cũng chỉ là bề ngoài ra vẻ giữ thể diện, ra vẻ uy phong, bằng không ai dám bày ra tư thế này trước mặt Diệp Vô Thần, nói không chừng bà sẽ tát hần một cái.

Luồng khí thể khóa chặt Hoa Chấn Thiên biến mất, Hoa Chấn Thiên run lên một cái cũng không có thời gian để ý tới cảm giác kỳ lạ lúc này, nhướng mày nói:

- Tiểu tử này làm sao thế?

Thấy xe lăn Diệp Vô Thần ngồi, lông mày y càng nhíu càng chặt, bước tới mấy bước, một tay tóm cổ tay hần, sau phút thăm mạch ngắn ngủi, sắc mặt chợt biến đổi.

Diệp Vô Thần chết mà sống lại, y đương nhiên vui mừng đến suýt nữa nhảy dựng lên, nhưng nghĩ tới con gái mình vì hần chịu khổ ba năm nay, y lại tức giận không đánh không xong. Nhịn nổi vui mừng khắp khối, đồng thời nén giận ở nhà chờ hần tới thăm, hơn nữa không chỉ bản thân y, còn nghiêm lệnh hạ nhân không được nói cho Hoa Thủy Nhu biết Diệp Vô Thần đã về, bằng không nếu để nàng biết, nàng chắc chắn sẽ liều mạng chạy tới Diệp gia. Y ắt phải để Diệp Vô Thần tự mình tới Hoa gia cho con gái y một sự vui mừng, cộng thêm... ‘bồi tội’!

Kết quả y chờ tới chờ lui, sau khi Diệp Vô Thần đi vào cửa Diệp gia rất lâu, y vẫn không chờ được hần tới thăm. Sau đó thực sự không chờ được nữa, rốt cuộc hùng hùng hổ hổ chạy tới Diệp gia. Mà vừa thăm dò, lòng y lại lạnh đi một nửa. Thân thể Diệp Vô Thần trông trơn, rộng đến đáng sợ, ngay cả sức sống đều mỏng manh giống như một kẻ sắp chết. Đừng nói đi lại chạy nhảy, suy yếu cỡ này, chỉ e sống cũng chẳng sống được mấy năm.

Nhưng nghĩ đến ba năm trước hần nhảy chính là Đoạn Hồn Uyên khủng bố kia, có thể sống trở về đã là một kỳ tích, còn dám mơ ước viễn vông cái nổi gì? Y buông cổ tay Diệp Vô Thần, sắc mặt biến ảo một hồi, lần này cho dù van xin y đánh, y cũng không xuống tay cho được, bằng không con gái y còn không biết phải chảy bao nhiêu nước mắt.

Y cố ra vẻ mặt mày tức giận quát:

- Thân thể người thế nào ta mặc kệ, nhưng người hại con gái ta nhiều năm như vậy, sau khi trở về lại không thèm nhìn lấy một cái, cái này nói thế nào đây!!

- Nhạc phụ đại nhân bớt giận, ta vừa muốn động thân, vừa hay đừng phải nhạc phụ đại nhân. –Diệp Vô Thần cười ha ha nói.
- Đúng thế, Thần Nhi đang chuẩn bị đi thăm Nhu Nhi. Con bé này, thật là khiến người ta thương. –Vương Văn Thù thương tiếc nói.
- Hừ, thế còn được. –Hoa Chấn Thiên lầu bầu nói, sự giận dữ cố ra vẻ trên mặt dần tiêu tan, trong lòng bắt đầu sinh ra lo lắng nồng đậm.
- Diệp Tam, mau chuẩn bị xe ngựa!

255. Chương 254: Tâm Của Thủy Nhu (trung)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 254: Tâm của Thủy Nhu (Trung)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần và Hoa Chấn Thiên lấy xe thay đi bộ, đánh xe về phía Hoa gia, nếu không có gì bất ngờ, đám người vây quanh ắt sẽ ùn tắc cả con đường.

Trên xe, Hoa Chấn Thiên liếc nhìn chiếc xe lăn bằng gỗ Diệp Vô Thần không chịu rời người, không nhịn được hỏi:

- Tiểu tử, người rốt cuộc sống sót thế nào? Năm đó người đứng là tự tay một kiếm chém Phong Triều Dương?

Năm đó lời đồn truyền khắp đại lục, người tận mắt chứng kiến nhiều vô số kể, bây giờ hỏi tưởng lại, y vẫn có chút không dám tin. Hoa Chấn Thiên y đầu sao cũng xem như người hiểu một nửa Diệp Vô Thần, thực sự là quá khó để tin.

- Có thể trở về là tốt, còn về làm thế nào trở về, thực ra không hề quan trọng. –Diệp Vô Thần tùy ý đáp, sau đó ánh mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt ảo não:

- Phong Triều Dương đích thật là ta giết, y đã chết thật, mà ta lại sống sót. Nếu trời đã không tuyệt đường ta, vậy ta sẽ khiến trời cũng phải biến đổi theo.

Đổi trời!?

Thanh âm lạnh nhạt kia khiến cõi lòng Hoa Chấn Thiên trở nên hồi hộp.

Giống như cảm giác của Diệp Uy, cảm giác Diệp Vô Thần mang lại cho y đã có khác biệt rất lớn với ba năm trước, thân thể hần nay yếu ớt vô cùng, nhưng mơ hồ, lại tỏa ra một loại khí chất khiến cõi lòng người ta run sợ. Thấy hần dường như chẳng hề muốn giải thích gì thêm với mình, câu nhắc nhở úp úp mở mở lúc nãy kia đã là cực hạn của hần, Hoa Chấn Thiên nhin xuống không hỏi tiếp nữa, ngược lại hung tợn nói:

- Bất kể người làm gì cũng được, quan trọng nhất vẫn là giữ lại cái mạng, cái chết của người năm đó, người có biết đã hại bao nhiêu người không. Còn nhớ lời năm đó lão tử từng nói không? Nếu không phải bây giờ người không chịu nổi hành hạ, ta thật rất muốn vạn xương người!

- Ta hiểu. –Diệp Vô Thần mỉm cười gật đầu:

- Yên tâm đi, sau này không ai có thể lấy được tính mạng ta.

Thanh âm vẫn lạnh nhạt như trước, nhưng trong lạnh nhạt lại ẩn chứa một niềm tự tin khổng lồ phát ra từ tận đáy lòng. Trong lòng Hoa Chấn Thiên càng thêm nghi hoặc. Trong ba năm nay, trên người hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là trong lúc bồi hồi giữa sinh và tử khiến hắn lĩnh ngộ được điều gì ư?

Diệp Vô Thần không cho Ngưng Tuyết và Đồng Tâm đi theo, mà bảo hai nàng bồi bên người Diệp Thủy Dao. Xuống xe ngựa, Hoa Chấn Thiên một tay đẩy xe lăn tiến vào đại môn. Thủ pháp của y đương nhiên không thể cẩn thận nhẹ nhàng như Ngưng Tuyết Đồng Tâm, làm xe lăn lắc lư gần như lỏng khung. Vừa vào Hoa gia, ánh mắt tất cả mọi người liền ‘vút’ một cái tập trung lên người Diệp Vô Thần, đôi mắt trừng lớn vô cùng, miệng càng há ra hết cỡ, nhưng do Hoa Chấn Thiên ở bên, nhưng hạ nhân này đều không dám thốt ra một tiếng.

Hoa Chấn Thiên đẩy Diệp Vô Thần một mạch đến trước cửa phòng Hoa Thủy Nhu, gõ cửa, gọi một tiếng ‘con gái ngoan’, sau đó đẩy cửa ra, một tay đẩy Diệp Vô Thần tiến vào, sau đó lại vội vàng đóng cửa, mình thì rón ra rón rén rời đi, một mực đi xa hơn chục thước mới thở phào một hơi, ngửa mặt lên trời lẩm bẩm:

- Thật tốt quá... Mẹ đứa nhỏ, bà nhìn thấy không, ông trời lại đưa hạnh phúc về cho con gái chúng ta rồi...

Năm nay Hoa Thủy Nhu đã mười chín tuổi, không còn là thiếu nữ vẫn e thẹn và non nớt năm đó nữa, mái tóc mềm vốn dĩ lòa xòa cũng đã buộc lên, vòng ở sau đầu, ngay cả cách ăn mặc tùy ý kia cũng không còn giống một thiếu nữ chốn khuê phòng nữa, mà giống như một thiếu phụ ở nhà, nhưng vẻ duyên dáng dịu dàng chôn sâu trong xương tủy vẫn không thay đổi, ngay cả dáng người vẫn nhỏ nhắn xinh xắn như trước.

Lúc này, nàng đang thêu những hoa văn mình thích lên chiếc ngoại y dày nàng đã may sẵn, thủ pháp thành thạo, đôi mắt chuyên tâm, trong ánh mắt ẩn chứa nỗi ưu tư nhàn nhạt, lại loáng thoáng mang theo một chút sầu não. Nghe thấy tiếng động, nàng ngẩng đầu, thoáng cái liền nhìn thẳng vào đôi mắt hàm chứa áy náy và thương yêu của Diệp Vô Thần, đầu nàng trống rỗng, kim thêu từ trong tay rơi xuống, rồi lại từ trên đùi trơn tuột xuống.

Nàng dờ dẫm, ngây ngốc, trong đầu trở nên trống rỗng, trong tâm mắt, chỉ còn lại thân ảnh của Diệp Vô Thần trước mắt, tiếp đó, ngay cả thân ảnh hắn cũng trở nên mù mờ, tâm mắt bắt đầu mơ hồ, đồng thời càng lúc càng mơ hồ, mãi đến khi thế giới trước mắt không còn màu sắc nữa.

Đối diện với sự kích thích quá lớn, nàng cứ thế trực tiếp ngất đi.

Khi nàng tỉnh lại, nàng đang được ôm ấp trong ngực của một người, trong mũi truyền tới mùi nam nhân làm nàng vương vấn, nàng ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt hắn, rồi lại vươn tay tới, sờ lên mặt hắn, khẽ nói:

Thiếp đang nằm mơ chẳng... Dẫu là nằm mơ cũng được, mỗi lần có thể nhìn thấy phu quân trong mơ, đều sẽ là lúc thiếp vui vẻ nhất, chỉ là thiếp rất hy vọng giấc mơ này có thể không phải tỉnh lại, không có điểm cuối...

Diệp Vô Thần khẽ tay lên khuôn mặt nàng, trong lòng vừa thương vừa đau, dịu dàng nói:

- Đây đương nhiên không phải mộng, là ta không nỡ bỏ lại Tiểu Nhu Nhu của ta, lại lén lút trở về. Chỉ là ta về quá muộn, khiến nàng chịu quá nhiều ủy khuất, trong mộng không có thanh âm, không có cảm giác, cũng không ngửi thấy mùi vị. Nàng nhất định nghe được lời ta, chạm được vào thân thể ta, cũng ngửi được khí tức của ta, đúng không?

Trong phòng Hoa Thủy Nhu truyền tới tiếng khóc lớn như sóng dậy biển gầm, tiếng khóc của nàng quá lớn quá thảm, truyền ra ngoài rất rất xa, hơn nửa người trong tiểu viện Hoa gia đều nghe thấy rõ ràng, nội tâm cũng đau đớn chua xót theo. Đại tiểu thư bình thường vô cùng dịu dàng này, không biết tích góp bao nhiêu bi thương và nước mắt mới có thể phát ra tiếng khóc nhói lòng thê thảm đến thế. Trong lòng Hoa Chấn Thiên vừa đau vừa thoải mái, dẫu lúc trước nhận được tin dữ Diệp Vô Thần đã chết, nàng cũng không khóc thê thảm như vậy. Y đắm đắm ngực, trừng mắt nhìn đám người toàn bộ sững sờ ở đó, quát:

- Đàn ra đây làm gì, mau đi làm việc cho ta! Tiểu Tam, đi gọi lão Bát tới cho ta, sai hắn vào trong kho lấy một trăm quả Chấn Thiên Lôi ra, ta xem con mẹ nó ai dám hại con rể ta nữa!

Quát xong, bước chân y vội vã đi về phía nội viện, bởi vì y thật sự không đành lòng nghe tiếng khóc của con gái nữa.

- Được rồi, đừng khóc nữa, nàng muốn khóc nát trái tim phu quân sao? –Tay Diệp Vô Thần khẽ xoa mặt nàng, dấn đầy vết nước lên tay. Hắn nhìn bàn tay giống như vừa mới ngâm trong nước, mỉm cười nói:

- Tiểu Nhu Nhu của ta thích khóc như vậy, nhất định là từ nước làm ra.

Hoa Thủy Nhu vẫn khóc, nàng có quá nhiều bi thương và đau lòng muốn phát tiết, trong khi khóc lóc thậm chí không thể nói chuyện với Diệp Vô Thần. Mãi đến khi hắn ôm nàng vào trong ngực rất lâu, khóc rất lâu, khóc mệt, quá nhiều nước mắt cũng phát tiết ra theo, thì tiếng khóc của nàng mới dần nhỏ đi, nhưng trong miệng vẫn thỉnh thoảng truyền tới tiếng thút thít như trẻ con, bờ vai mềm mại cũng run run không ngừng.

Đôi mắt khóc đỏ, mặt bị nước mắt dấn ướt nhèm, ngay cả y phục cũng bị nước mắt thấm đẫm một mảng rất lớn, ngay cả sức lực dường như cũng theo nước mắt trôi ra ngoài, thân thể mềm nhũn chỉ muốn dựa lên người hắn, không đứng lên nữa.

- Kể khiến nàng chảy nước mắt, là ác nhân xấu nhất trên thế giới. –Diệp Vô Thần nén đau lòng, dùng tay áo của mình từng chút lau vết nước mắt trên mặt nàng, rất nhanh liền thấm ướt cả tay áo.

- Không phải đâu... -Nàng thút thít, nhỏ giọng thanh minh giùm hắn:

- Người ấy là người tốt nhất trên thế giới.

- Nếu là người tốt, sao có thể khiến nàng rơi lệ chứ.

- Bởi vì người ấy đã trở lại, thiếp thật sự rất cao hứng, rất hạnh phúc... -Nàng dán sát thân thể mình với hắn, tuy không có tiếng khóc, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống từ khóe mắt nàng:

- Quá tốt rồi, thật sự quá tốt rồi, giống như đang nằm mơ vậy, thiếp còn tưởng rằng, đời này kiếp này cũng không được gặp lại chàng nữa.

- Sao có thể chứ, ta còn chưa thành thân với Tiểu Nhu Nhu của ta, sao có thể nở lòng chết đi được. –Diệp Vô Thần dịu giọng nói. Hắn vô cùng may mắn mình dưới tình cảnh vốn dĩ thập tử vô sinh đó lại nhặt về một cái mạng như kỳ tích, bằng không, cả đời thiếu nữ si tình này cứ thế bị mình hủy hoại, cả đời đều khổ sở không chỗ dựa dẫm.

Đó thật sự là một tội lỗi lớn lao.

- Phu quân...

- Ừm!

- Phu quân!

- Ừm, ta đây.

- Phu quân, phu quân...

- Ừm, ta sẽ không bỏ nàng lại nữa, ta sẽ khiến nàng trở thành người thê tử hạnh phúc nhất trên đời...

-Vâng... Phu quân, thiếp rất muốn ngày ngày đều gọi chàng như vậy.

- Ba năm rồi, Tiểu Nhu Nhu của ta cũng trưởng thành rồi, có điều vẫn thích khóc như con nít.

- Thiếp... chỉ có phu quân mới làm thiếp khóc thôi. –Hoa Thủy Nhu uốn éo người, nhỏ giọng nói.

- Cho nên nói, phu quân nàng là người xấu xấu nhất trên thế giới.

- Không đâu...

Diệp Vô Thần cười dịu dàng, ánh mắt rơi lên đầu giường của nàng, bên cạnh chiếc gối của nàng, không ngờ đặt một chú búp bê vải cao chừng nửa người, từ góc nhìn của hắn có thể nhìn thấy rất rõ ràng trên thân búp bê vải thêu năm chữ nhỏ xinh xắn:

- Vong phu Diệp Vô Thần.

Trong lòng Diệp Vô Thần lại đắng chát một hồi nữa, có lẽ, chú búp bê này đã trở thành nơi gửi gắm để an ủi lúc nàng bi thương đây.

Hoa Thủy Nhu vừa vận ngẩng đầu nhìn, nàng vô ý thức nhìn men theo ánh mắt dờ dẩn của hắn, thoáng chốc liền nhìn thấy con búp bê vải năm đó nàng thuê, mỗi ngày đều ôm nó ngủ, sắc mặt thoáng đỏ, sau đó nghĩ đến điều gì đó, lại có chút hoảng loạn, nàng vội vã đứng dậy, giấu con búp bê rất lớn đó xuống dưới chân, đỏ mặt khấn trương bất an nói:

- Thiếp... thiếp thật ngốc quá, phu quân rõ ràng không sao, thiếp lại... thiếp lại...

Nàng không thể không hoảng hốt, hai chữ ‘Vong phu’, bây giờ nhìn vào ngược lại là một sự bất kính với phu quân nàng.

Nàng nói xong, lại hoảng hoảng hốt hốt chạy đến phía đối diện chiếc gối, cầm một chiếc thẻ gỗ đặt ở trên bàn lên để vào trong ngăn kéo. Tuy động tác của nàng rất nhanh nhưng Diệp Vô Thần vẫn nhìn thấy, bên trên viết ‘Vong phu Diệp Vô Thần chi vị’.

Không ngờ nàng lại đặt bài vị của mình vào trong phòng ngủ.

Những hành động vô ý thức này của nàng luôn mang tới cho hắn liên tiếp những sự cảm động chạm tới đáy lòng. Nàng vì từ chối ban hôn, không ngại để phụ thân thay nàng thề về phía hoàng thượng, đời này vĩnh viễn là người Diệp gia, sẽ không gả cho người khác nữa, đây không phải là một cử chỉ xúc động của một thiếu nữ chưa trưởng thành, mà là sự quật cường sinh ra từ lòng chí tình chôn sâu trong xương tủy nàng.

- Tiểu Nhu Nhu, đừng vứt chúng đi được không?

- Nhưng, chúng... thiếp...

- Không thể vứt đi. –Diệp Vô Thần khẽ lắc đầu:

- Bởi vì chúng đều là minh chứng cho việc Tiểu Nhu Nhu của ta yêu ta nhớ ta, ta không nỡ. Giữ lại được không? Ta nghĩ thường xuyên nhìn thấy chúng, thì có thể vĩnh viễn nhớ tới tình cảm của Tiểu Nhu Nhu dành cho ta.

Hoa Thủy Nhu ngơ ngẩn một hồi, sau đó dùng sức gật đầu, bật cười hạnh phúc. Khuôn mặt vương đầy nước mắt đẹp như hoa lê sau mưa.

256. Chương 255: Tâm Của Thủy Nhu (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 255: Tâm của Thủy Nhu (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần khom lưng, nhặt lên chiếc ngoại y ở trên đất tuột xuống từ trong tay Hoa Thủy Nhu lúc trước. Đây là một chiếc ngoại y cho nam nhân mặc, Diệp Vô Thần vừa nhìn lần đầu tiên thì liền biết, chiếc ngoại y này không phải nàng may cho phụ thân của mình, mà là cho hắn, chẳng những kích cỡ vừa với thân hình hắn ba năm trước, ngay cả màu sắc và kiểu dáng cũng là kiểu hắn quen mặc nhất. Hắn hỏi:

- Đây là may cho ta sao?

- Vâng... -Hoa Thủy Nhu cúi thấp đầu trả lời:

- Cái này còn thiếu chút nữa mới hoàn thành, chỉ là phu quân... đã lớn hơn, thiếp phải sửa một ít mới vừa.

Mình ‘chết’ ba năm, nàng vẫn may y phục cho mình, Diệp Vô Thần hỏi:

- Trước đây, nàng thường xuyên may y phục cho ta à?

- Mỗi lần nhớ tới phu quân thiếp sẽ may y phục cho phu quân. Phu quân, chàng xem. –Hoa Thủy Nhu đi tới trước tủ quần áo lớn nhất, mở tủ ra:

- Những thứ này đều là thiếp may cho phu quân.

Chiếc tủ này rộng chừng hơn thước, cao gần hai thước, bên trong xếp đầy y phục gọn gàng, màu trắng, màu xám, màu lam nhạt... ngoại y, hạ y, miên y (áo bông), thậm chí còn có cả nhung y (áo lông), nội y, giày, mỗi một loại, mỗi một đồ đều là kiểu dáng và màu sắc hấp thích.

- Còn có ở đây nữa. –Hoa Thủy Nhu lại vội vàng bước tới mở chiếc tủ bên cạnh, vẻ mặt hạnh phúc khoe ra những y phục nàng may cho hân lúc nàng nhớ tới hân trong ba năm qua.

- Còn có đây... đây nữa... trong này cũng có... Trong chiếc tủ này là giày thiếp may cho phu quân... Phụ thân rất nhiều lần bảo thiếp chuyển chúng ra ngoài để ở chỗ khác, thiếp một chút đều không nỡ, bởi vì luôn có thể mơ thấy phu quân bỗng trở về, sau đó mặc lên những y phục thiếp may cho phu quân... Hôm nay, phu quân thật sự đã trở về.

- Phu quân luôn không thích mặc y phục quá dày, lúc trời lạnh, thiếp đan rất nhiều khăn, may rất nhiều áo bông giày bông đốt cho phu quân, bằng không ở bên đó cũng sẽ lạnh chết đi được. Thì ra phu quân một mực đều không sao. Một bộ đều không mặc được, thật đáng tiếc đó.

Khóc lóc, sau khi phát tiết hết bi thương gom góp lại chính là vui sướng và hân hoan. Nàng mang theo chút ít đau lòng vui vẻ kể cho hân. Đôi mắt Diệp Vô Thần hơi ướt, sự ấm áp và cảm động sâu sắc ấy như sóng cuộn biển gầm sôi trào trong trái tim hân. Hân chỉ có thể một lần lại một lần nói với mình, đời này kiếp này đều không thể mắc nợ nàng nữa.

- Chỉ là... -Thần sắc nàng lại thoáng ảm đạm vài phần:

- Bây giờ phu quân lớn hơn, những y phục này nhất định đều không vừa rồi.

- Nói ngốc quá, sao có thể chứ, ta chẳng qua chỉ cao dài thêm chút chút như vậy mà thôi, lại không béo lên gầy đi, sao có thể không vừa chứ. Xem ra, mười năm tám sau nữa ta đều không cần lo việc không có y phục mặc rồi. –Diệp Vô Thần vẻ mặt cảm kích và cứng chiều cười.

Hoa Thủy Nhu lại vẻ mặt lo sợ, nhẹ giọng nói:

- Nhưng, những thứ này đều là y phục vải thô bằng tay, phu quân hân cả người quý giá, sao có thể...

Diệp Vô Thần cắt ngang lời nàng:

- Lại nói ngốc nghếch rồi, chúng đều là Tiểu Nhu Nhu của ta tự tay may cho ta, ngàn vàng vạn vàng đều khó mua nổi một góc áo, những y phục quý giá kia há có thể sánh bằng. –Hân giơ cánh tay mình lên, cười nói:

- Y phục trên người ta hơi cũ rồi, giúp ta thay được không?

- Vâng –Hoa Thủy Nhu trong lòng vui vẻ, sung sướng đi tới hầu hạ hân thay y phục.

Hoa Chấn Thiên ở trong thư phòng mình ngồi cả nửa ngày, trong lúc tâm tư phiền loạn nghĩ không ra thứ gì để giết thời gian, đứng ngồi bất an hết như dưới móng cấm đỉnh vậy. Sau hơn nửa ngày, y rốt cuộc không ngồi nổi, định đi nghe lén Diệp Vô Thần và con gái mình nói chuyện, dù sao tên tiểu tử Diệp Vô Thần kia đã mất hết công lực, vốn dĩ không có khả năng phát hiện ra y.

Trong ánh mắt quái dị của đám gia tộc, Hoa Chấn Thiên rón ra rón rén đi về phía phòng của Hoa Thủy Nhu. Còn chưa tới gần, cửa bỗng nhiên bị mở ra, Hoa Thủy Nhu đẩy Diệp Vô Thần từ từ đi ra ngoài, liếc mắt nhìn thấy Hoa Chấn Thiên sắc mặt có chút quái dị, nàng nhỏ giọng gọi:

- Phụ thân.

Hoa Chấn Thiên trong lòng có quỷ, rất vất vả điều chỉnh trạng thái, giải thích một cách giấu đầu hở đuôi:

- Ta chỉ vừa mới qua... Khục khục, nè, con gái ngoan, xem đi, ta đã nói tiểu tử này không chết dễ dàng vậy đâu, sau này con phải trông cho tốt, mất lần nữa thì không dễ trở về như vậy đâu.

Hoa Thủy Nhu thoáng đỏ mặt, cúi đầu nói:

- Vâng, thưa phụ thân.

- À này, tiểu tử, đón lấy! –Hoa Chấn Thiên vung tay, một bọc đồ nặng trĩu ném lên đùi Diệp Vô Thần, một mùi như hỏa được lại không phải hỏa được ập đến, Diệp Vô Thần biết ngay bên trong là cái gì, khóe miệng hơi giựt giựt mấy cái. Bọc Chấn Thiên Lôi lớn như vậy cứ thế vút qua, nếu không cẩn thận gây nổ, có lẽ cả Hoa gia đều không còn.

Hoa Thủy Nhu kinh hô một tiếng, cuống quýt tiến lên cẩn thận cầm bọc Chấn Thiên Lôi lên, thấp giọng trách cứ:

- Phụ thân, hiện giờ thân thể phu quân không tốt, sao có thể ném thứ nặng như vậy qua được.

Diệp Vô Thần khẽ cười:

- Không sao, nhạc phụ đại nhân là muốn tốt cho ta.

Trong lòng Hoa Chấn Thiên thầm ghen tị, phu quân vừa tới, kẻ làm phụ thân như mình thật sự là địa vị gì cũng không có, món đồ ném lên người hắn đều khiến y đau lòng muốn chết, lập tức phần nộ hừ lạnh:

- Tiểu tử, đây là một trăm quả Chấn Thiên Lôi, sau này con rửa con dơ nào muốn trêu chọc người, người cứ việc ra sức ‘chăm sóc’ chúng, cho dù là Thiên Vương lão tử cũng nổ hử cho ta... Ta đây cũng không phải vì người, đều là vì con gái ta, nếu người dám chết nữ, xem lão tử có quật mồ người lên không!

Ừ à ừ ừ dạn dỏ vài câu, lại ném xuống vài câu hung ác, sau đó trợn mắt, bất mãn nói:

- Tiểu tử, điệu bộ này chẳng lẽ muốn rời đi? Người mới bởi con gái ta được một hồi... Không được, không được! Hôm nay không được đi, tối nay bắt buộc phải ở trong phòng con gái ta bởi nàng qua đêm, sáng mai mới có thể đi, đằng cha mẹ người lão tử sẽ nói.

Diệp Vô Thần đầu đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt Hoa Thủy Nhu thoát cái đỏ bừng, giọng trách mắng:

- Cha, cha nói lung tung gì thế...

Hoa Chấn Thiên vỗ đầu một cái nói:

- Này có là gì, bây giờ ai chả biết cả đời con không phải tiểu tử này thì không gả, ngủ với nhau thì tính là cái gì?

- Oa... -Hoa Thủy Nhu giẫm chân một cái, bùm mặt trợn đi, nhưng nghĩ đến Diệp Vô Thần hành động bất tiện, nàng lại lập tức vòng về dìu Diệp Vô Thần lên xe lăn, một câu đều không nói thêm, đầu cũng không dám ngẩng.

Giả sử có thể, Diệp Vô Thần thật muốn đứng dậy bạt tai vị ‘nhạc phụ đại nhân’ thần kinh không bình thường này một cái. Với tính cách của Hoa Thủy Nhu, cho dù trong lòng nàng muôn vàn nguyện ý, nhưng cứ nói thẳng ra như thế thì nàng sao có thể chịu được. Lão cha mười chín năm này xem như làm vô ích.

Hắn ngán ngấm bật cười:

- Nhạc phụ đại nhân, hôm nay là ngày đầu tiên ta về nhà, có rất nhiều việc phải xử lý, sau này mỗi ngày ta sẽ tới thăm Nhu Nhu. Muộn nhất là mùa xuân năm sau, ta sẽ cưới Nhu Nhu về.

- Hừ, thế còn được. –Hoa Chấn Thiên ngược lại không kiên trì, hừ khẽ một tiếng, sau đó hạ thấp giọng, đầy ẩn ý nói:

- Ta biết tiểu tử ngươi nhất định có việc lớn gì đó cần làm, ta cũng không ép ngươi, nhưng ngươi phải nhớ tới thời gian mình từng nói. Trước mùa xuân năm sau!

Diệp Tam đánh xe đưa bọn họ tới vội vã chạy đến, còn chưa đi tới gần đã cung kính gọi:

- Hoa lão gia, thiếu gia, lúc này trong nhà truyền tin, hoàng thượng đích thân tới Diệp gia, muốn gặp thiếu gia, xin thiếu gia mau mau quay về.

Diệp Vô Thần gật đầu về phía Hoa Chấn Thiên, nói với Hoa Thủy Nhu:

- Nhu Nhu, tiến ta ra ngoài.

Hoa Thủy Nhu đẩy chiếc xe lăn bằng gỗ hơi có vẻ cồng kềnh kia, lưu luyến tiến hẳn ra khỏi đại môn Hoa gia.

Về đến Diệp gia, Long Dận dẫn theo mấy người đang ở trong sân chờ hẳn. Y thoạt nhìn không có gì khác so với ba năm trước, không thấy già cả, ngược lại thoạt nhìn mặt mày hồng hào, thiết nghĩ mấy năm qua khá là thoải mái, bên tay phải y đi theo một thiếu niên béo lùn tầm mười sáu mười bảy tuổi, vẻ mặt chưa hết vẻ non nớt, thoạt nhìn còn có chút ngây thơ. Thiếu niên này mày rậm mắt to, làn da đen xạm, thân hình lại cường tráng kinh người, độ cường tráng của hai cánh tay hoàn toàn không tỷ lệ với thân hình vốn đã cường tráng kia, lại gần như bằng với độ to của hai bắp đùi, có thể tưởng tượng, trong hai cánh tay hải người này ẩn chứa lực lượng khổng lồ đến cỡ nào.

Đằng sau, lại là Lý lão và Lưu lão trong ba cung phụng rất hiếm khi hiện thân, chỗ đứng của họ ở đằng sau Long Dận lại càng lui sau hơn thiếu niên đen cường tráng kia, khiến người ta không thể không kinh ngạc về thân phận thiếu niên này. Đằng sau nữa, không ngờ là Lâm Cuồng và Lâm Chiến. Ngoại trừ năm người này, Long Dận không dẫn theo một ai khác.

Diệp Vô Thần vừa xuất hiện, vài luồng ánh mắt cùng nhau đặt lên người hắn, ánh mắt Diệp Vô Thần đầu tiên rơi lên thiếu niên đen cường tráng kia, trong tích tắc ánh mắt va chạm đó, trong mắt hai người phân biệt lóe lên một luồng tinh mang.

Diệp Vô Thần dưới sự dìu dắt của Diệp tam liền đi tới gần đám Long Dận, cao giọng hô:

- Vô Thần thân thể bất tiện, vô thể hành lễ, mong hoàng thượng và các vị thứ lỗi.

Long Dận bình tĩnh quan sát hắn một hồi, sau đó vẻ mặt vui sướng cười to ha ha:

- Diệp Vô Thần, người thật khiến trẫm lại vui mừng một phen, người không hổ là con cháu Diệp gia, không hổ là thiên tài được truyền như Chân Thần hàng thế suốt ba năm qua, Chiến Thần giết không chết người, ngược lại bị người giết, ngay cả Đoạn Hồn Uyên đều không làm khó được người. Người có thể trở về bình an, trẫm rất vui mừng, quả thực không gì có thể diễn tả nổi.

- Ha ha, đa tạ hoàng thượng nhớ mong, không biết hoàng thượng lần này tới có việc gì quan trọng chẳng? -Diệp Vô Thần tùy ý bật cười.

Long Dận lại không trả lời, ánh mắt đảo qua hai chân và chiếc xe lăn quái dị hắn đang ngồi, nghi hoặc nói:

- Trẫm nghe nói tuy người không chết dưới Đoạn Hồn Uyên, nhưng thân thể đã phế, lẽ nào lại là sự thật? Lý lão, đi kiểm tra chút xem có cách gì khôi phục hay không.

Cũng chẳng chờ Diệp Vô Thần đồng ý, Long Dận hất tay, ra hiệu cho Lý lão. Lý lão gật đầu, lác người một cái đi tới trước mặt Diệp Vô Thần, một tay đặt lên người Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần không chút nhúc nhích, mỉm cười nói:

- Hoàng thượng thật có lòng, chẳng qua tình trạng thân thể ta như thế nào ta tự biết, có thể thoát được tính mạng đã là vô cùng may mắn, cho dù thân thể đã phế thì có gì oán thán.

Lý lão trong chớp lát thu tay về, trở về bên người Long Dận, thở một tiếng thật dài, than thở một tuyệt thế kỳ tài bị phế bỏ, lác đầu nói:

- Tình trạng thân thể hắn còn kém hơn rất nhiều lần so với dự đoán lúc trước của ta, chắc hẳn năm đó sau khi giết Chiến Thần, giết vạn quân, lại trải qua cửa ải sinh tử, nên ngay cả một tia lực lượng cuối cùng trong cơ thể cũng tiêu hao sạch sẽ, dầu hết đèn tắt, hoàn toàn hết cách sinh trưởng lại, có thể sống đã là kỳ tích rồi. -Thanh âm y lại thấp hơn vài phần nói:

- Chẳng những là phế, hơn nữa ngày sau đều không thể có lại tu vi, ngay cả tuổi thọ... khả năng cũng sống không đến mười năm.

Diệp Uy và Diệp Nộ ở ngay đó kịch liệt động dung, nhưng dù sao Diệp Vô Thần trở về đã là niềm an ủi cực lớn, họ không bối rối mà thất thố. Trên mặt Long Dận lộ ra vẻ mặt đầy tế nhị hỏi:

- Lẽ nào không có phương pháp khôi phục?

Lý lão vô cùng khẳng định nói:

- Không có!

257. Chương 256 : Mỉa Mai

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 256 : Mỉa mai

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lưu lão vẻ mặt kinh ngạc cũng đi lên thăm dò một phen, tương tự cũng lắc đầu mạnh, nói ra kết luận tương tự Lý lão. Long Dận than ngán một tiếng, an ủi nói:

- Vô Thần, không cần lưu tâm, thiên hạ rộng lớn, kỳ nhân dị sĩ nhiều vô kể, nhất định có cách gì đó có thể khiến người hồi phục. Điều này chẳng những liên quan đến sinh mạng của người, còn liên quan đến Diệp gia thậm chí Thiên Long Quốc ta. Trẫm sẽ không cho phép người một mực đi xuống như vậy.

Ngoài mặt nói chuyện thật là lão luyện, độ dày da mặt của những bề trên này quả nhiên khiến người ta không thể không bội phục. Diệp Vô Thần thâm cười lạnh nói:

- Đa tạ ý tốt của hoàng thượng, hoàng thượng lần này tới chỉ là đến thăm Vô Thần?

- Trẫm lần này tới còn có một việc, một việc vô cùng to lớn. –Sắc mặt Long Dận trở nên ngưng trọng.

- Hoàng thượng xin cứ nói. –Diệp Vô Thần mỉm cười chờ đoạn sau, Long Dận kế tiếp muốn nói gì, hắn đã biết.

- Lúc người trở về, có từng nghe nói qua chuyện bảo tàng Thái tổ hoàng đế Thiên Long Quốc ta lưu lại?

–Long Dận nhíu mày, nhìn chăm chăm vào mặt hắn nói.

- Hả? –Diệp Vô Thần nghe vậy sững sờ, mặt đầy vẻ khó hiểu.

Long Dận và Lâm Cuồng Lâm Chiến đều trầm tĩnh quan sát, lại không nhìn ra bất kỳ vẻ giả tạo và hoảng loạn nào từ trên thần sắc của Diệp Vô Thần. Lập tức, Long Dận lại hỏi:

- Vậy người có nhớ tới thanh thiết kiếm rỉ sét người lấy từ trong kho bảo vật năm đó không?

- đương nhiên nhớ rõ, không biết vì sao hoàng thượng hỏi tới việc này?

- Thanh kiếm đó bây giờ còn trên người người hay không? –Hô hấp của Long Dận rõ ràng nặng nề hơn vài phần, Diệp Uy và Diệp Nộ cũng là vẻ mặt động dung, họ lúc trước hoàn toàn không biết nội tình trong đó.

Diệp Vô Thần lắc đầu, lạnh nhạt nói:

- đương nhiên không còn trên người ta nữa, một thanh thiết kiếm rỉ sét loang lỗ tầm thường, vì sao ta phải giữ nó trên người chứ?

Long Dận bỗng nhướng mày, trầm giọng nói:

- Không ở trên người người? Vậy năm đó vì sao người cứ khẳng khẳng muốn chọn thanh thiết kiếm tầm thường nhất trong hàng ngàn bảo vật như vậy?

- Điều này rất đơn giản. –Diệp Vô Thần mỉm cười, vẻ mặt tùy ý nói:

- Đúng như lời hoàng thượng, trong kho bảo vật các loại trân bảo hiếm thấy đầy rẫy, thứ có thể tiến vào kho bảo vật, không cái nào không phải vật vô giá. Ấy thế mà một thanh thiết kiếm tầm thường đã rỉ sét lại để cùng nhiều bảo vật như vậy, ngược lại khiến người ta không thể không đặt vào mắt. Cái gọi là vật việc khác thường tất cả kỳ lạ, lúc đó ta nổi lòng hiếu kỳ, dưới cơn xúc động liền chọn thanh thiết kiếm ấy, nhưng sau đó quan sát tỉ mỉ vài ngày không phát hiện ra chỗ đặc biệt nào, sau cơn thất vọng, đành tiện tay vứt đi.

- Vứt đi? Toàn thân Long Dận cứng đờ, y cố gắng duy trì bình tĩnh hỏi:

- Vứt ở nơi nào?

Diệp Vô Thần hơi nhún vai:

- Một thanh thiết kiếm tầm thường mà thôi, năm đó vứt ở đâu ta sao có thể nhớ rõ. Hoàng thượng, chẳng lẽ bên trong thật sự có huyền cơ.

Long Dận ánh mắt lấp lóe, trầm giọng nói:

- Lý lão, lúc ấy là người dẫn hần tới kho bảo vật, người hãy nói với hần.

- Vâng. –Lý lão bước lên một bước nói:

- Thanh thiết kiếm đó là năm ấy Thái tổ hoàng đế lưu lại, từng nghiêm lệnh hậu nhân trừ phi đến ngày diệt quốc, bằng không vĩnh viễn không thể bỏ đi, không thể hư hại. Thiên Long Quốc ta qua nhiều thế hệ hoàng đế đều tuân theo lệnh đó, vẫn luôn cất nó vào trong kho bảo vật với cơ quan tầng tầng lớp lớp, nhưng họ ngoài hiếu kỳ cũng từng nghiên cứu kỹ càng dưới tình huống không hư hại thanh kiếm này, đều không phát hiện ra chỗ đặc biệt nào. Dần dà, liền cho rằng đây là kiếm năm đó Thái tổ hoàng đế sử dụng chinh chiến sa trường trước khi lập ra Thiên Long Quốc, có thể nói là kiếm khai quốc, nếu vứt bỏ hoặc phá hủy sẽ là điềm diệt quốc.

- Song, ngay vào mười tháng trước, mộ Thái tổ hoàng đế bị một lũ ác nhân thần bí xâm nhập, tất cả thủ vệ bị giết chết tại chỗ, không ai sống sót. Khi chúng ta chạy đến thì mộ Thái tổ hoàng đế đã bị trộm sạch sẽ, vô số trân bảo chôn theo bị trộm thì không nói, ngay cả quan tài của Thái tổ hoàng đế đều không cánh mà bay.

- Sau khi chuyện này xảy ra, hoàng thượng vô cùng phẫn nộ, tra rõ việc này trên phạm vi lớn. Thế nhưng, lũ ác nhân kia thủ pháp cao siêu khiến người ta run sợ, lại không hề lưu lại chút dấu vết nào, truy lùng trọn một tháng đều không có thu hoạch. Song đúng vào lúc này, Thiên Thần đại lục bỗng nơi nơi lưu truyền một lời đồn kinh người. Theo đồn đại, có người phát hiện trong hai lớp tay áo của long bào Thái tổ hoàng đế Thiên Long Quốc mặc khi nhập táng có một di chiếu thần bí, trong di chiếu viết rằng, năm đó vào trước khi Thái tổ hoàng đế lập quốc, từng cướp sạch thiên hạ, gom góp được một khoản tài phú khổng lồ số lượng kinh người. Sau khi Thái tổ hoàng đế lập quốc vì phòng ngừa hậu nhân ham vui chơi mà quên việc nước, bèn giấu khoản tài phú khổng lồ này vào một nơi thần bí nào đó trên Thiên Thần đại lục, đồng thời sai người đặc biệt chế tạo một thanh thiết kiếm, cất bản đồ vào trong kiếm, hơn nữa dặn hậu nhân không thể vứt bỏ thanh kiếm này. Không phải ngày quốc gia nguy nan thì không thể phá hủy. Mà dấu diệt quốc, chỉ cần chiếm được tài phú này, liền có thể đợi thời trở lại.

- Lời đồn ngắn ngủi này trong thời gian một tháng liền truyền rầm rộ trên Thiên Thần đại lục, gần như đến mức không ai không biết, cũng bởi chuyện này, hoàng cung trong vòng gần một năm nay lên vào rất nhiều tặc nhân thân mang tuyết kỹ, lòng mang ý niệm tham lam, tuy rằng toàn bộ bị tiêu diệt nhưng dấu sao cũng gây nên phiền phức không nhỏ. Mà thanh thiết kiếm theo lời di chiếu, chính là thanh năm đó người lấy đi! –Lý lão nói xong, liếc qua Diệp Vô Thần, rồi lui ra đằng sau Long Dận.

Diệp Vô Thần nghe vậy, chậm rãi gật đầu:

- Thì ra là thế, quả nhiên là một lời đồn kinh người. Hoàng thượng đến lần này, chính là muốn thu hồi thanh kiếm này.

- Không sai. Lời đồn này có thể đem lời dặn với thanh kiếm tổ tiên trầm lưu lại nói không sai mảy may, có thể lời đồn này hẳn không phải giả. Nếu Thiên Long Quốc ta có thể chiếm được tài phú này, bất kể là quân đội, nông nghiệp, công nghiệp đều sẽ có tiến bộ cực lớn trong thời gian ngắn, đến lúc đó nào còn sợ Đại Phong Quốc. –Long Dận về mặt nghiêm túc nói.

- Hoàng thượng nói rất có lý, nhưng thanh thiết kiếm đó quả thật đã không còn trên người ta, lúc đó nếu ta biết thanh kiếm này quý giá như thế, đương nhiên sẽ không vứt bỏ. –Diệp Vô Thần tiếc nuối lắc đầu.

- Nói láo, người nhất định là thèm muốn tài phú khổng lồ Thái tổ hoàng đế lưu lại, nên đã giấu thanh kiếm đó đi rồi! –Lâm Chiến đứng ra, chỉ vào hắn tức giận nói.

Diệp Uy và Diệp Nộ sắc mặt chợt biến, trợn mắt nhìn nhau. Long Dận lại không lên tiếng, rất bình tĩnh xem Diệp Vô Thần phản ứng thế nào. Diệp Vô Thần dời ánh mắt về phía Lâm Chiến, lạnh nhạt nói:

- Lâm tướng quân, tuy ông là trưởng bối nhưng kẻ làm vãn bối như ta không thể không chỉ bảo thêm cho ông một chút, ba năm không gặp, ông vẫn không tiến bộ chút nào. Ta và hoàng thượng nói chuyện, ông bỗng nhiên xen miệng, đây là tội bất kính với hoàng thượng, không có chứng cứ, ngậm máu phun người, đây là tội lỗi mắng vô tri, Vô Thần thân đã tê liệt, chiếm được kho báu cũng vô dụng, mang bảo vật chẳng những không có bất kỳ chỗ tốt nào, ngược lại sẽ khiến thiên hạ nhòm ngó, tạo nên vô số tai họa, lý lẽ dễ thấy đến thế mà ông vẫn dám ngắt lời, đây là — ngu xuẩn!

Lúc Lâm Chiến lên tiếng thì trong lòng đã bắt đầu hối hận, năm đó bất kể là lần đầu miệng lưỡi nào với Diệp Vô Thần, không lần nào không phải tự rước lấy nhục, lúc này tuy Diệp Vô Thần thân thể đã phế, nhưng miệng lưỡi chưa phế, quả nhiên, lời y vừa ra khỏi miệng liền bị Diệp Vô Thần lạnh lạnh nhạt nhạt nói cho không chỗ nào đứng, hơn nữa câu nào câu nấy đều có lý có căn cứ, khiến y không thể nào biện bác, lập tức thẹn quá hóa giận, trầm mặt cười lạnh nói:

- Lâm Chiến ta quả thật là không ra gì, nhưng còn chưa đến lượt một tên phế vật ngay cả đứng đều không đứng nổi tới chỉ bảo.

Diệp Uy biến sắc, Diệp Nộ càng giận tím mặt, nắm đấm ‘rắc rắc’ vang lên, dưới cơn thịnh nộ liền muốn cho Lâm Chiến một quyền ngay mặt. Lại nghe Diệp Vô Thần cười to ha hả:

- Nói hay lắm, không hổ là Lâm Chiến, những lời này trong thiên hạ có lẽ cũng chỉ có Lâm Chiến ông nói ra được. Nghe nói ông được phong làm Trần Nam đại tướng quân, vậy xin hỏi ông sống đến trung niên, trong tay tổng cộng giết qua mấy địch nhân... Theo ta được biết, một người đều không có. Hai mươi năm trước Thiên Long Quốc ta chiến tranh với Đại Phong Quốc, Lâm Chiến ông lại trùng hợp mang bệnh nhẹ trong người, ngay cả chiến trường đều không dám lên. Còn về rốt cuộc chỉ là trùng hợp mang bệnh hay không, vậy thì rất khó nói. Diệp Vô Thần ta tuy bất tài nhưng cũng từng trong một ngày chém cánh tay của hoàng thất Đại Phong Quốc, diệt đội quân vạn người, xin hỏi so với Lâm Chiến ông thì thế nào? Ta vì sao không có tự cách chỉ bảo ông? Lâm Chiến, Lâm tướng quân, nói một câu ông khả năng không muốn nghe, ông sống đến trung niên đều không có thành quả gì mới là phế vật thực sự, nếu không phải ông ỷ vào đằng sau có Lâm gia, với năng lực của ông, cho dù là suy bại thành tên khát cái đầu đường, chỉ e cũng không ai nguyện ý bổ thí cho ông...

- Im miệng! –Long Dận tức giận cắt ngang lời Diệp Vô Thần:

- Ở trước mặt trầm lại tranh cãi ầm ĩ như thế, liệu có để trầm vào trong mắt hay không?

Lâm Chiến bị những lời nói ác độc của Diệp Vô Thần nói cho sắc mặt trắng bệch, toàn thân tức giận run lên lấy bầy, trong lòng hận không thể không hét to một tiếng.

Diệp Vô Thần dời ánh mắt về phía Long Dận, đôi mắt nhắm lại, lạnh nhạt hỏi:

- Hoàng thượng, nếu người không muốn nhìn thấy chúng ta tranh cãi om sòm, vậy vì sao khi Lâm Chiến lên tiếng người không nói một câu, mà khi Vô Thần lên tiếng người lại quát mắng. Thiên vị rõ ràng như thế, không sợ sẽ khiến người ta nguyền lòng hay sao?

Diệp Vô Thần vừa nói ra lời này, không khí tại đây lập tức xảy ra biến hóa, ai cũng không ngờ rằng, Diệp Vô Thần lại nói ra những lời bất kính như thế. Diệp Nộ nhướng mày, quát khê:

- Thần Nhi, không được làm càn.

Ông vừa nói xong, góc áo liền bị Diệp Uy kéo nhẹ một cái, sau đó khẽ lắc đầu với ông. Diệp Nộ hiểu ý, cũng không nói nữa. Diệp Vô Thần tuyệt không phải một kẻ dễ xúc động, tâm tư càng vô cùng kín đáo, hẳn nói ra lời bất kính này, ắt có dụng ý của nó.

Lâm Chiến vừa mới chịu một bụng lửa giận trong lòng không khỏi sung sướng, thầm nghĩ tiểu tử này quả thực cuồng vọng vô bờ, lại nói ra những lời như vậy trước mặt hoàng thượng.

Sắc mặt Long Dận quả nhiên trở nên khó coi, nhưng lập tức lại hòa hoãn vài phần:

- Vô Thần, lời ngươi có ý gì?

- Ý tứ trong lời ta đã nói rất rõ ràng, hoàng thượng hẳn không phải kẻ ngu ngốc mới đúng. Nói đi phải nói lại, Vô Thần ba năm chưa về nhà, vốn còn tưởng rằng hoàng thượng đặc biệt tới thăm hỏi, trong lòng còn ấp ủ vài phần cảm động, chưa từng nghĩ lại tới vì chất vấn và đòi lại một thanh thiết kiếm. Bây giờ đòi không có kết quả, hoàng thượng, ngươi có thể rời đi rồi.

Diệp Vô Thần vẫn nói rất bình thản, nhưng khiến mỗi một người ở đây sắc mặt đều biến đổi liên tục. Ngay cả trên mặt Lưu lão và Lý lão cũng xuất hiện vẻ động dung rõ ràng. Không ai sẽ ngờ tới, Diệp Vô Thần vừa mới về nhà lại mĩa mai khiêu khích với hoàng thượng như thế, giờ còn hạ lệnh đuổi khách.

258. Chương 257: Uy Hiếp

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 257: Uy hiếp

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lâm Cuồng một mực trầm mặc rồi cuộc không nhin nổi quát lạnh:

- Diệp Vô Thần, lá gan ngươi thật lớn, ngay những lời như thế đều nói ra, trong mắt ngươi còn có hoàng thượng hay không!

Long Dận khoát tay, cắt ngang lời y, trên mặt lại không thấy vẻ bực tức nói:

- Vô Thần, ngươi oán hận trăm năm đó gả tỷ ngươi cho Đại Phong Quốc? Quả thật năm đó đích thật là trăm sai lầm. May mà ngươi đại nạn không chết, lòng trăm cũng hơi cảm thấy an ủi. Chỉ là, chuyện thiết kiếm không phải việc nhỏ, đúng như lời ngươi, thiết kiếm trên người ngươi chẳng những sẽ không mang lại cho ngươi chỗ tốt gì, ngược lại sẽ mang tới tai nạn cho ngươi, nhưng bảo tàng tổ tiên lưu lại với Thiên Long Quốc ta lại là cực kỳ quan trọng, nếu có tài phú này, Thiên Long Quốc sẽ không còn sợ Đại Phong nữa. Dầu trong lòng ngươi có tức giận, cũng không thể coi chuyện này thành trò đùa được. –Long Dận ngừng một lát, nói:

- Ngươi thành thật trả lời trăm, thanh thiết kiếm đó rốt cuộc còn ở trên người ngươi không?

Long Dận một mực cố nén không nổi giận. Cảm giác Diệp Vô Thần mang tới cho y dường như đã thay đổi, ba năm trước, tuy Diệp Vô Thần ở trước mặt y tương tự cũng cực kỳ thần nhiên, nhưng ít ít nhiều nhiều cũng làm ra dáng vẻ cung kính. Mà lần này, từ khi y tiến vào cửa đến bây giờ, giọng điệu của hẳn tuy khách khí nhưng thần thái chẳng những không có chút cung kính nào, ngược lại một mực ngẩng cao đầu, vẻ mặt ôn hòa tùy ý, hoàn toàn không coi y thành vua một nước, mà là coi như một người bình thường hết mức... Kiểu ánh mắt ấy, rõ ràng là kiểu nhìn xuống không hề che giấu.

Lúc này tuy hần tê liệt ngồi trên xe lăn, Lý lão và Lưu lão cũng hết sức khẳng định nói hần kiếp này đã phế, nhưng từ trên người hần, y lại cảm nhận được áp lực nặng nề hơn so với trước kia không biết bao nhiêu lần. Lại nghĩ đến hành vi của hần ở Đại Phong Quốc lúc trước, còn có thiếu nữ áo đen đáng sợ kia, y cố nén không nổi giận, tận khả năng thăm dò thanh thiết kiếm kia. Điều đầu tiên trong thuật của đế vương chính là – nhìn! Mừng giận không lộ ra ngoài.

- Có thì thế nào? Không có thì thế nào? –Diệp Vô Thần cười mỉa, không chút cố kỵ nhìn sắc mặt y. Hai người một ngồi một đứng, nét mặt một người tùy tiện một người phức tạp, ngược lại giống như hần mới là bề trên vậy.

- Nếu còn thì mau chóng giao ra, hoàng thượng còn có thể miễn tội mạo phạm của ngươi ngày hôm nay, nếu không còn... ngươi đánh mất đi vật quan trọng của Thái tổ hoàng đế như thế, tội đáng muôn chết! Ngươi phải suy nghĩ rõ ràng. –Lâm Cuồng vẻ mặt tức giận nói.

- Tội đáng muôn chết? Hay cho một câu tội đáng muôn chết, vậy Lâm đại nhân có biết năm đó là hoàng thượng đáp ứng Vô Thần có thể tùy tiện chọn bất kỳ vật nào trong kho bảo vật, sau khi ta lấy được thiết kiếm, hoàng thượng cũng chưa từng tỏ vẻ dị nghị. Từ lúc đó trở đi thanh kiếm ấy chính là thứ thuộc về Diệp Vô Thần ta. Nếu đã là vật của ta, mà đã không thuộc về bất kỳ người nào khác, vậy vì sao ta phải hào phóng giao đồ vật của mình ra như vậy chứ? Nếu nói làm mất đi vật của Thái tổ... Kiếm đó là hoàng thượng tặng cho ta, hoàn toàn là mất bởi hoàng thượng, dựa theo lời Lâm đại nhân, tội đáng muôn chết chẳng phải là hoàng thượng hay sao? –Diệp Vô Thần không nhanh không chậm nói.

Lâm Cuồng tức đến cả người run rẩy:

- Ngươi, thằng nhãi Diệp gia, ngươi thật tưởng rằng ngươi giết Phong Triều Dương liền có thể cuồng vọng như thế, ngay cả hoàng thượng đều có thể không đặt vào trong mắt ư...

- Đủ rồi!! –Long Dân rốt cuộc dừng dừng nổi giận, y quát lớn một tiếng, khiến không khí xung quanh thoáng chốc lạnh xuống. mà đúng vào lúc này, toàn thân Long Dân bỗng cứng đờ, vô ý thức nhìn về phía đằng trước... Nơi cửa sân đình viện bên phải, y nhìn thấy một nửa thân ảnh nho nhỏ màu đen. Từ góc y đứng, cũng chỉ có thể nhìn thấy một nửa thân thể của nàng. Lúc này, đôi mắt nàng rơi lên người Diệp Vô Thần, len lén nhìn hần. Mà vừa nãy, chính là đôi mắt này đã quét mắt y một cái vào lúc y chuẩn bị nổi giận, tuy không tỏa ra bất kỳ sát khí nào, nhưng lại khiến y cảm thấy như bị con ác ma đáng sợ nhìn chằm chằm, tùy thời có thể cắn đứt cổ y, nội tâm bỗng run rẩy.

Từ lần đầu tiên bị Đồng Tâm dùng khí thể khóa chặt vào ba năm trước, làm y đi một vòng qua Quỷ Môn Quan, ba năm nay y chưa từng sút giảm sự sợ hãi với Đồng Tâm. Khí thể của nàng thật sự quá ư đáng sợ, lúc đó chỉ vẹn vẹn bị đôi mắt nàng nhìn chằm chặp, liền khiến y hoàn toàn nghẹt thở, trong nháy mắt mất đi năng lực khống chế thân thể — đó là một thứ cảm giác đáng sợ tùy lúc đều sẽ mất đi tính mạng. Y cũng chưa từng quên lời Lý lão và Lưu lão báo cho y lúc ấy, đừng nói trên chọc, ngay cả nhìn đều không dám nhìn thêm. Y từng tính qua với miêu tả về thực lực của Lý lão và Lưu lão với nàng, nếu nàng muốn một mình xông vào hoàng cung lấy tính mạng y, y sẽ có bao nhiêu cơ hội bảo vệ tính mạng — đáp án lại là, tuyệt đối không có may mắn. Nàng muốn lấy tính mạng y, trừ phi bên người y có cường giả Thần cấp như Phong Triều Dương, bằng không chỉ đơn giản như lấy đồ trong túi, những thị vệ cung đình kia toàn bộ đều là vật trang trí.

Người sợ chết nhất trên đời vĩnh viễn là những người tay nắm quyền to và tài phú cực lớn. Long Dân tâm cảnh kiên định, không phải người thường có thể bằng, nên sự sợ hãi với cái chết cũng vượt xa người thường.

Y cố nuốt giận xuống, hừ lạnh một tiếng, bước mau rời đi. Lâm Cuồng và Lâm Chiến không ngờ rằng Long Dân lại giận dữ rời đi như thế, ngờ ra một lúc sau đó vội vàng đuổi theo.

- Chờ đã! Vô Thần có lời muốn hỏi hoàng thượng. –Diệp Vô Thần lại chẳng buông tha, ngược lại gọi bọn họ lại.

Long Dân dừng bước chân, xoay người lại trầm giọng nói:

- Ngươi còn có lời gì muốn nói.

- Hoàng thượng hình như quên một chuyện rất quan trọng. –Diệp Vô Thần nhếch mép, cười vô cùng thoải mái, như không nhìn thấy sắc mặt nén giận của Long Dận:

- Ba năm trước, hoàng thượng từng trước mặt văn võ bá quân tuyên bố gả Phi Hoàng công chúa cho Vô Thần, ba năm sau thành hôn, nay thời hạn ba năm đã tới, Phi Hoàng công chúa năm nay cũng đã tròn mười sáu, không biết hoàng thượng lúc nào để Phi Hoàng công chúa thành hôn với Vô Thần.

Long Dận chau mày nói:

- Trẫm đã ban hôn Hoàng Nhi cho Lâm gia Lâm Khiếu, việc này đừng nhắc lại nữa.

- Đừng nhắc lại nữa? –Sắc mặt Diệp Vô Thần trầm xuống:

- Lời này của hoàng thượng có ý gì? Nếu người đã trước mặt nhiều người như vậy hứa gả Phi Hoàng công chúa cho ta, thì Phi Hoàng công chúa chính là thê tử tương lai của ta, bây giờ lại muốn thê tử tương lai của ta gả cho người khác, còn muốn ta đừng nhắc lại nữa, hoàng thượng đang đùa dỡn Vô Thần ư?

Long Dận thở dốc nặng nề một hơi, đè nén cơn lửa giận đang dần tăng lên, không mặn không nhạt nói:

- Ngày ấy chợt nghe tin dữ, cho rằng người không thể sống sót, trẫm luôn không thể để ái nữ của trẫm cả đời tuân theo một cuộc hôn ước đến già, liền gả nàng cho Lâm Khiếu, có gì không ổn?

- Ha ha ha ha, hay cho một câu ‘chợt nghe tin dữ’, xin hỏi hoàng thượng lúc đó có tận mặt chứng kiến ta chết? Hay là tận mắt nhìn thấy thi thể của ta không? Nếu không có, người dựa vào cái gì xác nhận ta đã chết? Theo ta được biết, hoàng thượng chỉ vào ngày thứ hai sau khi ‘chợt nghe tin dữ’ liền gả thê tử tương lai của ta cho Lâm Khiếu. Có phải nếu hoàng thượng ngày mai chợt nghe tin Lâm Khiếu chết, thì sẽ gả nàng cho một người khác hay chăng? –Diệp Vô Thần mỉa mai nói.

Bởi vì Đồng Tâm ở cạnh, Long Dận trong lòng sợ hãi vẫn kiệt lực áp chế, mà Diệp Vô Thần thì càng thêm chèn ép, còn là vẻ hoàn toàn trở mặt, khiến người ta không thể không kinh ngạc vì sao hắn muốn cố ý làm căng quan hệ với hoàng thượng. Ngay cả Diệp Nộ và Diệp Uy trong lòng cũng càng lúc càng kinh hãi, cố nhịn không nói không lời.

Thiếu niên đen cường tráng đứng ở đằng sau Long Dận, một mực rõ ràng ghen một bụng lửa giận đứng ra, quát lớn:

- Người người người sao có thể nói chuyện với hoàng thượng như thế, nếu người không khách khí với hoàng thượng nữa, Hắc Hùng ta sẽ không khách khí với người đâu.

Trong thanh âm của nó lộ ra vẻ tính trẻ con, thoát nghe hoàn toàn không có cảm giác thô tục, giọng điệu cũng ngắc nga ngắc ngứ, không có lực uy hiếp như hình thể. Thiếu niên tự xưng ‘Hắc Hùng’ này dùng dùng nổi giận nhìn Diệp Vô Thần, hai cánh tay cường tráng dẹt thường cũng giơ lên, trong cơn tức giận, một cổ khí thể như có như không tỏa ra, khiến Lý lão và Lưu lão cũng có một cảm giác hơi ngột thở.

- Trở lại! –Long Dận khẽ quát một tiếng. Hắc Hùng vừa mới bày ra tư thế lập tức thu cánh tay về, ngoan ngoãn trở về bên người Long Dận, không dám có một chút ngỗ nghịch. Chỉ là đôi mắt kia vẫn hừng hực nhìn Diệp Vô Thần.

- Người nói không sai, chuyện này quả thật là trẫm quá sơ suất. Nhưng nếu trẫm đã sai một lần, thì càng không nên sai lần thứ hai. Nếu trong lòng người có oán, trẫm sẽ gả con gái nhỏ nhất Phi Vũ công chúa của trẫm cho người, người hài lòng chăng?

Lâm Cuồng và Lâm Chiến trực tiếp ngây ngốc đứng đó, gần như cho là tai mình có vấn đề. Họ nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra đối diện với Diệp Vô Thần chèn ép quá mức, hoàng thượng không nổi giận đã khiến người ta khó hiểu, ngược lại còn ép dạ cầu toàn như thế... Nếu Diệp Vô Thần lúc này vẫn là nhân vật đáng sợ chém giết Chiến Thần ba năm trước kia, hoàng thượng làm như thế còn có thể lý giải, nhưng hiện tại hắn chỉ là một kẻ ngây cả đứng đều đứng không nổi, hoàng thượng có gì phải như thế?

Diệp Nộ và Diệp Uy cũng đưa mắt nhìn nhau, mặt đầy khó hiểu và ngưng trọng.

- Nếu hoàng thượng muốn gả Phi Vũ công chúa, Vô Thần đương nhiên không dám có điều bất mãn. Nhưng việc Phi Hoàng công chúa đã gả cho Vô Thần, mong rằng hoàng thượng đừng quên. Nàng và ta có hôn ước,

chính là đã thuộc về Diệp Vô Thần ta. Người khác, mặc kệ là ai, đừng nói cười nàg, ngay cả chạm đều không thể chạm. Việc này, mong rằng hoàng thượng suy nghĩ... cho KỶ!

Những lời này chẳng những là vui vẻ tiếp nhận Phi Vũ công chúa, đồng thời không hề bỏ qua chuyện với Phi Hoàng công chúa. Trong giọng điệu, thậm chí còn mang theo sự uy hiếp.

Khóe miệng Long Dân co giật dữ dội vài cái, hai đấm nắm chặt, khi mọi người cho rằng y rốt cuộc bị ép đến nổi giận lôi đình, thì y lại nặng nề ‘hừ’ một tiếng, phát tay áo rời đi.

Lâm Cuồng và Lâm Chiến, còn có thiếu niên tên Hắc Hùng kia tức tốc theo sau. Sau khi ra khỏi Diệp gia rất lâu, Lâm Cuồng mới lo sợ nói:

- Hoàng thượng, thăng nhãi Diệp gia mạo phạm hoàng thượng như thế, vì sao hoàng thượng còn khoan dung với hắn như vậy. Tuy ba năm trước hắn chém Chiến Thần và vạn quân Đại Phong Quốc, nhưng biểu hiện của hắn hôm nay, cuồng mong đến mức hoàn toàn không đặt hoàng thượng vào trong mắt. Hơn nữa hắn đã là một phế nhân, dẫu hoàng thượng hờ thẹn với hắn vì chuyện năm đó, thì cũng hoàn toàn không cần...

Lâm Cuồng nói tới đây, liếc trộm quan sát phản ứng của Long Dân. Y không biết rằng, bên người Diệp Vô Thần còn có một Đồng Tâm khủng bố.

Đế vương sở dĩ được xưng là đế vương, bởi vì họ là chí cao vô thượng trong một phương lãnh thổ, có được thân phận cao quý nhất, nắm giữ quyền lợi tối cao và quyền sinh sát với vạn dân, không ai có thể bất kính, không ai dám vô lễ, bằng không chỉ cần đế vương đôi câu vài lời, liền có thể lấy đi tính mạng hắn. Cho nên từ cổ chí kim không biết có bao nhiêu người vì bước lên bục đế vương mà huynh đệ tương tàn, đồng môn tằm máu, thần tử phản loạn... Mà Long Dân thân là vua Thiên Long Quốc, lại bị hậu nhân thần tử trước mặt nhiều người ngạo nghễ đối đáp, không cung không kính, cuối cùng thậm chí còn chèn ép. Mà y, ấy vậy lại trong lòng có cổ kị không thể phát tác. Bởi vì thứ Diệp Vô Thần dựa vào, là thứ y sợ hãi nhất. Trước kia hắn không hề biểu lộ, mà lần này trở về, hắn hoàn toàn không có ý che giấu, bộc lộ rõ ràng.

- Thăng nhãi Diệp gia, khinh người quá đáng! –Long Dân nghiêng răng nghiêng lợi, giọng căm hận nói.

259. Chương 258: Ta Tên Hắc Hùng (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 258: Ta tên Hắc Hùng (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lý lão và Lưu lão đều không nói một lời. Nguyên do trong đó họ đều lòng biết dạ hay. Nghi hoặc của họ chính là, Diệp Vô Thần rốt cuộc vì sao muốn trở mặt với hoàng thượng, lẽ nào hắn thật sự có chỗ dựa dẫm mà cuồng vọng tự đại, hay là hắn có tâm nổi loạn... Nói đi phải nói lại, ba năm trước, lúc hắn có thực lực chém giết Chiến Thần còn không có tâm này, nay toàn thân đã phế, theo lí hắn càng không nên có tâm này mới đúng.

Bỗng nhiên, Long Dân lại khẽ than một tiếng, thấp giọng buồn bã nói:

- Hắn hẳn đã phát hiện ra điều gì rồi, bằng không với tâm cơ của hắn, tuyệt đối không đến mức như thế.

Lâm Cuồng sắc mặt cứng đờ, Lâm Chiến vẻ mặt nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu ý trong đó, lại cũng chẳng dám hỏi nhiều. Lý lão và Lưu lão nghe vậy lẳng lặng nhìn nhau, từ trong câu nói này của Long Dân, có thể liên tưởng đến rất nhiều thứ.

Long Dận ngoài phần nộ, trong lòng cũng dâng lên nỗi bất an mãnh liệt. Diệp Vô Thần có thiếu nữ áo đen kia ở cạnh, muốn lấy tính mạng y có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Thứ cảm giác sinh tử dễ dàng bị người khác quyết định này y há có thể chịu đựng nổi. Cái tâm giết Diệp Vô Thần cũng bành trướng đến đỉnh điểm vào giờ phút này. Như Lưu lão và Lý lão nói, hắn bây giờ chỉ là một phế nhân, chỉ cần bên người hắn không có bảo vệ, giết hắn có thể nói cực kỳ đơn giản, vì sự an nguy của mình, thì ắt phải hạ thủ càng nhanh càng tốt!

- Vậy thưa hoàng thượng, hôn sự giữa khuyển nhi và công chúa điện hạ... -Lâm Chiến dè dặt hỏi. Long Dận lúc này, trên mặt thỉnh thoảng hơi lộ ra vẻ dữ tợn, khiến y run sợ trong lòng.

- Hừ... Nếu trăm theo thẳng nhãi Diệp gia, há chẳng phải để người trong thiên hạ chê cười! -Long Dận tức giận hừ một tiếng, phất tay áo rời đi.

Diệp gia, Diệp Uy và Diệp Nộ cùng nhìn Diệp Vô Thần, rất lâu không nói gì.

- Gia gia, phụ thân, hai người có vấn đề gì muốn hỏi? -Diệp Vô Thần mỉm cười nói, vẻ mặt vẫn bình tĩnh tùy ý như vậy.

- Con hắn không phải người xúc động lỗ mãng như thế, con thành thật nói với ta, hành vi hôm nay rốt cuộc là có dụng ý gì? -Diệp Nộ chậm rãi nói. Cử chỉ của Diệp Vô Thần trước mặt Long Dận khiến ông kinh ngạc, mà phản ứng của Long Dận càng khiến ông khiếp sợ, Mà trong này, chắc hẳn có nguyên do gì đó ông không hay biết.

Diệp Vô Thần khẽ than nói:

- Gia gia, phụ thân, hai người an tâm, con là người của Diệp gia, tuyệt đối sẽ không làm ra bất kỳ chuyện gì tổn hại đến Diệp gia, qua vài ngày nữa, hai người sẽ rõ thôi.

Diệp Nộ chậm rãi gật đầu, cũng không gắng hỏi:

- Con là cháu trai của ta, ta há có thể không tin con. Ta đã mệt rồi, con có thể bình an trở về, ta đã không còn gì tiếc nuối nữa. Tuy ta già nhưng còn chưa hồ đồ, tuy thân thể con đã phế nhưng nét mặt, đôi mắt, ngôn từ cử chỉ của con không cái nào không nói cho ta biết, lòng của con đã không còn như xưa, lần này trở về ắt sẽ có việc lớn phải làm. Thiết nghĩ, là trong lúc sinh tử khi đó có cảm ngộ đi. Trong ba năm nay con rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ta rất muốn biết, nhưng cũng không thể biết. Cứ để ta làm một lão già hồ đồ cái gì đều không hay biết, mặc con tung hoành. Chỉ hy vọng, cho dù trời thật sự sụp xuống, con cũng phải bảo toàn tốt tính mạng của mình.

Diệp Nộ nói xong, cười ha hả, xoay người từ từ rời đi.

Diệp Vô Thần ngơ ngác một hồi, nhìn theo bóng lưng ông, khẽ lẩm bẩm:

- Cám ơn người, gia gia.

Diệp Vô Thần đi tới võ vai hắn, nghiêm túc nói:

- Từ khi nhận được tin con chết ba năm trước, gia gia con mới biết rằng người về già coi trọng nhất chính là cái gì. Ba năm trước con một mực nhẫn nhịn, che giấu. Nếu con thật sự muốn làm đại sự gì, thì cứ buông tay đi làm đi, người nhà của con vĩnh viễn sẽ không tạo thành cản trở cho con. Bởi vì đúng như con nói, con là con cháu Diệp gia, tuyệt sẽ không làm chuyện có lỗi với Diệp gia.

Diệp Vô Thần gật đầu mạnh:

- Phụ thân, qua vài ngày nữa người sẽ hiểu. Chỉ là, hy vọng phụ thân có tâm lý chuẩn bị.

- Ha ha, nửa cuộc đời trải qua sóng to gió lớn, không có gì ta không chịu đựng nổi. -Diệp Uy cười ha ha nói.

- Vâng... Phụ thân, người thiên niên tên Hắc Hùng bên người hoàng thượng kia, có lai lịch gì? -Diệp Vô Thần rất có hứng thú hỏi.

Diệp Uy nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc:

- Thần Nhi, con có thể coi trọng gã là đúng. Gã tuy tướng mạo xấu xí, thoát nhìn còn có chút ngây thơ. Nhưng lại là một quái tài động trời thật sự.

- Ô? – Nổi ngạc nhiên trên mặt Diệp Vô Thần càng thêm nồng đậm:

- Có thể khiến phụ thân kèm thêm hai chữ ‘động trời’, chắc hẳn kẻ này cường đại khác thường, phụ thân có thể kể lại tường tận với con không?

Diệp Vô Thần gật đầu, bắt đầu kể tỉ mỉ cho hắn về lai lịch của Hắc Hùng này.

Mười tháng trước...

Trong học viện hoàng gia Thiên Long tiếng người náo nhiệt, trên quảng trường trung tâm dày chi chít, không còn chỗ trống. Cửa sân cũng tăng thêm hàng đồng thủ vệ cao thủ. Bởi vì nguyên nhân chiến sự nên cuộc lựa chọn thanh niên tuấn kiệt năm nay bị dời lại mấy tháng, nhưng bất kể là người xem thi đấu hay là người thi đấu đều không hề ít hơn so với năm trước. Hôm nay là ngày võ đấu cuối cùng. Quyền quý bốn phương Thiên Long Quốc hôm nay cũng tề tụ ở học viện hoàng gia Thiên Long, chuẩn bị chứng kiến những tài năng rường cột của Thiên Long Quốc tương lai.

Nhưng từ năm đó Diệp Vô Thần bỗng xông lên đài, sau khi thi đấu với Lâm Khiếu, liền khó nhìn thấy cuộc so đầu nào sướng mắt khoái lòng, lại ẩn chứa tài kỹ của Thiên nhân như thế nữa, nhìn chung đều là nhặt nhèo vô vị, đúng quy đúng củ.

Mà cuộc đấu lần này lại vì sự xuất hiện của một người mà được định sẵn sẽ không hề tầm thường.

Cái chết của Diệp Vô Thần khiến người ta thở dài đau đầu, Lâm Khiếu mấy năm nay một mực tham gia thi đấu cũng được định trước sẽ không có đối thủ nữa. Hơn nữa hai năm nay hắn càng chuyên tâm, võ kỹ tiến cảnh cực nhanh. Đấu võ vẫn là chế độ khiêu chiến. Từ sau khi thảm bại về tay Diệp Vô Thần năm đó, lúc hắn võ đấu liền tự cảm thấy không có mặt mũi để ‘lên đài sau cùng’, lên đài rất sớm tiếp nhận thiếu niên tuấn kiệt tứ phương khiêu chiến, đồng thời không tốn quá nhiều sức lực liền đánh bại hết thấy bọn họ.

Ngay khi mọi người đều cho rằng đứng đầu năm nay lại là Lâm Khiếu hắn, thì một thiếu niên vừa béo vừa lùn, vừa đen vừa cường tráng hấp tấp đi lên đài, gã vừa lên đài, liền dấy lên một trận xôn xao, bởi vì hai cánh tay gã thực sự quá thô, thô đến mức dọa người.

- Kẻ này có lai lịch gì, không ngờ lại có hình thể như vậy. –Long Dận một mực xem thi đấu đến nhặt nhèo vô vị liền hỏi về phía Lâm Viêm chủ trì thi đấu.

- Bẩm hoàng thượng, kẻ này ta từng đặc biệt lưu ý qua. Gã là nhân sĩ nông thôn phía nam An Khánh Thành, gần như không có võ kỹ gì, nhưng dường như có một cỗ quái lực trời sinh, trong cuộc tuyển chọn hôm qua, đánh không trúng người thì thôi, nếu là đánh trúng, đều một quyền liền khiến người ta mất đi năng lực hành động. Có điều Khiếu Nhi chỉ cần linh hoạt chống đỡ, thì thắng gã rất dễ dàng. –Lâm Viêm không để ý cho lắm trả lời.

Long Dận khẽ ‘Ồ’ một tiếng.

Thiếu niên đó vừa nhìn liền biết là đứa bé nông thôn chưa từng gặp qua cảnh đời, toàn thân mang vẻ quê mùa và mặt đầy vẻ ngây thơ kia, cùng sự căng thẳng nao núng trong cử chỉ dù người trong thành cải trang đều cải trang không ra. Sau khi gã lên đài đầu tiên là cười ngây ngô ‘hắc hắc’ hai tiếng, sau đó xoa xoa đầu, rất lễ phép nói:

- Chào người, ta tên Hắc Hùng.

Lâm Khiếu mỉm cười đáp lại:

- Tại hạ Lâm Khiếu, xin chỉ giáo thêm.

- Không dám chỉ giáo, không dám chỉ giáo... -Thiếu niên ngay cả tên đều thô lỗ tức cười khác thường này cuống quýt xua tay, rõ ràng là cảm thấy vừa mừng vừa lo với sự khách khí của Lâm Khiếu, về ngay thơ của gã nhất thời lại dẫn tới một trận cười ồ. Hắc Hùng gãi đầu nói:

- Người rất lợi hại, cho nên ta cũng muốn dùng thêm một ít sức lực, nếu không cẩn thận tổn thương người, người có thể đừng nói cho mẫu thân ta biết hay không... nếu mẫu thân ta biết ta đánh người bị thương, nhất định sẽ mắng ta.

Lâm Khiếu cười nhạt:

- Trên sân đấu bị thương đều là mình học nghệ không kỹ càng, chẳng oán người khác được, người cứ việc toàn lực thi triển, sẽ không có người nói cho mẫu thân người biết đâu.

- Được được, vậy thì được, người đúng là người tốt. – Hắc Hùng vừa cao hứng vừa cảm tạ, hai cánh tay cường tráng giơ lên, hai tay bắt đầu vắt lấy nhau, như là đang vận động nóng người.

Dưới đài người người cười trộm, Long Dân cũng cười ha ha ha theo:

- Chung quy vẫn là kẻ cậy mạnh chưa từng thấy qua việc đời, sao có thể biết sự ảo diệu tinh thâm từ vũ kỹ của Lâm Khiếu, lại há cậy mạnh có thể bằng. Có điều kẻ này ngây thơ đơn thuần, lời cuồng vọng vô tri trong miệng thốt ra lại khiến người ta không chán ghét, thú vị thú vị.

Hiển nhiên, hoàn toàn không có ai từng nghĩ thiếu niên ngờ nghệch thoát nhìn chưa đến mười lăm mười sáu tuổi này có thể đánh bại Lâm Khiếu.

Hắc Hùng vận động cổ tay, thành thật nói:

- Mẫu thân ta nói, lúc vào thành thi đấu nhất định phải nhường người khác, để người khác đánh trước, bằng không sẽ mất lịch sự.

Lâm Khiếu cũng không chối từ nói:

- Vậy Lâm Khiếu đành công kích trước rồi.

Hắn giơ trường kiếm, lưu loát tiến lên đánh về phía Hắc Hùng, hôm qua hắn từng xem trận đấu của Hắc Hùng, biết gã có một cổ quái lực hắn là trời sinh, tuy hắn không hề sợ hãi nhưng cũng không muốn dây dưa nhiều với gã, liền muốn tốc chiến tốc thắng.

Lúc tới gần người, một quyền của Hắc Hùng cũng mang theo kinh phong vù vù ập đến, hắn nhún chân, thân thể bỗng nhẹ nhàng vọt lên, trường kiếm nơi tay phải bổ xuống, dùng mặt ngang của kiếm bổ về phía vai gã.

Song, trong tích tắc, tình huống chợt biến đổi, hắn bỗng cảm thấy một cổ khí thể nặng trĩu như núi bao chặt lấy hắn, độ mạnh, độ nặng gần như có thể nói là cả đời Lâm Khiếu ít thấy. Hắn như bị Thái Sơn áp đỉnh, thân thể vừa bay lên một nửa lại nặng nề chúi xuống, mà hai tay và hai chân hắn như bị tảng đá lớn đè nặng, không thể động đậy.

Mà một quyền lúc này Hắc Hùng bình tĩnh vung ra cũng biến thành một quyền móc hàm, nghênh đón thân thể hắn đánh mạnh lên trên.

Nắm đấm của Hắc Hùng đánh mạnh lên ngực Lâm Khiếu, một quyền thoát nhìn bình thường này lại dường như nặng cả ngàn cân, trong đầu Lâm Khiếu vang lên ong ong, bên tai như có hàng vạn con ong mật rung cánh ù ù, máu tươi trong miệng hắn phun ra điên cuồng, thân thể như một bó rơm rạ bị ném đi bay thẳng lên trên không, bay một mạch cao đến hơn hai mươi thước mới nặng nề rơi xuống, không còn tiếng động.

Theo hắn rơi xuống, vết máu hắn phun ra cũng từ trên trời vãi xuống, nhuộm cả đài thi đấu ra một vạch máu đỏ tươi.

Một màn kinh người ai cũng không ngờ tới này khiến cả sân ‘vút’ cái an tĩnh lại, ai nấy đều trợn to mắt, há hốc mồm nhìn thiếu niên về mặt ngắn tò te kia, mà người trong Lâm gia càng đứng phắt dậy, tim phổi như muốn vỡ ra. Một quyền đánh cao hơn hai mươi thước, nếu là người bình thường thì sớm đã chết không biết bao nhiêu lần, dù là Lâm Khiếu tu vi không yếu, cũng ắt bị trọng thương.

Lâm Cuồng và Lâm Chiến mất như rách ra, Lâm Viêm tính tình nóng nảy càng trực tiếp nhảy lên trên đài, một vốc lửa ném về phía Hắc Hùng, quát giận:

- Cầu tạp chủng, lại dám thương tổn Khiếu Nhi!

Người ngang ngược như Lâm Viêm ai nấy đều biết. Trên sân đấu vốn dĩ thương vong không thể truy cứu, mà Lâm Viêm hay bao che thân là chủ trì thì đấu lại hoàn toàn chẳng đếm xỉa đến quy tắc mình đặt ra, sống chết của người khác không hề liên can tới y, nhưng nếu Lâm Khiếu bị nhục y nhất định sẽ ra mặt. Lúc trước Diệp Vô Thần rạch một vết lên mặt Lâm Khiếu mà còn khiến y nổi giận dè dặt, tự mình lên đài, huống chi hôm nay một quyền của Hắc Hùng đã làm trọng thương Lâm Khiếu.

Hắc Hùng thoát nhìn đồ sộ nhưng thân thể lại rất linh hoạt, gã luống cuống tay chân, hiểm hiểm tránh thoát một vốc lửa nóng rực Lâm Viêm ném tới, cuống quýt xua tay nói:

- Ta... ta không phải cố ý. Ta không ngờ hấn thì ra không lợi hại như vậy...

- Chịu chết cho ta! – Lâm Viêm hai tay đan ở trước ngực, một luồng hỏa diễm màu đỏ thẫm bốc cháy dữ dội trên lòng bàn tay phải, thân thể y lao về trước, khí thế tỏa ra bên ngoài, khóa chặt chẽ thân thể Hắc Hùng, tay phải rực lửa hung hăng tóm về phía thân thể Hắc Hùng, tốc độ nhanh mạnh tuyệt luân.

260. Chương 259: Ta Tên Hắc Hùng (trung)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 259: Ta tên Hắc Hùng (Trung)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hành vi của Lâm Viêm khiến người ở sân đều cảm thấy khinh thường, lại không thể nói gì. Y có thực lực cực cao, lại có quyền lực và địa vị cực cao, có ai dám thực sự trêu chọc, ai dám ra mặt nói thêm cái gì chứ. Đây chính là đặc quyền của người có thực lực tuyệt đối. Họ chỉ có thể trở mắt nhìn thiếu niên đã bị dọa dẫm kia sắp chết vào tay Lâm Viêm.

Hắc Hùng tránh cũng không thể tránh đường như là liều mạng, cắn chặt răng, đánh mạnh một quyền nghênh đón bàn tay lửa của Lâm Viêm. Lực hai cánh tay gã trong đám người thường có thể nói là hải người, nhưng ở trong mắt Lâm Viêm quả thực khó có thể lọt vào mắt, song ngay trong nháy mắt nắm tay Hắc Hùng đụng chạm vào bàn tay lửa của Lâm Viêm, trong đôi mắt Hắc Hùng lóe lên một luồng lệ mang người khác không thể phát hiện nổi. Trên người, bỗng tỏa ra khí thế đáng sợ so với lúc kiềm chế Lâm Khiếu còn vượt qua không biết bao nhiêu lần.

Khi Lâm Viêm chỉ dùng hai phần lực bỗng phát hiện ra thì nắm tay hai người đã đụng vào nhau. Ngọn lửa rực cháy kia bị khí tràng khổng lồ áp chế tắt ngúm trong nháy mắt, nơi hai nắm đấm va chạm truyền tới một tiếng vỡ vụn lan khắp cả sân, máu tươi hết như mực phun bắn tứ tung, bốn ngón tay phải của Lâm Viêm đứt hết, cả xương tay phải cũng bị đánh gãy thành bốn khúc, thân thể y như bị búa tạ nặng ngàn cân nện mạnh bay ra ngoài, trực tiếp vượt qua dây ghế người xem, va lên bức tường vây dày chắc ở ven quảng trường, làm cả bức tường đều rung rinh dữ dội, suýt nữa đổ ụp xuống.

Nếu hai người đấu toàn lực, vậy thì thắng bại còn chưa biết được, Hắc Hùng tuy một quyền đánh bại Lâm Khiếu, nhưng ở đám người nhìn ra rõ ràng là Lâm Khiếu sơ ý bị quái lực đáng sợ của thiếu niên này đánh trúng, ai có thể tin, một thiếu niên ngờ nghệch mười lăm mười sáu tuổi lại có thực lực đáng sợ sánh ngang Lâm Viêm. Vì thế, hai phần lực của Lâm Viêm đấu với toàn lực bộc phát đột ngột của Hắc Hùng, cộng

thêm Lâm Viêm mạnh ở ma lực, phòng ngự khá mỏng yếu, Hắc Hùng thì thiên về cường công dũng mãnh, kết quả cứ nghĩ là biết.

Giống như Lâm Khiếu, vết thương cực nặng, đau đớn tột độ, Lâm Viêm trước khi ngã xuống mặt đất đã hoàn toàn hôn mê. Quyền quý bốn phương đến xem thi đấu nhao nhao đứng dậy, toàn bộ vô cùng khiếp sợ dùng ánh mắt không dám tin nhìn vào thiếu niên một quyền trọng thương đồng thời đánh ngất Lâm Viêm này. Lâm Viêm, chính là người có thực lực Thiên giai, được xưng Họa Ma Sư đệ nhất Thiên Long Quốc! Ngoài khiếp sợ, họ ngay cả tiếng bi thảm của trên dưới Lâm gia đều đã gần như không nghe thấy. Mà những người thân có tu vi, nhất là những quyền quý nắm giữ ma võ thế gia kia, càng kinh hãi không thể kiềm chế. Khí thế Hắc Hùng bộc phát khi đánh về phía Lâm Viêm lúc này, khiến họ gần như không dám tin vào cảm giác của mình. Đó rõ ràng là khí thế vô hình chỉ cường giả Thiên cấp mới có thể tỏa ra.

Đây chỉ là một thiếu niên còn chưa trưởng thành đó!!!

- Ta không phải cố ý, ta không phải cố ý đâu... -Hắc Hùng thấy mình ‘gây họa lớn như vậy’, ở trên đài luống cuống tay chân, gấp đến độ sắp khóc tới nơi:

- Lão gia gia kia rất lợi hại, ta sợ bị đả thương, sau khi trở về sẽ bị mẹ mắng, cho nên không cẩn thận dùng hết tất cả sức lực, ta thật sự không phải cố ý đâu...

- Người... tên hồn dẫn người... -Lâm Chiến chỉ vào gã, vừa sợ vừa giận.

- Im miệng!

Một tiếng thét lớn uy nghiêm, Long Dận bỗng đứng dậy, mày nhíu chặt, ánh mắt quét qua, quát:

- Người đâu, mau đưa Lâm Khiếu và Lâm viện trưởng đi trị thương... Nhớ kỹ! Cho dù hao hết dược liệu quý giá nhất cũng phải giữ lấy cánh tay của Lâm viện trưởng, mau đi!

Đoàn người vội vàng vàng liên tục thi triển Quang Minh ma pháp với Lâm Khiếu và Lâm Viêm, sau đó cẩn thận chuyển đi. Lâm Chiến nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hoàng thượng, tên hồn dẫn này...

- Câm miệng cho ta! -Long Dận trầm giọng cắt ngang lời Lâm Chiến, hừ lạnh nói:

- Hừ! Trên sân đấu, đừng nói bị thương, sinh tử đều phải do mệnh trời an bài, chỉ có thể trách mình học nghệ không tinh, hoàn toàn không trách được người khác. Lâm viện trưởng tự mình phá hủy quy tắc, vô lý tấn công, bị trọng thương cũng là tự làm tự chịu, người còn có lời gì muốn nói!

Lâm Chiến trực tiếp dờ dẫm, hoàn toàn không ngờ Long Dận lại nói ra những lời thiên vị rõ ràng cho thiếu niên. Lâm Cuồng bên người y túm mạnh y một cái, Lâm Chiến vội cúi đầu, hổ thẹn nói:

- Hoàng thượng giáo huấn rất đúng, là vi thần lỗ mãng, mong hoàng thượng tha tội.

Long Dận khẽ gật đầu xem như đáp ứng, sau đó xoay về phía Hắc Hùng không biết làm sao, trên mặt đổi thành nụ cười ôn hòa:

- Người tên gì?

- Ta tên Hắc Hùng. -Nghe thấy có người hỏi gã, Hắc Hùng vô ý thức trả lời.

- Trăm hồi chính là tên thật của người.

- Tên thật? -Hắc Hùng ngó ra, nói:

- Tên ta chính là Hắc Hùng mà.

- ... -Người nông thôn dùng tên thô tục cả đời mà không có tên gọi chính thức cũng chẳng kỳ lạ, Long Dận đành bỏ qua, hỏi:

- Thế người năm nay bao nhiêu tuổi?

- Ta năm nay vừa tròn mười sáu.

- Thế cha người tên gì?

- Cha ta tên... -Hắc Hùng vừa muốn trả lời, bỗng cảnh giác, cẩn thận hỏi:
 - Vì sao ta phải nói cho người biết, người hỏi ta nhiều như vậy, còn không nói với ta người tên gì đầu đấy.
 - Ha ha. -Long Dận cười thản nhiên:
 - Trẫm, là đương kim hoàng thượng, người có biết hoàng thượng là ai không?
 - Hoàng... hoàng thượng!? -Hắc Hùng trực tiếp há hốc mồm:
 - Ngài.. ngài chính là hoàng thượng? Ý phục ngài mặc đúng là màu vàng... ngài thật sự đúng là hoàng thượng?
- Hắc Hùng như bị tên húy của hoàng thượng dọa sợ, thoát cái quỳ xuống đất, cuống quýt dập đầu, dập liên tiếp vài cái. Bộ dạng buồn cười đó khiến mọi người không thể không bật cười, hoàn toàn không cách nào gần với thiếu niên như Ma thần một quyền trọng thương Lâm Viêm khi nãy.
- Ồ? Xem ra người cũng chẳng phải không hề hay biết với trẫm. Không cần dập đầu, đứng dậy đi. -Long Dận nói.
 - Mẫu thân tôi nói, hoàng thượng là người lợi hại nhất trên thế giới, nhìn thấy nhất định phải quỳ xuống dập đầu. -Hắc Hùng dè dặt nói.
 - Vậy mẫu thân người còn nói cho người biết cái gì không? -Long Dận rất có hứng thú hỏi.
 - Mẫu thân tôi còn nói, gặp hoàng thượng phải... phải hô vạn tuế, còn nói phải rất nghe lời, còn phải nghe lời hơn cả trước mặt mẫu thân, hoàng thượng bảo làm gì thì làm cái đó. -Hắc Hùng đối mặt với Long Dận, cung kính quỳ ở trên đất không dám đứng lên, trên mặt vừa là hoảng sợ vừa là sùng bái, còn không ngừng dùng ánh mắt lén quan sát Long Dận, vài phần hiếu kỳ, vài phần nhiệt liệt, còn có vài phần kính ngưỡng như nhìn thấy thần linh.
 - Ha ha ha ha! -Long Dận cười to một trận, cười vô cùng vui vẻ:
 - Vậy trẫm hỏi người, nhà người xa tận An Khánh Thành, vì sao hôm nay lại tới đây tham gia thi đấu?
- Hắc Hùng trợn trừng mắt, kinh hô:
- Hoàng thượng quả nhiên lợi hại thật, ngay cả nhà tôi ở đâu đều hay biết... Tôi thực ra không muốn tới nhưng mẫu thân tôi nói nơi đây có thi đánh lộn, sau khi thắng còn có thể được làm quan lớn, tôi sức lớn, biết đâu thật sự có thể thắng, đến lúc ấy làm quan lớn, cha mẹ tôi cũng sẽ được hưởng phúc theo. Cho nên, mẫu thân tôi liền nhờ người dẫn tôi tới.
 - Thì ra là thế, nếu mẫu thân người từng dạy người hoàng thượng bảo làm gì thì người phải làm cái đó, vậy trẫm bây giờ bảo người đánh nhau với một người, nếu người có thể đánh thắng hắn, trẫm liền cho người làm quan, còn đón cha mẹ người vào trong thành hưởng phúc, thế nào? -Long Dận cười ha ha nói. Có lẽ lúc này ngoại trừ Hắc Hùng ngờ nghệch, ai cũng nhìn ra ý đồ của Long Dận. Đích xác, một kẻ có bản lĩnh hải người, lại có tâm tính như thế, bất kỳ ai cũng sẽ có lòng thu giữ cho mình sử dụng, bởi vì một kẻ như thế thực sự không chế quá dễ.
 - Hả? Thật sao? Thật có thể làm quan to? Là quan còn lớn hơn thôn trưởng chỗ tôi à? -Hắc Hùng trợn to mắt, hưng phấn kêu lên.
 - Ha ha ha ha, không sai, là quan rất lớn, so với thôn trưởng người biết còn lớn hơn gấp trăm ngàn lần. -Y ghé mắt, nói:
 - Lý lão, người lên!
 - Vâng! -Lý lão một mực trầm mặc không nói đáp lời, nhún người một cái nhảy lên đài thi đấu, cũng không nói nhảm, gầm nhẹ một tiếng, một chương võ về phía Hắc Hùng.

Một người là Thiên cấp cung phụng tuổi quá thất tuần, uy chấn Thiên Long bên người Long Dận, không ai không biết. Một người là thiếu niên hoang dã tuổi mười lăm mười sáu, chưa từng có người thấy qua nghe qua. Mọi người trong sân toàn bộ tập trung tinh thần, nhìn chăm chú vào hai người trong sân, nhưng bất kể kết quả trận đấu này thế nào, chỉ dựa vào một quyền thiếu niên đánh trọng thương Lâm Viêm, thì sau

ngày hôm nay, tên của gã nhất định sẽ vang khắp thiên hạ. Bởi vì đây là bốn đại Thần cấp cường giả được Thiên Thần đại lục công nhận trước mắt, tuổi tác như thế cũng tuyệt không có bản lĩnh này. Thiếu niên hoang dã ngang trời xuất thế ấy, trong lúc họ không hề chuẩn bị mang lại cho họ một chấn động cực lớn.

Đối mặt với thế công của Lý lão, Hắc Hùng vốn dĩ không biết tránh né, một quyền không chút hoa mỹ đón tới, nhưng lập tức, mắt gã hoa lên, thân ảnh Lý lão đã biến mất không thấy đâu, như quỷ mị vút đến bên trái gã, hai tay vận sức chờ phóng đồng cùng lúc đánh mạnh lên vai gã, một tiếng trầm đục nặng nề, đánh thân thể gã lăn liên tiếp mấy vòng trên đất.

Một đòn này của Lý lão hoàn toàn có khả năng khai sơn phá thạch, nhưng đánh lên người Hắc Hùng lại như va vào sắt thép, chỉ đánh lui gã vài thước, sau khi Lý lão mượn lực vọt về sau, mu bàn tay đỏ ửng, lòng bàn tay loáng thoáng phát đau, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Hắc Hùng từ trên đất bò dậy, lấy tay tùy ý phui phui bụi bặm trên người, vắn vắn bả vai trái, sắc mặt bắt đầu trở nên nghiêm túc:

- Lão gia gia, ông thật lợi hại, chúng ta lại đến.

Một tiếng trầm đục lúc này chứng minh uy lực một chiêu ấy là kinh người cỡ nào, mà Hắc Hùng vẻ mặt như không có việc gì không biết khiến bao nhiêu người trợn tròn mắt, trong lòng chấn động. Thiếu niên này chẳng những có nắm đấm như sắt, còn có thân thể cũng như sắt.

Sắc mặt Lý lão càng thêm ngưng trọng, hai nắm tay cũng nắm chặt lại. Y đã nhiều năm không dùng ra toàn lực, không ngờ hôm nay lại buộc phải dùng toàn lực nhằm đối phó một thiếu niên tuổi chưa đến đôi mươi. Quả nhiên anh hùng xuất thiên niên, sóng sau đè sóng trước, trong thiên hạ, không biết còn tiềm ẩn bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ không cho người ta biết. Y thận trọng hít một hơi, đột ngột xông lên, bước chân đạp hư không, thân ảnh trong lúc di chuyển một chia làm hai, rồi làm bốn, rồi lại làm tám, mãi đến khi khiến người ta hoa cả mắt. Trên người Lý lão chưa bao giờ mang vũ khí, vũ khí chính là hai tay, thân pháp càng biến ảo khó lường.

Trước mắt hư hư thực thực, Hắc Hùng hoàn toàn không phân biệt rõ đâu mới là thật, hơi ngậy người một chút, một luồng kinh phong liền từ bên phải truyền tới, trên cổ đã trúng một chiêu lấy tay làm đao, trực tiếp đánh ngoặt cổ gã. Hắc Hùng gạt cổ, cổ vắn lại, cũng mặc kệ trước mắt là hư hay là thực, một quyền đánh mạnh tới, sau đó liên tiếp đánh mạnh, một quyền nhanh hơn một quyền, trước mắt đừng nói là một người, cho dù là một thanh cương đao, bị nắm đấm của gã đánh trúng thì cũng sẽ tan tành, mà bản thân gã lại bình an vô sự.

Hắc Hùng đi theo lộ tuyến cương mãnh bền chắc, công kích phòng ngự đều vô cùng hải người, nhưng phương diện tốc độ và linh hoạt lại cực kỳ thiếu sót. Đây là khuyết điểm rõ ràng nhất của gã. Gã vung ra từng quyền, lại không một quyền đánh trúng Lý lão. Ngược lại nơi nắm đấm đi qua, đám người trên ghế xem đều cảm nhận được một cỗ áp lực nặng trĩu khiến họ nghẹt thở phả vào mặt, trong lòng ai nấy đều hoảng sợ. Cách xa như thế, quyền phong còn như thế, nếu đánh lên người, há chẳng phải trực tiếp nát thây!

261. Chương 260: Ta Tên Hắc Hùng (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 260: Ta tên Hắc Hùng (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Giao phong liên tiếp với Lý lão hơn chục cái chớp mắt, Hắc Hùng vẫn không một quyền đánh trúng, trên người đã trúng vài đòn mạnh. Mà Lý lão cũng tuyệt đối không hay ho, chẳng những không dám có chút thất thần nào, mà những nắm đấm không ngừng lướt qua thân thể cũng luôn khiến y toàn thân khó chịu.

Bịch... Lại là một tiếng trầm đục, Hắc Hùng bị đánh trúng ngực chính diện, thân thể lần liên tiếp vài vòng trên không trung, một mạch bay ngược hơn chục thước mới đứng vững thân thể. Thân thể gã tuy vô cùng cường hãn, nhưng Lý lão dù sao cũng là thực lực Thiên cấp, vài lần trước gã còn có thể an ổn chống đỡ, bị đánh trúng nhiều lần, lực hộ thân ắt sẽ yếu, một chưởng này khiến khí huyết trong lồng ngực y sôi trào, trong đầu cũng choáng váng một hồi. Gã lập tức nổi giận, chủ động tiến lên, bỗng vọt lên, giữa không trung vung ra một quyền mang theo uy thế như Thái Sơn áp đỉnh đánh mạnh về phía Lý lão ở phía dưới.

Thân thể Lý lão cứng đờ, xê chân một cái đã bình an tránh qua, một quyền đó đánh thẳng xuống mặt đất, cả đài thi đấu đều lắc lư dữ dội trong một tiếng ‘Ầm’ mạnh mẽ, nứt ra vài kẽ hở dài ngoằng nhìn thấy ghê người, mà dưới nắm đấm của gã càng xuất hiện một chiếc hố không biết sâu bao nhiêu. Công kích của Lý lão cũng đến trong nháy mắt, đánh thật mạnh lên ngực phải gã, trong lúc va chạm năng lượng sinh ra tiếng trầm đục do đất đá va chạm, thân thể Hắc Hùng lại bị đánh bay ra ngoài lần nữa.

Lý lão thở dốc một hơi thật dài, trên trán không biết từ lúc nào đã xuất hiện mồ hôi chi chít. Hắc Hùng lại không chút thương tổn đứng dậy, chỉ là, lần này gã không công tới nữa, mà từ từ giơ hai tay lên, sau đó vung mạnh ra trong một tiếng gầm lớn...

- Hãy a!

Roạt!

Hét lớn một tiếng đinh tai nhức óc, áo ngoài của Hắc Hùng cũng trong tiếng gầm thét hóa thành hàng ngàn mảnh vụn bay ra ngoài, lộ ra thân trên ngăm đen vô cùng cường tráng, tuổi tác nho nhỏ, từng khối cơ nhục kia lại dường như là do sắp thép tạo thành, mơ hồ lấp lóe ánh sáng kim loại. Sắc mặt gã trầm xuống, ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, lại phát ra một tiếng gầm thét kinh người...

- Hãy a!!!

Rầm...

Mặt đất bỗng rung rinh, toàn bộ mọi người trong quảng trường đều cảm thấy rõ ràng mặt đất dưới chân đang rung rinh, dường như tùy lúc đều có thể sụp xuống, nứt toác, mà đài thi đấu... hệt như hỏa dược bị nổ, hóa thành ngàn vạn đá vụn, bay thẳng về phía bầu trời...

Khí thế Hắc Hùng trong giờ phút này cũng đạt tới một trình độ vô cùng hãi người, khiến Lý lão động dung biến sắc. Người dưới đài, càng như nhìn thấy Ma Thần giáng thế, trong cơn hoảng loạn rối rít dùng ánh mắt kinh khủng nhìn về phía Hắc Hùng.

Đá vụn đầy trời rơi xuống, cát bụi tan đi, đài thi đấu rộng rãi vốn cao hơn mặt đất chừng một thước lại biến mất không thấy đâu, lộ ra một chiếc hố, Hắc Hùng giữ nguyên tư thế ban đầu, chỉ là cơ nhục trên người gã phát ra ánh sáng quỷ dị na ná sắt thép, cánh tay vốn dĩ đã vô cùng cường tráng lại loáng thoáng cường tráng hơn một phần. Nhìn Lý lão, gã bắt đầu dậm bước về trước.

- Khoan đã, trước tiên hãy dừng tay! –Lý lão bỗng giơ tay, Hắc Hùng cũng lập tức nghe lời dừng lại, không tiến về trước nữa. Lý lão xoay sang Long Dận nói:

- Hoàng thượng, người này lực tay mạnh mẽ thật là cả đời lão phu hiếm thấy, nếu lão phu muốn thắng gã, thì chỉ có thể dùng thân pháp độ sức với gã, nhưng trong này chỉ cần bị đánh trúng một lần, lão phu không chết thì bị thương. Ta và gã không hề có thù hận, không muốn dùng tính mạng đầu đá, trận tỉ thí này lão phu nhận thua!

Tuy rằng Lý lão chưa chắc địch không lại Hắc Hùng, nhưng đúng như y nói, giao thủ với gã đúng là cực kỳ nguy hiểm. Lâm Khiếu chỉ trúng một quyền của gã, lv cũng chỉ trúng một quyền, toàn bộ đều trọng thương hôn mê. Nhưng lúc giao thủ với Lâm Khiếu, gã không dùng toàn lực, khi giao thủ với Lâm Viêm, gã sử dụng vẫn không phải toàn lực, lúc này vừa buông toàn lực, Lý lão sáng suốt lựa chọn chủ động nhận thua.

Lý lão nói xong liền lui xuống, sự rối loạn ở sân vẫn chưa dừng lại, trong lòng mỗi người đều lưu lại sự sợ hãi khó mà lau đi hoặc ít hoặc nhiều. Thiếu niên có được lực lượng đáng sợ như thế, Lâm Viêm lại trực tiếp chạm quyền với gã, thua thật không oan uổng tí nào, hoàn toàn là tự làm tự chịu.

- Ta thắng rồi, ta thắng rồi! Ta có thể làm quan to rồi! –Nghe thấy Lý lão nhận thua, Hắc Hùng giống như một đứa bé nhảy cẫng lên.... Hoặc nói, gã vốn vẫn chỉ là một đứa bé. Nhưng nhìn nỗi vui mừng sự thơ ngây phát ra từ nội tâm gã lúc này, hoàn toàn không phải giả vờ, lại cũng không có một ai cười ra được nữa.

Vô tình, Thiên Long Quốc lại xuất hiện một thiếu niên đủ để lấy danh xưng ‘động trời’ để hình dung. Mười sáu tuổi đã như thế, có thể dự tính, mười năm sau, hai mươi năm sau, thành tựu của gã có lẽ sẽ ép thẳng Thần nhân. Nếu Long Dận giữ gã lại bên người... Sau này gã ắt sẽ là ‘Phong Triều Dương’ của Thiên Long Quốc!

- Lý lão, gã tu hành là công pháp gì? –Sau khi Lý lão trở về bên người y, Long Dận thấp giọng hỏi.

Lý lão lắc đầu:

- Xem ra lời gã không hề giả dối. Lão phu sống hơn tám mươi năm, tự nhận biết rõ tường tận tất cả công pháp trong thiên hạ, nhưng lực lượng kẻ này ta thấy còn chưa thấy, nghe chưa nghe qua. Quá lực và lực cương mạnh chất chứa trong cơ thể gã rất có khả năng đúng là trời sinh đã có, bằng không, sao có thể đạt tới cảnh giới này ở tuổi tác như thế.

- Trời sinh đã có? –Long Dận khẽ nhướng mày, nhưng thần sắc lại càng yên tâm hơn vài phần. Thiếu niên có thực lực đáng sợ này, tuy biểu hiện ra vẻ ngây thơ dễ mến, mười phần hình tượng một tên quê mùa, nhưng một kẻ luôn cảnh giác thành tánh như y không thể không hoài nghi lai lịch của gã.

- Giống như lời Lý lão, lực lượng của nó ta cũng chưa bao giờ thấy qua, hẳn đúng là trời sinh đã có. Thiên hạ rộng lớn, kỳ nhân dị sĩ nhiều vô kể. Thiếu niên này thoát nhìn cũng không hề giống bộ dạng nói dối, nếu hoàng thượng có hoài nghi, đến lúc ấy phái người tới quê quán của nó tra thử là biết. Có điều, lão phu cho rằng, đây có lẽ là một món quà lớn ông trời tặng cho hoàng thượng! –Lưu lão cũng vui vẻ nói.

Long Dận nghe vậy, mỉm cười gật đầu. Y đứng dậy, đầu tiên là cười to ba tiếng, sau đó nói:

- Được! Được! Được! Hắc Hùng, trận đấu này ngươi thắng, trăm tự sẽ thưởng cho ngươi một chức quan rất to, ngươi bây giờ theo trăm đi lĩnh thưởng nào! Hồi cung!

Long Dận đứng dậy, dưới sự túm tụm của đám người rời khỏi chỗ ngồi, Hắc Hùng cao hứng đến nhe răng trợn mắt cũng vội vàng theo sát đằng sau, hoàn toàn không biết lễ nghi. Nhưng người xung quanh toàn bộ dùng ánh mắt sợ hãi nhìn gã, không một ai có thể cười ra miệng.

Kẻ này quá đáng sợ. Sau này, ắt sẽ là một một thanh hùng khí thần can sát thần, ma can sát ma bên cạnh hoàng thượng. Mỗi một người đều nghĩ như vậy.

Sau khi Hắc Hùng tiến vào hoàng cung, như được bà nội dẫn vào công viên vậy, nhìn đông ngó tây, đôi mắt một mực nhìn đắm đắm, hai con mắt hoàn toàn không đủ dụng, miệng càng liên tục há hốc một cách khoa trương. Hành động cũng trở nên rụt rụt rè rè, chỉ e có chỗ nào làm sai. Thỉnh thoảng nhìn thấy một cung nữ có nhan sắc, đôi mắt liền nhìn chăm chăm thẳng vào nàng, cung nữ đó vừa trừng mắt với gã một cái, gã liền vội vàng cúi đầu, mặt trở nên đỏ bừng, hết như một đứa bé làm chuyện sai, liền tiếp chọc Long Dận vui vẻ cười to, càng phát giác được những lo lắng của mình hoàn toàn không cần thiết.

Mà khi từng mâm sơn hào hải vị bưng đến trước mặt gã, tiếng nuốt nước miếng của gã chưa bao giờ ngừng lại, nước miếng chưa kịp nuốt hết chảy tí tách từ trong miệng, chảy thẳng xuống đất, chọc những cung nữ kia không nhịn được cười trộm. Khi Long Dận cười to gật đầu, gã hết như một con sói bị bỏ đói tám trăm năm, lao lên ngón nga ngón ngiến, trong chốc lát như gió cuốn mây tan ăn sạch sành sanh chiếc bàn đầy ắp đồ ăn kia, ngay cả chén đĩa đều liếm bóng loáng, khiến những ngự trù cung kính đứng ở bên đều trợn mắt há mồm. Sau khi ăn xong, gã còn cười ngây ngô hỏi một câu:

- Nay, còn nữa không...

Long Dận lại ha ha cười to lần nữa, thu hoạch cực lớn giành được trong cuộc đấu hôm nay khiến tâm tình y cực tốt, y vừa cười vừa nói:

- Có, đương nhiên có. Chỉ cần sau này người ở bên người trăm, nghe lời trăm, người muốn ăn bao nhiêu đều sẽ có, trăm chẳng những cho người làm quan to, còn sẽ đón cha mẹ người tới hưởng phúc hết đời, người có đồng ý không?

- Đi theo... đi theo bên người hoàng thượng? –Hắc Hùng trực tiếp đỡ đầu, sau đó nuốt nước miếng ừng ực, lắp bắp nói:

- Nhưng nhưng nhưng mẫu thân từng nói, theo bên người hoàng thượng đều là... quan lớn lớn lớn nhất, một trăm thôn trưởng đều không bằng, tôi thật sự...

- Đương nhiên, vua không nói chơi, hoàng thượng sẽ không nói dối, vậy người là đồng ý hay không đồng ý?
-Long Dận gật đầu cười nói.

- Ta đồng ý ta đồng ý! –Hắc Hùng cuống cuống gật đầu, hai tay không ngừng chà chà y phục, hưng phấn không biết để đi đâu.

- Ha ha ha ha, được, vậy trăm lập tức phái người đi đón cha mẹ người.

Quả nhiên, ngay buổi chiều hôm đó, Long Dận liền phái hơn chục người đi xa tận An Khánh Thành. Mười ngày sau, họ dẫn về hai vợ chồng trung niên gầy gò xấu xí, tuy trước khi họ vào cung đã được thay y phục quý giá đẹp đẽ, nhưng làm sao cũng không che giấu nổi dáng vẻ quê mùa chôn sâu trong xương tủy. Họ sau khi vào cung liền lo ngay ngáy, đi đường đều cẩn thận từng li từng tí, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở một hơi.

Sau khi dẫn họ đến đại sảnh chờ, liền lập tức đi bẩm báo Long Dận. Long Dận dẫn theo Hắc Hùng đi vào. Hắc Hùng vừa nhìn thấy họ, lập tức vui mừng gọi một tiếng ‘Cha’, ‘Nương’, đi tới nghênh đón.

- Hắc Hùng, họ nói con ở trong thành được làm quan to, đón chúng ta tới hưởng phúc, có thật hay không thế? –Trung niên phụ nữ xanh xao vàng vọt kia túm cánh tay gã nói, đôi mắt thì dè dặt quan sát Long Dận và đám người bên cạnh y.

- Thật mà! –Hắc Hùng cười ngây ngô:

- Là quan lớn, là quan lớn hoàng thượng ban. –Sau đó rất không lễ phép chỉ vào Long Dận:

- Ngài chính là hoàng thượng.

Vừa nghe người này là hoàng thượng, hai người cuống quýt quỳ xuống — bộ dạng kia ngược lại càng giống như bị dọa mềm nhũn xuống, dập đầu mạnh một cái hô “vạn tuế”, đầu cũng không dám ngẩng lên.

- Các người chính là cha mẹ Hắc Hùng? –Long Dận tiến lên mấy bước, vẻ mặt ôn hòa nói.

- Vâng... Vâng ạ... Chúng tôi là cha mẹ nó. –Hai người lo ngay ngáy trả lời, toàn thân đều đang run lên cầm cập.

- Ha ha, được, các người sinh được một đứa con trai giỏi. Sau này, Hắc Hùng liền theo ở bên người trăm, cũng không ai có thể ức hiếp các người nữa. Trăm lập tức sắp xếp cho người, cho các người ở trong phủ đệ tốt nhất trong thành, mặc gấm vóc quý giá nhất, ăn sơn hào hải vị ngon nhất, còn có bạc xài không hết, ha ha.

Vợ chồng trung niên vui mừng gần như bay lên mây, dập đầu như giã tỏi, không ngừng hô:

- Tạ ơn hoàng thượng... -Trung niên phụ nữ kia kéo Hắc Hùng, run giọng nói:

- Mau... mau quỳ xuống tạ ơn hoàng thượng.

Hắc Hùng đối với mẫu thân nói gì nghe nấy ngoan ngoãn quỳ xuống:

- Hoàng thượng chẳng những là người lợi hại nhất, mà còn... còn là người tốt nhất, Hắc Hùng tôi sau này nhất định sẽ nghe lời hoàng thượng, hoàng thượng sai tôi làm gì tôi làm nấy, nếu ai dám ức hiếp hoàng thượng, tôi nhất định sẽ giáo huấn hắn.

- Ha ha ha ha, nhớ kỹ lời người nói hôm nay. –Long Dận cười to thoải mái.

262. Chương 261: Nước Mắt Nam Nhi (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 261: Nước mắt nam nhi (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sau khi Hắc Hùng vui mừng khắp khối đưa cha mẹ đến nhà mới, một hoàng y thị vệ đi tới Ngự thư phòng, cung kính hồi báo:

- Nơi đó là một khe núi nhỏ không ai muốn ở lại, chỉ có hơn chục hộ gia đình, lúc ấy vì thần tìm nửa ngày mới tìm thấy. Nghe người ở đó nói, Hắc Hùng đúng tên là Hắc Hùng, không có đại danh. Cha gã tên Đại Hùng, mẹ gã tên Đại Hoa. Nghe người ở đó nói, Hắc Hùng từ khi sinh ra liền khác hẳn người thường, sức lực rất lớn, lúc mười tuổi đã có thể nhấc một gốc đại thụ vững chắc, có điều mẹ gã quản gã rất nghiêm, bình thường cũng không y vào sức lớn ức hiếp người, ngược lại thường xuyên giúp đỡ người trong thôn nhỏ đó. Sau này, một kẻ độc sách vô tình tới thôn nhỏ ấy, nói Hắc Hùng bản lĩnh phi phàm, nếu đi tham gia thi đấu trong thành nhất định có thể chiến thắng, đến lúc ấy có thể được làm quan to. Vì thế, cha mẹ gã liền tìm một người ở bên ngoài, dẫn gã đến đây.

Khi nhìn thấy cha mẹ Hắc Hùng, một tia hoài nghi sau cùng của Long Dận đã hoàn toàn biến mất. Lúc này càng không còn hoài nghi gì nữa. Đó quả nhiên là trời sinh quái lực, khiến người ta không thể không than gã thiên phú kinh người. Đón cha mẹ gã tới, một là thăm dò thật giả, hai là ổn định tâm tình gã, để gã trung thành một lòng với mình. Ba là, tương tự có thể phòng ngừa vạn nhất gã có một ngày lòng mang ý xấu, có thể uy hiếp cha mẹ gã để ép gã ngoan ngoãn nghe theo.

- Ngoài ra, cha mẹ Hắc Hùng kiên trì đem tất cả gia sản của mình đều dọn tới, hoàng thượng muốn xem qua một chút hay không?

- Ô? Có kỳ vật gì chăng?

- Không phải... Chủ yếu là một ít nồi niêu xoong chậu cũ, chần màn cũ kỹ, còn có bình đựng nước, thùng gỗ, lúa gạo, bánh bao cứng... Họ chủ yếu là không nỡ vứt đi.

Long Dận:

-

Từ đó, Hắc Hùng liền trở thành thiếp thân hộ vệ của Long Dận, Thiên Long Thành cũng không ai không biết uy danh của Hắc Hùng. Long Dận chỉ cần ra ngoài, ắt sẽ dẫn gã ở bên người, Hắc Hùng cũng không có nửa điểm ngỗ nghịch với Long Dận, tôn thờ như thần linh, đại ân nhân. Nếu ai bất kính với Long Dận, gã sẽ nổi giận lôi đình, chỉ cần một cái nét mặt của Long Dận, gã sẽ tiến lên một quyền đánh bay hẳn. Cha mẹ Hắc Hùng từ đó liền định cư ở Thiên Long Thành, mỗi ngày thanh thoi cùng nhau ra ngoài dạo chơi, thấy ai đều là vui tươi hơn hớn, ngày ngày thoải mái, sắc mặt cũng trở nên hồng hào.

Diệp Uy kể lại tỉ mỉ lai lịch của Hắc Hùng xong, sau đó đầy ẩn ý nói:

- Ngày đó ta từng tận mắt chứng kiến thần uy của kẻ này, đương nhiên khiến người ta sợ hãi, con nhớ phải cẩn thận với người này mới được.

- Con hiểu. –Diệp Vô Thần gật đầu.

- Con vừa mới về, trước tiên đừng nghĩ quá nhiều, nghỉ ngơi cho tốt đi. Diệp Tam, đưa thiếu gia về phòng.

- Vâng, lão gia. –Diệp Tam đáp ứng một tiếng, đẩy Diệp Vô Thần đi về phía tiểu viện của hắn. Vừa đi chưa được mấy bước, Ngưng Tuyết và Đồng Tâm liền ào ào chạy ra:

- Chúng ta tới, chúng ta tới...

Diệp Tam đành nhường vị trí, cho hai thiếu nữ đẩy hắn trở về. Sau khi trở về tiểu viện của mình, Diệp Vô Thần cũng không nhận được vui sướng cười ầm lên.

Một đấng khác.

Lãnh Nhai dịu dặt mẫu thân mình bước chậm từ trong phòng ra ngoài. Lãnh thị lúc này thân thể sớm đã không còn gầy yếu như năm đó nữa, vốn dĩ không cần dịu dặt, nhưng dịu dặt mẫu thân đã trở thành thói quen của Lãnh Nhai. Mẫu thân, hiện tại đã là người thân duy nhất của hắn.

Mẹ con gặp lại, ôm nhau khóc lóc, đằng đằng ba năm không gặp, họ có quá nhiều lời muốn nói. Lãnh Nhai kể lại ba năm của gã, Lãnh thị tương tự cũng kể về ba năm của bà, chỉ là hai người không hẹn mà cùng đều chỉ kể về mặt tốt. Lãnh Nhai nói về những tiến bộ thần tốc của gã trong ba năm, lại không hề nhắc tới những khổ sở từng chịu, Lãnh thị thì chỉ nhắc đến sự thoải mái ở Diệp gia, không hề nhắc tới nỗi đau xót và nước mắt trong nội tâm.

Nơi đây là tiểu viện của Diệp gia phu nhân, tay phải Lãnh Nhai vẩy lên, nháy mắt trong tay xuất hiện một thanh đoản nhận toàn thân xanh biếc, gã chỉ vào gốc cây ăn quả ngoài mười thước kia, hưng phấn hô:

- Nương, người xem!

Gã từ từ giơ tay phải cầm Phá Phong Nhận lên, sát khí lạnh buốt không biết từ đâu kéo tới, như bị hấp dẫn tràn về phía tay phải gã, trên cây đoản nhận xanh biếc kia, lại bắt đầu lấp lóe lục quang nhàn nhạt.

Quát nhẹ một tiếng, tay Lãnh Nhai đột ngột chém xuống, một cỗ khí lăng vô hình mang theo tiếng rít chói tai, gốc cây ăn quả ngoài mười thước kia lại ‘răng rắc’ một tiếng, bị chặt thành hai nửa thẳng tắp từ giữa.

Nhìn vào mẫu thân mặt đầy vẻ không dám tin, Lãnh Nhai thu Phá Phong Nhận về, kiên định nói:

- Nương, con đã trở nên rất mạnh, sau này ai cũng không thể ức hiếp nương nữa. Sau này chỉ cần vừa ở bên người mẫu thân, vừa khổ luyện, rồi cuối cùng sẽ có một ngày, con sẽ vượt qua ông ta... đòi lại công bằng cho nương!

Lãnh thị mỉm cười lắc đầu:

- Tiểu Phong, con đã trưởng thành rồi, thật sự trưởng thành rồi, con có thể có thành tựu như ngày hôm nay, nương thật sự rất vui mừng. Con có thể có hôm nay, và cả sự yên ổn của nương nhiều năm như vậy, đều là Diệp công tử ban cho, con phải biết tri ân báo đáp, rõ chưa?

Lãnh Nhai trầm mặc một hồi, dùng sức gật đầu.

Lãnh thị khẽ than một tiếng:

- Con để ý, là ông ta chết ở trên tay Diệp công tử sao? Ngày đó, nương nhận được tin ông ta chết, tuy hận ông ta, vẫn đau xót, nhưng nương không làm sao hận Diệp công tử cho được. Bởi vì, giữa họ hoàn toàn không có thù oán, chỉ e lần đó là lần đầu tiên họ gặp nhau. Họ đều chiến đấu vì lập trường của mình, bất kể ai chết, đối phương đều không sai. Nương tin, cho dù lúc đó là ông ta giết Diệp công tử, người của Diệp gia cũng sẽ không đuổi ta ra khỏi Diệp gia. Tiểu Phong, nương biết những đạo lý này con đều hiểu, nhưng ông ta dù sao cũng là... Con nhất thời không thể thực sự thích nghi, không sao, đây là chuyện thường tình của con người, tin rằng qua một khoảng thời gian nữa, con sẽ hoàn toàn buông bỏ. Diệp công tử không hề mắc nợ chúng ta, mà thứ chúng ta mắc nợ cậu ấy lại quá nhiều.

- Con hiểu mà nương, con đều hiểu. –Lãnh Nhai thành thật trả lời.

- Nếu đã hiểu, vậy sau này hãy theo bên người Diệp công tử, làm việc cho cậu ấy. Năm đó nương đã nhìn ra cậu ấy ắt không phải người phạm, nay tuy cậu ấy thân thể đã phế nhưng rộng cho dù đứt năm chi, thì

nó vẫn là rỗng, nó sẽ nghĩ cách vọt lên trời cao. Tin tưởng ánh mắt của nương, với tính cách của con, con vĩnh viễn đều không thích hợp làm một kẻ nắm quyền, vậy thì hãy đi chọn một minh chủ thực sự, làm một thanh kiếm sắc bén nhất của kẻ đó... Con hiểu ý nương chứ?

- Nhưng thưa nương, con phải bồi người mới được, sao có thể để người một mình...

Lãnh Nhai cắt ngang lời gã, khuyên giải nói:

- Thằng bé ngốc. Nương bây giờ ở Diệp gia ăn sung mặc sướng, hết thấy đều tốt, phu nhân đối đãi với ta như tỷ muội, con có gì phải lo lắng chứ. Con là một nam nhân kiên cường, không thể chịu sự ràng buộc của nương, hiểu không?

- Không... nương, con ngày ngày khổ tu chính là vì có thể sớm trở về bên cạnh nương, bầu bạn và bảo vệ nương, sau đó trở thành người lợi hại hơn ông ta, đòi lại công bằng cho nương, con sao có thể để nương cô đơn một mình cho được. –Lãnh Nhai dùng sức lắc đầu.

- Ai, thằng bé ngốc, nếu đã như vậy, sau này con rảnh thì bồi nương nhiều hơn đi... Diệp công tử trở về lâu như vậy con còn không đi thăm cậu ấy. Phong Nhi, con trước tiên đi gửi lời thăm tới Diệp lão gia và Diệp phu nhân, rồi thay nương đi gặp Diệp công tử, đồng thời thay nương cảm ơn cậu ấy, được không? –Lãnh thị đánh nhẹ lên người Lãnh Nhai, một đằng vừa nói, một đằng xuất thần nhìn gã, cuối cùng vươn tay ra, khẽ vuốt mái tóc gã.

- Vâng, thưa nương, người vào phòng nghỉ ngơi trước đi, con đi ngay đây. –Lãnh Nhai khẽ gật đầu, chỉ là ánh mắt mẫu thân lúc này khiến gã mê hoặc, gã phát hiện mình lại không đọc hiểu hàm nghĩa trong đó.

Trong tích tắc Lãnh Nhai xoay người đi, Lãnh thị bỗng nước mắt như mưa, khi bóng dáng Lãnh Nhai biến mất nơi khúc ngoặt, trước mắt bà cũng đã ầng ậng nước, không còn nhìn rõ cái gì nữa.

Ba năm sau, lại trở về căn phòng nhỏ của mình. Bày bố bên trong cơ bản không có biến hóa gì, lại quét tước không một hạt bụi, chăn đệm cũng không có cảm giác ẩm ướt nào. Diệp Vô Thần nằm ở trên giường, trong tay nghịch một hạt châu óng ánh toàn thân xanh biếc, kích cỡ nắm đấm. Hạt châu màu xanh này là một năm trước hắn lấy được. Lúc trước ở dưới Đoạn Hồn Uyên, trung tâm cấm địa thần bí đầy rẫy Phong nguyên tố đáng sợ đó, hắn đã phát hiện ra hạt châu kỳ quái này.

- Ca ca, vì sao huynh luôn thích ngắm nó thế. –Ngưng Tuyết và Đồng Tâm một trái một phải tựa vào trước người hắn, tò mò nhìn hạt châu màu xanh loáng thoáng phát ra ánh sáng óng ánh này. Lúc Diệp Vô Thần rảnh rỗi, thường xuyên cầm nó ra, lặn qua lộn lại, vẻ mặt nghiêm túc quan sát.

- Bởi vì trong này khả năng giấu thứ gì đó rất thú vị. –Diệp Vô Thần trả lời. Ở cấm địa đáng sợ ngay cả Viêm Thiên Uy đều không dám tới gần đó, hạt châu này lại bình an tồn tại ở trung tâm nơi đó. Hơn nữa... màu của nó là màu xanh, chính là màu của Phong nguyên tố đầy đặc biểu hiện ra.

Hắn không thể không hoài nghi, dưới Đoạn Hồn Uyên, cấm địa thần bí mà đáng sợ ấy có phải hình thành vì nó hay không. Nếu đúng, vậy lực lượng nó ẩn chứa khi đó đã lớn tới mức không thể tưởng tượng nổi, mà nếu không đúng... vậy nó là do nguyên liệu gì tạo nên, vì sao lại tồn tại ở nơi đó, gió đáng sợ ở đó lại do cái gì hình thành lên?

Nơi bả vai Diệp Vô Thần lóe lên một luồng bạch quang, một thiếu nữ nhỏ xíu có mái tóc trắng tung bay xuất hiện ở trên vai hắn, thở dốc phì phò, khuôn mặt nhỏ đáng yêu kia hơi ửng đỏ, trên chiếc trán nhỏ xinh đã đầm đìa mồ hôi. Mà trên tay nàng, đang cầm một tờ giấy trắng xấp xỉ với thân thể nàng.

- Cục khổ người rồi, Hương Hương. –Diệp Vô Thần dùng ngón tay khẽ hẩy nàng một cái, cầm lấy tờ giấy từ trong tay nàng. Hương Hương thở hắt hển nhỏ giọng ‘ê a’ hai tiếng, hóa thành một luồng bạch quang về lại trong cơ thể hắn.

- Hương Hương, nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối còn phải ra ngoài chơi với chúng ta. –Ngưng Tuyết mềm giọng nói với Diệp Vô Thần. Mỗi lần khi Hương Hương bị mệt, đều cần nghỉ ngơi rất lâu mới có thể khôi phục.

Diệp Vô Thần lật tờ giấy ra, đảo mắt qua rất nhanh, khẽ than một tiếng rồi khép lại, nói:

- Vẫn không có tin tức của Mộng tỷ tỷ các muội. Họ nghĩ rất nhiều cách muốn tiến vào nội bộ Bắc Đê tông, nhưng toàn bộ đều thất bại, suýt nữa còn bị phát hiện. –hắn bỏ tờ giấy vào trong tay Đồng Tâm, nhìn Đồng Tâm dùng một luồng hắc quang biến nó hoàn toàn tiêu tan, buồn bã nói:

- Nàng bây giờ hẳn đã là thiếu chủ phu nhân của Bắc Đê tông, không biết mấy năm nay nàng sống tốt hay không... Ta vốn dĩ còn tưởng nàng là con gái của Viêm Đoạn Hồn, sớm biết nàng là vị hôn thê của thiếu chủ Bắc Đê tông, thì ta đã không nên...

- Ca ca, Mộng tỷ tỷ tốt như vậy, nhất định cũng sống rất tốt. –Ngưng Tuyết cảm thấy tâm tình Diệp Vô Thần có chút mất mát, nhẹ giọng an ủi.

- Ừm, hy vọng nàng có thể sống tốt. –Diệp Vô Thần khẽ thở ra một hơi. Nếu không có một đêm triền miên ấy, hẳn sẽ lựa chọn hoàn toàn quên nàng đi, nhưng nàng dấu sao cũng là nữ nhân đầu tiên của hắn, nghĩ đến thân phận nàng... hắn không thể bình tĩnh đối phó.

- Thiếu gia, Lãnh công tử muốn gặp người. –Ngoài cửa, vang lên thanh âm nhỏ nhẹ uyển chuyển của Tiểu Lục. Tiểu nha hoàn non nớt năm đó cũng đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp. Từ sau khi Diệp Vô Thần ‘chết’, nàng liền trở về bên chỗ Vương Văn Thù, bây giờ Diệp Vô Thần trở về, nàng cũng đi theo trở về tiểu viện này.

- Cho hắn tiến vào.

Cửa bị đẩy ra, Lãnh Nhai vẻ mặt lạnh lùng cứng đờ đi vào, khuôn mặt đỏ của gã xưng là Mặt Lạnh cũng được, Tăng Đá cũng thế, ngoại trừ trước mặt mẫu thân gã, bằng không với ai đều là vừa thối vừa cứng. Diệp Vô Thần quan sát gã vài lần, cười nói:

- Không bởi a di thêm nữa à?

Lãnh Nhai tiến lên vài bước, nghiêm túc nói:

- Nương ta bảo ta thay bà cảm tạ người. Không có người, thì không có Lãnh Nhai ta ngày hôm nay.

- Không cần phải cảm ơn ta, trước đây ta đã từng nói, ta có tư tâm của ta. –Diệp Vô Thần vẻ mặt tùy ý nói, nhưng lập tức, trong lòng hắn bỗng nảy sinh nghi vấn. Mẫu thân Lãnh Nhai bây giờ đã không còn yếu ớt như năm đó, hoàn toàn không khác gì một người bình thường, hơn nữa bà hiển nhiên là xuất thân danh môn, năm đó tuy mù nhưng ngôn từ cử chỉ có một sự cao quý và cơ trí phát ra từ trong xương tủy. Sau khi hắn trở về, bà vốn dĩ ắt sẽ tự mình tới cảm tạ hắn trước tiên, sao có thể làm ra hành động bảo Lãnh Nhai thay thế.

Đột nhiên, trong đầu hắn lóe lên một tia lửa, trong lòng chấn động, hét to:

- Lãnh Nhai! Mau trở về! Mau đi xem thử mẫu thân ngươi, bà ấy có khả năng muốn tìm cái chết! Mau đi!

Lãnh Nhai chợt ngớ ra, sau đó lao ra khỏi cửa như điên, Diệp Vô Thần nhú chặt mày:

- Đồng Tâm, chúng ta đuổi theo!

263. Chương 262: Nước Mắt Nam Nhi (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 262: Nước mắt nam nhi (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lãnh Nhai lòng như lửa đốt, thân hình như gió, đạt tới tốc độ nhanh nhất cả cuộc đời gã tới nay. Vài gia đình nghe thấy động tĩnh vừa ngẩng đầu liền cảm thấy một trận cuồng phong rít gào từ bên tai, lại không nhìn thấy một bóng người nào. Gã tuy không biết vì sao Diệp Vô Thần muốn nói mẫu thân gã muốn tìm chết, nhưng chuyện liên quan đến tính mạng mẫu thân, hắn sao dám do dự, sao dám hoài nghi!

Đi tới trước cửa phòng mẫu thân, gã đẩy một cái, lại không đẩy hần ra, bất ngờ dùng thân đụng vào, cửa gỗ nhất thời vỡ tan, Lãnh Nhai lao vào...

Trên giường, mẫu thân gã lặng yên nằm đó, trên khuôn mặt điềm tĩnh mang theo nụ cười mỉm nhàn nhạt, hệt như trong mộng mơ thấy cảnh hạnh phúc gì đó. Mà trong nụ cười mỉm ấy còn ẩn giấu sự lưu luyến sâu sắc. Bà ngủ rất say, rất sâu, tiếng vang cực lớn đem cửa hoàn toàn đụng nát đều không đánh thức bà.

Cõi lòng Lãnh Nhai trầm xuống, đau đớn dường như đang nhỏ máu. Gã giẫm bước chân phập phều, từng bước đi về phía trước, đôi mắt sắc bén như đao kia, trong cơn co rụt từng chút tan tác.

Rốt cuộc, gã đi tới trước giường mẫu thân, đè nén hô hấp, duỗi một ngón tay run rẩy về phía chóp mũi bà... Thời gian trôi qua từng giây, thân thể Lãnh Nhai cũng trở nên càng lúc càng lạnh, khi ngón tay đang run rẩy của gã vô lực thông xuống, trước mắt gã đã hoàn toàn trống rỗng, một cảm giác nhói tim, xé tim nuốt sạch toàn bộ ý thức của gã, gã cứ đứng ngây ngốc ở đó, ngay cả hô hấp cũng hoàn toàn ngừng lại, như bỗng nhiên chết đi vậy.

Diệp Vô Thần vẫn ngồi trên chiếc xe lăn bằng gỗ dưới sự đưa đẩy của Đồng Tâm không một tiếng động đi tới bên người gã, ánh mắt Diệp Vô Thần quét lên khuôn mặt của Lãnh thị, ngẩng đầu lên, thở dài một hơi nặng trĩu.

- Vì sao... vì sao... -Trong miệng Lãnh Nhai, thất thần bật ra từng chữ mơ hồ không ngừng lặp đi lặp lại, vì sao... gã nghĩ không ra hết thấy những điều này là vì sao! Nghĩ không ra!

Trên chiếc bàn cạnh giường, đặt một tờ giấy, Diệp Vô Thần bảo Đồng Tâm cầm tờ giấy ấy lên, liếc qua một cái rồi vỗ bả vai Lãnh Nhai, đặt tờ giấy vào trong tay gã:

- Đây là mẫu thân người lưu lại cho người... Người có một vị mẫu thân rất ích kỷ, cũng rất vĩ đại. Bà ấy dùng mạng sống của mình, cho người sự đau khổ ngắn ngủi, cũng giúp người quyết định tương lai.

Nét mực trên tờ giấy này chưa khô, mấy chữ cuối cùng vừa nhìn liền có thể nhìn ra là vừa mới viết lên. Mỗi một chữ hạ bút đều rất nhẹ, hiển nhiên viết cực nhanh, nhưng mỗi một chữ đều ngay ngắn nắn nót. Trong mắt Lãnh Nhai rốt cuộc khôi phục vài phần sắc thái, gã vươn bàn tay phải gần như cứng ngắc ra, nhận lấy tờ giấy đó...

“Tiểu Phong, nương đi đây... từ năm ông ấy lìa đời, ta đã có lòng muốn đi theo, lúc ấy sự kết hợp với ông ấy là một việc ngoài ý muốn hoang đường, ông ấy tuy chưa từng có tình với ta, nhưng ta chưa bao giờ hối, chưa bao giờ hận. Ông ấy là một vị anh hùng chân chính, là ta không xứng với ông ấy... Tiểu Phong, con đã về rồi, có thể nhìn thấy con bình an, thấy con trở nên cường đại, ước nguyện sau cùng của nương đã xong, không còn vướng bận gì nữa, rốt cuộc có thể đi theo ông ấy... Tiểu Phong, đừng khóc, phải cao hứng thay nương, biết chưa...”

“Tiểu Phong, nương vừa mới nói qua với con, với tính cách của con, không thể trở thành một kẻ khổng lồ khác người khác. Tuy bề ngoài con luôn lạnh lùng vô tình như vậy, nhưng nương sao có thể không biết, Tiểu Phong là đứa bé trọng tình trọng nghĩa nhất, hiếu thảo nhất. Nếu nương không đi, trong lòng con sẽ vĩnh viễn nhớ tới nương, cho dù nương đánh con mắng con, con cũng sẽ không bằng lòng rời khỏi bên cạnh nương... Con đường đường là một nam nhân, há có thể liên lụy vì nương. Diệp công tử có ơn nặng như núi với chúng ta, cho dù thân tàn, ngày sau cũng sẽ là giao long bay lên trời, nương hy vọng con có thể quên đi ông ấy chết vào tay Diệp công tử, đi theo bên cạnh cậu ấy, nương tin rằng, Diệp công tử sẽ cho con một tương lai đúng đắn nhất...”

“Tiểu Phong, con nhìn như kiên cường, có thể chịu muôn vàn khổ cực, nhưng nương biết, với tính cách của con, chỉ có sau khi ông ấy và nương đều chết đi, con mới bắt đầu trưởng thành thật sự. Bây giờ nương đi rồi, tuy không thể ở bên cạnh con nhưng sẽ ở trên trời dõi theo con, nghe lời nương, đừng khiến nương thất vọng, được không...?”

Tờ giấy trong tay bỗng bênh rơi xuống đất, Lãnh Nhai rút cuộc quỳ mạnh ở bên giường, cất tiếng khóc to. Nam nhi có lệ không dễ chảy, huống chi là một nam nhi kiên cường như Lãnh Nhai. Tiếng khóc của gã quá đau thương, trong không khí đau thương ấy truyền ra ngoài xa xa, khiến người ta nghe thấy mà nát cõi lòng. Diệp Vô Thần cầm chiếc lọ nhỏ không dậy nắp trên bàn lên, lặng lẽ đi ra ngoài.

Chiếc lọ nhỏ trong tay có vẻ hơi cũ kỹ. Hiển nhiên đã chuẩn bị từ lâu. Mẫu thân của Lãnh Nhai, là người hiểu Lãnh Nhai nhất, cũng có thể nói là người duy nhất hiểu gã trên thế giới này, trước lúc gã trở về, nàng đã có chuẩn bị cho ngày hôm nay. Vừa là vì đi theo Phong Triều Dương, cũng là vì không muốn trở thành ràng buộc cho Lãnh Nhai. Bề ngoài Lãnh Nhai lạnh như băng, nhưng lại có một trái tim rất hiếu thảo, mẫu thân là người thân và chỗ dựa duy nhất của gã, vì bảo vệ mẫu thân, gã có thể bất chấp tất cả, bao gồm cả tương lai của mình.

Lãnh thị... Si tình, từ ái, vĩ đại... Một nữ nhân tốt thật sự nên có bà toàn bộ đều có, lại duy nhất chỉ không có một kết cục tốt. Từ khi gặp được Phong Triều Dương, cuộc sống của bà liền trải qua trong nước mắt và đau khổ...

- Phân phó xuống, đừng cho bất kỳ ai tới gần nơi này. -Đi ra cửa tiểu viện, Diệp Vô Thần nói với Diệp Tứ trông coi ở đó.

- Vâng, thưa thiếu gia. -Diệp Tứ cung kính đáp. Bên tai, vẫn là tiếng khóc bi thương như lấy máu. Phụ thân đã chết, mẫu thân cũng chết theo... Gã đã không còn thân nhân, không còn vương bận gì nữa.

Con trai Chiến Thần, buộc phải trưởng thành.

- Phụ thân, người có nhận ra trong này là cái gì hay không? -Diệp Vô Thần cầm chiếc lọ nhỏ đó ra, đặt tới trước mặt Diệp Uy. Diệp Uy liếc qua, sắc mặt khê biến:

- Phong Tâm Tán! Thần Nhi, con lấy được từ đâu thế?

- Lãnh a di đã chết, bà ấy uống thứ này. -Diệp Vô Thần nói.

- Cái gì!? -Diệp Uy tuy ít trao đổi với Lãnh thị, nhưng dù sao bà ta cũng sinh hoạt ở Diệp gia hơn ba năm, chợt nghe thấy vậy, không thể không giật mình.

- Ba năm trước Lãnh a di đã có ý muốn chết, lần này có thể nhìn thấy Lãnh Nhai bình an trở về, nên đã không còn vương bận... Khi con và Lãnh Nhai chạy tới, bà ấy đã chết rồi. -Diệp Vô Thần nói một nửa nguyên do trong đó, hỏi:

- Phong Tâm Tán? Hẳn là một loại độc dược nhỉ, Lãnh a di quả nhiên dùng thuốc độc tự sát.

Diệp Uy trầm mặc một hồi, buồn bã nói:

- Phong Tâm Tán là dùng để ban chết cho các cung nữ thái giám trong cung mắc phải tội lớn sử dụng, Diệp gia chúng ta hai năm trước cũng từng dùng nó ban chết cho một hạ nhân. Đây là một cách ban chết khá nhân từ, sau khi uống Phong Tâm Tán, lúc đầu không có cảm giác, dana dần cảm giác cơ thể ấm lên, hẳn là một thứ cảm giác rất thoải mái, vài phút sau sẽ sinh ra buồn ngủ, ý thức mơ hồ, rồi chết đi trong trạng thái tương tự như ngủ say. Kiểu chết này không có bất kỳ đau đớn nào. -Ông cầm chiếc lọ nhỏ lên, nhứu mày nói:

- Loại Phong Tâm Tán này vô cùng trân quý, bình thường không thể lấy được. Thật không biết bà ấy làm sao có được.

- Kiểu chết không có đau đớn? Vậy thì may rồi. -Diệp Vô Thần cười chua xót, đây cũng xem như một niềm an ủi nho nhỏ. Mẫu thân Lãnh Nhai là một người thông minh thực sự, dùng kiểu chết không đau đớn này, vừa giảm bớt nỗi đau đớn của mình, càng giảm bớt nỗi đau của Lãnh Nhai. Bằng không, nếu bà cắt cổ tay, thắt cổ, hoặc dùng mấy loại như Xuyên Trường Thảo, Đoạn Trường Tán để tự sát, thì nỗi đau của Lãnh Nhai sẽ tăng thêm vài phần.

Trọn một ngày, Lãnh Nhai đều không ra khỏi căn phòng đó. Dưới mệnh lệnh của Diệp Vô Thần, cũng không có bất kỳ ai đi vào quấy rầy. Rạng sáng ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, Lãnh Nhai liền đứng trước cửa phòng Diệp Vô Thần, trước khi Diệp Vô Thần mở cửa, liền nhìn thẳng vào đôi mắt tĩnh lặng của gã,

trong một đêm, sắc mặt gã trắng bệch vô cùng, hốc mắt hõm sâu, lại không có một giọt lệ và vẻ đau xót nào. Nước mắt của gã, sớm đã khóc khô ngày hôm qua rồi.

Từ hôm nay trở đi, gã đã không còn người thân, không còn bất kỳ vương bận nào. Đằng sau gã, là Sở Kinh Thiên đôi mắt cũng có chút đỏ theo. Hôm qua hẳn một mực canh ở trước cửa tiểu viện, nhưng không tiến vào, hôm nay thấy gã như một tên đầu gỗ không chút tiếng động đi ra, hẳn liền gấp gấp đuổi theo, vắt hết óc an ủi. Gã rút cuộc đã nhìn thấy nương của mình, nhưng bỗng nhiên cứ thế mất đi, họ tương tự đều trở thành người không có cha mẹ. Tình cảm trong ba năm, công thêm đồng bệnh tương liên, cõi lòng Sở Kinh Thiên thâm đau thay gã, hôm qua bởi vì phiền muộn trong lồng ngực, còn không ngừng đầm đầm ngực.

“Phịch” một tiếng, Lãnh Nhai thoáng chốc quỳ xuống trước người Diệp Vô Thần, làm Sở Kinh Thiên đằng sau gã nhảy cẫng lên, hẳn vội vã muốn đỡ gã dậy, nhưng thân thể lạnh lẽo của Lãnh Nhai cứng như cục đá, mặc cho hắn nâng đỡ thế nào đều không chút nhúc nhích.

- Đáp ứng ta một yêu cầu. Sau này, mạng của Lãnh Nhai ta chính là của ngươi. Ngươi muốn ta làm gì, ta sẽ làm cái đó. –Lãnh Nhai gập đầu, từng chữ như băng cứng, lạnh lẽo mà kiên quyết.

Diệp Vô Thần mang theo vẻ mặt buồn ngủ lại không nâng hoặc bảo gã đứng dậy, mà ngưng trọng nói:

- Ngươi làm như vậy, chẳng khác nào giao cả cuộc đời mình lên tay người khác, ngươi không sợ mình sẽ hối hận ư?

Lãnh Nhai ngẩng đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm hắn nói kiên quyết từng chữ:

- Sẽ không hối hận... Đây là di mệnh của mẫu thân ta, bất kể là đúng hay là sai, cho dù ngươi là hạng người tội ác tày trời, ta cũng tuyệt đối không làm trái!

- Làm như thế, thật đáng giá sao? Ngươi hẳn biết lời hứa này đại biểu cho điều gì. –Diệp Vô Thần nhướng mày hỏi.

- Đáng giá.

- Thôi được, nói ra yêu cầu của ngươi. –Diệp Vô Thần giãn lông mày, nói.

- Ta muốn ngươi... đem di thể của mẫu thân ta... chôn cùng một chỗ với Phong Triều Dương!

Nói đến di thể của mẫu thân, thanh âm lạnh lẽo của gã vẫn lạnh nhạt như vậy, trong nét mặt và đôi mắt không có chút đau đớn nào. Mẫu thân dùng cái chết của bà ép gã trưởng thành. Ngày hôm qua, gã trong cơn đau khổ cực lớn và nước mắt đã nghĩ rất nhiều, cõi lòng cũng trong sự đả kích vô tình này xảy ra biến hóa.

Sở Kinh Thiên nhất thời kinh ngạc, không nhận được hô:

- Nhưng... Mặt Lạnh, điều này quá khó... ngươi đứng lên trước đi...

Với địa vị, sức ảnh hưởng và sự cống hiến cho hoàng thất Đại Phong của Phong Triều Dương năm đó, nơi an táng của y nhất định sẽ có tầng tầng thủ vệ... Cho dù không sợ những thủ vệ đó, giết những thủ vệ đó thì thế nào? Sau khi chôn cùng nhau người của hoàng thất Đại Phong nhất định sẽ biết, chung quy không thể đời đời kiếp kiếp canh ở đó. Cho dù ngoài những điều này, Thiên Long Quốc và Đại Phong Quốc đường xá xa xôi, nếu mang di thể đi, chỉ e đến đó thì di thể cũng đã...

264. Chương 263: Thỉnh Cầu Và Lời Thề

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 263: Tỉnh cầu và lời thề

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Được, trước khi hết ngày hôm nay, thân thể Lãnh a di sẽ chôn cùng một chỗ với Phong Triều Dương. –Diệp Vô Thần không hề do dự nói. Bà một lòng một dạ, không oán không hối, sống không thể làm bạn bên cạnh Phong Triều Dương, sau khi chết có thể ngủ một giấc dài cùng nhau, chẳng những là tâm nguyện của Lãnh Nhai, cũng là hy vọng xa vời của cuộc đời bà đi.

- A? Đây... -Thấy Diệp Vô Thần đáp ứng dứt khoát như thế, hơn nữa thời gian chỉ định không ngờ là hôm nay! Sở Kinh Thiên dần ra một hồi rất lâu, vài lần không nhịn nổi muốn hỏi hấn rốt cuộc thế nào mới có thể làm được.

Lãnh Nhai nghe vậy, tay phải giơ lên, đọc từng chữ rõ ràng:

- Lãnh Nhai ta thề với trời, từ giờ phút này trở đi, vĩnh viễn trung thành với Diệp Vô Thần, sẽ nói gì nghe nấy theo chủ thân, vĩnh viễn không phản bội, nếu trái lời thề này, trời tru đất diệt, vĩnh viễn không được siêu sinh!

- Đây đây... Ai, đây là chuyện gì không biết! –Sở Kinh Thiên không rõ nguyên nhân bên trong dùng sức cốc vào đầu.

- Người bây giờ liền thề có phải quá sớm hay không, người không sợ không có năng lực hoàn thành à? –Diệp Vô Thần nói.

- Lời chủ nhân từng nói chưa bao giờ sai.

Diệp Vô Thần cười nhạt:

- Yên tâm đi, ta sẽ không phụ lòng tín nhiệm của người với ta, tối hôm nay, di thể của Lãnh a di sẽ hoàn toàn chính chính chôn cùng một chỗ với Phong Triều Dương. Hơn nữa... là tự tay Lãnh Nhai người để họ cùng ngủ giấc dài một chỗ. Người rất nhanh sẽ biết, cho dù thân thể ta đã phế, cũng có tư cách trở thành chủ nhân của người. Có điều... sau này người đừng gọi ta là chủ nhân.

- Vâng.

Diệp Vô Thần ngẫm nghĩ nói:

- Bỏ đi, tùy người vậy. Người trước tiên đứng lên.

Lãnh Nhai thần thờ đứng dậy, Sở Kinh Thiên lúc này mới sờ sờ đầu hỏi:

- Diệp lão đệ, điều này cũng quá kỳ lạ, người và Mặt Lạnh không phải bằng hữu à, sao bây giờ... -Sở Kinh Thiên dùng sức vỗ đầu, nghĩ thế nào đều không nghĩ ra.

Diệp Vô Thần cười ha ha nói:

- Sở đại ca, lúc trước các người từng nói muốn tham gia Thiên Thần ma võ đại hội, bây giờ thiên hạ quần hùng đang rục rịch, cách thời gian bắt đầu cũng đã không xa nữa. Địa điểm cử hành nằm ở trung tâm Thiên Thần đại lục, Thiên Phong Thành chôn Phong Triều Dương nằm ở cuối phía đông Đại Phong Quốc, cách nơi đó vô cùng gần, người hôm nay cũng t heo Lãnh Nhai đến Thiên Phong Thành đi. Nơi đó cao thủ thiên hạ như mây, hai người các người tuy còn quá trẻ, đi sẽ bị coi thành trò cười, nhưng một khi các người ra tay, nhất định sẽ khiến thiên hạ nhớ kỹ tên các người.

Trong đôi mắt Lãnh Nhai lóe lên một luồng tinh mang, Sở Kinh Thiên thì xấu hổ bật cười:

- Thực ra ta bây giờ cũng không giỏi như Diệp lão đệ nói, gia gia luôn nói cường giả thâm tàng bất lộ trong thiên hạ nhiều không đếm xuể, cho dù chúng ta có chút thành tựu cũng chẳng tính là gì.

- Các người đi thử một lần sẽ biết. Sở đại ca, người tâm tính thiện lương, nhưng trong xương tủy lại là một kẻ háo chiến. Người có thể tham gia Thiên Thần ma võ đại hội không ai không phải tuyệt thế cao thủ đứng

ở đỉnh bốn nước Thiên Thần, hẳn có thể khiến người đã đời. Với thực lực và tuổi tác của các người, tuy không thể trở thành đệ nhất nhưng tuyệt đối sẽ xuất sắc nổi bật. –Diệp Vô Thần nghiêm túc nói.

- Hắc hắc, lời Diệp lão đệ thoát nghe vẫn khiến người ta thoải mái như vậy. –Sở Kinh Thiên bật cười chất phác, sau đó lại đổi thành vẻ mặt nghi vấn:

- Nhưng Diệp lão đệ... người có thể nhìn ra thực lực hiện tại của chúng ta?

Diệp Vô Thần cười mà không nói.

- Còn nữa nè Diệp lão đệ, người thật có cách để chúng ta trong thời gian không đến một ngày liền tới... Thiên Phong Thành gì kia ư? –Sở Kinh Thiên tiếp tục tròng to mắt hỏi.

- Đến lúc ấy các người sẽ biết. –Diệp Vô Thần cười thần bí.

- Thế người có muốn đi cùng chúng ta không? Gia gia nói cuộc đấu đó phải hai mươi lăm năm mới có một lần, nếu bỏ lỡ, thì phải chờ hai mươi lăm năm sau đó. –Sở Kinh Thiên khát khao hỏi.

- Ta? –Diệp Vô Thần lắc đầu cười khổ:

- Cho dù ta muốn đi cũng không thể đi. Thiên Thần ma võ đại hội người không có đủ thực lực ai cũng không dám đi tới, bởi vì chiến đấu cấp bậc đó, nếu không có lực tự bảo vệ mình, khi cao thủ quyết đấu thì chỉ vẹn vẹn là ảnh hưởng từ năng lượng tiết ra ngoài cũng đủ để dễ dàng lấy mạng người, đương nhiên cũng sẽ không có người xem đơn thuần. Với tình trạng của ta bây giờ, đi chẳng khác nào tìm chết.

- Là thế à? –Sở Kinh Thiên ngẫm nghĩ, gật đầu nói:

- Hình như là thế. Diệp lão đệ, thì ra ba năm trước người lợi hại như vậy, ngay cả Phong Triều Dương đều...

-Thanh âm gã dừng lại, len lén liếc qua Lãnh Nhai, ậm ừ giảo lược đi nửa câu dưới, nói tiếp:

- Nếu khi đó người tới tham gia cuộc thi đấu ấy, nhất định có thể giành được đệ nhất.

Diệp Vô Thần bất đắc dĩ bật cười, cũng không giải thích. Lúc đó hẳn sở dĩ có thể chém giết Phong Triều Dương, nguyên do trong đó hoàn toàn không phải như người khác nghĩ. Hắn nhìn qua bầu trời vẫn đang tối om, bỗng xoay sang Lãnh Nhai nói:

- Trước khi đưa người và Lãnh a đi tới Thiên Phong Thành, ta có một việc cần người đi làm. Đây cũng xem như một khảo nghiệm năng lực của ta với người.

Lãnh Nhai ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn.

- Lâm gia thủ vệ nghiêm ngặt, có thể lực to lớn, người dám xông vào không? –Diệp Vô Thần nhíu mày hỏi.

- Có gì không dám!

- Hoàng cung đại nội thủ vệ tầng tầng lớp lớp, cao thủ như mây, người dám xông vào không?

- Dám! –Lãnh Nhai vẫn không chút do dự đáp.

Diệp Vô Thần khẽ gật đầu, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy đã chuẩn bị sẵn:

- Lâm Khiếu người đã gặp qua. Trên bản đồ này đã đánh dấu sẵn nơi ở và phân bố của Lâm gia, cùng phân bố cung điện lớn nhỏ trong hoàng cung. Việc ta cần người làm chính là...

Lãnh Nhai nghe Diệp Vô Thần nói kỹ càng xong, nhận lấy tấm bản vẽ và một lọ thuốc nhỏ nhỏ, một lời không nói xoay người rời đi, thân ảnh như gió cuốn rất nhanh biến mất trong tầm mắt. Gã quen mặc áo đen, vào thời điểm rạng sáng sắc trời vẫn tối mờ này cũng không cần đổi trang phục.

Sau khi Lãnh Nhai rời đi, Sở Kinh Thiên vẫn duy trì vẻ trợn mắt há mồm của gã, lúc này rốt cuộc lắp bắp hỏi:

- Diệp... Diệp lão đệ, Lâm Khiếu đó, là kẻ tội ác tày trời sao?

Diệp Vô Thần lắc đầu:

- Không phải, chẳng những không phải ác nhân, mà còn là một quân tử chân chính, phong độ ngất trời, văn võ kiêm toàn, chưa từng làm việc ác. Có rất nhiều người khen hấn, ngưỡng mộ hấn.

- Thế... thế vì sao phải...

- Bởi vì lập trường của chúng ta bất đồng. –Diệp Vô Thần đáp.

Sở Kinh Thiên không phải hiểu rõ lắm từ ‘lập trường’ này, không nhận được nói:

- Nhưng cho dù lập trường bất đồng, làm như vậy có phải cũng quá... ác hay không. Gia gia thường nói, giết người chẳng qua là đầu rơi xuống đất, nhưng làm như vậy cả đời thật sự tiêu tùng rồi.

- Ác ư? –Diệp Vô Thần khê lăm nhăm một tiếng, ngửa đầu lên, khê nói:

- Ta một mực đều hối hận lúc trước ta không ác như bây giờ... Chính là vì ta lúc ấy không đủ ác, ta và Tuyết Nhi mới bị dồn xuống vực sâu ạn trượng, nếu không phải ông trời thương xót, ta và Tuyết Nhi đều đã chết rồi, Diệp gia cũng sẽ xong đời theo, những người ta yêu, những người yêu ta cũng sẽ đau lòng cả đời... Ta thật sự rất hối hận lúc trước vì sao không ác, chuyện gì đều nghĩ quá đổi chu toàn, ngược lại quá nhiều nghi ngờ và cố kỵ, làm gì đều nghĩ trước lo sau, bó tay bó chân. Bây giờ ta đã trở về, thì phải khiến những kẻ hận ta, thương tổn ta, muốn giết ta, còn có những kẻ ta hận và ta muốn giết, toàn bộ rơi vào trong kết cục ta đã thiết kế sẵn cho họ! Vận mệnh nếu đã để ta tới thế giới này, vậy thì hãy để ta... không chế thế giới này.

Mấy câu của Diệp Vô Thần nói rất nhạt rất nhẹ, hệt như lẩm bẩm nói mê vậy. Sở Kinh Thiên lại bỗng cảm thấy một luồng gió âm lạnh ‘vút vút’ từ cổ áo chui vào, khiến toàn thân gã lạnh run, không kìm được rung mình mấy cái, cũng không nói được một câu nào nữa. Thực ra gã còn muốn hỏi, vì sao Diệp Vô Thần đã chuẩn bị sẵn tám bản đồ đã vẽ sẵn và chiếc lọ nhỏ kia, lẽ nào trước lúc này hấn đã đoán được Lãnh Nhai sẽ tìm hấn, sau đó giao nhiệm vụ này cho Lãnh Nhai?

Trên mặt Diệp Vô Thần khôi phục vẻ tươi cười, dịu giọng nói:

- Sở đại ca, người cả đêm qua đều không nghỉ ngơi, bây giờ nhất định mệt lắm rồi. Trời còn chưa sáng, trước tiên về phòng mình nghỉ ngơi đi. Sở trưởng của Lãnh Nhai người hấn càng rõ ràng hơn ta, không cần lo hấn sẽ xảy ra bất trắc gì.

Sở Kinh Thiên ngây ngốc gật đầu, lòng dạ rối bời đi tới căn phòng Diệp Vô Thần đã sắp xếp cho gã. Căn phòng đó ở ngay tiểu viện của Diệp Vô Thần, kế bên căn phòng của Diệp Thất Diệp Bát. mấy câu nói Diệp Vô Thần lẩm bẩm lúc nãy, khiến cõi lòng gã không khỏi bất an.

Gã nhớ lại ba năm trước, sau khi Diệp Vô Thần rời khỏi bọn họ, gia gia gã từng nói với gã, nếu có thể vượt qua hấn thì từ nay về sau du lịch thiên hạ, dùng kiếm trong tay hành hiệp trượng nghĩa. Nếu không thể vượt qua hấn thì đi theo đằng sau hấn. Mà hiện tại, rõ ràng thân thể Diệp Vô Thần đã phế, nhưng gã ở trước mặt Diệp Vô Thần vẫn có một thứ cảm giác nói không rõ, đó là một thứ cảm giác vừa rất thân thiết, vừa ở dưới hấn.

Gã đối với gia gia vô cùng tôn kính và tín nhiệm, cũng đương nhiên sẽ không làm trái lời ông... Nhưng dựa theo lời gia gia, gã bây giờ không hề nghi ngờ đã vượt qua hấn mới đúng, nhưng thứ cảm giác kỳ dị đó lại rõ ràng là Diệp Vô Thần vững vàng áp chế gã. Y lay lay đầu, trực tiếp cái gì cũng không nghĩ, về đến phòng liền ôm đầu đi ngủ. Quen ngủ giường ván gỗ, nằm ở trên chiếc giường êm ái này khiến gã thoải mái quá thực như lên thiên đường.

Trên con đường ở Thiên Long Thành lúc này hoàn toàn tĩnh lặng, cơ bản không có người đi đường nào. Thân ảnh Lãnh Nhai dưới sự che giấu của màn đêm như quỷ mị đi về trước. Lúc đến một góc bí mật, gã lấy bức vẽ ra mau chóng lật xem một lần, sau đó áp sát vách tường đi về phía trước.

Lâm gia đại viện im ắng tĩnh mịch, thủ vệ tuần tra trong viện trải khắp. Cửa đại môn, hai thủ vệ cầm thương nửa mở mí mắt nặng trĩu, thỉnh thoảng ngáp một cái, tâm tư càng không biết bay đến phương nào,

hoàn toàn không phát hiện ra một thân ảnh đen thui lẳng lặng nhảy qua bức tường cao, khi đáp xuống không phát ra một tiếng động nào.

Lãnh Nhai ở chỗ góc tường nhắm mắt đứng yên một hồi, nhớ kỹ đường đi nước bước của những thị vệ tuần tra kia, chân nhún một cái, bay vút tới gần về phía phòng Lâm Khiếu.

Một lát sau, Lãnh Nhai nắm Lâm Khiếu đang ngủ say như chết trèo tường ra, tuy rằng trong tay nhiều thêm một người nặng trĩu, nhưng động tác của gã vẫn nhanh nhẹn như trước, dường như không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, khi đáp xuống đất tương tự cũng không phát ra một tiếng động. Một Lâm to như vậy, cứ thế bị một kẻ bất cớ đại thiếu gia mà không hay biết.

Lâm Khiếu hít thở đều đều. Hắn đương nhiên không phải là vẫn đang trong giấc mộng mà không bị đánh thức, mà là bị thuốc của Diệp Vô Thần đưa cho Lãnh Nhai tạm thời làm hôn mê. Thời gian hôn mê của hắn sẽ không quá dài, nhưng cho dù tu vi hắn không yếu, cũng sẽ không tỉnh lại quá sớm.

265. Chương 264: Độc Thủ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 264: Độc thủ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Trời bắt đầu tờ mờ sáng dần. Trước mắt, không ngờ là hoàng cung cao thủ trải đầy, thủ vệ so với Lâm gia còn nghiêm ngặt hơn không biết bao nhiêu lần. Cao thủ phổ thông muốn xâm nhập đều khó khăn muôn vàn, huống chi còn phải mang theo một người.

Khảo nghiệm thực sự, bây giờ mới bắt đầu.

Lãnh Nhai hoàn toàn không có vẻ sợ sệt, gã hít sâu một hơi, đôi mắt lấp lóe lãnh mang hải người. Gã không cần vào từ phía cửa cung, mà là tránh qua những thị vệ tuần tra ngoài cung kia, đứng ở chỗ tường cung cao tới hơn chục thước, chân khễ nhún một cái, liền mang theo Lâm Khiếu lẳng lặng vọt lên, cúi người đứng ở trên tường cung cao cao, sau đó cúi người đảo mắt, rồi lại vọt lên, nhảy về trước hơn chục thước, như một con đại bàng đáp xuống, yên lặng nằm phục trên một nóc đình không lớn. Giữa tường cung và chiếc đình, có rất nhiều người tay cầm binh khí khác nhau đứng canh gác, nhưng không một ai phát hiện ra.

Diệp Vô Thần từng nói với Lãnh Nhai, bên người Long Dận có ba đại cung phụng có thực lực Thiên cấp, nhưng họ bình thường đều chỉ bảo vệ phụ cận Long Dận. Cho nên phương hướng tẩm cung của Long Dận không thể tới gần, nếu không rất dễ bị phát hiện. Đồng thời, trong cung cũng phân bố rất nhiều cao thủ Linh cấp, khi di chuyển phải cố gắng khống chế khí tức tỏa ra ngoài, để tránh bị phát hiện.

Sự phân bố ở Hoàng cung Lãnh Nhai đã ghi tạc trong đầu, ánh mắt gã như điện, đảo qua những thủ vệ ở đây một cái, lại lần nữa dùng sức vọt đi về hướng mục tiêu. Gã lựa chọn chính là đập trên không trung nóc nhà tiến lên, bởi vì chỉ cần hơi không chú ý, thì sẽ có thể đập ra âm thanh trên gạch ngói, mà nếu có thể làm được không chút tiếng động trên nóc nhà, vậy thì kiểu phương thức này sẽ biến thành phương thức an toàn nhất. Cho dù là thủ vệ của hoàng cung, cũng sẽ không tập trung sức chú ý lên nóc nhà.

Mà Lãnh Nhai có thực lực như vậy. Lúc bản thân gã đáp xuống chẳng những lẳng yên không một tiếng động như bông gòn, ngay cả Lâm Khiếu xách trong tay cũng không phát ra một tiếng động nào. Độ khó của nó so với một thân một mình lớn hơn đâu chỉ gấp đôi.

Lãnh Nhai cứ thế đi tới rất nhanh trên những kiến trúc dày đặc ở hoàng cung, mỗi lần nhảy lên, gã đều tăng tốc độ lên nhanh nhất, thời gian dừng giữa không trung cực ngắn, thỉnh thoảng có vài thủ vệ loáng loáng phát giác được có một bóng đen từ khóe mắt lóe lên, cũng chỉ sẽ mê hoặc liếc trên không vài lần, coi thành ảo giác do quá buồn ngủ tạo nên.

Thời gian chậm chậm trôi qua, trời bắt đầu càng lúc càng sáng. Rất nhanh, canh năm tới, đã đến thời điểm lên triều, Long Dận vừa muốn đi ra tẩm cung tiến thẳng Thiên Long đại điện, thì thấy tiểu thái giám bên người của y lật đặt chạy tới, hô:

- Hoàng thượng... Tỳ nữ Tiểu Đào trong cung hoàng hậu nương nương vừa nãy tới bẩm báo nói... nói...
- Nói gì? Có chuyện nói mau, đừng ấp a ấp úng nữa. –Long Dận nhướng mày, tức giận nói.

Tiểu thái giám nọ nuốt nước miếng, gian nan nói:

- Nàng nói, nàng nhìn thấy một bóng người xông vào tẩm phòng của hoàng hậu nương nương, lúc ấy nàng tưởng là thích khách, liền cuống quýt chạy ra gọi một đám thủ vệ, ai biết vừa tới gần tẩm phòng của hoàng hậu nương nương, liền nghe thấy... liền nghe thấy bên trong truyền ra... -Nói đến đây, thanh âm thái giám nọ trở nên run cầm cập:
- Truyền ra thứ âm thanh kia...

Sắc mặt Long Dận trong nháy mắt trở nên tái mét, tiểu thái giám sợ vã mồ hôi:

- Chuyện chuyện chuyện... chuyện này ai cũng không biết, xin hoàng thượng định đoạt...

Long Dận toàn thân run rẩy, sắc mặt lạnh đáng sợ, y nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hắc Hùng, theo trẫm tới cung của hoàng hậu một chuyến!

Tú Ninh Cung nơi hoàng hậu Lâm Tú ở lúc này vô cùng im ắng, bốn thị nữ gác đêm trong cung kia không một ai ở trong cung, ngược lại toàn bộ đứng ở bên ngoài cung, toàn thân không biết là lạnh hay là sợ, run lên cầm cập. Ngoài cung, còn đứng một đám thị vệ, ai nấy sắc mặt lo sợ, tâm thần không yên, đi cũng chẳng được, không đi cũng chẳng xong.

Long Dận vẻ mặt u ám dẫn theo Hắc Hùng vẻ mặt mù tịt vội vã đi tới, thị nữ thị vệ cuống cuống đi tới làm lễ, họ còn chưa hô ‘vạn tuế’, Long Dận đã bước mau vào trong cung, chẳng buồn ngó họ một cái. Những thị nữ thị vệ nghe được âm thanh không nên nghe thấy này ai nấy trái tim đập dữ dội, toàn thân ứa mồ hôi lạnh.

Long Dận lao thẳng đến tẩm phòng của hoàng hậu Lâm Tú, một cước đá về phía cửa phòng. ‘Bành’ một tiếng, thân thể Long Dận dưới lực phản chấn suýt nữa ngã nhào, Hắc Hùng vội vã đỡ y, Long Dận chỉ vào cửa phòng đóng chặt trước mắt, nghiêng răng nói:

- Đập nát nó cho ta!

- A... Vâng. –Hắc Hùng lập tức tiến lên, một nắm đấm đập lên cửa phòng trước mắt. Chỉ nghe một tiếng rầm, cánh cửa bằng gỗ đàn hương cứng rắn như một lớp giấy cửa sổ bị đập nát bét, Hắc Hùng với tay, dễ dàng tháo cả cánh cửa xuống.

Long Dận bước nhanh vào, mắt lạnh nhìn trên giường hoàng hậu, trong nháy mắt, sắc mặt y liền trở nên đen như than, khó coi hết như nuốt phải một đồng ***.

- Woa! –Hắc Hùng hét một tiếng quái lạ, quay phắt mặt đi:
- Ta không thấy gì hết... Nương nói, trước khi cưới vợ nhất định không nên nhìn thân thể nữ nhân.

Có lẽ là vận động quá mức kịch liệt, chăn đệm đã bị đá xuống giường, trên người không ngờ nằm hai thân thể trắng lóa, giữ nguyên tư thế quấn quýt ôm nhau. Đầu tiên là bị Long Dận đá, sau đó cánh cửa lại bị lực mạnh đập nát, hai người trên giường đều bị hai tiếng động đánh thức, khi Long Dận nhìn về phía họ, họ cũng song song mở mắt, toàn thân bủn rủn vô lực, ánh mắt ngơ ngác ngác nhìn người ôm mình cùng một chỗ, hoài nghi vẫn đang trong mộng chưa tỉnh.

- Các người... được lắm... được lắm đó! –Long Dận sắc mặt đen sì, môi xanh tím, toàn thân run rẩy dữ dội, răng cang nghiến vang lên ‘kèn kẹt’, dường như tùy lúc đều có thể nghiến nát.

Người trên giường, một người là hoàng hậu Lâm Tú, một người khác, không ngờ là cháu ruột — Lâm Khiếu!

Lâm Tú và Lâm Khiếu như từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, phân biệt phát ra một tiếng kêu hoảng sợ. Lâm Tú đẩy mạnh Lâm Khiếu ra, luống cuống túm một góc khăn trải giường che thân thể mình, run cầm cập hô:

- Hoàng... hoàng thượng, giả... đều là giả.... Thiếp... Thiếp không biết gì cả... Hoàng thượng, thiếp thật sự không biết gì cả...

Lâm Khiếu lăn từ trên giường xuống, lăn lộn quỳ xuống trước mặt Long Dận, dập đầu như giả tởi, nói năng lộn xộn cầu xin:

- Hoàng... hoàng thượng, hãm hại... Đây là hãm hại, ta... ta hoàn toàn không làm gì cả... Hoàng thượng, ngài phải tin ta... Hôm qua ta rõ ràng là ngủ ở nhà... Hoàng thượng, ngài phải tin ta.

Mặc cho gã có tài hoa vũ kỹ bất phàm, nhưng cho dù là một người sắt, ở dưới tình huống này cũng đừng mong có thể duy trì bình tĩnh.

Long Dận không nói một lời, cơ nhục trên mặt từng khối co giật, dữ tợn đáng sợ. Nhìn nét mặt của y, Lâm Khiếu cảm thấy một trận tuyệt vọng. Đây là hãm hại... Cho dù hoàng thượng biết rõ là hãm hại thì có thể thế nào... Hắn xuất hiện ở trên giường hoàng hậu – cô ruột của mình, hơn nữa thứ cảm giác đó, càng giống như đã xảy ra việc bất chính. Cầm chừng hoàng thượng, còn là bê bối động trời giữa cô cháu, có phải hãm hại hay không, kết cục thật sự có khác biệt sao?

- Hắc Hùng, cho hắn mặc y phục lên, sau đó lôi hắn ra ngoài. –Long Dận cười lạnh một tiếng, không buồn liếc Lâm Tú một cái, xoay người đi ra ngoài.

Cung nữ thị vệ ngoài cung toàn bộ lo ngại ngáy trông coi ở đó, không một ai dám rời đi, càng không dám để người khác tới gần. Thấy Long Dận xạm mặt đi ra, khuôn mặt nhăn nhó đáng sợ, trong lòng họ ai nấy đều run rẩy, một tia ảo tưởng cuối cùng cũng tan biến. Sắc mặt hoàng thượng đã chứng minh, sự việc, quả nhiên giống như chuyện họ không dám nghĩ.

- Các người nhìn thấy gì? –Long Dận đứng ở trước mặt hơn chục thị vệ hoàng cung đến thở mạnh cũng không dám thở kia, trầm giọng nói.

Thống lĩnh thị vệ kia cố làm ra vẻ bình tĩnh bước lên cung kính nói:

- Lúc trước tiểu nhân tuân tra phụ cận, nghe nói trong cung hoàng hậu nương nương có thích khách xâm nhập, tuân tra một hồi lại không hề phát hiện bóng dáng thích khách đâu... là tiểu nhân vô năng...

Những thị vệ kia cũng nhao nhao quỳ xuống đất, sợ hãi gào thét:

- Tiểu nhân vô năng!

Long Dận vẫn một mực sắc mặt âm u nhìn họ, mãi đến khi Hắc Hùng lôi Lâm Khiếu gần như mềm nhũn ra ngoài, y mới hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi. Hắc Hùng cũng vội vã lôi Lâm Khiếu đi theo đằng sau. Lâm Khiếu đôi mắt vô thần, mặc cho thân thể bị lê la trên đất cũng không chút phản ứng, hết như hoàn toàn mất hết tri giác. Những thị vệ cung nữ kia nhìn thấy Lâm Khiếu quần áo không chỉnh tề trong tay Hắc Hùng, nội tâm đều chấn động mãnh liệt, mở to đôi mắt, hết như nhìn thấy chuyện không thể tin nổi nhất trên thế giới.

- Lập tức phong tỏa Tú Ninh Cung, lấy lý do bảo vệ bất lực khiến hoàng hậu bị thương, đem tất cả những người bên trong chém đầu ngay tại chỗ. Giam lỏng hoàng hậu lại cho ta, đâu cũng không cho đi... Phân phó xuống, trăm thân thể không khỏe, hôm nay hủy buổi triều sớm! –Long Dận xạm mặt nói, mang theo sự thù hận đầy tim trở về tẩm cung.

Chuyện này, ngoài Long Dận, Hắc Hùng, còn có thái giám bên người và hai đương sự, tất cả những người biết chuyện đều bị giết người bịt miệng, vụ bê bối này vốn dĩ cũng được che giấu hoàn toàn. Nhưng trời vừa sáng, khi Thiên Long Thành trở nên vô cùng náo nhiệt, thì vụ bê bối loạn luân động trời giữa Lâm gia Lâm

Khiếu và hoàng hậu Lâm Tú dùng tốc độ kinh người truyền bá ra ngoài, không đến nửa ngày liền gần như là ai ai cũng bàn luận, ai ai cũng biết, ở Thiên Long Thành gây nên sóng to gió lớn. Lời đồn này không biết từ đâu truyền ra, nội dung cực kỳ tường tận, từ lúc họ bị hoàng thượng bắt gian tại giường, đến tất cả cung nữ thị vệ biết chuyện bị giết người bịt miệng, lại đến hoàng hậu bị giam lỏng, Lâm Khiếu bị cầm tù bí mật, nói rất rõ ràng rành mạch. Người không tin có, người thờ dài có, người gây rối cũng có...

Bàn luận chuyện bê bối cấm kỵ này vốn là tội lớn mất đầu, nhưng khi người xung quanh đều đang bàn luận truyền bá, thì thứ cảm giác hưng phấn với sự việc kích thích đã hoàn toàn đè cảm giác sợ hãi xuống, hiện giờ bất kể đi tới góc ngách nào ở Thiên Long Thành, đều có thể nghe thấy có người đang bàn luận chuyện này. Hơn nữa dựa theo mức độ phát triển này, không mất bao lâu, cả Thiên Long Quốc đều sẽ biết.

Mà Lâm gia cả ngày đều đóng chặt đại môn, không một tiếng động. Thái độ khác thường khiến mọi người càng cảm thấy chuyện này rất có khả năng.

- Cộc! –Một chiếc nghiên mực nặng trình trịch bị Long Dân đập mạnh xuống đất, đập nền đất cứng rắn thành một lỗ không nhỏ. Y chỉ vào cửa quát to:

- Mau điều tra cho trẫm ai là kẻ phát tán tin tức, điều tra ngay cho trẫm, không tra ra, mang đầu tới gặp!

- Vâng... Tiểu nhân cáo lui! –Thủ lĩnh thành vệ quân chưa từng thấy Long Dân nổi giận như thế nơm nớp lo sợ lui xuống, cuống cuống rời đi. Dân chúng trong thành hoặc nhiều hoặc ít sẽ có người giữ hoài nghi, nhưng người trong cung đại đa số đều biết việc này cực có khả năng... Bởi vì trước khi tin tức truyền ra, cung nữ trong cung hoàng hậu, còn có thị vệ tuần tra ban đêm ngoài cung hoàng hậu đã toàn bộ bị xử tử, hôm nay hoàng thượng cũng không lên triều sớm – tuy họ không dám bàn luận nhưng điều này khiến họ không thể không tin vụ tai tiếng kinh người đó là thật!

Hắc Hùng nhặt chiếc nghiên mực lên, để lại lên bàn, dè dặt an ủi:

- Hoàng thượng, tôi vẫn chưa bao giờ thấy ngài tức giận như vậy, bằng không ta đi giáo huấn kẻ khiến hoàng thượng tức giận một trận?

Long Dân sắc mặt âm u khó dò, rốt cuộc xử lý Lâm Khiếu thế nào... Y hận không thể băm thây hắc thành ngàn mảnh! Nhưng y sao có thể không nhìn ra, đây rõ ràng là một hồi hãm hại, một hồi hãm hãi hùng hăng làm nhục, rồi lại ép y hủy Lâm Khiếu, hủy cả Lâm gia!

266. Chương 265: Diệp Vô Thần, Người Ác Thật!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 265: Diệp Vô Thần, người ác thật!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- ... Nhưng chuyện Phi Hoàng công chúa đã gả cho Vô Thần, mong hoàng thượng đừng quên. Nàng và ta có hôn ước, chính là đã thuộc về Diệp Vô Thần ta. Người khác, bất kể là ai, đừng nói cưới nàng, ngay cả chạm đều không thể chạm. Việc này, mong hoàng thượng suy nghĩ... cho KỶ!

Hôm qua, câu nói cuối cùng mang theo ý uy hiếp rõ ràng của Diệp Vô Thần liền loanh quanh trong đầu y. Long Dân một quyền đâm mạnh lên bàn, trong lúc lửa giận công tâm không hề cảm thấy đau tí nào. Y nghiêng răng, từ trong kẽ răng bật ra mấy chữ mang theo oán hận vô biên:

- Diệp Vô Thần... Người ác thật!!

Diệp Vô Thần lúc này đã không phải Diệp Vô Thần còn giữ cung kính trước mặt y của ba năm trước. Chính bởi vì y hôm qua không ngay đương trường đồng ý xóa bỏ việc ban hôn giữa Lâm Khiếu và Phi Hoàng công chúa, nên hôm nay hắn liền dùng phương pháp vô cùng độc ác này hủy Lâm Khiếu, hủy Lâm Tú, cho Lâm gia một gậy thật mạnh, cho Long Dận y sự nhục nhã vô bờ!

Có thể mang theo một người lẳng lẽ lên vào hoàng cung, đương nhiên không phải là Diệp Vô Thần thân thể đã phế làm, nhưng bên người hắn, thiếu nữ áo đen chỉ ven ven nhìn nàng một cái liền khiến y cảm thấy nổi sợ hãi vô danh kia, nàng muốn làm đến mức độ này, thì vô cùng dễ dàng! Ngoài Diệp Vô Thần, còn có ai có lý do phế Lâm Khiếu, làm nhục Lâm gia và Long gia y!

Một tiểu thái giám dè dặt đi vào:

- Hoàng thượng, Lâm đại nhân cầu kiến...

Long Dận còn chưa đáp lời, Lâm Cuồng đã xông xác xông vào, 'phịch' một tiếng quỳ xuống trước mặt Long Dận:

- Hoàng thượng... đây là hãm hãi, đây là hãm hại đó. Hôm qua Khiếu Nhi rõ ràng ngủ trong phòng mình, cho dù nó có gan lớn bằng trời cũng tuyệt đối không có khả năng làm ra loại chuyện đáng phỉ nhổ như thế... Hoàng thượng, đây thật sự là hãm hại đó!

Tiểu thái giám nọ cuống cuống lui xuống.

Long Dận hừ mạnh một tiếng.

- ... Trong hoàng cung thủ vệ nghiêm ngặt, cho dù Khiếu Nhi có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không thể xông nổi vào phòng hoàng hậu. Hoàng thượng, xin ngài tha cho Khiếu Nhi đi... Vì thần lập tức bảo nó đi xa tận Tây Cương, vĩnh viễn không trở về nữa, chỉ cầu hoàng thượng có thể tha cho nó một mạng... Hoàng thượng!

Long Dận quay người sang, lạnh giọng nói:

- Trẫm há có thể không nhìn ra đây là một hồi hãm hại, nhưng lại thế nào? Giờ thì hôm nay trẫm tận mắt chứng kiến, người bảo trẫm tha cho hắn thế nào! Trẫm không giết hắn ngay tại chỗ đã là hết lòng hết nghĩa với Lâm gia người rồi! Hừ!

Lâm Cuồng vô lực ngồi phịch xuống đất, biết rõ là hãm hại thì thế nào? Đây không giống với hãm hại trộm cắp, giết người... Mà là thực sự cấm sừng hoàng thượng, mà còn cấm thông qua hoàng hậu... Đây là nỗi nhục vô cùng lớn bất kỳ một nam nhân bình thường nào đều không thể thừa nhận, càng huống chi y còn đường đường là vua một nước. Nếu đã như thế mà y đều có thể tha cho Lâm Khiếu, thì còn ai sẽ tôn trọng một hoàng đế như y.

Lâm Khiếu xong rồi, hoàn toàn xong rồi, bị xử tử bí mật đã là kết cục duy nhất của hắn. Nhưng cho dù chết, cũng sẽ không chết một cách đầu xuôi đuôi lọt, trước khi hắn chết thì đã thân bại danh liệt, sau khi chết còn sẽ trở thành kẻ cho tất cả mọi người thỏa mạ và rẻ rúng. Trong một đêm, kỳ tài Lâm gia họ một mực vừa lấy làm kiêu ngạo, vừa kỳ vọng liền cứ thế bị hủy, không có bất kỳ chỗ xoay chuyển nào.

Người phía sau màn của hồi hãm hại này có lẽ chưa từng nghĩ tới có thể giấu diếm được ai, bởi vì đây là một thế cục ác độc biết rõ là hãm hại lại không thể xoay chuyển.

Một người lẳng lẽ tới gần, trước khi hắn đi vào, lại không có tiểu thái giám bẩm báo. Người này mặc trang phục thị vệ quái dị, trên đầu đội một chiếc mũ thị vệ rộng quá mức, đầu hơi cúi xuống, vành nón đều che quá nửa khuôn mặt của hắn. Sau khi đi vào, thấy Lâm Cuồng ngồi bệt dưới đất, vẻ mặt tro tàn, trong lòng thầm giật mình, tức tốc đi tới nói:

- Khấu kiến hoàng thượng... Thuộc hạ bởi có chuyện mà đến muộn, xin hoàng thượng thứ tội. Không biết hoàng thượng gọi thuộc hạ tới có gì phân phó?

Lâm Cuồng sắc mặt tro tàn bỗng ngộ nguỵ đứng dậy, quỳ ở bên người kẻ đó, vịn vai hắn lắc lắc dữ dội:

- Vân Nhi, con mau cầu xin hoàng thượng, đại ca con là bị người hãm hại, nó không thể chết được... Con mau cầu xin hoàng thượng đi...

Y lại quỳ xuống bò đến trước người Long Dận, van cầu nói:

- Hoàng thượng, van ngài nể tình Lâm gia ta đời đời trung thành một lòng, vì hoàng thượng, Vân Nhi nhiều năm như vậy ngay cả nhà đều không thể trở về, xin hãy tha cho tính mạng của Khiếu Nhi đi. Lão thần dùng cái đầu trên cổ bảo đảm, sau này nó tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt hoàng thượng nữa...

Kẻ nọ ngẩng đầu, sau đó cúi xuống nặng nề, nói:

- Xin hoàng thượng khai ân, tha cho tính mạng đại ca ta, việc này rõ ràng là hãm hại, đầu đại ca ta có lá gan bằng trời cũng không dám...

Kẻ này, không ngờ là Diệp Vô Vân!

Diệp Vô Vân, vốn dĩ là Nhị công tử đã ‘chết yểu’ của Lâm gia, đệ đệ của Lâm Khiếu, huynh của Lâm Hu. Vì kế hoạch ‘cao xa’ của Long Dân, Lâm Cuồng luôn trung thành một lòng với hoàng thượng vào lúc gã ra đời liền lên lút ôm đi, lấy xác một đứa bé sơ sinh chết non đã chuẩn bị sẵn thay thế. Vì vậy, trên dưới Lâm gia ngoại trừ Lâm Cuồng, đều tưởng rằng Nhị công tử này vừa ra đời không lâu sau liền chết yểu. Long Dân vì kế hoạch ‘cao xa’ của y, không dám có bất kỳ sai lầm gì, đương nhiên cũng không dám dùng người không yên tâm, mà là lựa chọn con cháu của lâm gia. Có thể nói là dụng tâm hết mình.

Mà nếu không phải có sự xuất hiện của một Diệp Vô Thần khác, thì y đã thành công rồi.

Chuyện Diệp Vô Vân là con cháu Lâm gia, thế gian ngoại trừ Long Dân, Lâm Cuồng, còn có Diệp Vô Vân gã, thì đã không còn người thứ tư biết... Không, lúc này, lại nhiều thêm một Hắc Hùng ngờ nghệch, trung thành một lòng với Long Dân. Long Dân không hề có cho dù là nửa điểm nghi ngờ với gã, Lâm Cuồng và Diệp Vô Vân cũng không chút kiêng kỵ trước mặt gã. Mà mỗi lần thông báo cho Diệp Vô Vân tới, Long Dân đều sẽ mượn cớ tách ba đại cung phụng bên người mình ra chỗ khác.

- Đều câm miệng hết cho trẫm! -Long Dân tức giận quát mắng một tiếng. Diệp Vô Vân và Lâm Cuồng lập tức câm như hến, không dám nhiều lời nữa. Cầu xin hoàng thượng tha cho kẻ cầm chừng y, điều này cùng với tất ngay mặt y một cái chẳng có gì khác biệt.

- Trẫm muốn trong thời gian ngắn nhất giết chết Diệp Vô Thần... Nhớ kỹ, là trong thời gian ngắn nhất! Cho dù bại lộ cũng phải khiến hắn chết!!! -Nổi hận trong lòng Long Dân gần như làm căng cứng thân thể y đến mức rách toạc:

- Tốt nhất là hôm nay, khiến hắn chết... Sau khi giết hắn, hết thấy những gì ngươi muốn, trẫm đều có thể thưởng cho ngươi!

Sự trầm thấp, oán hận và lửa giận cố áp chế trong thanh âm Long Dân khiến Lâm Cuồng và Diệp Vô Vân kinh hồn bạt vía, Lâm Cuồng run giọng nói:

- Hoàng thượng, lẽ nào... lẽ nào hết thấy những chuyện này đều là do thằng nhãi Diệp gia kia...

- Hừ! Diệp Vô Thần bây giờ tay trái gà không chặt, ngươi muốn giết hắn, dễ như trở bàn tay! Nhưng phải cần thân với thiếu nữ mặc y phục đen bên người hắn, ngươi muốn hạ thủ thì buộc phải vào lúc nàng rời đi. Mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, trẫm... chỉ cần hắn chết! Trẫm bây giờ hận không thể xé hắn ra thành từng mảnh!

Thanh âm Long Dân vô cùng trầm thấp, Diệp Vô Vân nghe một mạch toàn thân rét run, căn bản không dám hỏi nhiều, cúi đầu nói:

- Vâng, thuộc hạ nhất định sẽ khiến Diệp Vô Thần chết trong thời gian ngắn nhất.

- Đúng... làm hắn chết, nhất định phải khiến hắn chết... -Trong chốc lát Lâm Cuồng hiểu ra rất nhiều. Hết thấy những chuyện này nhất định là do Diệp Vô Thần xuất thủ. Cũng chẳng trách hôm qua Diệp Vô Thần dụng chàm như thế mà hoàng thượng vẫn nén giận, thì ra tuy thân thể hắn đã phế, nhưng trong tay lại có một cường giả khiến hoàng thượng cực kỳ kiêng kỵ, cũng là kẻ đó mang Lâm Khiếu vào trong cung dưới tình huống không bị bất kỳ ai phát hiện, đầu tiên lên vào Lâm gia, rồi lên vào hoàng cung, như vào chỗ không người. Khiến cháu trai y yêu thương nhất nhần nhục chờ chết, khiến con gái đã trở thành hoàng hậu của y nửa đời về sau bị hủy hoàn toàn, cũng khiến Lâm gia y mất hết mặt mũi. Y chưa bao giờ hận ai như giờ phút này.

- Người không thể rời đi quá lâu, bây giờ hãy trở về đi. Mau chóng hạ thủ. Người ở Diệp gia nhiều năm như vậy, sẽ không có người hoài nghi thân phận của người. Cho dù thất bại, người cũng có thể nói là thêm muốn gia nghiệp Diệp gia, muốn trở thành người thừa kế duy nhất. Trầm, có vô số cách bảo vệ mạng sống của người, khiến cả đời người giàu sang phú quý, người đi đi. –Long Dận vung mạnh tay một cái, lồng ngực vẫn phập phồng dữ dội vì lửa giận và nỗi hận. Vì rửa mối sỉ nhục ngày hôm nay, y không tiếc bại lộ vận dụng quân cờ phí hết tâm tư cài vào hơn chục năm, có thể nói là không một sở hử này.

Diệp Vô Vân lo sợ bất an đứng dậy, kéo mũ xuống, vội vàng lui ra ngoài.

- Người đi gặp mặt hẳn lần cuối đi. Hắc Hùng, dẫn ông ta đi tới tầng cuối cùng trong địa lao lúc trước gặp Lâm Khiếu. – Sau khi Diệp Vô Vân rời đi, Long Dận ánh mắt lạnh lẽo, nhàn nhạt nói.

Hắc Hùng gãi gãi đầu, túm lấy Lâm Cuồng:

- Ta dẫn ông đi... này, người đi đằng trước đi. –Gã vào cung cũng sắp một năm, ít nhiều cũng học được một vài lễ nghi.

Lâm Cuồng đứng dậy, bước chân phù phiếm, như máy móc đi về phía ngoài cửa. Lão nhân tuổi đã bảy mươi này dường như thoảng cái già đi hơn chục tuổi.

Cùng thời gian, tại Thiên Phong Thành của Đại Phong Quốc xa xôi.

- Khấu kiến hoàng thượng... không biết hoàng thượng sớm như vậy gọi vì thần tới là có việc quan trọng gì? –Nhạc Hám Đông hành lễ hô, tuy là ở trong cung, y vẫn mắt hổ đầy uy nghiêm, trên người tỏa ra khí tức cương trực bá đạo khiến người ta run sợ. Trước mặt y, là Phong Liệt sắc mặt hơi tái nhợt như kiểu bệnh trạng.

- Trầm nghe nói lệnh ái Tư Kỳ năm nay đã mười tám tuổi nhưng còn chưa lấy chồng, không biết đã gả cho nhà nào chưa? –Phong Liệt hỏi.

Nhạc Hám Đông rõ ràng hơi kinh ngạc, thành thật trả lời:

- Bẩm hoàng thượng, tiểu nữ chưa hề gả cho người ta, đều trách vì thần mấy năm nay...

- Vậy thì được. –Phong Liệt cắt ngang lời y, buồn bã nói:

- Thái tử năm nay đã hai mươi lăm tuổi, lại vẫn gút mắc trong lòng mà chậm chạp không nạp phi. Nay trong cung, dân gian cũng bởi thế mà thỉnh thoảng truyền ra lời đồn đại không hay về thái tử. Trầm, không thể không cứng rắn một phen.

Nhạc Hám Đông ngẩng mạnh đầu, ngạc nhiên nói:

- Hoàng thượng, ý của ngài là?

- Ha ha, danh tiếng của lệnh ái, trẫm đã nghe qua từ lâu. Chắc hẳn thái tử cũng không xoi mói được gì. Chẳng hay ý Nhạc tướng quân thế nào? –Phong Liệt cười nói.

Nhạc Hám Đông vui mừng quá đỗi, lại quỳ xuống lần nữa nói:

- Nhờ long ân của hoàng thượng, nếu tiểu nữ có thể được may mắn gả vào Phong gia, đương nhiên là phúc phận nó mấy đời tu được, vì thần tạ ơn hoàng thượng!

- Nhạc tướng quân đồng ý là tốt rồi. Tầm muốn muốn trẫm sẽ đi nói kỹ càng với thái tử. –Phong Liệt chậm giọng nói. Phong Liệt lúc này và Phong Liệt nghiêm túc uy nghiêm, làm việc dứt khoát của ba năm trước có khác biệt rất lớn, trên dưới quanh người phủ kín một tầng sắc thái vô lực yếu ớt, phảng phất như bệnh nặng mới khỏi.

- Vâng vâng. –Nhạc Hám Đông đáp liên tiếp hai tiếng. Điều này với y mà nói, đích xác là một tin vui lớn lao. Y dưới gối không con trai, duy nhất có một đứa con gái này, nếu có thể trở thành Thái tử thủ phi, với thân phận của y, sau khi thành hôn rất có khả năng được phong làm Thái tử phi, sau khi thái tử kế vị thì chính là hoàng hậu của Đại Phong Quốc, làm cho nàng bước lên địa vị cao nhất một nữ tử có thể đạt được, đồng thời khiến địa vị của Nhạc gia cũng một bước lên trời, y làm sao không vui cho được.

Sau một lát im lặng, y không nhắc đến câu hỏi của Phong Liejet nữa, ngẩng đầu lên, ngăm ngăm liếc Phong Liệt vài lần, khóe môi giựt giựt, muốn nói lại thôi.

- Nhạc tướng quân có vấn đề gì muốn hỏi trẫm? –Phong Liệt nói.

- Hoàng thượng... phải giữ gìn thân thể. –Nhạc Hám Đông do dự một hồi, vẫn là nói ra.

Quả nhiên, giống như lúc trước, Phong Liệt chẳng những không gật đầu tỏ vẻ, ngược lại sắc mặt thoảng cái trở nên trắng bệch như tờ giấy, thanh âm âm trầm nói:

- Nhạc tướng quân... Trẫm từ lâu đã nói qua, trẫm không sao! Không được nói những lời như kiểu giữ gìn thân thể trước mặt trẫm!

- Vâng... là vi thần lỗ mãng. –Nhạc Hám Đông cúi đầu nói, trong lòng lại thầm than. Thực ra bất cứ ai đều có thể nhìn ra, Phong Liệt nhất định đã gặp phải điều gì đó mới có thể có biến hóa như thời gian qua. Còn về rốt cuộc là điều gì... ngoài bản thân Phong Liệt, không có người khác biết.

- Nếu không còn việc gì khác, thì hãy lui xuống trước đi. Hôm nay trẫm sẽ chiêu cáo thiên hạ, đồng thời bắt tay lo liệu chuyện hôn sự giữa lệnh ái và Thái tử. Thời gian kế tiếp, phải làm phiền Nhạc tướng quân rồi. –Phong Liệt phát phát tay. Hôm nay, tuy y bàn chuyện hôn sự của Thái tử với Nhạc Hám Đông, nhưng làm sao cũng không biểu hiện ra được vẻ hưng phấn nên có, giống như là có bóng ma gì đó quấn quanh người y, đè nén trái tim y vậy.

267. Chương 266: Cơ Hội Của Diệp Vô Vân

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 266: Cơ hội của Diệp Vô Vân

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

- Vâng! Vi thần cáo... Vi thần còn có một việc chưa rõ.

- Nói.

Nhạc Hám Đông ngẩng đầu lên, sắc mặt trở nên ngưng trọng vững vàng, thanh âm kiên cường:

- Ba năm, vi thần nhịn suốt ba năm... Ba năm nay chúng ta liên tiếp phát động tấn công trên phạm vi nhỏ nơi biên cảnh Thiên Long Quốc, lại chưa một lần đại quân áp sát... Với binh lực của Đại Phong Quốc, nếu không có sự can thiệp của Quỷ Thủy, dấy binh chia thành ba cánh nam trung bắc Thiên Long Quốc, vi thần có lòng tin trong thời gian ngắn dồn Thiên Long Quốc vào tuyệt cảnh... Hoàng thượng, ba năm trước, ngài nói thẳng là Nam Hoàng tông bỗng nhiên can thiệp, cảnh cáo trong vòng ba năm không thể hủy hoại lãnh thổ Thiên Long Quốc. Nam Hoàng tông mạnh mẽ, vi thần sẽ không hoài nghi, cũng sẽ không có dị nghị. Nhưng nay ba năm đã qua, hoàng thượng vì sao vẫn chần chừ không tiến. Lòng của hoàng thượng, hẳn càng gấp gáp hơn vi thần mới đúng.

Không gian trở nên im lặng, thân thể và thái độ hai người đều đọng lại ở đó, thời gian, dường như bỗng dừng lại.

- Tà tông... -Trong sự chờ đợi của Nhạc Hám Đông, trong miệng Phong Liệt rốt cuộc thốt ra hai chữ.

Nhạc Hám Đông lớn tiếng nói:

- Hoàng thượng! Tà tông tuy mạnh nhưng đâu có thể sánh bằng vạn quân, trăm vạn quân. Một năm qua Tà Tông bỗng lữ lượt xuất hiện trong lúc chúng ta lơ đãng, tiêu diệt toàn bộ quân đội cỡ nhỏ, lại tuyệt đối không dám xúc phạm đại quân và bệ hạ thân phận. Chúng ta có gì phải sợ nó... Hoàng thượng, ngài ở trong lòng vì thần luôn là oai vũ quyết đoán, hùng tâm như núi... Ngài rốt cuộc đang sợ điều gì?

Rốt cuộc đang sợ điều gì?

Sợ cái gì?

Thứ y sợ, đừng nói là nói ra miệng, ngay cả nghĩ, y cũng không dám nghĩ.

- Người không hiểu được đâu... Có vài chuyện, không tự mình trải qua thì sẽ không hiểu đâu. Người lui xuống đi. –Đổi mặt với sự xung đột và gắng hỏi dưới cơn xúc động của Nhạc Hám Đông, y không tức giận, thanh âm càng thêm yếu đuối vô lực.

Nhạc Hám Đông nghiêng ngẫm sự vô lực sâu sắc và run rẩy như có như không trong thanh âm Phong Liệt, nổi nghi ngờ tồn tại trong lòng rất lâu cũng lẳng lặng bành trướng. Y âm thầm nói:

- Vi thần cáo lui.

Họ không phát hiện ra, trên bầu trời xa xôi, có lẽ là trăm thước, có lẽ ngàn thước, có một thân ảnh màu bạc lẳng lẽ bồng bềnh ở đó. Trong hai chiếc lỗ trống bên trên chiếc mặt nạ màu bạc, hai luồng ánh mắt như kiếm bắn thẳng xuống phía dưới, dường như trực tiếp xuyên thấu qua nóc nhà, rơi lên người Phong Liệt và Nhạc Hám Đông. Mà cách khoảng cách xa như thế, thanh âm của họ cũng không chút bỏ sót rơi vào trong tay gã.

Lúc Nhạc Hám Đông rời đi, khóe miệng đằng sau mặt nạ bạc hơi nhếch lên, phác họa ra một đường cong lạnh buốt. Tiếp đó, hắn quay người lại, bay đi vun vút, chìm vào trong mây biển mất không thấy đâu.

- Lãnh Nhai, làm tốt lắm, người quả nhiên không để ta thất vọng. –Diệp Vô Thần thoải mái nằm trên xe lăn, híp nửa mắt, vẻ mặt tươi cười. Trong lòng thầm lẩm bầm mĩ mai:

- Lâm Khiếu, muốn trách thì hãy trách Long Dận đi, nếu không phải Long Dận muốn ban hôn Hoàng Nhi của Diệp Vô Thần ta cho người, hôm nay sẽ không phải người, mà là phụ thân người.

Cô cháu loạn luân, ha ha ha ha... Lâm gia, đây chỉ vừa mới bắt đầu, thân là con chó trung thành của Long Dận, thì phải có giác ngộ cùng bị tiêu diệt với chủ nhân — không, hay ho nhất chính là trước khi chết bị dồn đến mức phát điên cắn chủ nhân một miếng, ha ha ha ha...

Đổi mặt với sự khích lệ của Diệp Vô Thần, Lãnh Nhai không hề động dung. Nhưng hôm nay toàn thành đều đang bàn luận vụ tai tiếng kinh người đó, lại khiến cõi lòng gã thâm kinh hãi. Gã không biết Diệp Vô Thần làm thế nào lẳng lặng làm được điều này, khiến không đến thời gian một buổi sáng liền gây nên xôn xao dư luận cả thành, độ khó của nó, so với lên vào hoàng cung còn phải lớn hơn rất nhiều.

- Di thể của Lãnh a di ta đã sai người đặt vào trong quan tài tốt nhất. Tầm muộn muộn, ta tự có biện pháp cho các người tới Thiên Phong Thành. Người cả đêm qua không ngủ, đêm nay lại có việc lớn cần làm, trước tiên đi nghỉ ngơi đi. –Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

Lãnh Nhai gật đầu, không nói một lời rời đi.

Thời gian lúc này đã sắp đến giữa trưa, Diệp Vô Thần mới rời giường không được bao lâu. Ngược lại để Lãnh Nhai tới hồi báo nhiệm vụ hoàn thành, lại không muốn quấy rầy hắn đứng từ sáng sớm đến tận bây giờ. Sau khi Lãnh Nhai rời đi, Diệp Vô Thần ngáp một cái, ra khỏi tiểu viện, ở vị trí cửa viện thành thoi tấm ánh mặt trời, đôi mắt híp nửa một mực vô tình vô ý đảo qua cửa.

Không để hắn chờ quá lâu, đại môn bị mở ra, Diệp Vô Vân sau khi ăn sáng xong liền ra ngoài ‘mua sắm’ từ trên xe ngựa nhảy xuống, phân phó mọi người bắt đầu vận chuyển đồ đạc. Ánh mắt Diệp Vô Vân liếc về hướng tiểu viện của Diệp Vô Thần, bất chợt nhìn thấy Diệp Vô Thần đang ngẩng đầu nhắm mắt tắm nắng, lại lập tức dời đi, sau khi phân phó xong liền bước mau về phòng của mình.

Diệp Vô Thần mở mắt, cười lạnh một tiếng, bỗng thản nhiên nói:

- Tuyết Nhi, muội có biết nếu một người rất tức giận, dễ làm nhất là cái gì không?

- Nếu tức giận... -Ngưng Tuyết hồi tưởng lại mấy lần tức giận ít đến đáng thương của mình, sau đó rút cuộc tìm ra đáp án:

- Sẽ... muốn đánh người.

Đồng Tâm thì không cần phải hỏi, nhất định là muốn giết người.

- Muốn đánh người... Thực ra khi người ta tức giận, dễ làm nhất là mất đi lý trí, càng tức giận càng dễ mất đi lý trí. Sau khi mất đi lý trí, bị dẫn đến một mức nhất định, thì sẽ làm ra một vài hành vi xúc động như chó cùng rứt giậu. -Hắn phân biệt nắm lấy một cánh tay của Ngưng Tuyết và Đồng Tâm, dịu giọng nói:

- Cho nên, hai người các muội sau này nhất định phải ít tức giận thôi. Nếu tức giận, sẽ rất tổn thương thân thể đó.

Ngưng Tuyết và Đồng Tâm dễ khẽ gật đầu, không rõ vì sao ca ca muốn nói những thứ này với họ.

- Tuyết Nhi, Đồng Tâm, hôm nay giúp ta một việc... trước tiên đẩy ta tới chỗ phụ thân...

Tầm giữa trưa, Diệp Vô Thần lúc trước luôn ăn ở trong phòng mình hoặc cùng phòng với Diệp Thủy Dao lần đầu tiên dẫn Ngưng Tuyết và Đồng Tâm đi tới phòng ăn cùng ăn cơm trưa với vợ chồng Diệp Uy, và Diệp Vô Vân. Vương Văn Thù cao hứng cười toe toét, không ngừng gấp đồ ăn vào trong bát Diệp Vô Thần, sau khi gấp đầy vào bát Diệp Vô Thần, lại không ngừng gấp vào bát Ngưng Tuyết và Đồng Tâm:

- Nào, hai tiểu nha đầu các con nhất định phải ăn nhiều hơn chút, ăn nhiều mới cao lớn được.

Thì ra Vương Văn Thù luôn quy kết nguyên nhân Đồng Tâm và Ngưng Tuyết không lớn thêm là do dinh dưỡng không tốt.

- Gia gia đâu? -Diệp Vô Thần hỏi một câu hỏi đã biết đáp án.

- Sau khi con trở về, gia gia con tâm tình vô cùng tốt, sáng nay tuyên bố rằng mấy năm nay một mực nằm lì ở trong nhà, rất lâu không đi thăm đám huynh đệ sinh tử năm đó từng sống vai tác chiến, cho nên rất sớm liền đi viếng thăm bạn cũ rồi. Nếu lão nhân gia ngài sớm biết con và chúng ta cùng nhau ăn cơm, khẳng định sẽ không nở đi, nào, nếm thử món cánh vịt bát bảo này xem.

Diệp Vô Thần ngồi đó, Diệp Vô Vân rõ ràng có vẻ rất không tự nhiên, người một nhà vui vẻ trò chuyện, gã ngược lại giống như một người ngoài bị lạnh nhạt ở một bên. Tuy vợ chồng Diệp Uy cũng thương yêu Diệp Vô Vân có thừa, nhưng thứ yêu thương này là xây dựng trên lòng cảm kích và khen thưởng, lại há có thể so sánh với tình thân huyết mạch thực sự.

- Ai, thằng bé Lâm Khiếu kia, sao lại làm ra cái chuyện bất chính ấy với hoàng hậu nương nương nhỉ, ài...

Diệp Uy khua khua đũa, nghiêm túc nói:

- Chuyện nhà người ta, việc này chỉ là lời đồn, là thật hay giả tốt nhất đừng vội khẳng định, cho dù là thật, cũng đừng bàn luận lung tung.

Wang Wen Tu lười y một cái, bất mãn gấp một cục xương lớn vào trong bát y, rồi không thêm nhiều lời nữa. Diệp Vô Thần lộ ra một nụ cười mỉm thần bí khó lường, Diệp Vô Vân nhìn vào trong mắt, trong lòng thâm hận. Gã từ khi sinh ra đã bị coi thành một công cụ, cảm tình với Lâm gia rất nhạt, nhưng dẫu nhạt ra sao đi nữa, gã trước sau cũng là người của Lâm gia. Gã vui đầu và cơm, lại hoàn toàn không hay mùi vị của nó.

- Thần Nhi, Tuyết Nhi và Đồng Tâm vì sao chưa bao giờ thay y phục nhỉ, nương nhớ ba năm trước, hai đứa đúng là đã mặc bộ y phục này. -Wang Wen Tu một đằng vừa nhìn y phục của Đồng Tâm và Ngưng

Tuyết, hỏi ra nghi hoặc trong lòng. Càng kỳ quái chính là, hai chiếc váy một trắng một đen, kích cỡ, kiểu dáng, duy nhất chỉ có màu sắc khác nhau luôn đều là sạch sẽ như vậy, càng không có chỗ nào hư hại.

Diệp Vô Thần bắt đầu lắc đầu, nói:

- Con bây giờ không tiện ra ngoài, cho dù muốn thay cho hai người cũng chỉ có thể chờ thân thể khỏe lên chút.
- Thế này đi Thần Nhi. –Vương Văn Thù buông đầu xuống, vẻ mặt thương yêu vỗ bờ vai Ngưng Tuyết:
- Ta dù sao cũng không có việc gì, sau khi ăn xong ta dẫn hai đứa đi mua vài bộ y phục mình thích, không nên luôn mặc một bộ y phục như thế được.
- Điều này... - Trên mặt Diệp Vô Thần lại lộ ra vẻ do dự. Diệp Vô vân liếc nét mặt hắn một cái, trong lòng hừ lạnh một tiếng, gã biết rõ nguyên nhân Diệp Vô Thần do dự. Theo như lời Long Dận, thiếu nữ mặc váy đen, chưa bao giờ nói chuyện kia có thực lực kinh người, khiến Long Dận đều khá kiêng kỵ, cũng là chỗ dựa để Diệp Vô Thần dám trở mặt với Long Dận, chưa bao giờ rời người. Nếu rời người, ngộ nhỡ có người muốn làm hại hắn, với tình trạng thân thể hắn bây giờ thì ngay cả sức vùng vẫy đều không có.
- Tuyết Nhi, Đồng Tâm, hai muội muốn quần áo mới không? –Diệp Vô Thần khẽ hỏi.
- Muội... muốn. –Ngưng Tuyết do dự một hồi, nhỏ giọng nói, sau đó bỗng nhiên lại lắc đầu:
- Muội không cần, nếu chúng ra rời đi, sẽ không có người giúp ca ca đẩy xe.

Diệp Vô Thần sưng sờ, khẽ cười nói:

- Tuyết Nhi, nói dối là không tốt. Con gái đều thích y phục đẹp, buổi chiều ca ca cũng rảnh rồi, chỉ muốn về ngủ một giấc, muội đưa ta trở về, sau đó đi mua y phục đẹp với mẫu thân là được.

Ngưng Tuyết lại do dự một hồi, lúc này mới cao hứng nói:

- Được... Thế Đồng Tâm tỷ tỷ có cùng đi không?

Diệp Vô Thần trầm mặc một hồi, gật đầu nói:

- Ừm, hai đứa cùng đi đi. Đừng quá ham chơi, hãy về sớm đấy.

Vương Văn Thù cười tủm tỉm nói:

- Hai tiểu nha đầu này, thật là bị con nông chiều quá rồi, ngay cả rời đi một lát đều khó như thế. –Bà đẩy Diệp Uy:
- Phu quân, lát nữa có muốn đi cùng hay không?

Diệp Uy đỡ mặt, lắc đầu nói:

- Chuyện sáng nay đã ầm ĩ khắp cả thành, lát nữa ta phải đi điều tra người tung ra tin đồn, đồng thời tận khả năng áp chế lời đồn xuống.

Trái tim Diệp Vô Vân bỗng bắt đầu đập ‘thình thịch’, gã gần như có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập. Đây là một cơ hội tuyệt hảo biết bao, bỏ lỡ qua lần này, muốn chờ đến lần sau chẳng biết phải đến năm nào tháng nào.

Gã len lén thở một hơi, trên gáy ứa ra mồ hôi lạnh của sự khẩn trương và hưng phấn. Tuyết đối không thể buông tha cho cơ hội có thể hoàn thành thuận lợi, lại sẽ không bại lộ thân phận này!

268. Chương 267: Hí Hửng Đắc Ý

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 267: Hí hửng đắc ý

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sau bữa cơm trưa, Diệp Uy dẫn người vợ vã ra ngoài. Sau khi Ngưng Tuyết và Đồng Tâm đưa Diệp Vô Thần về phòng, lưu luyến bịn rịn một hồi sau đó cáo hứng theo Vương Văn Thù ra ngoài. Diệp Vô Vân tươi cười đẩy mặt tiền họ đi, một mực nhìn họ đi xa, lúc này mới bảo thủ vệ đóng đại môn lại. Giả như họ có chuyện bất chợt trở về, khi mở cửa thì ắt có tiếng động không nhỏ.

Xung quanh im ắng vắng lặng, người của Diệp gia đều đang bình tĩnh làm việc. Diệp Vô Vân bước chân vội vã trở về phòng mình một chuyến, sau đó không nhanh không chậm đi ra, đi về phía tiểu viện của Diệp Vô Thần.

Vừa bước vào tiểu viện, nha hoàn Tiểu Lục hầu hạ Diệp Vô Thần đang bưng một khay trà bước chân nhanh nhẹn đi đằng sau gã, vừa thấy Diệp Vô Vân, nàng vội vã cung kính hô một tiếng:

- Đại thiếu gia.

- Ô, là Tiểu Lục à. Ta vừa hay có việc tìm Vô Thần đệ, người lui xuống trước đi, cái này ta tiện tay đưa vào cho. –Diệp Vô Vân ôn hòa nói. Ở Diệp gia, ai nấy đều biết Diệp Vô Vân hòa ái dễ gần, đối xử với mỗi hạ nhân đều hết mực như huynh đệ tỷ muội của mình, ở Diệp gia có uy vọng cực cao.

- A... vâng. –Tiểu Lục thoáng kinh ngạc, sau đó cung kính đặt khay trà vào trong tay Diệp Vô Vân. Gã và Diệp Vô Thần quan hệ không hòa thuận, đây là chuyện Diệp gia ai cũng biết. Lễ nào lần này tiểu thiếu gia quay về, họ rốt cuộc cũng hòa giải rồi chăng?

- Đúng rồi, Tiểu Lục. –Diệp Vô Vân gọi nàng lại, sau đó dùng ánh mắt đánh mắt một cái vào tiểu viện này:

- Nơi đây sao yên tĩnh như vậy, người khác đi đâu rồi?

- Bẩm đại thiếu gia, Diệp Thất và Diệp bát theo lão gia ra ngoài rồi, hai bằng hữu của tiểu thiếu gia... Vị thiếu gia họ Lãnh kia hôm qua mẫu thân vừa mới qua đời, buổi sáng mới chuẩn bị xong quan tài, lúc này lại kiên quyết tự mình đi mua đồ tang, vị thiếu gia họ Sở kia cũng đi theo hẩn. Ngưng Tuyết tiểu thư và Đồng Tâm tiểu thư theo phu nhân ra ngoài rồi, tiểu thiếu gia vừa hay thừa dịp yên tĩnh nghỉ ngơi.

- À, thì ra là thế. –Diệp Vô Vân hiểu ra liền gật đầu.

- Nô tỳ cáo lui. –Tiểu Lục cúi người hành lễ, thướt tha rời đi.

Diệp Vô Vân suýt nữa nhin không được muốn ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, gã hừ nhẹ một tiếng, âm u nói:

- Nếu ông trời đều muốn người chết, người không thể không chết...

Diệp Vô Vân mở chén trà ra, móc ra một chiếc lọ nhỏ giấu trong ngực, bỏ vào bên trong một ít bột màu trắng, âm hiểm cười một tiếng, đi về phía phòng ngủ của Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Vân vừa mở cửa, Diệp Vô Thần liền mở mắt, nghiêng đầu liếc gã một cái, lại quay đầu đi, lười nhác nói:

- Ai cho người vào, cút ra ngoài cho ta.

Diệp Vô Vân lại không tức giận, cười nói:

- Chúng ta đều là người Diệp gia, Vô Thần đệ vì sao luôn căm thù ta như thế? Nếu vi huynh có chỗ nào không đúng, người cứ việc nói ra, vi huynh nhất định sẽ thay đổi, nhưng ngàn vạn lần đừng tổn thương hòa khí.

Trong mũi Diệp Vô Thần phát ra một tiếng hừ lạnh:

- Vi huynh? Thật mệt người nói ra mồm, mau cút ra ngoài cho ta, ba năm trước ta đã từng nói, người chẳng qua chỉ là một tên tạp chủng Diệp gia ta nhặt về, là một con chó Diệp gia ta nuôi thôi, không ngờ cũng dám mặt dày tự xưng đại thiếu gia. Mau cút đi!

Diệp Vô Vân sắc mặt tối sầm, bưng khay trà tới, đặt khay trà lên chiếc bàn cạnh giường, kiên nhẫn nói:

- Vô Thần đệ, nếu người đã phản cảm với vi huynh như thế, vậy vi huynh sau này không xuất hiện trước mặt người là được. Đây là trà thơm Tiểu Lục đưa tới, thừa dịp còn nóng hãy uống đi, cũng xem như là vi huynh bồi tội cho nhiều lần khiến Vô Thần đệ không cao hứng.

Diệp Vô Thần lạnh lùng liếc gã một cái, rồi không thèm nhìn gã nữa, ráng sức ngồi dậy, thở dốc một hơi, khẽ hừ một tiếng, cầm chén trà đặt lên bên miệng, vừa muốn uống xuống, bỗng biến sắc, tay đột ngột vung ra, hất khay trà nóng hổi lên mặt Diệp Vô Vân, âm trầm nói:

- Trà Tiểu Lục pha dường như không phải mùi vị này, Diệp Vô Vân, xem ra ở bên trong người đã bỏ thêm thứ gì đó. Cút ngay cho ta!

Diệp Vô Vân vốn dĩ trong lòng hưng phấn, bị hất nước trà, sự bạo ngược bị đè nén thoáng cái dâng lên, sắc mặt ửng đỏ một hồi, rốt cuộc trút bỏ nguy trạng, từ trong ngực đột nhiên rút ra một thanh đoản thủ bặc, chỉ về phía yết hầu Diệp Vô Thần:

- Diệp Vô Thần... Ta vốn không muốn để người thấy máu, đều là người ép ta!

Con người Diệp Vô Thần co rụt mãnh liệt, trên mặt lộ ra nỗi sợ hãi thoáng qua, thân thể không khỏi lui về sau, hừ lạnh một tiếng, trầm mặt, trấn định nói:

- Diệp Vô Vân, người muốn làm gì?

- Làm gì? Ta muốn người chết! –Nắm bắt được sự thất thố hoảng sợ trong chớp mắt hần lộ ra, nghĩ đến bất kể là ba năm trước, hay là lúc này liên tiếp bị hần làm nhục, trong lòng gã dâng lên khoái cảm báo thù mãnh liệt.

- ... Đuôi hồ ly quả nhiên lộ ra rồi, xem ra ta mắng người quả nhiên không mắng sai. Nhưng người đừng si tâm vọng tưởng nữa, cho dù là ta chết, Diệp gia cũng sẽ do tỷ tỷ ta kế thừa, còn chưa đến lượt con chó bị nhặt về như người. –Diệp Vô Thần mỉa mai nói.

- Ta khuyên người tốt hơn hết là bỏ dao xuống, sau đó cút ra ngoài cho ta, ta còn có thể coi như chưa từng xảy ra điều gì. Bằng không, chỉ cần ta xảy ra bất trắc gì, mà buổi chiều tiến vào nơi đây cũng chỉ có một mình người, bất kỳ ai cũng sẽ đoán được là người làm!

- Thật à? –Diệp Vô Vân chẳng những không sợ hãi, ngược lại hống hách cười âm hiểm:

- Vậy vì sao khi ta giết người vào bốn năm trước, Diệp gia vốn dĩ không một ai hoài nghi đến ta chứ? Hả?

- Bốn năm trước? Người! Lần đó... là người!? –Diệp Vô Thần chợt biến sắc.

- Không sai, là ta... Lần đó ta có thể không chút vết tích giết người, lần này tương tự cũng có thể. Chỉ là, người sẽ không may mắn như lần trước nữa đâu... Ha ha ha ha, Diệp Vô Thần, uống người được truyền như Thiên nhân hạ phạm, ngay cả hoàng thượng đều kiêng kỵ người ba phần, nhưng ở trước mặt ta, người chỉ là một trò cười, tất cả người Diệp gia người đều là trò cười... Người tưởng rằng ta tiến vào Diệp gia chính là vì mưu đồ gia sản của Diệp gia người? Không sai, đích xác có người đang mưu đồ Diệp gia các người, chẳng qua không phải ta, mà là... hoàng thượng!

Diệp Vô Thần nghe vậy, sắc mặt âm trầm không nói, lát sau mới cảm hận nói:

- Thì người... người lại là quân cờ Long Dận cài vào Diệp gia ta!!!

Khoái cảm khổng chế mọi thứ trong tay và khoái cảm báo thù khiến khuôn mặt Diệp Vô Vân hưng phấn đến ửng đỏ, vì để chiếm được lòng tin của Diệp gia, mấy năm nay gã ở Diệp gia vô cùng vất vả, sau khi Diệp Vô Thần về nhà lại tìm mọi cách làm nhục gã, gã bây giờ lại có chút không nỡ giết hần, mà là muốn thỏa sức phát tiết trên người hần, muốn nhìn nét mặt sợ hãi và tuyệt vọng của hần, muốn cho hần biết hần ở trước mặt mình thực ra vẫn luôn ngu xuẩn biết bao:

- Ha ha ha ha, hoàng thượng nói người có khả năng đã phát hiện ra ý đồ của ngài... Nhưng người phát hiện ra thì thế nào, chút ít cái gọi là tiểu thông minh của người ở trước mặt hoàng thượng vốn dĩ chỉ là trò trẻ con, chẳng tính là cái rắm gì, người sẽ không ngờ rằng, sớm vào hai mươi năm trước hoàng thượng đã bày ra hết thảy, tâm kế sâu xa, suy nghĩ cao xa của hoàng thượng, há có thể là một Diệp Vô Thần nhỏ như người có thể sánh bằng. Mà ta, vào hơn chục năm trước cũng tới Diệp gia. Vốn dĩ, trong mục đích hoàng thượng bồi dưỡng ta không có nhiệm vụ giết người này, nhưng đáng tiếc... Hoàng thượng hạ được cho mẫu thân người, bà ta lại vẫn sinh được ra người, chẳng qua được đó cũng chẳng phải không có hiệu quả, ít nhất sau khi sinh người, Diệp gia cũng không sinh ra thêm một ai nữa. Mà người, cho dù sinh ra, cũng chẳng qua là một con ma ốm tùy lúc đều sẽ toi mạng... ha ha ha ha!

Gã cầm dao, ra dấu trên cổ Diệp Vô Thần, mặc sức cười âm hiểm, gã cảm thấy cuộc đời mình đều chưa từng hã hê như bây giờ, việc có thể không chế tính mạng một người... còn là kẻ nhiều lần hạ nhục mình thật đúng là một chuyện vô cùng sung sướng:

- Người yên tâm, sau khi người chết, hoàng thượng sẽ không động tới phụ thân và gia gia người, bởi vì hoàng thượng còn muốn họ bán mạng trên chiến trường, giá trị lợi dụng rất lớn, hoàng thượng không đành lòng để mất bọn họ. Chờ sau khi Diệp gia người tuyệt hậu, hoàng thượng sẽ có cách làm ta trở thành chủ nhân của Diệp gia, đến lúc ấy, Diệp gia chính là của ta, cũng chính là của hoàng thượng, mà tỷ tỷ của người, cũng là của ta...

Phịch!!!

Bên phải bức bình phong chỉ cách gã xa mấy thước bị mạnh mẽ đá lặn trên đất, đằng sau bình phong, đứng một người. Diệp Vô Vân quay ngoắt đầu, liền nhìn thẳng vào khuôn mặt xanh mét đáng sợ của Diệp Uy, trong nháy mắt toàn thân lạnh buốt, như rơi vào hầm băng.

- Vân Nhi...không ngờ người, không ngờ người... -Vương Văn Thù dựa lên người Diệp Uy, dưới cơn đả kích to lớn thân thể gần như không còn sức đứng vững, bà một tay chỉ vào Diệp Vô Vân, khoe miệng run rẩy, đã không nói ra nổi một câu hoàn chỉnh.

Diệp Vô Vân hoàn toàn ngây ngất ở đó, rất lâu đều không phục hồi tinh thần lại, gã rõ ràng nhìn thấy Diệp Uy dẫn người ra ngoài, nhìn Vương Văn Thù dẫn Ngưng Tuyết Đồng Tâm đi xa ra ngoài, giờ họ lại như trên trời giáng xuống xuất hiện ở đây, khiến gã vô cùng hoài nghi, mình có phải đang nằm mơ ... Hay là một cơn ác mộng làm gã tuyệt vọng hay không.

Gã đột ngột vung dao, muốn bắt cóc Diệp Vô Thần, nhưng tay gã vừa có động tác, trước mắt liền bùng lên một luồng hắc quang, gã còn chưa kịp nhìn rõ cái gì, gan bàn tay phải đã bị rách toác, chảy thủ vượt tay bay ra, thân thể cũng không nặng không nhẹ văng ra ngoài, trong nháy mắt rơi xuống kia, trên người gã lấp lóe một luồng hắc quang chớp nhoáng, toàn bộ lực lượng của gã dường như cũng bị luồng quang mang quái dị này rút sạch, gã mềm nhũn ngã xuống đất, trợn to đôi mắt sợ hãi, nhưng làm sao cũng không đứng dậy nổi.

Diệp Vô Thần không để Đồng Tâm giết gã, bằng không chỉ cần một đầu ngón tay của Đồng Tâm, liền có thể khiến gã chết vô số lần.

Diệp Vô Thần ngồi trên giường, phát ra một tiếng cười lạnh mĩa mai:

- Quả nhiên ngu xuẩn như ta đã lường trước. Khi kẻ ngu xuẩn nhịn quá lâu, rốt cuộc chờ được một cơ hội có thể nắm giữ hết thảy, thì sẽ hí hửng đắc ý đến nỗi ngay cả mình họ gì đều quên hết, hận không thể khoe ra hết tất cả kế hoạch át chủ bài có thể nói là đắc ý của mình. Người làm không tệ, ta muốn cho cha mẹ ta nghe thấy, người đã toàn bộ đều nói ra hết rồi.

Diệp Vô Thần quay đầu nhìn về phía Diệp Uy, phát hiện sắc mặt ông lạnh dọa người, trên dưới toàn thân mỗi một bộ phận đều đang run lên nhẹ nhẹ, hai nắm tay càng nắm chặt với nhau, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm Diệp Vô Vân, trong đôi mắt là một sự phức tạp người thường không cách nào lý giải. Diệp Vô Thần thầm thở dài, hẳn tin rằng, Diệp Uy có thể chịu đựng được sự kích động lần này. Ông dù sao cũng không phải là Diệp Nộ.

Diệp Vô Vân lúc này chẳng khác gì từ trên đám mây trôi lững lờ thoáng cái rơi xuống vực sâu vạn trượng, bây giờ cho dù gã là một thằng ngốc, cũng hẳn biết mình đã bị Diệp Vô Thần đùa bỡn, ngoan ngoãn khai

báo tất cả. Ở Diệp gia ẩn núp hơn chục năm, hai lần mưu hại tính mạng con trai duy nhất của Diệp gia, muốn khiến Diệp gia tuyệt hậu, giờ chuyện đã hoàn toàn bại lộ, đối mặt với sắc mặt của Diệp Uy, gã đã dự đoán được kết cục của mình.

269. Chương 268: Lạnh Lòng Và Giải Thoát

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 268: Lạnh lòng và giải thoát

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần co rúm người, bò đến bên chân Diệp Uy, run giọng van xin:

- Nghĩa phụ...

Bịch!

Diệp Uy đột nhiên tung một cước bao hàm vô tận oán hận và phẫn nộ, đá mạnh lên mặt Diệp Vô Vân, đá văng thân thể gã ra ngoài, liên tục lăn lộn vài vòng trên đất, sau đó đau đớn ho khan vài tiếng, phun ra vài búng máu, trong cơn đau đớn và sợ hãi, gã trợn trắng mắt, cứ thế ngất đi.

Vương Văn Thù tâm địa xưa nay cực mềm lòng chẳng những không đau lòng, ngược lại oán hận liếc thân thể đã hôn mê của Diệp Vô Vân vài cái, sau đó nhào vào trong ngực Diệp Uy, cất tiếng khóc lớn:

- Chúng ta... rốt cuộc làm sai điều gì... Vì sao phải đối xử với chúng ta như vậy, vì sao phải đối xử với Thần Nhi như thế...

Diệp Uy ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, đau khổ nhắm chặt hai mắt. Là giả... Thì ra hết thảy đều là giả. Từ Diệp Vô Vân sắp bị chết lạnh chết đói Diệp Nộ nhật về lúc trước, đến Diệp Vô Vân lao người cầm một đao cho y, rồi đến nhận gã làm nghĩa tử (con nuôi), hết thảy đều chỉ là một âm mưu, một kế hoạch. Diệp gia y đời đời trung thành một lòng, giờ lại đối lấy sự đối xử thế này. Nỗi đau trong lòng y, xé gan xé phổi. Sự lãnh lẽo trong lòng y, lạnh thấu cốt tủy.

Đúng thế, Diệp gia rốt cuộc đã làm sai điều gì, khiến hai mươi năm trước Long Dận liền bắt đầu hạ độc thủ... ai tới nói cho y biết đáp án đây.

Nếu không phải liên tiếp nhờ trời phù hộ, Diệp gia y sớm đã tuyệt hậu trong âm mưu ác độc này, vài chục năm sau, rơi vào tay người khác.

- Phụ thân, bây giờ người đều rõ cả rồi chứ? Đây chính là chuyện con muốn nói cho người biết. –Diệp Vô Thần nói với Diệp Uy.

Hôm nay là ngày thứ hai hắn trở về. Trong thời gian hai ngày, hắn liên tục làm ra vài chuyện lớn. Tiến độ nhanh vô cùng. Kế hoạch ác động của Long Dận và thân phận của Diệp Vô Vân, ba năm trước hắn đã phát giác ra, nhưng trước sau không báo rõ với Diệp gia, chỉ vụn vụn là vài lần nói bóng gió mơ hồ khó thấy. Mà ngày thứ hai trở về Diệp gia, hắn liền đạo diễn một vở kịch như thế. Hắn đã không muốn lo trước nghĩ sau nữa, cũng bởi vì, hắn đã có đủ thực lực.

- Chuyện sáng nay kia... cũng là con bảo người khác làm hả. –Diệp Uy ánh mắt mê mang, nét mặt của y đã đủ để tỏ rõ nỗi đau trong nội tâm y.

- Đúng, hôm qua trở mặt với Long Dân, chính là vì khiến Long Dân thoảng chốc liền đoán được chuyện sáng nay là do con làm. Từ đó làm cho y hận con thấu xương, hận không thể lập tức băm con thành vạn mảnh. Mà muốn giết con, cách tốt nhất nhanh nhất chính là thông qua Diệp Vô Vân này. Sáng nay Diệp Vô Vân ra ngoài, chính là đi gặp Long Dân, cho nên con liền tặng cho gã một cơ hội ngàn năm có một. –Diệp Vô Thần từ từ giải thích, vừa lạnh nhạt liếc qua Diệp Vô Vân bộ dạng như chó chết, cười lạnh nói:

- Gã bị coi thành quân cờ đáng thương lâu như vậy, một khi có cơ hội thì sẽ hận không thể khoe ra hết tất cả át chủ bài của mình.

- Nếu đã phát hiện từ lâu, vì sao không nói cho chúng ta biết. –Diệp Uy thất thần thì thào.

Diệp Vô Thần khẽ lắc đầu:

- Con không thể nói cho các người biết, nếu con nói thẳng hết toàn bộ với phụ thân, người sẽ tin sao? Phụ thân.

Diệp Uy trầm mặc.

- Không sai, người sẽ không tin, cùng lắm chỉ sẽ có chút nghi ngờ thôi. Hơn nữa, phụ thân, người là kẻ thông minh, nhiều năm như vậy, người thật không không hoài nghi tí nào sao? –Diệp Vô Thần hỏi.

Diệp Uy đau khổ lắc đầu:

- Không phải là không nghi ngờ, mà là không dám nghi ngờ, không thể nghi ngờ.

- Đúng thế, không dám nghi ngờ, không thể nghi ngờ. Cho nên trừ phi chính mồm gã nói ra, bằng không cho dù con nói cho mọi người toàn bộ, mọi người cũng sẽ vô ý thức bài xích, sẽ không nguyện tin rằng đời đời trung thành một lòng, đổi lấy lại là sự đối xử như thế.

- Thần Nhi... Con trai đáng thương của ta, chẳng trách trước đây thân thể con luôn yếu như thế, thì ra... thì ra đều là nường không tốt, nếu khi dùng được nường có thể cẩn thận hơn chút, thì sẽ không khiến con chịu nhiều ủy khuất như vậy. Năm đó, còn suýt nữa để người ta hại chết con, là nường có lỗi với con. –Vương Văn Thù đi tới trước giường Diệp Vô Thần, ôm hân khóc thảm thiết. Thương thay bà thương yêu nghĩa tử Diệp Vô Vân có thừa, lại không ngờ rằng, mình nhiều năm qua tin cậy và coi trọng như vậy, lại là một thanh đao cài vào trong nhà mình. Diệp gia suýt nữa hủy trong tay gã, con trai ruột của bà cũng suýt nữa chết trong tay gã (Thực ra đã chết rồi –tg), bà vừa hối vừa hận vừa sợ hãi.

- Thần Nhi, vì sao phải khăng khăng chọn ngày gia gia con không có nhà, con không muốn cho người biết sao? –Diệp Uy chậm rãi hỏi.

- Không thể để gia gia biết. –Diệp Vô Thần khẽ lắc đầu, sau đó than nhẹ một tiếng, buồn bã nói:

- Phụ thân, gia gia và người khác nhau, ông sinh vào lúc đại lục hỗn loạn, quá nửa đời người trong cả cuộc đời đều vì Thiên Long Quốc mà tẩm máu trên chiến trường. Năm đó, khi Phong thái tử Phong Lăng dùng phương thức cưỡng bách để tỳ tỳ gả cho hân, phụ thân lúc ấy nhất định sẽ nghiêm khắc quát mắng, mà khi gia gia biết chuyện này, sẽ đáp ứng ngay cả do dự đều không có quá nhiều. Không biết con nói đúng không? Với gia gia mà nói, trung thành với Long gia, trung thành với hoàng thượng có thể nói là niềm kiên trì và niềm tin buộc phải tuân thủ trong cuộc đời ông, cũng là sống vì điều này. Ông bây giờ tuy đã không ở trong triều, nhưng bất kỳ ai đều tin rằng, nếu Thiên Long Quốc lại gặp đại nạn, ông nhất định sẽ bất chấp thân già, tự mình mặc giáp ra trận. Nếu để gia gia biết chuyện này, ông sẽ ra sao? Ông không phải mẫu người sẽ phần nộ, khiếp sợ thậm chí nhẹ nhõm sau khi biết được chân tướng kinh người ấy, mà là sẽ... Khi một người biết niềm kiên trì và lòng tin mình nỗ lực và tuân thủ cả đời không ngờ lại là một sự chế nhạo cực lớn, ông sẽ mất hết ý chí, sống nốt quãng đời còn lại trong đau khổ, thậm chí, bệnh nặng không dậy nổi.

Diệp Uy:

-

- Cho nên, không thể nói cho gia gia, để chuyện này ở trước mặt ông vĩnh viễn là một bí mật đi. Lúc xử trí Diệp Vô Vân, thì hãy nói với ông, nói gã muốn mưu đồ kế thừa Diệp gia mà muốn làm hại con. Như thế, đã đủ rồi. Đừng để gia gia quan tâm chính sự nữa, để ông bình an không tiếc nuôi sống nốt tuổi già thôi. –Diệp Vô Thần nói xong, lại mỉm cười, nhẹ giọng khuyên giải:

- Mà con luôn biết, phụ thân là một người kiên cường.

Diệp Uy giắt giắt khóe miệng, nhưng làm thế nào cũng không cười ra nổi. Người kiên cường hơn nữa ở trước mặt sự chế nhạo to lớn này cũng không thể bình tĩnh.

- Hôm qua sở dĩ Long Dận nhẫn nhịn với con như thế, hôm nay lại có thể làm chuyện khiến cả thành xôn xao kia, đều là do nàng hả? –Diệp Uy dùng ánh mắt ra hiệu vào Đồng Tâm. Lúc này, chính là Đồng Tâm mang họ bay lên trời, như một tia chớp màu đen chẳng mấy chốc liền từ ngoài đại môn Diệp gia trở về trong phòng Diệp Vô Thần. Đồng thời ở đằng sau bức bình phong, xung quanh họ, nàng dùng tay tạo ra một kết giới màu xám, có thể không để bất kỳ thanh âm nào bên trong truyền ra ngoài.

Vợ chồng Diệp Uy mãi đến hôm nay mới biết được sự bất phàm của Đồng Tâm, nội tâm chấn động dữ dội.

Diệp Vô Thần khẽ gật đầu. Diệp Uy luôn luôn trung thành tận tụy lúc này không còn gọi hoàng thượng nữa, mà trực tiếp gọi ‘Long Dận’, có thể thấy lòng ông đã hoàn toàn nguội lạnh. Kế hoạch Long Dận dùng lòng dạ hẹp hòi tạo ra, đối lấy không phải là sự khống chế Diệp gia, mà là cứu hận và phản bội của Diệp gia.

Có thể khiến Long Dận đều ném chuột sợ vỡ bình, xem ra, ngay cả Hắc Hùng và tam lão bên người y đều không phải là đối thủ của nàng. Thần Nhi, ba năm trước, con đã không phải chúng ta có thể lý giải. Bây giờ, ta càng nhìn không thấu con, chúng ta giống như người của hai thế giới, suy nghĩ trong lòng con, những gì con có được ngày hôm nay, vị trí con đứng, đều không phải kẻ phụ thân như ta có thể so sánh. Ta, thật sự rất thỏa mãn.

Với một người phụ thân mà nói, có điều gì so với việc con trai mình vượt xa mình còn vui mừng và kiêu ngạo hơn chứ.

- Con muốn làm gì, thì cứ thỏa sức buông tay đi làm, người nhà của con, ai cũng sẽ không can thiệp con cái gì. Nếu có chỗ dùng đến ta, thì tùy lúc tới báo cho ta một tiếng. Ta tuy bị người ta lừa nửa cuộc đời, nhưng cũng không phải hạng vô năng. –Diệp Uy nắm chặt hai tay, thanh âm lạnh dần:

- Diệp Uy ta cho dù là phản bội, dưới tay cũng sẽ có thiên quân vạn mã thề chết đi theo.

Y không dò hỏi Đồng Tâm là ai, rồi từ đâu tới, không phải Diệp Vô Thần mấy năm nay làm những gì, hiện giờ lại muốn làm gì. Chờ khi hắn muốn nói cho y biết, hắn tự nhiên sẽ nói, tạm thời không thể để y biết, y sẽ không gắng hỏi, y chỉ cần lặng lẽ ở đằng sau nhìn hắn, ủng hộ hắn.

- Cảm ơn người, phụ thân. –Diệp Vô Thần nhẹ giọng nói.

Diệp Uy liếc qua Diệp Vô Vân trên đất, uể oải nói:

- Ta mệt rồi. Nó, tùy con xử trí đi.

- Phụ thân, khoan đã. –Diệp Vô Thần gọi y lại, nói:

- Có một việc, người cần phải biết.

- Đồng Tâm, cho gã tỉnh lại. –Diệp Vô Thần đánh mắt ra hiệu cho Đồng Tâm. Đồng Tâm gật đầu, không có động tác, trong đôi con ngươi chợt lóe lên một tia hắc quang. Mà Diệp Vô Vân mềm nhũn trên đất như bị sét đánh trúng vậy, toàn thân run mạnh, sau đó thân thể bật dậy như tỉnh lại từ trong ác mộng, trợn to đôi mắt, thở dốc hỗn hển.

Thấy gã tỉnh lại, Diệp Uy cố nén cảm xúc lại lần nữa dâng trào, y hít một hơi thật dài, trong ánh mắt u ám kèm theo vẻ dữ tợn như có như không, nhìn chăm chăm gã. Diệp Vô Vân bất chợt tỉnh lại thần chí điên đảo rất lâu mới rút cuộc hồi phục tinh thần, nghĩ tới tình cảnh đáng sợ của mình lúc này, gã cuống cuống đổ phịch xuống trước mặt Diệp Uy, run rẩy van xin:

- Nghĩa phụ, con...

- Nghĩa phụ? –Diệp Uy cười lạnh một tiếng cắt ngang lời gã:

- Người còn mặt mũi mở miệng ra gọi ư!!

Diệp Vô Vân giãy dụa chống người, rồi quỳ xuống trước mặt Diệp Uy:

- Muôn vãn sai lầm đều là hài nhi sai, nhưng hài nhi cũng là bị ép... Con từ nhỏ không cha không mẹ, là hoàng thượng cứu con, nuôi con mấy năm sau đó ép con làm như vậy, tuy con không muốn nhưng mệnh lệnh và đại ân của hoàng thượng con không dám cãi lại. Nhưng sống chung với phụ thân nhiều năm như vậy, con thực ra sớm đã coi đây thành nhà của mình, coi nghĩa phụ thành phụ thân ruột của mình, cầu xin phụ thân nể tình cha con nhiều năm qua giữa chúng ta, tha cho con một mạng đi... Người xưa nói, hổ độc không ăn thịt con, những năm qua chúng ta tuy không phải cha con, nhưng hơn cả cha con...

Blap... blap... blap...

Diệp Vô Thần vỗ tay, cười lạnh:

- Diệp Vô Vân, người quả nhiên khiến ta lau mắt mà nhìn, không ngờ người còn có thiên phú diễn kịch. Ta không thể không nói, màn tình cảm này người diễn không tệ. Người cứ diễn đặc sắc như thế nữa đi, biết đâu phụ thân ta thật sự sẽ do dự muốn giết người hay không đó.

270. Chương 269: Xê Dịch Thời Không

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 269: Xê dịch thời không

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Vân hoảng sợ nói:

- Là con có lỗi với Diệp gia, nhưng lúc trước con nói hoàn toàn đúng sự thực, hoàng mệnh khó trái, nhưng nghĩa phụ nghĩa mẫu luôn thương yêu quan tâm con, như bản thân sinh ra, ở trong lòng con sớm đã hết như cha mẹ ruột vậy, nếu có nửa điểm dối trá...

- Ê ê ê... Trước tiên đừng vội thề, ta sợ một luồng thiên lôi bất chợt đánh xuống sẽ phá hủy phòng đây. Người chẳng những không hiểu thảo với cha mẹ ruột, ngược lại rửa họ cùng chết đi, lại ở đây nói chuyện tình thân, cha mẹ người sinh ra người không dễ, thì lại sinh ra một thằng con hoang, chỉ từ điểm này, người nên bị thiên lôi đánh chết. – Diệp Vô Thần lạnh lùng nói.

- Cha mẹ ta đã chết từ lâu rồi...

- Hả? Hôm qua ta còn nhìn thấy Lâm Chiến đến trung niên vẫn không ra hồn kia xuất hiện ở Diệp gia ta, lẽ nào đó là quỷ hồn sao? – Diệp Vô Thần nhếch miệng, trong vẻ tươi cười đầy rẫy sự lạnh lùng và châm chọc.

Sắc mặt Diệp Vô Vân và Diệp Uy song song biến đổi, đôi mắt Vương Văn Thù cũng trợn tròn, không dám tin vào lỗ tai mình.

- Người... người... người nói bậy...

Câu nói này của Diệp Vô Thần, trúng thẳng chỗ yếu hại của Diệp Vô Vân, khiến gã trong cơn chấn kinh nói năng lộn xộn, nói không ra một câu đầy đủ. Chuyện này từ trước tới nay đều là một bí mật to lớn, bởi vì một khi để lộ bí mật, thì tất cả kế hoạch của Long Dân đều sẽ bại lộ, danh vọng của Lâm gia sẽ bị hủy, danh vọng của Long gia cũng sẽ hủy, cả Thiên Long Quốc đều sẽ phỉ nhổ, rẽ rúng và phẫn nộ với bọn họ.

Diệp Uy lúc này vốn đã hoàn toàn không nghi ngờ với lời của Diệp Vô Thần, mà vẻ hoảng hốt của Diệp Vô Vân đã không khác gì chưa đánh đã khai, Diệp Uy nhất thời toàn thân run rẩy.

- Năm đó, con thứ của Lâm gia sau khi sinh ra không đến một giờ liền không còn hơi thở, trên dưới Lâm gia đều cho rằng nó bị chết non bị thảm, người ngoài biết đến cũng là như thế. Mà ngay cả cha mẹ ruột của gã đều không phát hiện ra, đứa trẻ vừa mới ra đời đó được trao đổi bằng một đứa trẻ đã chết. Đứa bé vừa sinh ra khó phân biệt tướng mạo, mà dưới sự cố ý của người kia đứa bé vừa sinh ra liền bị hắt ôm đi, ngay cả mẫu thân nó đều không thể nhìn được vài lần, cho nên rất dễ liền gạt hết tất cả mọi người. Mà kẻ đó, chính là Lâm Cuồng! Y vì phối hợp với Long Dận bày ra thế cục có thể khống chế Diệp gia, đã không tiếc dâng tặng đứa cháu trai vừa mới ra đời của mình, cũng chính là Diệp Vô Vân – không, hẳn là Lâm Vân! Mà Lâm gia, chủ nhân thực sự của nó không phải Lâm Cuồng, mà là Long Dận. Sự xuất hiện và phát triển của nó toàn bộ là do Long Dận một tay nâng đỡ và lôi kéo, cho nên Lâm Tú mới có thể lên làm hoàng hậu, Lâm Viêm mới có thể lên làm viện trưởng học viện hoàng gia... Sự xuất hiện của Lâm gia, chính là vì nhằm vào Diệp gia ta, liên tục gây nên mâu thuẫn, làm ra tư thế chống đối với Diệp gia ta để áp chế Diệp gia, phân tán sức chú ý của Diệp gia và áp chế nó phát triển.

Diệp Vô Vân xụi lơ thật mạnh trên đất, trong đôi mắt đã không còn thần thái. Kế hoạch Long Dận trù tính rất lâu, không một sơ hở, tự cho là không ai có thể hiểu thấu, hết thấy đều thần không biết quỷ không hay kia, thì ra sớm đã bị Diệp Vô Thần biết tổng từ lâu... Hơn nữa nói không hề bỏ sót. Thì ra từ ba năm trước, biểu hiện đế vương của Long Dận trước mặt Diệp Vô Thần chỉ là một trò cười. Có lẽ sự uy nghiêm, đại nghĩa, vững vàng, ưu ái Long Dận biểu hiện ra trước mặt hắn cho tới bây giờ, ở trong mắt hắn đều là nực cười như xiếc khỉ.

- Ha ha... Ha ha... ha ha! Giỏi cho một Long Dận, giỏi cho một Lâm gia... Thật là tính toán hay lắm, vì Diệp gia ta, các người thật là nhọc lòng, nhọc lòng quá! Ha ha ha ha! –Diệp Uy cất tiếng cười lớn, trong tiếng cười đó, ba phần bi thảm, ba phần phẫn nộ, ba phần lạnh lùng, còn có một phần giải thoát.

Vương Văn Thù đi tới đỡ thân thể ông, vẻ mặt lo lắng an ủi:

- Phu quân, chàng đừng như thế... Nếu Long gia đã bất nhân bất nghĩa như vậy với chúng ta, chúng ta hà cớ gì phải đau đớn vì Long gia. Hết thấy, đều giao cho Thần Nhi đi.

Diệp Uy ngưng tiếng cười, nắm lấy tay thê tử, oán hận liếc xéo Lâm Vân, hừ lạnh nói:

- Thần Nhi... Hắn liền giao cho con xử trí, con hẳn đã nghĩ sẵn phương pháp xử trí hắn. Ta mệt rồi... mệt rồi.

Y bước chân phù phiếm đi về phía ngoài cửa, khi bước đến cửa, y lại quay đầu lại, ngưng trọng nói:

- Thần Nhi, ta từng nói, bất kể con làm gì đều buông tay đi làm đi, người nhà của con, ai cũng sẽ không can thiệp tự do của con.

Diệp Vô Thần gật đầu thật mạnh, một mực nhìn theo họ rời đi, lúc này mới dời ánh mắt lên người Lâm Vân. Gã vẫn chưa thể chết, trước ngày hôm nay, gã là quân cờ của Long Dận. Mà kế tiếp, gã sẽ biến thành một công cụ sẽ không dùng quá lâu của Diệp Vô Thần. Vị nhị thiếu gia Lâm gia chân chính này, trời sinh chính là mang số phận làm công cụ.

- Long Dận, thân là một hoàng đế, cách làm của người thực ra khiến ta khen ngợi. Nhưng gặp phải ta, thì chỉ có thể xem như người ngu xuẩn. Sự ác độc người dành cho Diệp gia ta chẳng những sẽ không như người mong muốn, ngược lại sẽ khiến Long Dận người vạn – kiếp – bất – phục!

- Kế tiếp, y hẳn là đi tìm Thủy Mộng Thiên đây. Tính quá thì cái gọi là thời hạn ‘đại hôn’ của họ cũng sắp đến rồi. –Nhìn ngoài cửa sổ, hắn âm lạnh bật cười.

Ba năm trước, hắn cho rằng việc Thủy Mộng Thiên muốn gả cho Long Dận hoàn toàn là giả, Nam Hoàng tông chỉ dùng điều này để càng thuận tiện thâm thấu vào nội bộ hoàng thất Thiên Long hơn, vả lại rất rõ ràng, họ làm rất thành công, Long Dận luôn luôn tự đắc không hề hay biết, vài người tín nhiệm nhất bên người y, lại có tám chín phần mười không phải là người của y. Mà làm được trên mức nhất định, họ sẽ khiến Long Dận lạng lẹ mất đi, lúc tân hoàng đăng cơ sẽ động thủ tay chân, cứ như vậy, mưu đồ của họ sẽ hoàn thành quá nửa. Mà đường đường một công chúa Nam Hoàng tông, con gái tông chủ, lại há cam lòng gả cho một tên hoàng đế tuổi tác đủ để làm phụ thân mình.

Nhưng ba năm qua, Long Dận vẫn không chết, hoàng thất Thiên Long cũng vẫn gió yên biển lặng, sự thật

cùng với dự đoán của hắn xuất hiện sai lệch. Hắn đã bắt đầu ngoảnh mặt làm thinh xem Nam Hoàng tông rốt cuộc muốn làm gì.

Nếu công chúa Nam Hoàng tông Thủy Mộng Thiên thật sự gả cho Long Dân, vậy thì, biến hóa của cục diện sẽ là...

Mà ngay vào không lâu trước, một phát hiện kinh người khiến Diệp Vô Thần ngoài khiếp sợ còn bừng tỉnh đại ngộ.

Nhưng bất kể Nam Hoàng tông muốn mưu đồ cái gì, hắn đều đã định sẵn kết cục phải chết của Long Dân. Bởi vì Long Chính Dương và Long Hoàng Nhi, hắn sẽ không để ý chết, bằng không cho dù không bị họ phát giác là mình hạ thủ, thì đáy lòng cũng sẽ hổ thẹn với họ, dù sao đó cũng là phụ thân ruột thịt của họ. Cho nên, hoặc là để ý sống, nhưng sống không bằng chết, hoặc là, cho người khác giết chết ý.

Diệp Vô Vân, cũng chính là Lâm Vân bị Diệp Vô Thần giam giữ bí mật. Hạ nhân của Lâm gia rất nhanh liền biết Diệp Vô Vân và tùy tùng của gã tầm chiều đã đi phía nam Thiên Long Quốc mở rộng buôn bán của Diệp gia, đồng thời cũng không tỏ vẻ gì. Long Dân đương nhiên sẽ không phát hiện ra cái gì. Ý bình thường cực ít liên lạc với Lâm Vân, bởi vì mỗi lần liên lạc đều sẽ thêm một phần nguy hiểm bị bại lộ, trừ phi là ý chủ động kêu gọi, bằng không cho dù ba tháng không gặp cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Tầm chiều, Lãnh Nhai và Sở Kinh Thiên dựa theo lúc trước hắn nói đi tới phòng hắn. Lãnh Nhai lúc này mặc một bộ đồ tang, đầu quấn khăn tang, sắc mặt lạnh lùng cứng ngắc. Sở Kinh Thiên tuy không mặc đồ tang nhưng trên đầu cũng quấn khăn tang. Diệp Vô Thần nhìn thoáng qua sắc trời, nói với Lãnh Nhai:

- Thời gian có thể rồi, đem di thể Lãnh a di đặt đến đây đi, ta đưa các người đi Thiên Phong Thành.

Lãnh Nhai không kêu một tiếng xoay người rời đi, Sở Kinh Thiên không nhận được thò đầu nói:

- Này này, Diệp lão đệ, người thật sự có thể thoáng chốc đưa chúng ta tới nơi xa như vậy ư? Rốt cuộc là phương pháp gì? Ngay cả gia gai ta ngự kiếm đều chỉ có thể một ngày đi chín ngàn dặm... Diệp lão đệ, rốt cuộc là phương pháp gì, mau nói cho ta nghe thử chút.

- Đến lúc ấy người sẽ biết. -Diệp Vô Thần cười thần bí. Sở Kinh Thiên lại không nhận được đáp án chỉ đành trợn trừng mắt không hỏi nữa.

Chỉ chớp lát, Lãnh Nhai liền nghiêng quan tài đi tới, sau đó cẩn thận đặt quan tài lên đất, ánh mắt nhìn về phía Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần đặt một tờ giấy cứng đã gấp sẵn vào trong tay gã, nói:

- Bây giờ, quay người lại, nhắm mắt, mười giây sau hãy mở ra. Sau đó giao tờ giấy này cho người người thấy đầu tiên, hắn sẽ dẫn người đi.

Lãnh Nhai và Sở Kinh Thiên đều ngưng ngẩn một hồi, sau đó làm theo lời xoay người lại. Sau một hồi trầm mặc, họ cảm thấy thân thể mình bỗng nhẹ đi, gần như đồng thời mở mắt ra.

Trước mắt, không ngờ đã không phải là căn phòng của Diệp Vô Thần lúc trước họ đứng, mà là một căn nhà gỗ không tính là quá lớn. Tuy rằng đơn sơ nhưng quét dọn sạch sẽ. Nơi đây, hiển nhiên hẳn là một nhà ở của một gia đình nhà nông nghèo khổ. Bên phải Lãnh Nhai, nằm quan tài của mẫu thân gã.

Cửa gỗ phòng trong bị mở ra, đi ra một lão nhân lưng còng chống gậy, râu trắng phau, ông mở to mắt nhìn Lãnh Nhai và Sở Kinh Thiên, như đang nhìn thấy khách đến từ ngoài hành tinh.

- Các người là... ai? Khụ khụ khụ khụ... -Lời lão nhân còn chưa nói hết một câu, đã ho khan sù sù, thân thể già nua lung lay muốn té, nếp nhăn như vỏ cây trên mặt cũng nhũn chặt vào một chỗ.

Sở Kinh Thiên và Lãnh Nhai đưa mắt nhìn nhau, như là xê dịch thời không, chỉ trong thời gian nhắm mắt họ đã tới một thế giới khác.

- Ông lão, là ai thế? -Thanh âm một bà lão truyền ra ngoài, nghe thanh âm liền có thể tưởng tượng được sự già nua của bà.

Lãnh Nhai không nói một lời đi tới, dâng tờ giấy Diệp Vô Thần cho gã tới trước mặt ông lão, ông lão chớp chớp đôi mắt đục ngầu, vươn một cánh tay già run rẩy cầm tờ giấy đó vào trong tay, rồi mở ra hết sức từ từ:

- Lễ nào, là con gái nhà ta gửi thư sao...

Tờ giấy vừa mở ra, khoe mắt lão nhân bỗng nhảy lên, ông nhìn kỹ lưỡng hai lần, cẩn thận cất tờ giấy vào trong ngực, bỗng rút cây gậy trong tay, uốn thẳng lưng đối mặt với Lãnh Nhai, đôi mắt vốn đục ngầu kia lại trở nên trong suốt tinh tảo như một hồ nước trong. Ông cười ha ha nói:

- Thì ra là bằng hữu của chủ nhân, mời vào trong ngồi.

Lãnh Nhai gật đầu đi vào, Sở Kinh Thiên vẫn không dám tin nhìn thoáng qua xung quanh, cũng vội vã đi theo. Vừa đi vào liền gấp giọng hỏi:

- Nơi này là nơi nào?

- Nơi này là phía nam Thiên Phong Thành, các ngươi là đột ngột xuất hiện, ta liền đoán được là ý của chủ nhân, quả nhiên không sai. Hai vị trước tiên hãy ở đây nghỉ ngơi chốc lát, sau khi trời tối, ắt sẽ được như các ngươi mong muốn.

Ông lão này thoát nhìn đã hơn tám mươi, nhưng nói chuyện trung khí mười phần, ánh mắt sáng ngời, bên cạnh ông còn có một bà lão già tương tự, cười ha ha nhìn họ.

Lãnh Nhai gật đầu, không nhiều lời. Sở Kinh Thiên há hốc mồm, ngay lúc vừa rồi, gã còn hỏi Diệp Vô Thần rốt cuộc dùng phương pháp gì có thể đưa họ đến Thiên Phong Thành... Không ngờ rằng, chỉ trong thời gian nhắm mắt mở mắt... liền đến nơi!

Điều này điều này...

Quả thực như nằm mơ vậy.

271. Chương 270: Túc Trục Bên Linh Cữu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 270: Túc trục bên linh cữu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sở Kinh Thiên dùng sức véo mình một cái, sau đó giọng ngạc nhiên nói:

- Chủ nhân hai vị nói có phải chính là Diệp lão đệ hay không, hắn làm thế nào đưa chúng ta tới vậy? Hai vị chắc chắn biết có phải không?

Y phục của gã bị Lãnh Nhai kéo mạnh một cái, gã ngồi xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, lạnh nhạt nói:

- Giữ sức đi, không nên hỏi thì đừng hỏi. Khi chủ nhân muốn cho chúng ta biết, tự nhiên sẽ nói cho chúng ta.

Trong lòng Lãnh Nhai tương tự cũng dậy sóng dữ dội, hắn nói cho gã biết cái gì gọi là nháy mắt ngàn dặm, mà hai người trước mắt tuy che giấu cực sâu, nhưng ông lão khí tức vô cùng hùng hậu xưng hô 'chủ nhân' với Diệp Vô Thần đã nói cho gã biết, sau lưng hắn, nhất định che giấu một cỗ thế lực hải người thuộc về hắn, lại ai cũng không phát hiện ra.

Sở Kinh Thiên chỉ đành lầu bầu hai câu, ngoan ngoãn ngồi xuống, hỏi tới một vài vấn đề tào lao:

- Lão bá, còn có lão bà bà, không biết phải xưng hô thế nào?

- Ha ha, gọi ta Đại Thông là được. –Ông lão lại chỉ vào bà lão:

- Người gọi bà lão Thông Hoa là được.

Sở Kinh Thiên vội xua tay:

- Điều này sao được, các vị chính là trưởng bối.

- Các người đều là bằng hữu của chủ nhân, quý khách của chúng ta, có gì không thể.

- Vậy... ta gọi Đại Thông gia gia, Thông Hoa nãi nãi được rồi. –Hai lão nhân trước mắt, rõ ràng còn lớn hơn một lứa so với gia gia. Mà tên của họ... Đại Thông, Thông Hoa, so với tên hồi nhỏ Đại Ngư của gã còn kém hơn, thật sự khiến gã thẹn toát cả mồ hôi.

Ông lão tên gốc là Viêm Khinh Hồng, sau khi bà lão gả đi liền đổi tên là Viêm Khinh Bình, là hai lão nhân già nhất bối phận cao nhất trong thế giới nhỏ nhỏ dưới Đoạn Hồn Uyên lúc trước, so với Viêm Thiên Uy còn phải lớn hơn một lứa. Dưới bề ngoài già nua của hai người, ẩn giấu thực lực kinh người. Ở dưới Đoạn Hồn Uyên, người của Bắc Đế tông nơi đó vô dục vô cầu, mà tu hành lại là việc lớn đứng đầu của họ, bình quân thực lực của họ tuyệt đối không phải một ‘Bắc Đế tông’ khác lòng mang tạp niệm và dã tâm có thể sánh bằng. Mà tu vi của hai lão nhân này ở trong mắt bọn họ chỉ ven ven đứng sau Viêm Thiên Uy. Trong thế giới nhỏ đó, Viêm Thiên Uy có được huyết mạch Bắc Đế thuần khiết nhất Viêm Hồn Quyết đã đạt tới Thần cấp đỉnh, mà Viêm Khinh Hồng và Viêm Khinh Bình nếu liên thủ, ngay cả Viêm Thiên Uy cũng không dám sơ suất lơ là.

Song song với lúc họ đang quan sát Lãnh Nhai và Sở Kinh Thiên, trong lòng cũng thầm thán phục không thôi, thậm chí không hổ là bằng hữu của chủ nhân, tuổi tác nho nhỏ đã đạt tới trình độ như này, nhất là thiếu niên cường tráng đeo trường kiếm, thoát nhìn có chút ngờ nghệch kia. Hai người này, nhất định cũng có lai lịch và tương lai phi phàm.

Thời gian chậm chạp trôi qua trong an tĩnh, bầu trời bên ngoài bắt đầu từ sáng chuyển sáng tối, khi Lãnh Nhai từ trong cơn nhập định mở mắt, trời đã bắt đầu tối xuống. Chôn mẩu thân mình và Phong Triều Dương cùng một chỗ, đây vốn là một chuyện khó khăn muôn vàn, nhưng lòng gã lúc này lại vô cùng yên ổn, không cảm giác thấy bất kỳ sự lo lắng nào. Đây là một sự tín nhiệm Diệp Vô Thần mang tới cho gã. Trong thời gian hai ngày ngắn ngủi, thứ cảm giác này lại càng lúc càng mãnh liệt.

Cửa gỗ bị ‘két’ một tiếng mở ra, bà lão cười tíu mắt thò đầu vào:

- Nào, đã chuẩn bị xong.

Bầu trời rải rác mây đen, không thấy trăng sao, cũng khiến màn đêm buông xuống quá nhanh. Lãnh Nhai mang quan tài, cùng Sở Kinh Thiên theo hai vị lão nhân một đường đi về phía tây, mặt đất dưới chân không hề bằng phẳng, nhưng gã cố gắng giữ vững thân thể tận lực không bị chòng chênh dữ dội, không vì bản thân, mà là vì mẩu thân đáng thương si tình của gã.

Bọn họ đi rất lâu, rốt cuộc đi tới mục tiêu họ đi chuyển này. Ánh mắt Lãnh Nhai trong đêm đen vẫn bắn ra lãnh mang sắc bén, liếc mắt liền nhìn thấy, ở nơi cách đằng trước chưa tới trăm thước, đứng canh một đám người, tính sơ qua, không ít hơn trăm người.

Mà hai lão nhân lại dường như không phát hiện ra cái gì cả, bước chân vẫn nặng trĩu như trước, hết như hai lão nhân cuối đời bình thường vậy. Đúng vào lúc này, Lãnh Nhai loáng thoáng phát hiện ra vài luồng ánh mắt bắn về phía bên này. Gã nhướng mày, mà lão nhân thì không chút hoang mang từ trong ngực lấy ra cái gì đó, một luồng hồng quang nhàn nhạt lóe lên trong đêm đen. Vài luồng ánh mắt nọ lập tức biến mất, cũng không liếc thêm họ cái nào nữa.

- Đại Thông gia gia, Thông Hoa nãi nãi, đằng trước chính là mộ của Phong Triều Dương à? Cứ thế đi qua sẽ bị họ phát hiện, ta trước tiên đi giải quyết những kẻ này nhé. –Sở Kinh Thiên thành thật nói.

Lãnh Nhai túm lấy gã, lắc đầu. Viêm Khinh Hồng cười ha ha nói:

- Yên tâm, đều là người mình.

- Người mình? –Sở Kinh Thiên nhất thời há hốc mồm.

Quả nhiên, mãi đến khi họ đi tới, những thủ vệ canh giữ ở các phương vị, toàn thân bận trọng铠, tay cầm trường đao trường thương cũng chẳng buồn nhìn họ một cái, hoàn toàn coi họ là không khí. Sở Kinh Thiên không nhận được ngạc nhiên, cầm tay một người trước mắt lay lay, lại thấy trông mắt y đều không động một cái, sau đó lại véo mặt y, lúc này mới thâm trầm hỏi:

- Là ghê, cũng không phải tượng mà...

Thị vệ bị gã véo mặt khoe miệng giựt giựt một cái khó có thể phát hiện, trong lòng suýt nữa có xúc động đâm một thương tới.

Mộ thất bị một người mở ra, bên trong sáng rực ánh nến, Viêm Khinh Hồng dẫn họ bước bậc thang đi xuống, một bên giới thiệu:

- Sau khi Phong Triều Dương chết, hoàng đế Đại Phong Phong Liệt liền xây dựng phần mộ cực lớn này, mỗi năm đều tới cúng bái một lần. Mà Phong Triều Dương là chết bởi tay chủ nhân, đại khái mười tháng trước, ngài tới chỗ phần mộ này, than thở rằng chém giết Phong Triều Dương tuy là bất đắc dĩ, nhưng lại khiến một bằng hữu của ngài mất đi phụ thân, trong lòng áy náy. Vì thế, chủ nhân bất chấp nguy hiểm rất lớn, hao phí vô số tâm kế và nỗ lực, cuối cùng dùng thời gian nửa năm đem tất cả người ở đây đều đổi thành người mình. Chủ nhân nói, con trai Phong Triều Dương là một đứa con hiếu thảo thực sự, tuy gã cầm thù phụ thân, nhưng phụ thân duy nhất chết đi, trong lòng gã nhất định sẽ hy vọng được túc trực bên linh cửu vài ngày, để tận lòng hiếu thảo sau cùng. Mục đích chủ nhân làm như vậy, chỉ là vì tiện cho con trai Phong Triều Dương có thể an lòng trông coi ở đây, bảy ngày cũng được, một tháng cũng thế, nửa năm cũng vậy...

Lãnh Nhai toàn thân khê run, trong lồng ngực bị tràn ngập một thứ cảm giác ấm áp, hốc mắt cũng hơi nóng lên. Giờ phút này, một tia khúc mắc cuối cùng của y với Diệp Vô Thần, đã biến mất sạch sẽ.

Nghĩa địa rất sâu, rất dài, không khí đầy ẩm ướt, lại đi vào trong rất lâu, bước chân lão nhân rốt cuộc dừng lại, ông nhìn về phía Lãnh Nhai, thở thật dài một hơi:

- Ai, nào ai mua được chữ ngờ, không nghĩ đến mẫu thân ngươi lại cũng... - Ông chỉ vào quan tài làm bằng thanh ngọc nọ, nói:

- Đó chính là nơi Phong Triều Dương yên nghỉ, ngươi đi đi, muốn ở lại bao lâu thì ở lại bấy lâu, không cần lo sẽ bị người quấy rầy, một ngày ba bữa cơm tự sẽ có người đưa tới cho ngươi, vào ngày tổ chức Thiên Thần ma vô đại hội, sẽ có người thông báo cho các ngươi.

Lãnh Nhai ngơ ngẩn nhìn quan tài thanh ngọc kia, bình tĩnh mà từ từ đi tới, cẩn thận đặt quan tài của mẫu thân vào bên cạnh, sau đó quỳ mạnh xuống.

Viêm Khinh Hồng xoay người lại, đi một bước, rồi lại xoay người nhìn về phía Sở Kinh Thiên, ôn hòa cười nói:

- Khoảng thời gian này, ngươi hãy tới bồi ông lão nhé.

Sở Kinh Thiên sờ sờ đầu, ngượng ngùng nói:

- Ta muốn bồi Mặt Lạnh túc trực linh cửu, liệu mỗi ngày có thể mang thêm ít cơm nữa được không?

Viêm Khinh Hồng sững sốt, cười ha ha, gật đầu đi ra ngoài.

Sở Kinh Thiên đi tới, quỳ ở bên cạnh Lãnh Nhai. Lãnh Nhai ghé mắt nhìn gã, hỏi:

- Ngươi không rời đi?

- Chúng ta là bằng hữu mà, cha mẹ của ngươi cũng chính là bá phụ bá mẫu của ta, ta đương nhiên muốn quỳ bên họ. Có điều ta quỳ một lát là được, sau này ta ở chỗ nào đó tu luyện là được. - Sở Kinh Thiên đáp.

Lãnh Nhai liếc gã thêm vài lần, rồi dời ánh mắt về, nhìn hai quan tài đặt song song một chỗ trước mắt, đôi mắt bắt đầu dần mơ hồ, mãi đến khi hoàn toàn mất đi tiêu cự.

- Mẫu thân, sau khi chết có thể yên nghỉ một chỗ với ông ta, người hân sẽ rất cao hứng. Hai nhi tuy cuối cùng đã có chút thành tựu, nhưng cả đời này đã không thể báo đáp ơn dưỡng dục của người. Chỉ hy vọng,

người kiếp sau có thể gả cho một kẻ thương người yêu người, có thể làm cho cả cuộc đời của người không sống cực khổ như vậy nữa... Cho dù đó chỉ là một gia đình bình thường cũng được.

- Phong Triều Dương, ông đã chết, nhưng ông sống không vương bận và quyến luyến, dầu chết cũng là không hối hận không tiếc nuối. Ông tuy được xưng tụng là Chiến Thần bất khả chiến bại, vô số người tôn kính ông, hâm mộ ông. Nhưng ông đã chết, sẵn lòng theo ông mà đi cũng chỉ có mẫu thân đáng thương của ta, ông là đại anh hùng cũng được, là khát cái đầu đường cũng thế, có thể được lọt vào mắt xanh của mẫu thân ta, là phúc phận lớn nhất cả đời ông.

Lãnh Nhai không chút nhúc nhích quỳ ở đó, hết như một bức thạch điêu bị cương hóa.

Vụ tai tiếng Lâm Khiếu và Lâm Tú cô cháu loạn luân ở Thiên Long Thành xôn xao truyền bá suốt một ngày đều không có dấu hiệu ngừng nghỉ, ngược lại dưới sự thúc đẩy của một nguyên nhân không biết nào đó lại càng lúc càng rầm rộ, ngay cả ăn xin đầu đường ở Thiên Long Thành đều có thể kể sinh động như thật. Đã không chỉ riêng Thiên Long Thành, ở các thành thị thành trấn lớn nhỏ xung quanh cũng đều bắt đầu truyền lưu. Mãi đến lúc chập tối, khi các con đường lớn trong thành dần lên bó cáo kẻ phát tán lời đồn giết không tha, mới xem như dẹp yên xuống, tuy không dám bàn luận trắng trợn trước mặt mọi người, nhưng vẫn là đề tài nghị luận sau lưng lớn nhất. Có vài người thì tránh chỗ yếu hại, bắt đầu chê trách thói đời ngày sau, chê trách nội tâm vị quân tử nào đó dơ bẩn đến thế, lại than thở vị mẫu nghi thiên hạ nào đó lại không biết liêm sỉ đến vậy, than thở người trong gia tộc nào đó lại làm ra cái chuyện không bằng súc vật như thế...vv... Đại loại như thế.

Mà Long Dận luôn luôn nén giận trong ngày hôm nay không biết đập hỏng bao nhiêu đồ vật. Y muốn Diệp Vô Thần chết, nhưng tâm cảnh gần như cuồng bạo vẫn không thể mất đi tia lý trí sau cùng, nếu thật sự trở mặt, y cũng giết không chết Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần lại có năng lực giết y. Tương tự lại không thể giáng tội lên người hắn, bởi vì hoàn toàn không có chứng cứ gì có thể chứng minh là do hắn làm. Lửa giận của y, chỉ có thể dời lên người Lâm Khiếu, Lâm Khiếu ắt phải chết, hôm nay không để hắn chết đã là cho Lâm gia đủ thể diện rồi. Ngày mai, hễ để cho hắn sống sót thêm một ngày cuối cùng, ngày kia, thì sẽ bí mật xử quyết hắn. Lâm Tú lại không thể giết. Lâm Khiếu có thể bị xử tử bí mật nhưng nếu hoàng hậu chết, thiên hạ tất sẽ biết hết. Nếu như ai cũng biết, vậy thì 'lời đồn' này vốn dĩ không phải là lời đồn gì cả. Long Dận y, sẽ biến thành trò cười cho vạn dân trong thiên hạ.

Sáng sớm hôm sau, vào buổi triều sớm. Thiên Long đại điện hôm nay không thể tránh khỏi bao trùm một không khí quái dị. Lúc trước, trong thời gian chờ hoàng thượng lên điện đám chúng thần đều tranh cãi om sòm, lúc này lại vô cùng yên tĩnh. Nhưng không có ai ngốc đến nhắc tới chuyện ngày hôm qua. Họ nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện Lâm Cuồng chưa tới, Lâm Chiến tuy đến từ rất sớm nhưng sắc mặt một mực không được tự nhiên, thỉnh thoảng bật cười khách sáo cũng khó coi hơn cả khóc, muội muội ruột và con trai ruột của mình xảy ra chuyện như thế, hơn nữa một đấng còn là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, y còn dám vác mặt gặp người quả thật cần dừng khí không nhỏ.

Chuyện càng khiến đám chúng thần kỳ quái là, Diệp Uy chưa bao giờ đến muộn không ngờ lại chưa tới.

Long Dận lững thững đến muộn, ngồi xuống trước đại điện, vẻ mặt uy nghiêm như bình thường, nhìn không ra một tia khác thường nào, sau khi chúng ta hành lễ, cũng đều an phận chia thành hai hàng hai bên, đầu hơi cúi, không một ai dám lộ ra vẻ mặt khác thường nào. Chuyện nhục nhã như thế, chỉ cần là nam nhân thì không cách nào thừa nhận, huống chi là vua một nước. Họ có thể tưởng tượng được tâm tình của Long Dận từ hôm qua đến giờ, lý trí làm bộ như không biết gì cả.

Long Dận ánh mắt như điện, đảo qua chúng thần một cái, lại phát hiện vị trí của Diệp Uy trống không, nhướng mày, hỏi:

- Các ái khanh có lời gì muốn nói không?

Thanh âm Long Dận vừa dứt, bên ngoài điện liền vang lên một tiếng trả lời to rõ ràng:

- Vô Thần có lời muốn nói.

272. Chương 271: Nhục Nhã

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 271: Nhục nhã

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Long Dận sắc mặt đột nhiên biến, người ở trên đại điện cũng đều đem ánh mắt hướng về nơi thanh âm phát ra, ánh mắt khác nhau nhìn thiếu niên kinh người này năm đó đã bằng lực bản thân, chém giết chiến thần, đốt cháy vạn quân, hấn lại sáng tạo thần thoại sau khi nhảy xuống Đoạn Hồn uyên, lại như thần thoại mà trở về. Ngay cả hiện tại thịnh truyền thân thể hấn đã phế, cả đời đều không có khả năng khôi phục, nhưng các trọng thần thân ở cao vị lại không một ai dám dùng ánh mắt bình thường nhìn hấn.

Diệp Vô Thần ngồi ở trên xe lăn, được hai thiếu nữ một trái một phải đẩy tiến vào, mặt mang nụ cười, ánh mắt bình thường, mãi cho đến chính giữa đại điện mới hơi khoát tay ý bảo, đứng ở nơi đó, cùng Long Dận bốn mắt nhìn nhau: “Vô Thần thân có tật, không tiện hành lễ, còn xin Hoàng Thượng thứ lỗi”.

Diệp Vô Thần trong miệng tuy nói “thứ lỗi”, nhưng trên mặt lại không có thái độ cung kính nào, đầu cũng lười biếng ngẩng, ánh mắt làm như nửa khép, như vừa tỉnh ngủ vậy, chúng thần trong lòng đều kinh nghi.

Long Dận không tự kìm hãm được ánh mắt buông xuống, đồng tâm trầm tĩnh như đêm liếc mắt một cái, sóng mắt một trận chớp lên, cô gắng áp chế hỏa khí trong lòng muốn bùng nổ lên, uy nghiêm quát: “Người có gì lời muốn nói”.

Diệp Vô Thần thân thể hơi nghiêng, bỗng nhiên mí mắt hạ xuống, ở trước mặt Hoàng Thượng cùng chúng thần ngáp một cái, làm cho các thần tử đều trợn ngược mắt lên, Long Dận sắc mặt run rẩy rất nhỏ một chút, giây lát liền khôi phục bình thường. Diệp Vô Thần lúc này mới nói: “Vô Thần là thay gia phụ báo cho Hoàng Thượng biết một tiếng, gia phụ hôm qua vô ý nhiễm phong hàn, ốm đau ở giường, cho nên mấy ngày kế tiếp có thể đều không thể vào triều sớm, mong rằng Hoàng Thượng không lấy làm phiền lòng”.

Chúng thần âm thầm nhú mày, loại sự tình này tùy tiện một cái hạ nhân truyền tin là được, thế nào cần đường đường thiếu gia Diệp gia người đi xe lăn đặc biệt tiến đến.

Lúc này, ngay cả kẻ ngốc cũng nhìn ra được, chuyện Diệp Uy tất có kỳ quái, Diệp Vô Thần biểu hiện ra坦然 cùng bất kính cũng là cố ý, trong đó tất có ẩn tình gì.

Long Dận quả nhiên tức giận, nhú mày quát lên: “Trẫm đã biết, người lui ra đi. Nơi này là triều đình Thiên Long ta, người lần sau nếu không có chuyện quan trọng, thì không cần xông vào, lui ra!”

Diệp Vô Thần lại không có rời đi, mà là mỉm cười nói: “Hoàng Thượng bớt giận, Vô Thần còn có một chuyện muốn nói, nói xong sẽ lập tức rời đi”.

“Người còn có chuyện gì?” Long Dận hừ lạnh một tiếng.

Diệp Vô Thần chân mày hơi nhướng, như cười mà không cười: “Vô Thần hôm qua nghe nói việc cầu thả giữa Hoàng Hậu nương nương cùng Lâm gia trưởng tử Lâm Khiếu Sinh, không biết việc này là thật là giả?”

Lời vừa nói ra, như đột nhiên vang lên tiếng sấm thật lớn, đem tất cả mọi người chấn đến mê muội đi. Trước mặt Hoàng Thượng, trước mặt chúng thần Thiên Long liền cứ như vậy đem vết sẹo sỉ nhục vừa mới kết vảy của hoàng đế hung hăng vạch trần, cái này không khác nào ngay mặt cho hấn vô số cái tát.

Long Dận cùng Lâm Chiến sắc mặt đồng thời trở nên xanh tím. Lại nghe Diệp Vô Thần ha ha cười nói: “Hoàng Thượng nếu không có phủ nhận, vậy có nghĩa là chuyện này là thật... Vậy thật đúng là chuyện xấu kinh người, bị vợ ngoại tình, Hoàng Thượng trong lòng nhất định cũng không chịu nổi”.

Vô luận là lão thần tuổi già, hay là một ít thần tử mới lên triều đình không mấy ngày, toàn bộ trừng lớn ánh mắt, hầu như cho rằng lỗi tại mình xuất hiện vấn đề. Long Dận sắc mặt xanh đen, đột nhiên đứng lên, chợt quát một tiếng: “Làm càn!!”

Diệp Vô Thần không hề sợ hãi, ngược lại vẻ mặt ý cười: “Ồ? Không biết Hoàng Thượng vì sao tức giận? Là Vô Thần câu nào nói sai lầm rồi?”

“Lớn mật!” Không khí lập tức trở nên vi diệu hẳn lên, Lâm Chiến sắc mặt cũng xanh đen rồi cuộc đứng dậy, chỉ vào Diệp Vô Thần quát lớn.

“Lớn mật? Ta là gan rất lớn sao? Lâm đại nhân sinh một đứa con ngoại tình cùng vợ Hoàng Thượng, lại còn dám xuất hiện ở trước mặt hoàng thượng, phần đảm lượng này, Vô Thần quả nhiên là mặc cảm” Diệp Vô Thần cười ha ha nói, trên mặt không nửa điểm thần sắc lo lắng sợ hãi.

Lâm Chiến tức toàn thân run run, thiếu chút nữa phun huyết đường trường: “Người... người đặt điều nói bậy! Khiếu nhi nhà của ta từ nhỏ đã tri thư đạt lý, cũng không làm việc gây rối, người thân là con Diệp gia, lại tin tưởng yêu ngôn hoặc chúng như vậy, lại còn ở trước mặt hoàng thượng cuồng vọng như thế, người thật nghĩ người là đồ đệ Kiếm Thần, lại giết Phong Triêu Dương là có thể ngay cả Hoàng Thượng cũng không để vào mắt, người...”

“Lâm đại nhân chớ có kích động, cẩn thận tức giận thương đến tim phổi. Nếu Lâm đại nhân nói đây là yêu ngôn hoặc chúng, vậy xin hỏi Lâm Khiếu hai ngày này đang ở nơi nào, như thế nào không đi ra bác bỏ tin đồn? Chỉ cần hấn bình an vô sự xuất hiện, nếu là lời đồn, chẳng phải là tự sụp đổ sao” Diệp Vô Thần cười cười nói, hai tay đem bàn tay nhỏ bé của Ngưng Tuyết nắm ở trong tay, nhẹ nhàng chà xát thưởng thức.

“Khiếu nhi... Hừ! Khiếu nhi hấn ngày hôm trước vừa mới ra ngoài, mấy ngày nữa liền có thể trở về...” Lâm Chiến sắc mặt nhăn nhó nói. Mặc cho ai đều nghe được ra, hấn cái như vậy thật sự vô lực tới cực điểm.

Quả nhiên, Diệp Vô Thần một trận cười lớn, châm chọc nói: “Ha ha, vậy thật sự là xảo, Lâm Khiếu hấn sớm không ngoài ra, muộn không ngoài ra, cổ tình lúc này lại không thấy. Chỉ là không biết Lâm đại nhân câu ‘mấy ngày nữa’ này đến tột cùng là mấy ngày? Là mấy vạn ngày, hay là mấy chục vạn ngày, hay là vĩnh viễn đều không về được đâu? Đáp án vấn đề này, nói vậy Hoàng Thượng có khả năng sẽ rõ ràng hơn một ít”.

Lâm Chiến sắc mặt càng ngày càng khó coi, hấn quỳ rạp xuống trước mặt Long Dận, bi thiết nói: “Hoàng Thượng! Vi thần chịu nhục không quan trọng, nhưng này tiểu nhi Diệp gia lại ở trước mặt mọi người nói xấu Hoàng Thượng, vũ nhục Hoàng Thượng, to gan lớn mật như thế, hành vi nhân thần cộng phần, cho dù hấn là con Diệp gia, đồ đệ Kiếm Thần... Hoàng Thượng, người tuyệt đối không thể lại nuông chiều bao dung, nếu không hoàng uy ở đâu! Ngày khác kẻ này tất thành tai họa... Hoàng Thượng, vi thần khẩn cầu Hoàng Thượng đem người này lôi ra ngoài chém để làm gương thiên hạ! Không, là nên chịu cực hình lăng trì!”

Diệp Vô Thần một phen lời nói này, chịu cực hình xác thực cũng không quá.

Long Dận nguyên bản còn kém chút nữa là tức muốn bể phổi, hấn vỗ mạnh ghế dựa quát: “Người đâu!!”

Ngoài cửa nhất thời truyền đến tiếng bước chân chỉnh tề, hai thị vệ đeo đao bước nhanh vọt vào, vây ở phía sau Diệp Vô Thần, đợi mệnh lệnh Hoàng Thượng. Không khí lập tức trở nên cứng ngắc lạnh lẽo, Gia Cát Vô Ý vừa muốn tiến lên khuyên can, nhưng nhìn thoáng qua sắc mặt Diệp Vô Thần, lại đem nửa bước chân đi ra thu trở về, trong lòng kinh nhiên.

Diệp Vô Thần nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, bình thần nói: “Hoàng Thượng đây là ý gì? Là phải bắt ta? Ha ha, vậy Hoàng Thượng không bằng trực tiếp hạ lệnh, để cho bọn họ giơ tay chém xuống, máu tươi nhuộm triều đình, chẳng phải là sạch sẽ lưu loát? Không biết Hoàng Thượng dám, hay là không dám đây!!”

Khi nói đến máu tươi nhuộm triều đình, Diệp Vô Thần mặt trầm xuống, lạnh như băng nhìn chăm chú vào Long Dận. Long Dận trong lòng kịch liệt nhảy dựng, không dám nhìn về phía cô gái đồ đen bên người hắn, lúc này nàng vẫn như cũ là đầu cúi xuống, mắt không nhìn quanh, nhưng nàng vẫn như vậy bình tĩnh đứng ở nơi đó, liền làm cho Long Dận cảm giác được trong lòng như đè ép một khối đá trầm trọng, làm cho hắn nâng tay lên cũng không dám buông xuống, lòng ngập tràn tức giận lại một chút hóa thành sợ hãi.

Máu tươi nhuộm triều đình, nếu hắn thật sự hạ lệnh, rơi xuống cũng không phải máu của Diệp Vô Thần, mà là máu Long Dận hắn. Diệp Vô Thần dám trước mặt làm nhục hắn như thế, là vì hắn căn bản không chút lo lắng an toàn cho mình.

Đối mặt Diệp Vô Thần công nhiên khiêu khích, Long Dận trên mặt mỗi một khối cơ nhục đều kịch liệt run rẩy, lại như thế nào cũng nói không nên lời. Ở trong không khí áp lực tới cực điểm này, trọng thần trong triều đều bị hoảng sợ, bọn họ trong lòng, đồng thời sinh ra các loại ý niệm cùng ý tưởng đáng sợ... Đối mặt nhục nhã như vậy, Hoàng Thượng thế nhưng vẫn không có hạ lệnh, cái này rõ ràng là đối Diệp Vô Thần cực kỳ kiêng kỵ, mà Diệp Vô Thần mặc dù thân thể đã phế, nhưng trí tuệ tự nhiên sẽ không phế bỏ, hôm nay lại làm như thế, cũng tất có chỗ dựa, sau lưng đến tột cùng là có cái gì? Hắn làm như vậy mục đích là cái gì? Chẳng lẽ là Diệp gia...

“Ha ha ha ha!” Diệp Vô Thần một trận cười to phóng túng, trào phúng cười nói: “Lâm đại nhân, xem ra Hoàng Thượng cũng không có đảm lược đem ta bắt, thật ra làm cho người thất vọng rồi. Con thân sinh người cùng muội muội thân sinh việc tuy là chuyện xấu, bất quá đối Vô Thần mà nói cũng không phải là một chuyện xấu. Hoàng Thượng ba năm trước đây từng đem Phi Hoàng công chúa chỉ hôn cấp Vô Thần, nhưng qua không lâu lại chỉ hôn cấp Lâm Khiếu, điều này làm cho lòng ta thực không thoải mái, hiện tại Lâm Khiếu làm ra chuyện xấu bực này, không biết chỉ hôn này của Hoàng Thượng có phải coi như không tính hay không? Hoàng Thượng ngày hôm trước từng đối với Diệp gia ta tự ăn năn là chính mình bội bạc, thấy thẹn đối với ta, như vậy hiện tại ông trời cho Hoàng Thượng một cơ hội sửa đổi, không biết Hoàng Thượng khi nào thì hạ lệnh sẽ đem Phi Hoàng công chúa gả đến Diệp gia ta đây? Ha ha ha ha...”

Diệp Vô Thần hướng chúng thần trong triều sắc mặt khác nhau mỉm cười, lễ phép nói: “Hôm nay là Vô Thần làm phiền, mong rằng các vị đại nhân có thể thường đến Diệp gia ta chơi, Vô Thần sẽ bồi tội với từng người, cáo từ”.

Thần tử lớn nhỏ không một ai dám trả lời, nếu không... dưới tình cảnh lần này, tất bị Long Dận nhớ kỹ trong lòng. Diệp Vô Thần nói xong, cũng không cùng Long Dận chào hỏi, thậm chí nhìn cũng không liếc nhìn hắn một cái, dưới sự trợ giúp của Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm dưới người sang chỗ khác, lúc này mới nói: “Vô Thần ngày hôm trước đã nói chuyện với Hoàng Thượng, chuyện Phi Hoàng công chúa, nhất định phải làm...”

Long Dận toàn thân rung chuyển, ánh mắt vô cùng ác độc, cắn chặt răng, lấy sự chịu đựng thật lớn gian nan nhìn xuống.

Hai thị vệ đeo đao chắn trước người Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần liếc mắt nhìn bọn họ một cái, quát khê: “Cút ngay”.

Hai cái thị vệ không có mệnh lệnh của Hoàng Thượng, thân thể không động. Diệp Vô Thần ánh mắt trợn lên, hét to nói: “Cút!!” Đồng thời, Đồng Tâm bên trong hai mắt chợt lóe ra một tia hắc mang.

“Thịch”, “thịch”, hai thị vệ ánh mắt vẫn vậy, nhưng lại đồng thời thẳng tắp như cọc gỗ ngửa mặt lên trời ngã xuống, cùng một chỗ ngã xuống đất hôn mê đi, mà ánh mắt vẫn trừng trừng, vẫn không nhúc nhích, như hồn phách ly thể.

Diệp Vô Thần khoe miệng nhếch lên, cũng không quay đầu lại nói: “Hoàng Thượng, hôm nay Long đại diện mỗi ngày trọng thần tề tụ, thị vệ này vẫn nên tuyển dùng mảnh một chút mới tốt, nếu đều là loại tôm chân mềm quắt một tiếng liền dọa ngã này, an nguy của Hoàng Thượng cùng các vị đại nhân thật đúng là làm cho người ta lo lắng, ha ha ha ha!”

Như ác mộng, Diệp Vô Thần rút cuộc trong một trận cười to từ trong tầm mắt Long Dận rời đi. Trong triều đình lặng ngắt như tờ, mỗi người đều nhìn trộm về mặt của Long Dận. Bọn họ đều cảm giác được, có đại sự gì đó muốn sinh ra rồi.

273. Chương 272: Long Hoàng Nhi Đã Lớn

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 272: Long Hoàng Nhi đã lớn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Hoàng Thượng, cái này...” Lâm Chiến hoàn toàn không biết nội tình nơm nớp lo sợ, thử thăm dò nói.

“Lui... triều!!” Long Dận từ trong hàm răng xuất ra hai từ âm lãnh, tức giận rời đi. Long Dận đi, trong triều đình nhất thời một trận đại loạn, ồn ào thảo luận. Ít nhiều có thể đoán được cái gì đó, Hoa Chấn Thiên bước nhanh đi ra đại điện, nhìn bóng dáng Diệp Vô Thần còn chưa có đi xa, thấp giọng thì thầm: “Tiểu tử này, rốt cuộc muốn động thủ”.

Làm thần tử quan trọng Thiên Long quốc, vẫn trung với Thiên Long quốc, làm thần tử, hẳn nên đối mặt với phương đối địch. Nhưng Diệp Vô Thần lại là phu quân nữ nhi duy nhất của hắn lưu luyến si mê... Trong lúc nhất thời, hắn tâm loạn như ma.

Một bàn tay vỗ vỗ bả vai hắn, Hoa Chấn Thiên vừa quay đầu, phát hiện là Gia Cát Vô Ý. Gia Cát Vô Ý hỏi: “Hoa lão ca, ngươi là nhạc phụ hắn, hẳn là biết chút gì đó? Nếu chỉ cần là bản thân hắn, ta còn sẽ không như vậy lo lắng, nhưng Diệp tướng quân hôm nay cũng không đến lâm triều, điều này làm cho ta...” Hắn than nhẹ một tiếng: “Hôm nay, có phải có biến hay không?”

Hoa Chấn Thiên nhếch nhếch miệng nói: “Chính mình gây ra ác quả, nên có giác ngộ cầu chính mình, người nếu là bộ hạ của Diệp lão nhân cùng bạn tốt của Diệp Uy, nên không cần đi quản”.

Hoa Chấn Thiên than thở, cũng không quản hắn có nghe hay không, bước nhanh rời đi.

Gia Cát Vô Ý lâm vào trầm tư... Ác quả? Chẳng lẽ đúng là... nghĩ đến một khả năng, Gia Cát Vô Ý lập tức toát ra một thân mồ hôi lạnh, nếu thật sự là Hoàng Thượng đối với Diệp gia tiên sinh vẫn trung tâm vô nhị có tâm không đúng, vậy quả nhiên là ác quả, ác quả làm cho hắn thân là thần tử trung tâm người ngoài cuộc cũng phần nộ đến cực điểm. Khó trách ngay cả Hoa Chấn Thiên trung thành tâm đều không muốn đi quản.

Hoàng Thượng quay về thư phòng, phần nộ làm cho hắn lòng ngực muốn nổ tung, hắn nắm hộp mực trên bàn, mãnh liệt quăng xuống mặt đất. Hắc Hùng vẫn thủ tại chỗ này vội vàng chạy tới đem hộp mực nhặt lên nói: “Hoàng Thượng, là ai chọc giận người tức giận, ta đi hung hăng giáo huấn hắn”.

Long Dận cắn răng, hung hăng nói: “Hắn đây là đang ép trầm!!”

“Hắc Hùng, cùng trầm đi ra ngoài một chuyến!” Hắn trầm giọng nói. Vừa rồi tại triều đường, hắn hầu như đã dùng hết tất cả nghị lực mới nhẫn xuống được, trong lòng không lúc nào không nghĩ muốn đem Diệp Vô Thần chém thành trăm ngàn mảnh. Nhưng hắn cũng không thể cứ như vậy mà giết được. Hôm qua sau khi hắn thoáng bình tĩnh, nghĩ đến Diệp Vô Thần làm việc vô cùng cẩn thận, Diệp Vô Thần thân phận tuy rằng không có khả năng bị xuyên phá, nhưng hắn muốn tìm cơ hội đến giết Diệp Vô Thần cũng hầu như không có khả năng. Hơn nữa, Diệp Vô Thần làm quân cờ làm nhiều năm như vậy, nằm mơ đều muốn sớm một chút giải thoát, sao lại cam tâm mạo hiểm, nhất định sẽ đợi cho một thời cơ không bại lộ chính mình tuyệt hảo mới hạ thủ, chờ hắn xuống tay đối với Diệp Vô Thần, không biết phải chờ tới năm nào tháng nào.

Mà muốn giết Diệp Vô Thần, không cần chiến thắng, chỉ cần trong khoảng thời gian ngắn chế trụ cô gái đồ đen kia bên người hắn là được. Nhưng tam lão giai ngôn bên người hắn, cho dù là liên thủ bọn họ, cộng thêm một Hắc Hùng mạo phạm nàng, cũng đừng tưởng toàn thân trở ra.

Cho nên, hần có cần đi gặp Thủy Mộng Thiên một lần. Bọn họ năm đó sở ước định hôn kỳ đã đến. Có ngọn núi Nam Hoàng tông khổng lồ này dựa, hần lại e ngại gì ai.

Diệp Vô Thần sau khi rời Thiên Long đại điện cũng không có rời cung, mà là hướng tây hoàng cung đi tới, nhắm mắt nhắm mũi: “Long Dân, xem ra ta đã hơi xem thường ngươi, ngay cả như vậy ngươi đều có thể nhẫn. Bất quá như vậy cũng tốt, có rất nhiều trò hay, vẫn là cần ngươi tới làm chủ, chấm dứt quá sớm mà nói chơi cũng không vui. Ngươi từ hai mươi năm trước liền bày ra cho Diệp gia một phần đại lễ, nhọc lòng như thế, ta làm sao có thể không phí khổ tâm chuẩn bị cho ngươi một phần nữa lễ lớn hơn nữa”.

“Hiện tại, ngươi hần là đi tìm Thủy Mộng Thiên” Diệp Vô Thần khoe miệng cong lên, cười thần bí khó lường.

Ngưng Tuyết là lần đầu tiên đi vào hoàng cung, vẫn tò mò nhìn kiến trúc hoa lệ chung quanh, còn có các loại hoa cỏ, cùng với thái giám cung nữ mặc phục sức kỳ dị, thỉnh thoảng tò mò hỏi vài câu, so sánh ra, Đồng Tâm im lặng hơn nhiều, cũng không có nhìn đông tới nhìn tây, ngay cả tò mò nhìn góc cũng là làm như không thấy.

Chiếu trí nhớ ba năm trước đây, không quá bao lâu, Diệp Vô Thần liền đến trước Phi Hoàng cung, tiền viện, vẫn như ba năm trước đây nở đầy hoa nhỏ phấn hồng, loại hoa này vốn tên là Thu Hồng, rất được Phi Hoàng công chúa yêu thích, vì thế loại hoa này tại đây toàn bộ được gọi là Phi Hoàng hoa.

“Diệp... Diệp công tử”.

Trước mắt, thực xảo lại là thị nữ năm đó, nàng vẽ mặt kinh ngạc, hưng phấn, còn có che dấu không được vui sướng, khi tiến lên hành lễ, thanh âm đều kích động run lên.

“Công chúa ở đâu?” Diệp Vô Thần cười hỏi.

“Ồ, ồ... ta... nô tỳ lập tức đi thông báo, Diệp công tử đến sau” Thị nữ kia kích động nói năng có chút lộn xộn, bước nhanh chạy đi, rất nhanh bên trong truyền đến tiếng hô của nàng: “Công chúa, công chúa...”

Qua không bao lâu, thị nữ kia từ bên trong đi ra, nhưng không có hưng phấn phía trước, sắc mặt còn có chút quái dị. Nàng đi tới thấp giọng nói: “Diệp công tử, công chúa nàng nói... nàng nói không muốn gặp người, bảo người lập tức... rời đi”.

“Ồ?” Diệp Vô Thần đưa mắt liếc nhìn qua cửa cung, trong lòng cười thầm, thất vọng than nhẹ một tiếng: “Vậy được rồi, ta đây cách mấy ngày lại đến. Tuyết Nhi, chúng ta đi thôi”.

Diệp Vô Thần thân thể vừa nghiêng đi một nửa, thì cửa Phi Hoàng cung đã bị đá mạnh văng ra, một bóng hình xinh đẹp mặc cung y hồng nhạt vọt ra, “thịch thịch thịch” vài bước vọt tới trước mặt Diệp Vô Thần, vung khởi tiểu quyền đầu hung hăng hướng trên người hần đánh tới: “Đánh chết người, đánh chết người... người vì cái gì còn muốn trở về, người còn không bằng chết đi... ta hận người chết đi được, hận người chết đi được...”

Nàng một bên đánh, một bên nước mắt lại như mưa rơi xuống, rơi ở trên đầu gối Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần tùy ý để nàng đánh mình, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn mặt nàng đã muốn dính đầy nước mắt. Ba năm không gặp, năm đó khi nàng mười ba tuổi cũng lớn nhỏ như Đồng Tâm hiện tại vậy, thậm chí, nàng còn xưng hô Đồng Tâm một tiếng “tiểu tỷ tỷ”. Mà nay, nàng đã muốn mười sáu tuổi, một cô gái duyên dáng yêu kiều trưởng thành, mắt ngọc mày ngài, động lòng người. Trên khuôn mặt hơi gầy vẫn còn rõ ràng đường nét của cô gái tinh linh xảo quyet nhưng lại thương cảm si ngốc của ba năm trước.

Diệp Vô Thần vươn hai tay, nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực, Long Hoàng Nhi toàn thân cứng đờ, hai nắm tay đánh hần tựa vào trên người hần, nằm ở hần trong lòng khóc lớn lên.

Cung nữ kia lặng lẽ lui ra, một bên vui mừng cười, một bên vụng trộm lau nước mắt. Những năm gần đây Phi Hoàng công chúa thần thương, nàng vẫn đều xem ở trong mắt, đau ở trong lòng. Năm đó, Diệp Vô Thần không biết dùng cái phương pháp gì trộm đi con tim của nàng, sau khi hần đi rồi, Phi Hoàng công chúa trông mòn con mắt chờ, mỗi ngày đều để cho nàng đi hỏi một chút hần có trở về hay không. Lại như thế nào đều không có nghĩ đến, chờ đến cũng là tin hần chết. Vì thế, tiểu công chúa tình cảm đối với hần đã đâm sâu choáng váng, sau đó trực tiếp ngắt đi.

Làm thị nữ của Phi Hoàng công chúa, nàng đều có thể cảm nhận được nàng đau lòng. Phi Hoàng công chúa đối với hắn, hắn là vừa yêu vừa oán.

Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đều lui một bước nhỏ, nhìn bọn họ. Long Hoàng Nhi tựa như đứa nhỏ ba năm trước đây ghé vào trên người hắn khóc rống lên.

Vẫn chờ nàng khóc mệt mỏi, thanh âm nhỏ xuống, Diệp Vô Thần mới nâng mặt nàng lên, nhẹ giọng nói: “Hoàng Nhi, nàng đã trưởng thành”.

Nghe hắn gọi chính mình “Hoàng Nhi”, mà không phải công chúa, Long Hoàng Nhi trong lòng lại hạnh phúc rất muốn lại khóc lớn một hồi, nàng hơi nhăn nhó cái mũi, nước mắt nói: “Chàng hình như một chút cũng không thay đổi...”

Lập tức, nàng nhận thấy được mình nói khẩu khí quá mức ôn nhu, lại vùng lên quyền đầu vô lực, ở trên vai hắn đánh một cái: “Chàng còn lại đây làm cái gì, chàng đem ta quên không phải rất tốt sao... Dù sao ta đối với chàng một chút cũng không quan trọng... Chàng còn tới gặp ta làm cái gì...”

Diệp Vô Thần lại đem nàng ôm sát, làm cho tiểu quyền đầu của nàng rốt cuộc đánh không được, ôn nhu nói: “Bởi vì, nàng là Hoàng Nhi của ta, là vị hôn thê của ta”.

Long Hoàng Nhi thân thể mềm nhũn, trong lòng vui sướng vô hạn, lại ở trong lòng hắn dùng sức vặn vẹo thân thể, làm như muốn giãy khỏi hắn ôm ấp: “Chàng gạt người, chàng gạt người... Ngày đó, ta nghe nói chàng đã trở lại, chàng không có chết, chàng không biết ta rất cao hứng, ta còn tắm rửa, thay quần áo xinh đẹp nhất chờ chàng đến gặp ta... Nhưng mà, ta chờ cả ngày, ngày hôm qua lại đợi một ngày, chàng đều không có đến. Chàng căn bản... chàng căn bản chính là đem ta quên mất, không muốn đến gặp ta, ta rất hận chàng, ta hận chàng chết đi được...”

Diệp Vô Thần trong lòng dâng lên áy náy thật sâu, hắn nhỏ giọng nói: “Hoàng Nhi, là ta không tốt, ta không nên muộn như vậy mới đến gặp chàng. Nàng muốn cái gì, ta đều đáp ứng nàng hết”.

Long Hoàng Nhi lập tức im lặng xuống, ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: “Vậy chàng muốn kết hôn với ta”.

Diệp Vô Thần yêu thương cười nói: “Cho dù Hoàng Nhi không muốn, ta nhất định cũng sẽ lấy nàng. Ta đã nói rồi, nàng là vị hôn thê của ta, sẽ vĩnh viễn là của ta, ai đều lấy đi không được”.

“Ừm!!” Long Hoàng Nhi dùng sức gạt đầu, rốt cuộc nín khóc mỉm cười, trên mặt treo đầy nước mắt trong suốt. Nàng thật sự thấy hắn cùng ba năm trước đây cũng không có nhiều biến hóa, ánh mắt dần dần biến mê ly, buồn bã nói: “Phụ hoàng khi đó, còn muốn gả ta cho một người họ Lâm, ta khóc như thế nào cũng không được. Ta khi đó còn để cho họ Lâm kia tới đây một lần, bị ta chinh rất thảm, về sau cũng không thấy đến đây nữa, hi hi”.

Nhớ tới tình cảnh lúc trước chính mình lần đầu tiên đi vào Phi Hoàng cung, Long Hoàng Nhi thiết hạ rất nhiều cơ quan “trận địa sẵn sàng đón quân địch”, Diệp Vô Thần cũng không khỏi mỉm cười.

“Thân thể của chàng, thực không thể khỏe sao? Các nàng đều nói... đều nói chàng thân thể phế bỏ, ngay cả đi đường cũng khó khăn” Long Hoàng Nhi lo lắng nói.

“Vậy Hoàng Nhi sẽ ghét bỏ sao?” Diệp Vô Thần mỉm cười hỏi.

“Ồ...” Long Hoàng Nhi nhẹ nhàng lắc đầu: “Sẽ không đâu. Hi, cái ghế dựa này thoải mái nhìn cũng rất thích, ta đến đây xem... Ồ?”

Trước đó, lực chú ý của Long Hoàng Nhi đều ở trên người Diệp Vô Thần, lúc này mới chú ý tới Ngưng Tuyết Đồng Tâm phía sau hắn, kinh ngạc nhìn Đồng Tâm hỏi: “Người là... là tiểu tỷ tỷ kia?”

Nàng cùng lại nhìn ra Ngưng Tuyết Đồng Tâm mỗi người giống nhau, đều kinh ngạc vì các nàng không hề biến hóa. Diệp Vô Thần thay Đồng Tâm hỏi đáp: “Đúng, chỉ là nàng luôn thích kiêng ăn, cho nên vẫn không cao lên được nữa”.

“Thực vậy, giống như một chút đều không có biến đổi” Long Hoàng Nhi vẽ mặt kinh ngạc, lập tức lại dời đi lực chú ý: “Ta đẩy chàng đi vào, chàng hôm nay không được rời đi, phải đi chơi với ta. Hai vị muội muội, nhanh tiến vào, ta nơi này có rất nhiều món ăn ngon, các người nhất định sẽ thích ăn”.

Bởi vì Đồng Tâm cùng Ngưng Tuyết vẫn nhỏ con, Long Hoàng Nhi đối với các nàng xưng hô biến thành “muội muội”, ngay cả khẩu khí nói chuyện, cũng như là đồ tiểu hài tử vậy.

274. Chương 273: Cướp Ngục

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 273: Cướp ngục

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đây là chiếc khăn hắc năm đó trước khi đi về phía nam hướng Long Hoàng Nhi cáo biệt đã thấy một lần, lúc ấy ngẩn ngơ thoáng nhìn qua hình ảnh đập vào mắt ấn tượng để lại cho hắn có thể nói là rung động, muốn quên cũng không thể quên được. Khi hắn vừa rời hướng Long Hoàng Nhi nhắc tới, nàng nhẩn nhó hồi lâu mới đỏ mặt đem ra, nàng đã không phải tiểu hài tử cái gì cũng đều không hiểu năm đó, đã biết cái “tác phẩm” này là khó coi cỡ nào, nhưng đây là vật đầu tiên nàng làm vì hắn, cho nên vẫn cẩn thận trân quý, cũng không dám đem nó làm dơ.

Mặt trên, có thêm hai người nhỏ... nếu đó có thể gọi là người, trải qua Long Hoàng Nhi xoay qua xoay lại giảng giải Diệp Vô Thần mới khó nhọc rõ ràng, là hai người tay trong tay đứng chung một chỗ. Hắn đem nó cẩn thận nắm ở lòng bàn tay. Khăn là tốt là xấu cũng không quan trọng, bởi vì đối Diệp Vô Thần mà nói, trên khăn là tấm lòng của một cô gái đơn thuần không tỳ vết.

Vừa muốn đi ra cửa cung, lại là Long Chính Dương vẻ mặt âm trầm đang đi tới, đột nhiên nhìn thấy Diệp Vô Thần, hắn đầu tiên là sửng sốt, trên mặt lộ ra một chút vui vẻ, tiến lên nói: “Diệp huynh đệ, đã lâu không gặp, mấy ngày trước đây nghe nói người đã trở lại, nhưng vẫn chưa có thể đi thăm người. Người thân thể... chẳng lẽ đúng như đồn đãi sao?”

Diệp Vô Thần lạnh nhạt cười, cũng không trả lời, hỏi ngược lại: “Long đại ca, người mấy năm nay có khỏe không?”

Long Chính Dương chưa sót cười đáp: “Cũng khỏe. Năm đó, người có thể vì tỷ tỷ giận dữ xông quan, trực thủ đại phong...” Hắn chậm rãi lắc đầu: “Người sẽ không rõ ràng, ta muốn cỡ nào có thể có được thực lực cùng quyết đoán như người vậy”.

“Mỗi người đều có con đường cùng kiên trì của chính mình, Long đại ca vô luận làm ra lựa chọn như thế nào, ta đều ủng hộ người. Thật ra, nếu ta là người, ta căn bản sẽ không do dự” Diệp Vô Thần cười nói.

Long Chính Dương ánh mắt phức tạp, buồn bã nói: “Cho nên nói, ta một chút cũng không như người. Nếu ta có thể có một nửa như người, giảm thọ mười năm ta cũng cam nguyện. Ta vẫn đều biết nói, ta không nên sinh ở gia đình đế vương”.

“Vì chính mình, điên cuồng vài lần thì thế nào. Nếu cả đời mà không có trải qua vài lần điên cuồng cùng pháp phòng chân chính, cuối sinh mệnh, có lẽ chỉ có thể thương tiếc mà đi. Sinh mệnh tuy là người khác đẳng cấp, nhưng mà không thể quyết định cái gì, bởi vì nhân sinh là chính mình. Thời gian không còn sớm, lời đã tận như thế, cáo từ” Diệp Vô Thần hướng hắn gật đầu một cái, ly khai hoàng cung.

Long Chính Dương vẫn nhìn hắn đi xa, trong đầu lặp lại mấy câu hắn nói, cuối cùng vẫn thở dài một tiếng, âm trầm rời đi.

Bọn họ nói chuyện rất khó hiểu, đám thủ vệ chung quanh kia vẫn không nhúc nhích, mặc dù đều nghe vào trong tai, cũng là nghe được như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn không có nhận thức.

Trên đường trở lại nhà, Diệp Vô Thần thở dài nói: “Hắn nói đúng vậy, hắn không thích hợp sinh ở gia đình đế vương, càng không thể thích hợp làm một Thái tử, Hoàng đế... cũng không khả năng trở thành bằng hữu chân chính. Nhưng... Tuyết Nhi, chúng ta chung quy vẫn thiếu hắn một cái nhân tình bằng trời, ta không muốn thiếu nợ ai. Ít nhất... ta sẽ cho hắn một cuộc sống đầy đủ mà hắn muốn”.

“Ca ca, người hôm nay không có đi thăm Thủy Nhu tỷ tỷ, nàng có thể lo lắng hay không?” Ngưng Tuyết nhắc nhở nói.

“Ừm, cũng đúng, chúng ta hiện tại đi tới nhà Thủy Nhu tỷ tỷ. Bữa tối là ăn ở chỗ đó”.

“Thật tốt quá, ta thích nhất là uống canh của Thủy Nhu tỷ tỷ” Ngưng Tuyết nhảy nhót vỗ tay.

Trăng mờ gió lớn, đêm giết người.

Xẹt... xẹt...

Hai thanh âm khê vang lên, hai thủ vệ buồn ngủ trong địa lao đại nội phía trên cổ phân biệt hiện một đạo tơ hồng, bọn họ con mắt lơ đãng, thân thể sụp xuống. Hai bóng người toàn thân đồ đen, mặt che khăn đen từ trong bóng đêm không tiếng động nhảy ra, đỡ lấy thân thể bọn họ, để ngừa ngã xuống đất phát ra tiếng.

Trời không sao, bên ngoài tối đen một mảng, lúc này đã là hắc ám trước bình minh, cũng là một đoạn thời gian ngắn ngủi trong đêm tối tăm nhất. Bên trong địa lao dĩ nhiên đèn đuốc hờn ám. Nơi này là giam giữ địa phương trọng phạm, thủ vệ cực kỳ nghiêm ngặt, hầu như mỗi mười bước có ít nhất hai thủ vệ, mỗi ba mươi bước một đạo cửa sắt rất nặng, nhưng hai bóng đen này từ cửa địa lao trọng binh gác xông vào một đường xâm nhập, giết người, mở cửa... lại vẫn không có phát ra tiếng vang có thể kinh động người khác gì.

“Rắc” một tiếng nhỏ, bọn họ dùng chìa khóa lấy từ trên người thủ vệ mở ra một đạo cửa sắt, lặng yên mà vào. Vẫn xuống phía dưới, dưới ngọn đèn ảm đạm chiếu rọi, tựa như hai quỷ mặt chột lóe mà qua.

Thủ vệ địa lao đại nội này đồng hưởng ứng, trong đó chẳng những có minh vệ, còn có không ít ám vệ ẩn từ một nơi bí mật gần đó, có thực lực rất cao, trong đó đủ cao thủ thực lực cấp mười, nhưng bọn hắn cũng bị bóng đen một kích bất ngờ giết chết, ngay cả thời gian phản ứng đều không có, càng đừng nói phản kháng, toàn bộ là lặng yên không một tiếng động ngã xuống đất.

Hai người này tiến vào địa lao thủ vệ nghiêm ngặt thoải mái thích ý tựa như tiến vào nhà của mình vậy. Bọn họ mãi cho đến một tầng dưới cùng, rốt cuộc tìm được mục tiêu lần này.

Lâm Khiếu đã từng phong độ, tao nhã tóc tai bù xù nằm ở trên mặt đất hôi thối, trên đất phủ cỏ khô thưa thớt, nhưng đa phần là mặt đất đã bị chà sát thành bùn. Áo khoác đẹp đẽ quý giá của hắn đã trở thành mảnh giẻ tàn tạ dơ bẩn.

Lâm Khiếu là bị một mình giam giữ, Long Dận tự nhiên là hy vọng người thấy được hắn càng ít càng tốt. Trong bóng đêm, một khối đá “vù” bắn ra, như một cây lợi đao xẹt qua yết hầu thủ vệ duy nhất kia, thủ vệ kia phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, thân thể ngã xuống.

Nghe được tiếng vang Lâm Khiếu dần dần ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy hai người áo đen kia ở trên người thủ vệ lấy chìa khóa, sau đó đem khóa trên cửa sắt mở ra. Thời gian chưa tới ba ngày, hắn lại giống như già đi mười tuổi vậy, vẻ mặt râu ria, hốc mắt hăm sâu, ánh mắt vô thần. Không rõ ràng gặp hãm hại lớn như thế, chẳng những phải chết, còn muốn thân bại danh liệt, vì vạn dân phỉ nhổ, cho dù người khác biết rõ là oan, nhưng cũng không thể thay đổi, có lẽ mặc cho ai đều đã tâm như tro tàn. Mà chuyện càng đáng buồn hơn, hắn đến bây giờ còn không biết là ai hại hắn, tất cả cái này là phát sinh như thế nào, vì cái gì mà phát sinh.

Hắn không biết, trên thế giới này còn có ai so với hắn càng bị ai đáng thương hơn.

“Thiếu gia, đi mau” Hai người áo đen đi qua, cùng nhau nâng hắn lên, một cổ hôi thối xông vào mũi, làm cho bọn họ âm thầm nhíu mày.

“Không... ta không đi, ta nếu là chạy trốn, thì nói lên ta thật sự là trong lòng có quỷ, ta không thể đi...” Hắn tuy rằng không biết hai người kia là ai, nhưng lúc này liều chết tới cứu hắn, cũng chỉ có thể là người nhà

của hắn.

“Thiếu gia, người phải đi. Hoàng Thượng hẳn biết rõ người là bị hãm hại, nhưng cũng không thể không giết người... Người cho dù chết, cũng không thể có được trong sạch, chết cũng là chết không... Thiếu gia, người cho dù không vì chính mình, cũng phải nghĩ cho mấy người lão gia. Lão gia hẳn cả đời trung tâm với Hoàng Thượng, vì cái gì hôm nay lại mạo hiểm thật lớn để cho chúng ta làm việc đại nghịch này? Người nghĩ tới hay không, nhị thiếu gia đi đứng đã phể, tính tình lại nóng nảy, hơn nữa Thái y cũng nói qua, hẳn cũng đã muốn mất đi năng lực sinh dục, thiếu gia người nếu chết đi, Lâm gia... đã có thể tuyệt hậu! Thiếu gia, mau cùng chúng ta đi thôi, trốn xa xa, mai danh ẩn tính, kết hôn sinh con, để cho Lâm gia có người kế tục kia!” Người áo đen thanh âm nghe ra, hẳn là một người trung niên.

Lâm Khiếu hai mắt tỉnh mạch kia rốt cuộc đã có thần thái, thống khổ gật gật đầu, lần này bỏ chạy, hẳn sẽ thấy cũng không khả năng trở lại thành Thiên Long, trên đời truyền lưu cũng chính là bêu danh mình. Nhưng không trốn... hẳn chẳng những phải chết, lưu lại, cũng vẫn là bêu danh.

Hai người áo đen đồng thời gật đầu, một người đỡ một cánh tay Lâm Khiếu: “Mau, lão gia đã chuẩn bị tốt ở phương bắc cho người, sau khi ra ngoài chỉ cần một đường hướng bắc là tốt rồi”.

Người áo đen nói xong, đỡ hắn rất nhanh rời đi. Trước khi rời đi, một người áo đen khác hình như có ý giống như vô tình liếc nhìn thủ vệ nhà ra trên mặt đất, cổ róc rách đổ máu kia một cái, khoe miệng lộ ra một nụ cười không dễ phát hiện.

Hai người khi mang Lâm Khiếu đi ra ngoài cước bộ cũng gấp hơn rất nhiều, cũng sẽ không cẩn thận như trước. Nhưng bởi vì bọn họ ra vào thời gian quá ngắn, lại cũng không có bị phát giác. Nhưng mới ra đại môn địa lao, bọn họ liền nghe được một tiếng kinh hoảng hô to: “Có thích khách! Có thích khách xâm nhập địa lao!!”

Thi thể thủ vệ ở trước cửa địa lao rốt cuộc bị thị vệ tuần tra đến phát hiện, hai người áo đen cũng không bối rối, mang theo Lâm Khiếu phóng lên cao, nương hắc ám nhảy lên trên nóng nhà. Bọn họ vừa ly khai, một đồng lớn người liền mang theo vũ khí, nhảy vào bên trong địa lao.

Lúc này trời đã mờ sáng, gần tới bình minh, bọn họ mang theo Lâm Khiếu không ngừng lên xuống hướng phương bắc mà đi, chỉ trọng tốc độ, giống như cũng không để ý bị phát giác. Mà bọn họ tốc độ cực nhanh, cũng làm cho Lâm Khiếu dưới gió lạnh kích thích thanh tỉnh trong lòng giật mình, nghi hoặc Lâm gia đến tốt cùng khi nào thì xuất hiện nhân vật như thế.

Khi bọn hắn rời đi hoàng cung khi, trong cung đã truyền ra rối loạn rõ ràng. Bọn họ bước chân không ngừng, vẫn hướng bắc, xuyên qua bắc môn, lao thẳng đưa Lâm Khiếu đến chỗ mười dặm gần thành bắc. Nơi này trên một thân cây, đã muốn buộc một con tuần mã to khỏe.

Hai người đem Lâm Khiếu buông ra, cởi bỏ dây cương đặt vào trong tay Lâm Khiếu: “Thiếu gia, bọn họ hiện tại hẳn là đã phát hiện, nói không chừng sẽ hướng bên này đuổi theo, việc này không nên chậm trễ, thiếu gia mau mau lên ngựa, chúng ta chờ nơi đây, nếu bọn họ thật truy hướng về phía này, chúng ta thì sẽ ngăn trở, xin thiếu gia an tâm”.

Người áo đen vừa nói, cởi bỏ một cái bao vải thắt ở bên sườn đặt ở trong tay Lâm Khiếu: “Ở trong này có cũng đủ ngân phiếu, hẳn là đủ thiếu gia tiêu xài cả đời, còn có một ít quần áo cùng lương khô cùng với một số vật dụng thường ngày của thiếu gia, mặt khác còn có một phong thư của lão gia. Một đường này cũng xin cẩn thận là trên hết, tốt nhất đừng dừng lại lâu, sau khi ở phương bắc yên ổn, tận lực ít bại lộ, bởi vì địa phương khác cũng không nhất định không có tai mắt. Chờ thiếu gia lớn lên, lại không có người có thể nhận ra người, lão gia sẽ phái người vụng trộm đem người tiếp về, bảo trọng!”

Lâm Khiếu tiếp nhận cái bao, hơi do dự hỏi: “Hai vị là?”

Hai cái người áo đen liếc nhau, một trong đó ha ha cười: “Chúng ta từ nhỏ đi theo lão gia, chỉ là vẫn chưa bại lộ qua, bất quá chúng ta vẫn là nhìn đại thiếu gia lớn lên. Lấy trí tuệ vô song của đại thiếu gia, hẳn là rõ ràng nếu một đại gia tộc muốn sừng sừng không ngã, nhất định phải có một vách ngăn cuối cùng không ai biết, chúng ta tồn tại, là ngay cả Hoàng Thượng cũng không biết, bằng không hôm nay lại có thể nào cứu đại thiếu gia ra. Chờ tương lai sau khi đại thiếu gia trở về, chúng ta nguyện trở thành phụ tá đắc lực của đại thiếu gia”.

Lâm Khiếu trong lòng hiểu rõ, gật gật đầu, xoay người lên ngựa, chấp tay nói: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, hai vị tiền bối, Lâm Khiếu như vậy bái biệt. Phiên toái chuyển cáo cha ta cùng gia gia, ta là trưởng tử Lâm gia, cho dù lúc này nghèo túng, cũng tuyệt sẽ không từ nay về sau tinh thần sa sút, lại càng sẽ không vì Lâm gia bôi đen, như vậy bái biệt!”

Lâm Khiếu lập tức không hề dừng lại, đeo bao đồ lên, vung roi ngựa tung bụi mà đi.

Hai người áo đen vẫn nhìn theo hắn đi xa, thẳng đến rốt cuộc nghe không được tiếng vó ngựa, bọn họ mới cùng nhau đem khăn che mặt kéo xuống, lộ ra gương mặt hai trung niên. Bọn họ một nam một nữ, nhìn qua chừng bốn năm mươi tuổi, sau khi cởi khăn che mặt, bọn họ đem đồ đen trên người cũng toàn bộ cởi ra, nhưng không có vứt bỏ, mà là tùy ý gấp lại, đặt vào trong một cái túi màu đen.

Làm xong tất cả cái này, hai người liếc nhau, khoe miệng lộ ra một nụ cười thần bí khó lường. Lúc này nếu là ở trong thành, nhất định sẽ có người ở trong lòng thì thầm: “Ồ, đây không phải cha mẹ mãnh tướng Hắc Hùng bên người hoàng thượng kia sao, bình thường mỗi ngày ở trong thành dạo chơi, nhìn qua ngốc không thể tả, hiện tại nhìn qua như thế nào lại tinh thần như vậy”.

275. Chương 274: Đào Vong

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 274: Đào vong

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Hoàng Thượng! Không tốt! Có thích khách lên vào địa lao, tiểu nhân vừa mới nhìn một chút, phát hiện... phát hiện là Lâm công tử bị cứu đi” Thái giám bên người Long Dận hoang mang rối loạn hô. Người biết Lâm Khiếu bị nhốt tại nơi đó cũng không nhiều, hắn là một trong đó.

Trời còn chưa sáng, Long Dận lúc này vừa mới đi ra tắm cung của mình chuẩn bị đi lâm triều, sau khi nghe vậy giận dữ, gầm lên một tiếng: “Hắc Hùng, theo trẫm đi xem địa lao!”

Long Dận đối với Diệp Vô Thần cực hận, đối Lâm Khiếu cũng là vô cùng oán hận, nếu không phải chiếu cố đến cảm xúc Lâm gia, từ hôm đó hắn đã muốn băm thây vạn đoạn. Giờ phút này chợt nghe hắn được cứu đi, áp lực cùng lửa giận trong lòng đối với Diệp Vô Thần lại dấy lên.

Long Dận vẻ mặt xanh đen, bước chân vội vàng thẳng đến địa lao, Hắc Hùng nhắm mắt theo đuôi theo ở phía sau, một đường đi tới, quan binh thủ vệ vừa thấy sắc mặt Hoàng Thượng, thở mạnh cũng không dám, bằng tốc độ nhanh nhất hành lễ mở cửa. Đến tầng dưới chót địa lao, phát hiện cửa lao quả nhiên đã bị mở ra, Lâm Khiếu đã không ở trong đó, thủ vệ nguyên bản trông coi nơi này đã ngã ở nơi đó, trên đất nhuộm đầy máu.

“Thật là vô lý!!” Long Dận hận toàn thân phát run.

Hắc Hùng nhìn chung quanh vài lần, sau đó nhẹ ồ một tiếng, đi tới bên người thủ vệ nhìn qua đã muốn tắt thở kia, nghi hoặc nói: “Hoàng Thượng, người này còn hình như chưa chết, còn có hơi thở”.

Hắc Hùng một bàn tay vụng trộm đặt ở trên ngực bụng người nọ, lòng bàn tay lóe ra một hào quang lửa đỏ trong chớp mắt, chợt lóe lướt qua, một tay kia bắt đầu phát mặt hắn: “Này, tiểu huynh đệ, người tỉnh tỉnh, này này...”

Long Dận trầm mi đi qua, vừa đứng ở trước người người nọ, liền phát hiện người này nhìn qua đã muốn chết đi nhưng lại hơi hơi mở mắt, sau đó khó nhọc ho khan một chút.

“Chưa chết, hần thực chưa chết” Hắc Hùng vẻ mặt cao hứng, làm bộ muốn đem hần đỡ lên: “Hoàng Thượng, chúng ta đi cho ngự y cứu hần đi, hần hần là còn có thể sống lại”.

“Dem hần buông ra” Long Dận quát, sắc mặt càng thêm âm trầm.

“Ồ!” Hắc Hùng lên tiếng, sau đó buông thân thể hần.

Long Dận đứng ở nơi đó, trầm giọng nói: “Trẫm hỏi ngươi, là ai cứu Lâm Khiếu đi?”

Người nọ tuy rằng khôi phục ý thức, nhưng đã là hơi thở mong manh, hần như là hồi quang phản chiếu kịch liệt thở dốc mấy hơi, dùng thanh âm mỏng manh nói: “Là... Lâm... Lâm đại nhân...”

Long Dận sắc mặt đen như than, hần trước khi tới nơi này cũng đã nghĩ tới khả năng này, cam nguyện mạo hiểm đại phiêu lưu như thế tới nơi này cứu Lâm Khiếu, trừ Lâm gia ra, hần nghĩ không ra còn ai vào đây. Mà một người nguyên bản đã muốn “chết” ở trong tay bọn họ, may mắn lưu một hơi, lại làm sao có khả năng sẽ nói dối.

“Hay cho một Lâm gia, trẫm, thật sự là xem thường các ngươi!” Long Dận nghiêng răng nghiêng lợi, hần trước đó tuy rằng hoài nghi Lâm gia, nhưng vẫn không muốn tin tưởng Lâm gia nắm ở trong tay mình, một lòng trung thành cũng dám làm ra hành động như thế, giết người cướp ngục, cái này vô luận là ở triều đại nào, đều là tội lớn tru sát cửu tộc. Hơn nữa, có thể lên vào địa lao này còn mang theo Lâm Khiếu bình yên thoát đi, người tới nhất định có thân thủ cực cao, Lâm gia, khi nào xuất hiện nhân vật như thế... Xem ra, Lâm gia hần đã nghĩ hoàn toàn nắm ở trong tay hần vẫn che dấu một ít thứ mà hần không biết!!

Loại cảm giác bị phản bội này làm cho Long Dận răng nanh cắn càng ngày càng gấp, lửa giận cùng nhục nhã sỉ nhục Diệp Vô Thần gây cho hần lần lượt vun cùng một chỗ, làm cho hần hần như muốn mất đi lý trí.

“Hoàng Thượng, hần còn giống như muốn nói” Hắc Hùng nhắc nhở nói.

Người nọ vẫn đang khó nhọc khép mở môi, lúc này, rốt cuộc phát ra thanh âm rất nhỏ: “Bọn họ... phương bắc...”

Ánh sao quỷ dị trong mắt Hắc Hùng chợt lóe, bàn tay vẫn đặt ở trên người hần lặng yên rút lui, người nọ hô hấp nhất thời đình chỉ, ánh mắt tan rã, sau đó đầu ngã ra, hơi thở đã không còn.

“Ài, hần đã chết. Hoàng Thượng, hần hình như nói cái gì... phương bắc? Là ý tứ gì?” Hắc Hùng vẻ mặt bi thương đứng dậy, nghi hoặc hỏi.

Long Dận không nói một lời xoay người, bước nhanh đi ra, sau khi hồi cung, tức giận hạ lệnh: “Truyền lệnh xuống, tức khắc phái người đi phương bắc trục nã Lâm Khiếu, nhớ kỹ, trẫm muốn sống, trẫm muốn nhìn Lâm gia có phản ứng gì!!”

Mà lúc này, Lâm gia hoàn toàn không biết đã xảy ra một mảng tình cảnh bi thảm gì, bởi vì chiếu ý tứ Hoàng Thượng, hôm nay đó là ngày bí mật xử quyết Lâm Khiếu. Hôm nay lâm triều, Lâm Cuồng Lâm Chiến đều không có đi, hai ngày trước, bọn họ đã hết sức cầu xin, nhưng bọn hần cũng biết, Lâm Khiếu phạm hạ như thế là đại sai, tuy rằng là thân bất do kỷ, nhưng dù sao cũng là làm... Hoàng Thượng không có nguyên nhân này mà giận chó đánh mèo toàn bộ Lâm gia, đã là ân huệ không nhỏ, bọn họ đã không dám lại có hy vọng xa vời gì.

Trời vừa sáng, Lâm gia bỗng nhiên được đến một tin tức kinh người: Trong cung lặng yên nghe đồn: Hôm nay rạng sáng, chuyện xấu kinh thiên đã xảy ra, Lâm Khiếu bị bí mật giam giữ được người từ trong địa lao cướp đi, chẳng biết đi đâu.

Lâm Chiến chợt nghe này tin tức, còn chưa có kịp hưng phấn đứng lên, liền nhìn thấy phụ thân Lâm Cuồng sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, hần dò hỏi: “Phụ thân, Khiếu nhi có phải là người phái người cứu đi hay không”.

Lâm Cuồng vẻ mặt bi thảm: “Ngay cả ngươi đều nghĩ như vậy, Hoàng Thượng, còn có những người khác, khi nghe thấy tin tức này nghĩ đến đều là Lâm gia ta!”

Lâm Chiến nghe sững sốt, sau đó sắc mặt đột biến, kinh hãi nói: “Phụ thân, người ý tứ là?”

“Giết người cướp tù, vốn là tương đương với tội lớn mưu phản, huống chi Khiếu nhi phạm hạ là như thế đại sai. Ta chỉ là có muốn cứu Khiếu nhi, cũng không dám lỗ mãng đến như vậy. Nhưng trong mắt người ở bên ngoài, cam mao hiểm lớn như vậy phiêu lưu cứu Khiếu nhi, cũng chỉ có Lâm gia chúng ta. Còn nữa, vô luận hoàng đế nào, đều tránh không được đa nghi, có thể từ thủ vệ như rừng trong địa lao đem Khiếu nhi cứu đi, có thể nói khó càng thêm khó, người nọ thân thủ nhất định đăng phong tạo cực, Hoàng Thượng... nhất định hoài nghi Lâm gia chúng ta ẩn tàng cái gì đó, đó chính là có mưu đồ!” Lâm cuồng thở dài một tiếng, buồn bã nói: “Cứu Khiếu nhi đi, là người khác, mục đích của hấn không phải bảo toàn huyết mạch Lâm gia ta, mà là thiết lập một cái bẫy liên hoàn, thì ra ngày ấy Khiếu nhi bị hãm hại, chỉ mới là bắt đầu, mục đích của hấn không phải Khiếu nhi, mà là toàn bộ Lâm gia chúng ta!”

Lâm Chiến nghe mà đổ mồ hôi lạnh, trái tim cũng “phịch phịch” nhảy dựng lên, hấn sợ hãi hỏi: “Cái này... Phụ thân, sự tình thực sự nghiêm trọng như người nói vậy? Có thể là...”

“Hiện tại, chúng ta phải lập tức chủ động đi tìm Hoàng Thượng để chứng thật chúng ta trong sạch. Chuyện tới nay, ta cũng sẽ không có lừa con, thật ra, Lâm gia chúng ta, vốn là thuộc về Hoàng Thượng...”

Lâm Chiến: “...!!”

Lâm Khiếu một đường giục ngựa chạy như điên, trung gian không dám có chút dừng lại, lúc mặt trời mọc, hấn đã muốn thoát đi rất xa thành Thiên Long, trong lòng an tâm một chút, hấn quay đầu nhìn, trong lòng một mảng bi thương. Thế sự vô thường, ở dưới vận mệnh treo cột, ngăn ngụt vài ngày, hấn liền bị hãm hại đến như một con chó nhà có tang, thanh danh đều hủy, nếu không có chạy đi, liền ngay cả tánh mạng cũng đã muốn đánh mất.

“Lâm Khiếu ta cũng không phạm người, ông trời vì sao phải đối đãi như thế!!” Hấn ngẩng đầu lên, ngựa mặt lên trời hét lớn một tiếng, áp lực trong lòng nếu như không có rộng to mà phóng xuất ra, nặng trĩu làm cho hấn hầu như không thở nổi.

Trong bụng đói khát, mấy ngày ở trong lao hấn hầu như không ăn gì mấy, cởi bỏ cái bao kia, phát hiện bên trong là bạch ngọc tiêu mình quý trọng nhất, còn có mấy bộ quần áo mình thường mặc, mấy bình thuốc chữa thương, nhất xấp lớn ngân phiếu, còn có một phong thư. Mà lương khô trong đó, chỉ có ba cái bánh bao đã muốn có chút phát cứng rắn.

Hấn nắm cái bánh bao kia lên, như sói như hổ mà ăn, loại bánh bao này hấn bình thường xem cũng không liếc mắt xem một cái, lúc này so với sơn trân hải vị hấn bình thường ăn còn muốn mỹ vị ngàn lần vạn lần. Một bên cười ngựa một bên không có phong độ gì mà ăn, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời.

Cũng là một lần cuối cùng.

Trong khi đi vội, ngựa của Lâm Khiếu bỗng nhiên hí dài một tiếng, hấn cũng đã nhận ra cái gì, một chút ngẩng đầu lên, phát hiện trên đường phía trước cách đó không xa, đã có một đồng lớn người, chột nhìn qua chừng năm sáu mươi người, đem đường vốn không rộng mấy lấp đầy. Bọn họ trong tay có cầm trường đao, có cầm côn bổng, còn có cầm cây sắc nhánh cây linh tinh, Lâm Khiếu nhất thời rõ ràng, mình gặp phải đánh cướp. Trên đường heo lánh cách thành khá xa, thường xuyên sẽ có một ít cường đạo sơn tặc thường lui tới.

Mà Lâm Khiếu gặp được đàn cường đạo này tuy rằng nhân số phần đông, nhưng rõ ràng không đủ... chuyên nghiệp, thứ nhất không hiểu đem người phân tán đến các con đường để đạt được càng nhiều thu hoạch, thứ hai, sơn tặc bình thường đều là mai phục ở hai bên, khi người qua đường tiếp cận mới bỗng nhiên lao tới ngăn ở phía trước hoặc là đem hấn vây lại. Chiều tình hình bọn họ hiện tại này, chỉ cần Lâm Khiếu cười ngựa xoay người bỏ chạy, bọn họ cũng không có biện pháp.

Lâm Khiếu đã mất đường lui, hấn cũng sẽ không e ngại đám mao tặc này, cho nên cũng không sợ mà chạy tới, mau tiếp cận, đàn cường đạo này lập tức vung đao cụ trong tay quai dị kêu lên, một đại hấn về mặt ác tướng, cao lớn thô kệch tiến lên từng bước, rộng to ra những lời đã được sử dụng vô số năm đến nát: “Cây này... ta trồng, đường này... ta mở, nếu muốn từ nay về sau qua, lưu lại tiền mua đường! Chúng ta là đánh cướp, muốn tài không muốn mạng, thức thời, đem thứ đáng giá đều giao ra đây!”

Lâm Khiếu không muốn sinh sự nhiều, ghìem ngựa dừng lại, từ trong túi tùy ý xuất ra hai tấm ngân phiếu quăng xuống, lạnh nhạt cười nói: “Ồ nhà dựa cha mẹ, ra cửa dựa bằng hữu, nếu bằng hữu có nhu cầu, tại hạ cũng có chút lực bạc, cũng mong không cần phải chặn đường”.

Nói xong, liền muốn phóng ngựa đi trước, nhưng đàn cường đạo chỉ lo hét to này cũng không có lập tức tránh ra, mà là một bên hô hét một bên nhìn về phía đại hán kia, làm như đang đợi hán lên tiếng.

Đại hán kia nhặt lên một tấm ngân phiếu trên đất, đưa mắt vừa nhìn, hai mắt lập tức trừng lớn như chuông đồng: “Ba... ba ngàn lượng!” Hán lại cuống quýt nhặt lên một tấm khác, lại hét lớn một tiếng: “Cũng là ba ngàn lượng... tổng cộng là... là... là sáu ngàn lượng! Chúng ta phát rồi, chúng ta phát rồi!!”

Đám tiểu lâu la này lập tức không hô nữa, hò nhau như thủy triều đánh về phía đại hán, trong nháy mắt đem hán vây chặt cứng, đường cũng bởi vậy mà tránh ra, Lâm Khiếu vung roi ngựa, phóng ngựa rời đi, lại bỗng nhiên nghe được phía sau một tiếng cao rống: “Đều con mẹ nó tránh ra, xuất thủ như vậy không được, đây là con cá lớn, trăm ngàn không thể để cho hán chạy... Đem hán đoạt, chúng ta về sau áo cơm không lo, không còn cần phải làm cái này nữa, nhanh lên, nhanh lên!!”

276. Chương 275: Thị Vệ Cùng Cường Đạo

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 275: Thị vệ cùng cường đạo

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lâm Khiếu cau mày, vừa chuyển đầu, phát hiện đám tiểu lâu la kia như đánh thuốc kích thích vậy cao giọng gào hét vọt đi lên, đủ loại vũ khí trong tay đều bắt đầu hướng về phía trên người hán đánh đến, Lâm Khiếu trong lòng tức giận, hừ lạnh một tiếng, vung mạnh roi ngựa trong tay, nhất thời vang lên hai tiếng kêu thảm thiết, hai người chạy ở trước nhất đồng thời bị đánh bay ra ngoài. Nhưng cường đạo nhiều người, rất nhanh đã đem Lâm Khiếu cả người lẫn ngựa vây quanh trong đó, nhất thời không thể thoát thân.

Lâm Khiếu do lực lao lực quá độ cùng mất hết can đảm làm cho thân thể có chút mệt mỏi, nhưng lấy tu vi hán, đối phó đám ô hợp này căn bản không cần phí khí lực quá lớn, hán mỗi một lần huy cánh tay, đều là có một người bị đánh bay đi ra. Cũng may hán không có hạ nặng tay, cũng chỉ làm cho bọn họ nằm vài ngày, lại không một người thương đến tánh mạng. Không lâu lắm sau, năm sáu mươi tiểu lâu la kia đã muốn ngã xuống một nửa, đều ôm chỗ bị thương kêu cha gọi mẹ, thẳng đem đại hán kia xem há hốc mồm, đại hán kia cuống quýt lui lại mấy bước, run run hô: “Nhanh... nhanh đi kêu lão đại”.

“Kêu ta để làm chi” Hán thanh âm vừa hạ, một trung niên nam tử cao lớn, thể trạng so với đại hán kia còn muốn tráng kiện hơn vài phần xuất hiện ở sau lưng hán, thành linh nói.

Đại hán kia bị dọa đến giật mình một cái, cuống quýt quay đầu nói: “Lão lão lão lão đại, người khi thì lại đây. Lão đại, người thật sự là thần cơ diệu toán, chúng ta chờ ở nơi này quả nhiên gặp được dê béo, người xem người xem người xem... Tổng cộng sáu ngàn lượng ngân phiếu, so với chúng ta trước đây đánh cướp còn muốn nhiều hơn, bắt quả dê béo này có điểm khó giải quyết, người xem...”

“Câm miệng cho ta, lão tử cũng không phải không có mắt” Người trung niên nhìn Lâm Khiếu kia ở trên ngựa đem một đám đạo tặc này đánh ngã, khoe miệng xuất hiện một nụ cười quái dị.

Một tiếng vang lên, lại là hai người bị đánh bay ra, trước ngực phân biệt hơn một đạo vết máu thật dài, té trên mặt đất gào khóc thảm thiết. Còn lại mười mấy người sợ tới mức cũng không dám tiến lên nữa, vừa

thấy lão đại đến đây, toàn bộ chạy đến phía sau hân: “Lão đại phi thường dũng mãnh, lão đại uy vũ, lão đại vô địch... Lão đại, người này liền giao cho người”.

“Đàn phệ vật các người, chút việc nhỏ cũng muốn ta tự mình xuất thủ, ta thật sự là nuôi không các người” Người trung niên hùng hùng hổ hổ, hân vén tay áo, đi về phía Lâm Khiếu, “Lão tử đến tự mình giáo huấn người!”

Lâm Khiếu tức giận hừ một tiếng, không hề để ý tới, vung roi ngựa chạy đi về phía trước. Người trung niên ánh mắt chợt lóe, nổi giận mắg: “Muốn chạy? Đã được gia gia đồng ý chưa?”

Lâm Khiếu vốn không chút quan tâm bỗng nhiên nghe được phía sau kinh phong hốt tới, ngạc nhiên quay đầu, lại phát hiện người trung niên đã muốn tới gần phía sau hân, tốc độ cực nhanh, lại muốn xa xa vượt qua tuần mã của hân. Hân nhanh chóng giương lên roi ngựa, hướng trên vai hân quát tới, chỉ nghe “bốp” một tiếng, người trung niên bị quát thật mạnh, áo trên vai lúc này vỡ vụn, nhưng thân thể hân lại chẳng những không có bị đại lực quát bay ra, liền ngay cả tạm dừng một chút cũng không có, thậm chí, trên làn da màu đồng lộ ra, ngay cả da cũng không có phá một chút, càng không có xuất hiện dấu vết gì bị quát qua.

Lâm Khiếu cảm thấy kinh hãi. Người trung niên gầm lên giận dữ: “Con mẹ nó, cũng dám quát lão tử, xuống cho ta!!”

Cổ kinh phong kia thoát cái như đại phong biến thành bạo phong, Lâm Khiếu còn chưa có dùng toàn lực chống đỡ, tựa như một mảng lá rụng bị thổi xuống ngựa, thân thể trên mặt đất liên tiếp quay cuồng hồi lâu mới dừng lại được, mà người trung niên cũng đã tới gần thân thể hân, một quyền hướng ngực hân đánh tới, lực như Thái Sơn áp đỉnh, Lâm Khiếu trong lòng hoảng hốt, giương lên roi ngựa đem cánh tay hân cuốn lấy, người trung niên hừ lạnh một tiếng, cánh tay chấn động, roi ngựa nhất thời đứt thành từng mảnh, Lâm Khiếu tay phải cũng như gặp kịch chấn, roi ngựa rời tay mà ra, hổ khẩu vỡ vụn, từ từ chảy huyết.

Người này, thật mạnh! Lâm Khiếu trong lòng kinh hãi. Có được thực lực như thế, vì sao lại lưu lạc làm một sơn tặc!

Người trung niên một chưởng chop vào áo hân, đem thân thể hân hướng phía sau mình xa xa quẳng đi. Mà chỉ trong tích tắc này, Lâm Khiếu liền cảm giác được trên người mình có một cỗ nước ấm kỳ dị chảy qua, làm cho thân thể hân mềm yếu rốt cuộc đề không nổi khí lực.

“Lão đại phi thường dũng mãnh, lão đại uy vũ, lão đại vô địch... Lão đại phi thường dũng mãnh, lão đại uy vũ, lão đại vô địch...” Đám tiểu la lâu kia lập tức hưng phấn cuồng hô lên, phát ra đủ loại tiếng hô, người trung niên đi qua đi, bình tĩnh nói: “Hừ, điểm việc nhỏ ấy cũng muốn lão tử tự mình xuất thủ, Nhị Lăng Tử, lực xuất người hân, nhìn xem có dấu thứ tốt gì hay không, Tam Ngốc Tử, đi đem túi của hân tới đây, người nếu dám trộm lấy cái gì, cẩn thận lão tử đánh gãy tay người”.

“Không dám không dám, tuyệt đối không dám”.

Bao tới tay, người trung niên trở vài lần, hắc hắc nở nụ cười: “Tiểu tử, phần lễ vật này chúng ta thu lấy, rơi vào trong tay chúng ta, cũng coi như người gặp may mắn, về sau, liền đi theo lão tử lăn lộn đi, cam đoan người có ăn, có uống”.

Lâm Khiếu sau khi trải qua khủng hoảng ban đầu, đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại, liền hỏi: “Vị tiền bối này, lấy thân thủ của người, nhất định là nhân vật vang danh trên đại lục, vì cái gì lại cam nguyện lưu lạc làm sơn tặc?”

Người trung niên trờg mắt: “Tính người thức thời, phạm vi hơn mười lý này, ai chẳng biết Thiết Đôn Tử ta là nhân vật vang danh, danh hiệu lão tử không nổi tiếng sao? Lão tử chỉ muốn làm sơn tặc, muốn khoái hoạt, cho dù cầu hoàng đế trong thành kia thoái vị cho lão tử, lão tử cũng không quan tâm tới”.

Lâm Khiếu mày cau chặt, tự biết cùng những người này không thể giảng đạo lý, khẩu khí mềm xuống nói: “Tiền bối...”

“Cái gì tiền bối không tiền bối, chẳng lẽ lão tử thực già sao?”

“Vậy huynh đài, tại hạ cùng người không oán không cừ, các người nếu lấy được đồ, vì sao còn muốn bức như thế”.

“Ồ?” Làm cho Lâm Khiếu khó hiểu là, trung niên ánh mắt trở nên có chút ái muội hẳn lên, hẳn nhếch miệng cười nói: “Tiểu tử, người như thế nào biết chúng ta không oán không cừu?”

Nói xong, hắn đứng dậy, hét lớn: “Đám nhỏ, đi đem chén nồi mang tới cho ta, đem cả con trâu ngày hôm qua đánh cướp được đều khiên đến, thêm vào ngựa của tiểu tử này, đủ chúng ta có một bữa cơm no đủ. Chúng ta hôm nay phát rồi, về sau không cần làm cường đạo nữa, ở trên địa bàn của chúng ta ăn một bữa “Tẩu nhân phạm”, sau đó lão tử mang các người đi làm chuyện lớn hơn nữa!”

“Ngao!!”

Lão đại uy tín quả nhiên không phải giả, đám tiểu lâu la kia lập tức tề ứng một tiếng rồi như chim thú tán đi, không bao lâu liền khiêng nồi thì khiêng nồi, ôm bát ôm bát, mang củi lửa thì mang củi lửa, chỉ chốc lát sau ở trên con đường lớn đã nổi lên bếp lửa, giết trâu giết ngựa, làm cho Lâm Khiếu vô cùng xấu hổ, đồng thời khi ai thán vận mệnh chính mình, lại không khỏi cảm thán những người này làm việc tác phong quái dị.

Hồi lâu sau, mùi thịt bốn phía, năm sáu mươi cường đạo bắt đầu vây quanh nồi bếp, ăn xong cái gọi là “Tẩu nhân phạm”. Ngẫu nhiên có người đi ngang qua đường, toàn bộ vẻ mặt ngạc nhiên, mà cường đạo này lại nhìn cũng không liếc mắt nhìn bọn hắn một cái, tùy ý để bọn họ đi ngang qua, lão đại nói, về sau không cần làm cường đạo nữa.

Lâm Khiếu bị cô đơn vây quanh ở giữa, không một người đi tiếp đón hắn, cũng kinh bị quên đi. Lực lượng toàn thân hắn đều bị quái lực ám áp kia phong tỏa, ngay cả lực lượng đứng lên đều không có. Mà trận “Tẩu nhân phạm” này ước chừng ăn hơn một canh giờ vẫn chưa có dấu hiệu muốn tản đi, Lâm Khiếu tâm cũng càng ngày càng khẩn trương lên.

Đúng lúc này, phía nam bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, làm như có một đội nhân mã lớn đang tới gần, nhóm cường đạo lập tức cảnh giác, người trung niên tự xưng Thiết Đôn Tử kia quăng mạnh cái xương trên tay xuống, dưới chân dẫm một cái, nhảy lên đại thụ ven đường phóng mắt nhìn lại, sau đó phát ra một tiếng kêu lớn: “Không tốt, là quan binh đến đây... chạy mau, chạy mau!!”

Nghe được tiếng vó ngựa mới cảnh giác rõ ràng đã muốn chậm, người trung niên thanh âm vừa hạ, một đám thị vệ cung đình ngự mã chạy như bay cũng đã xuất hiện ở trong tầm mắt, cách bọn họ xa không tới trăm mét. Mà khi bọn họ phát hiện thị vệ cung đình này, đối phương cũng hiển nhiên phát hiện bọn họ.

Đám cường đạo bị dọa sợ lập tức như ong vỡ tổ né ra, cái gì nồi chén toàn bộ vứt lại, không một cái dám lưu lại, người trung niên gọi là lão đại kia chạy lại so với ai khác đều nhanh hơn. Bọn họ nhất nhất tản ra, để lại Lâm Khiếu một mình ở nơi đó, có vẻ phá lệ đập vào mắt người.

Lâm Khiếu khi nhìn đến trang phục những người đó, trong lòng mãnh trầm xuống, hắn đã biết vận mệnh khi bị bắt trở về sẽ là cái gì.

“Lão đại, ngân phiếu, ngân phiếu!”

“Ngân phiếu cái con mẹ người, là bạc quan trọng hay là mệnh quan trọng!!” Người trung niên mắng to nói, miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng thân thể lại lấy tốc độ nhanh hơn vọt trở về, vẫn chạy đến cái bao tiền kia, đem ngân phiếu bên trong thu lấy, mà lúc này, thị vệ hoàng cung này cách hắn cũng không tới mười bước. Hắn một mặt chạy như điên trở về, một mặt hét lớn: “Đám nhỏ, lão tử lấy được ngân phiếu, toàn bộ theo lão tử về hang ổ, mỗi người đều có phần...”

Mà người trung niên kia khi quay lại, Lâm Khiếu lại bỗng nhiên cảm giác được thân thể mình khôi phục lại khí lực. Hắn đột nhiên đứng dậy, mà lúc này, thị vệ hoàng cung đuổi bắt hắn đã muốn tới gần trước người, đầu lĩnh, rõ ràng là Thống lĩnh thị vệ Vũ Thượng!

Nghĩ đến Lâm Khiếu tu vi bất phàm, không phải người thường có khả năng đối phó, Long Dận dưới tức giận, đã cho Vũ Thượng tự mình dẫn người đuổi bắt, cần phải bắt sống hắn.

Vừa thấy Vũ Thượng, Lâm Khiếu lòng lại chìm vào đáy cốc, thị vệ cung đình bình thường, cho dù đến trăm người hắn cũng không sợ hãi, nhưng Thống lĩnh thị vệ Vũ Thượng hắn cũng không có khả năng đối phó.

Vũ Thượng căn bản lười đi để ý tới cường đạo điên cuồng chạy trốn này, ngược lại có chút cảm tạ bọn họ, xem tình hình, Lâm Khiếu rõ ràng là lọt vào trong tay đàn cường đạo này, về phần chi tiết trong đó hắn vô tâm đi suy tư, hắn dừng ở trước mặt Lâm Khiếu quát: “Lâm Khiếu, ngươi quả nhiên trốn về nơi này! Ngươi đã muốn trốn không thoát, còn không bó tay chịu trói, nhanh chóng theo ta trở về nhận tội!”

Lâm Khiếu lui từng bước về phía sau, vẻ mặt buồn bã nói: “Vũ đại nhân, chúng ta quen biết nhiều năm, luận bàn nhiều lần, chẳng lẽ Lâm Khiếu ta làm người như thế nào, ngươi thật không biết sao?”

Vũ Thượng hừ lạnh một tiếng: “Ta chỉ biết ngươi Lâm Khiếu làm ra chuyện xấu, Hoàng Thượng vốn bận tâm danh dự ngươi không muốn truyền ra ngoài, ngươi lại sợ tội trốn ngục, hoàng cung nay cao thấp đều biết, trong thành cũng bắt đầu nghe đồn chung quanh, làm cho danh dự Hoàng Thượng bị hao tổn, tất cả đều là do ngươi dựng lên. Còn nếu không thẹn với lương tâm, lại vì sao làm ra việc đại nghịch này! Lập tức theo ta trở về, ta còn có thể cầu tình cho ngươi một phen”.

Lâm Khiếu cắn mạnh răng một cái, dứt khoát nói: “Chuyện tới nay, ta đã không có đường lui, ta chẳng những là vì một cái mệnh chính mình, còn muốn vì Lâm gia truyền thừa mà sống, không thể trở về!”

277. Chương 276: Lâm Khiếu Chết

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 276: Lâm Khiếu chết

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Hừ, muốn chạy trốn, vậy trước qua một cửa này của ta đã! Các ngươi toàn bộ dừng động thủ!” Vũ Thượng cao giọng một tiếng, vứt bỏ binh khí trong tay, xoay người xuống ngựa, một quyền đánh về phía bả vai Lâm Khiếu.

Lâm Khiếu không dám cùng hắn ngay mặt tương đối, liên tục trốn tránh mặt đối mặt, ánh mắt liên tiếp chớp động, sau đó quát lớn một tiếng, lực quán hai tay, đồng thời hướng trên người Vũ Thượng đẩy đi, Vũ Thượng hừ lạnh một tiếng, lấy hai đấm tương đối, hai quyền hai chưởng chạm vào nhau, Vũ Thượng rút lui một bước, lập tức phát hiện không đúng, phát hiện Lâm Khiếu lại mượn lực đột nhiên nhảy lùi lại, điểm rơi vừa vịn phía trước con ngựa mà hắn cười.

Đúng lúc này, một mũi tên bắn lên từ trong đám thị vệ bắn ra, bắn thẳng đến hậu tâm Lâm Khiếu. Vừa mới chém ra một kích toàn lực, Lâm Khiếu lực sau còn chưa sinh, ngay cả nhận thấy được không đúng cũng không có lực chống đỡ, thân thể bị một mũi tên bắn thủng. Mà bởi vì thân thể Lâm Khiếu ngăn cản, Vũ Thượng chỉ nghe đến một tiếng kêu nhỏ, rồi một đầu mũi tên từ bộ vị trái tim Lâm Khiếu lộ ra, dưới vệt vàng cán bắn không thấy được mũi tên này là từ đâu mà đến.

Lâm Khiếu thân thể lập tức dừng lại, ánh mắt hoảng sợ trợn to, sau ngẩn ngừ dừng lại, lập tức rơi xuống, không còn tiếng động.

Vũ Thượng hoảng hốt, cuống quýt tiến lên, thử một lần hơi thở, nhất thời trong lòng chấn động, hắn đứng dậy quát lớn: “Là ai, là ai bắn tên!!”

Ánh mắt lập tức tập trung đến phía sau thị vệ, nơi đó là hai mươi hoàng kim cung tiễn thủ, bọn họ nhìn chung quanh, toàn bộ lắc đầu ý bảo không phải mình bắn. Mà phạm sai lầm lớn như thế, lại sẽ có ai ngốc mà đi thừa nhận. Hoàng Thượng mệnh lệnh rõ ràng, muốn bắt sống!

Vũ Thượng ánh mắt nhất nhất đảo qua hai mươi cung kỵ thủ kia, lại nhìn thoáng qua thi thể Lâm Khiếu cùng mũi tên thị vệ cung đình chuyên dụng kia, trầm thấp nói: “Mang theo thi thể hân, lập tức trở về thành. Chuyện này, ta nhất định sẽ điều tra rõ, hừ!”

“Đại nhân, nơi đó có cái túi”.

“Mang lên!”

“Vâng”.

Mở ra cái túi Lâm Khiếu nhìn vài lần, cuối cùng ánh mắt dừng ở phong thư còn chưa mở ra kia: “Trở về thành!”

Thị vệ hoàng cung hoàn thành nhiệm vụ bắt đầu đường cũ quay về, chờ bọn hân toàn bộ đi xa, người trung niên rõ ràng đã muốn chạy xa kia lại từ mặt sau một gò đất cao cao đứng dậy, vẻ mặt cười lạnh nhìn phương hướng bọn họ đi xa, khinh thường lẩm bẩm: “Chỉ là loại mặt hàng này cũng vọng tưởng lấy nữ nhân thánh chủ, thật sự là không biết trời cao đất rộng”.

Trên tay hân, không biết từ đâu tới một cây trường cung bằng gỗ.

Diệp gia.

Mặt trời ảm áp nhô lên cao, Diệp Vô Thần nửa nằm ở trên xe lăn, nhắm mắt lại, thư thư phục phục phơi nắng. Đồng Tâm một tác cũng không rời canh giữ ở bên người hân, Ngưng Tuyết nhẹ nhàng giúp hân xoa bóp thân thể. Qua một lúc, Diệp Vô Thần hơi hơi mở mắt, thì thào nói: “Chiều thời gian mà tính, Lâm Khiếu hân là đã chết rồi. Đó là một người có thể làm bằng hữu, đáng tiếc sinh sai lầm địa phương rồi”.

“Chân chính phần khích không phải chính mình tự tay đem chó đánh cho tàn phế, mà là nhìn hai con chó nguyên bản quan hệ hòa thuận đem đối phương cắn lẫn nhau. Lâm gia, không biết người còn có thể chống đỡ qua được mấy ngày đây...” Diệp Vô Thần khoe miệng nhếch lên, cười không tiếng động.

Chỉ trong một thời gian ngắn. Diệp Vô Thần ở nhà không nhúc nhích, toàn bộ thành Thiên Long vốn nhờ hân mà mây khói nổi lên bốn phía.

Vũ Thượng vội vàng đi vào ngự thư phòng, lại phát hiện Hoàng Thượng, Lâm Chiến Lâm Cuồng đều ở trong đó, chỉ là bọn hân sắc mặt cũng không có tốt đẹp gì. Vũ Thượng thương hại liếc mắt nhìn Lâm Chiến Lâm Cuồng một cái, tiến lên nói: “Khấu kiến Hoàng Thượng”.

Long Dân nhíu mày nói: “Như thế nào nhanh như vậy đã trở lại, tình huống như thế nào?”

Vũ Thượng đáp: “Nhờ hồng phúc Hoàng Thượng, Lâm công tử ở nửa đường bị một đám cường đạo ngăn đón, thuộc hạ mới có thể nhanh như vậy tìm được hân”.

“Đã tìm được rồi?” Long Dân xoay mạnh người, quát hỏi: “Vậy hân hiện tại ở nơi nào?”

Lâm Chiến cùng Lâm Cuồng trong lòng cũng đề mạnh lên, nếu thật để cho bọn họ lựa chọn, bọn họ tình nguyện thực bị Hoàng Thượng hiểu lầm giáng tội, cũng không muốn Lâm Khiếu đào tẩu cứ như vậy bị bắt trở về. Vũ Thượng ảm đạm nói: “Thuộc hạ làm việc bất lợi, khi muốn đem Lâm công tử bắt được, lại bị một thủ hạ của thần thả tên... bắn chết, thuộc hạ chỉ có thể mang thi thể về, xin Hoàng Thượng giáng tội”.

“Cái gì... người nói cái gì... Khiếu nhi... đã chết? Đã chết?” Lâm Cuồng cùng Lâm Chiến như nghe thấy sét đánh, đồng thời vọt tới trước mặt Vũ Thượng, hoảng sợ hô.

“Đúng... Hoàng Thượng nguyên bản muốn thuộc hạ đem Lâm công tử bắt sống, không nghĩ tới...” Vũ Thượng hổ thẹn nói.

“Khiếu nhi...” Lâm Cuồng bị thiết một tiếng, lập tức đã không có thanh âm, toàn thân run nhè nhẹ, lão lệ đục ngầu thành dòng chảy xuống, thân thể vô lực sụp đổ xuống. Tuy rằng sớm biết Lâm Khiếu tránh không khỏi kết cục hân phải chết, nhưng chợt nghe tin dữ, trong lòng đau khổ vẫn đau triệt nội tâm như cũ. Lâm

Chiến vội vàng đem hắc đồ lấy, cắn răng run giọng nói: “Là ai... là tên khốn nào bắn chết hắc, ta muốn đem hắc... đem hắc băm thây vạn đoạn!!”

Long Dân mắt lạnh nhìn bọn họ, một tiếng cười lạnh: “Hắc vốn là đáng chết... Nhưng đừng tưởng rằng đã chết sẽ chết vô đối chứng, việc hôm nay, trăm nhất định sẽ tra ra manh mối”.

“Hoàng Thượng” Lâm Cuồng bi thiết một tiếng: “Lão thần trung tâm nhật nguyệt chứng giám, thiên địa khả chứng, Lâm gia chúng ta cho dù là diệt tộc, cũng tuyệt sẽ không làm chuyện có lỗi với Hoàng Thượng... Hoàng Thượng, chuyện này rõ ràng là một cái bẫy nhằm vào Lâm gia ta!”

Nếu không có hai câu nói trước khi chết của thủ vệ kia, Long Dân có lẽ sẽ không đối với Lâm gia có hoài nghi lớn như vậy, nay quả thực ở phương bắc tìm được Lâm Khiếu, liền càng chứng thật cái thị vệ kia không có khả năng là nói dối. Hắc cuối cùng vẫn cánh cánh đối với mấy chữ Lâm gia kia, muốn dứt cũng dứt không được.

Vũ Thượng tiến lên nói: “Hoàng Thượng, đây là túi ở trên người Lâm Khiếu, xin Hoàng Thượng xem qua”.

Long Dân tiếp nhận cái túi mở ra, đảo đảo vài cái, càng xem sắc mặt càng âm trầm. Vô luận là quần áo, bạch ngọc tiêu, hay là khối ngọc bội kia, rõ ràng đều là vật của Lâm Khiếu, khi Lâm Khiếu bị nhốt ở trong địa lao mấy thứ này đều là ở Lâm gia. Cuối cùng, hắc cầm lấy phong thư kia, liếc mắt nhìn Lâm Chiến cùng Lâm Cuồng sắc mặt suy sụp một cái, đột nhiên xé mở, lấy thư ở bên trong ra.

Khiếu nhi, vi phụ biết rõ con thâm chịu hãm hại, lại vô lực giải vây cho con, chỉ có thể lấy ra số tiền lớn mời đến hai cao thủ đem con cứu ra, hy vọng con có thể một đường hướng bắc, đi xa ngàn dặm, từ nay về sau mai danh ẩn tính, trong hai mươi năm không bao giờ về nữa. Nhị đệ con thân đã phế, con nếu chết, Lâm gia tất bị đoạn hậu, hy vọng con ở bên ngoài mọi chuyện cẩn thận, nhất thiết không thể đánh mất tính mạng.

Chuyện tới nay, có một chuyện muốn nói cho con. Gia gia con vụng trộm nói cùng ta, thật ra Lâm gia chúng ta vốn là thành lập từ Hoàng Thượng, chỉ dùng để kiềm chế Diệp gia phát triển, có thể nói, Lâm gia chúng ta cao thấp đều là quân cờ của Hoàng Thượng. Mà chuyện này, trước mắt cũng chỉ có Hoàng Thượng cùng gia gia con biết. Chuyện cứu con, ta cũng không dám nhắc tới cùng gia gia con, nếu không trung tâm lớn hơn tất cả của người tất sẽ ngăn trở. Ài... Nghĩ đến Lâm gia ta đối với Hoàng Thượng một lòng trung thành, Hoàng Thượng lại đối đãi với Lâm gia như thế, biết rõ là hãm hại, lại vẫn không tiếc đem huyết mạch Lâm gia ta trừ tận gốc. Bi tai, thống tai, vi phụ hối hận làm thần tử Long gia. Khiếu nhi, ngày khác đợi Hoàng Thượng quy thiên, con sau khi trở về ghi nhớ không thể làm một trung thần, nghĩ đến Diệp gia hắc, còn có Lâm gia ta đều là trung thành vô nhị, cái được đến cũng là như thế... Ghi nhớ, ghi nhớ.

Vi phụ vô năng, cũng chỉ có thể làm đến như thế, bình an.

Long Dân tay cầm giấy viết thư mơ hồ run run, hắc oán độc trừng mắt liếc nhìn Lâm Chiến một cái, bỗng nhiên lấy tay đảo qua bàn của mình, ở trong một đồng tấu chương tìm kiếm, không quá lâu sau liền tìm được một tấu chương Lâm Chiến lúc trước trình lên, sau khi mở ra, cùng lá thư đem đặt ở cùng nhau... Hắc liếc mắt một cái liền nhìn ra, cái này rõ ràng là bút tích một người, xuất từ tay một người.

“Hay cho một Lâm Chiến... Tốt, quả nhiên là tốt” Long Dân môi run run, dưới cực giận, hô hấp đều trở nên có chút không thoải mái.

“Hoàng... Hoàng Thượng, là có cái gì không ổn?” Lâm Chiến bị thanh âm trầm thấp của hắc làm cho sợ tới mức tim đập nhanh hơn, nơm nớp lo sợ hỏi.

“Vũ Thượng, lui ra. Lâm Khiếu chết, trăm xá người vô tội!” Long Dân thở hổn hển, hiển nhiên đã muốn cực giận.

Vũ Thượng nhận thấy được không khí bỗng nhiên trở nên không đúng, liền nhanh lui ra. Long Dân xoay mạnh người, thanh âm trầm thấp đối Lâm Cuồng nói: “Lâm Cuồng... quan hệ của trăm cùng Lâm gia người, người có phải đã nói với con người Lâm Chiến!”

Lâm Cuồng bị hỏi sững sốt, trong lúc nhất thời ấp úng. Hắc như thế nào cũng nghĩ không rõ, chính mình sáng sớm hôm nay mới bởi vì chuyện Lâm Khiếu bị “cứu đi” đem nói cho Lâm Chiến, Hoàng Thượng vì cái gì mà đã biết.

Phản ứng của Lâm Cuồng làm cho một chút hoài nghi cuối cùng của Long Dận kia cũng hoàn toàn biến mất, hắn cười lạnh nói: “Tốt, tốt lắm... Lâm gia các người, quả nhiên một người so với một người càng có tiền đồ... Hừ! Xem chuyện tốt con người làm!”

Long Dận tay vung lên, đem lá thư kia quăng đến trước mặt Lâm Cuồng, Lâm Cuồng cuống quýt nhặt lên đọc. Chậm rãi, tay hắn bắt đầu run run, cũng run run càng lúc càng nhanh, càng ngày càng kịch liệt. Đây là bút tích con của hắn, hắn lại như thế nào có thể không nhận biết.

“Cái này... cái này...” Lâm Cuồng cảm giác được đầu óc một trận mê muội. Cái phong thư này chẳng những chứng minh Lâm Khiếu là do Lâm Chiến cứu, hơn nữa bên trong văn tự còn rõ ràng biểu lộ bất mãn cùng phần nộ đối với Hoàng Thượng, thậm chí... mơ hồ còn có ý nghịch phản.

“Lâm Chiến! Người bây giờ còn có nói cái gì có thể nói!” Long Dận chỉ vào Lâm Chiến hét lớn.

Lâm Chiến đem lá thư này trước xem qua, lập tức tay chân lạnh lẽo, quỳ trên mặt đất điên cuồng gào thét nói: “Hoàng Thượng... cái này không phải ta viết, cái này thực không phải ta viết, là có người giả họa!”

“Người còn tại nói láo!” Long Dận cơ hồ tức muốn bể phổi: “Người luôn miệng nói là giả họa, vậy trăm hỏi người, trăm cùng Lâm gia người liên hệ, trừ mấy người chúng ta ra, thiên hạ còn có ai biết? Mà Lâm Cuồng khi đối với trăm bằng mặt không bằng lòng đem việc này nói cho người, có thể có bên thứ ba ở đây? Vậy cái giả họa này là thần hay là quỷ, tất cả cái này đều có thể không sai chút nào mà đoán được hay sao!!”

“Nhưng mà... Hoàng Thượng, cha ta sau khi Khiếu nhi bị cứu đi mới nói cho ta biết cái này, căn bản...” Lâm Chiến nói đến một nửa, bỗng nhiên dừng lại, trong lòng lấy làm kinh ngạc. Đúng, rõ ràng là phụ thân sau khi Khiếu nhi thoát đi mới nói cho mình biết, mà cái phong thư này hẳn là trước khi con mình thoát đi đã được viết... Chẳng lẽ thật sự là thần là quỷ? Có thể trước đó đã biết trước!?

Long Dận cười lạnh một tiếng: “Nói... cứ nói tiếp, trăm cũng muốn nhìn người đến tột cùng còn có thể nói ra cái lý do buồn cười gì. Lâm Chiến ơi là Lâm Chiến, trăm cho tới nay thật sự là xem thường người, cũng nhìn lầm người rồi”.

“Hoàng Thượng, cái này thực không phải ta viết...” Lâm Chiến đã muốn khóc không ra nước mắt.

“Tốt... vậy trăm sẽ cho người thấy một cái bằng chứng, người đâu!”.

Hai hoàng y thị vệ ngoài cửa đi vào, Long Dận quát: “Lập tức cho người đi điều tra một chút cho ta tài chính Lâm gia, xem ngày hôm trước đến hôm nay có số tiền lớn dời đi hay không, nhanh đi! Trăm, muốn trong vòng một khắc nghe được câu trả lời thuyết phục!”

“Rõ!”

Trong thư viết, Lâm Chiến là tìm số tiền lớn mời đến cao thủ, mà mời cao thủ sở cần tiêu phí số tiền lớn đến tột cùng có bao nhiêu nặng, Long Dận tự nhiên biết, năm đó mời đến Đào Bạch Bạch phải tiêu phí số tiền lớn đến thế nào hắn cũng không có quên.

Không đến một khắc, thị vệ liền vội vàng chạy về: “Hoàng Thượng, tiền trang Lâm gia buổi sáng hôm qua một lần đã xuất ra sáu trăm vạn lượng, trong thời gian này cũng không có biến động gì lớn khác”.

Long Dận gật gật đầu, cho hắn lui ra, sau đó lạnh lùng cười nói: “Sáu trăm vạn lượng, thật sự là con số tốt... Có thể nói cho trăm, cái số tiền này đến tột cùng là tiêu ở nơi nào hay không!!”

278. Chương 277: Mộng Thiên Đêm Tối

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 277: Mộng Thiền đêm tới

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lâm Chiến cùng Lâm Cuồng đồng thời trừng lớn ánh mắt, hoảng sợ thất sắc. Lâm Chiến lại sắc mặt xám trắng, vô lực xụi lơ trên mặt đất. Hắn biết hiện tại cho dù mình có biện giải như thế nào, cho dù là có một trăm cái miệng, một ngàn cái miệng, một vạn cái miệng cũng đã biện giải không nổi, ngay cả chính hắn cũng bắt đầu hoài nghi tất cả cái này có phải thật sự là chính mình làm hay không.

“Không có khả năng... không có khả năng...” Lâm Cuồng thất thần nói nhỏ hai tiếng, sau đó đau lòng nói: “Chiến nhi, người như thế nào... người như thế nào có thể làm việc ngu ngốc bực này!”

Liên ngay cả Lâm Cuồng, cũng đã muốn bắt đầu nghi đến tất cả cái này thật sự là Lâm Chiến làm.

“Lâm Chiến, người còn có cái gì có thể nói” Long Dận cả giận nói.

Lâm Chiến cười thảm một tiếng, ánh mắt đại ra, một chữ cũng nói không nên lời. Hắn còn có cái gì có thể nói? Một đám chứng cứ như sắt đưa tội danh của hắn ở đó. Hắn có nói là nói sau một ngày một đêm, lại có ai sẽ tin tưởng? Giờ phút này, hắn vô luận nói cái gì đều đã là nói dối.

“Người đâu, đem Lâm Chiến đưa xuống cho ta, đưa vào đại lao, chờ xử trí!”

Lâm Cuồng lập tức gục ở trước mặt Long Dận, cầu khẩn nói: “Hoàng Thượng, khuyến nhi cũng là sót ruột cứu con mới phạm hạ đại sai như thế, còn mong Hoàng Thượng khai ân... khai ân! Lão thần vừa mới mất Khiếu nhi, cầu Hoàng Thượng nhìn đến lão thần mấy năm nay làm trâu làm ngựa, một lòng trung thành, tạm tha cho con ta”.

“Hừ! Sót ruột cứu con... Trẫm có thể nhẫn, người cho là trẫm liền cứ như vậy muốn giết Lâm Khiếu? Nhưng người là tận mắt nhìn thấy, Lâm Chiến hắn không những lộ ra tâm phản loạn, còn lần lượt dối lừa khi quân, người bảo trẫm sao có thể chịu được... Người yên tâm, trẫm sẽ không giết hắn, nhưng nên xử trí như thế nào, để trẫm suy nghĩ vài ngày. Dẫn đi!”

Từ sau khi Diệp Vô Thần trở về, thời gian không đến ba thiên, đại nạn liên tiếp liền như vậy giáng ở trên đầu Lâm gia. Lâm Cuồng đã muốn khóc không ra nước mắt, không ngừng trong lòng khóc hô: Lâm Cuồng ta kiếp trước đến tội cùng là làm cái nghiệp gì...

Trong đêm khuya.

Diệp Vô Thần vẫn không có đi vào giấc ngủ, vẫn ngồi ở trên giường, ánh mắt nửa mở. Bên phải hắn, Ngưng Tuyết khoác một tầng chăn mỏng, mặc áo ngủ màu trắng đáng yêu, ghé vào trên đùi hắn ngủ. Bên trái, Đồng Tâm hai tay ôm chân hắn, lấy tư thế thực bất nhả ngủ say, khóe miệng tràn ra nước miếng làm quần hắn ướt một mảng nhỏ.

Trong bóng đêm, cửa phòng đóng chặt của hắn bỗng nhiên không tiếng động mở ra, một thân ảnh mơ hồ nhẹ nhàng lặng yên tiến đến gần. Đồng Tâm trong ngủ say đột nhiên mở to mắt.

“Đồng Tâm, mặc kệ cô ấy” Diệp Vô Thần nói. Sau đó về mặt suy tư nhìn thân ảnh kia đến gần.

“Người tựa như đoán được ta sẽ đến”.

Thân ảnh đến gần, một cỗ hương thơm động lòng người cũng tùy theo truyền đến. Thanh âm, lại mềm nhẹ dễ nghe như một trận gió ấm áp, làm cho người ta nghe thấy chỉ muốn mê say. Trong bóng tối, là một thân ảnh nữ tử động lòng người đến cực điểm, thân mặc sa y màu lam mỏng manh, trên mặt cũng che một tầng khăn mỏng, mặc dù không thấy dung nhan, nhưng vô hình chung làm cho người ta một loại tiên linh khí phiêu miểu linh dật, như trong giấc mộng. Chỉ là cô lại có vẻ càng thêm thành thực cùng cao quý, lại thêm một loại nửa che che đầy thần bí, làm cho người ta khát vọng nhất là thấy được dung nhan, lại e ngại không dám đi khinh nhờn.

Diệp Vô Thần vươn ba ngón tay, chậm rãi nói: “Theo ta hiểu biết đối với cô, cô nhẫn nại cực hạn cũng chỉ là ba ngày, nếu không, cô sẽ không là Thủy Mộng Thiên”.

Thủy Mộng Thiên: “...”

“Chúng ta gặp lại bất quá hai lần, lúc này ba năm chưa từng gặp mặt, người đối ta hiểu biết, lại là từ đâu nói đến?” Thủy Mộng Thiên buồn bã nói.

“Bởi vì, cô là nữ nhân. Cô tuy là Thủy Mộng Thiên, nhưng là đầu tiên vẫn là một nữ nhân, đối với tính nhẫn nại của nữ nhân, ta là rất tin tưởng. Cô, nhiều nhất cũng là ba ngày” Diệp Vô Thần cười cười, đưa tay ra sau đầu, thần nhiên nói: “Tìm ta đến có chuyện gì? Có thể là thấy ta cô đơn khó ngủ, tâm không đành lòng cho nên đến làm bạn?”

Thủy Mộng Thiên cũng không tức giận, dùng ánh mắt bình thản nhìn Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đã muốn tỉnh lại một cái, nhẹ nhàng nói: “Ồ? Diệp công tử người rõ ràng trái ôm phải ấp, tại sao lại nói là cô đơn khó ngủ”.

Diệp Vô Thần vui vẻ cười nói: “Các cô là cái bóng của ta, tuổi còn nhỏ, không thể làm chuyện điên loạn đảo phượng, có thể nào so sánh cùng Thủy Mộng Thiên cô. Cô là nữ nhân Hoàng Thượng nhìn trúng, lại là đường đường công chúa Nam Hoàng Tông, nói vậy hương vị nhất định bất phàm, ta là nằm mơ cũng đều muốn nhắm nháp một phen, không biết Thủy Tiên tử cô có nguyện ý cùng ta bầu bạn một đêm hay không?”

Thủy Mộng Thiên bộ ngực kịch liệt phập phồng một chút, lập tức lại khôi phục bình thường, cô nhẹ nhàng nói: “Người không cần khích ta. Người có thể đoán được ta đêm nay sẽ đến, chẳng lẽ đoán không được ta vì cái gì sẽ đến nơi này sao?”

Nghe nói lời ấy, Diệp Vô Thần ý cười bỗng nhiên rút đi, sắc mặt trở nên có chút âm trầm hằn lên, hẩn lạnh nhạt nói: “Thủy Mộng Thiên, người tới tìm ta là hỏi Nam Hoàng kiếm ở đâu”.

“Không sai...”

“Hừ!” Thủy Mộng Thiên vừa mở miệng liền bị Diệp Vô Thần cắt ngang, không chút khách khí nói: “Cô còn có mặt mũi tới tìm ta... Chúng ta năm đó hiệp nghị là Nam Hoàng Tông các người bảo hộ người Diệp gia cùng Hoa gia ba năm, mà cô... theo ta được biết, các người lại gần bảo hộ không tới hai tháng liền không thèm để ý tới nữa, cô hôm nay còn có cái thể diện gì tới tìm ta trao đổi chuyện Nam Hoàng kiếm. Cô trở về đi, ta và Nam Hoàng Tông các người về sau không còn liên quan, không cần lại đến làm phiền ta” Diệp Vô Thần lạnh giọng nói xong, không kiên nhẫn phát tay.

Thủy Mộng Thiên trầm mặc một hồi nói: “Việc này thật là Nam Hoàng Tông ta đuối lý, năm đó chúng ta nghĩ đến người đã muốn mất ở dưới Đoạn Hồn uyên...”

“Cho nên cảm thấy căn bản không cần thiết đúng không? Bất quá Diệp Vô Thần ta mệnh thực cứng rắn, không phải các người nghĩ đến đã chết là sẽ chết, thì ra đường đường Nam Hoàng Tông các người bất quá cũng như thế, chưa thấy qua thi thể, không chính mắt thấy tất thảy liền vọng tự phán đoán sinh tử một người, ta có nên nói là các người ngu xuẩn hay không?”

Phóng mắt khắp thiên hạ, có ai dám ở trước mặt công chúa Nam Hoàng Tông châm chọc như thế, Thủy Mộng Thiên nướng mày lên, nguyên bản thanh âm ôn nhu mềm cũng cứng rắn xuống: “Đủ rồi, ta không muốn cùng người tốn nhiều lời lẽ. Nam Hoàng kiếm đối với Nam Hoàng Tông chúng ta quan hệ trọng đại, nói ra điều kiện của người đi, nếu người có thể giúp chúng ta tìm về Nam Hoàng kiếm, điều kiện gì chúng ta đều có thể đáp ứng”.

“Điều kiện sao? Ha ha ha ha, chỉ sợ nếu hôm nay ta không cùng cô đạt thành hiệp nghị gì đó, các người sẽ sử dụng thủ đoạn cường bức hiếp bức gì đó? Ai da, ta đây thật đúng là sợ hãi, điều kiện này cũng cần phải ngầm lại mới được”.

Trong bóng tối, Diệp Vô Thần hai mắt bắt đầu ở trên người Thủy Mộng Thiên dao động, ánh mắt vừa mới còn trầm ổn như nước bỗng nhiên bắt đầu trở nên nóng bỏng hằn lên, như lửa thiêu đốt hừng hực, không kiêng nể gì nhìn quét qua mỗi một bộ vị trên thân thể. Rõ ràng có hắc ám cùng xiêm y che lấp, ở dưới ánh

mắt bỗng nhiên biến hóa, Thủy Mộng Thiên lại bỗng nhiên có một loại cảm giác bị tước hết quần áo trần truồng đứng ở trước người hắn, trong lòng chấn động.

“Không hổ được gọi là Thiên Long đệ nhất mỹ nữ, cho dù là đêm tối thấy không rõ lắm mà cũng kiều diễm như vậy. Điều kiện giao dịch này ta đã muốn nghĩa xong rồi, cô đã nói qua điều kiện gì đều đáp ứng, ta đây cũng can đảm nói. Ta muốn cô... cùng ta ngủ một đêm... Đừng vội tức giận, ta là thật nói với cô. Hơn nữa thời gian phải là trước khi cùng hoàng đế Long Dận kia thành hôn, nữ nhân ta muốn, tuyệt không có thể đã bị người khác dùng qua, cô nghe hiểu chưa?” Diệp Vô Thần chậm rãi nói xong, ánh mắt tham lam không ngừng đảo qua khuôn mặt bị che khuất cùng bộ ngực của nàng, làm cho thân thể của nàng không tự kìm hãm được sinh ra rung động rất nhỏ.

“Đây là điều kiện của ngươi?” Thủy Mộng Thiên khi ánh mắt hắn tàn sát bữa bãi liền đã muốn mơ hồ đoán được, lúc này nghe nói, cũng là không sợ hãi không giận, thanh âm càng thêm mềm nhẹ.

“Ồ? Cô là không có nghe rõ ràng sao, ta đây lặp lại lần nữa là được...”

“Không cần, điều kiện này ta đáp ứng. Chỉ cần ngươi trợ chúng ta tìm được Nam Hoàng kiếm, ta sẽ như ngươi mong muốn” Thủy Mộng Thiên nói.

Diệp Vô Thần cũng lắc lắc đầu, mỉm cười nói: “Không, hắn là cô như ta mong muốn trước, ta mới báo cho các người biết chỗ của Nam Hoàng kiếm”.

Thủy Mộng Thiên hơi lộ vẻ giận dữ: “Nam Hoàng Tông ta vẫn là nhất ngôn cửu đỉnh, cũng không khinh người, lại sao lại nuốt lời đối với ngươi!”

“Ha ha ha ha...” Diệp Vô Thần nghe vậy, vẻ mặt khinh thường cười ha hả, trào phúng nói: “Hay cho một câu nhất ngôn cửu đỉnh, cũng không khinh người, không biết là ai vì lạng yên xâm nhập hoàng thất Thiên Long, cùng Bắc Đế Tông liên thủ diễn một hồi lừa gạt người trong thiên hạ, là ai công bố bảo hộ Diệp gia ta ba năm mà không tới ba tháng liền triệt thủ không để ý tới, cô là đang đánh vào chính mặt mình sao? Nam Hoàng Tông các người, ở trong mắt ta sớm đã không có danh dự gì đáng nói”.

Thủy Mộng Thiên trong lúc nhất thời không thể nói gì, sau một lúc lâu mới nói: “Vậy ngươi lại như thế nào làm cho chúng ta tin tưởng ngươi sẽ không nuốt lời!?”

“Ta cũng không có bức các người tin tưởng” Diệp Vô Thần nhướn nhướn chân mày, khoe miệng tùy ý nhếch lên: “Ta chỉ là chiếu ý nguyện của cô, đưa ra điều kiện chính mình mà thôi, có đáp ứng hay không là do các người, đáp ứng thì thành thành thật thật theo giúp ta ngủ một giấc, không đáp ứng... bên kia có cửa, xin cứ tự nhiên. Về sau cũng xin đừng nửa đêm đi tới phòng ngủ của ta”.

Thủy Mộng Thiên trầm mặc thật lâu sau, khẽ thở dài: “Diệp Vô Thần, ta tối nay là thành tâm tới tìm ngươi trao đổi, cũng mong ngươi không cần khó xử Mộng Thiên”.

“Cái này thực khó xử cho cô sao? Theo ý ta, giao dịch này hẳn là ta chịu thiệt mới đúng” Diệp Vô Thần rất có thâm ý nói, ánh mắt vẫn như cũ ở trên người Thủy Mộng Thiên dao động.

“Ta không hy vọng nhìn thấy ngày cùng ngươi là địch”.

“Là không nghĩ, hay là không dám?” Diệp Vô Thần khinh thường cười, tùy ý nói: “Đúng, các người... Không, phải nói cô không phải không muốn, mà là không dám. Ta nếu cho tới nay ở trước mặt cô biểu hiện thật cẩn thận, chỉ sợ cô làm sẽ không là tự mình dâng môn, mà là trực tiếp đem ta hoặc là người nhà của ta bắt đi, bức ta đi vào khuôn khổ. Mà ta ở trước mặt các người biểu hiện càng là không có lý, làm việc bất cần cô liền ngược lại không dám vọng động, đã cho ta tất có chỗ dựa vào, có rất nhiều người còn chưa biết con bài chưa lật, không dám tùy tiện xuống tay, cũng không muốn tại ‘thời kì máu chốt’ này trêu chọc một kẻ địch cường đại. Ta một phế nhân có thể cho công chúa Nam Hoàng Tông cô kiêng kị như thế, thật sự là vinh hạnh không nhỏ”.

Thủy Mộng Thiên: “...”

“Có phải ta thắng thắn nói ra như vậy, cô liền lại càng không dám đối với ta xuống tay hay không?” Diệp Vô Thần bình thản nói xong, cúi đầu nhẹ vỗ về cái má mềm mại của Ngưng Tuyết, kéo cái mền đắp ở trên người nàng.

Thủy Mộng Thiên thật lâu không nói gì, ánh mắt ôn nhu phức tạp lưu chuyển, rốt cuộc buồn bã thở dài, xoay người rời đi.

279. Chương 278: Ban Chết

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 278: Ban chết

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần đưa ra điều kiện, nàng không thể đáp ứng, ít nhất hiện tại nàng không thể đáp ứng. Cho dù khi nàng rất nhỏ đã chuẩn bị trả giá tất cả vì Nam Hoàng Tông, cũng sẽ không cam tâm liên qua loa như vậy mà đáp ứng Diệp Vô Thần. Hắn rất giáo hoạt, nàng không cam lòng, cũng không dám, bởi vì lấy tâm cơ của hắn, cái này có lẽ sẽ là cạm bẫy làm cho nàng không thể quay đầu.

Nàng hôm nay vốn là một mình lặng yên tiến đến, lại không nghĩ rằng Diệp Vô Thần lại ung dung chờ nàng. Vì thế từ ngay từ đầu, nàng liền lâm vào bị động, sau đó đã bị hắn nắm đi, giống như mỗi một câu nàng muốn nói hắn đều đã đoán được trước đó, mỗi lần đều có thể nói nàng không thể chống đỡ. Nàng cuối cùng hơi lộ ý uy hiếp, lại bị đối câu vài lời của hắn làm cho trong lòng càng thêm do dự kinh nghi.

Ở trước mặt hắn, nàng có một loại cảm giác vô lực thật sâu. Thói quen nắm trong tay toàn cục của nàng, lại bị hắn dễ dàng kiểm chế.

“Chờ một chút,” Diệp Vô Thần lại bỗng nhiên gọi lại nàng, cười ha ha nói: “Một nữ nhân như cô nửa đêm độc thân đi vào trong phòng một người nam nhân, có thể thấy được thành ý, ta cũng không thể cho cô đến không mới đúng. Một khi đã như vậy, ta đây liền thoải mái nói cho cô một bí mật có được không? Một cái bí mật lớn về Nam Hoàng Tông cô!” Nói đến đó, Diệp Vô Thần thanh âm rõ ràng cứng rắn lên, lộ ra vài phần ngưng trọng.

Thủy Mộng Thiên bước chân đình chỉ, xoay người lại, cùng ánh mắt hắn đối diện.

“Nghe nói, tông chủ trước mắt Nam Hoàng Tông cô, cũng chính là phụ thân cô kêu là Thủy Vân Thiên. Bất quá đoạn thời gian trước, ta ngẫu nhiên được đến một lời đồn thú vị... Ồ, lời đồn này tạm thời không nói, ta hỏi cô, cô có từng hoài nghi qua hắn không phải là phụ thân thân sinh của cô hay không?” Diệp Vô Thần chậm rãi nói xong, thì hững hờ quan sát phản ứng Thủy Mộng Thiên.

Như hắn sở liệu, Thủy Mộng Thiên đôi mắt đẹp kịch liệt co rút lại một chút, nàng nhú mày hỏi: “Người đây là ý tứ gì?”

Diệp Vô Thần trong lòng hiểu rõ, ở trong ánh mắt không ngừng chớp lên của Thủy Mộng Thiên, thân thể hoạt động có chút cứng ngắc, lúc này mới không chút để ý nói: “Nguyên bản, ta còn không phải khẳng định như vậy, nhưng phản ứng của cô nói cho ta biết, cô tựa như xác thực hoài nghi quá... Ừm, cứ cho ta sai đi, nghe nói cô có đệ đệ kêu Thủy Vô Khuyết, năm nay đại khái cùng ta lớn nhỏ giống nhau, nếu ta đoán không sai mà nói, Nam Hoàng Tông các người chuẩn bị những tay vào quyền lực thiên hạ, hắn là ninh tử cũng không nguyện làm? Cho nên chỉ có cô làm một tỷ tỷ ở năm đó phải chịu an bài, nên đã đi tới thành Thiên Long, mà hắn ở địa phương khác tự do du lịch, có phải không?”

Thủy Mộng Thiên: “!!”

“Cô không cần trả lời, vẻ mặt của cô đã nói cho ta đáp án. Cô yên tâm, ta cũng không có đi dò hỏi cái gì của các người, cũng không thể tận mắt nhìn thấy, chỉ là đoán, về phần chỗ đoán ra... hiện tại ta có thể nói lời đồn mà ta nghe thấy” Diệp Vô Thần dừng một chút, lúc này mới thông thả rõ ràng nói: “Ta nghe người khác nói qua, Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông là vì viên cổ thần Nam Hoàng cùng Bắc Đế mà sinh, trong xương cốt chảy xuôi dòng máu Nam Hoàng cùng Bắc Đế, cho nên mới có thể có lực lượng người thường không tư cách có được. Mà người có được dòng máu thuần khiết Nam Hoàng cùng Bắc Đế, mỗi một đời đều chỉ có thể có một nam đỉnh, người này cũng là tông chủ Nam Hoàng Tông hoặc Bắc Đế Tông. Bởi vì... nam tử có được huyết mạch thuần khiết này, trong xương cốt sẽ bởi vì huyết mạch mà khắc ghi trung thành đối với tổ tiên thật sâu, tuyệt sẽ không sinh ra tâm ngỗ nghịch. Cho nên, đệ đệ cô không tiếc cái lời phụ mệnh, cũng không nguyện làm việc ngỗ nghịch tổ huấn, mà phụ thân cô lại làm... A, đến tột cùng là cha con thân sinh, hay là tỷ đệ thân sinh đây? Nếu là cha con thân sinh, phụ thân kia là như thế nào lên làm tông chủ đây? Nếu là tỷ đệ thân sinh, vậy càng thú vị, phụ thân này là chuyện gì xảy ra đây? Vạn nhất phụ thân này là giả, kia thực đi nơi nào rồi, có thể đã muốn...”

Diệp Vô Thần thanh âm lúc này đình chỉ, hải lòng lắng nghe trong bóng tối, Thủy Mộng Thiền kia tiếng thở dốc đã trở nên có chút ồ ồ.

“Lời đồn này, ngươi là nghe ai nói!” Thủy Mộng Thiền trong lòng như có sóng bốc lên. Nếu không phải ngày ấy trong lúc vô tình nghe lén phụ thân cùng đại bá nàng nói chuyện vài câu, nàng sẽ đối với lời nói của Diệp Vô Thần lúc này không đáng để ý tới, mà nay, lời nói của hắn từng chữ làm cho trong lòng nàng chấn động, không thể bình tĩnh.

“Cái này ta cũng không muốn nói cho cô, bất quá nếu cô đáp ứng ta trước cùng cô nói cái điều kiện kia, nói không chừng ta chẳng những sẽ nói cho cô chỗ của Nam Hoàng kiếm, còn kèm theo nói cho cô càng nhiều hơn về chuyện này. Đương nhiên, cô hoàn toàn có thể cho là ta đang vì ly gián quan hệ giữa các người mà ăn nói bừa bãi, đối với ta mà nói hoàn toàn không sao cả” Diệp Vô Thần cười tủm tỉm nói, không kiêng nể gì nhìn bộ ngực tuyệt mỹ đang không ngừng phập phồng của Thủy Mộng Thiền, thư thái vui vẻ.

Thủy Mộng Thiền áp chế cảm xúc, ánh mắt ở trên mặt Diệp Vô Thần nhìn qua một chút, sâu xa nói: “Xem ra, ta cố kỵ vẫn đều không có sai, ngươi là người làm cho người ta sợ hãi, thời cơ thích hợp, ta sẽ lại đến tìm ngươi”.

Nàng xoay người, thân ảnh tuyệt mỹ nhẹ nhàng rời đi, cửa phòng cũng không tiếng động khép lại.

Diệp Vô Thần nhắm mắt lại, nhẹ giọng lầm bầm: “Hơn hai mươi năm, đều vì kẻ thù giết cha của mình mà yên lặng trả giá, còn có nữ nhân so với nàng càng đáng thương đáng buồn hơn sao?” Hắn cúi đầu đến, đem Ngưng Tuyết ôm sát: “Đã muộn như vậy, mau ngủ đi, bằng không ngày mai lại muốn ngủ đến giữa trưa”.

Bên trong màn đêm, Thủy Mộng Thiền vẫn chưa đi xa mơ hồ nghe được hắn than nhẹ, toàn thân cứng đờ, rằng như trần châu kê cắn cắn môi, xa xa rời đi, không có kinh động bất luận kẻ nào Diệp gia.

Chờ khi nàng xa xa rời đi, đã muốn an tĩnh lại Diệp Vô Thần lại bỗng nhiên mở mắt, khóe miệng gợi lên nụ cười thần bí khó lường, nếu không phải sợ làm cho Ngưng Tuyết Đồng Tâm tỉnh giấc, hẳn hẳn như nhìn không được muốn cười to vài tiếng.

Cùng thời gian, địa lao đại nội.

Lâm Chiến bị giam giữ, đúng là địa lao chỗ Lâm Khiếu trước đó. Trong đêm sâu, hắn dựa vào vách tường cứng lạnh ngồi ở chỗ đó, không có nửa điểm buồn ngủ. Nơi này mùi hôi hắn có thể chịu được, nơi này rét lạnh hắn có thể chịu được, nhưng như thế nào cũng chịu được không được cảm giác lạnh lẽo trong lòng.

Ngắn ngủn vài ngày, thế giới giống nhau toàn bộ đảo điên. Hắn vẫn nghĩ đến người con đã chết, lưng còn muốn đeo sớ nhục bêu danh vĩnh viễn đều rửa không sạch, mà một hồi giá họa có thể nói hoàn mỹ không sót mẻ theo sát đã buông xuống đến trên đầu hắn, hoàn mỹ đến ngay cả chính hắn đều nhìn không được hoài nghi có phải chính mình làm hay không.

Hiện nay, ngay cả phụ thân cũng đã không thể tin hắn. Lâm gia bị một người tính kế, che ánh mắt mọi người, mà hắn ngay cả người kia đến tột cùng là ai cũng không biết.

Trên mặt đất ẩm ướt, còn giữ lại mấy mảnh vải Lâm Khiếu lúc trước ở chỗ này bực bội từ trên quần áo kéo xuống, Lâm Chiến đem nắm ở trong tay, đau lòng co rúm lại, hắn đến bây giờ còn không nguyên tin tưởng, con lớn của hắn cứ như vậy hàm oan mà chết đi. Khi mới nghe thấy tin dữ, hắn đã bị giam vào địa lao, ngay cả thi thể của con đều không có nhìn thấy.

Nơi này ánh sáng thực tối, chỉ đốt ngọn đèn phóng thích hào quang mờ nhạt. Trong nhà giam này chỉ có một thủ vệ đang bảo vệ, buồn ngủ ngồi ở chỗ kia.

Lúc này, một tầng cửa bên ngoài bỗng nhiên bị mở ra, một thân thể hùng tráng chậm rãi đi đến, thủ vệ đang buồn ngủ lập tức bừng tỉnh, vội vàng đứng dậy, sau khi nhìn thấy người tới, hắn lập tức toát mồ hôi lạnh, cung kính nói: “Hắc đại nhân”.

Người lưng hùm vai gấu, cánh tay cường tráng này rõ ràng là Hắc Hùng hộ vệ bên người Long Dận. Hắn đi theo bên người Long Dận mặc dù không đủ một năm, nhưng danh hiệu hắc, có thể nói đã muốn là vang vọng toàn bộ thiên thần đại lục, không bao nhiêu người không biết bên người hoàng đế Thiên Long quốc xuất hiện một thiếu niên như quái vật vậy, mười sáu tuổi tuổi liền một quyền phế đi đệ nhất hỏa ma sư Thiên Long quốc. Hắn sau khi đi theo bên người Long Dận trở thành người hắc tin nhất một bề, có thể nói uy phong bát diện, quan cũng lớn ba phần. Người khác đối hắc xưng hô cũng biến thành “Hắc đại nhân”. Tuy rằng Hắc đại nhân này sau khi tiến cung một năm vẫn không tẩy đi vẻ ngu dốt cùng đáng về quê mùa toàn thân, nhưng không ai dám xem thường hắc.

Hắc Hùng hướng về phía hắc cười hắc hắc, xem như chào hỏi. Thủ vệ hướng về phía trước thật cẩn thận nói: “Hắc đại nhân, không biết muộn như vậy đến nơi đây có gì phân phó?”

Đêm hôm khuya khoắc đi vào nơi này, trong đó tất có kỳ quái.

“Hoàng Thượng là cho người thả ta rời đi?” Lâm Chiến đứng dậy, vô tình nói. Hắc không nghĩ tới, Long Dận lại chỉ mới giam hắc không đến một ngày đã thả hắc rời đi.

“Không đúng không đúng” Hắc Hùng vội vàng phủ nhận, bàn tay tiến trong lòng tìm hồi lâu, xuất ra một cái bình nhỏ nhìn qua có chút cổ xưa, sau đó đi đến, cánh tay từ khe hở song sắt đưa vào: “Hoàng Thượng lệnh cho ta đem cái này cho người, nói người uống đi”.

Lâm Chiến mắt vừa thấy, hai mắt vô thần đột nhiên co rụt lại, ánh mắt đột nhiên biến: “Phong... Phong Tâm Tán!? Người... Hoàng Thượng... Hoàng Thượng lại muốn ta chết?”

Lâm Chiến tâm trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, hắc nguyên tưởng rằng Hoàng Thượng phái Hắc Hùng tín nhiệm nhất tới đây là vì đem hắc vụng trộm thả ra, lại như thế nào cũng không nghĩ tới, Hắc Hùng mang đến, lại có thể là Phong Tâm Tán làm cho người ta mất mạng!

“A... Hoàng Thượng hình như là ý tứ này, hắc nói nếu người không uống, liền một quyền đem đầu người đánh bể, cho người tự mình lựa chọn” Hắc Hùng sờ sờ đầu, có chút ngượng ngùng nói. Đó là một thiếu niên vừa thấy đã biết sẽ không nói dối, Long Dận đối với hắc không hoài nghi, Lâm Chiến, cũng không khả năng sẽ dối với hắc nói có hoài nghi.

“Hoàng Thượng còn nói cái gì?” Lâm Chiến tâm như tro tàn, ánh mắt ngăm nhìn bình nhỏ chứa đầy Phong Tâm Tán kia, hầu như là không tự chủ được lên tiếng hỏi. Hoàng Thượng lại muốn hắc chết... Hắc không thể tin được đây là thực... Hắc là bị oan uổng, mà cho dù hắc không phải bị oan uổng, làm ra hành động kia cũng là sốt ruột cứu con, xem ở Lâm gia nhiều thế hệ trung thành vô nhị, cho dù phạt nặng, cũng không đến nỗi chết! Hơn nữa, hôm qua Hoàng Thượng không phải chính mồm nói qua chỉ là lâm thời giam giữ, sẽ không xử tử sao...

“Cái này...” Hắc Hùng dừng một chút, suy nghĩ một hồi mới nói: “Hoàng Thượng là ở thời điểm ta ngủ đem ta gọi tỉnh, hắc đã nói vài câu như vậy... Ô, đúng rồi, ta khi tới nơi này hắc còn giống như nói một câu gì ‘cùng với nuôi một con chó đã muốn không nghe lời, còn không bằng đem nó độc chết, để tránh tương lai cần ngược lại chủ nhân một nhát’. Hoàng Thượng còn nói cái gì nữa. Cái này... Hoàng Thượng nói chó, có phải chính là Lâm đại nhân người hay không? Hắc vì cái gì lại nói người như vậy?” Hắc Hùng tràn đầy khó hiểu hỏi.

280. Chương 279: Lâm Chiến Chết

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 279: Lâm Chiến chết

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Chó không nghe lời... Lâm Chiến nguyên bản tâm cũng đã lạnh lại trở nên lạnh tận xương tủy, hắn quay người tựa trên cửa sắt lạnh như băng, thê thảm nở nụ cười. Từ nhỏ liền chịu phụ thân mình hun đúc cùng dạy bảo, hắn từng ấy năm tới nay vẫn đều là một lòng trung thành, không có tâm khác, dối lầy, cũng là một kết cục thật đáng buồn như vậy... Bí mật xử tử! Hắn hoàn toàn nghĩ đến, Long Dận sở dĩ để cho người tín nhiệm nhất, tuyển tại thời gian bí ẩn nhất đi vào nơi này, chính là không muốn để cho người ta biết hắn là bị ban chết, ít nhất sẽ không để cho phụ thân biết, bởi vì phụ thân hắn đối Long Dận mà nói, là “chó nghe lời”, muốn ổn định hắn. Mà chính mình là “chó không nghe lời”, phải chết.

“Lâm đại nhân, ta biết ngươi nhất định không muốn chết, Hắc Hùng ta cũng là rất sợ chết, nhưng là Hoàng Thượng nói nhất định là đúng, Hoàng Thượng cho ngươi chết, ta cũng không có biện pháp. Ngươi hay là đem cái này uống đi, Hắc Hùng ta một chút cũng không thích đem đầu người khác đánh bể” Hắc Hùng thốt thốt nói.

Cái thủ vệ kia nguyên bản còn có chút mất hồn mất vía lúc này đã muốn sợ tới mức toàn thân nhũn ra... Bí mật xử tử Trần Nam đại tướng quân Lâm Chiến... Nếu là bí mật xử tử, như vậy hắn đem tất cả cái này đều nghe được, nhìn đến hậu quả duy nhất chính là... vừa nghĩ đến tận đây, hắn toàn thân lại run run túa ra mồ hôi lạnh.

“Ha ha, ha ha, ha ha ha ha... chết, chết có cái gì đáng sợ hãi, trên thế giới này có rất nhiều cái so với chết càng đáng sợ hơn. Nếu muốn ta chết, vậy chết là được, Khiếu nhi đã chết, ta làm phụ thân có thể cùng hắn ở trên đường hoàng tuyền làm bạn, lại có cái gì quá sợ hãi”.

Bi thương làm cho tâm chết, Lâm Chiến đem bình nhỏ trong tay Hắc Hùng qua, mở nắp bình, đem chất lỏng bên trong ngửa mặt lên trời toàn bộ uống xuống. Theo đó, thân thể hắn trở nên mềm yếu, mềm nhũn tê liệt ngã xuống mặt đất, hai mắt khép kín, đã không còn tiếng động.

“Lâm đại nhân? Lâm đại nhân?” Hắc Hùng thấy hắn lập tức gục xuống, trong lòng ngạc nhiên, lấy tay nhẹ đẩy hắn hai cái, thấy hắn vẫn như cũ không hề phản ứng về mặt mới sợ hãi nhỏ giọng nói: “Nguyên bản Hoàng Thượng cấp cái này lợi hại như vậy, lập tức có thể đem người giết chết, so với quyền đầu của ta mạnh hơn nhiều. Hoàng Thượng quả nhiên là lợi hại nhất”.

Hắn xoay người, nhìn về phía thủ vệ đang run rẩy kia, ho khan một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vị này trông có vẻ là bằng hữu Lâm đại nhân, Hoàng Thượng cho ta nói cùng ngươi, chuyện Lâm đại nhân đã chết trước hừng đông không thể lộ ra, tốt nhất ai cũng không cho tới gần nơi này. Nếu ngày mai Lâm lão tướng quân đến nơi này, ngươi liền nói Lâm đại nhân hắn vào nửa đêm lâm bệnh lâu lâu nói không đúng với Hoàng Thượng, sau đó uống cái gì đó, là chính mình uống thuốc độc tự sát, những người khác căn bản là chưa có tới qua nơi này, nhớ kỹ chưa? Ồ, Hoàng Thượng còn nói, hắn biết một nhà già trẻ của ngươi, chỉ cần nghe Hoàng Thượng nói, cả nhà bình an, không nghe lời sẽ không bình an”.

“Tiểu... tiểu... tiểu nhân nhất định tuân theo Hoàng Thượng phân phó” Thủ vệ mồ hôi lạnh đầy lưng, mồm miệng không rõ đáp ứng. Lâm gia gia chủ hiển hách liền như vậy bị bí mật độc chết, muốn giết một thủ vệ lao ngục nho nhỏ hắn cùng bóp chết một con kiến lại có cái gì khác nhau.

“Ồ, vậy là tốt rồi” Hắc Hùng hài lòng gật đầu, sau đó lại nhìn thoáng qua Lâm Chiến không hề động tĩnh, sờ sờ cái mũi, rung đùi đắc ý đi ra ngoài.

Đi ra bên ngoài đại môn, trong ánh mắt tàn mạn của Hắc Hùng bỗng nhiên hiện lên một đạo quỷ quang, khóe miệng cũng nhếch lên rất nhỏ... đó là một loại cười khinh miệt cùng trào phúng cùng tồn tại. Nhưng vào lúc này, một bóng đen bỗng nhiên từ một góc tối thoát ra, đối với hắn giơ ngón tay cái lên, sau đó bám vào thân thể hắn, cùng như một luồng khói nhẹ động đi ra ngoài. Vô luận là hắn tiến vào, hay là hắn đi ra ngoài, đều không có kinh động bất luận kẻ nào... Trừ Lâm Chiến cùng với thủ vệ kia đã muốn sợ tới mức nơi nào cũng không dám đi.

Hắc Hùng đi không bao lâu, Lâm Chiến kia trạng thái đã chết lại chậm rãi mở mắt, cũng khó nhọc chỉnh lại thân thể. Hắn toàn thân mặc dù bủn rủn vô lực, ý thức đã một chút trở nên mơ hồ, nhưng còn chưa có hoàn toàn mất đi ý thức. Hắn động tác làm cho thủ vệ kia trong lòng run sợ thiếu chút nữa sợ tới mức hồn phi phách tán, hoảng sợ nửa ngày mới phản ứng lại, dò hỏi: “Lâm... Lâm đại nhân... Người còn chưa có...”

Lâm Chiến đem áo khoác trên thân mình cởi bỏ, lại nhấc lên áo trong, sau đó nâng lên tay phải, dùng răng cắn mạnh lên đầu ngón tay, nhất thời, một chút máu từ đầu ngón tay liên tiếp không ngừng chảy ra. Hắn dùng ngón tay nhiễm máu, bắt đầu ở trước ngực thông thả dùng sức hoa động...

“Lâm đại nhân, người...” Thủ vệ kia lại như thế nào mà nhìn không ra, hắn là viết cái gì, vô cùng có khả năng là...

Lâm Chiến hơi thở dần dần mỏng manh, hắn thở dốc nói: “Ta sẽ không làm khó dễ Hoàng Thượng ngỗ nghịch kia... Nhưng người nếu còn có lương tri, sẽ không nói cho Hoàng Thượng những chữ ta viết ở trước ngực, ta có thể chết oan, nhưng không thể để cho người nhà của ta bán mạng như vậy, cũng sẽ có một ngày bước theo như ta. Người cũng có cha mẹ thê tử, nếu là người... người sẽ cam tâm sao... Đây là một cái thỉnh cầu cuối cùng của ta trước khi chết, cầu người... đáp ứng...”

Lâm Chiến bị thấm cùng cầu xin cuối cùng của một Trần Nam đại tướng quân này làm cho hắn không thể không lâm vào xúc động, hắn gật đầu nói: “Được, ta chỉ là một ngục tốt, không dám lừa gạt Hoàng Thượng, nhưng nói dư thừa, ta cũng sẽ không nhiều lời”.

Vết thương trên ngón tay chậm rãi khép lại, máu đọng lại, khi Lâm Chiến viết xong một chữ cuối cùng, vết máu đã muốn là nhạt đến khó lấy phân biệt, mà tầm mắt hắn, cũng đã muốn mơ hồ đến khó có thể thấy mọi vật, hắn dùng ý thức cùng khí lực còn sót lại của chính mình kéo lại áo, suy yếu nói: “Ta... ta... người...”

Ba chữ hạ xuống, hắn không còn tiếng động nữa.

Thủ vệ đi qua, thật cẩn thận thử hơi thở của hắn, sắc mặt trắng bệch, thấp giọng thì thầm: “Đều nói gần vua như gần cọp, vô tình nhất là đế vương gia, vì cái gì còn có nhiều người như vậy liều mạng muốn ở bên người hoàng thượng...”

Ngày kế, vừa xuống triều, Lâm Cuồng liền bước chân vội vàng thẳng đến đại lao. Đêm qua, hắn lại là một đêm mất ngủ, nguyên bản đầu đã hoa râm lại càng bạc trắng, hơn nữa rõ ràng hỗn độn. Tôn nhi đã chết, hắn cũng không thể vì hắn làm tang sự, bởi vì tang sự một khi đăng hoàng đi ra ngoài, cũng an vị thật lời đồn Lâm Khiếu cùng hoàng hậu kia... Tuy rằng, chuyện xấu kinh thiên này cũng không có bao nhiêu người không hề tin tưởng.

Tôn tử đã chết, con chưa bao giờ ngồi qua lao ngục lại thừa nhận khổ lao ngục, hắn trong lòng lạnh, cay, đau, khổ, hỗn loạn đan vào, như nhất bóng ma màu đen che ở trong lòng.

Hắn tiến vào đại lao, đi thẳng xuống phía dưới, một đường không người ngăn trở. Bởi vì Long Dận hôm qua có hạ qua mệnh lệnh, Lâm Chiến sau khi bị giam giữ, Lâm Cuồng mỗi ngày đều có thể tự do đến thăm hắn hai lần. Vẫn đi đến tầng dưới cùng, đẩy ra cửa sắt không khóa lại kia, Lâm Cuồng liếc mắt một cái liền thấy Lâm Chiến đang yên lặng dựa ở phía trên song sắt, vẫn không nhúc nhích. Hắn thân thể nghiêng lệch, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt xanh trắng, hai tay thả trên mặt đất, không hề nửa điểm tiếng động, hắn đẩy ra cửa sắt có tiếng vang cũng không có khiến cho hắn có chút phản ứng.

Lâm Cuồng lòng trầm xuống, thần thái như vậy tuyệt không như là ở giấc ngủ, ngược lại càng như là... Mà, thủ vệ luôn luôn ở tại chỗ này biểu tình lúc này đã vô tình chứng thực tình hình đáng sợ trong đầu hắn bỗng nhiên xuất hiện. Qua chừng một canh giờ nữa là thay ca, ngục tốt này từ nửa đêm đến giờ đều không có nửa điểm buồn ngủ, lại càng không dám đi ra ngoài, liền im lặng như vậy ngồi ở chỗ kia, động cũng không dám động. Lúc này thấy Lâm Cuồng đi vào, hắn theo bản năng tim đập nhanh hơn, hoàn toàn quên chào.

“Chiến nhi? Chiến nhi!” Lâm Cuồng xông lên phía trước, bàn tay tiến vào song sắt lay động thân thể hắn, nhưng liên tiếp hô vài lần, lay động vài lần, đều không có đáp lại, mà trên tay truyền đến cảm giác, lại là lạnh như băng. Lâm Cuồng đồng tử mắt phóng đại, trong lòng kinh hoàng, tim đập nhanh đến hầu như muốn nhảy ra khỏi ngực, hắn mang theo hoảng sợ, đem một ngón tay run run đưa lên mũi hắn... Bỗng nhiên, hắn toàn thân rung chuyển, ngã ngồi ở trên đất, đả kích thật lớn kia đem hắn trong nháy mắt như phát mộng lên.

“Lâm... Lâm lão tướng quân, Lâm đại nhân hắn... hắn...” Ngục tốt cẩn thận tiến lên, nơm nớp lo sợ thử nói.

“Chiến nhi...” Lâm Cuồng thất hồn lạc phách nhắc tới một câu, sau đó bỗng nhiên đứng lên, nắm lên áo ngục tốt kia, như điên lấy thanh âm khàn khàn rít gào nói: “Chiến nhi hắn làm sao vậy... Hắn làm sao vậy, nói mau, hắn rốt cuộc làm sao vậy!!”

Hắn trận rống to này vô cùng thê lương, xa xa truyền ra, trong lúc nhất thời, ngục tốt thủ vệ đều vội vàng hướng bên này chạy tới...

“Lâm đại nhân, hắn... hắn đã chết, uống thuốc độc tự sát...” Ngục tốt kia bị hắn nắm tới, như bị chẹn ở yết hầu, hô hấp đều trở nên khó khăn hẳn lên.

Câu trả lời này của cũng truyền vào trong tai mười mấy ngục tốt vội vàng chạy đến, nhất thời nhất tề kinh hãi, vài người trong đó kinh hoàng không ngừng chạy tới hướng Hoàng thượng bẩm báo, Trần Nam đại tướng quân đứng đầu Lâm gia, lại chết ở bên trong địa lao, đây là một đại sự làm cho người ta sợ hãi cỡ nào.

“Cái gì!” Long Dận đang muốn dùng đồ ăn sáng nghe được thông báo, chấn động, chiếc đũa trong tay quăng ra trên đất, hắn hét lớn một tiếng: “Mau dẫn trẫm đi đến!!”

Lâm Chiến chết làm cho địa lao đại nội một mảnh hỗn loạn, từng đợt người thay nhau tiến tiến, nhưng không một người dám động đến thi thể Lâm Chiến, chỉ có cùng đợi Hoàng Thượng định đoạt. Lâm Chiến tuy là bị giam giữ ở lao, nhưng hắn lại không phải phạm nhân bình thường. Mà Lâm Cuồng, hắn vẫn nắm chặt lấy ngục tốt kia, sắc mặt dữ tợn, liên tục rít gào: “Hắn đến tột cùng là chết như thế nào... Nói mau! Nói mau! Nói!!!”

Ngục tốt kia sắc mặt đã muốn trắng đến không thể trắng hơn, hắn lại một lần nữa khó nhọc hồi đáp: “Lâm đại nhân... nửa đêm uống thuốc độc tự sát...”

“Câm miệng! Hắn không có khả năng uống thuốc độc tự sát, tuyệt đối không thể, mau nói cho ta biết hắn là chết như thế nào” Liên tiếp đả kích trầm trọng làm cho Lâm Cuồng mất đi lý trí, ánh mắt âm ngoan gắt gao chăm chú vào trên mặt ngục tốt kia, mà ngục tốt kia ánh mắt thủy chung không dám nhìn thẳng vào hắn, khi trả lời hắn, lại né tránh.

“Hoàng Thượng giá lâm...”

Bên ngoài xa xa truyền đến tiếng hô Hoàng Thượng giá lâm, Lâm Cuồng giống nhau bị cái tiếng hô này tỉnh lại ý thức, hắn đem ngục tốt kia đẩy mạnh ra, vọt vào cửa lao ngục đã mở ra, ôm thi thể Lâm Chiến gào khóc, trên mặt trong khoảnh khắc lão lệ tung hoành.

Cách thật xa, Long Dận liền nghe được tiếng Lâm Cuồng khóc lớn, mày cau chặt lại, bước chân cũng theo đó nhanh hơn, khi hắn vội vàng đi vào, liền nhìn thấy Lâm Cuồng đang ôm Lâm Chiến khóc vô cùng thê thảm, mà Lâm Chiến sắc mặt xanh trắng, hiển nhiên là chết đã lâu.

Trên mặt đất bên cạnh hắn, nằm một cái bình nhỏ lớn bằng ngón cái, Long Dận ánh mắt run lên, trầm giọng nói: “Phong Tâm Tán!”

281. Chương 280: Bức Hối

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 280: Bức hối

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hắn đột nhiên ghé mắt nhìn về phía ngực tốt sắc mặt trắng bệch kia, quát hỏi: “Lúc Lâm tướng quân chết đi, là người thủ tại chỗ này?”

“Vâng, là tiểu nhân” Ngực tốt kinh hoảng quỳ xuống, răng lập cập hồi đáp.

“Đây là có chuyện gì!?” Long Dận ánh mắt trở nên âm ngoan, Lâm Chiến “cướp ngực” làm cho hắn phẫn nộ, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới muốn đem hắn xử tử, Lâm Khiếu vừa mới chết, nếu lại xử tử Lâm Chiến, tất làm lạnh tâm Lâm gia, hắn lại sao lại làm cái cử chỉ không khôn ngoan này.

Ánh mắt lập tức trở nên âm ngoan của hắn trở thành cảnh cáo cho ngực tốt, run run càng thêm lợi hại: “Hồi... hồi Hoàng Thượng, ban đêm... Lâm đại nhân vẫn hô thực xin lỗi Hoàng Thượng... liền... liền uống cái gì đó, tiểu nhân không biết đó là độc dược, bằng không nói tiểu nhân nhất định... là tiểu nhân vô dụng, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết...” Hắn nói năng lộn xộn, toàn thân đều hầu như mềm yếu xụi lơ trên đất.

“Hừ, lại trơ mắt nhìn Lâm tướng quân chết ở trong lao, người xác thực đáng chết, nên bị chém ngàn đao... Người đâu, lập tức đem hắn đi ra ngoài chém cho ta!”

Ngực tốt kia toàn thân cứng đờ, ánh mắt đột nhiên trừng lớn. Tuy rằng sớm đã nghĩ tới mình sau khi đã không còn giá trị lợi dụng vô cùng có khả năng sẽ là kết cục bị giết người diệt khẩu, nhưng không nghĩ tới lại đến nhanh như vậy... Nhưng cũng may, chỉ xử trí hắn, mà không có liên lụy tới người nhà hắn.

“Hoàng Thượng chờ một chút...” Lâm Cuồng vẫn khóc lớn bỗng nhiên phát ra thanh âm kịch liệt đau đớn, hắn quỳ xuống nhà tù, lộ vẻ sầu thảm nói: “Thỉnh cầu Hoàng Thượng đem người này giao cho lão thần xử trí, lão thần... lão thần muốn tự tay đem hắn chém thành trăm ngàn mảnh”.

Long Dận vừa muốn mở miệng, lại nghe Hắc Hùng ngắt lời nói: “Hoàng Thượng, Lâm lão tướng quân thân nhân một người tiếp một người mất đi, liền thỏa mãn hắn tâm nguyện đi...” Vừa nói, còn theo bản năng đưa tay lau khóe mắt có chút ướt át.

Long Dận biết Hắc Hùng xưa nay hiểu thuận, nhìn thái độ lòng như tro bụi của Lâm Cuồng, hắn thở thật dài, vẻ mặt bi thống nói: “Trăm hôm qua tuy rằng tức giận, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới muốn trách phạt quá nặng, Lâm tướng quân đây là tội gì... Ài, Lâm lão tướng quân, người hãy nén bi thương, chuyện này đều là trăm đại sai, trăm trong lòng vạn phần áy náy, là trăm không đúng với Lâm gia người...”

“Không, Hoàng Thượng, tất cả cái này không phải Hoàng Thượng sai, là Chiến nhi đại sai trước, lại rất không nên thân, lại sợ tội tự sát, lão thần tự cảm thấy không mặt mũi nào đối với Hoàng Thượng... Lão thần, muốn tự mình đem thân thể Chiến nhi mang về trong nhà”.

“Tất cả, liền như Lâm lão tướng quân mong muốn đi” Long Dận vô lực nói. Cái bình nhỏ trên đất kia làm cho hắn trong lòng hơi nghi ngờ, không rõ Lâm Chiến trước khi bị đưa vào địa lao này vì sao phải đem loại Phong Tâm Tán dùng cho chết không đau đớn này mang ở trên người. Mà làm cho hắn không thể không đi để ý là, Lâm Chiến chết, nhất định sẽ làm Lâm Cuồng tâm sinh khúc mắc thậm chí một chút oán hận, dù sao, mặc kệ là xuất phát từ lý do gì, nếu không phải đem hắn nhốt vào địa lao, hắn cũng sẽ không “sợ tội tự sát”, đây là hắn tuyệt không nguyện ý nhìn thấy. Lâm Cuồng trung tâm, hắn cũng không hoài nghi,

trăm ngàn lần cũng không muốn những người ít ỏi mà hấn có thể hoàn toàn tín nhiệm này đối với hấn sinh ra dị tâm. Hơn nữa, Lâm Cuồng cũng nắm giữ rất nhiều bí mật.

“Trẫm đã phái người thông báo cho Lâm gia, một hồi sẽ có người tiến đến, Lâm lão tướng quân, việc hôm nay, trẫm nhất định sẽ cho người câu trả lời, người chết không thể sống lại, Lâm gia còn cần người chống đỡ, nhất định không làm cho bị thương thân thể” Long Dân khuyên giải an ủi nói.

“Lão thần tạ Hoàng Thượng quan tâm... Hoàng Thượng xin yên tâm, lão thần còn có nhiều chuyện phải làm, sẽ không dễ dàng suy sụp đi xuống như vậy” Lâm Cuồng đỡ đỡ nói.

Long Dân gật gật đầu, xoay người sang chỗ khác, quát khẽ: “Đều lui ra, nơi này giao cho Lâm gia là tốt rồi, những người khác không được nhúng tay”.

Thủ vệ ngục tốt toàn bộ sắc mặt khác nhau thối lui, chỉ để lại ngục tốt không may đêm qua trông coi Lâm Chiến kia. Hắc Hùng trước khi rời đi, bỗng nhiên về mặt hàm hậu đối với Lâm Cuồng nói: “Lâm lão đại nhân, vị huynh đệ này tuy rằng phạm sai lầm, nhưng là vô tâm, Lâm lão đại nhân xử trí một mình hấn là được rồi, cũng đừng khó xử người nhà hấn” Nói xong, hấn dùng ánh mắt ra dấu với ngục tốt kia, trong mắt hiện lên một đạo lệ mang, vừa vịn bị Lâm Cuồng ngẩng đầu lên xem ở trong mắt. Hấn lại lập tức ngẩng đầu, cười thắm nói: “Thế gian nỗi đau lớn nhất cũng không qua khỏi người đầu bạc tiễn người đầu xanh, suy bụng ta ra bụng người, ta làm sao lại làm khó người nhà hấn”.

Hắc Hùng lúc này mới hài lòng đi theo sau Long Dân rời đi, Long Dân xưa nay biết hấn bản tính thuần lương, cũng không để ý đến, tâm sự trùng trùng rời đi. Mấy ngày nay không chỉ là Lâm gia, Long Dân hấn cũng là tâm lực lao lực quá độ, Diệp Vô Thần trở về cùng hấn chợt biến hóa tựa như cắm một cây đinh ở trong lòng hấn, làm cho hấn cuộc sống hàng ngày nan an, lại trong khoảng thời gian ngắn căn bản không thể ngủ. Hấn cuối cùng trông cậy vào, dừng ở trên người Nam Hoàng Tông, cho nên luôn luôn tại nơi bóng nói gió thúc giục hôn sự cùng Thủy Mộng Thiên. Năm đó Tông chủ Nam Hoàng Tông Thủy Vân Thiên đã nói qua, tất cả đều chỉ cần tìm Thủy Mộng Thiên là được, cho nên hấn mấy năm nay cũng chưa bao giờ nhìn thấy bóng dáng của Thủy Vân thiên.

Người Lâm gia rất nhanh đã đến, vừa thấy Lâm Chiến hơi thở đã không còn cùng Lâm Cuồng thất hồn lạc phách, đều tiến lên gào khóc, lại nghe Lâm Cuồng một tiếng bạo rống: “Toàn bộ im cho ta... Đem Chiến nhi mang về... Đem người kia mang đi!” Hấn chỉ ngục tốt không may kia, sau đó giầy dựa đứng dậy, vừa mới miễn cưỡng đứng lên, thân thể liền lay động vài cái, đột nhiên ngã ra hôn mê bất tỉnh. Tang cháu tang con, dưới liên tiếp đá kích trầm trọng, hấn có thể chống đỡ đến bây giờ đã là không dễ.

Lâm Chiến chết ở địa lao đại nội, chuyện này vốn là giữ kín không nói ra, người biết đã ít lại càng ít, Lâm gia cũng vẫn chưa tuyên dương ra ngoài, nhưng khi thi thể Lâm Chiến vừa được đưa về Lâm gia, tin Lâm Chiến chết liền ở toàn bộ thành Thiên Long lại nhắc lên một trận mưa gió, cái trình độ truyền bá nhiệt liệt cùng tốc độ này làm cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối, hầu như mỗi người đều đã muốn biết chuyện xấu của Lâm Khiếu cùng Hoàng hậu bị Hoàng Thượng phát giác, Hoàng Thượng trong cơn giận dữ bí mật xử tử Lâm Khiếu, lại giận chó đánh mèo tới Lâm gia, xử tử Lâm Chiến vân vân... Mà Lâm gia cả ngày lại đều là đại môn đóng chặt, trong lúc đó chỉ có một xe ngựa tang phục đi vào, cái này không thể nghi ngờ chứng thật việc này là thiên chân vạn xác, nguyên bản một ít người không tin Lâm Khiếu cùng Hoàng hậu loạn luân cũng bắt đầu không thể không tin. Đáng thương Lâm Khiếu hàm oan chịu khuất mà chết, sau khi chết còn phải gặp ngàn vạn thóa mạ.

Lâm Cuồng sau khi tỉnh lại, trợn mắt liền nhìn thấy đám người tình cảnh bi thảm canh giữ ở trước giường hấn, thấy hấn tỉnh lại, vài hạ nhân vội vàng tiến lên: “Lão gia, người có khỏe không?”

Lâm Khiếu chết, Lâm Chiến chết, Lâm gia đã lâm vào chuyện xấu không thể nói nổi, Lâm gia nam đinh cũng chỉ còn lại Lâm Cuồng cùng một phế vật Lâm Hu, hấn có thể khỏe không?

“Ta không sao” Lâm Cuồng khoát tay áo, thông thả ngồi dậy. Hạ nhân lo lắng lo lắng nói: “Lão gia, tang sự đều đã được chuẩn bị, chỉ chờ một câu của ngài”.

Một người bước nhanh đến gần, vội vàng hỏi: “Chiến nhi đến tốt cùng chết như thế nào... Lấy tính cách của hấn, cũng sẽ không làm ra chuyện tự sát như vậy, việc này có phải có cái gì kỳ quái hay không”.

Người này rõ ràng là Lâm Viêm, hằn hai hàng chân mày nhú sâu lại, sắc mặt âm u, tay trái đặt ở trên vai Lâm Cuồng, tay phải đã có chút cứng ngắc nâng lên rất nhỏ, phía trên bàn tay lại chỉ còn lại một ngón cái. Cánh tay hằn ở mười tháng trước đã bị một quyền Hắc Hùng cắt đi bốn ngón, ngón tay trừ ngón cái ra bốn ngón còn lại toàn bộ bị chấn nát, tuy rằng dùng tới linh dược tốt nhất, mời tới ngự y cùng quang minh trì vũ sư tốt nhất, cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ cánh tay, không đến mức làm cho này hoàn toàn phế bỏ, nhưng ngay cả như thế coi như là phế bỏ một nửa, khó có thể làm được hoạt động tự nhiên, về phần bốn ngón tay hằn, căn bản không có khả năng khôi phục... Trừ khi chúng nó có thể giống cái đuôi thần lân mà tự mình mọc ra.

Bởi vậy, Lâm Viêm đối Hắc Hùng căm thù đến tận xương tủy, đồng thời cũng phi thường sợ hãi. Mà Long Dân đối với Hắc Hùng coi trọng có thừa, vô cùng tín nhiệm, căn bản không có bởi vì việc trọng thương Lâm Viêm mà trách tội hằn, đối với Lâm Viêm cũng chỉ là an ủi khuyên giải, lấy tính tình Lâm Viêm, hằn trong lòng không thể không sinh ra oán hận, từ sau đó, hằn liền cực ít tiến cung, tính tình càng thêm nóng nảy.

Lâm Chiến không có lập tức trả lời, ngẩng đầu nói: “Người mà ta bảo các người mang về kia có đưa về hay không?”

“Lão gia, đã mang về, ngay tại phòng củi, lão gia không mở miệng, chúng ta không dám tùy tiện xử trí”.

Lâm Cuồng gật gật đầu, đi xuống giường, xua tay cự tuyệt hạ nhân kia đỡ, đối với Lâm Viêm nói: “Nhị đệ, chúng ta đi phòng củi nhìn xem, người kia, là đã trở mặt nhìn Chiến nhi chết”.

Lâm Viêm hai mắt hiện lên một tia hỏa quang, gật gật đầu.

Đi vào phòng củi tràn ngập mùi gỗ mục, phát hiện người nọ toàn thân bị trói, khẩn trương bất an ngồi dưới đất. Lâm Cuồng cho người chung quanh toàn bộ lui ra, cũng phân phó không được tới gần.

Trở tay đem cửa đóng lại, Lâm Cuồng không nói một lời, một đôi mắt tràn ngập bi ai cùng hận ý gắt gao nhìn hằn, thẳng đem hằn xem toàn thân run run, mơ hồ không rõ cầu xin nói: “Lâm đại nhân, là tiểu nhân vô dụng, tiểu nhân chỉ cầu chết nhanh...”

“Chết?” Lâm Cuồng cười thắm một tiếng: “Chết đi, người là có thể xong hết mọi chuyện, nhưng người có nghĩ tới cha mẹ người thân nhân hay không, cha mẹ nuôi người không dễ, người nếu chết, bọn họ nhất định cực kỳ bi thương, khó khăn cuối đời, thê tử người cả đời thủ tiết, thê tử thăm độ nhật, nữ nhi người không còn cha, tất nhận hết khi dễ. Người, thực rất muốn chết sao?”

Hắn chỉ là một ngục tốt bình thường, không phải ác nhân táng tận thiên lương, nói với hằn như vậy mà nói giống như đem một cây cương châm đâm vào lòng, làm cho hằn sợ hãi đối với cái chết lập tức phóng đại mấy lần, rốt cuộc nói không nên lời “chỉ cầu chết nhanh”. Hắn không muốn chết, nhưng hằn bị ai trở thành một cái “công cụ”, không chết trong tay một phương này, cũng nhất định chết ở trong tay một phương kia. Đây là bị ai của kẻ yếu, ở trước mặt cường giả ngay cả quyền lợi sinh tồn cũng không ở trong tay chính mình.

Lâm Cuồng tới gần vài bước, dùng thanh âm vô cùng trầm trọng nói: “Nói cho ta biết... Hắn đến tột cùng là chết như thế nào... Nói, thì người có thể sống!”

Lâm Viêm hiển nhiên không có tính nhẫn nại tốt như Lâm Cuồng, hằn đột nhiên tiến lên, nắm áo ngục tốt dựng hằn đứng lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Chiến nhi hằn vẫn là sợ chết, năm đó trận liên chiến cũng không dám lên, căn bản là không có khả năng tự sát, nói! Hắn là chết như thế nào... có phải bị buộc chết hay không!”

“Lâm đại nhân hằn... hằn thật sự là tự sát, ta tận mắt nhìn thấy...” Nhớ tới Hắc Hùng lấy người nhà mình làm áp chế cảnh cáo, hằn lại làm sao dám nói ra tất cả những gì mà mình nhìn thấy nghe được.

“Người nói vậy!” Lâm Cuồng gầm lên một tiếng, “Chiến nhi trên người căn bản không có khả năng có chứa loại Phong Tâm Tán này, mà Chiến nhi rõ ràng chết đi đã lâu, người vẫn canh giữ ở nơi đó lại không dám hô hoán lên, cái này trong đó tất có kỳ quái, biểu tình của người lúc ấy, lại thuyết minh người rõ ràng đang nói dối... Có phải người bị áp chế hay không, sau đó ngoan ngoãn chờ ở nơi đó phối hợp với người làm cho Chiến nhi chết kia diễn kịch cho ta xem!?”

“Tiểu nhân... tiểu nhân không có nói sai, nếu là Hoàng Thượng ban chết Lâm đại nhân, Hoàng Thượng lại như thế nào sẽ thoải mái đem tiểu nhân giao vào trong tay ngài...”

“A...” Lâm Cuồng cười lạnh một tiếng: “Đúng là vì không cho ta sinh nghi, Hoàng Thượng mới đem người giao vào trong tay ta, hắn cũng liệu định ta sẽ lập tức đem người xử tử, bất quá Hoàng Thượng lần này tựa như cũng không thể như nguyện... Nô tài người, ta vừa mới chỉ hỏi người hắn là chết như thế nào, có từng hỏi qua có phải Hoàng Thượng ban chết hay không, người đã muốn tự mình chiêu ra, còn có cái gì có thể nói!”

Ngực tốt ánh mắt chợt trừng lớn, hốt hoảng thất thố.

282. Chương 281: Lòng Như Tro Tàn

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 281: Lòng như tro tàn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một phen thể công ngôn ngữ, Lâm Cuồng lúc này đã muốn có bảy phần tin tưởng cái ý tưởng đáng sợ kia là thật, trong lòng càng thêm bi thương, hắn thật dài hít một hơi, ngữ khí bỗng nhiên trở nên vô cùng bình tĩnh: “Nói ra đi, ta chỉ là muốn biết con ta là chết như thế nào... Người Lâm gia có thể chết, nhưng không thể chết như vậy chết đi không rõ ràng. Có thể cho người nghe lời như thế, Hoàng Thượng nhất định lấy người nhà người áp chế, cũng đồng ý sau khi người chết sẽ cho người nhà người rất nhiều ưu việt? Ừm... Nói ra lời nói thật, ta lấy tính mạng ta đảm bảo, tất bảo thân nhân người bình an, nếu không nói, ngày mai, một nhà già trẻ người sẽ... phơi thầy đầu đường!!”

Ngực tốt sắc mặt tái nhợt, trong mắt toát ra vẻ tuyệt vọng càng thêm dày đặc. Hắn tự biết hôm nay vô luận nói cùng không nói, đều đã không có khả năng lưu lại tánh mạng, mà Lâm Cuồng nói mấy câu cuối cùng, lại làm cho hắn đã không có lựa chọn khác.

“...Ta nói, ta nói...” Khi ngực tốt nói ra mấy câu này, hắn bỗng nhiên cảm giác được trong lòng một trận thoải mái, ngay cả e ngại đều tán đi hơn nửa, đó là một loại cảm giác giải thoát dày vò từ bên trong.

Mà Lâm Cuồng nghe nói, toàn thân kịch liệt lay động một chút, hắn tuy rằng đang luôn luôn ép hỏi, nhưng hắn cỡ nào hy vọng ngực tốt này vẫn như cũ phủ định xuống, nếu Lâm Chiến quả nhiên là tự sát, mà không phải bị Long gia mà hắn trung thành cả đời bí mật xử tử, như vậy trong lòng hắn sẽ đỡ hơn rất nhiều. Mà lúc này, một kích búa tạ hung hăng đánh ở trong lòng hắn, ảo tưởng cuối cùng trong lòng hắn tan biến, bởi vì khi ngực tốt nói ra hai chữ này, ý nghĩa đáng sợ kia dĩ nhiên là thực...

“Nói... nói...” Lâm Cuồng sắc mặt tái nhợt, thân thể lung lay sắp đổ, nếu không phải Lâm Viêm đỡ hắn, hắn đã muốn ngã xuống.

Lập tức, ngực tốt kia liền đem mình nửa đêm chứng kiến, một năm một mười nghe thấy, rõ ràng kể lại. Hắn sợ hãi một đêm, cả đầu óc đều là chuyện này, lúc này nói ra lại hầu như không có quên một câu gì, một chi tiết gì.

Khi hắn nói xong, toàn thân một trận thoải mái, liền giống nhau đem hòn đá đặt ở trong lòng một hơi quăng đi ra ngoài, bình yên nhắm mắt chờ chết. Mà Lâm Cuồng hai mắt đã muốn đại ra, mặt xám như tro tàn, phảng phất hồn phách ly thể, Lâm Viêm mắt trợn lên, râu tóc dựng thẳng, vang lên từng trận “bùm bùm” thanh âm hoa lửa nổ vang.

Phòng củi không lớn không nhỏ này như bị áp chế xuống, áp lực không khí làm cho người ta không thở nổi. Lâm Viêm mắt đỏ ngầu đi tới phía trước, một tay chụp vào ngực tốt kia, lại nghe Lâm Cuồng quát: “Thả hần đi đi”.

Ngực tốt kia mở to mắt, thần sắc vẻ mặt không dám tin, Lâm Viêm trầm mi nói: “Vì cái gì? Nếu bị kia hoàng đế biết chúng ta đã biết chuyện này, nhất định...”

“Hoàng Thượng nhất định xác định hần sẽ bị ta lập tức xử tử, cho nên mới yên tâm như vậy giao vào trong tay ta, sẽ không quá mức để ý hần. Vừa mới tang con, biết rõ nỗi đau này, hần chỉ là người đáng thương trở thành công cụ, suy bụng ta ra bụng người, ta làm sao lại muốn tính mạng hần... Người đi đi, đi đổi một thân quần áo gia đình rời khỏi nơi này, sau đó mang theo người nhà người xa xa rời khỏi thành Thiên Long, yên tâm, Hoàng Thượng sẽ không cố đi ý chú ý nhân vật nhỏ như ngươi đâu”.

Lâm Viêm cũng không nhiều lời nữa, tay trái lập tức đem dây thừng trên người hần cắt đứt đoạn, trầm giọng nói: “Nếu đại ca của ta thả ngươi đi, vậy ngươi bước đi đi, vĩnh viễn đừng trở về nữa”.

Ngực tốt run rẩy đứng lên, hầy còn có chút không thể tin được, hần quỳ trên mặt đất dập đầu vài cái đầu, liên tục hô “Cám ơn hai vị đại nhân tha mạng...” sau đó vội vã chạy đi ra ngoài.

Lâm Cuồng vô lực dựa ở trên tường, trong lòng tốt đỉnh lạnh như băng. Hôm qua, Hoàng Thượng còn lời thề son sắt cùng hần nói chỉ là tạm thời giam giữ, sẽ không muốn tính mạng con hần, trong đêm liền đưa con hần bí mật xử tử, còn làm cho ngực tốt canh giữ ở nơi đó diễn trò cho hần xem. Nếu Long Dận dưới cơn thịnh nộ trước mặt hần đem Lâm Chiến xử tử, hần ngược lại không có tâm lạnh như vậy, làm cho trong lòng hần lạnh như băng là Long Dận đùa bỡn cùng lừa gạt.

“Chúng ta ở trong mắt hần, chính là một đám chó mà thôi... Ha ha ha ha” Lâm Viêm quyền đầu nắm chặt, móng tay hăm sâu, dưới tức giận trên trán bạo khởi gân xanh đều muốn vỡ ra.

Lâm Cuồng nghe thấy lại như không nghe thấy.

“Đại ca, chúng ta nên làm cái gì bây giờ, cái khẩu khí này, người có thể chịu đựng sao! Chết là con thân sinh của người!” Lâm Viêm giọng cảm hận nói.

Lâm Cuồng trầm thiết nói: “Thì tính sao, quân muốn thần chết, thần không thể không chết, hần là Hoàng Thượng, chúng ta là thần tử, hần muốn tính mạng chúng ta căn bản không cần lý do gì, Chiến nhi là bị hần bí mật ban chết thì có thể thế nào...”

“Không chỉ Chiến nhi, chỉ sợ ngay cả Khiếu nhi cũng là như thế?”

“Ngươi nói cái gì?” Lâm Cuồng đồng tử co rút mạnh lại.

“Người hôm qua cùng ta nói, Khiếu nhi là bị người trong quân thị vệ bắn chết, hơn nữa đến bây giờ đều còn chưa điều tra rõ là người nào nhân động thủ... Quả thực là buồn cười đến cực điểm! Khiếu nhi thân phận cùng tên tuổi ở trong cung có mấy người không biết, một thị vệ nho nhỏ nếu không phải đã bị sai sử, chỉ sợ cũng là ăn gan báo cũng không dám bắn tên trộm đối với Khiếu nhi, còn nữa, lúc ấy người nhiều như vậy, ngay cả Thống lĩnh thị vệ Vũ Thượng đều ở đây, lại không có biết là ai bắn ra mũi tên kia... Quả thực là chuyện cười trong thiên hạ”.

Lâm Cuồng sắc mặt càng thêm âm u, hôm qua hần cực kỳ bị thương, chưa kịp nghĩ nhiều, lúc này nghe Lâm Viêm nói tới, trong lòng chấn động mãnh liệt, cái này rõ ràng... lại là Long Dận đạo diễn một tuồng kịch, cứ như vậy, ở mặt ngoài Lâm Khiếu sẽ không chết ở trên tay hần hoặc dưới thụ mệnh, làm cho Lâm gia đối với hần không sinh ra oán hận... Thật sự là tính kế tốt.

“Hoàng Thượng tâm cơ nặng, ta sớm lĩnh giáo nhiều năm, nếu không có tâm cơ này, hần cũng làm không thành một hoàng đế tốt. Cũng như thế, gần vua như gần cọp, nếu thường ở sườn hổ, như thế nào không giác ngộ bị hổ hung hăng cắn xé một ngụm” Lâm Cuồng ánh mắt tan rã, trầm thấp vô lực nói.

“Đại ca, người... người chẳng lẽ thật muốn nhấn cái khẩu khí này, cho rằng cái gì cũng chưa phát sinh? Đó là cháu ruột cùng con ruột của người đó!!” Lâm Viêm tiến lên, tức giận cầm lấy bả vai hần.

“Không đành lòng thì có năng lực như thế nào? Chẳng lẽ, chúng ta còn có thể phản loạn hay sao?”

Lâm Viêm sắc mặt bỗng nhiên an tĩnh lại, bình tĩnh cùng hắn đối diện, thản nhiên nói: “Phản loạn? Vì cái gì không thể?”

Lâm Cuồng chợt cả kinh, theo bản năng hô: “Nhị đệ, người...”

“Không phải chúng ta muốn phản, mà là cầu hoàng đế kia đang ép chúng ta phản!” Lâm Viêm thở dài một tiếng.

“Không thể, tuyệt đối không thể!” Lâm Cuồng cũng là kiên quyết lắc đầu, thận trọng nói: “Hoàng Thượng đối Lâm gia ta cho tới nay đều không nghi kỵ cùng gia hại, lần này vô luận là Khiếu nhi hay là Chiến nhi chết, đều là bởi vì tròng giá họa mấy ngày trước kia... Cũng không thể toàn bộ trách Hoàng Thượng. Nhị đệ, chuyện này người trăm ngàn không thể xúc động”.

Lâm Viêm phát tay đem tay Lâm Cuồng mở ra, thất vọng nói: “Đại ca, ta từ nhỏ cho dù thường xuyên ngỗ nghịch cha mẹ, nhưng cũng chưa bao giờ không nghe lời người, những năm gần đây, ta vẫn bội phục đại ca trung thành vô nhị, nhưng ta hiện tại mới biết được... Đại ca, người cái này không phải trung thành, mà là ngu xuẩn... Đại ca, ta xem như chưa từng nói gì qua, ta chỉ hỏi người một câu: Người mấy năm nay trung thành, đối lấy là cái gì?”

Đối lấy là cái gì?

Lâm Cuồng toàn thân cứng đờ, trong lòng bỗng nhiên truyền đến đau nhức vô cùng, áp lực bi thương đã giống như yếu đi lập tức tuôn ra, làm cho hắn rất muốn ôm đầu khóc ròng một hồi.

Lúc này, cánh cổng đóng chặt bị đẩy ra, ngực tốt kia vừa mới bị bọn họ thả cho chạy đi lại quay trở lại, khác biệt là, trên người hắn đã thay một bộ quần áo gia đình, hắn tiến vào khi, liền tất cung tất kính nói: “Hai vị đại nhân... Tiểu nhân có một việc quên nói, Lâm đại nhân trước khi chết, dùng máu chính mình ở trước ngực viết một ít chữ...”

Thân thể Lâm Chiến đang nằm ở bên trong linh đường Lâm gia, Lâm Cuồng cùng Lâm Viêm đuổi tới, cho toàn bộ người canh giữ ở nơi đó lui ra, đi qua đi nhắc lên tầng vải trắng, cởi bỏ áo Lâm Chiến.

Ở trên ngực, một hàng chữ mơ hồ không rõ bằng máu rõ ràng xuất hiện ở trước mắt, bút tích mặc dù có chút vụn vẹo, nhưng vẫn có thể biện ra là Lâm Chiến viết cái gì, mà nội dung mười mấy chữ kia rõ ràng cùng với lời nói kinh người của Lâm Viêm vừa rồi nhất trí - một đời trung thành, đối lấy là cái gì?

Lâm Cuồng như bị sét đánh, ngã ngồi dưới đất gào khóc.

Cùng thời gian, thành Thiên Phong Đại Phong quốc.

“Phụ hoàng, nhi thần vừa mới được tin tức, Diệp Vô Thần năm đó bị buộc xuống Đoạn Hồn uyên thể mà không chết, ba ngày trước đã trở về tới thành Thiên Long. Chuyện này đã xác thực là không giả” Phong Lăng bình tĩnh nói xong, nhưng bên trong bình tĩnh, vẫn như cũ có một chút vẻ mặt không thể áp chế. Ngay tại vừa rồi, hắn khi nhận được tin tức Diệp Vô Thần chưa chết, ít dám tin tưởng lỗi tai chính mình, đồng thời bên tai quanh quẩn lời thề thốt giận dữ, dùng thanh âm trầm thấp phóng xuất ra câu “Ta hôm nay nếu không chết, tất cho Phong gia người vạn kiếp bất phục” kia, trong lòng kích động. Nhưng sau khi nghe thấy hắn tuy rằng còn sống, nhưng thân thể đã phế mới yên lòng, nếu không, lấy biểu hiện thực lực của hắn năm đó làm cho người ta sợ hãi, hắn ít dám tưởng tượng hắn sẽ mang đến bao nhiêu tai nạn.

Phong Liệt cũng không kinh ngạc nói: “Trẫm đã biết, trẫm hôm nay kêu con tới, là muốn cùng con thương nghị một chút về đại hôn của con. Con năm nay đã muốn hai mươi ba, thân là Thái tử một quốc gia lại vẫn không có thể thiếp, trẫm biết rõ người là đối với con gái Thiên Long Diệp gia nhớ mãi không quên, nhưng dân gian đã là tin đồn nổi lên bốn phía, chuyện này, không thể trì hoãn nữa”.

Phong Lăng sắc mặt trở tối, cúi đầu nói: “Tất cả toàn bằng phụ hoàng làm chủ”.

“Vậy năm ngày sau, con gái Nhạc tướng quân con cũng đã thấy qua, năm nay vừa mới mười tám, tài mạo song toàn, cùng nàng kết hợp, Nhạc Hám Đông sẽ không có tâm khác, đối với con tương lai rất có ích”.

“Nhi thần cũng không dị nghị” Phong Lăng hồi đáp, sau đó lại cúi đầu hỏi: “Phụ hoàng, thứ nhi thần nói thẳng, phụ hoàng lòng ở thiên hạ, từ lúc ba năm trước đây cũng đã chuẩn bị mọi chuyện, nếu không phải nhi thần... mà trong ba năm này cũng do dự không quyết, mỗi lần xuất binh đều là đơn giản quá nhiều hoặc thừa, chưa bao giờ vận dụng qua hùng binh chân chính. Phụ hoàng nói qua là vì Nam Hoàng Tông, nhưng nay ba năm đã qua, vì sao phụ hoàng vẫn không có dấu hiệu động binh chính thức?”

Hắn cúi đầu xuống, không có nhìn thấy khi Phong Liệt nghe xong một câu cuối cùng hắn nói thì sắc mặt trở nên trắng bệch không còn chút máu, toàn thân cũng kịch liệt chấn động một chút, hắn nghiêng thân đi, vô lực huy phát tay: “Trẫm biết con trong lòng suy nghĩ, chỉ sợ con sốt ruột lấy Thiên Long quốc, hay là bởi vì con gái Diệp gia kia... Trước tiên lui xuống đi, chuyện này, trẫm đều có tính toán”.

283. Chương 282: Sống Không Bằng Chết

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 282: Sống không bằng chết

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tựa như đã nhận ra Phong Liệt khác thường, Phong Lăng vừa nhấc đầu, thoáng nhìn Phong Liệt tái nhợt sắc mặt. Có lẽ là từ nửa năm trước, có lẽ càng lâu hơn, hắn liền phát hiện phụ thân mình tựa như càng ngày càng gầy yếu, hốc mắt cũng hõm thật sâu xuống, đầu bạc cũng càng ngày càng nhiều, mà hắn năm nay bất quá năm mươi, sống an nhàn sung sướng, căn bản không đến mức già nhanh như vậy, đại thần trong triều đều nghĩ hắn vì suy nghĩ đại sự mà lao lực vất vả quá độ, đều khuyên bảo trọng thân thể, hắn luôn chỉ biết hăm hăm hồ hồ đáp lại vài câu. Mà mỗi ngày cùng Phong Liệt tiếp xúc, Phong Lăng lại nhận thấy được hắn trong khoảng thời gian này có nhiều dị thường, ví dụ như, hắn thường xuyên đại ra không cách khó hiểu, đồ mờ hồi vân vân...

“Phụ hoàng, phải bảo trọng thân thể. Nếu không nhi thần kêu ngự y đến vì phụ hoàng kiểm tra thân thể?” Phong Lăng lo lắng hỏi.

Cũng không ngờ, Phong Liệt nghe vậy lại là giận tím mặt: “Trẫm muốn nghỉ ngơi, đi ra ngoài cho trẫm!”

Phong Lăng trong lòng giật mình, vội vàng lui ra, trong lòng kinh nghi bất an.

Đêm đến, trên long tháp Phong Liệt đem chính mình bọc kín mít, lúc này đều không phải là trời đông, không khí còn hơi oi bức, khóa chặt trong chăn Phong Liệt vẫn như cũ toàn thân lạnh phát run. Bắt đầu từ nửa năm trước, hắn chưa từng ngủ qua một giấc an ổn, ác mộng vô số, một đêm không biết tỉnh lại bao nhiêu lần, mồ hôi lạnh luôn có thể đem áo gối ướt nhẹp một mảng. Bởi vì, hắn sợ hãi.

Thẳng đến nửa đêm, hắn mới rốt cuộc đã ngủ.

Tí tách, tí tách, tí tách...

Trong mơ mơ màng màng, hắn giống như nghe được thanh âm giọt nước mưa rơi xuống, khi ý thức thanh tỉnh một chút, hắn bắt đầu cảm giác được có giọt nước mưa rơi xuống ở trên mặt chính mình, đồng thời, hắn lại cảm giác được miệng mình tựa như cắn cái gì vậy, trong mềm mang cứng rắn. Hắn ý thức bắt đầu từng bước thanh tỉnh, chậm rãi mở mắt.

Trong miệng, một loại hương vị đậm đặc truyền đến, mà ánh mắt hắn, rõ ràng đối với một gương mặt... Không, đó không phải một gương mặt, mà là một đầu người, một cái đầu người ở đối diện, cùng hắn mặt hầu như dán sát cùng nhau, đầu người kia cao cao treo ở nơi đó, tóc tai bù xù, miệng mở lớn, hai hốc mắt

tối đen trống không một vật, từng giọt huyết dịch từ trong hốc mắt nhỏ giọt ra, tí tách rơi ở trên mặt hắc, mũi hắc, trong miệng hắc...

A!!!

Phong Liệt phát ra một tiếng thê lương thảm thiết như quỷ khóc, mãnh liệt từ trên giường quay cuồng xuống dưới, theo hắc lần xuống, vật trong miệng hắc cũng rơi xuống, rõ ràng là một bàn tay người đầy máu.

Phong Liệt trên mặt tái nhợt đáng sợ, tê liệt ngã xuống ở trên mặt đất lạnh như băng thống khổ nôn khan. Chung quanh im ắng, nơi này là hầm cung hắc, hắc kêu thảm thiết như vậy mà lại không có đem bất luận kẻ nào gọi tới. Đồng thời khi tim mặt hắc muốn bể ra, trước người hắc, vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, một cái bóng đen lay động đã đi tới trước người hắc, im lặng nhìn thăm trạng của hắc.

Phong Liệt toàn thân run run, theo bản năng di động thân thể về phía sau, tựa vào trên giường trụ, dùng ngón tay run run chỉ: “Người... người là... ma quỷ...”

Người trước người hắc, mang theo một tấm mặt nạ màu bạc, thân đồ màu bạc, ngay cả bao tay giày vớ đều là thuần túy màu bạc. Hai đạo ánh mắt u tĩnh từ trong mặt nạ bắn ra, dừng ở trên người Phong Liệt, bình thần như thể đang nhìn một khối thi thể.

Ngân y ngân diện, Tà Đế!

“Ma quỷ? Đúng vậy, ở trước mặt ngươi, bản đế chính là ma quỷ” Tà Đế toàn thân chưa động, như thanh âm như giấy ráp ma sát từ hắc trong miệng phát ra, khó nghe đến làm cho người ta trái tim run rẩy.

“Mà đối với càng nhiều người mà nói, người phía sau ngươi mới thật chính là ma quỷ, hắc vì luyện một loại tà công, dùng cái tay kia móc mắt hơn ba mươi thiếu nam thiếu nữ, vì thế bản đế đã cho người ta móc mắt mất, chặt tay hắc”.

“Cái này không phải trầm sai... không phải trầm sai...” Nghĩ đến một màn vừa rồi, Phong Liệt toàn thân run run, sau đó hắc đột nhiên gục ở trước mặt Tà Đế, dập đầu như đảo toán, vang lên tiếng vang bang bang: “Van cầu ngươi, tha cho trầm, không cần lại đến tìm trầm... Van cầu ngươi buông tha cho trầm...”

Không biết bao nhiêu tra tấn, bao nhiêu sợ hãi, bao nhiêu thống khổ mới có thể làm cho đế vương Đại Phong quốc chí khí hùng tâm này làm ra tư thái như thế. Tà Đế lãnh đạm nhìn hoàng đế Đại Phong quốc đang liều mạng dập đầu ở trước mặt mình, vẫn không có phản ứng. Phong Liệt tuy rằng như thế, nhưng Tà Đế lại đối với hắc có một chút khâm phục, Phong Liệt chung quy là Phong Liệt, suốt nửa năm, hắc vẫn như cũ không có hoàn toàn hỏng mất, còn không có tinh thần thất thường.

Từ nửa năm trước Tà Đế từ trên trời giáng xuống, xuất hiện ở trước mặt Phong Liệt, ác mộng của hắc liền bắt đầu. Hắc có thể nói là người ở thế giới này biết Tà Đế đáng sợ sâu nhất. Tà Đế khi lần đầu tiên xuất hiện, phương thức hắc xuất hiện đã khiến cho Phong Liệt tâm vững như đá hầu như tê liệt ngã xuống... Hắc cứ như vậy trống rỗng xuất hiện ở trước mặt hắc, không có dự triệu gì, hoàn toàn là trống rỗng xuất hiện, liền giống như từ không khí lập tức biến hóa mà thành vậy. Phong Liệt như đưng quỷ hồn, đương trường toàn thân tóc gáy dựng thẳng lên, lão đảo lui ra phía sau, thiếu chút nữa ngồi phịch ở trên đất.

Hắc lần đầu tiên xuất hiện cũng là ban đêm, chung quanh im lặng đáng sợ, mà khi hắc gượng tự trấn định xuống, bắt đầu hô to “Thích khách”, hắc có khả năng nghe được vẫn chỉ có thanh âm chính mình, thái giám cung nữ trực đêm kia, còn có cao thủ hộ vệ trong tối ngoài sáng, nhưng lại không có một ai trả lời hắc, giống nhau toàn thế giới lập tức cũng chỉ còn lại hắc cùng người toàn thân đồ màu bạc, mặt mang mặt nạ bạc trước mắt này. Hắc đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, mặc cho hắc kêu to, cặp con ngươi kia bắn ra ánh sáng lạnh làm cho hắc toàn thân phát lạnh, làm cho hắc bắt đầu hoài nghi chính mình có phải ở trong ác mộng hay không.

Tại loại thời gian này, đáng sợ nhất không phải hắc xuất ra đao kiếm, mà là trầm mặc. Ở trong yên tĩnh chết chóc, một chút trấn định Phong Liệt gượng lên kia một chút một chút sụp đổ.

Từ đó về sau, Phong Liệt liền sống ở dưới bóng ma Tà Đế. Hắc tùy thời đều có thể xuất hiện, có đôi khi cách vài tuần, có đôi khi chỉ cách vài ngày, có thời gian cách ngày lại xuất hiện ở trước mặt hắc, mà mỗi lần chỉ cần hắc xuất hiện, mặc cho hắc kêu to như thế nào, chung quanh cũng sẽ không có một người đáp

lại hần. Nếu hần sau đó phát hiện thủ vệ chung quanh đều đã chết, hần ngược lại sẽ không sợ hãi như vậy, nhưng làm cho hần vô cùng kinh hãi là, vô luận là thái giám cung nữ, hay là mình vệ ám vệ canh giữ ở phụ cận, toàn bộ đều giữ khuôn phép canh giữ ở nơi đó, không có một ai bị chế trụ, không có một ai chết, thậm chí không có một ai rời đi qua... Bọn họ từ đầu đến cuối, không có nghe thấy bất cứ tiếng động gì!

Mới vài lần đầu, Tà Đế sau khi xuất hiện đều chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, không hề động chỉ, không có ngôn ngữ, lại làm cho Phong Liệt cảm nhận được một loại sợ hãi thấu xương chưa bao giờ cảm thụ qua, khi Tà Đế ở trong im lặng rời đi, tóc hần, còn có toàn thân quần áo đều đã muốn bị mồ hôi lạnh ướt nhẹp, trái tim lại thời gian dài bị vây trong trạng thái kịch liệt nhảy lên, không thể bình ổn. Khi đó, Tà Đế nghe đồn đã muốn bắt đầu xuất hiện ở Đại Phong quốc, hần nguyên bản đối với lời đồn “giang hồ” này vẫn chưa có để ý qua, mà khi Tà Đế lại xuất hiện ở trước mặt hần, hần mới biết được, hần so với lời đồn còn đáng sợ không chỉ trăm ngàn lần.

Nói đến thủ vệ nghiêm ngặt, cũng khó tìm ra nơi có thể so sánh với hoàng cung. Ngay cả siêu cấp cường giả nổi tiếng xa gần, cũng không có vài người dám xông vào hoàng cung. Lúc trước ngay cả Phong Triều Dương chém giết Diệp Vô Thần, cũng là ở ngàn quân vạn quân vây công chiến tới kiệt lực, cuối cùng bị buộc xuống Đoạn Hồn uyên. Cho nên, trừ khi có thực lực thần cấp, nếu không muốn xông vào hoàng cung cùng chịu chết hầu như không có gì khác nhau.

Nhưng Tà Đế là ngoại lệ, một cái ngoại lệ đáng sợ. Bởi vì hần như quỷ mỵ trống rỗng xuất hiện, khi ở trước mắt Phong Liệt rời đi cũng như quỷ mỵ bỗng nhiên biến mất, biến mất sạch sẽ, vô tung vô ảnh. Loại phương thức rời đi này của hần, ngay cả là thiên quân vạn mã cũng đừng nghĩ đem hần lưu lại, không nói đến hần cường đại, cho dù hần tay trái gà không chặt, muốn bắt hần đều giống như nói truyện cười vậy.

Chuyện Tà Đế xuất hiện hần không có cùng những người khác nói qua, bởi vì hần biết rõ sau khi nói ra bên ngoài, đầu tiên là dẫn phát khủng hoảng không nhỏ, các con cháu sẽ từng bước bắt đầu hoài nghi hần hoàng đế này có phải tinh thần thất thường, nghi thần nghi quỷ hay không, uy tín sẽ cực kỳ giảm sút.

Sau đó, hần khi đi vào giấc ngủ đều đã cho rất nhiều cao thủ thị vệ canh giữ ở trước giường hần, nhìn hần đi vào giấc ngủ. Nhưng Tà Đế vẫn như cũ đến đây, mà làm cho hần trái tim đều thiếu chút nữa bị dọa cho ngừng đập là, thị vệ này lại cứ như vậy bảo trì động tác cùng biểu tình đứng ở nơi đó, ánh mắt vẫn mở nhìn về phía trước như vậy, nhưng lại không có nhúc nhích, Phong Liệt kêu to, bọn họ vẫn như cũ không hề động đậy, giống như hoàn toàn không có nhìn thấy Tà Đế xuất hiện cùng Phong Liệt chặt vật, không có thấy thanh âm của hần. Mà sau khi Tà Đế như không khí biến mất, thị vệ này mới vọt tới trước mặt Phong Liệt, giật mình hỏi hần như thế nào té trên mặt đất, một khắc kia, hần hoàn toàn không thể dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt hoảng sợ thật lớn trong lòng.

Tà Đế lúc ban đầu xuất hiện chỉ là không nói một lời, như là một bức tượng, dần dần làm cho Phong Liệt bắt đầu hoài nghi có phải tất cả thực chỉ là chính mình phí sức quá độ xuất hiện ảo giác hay không, là chính mình đang hù dọa chính mình, nhưng rất nhanh, Tà Đế liền dùng thủ đoạn của hần đến cho hần biết như thế nào là ác ma đáng sợ. Bị dọa cho sợ hãi như thế, hần đã trải qua không biết bao nhiêu lần. Lúc ban đầu, hần áp chế sợ hãi, sau khi mạnh mẽ trấn định giận mắng, rống to, quở trách, chửi rủa, ở trong tra tấn so với bị ngàn vạn đao chém còn muốn đáng sợ trăm ngàn lần, tâm lý phòng tuyến của hần rốt cuộc từng chút hỏng mất, ở trước mặt Tà Đế, hần không còn có tôn nghiêm đế vương, bắt đầu cầu xin hần không cần xuất hiện nữa, thậm chí quỳ xuống đất như chó vẫy đuôi mừng chủ. Trong nửa năm này, hần đã muốn bệnh nặng nhiều lần, ngày càng gầy yếu, nếu không phải hần ngày thường cấm y ngọc thực, lại có vô số linh dược đại bổ, hần lúc này đã muốn là gầy da bọc xương, bệnh nặng không dậy nổi. Trong cung ngự y vô số, đối Phong Liệt bệnh nặng chỉ có thể nói “mệt nhọc quá độ”, cho dù có phát hiện vài cái manh mối, cũng tuyệt đối không dám nói ra là “sợ hãi quá độ”, bởi vì liên ngay cả bọn họ cũng căn bản không tin Phong Liệt luôn luôn mạnh mẽ vang dội, uy nghiêm rất nặng, trầm ổn như núi sẽ bị cái gì dọa ra bệnh như vậy.

Phong Lăng mặc dù mơ hồ phát hiện manh mối gì đó, nhưng mỗi lần hần thử thăm dò hỏi ra miệng, đều đã bị Phong Liệt quát lớn, cái này đồng thời cũng làm cho trong lòng hần càng thêm hoài nghi. Nhưng vẫn không có phát hiện qua dị thường gì.

Tra tấn thời gian dài như vậy, nếu không phải tâm tình Phong Liệt vô cùng cứng cỏi, hần sớm đã hoàn toàn hỏng mất, tinh thần thất thường. Nhưng cứ như thế, hần ở trước mặt Tà Đế cũng hoàn toàn đã không có

tư thế để vương, dập đầu cầu xin Tà Đế buông tha hắn, vĩnh viễn không cần xuất hiện nữa. Cái gì kêu sống không bằng chết? Hắn thật đã cảm thụ được.

“Người, bất quá là một món đồ chơi của bản đế, chờ ngày nào đó bản đế đem người chơi đủ, bản đế tự nhiên sẽ bỏ qua người” Tà Đế nhìn hắn, khàn khàn phát ra thanh âm lạnh như băng, nghe vào trong tai, làm cho màng tai, trái tim người ta đều một trận khó chịu.

Món đồ chơi...

Kia xem thường cùng sỉ nhục vô cùng đã làm tỉnh lại Phong Liệt sớm đã bị tra tấn hầu như không còn ý thức phản kháng, hắn thân thể lui lại, hoảng sợ hô: “Người... người đến tột cùng là ai... Trẫm cùng người đến tột cùng... có thù oán gì ...”

284. Chương 283: Hoàng Đế Đại Phong Bên Bờ Sụp Đổ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 283: Hoàng đế Đại Phong bên bờ sụp đổ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tà Đế mặt bị che kín, nhìn không tới hắn biểu tình gì, nhưng Phong Liệt vẫn cảm giác được hắn là cười lạnh: “Bản đế chỉ giết ác nhân với người cùng bản đế là địch, chỉ có người bản đế hận, bản đế mới có thể làm cho hắn... sống không bằng chết...”

Thanh âm lạnh như băng kia như một thanh đao lạnh, một cây tiếp một cây đâm vào trái tim Phong Liệt, ở trước mặt Tà Đế, hắn chưa từng đình chỉ run rẩy qua, ngay cả bình thường, chỉ cần là nghĩ tới, hoặc trong lúc vô tình nghe được danh hiệu này, hắn đều đã toàn thân run run. Cả đời này, hắn đều đã muốn không có khả năng xóa đi bóng ma Tà Đế lưu lại ở trong lòng hắn.

Hắn thân là hoàng đế Đại Phong quốc, người gián tiếp chết ở trong tay hắn rất nhiều, hắn căn bản nghĩ không ra đến tột cùng là chuyện gì đưa tới ác ma này. Nhưng hiện tại, Tà Đế cùng hắn nhiều lời nói mấy câu, ít nhất làm cho hắn rõ ràng tất cả cái này cũng không phải không có nguyên nhân. Hắn giống như thấy được một chút ánh rạng đông hy vọng, hèn mọn cầu xin nói: “Trẫm... trẫm mấy năm nay làm không ít chuyện sai, tất cả đều là trẫm sai, là trẫm đáng chết, cầu... cầu người tha cho trẫm, người muốn cái gì... Trẫm đều cho người...”

“Nếu biết chính mình đáng chết, vậy người vì sao không lập tức đi tìm chết?”

Phong Liệt ánh mắt đại ra, đối với hắn hiện tại mà nói, chết, làm sao không phải một loại giải thoát thống khoái. Nhưng mà... “Trẫm... trẫm không thể chết được, trẫm là hoàng đế... Van cầu người buông tha trẫm đi... Mặc kệ người nói yêu cầu gì, tài phú, quyền lực... Thậm chí ái phi trẫm, trẫm đều có thể cho người...”

Với hắn mà nói, có rất nhiều thứ so với mệnh hắn quan trọng hơn, ví dụ như hùng tâm của hắn, còn có toàn bộ Phong gia. Nếu hắn cứ như vậy bị buộc chết, hùng tâm hắn thiêu đốt cả đời liền thành trò cười, đồng thời hắn hoàn toàn có thể dự đoán, loại này tai nạn sẽ ở sau khi hắn chết sẽ giáng đến trên người con kế thừa ngôi vị hoàng đế Phong Lăng hắn, như Phong Lăng cũng còn bị buộc bức điên như vậy, Phong gia cũng liền hoàn toàn xong rồi, cho nên hắn thà rằng gắt gao thừa nhận, cũng tuyệt không cam bị buộc bức điên chết, vì có thể thoát ly trận ác mộng này, hắn đường đường đế vương Đại Phong quốc không tiếc hướng về phía Tà Đế quỳ xuống cầu xin.

“Cái yêu cầu gì đều đáp ứng? Ha ha ha ha...” Tà Đế một trận cười to, tiếng cười khan khan kia nghe như thủy tinh bị hung hăng chà sát, khó nghe đến làm cho người ta hít thở không thông, hắc trầm thấp nói: “Tốt lắm, ở trên người ngươi lãng phí thời gian nhiều như vậy, ngươi rốt cuộc nói ra những lời này, tốt lắm...”

Phong Liệt trong lòng cũng là thê lương cùng bi ai, hắc run run hỏi: “Ngươi... ngươi đến tột cùng muốn làm cái gì... Chỉ cần ngươi về sau không hề xuất hiện, ngươi muốn trầm làm cái gì đều được”.

“Trò chơi dù cho có chơi tốt, cũng sẽ có một ngày chơi chán. Ngươi nếu thật có thể thành thành thật thật nghe lời mà nói, bản đế sẽ không xuất hiện tại địa phương này nữa. Bất quá ngươi yên tâm, bản đế sẽ không muốn người của ngươi, cũng sẽ không tham ngôi vị hoàng đế của ngươi, bản đế muốn ngươi làm việc, nói không chừng cũng là ngươi nằm mơ đều muốn làm” Tà Đế nói xong, cặp mắt hắc u ánh tà mị kia nhìn qua. Món đồ chơi đã chơi đủ, ngược đãi đủ, lựa chọn tốt nhất không phải đem phá hủy, mà là đem hắc chuyển biến thành công cụ.

“Ngươi... đến tột cùng muốn trầm làm cái gì?” Phong Liệt vô cùng khát vọng hắc giấy tiếp theo liên biến mất ở trước mặt mình, vĩnh viễn cũng không xuất hiện.

“Được rồi... Bản đế thực thưởng thức biểu tình của ngươi hiện tại, nhớ kỹ lời ngươi nói hôm nay, bằng không mà nói...”

Phong Liệt trước người bỗng nhiên phát qua một trận gió vô cùng âm lãnh, gió quán nhập áo hắc, lạnh lẽo đến tận xương, hắc không khỏi run run càng thêm kịch liệt, nhưng một lúc lâu sau, hắc lại không có nghe được thanh âm kế tiếp, ngẩng đầu lên, lại phát hiện chung quanh đã không có một bóng người, Tà Đế sớm không biết khi nào đã rời đi.

Phong Liệt khí lực toàn thân đều bị sợ hãi rút sạch, mồ hôi lạnh làm cho hắc quần áo như vừa mới bị nhúng nước qua. Hắc dựa vào giường, mồm to thở hổn hển. Tà Đế cũng không nói để cho hắc làm cái gì, cái này có ý nghĩa, hắc về sau sẽ tùy thời bảo hắc làm một chuyện gì, hắc đường hoàng đế Đại Phong quốc, liền cứ như vậy trở thành một con rối, mà người khống chế, là một ác ma hắc không thể chống cự, ở trước mặt ác ma, hắc chỉ là một kẻ yếu hèn mọn, bị hắc đùa bỡn cùng giẫm lên. Nhưng có sao, Phong Triều Dương đã qua, hắc rốt cuộc cũng tìm không thấy một thủ hộ thần trung tâm mà cường đại giống như Phong Triều Dương vậy.

Tà Đế rời đi, Phong Liệt vẫn như cũ toàn thân lạnh lẽo, hắc co rúm lại, dùng thanh âm thấp không thể nghe thấy đối với chính mình nhỏ giọng thì thầm: “Nhẫn... nhẫn... nhẫn... Hắc nhất định sẽ lộ ra sơ hở, một ngày nào đó... đem toàn bộ cái này đòi lại...”

Tin tức Diệp Vô Thần trở về mang theo một loại sắc thái thần thoại truyền khắp ở Thiên Thần đại lục, mà cùng với tin tức này là thân thể hắc nghe đồn đã phế. Diệp Vô Thần sau khi trở lại Diệp gia, tin tức này cũng đã muốn truyền khắp đại lục, mọi người đồng thời ở kinh ngạc vạn phần, cũng ở tiếc hận thật sâu một thiếu niên như thần thoại lại cứ như vậy ngã xuống, than thở ông trời đổ kị.

Sau khi Diệp Vô Thần trở về, Diệp gia cũng không có vui mừng nhiệt liệt giống đại đa số người tưởng tượng, ngược lại trở nên so với dĩ vãng càng im lặng, mà nghe đồn Uy Long tướng quân người lâu tại sa trường, vất vả thành tật, đã muốn ốm đau nhiều ngày. Diệp lão gia tử thì lại mỗi ngày mặt mày hồng hào, thường xuyên đi lại một chút, có khi liên tục vài ngày cũng không trở về.

So sánh với Diệp gia im lặng, Lâm gia lại im lặng giống chết sạch vậy.

Hắc là nguyên nhân đi đứng không tiện, Diệp Vô Thần ba năm trước đây thường xuyên không có việc gì mang theo Ngưng Tuyết dạo chơi trên đường lại rất ít người thấy hắc ra ngoài qua, mà hạ nhân Diệp gia đều biết, hắc đa phần thời gian là ngồi ở trên xe lăn, híp mắt thư thư phục phục phơi nắng, hoặc là đi Diệp Thủy Dao nơi đó, một lần chính là nửa ngày mới đi ra, lúc ban đầu mấy ngày hắc còn có thể mỗi ngày đi Hoa gia một chuyến, sau đó thì ngược lại, Hoa Thủy Nhu bình thường đại môn không ra nhị môn không tới mỗi ngày đều chạy tới Diệp gia, có khi buổi sáng đi vào, buổi chiều mới đi ra. Từ sau khi Diệp Vô Thần trở về, nàng nguyên bản mặt gầy đã muốn hồng nhuận rất nhiều, hơn nữa tiểu nữ nhân càng thêm mềm mại cùng quyến rũ, đi lại ở trên đường cái thanh niên nam nhi ngẫu nhiên gặp đều xem đến thất hồn lạc phách.

Diệp Uy ôm đau ở giường, Long Dận lại chưa bao giờ thăm qua, hơn nữa Diệp Vô Thần mấy ngày trước tại triều đường thượng ngôn ngữ kinh người, văn võ bá quan ở đây đều ngửi ra hương vị khác thường. Mỗi ngày đều có người tới thăm “bệnh tình” Diệp Uy, cũng nói bóng nói gió thử. Diệp Uy ứng đối cẩn thận, làm cho người ta căn bản phát hiện không ra có cái gì không thích hợp. Trước mắt bên Thiên Long quốc ngoại hoạn như hổ rình mồi, nếu Diệp gia cùng hoàng thất quan hệ xuất hiện cái vấn đề gì mà nói, vô luận đối với một phương nào, thậm chí toàn bộ Thiên Long quốc đều là một tin tức cực kỳ ác liệt. Mà... Nếu Diệp gia muốn phản... ý niệm này trong đầu vừa xuất hiện, lập tức liền bị phủ quyết, nếu luận trung tâm, luận công lao, có người nào so với Diệp gia! Cho dù người trong thiên hạ đều phản, Diệp gia cũng nhất định sẽ không phản!

Mà, giả thiết Diệp gia thật muốn phản... cấm quân thành Thiên Long có hơn phân nửa là từ Diệp gia thống lĩnh, Diệp gia quân Diệp gia tư hữu lại một quân đội hùng dũng nổi tiếng đại lục, so với Ngự Lâm quân hoàng thất đều là vượt xa, mà bộ hạ cùng môn sinh năm đó một lòng trung thành, thế sống chết đi theo Diệp lão gia tử lại trải rộng các thành trì cùng quan khẩu lớn của Thiên Long quốc, trong đó không biết nắm giữ trong tay bao nhiêu binh lực, nhưng mà nói chỉ cần Diệp gia vung tay hô, toàn bộ Thiên Long quốc đều sẽ phong vân biến sắc. Diệp gia muốn nói phản, như thế nào chờ tới bây giờ, như thế nào tuyển tại thời cơ rất không thỏa đáng này.

Như vậy, cái này trong đó che dấu huyền cơ đến tột cùng là cái gì?

Lúc này, làm cho cả Thiên Thần đại lục đều có chút rung động là, Thiên Thần Ma Vũ đại hội đã sắp tới, vô số ánh mắt đã muốn tập trung ở trên đó. Trận ma vũ đại hội này tuy rằng hơn hai mươi năm mới có thể cử hành một lần, nhưng mỗi lần đều đã là tiêu điểm toàn bộ đại lục. Hai mươi năm trước, trận quyết đấu lúc ấy đã định ra bốn người mạnh nhất - Sở Thương Minh, Phong Triều Dương, Võ Tiều Tụy, Tuyết Nữ, bọn họ cũng dùng thực lực bọn họ thuyết minh như thế nào là thần cấp. Mà lần này, trừ bỏ Phong Triều Dương, Sở Thương Minh, Võ Tiều Tụy, Tuyết Nữ cũng không lý thế, lần này, vẫn như cũ là bọn hán hay không, hay là... có khác tuyệt thế cao thủ kinh không xuất hiện.

Lần này địa điểm cử hành Thiên Thần Ma Vũ đại hội vẫn như cũ là trung tâm Thiên Thần đại lục, nơi thi đấu hai mươi năm trước, tổ chức là Nam Hoàng Tông, so với Bắc Đế Tông, cũng chỉ có Nam Hoàng Tông là có thể cùng Bắc Đế Tông áp chế trận cao thủ chân chính này. Các cao thủ tuyệt thế này tuy rằng người người ngạo khí, nhưng không cuồng vọng đến mức ở trước mặt bọn họ cuồng vọng.

“Kiếm Thần cũng tốt, Chiến Thần cũng tốt... Bọn họ thực chính là người mạnh nhất trên đời này sao? Có lẽ đúng, có lẽ không đúng” Diệp Vô Thần lẩm bẩm cảm thán nói. Hẳn tin tưởng, Thiên Thần đại lục có rất nhiều cường giả tồn tại tị thế không ra, bên trong bọn họ, có có thể thắng được thần nhân này vậy không phải không có khả năng. Đám người dưới Đoạn Hồn uyển kia, đó là một đám “tị thế cao nhân” không hơn không kém.

“Ca ca có nói qua, Đồng Tâm tỷ tỷ so với ai khác đều lợi hại hơn... Ô, so với Sở gia gia còn muốn lợi hại” Ngưng Tuyết ở bên người hán tiếp lời nói.

“Đồng Tâm không giống, nàng không phải người thế giới này” Diệp Vô Thần vừa nói, vẻ mặt toát ra một chút thần sắc phức tạp, phân biệt nắm chặt bàn tay nhỏ bé Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm.

“Ồ?” Ngưng Tuyết trừng mắt nhìn tình, vẻ mặt khó hiểu.

Ở dưới ánh mặt trời nhu hòa phơi nắng hồi lâu, Diệp Vô Thần đã muốn buồn ngủ, hán ách xì một cái, mở ra hai bàn tay, mỉm cười nói: “Tuyết Nhi, đến trong lòng ca ca”.

“Ừm” Ngưng Tuyết cười một tiếng, đi tới trước, đem thân thể mềm mại bỏ nhào vào trong lòng hán, thân thể ngồi ở trên đùi hán. Không qua bao lâu, nàng liền híp mắt, bất tri bất giác đã ngủ.

“Vẫn là tham ngủ như vậy” Diệp Vô Thần nở nụ cười, ánh mắt lặng yên xuất hiện một chút ngưng trọng.

Tựa như... càng ngày càng tham ngủ .

Một năm tới nay, càng ngày càng nghiêm trọng, nay mỗi ngày ít nhất có mười lăm canh giờ đều ngủ.

Đến tột cùng là vì nguyên nhân gì?

285. Chương 284: Tà Đế Trời Giáng

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 284: Tà Đế trời giáng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Gia Cát Tiểu Vũ ghé vào trên giường, hai tay chống má, trước mắt là một tấm bản đồ đánh dấu rậm rạp, nằng một bên tinh tế nhìn, hai chân hướng tới phía trước đánh qua lại.

Cửa bị đẩy ra, một trung niên mỹ phụ ung dung đẹp đẽ quý phái bưng một chén canh nóng hơi hồi đi đến, nhìn Gia Cát Tiểu Vũ chuyên chú, nằng không tiếng động cười cười, đem bát đặt lên bàn, đi qua ngồi ở bên giường, vuốt vuốt tóc nằng, từ ái nói: “Xem con kia, đều nhanh tẩu hỏa nhập ma”.

Gia Cát Tiểu Vũ quay thân qua, dưới cái lưng lười, nằm ra ở nơi đó, “Mẹ, con phát hiện con giống như thích cảm giác trên chiến trường, cái loại cảm giác phân tích thể cục, trừ tính chiến cuộc này thực làm cho người ta hưng phấn, đặc biệt khi kẻ địch vào bẫy thiết hạ, bị đánh cho nước chảy hoa rơi, thực so với cái gì cũng chơi tốt hơn!”

Gia Cát phu nhân chỉ biết cười cười, ôn nhu nói: “Nhưng con dù sao cũng là một nữ hài tử gia, tương lai là phải lập gia đình. Mẹ tuy rằng không phản đối con, nhưng mà vẫn hy vọng con có thể gả cho người tốt, sau đó thành thành thật thật giúp chồng dạy con, cho dù giống như trước như vậy mỗi ngày đi ra ngoài hồ nháo cũng tốt, như vậy mẹ cũng không mỗi ngày lo lắng đề phòng, sợ nữ nhi của ta không về được”.

Gia Cát Tiểu Vũ đứng dậy, ôm lấy cổ mẫu thân, hì hì cười nói: “Yên tâm đi mẹ, mỗi lần đều có phụ thân bảo hộ con, con sẽ không như vậy đâu. Hì hì, cho dù mẹ không cho con đi, phụ thân cũng không nhất định đồng ý”.

“Ài” Gia Cát phu nhân vỗ vỗ lưng nằng, trêu mếu nói: “Con lúc trước muốn học bài binh bày trận, còn không phải là vì muốn xứng đôi thiếu gia Diệp gia, ba năm trước đây, thời điểm hần đi con tuyệt không thương tâm, hiện tại hần đã trở lại, con cũng một chút cũng không để ở trong lòng, nhiều ngày như vậy cũng chưa đi ra thăm hần. Mẹ hiện tại cũng không biết con suy nghĩ cái gì”.

Gia Cát Tiểu Vũ miệng vụng trộm bĩu ra, mang theo một chút ủy khuất nói: “Hần căn bản là không có khả năng thích con, chỉ sợ... chỉ sợ ngay cả con hiện tại là ai đều quên, con mới không cần nhìn hần, chọc hần sinh ghét. Hần nếu thực còn nhớ rõ con, nhiều ngày như vậy như thế nào không đến nhà chúng ta một chuyến”.

Ba năm trước đây lời nói của Diệp Vô Thần kia lại quanh quẩn ở trong đầu nằng, tuy rằng chuyện cách nhiều năm, cô gái tranh cường hạo thắng này nhớ tới lời nói của người duy nhất mà nằng luôn ghi nhớ kia, vẫn như cũ chạy đặng ở trong lòng. Nằng, cho tới bây giờ đều không có quên quá, cho dù năm ấy hần đã muốn “đã chết”.

Gia Cát phu nhân là người từng trải, lại như thế nào sẽ không rõ tâm tư nữ nhi, vô luận là về mặt Gia Cát Tiểu Vũ lúc này, hay là cảm xúc phức tạp trong thanh âm của nằng kia, đều nói rõ nằng đều không phải là đã muốn đem Diệp Vô Thần phai nhạt đi, mà là vẫn như cũ đem từng đợt từng đợt tơ tình mắc ở trên người hần. Chỉ là, ba năm trước đây đã bị tròng dả kích kia làm cho nằng quật cường cùng tranh cường hạo thắng không bao giờ nguyện ý gặp mặt nữa. Tựa như nằng năm đó thể, một ngày nào đó, nằng muốn hần chủ động cầu đem nằng cưới vào cửa.

“Hài tử ngốc, nếu hần vẫn không chủ động đến tìm con, con liền vĩnh viễn không đi tìm hần sao?” Gia Cát phu nhân cảm giác được một trận đau lòng. Nằng thực rõ ràng, Gia Cát Tiểu Vũ ngoài miệng tuy rằng nói

như thế, nhưng nếu Diệp Vô Thần bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng... Vậy nàng sẽ là một loại mừng rỡ như điên đến thế nào.

“Sẽ không đâu... Hừ, chờ con trở thành đại anh hùng giống gia gia hần, con sẽ đi tìm hần!” Gia Cát Tiểu Vũ vẻ mặt khí thế nói.

Gia Cát phu nhân nghe vậy, sắc mặt hơi trở nên có chút quái dị, nàng nhẹ giọng nói: “Vũ nhi, cha con có câu để cho ta nói cho con”.

“Là câu nói gì?” Gia Cát Tiểu Vũ hiếu kỳ nói.

“Cha con nói, Thiên Long quốc, có khả năng sẽ thay đổi. Thực có khả năng... vì người trong lòng của con kia mà biến, con cũng phải có đủ chuẩn bị” Gia Cát phu nhân nói xong, ánh mắt thoáng có chút phức tạp nhìn phản ứng của Gia Cát Tiểu Vũ.

Gia Cát Tiểu Vũ sớm đã không còn Gia Cát Tiểu Vũ chỉ biết chơi đùa năm đó nữa, trong ba năm này nàng hiểu biết cùng nắm giữ rất nhiều thứ, đối với quân chính quy cùng chính quyền phân bố Thiên Long quốc có thể nói rõ như lòng bàn tay. Mà có năng lực làm cho Thiên Long quốc biến thiên... chỉ có Diệp gia.

Tin tức này tới rất đột nhiên, làm cho Gia Cát Tiểu Vũ nhất thời như mộng qua.

Nàng nhập quân, là vì có thể được Diệp Vô Thần tán thành. Mà Gia Cát Vô Ý ý tứ trong lời nói thực rõ ràng... Đó là Diệp gia có khả năng sẽ phản loạn, sẽ cùng hoàng thất đối lập. Cũng có ý nghĩa, nếu thực sự một ngày như vậy, mà nàng thân ở trong quân, khả năng sẽ cùng Diệp Vô Thần cùng Diệp gia chiến trường gặp lại...

Bởi vì hần mà đi vào trong quân... Cùng muốn cùng gia tộc hần gặp nhau trên chiến trường... Nàng như thế nào có thể thừa nhận!

Đại Phong quốc, thành Thiên Phong.

Hôm nay, là ngày đại hôn Thái tử Phong Lăng Đại Phong quốc, khác với trận hôn lễ ba năm trước đây bị Diệp Vô Thần phá hư kia, lần này Thái tử đại hôn sớm chiều cáo Đại Phong trước tiên, cho nên tân khách hỉ lễ đến từ bốn phương tám hướng vô số kể, hoàng thất Đại Phong cũng bởi vậy mà đại xá thiên hạ, một ít tù phạm cũng không phạm sai lầm quá lớn toàn bộ được phóng thích.

Mà lần này Phong Lăng muốn cưới là độc nữ Trần Đông đại tướng quân Nhạc Hám Đông Đại Phong quốc, Nhạc Tư Kỳ, một thiếu nữ văn tĩnh nhu nhược, tri thư đạt lễ, mà có thể được Phong Liệt tuyển làm Thái tử phi, dung mạo cùng tính tình này đều tự nhiên cực vì xuất sắc. Chỉ là, trong thành Thiên Phong đều chỉ là nghe kỳ danh, không có bao nhiêu người thấy qua nàng.

Phong Liệt nét mặt toả sáng, trên khuôn mặt đầy nụ cười, hôm nay Nhạc đại tướng quân cũng như thế. Nhạc Hám Đông khi tuổi trẻ là mười phần cuồng chiến tranh, chỉ có cực ít thời gian ở trong nhà, cũng bởi vậy tới trung niên cũng chỉ có một nữ nhi như vậy. Nay tâm hần cũng theo tuổi dần dần an bình xuống, đối nữ nhi này chỉ có yêu thương có thừa, có thể gả cho đương kim Thái tử, lại là phi tử đầu tiên của Thái tử, hầu như có thể xác định là Thái tử phi, đã là chỗ không thể tốt hơn, hần còn có cái gì không hài lòng. Mà từ sau khi trận hôn sự này chiều cáo thiên hạ, tới cửa chúc cùng với lấy lòng hầu như đập phá cửa nhà hần. Lấy uy vọng địa vị của Nhạc Hám Đông hần hiện nay, nữ nhi lại thành Thái tử phi, tương lai vô cùng có khả năng là Hoàng hậu Đại Phong quốc, địa vị của hần tương lai, có thể nói không thể lay động.

Trong Loan Phượng điện không khí phi thường nhiệt liệt, văn võ thần tử, cùng với một ít thành chủ, tuần phủ đến từ bốn phương tám hướng cũng đều bởi vì hoàng đế Phong Liệt mặt rồng đại duyệt mà buông khăn trương, tùy ý rất nhiều. Sau một hồi náo nhiệt, bên ngoài chung cổ tề minh, theo tiếng hô the thé của tiểu thái giám, hai người mặc hỉ phục song song chậm rãi đi vào, một trong đó, đúng là Thái tử Phong Lăng, vẫn là gương mặt hoàn mỹ, thần thái tao nhã tự nhiên. So với ba năm trước đây, trên gương mặt hần treo đầy tự tin ôn hòa thiếu vài phần tao nhã, hơn vài phần trầm ổn.

Bên người hần, một cô gái đầu che khăn hồng được một tiểu nha hoàn nâng đỡ bước đi, từ bộ pháp của nàng mà nhìn liền biết cô gái này tự nhiên sẽ là người mềm mại có thừa. Nhìn bọn họ đi vào, Phong Liệt

không khỏi mỉm cười gật đầu, đôi này con gái Nhạc gia, hẳn vẫn đều cực kỳ hài lòng.

Phong Liệt khoát tay, thanh âm vô cùng nhiệt liệt huyền não kia lập tức bình ổn xuống, hắn cười ha ha nói: “Lăng nhi, mấy năm nay con trong lòng vẫn chuyên chú, chậm chạp không chịu cưới vợ, cũng may trăm rớt cuộc tìm được một người hợp với con. Giải quyết xong đại sự này. Con gái Nhạc tướng quân tài mạo song toàn, thiên hạ khó tìm, sau hôm nay, con cần phải đối đãi nàng cho tốt, không được vì nàng quá nhu thuận liền khi dễ cho nàng, rõ ràng chưa” Nói xong, chính hắn nở nụ cười trước.

Phong Liệt lời nói này thật huyền cơ vô hạn. Một câu “lòng vẫn chuyên chú”, người ở đây ai cũng đều biết đó là chuyện gì, Phong Liệt thần nhiên nói ra, nhưng không ai cảm thấy có vấn đề gì, ngược lại lặng yên đối với Phong Lăng si tình tán thưởng khâm phục, trận đại hôn năm đó lưu đến trận đại hôn này một chút xấu hổ cũng theo đó đánh tan. Tiện đà, lại đem con gái Nhạc gia khen ngợi một phen, ngay sau đó lại lấy thân phận hoàng đế đương trường dạy dỗ Thái tử không thể khi dễ nàng. Cái phần hoàng ân này, vô luận dừng ở trên đầu ai đều cảm động đến rơi nước mắt.

Quả nhiên, Nhạc Hám Đông vẻ mặt kích động nói: “Hoàng Thượng nói quá lời, Thái tử ôn văn nhã nhĩ, tuy là Thái tử nhưng cũng không dựa thế khi người, người gặp người khen, lại như thế nào làm ra chuyện khi dễ tiểu nữ. Nhưng thật ra tiểu nữ kiến thức nông cạn, sợ là không xứng với Thái tử”.

“Nhạc tướng quân nói như vậy, người đây chính là đang hoài nghi ánh mắt trăm sao? Ha ha ha ha”.

“Vi thần không dám”.

“Ha ha, chúng ta hai trưởng bối cũng nên nhiều chuyện. Đến đây, lập tức bắt đầu đi. Trăm, cũng là mỗi ngày ngóng trông rồi”.

Một trung niên thái giám tiến lên, đọc qua diễn văn vài năm nay cũng chưa đổi quá, lúc này mới tuyên bố đại hôn bắt đầu.

Phong Lăng trong tay đưa ra một cây xứng can được bao vải đỏ. Phong Lăng cầm cây xứng can này, không khỏi nghĩ tới ba năm trước đây, lúc ấy chính là khi hắn chuẩn bị dùng nó nhắc khăn hỉ, dị biến nổi lên, tràng đại hôn kia cũng bị phá hư hầu như không còn, Phong gia hắn cũng bởi vì gặp một hồi tai nạn thật lớn.

Nghĩ đến đây, hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, ở trong mọi người nhìn chăm chú chậm rãi hướng khăn hỉ bên cạnh mà đưa tới.

Hô...

Xứng can trong tay hắn còn chưa có đụng tới khăn hỉ, bỗng nhiên một trận gió âm lãnh từ bên ngoài thổi vào, là một trận gió lai lịch quái dị, lại giống nhau hàn khí vô cùng hỗn loạn, làm cho Loan Phượng điện không khí nhiệt liệt lập tức lạnh xuống, mọi người đều hung hăng rung mình một cái.

Phong Lăng động tác theo bản năng đình chỉ, ngay sau đó, một cổ gió lớn hơn nữa đột nhiên thổi đến, khởi lên tiếng kinh hô không nhỏ, khăn hỉ trên đầu Nhạc Tư Kỳ bị luồng gió này trực tiếp thổi xuống, rơi trên mặt đất, lộ ra một gương mặt như tuyết trắng đang kinh hoảng. Mây như trắng, mắt như sao sớm, điểm giáng thần... Đây là một cô gái tinh xảo như từ trong họa đi ra. Mọi người đồng thời trong lòng thầm khen, đồng thời lại không thể không thầm giật mình. Khăn hỉ chính mình bay xuống, đây chính là điềm không may thật lớn. Mà luồng gió vừa rồi kia...

“Người nào!” Bên ngoài liên tục truyền đến vài tiếng hét lớn, luồng gió quái dị này khiến cho một ít cao thủ ám vệ cảnh giác, nhất tề hô to ra tiếng, một là chấn nhiếp, hai là nhắc nhở người chung quanh lập tức đề phòng.

“Hắc hắc hắc hắc...”

Một trận làm tiếng cười trầm thấp người ta nổi da gà bỗng nhiên từ trên không truyền đến, nghe tiếng cười này, Phong Liệt nguyên bản vẻ mặt giận dữ trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nguyên bản sắc mặt giận dữ đã trong khoảnh khắc biến thành một loại sợ hãi thật sâu, hắn khó nhọc đứng dậy, toàn thân đều kịch liệt run run.

Oành!

Một tiếng nổ vang, đỉnh chớp Loan Phượng điện ầm ầm nổ tung một cái động lớn, đá vụn bay tán loạn đem đám người dày đặc dọa chạy trời chết, một luồng gió cuồng bạo từ chỗ bị phá vỡ trống rỗng kia cuốn vào, mục tiêu, đúng là Nhạc Tư Kỳ hầu như đã muốn bị dọa ngốc.

Hô...

“Tư Kỳ!”

Theo một tiếng thét chói tai dễ nghe cùng một tiếng rống to của Nhạc Hám Đông, thân thể Nhạc Tư Kỳ đã trực tiếp bị luồng gió này cuốn đi, bay về phía không trung, mọi người theo bản năng theo phương hướng nàng bay đi nhìn về phía trước, sau đó toàn bộ sợ hãi trợn mắt há hốc mồm.

“Tà... Tà Đế!!”

Cái tên này vừa bị hô lên, một bóng ma đáng sợ cũng trong nháy mắt che ở trái tim bọn họ, làm cho trái tim bọn họ không nghe sai sử điên cuồng nhảy lên.

286. Chương 285: Giẫm Lên Tôn Nghiêm

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 285: Giẫm lên tôn nghiêm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nhạc Tư Kỳ thân thể ở trong gió bị cuốn lên, từ trong lỗ thủng ở đỉnh đại điện bay lên, bay đến trên không đỉnh điện chừng mười thước, sau đó bị cánh tay một người kéo vào trong lòng. Đồ bạc, mặt nạ bạc, cái trang phục độc nhất vô nhị này, cũng đại biểu thân phận độc nhất vô nhị của hắn. Mà hắn, lúc này nhưng lại vẫn không nhúc nhích lơ lửng ở giữa không trung, làm cho người ta như gặp thần linh hạ phạm. Cao thủ thị vệ nhảy lên đỉnh điện trong lòng cũng đều hoảng sợ, một là vì danh tiếng của hắn, hai là thân thủ khủng bố của hắn có thể trực tiếp lơ lửng ở trong không - phù không phi hành, nghe nói đó là năng lực thiên cấp mới có khả năng có được.

Nhạc Tư Kỳ bị cuốn vào cơn gió đã bị dọa cho sợ hãi, lúc này sắc mặt đã tái nhợt, mồm mở to thở hổn hển, khi tỉnh táo lại, lại phát hiện mình đang ở không trung, bản năng muốn giãy dụa kêu to, lại bỗng nhiên nghe được bên tai truyền đến một thanh âm đáng sợ: “Nếu không muốn bị ta cởi sạch quần áo bỏ lại, thì thành thành thật thật cảm tạ cho ta”.

Loại uy hiếp này so với muốn mạng nàng còn đáng sợ hơn, Nhạc Tư Kỳ lập tức sợ tới mức ngoan ngoãn không dám nhúc nhích, hai mắt rung rung, muốn kêu lại không dám kêu. Nàng là một cô gái chưa từng kết hôn vẫn ở trong khuê phòng bình thường được bảo hộ rất nhiều, chưa từng gặp qua người xấu, chịu qua sợ hãi như vậy. Càng không thể nghĩ tới sẽ vào hôn nhân đại sự của mình gặp được loại chuyện đáng sợ này.

Cái tên Tà Đế làm cho các thần tử bách quan vốn rất sợ chết đều hít một hơi khí lạnh, cổ rút lại mà lui ra sau, không dám để cho chính mình xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn, ngay cả thị vệ đã đem chung quanh vây chặt như nêm cối cũng đều là răng run lên. Tà Đế ở trong không trung, bọn họ căn bản không thể tiến hành công kích, cái này ngược lại làm cho bọn họ âm thầm thở phào, bởi vì nếu hắn ở ngay trước mắt, ngay cả chính bọn họ cũng không biết có dũng khí xông lên hay không. Nghĩ đến trong đồn đại, người chết ở trong tay Tà Đế là thi cốt không còn, bọn họ cứng ngắc bước chân hầu như đều không tự chủ mà lui bước về phía sau.

Nhạc Hám Đông lại như thế nào không biết cái tên Tà Đế, nhưng nữ nhi ở trong tay hắn, hắn thế nào còn quản cái gì Tà Đế hay không Tà Đế, hắn dưới chân dẫm mạnh, thân thể đột nhiên nhảy lên, trực tiếp nhảy đến phía trên đỉnh điện, tức giận tận trời hét lớn: “Người... mau đem nữ nhi của ta thả ra!”

Phong Lăng sắc mặt đã muốn vô cùng xanh mét, hắn hai lần đại hôn, ở cùng thời cơ, liên tiếp sinh ra chuyện ngoài ý muốn dự đoán không được. Một lần trước đó, là Diệp Vô Thần ngang nhiên xâm nhập, mục tiêu là Diệp Thủy Dao. Mà lần này, cái tên Tà Đế lấy khủng bố làm kinh sợ Đại Phong quốc lại xuất hiện ở trong này, dùng gió cuốn đi Nhạc Tư Kỳ.

Cái này như là một cái châm chọc bằng trời. Nhìn Tà Đế như quân lâm thiên hạ ở trong không trung kia, hắn đã biết tràng hôn lễ, lại bị hủy.

Không trung, truyền đến thanh âm trầm khàn của Tà Đế: “Người... nữ nhi... không tệ, ta muốn...”

Thanh âm này gây cho Nhạc Hám Đông là cực kỳ phẫn nộ, gây cho Phong Lăng lại là vô cùng nhục nhã. Ba năm trước đây, đại hôn hắn bị hủy đã muốn làm cho hắn chịu trào phúng, mà lại là ngày đại hôn của hắn, tân nương lại ở trước mắt bao người bị Tà Đế cướp đi, cũng công bố “ta muốn”. Có người nam nhân nào chịu được sỉ nhục như vậy? Huống chi hắn đường đường Thái tử Đại Phong quốc, nếu hôm nay cứ như vậy bị Tà Đế mang Nhạc Tư Kỳ đi, Phong Lăng hẳn tất thành trò cười.

Dưới khuất nhục, nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng Phong Lăng cũng bị gắt gao đè ép xuống, hắn nhíu mày giữa đầu, quát to: “Tà Đế, Phong gia ta chưa bao giờ phạm qua tà tông người, mà tà tông người một năm này lại nhiều lần tàn sát Đại Phong quốc ta, chúng ta cùng người, đến tột cùng có thù oán gì!”

“Thù oán? Không cần oán cừu. Nữ nhân này không tệ, khó được nhập pháp nhân bản đế, bản đế mang nàng đi làm nha đầu làm ấm giường, có gì không thể...” Tà Đế thanh âm trầm, tự tự thâm trầm.

Phong Lăng toàn thân rung chuyển, tại những lời như cường đạo này nhất thời nói không ra lời. Tà Đế ý tứ biểu đạt rành mạch, hắn cướp đi Nhạc Tư Kỳ không cần lý do, lý do duy nhất là hắn coi trọng nàng, hắn căn bản không cần đi để ý... Cái khác không cần phải nói, nơi này là địa phương nào, Phong Lăng hẳn là thân phận gì, hắn căn bản là không để ở trong mắt.

Nhưng, Tà Đế ở trước mặt hắn cuồng vọng, có tư cách không coi ai ra gì, bởi vì hắn là đế vương tà tông!

“Tà Đế! Người nếu dám động đến nữ nhi của ta... Ta tất cho người bầm thây vạn đoạn!!” Nhạc Hám Đông nghiêng răng nghiêng lợi, hai đấm gắt gao nắm chặt, hầu như đem xương tay chính mình đều muốn xiết gãy. Nhưng Tà Đế đang ở trong không trung, hắn cho dù muốn xông lên cũng là lão hổ ăn trời, không thể nào mở miệng. Chỉ có thể trở mắt rít gào.

“Nữ nhi người? Bản đế có thể coi trọng nàng, là phúc khí Nhạc gia người, theo bản đế, so với cùng Thái tử chó má này mạnh hơn trăm ngàn lần” Tà Đế âm lãnh nói xong, thanh âm không chứa tình cảm gì đã đem Phong Lăng nhục nhã không còn chút gì.

Phong Lăng chỉ cảm thấy bên trong ngực bụng giống như muốn nổ tung, làm cho hắn có xúc động giết người mãnh liệt nhất từ trước tới nay.

Một trận tiếng bước chân vội vàng tới gần, nhận được mệnh lệnh khẩn cấp thị vệ cung tiễn lấy tốc độ cực nhanh chạy đến nơi này, ở trong một tiếng mệnh lệnh nhất tề xoát xoát giương cung cài tên, thẳng chỉ Tà Đế trong không trung.

Phong Lăng hầu như bị tức muốn bể phổi rồi cuộc tìm được phương pháp phát tiết, âm nghiêm mặt hét lớn một tiếng: “Còn do dự cái gì, mau bắn, bắn chết hắn cho ta!!”

Nhạc Hám Đông nghe vậy cả kinh hô: “Dừng tay! Ai cũng không được tùy tiện tiến công!” Hắn xoay người gấp giọng nói: “Thái tử, tiểu nữ còn ở trong tay hắn, trăm ngàn không thể xúc động!”

“Hắc hắc hắc hắc...” Tà Đế một tay gắt gao choàng ở thắt lưng Nhạc Tư Kỳ, một tay kia ở trên mặt nàng thông thả vuốt ve, tuy rằng cách một tầng bao tay màu bạc, vẫn như cũ có thể cảm giác được trên tay truyền đến mềm mại trắng mịn, trong miệng xuất ra tiếng cười giống như hài lòng giống như tán thưởng.

“Thái tử Đại Phong quốc... nữ nhân này, bản đế thực hài lòng, cho nên mang đi trước. Lần sau khi đại hôn, nhớ rõ thông báo bản đế một tiếng, bản đế lại thân xem xét trước một chút có thích hợp khẩu vị bản đế

hay không...”

Thanh âm hạ xuống, một luồng gió bỗng nhiên thổi bay, Tà Đế một tay ôm Nhạc Tư Kỳ, như một mũi tên màu bạc chạy như bay mà đi, trong chớp mắt liền biến mất ở trong tầm mắt, giống nhau tiến nhập đám mây.

“Tư Kỳ!!” Nhạc Hám Đông một tiếng hét hoảng bi thiết. Tà Đế rời đi quá nhanh, hắn dừng nói hô lên lời ngăn trở, ngay cả phản ứng đều không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng bị mang đi. Mà ở đây đều bị ghen hòng nhìn trôn trời. Tà Đế từ trên trời giáng xuống, tận trời mà đi, tại vô số cao thủ đại nội hoàng cung thủ vệ nghiêm ngặt ở đây căn bản không bị nửa điểm cản trở, quay lại tự nhiên, số thủ vệ kia ở trong mắt hắn chẳng khác gì trò cười vậy.

Mà hắn ngự không qua lại, trừ phi cũng là có năng lực phi hành, nếu không có ai có khả năng quấy nhiễu được hắn. Cũng khó trách chưa bao giờ có người thấy được mặt thật của Tà Đế, không người nào biết hắn là ai, bởi vì ít khả năng có người có thể đến gần hắn.

“Mau đuổi theo! Các ngươi còn thất thần làm gì, mau đuổi theo!!”

Cung đình thị vệ đều là lần đầu tiên thấy Thái tử tính tình ôn hòa trên mặt xuất hiện biểu tình đáng sợ như thế, nào dám cự tuyệt, đều ứng tiếng hét hoảng mà đi. Nhưng Tà Đế là biến mất ở tại chân trời, bọn họ như thế nào đuổi theo? Đi nơi nào đuổi? Bọn họ có thể làm, chính là thuận ý Thái tử, làm ra bộ dáng đi ra ngoài một vòng.

Thái tử đại hôn, liền như vậy bị hủy. Nếu nói ba năm trước đây Diệp Vô Thần hủy hôn liền giống như cho hắn một bạt tai, mà lần này Tà Đế hủy hôn tựa như đem hắn gạt ngã trên mặt đất, dùng chân hung hăng đạp mặt hắn. Bởi vì người trước, là sốt ruột cứu chị, người sau, là vì Tà Đế coi trọng nữ nhân Thái tử Đại Phong quốc hắn, vì thế không khách khí cướp đi, hắn... cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn bị cướp đi.

Cái loại khó chịu trong lòng này làm cho hắn càng có một loại cảm giác lồng ngực muốn nổ tung, ở trong oán hận cùng khuất nhục cực độ, hắn bắt đầu cảm thấy trước mắt tối đen đi, tiếng huyền não bên tai cùng các loại hô to cũng dần dần trở nên mơ hồ. Rốt cuộc, hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Mọi người ở trong kinh hô hoảng cuồng tay chân đem hắn nâng dậy, bọn họ bắt đầu thay Thái tử này cảm thấy đáng thương cùng bi ai, loại đả kích cùng nhục nhã này đối thành một nam nhân nào cũng khó thừa nhận, huống chi đường đường Thái tử. Nhưng... chỉ có thể trách hắn đụng phải Tà Đế, kẻ cường đại như thiên thần, đáng sợ như ác ma, thần bí như u linh kia.

Mà câu nói cuối cùng của Tà Đế kia không khác gì một cơn trầm trọng, có những lời này ở đó, ai còn dám đem nữ nhi gả cho Thái tử này, cho dù có người dám, Thái tử này sẽ có đảm lượng thành hôn hay không? Bởi vì nói không chừng lại là một lần nhục nhã bằng trời. Trừ khi, hắn cưới một người xấu đến không nhập pháp nhãn Tà Đế... Bí mật thành hôn? Ở Đại Phong quốc, ai chẳng biết, ở trong mắt tà tông, thế giới này căn bản không có bí mật. Ai muốn đạt được cái bí mật gì, chỉ cần cấp đủ tiền, bí mật gì đều trở thành không phải bí mật.

“Đem hắn... đi xuống nghỉ ngơi” Ở trong không khí xấu hổ cùng yên lặng, Phong Liệt vô lực phát phát tay. Hắn sau khi lên tiếng, nhất thời làm cho người hữu tâm phát hiện, vừa rồi Tà Đế xuất hiện đến khi Tà Đế rời đi, hắn lại một câu đều không có nói qua.

Nhạc Hám Đông từ đỉnh điện nhảy xuống, bước chân lảo đảo vài cái, sau đó đột nhiên hướng ngoài cửa phóng đi. Phong Liệt quát lạnh một tiếng gọi hắn lại: “Nhạc tướng quân, ngươi đi đâu vậy?”

Nhạc Hám Đông quanh thân đều là mồ hôi lạnh, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vi thần lập tức cho người ta phong tỏa thành Thiên Phong, truy tra Tà Đế ở đâu, nhất định phải đem Tư Kỳ cứu trở về...”

Phong Liệt khoát tay chặn lại, sắc mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc, hắn trầm giọng nói: “Nhấn đi, không cần đi. Trầm khuyên ngươi, hắn chủ động trên chóc chúng ta như thế nào cũng được, nhưng trăm ngàn không cần đi chủ động trên chóc hắn, đó là một kẻ cực kỳ đáng sợ...” Nhìn về mặt khiếp sợ của Nhạc Hám Đông, hắn lại ý vị thâm trường nói: “Nếu lệnh ái thực chiếm được Tà Đế kia súng ái, đối với Nhạc gia các người mà nói, có lẽ sẽ là một chuyện tốt bằng trời”.

Nhạc Hám Đông nghe lời Phong Liệt nói, ít dám tin tưởng lỗ tai mình, không thể tin lời này lại có thể là từ trong miệng hắn nói ra. Hắn kinh thanh nói: “Hoàng Thượng, chuyện này như thế nào có thể cho nó phát triển xuống như thế... Không nói đến Hoàng Thượng, vi thần liền có thể lập tức điều động hơn mười vạn quân mã, như thế nào chỉ sợ một Tà Đế!”

“Hơn mười vạn? Ha ha ha ha...” Phong Liệt một tiếng cười tự giễu tự ai: “Lấy khả năng Tà Đế, người cho dù được bảo hộ trong trăm vạn quân, hắn nếu muốn lấy tính mệnh của người, là khó hay dễ?”

Nhạc Hám Đông đầu tiên là sửng sốt, giây lát sắc mặt xám trắng.

“Hắn tự xưng Tà Đế... Xác thực, hắn tuy rằng không có vương miện hoàng bào như trăm vạn, nhưng ở trước mặt chúng ta, hắn mới chính thức đế, bởi vì hắn có thể dễ dàng quyết định sinh tử chúng ta, mà hắn nắm trong tay tà tông, có thể không lưu dấu vết lặng yên không một tiếng động tiêu diệt một quân đội ngàn người của chúng ta, có thể trong một đêm đem Hoàng Phủ bách lý loại ma vũ thế gia chúng ta cũng không dám dễ dàng trêu chọc này diệt môn, có thể sử dụng thủ đoạn quỷ thần khó lường có được tình báo bí mật...”

Nhạc Hám Đông: “...”

287. Chương 286: Tư Kỳ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 286: Tư Kỳ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Trẫm rất sớm đã biết, tuy rằng Tà tông xuất hiện gần một năm, nhưng trẫm có được lực lượng cùng Tà tông căn bản không cùng một cấp bậc. Tà tông, cũng chỉ có Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông có nội tình vạn năm mới có thể chống lại, chúng ta ở trước mặt Tà tông chỉ có thể nói chỉ nhỏ bé cùng hèn mọn, cho dù là giấy dựa, cũng bất quá chỉ là châu chấu đá xe. Cùng với uống phí khí lực, không bằng tạm thời thuận theo đi”.

Nhạc Hám Đông kinh ngạc nhìn Phong Liệt sắc mặt u ám, phảng phất hôm nay mới nhận thức hắn vậy. Hắn nghĩ không rõ, vì sao hoàng đế có vô cùng hùng tâm cùng quyết đoán kia, hôm nay lại nói ra lời ảm đạm như thế, trong lời nói... hắn ngay cả ý tưởng phản kháng cũng không dám có.

Hắn sẽ không nghĩ đến, Tà Đế vì làm cho hoàng đế cường liệt này biến thành chim sợ cành cong, nửa năm này tới nay dùng bao nhiêu thủ đoạn!

Nhạc Hám Đông không có phản bác, run giọng nói: “Hoàng Thượng, cho dù có thể chịu nhục này, nhưng tiểu nữ vi thần còn ở trong tay Tà Đế, vi thần chỉ có một nữ nhi như vậy, như thế nào không đi lo lắng...”

“Yên tâm tốt lắm, Tà Đế chỉ giết ác nhân cùng kẻ địch của hắn, sẽ không động thủ đối với lệnh ái” Phong Liệt tâm lực lao lực quá độ nói xong, bước chân pháp phù đi ra ngoài.

Nhạc Hám Đông hai tay nắm lại, cho dù Tà Đế sẽ không đả thương nàng... Nhưng đối với nữ tử chưa thành hôn mà nói, danh tiết lớn hơn sinh tử, hơn nữa lấy tính cách Nhạc Tư Kỳ, nếu như chịu nhục, nhất định tìm chết... Hắn như thế nào có thể yên tâm!!

Thành Thiên Phong không khí rõ ràng trở nên khẩn trương hẳn lên, rất nhiều thành vệ quân cùng cấm quân xuất động, ở trong thành ngoài thành qua lại xuyên qua, mặc cho ai đều biết nói nhất định sinh ra đại

sự gì. Bất quá nếu người cẩn thận quan sát mà nói, sẽ phát hiện những người này tựa như có chút không yên lòng... Bởi vì, phong tỏa cũng tốt, điều tra toàn thành cũng tốt, bọn họ trong lòng biết rõ ràng đều là làm bộ dáng, bởi vì mục tiêu lại là Tà Đế đáng sợ kia. Bất lấy Tà Đế? Quả thực là chê cười.

Nhưng Nhạc Hám Đông sốt ruột cứu con, cho dù biết hy vọng xa vời đến hầu như không có, lại như thế nào có thể làm được thờ ơ.

Mà về phương diện khác, khi Phong Thái tử đại hôn, việc tân nương bị Tà Đế đương trường cướp đi đã ở lực lượng nào đó thôi động lấy tốc độ kinh người truyền khắp Đại Phong quốc, sau đó lại truyền đi toàn bộ Thiên Long đại lục. Vô luận là phong Thái tử Phong Lăng, hay là toàn bộ Thiên Long hoàng thất, tôn nghiêm đều bị Tà Đế một người hung hăng đập ở tại lòng bàn chân.

Phong Liệt đứng yên ở bên trong thư phòng, vô cùng lo lắng. Hắn đã muốn ý thức được, Tà Đế rằng nanh đã không hề muốn chỉ cần dừng lại ở trên người hắn, mà là bắt đầu hướng về phía con của hắn. Hắn khổ tâm suy nghĩ, đến tột cùng là đã biết một chút từ một sự kiện năm đó làm thế nào đưa tới ác ma khủng bố này. Hắn có thể không sợ ngàn quân, không sợ Thiên Long, Quỷ Thủy, Thương Lan liên thủ, nhưng không cách nào không sợ Tà Đế. Hắn giống như là ác mộng đáng sợ nhất trên thế giới này, nằm ở trái tim hắn hất đi không được.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân có chút suy yếu, Phong Liệt cũng không quay đầu lại nói: “Con đã tỉnh”.

“Phụ hoàng, con không sao” Phong Lăng trên mặt có chút tái nhợt, trước đó giận dữ khí huyết công tâm, hiện tại đã muốn bình tĩnh xuống.

“Phụ hoàng, người là không phải biết chút gì?” Phong Lăng hỏi, khi hắn còn thanh tỉnh, Phong Liệt lúc ấy biểu tình là một loại trắng bệch hắn chưa bao giờ thấy, đó là một loại sắc mặt sợ hãi đến trình độ nào đó mới có thể xuất hiện. Hơn nữa, hắn từ đầu đến cuối không nói một lời.

“Cái Tà Đế kia, là kẻ chúng ta không thể trêu vào... Con rõ ràng ý tứ ta không?” Phong Liệt nói.

Phong Lăng đột nhiên ngẩng đầu, khó hiểu nói: “Phụ hoàng, nhi thần từ nhỏ đến lớn, không thấy người sợ qua ai. Tà Đế này tuy rằng thần thông quảng đại, chẳng lẽ chúng ta đường đường hoàng thất Đại Phong, đến tột cùng sẽ sợ một người này?”

“...Có một số việc, không tự mình trải qua mà nói, con sẽ không rõ ràng. Con nói đúng, trăm trước kia cho tới bây giờ chưa sợ qua ai, nhưng Tà Đế này, lại làm cho trăm ngay cả tâm chống cự cũng không dám có, con có thể lý giải sao?” Phong Liệt phiền muộn ngàn vạn nói.

Phong Lăng: “!!”

“Xem ra, con cùng con gái Nhạc gia cũng không duyên phận. Trước tiên lui xuống đi, trăm ngàn không cần ý đồ đuổi theo tra Tà Đế ở đâu hoặc là tiêu diệt Tà tông, nếu không, trăm lại thân tự ngăn cản con” Phong Liệt đưa lưng về phía hắn, mặt không chút thay đổi nói.

Phong Lăng gắt gao cắn răng, kích động nói: “Phụ hoàng, cái này không giống người... Chẳng lẽ người thực nhẫn xuống cái khẩu khí này sao?”

Phong Liệt trầm mặc không nói, không có để ý tới.

“Nhi thần cáo lui” Phong Lăng thi lễ, mang theo tâm tình vô cùng phức tạp lui ra.

Phong Liệt xoay người lại, hai mắt rung động lóe ra giãy dụa cùng oán hận, hắn dùng thanh âm thấp không thể nghe thấy lầm bầm: “Trăm... như thế nào có thể nuốt xuống cái khẩu khí này. Nhưng đối mặt kẻ địch căn bản không thể chống lại, vì Phong gia, trăm chỉ có nhẫn nại khuất phục... Trăm cần là một cái cơ hội, một thời cơ...”

Lăng không phi hành, đây là người thường cả đời cũng không có khả năng có thể nghiệm, nhưng Nhạc Tư Kỳ kinh hãi quá độ thế nào còn có tâm tư đi hưởng thụ loại cảm giác tuyệt vời này, tâm nàng tựa như thân

thể nàng giống như treo ở không trung, gương mặt như tuyết trắng bởi vì sợ hãi mà nhiễm lên một tầng trắng bệch.

Nàng bình thường tuy rằng đều là trong nhà không ra, nhưng nghe qua không chỉ một lần về Tà Đế đáng sợ này, trong lúc nhất thời ngay cả giây dựa cũng không dám có. Lúc này, bọn họ đã muốn bay ra thành Thiên Long, gió bên tai gào thét mà qua, nhưng vẫn không có nghe đến hắc có thanh âm gì.

“Người muốn dẫn ta đi nơi nào?” Nàng khẩn trương cẩn thận hỏi.

“Không... được... nói...”

Bên tai, truyền đến Tà Đế trầm thấp trả lời. Thanh âm của hắn ở trong gió, khó nghe làm cho nàng hầu như muốn che lỗ tai.

“Người... thả ta được không? Ta chưa từng có hại qua người.” Nhạc Tư Kỳ dùng phương thức ngốc nhất, nhỏ giọng cầu xin.

“Người thật muốn ta thả người?”

Tà Đế truyền đến một tiếng làm cho nàng kinh ngạc trả lời, nàng thật cẩn thận trả lời: “Người thả ta, ta nhất định sẽ cảm tạ người”.

“Cảm tạ sẽ không cần, người đã hy vọng ta thả người, vậy thả người đi”.

Nhạc Tư Kỳ còn chưa có kịp ngạc nhiên|vui mừng, cánh tay vòng qua vòng eo nàng bỗng nhiên buông ra, thân thể nàng lập tức thẳng tắp rơi xuống phía dưới.

“A...”

Nhạc Tư Kỳ bản năng ra một tiếng kêu to, sợ tới mức tim đều thiếu chút nữa nhảy ra, tay chụp lung tung, hy vọng xa vời có thể bắt được cái gì có thể cứu nàng, hai mắt xinh đẹp ở trong tiếng thét chói tai tuyệt vọng nhắm lại.

Gió bên tai bỗng nhiên sinh biến hóa, một thân thể tới gần nàng, một cánh tay cũng lại đem nàng giữ lại, làm cho thân thể nàng rơi xuống biến thành hướng về phía trước chậm rãi bay đi. Nhạc Tư Kỳ như một người chết đuối vớ được bè gỗ, hai tay hai chân bản năng gắp gao quăn quanh lấy người đó, hầu như dùng hết toàn bộ khí lực chính mình.

“Hiện tại, còn bảo ta thả người sao?” Tà Đế khước miệng nhếch lên, trêu tức nói.

Không nghe được trả lời, hai tay ôm chặt lấy thân thể hắn lại bỗng nhiên buông lỏng xuống, Tà Đế hơi nhìn qua một bên, phát hiện Nhạc Tư Kỳ hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, chỉ có mái tóc thật dài theo gió bay múa, đúng là vì vừa rồi sợ hãi được cứu, tâm thần căng thẳng buông lỏng mà ngất đi.

“Rốt cuộc vẫn là một tiểu cô nương, thật sự là không cần dọa” Sau mặt nạ màu bạc, Tà Đế trên mặt lộ ra nụ cười.

Nàng gặp một giấc mộng thực đáng sợ, trong mộng, nàng ở trong đại hôn chính mình bị Tà Đế thực đáng sợ kia mang đi, cái Tà Đế kia bay đi, mang nàng bay lên trời, còn đem nàng từ trên trời buông xuống, sau đó...

Trên mặt, bỗng nhiên truyền đến cảm giác ngứa, như là bị cái lông xù gì đó nhẹ nhàng phát động, nàng mở to mắt, bên trong tầm mắt mông lung, nàng quả nhiên thấy được một cái lông xù gì đó, đang cọ cọ lên mũi mình.

“Người đã tỉnh”.

Bên tai, truyền đến một giọng nam xa lạ, thanh âm này rất nhẹ, rơi vào trong tai, lại cấp cho nàng một loại cảm giác thư thái kỳ dị. Nàng trợn mắt nhìn lại, lại thấy được một màu bạc, nàng đang nằm ở trên một mảng cỏ khô ráo, mà người toàn thân đồ màu bạc kia ngồi xổm bên người nàng, tay phải mang theo bao tay màu bạc đang cầm một cọng cỏ đuôi chó quét lên cái mũi tinh xảo của nàng.

Nhạc Tư Kỳ nhất thời ngây người, nghi hoặc mình có phải còn chưa có từ trong mộng tỉnh lại hay không, sau đó rốt cuộc lập tức thanh tỉnh, cuống quýt ngồi dậy, tay ý thức đặt ở trước ngực. Thấy quần áo chính mình hoàn toàn chỉnh chỉnh không có bị động quá, trên người cũng không có cảm giác gì lạ, lúc này nàng cuối cùng mới yên lòng. Bị nam tử xa lạ mang đi, sau khi từ hôn mê tỉnh lại, kiểm tra quần áo chính mình có thể nói là bản năng phản ứng của nữ tử.

“Người yên tâm đi, bản đế đối với thân thể người không có gì hứng thú, người miễn cưỡng xem như mỹ nhân, nhưng còn nhập không được mắt bản đế” Tà Đế xoay xoay cổ đuôi chó trong tay, chậm rãi nói.

Tà Đế nói làm cho sợ hãi trong lòng Nhạc Tư Kỳ đánh tan, đồng thời lại thêm vài phần ủy khuất, lấy thiên tính nữ tử mà nói, một cô gái tuổi thanh xuân nghe thấy một người nói trắng ra như vậy đều là một loại đả kích thực trầm trọng, huống chi nàng từ nhỏ đã được người khen ngợi là đại tiểu mỹ nhân bại hoại.

“Thanh âm người...” Nàng thốt ra. Cùng thanh âm khàn khàn trầm thấp, khó nghe đến cực điểm trước đó hoàn toàn khác biệt, thanh âm Tà Đế hiện tại không biết muốn nhu hòa dễ nghe hơn bao nhiêu lần. Từ thanh âm phán đoán, Tà Đế này tuổi cùng nàng không kém là bao nhiêu. Nàng ít dám tin tưởng, Tà Đế bị truyền vô cùng cường đại cùng đáng sợ này, thế mà lại là một người nam tử tuổi còn trẻ.

Hơn nữa, hẳn lúc này tùy ý ngồi xổm nơi đó, xoay xoay cổ đuôi chó trong tay, ngay cả khi tức kia mơ hồ đều là ôn hòa như vậy, lại nào có một chút bộ dáng đáng sợ.

“Ồ? Như thế nào, thanh âm bản đế rất khó nghe sao?” Tà Đế ngẩng đầu lên, một đôi mắt ẩn hàm ý cười nhìn nàng.

Gần tuổi, thanh âm nhu hòa cùng tư thái, còn có đôi mắt làm cho người ta có một loại kỳ dị trầm mê kia... khản trương trong lòng Nhạc Tư Kỳ lập tức đánh tan rất nhiều, đã không còn sợ hãi. Nàng miễn cưỡng cười cười, một bên lắc đầu một bên nhẹ giọng nói: “Thanh âm người một chút cũng không khó nghe, còn... rất êm tai. Chỉ là, người xem ra giống như tuổi còn trẻ, cũng không có đáng sợ như bọn họ nói vậy”.

Tà Đế đột nhiên cười không nổi, điềm tĩnh nói: “Nếu người thật cho rằng như vậy, bản đế chỉ có thể nói người quá ngây thơ rồi. Người hẳn là may mắn không phải kẻ địch bản đế, bằng không mà nói, bản đế sẽ làm người rõ ràng cái gì gọi là sợ hãi. Về phần tuổi của bản đế, có người đã nói cùng người bản đế thực già sao?”

Hắn bỗng nhiên biến lạnh giọng làm cho tâm nàng vừa mới thư hoãn lại bắt đầu thẳng thẩn nhảy lên, Tà Đế thấy nàng lộ ra thần thái như thế, không chỉ có thể lắc đầu nói: “Nếu không phải kẻ địch bản đế, người cũng không cần sợ hãi, bản đế sẽ không động tới người, đả thương người, sẽ không ăn người, còn có thể cho người thoải mái, nói không chừng...” Miệng hắn chợt nhếch lên rất nhỏ: “Đến lúc đó, người còn không muốn đi trở về”.

288. Chương 287: Lạc Thần Chi Nhai.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 287: Lạc thần chi nhai.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Vậy người vì cái gì muốn bắt ta, người không phải nói...” Nhạc Tư Kỳ lúc này trong lòng kinh ngạc nặng hơn sợ hãi, nàng nhớ tới nàng bị mang đi, Tà Đế theo như lời là vì coi trọng nàng... Chỉ là nàng nửa câu sau như thế nào đều nói không ra miệng.

“Bản để bắt người, là người thiếu chút nữa gả cho kẻ không nên lập gia đình. Hừ, bản để nếu không bắt người, người cả đời này sẽ chờ thủ tiết đi” Tà Đế lạnh nhạt nói.

Nhạc Tư Kỳ trừng lớn hai mắt xinh đẹp, vẻ mặt mờ mịt.

“Người chỉ là một tiểu nha đầu cái gì cũng đều không hiểu, cũng không cần rõ ràng nhiều lắm là tốt nhất. Hiện tại nghỉ ngơi đủ rồi, nên rời đi”.

Tà Đế dưới chân khẽ nhún, như thuận di đi tới trước người Nhạc Tư Kỳ, khi nàng còn chưa có phản ứng lại liền một tay ôm lấy nàng, chạy như bay mà đi.

Trước đó Nhạc Tư Kỳ bị dọa đến mặt không còn chút máu, thế nào còn có tâm tư quan tâm đến cái khác, lúc này tâm thần thả lỏng, càng nhiều lực chú ý đặt ở trên xúc giác. Bên trong ký ức, Tà Đế đem nàng cứ như vậy ôm chặt bên người, làm cho nàng tim đập không ngừng nhanh hơn, nàng mím môi, khẩn trương bất an hỏi: “Người đã nói... không động vào ta”.

“Người ý tứ là để cho ta buông người ra?” Tà Đế nhìn về phía trước, mặt không chút thay đổi hồi đáp.

Nghĩ đến trước đó sau khi bị hất tung ra trực tiếp rớt xuống, Nhạc Tư Kỳ thân thể co rụt lại, cũng không dám nữa nhiều lời nữa, tùy ý để hất mang nàng đi.

Cùng thời gian, một địa phương khác.

Dưới lòng đất âm u ẩm ướt, vô luận đêm tối hay là ban ngày đều chỉ có ánh sáng hờn ám. Dưới ngày đêm chẳng phân biệt được, Lãnh Nhai sẽ không biết mình đã muốn ở trong này quỳ bao lâu. Trừ bỏ một ngày ba bữa, hắn vẫn đều quỳ gối nơi đó như vậy, tâm cũng từ đau đớn không thể nói, dần dần đến bình tĩnh hiện tại.

Mẫu thân chết, đả kích đối với hắn như trời bùng sét đánh, hắn trong lòng đau, Diệp Vô Thần cũng Sở Kinh Thiên đều có thể rõ ràng cảm nhận được. Nhưng cũng may, hiện tại hắn rốt cuộc qua được cửa ải kia của chính mình, di ngôn mẫu thân hắn trước khi lâm chung... Người đã chết, không có thống khổ chết đi, có thể đi thế giới kia theo Phong Triều Dương, hắn hẳn là thay người cao hứng... Sinh tiền đau khổ cả đời, sau khi có thể cùng Phong Triều Dương vĩnh viễn làm bạn, cùng chôn một mộ, người thực hẳn là thực thỏa mãn, thực vui mừng.

Sở Kinh Thiên cũng vẫn cùng hắn, không có rời khỏi chỗ này. Ở khu vực bị phong ấn phương bắc kia ngày người nhiều năm như vậy, hắn ở trong này căn bản sẽ không cảm thấy buồn khổ.

Thịch... thịch... thịch...

Một tiếng bước chân trầm ổn hữu lực từ phía trên truyền đến, đúng là lão gia tử mặt mũi hiền lành kia, Sở Kinh Thiên nhắm mắt ngồi đó mở to mắt, lễ phép chào hỏi: “Đại Thông gia gia”.

“Ha ha,” Lão gia tử gật đầu, ôn hòa cười, ánh mắt phân biệt ở trên người Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên dừng lại một hồi: “Tiếp qua hai ngày, Thiên Thần Ma Vũ đại hội sẽ mời dự, các người đều chuẩn bị trước một chút đi, qua ngày mai, chúng ta phải đi bên kia”.

“Nhanh như vậy” Sở Kinh Thiên đứng lên, hưng phấn chà xát hai tay mình, hận không thể lập tức là có thể tận tình cùng cao thủ thiên hạ so chiêu. Lập tức, hắn lại thoáng nghi hoặc nói: “Đại thông gia gia, người nói chúng ta... Chẳng lẽ, người cũng phải đi?”

Lão gia vuốt râu gật đầu: “Đúng, lão nhân ta sống nhiều năm như vậy, còn chưa có tham gia qua cái gì ma vũ đại hội, nếu lần này còn không đi mà nói, đã có thể không có cơ hội đi nữa. Không chỉ ta, lão bà tử cũng sẽ đi”.

“Nhưng mà...” Sở Kinh Thiên lo lắng khuyên giải nói: “Mọi người tham gia cái trận đấu kia rất lợi hại, nếu không đủ lực lượng hộ thân, đến bên kia mà nói nhất định sẽ rất nguy hiểm, Đại Thông gia gia, người hay là...”

Từ trên người Viêm Khinh Hồng, hắn không cảm nhận được khí tức gì võ giả nên có, cái này nhiều nhất chỉ là một lão gia gia có vẻ cường tráng một chút mà thôi, nhưng so với gia gia của hắn còn già hơn.

Lãnh Nhai vẫn im lặng đứng dậy, đi đến bên người Sở Kinh Thiên, bình tĩnh cùng Viêm Khinh Hồng đối diện, ánh mắt giống như muốn xem thấu trong lòng hắn.

Viêm Khinh Hồng sao lại nhìn không ra ý tứ ánh mắt hắn, ôn hòa cười, nâng lên một bàn tay khô héo, hư không một trảo.

Một cỗ khí lưu nóng rực nhất thời đập vào mặt mà đến, làm cho Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên đồng thời cảm nhận được một cỗ cảm giác trầm trọng hít thở không thông, đều không tự chủ được rút lui hai bước, khi bọn hắn đồng thời giật mình ngẩng đầu, nghe được lão gia tử cười nói: “Ha ha, hiện tại, các ngươi yên tâm chưa?”

Sở Kinh Thiên mở to hai mắt nhìn, Lãnh Nhai cũng là vẻ mặt đó. Tuy rằng bọn họ cũng không phòng bị, nhưng... Lãnh Nhai còn tốt, lấy Sở Kinh Thiên tu hành Kiếm Thần quyết, tình hình đặc biệt bị ngoại lực xâm nhập lúc ấy tự phát chống đỡ, cho dù là một khối đại thạch trên trời rơi xuống cũng đừng muốn thương tổn đến hắn, nhưng lão nhân này tùy ý vung tay lên, lại dễ dàng đem hắn đánh lui, bọn họ như thế nào không sợ hãi.

“Đại thông gia gia... Diệp lão đệ thật sự là... chủ nhân của người?” Sở Kinh Thiên kinh nghi bất định hỏi.

“Đúng vậy, hẳn chẳng những là chủ nhân mệnh trung chủ định của chúng ta, còn là cho chúng ta một cuộc sống mới, là chủ nhân duy nhất chúng ta trọn đời cũng sẽ không phản bội. Cho dù hẳn muốn chúng ta chết, chúng ta cũng sẽ không có bất luận kẻ nào do dự” Viêm Khinh Hồng thu liễm nụ cười, vô cùng chân thật nói.

Sở Kinh Thiên ánh mắt trừng lớn hơn nữa, “Vậy Thông Hoa nãi nãi có phải cũng lợi hại giống như người hay không?”

“Ha ha, nàng cho dù không bằng ta, cũng kém không xa lắm. Chúng ta cả đời vô dục vô cầu, hầu như mọi thời gian đều đặt ở trên tu hành, lực tự bảo vệ mình là có, các người không cần lo lắng hai lão già chúng ta” Viêm Khinh Hồng vuốt râu cười nói.

Sở Kinh Thiên cảm giác chính mình có chút hô hấp không thông... Vừa rồi kia tùy ý một tay, mà chỉ là có lực tự bảo vệ mình!!

“...Diệp lão đệ hẳn qua hai ngày có thể đi tham gia cái trận đấu kia hay không” Sở Kinh Thiên chỉ ngây ngốc hỏi vấn đề như vậy.

“Chủ nhân an bài... Ha ha, các người hai ngày sau tự nhiên sẽ biết” Viêm Khinh Hồng cười thần bí: “Hai người các người chuẩn bị cho tốt đi, cần cái gì nhớ nói cùng ta một tiếng, khi đến giờ, ta sẽ thông báo cho các người” Nói xong, hắn hơi gật đầu một cái, trầm ổn bước chân rời đi.

Sở Kinh Thiên nhìn bóng dáng hắn mà xuất thần, thật lâu đều không có phục hồi tinh thần lại.

“Gia gia nói qua, muốn ở trước mặt một người hoàn mỹ ẩn nấp khó tức, tu vi ít nhất phải vượt qua đối phương một tầng. Mà ta ngày đó còn vụng trộm thử qua, căn bản là không nhận thấy được cái gì, chẳng lẽ bọn họ lại là... Cái này cũng không thể tưởng tượng nổi”.

Lãnh Nhai trầm mi không nói.

“Này, mặt bằng kia, người nói Diệp lão đệ đến tốt cùng là loại người nào, ngay cả người lợi hại như vậy... đều... Này! Xưng hô Diệp lão đệ chủ nhân!” Sở Kinh Thiên lay lay Lãnh Nhai nói.

Lãnh Nhai mặt không chút thay đổi, xoay người dựa vào góc tường ngồi xuống, một chút sau ngay cả khí tức đã không thấy.

Sở Kinh Thiên biết làm cho hắn nói chuyện so với làm cho hắn đánh rần còn khó hơn, đành phải ngồi xuống ở bên cạnh hắn, rất nhanh liền tâm thần quy nhất, đã không tạp niệm. Vô luận võ cũng tốt, ma cũng tốt, cũng không có thể cách rời “Khí” cùng “Tâm” tu hành.

Hai ngày sau, Thiên Thần Ma Vũ đại hội đã đến lúc mở ra.

“Nơi này chính là địa phương cử hành Ma Vũ đại hội?” Sở Kinh Thiên ánh mắt không ngừng nhìn chung quanh, giật mình hỏi.

Nơi này, rõ ràng là một cái đoạn nhai cao chừng trăm trượng, dưới đoạn nhai, là nước biển không ngừng bốc lên... Không, phải nói là hồ nước, liếc mắt nhìn lại một cái, nước xanh tới trời, không thấy giới hạn. Mà cực xa xa trên mặt nước, một cây cột dài nhỏ chỉ thẳng lên trời, thẳng trong mây, nhìn không tới đỉnh chóp của nó. Phía sau bọn họ, lại là đỉnh núi, gồ ghề cũng không bằng phẳng.

“Đúng vậy, nơi này là vùng đất trung tâm Thiên Thần đại lục, tên là Lạc Thần nhai, trước mắt, là hồ lớn nhất Thiên Thần đại lục, tên là Lạc Thần hồ. Vô luận là mảnh thổ địa này, hay là hồ nước này, cũng không thuộc một quốc gia nào” Viêm Khinh Hồng nhìn phía trước nói.

“Kia, nơi này như thế nào một người đều không có?” Sở Kinh Thiên nhìn nhìn chung quanh, bọn họ một đường đi lên vách núi, không có nhìn thấy một người nào.

“Ha ha, trận đấu này tuy rằng hai mươi lăm năm mới có một lần, nhưng mỗi lần có đám lượng tới tham gia, cũng không quá mấy chục người mà thôi. Sở dĩ chung quanh không có người, là chúng ta đến hơi sớm mà thôi” Viêm Khinh Hồng cười ha ha nói. Bên người hắn, là Thông Hoa nãi nãi vẻ mặt ý cười –Viêm Khinh Bình.

“Như vậy” Sở Kinh Thiên lại đem địa phương này đánh giá vài lần, nhíu mày hỏi: “Nhưng mà, nơi này là đỉnh núi, nếu khi so đấu lực lượng dao động quá mạnh, sẽ không sợ nơi này sập xuống sao?”

“Ha ha ha ha” Viêm Khinh Hồng nghe vậy một trận cười to nói: “Khi ta lần đầu tiên đi vào nơi này, ý tưởng cùng người là giống nhau. Nhưng, nơi này sở dĩ sẽ trở thành nơi tổ chức trận đấu Thiên Thần Ma Vũ đại hội, đều không phải là chính là bởi vì nó là trung tâm đại lục, nguyên nhân quan trọng hơn là, nơi này thổ địa cứng rắn như cương thiết vậy, muốn phá hủy nó, cũng không phải dễ dàng như vậy”.

“Ồ? Ta thử xem” Sở Kinh Thiên cảm thấy hứng thú, lui về phía sau một bước, tùy tay một quyền hướng trên đất đánh tới.

Nếu lấy quyền này của hắn đánh nham thạch bình thường, nhất định sẽ sau một tiếng vang lên đá vụn văng khắp nơi, mà lúc này hắn một quyền đi xuống, lại chỉ có vang lên một tiếng rất nhỏ. Sở Kinh Thiên kinh ngạc nâng lên quyền đầu có chút phát đau, phát hiện trên đất lại có thể chỉ hơi hõm xuống một cái hố con con.

“Oa! Thổ địa nơi này quả nhiên cứng quá, thật như cương thiết vậy” Sở Kinh Thiên sợ hãi than nói, sau đó hắn lại nhỏ tiếng nói thầm: “Chẳng lẽ thổ địa nơi này thực đều là cương thiết?”

“Thổ địa nơi này truyền thuyết là vì gần tới Thông Thần tháp, được thần bảo hộ, cho nên mới cứng rắn đến như vậy. Người có thể làm cho thổ địa nơi này biến hình, đã thực không dễ dàng” Viêm Khinh Bình cười tủm tỉm giải thích nói, nếp nhăn như vỏ cây trên mặt đều nhíu lại cùng một chỗ.

“Thông Thần tháp? Có phải chính là cái kia hay không?” Sở Kinh Thiên chỉ vào cây cột cao không thấy đỉnh ở trong Lạc Thần hồ ở phía trước... Bởi vì cách quá xa, cho nên chỉ có thể nhìn đến một cây cột dài nhỏ.

Viêm Khinh Hồng gật đầu: “Đúng vậy, đó là Thông Thần tháp. Vị trí của nó, vừa vặn là trung tâm Thiên Thần đại lục, người có biết nó vì sao kêu Thông Thần tháp?”

“A, vì cái gì?”

“Bởi vì nghe đồn, đó là cửa vào duy nhất Thiên Thần đại lục chúng ta đi thông Thần giới” Viêm Khinh Hồng nghiêm mặt nói.

“Thần Chi đại lục? Ta biết ta biết, ta nghe gia gia nói qua, nơi đó hoàn toàn là thế giới kia, người nơi đó đối với Thiên Thần đại lục chúng ta mà nói chân chính là thần, tùy tiện một người đều cực kỳ lợi hại, so với gia gia của ta còn muốn lợi hại hơn rất nhiều. Nơi đó, thật có thể đi tới Thần Chi đại lục?” Sở Kinh Thiên kinh ngạc vạn phần nói.

289. Chương 288: Truyền Thuyết Thông Thần Tháp.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 288: Truyền thuyết Thông Thần tháp.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Ha ha ha ha, cái này gần như là lời đồn mà thôi, là thật là giả cũng không có người biết. Ở trong lời đồn, cái Thông Thần tháp này khi nhân loại mới xuất hiện thì đã tồn tại ở trong Lạc Thần hồ này rồi, là vì không đánh vỡ lực lượng cân bằng Thiên Thần đại lục, cũng vì một ít cường giả đỉnh phong của đại lục hy vọng đụng tới đối thủ càng mạnh hơn, mà cho người của Thiên Thần đại lục một cơ hội đi Thần Chi đại lục. Truyền thuyết, chỉ cần có thể lên đỉnh tháp, cùng đánh bại người trên đỉnh tháp, liền có thể đi Thần Chi đại lục” Viêm Kinh Hồng chậm rãi giải thích.

Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai giống như đang nghe một thần thoại không thể tin nổi, đều động dung. Sở Kinh Thiên hỏi: “Vậy có người đi thử qua chưa?”

“Đương nhiên là có, từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu người thực lực đứng ở đỉnh phong Thiên Thần đại lục thử lên Thông Thần tháp. Nhưng, chưa bao giờ nghe nói có người thành công qua. Cho nên, sau khi lên tháp đỉnh có thể đi Thần giới là thật là giả, cũng không thể nghiệm chứng thật giả. Nhưng trừ bỏ thần, ai có thể xây nên một cái tháp như vậy. Nghĩ đến hẳn là sẽ không là giả”.

“Chưa từng có?”

“Chưa từng có” Viêm Kinh Hồng khẳng định nói.

“Ngay cả gia gia của ta cũng không có thể?”

“Ha ha ha ha...” Viêm Kinh Hồng cười lớn lắc đầu, xoay người lại nói: “Bảy trăm năm trước, có một cường giả thực lực đạt tới đỉnh phong thần cấp chung cực từng ba lượt thử lên Thông Thần tháp, lấy khát vọng có thể đạt tới Thần Chi đại lục, tìm kiếm đột phá thần cấp trong truyền thuyết. Nhưng ba lượt, hắn toàn bộ thất bại, một lần cuối cùng, hắn dựa vào thực lực kinh người cùng chấp niệm càng kinh người hướng về phía trước ngày đêm không ngừng leo lên suốt bảy ngày bảy đêm, lại vẫn như cũ không có nhìn thấy đỉnh tháp, cuối cùng kiệt lực rơi xuống, mặc dù bảo trụ tính mạng, nhưng lực lượng đã là dầu hết đèn tắt, trở thành một phế nhân, không lâu liền ôm nỗi hận rồi biến mất”.

“Bảy bảy bảy... bảy ngày bảy đêm!?” Sở Kinh Thiên kinh cảm thiếu chút nữa rơi xuống, ánh mắt lại trừng so với trâu còn lớn hơn. Hắn nhìn về phía bên người Lãnh Nhai, lắp bắp nói: “Người nghe được không, bảy ngày bảy đêm!”

Một cường giả đạt tới thần cấp đỉnh phong bảy ngày bảy đêm có thể đi đến khoảng cách cao bao nhiêu? Vậy tuyệt đối là một con số cực kỳ kinh người, lại vẫn không có thể nhìn thấy đỉnh tháp, vậy độ cao của Thông Thần tháp này sẽ là đáng sợ cỡ nào... Mà, càng kinh người là, tháp như vậy cao, thân tháp mảnh như vậy, lại có thể chắt chẽ đứng ở nơi đó, nhiều năm như vậy đều không có ngã xuống.

Cái này thực không có khả năng là nhân loại có khả năng làm được.

Lãnh Nhai bên trong cái mũi ra một tiếng hừ lạnh khinh thường. Truyền thuyết Thông Thần tháp, cũng chỉ có con trâu ngu ngốc như người mới có thể không biết.

“Ha ha ha ha, cho dù có thể lên Thông Thần tháp thì như thế nào, Thần Chi đại lục có cái gì tốt để chơi. Hao hết vất vả tu hành đến thực lực đỉnh phong, có thể hoành hành khắp thiên hạ, tiêu diêu tự tại, không người dám khi dễ. Mà đi đến Thần Chi đại lục, lại chỉ có thể là trung dung nơi đó, cũng chỉ có võ sĩ ma sĩ chân chính mới có thể nghĩ muốn đi nơi đó”.

“Đúng đúng, cha người khó được nói câu làm cho người ta tin phục, bất quá nếu chủ nhân ca ca đi Thần Chi đại lục chơi mà nói, ta nhất định là sẽ đi theo”.

“Ai ai nha đầu người kia, trước mặt nhiều người như vậy sẽ không thể cho lão cha này điểm mặt mũi”.

Một thanh âm sang sảng hào phóng cùng một thanh âm không linh dễ nghe ở sau lưng vang lên, theo sau là vài tiếng bước chân rất nhỏ. Viêm Khinh Hồng cùng Viêm Khinh Bình sớm đã phát hiện bọn họ, vẻ mặt ý cười nhìn bọn họ tới gần. Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai đồng thời xoay người, phát hiện là một hàng năm người, ba nam hai nữ, ba nam vừa vạm là một lão một trung một thiếu, hai nữ là một trung một thiếu.

Đi ở đằng trước là một lão nhân một thân ăn mặc đơn giản, nhìn qua chừng sáu mươi tuổi, vẻ mặt ôn hòa hiền lành, mặt mang nụ cười. Vợ chồng trung niên phía sau cũng là một thân quần áo vải thô, nhìn qua càng như là nông thôn đến, là nông phu nông phụ suốt ngày chỉ biết đến ruộng đồng. Thiếu nam thiếu nữ đi ở bên cạnh để coi hơn rất nhiều, nam chừng hai mươi tuổi, một thân trang phục màu đen, hai mắt lẳng lẳng hàm uy, anh khí bức người. Mà cô gái mắt ngọc mày ngài mỹ mạo kia nhìn qua bất quá chừng mười sáu, cũng là người cao nhất trong đoàn người, dáng người thon dài, nhưng sẽ không làm cho người ta cảm thấy tinh tế quá phận, một thân váy thường vàng nhạt, vạt váy dài tới mắt cá chân, đem cái chân đẹp thật dài kia che lấp trong đó.

“Thiên Uy, xem ra chúng ta đều đến hơi sớm một chút” Viêm Khinh Hồng đối với lão nhân kia nói.

“Ha ha, cái này còn không phải một chuyện tốt. Ít nhất, chúng ta có thể cẩn thận quan sát mỗi một người tới sau, sẽ không quên một ai” Lão nhân mỉm cười nói.

“Quả thật” Viêm Khinh Hồng nhẹ nhàng gật đầu.

“Các người hẳn là chính là bằng hữu chủ nhân ca ca gia gia nói? Đây? Đây! Nhìn cái gì vậy, ta là nữ nhân chủ nhân ca ca, lại nhìn cho dù người là bằng hữu chủ nhân ca ca, ta cũng đem trông mắt người lấy xuống đó!” Bị Sở Kinh Thiên trừng lớn ánh mắt thẳng nhìn chằm chằm, cô gái hai tay chống nạnh, thực không khách khí nói thanh âm uy hiếp dễ nghe.

Sở Kinh Thiên lúc này mới ngượng ngùng thu hồi ánh mắt, có chút ngượng ngùng nói: “Tiểu muội muội, người thật là cao. Ta lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân cao bằng ta như vậy... Ồ? Đúng rồi, người nói chủ nhân ca ca sẽ không là Diệp lão đệ chứ?”

“Hừ! Đúng vậy! Ta là nữ nhân chủ nhân ca ca, trừ bỏ chủ nhân ca ca, ai cũng không có thể nhìn chằm chằm ta” Viêm Cung Nhược cong môi nói.

“Ồ ồ” Lần đầu tiên nhìn thấy cô gái hung hãn như vậy Sở Kinh Thiên chỉ có thể gật gật đầu. Bởi vì gia gia hẳn thật lâu trước đó đã cùng hắn nói qua, không cần cùng nữ nhân chấp nhặt.

“Ha ha, hai vị này hẳn là Sở huynh đệ cùng Lãnh huynh đệ, các người là bằng hữu chủ nhân, cũng chính là bằng hữu chúng ta, tại hạ Cung Lạc, lớn hơn hai vị huynh đệ vài tuổi, không chê cứ gọi ta tiếng Tam ca đi. Đây là tiểu muội ta Cung Nhược, nàng tuổi còn nhỏ, trời sinh tính nghịch ngợm, cũng mong không cần để ở trong lòng” Thanh niên nam tử kia thần sắc thông dong, cũng chính là Viêm Cung Lạc tiến lên nói.

Sở Kinh Thiên tuy rằng nói chuyện làm việc thường xuyên sẽ có chút nhẩn nhó, nhưng thích nhất cùng loại người dễ nói chuyện này giao tiếp, nhất thời vẻ mặt tươi cười nói: “Tốt tốt, ta đây liền kêu người Tam ca” Lãnh Nhai hướng hắn gật đầu một cái, xem như chào hỏi.

“Đây là gia gia của ta, các người kêu người một tiếng lão gia tử là tốt rồi. Đây là phụ mẫu ta, các người kêu bọn họ Lão Căn thúc cùng Xuân Hoa thím là tốt rồi. Chúng ta cùng Đại Thông gia gia và Thông Hoa nãi nãi đều là người một nhà, cũng có thể nói, chúng ta về sau đều xem như người một nhà” Viêm Cung Lạc vẻ mặt ý cười nói. Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai thân phận lai lịch, cái này hẳn cũng đã biết được.

“Không hổ là bằng hữu chủ nhân, hai vị tiểu ca một người so với một người cũng không đơn giản” Viêm Thu Sa giống một tiểu nữ nhân cười khanh khách lên, tiếng cười thanh thúy như vậy cùng gương mặt nông phụ không tương xứng làm cho người ta cảm thấy không được tự nhiên nói không nên lời, mà Viêm Đoạn Thương ở bên cạnh dùng sức gật đầu, trước mặt tán thưởng đánh giá Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên. Phải biết, trong Bắc Đế Tông bọn họ người trẻ tuổi xấp xỉ như vậy tuy rằng cũng có tu vi cực kỳ kinh người, nhưng bọn hắn cũng là bởi vì có được huyết mạch Bắc Đế, có thể dùng Viêm Hồn quyết dẫn lực lượng khổng

lò người thường không dám hy vọng xa vời. Mà hai người kia có thể đạt tới thành tựu như thế, cố gắng, ngộ tính, còn có thiên phú làm cho người ta sợ hãi, một cái cũng không có thể thiếu. Bọn họ lúc này tuy chỉ lộ ra một góc đao phong, nhưng thành tựu tương lai, tất kinh thế hãi tục.

Sở Kinh Thiên nhất nhất cùng bọn họ tiếp đón, gương mặt ôn hòa này cho hẳn một loại cảm giác ở chung vô cùng thoải mái, dưới tâm tình vui vẻ, đối với bọn họ đều kêu Diệp Vô Thần là chủ nhân cũng không quá để ý.

“Đại thông gia gia, chủ nhân ca ca còn chưa có tới sao?” Viêm Cung Nhược khi vừa tới nơi này, liền vừa hưng phấn vừa chờ đợi, khi nói chuyện, hai mắt vẫn như cũ không ngừng nhìn bốn phía.

“Chủ nhân cũng không có nói qua hẳn sẽ đến, cũng không có nói qua sẽ không đến” Viêm Khinh Hồng cười thần bí, liền không hề nhiều lời.

“Hắn như thế nào có thể không đến! Ta là cậu gia gia đã lâu mới đến nơi này, chính là muốn có thể nhìn thấy chủ nhân ca ca... Ta đã lâu không gặp hẳn” Viêm Cung Nhược vừa nghe có chút nóng nảy, tội nghiệp nói.

“Tiểu muội, hình như người mấy ngày hôm trước mới gặp qua chủ nhân mà?” Viêm Cung Lạc nhìn qua, tựa cười mà không cười nói.

“Hừ! Người còn nói! Hẳn đều đã muốn ba ngày không gặp ta. Ba ngày trước gặp ta còn mang về một nữ nhân... Ô, một nữ nhân còn tốt, còn muốn ta cùng tỷ tỷ chiếu cố nàng cho tốt nữa... Ô, chỉ biết khi dễ ta” Viêm Cung Nhược như ủy khuất, như ghen tuông nói.

Viêm Khinh Hồng (Đại Thông) cùng Viêm Khinh Bình (Hành Thái) nhìn nhau cười, trong lòng đại thán: “Thanh xuân thanh xuân, thanh xuân tốt đẹp cỡ nào”.

Viêm Thiên Uy một trận cười to, vẻ mặt ý cười nói: “Nha đầu, đừng ở hồ nháo, chủ nhân có an bài của chủ nhân, khi hẳn nên xuất hiện, tự nhiên sẽ xuất hiện. Người sợ hẳn từ bên cạnh người chạy đi hay sao”.

“Vây... Gia gia, lần này ta có thể đi lên đánh nhau không?” Viêm Cung Nhược đành phải dờ dề tài đi, làm nũng hỏi.

Viêm Thiên Uy ánh mắt nhìn quét bốn phía, sau khi không có nhận thấy được người ngoài tới gần mới hạ giọng nói: “Dựa theo chủ nhân an bài, Thiên Thần Ma Vũ đại hội lần này, là một lần vũ đài chúng ta chấn thiên hạ, nói đơn giản, đó là lập uy. Hơn nữa phải là hung hăng lập uy, làm cho người ta vừa nghe đến tên của chúng ta là tựa như nghe được thần linh tối cao không thể xúc phạm...” Đang nói ngừng lại, hẳn liếc mắt nhìn Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai một cái, phát hiện trên mặt hai người quả nhiên lộ ra biểu tình có chút đăm chiêu: “Cho nên, chúng ta tuy rằng chỉ xuất hiện ở trong bảy người này, nhưng trong đó bốn là người mạnh nhất trong chúng ta, mà mang theo Tam Oa, là đối với hẳn lịch lãm, về phần nha đầu người... Người cứ chơi đùa là tốt rồi, về phần đánh nhau hùa không cứ theo người đi”.

Lời này nói thực rõ ràng - người chỉ là đi chơi, xem náo nhiệt là tốt rồi.

Quả nhiên, Tứ Nha khóe miệng bĩu ra, nàng không phục hừ nói: “Gia gia, người xem thường người ta, rất đáng giận! Ta tuy rằng so ra kém ca ca, cũng so ra kém tỷ tỷ, nhưng ta khi cùng nãi nãi tu hành cho tới bây giờ đều không có nhàn hạ qua, nãi nãi cũng nói qua ta đã muốn có chút sở thành, đều có thể đánh bại Tiểu Hoa cùng Tiểu Nga muội muội!”

“Tiểu Hoa trời sinh cơ thể yếu ớt, Tiểu Nga hình như mới mười một tuổi” Viêm Cung Lạc dùng thanh âm rất nhỏ nói thầm.

290. Chương 289: Ma Vũ Đại Hội.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 289: Thiên Thần Ma Vũ đại hội.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Ha ha, người tùy ý đi. Hy vọng hôm nay người có thể từ trong đó được một chút cảm xúc. Chúng ta đều là chủ nhân mà sinh ra, mà tu vi chúng ta, là vũ khí tối cường chủ nhân vượt mọi chông gai, mà cái này hoàn toàn là người khiếm khuyết nhất. Hiện tại hồi tưởng lại, gia gia của ta bọn họ lúc ấy thật sự là đại trí tuệ, nghiêm lệnh bảo cho hậu nhân chúng ta cho dù là vĩnh viễn bị nhốt tại kết giới ở dưới vực sâu kia cũng không thể buông tha cho tu hành, ngược lại phải lấy làm việc quan trọng hàng đầu. Nay, tất cả đều chứng minh những lời bọn họ lưu lại lúc ấy là chính xác cỡ nào. Nha đầu, người nếu tự xưng là nữ nhân chủ nhân, vậy nên vì hấn trả giá so với chúng ta càng nhiều, ở bên người hấn, sẽ dùng hai tay chính mình đi bảo hộ chủ nhân, mà không phải để cho chủ nhân đến bảo hộ người, nếu không sẽ chỉ là trói buộc chủ nhân. Cho nên, về sau không được ham chơi nữa, hiểu chưa?” Viêm Thiên Uy ý vị thâm trường nói.

Ở trước mặt Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai, hấn nói chuyện cũng không có cái cố kỵ gì. Người có thể được Diệp Vô Thần tín nhiệm, hấn nếu còn không yên tâm mà nói, liền giống như là nghi ngờ Diệp Vô Thần vậy. Tuy vậy, Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai song song nghe như lọt vào trong sương mù.

Lại một lần nữa bị gia gia cứ như vậy không lạnh không nóng thuyết giáo một phen, mà đề cập đến cái “chủ nhân” này cùng lúc với thuyết giáo, nàng cho tới bây giờ cũng sẽ không phản bác, ngoan ngoãn ứng tiếng nói: “Biết rồi gia gia... Vậy gia gia, Ma Vũ đại hội này như thế nào mới bắt đầu? Có cái quy tắc gì? Có thể là rút thăm thi đấu giống như chỗ của chúng ta hàng năm hay không?”

“Đương nhiên không phải, bởi vì cái này cũng không phải một hồi trận đấu lấy thắng bại làm mục tiêu đệ nhất, Thiên Thần Ma Vũ đại hội, chú trọng thật ra là triển lãm” Viêm Thiên Uy hồi đáp.

“Triển lãm?” Mấy người thanh niên phát ra cũng là nghi vấn.

“Đúng vậy. Thông qua trận đấu này, có thể cho người trong thiên hạ biết thế gian lại xuất hiện cường giả chung cực nào. Một ít người trẻ hơi tài năng không có tiếng tăm gì chỉ cần trong thi đấu lần này, liền có thể một lần thành danh thiên hạ biết, ví dụ như, chúng ta” Viêm Khinh Hồng vô cùng chân thật tiếp lời nói.

“Một lần trước Thiên Thần Ma Vũ đại hội không có đệ nhất, lại làm cho thế nhân biết bốn thần nhân đạt tới thần cấp. Cũng vậy, đây là một trận đấu tự do, không có quy củ đánh chết, cũng không có nói đào thải, cho dù bị người đánh bại, cũng vẫn như cũ có thể lại đi khiêu chiến người khác. Muốn nói quy tắc, có thể nói là một ít thủ tục cơ bản nhất - chỉ có thể một chọi một, trừ khi đối phương cho phép, nếu không không thể lấy nhiều đối một; Chẳng phân biệt thiện nhân ác nhân cừu nhân, cho dù là ác nhân tội ác tày trời hoặc là cừu nhân sát phu đoạt thê xuất hiện ở trong này, trận đấu cũng không thể quần công hoặc tùy ý trả thù. Nếu không tất bị Nam Hoàng Tông hoặc Bắc Đế Tông liệt vào đối tượng chế tài; Còn có chính là đao kiếm không có mắt, sinh tử đều do thiên mệnh”.

“Có người đến đây” Viêm Khinh Hồng vừa nói xong, Viêm Thiên Uy trầm hạ lông mi, phát ra thanh âm trầm thấp.

Mọi người nhất tề gật đầu, Viêm Đoạn Thương thấp giọng nói: “Tứ Nha, chúng ta có thể bại lộ, mà người tạm thời không được, đem mặt mình che lên đi”.

“Biết rồi” Viêm Cung Nhược đáp nhẹ một tiếng, dùng một tấm khăn che mặt chuẩn bị tốt đem mặt mình che đi, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng đẹp linh động.

Một đại hòa thượng trắng trẻo mập mạp chậm rãi từ từ đến gần, xuất hiện ở trong tầm mắt bọn họ, hòa thượng này nhìn qua chừng bốn năm mươi tuổi, cằm rộng, ánh mắt rất nhỏ, cằm trong tay một cây quạt hương bồ lớn đã muốn hư hao non nửa, thân mặc một bộ tăng y cũ nát, lúc này đã là mùa thu, không khí hơi lạnh, hấn lại vạt áo trước mở ra lộ ngực. Nhìn thấy một đám người so với hấn đến sớm hơn, hấn nhếch môi, hướng bọn họ nở nụ cười quý dị, ánh mắt nhất nhất từ trên người bọn họ đảo qua, cuối cùng dừng ở

trên người Viêm Cung Nhược, liền không dời đi, một đôi đôi mắt nhỏ nheo lại cũng cười càn phát ra quỷ dị.

Viêm Cung Nhược bị hấn nhìn đến toàn thân nổi da gà, trong lòng tức giận, vừa muốn phát tác, lại bị Viêm Cung Lạc đưa tay ngăn lại, thấp giọng nói: “Người này là một đảm tăng đáng sợ gần mười năm nay xuất hiện ở Quỷ Thủy quốc, tên là Vô Hoa hòa thượng, tuy là tăng nhân, lại lấy đảm nhân thể nữ làm vui, ác khắp Quỷ Thủy, lại không người có thể làm gì hắn. Hắn quả nhiên đến đây”.

“...Vậy hấn lợi hại sao?” Viêm Cung Nhược cố nén xúc động đem ánh mắt Vô Hoa hòa thượng kia lấy xuống, trốn tới bên cạnh người Viêm Thu Sa tránh đi ánh mắt hấn, lúc này mới cảm thấy thoải mái chút.

“Phi thường lợi hại. Nếu không lợi hại, lại như thế nào sẽ xuất hiện ở trong này. Quỷ Thủy quốc có thể thắng người này, sẽ không vượt qua ba người” Viêm Cung Lạc ngưng trọng nói.

“Hắn cũng dám đánh chủ ý tới ta... Ta muốn móc mắt hắn xuống!” Viêm Cung Nhược chân mày nhướng lên, hung tợn nói.

Tuy rằng cách rất xa, nhưng khoảng cách như vậy đối với cao thủ chân chính mà nói cũng không tính là cái gì, thanh âm nàng vẫn như cũ rơi vào trong tai Vô Hoa hòa thượng, hấn cười càn càng thêm quỷ dị hấn lên.

Đối với cao thủ trong cao thủ mà nói, bọn họ đều có kiêu ngạo của chính mình. Cường giả, luôn thói quen ở cuối cùng áp trục xuất trưởng. Cho nên, cũng không có bao nhiêu người nguyện ý xuất hiện quá sớm. Mà cái này, cơ bản là ở trong dự kiến của đám người Viêm Thiên Uy.

Sau khi Vô Hoa hòa thượng đến, người rút cuộc bắt đầu dần dần đông lên, không lâu sau liền đã có ba bốn mươi người. Không chút nào ngoài ý muốn là, bọn họ đều là dùng ánh mắt cùng ý niệm lãnh đạm quan sát những người khác, trừ bỏ một ít người vốn là có sâu xa hoặc quen thuộc, cũng không có gì trao đổi cho nhau. Mà có rất nhiều ánh mắt dừng lại ở trên người đoàn người Viêm Thiên Uy, người có thể đi vào nơi này, trừ bỏ một ít không muốn sống đến chỉ vì xem cao thủ quyết đấu, người nào không phải nhân vật hiển hách uy chấn một phương, mà cái đoàn người này, bên trong bọn họ lại không có một người nhận thức. Càng dẫn người chú mục là, bên trong bọn họ thể lại còn có bốn người trẻ tuổi chừng hai mươi.

Mà trừ bỏ bọn họ, bên trong những người này cũng không có ai thấp hơn ba mươi.

Một nam tử mặt trắng không râu như quỷ mị bình thường xuất hiện ở bên cạnh người Sở Kinh Thiên, mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ vài lần, ha ha nói: “Người trẻ tuổi, nơi này không phải địa phương các ngươi nên đến. Lúc trước, hàng năm đều đã có rất nhiều người trẻ tuổi tự tin quá độ đi vào nơi này, cuối cùng đều không chết tức thương, sau lại cũng không có người dám tùy tiện đi vào nơi này. Các ngươi, tốt nhất là hai mươi lăm năm sau, hoặc là năm mươi năm sau lại đến đi”.

“Tuổi, cũng không thể đại biểu cái gì” Viêm Đoạn Thương thuận miệng một lời nói.

“Nhưng ít ra có thể đại biểu nội tình lực lượng cùng tích lũy, ta không muốn nhiều chuyện, nhưng mấy người trẻ tuổi này không chỗ nào không phải là khí thế kinh người, tương lai tất thành châu báu, ta không hy vọng nhìn thấy bọn họ hủy ở nơi này quá sớm. Bọn họ có lẽ sẽ có năng lực tự bảo vệ mình ở đây xem cuộc chiến. Nhưng nếu cùng cao thủ giao thủ... Những người này trung, thiện ác tà đều có, có lẽ sẽ đối với một ít nhân tài mới xuất hiện cố ý hạ độc thủ. Tự giải quyết cho tốt đi” Nam tử này hạ giọng nói, sau đó không hề để ý tới bọn họ, thẳng tránh ra.

“Này! Người xem thường chúng ta có phải hay không, ta nói cho người...”

“Nha đầu, không cần nhiều lời, hấn cũng là ý tốt. Người tụ tập đến nơi đây, cho dù không phải người mạnh nhất toàn bộ đại lục tụ hội cũng kém không nhiều lắm, lời hấn nói cũng không phải giả, các ngươi cần thận một ít đi” Viêm Khinh Hồng thấp giọng cắt ngang lời Viêm Cung Nhược nói, sau đó thâm ý sâu sắc nhìn hai mắt Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai. Hôm nay trừ bỏ chuyện Diệp Vô Thần muốn bọn họ hoàn thành, hấn chờ mong biểu hiện của hai người kia - ở trên tờ giấy kia, Diệp Vô Thần ở cuối cùng cố ý nói hấn một câu: Trên Thiên Thần Ma Vũ đại hội, vô luận xảy ra cái gì cũng không ra tay giúp trợ bọn họ, cho dù bọn hấn khi gặp cao thủ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Các loại các dạng người một người tiếp một người xuất hiện, có nam có nữ, có đứng yên ở nơi đó, có lười biếng ngồi xõm trên đất, có mắt lạnh dựa vào trên vách núi. Dần dần, nhân số lại đạt tới gần trăm người, mỗi một người đều mơ hồ phóng thích khí tức khác nhau, nhưng một người so với một người khí tức đều làm cho người ta sợ hãi, không khó tưởng tượng, nếu mọi người đi vào nơi này xây một cỗ thể lực, sẽ là làm cho người ta sợ hãi cỡ nào.

Đỉnh núi Lạc Thần nhai bằng phẳng có mấy chục thước dài ngắn, lúc này đã chứa đầy các loại các dạng người, các loại thanh âm nói chuyện với nhau cũng rõ ràng nhiệt liệt hẳn lên. Viêm Kinh Hồng cùng Viêm Thiên Uy một hàng cố ý bảo trì trầm mặc, mắt lạnh lưu ý mỗi một người mới xuất hiện. Sau im lặng chờ đợi, Viêm Thiên Uy ánh mắt bỗng nhiên hướng về phía trước liếc một chút, trong đôi mắt lộ ra ánh sao chợt lóe mà qua.

Cùng thời gian, bốn năm lão nhân chừng sáu mươi đồng thời đi lên, theo bọn họ là khí thể cố ý phóng ra, một cỗ cảm giác nóng rực kỳ dị bao vây toàn bộ Lạc Thần nhai. Mọi ánh mắt cũng hầu như cùng thời gian dừng ở trên người bốn lão nhân này. Bởi vì, cái này rõ ràng là khí tức Viêm Hồn Quyết Bắc Đế Tông. Cũng liền có ý nghĩa, bốn lão nhân này là người trong Bắc Đế Tông, thân phận là người chủ trì trật tự Thiên Thần Ma Vũ đại hội hôm nay. Vô luận là cường giả nào, cho dù là mấy người Kiếm Thần Chiến Thần cũng tốt, cũng không sẽ đi dễ dàng xúc phạm người trong Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông. Mà Bắc Đế Tông Viêm Hồn Quyết cùng Nam Hoàng Tông Thủy Ngọc Công tên cũng như đặc tính, hầu như là giới tu hành Thiên Thần đại lục thượng thức, muốn nhận sai cũng khó.

Hơn hai mươi năm trước, Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông một trận chiến hỗn loạn người Thiên Long hoàng thất nhúng tay mà lấy Bắc Đế Tông thất bại chấm dứt, Bắc Đế Tông bởi vậy mà không biết tung tích, suốt hơn hai mươi năm không có xuất hiện qua tin tức. Nhưng, người sáng suốt chân chính cũng sẽ không cho rằng Bắc Đế Tông là e ngại Nam Hoàng Tông, ngược lại từ trong đó người được một chút hương vị không tầm thường. Hôm nay, người Bắc Đế Tông quả nhiên xuất hiện, không ai cảm giác được ngoài ý muốn, mà là phân biệt lấy các loại ánh mắt cẩn thận đánh giá bọn họ.

Phía sau bốn lão nhân, còn đi theo một thanh niên nam tử mặt mang mỉm cười, tuổi nhìn qua chừng hai mươi lăm tuổi, quần áo tùy ý, lại che dấu không được khí chất trác tuyệt trời sinh đã cao hơn người thường, mặc cho ai chỉ cần coi trọng liếc mắt một cái liền cũng biết người này bất phàm. Mọi người đều diện mạo người trẻ tuổi này ghi tạc trong lòng. Bọn họ khi nhìn về phía hắn, hoàn toàn không có nhìn thấy ánh mắt khác thường của đám người Lãnh Nhai Sở Kinh Thiên. Đơn giản là, hắn đến từ Bắc Đế Tông.

“Hừ, thánh chủ sở liệu quả nhiên đúng vậy... Người kia, là thiếu chủ bọn họ, Viêm Tịch Minh. Tam Oa, người có thể có tin tưởng?” Viêm Thiên Uy khước miệng khẽ nhúc nhích, một tia thanh âm truyền vào trong tai Viêm Cung Lạc.

Viêm Cung Lạc quyền đầu nắm chặt, sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng. Hắn tuy rằng không có mở miệng, lại dùng biểu tình chính mình nói cho hắn: Ta mới là thiếu chủ Bắc Đế chân chính! Như thế nào có khả năng thất bại!

“Dưới sự trợ giúp của thánh chủ, ai cũng sẽ không phát hiện chúng ta sử dụng là Viêm Hồn Quyết bọn hắn biết rõ, đến lúc đó, người cứ việc buông tay là được, không cần có gì cố kỵ. Hắn... chính là thí luyện thứ nhất của người. Có được huyết mạch Bắc Đế thuần khiết, từ nhỏ khổ tu đến nay người nếu ngay cả ‘tập chúng’ này cũng không thể đánh bại, còn có mặt mũi nào đi theo chủ nhân!” Viêm Thiên Uy thanh âm lạnh lùng nói.

Viêm Cung Lạc dùng sức gạt đầu, ánh mắt quét mạnh qua Viêm Tịch Minh một cái, nháy mắt liền thu hồi. Viêm Tịch Minh hình như có cảm giác, ánh mắt liếc qua, lại không phát hiện cái gì.

291. Chương 290: Con Huyền Thần.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 290: Con Huyền thần.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Mấy người Bắc Đế Tông này xuất hiện, cũng liền ý nghĩa cái Thiên Thần Ma Vũ đại hội này bắt đầu. Hiện trường không khí nhất thời có biến hóa vi diệu. Viêm Tịch Minh tuy là thiếu chủ Bắc Đế, nhưng người biết có thể nói cực ít, cường giả cao nhất nơi này, nhận biết người cũng chỉ có mấy người Viêm Thiên Uy. Mà ngay cả Viêm Tịch Minh chính mình cũng không nghĩ tới nơi này sẽ có người biết tên cùng thân phận của hắn. Hắn sở dĩ xuất hiện ở trong này, tự nhiên là vì kiến thức cường giả thiên hạ. Mà bình thường nói đến, vô luận là người Nam Hoàng Tông hay là Bắc Đế Tông, cũng sẽ không tham gia Thiên Thần Ma Vũ đại hội, dĩ vãng nhiều lần như vậy đều là như thế, nhiều lắm, sẽ đến vài người để xem cuộc chiến. Không biết là không muốn đề cập tới tranh chấp thế tục, hay là là... xem thường không quan tâm đến.

Trận Ma Vũ đại hội hai mươi lăm năm một lần, không gì sánh kịp này không có vũ đài hoa lệ, không có gì lời phát biểu mở đầu hoa lệ linh tinh gì đó, đối với cường giả chân chính mà nói, cái này đều là trời buộc dư thừa. Trong bốn lão nhân, đầu lĩnh, cũng là người lớn tuổi nhất ở trong mọi người nhìn chăm chú chậm rãi đi đến vị trí chính giữa mới dừng lại, để hai tay sau lưng, hai mắt lẳng nhiên hàm uy rất nhanh quét nhìn bốn phía, trầm giọng nói: “Các vị anh hùng thiên hạ, lão phu là trưởng lão thủ tịch giới luật Bắc Đế Tông Viêm Chính, lời dư thừa lão phu không muốn nhiều lời. Ngay tại đây bêu xấu, lĩnh giáo cao chiêu các vị anh hùng”.

Nói xong, hắn chậm rãi nâng hai tay lên, phía trên song chưởng bịt kín một tầng hồng quang nhàn nhạt.

Trận Ma Vũ đại hội cao thủ cao nhất thiên hạ tập hợp này, cũng chỉ có từ Nam Hoàng Tông hoặc Bắc Đế Tông làm “tài phán” mới có thể ngăn chặn cao thủ tuyệt đỉnh này. Mà người trong Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông này trừ bỏ chứng kiến ra, thì mỗi một lần Thiên Thần Ma Vũ đại hội trận đấu mở màn, đem người từ trong bọn họ, bắt đầu trận đấu cao thủ cùng cao thủ quyết đấu.

Viêm Chính, trưởng lão thủ tịch giới luật Bắc Đế Tông, mà từ mặt này đến xem, ba lão nhân cùng hắn đồng hành hắn cũng là trưởng lão giới luật, Viêm Chính này cũng tất nhiên là người tu vi tối cao trong bốn lão nhân này. Cái tên Viêm Chính chưa bao giờ có người nghe nói qua, trong những người này cũng chưa bao giờ có người nhìn thấy hắn, nhưng không một người dám coi khinh cho hắn. Có thể ở trong Bắc Đế Tông trở thành trưởng lão thủ tịch giới luật, tu vi này cao không cần nói cũng biết.

Thiên Thần đại lục người có cảnh giới Thiên cấp cực ít, bốn quốc gia chia đều cũng không vượt qua mười người - đương nhiên, số liệu này chính là cao thủ được công nhận. Mà ở Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông - đại đa số mọi người biết, số lượng cao thủ Thiên cấp của hai thế lực này, nhất định phải vượt qua tổng cao thủ Thiên cấp mà bốn nước trong Thiên Thần địa lục nhận thức.

Mà Bắc Đế Tông Viêm Chính danh cũng chưa từng truyền này, từ lúc hắn phóng ra khí thế cũng không khó nhìn ra, tu vi của hắn, rõ ràng đã muốn đạt tới cảnh giới Thiên cấp làm cho người ta sợ hãi. Hơn nữa, ít nhất là Thiên cấp trung giai.

Ở mỗi lần Thiên Thần Ma Vũ đại hội, Nam Hoàng Tông phái ra cũng là một nhân vật không có danh tiếng, là một trung niên chừng năm mươi tuổi, có tu vi Linh cấp cao cấp, thẳng bức Thiên cấp. Mà Bắc Đế Tông, trực tiếp phái ra một cao thủ Thiên cấp đến mở màn trận đấu, nhất thời làm cho từ trong khí thế nơi này cảm nhận được chênh lệch rất lớn, phần đông cường giả Linh cấp cảm thấy ảm đạm cùng kinh hãi.

Sở Kinh Thiên khẩn cấp muốn tiến lên, nhưng thấy Viêm Thiên Uy cùng Viêm Khinh Hồng mấy người không hề ý tứ muốn xuất thủ, Lân Nhai lại như khối băng không nhúc nhích, hắn nhất thời cảm thấy trong lòng không yên, lại đem cổ rút trở về.

Bên trong im lặng không tiếng động, một bóng người lấy tốc độ quỷ dị khó lường xuất hiện ở trước người Viêm Chính, cùng hắn im lặng đối diện. Hắn chưa mở miệng, lại nghe Viêm Chính nói: “Con Quỷ Thủy Huyền thần Vũ Tiều Tụy, Vũ Tam Tư! Uy chấn tây nam Quỷ Thủy, không người dám chọc đến”.

Nam tử nọ đồng tử nhú lại nói: “Không hổ là Bắc Đế Tông, quả nhiên thần thông quảng đại”.

Cái tên Vũ Tam Tư này, người biết cũng không nhiều. Nhưng danh hiệu “Con Huyền thần Vũ Tiều Tụy”, lại làm cho ánh mắt mọi người hướng tới hần đột nhiên biến, mọi người nguyên bản có chút vô tình cũng bắt đầu ngưng mắt tinh tế quan sát người này. Đây là một trung niên nam tử chừng bốn mươi tuổi, dáng người trung đẳng, thoảng hơi gầy, trên diện mạo cũng không có chỗ xuất chúng, thuộc loại trong đám người cũng khó lòng nhận ra. Mọi người nhớ kỹ diện mạo hần, còn có tên của hần.

“Hần không phải đại thúc vừa rồi cùng chúng ta nói chuyện sao, Huyền thần Vũ Tiều Tụy? Rất lợi hại sao?” Viêm Đoạn Thương hỏi.

Sở Kinh Thiên lúc này đã muốn há to miệng, nhỏ giọng nói thầm: “Hần... hần lại là con Huyền thần kia!”

“Ồ? Người nghe qua thanh danh của hần?” Viêm Đoạn Thương vẻ mặt hứng thú hỏi.

Sở Kinh Thiên lắc đầu nói: “Không có nghe nói qua, bất quá đại danh Huyền thần Vũ Tiều Tụy ta là thường xuyên nghe được. Khi ta rất nhỏ, gia gia liền thường xuyên cùng ta nhắc tới hần, nói Vũ Tiều Tụy là đối thủ mà người kiếp này gặp làm cho người đau đầu nhất, hần không chỉ có thể nói có linh mãnh cùng tốc độ khủng bố, đáng sợ nhất lại là huyền ảnh quỷ thần khó lường của hần. Hai mươi lăm năm trước, thời điểm gia gia của ta cùng hần giao thủ, hần đã có thể huyền ra ba mươi sáu cái huyền ảnh khó phân biệt thật giả, hiện tại, nhất định trở nên càng đáng sợ. Mà người này là con Huyền thần Vũ Tiều Tụy, vậy hần nhất định cũng lợi hại như Huyền thần hai mươi lăm năm trước”.

Viêm Đoạn Thương gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu rất nhỏ, thấp giọng nói: “Huyền thần mạnh, gánh được một chữ ‘Thần’, nhưng thành thần cần điều kiện quá mức hà khắc, đều không phải là mỗi người đều có tư cách thành thần, người này tuy rằng là tuyệt đỉnh cao thủ, lại là con Huyền thần, nhưng thành không được Huyền thần thứ hai, ít nhất hiện tại còn không thể”.

“Ồ?” Sở Kinh Thiên vẻ mặt kinh ngạc.

“Hai mươi lăm năm trước, Huyền thần Vũ Tiều Tụy cùng tuổi người lúc này xấp xỉ, liền đã có thể huyền ra thần kỹ ba mươi sáu trọng huyền thân, cũng đã làm cho lão phu kiến thức một phen, người có phải có thực lực Huyền thần năm đó” Viêm Chính nâng hai tay lên, phóng xuất ra uy áp nóng rực.

Vũ Tam Tư cũng nâng hai tay lên, hần cả đời này chưa bao giờ dùng qua binh khí gì: “Gia phụ thiên phú ngàn năm khó gặp, tại hạ không dám cùng gia phụ đánh đồng, nhưng là tuyệt sẽ không làm cho gia phụ mất mặt... Bắt đầu đi”.

Thanh âm hạ xuống, thân thể hần cũng đột nhiên hoảng động một cái, động tác thân thể, còn có biểu tình hoàn toàn như ngừng lại nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

Viêm Chính ngay tại lúc này, bỗng nhiên di động ánh mắt, liếc liếc mắt một cái phía trên bên trái mình, chướng phải đột nhiên hướng về phía trước đánh ra. Bất động thì thôi, vừa động kinh người, một cỗ lực lượng nóng rực giây lát tụ tập thành khí lưu vô hình xoay tròn, đánh sâu vào mà đi.

Nam Hoàng Tông Thủy Ngọc Công cùng Bắc Đế Tông Viêm Hồn Quyết nếu từ người thường đến tu luyện, mất quá cũng là công pháp tầm thường mà thôi, trừ bỏ một ít tuyệt chiêu, cũng không chỗ đặc thù gì. Nhưng nếu từ người có được huyết mạch Bắc Đế hoặc Nam Hoàng đến tu luyện, lại có thể kích phát ra thần lực chất chứa trong huyết dịch, có thể nói làm ít công nhiều, hơn nữa sau khi luyện thành, lực lượng diễn sinh ra cũng tựa như cùng máu dung hợp vậy, không chế vô cùng tự do, thu phát tự nhiên.

Vũ Tam Tư thân thể tại một cái chớp mắt này biến mất như không khí vậy, mà ở phương hướng Viêm Chính huy chướng xuất hiện thân ảnh của hần, đón khí lưu nóng rực, tránh cũng không thể tránh, hần đành phải song chướng ngay mặt đón nhận, cùng hần âm âm đối kích. Một tiếng trầm trầm vang lên, Viêm Chính thân thể nhoáng lên một cái, Vũ Tam Tư thân thể ở không trung xoay chuyển hai cái, phiêu nhiên rơi xuống đất, sắc mặt ngưng trọng.

“Người không cần kinh ngạc, lão phu đối Huyền thần ‘Tàn Tượng Huyền Thân’ có điều nghe thấy, vừa rồi có điều phòng bị, cho nên mới có thể bình yên mà chống đỡ. Bằng không nếu lão phu lần đầu ứng đối, tất thiệt thòi lớn” Viêm Chính nhìn hần, mặt không chút thay đổi nói.

Tàn Tượng Huyền Thân, đúng là Vũ Tam Tư vừa rồi sử dụng, nhìn như thân ảnh chưa động, thực ra đã muốn dời khỏi chỗ của hắn, lẳng không đánh xuống. Cái này tự nhiên không phải nhanh đến như thuấn di làm cho tàn ảnh không kịp biến mất, mà là một loại kết hợp hoàn mỹ tốc độ cùng ẩn nấp khí tức, tuyệt chiêu đặc thù có điểm cùng loại với thủ thuật che mắt, nhân dịp người chưa kịp chuẩn bị. Nhưng nếu bị xuyên phá phản kích mà nói, ngược lại sẽ làm chính mình luống cuống tay chân.

Sau một lần thử này, Vũ Tam Tư sắc mặt trở nên càng thêm ngưng trọng, hắn nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó lông mi trầm hạ, chậm rãi ngừng lại hô hấp, bước chân chậm rãi di động về phía trước một bước, mà theo cái thông thả di động về phía trước này, phía sau lại xuất ra một đạo hư ảnh không nên xuất hiện.

Lại di chuyển một bước, đạo hư ảnh này cũng trở nên càng thêm rõ ràng, mà khi hắn bước ra bước thứ ba, đạo hư ảnh này liền đã muốn hoàn toàn thành hình - ngược lại không giống như là hư ảnh, mà là một cái Vũ Tam Tư khác theo sát sau đó vậy. Theo hắn đi tới, lại là một cái hình ảnh hư ảo xuất hiện ở phía sau hắn... Vũ Tam Tư nửa híp mắt, lấy lộ tuyến hình chữ “Z” hướng Viêm Chính tới gần, một đám hư ảnh không ngừng luân phiên hỗn loạn xuất hiện, bước chân lại pháp phóng di động, làm cho người ta căn bản không thể phân biệt đến rốt cùng người nào là nguyên thân của hắn. Mà ở trong hỗn loạn, một đám hình ảnh thật giả nguyên bản nhóm cùng một chỗ bỗng nhiên xa xa tách ra, chia làm bảy cái Vũ Tam Tư giống nhau như đúc, người người nhanh như tia chớp nhằm về phía Viêm Chính về mặt trầm trọng.

Cái này cũng không phải dựa vào tốc độ cực cao tạo thành hư ảnh, mà là không biết dùng cái phương pháp quỷ dị gì, chế tạo huyền thân giống như chân thân xuất thần vậy. Cái này cũng là tuyệt kỹ làm cho người ta sợ hãi của nhân vật cấp thần thoại Quỷ Thủy quốc Vũ Tiều Tụy, huyền thân này đến rốt cùng là hình thành như thế nào, đến nay vẫn như cũ không người hiểu thấu đáo. Đối mặt huyền thân, đại bộ phận người đầu tiên sẽ ở kinh hãi rất nhiều mà tâm thần mất mát, tiện đà luống cuống tay chân. Vũ Tiều Tụy ở trong tứ đại thần nhân có lẽ không phải mạnh nhất, nhưng là người mà ba người kia không muốn giao thủ nhất.

“Đây là Huyền thân ‘Thiên Trọng Huyền Thân’ gia gia nói? Quả nhiên liền cùng chân nhân giống nhau, khó có thể nhận!” Sở Kinh Thiên gắt gao nhìn chăm chăm một đám thân ảnh Vũ Tam Tư, trong lòng sợ hãi vô cùng than thở, cảm giác giống như là đang nhìn ảo thuật vậy. Nhưng mặc cho hắn nghĩ như thế nào, cũng nghĩ không ra huyền thân này đến rốt cùng là xuất hiện như thế nào.

Một, hai, ba... bảy, thất trọng huyền thân! Tuy rằng xa không thể so sánh với ba mươi sáu trọng huyền thân Huyền thân Vũ Tiều Tụy năm đó, nhưng đã đủ kinh người. Một ít người chưa bao giờ thấy huyền thân đều mở to hai mắt.

Bảy cái thân ảnh thật giả cũng không cùng phương hướng hướng về phía Viêm Chính công kích tới. Viêm Chính lúc này có thể tránh né, cũng có thể phản kích, nhưng nếu như phương hướng hắn tránh né hoặc là phản kích sai lầm, hậu quả duy nhất đó là bị hung hăng đánh trúng... Nhưng mà, đối mặt với bảy cái bóng dáng này tới gần, hắn lại động cũng không động, mà là bỗng nhiên khẽ quát một tiếng, mặt ngoài thân thể chợt xuất hiện một tầng hào quang màu đỏ, một cỗ khí lưu nhiệt đáng sợ đã ở trong không khí truyền lại áp lực nồng đậm, xa xa truyền đi ra ngoài. Viêm Hồn Quyết tu hành cũng không phải “Viêm”, cho dù tu luyện tới đỉnh phong cũng sẽ không sinh ra nhiệt độ vượt qua lửa nóng, nhưng Viêm Hồn Quyết ở lúc bùng nổ là diễn sinh ra nhiệt độ kỳ dị, lại có tốc độ truyền bá có thể nói khủng bố, ngăn ngừa một cái chớp mắt liền có thể lan đến chung quanh.

292. Chương 291: Lãnh Nhai Vs Viêm Chính

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 291: Lãnh Nhai vs Viêm Chính

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Bảy cái thân ảnh đồng thời đánh trúng Viêm Chính, sáu cái trong đó ở trong phút chốc biến mất, chỉ còn lại một cái ở chính phía trước, quyền phải hắn, đang hung hăng oanh kích ở trước ngực Viêm Chính... Quỷ dị là, thân thể Viêm Chính chỉ đột nhiên ngã về phía sau vài phần, mà quyền đầu Vũ Tam Tư liền như bị hấp lại vậy, động tác giằng co ở đó.

Hây!!

Một giây qua đi, Viêm Chính bỗng nhiên chân mày dựng thẳng, ra một tiếng hét lớn như kinh lôi, chung quanh thân thể một tầng hào quang màu đỏ như tìm được chỗ phát tiết, từ địa phương quyền đầu Vũ Tam Tư đánh trúng tuôn ra mà đi, Vũ Tam Tư nhất thời như bị búa tạ đánh trúng, ở trong một tiếng thống khổ kêu rên thẳng tắp bay ngược đi ra ngoài, thân thể khi chạm tới đất mới hoãn khí được, thân thể uốn éo, hai chân như nam châm chặt chẽ hấp trên mặt đất, không có ngã sấp xuống, nhưng sắc mặt lại đỏ rực lên.

“‘Thiên Trọng Huyền Thân’ quỷ thần khó lường, thực là làm cho người ta khó có thể phòng ngự, nhưng công lực người vốn không bằng ta, lúc phóng thích huyền thân nhất định là phải phân tán lực lượng, mà Viêm Hồn Quyết Bắc Đế Tông ta chẳng những có thể dùng hai tay phóng thích lực lượng, mỗi một bộ phận toàn thân cũng đều có thể, có thể nói là khắc tinh trời sinh ‘Thiên Trọng Huyền Thân’ người. Mấy cái màu mè gì đó, cũng không cần dùng, nếu muốn hơn lão phu, thì thành thành thật thật vận dụng lực lượng mạnh nhất của người đi” Viêm Chính để hai tay sau lưng, lãnh đạm nói, tựa như một trưởng bối đối với vãn bối thuyết giáo.

Vũ Tam Tư hô hấp ồ ồ, vừa rồi dưới sự đánh sâu vào, hắn đã muốn bị nội thương. Không cần Viêm Chính giải thích, hắn cũng đã ở tổng một kích vừa rồi biết được đại khái. Hắn một quyền trọng kích hung hăng đánh vào vị trí ngực bụng Viêm Chính, mà đồng thời khi hắn chế tạo huyền thân, Viêm Chính cũng đã bắt đầu âm thầm tích súc lực lượng, sau khi bị hắn đánh trúng, thì lực lượng súc thể đã lâu cũng nhảy mất đối với hắn tiến hành phản kích... Liền như hắn nói vậy, lực lượng Viêm Hồn Quyết phóng thích cũng không phải chỉ có thể thông qua hai tay hai chân, từng cái bộ vị thân thể đều có thể thu phát tự nhiên.

Một tiếng hừ lạnh, Vũ Tam Tư đình chỉ điều tức, liền vọt người tới trước, lần này, hắn quả nhiên không dùng Thiên Trọng Huyền Thân nữa, mà là không hề hoa mỹ xông lên, chỉ dùng lực lượng bản thân.

Vũ Tam Tư không phải là không mạnh, cảnh giới của hắn đã muốn là thiên cấp sơ giai, nhưng cùng Viêm Chính dù sao có chênh lệch không nhỏ, huyền thân chi kỳ trọng ở nhất kích tất sát như thích khách vậy, căn bản không thiện gần người triền đấu, hơn nữa hắn đã nhận nội thương không nhỏ, sau mười mấy chiêu đối mặt đã muốn bắt đầu hiện ra vẻ chống đỡ hết nổi. Hắn động tác vô cùng nhẹ nhàng, nhưng ở áp chế khí tràng Viêm Chính phóng ra vẫn như cũ hiện ra cản trở rõ ràng, làm cho hắn ưu thế mất hết. Rốt cuộc, hắn thở dài một tiếng, sau khi tránh đi một kích của Viêm Chính toàn thân trở ra, thở dài: “Tại hạ kỹ không bằng người, có chiến đi xuống cũng là phải thua không thể nghi ngờ”.

Viêm Chính hai tay thu hồi, lãnh đạm nói: “Ma vũ giới từng có câu, thiên hạ võ học, chỉ nhanh không phá. Lời ấy thật sự là vớ vẩn đến cực điểm. Ở lão phu xem ra, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, tốc độ cũng bất quá là một loại màu mè mà thôi, không có tác dụng quá lớn. Người hôm nay nếu có chút lực cùng lão phu sánh vai, tất có thể thắng lão phu”.

Vũ Tam Tư nghe vậy cau mày nói: “Người sai lầm rồi, ta không bằng người, chỉ có thể trách ta học nghệ không tinh, tại hạ tuyệt không dám gặt bừa cách nói tốc độ không bằng lực lượng...”

Vù...

Như một luồng gió bỗng nhiên thổi qua, một thân ảnh gây yếu liền như vậy đứng ở trước mặt Vũ Tam Tư, làm cho trên mặt hắn lộ ra kinh ngạc chợt lóe mà qua, trong lòng theo bản năng kinh ngạc... Người này, tốc độ thật nhanh.

Mặt gây yếu, cứng ngắc, ánh mắt lạnh lùng, không cao không thấp, dáng người thoắt gây gò, người này, rõ ràng là Lãnh Nhai bỗng nhiên lao ra. Trong tay, không biết khi nào nắm ra Phá Phong Nhận, thẳng chỉ Viêm Chính.

Lãnh Nhai xuất hiện lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, từng đạo các loại ánh mắt tập trung vào nam tử chỉ chừng hai mươi tuổi, lại mang theo chiến ý nồng đậm cùng sát ý kinh người đứng ở trước mặt Viêm Chính. Thiếu niên này nguyên bản bị bọn họ bỏ qua, nhưng lúc này hắn bỗng nhiên xông ra khí thế vô hình lại làm cho những cao thủ đứng ở ma vũ đỉnh phong Thiên Thần đại lục trong lòng không thể không lâm vào rung chuyển.

Viêm Chính tinh tế nhìn hắn một cái, ánh mắt cuối cùng dừng ở Phá Phong Nhận trong tay hắn, trong lòng nhớ lại tin tức về người này, trên mặt động dung rất nhỏ, gật đầu nói: “Không nghĩ tới, lão phu nhanh như vậy liền thấy được một tuyệt thế kỳ tài ngày khác tất hoành hành thiên hạ, chuyển đi hôm nay thật sự là không tệ”.

Được trường lão giới luật Bắc Đế Tông đánh giá cao như thế, lại không người cảm thấy nói quá sự thật, bởi vì chỉ cần từ trên khí thế, liền có thể dễ dàng nhìn ra, thanh niên nam tử chỉ chừng hai mươi này, thế nhưng đã muốn bước vào thiên giai!

Có thể ở tuổi này bước vào thiên giai cũng không phải chưa từng có, mà bọn họ mười mấy năm, vài chục năm sau, là nhân vật truyền kỳ tất có thể làm cho thiên hạ phong vân rung chuyển. Ở trong vòng trăm năm trước, ở hai mươi mấy tuổi liền bước vào thiên giai, toàn bộ chỉ có một người... Chiến thần Phong Triều Dương.

Thiếu niên này xuất hiện, làm cho bọn họ như thế nào không sợ hãi. Mà biểu tình lạnh như băng cùng sát khí hắn phóng xuất ra làm cho người ta sợ hãi, rõ ràng là một tai tinh vô tình hú định. Bọn họ giống như đã muốn nhìn thấy một ngày toàn bộ thiên thần bởi vì người này mà run rẩy bất an. Một ngày này, đã muốn gần trong gang tấc.

Sở Kinh Thiên vừa muốn theo bản năng hô to lên, lại bị Viêm Đoạn Thương túm một góc áo, thấp giọng nói: “Không cần quá nhiều lần”.

Sở Kinh Thiên lúc này mới thu hồi thanh âm thiếu chút nữa ra khỏi miệng, trong vẻ mặt lại là hưng phấn, lại là chờ mong, cũng có lo lắng không nhỏ. Hắn cùng Lãnh Nhai ba năm nay cùng tiến bộ, hầu như mỗi ngày đều ở nhận kiểm tương giao, biết rõ tất cả đối phương. Mà nay, Lãnh Nhai mới bước vào thiên cấp đệ giai thời gian không đủ một tháng, đối mặt Viêm Chính khí tức vô cùng hùng hậu này, hắn thực sự có phần thẳng sao?

“Tiểu huynh đệ, cẩn thận” Vũ Tam Tư sau khi hơi ngáy người, nhớ kỹ bộ dáng Lãnh Nhai, dùng thanh âm nhỏ nhất nói, sau đó xoay người rời đi. Hôm nay, hắn đã xem đủ rồi. Không tự chủ được, hắn nhìn về phía Lãnh Nhai cùng mấy người trẻ tuổi ở phía trước... Nếu bọn họ đều như thiếu niên này mà nói, như vậy... không khỏi cũng quá kinh thế hãi tục, quả thực đến bước không thể tưởng tượng nổi.

“Người hắn kêu là Lãnh Nhai? Người không cần kỳ quái, ba năm trước đây, người từng mang theo lợi khí Phá Phong Nhận của Chiến thần Phong Triều Dương xuất hiện ở Thiên Long quốc, làm cho chúng ta đối với người có hứng thú không nhỏ, sau lại ngẫu nhiên biết được, nguyên bản người đứng là con Phong Triều Dương... Thời gian gần ba năm, người đã từ một đứa nhỏ không lọt mắt đến được bước này... Huyết mạch Chiến thần, quả nhiên làm cho người ta sợ hãi than thở. Phụ thân người mặc dù chết, nhưng có thể có hậu nhân không thua gì hắn như người, hắn mặc dù chết cũng không tiếc” Viêm Chính không thể không có cảm thán nói.

Không khí nhất thời lâm vào ngưng lại, phảng phất bố trí tốt kịch bản, kế sau con Huyền thần, con Chiến thần theo sát sau đó xuất hiện ở trước mặt Viêm Chính, hấp dẫn ánh mắt mọi người. Chưa bao giờ có người nghe nói qua Chiến thần Phong Triều Dương có con, nhưng lấy thân phận Viêm Chính, hắn quả quyết sẽ không thổ lộ hư ngôn. Bọn họ ở trong lơ đãng, lại chiếm được một cái tin tức có ý nghĩa phi phàm.

Con Chiến thần, khó trách lại có khí thế như thế! Bọn họ bắt đầu chờ mong biểu hiện của hắn.

Ngay cả sau khi Viêm Chính này hai ba câu nói ra thân phận của hắn, Lãnh Nhai vẫn như cũ bình tĩnh không gợn sóng, khí tức đã muốn lặng yên tập trung Viêm Chính, chuẩn bị động công kích.

“Chiến thần công phòng cấp đạt cảnh giới đạo thần, mà người, lại chưa đạt đến, xem ra, người sở dĩ xuất hiện, là đối với lời nói của ta trước đó có điều bất mãn, như vậy, hay dùng thực lực người đến chứng minh đi”

Ở trước mặt Lãnh Nhai, Viêm Chính không có chủ quan, hai tay nổi lên hồng quang mỏng, sắc mặt cũng hơi thêm ngưng trọng.

Bất quá, hấn trong lòng khinh niệm một câu: Căn cơ quá nhỏ bé, không đủ gây cho sợ hãi. Nhưng, nếu hấn cứ như vậy phát triển xuống...

Tư.

Như một tấm giấy thật dày bị một cây đao không phải thực sắc bén dùng sức cắt ra liệt, thân thể Lãnh Nhai đã muốn như một trận cuồng phong điên cuồng gào thét mà đi, lại ai sẽ tin tưởng, đó là thanh âm Phá Phong Nhận trong tay hấn mở không khí khi ra.

Theo cái di động như kinh lôi này của Lãnh Nhai, đại đa số cao thủ giữa sân đều theo bản năng nhú mày, suy tư về chính mình ở dưới có phòng bị cùng không phòng bị xác suất tránh thoát một kích này. Lãnh Nhai lần phóng ra này, tựa như một mũi tên nhọn bị cung kéo như trăng tròn bắn ra, người này trước đó còn không có gì bất mắt, vậy trong nháy mắt bạo lực có thể nói khủng bố. Làm cho người ta không thể không hề e sợ nghĩ đến: Không nói đến người này thực lực hấn như thế nào, nếu là hấn ẩn cho âm thầm, đối với mục tiêu đột nhiên xuất kích, trong thiên hạ người có thể tránh thoát hấn đánh lén, có thể có mấy người?

Vậy mười năm sau, hai mươi năm sau, có thể tránh thoát lại có mấy người!?

Tê...

Viêm Chính song chưởng đều xuất, như một cây kim sắt đem tay Lãnh Nhai gắt gao giữ lại, mà Phá Phong Nhận trong tay Lãnh Nhai đã muốn đâm xuyên qua áo trước ngực hấn, chạm được làn da hấn, chỉ cần về phía trước một chút nữa, liền đủ để cho hấn thấy máu.

Với kinh nghiệm hơn mười năm cùng với ý thức nguy cơ hơn mười năm qua hầu như trở thành bản năng làm cho hấn trong tích tắc tự nâng lên hai tay, tiếp được một kích đột nhiên này của Lãnh Nhai, khi tay hấn đem tay Lãnh Nhai kiềm chế, tâm cũng theo đó đột nhiên nhảy lên một chút, vậy không phải thoải mái, mà là bản năng sinh ra nghĩ mà sợ.

“Tốc độ thật kinh người!” Viêm Cung Lạc không khỏi hô nhỏ ra tiếng.

“Đúng đúng, ngay cả gia gia của ta đều nói, hấn tại cái gì thiên phú ‘nhân chuẩn độc’, khó có người so sánh được với hấn” Sở Kinh Thiên gật đầu trả lời, nhưng trong lòng vẫn như cũ khẩn trương. Bởi vì Sở Thương Minh cũng là nói qua, Lãnh Nhai thiên phú đem cho hấn biến thành ma thần trong bóng đêm, thành tựu ác mộng vô số người, nhưng hấn không thích hợp có được chiêu thức cùng lực lượng mạnh mẽ, cũng sẽ không thích hợp ngay mặt chiến đấu... Mà lúc này, Phá Phong Nhận của Lãnh Nhai đã bị Viêm Chính không biết là trùng hợp hay là nhảy bén đã giam cầm ở trong chưởng, cái này đối với Lãnh Nhai mà nói, là tình hình cực kỳ xấu.

“Tốc độ của ngươi quả nhiên kinh người, nhưng... không có lực lượng, ngươi một khi bị khóa trụ, sẽ không còn uy hiếp gì đáng nói!!” Viêm Chính vừa nói, tay cũng càng thu càng chặt. Cơ nhục trên mặt Lãnh Nhai bắt đầu run rẩy rất nhỏ, đem lực lượng sở hữu quán chú cánh tay phải, nhưng như thế nào cũng vô pháp giãy khỏi bàn tay Viêm Chính, ngược lại bị hấn càng nắm càng chặt... Hấn không có ý đồ vận dụng tay trái, bởi vì vậy ngược lại sẽ làm cho lực lượng phân tán, làm cho hấn càng không thể giãy.

Lãnh Nhai, hấn giống như là một cây lợi nhận, khi đột nhiên bắn ra, có thể làm cho kẻ địch né tránh không kịp cắt yết hầu mà chết, nhưng một khi chuôi đao bị người khác bắt lấy, cũng không đủ lực lượng giãy ra thì hấn tựa như sơn dương đợi làm thịt vậy. Hấn bản thân mình vốn không có lực lượng mạnh mẽ, nhưng ở trước mặt Viêm Chính có thực lực thiên cấp trung giai lại khó có thể địch nổi.

293. Chương 292: Sát Tâm, Cơn Giận Kinh Thiên

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 292: Sát tâm, cơn giận kinh thiên

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Răng rắc...

Tiếng gãy thanh thúy, Lãnh Nhai biểu tình một trận vận vẹo, Sở Kinh Thiên tâm cũng nhảy mạnh theo một chút, ngay tại hần nhin không được muốn tiến lên khi, Viêm Chính hai tay lại bỗng nhiên buông ra.

Lãnh Nhai đang chịu toàn tâm đau nhức bất ngờ không kịp phòng lão đảo về phía sau một cái, mà khi hần vừa mới phục hồi tinh thần lại, một cổ khí lưu làm cho người ta sợ hãi làm cho ngũ tạng lục phủ hần đều muốn sôi trào đã muốn tập đến trước ngực... Thì ra Viêm Chính sau khi buông tay, ở trong Lãnh Nhai ngăn ngử kinh ngạc, song chưởng theo sát tới...

Một kích này, Viêm Chính dùng toàn lực của hần, ngay tại Lãnh Nhai bị đánh trúng thật mạnh, phun máu xa xa bay đi ra, miệng hần lộ ra một chút âm trầm chợt lóe mà qua. Đây là một người làm cho hần không thể không cố kỵ, mà hần biểu hiện ra ngoài tất cả lại đều nói cho hần đây là một người không thể nắm trong tay... Như vậy, lựa chọn tốt nhất đó là ở lúc hần còn chưa hoàn toàn trở thành một cái uy hiếp thật lớn thì đem hần huỷ đi.

“Mặt khối băng!”

Sở Kinh Thiên thét kinh hãi một tiếng, tung người hướng về phía Lãnh Nhai bay đi, nhưng ở dưới lực lượng mệnh mông đánh sâu vào, Lãnh Nhai bay đi cực nhanh, thân thể phun máu ở trong gió bay ra khỏi Lạc Thần Nhai. Khi bước chân Sở Kinh Thiên bị bắt đình chỉ ở bờ Lạc Thần Nhai, thân thể Lãnh Nhai đã muốn như một mảng lá héo úa rơi vào hồ Lạc Thần dưới trăm trượng, trước nổi lên một cái bọt nước, mà mảng nước nọ, một thời gian ngắn sau liền nổi lên một vòng màu đỏ bắt đầu khuếch tán. Phá Phong Nhận của Lãnh Nhai cũng hầu như ở cùng thời gian rơi vào mặt nước, theo hần rơi vào trong hồ Lạc Thần.

Sở Kinh Thiên trước mắt tối đi, lập tức quỳ rạp xuống vách đá, kinh ngạc nhìn hồ nước phía dưới, mờ mịt không biết làm sao. Phía sau hần, còn một đạo huyết tuyến màu đỏ tươi, có thể nghĩ, Viêm Chính một kích đơn giản như vậy, đã làm cho Lãnh Nhai bị thương tích đáng sợ cỡ nào.

Viêm Cung Lạc bước chân nửa bước ra, lại bị Viêm Thiên Uy kéo tay ngừng, thấp giọng nói: “Người đã quên chủ nhân dặn dò sao?”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng gì, vô luận chủ nhân nói là đúng, hay là sai, chúng ta cũng không nên có gì ngộ nghịch” Viêm Thiên Uy nửa khép mắt, biểu tình như thường, giống như trước mắt hần, cái gì cũng đều không có sinh qua.

“Ta hiểu rồi” Viêm Cung Lạc gật đầu, trong lòng cũng là càng thêm khảm trương.

Không khí trở nên im lặng quỷ dị, bọn họ chính mắt chứng kiến một thiên tài tuyệt thế mới xuất hiện, mới bất quá giãy lát không ngờ cứ như vậy trở mất nhìn hần bị huỷ đi, trong lòng cảm xúc, không thể không phức tạp. Mặc dù cùng Lãnh Nhai cũng không nhận thức, nhưng loại thương tiếc thật sâu này lại bắt đầu tra tấn bọn họ.

“Người xuất thủ... không khỏi quá độc ác” Vũ Tam Tư nguyên bản ngồi ở chỗ kia điều tức đột nhiên đứng lên, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Trong so đấu không thể hạ thủ lưu tình, có thương vong vốn là chuyện thường, đây là quy củ bao năm qua của Thiên Thần Ma Vũ đại hội” Viêm Chính không mặn không nhạt nói.

“Quy củ? Đúng vậy, cái này chỉ là quy củ mà thôi! Mà hửn, chỉ là một vãn bối, người hoàn toàn có thể tránh đi, vì cái gì còn muốn hạ độc thủ như vậy. Người đường đường Bắc Đế Tông, lại là một trưởng bối, làm như vậy không khỏi rất làm cho người ta trái tim băng giá” Lại là một trung niên nam tử dựa vào vách đá, lạnh lùng nói.

“Sạch sẽ lưu loát, cần bản không cần hỏi đến nguyên nhân gì, không cần là quân đối phương là lai lịch gì, là nam hay là nữ, là già hay là trẻ, đây là tác phong Bắc Đế Tông ta” Viêm Chính sắc mặt cũng trầm xuống.

“Hừ! Thiên Thần Ma Vũ đại hội trước đây tuy rằng ngẫu nhiên có thương vong, nhưng thương vong này là ở hai bên có đại cừu mà hạ độc thủ, hoặc là thế lực ngang nhau sau khi đánh lâu, mà hửn cùng với người hoàn toàn không có ân oán, hửn lại xa không kịp người, người thắng hửn dễ dàng, không cần hạ độc thủ này! Trước hôm nay, ta còn đối với Bắc Đế Tông người trong lòng hướng tới, mà người làm như thế, không khỏi làm cho người ta khinh thường!”

“Không cần nói!”

Trong một tiếng quát khê áp lực tức giận mãnh liệt, Sở Kinh Thiên từ vách đá đứng lên, chậm rãi xoay người lại, hửn cúi đầu, răng nanh cắn chặt, nhắm chặt hai mắt, liều mạng áp lực nước mắt muốn trào ra, toàn thân cao thấp đều rung động rất nhỏ.

Đối với Sở Kinh Thiên lúc trước ở trong thế giới phong bế kia mà nói, thống khổ, đó là bị gia gia trách phạt, bị gia gia lấy đi Thương Minh kiếm, vì lợi khí mà tìm kiếm... Đau lòng? Nơi đó, không có nhiều lắm tình cảm khúc mắc hửn sẽ không rõ ràng là tâm đau chân chính.

Một khắc Lãnh Nhai rơi xuống, hửn rốt cuộc cảm nhận được một loại đau lòng. Loại thống khổ này, đã từng khi nghe tin Diệp Vô Thần cùng Ngưng Tuyết chết đã cảm thụ qua một lần, nhưng xa xa không bằng lần này. Bởi vì Diệp Vô Thần chết, hửn chỉ nghe thấy, mà Lãnh Nhai cùng hửn làm bạn ba năm, cũng là hửn trở mắt nhìn thấy sau khi bị trọng thương rơi xuống Lạc Thần Nhai trăm trượng.

Một loại tên là oán hận bắt đầu ở trong lòng ngực hửn thiêu đốt lên, hửn muốn tìm kiếm chỗ có thể phát tiết, khi hửn mở to mắt, ánh mắt gắt gao tập trung ở trên người Viêm Chính. Hửn tâm tính quá mức thuần lương, cực ít từng có oán hận gì, mà giờ khắc này, đối mặt Viêm Chính, hửn trong lòng dâng lên oán hận không thể nghi ngờ là mãnh liệt nhất của hửn từ trước tới nay.

Một khắc khi Sở Kinh Thiên đem khí tức chính mình hoàn toàn phóng ra ngoài, phảng phất một trận cuồng phong đột nhiên thổi bay, từng đạo ánh mắt kinh hãi cũng đột nhiên đánh lên trên người hửn, đều lấy ánh mắt khó có thể tin đánh giá hửn. Cái này, cũng là một nam tử không quá hai mươi lăm tuổi, mà khí thế của hửn, chứng minh thực lực hửn, lại còn muốn vượt qua Lãnh Nhai vừa rồi, hơn nữa qua không chỉ một chút.

“Người là?” Viêm Chính tinh tế đánh giá Sở Kinh Thiên, lại nhớ không nổi tư liệu gì về người này, trong lòng càng thêm kinh nghi.

Sở Kinh Thiên không có trả lời hửn, bàn tay hửn đến sau lưng, tay cầm chuôi kiếm, Thương Minh kiếm không tiếng động ra khỏi vỏ, một đạo hào quang bén nhọn màu lam hiện lên trong ánh mắt mỗi người, làm cho bọn họ tâm cũng theo đó chấn động mãnh liệt.

“Thương Minh kiếm!” Viêm Chính khê quát một tiếng, tùy theo nói: “Thật là thú vị... đối thủ thứ nhất của lão phu là con Huyền thần, đối thủ thứ hai là con Chiến thần, hiện tại, ngay cả hậu nhân Kiếm Thần cũng đến đây...”

“Kiếm Thần quyết - Phi Long Nộ Quyền!”

Sở Kinh Thiên ánh mắt hiện ra một loại sát ý trước đó chưa từng có, hửn cũng không có hứng thú cùng lão nhân này nhiều lời, vô luận là ánh mắt hửn, hay là kiếm thế của hửn lúc này, đều lộ ra một cỗ sát ý lạnh như băng, ngay cả Thương Minh thần kiếm lam quang lập lòe, bên trong khí tức phóng ra bên ngoài cũng mơ hồ hiện ra một loại lạnh thấu xương.

Theo một tiếng quát lạnh của hắc, Thương Minh kiếm trong tay bỗng nhiên bắn ra, ở trong xoay tròn cực nhanh đâm thẳng tới Viêm Chính. Viêm Chính dám dùng lực viêm hồn hộ thân đón đỡ một kích của Vũ Tam Tư, nhưng sẽ không ngờ đến đi chống lại kiếm Thương Minh, thân thể mau lui, hai tay đưa tới trước, một cổ viêm hồn lực hùng hậu trào ra, chậm lại thể tới của Thương Minh kiếm. Thương Minh kiếm ở trong xoay tròn xuất ra từng đạo kiếm khí hỗn loạn, như vô số đao nhọn không gián đoạn cắt ở trên mặt cùng trên người hắc, làm cho hắc trong lòng vô cùng khiếp sợ. Mà làm cho hắc càng thêm khiếp sợ là, hắc đã muốn hầu như dùng hết toàn lực để ngăn cản kiếm thể tới gần, nhưng cảm giác đáng sợ này lại vẫn như cũ không có dấu hiệu yếu bớt!

Kiếm đã rời tay, nhưng Sở Kinh Thiên vẫn như cũ đứng ở tại chỗ, chưởng phải vẫn duy trì động tác, kịch liệt run run. Phi Long Nộ Quyền của Kiếm Thần quyết, là thức mở đầu trong Ngự kiếm thức Kiếm Thần quyết, cũng là một thức khó nhất, đối với kẻ yếu, có thể một kích trí mạng, đối với cường giả, có thể đem bức khai khoảng cách. Mà lúc này, Viêm Chính đã muốn bị chiêu “Phi Long Nộ Quyền” này bức đến ngoài năm mươi thước.

“Ngự kiếm? Gia gia, đây là không phải người năm đó cùng chúng ta nói qua sao... tên ngốc này hắc lại biết ngự kiếm!” Viêm Cung Nhược kim lòng không được hô ra. Bởi vì Viêm Thiên Uy nói qua cùng bọn họ, trở thành cao thủ kiếm đạo không khó, nhưng muốn làm một cao thủ ngự kiếm, cũng là khó như lên trời. Đại bộ phận cao thủ kiếm đạo cùng cực cả đời, cũng lĩnh ngộ không đến chân lý ngự kiếm.

“Đúng vậy, là ngự kiếm... Không chỉ là ngự kiếm, hơn nữa, chỉ một chiêu này, liền có thể thấy được tạo nghệ của hắc ở trên ngự kiếm đã muốn làm một đại tông sư!” Viêm Thiên Uy gật đầu nói.

Viêm Chính đánh bại Vũ Tam Tư, dễ dàng đánh bại Lãnh Nhai, ở dưới một chiêu của Sở Kinh Thiên liền đã chật vật không chịu nổi, hầu như làm cho tất cả cao thủ ở đây đều kịch liệt động dung, khó tin tưởng vào ánh mắt của mình. Mà trong những người này, cũng không bao gồm mấy người Viêm Thiên Uy cùng Viêm Khinh Hồng. Bọn họ khi nhìn thấy Sở Kinh Thiên, liền đã muốn đại khái nhìn ra dưới bề ngoài có chút hàm hậu của hắc, ẩn chứa thực lực cường đại cỡ nào, nhưng mà như thế, chiêu thứ nhất Sở Kinh Thiên xuất thủ vẫn làm cho bọn họ cả kinh. Ngự kiếm, vĩnh viễn là khó nhất trong kiếm đạo, so với kiếm khí kiếm quang khó hơn không biết bao nhiêu, mà người có thể ngự kiếm tự nhiên, đó là đạt tới cái gọi là cảnh giới “Nhân kiếm hợp nhất”, bước trên kiếm đạo đỉnh phong chân chính. Muốn đạt tới cảnh giới này, không chỉ có cần không biết bao nhiêu năm khổ tu, còn muốn không hề biết bao nhiêu năm cảm ngộ cùng lĩnh ngộ.

Mà Sở Kinh Thiên tiến cảnh ở ngự kiếm chỉ đạo nhanh như vậy, thậm chí ở Kiếm Thần quyết chỉ tu tới thiên cấp trung giai đã có thể hoàn thành “Khinh Kiếm Vô ảnh” mà Sở Thương Minh khi đến thần cấp mới có thể thi triển, chủ yếu vẫn là quy công cho hắc đối Thương Minh kiếm quá phận si mê. Bởi vì ở nơi không người có thể chơi đùa, Thương Minh kiếm có thể nói là bảo vật duy nhất của hắc, đồng bọn duy nhất của hắc. Sở Thương Minh khi đối mặt Sở Kinh Thiên hiện tại vẫn bình tĩnh như nước, nhưng hắc tiến cảnh cực nhanh làm cho Sở Thương Minh trong lòng vô cùng khiếp sợ, mà năng lực lĩnh ngộ của hắc trên kiếm đạo, lại làm cho Sở Thương Minh mấy độ thiếu chút nữa thất thố. Sở Kinh Thiên trên công lực tuy là thiên cấp trung giai, nhưng kiếm đạo tu vi này, đã muốn bước vào con đường đạo thần.

Mà hắc, năm nay chỉ mới hai mươi ba tuổi. Đây là một thiên tài kiếm si không hơn không kém. Hắc toàn bộ thực lực thi triển ra đến tột cùng có bao nhiêu mạnh... Lãnh Nhai không biết, bởi vì hắc không có năng lực bức ra Sở Kinh Thiên dùng ra toàn lực, mà ngay cả Sở Kinh Thiên chính mình cũng không biết.

Năm mươi thước, đã là khoảng cách gần như cực hạn Sở Kinh Thiên có thể khống chế. Hắc nguyên bản vươn tay phải đột nhiên triệt thoái phía sau ba tấc, cổ tay vừa chuyển, trong miệng nhẹ nói: “Kiếm Thần quyết - Thiên Đạo Vô Thường!”

Thương Minh kiếm đang xoay tròn bỗng lên phong nhận đáng sợ rồi cuộc đình chỉ chuyển động, rơi xuống, Viêm Chính cũng trong phút chốc một tay chụp vào chuôi Thương Minh kiếm, nhưng tay hắc vừa chạm đến chuôi kiếm, Thương Minh kiếm nguyên bản rơi xuống bỗng nhiên như một đạo tia chớp màu lam hướng về phía trước bắn nhanh mà đi, Viêm Chính tuy rằng thu tay lại cực nhanh, vẫn như cũ có ba ngón tay bị chém trúng, tuy có viêm hồn lực hộ thân mà chưa bị cắt đứt, nhưng Thương Minh sắc bén, cũng không phải bình thường, một cơn đau đớn truyền đến, tay phải hắc đã có máu chảy ra. Viêm Chính một mặt mau lui, một mặt ôm ba ngón tay đổ máu, trong lòng hoảng sợ: Cự ly xa như thế, lại có thể cho kiếm ở trong nhảy mất liền đạt tới tốc độ như vậy, chỉ sợ cũng là Kiếm Thần đích thân tới, bất quá cũng như thế mà thôi!

Nhưng mà, Viêm Chính vẫn xem thường Sở Kinh Thiên như cũ. Khoảng cách năm mươi thước làm cho kiếm bắn ra cũng không phải là cực hạn, hấn mặt âm trầm, ở trong phần hấn cổ tay lại trầm xuống, Thương Minh kiếm đang bắn về phía trên không trong nháy mắt liền giảm tốc độ, lại trong nháy mắt chuyển hướng.

294. Chương 293: Trở Lại, Kiều Ngạo Lang.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 293: Trở lại, kiều ngạo lang.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Kiểm thể mạnh mẽ làm cho Viêm Chính không dám dùng viêm hồn lực đi cứng rắn kháng, kiểm tốc độ cực nhanh làm cho hấn ngay cả muốn cứng rắn kháng cũng hoàn toàn không kịp nhấc lên toàn lực, bên trong đồng tử, khi tuyến lưu tinh màu lam xẹt qua, hấn đã muốn không rảnh nghĩ nhiều, dưới chân dẫm thật mạnh một cái chặt vật nhảy lùi lại xa xa, cuối cùng hoàn mỹ tránh thoát một kiếm này, nhưng bởi vì dùng sức quá mức, khi rơi xuống đất vẫn chưa đứng vững, mà là loạng choạng lui lại mấy bước.

Xoảng!

Hoa lửa văng khắp nơi, Thương Minh kiếm rơi xuống như lưu tinh bàn bắn thẳng xuống, hoàn toàn nhập vào bên trong đá vô cùng cứng rắn, được xưng có thần lực phù hộ, không có động tĩnh.

Xa xa, Sở Kinh Thiên tay cũng bắt đầu vô lực hạ xuống.

Vẫn như cũ có chút thần hồn bất định, Viêm Chính hít sâu một hơi, bước nhanh nhắm về phía Sở Kinh Thiên đã muốn mất đi Thương Minh kiếm, vài cái hô hấp liền đã muốn tới gần tới trước người, khí lưu nóng rực hướng toàn thân hấn trùu tới. Sở Kinh Thiên lẳng nhiên không sợ, lông mi trầm xuống, cũng là hai quyền đều xuất, cùng Viêm Chính trực tiếp đối kích. Đây là thuần so đấu công lực, không có gì màu mè ở đây. Mà hai người này, một phương là trưởng lão Bắc Đế Tông đã muốn bảy mươi, có năm sáu mươi năm nội lực hùng hậu, một phương lại là một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi, kết quả... thực sẽ có cái thứ hai sao?

Ầm ầm một tiếng cự thạch nổ vang, nham thạch cứng rắn dưới chân hai người nhất thời xuất hiện vết nứt, Sở Kinh Thiên cùng Viêm Chính đã ở trong lực lượng va chạm đồng thời bị đánh bay đi ra ngoài, đúng là cân sức ngang tài, ai cũng không có chiếm được gì tiện nghi... Ít nhất ở mặt ngoài như thế.

Các cường giả trong lòng khiếp sợ tột đỉnh, khi Lãnh Nhai xuất hiện, bọn họ nghĩ đến chính mình gặp được một kỳ tài kinh thể khó mà siêu việt, mà Sở Kinh Thiên này, lại như ở trong lòng bọn họ gõ một cái đại chùy, làm cho bọn họ biết như thế nào là thiên tài chân chính.

Hai người đồng thời bay ngược mà đi, mà Sở Kinh Thiên cường tự áp chế lực lượng cùng khí tức trở nên hỗn loạn ở trong va chạm vừa rồi, tay phải vươn, đột nhiên chuyển động cổ tay một chút... Vừa rồi, hấn cũng không có sử dụng toàn lực, mà là để lại hai phần khí lực ngụy kiếm.

Mà Viêm Chính, một kích toàn lực, tiền lực tiết tẫn, ở trong không trung khó sinh ra hậu lực, chỉ có thể tùy ý thân thể bay ngược đi ra ngoài, cùng rơi xuống đất, đúng lúc này, hấn bỗng nhiên cảm giác được một cỗ nguy hiểm không ngừng tới gần, chờ hấn nhận thấy được nơi phát ra nguy hiểm, gió lạnh âm lệ đã muốn đến gần hấn tâm hấn, giây tiếp theo, liền có thể xuyên thủng mà qua...

Khi Thương Minh kiếm bỗng nhiên từ trên đất bắn ra, nghênh hướng thân thể Viêm Chính, gần trăm ánh mắt liền đồng thời trùng lớn, ba trưởng lão Bắc Đế Tông cũng đột nhiên từ trên đất đứng lên, nhưng ngay cả muốn cứu cũng đã muốn hoàn toàn không kịp. Người ở đây như thế nào ý thức không được, đây là Sở Kinh Thiên khi đối mặt một kích toàn lực của Viêm Chính vẫn như cũ bảo lưu lại một ít lực lượng để ngự kiếm, cái này chẳng những là một loại tự tin, cũng là một loại trí tuệ... Vừa rồi thuần nội lực va chạm, không phải ngang nhau, mà là Viêm Chính đã bại.

Thanh niên nam tử sử dụng Thương Minh kiếm, vô cùng có khả năng là hậu nhân Kiếm Thần, cho bọn họ một lần lại một lần rung động rất lớn. Một ít cường giả đã muốn đầu đầy tóc bạc, ngực đầy tin tưởng tới tham gia Thiên Thần Ma Vũ đại hội lần này, lúc này không biết là nên xấu hổ cảm thán, hay là nên vui mừng.

Thương Minh kiếm nhằm lưng mà đến, Viêm Chính lúc này tình hình thật có thể nói là mệnh huyền một đường. Trong hốt hoảng, kinh nghiệm hơn mười năm đối phó với địch lại cứu hắn, hắn bằng tốc độ nhanh nhất vươn tay trái về phía sau, nghênh hướng kiếm phong. Nhất thời, Thương Minh kiếm thẳng tắp đâm vào trong lòng bàn tay hắn, mà Viêm Chính chính là mượn dùng cái lực phản chấn rất nhỏ này kiệt lực xoay thân, thân thể ở trong không trung hướng phía bên phải quay cuồng một vòng...

Xoạt một tiếng, Thương Minh kiếm đâm xuyên qua tay trái Viêm Chính, dán sát thân thể hắn tận trời mà đi, bị bám huyết tinh rải rác. Viêm Chính lão đảo rơi xuống đất, nâng lên chưởng trái bị thủng một lỗ, toàn thân đều vi đau nhức khó có thể chịu được mà run rẩy dữ dội không thôi. Mà lưng áo bên trái hắn, đã có một đạo lỗ hổng thật dài, chỉ cần tiến thêm vài phần, liền có khả năng thương vào da thịt.

Hắn biết, mình đã bại, đường đường trưởng lão thủ tịch giới luật Bắc Đế Tông, thế mà lại thua ở trong tay một thanh niên tuổi còn không đến một nửa hắn. Không nói đến cá nhân hắn có thể tiếp nhận trận thất bại này hay không, cái này đối với Bắc Đế Tông hình tượng chiến thắng chí cao vô thượng, không thể xúc phạm mà nói, là một cái đả kích rất lớn.

Nhưng mà, cho dù hắn hiện tại nhận thua đầu hàng, thì cũng đã muộn. Một người thuần lương thiện lương động sát tâm mãnh liệt, tất là đối phương xúc phạm cảm kỳ lớn nhất của hắn, có thể nói không chết không ngừng. Đối lúc Sở Kinh Thiên này mà nói, hắn sớm mặc kệ nơi này là cái trận đấu gì, cái Ma Vũ đại hội gì.

“Kiếm Thần quyết - Thất Phong Thất Sát!”

Thanh âm trầm thấp từ trong miệng Sở Kinh Thiên tràn ra, Thương Minh kiếm cũng lại từ trên trời giáng xuống... Khác với “Phi Long Nộ Quyển” thẳng tắp bức đâm, khác với “Thiên Đạo Vô Thường” tung hoành cao thấp đâm chém, “Thất Phong Thất Sát” ở một chữ “loạn”, lấy kiếm thế nhìn như hỗn loạn phong tỏa phương hướng di chuyển của mục tiêu, cũng tận dụng mọi thời cơ để đâm chém, một khi bị “Thất Phong Thất Sát” cuốn lấy liền khó mà thoát ly, chỉ có thể kiệt lực né tránh cùng ngăn cản, cũng không có cơ hội phản kích.

Nếu đối mặt Sở Kinh Thiên lúc này là Lãnh Nhai, ngay cả hắn đối mặt đều không thể thoát khỏi “Thất Phong Thất Sát” dây dưa, hắn sẽ lập tức lấy tốc độ nhanh nhất của mình chạy trốn ra ngoài trăm mét, nơi đó là khoảng cách Sở Kinh Thiên ngự kiếm không thể tới, sau đó lấy năng lực ẩn nấp khí tức của mình lặng yên phản hồi, tìm cơ hội thỉnh linh cấp Sở Kinh Thiên một kích. Sở Kinh Thiên trên người từng đạo vết thương là bởi vậy mà lưu lại, cũng bởi vậy, tuy rằng hắn thực lực muốn xa xa vượt qua Lãnh Nhai, nhưng nếu chân chính liều mạng, mà không ngay mặt đối chiến, càng nhiều có thể là Sở Kinh Thiên thua bởi Lãnh Nhai.

“Thất Phong Thất Sát” vừa ra, Viêm Chính trước mắt đó là một mảng chói mắt, chung quanh tất cả đều là bóng kiếm màu lam chớp lên, mà kiếm khí lớn nhỏ tạo nên cũng mang theo tiếng rít rất nhỏ cắt thân thể hắn. Tay trái bị xuyên thủng, dưới đau nhức đại phân tâm thân Viêm Chính đối cái bóng kiếm màu lam này đã muốn theo bản năng sinh ra sợ hãi, không dám ngăn cản, bước nhanh lui về phía sau, mà vừa lui một bước, trước, trái, phải bóng kiếm đồng thời biến mất, phía sau bỗng nhiên truyền đến một chút lạnh như băng, hắn cảm thấy cả kinh, đột nhiên thấp người, mũi nhọn màu lam đáng sợ hầu như là dán sát da đầu hắn, mang theo một cỗ gió lạnh sát quá, làm cho hắn kinh ra một thân mồ hôi lạnh. Hắn cắn răng không đi cảm thụ đau nhức tay trái truyền đến, kiệt lực ngưng tụ tâm thần ứng đối bóng kiếm trước mắt, trong lòng, thậm chí có ý niệm hô to nhận thua mà thoát ra.

Ổ trong tay Sở Kinh Thiên, hấn bại thương tích đầy mình. Một lần giao thủ liền bị kiếm hấn bức lui, nay tức thì bị Thương Minh kiếm đâm đến ngay cả tới gần Sở Kinh Thiên đều là một loại hy vọng xa vời. Hấn cả đời cùng cao thủ kiếm đạo giao thủ vô số, trong đó cũng có một ít cao thủ có thể ngự kiếm, nhưng thắng đến hôm nay, hấn mới biết như thế nào là ngự kiếm chân chính, mới biết thì ra ngự kiếm đáng sợ như thế, vô luận uy lực, năng lực kiếm chế, đều làm cho hấn vô lực, dần dần sinh ra lui bước cùng sợ hãi.

Xệt... trên cánh tay phải Viêm Chính nhiều ra một đạo vết máu.

Xệt... Viêm Chính sau vai bị thương, chậm rãi chảy máu.

Xệt... phía trên đùi phải thêm một vết thương.

Xệt...

Xệt...

...

Tam đại trưởng lão Bắc Đế Tông đều nghiêm mặt, lại cố nén không có ra tiếng, động cũng không nhúc nhích. Trưởng lão thủ tịch tu vi tối cao ở trong tay một nam tử trẻ tuổi tan tác, bọn họ đã muốn cảm thấy mặt mũi mất hết, nếu hô to ra tiếng hoặc là xuất thủ ngăn cản... Bọn họ đường đường Bắc Đế Tông chẳng phải thành trò cười sao!

Bắc Đế Tông bọn họ làm người dẫn đường cùng chứng kiến trận đấu lần này, gia nhập trận đấu cũng bất quá là trận đấu bắt đầu mở màn, không nghĩ tới sẽ cứ như vậy thắng xuống... Nhưng mà không nên cứ như vậy thua ở một trong tay một thanh niên ngay cả tên tuổi cũng chưa biết. Đây là một chuyện xấu ra ngoài ý liệu bọn họ, làm cho bọn họ khó có thể nhận.

Viêm Chính đã bị thương nặng, lại nhất định không thể nhận thua xin khoan dung... Bởi vì hấn vừa mới hạ nặng tay phá hủy đồng bọn người này, cũng đại ngôn bên trong trận đấu sinh tử đúng là bình thường. Nhưng Sở Kinh Thiên rõ ràng đã muốn đối với hấn hận cực, hoàn toàn không có kỵ hấn là người Bắc Đế Tông, mặc cho ai đều nhìn ra được hấn muốn dồn Viêm Chính vào chỗ chết. Viêm Chính có thể chết, nhưng không thể nhận thua đầu hàng để làm cho danh dự trăm ngàn năm Bắc Đế Tông bị bôi đen.

Cao thủ trong sân đều trong kinh ngạc trung mắt lạnh nhìn Viêm Chính đã muốn bị Thương Minh kiếm bay múa gắt gao cuốn lấy, tay trái hấn bị trọng thương, căn bản không rảnh để ý tới, không ngừng chảy máu. Trên người đã muốn trải rộng hơn mười đạo vết máu vừa mới tăng thêm, mà động tác hấn, cũng rõ ràng bắt đầu càng ngày càng chậm chạp. Mà Thương Minh kiếm thế lại không có chút dấu hiệu yếu bớt, bóng kiếm ở bên người hấn đan xen làm cho người ta hoa cả mắt, thường thường ở hấn trên người lưu lại từng đạo vết máu.

Xệt xệt!!

Một đạo thanh âm da bị chém đứt truyền đến, bên trong bóng kiếm, một đạo hào quang xanh thắm lại bạo bắn mà ra, khác với trước đó luôn có ý đồ đi cắt cổ hấn, lần này, là từ vị trí trái tim Viêm Chính thẳng hướng tới, ngay cả tốc độ cũng rõ ràng tăng lên. Viêm Chính đột nhiên nghiêng người, nhưng thân thể hấn lúc này linh hoạt cùng ý thức phản ứng đã không bằng bình thường, tuy rằng tránh được yếu hại, nhưng bả vai vẫn như cũ bị Thương Minh kiếm trực tiếp xuyên vào, phía trước nhập, phía sau ra, đâm bể xương bả vai, lộ ra lỗ thủng.

Mà Viêm Chính chịu được thống khổ thật lớn đã ở một cái chớp mắt này như tia chớp vươn tay phải, gắt gao chộp vào phía trên chuôi Thương Minh kiếm, đem nắm giữ ở trong tay chính mình, một tiếng rống trầm, đem Thương Minh kiếm từ bả vai mình rút ra, áo trên vai ngay lập tức bị máu nhiễm hồng.

Thương Minh kiếm bị đoạt, Sở Kinh Thiên một chút cũng không thấy bối rối, chân mày trầm xuống, hai tay đồng thời chém ra.

Một cỗ đại lực trầm trọng như núi từ trên tay Viêm Chính truyền đến, kéo Thương Minh kiếm hấn nắm trong tay ra. Viêm Chính cố nén đau nhức, đem toàn bộ lực lượng ngưng ở tay phải, không cho Thương Minh kiếm đào thoát khỏi tay mình nắm, đồng thời bước nhanh cầm kiếm hướng Sở Thương Minh tới gần.

Sở Kinh Thiên trên đầu đã muốn thoát ra mồ hôi, ngự kiếm là lúc hao tổn thật lớn, đây chính là một cái thường thức của giới tu hành. Hắn hai tay hướng phía trước, đem lực lượng chính mình toàn bộ cách không quán chú ở trên Thương Minh kiếm, rốt cuộc không lưu một phần lực: “Kiếm Thần quyết - Kiếm Khiếu Vô Thanh!”

Xoảng!!

Lam quang trên Thương Minh kiếm đột nhiên khởi, một tiếng kiếm minh rất nhỏ, lại sinh ra cực kỳ năng lượng nổ mạnh kinh người. Viêm Chính thân thể bị đột nhiên bị đánh bay, tay phải nguyên bản hoàn hảo cũng trở nên huyết nhục mơ hồ, Thương Minh kiếm cũng thoát ly hắn nắm giữ. Một bên là cách không ngự kiếm, một bên toàn lực chỉ dùng để chặt chẽ đem kiếm nắm trong tay, người trước khó khăn to lớn, hao tổn càng lớn, không biết muốn vượt qua người sau bao nhiêu lần, Viêm Chính vẫn như cũ bị đánh bại. Ở trong tay Sở Kinh Thiên, hắn bị bại hoàn toàn triệt để.

Sở Kinh Thiên không có chút dấu hiệu muốn thu tay lại, Thương Minh kiếm ở dưới hắn khổng lồ phóng lên cao, lẳng lặng lơ lửng ở trong không trung, bên trong im lặng, kiếm khí kinh người không biết từ đâu mà đến như cuồng phong tàn sát bừa bãi điên cuồng ủa xuống, đem toàn bộ Lạc Thần Nhai đều bao phủ trong đó, làm cho các cao thủ toàn bộ biến sắc.

“Kiếm Thần trận - Tịch Diệt Tử Quang!!”

Hắn không có nhiều lời, không có bao nhiêu phần nỗ lực biểu tình, nhưng hắn hành động, lại làm cho mỗi người đều biết, hắn là phần nỗ lực cỡ nào.

Thương Minh kiếm trên không ở trong giây lát đã huyền hóa ra mấy chục, rồi mấy trăm bóng kiếm màu lam, nhưng mà, bóng kiếm này cũng không đơn giản là hư ảo, mà là toàn bộ phóng thích ra kiếm khí sắc bén làm cho người ta không rét mà run, sự sắc bén mạnh mẽ này, làm cho cao thủ đứng ở trên đỉnh núi đều run sợ. Một đạo trong đó còn như thế, nếu là toàn bộ chỉ công một người...

Mà bóng kiếm phóng thích lợi khí kinh người này, toàn bộ chỉ tập trung một người... Viêm Chính như bị trăm ngàn lợi nhận đồng thời để ở trên yết hầu, khi hàng trăm đạo bóng kiếm này xuất hiện, hắn liền nghĩ được hương vị tử vong.

Năm đó, Kiếm Thần Sở Thương Minh lấy “Tịch Diệt Tử Quang” trong “Kiếm Thần trận” này triệu hồi ra bóng kiếm đầy trời vô biên vô hạn, đem khí tức tử vong bao phủ đại địa, dọa lui hơn mười vạn đại quân khi Đại Phong quốc nguy cấp. Mà cái chiêu khủng bố nhất này lại xuất hiện ở trước mắt bọn họ, làm cho bọn họ cảm thụ được rung động cùng sợ hãi vô tận của quân Đại Phong quốc năm đó cảm thụ. Tuy rằng, cái đó và bóng kiếm đầy trời của Sở Thương Minh năm đó không thể so sánh, nhưng hắn năm nay dù sao mới chỉ có hai mươi mấy tuổi!

Không ai hoài nghi, Viêm Chính đã liên tiếp bị thương nặng không có năng lực đỡ được một kích kinh thiên này... Nhưng, nếu hắn thực giết Viêm Chính, đó là tương đương với hoàn toàn trên chọc Bắc Đẩu Tông, cái này đối với thiên tài kiếm đạo mà nói, sẽ là tình cảnh cực kỳ ác liệt.

“Thì ra tên ngốc này lợi hại như vậy” Viêm Cung Nhược trừng lớn ánh mắt, nháy mắt không nháy mắt nhìn thiên không bị bóng kiếm che đầy, miệng mở lớn ra.

“Ta nguyên bản đã cho rằng ta đối với thực lực của hắn có thể thấu triệt bảy tám phần, hiện tại mới biết được, ta còn là rất xem nhẹ hắn. Hắn công lực sâu cũng không dưới ta, ở trên kiếm đạo tạo nghệ, lại làm cho người ta không thể không sợ hãi. Ta không biết Kiếm Thần Sở Thương Minh nay đã là cảnh giới gì, nhưng chỉ bằng biểu hiện của hắn hôm nay, không bao lâu sau, hắn chính là Kiếm Thần kế tiếp. Ta mặc dù có huyết mạch Bắc Đẩu, nhưng cũng chỉ có thể cam bái hạ phong, hắn dung mạo không sâu sắc, giống như không có sở trường, nhưng là thiên tài chân chính” Viêm Cung Lạc cũng là nhìn thiên không, cảm thụ được vậy khí thế kinh người, dùng thanh âm rất thấp nói.

Ba lão nhân đến cùng Viêm Chính đã muốn toàn bộ ngồi không yên, đều nhịn không được muốn xông lên, chỉ có Viêm Tịch Minh vẻ mặt bình thản, hạ giọng nói: “Không được quên quy củ Thiên Thần Ma Vũ đại hội”.

Ba cái lão nhân nghe vậy, lúc này mới ngăn chặn trụ cảm xúc, quyền đầu nắm chặt.

Có nhân tất có quả, Viêm Chính nếu không hại Lãnh Nhai, trận quyết đấu này cho dù hắn thua ở dưới tay Sở Kinh Thiên, Sở Kinh Thiên lại như thế nào đối với hắn sinh ra sát tâm? Mà Viêm Chính hiện tại cho dù không để ý mặt mũi Bắc Đế Tông mở miệng nhận thua, Sở Kinh Thiên vẫn như cũ sẽ kiệt lực giết hắn. Bởi vì, Viêm Chính đã hủy đi đồng bọn của hắn!

Viêm Chính hiện tại đã hầu như thành một huyết nhân, từng đạo vết thương ở khí thể vô hình tập trung đã vỡ ra. Thân thể hắn ngã trên mặt đất, ở dưới khí thể áp bách hầu như đã không có khí lực đứng dậy, chỉ có thể dùng đồng tử không ngừng co rút lại nhìn vậy bóng kiếm đầy trời như liềm đao tử thần vậy.

Sở Kinh Thiên cánh tay trầm xuống, bóng kiếm khẽ nhúc nhích, toàn bộ nghiêng về phía Viêm Chính, phong vân tùy theo biến ảo. Chỉ cần bóng kiếm này hạ xuống, Viêm Chính chắc chắn thi cốt vô tồn... Bên trong im lặng, không ai phát ra âm thanh, cũng không ai ra mặt ngăn cản, dùng các loại ánh mắt phức tạp trơ mắt nhìn...

“...Để... hắn... cho... ta...”

Một cái thanh âm âm lãnh, trầm thấp, bao hàm oán hận vô tận, thống khổ vô tận, sát ý vô tận chậm rãi vang lên, giống như ác quỷ địa ngục nhẹ ngâm. Gió lạnh thổi qua, làm cho người ta không khỏi run mình một cái, từ trong gió, bọn họ ngửi được hương vị của máu.

Theo thanh âm truyền đến, một cỗ khí lưu vô cùng kinh người cũng mạnh thổi quét tới, các cường giả vừa mới bị “Tịch Diệt Tử Quang” của Sở Kinh Thiên làm cho khiếp sợ không kềm chế được lại hoảng sợ biến sắc. Sát khí - sát khí vốn vô hình, nhưng cỗ sát khí không biết từ đâu mà đến này lại làm cho bọn họ cảm giác được giống như bị ngàn vạn lợi nhận khắc vào trên mặt, lại như bị phiến đá ngàn vạn cân đè thật mạnh ở ngực, khó mà hô hấp.

Từng đạo ánh mắt không chừng lóe ra đồng thời chuyển hướng về phía vách đá... nơi thanh âm phát ra.

295. Chương 294: Huyết Sát Ma Đồng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 294: Huyết Sát Ma Đồng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sở Kinh Thiên nghe thấy thanh âm, xoay mạnh người lại, không tâm tư để ý tới Viêm Chính nữa. Hàng trăm đạo bóng kiếm đã ở trong phút chốc biến mất vô tung vô ảnh, Thương Minh kiếm vẽ ra một đạo đường cong màu lam, bay trở về trong vỏ kiếm sau lưng hắn.

Sở Kinh Thiên bước nhanh chạy tới vách đá, vừa mới tới gần, một cái thân ảnh màu đen liền từ trước mắt hắn phóng lên cao, bay qua thân thể hắn, dừng ở sau lưng hắn. Đúng là... Lãnh Nhai sau khi bị Viêm Chính đánh trọng thương rơi xuống hồ Lạc Thần!

Lãnh Nhai xuất hiện, làm cho không khí hiện trường bỗng nhiên ngưng kết quỷ dị, ngay cả gió đều giống nhau lập tức lạnh đi rất nhiều, ánh mắt nguyên bản tràn ngập kinh nghi, lại không hẹn mà cùng biến thành kinh hãi.

Sở Kinh Thiên không có tâm tư đi phát hiện không khí bỗng nhiên biến hóa, lập tức xoay người chạy đến bên người Lãnh Nhai, hưng phấn thiếu chút nhảy dựng lên: “Mặt khối băng, thì ra ngươi không có việc gì, thật tốt quá thật tốt quá! Ta còn nghĩ đến... Nghĩ đến...! Ánh mắt ngươi làm sao vậy... ánh mắt ngươi!”

Tựa như là bị ánh mắt Lãnh Nhai lúc này làm tỉnh lại, hắn rút cuộc đã thấy không khí biến hóa, hắn cách Lãnh Nhai gần nhất, bắt đầu rõ ràng cảm giác được một cỗ lãnh ý lạnh thấu xương tủy, làm cho hắn có xúc động lui về phía sau, cách hắn càng ngày càng xa.

Lãnh Nhai toàn thân ướt đẫm, đầu, khoe miệng, trước ngực đều nhiễm vết máu ở trong nước không có bị cọ rửa hết. Mà ánh mắt hắn... lại không thể gọi là ánh mắt, ít nhất, cũng không có khả năng là ánh mắt của người, mà thú.. cũng sẽ không có ánh mắt đáng sợ như vậy... Bọn họ tình nguyện tin tưởng, đây là hai mắt của ma quỷ.

Đã không có đồng tử, đã không có tròng trắng, bên trong hai mắt, chỉ có một mảng màu đỏ, không còn cái gì khác, hai huyết đồng phóng thích huyết quang yêu dị... Còn có mùi máu tươi làm cho người ta muốn buồn nôn.

“...Người... ánh mắt người làm sao vậy...” Sở Kinh Thiên thấy rằng mình lại không tự chủ được mà run lên, thanh âm cũng là run run.

“Để hắn cho ta...” Lãnh Nhai mặt không chút thay đổi, hai mắt màu máu gắt gao nhìn chằm chằm về mặt Viêm Chính khiếp sợ, tay phải nắm Phá Phong Nhận không ngừng phóng thích lực quang lập lòe, từng giọt nước lạnh như băng dọc theo nhận thân rơi xuống trên đất.

“...Được” Sở Kinh Thiên hầu như là theo bản năng gật đầu, ở trong kinh nghi bước nhanh thối lui. Hắn biết tính tình Lãnh Nhai, Lãnh Nhai lấy loại khẩu khí này nói ra, hắn không dám không thuận theo ý tứ. Mà lúc Lãnh Nhai này, lại cho hắn một loại áp lực trầm trọng chưa bao giờ có.

“Huyết Sát Ma Đồng!” Trong gió mỏng manh, rốt cuộc có một người dùng thanh âm rất thấp hô lên cái tên chấn động ở trong tim bọn họ, cũng khẳng định phỏng đoán đáng sợ kia trong lòng bọn họ.

Cặp ánh mắt kia... cái tên làm cho người ta sợ hãi kia... Một hồi huyết quang tai ương, đã muốn không thể tránh được. Không phải hắn, chính là người khác.

Sở Kinh Thiên về tới bên cạnh đám người Viêm Thiên Uy, vẫn như cũ không có từ trong kinh ngạc thật lớn phục hồi tinh thần lại. Nghe được bên tai truyền đến cái thanh âm, kia hắn lẩm bẩm: “Huyết Sát Ma Đồng? Đó là cái gì?”

“Huyết Sát Ma Đồng, là một đôi ánh mắt ác ma, cái ánh mắt này sớm nhất xuất hiện ở ba ngàn năm trước, tạo nên một cái cuồng ma sát nhân ai cũng không dám đụng chạm. Bảy trăm năm trước, lại xuất hiện một người có được Huyết Sát Ma Đồng, cũng là toàn thân nhiễm huyết” Nhìn Lãnh Nhai, Viêm Khinh Hồng nhú mày này nói.

“Cái này... chẳng lẽ mặt khối băng hắn... Không đúng, ánh mắt hắn không phải như vậy, trước kia cũng không phải cái dạng này” Sở Kinh Thiên khó mà tin tức đầu, trong lòng đầy phức tạp kinh nghi.

“Cái song huyết đồng này chỉ ở khi một người sát khí bành trướng đến trình độ nào đó mới có thể xuất hiện, bình thường cùng ánh mắt một người bình thường cũng không cái gì khác nhau, nh ng bởi vì song huyết đồng này tồn tại, hắn sẽ ở lơ đãng gian phóng xuất ra sát khí gấp mấy lần người thường. Người thường mặc kệ nhiễm máu như thế nào, cũng sẽ đối với giết người có một loại bài xích gần như bản năng, mà người có được Huyết Sát Ma Đồng liền giống như là vì giết chóc mà sinh, cho dù lần đầu tiên giết người, cũng sẽ không cảm thấy không khoẻ cùng sợ hãi. Cái Song Huyết Sát Ma Đồng này một khi ở dưới kích thích xuất hiện, tất là khi tâm giết người của hắn tới đỉnh, cũng chỉ có giết người, sát khí của hắn mới có thể rút đi, cái ánh mắt này cũng Mới có thể biến mất. Mà khi Huyết Sát Ma Đồng xuất hiện... cũng là lúc hắn mạnh nhất! Thân chân giết thân, phạt ngàn giết phạt!”

Sở Kinh Thiên: “!!”

Viêm Khinh Hồng ánh mắt lơ đãng liếc liếc mắt qua một cái, nhẹ giọng nói: “Chủ nhân quả nhiên là liệu sự như thần, ánh mắt hắn, quả nhiên là Huyết Sát Ma Đồng”.

“Chủ nhân? Diệp lão đệ hắn vốn đã biết?”

“Không” Viêm Khinh Hồng lắc đầu: “Chủ nhân trước đó chỉ là đoán. Bởi vì, một người thiên phú là có từ khi sinh, khí tức cũng có thể có từ khi sinh, nhưng sát khí một người lại bình thường không có khả năng là

trời sinh mà có. Khi chủ nhân mới gặp Lãnh Nhai, hấn tu vi còn thấp, các phương diện đều biểu hiện thực non nớt, trước đó theo lý cũng không có cừ địch đại hận, hấn mặc dù hận phụ thân hấn, cũng là sẽ không đối với phụ thân sinh ra sát tâm, nhưng hấn sát khí nặng, lại muốn xa xa qua thực lực hấn, điều này làm cho chủ nhân vẫn thực nghi hoặc. Sau đó, chủ nhân ngẫu nhiên nghe nói truyền thuyết Huyết Sát Ma Đồng, liền luôn luôn hoài nghi cùng lưu tâm. Chủ nhân thần thông, quả nhiên người thường khó có thể so sánh. Lãnh Nhai luôn luôn cao ngạo bị Viêm Chính một chiêu đánh bại, lại còn nặng tay đưa hấn đánh xuống Lạc Thần Nhai muốn dồn trí hấn vào chỗ chết, làm cho hấn ở rất nhiều khuất nhục kích khởi phần nộ cùng sát ý vô tận... Nhưng lại thực xuất hiện cái Huyết Sát Ma Đồng này!”

“Cái này, hấn là chính là lý do chủ nhân không cho chúng ta lấy phương thức gì nhúng tay vào. Lãnh Nhai tuy mạnh, nhưng ngay mặt đối kháng hấn ưu thế không có, mà tại tràng Ma Vũ đại hội cao thủ tập hợp này, hấn quá phận đáng chú ý ngược lại sẽ bị người kiêng kỵ hạ độc thủ... Tất cả, đều cùng chủ nhân dự đoán cũng không sai. Chủ nhân thật lâu trước kia đã nói qua, sát khí cùng thiên phú của hấn, nhất định hấn tương lai sẽ trở thành một cái Sát thần đáng sợ, hiện tại xem ra, không sai mấy may” Viêm Thiên Uy tiếp theo hấn nói.

“Người có thể được chủ nhân tán thưởng, làm sao lại đơn giản” Viêm Cung Lạc than thở nói, vẻ mặt kinh hãi nhìn thoáng qua Sở Kinh Thiên, lại đem ánh mắt trở xuống trên người Lãnh Nhai. Sát khí làm cho người ta sợ hãi, đủ để cho người sát đá cũng lạnh tận tâm cốt. Hấn cũng là hôm nay mới biết được, thì ra sát khí, cũng có thể đáng sợ như thế, cái này tuy chỉ là khí thể từ sát tâm mà phóng xuất ra, nhưng hấn vô cùng tin tưởng, chỉ với cỗ khí thể này cũng đủ để giết người.

Cặp Huyết Sát Ma Đồng kia mở ra, làm cho mấy chục trái tim đều bắt đầu kịch liệt nhảy lên. Ngay cả mây bay trên trời đều hỗn loạn tập trung lại, dần dần, hợp lại thành một cái mặt cười ma quỷ dữ tợn, gấp chỉ đáng sợ.

Cặp huyết đồng kia chỉ tập trung một người, làm cho trái tim trưởng lão Bắc Đế Tông cả đời này không biết sợ hãi là gì, đồng tử đều cuồng loạn run rẩy, co rúm lại, giống như ở bị ác ma đáng sợ cắn xé, cắn nuốt.

“Thiếu chủ, người này...”

“Tĩnh xem kỹ biến”.

“Chẳng lẽ chúng ta liền trở mắt nhìn đại trưởng lão...”

“Người là nói, đại trưởng lão sẽ chết ở dưới tay người kia?” Viêm Tịch Minh trầm mi hỏi.

“Không sai... trong truyền thuyết, một khi mở Huyết Sát Ma Đồng, liền tất có người chết, không phải hấn chết, chính là người khác chết. Đại trưởng lão hiện tại người bị thương nặng, mà người kia... Thiếu chủ, từ sát khí của hấn, người hấn là cảm giác được hấn hiện tại đã muốn trở nên đáng sợ cỡ nào! Hấn cùng với vừa rồi đã là hai người hoàn toàn khác nhau. Đại trưởng lão cho dù là ở trạng thái toàn thịnh cũng không có thể là đối thủ của hấn”.

Viêm Tịch Minh mày càng thu càng chặt, gắt gao khóa cùng một chỗ. Viêm Chính hạ nặng tay muốn hủy diệt Lãnh Nhai, chính hợp tâm tư hấn. Nhưng tuyệt không nghĩ tới, hấn lại có thể một lần nữa trở về mang theo khí lạnh cùng khí thể làm cho hấn đều cảm giác được sợ hãi, hai mắt lóe ra huyết quang giống ác ma như dữ tợn. Nếu tất cả thật như lời bọn họ... Như vậy hôm nay Viêm Chính đã muốn tránh không được số chết. Viêm Chính trước hạ nặng tay trước, lúc này nếu đầu hàng hoặc là bọn họ xuất thủ, Bắc Đế Tông cho tới nay lộ ở “hình tượng hoàn mỹ” ở mặt ngoài tất nhiên tổn hao nhiều. Phụ thân Viêm Đoạn Hồn, còn có người Bắc Đế Tông cũng sẽ không cho phép.

“Hôm nay, thật sự là chuyến đi này không tệ. Thiên Thần Ma Vũ đại hội so với ta tưởng tượng phải có thú vị hơn. Mấy năm nay, ta vẫn nghĩ đến thiên hạ cao thủ không gì hơn cái này, không nghĩ tới... là ta quá ếch ngồi đáy giếng. Không biết phụ thân đã biết cái này, có thể hối hận không có tiến đến hay không” Viêm Tịch Minh chậm rãi nói.

“Thiếu chủ, đều không phải là như thế. Người tên Lãnh Nhai này cùng hậu nhân Kiếm Thần vừa rồi kia, ngay cả lão phu cũng là cuộc đời ít thấy. Thiên Thần đại lục to như vậy nếu xuất hiện một cái, không biết phải bao nhiêu năm sau. Thiếu chủ không cần quá mức chú ý”.

Viêm Tịch Minh không có mở miệng, hấn nguyên bản vẫn đều cho rằng một thể hệ tuổi trẻ trừ bỏ Nam Hoàng Tông Thủy Vô Khuyết ra, cũng không người có thể cùng hấn đánh đồng, mà nay thiên, Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai xuất hiện gây cho hấn rung động có thể nghĩ. Ở bên trong không khí hầu như ngưng kết, trong miệng hấn chậm rãi xuất ra bốn chữ: “Không cần động thủ!”

Thể giới chung quanh, im lặng đáng sợ, bên trong không khí áp lực lạnh như băng, mở miệng nói chuyện đều là khó khăn như vậy. Viêm Chính chậm rãi từ trên đất đứng lên, quanh thân cao thấp không ngừng truyền đến đau nhức làm cho hấn hầu như không thể thừa nhận. Hấn thanh âm khàn khàn nói: “Lão phu vừa mới muốn tính mệnh của ngươi, ngươi hiện tại nhất định muốn đem lão phu bầm thây vạn đoạn... Không nghĩ tới, lão phu trong lơ đãng, lại làm thức tỉnh một đôi Huyết Sát Ma Đồng trong truyền thuyết, bảy trăm năm trước, cái ma nhân cũng là có được Huyết Sát Ma Đồng kia lấy thực lực thiên cấp đề giai liền ngay cả tông chủ Bắc Đệ Tông ta lúc ấy đều đánh cho bị thương, có thể chết ở dưới Huyết Sát Ma Đồng, lão phu chết cũng không oan!”

Hấn lời nói này, ý nghĩa hấn ngay cả chết, cũng sẽ không trốn tránh cùng Lãnh Nhai tương đối. Bắc Đệ Tông tôn nghiêm, xa xa nặng hơn sinh mệnh hấn. Có thể làm cho một cao thủ thiên cấp chưa chiến đã có giác ngộ tử vong, có thể thấy được đối mặt với Song Huyết Sát Ma Đồng này, hấn đã nghĩ được hương vị tử vong đậm đặc. Chỉ là, hấn trước đó hấn là như thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình sẽ ở trên Thiên Thần Ma Vũ đại gặp được người này. Thế sự vô thường, bất quá cũng chỉ là như thế.

Xẹt!!!

Không hề dự triệu, Lãnh Nhai tay phải giơ mạnh lên, Phá Phong Nhận hư không hóa ra một đường lục quang như lưu tinh xẹt qua. Một tiếng rít ở bên tai vang lên, đâm thẳng trong lòng, làm cho mỗi người đều có một loại cảm giác khủng bố bị hung hăng cắt ở trong tim.

Lãnh Nhai tay phải nguyên bản hạ xuống đã giơ lên ở giữa không trung, mà từ vị trí hấn vùng tay đến vị trí dừng lại, bọn họ mơ hồ thấy được một sát tuyến không rõ ràng, thật giống như là... không gian bị mở ra một đạo vết rách.

“Thật mạnh... không hổ là Huyết Sát Ma Đồng!” Viêm Thiên Uy thấp giọng hô lên, trên mặt lại lộ ra vẻ kinh hãi.

“Xác thực, lần này, thật nhanh!” Viêm Cung Lạc cũng nói theo.

“Không, không phải nhanh... Viêm Chính kia, hấn đã muốn chết” Viêm Khinh Hồng dùng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói ra một câu làm cho Viêm Cung Lạc sửng sốt. Một đạo khủng bố này của Lãnh Nhai đến tột cùng tạo nên cái hậu quả gì, trong mấy chục cường giả cao nhất Thiên Thần đại lục ở đây, cũng chỉ có hấn, Viêm Khinh Bình, Viêm Thiên Uy, Viêm Đoạn Thương mới nhìn thông thấu. Những người khác, chỉ biết sợ hãi than thở một đạo kinh người cùng lực xé rách hư không này của Lãnh Nhai, mà không biết...

296. Chương 295: Miếu Sát! Nhất Tuyền Thiên!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 295: Miếu sát! Nhất Tuyền Thiên!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Viêm Chính vẫn như cũ vẫn duy trì biểu tình vừa rồi, ngay cả thanh âm hoảng sợ cuối cùng đều không kịp phát ra, thân thể liền cứ như vậy chậm rãi ngã xuống... Không phải về phía trước, không phải về phía sau, mà là toàn bộ thân thể từ đỉnh đầu hấn đến háng của hấn đều tách ra, một trái một phải ngã xuống trên đất.

Trong không khí nhất thời tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, từng đôi mắt vì kích thích thật lớn đều tròn to, hiển thị khiếp sợ không thể áp chế.

Lãnh Nhai cùng Viêm Chính cách xa nhau mấy chục thước... Có thể nói với cái khoảng cách này, lấy tu vi của Viêm Chính, đao kiếm bình thường chém vào trên người hấn đều chỉ đem đến cho hấn một chút ít thương tích. Mà Lãnh Nhai chỉ một đao đơn giản như vậy, Viêm Chính ở ngoài mấy chục thước đã bị thẳng băng cắt thành hai nửa. Càng đáng sợ là, Phá Phong Nhận lực xé rách cực mạnh, cực nhanh, nếu không phải Viêm Chính ngã xuống, bọn họ cũng hoàn toàn không có phát hiện. Cái này ý nghĩa: Nếu Lãnh Nhai là đối với bọn họ cũng xuất một đao này, bọn họ cũng là ngay cả phản ứng đều không kịp, lại càng không muốn nói tránh né.

Sở Kinh Thiên sợ ngây người, Viêm Cung Lạc sợ ngây người, Viêm Cung Nhược sợ ngây người, Viêm Tịch Minh sợ ngây người... những cao thủ tuyệt đỉnh này, bắt đầu có chút không thể tin vào ánh mắt của mình được.

Cái này... chính là Huyết Sát Ma Đồng đáng sợ sao? Một khi mở, liền ý nghĩa một ác ma cường đại thức tỉnh.

“Nhất... Tuyền... Thiên...” Nhìn về phía trước, Lãnh Nhai dùng thanh âm âm lãnh đến tận xương chậm rãi phun ra ba chữ - Nhất Tuyền Thiên, hấn ở lần đầu mở ra Huyết Sát Ma Đồng, linh ngộ cùng vung ra một kích tuyệt sát, miểu sát trường lão thủ tịch giới luật Bắc Đê Tông, một siêu cấp cường giả cảnh giới thiên cấp.

Viêm Chính một chiêu đem hấn đánh bại, oán hận vô tận trong tâm hấn cũng nhất chiêu đem hấn đánh gục, hoàn toàn rửa sạch sỉ nhục hấn thảm bại.

Cặp huyết sắc đồng tử kia hào quang bắt đầu ảm đạm, dần dần đánh mất huyết sắc, sát khí trong không khí cũng bắt đầu theo gió mất đi, trở nên mỏng manh. Lãnh Nhai chậm rãi nhắm hai mắt lại, ở trong mọi người nhìn chăm chú thẳng tắp ngã xuống. Người buộc hấn mở ra Huyết Sát Ma Đồng đã chết, sát tâm của hấn đã không còn, trước đó ở dưới tay Viêm Chính hấn đã bị thương rất nặng, từ trong hồ Lạc Thần nhảy lên Lạc Thần Nhai, cũng phóng xuất ra “Nhất Tuyền Thiên” làm cao thủ thiên hạ sợ hãi đã cạn kiệt lực lượng của hấn, giờ phút này đánh mất mục tiêu chấp nhất, hấn đỡ đỡ ngã xuống.

“Mặt khối băng!”

Sở Kinh Thiên vọt đi qua đem hấn đỡ lấy, lo lắng hô lên, khi đụng chạm đến thân thể hấn, trên tay lạnh đến dọa người. Lãnh Nhai vô lực mở to mắt, cặp ánh mắt kia đã không hề là huyết sắc, mà là như bình thường, cũng hiện ra tan rã rõ ràng.

Hấn mặc dù đã ngã xuống, nhưng ánh mắt mọi người nhìn về phía hấn một chút cũng chưa biến. Đây là một người không thể trêu chọc, bởi vì một khi buộc hấn mở ra Huyết Sát Ma Đồng, tựa như xúc phạm một cái tử thần... Hấn sau khi mở ra Huyết Sát Ma Đồng chém ra một đao kia, cũng là một đao kinh thiên địa, quỷ thần khiếp. Thiên Thần đại lục có ai có thể tự nói chính mình có thể miểu sát một cao thủ thiên cấp - ngay cả tứ đại cường giả thần cấp, cũng không dám ra vọng ngôn này. Nhưng lại thực hiện ở trên tay một nam tử hai mươi tuổi đầu.

Thiên không mênh mông vô bờ, mây trắng trải rộng, trừ cái đó ra, đã không còn tạp sắc. Đối với cường giả đỉnh cấp ở đây mà nói, một con phi trùng từ trên không bay qua cũng đừng muốn chạy trốn khỏi cảm giác của bọn họ. Nhưng ai cũng không có phát hiện, ở xa xôi trên không, có một người lẳng lặng phiêu phù ở nơi đó, ánh mắt bình tĩnh bắn thẳng đến phía dưới. Mặt nạ cùng áo khoác phản xạ hào quang màu bạc giống như cùng đám mây dung nhập cùng nhau, làm cho hấn phảng phất đứng ở trên đám mây, như một pho tượng để vương nhìn xuống tất cả phía dưới.

“Nhất Tuyền Thiên” Hấn lặp lại ba chữ trong miệng Lãnh Nhai xuất ra, trên khuôn mặt bị mặt nạ màu bạc bao trùm, triển lộ ra một chút nhẹ cười.

Sở Kinh Thiên đem Lãnh Nhai đỡ lên, Viêm Cung Lạc vội vàng đi qua, vội vàng hỏi: “Người có khỏe không”.

“Không có việc gì” Lãnh Nhai đơn giản trả lời. Thanh âm suy yếu, nhưng vẫn lạnh băng như cũ.

“Hắn ở dưới tay Viêm Chính bị nội thương rất nặng, trước dừng để cho hắn loạn động, sẽ có người giúp hắn khôi phục” Viêm Thiên Uy nói.

Sở Kinh Thiên dùng sức gạt đầu, giúp đỡ Lãnh Nhai dựa vào trên vách đá hỏi: “Mặt khối băng, ánh mắt người là chuyện gì xảy ra, vì cái gì sẽ xuất hiện ‘Huyết Sát Ma Đồng’ mà Đại Thông gia gia nói?”

“Bởi vì, muốn giết người” Lãnh Nhai lãnh đạm trả lời, sau đó nhắm mắt lại, không còn động tĩnh.

Ánh mắt mỗi người đều theo Lãnh Nhai mà động, động tĩnh của bọn họ bên này tự nhiên khiến cho bọn họ chú ý. Viêm Chính rốt cuộc đã chết, cũng không chết ở dưới tay Sở Kinh Thiên phần nọ, mà là chết ở trên tay Lãnh Nhai trước đó bị hắn đánh rơi xuống Lạc Thần Nhai, đối phương, chỉ dùng một đao cách không. Ba trưởng lão Bắc Đệ Tông cùng Viêm Chính cùng nhau tiến đến trong lòng giống như đổ một khối cự thạch sắc bén, vô cùng đau đớn, lại chỉ có thể cắn răng, trơ mắt nhìn mà không thể phát tác. Bọn họ là người chứng kiến cùng chế tài Thiên Thần Ma Vũ đại hội này là người không thể trái với quy tắc nhất, chỉ có thể vô lực thừa nhận sự thật bọn họ khó có thể nhận này.

Thiên Thần Ma Vũ đại hội trước đây, cũng chưa bao giờ từng có tiền lệ người chứng kiến cùng chế tài Nam Hoàng Tông hoặc Bắc Đệ Tông bị đánh gục, bởi vì không người dám cùng Nam Hoàng Tông hoặc Bắc Đệ Tông kết hạ thù hận. Mà Viêm Chính nhất thời tâm độc, cùng với hai quái tài kinh thiên bỗng nhiên xuất độc thủ, đem “quy tắc” này hoàn toàn đánh vỡ.

Ba trưởng lão quyền đầu vang lên răng rắc, sắc mặt cũng đã muốn không thể bảo trì bình tĩnh. Bọn họ cao cao tại thượng, sao chịu được bị một đao không lưu tình chút nào giáp mặt mà đâm này. Viêm Tịch Minh không có nhìn thì thể Viêm Chính bị tách ra một cái, cũng không có để cho người ta đi đem thi thể hắn mang đi... Lần này, Bắc Đệ Tông cũng chỉ cho hắn cùng bốn trưởng lão giới luật xuất hiện ở tại nơi này, cũng không có người nào khác.

“Mấy người kia, các người có biết là có lai lịch gì” Viêm Tịch Minh dùng ánh mắt ra dấu đối với mấy người Viêm Thiên Uy rõ ràng là cùng Sở Kinh Thiên, Lãnh Nhai cùng nhau đến, hạ giọng hỏi. Hắn trong lòng không thể không sinh ra nghi vấn... Những người này hoàn toàn không biết lai lịch, chẳng lẽ lại cũng là giống với Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai không hề có danh tiếng mà lại có được thực lực làm cho người ta khiếp sợ.

Ba trưởng lão giới luật đồng thời lắc đầu, tỏ vẻ không có tin tức gì liên quan đến những người này, điều này làm cho Viêm Tịch Minh mày càng thu càng chặt.

Viêm Chính chết, Bắc Đệ Tông hấn mặt mũi bị quét sạch, cũng là bởi vì Lãnh Nhai rời khỏi, đã không còn người khiêu chiến. Viêm Tịch Minh khẽ hít một hơi: “Nhớ kỹ mấy người kia... Trận Thiên Thần Ma Vũ đại hội này, thật sự là thú vị ngoài ý muốn. Không nghĩ tới, bị đá kích trầm trọng trước hết, lại là Bắc Đệ Tông ta... cái mất mặt này, liền từ ta đến vẫn hồi!”

Nói xong, hắn dưới chân khẽ động, thân thể nhảy lên, cũng ở không trung tảo nhả xoay chuyển một cái, như một mảng lá rụng theo gió phiêu lãng khẽ phiêu phiêu dừng ở chính giữa, ánh mắt thoải mái quét về bốn phía, áo trắng trắng tuyết, tay áo khẽ phất, trên mặt cười khê, làm cho người ta thấy mà vui vẻ, làm cho các cao thủ không khỏi trong lòng thầm khen hay cho một nam nhi phiêu dật xuất trần, cảm thấy thuyết phục.

Viêm Tịch Minh đứng cách đó không xa, đó là thi thể Viêm Chính bị chẻ làm hai đoạn. Hắn không có liếc mắt nhìn qua một cái, khiêm tốn bình thần nói: “Viêm Chính trưởng lão bất hạnh bỏ mình, chúng ta tuy trong lòng rằng bi thương, nhưng thật là hấn xuất thủ quá nặng trước, từ nhân sinh quả, chúng ta không lời nào để nói, lại càng không sẽ sinh ra ghi hận. Tại hạ Viêm Tịch Minh Bắc Đệ Tông, hôm nay tới đây, mới biết thiên hạ cao thủ kỳ nhân phần đông, dĩ vãng chính là ếch ngồi đáy giếng bỏ đi, cảm thấy phần chân, kiểm chế không được, tiến đến bêu xấu linh giáo cao chiêu của các vị cao nhân”.

Cái tên Viêm Tịch Minh ít có người biết, người thấy qua hắn cũng là cực ít, cũng sẽ không có người biết hắn thật ra chính là thiếu chủ Bắc Đệ Tông. Hắn lời nói khiêm tốn có lẽ, làm cho người ta đại sinh hảo

cảm, nhưng lại không một người bởi vậy mà xem nhẹ hấn. Hấn thân thể vừa chuyển, ánh mắt nhìn về phía vị trí Sở Kinh Thiên, vẻ mặt mỉm cười nói: “Vị tiểu huynh đệ này, tại hạ biết rõ ngự kiếm khó khăn, người ở kiếm đạo tạo nghệ có thể nói là ở trên đời ít thấy, Viêm Chính trưởng lão thăm bại trong tay người cũng không oan uổng. Chẳng biết có thể chỉ giáo cho tại hạ một phen hay không”.

Sở Kinh Thiên vừa muốn trả lời, đã thấy Viêm Cung Lạc một tay hoành ở trước người hấn, nhướn mày đối với Viêm Tịch Minh hắc hắc cười nói: “Viêm Tịch Minh? Hắc... ta nguyên bản nghĩ đến các ‘Bắc Đế Tông’ người có bao nhiêu lợi hại, hôm nay mới biết cũng bất quá như thế, ngay cả một đại trưởng lão cũng không là đối thủ của Sở huynh đệ ta, về phần người... Hừ, trước làm cho ta xem xem người có tư cách cùng Sở huynh đệ ta giao thủ hay không!!”

Hấn thanh âm vừa xuống, thân thể cũng theo đó nhảy ra, bình thần vô kỳ dừng ở trước người Viêm Tịch Minh không xa, cười lạnh nhìn thẳng hấn, một chút cũng không che dấu khiêu khích cùng khinh miệt trong ánh mắt.

Sở Kinh Thiên bại Viêm Chính, Lãnh Nhai giết Viêm Chính, dựa vào là thực lực của chính mình, mặc dù làm cho Bắc Đế Tông trên mặt không ánh sáng, nhưng cũng làm cho bọn họ không lời nào để nói. Mà Viêm Cung Lạc, lại là trắng trợn châm chọc cùng vũ nhục. Ba trưởng lão đồng thời thay đổi sắc mặt, Viêm Tịch Minh sắc mặt cũng âm trầm xuống. Người dám đối với Bắc Đế Tông ra cuồng ngôn này, hoặc là người không biết, hoặc là người tìm chết!

“Các hạ nói, không khỏi có chút quá” Viêm Tịch Minh ánh mắt hơi khép, không mặn không nhạt nói.

“Quá cùng không quá, thử một lần liền biết” Viêm Cung Lạc cười lạnh, hai tay chậm rãi nâng lên.

“Còn thỉnh các hạ báo đại danh”.

“Tà Cung Lạc!” Viêm Cung Lạc bình thản trả lời.

Tà? Thiên Thần đại lục có họ “Tà” sao? Mọi người trong lòng đều nghi hoặc, cũng ngưng thần quan sát hai người như hổ rình mồi. Cái này, lại là hai người trẻ tuổi! Một trong đó là người Bắc Đế Tông, tuy rằng tuổi trẻ, nhưng nhất định bất phàm, cho dù hấn lúc này tuổi đạt tới cảnh giới thiên cấp, mọi người cũng sẽ không quá mức khó có thể chấp nhận. Nhưng người trẻ tuổi tự xưng “Tà Cung Lạc” này, ở trước mặt Bắc Đế Tông vẫn dám bày ra tư thái như thế, chẳng lẽ cũng như hai người vừa rồi, có thực lực kinh người?

Bọn họ, là cùng nhau đến. Đoàn người, ba lão nhân, hai trung niên, bốn người trẻ tuổi. Hai trong đó, một là hậu nhân Kiếm Thần, triển lộ thực lực làm cho bọn họ kinh hãi, ở trên ngự kiếm tạo nghệ xuất thần nhập hóa, làm cho bọn họ không thể không nghĩ đến “Kiếm Thần tương lai”. Mà một người khác là Lãnh Nhai, sau khi triển lộ thực lực thiên cấp làm cho người ta khó tin, lại mở một đôi Huyết Sát Ma Đồng... Như vậy, người trẻ tuổi này cùng bọn họ tới nơi này, có phải sẽ lại gây cho bọn họ một lần rung động nữa hay không.

Đáp án, hoa lệ hiện ra ở trước mặt bọn họ.

297. Chương 296: Bắc Đế Áo Nghĩa, Hóa Khí Thành Tên.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 296: Bắc Đế áo nghĩa, hóa khí thành tên.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Quần áo Viêm Tịch Minh bỗng nhiên cong lên, khí lưu nóng rực từ trên người hắt tán mà đi, khởi lên gió hỗn loạn, một luồng gió xoáy thổi quét bức về phía Viêm Cung Lạc vẫn tĩnh như xử nữ ở phía trước. Viêm hồn lực, tự nhiên sẽ không khuyết thiếu đặc tính “Viêm”, nóng rực, cuồng bạo, cường đại, khi dương khi nhu, công phòng gồm nhiều mặt. Khí lưu nóng rực này lấy tốc độ nhìn như thông thả bức hướng Viêm Cung Lạc, không khí lâm vào hỗn loạn, không gian cũng rất nhỏ lâm vào vận vẹo, hiển thị sự cường đại của cổ lực lượng tĩnh lặng nhưng cực đoan này.

Bắc Đế Tông chung quy là Bắc Đế Tông, thân chưa động, duy có khí động, nhưng chỉ một cái này, trong thiên hạ người có thể thắng hẳn, thiếu lại càng thiếu.

Hô...

Lại là một trận gió thổi qua, khác với luồng gió an tĩnh của Viêm Tịch Minh, luồng gió này mát mẻ nhanh chóng, trận gió này vừa thổi đến... một màn kinh người nhất thời hiện ra, lốc xoáy khí lưu không ngừng dao động thoáng chốc bị gió thổi tán, lại một giây sau, đã muốn biến mất không còn một mảnh, liền ngay cả luồng khí nóng rực, cũng biến mất hoàn toàn triệt để, giống như chưa từng có xuất hiện qua.

Viêm Tịch Minh vẫn bình thản ung dung sắc mặt rốt cuộc đại biến, có vết xe đổ Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai, hẳn không có nguyên nhân vì tuổi tác mà xem thường người cố ý khiêu khích, cho nên, hẳn ở trước khi công kích, trước lấy “khí” thử... Hẳn nằm mơ đều không có nghĩ đến, viêm hồn lực của hắn, lại bị nhẹ nhàng như vậy mà bị quét đi không còn một mảnh. Hơn nữa, đối phương truyền cổ lực lượng này, gây cho hắn một loại cảm giác quái dị giống như quen thuộc, lại hoàn toàn xa lạ, ngắn gọn thử, hẳn trong lòng kinh nghi, đã đến tột đỉnh.

Mà Viêm Cung Lạc trên mặt lộ ra một nụ cười trào phúng rất nhỏ. Viêm Hồn Quyết... Nếu nói Viêm hồn lực tinh thuần, nếu luận quen thuộc đối với Viêm hồn lực, nếu luận năng lực khống chế đối với Viêm hồn lực, toàn bộ Thiên Thần đại lục, còn có ai so với Viêm Cung Lạc hắn - có được dòng máu Bắc Đế thuần khiết nhất!

Cái giằng co này chỉ xảy ra trong vài cái hô hấp, làm cho ba trưởng lão Bắc Đế Tông kinh hãi, làm cho này tuyệt thế cao thủ kinh ngạc... Trường Giang sóng sau đè sóng trước. Những cao thủ tóc đã bạc bỗng nhiên cảm thấy mình đã muốn già đi. Vài người trẻ tuổi, đều ở trước mặt bọn họ triển lộ ra mũi nhọn sắc bén so với bọn hắn mãi mấy chục năm còn muốn bén hơn, bọn họ ngoài sợ hãi than ra, còn thấy hổ thẹn, cái này làm cho các cao thủ tuyệt thế hùng bá một phương, uy danh hiển hách lại có ý lui bước không dám bêu xấu.

Xẹt!

Một tiếng vang nhỏ, Viêm Tịch Minh trong tay đã có một cây nhuyễn kiếm màu đỏ. Thanh nhuyễn kiếm này bình thường giấu kín bên trong vạt áo hắn, quán ở bên hông, nhìn từ bề ngoài khó có thể phát hiện. Cái này vừa xuất, mặc cho ai đều nhìn ra nó bất phàm. Mà làm cho hắn chủ động xuất ra binh khí, có thể thấy được đối thủ đã tạo cho hắn áp lực lớn cỡ nào.

Viêm Cung Lạc chậm rãi vươn hai tay, trên người hắn, cũng không có mang binh nhận. Mà hai tay hắn, vốn là một món binh khí lợi hại nhất. Nhưng, hắn không mang theo binh khí, cũng không đại biểu hắn không biết dùng binh khí.

“Tam Oa, tiếp lấy!” Viêm Đoạn Thương quát khẽ một tiếng, một nhánh cây thật dài bị hắn quăng đến cho Viêm Cung Lạc. Viêm Cung Lạc đưa tay tiếp được, trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí khó lường.

Viêm Tịch Minh sắc mặt nhất thời đen đi. Ngay tại mỗi người đều nghĩ đến Viêm Cung Lạc muốn lấy này nhánh cây làm binh khí đối với đối thủ xem thường, hẳn lại làm một cái động tác hoàn toàn ra ngoài dự kiến bọn họ... Hắn nắm chặt nhánh cây, quán nhập chân lực mạnh mẽ, làm cho nhánh cây này trở nên cứng rắn như sắt. Theo đó, hắn từ trong tay áo rút ra một sợi tơ màu bạc kỳ dị, kéo cong nhánh cây, cong thành hình cung, rồi đem sợi tơ buộc ở hai bên.

Sau khi nhanh chóng làm xong những cái này, trong tay hắn, rõ ràng hơn một cây cung vô cùng thô ráp dùng nhánh cây cùng chỉ bạc làm thành. Lúc trước ở dưới Đoạn Hồn uyên, cung của bọn họ chính là làm thành như thế, sớm vô cùng thuần thực. Cái cây cung này vừa mới làm thành, ngay cả tiểu hài tử đều lưỡi liếc mắt nhìn một cái, liền thành vũ khí hẳn đối chiến Viêm Tịch Minh.

Cung, là vũ khí Bắc Để nằm đó sử dụng, lực lượng trong dòng máu Bắc Để, cũng sẽ bởi vì cung mà bị hóa lớn nhất. Chỉ là, trong đó có một cái nghiêm khắc hạn chế rất lớn – muốn ở trên “Cung” phát huy Viêm hồn lực tối cường, phải có được dòng máu Bắc Để không có tạp chất. Người có được huyết mạch Bắc Để không tinh thuần tuy rằng cũng có thể đem Viêm Hồn Quyết tu hành đến cường đại, lại vĩnh viễn không thể lĩnh hội tác dụng lực tinh túy của Viêm Hồn Quyết ở trên cung. Chỉ là, từ trăm năm trước sau khi bên trong Bắc Để Tông phân liệt, Bắc Để Tông chủ chân chính bị buộc xuống Đoạn Hồn uyên, cũng sẽ thấy cũng không có người có thể dùng cung đến phóng thích Viêm hồn lực tối cường, dần dần bắt đầu bị phai nhạt. Sau trăm tuổi đã muốn bị quên đi, ít nhất, Viêm Tịch Minh tuy biết Bắc Để cung, lại không biết huyết mạch Bắc Để là bổn mạng của vũ khí cung.

“Đây là binh khí của người?” Viêm Tịch Minh sắc mặt bình tĩnh, trong mắt không ngừng lóe ra ánh sáng lạnh. Dùng loại cung ngay cả tiểu hài tử cũng không thêm chơi này, so với hắn dùng bàn tay trần có châm chọc cùng khinh miệt lớn hơn nữa. Hắn dưới tức giận, chỉ có cười lạnh.

“Không sai” Hắn chậm rãi cầm cung trong tay giơ lên, ánh mắt hắn tập trung trở nên xa xưa thâm thúy, trong lòng yên lặng thì thầm: “Hôm nay... Liên cho thiếu chủ ngục Bắc Để biết cái gì là viêm hồn lực chân chính!!”

Hắn, Viêm Cung Lạc, mới là thiếu chủ Bắc Để chân chính!

Hắn tay đặt ở trên dây cung, thực, trung, vô danh ba ngón tay đồng thời đem dây cung đối với Viêm Tịch Minh kéo ra, một cỗ khí lưu khổng lồ bị áp súc đến mức tận cùng ở trong ngón tay hắn ngưng tụ, khi ba ngón tay hắn buông ra, mỗi người đều nghe được ba tiếng vang sắc bén trọng điệp cùng một chỗ.

Ba đoàn khí lưu làm cho người ta sợ hãi nghênh diện đánh tới, Viêm Tịch Minh đồng tử mãnh lui, nhận thấy được nguy hiểm thân thể trầm mạnh xuống. Nhất thời, ba luồng gió cuồng bạo từ đỉnh đầu hắn gào thét mà qua, mang theo ba tiếng nổ vang nặng nề. Vách núi cứng rắn phía sau hắn, đã xuất hiện ba lỗ thủng tối đen.

Một nhánh cây ngân tuyến làm thành cung, không có tên... Chỉ là một cây cung như vậy, ở dưới hắn tùy tay một cái, lại bắn ra tam mũi khí tiễn so với mũi tên nhọn không biết muốn đáng sợ hơn bao nhiêu lần.

Hóa khí thành tên, bọn họ lại một lần nữa không thể tin được tất cả những gì mình nhìn thấy, tâm cũng lại lâm vào đột nhiên chấn động. Thiên Thần Ma Vũ đại hội mới bắt đầu không bao lâu, bọn họ liền đã bị một lần lại một lần tâm lý đánh sâu vào. Bọn họ bắt đầu càng cảm thán, Thiên Thần đại lục tương lai đã muốn không hề thuộc bọn họ. Mà là sẽ vì những thiếu niên ngang trời xuất thế này mà thay đổi. Ngự kiếm như thần, Huyết Sát Ma Đồng, hóa khí thành tên... Hôm nay, bọn họ không biết còn muốn trải qua bao nhiêu thứ rung động, bao nhiêu thứ khó có thể tin.

Viêm Cung Lạc tay lại kích thích, lại là ba mũi khí tiễn bay vút tới, Viêm Tịch Minh vừa mới hạ thân thể một cái mới tránh thoát, trong lòng kinh hãi không hiểu. Cung, là vũ khí quen dùng viễn trình nhất. Hắn công kích khoảng cách lớn, nhưng chỗ thiếu hụt cũng rất rõ ràng: Đó là không có tự do như vũ khí cận chiến, kéo dây cung cần thời gian, đổi mới tên cần thời gian, một khi bị người tiếp cận liền không có đất dùng võ. Nhưng cung trong tay Viêm Cung Lạc, còn có “tên”, lại hoàn toàn không nhìn thấy chỗ thiếu hụt này. Bởi vì thời gian hắn kéo dây cung bất quá là động một chút ngón tay, khí tiễn, lại nhảy mắt liền ngưng tụ thành, ít cần thời gian, thả một lần không phải một mũi, mà là nhiều mũi.

Khác với tên bình thường khi bay ra ma sát với không khí vang lên tiếng “vù vù”, “tên” Viêm Cung Lạc bắn ra lại là tiếng rít chói tai, làm cho người ta nghe thấy toàn thân đều cảm thấy khó chịu.

Thả ngón tay, ba mũi tên bay vút ra, sát cánh tay Viêm Tịch Minh mà qua, đưa quần áo hắn cắt ra ba đường rách dài.

Thả ngón tay, lại là ba mũi tên bay vút ra, Viêm Tịch Minh vừa mới ổn định thân thể căn bản không có thời gian lo lắng, nghiêng thân né qua. Bên tai, lại truyền đến tiếng rít. Hắn trên đầu nhất thời đã rịn ra mồ hôi lạnh.

Tần suất quá nhanh, tốc độ quá nhanh... Như vậy đi xuống, hắn trừ bỏ tránh né, ngay cả tiếp cận cũng không thể!

Khí tiễn thật đáng sợ, nếu từ một cao thủ thần cấp đến phóng thích loại khí tiễn này, trong thiên hạ còn có ai là đối thủ của hắn... Mà hắn, đến tột cùng là như thế nào làm được một bước này!!

Lúc này hắn như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, trên đời duy nhất có thể dựa vào một cây cung bình thường nhất mà ngưng khí thành tên, chỉ có Viêm hồn lực... Viêm hồn lực tối tinh tối thuần. Bởi vì cung tiễn, là vũ khí bổn mạng duy nhất của người có được huyết mạch Bắc Đế thuần khiết. Tựa như kiếm, là vũ khí bổn mạng duy nhất của người có được huyết mạch Nam Hoàng thuần khiết.

Xẹt...

Xẹt...

Xẹt...

Thế cục, hiện ra nghiêng về một phía kinh người, Viêm Tịch Minh thân ảnh vô cùng nhanh chóng ở trong khí tiễn đoạt mệnh xuyên qua, tuy rằng mỗi một lần nhìn qua đều né rất đẹp, thực ra là chặt vật không chịu nổi, bởi vì hắn có khả năng làm, chỉ có tránh né, liền như một con mồi ở trên tử vong tuyến đau khổ giãy dụa muốn sống. Ở sở hữu ý thức cùng lực chú ý đều chỉ có thể dùng ở trên tránh né, hắn liền ngay cả lâm thời kéo dài khoảng cách cũng đều không có khả năng.

Xẹt...

Xẹt...

Viêm Cung Lạc tay khi phán đoán phương hướng hơi do dự một chút, Viêm Tịch Minh trong lòng đang căng thẳng lại như thế nào sẽ bỏ qua cơ hội giây lát lướt qua này, tại khe hở ngăn ngừa thân thể chọt vọt tới trước, thân thể lướt ra một đường bóng trắng chớp lên, thẳng bức Viêm Cung Lạc mà đi, mà vừa động, khí lưu nóng rực đã muốn đi trước hắn, muốn đem Viêm Cung Lạc bức ra, hoặc là, hủy đi cung trong tay hắn. Cái cây cung dùng nhánh cây lâm thời làm thành này, lúc này trong mắt hắn không thể nghi ngờ đã muốn là nhất món sát khí đáng sợ, nhìn thấy mà sợ.

Viêm Tịch Minh có cơ hội thở dốc, liền bắt đầu ở trong liên tiếp tránh né đồng thời tiếp cận. Viêm Cung Lạc ánh mắt nheo lại, chẳng những không có lộ ra thần sắc đáng tiếc hoặc thất vọng, ngược lại khê động một chút khóe miệng rất nhỏ, không biết là không thèm để ý, hay là khinh thường. Đối mặt Viêm Tịch Minh chọt phóng xuất ra khí lưu, hắn phản phát chưa thấy, một chút cũng không thèm để ý tới. Đón thân thể hắn, ngón tay lại lay động dây cung một chút, khác biệt là, lần này không phải ba ngón tay, mà là bốn ngón tay.

Xẹt! Xẹt! Xẹt! Xẹt!

Bốn mũi khí tiễn gào thét, không hề cùng phóng về phía trước, mà là phân tán mở ra, phân biệt bắn về chung quanh Viêm Tịch Minh, khi đụng chạm đến Viêm hồn lực Viêm Tịch Minh phóng xuất ra, tựa như xuyên qua mây không hề cách trở mà qua, bắn về phía thân thể Viêm Tịch Minh, phong tỏa bốn phương vị tránh né của hắn. Ngược lại, cỗ khí lưu kia lại như khí cầu bị đâm thủng, sau khi bị bốn mũi khí tiễn xuyên qua mà tán loạn.

Ở trước mặt Viêm Cung Lạc sử dụng Viêm hồn lực, không khác gì múa búa trước cửa Lỗ Ban, không nói đến tu vi Viêm Hồn Quyết của Viêm Tịch Minh vốn là kém hơn Viêm Cung Lạc, cho dù là ngang hàng, khi hắn đối mặt Viêm Cung Lạc vẫn như cũ tất bại vô thắng. Đây là khác nhau giữa tạp cùng thuần, Viêm hồn lực hỗn tạp ở trước Viêm hồn lực chí thuần sẽ theo bản năng thân phục, làm ra tư thái hèn mọn mà chạy. So sánh ra, Viêm Cung Lạc nếu đối phó một người thực lực cùng Viêm Tịch Minh tương đương, nhưng lại tu hành công pháp khác, ngược lại sẽ phải dốc sức hơn nhiều.

298. Chương 297: Hoàn Thắng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 297: Hoàn thắng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Viêm Tịch Minh bị bốn đạo khí lưu áp bách lồng ngực hầu như lồm xuong, trong tích tắc, hắn đã làm ra lựa chọn, thân thể nghiêng qua bên phải, tránh đi phương hướng ba mũi khí tiễn khác phi hành, hai tay đều xuất, nghiêng hướng mũi khí tiễn phía bên phải...

Phốc!!

Thanh âm giống như một khối cương thiết nện thật mạnh ở trên một khối da thuộc, hai đấm đối một tên, kết quả cũng là Viêm Tịch Minh lão đảo rút lui mấy bước, hai nắm đấm không ngừng phát run, gần như tê dại. Chỉ có hắn biết, ở trong nháy mắt vừa mới đụng chạm, hai tay hắn hoàn toàn mất đi tri giác.

Từ năng lượng bám trên khí tiễn, hắn vốn là không dám coi thường. Lần này trực tiếp va chạm, hắn mới biết chính mình vẫn như cũ xem thường uy lực của nó. Trong lòng trọng áp cũng càng thêm trầm trọng. Hắn không rõ, cái khí tiễn ở trong nháy mắt hình thành này, cho dù mạnh cũng vốn không nên mạnh đến như vậy, vì sao mà lại cường đại đến trình độ như thế.

Viễn trình, nhanh chóng, mạnh mẽ... một khi bị kéo ra khoảng cách, hắn liền hầu như đã đứng ở thế bất bại, chỉ cần nhẹ lay động dây cung, liền có thể thoải mái thích ý trêu chọc con mồi trước mắt. Đây là cảnh giới Viêm hồn lực của Viêm Tịch Minh vĩnh viễn không có khả năng đạt tới.

Hắn tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, Viêm Cung Lạc ngón trở đã muốn lại lay động. Lấy thân thể Viêm Tịch Minh là trung tâm, lại bắn ra một đạo khí tiễn bá đạo tuyệt luân... Khí tiễn chỉ có một mũi, xé gió mà đi. Giấy lát liền tới trước ngực Viêm Tịch Minh. Viêm Tịch Minh không dám lại đi cứng đối cứng, xoay người tránh đi...

Xẹt... Xẹt... Xẹt...

Trong nháy mắt ngay khi chân Viêm Tịch Minh vừa mới có động tác, Viêm Tịch Minh ngón giữa theo sát ngón trở lay động một chút dây cung, dây cung chấn động, lại là một mũi khí tiễn gào thét bay ra, điểm đến vừa vặn là điểm dừng của Viêm Tịch Minh sau khi xoay người.

Nhị tinh liên châu!

Khác với cung tiễn bình thường bắn ra nhị tinh liên châu, hai mũi khí tiễn này một trước một sau khoảng cách thời gian ngắn, thời gian xảo diệu, điểm đến chuẩn xác, cũng không phải cung tiễn bình thường có khả năng với tới. Viêm Tịch Minh khi cảm nhận được đạo khí lưu thứ hai xé mở không khí, chân hắn vừa mới điểm đến trên mặt, muốn tránh đi, khó như lên trời.

Cứng rắn kháng, đã thành lựa chọn duy nhất của hắn. Hắn không kịp ổn định thân thể, ngay cả Viêm hồn lực cũng không kịp tụ tập, trực tiếp lấy toàn bộ lực lượng mình có khả năng ngay lập tức vận chuyển trực tiếp nghiêng đón.

Xẹt...

Xẹt...

Lấy cung làm vật dẫn, nháy mắt hóa khí thành tên, chế tạo ra nhị tinh liên châu, thậm chí tam tinh liên châu không chỉ muốn so với cung tiễn bình thường bắn ra càng hoàn mỹ, càng cường đại, hơn mà lại dễ dàng hơn nhiều.

Ngay tại Viêm Tịch Minh làm ra động tác ngăn cản, mũi thứ ba cùng mũi thứ bốn một trước một sau, bắn thẳng mà đến.

Tứ tinh liên châu! Lấy cùng tên bình thường ít có khả năng bắn ra thần đến như vậy. Là ngay cả thần cũng khó tránh thoát tên tất sát này! Lúc này, Viêm Tịch Minh cho dù là muốn thu hồi lực ngăn cản để tận khả năng toàn lực tránh né đều đã muốn hoàn toàn không kịp.

Ngay tại thời điểm mũi khí tiễn thứ ba bắn ra, ba trưởng lão giới luật Bắc Đế Tông cũng đã hoàn toàn kinh ngạc, ở trong sợ hãi hầu như không khống chế được hô to lên. Bọn họ tất cả muốn đi đem vậy mũi tên thứ ba thứ bốn đoạt mệnh đỡ lấy, dùng thân thể mình đi chắn cũng tốt. Nhưng tốc độ bọn hắn, lại như thế nào có thể so sánh với mũi tên tối cường do Viêm hồn lực sở ngưng tụ thành.

Xệt!!

Mũi khí tiễn thứ hai chính giữa thân thể Viêm Tịch Minh, một tiếng rít chói tai, lực hộ thân hắn mới ngưng tụ lại lập tức bị đánh tan, trước ngực truyền đến sự đau đớn, như đã muốn bị mũi tên nhọn xuyên tim mà qua. Thân thể lại thẳng tắp ngã ra sau mà đi... nhưng còn chưa kịp ngã xuống, mũi khí tiễn thứ ba cùng thứ bốn liên hưng hăng bắn ở trên thân thể hắn.

Phốc! Phốc!

Hai tiếng vang lên, còn là hai tiếng trầm đục đồng thời vang lên, Viêm Tịch Minh trước ngực bắn lên hai luồng huyết vụ, thân thể lại dưới lực đánh khổng lồ hung hăng quay cuồng bay đi ra ngoài.

“Thiếu...!!”

Ba lão nhân đồng thời phóng người lên, bằng tốc độ nhanh nhất xông đến trước mặt Viêm Tịch Minh, ổn định thân thể hắn, ba người hai tay đều đặt ở trên người hắn, gắt gao ổn định thương thế của hắn.

“Chúng ta thay hắn nhận thua, trận luận bàn này, là người thắng!” Một lão giả trong đó lên tiếng nói, để ngừa Viêm Cung Lạc lại công kích. Vì mặt mũi Bắc Đế Tông, bọn họ có thể dễ dàng tha thứ đại trưởng lão chết, cũng không thể dễ dàng tha thứ thiếu chủ gặp chuyện không may... Tuy rằng, hắn đã muốn gặp chuyện không may. Tứ tinh liên châu, đệ nhất tiễn bị Viêm Tịch Minh tránh đi, đệ nhị tiễn đánh tan lực hộ thân của hắn, khí tiễn thứ ba thứ bốn ở trên người hắn mở ra hai lỗ thủng, hầu như đánh hắn thấu xương. Cũng may, không biết có phải là Viêm Cung Lạc hạ thủ lưu tình, Viêm Tịch Minh mặc dù bị thương rất nặng, nhưng không có bị thương đến yếu hại, lúc này ở dưới ba người hợp lực, máu đã ngừng chảy, vết thương không hề chuyển biến xấu.

Bại, thảm bại. Bắt đầu từ khi hai người giao phong, thiên chi kiêu tử phong độ Bắc Đế Tông này chỉ có bị hung hăng đè đánh, áp đến khí độ khí thế phía trước hoàn toàn không còn, từ đầu đến cuối, mà ngay cả góc áo Viêm Cung Lạc đều không có đụng tới. Bại đến thảm hại.

Viêm Tịch Minh nhuyển kiếm màu đỏ lấy ra không có chém ra được một lần, thành bài trí buồn cười. Mà Viêm Cung Lạc sử dụng bại hắn, chỉ là một cây mộc cung lâm thời làm thành.

Hắn vung tay lên, đem cung tiễn tay thả xuống dưới chân, hai tay tùy ý xoa xoa, trên mặt lộ ra nụ cười giống như đắc ý giống như châm chọc: “Bắc Đế Tông, quả nhiên bất quá chỉ là như thế. Vốn đang tưởng trận đấu này có điểm ý tứ, không nghĩ tới cũng là làm cho người ta thất vọng như vậy. Ta mới chỉ giật giật ngón tay, ngay cả nóng người cũng chưa bắt đầu. Bắc Đế Tông các người đều chỉ là một đám mặt hàng như vậy sao?”

Ba trưởng lão sắc mặt trở nên càng thêm hôn ám. Bọn họ bắt đầu cảm thấy, lần này chỉ có mấy người bọn họ ra mặt trấn Thiên Thần Ma Vũ đại hội này thật sự là quá ít. Một đám sự tình vượt qua bọn họ dự đoán thậm chí tưởng tượng đã phát sinh, làm cho bọn họ bắt đầu hoàn toàn không thể nắm cục diện trong tay... Đại trưởng lão đã chết, hiện tại ngay cả thiếu chủ cũng đã muốn trọng thương. Mà nam tử có được thực lực đáng sợ là cho thiếu chủ trọng thương kia, ở trước mặt mọi người, vô tình cùng không hề cố kỵ châm chọc Bắc Đế Tông hắn.

Chưa bao giờ từng có, chưa bao giờ nghĩ tới! Ngay cả chính bọn họ đều bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy, bọn họ ở tại đây đã muốn bị đả kích đến rất thấp rất thấp, thậm chí không còn mặt mày lại đi làm người chứng kiến cùng chế tài trận đấu này.

Tà Cung Lạc, bọn họ chặt chẽ nhớ kỹ tên này, vô luận tên này là thật là giả.

“Người trẻ tuổi, người hôm nay biểu hiện làm cho vài lão nhân chúng ta mở mắt. Người thắng hẳn là thực lực người có thể đạt được, không thể hoài nghi. Nhưng, làm người vẫn là thu liễm tốt hơn, trêu chọc người không nên trêu chọc, người cho dù cường thịnh đến gấp mười, cũng sẽ hồi hận xuất hiện ở trên đời này” Một lão nhân đứng dậy, ánh mắt như câu, thanh âm trầm thấp, hai người khác đỡ Viêm Tịch Minh lên, ánh mắt ngăn ngừ liếc nhìn Viêm Cung Lạc một cái, giúp đỡ Viêm Tịch Minh đã muốn ý thức tán loạn dựa vào vách đá phía trước.

“Trêu chọc người không nên trêu chọc? A... Vị cao nhân tiền bối Bắc Đế Tông này, có đảm lượng cùng vẫn bối giao thủ một phen không?” Viêm Cung Lạc nhìn hẳn, trên mặt nụ cười trào phúng không chút nào giảm.

Lão giả sắc mặt hơi biến... Hẳn thực lực, cũng không hơn gì Viêm Tịch Minh, ngay cả Viêm Tịch Minh dưới tình huống không đụng tới góc áo đối phương bị bại thương tích đầy mình. Hẳn nếu cùng giao thủ, kết quả duy nhất cũng là bị bại khó mà chịu nổi. Tuy rằng hẳn vừa mới chính mắt thấy Viêm Cung Lạc lấy khí tiền bối ra tứ tinh liên châu, nhưng cho dù lúc này để cho hẳn đối mặt, hẳn cũng tự biết tình huống sẽ không hơn Viêm Tịch Minh bao nhiêu.

Mà nếu không ứng chiến, lại hoàn toàn cùng cấp cho thừa nhận chính hẳn một “tiền bối” Bắc Đế Tông sợ một tiểu bối tên còn chưa biết này, lại cấp cho trên mặt Bắc Đế Tông một tầng tro bụi.

Hơn nữa, hẳn đã gần bảy mươi, sớm đã qua thời tuổi trẻ xúc động. Tuổi còn trẻ, đã có thực lực kinh người như thế, người này lai lịch nhất định không tầm thường... Hơn nữa, người này phía trước vẫn biểu hiện chắc chắn trầm ổn, lại dưới tình huống biết rõ bọn họ là người trong Bắc Đế Tông vẫn như cũ đối với bọn họ châm chọc khiêu khích, lai lịch cùng dụng ý của bọn họ làm cho hẳn không thể không nghi ngờ.

Hẳn thâm nghĩ, chỉ có bốn trưởng lão giới luật bọn họ xuất hiện ở trong này, thật sự là quá ít.

Hẳn ngăn ngừ do dự làm cho Viêm Cung Lạc vẻ châm chọc càng thêm dày đặc, ha ha cười nói: “Ồ, xem ra người là cũng không dám cùng vẫn bối giao thủ... Như vậy đi, ba người các người, cùng lên đi”.

Ba trưởng lão giới luật từ trẻ đến già, chưa từng bị một người ngoài coi rẻ qua như thế, nhiều năm tu dưỡng cũng căn bản áp không được cơn tức dấy lên, nhưng hành động ba người liên thủ đối phó một tiểu bối, bọn họ là quyết không thể làm ra, nhị trưởng lão lạnh giọng nói: “Tiểu bối vô tri, chúng ta cùng người cũng không thù oán, cũng cũng không nguyện cùng người kết hạ thù oán. Người hôm nay làm như vậy, là đã căn thận nghĩ đến hậu quả chưa?”

“Hậu quả?Ồ? Ta chỉ biết nơi này là Thiên Thần Ma Vũ đại hội hai mươi lăm năm một lần, có thể tự do luận bàn lẫn nhau, khiêu chiến lẫn nhau, không phân biệt được nam nữ già trẻ thiện ác, bất luận sinh tử thương tàn. Người Bắc Đế Tông người ở dưới tay ta bại chính là bại, ở dưới tay huynh đệ ta đã chết chính là đã chết, một chơi một mà bại, một chơi một mà chết, quang minh lỗi lạc, không có bất cứ tính kế gì, dựa theo quy củ đại hội lần này, hai bên cũng không truy cứu. Mà Bắc Đế Tông người làm người chứng kiến cùng chế tài đại hội lần này, thế nhưng đại luận ‘thù oán’, mà người nói hậu quả... Ta chẳng phải có thể xem thành uy hiếp sao?” Viêm Cung Lạc ánh mắt nhìn qua, thong dong nói.

Nhị trưởng lão không giận mà cười, sắc mặt rõ ràng đen xuống: “Tốt, tốt lắm... Xem ra là chúng ta trầm mặc đã lâu, làm cho một ít người vô tri đã quên uy danh chúng ta... Tốt lắm! Tà Cung Lạc, có thể làm cho Bắc Đế Tông ta nhớ kỹ tên, người đủ để cảm thấy vinh quang!!”

Đắc tội Bắc Đế Tông sẽ là cái hậu quả gì?

Mà, nhị trưởng lão cái lời nói này, cũng ý nghĩa người tên là Tà Cung Lạc này hoàn toàn đắc tội Bắc Đế Tông, khó có vẫn hồi đường sống. Nhiều năm như vậy, Bắc Đế Tông đều là trầm mặc không tiếng động như vậy, ít nhất ở mặt ngoài là như thế, nhưng nó tồn tại, vẫn đều là cao không thể tới như vậy, bọn họ trầm mặc, cũng không đại biểu bọn họ sẽ dễ dàng tha thứ tôn nghiêm bị xúc phạm.

Nam tử kêu Tà Cung Lạc này có khí tiền thần kỹ đăng phong tạo cực, làm cho người ta trở mắt, nhưng hẳn thực sự cùng Bắc Đế Tông có tư cách so bì sao?

Không có. Mỗi người đều nghĩ như vậy. Cho dù mười, thậm chí trăm hẳn, cũng không khả năng có thực lực cùng Bắc Đế Tông chống lại. Nhưng, hẳn vì cái gì cố ý nói châm chọc? Chẳng lẽ chỉ là vì không biết?

Sẽ không. Trong đó, tất nhiên có ẩn tình bọn họ không biết.

299. Chương 298: Kinh Sợ, Viêm Đoạn Thương.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 298: Kinh sợ, Viêm Đoạn Thương.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Phần đông cao thủ thờ ơ lạnh nhạt, không một ai ra mặt nhiều lời, ai cũng không muốn nhập vào trong đó. Bọn họ trong đó có cao thủ thực lực rất mạnh, tôn nghiêm rất mạnh tự nhiên sẽ không e ngại Bắc Đế Tông, nếu không ở vừa rồi Lãnh Nhai bị đại trưởng lão hạ nặng tay đánh xuống Lạc Thần Nhai cũng sẽ không tức giận lên tiếng. Nhưng Tà Cung Lạc cùng mấy người Bắc Đế Tông cường ngạo cũng là từ Tà Cung Lạc gây nên. Trận Thiên Thần Ma Vũ đại hội này, vừa mở màn, liền xuất hiện vài người trẻ tuổi làm cho bọn họ không thể không động dung, hiện nay, ngay cả không khí cũng bắt đầu trở nên quái dị.

“Tam Oa, trở về đi” Một thanh âm trung niên truyền đến, trong thanh âm bình tĩnh này có vài phần thâm trầm, cũng có vài phần người khác nghe mà thất vọng.

Viêm Cung Lạc gật đầu, không hề xem Viêm Tịch Minh cùng ba liếc mắt nhìn trưởng lão giới luật một cái, đi trở về bên người Viêm Đoạn Thương gọi hắn. Viêm Đoạn Thương thở dài một hơi, từ từ nói: “Có lẽ là ta kỳ vọng rất cao, cho nên mới thất vọng như thế. Bắc Đế Tông... Bắc Đế Tông chân chính lại như thế nào nhân khinh miệt như vậy, ai muốn trêu chọc, ngay cả không địch lại, cho dù có mất tính mạng, cũng phải làm cho đối phương trả giá thảm trọng nhất... Mà các ngươi, cũng là nhân, là lui... Dựa vào thế lực phía sau mà nói ngoan nói độc, chuẩn bị dựa vào toàn bộ Bắc Đế Tông tiến hành trả thù. Càng thật đáng buồn là, các ngươi chỉ vì mặt mũi thể tục mặt, thể nhưng trơ mắt nhìn đồng bọn của mình chôn vùi ở trong tay một người ngoài”.

Hắn vừa nói, chậm rãi đi về phía trước, đi về phía ba trưởng lão giới luật Bắc Đế Tông biểu tình cứng ngắc. Tuy rằng, bọn họ ruộng bỏ lý do cùng sứ mệnh Bắc Đế Tông tồn tại, hắn vốn nên coi là kẻ địch, nhưng năm đó tiền bối đem hắn bức xuống Đoạn Hồn uyên cũng không phải bọn họ, huống chi, bọn họ huyết mạch cũng lưu động một chút huyết mạch Bắc Đế, hắn không thể sinh ra hận ý chân chính. Nhưng, biểu hiện của mấy người trong Bắc Đế Tông này, thật sự làm cho hắn thất vọng đến cực điểm.

Huyết mạch tôn quý nhất, không thể xúc phạm tôn nghiêm nhất, trên đời có thể làm cho cúi đầu chỉ có thánh chủ, đối với người khác, chưa bao giờ biết cái gì gọi là lùi bước, cái gì gọi là ẩn nhẫn, đối với địch nhân, chưa bao giờ biết nhân từ là như thế nào, do dự là như thế nào, cố kỵ là như thế nào. Ai dám xúc phạm, liền lập tức làm cho bọn họ trả giá thê thảm nhất, cấp cho vô số lần giẫm đạp. Đây là huyết mạch Bắc Đế, kiêu ngạo của Bắc Đế Tông.

Nhưng, “Bắc Đế Tông” này trước mắt hắn, đã làm cho hắn thất vọng. Không biết là vì an nhàn đã lâu cùng không coi ai ra gì, hay là dục vọng bành trướng, bọn họ trở nên cuồng vọng, nhất gan, đã không có tâm huyết nên có, kiêu ngạo cùng không thể bỏ qua kiên trì, thậm chí có thể cố nén ngồi nhìn đồng bọn mất trong tay người khác. Thánh chủ nói không sai, bọn họ, xác thực không có tất yếu tồn tại. Mất đi đã tâm bọn họ, làm cho thiên hạ yên ổn chỉ là thứ nhất, đối với hắn mà nói quan trọng hơn, là không thể làm cho cái huyết mạch Bắc Đế này hổ thẹn.

Không chỉ là Viêm Đoạn Thương, Viêm Thiên Uy cùng Viêm Khinh Hồng cũng âm thầm lắc đầu, thở dài thở ngắn. Tuy rằng cái này chỉ là mấy trưởng lão giới luật, nhưng đã đủ đại biểu một ít cái gì đó. Từ Viêm

Cung Lạc ở trong một phiên thử này đã muốn có thể rõ ràng nhìn thấy, tâm huyết bọn họ nguyên bản đã chôn sâu ở trong huyết mạch, đã muốn chậm rãi bị an nhàn cùng dục vọng ăn sạch. Bắc Đế Tông, không nên là cái dạng này.

Ở trước mặt thân nhân, bằng hữu, Viêm Đoạn Thương vẫn là một trung niên đại thúc hàm hậu, nhìn qua còn có chút ngốc nghếch, đối với ai đều là cười ha ha. Nhưng lúc này, đối mặt với người không phải thân nhân cùng bằng hữu, hần liền hoàn toàn thay đổi là một người khác, sắc mặt lạnh lùng như băng, ánh mắt bình thản, bước chân vững vàng thoải mái, đối mặt với ba trưởng lão giới luật Bắc Đế Tông so với hần muốn lớn hơn vài tuổi, hần tựa như một trưởng giả đang giáo huấn hậu bối, thanh âm như sắt thép.

Hiện trường bỗng nhiên trở nên lặng ngắt như tờ, mọi ánh mắt lập tức tập trung đến trên người trung niên nguyên bản dung mạo không sâu sắc, ăn mặc đơn giản, làm cho người ta nhìn qua một cái liền lười nhìn lại lần thứ hai này. Trong ánh mắt kinh ngạc cùng rung động, so với Sở Kinh Thiên, Lãnh Nhai, Viêm Cung Lạc vừa rồi thì còn mãnh liệt hơn không biết bao nhiêu lần.

Bị hần thuyết giáo một phen, ba trưởng lão giới luật cũng toàn bộ trừng lớn ánh mắt, như gặp quỷ một phen kinh ngạc nhìn hần, nhưng lại một chữ đều nói không được.

Gió nguyên bản không ngừng thổi qua, mang theo hơi nước khí lạnh bỗng nhiên trở nên cuồng bạo, như mưa phùn kéo dài trong nháy mắt biến thành mưa to tàn sát bừa bãi. Gió khi thì hướng đông, khi thì hướng tây, khi thì hướng nam... lắc lư bất định, đám mây trên trời ở trong gió hỗn loạn đều ly tán. Gió thổi lên góc áo các cường giả, cũng làm cho tâm bọn họ chấn động.

Gió ở bốn phương tám hướng, đúng là lấy thân thể Viêm Đoạn Thương làm trung tâm mà trở nên cuồng bạo hỗn loạn, liệt liệt rung động.

Thân chưa động, chỉ dựa vào khí tràng liền quấy nhiễu cảnh vật chung quanh, chỉ dựa vào khí tràng liền làm cho các cường giả này sinh ra cảm giác mặc cảm vi diệu... Lấy chỗ Viêm Đoạn Thương đứng làm trung tâm, các cường giả trong mắt tựa như xuất hiện một tòa đại sơn - cao không thấy đỉnh, đỉnh núi cao tận trong mây ngay cả nhìn lên, cũng nhìn không tới. Ở trên tầng mây, là bọn hần không thể đụng chạm cùng với tới, chỉ có thể quỳ bái cao độ.

Đây là, khí tức thần!

Im lặng, tuyệt đối im lặng. Sở Kinh Thiên sợ ngây người, liền ngay cả Lãnh Nhai cực ít động dung cũng sợ ngây người, trừ bỏ mấy người đã biết thực lực Viêm Đoạn Thương ra, mỗi người đều sợ ngây người.

“Xin hỏi... các hạ có thể báo cho biết tục danh hay không?” Không khí Lạc Thần Nhai vì một người xuất hiện mà rung chuyển. Rốt cuộc, một thanh âm vang lên, quấy động không khí hiện trường. Đúng là con Huyền thần Vũ Tiểu Tụ Vũ Tam Tư. Đối mặt với người phóng xuất ra khí tức thần này, hần theo bản năng lộ ra tư thái ti khiêm hầu như chưa bao giờ xuất hiện. Hần biết, mỗi người đều biết, lại là một cường giả thần cấp hàng lâm, lại là một cái tên sắp truyền khắp trong tai mỗi người Thiên Thần đại lục, nổi danh cùng Kiếm Thần, quên đi Chiến thần, Tuyết nữ cùng với Huyền thần.

“Tà Đoạn Thương” Viêm Đoạn Thương lãnh đạm nói, ánh mắt, vẫn như cũ đậm thẳng nhìn ba trưởng lão giới luật Bắc Đế thần sắc kinh nghi.

Tà Đoạn Thương!?

Tà, lại là Tà.

Từng đạo ánh mắt ý thức dời về phía mấy người bên cạnh Viêm Cung Lạc... một hàng chín người này, ba nam tử trẻ tuổi trên dưới hai mươi: Sở Kinh Thiên, Lãnh Nhai, Tà Cung Lạc, không một ai không cho bọn họ rung động, còn có một cô gái tuổi thanh xuân không biết sâu cạn. Năm người khác, hai trung niên, một là người tự xưng “Tà Đoạn Thương” này, một người khác là nữ tử trung niên tướng mạo xấu xí, còn có một lão nhân như bàn thạch vẫn không nhúc nhích, cùng với hai lão giả tuổi già sức yếu.

Ba thanh niên nam tử, toàn bộ là thực lực thiên cấp, hơn nữa mỗi người đều có một sở trường có thể nói khủng bố, làm cho bọn họ có thể vượt xa các đối thủ đồng cấp - Lãnh Nhai mở Huyết Sát Ma Đồng, Sở Kinh Thiên ngự kiếm xuất thần nhập hóa, Viêm Cung Lạc có thể nói thần kỹ khí tiền... Kế sau ba người

thiếu niên, trong đoàn người này rút cuộc đi một người trung niên, cũng đem một tòa đại sơn gậy gao đặt ở trong lòng bọn họ... không ngờ lại là thần cấp!!

Như vậy, cô gái kia, cái phụ nữ trung niên kia, còn có ba lão nhân trầm ổn như núi... Bọn họ đến tột cùng sẽ có thực lực như thế nào?

Bọn họ không thể không suy nghĩ. Có thể xuất hiện ở trong này vốn là đã muốn thuyết minh bọn họ bắt phạm. Mà cùng ba thiếu niên có thể nói là quái vật cùng một người phóng thích khí tức thần cấp đi chung mà đến, hiện tại có ai còn có thể hoài nghi bọn họ bắt phạm. Mà càng nhiều nghi vấn là: Những người này, đến tột cùng là lai lịch gì? Có thực lực đáng sợ như thế, vì cái gì trước đó lại không có tiếng tăm gì. Liền giống nhau là... trống rỗng xuất hiện vậy.

“Tà Đoạn Thương... Phụ thân nói đúng, mỗi lần Thiên Thần Ma Vũ đại hội, tất sẽ sinh ra kỳ nhân. Việc này, quả nhiên không giả. Tên Tà huynh, Vũ mỗ nhớ kỹ” Vũ Tam Tư gật đầu nói, trong lòng cảm thán thốn thức vô hạn. Người trước mắt hần tuổi cùng hần xấp xỉ, lại là một người giống như phụ thân hần bước trên thần giai, là đỉnh phong mỗi một người tu hành mong muốn mà không thể thành.

“Cái này cái này... Lão căn thúc lại có thể đã muốn tiến nhập đạo thần, đạo thần giống như gia gia!” Sở Kinh Thiên vẫn còn không thể tin được cảm giác của mình, vô cùng kinh ngạc. Theo hần biết, bước trên đạo thần khó như lên trời, nhưng một khi phá được, liền có thể một bước lên trời, từ nay về sau liền được vô số người nhìn lên, hoành hành thiên hạ, không người có thể chọc.

Hần như thế nào cũng không nghĩ đến, trung niên đại thúc này làm cho hần cảm thấy thực thân thiết thực nhiệt tâm lại có thể phóng xuất ra khí tức thần.

Vậy phụ thân vị trung niên đại thúc này, vị lão gia gia ôn hòa kia, còn có Đại Thông gia gia cùng Hành Thái nãi nãi, bọn họ chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Ba trưởng lão giới luật Bắc Đế Tông sắc mặt âm u bất định, trong lòng gáy gao nhớ kỹ cái tên “Tà Đoạn Thương” này. Mà cho dù bọn họ không nhớ kỹ, cái tên này cũng sẽ lập tức truyền khắp thiên hạ, bọn họ muốn không biết cũng khó càng thêm khó. Một cái cao thủ thần cấp, liền như vậy ở vào thời điểm bọn họ không hề chuẩn bị xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Hơn nữa, người này chẳng những không có biểu hiện ra gì đối với Bắc Đế Tông cổ kỹ, ngược lại cùng Tà Cung Lạc vừa rồi một đạo, đối với bọn họ có một loại bài xích cùng ý đối địch mà bọn họ nắm không rõ, đem bọn họ gáy gao áp chế, ở trước mặt hần, cái ba trưởng lão giới luật này trừ bỏ khiếp sợ, còn có một loại cảm giác áp lực bị nhìn xuống miệt thị ghen khuất cực độ.

Nhị trưởng lão sắc mặt đã muốn khôi phục thái độ bình thường, gượng tự cười lạnh nói: “Bắc Đế Tông ta làm việc như thế nào, còn không tới phiên một người ngoài đến giáo huấn”.

Đối mặt thần cấp, hần trong lòng không thể không sinh ra một loại e ngại, không thể cùng hần dây dưa quá nhiều, lập tức còn nói thêm: “Hôm nay là Thiên Thần Ma Vũ đại hội, còn mong không cần quên đây là địa phương gì. Hôm nay thiên hạ cao thủ tập hợp, có thể tận tình luận bàn đánh giá, cái khác, hôm sau nhất định kết toán”.

Một phen lời nói ngoài mạnh trong yếu nói xong, hần không hề nhiều phát một lời xoay người sang chỗ khác xem xét thương thế Viêm Tịch Minh. Tuy rằng đưa lưng về Viêm Đoạn Thương, nhưng khí tức cùng ánh mắt hần làm cho động tác cùng vẻ mặt hần rõ ràng mất tự nhiên.

Viêm Đoạn Thương ánh mắt nhìn quét bốn phía, người bị ánh mắt hần đảo qua cảm giác được một cỗ áp lực mệnh mông đột nhiên đặt ở trong lòng, lâm vào có một cái nín thở trong chớp mắt, trong lòng lại kinh hãi. Đây là thực lực thần cấp... Thần cấp cùng Thiên cấp tuy rằng chỉ chênh lệch có một cấp bậc, cũng tuyệt đối là khác biệt như trời với đất, mà chúng nó cách xa nhau, là một cái hồng cầu thật lớn, từ xưa đến nay, người có thể vượt qua cái hồng cầu này cực ít, một người thiên phú cực cao có khả năng ở trong vòng ba mươi tuổi đến Thiên cấp, cũng không nhất định có thể ở trong vòng trăm năm từ Thiên cấp đến Thần cấp, bởi vì, từ sơ cấp liên tiếp đến Thiên cấp, đều là từ người đến người lột xác, mà từ Thiên cấp đến Thần cấp, là từ người đến thần lột xác. Mà mỗi một người vượt qua, đều đã danh chấn thiên hạ.

“Ta, Tà Đoạn Thương, tiến đến tiếp thiên hạ anh hùng” Viêm Đoạn Thương quát nhẹ khỏi miệng, thanh chấn tứ phương.

Trả lời hần, chỉ có trầm mặc. Chiến thần vừa chết, mà Kiếm Thần, Huyền thần, Tuyết nữ cũng không xuất hiện. Còn có ai sẽ ngóc đến đi cùng cao thủ thần cấp giao thủ? Cho dù có thực lực Thiên cấp cao giai, ở trước mặt Thần cấp, cũng như một tiểu hài tử vừa học được đi đường. Thuần túy chính là tìm nhục, tìm ngược.

300. Chương 299: Kiếm Thần Sở Thương Minh.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 299: Kiếm Thần Sở Thương Minh.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Viêm Khinh Hồng cùng Viêm Thiên Uy vẫn như cũ trầm mặc mà đứng, Viêm Khinh Bình vẫn như cũ là cười tủm tỉm, Viêm Cung Nhược cùng Viêm Thu Sa còn lại là cười hì hì, một chút đều không có thần sắc giật mình, Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai còn lại rõ ràng là vẻ mặt kinh hãi. Viêm Đoạn Thương ánh mắt lại táo động, cùng các ánh mắt kinh nghi cùng nóng bỏng tiếp xúc, lại vẫn như cũ không ai đáp lại hần.

Hần xuất hiện quá sớm. Loại cao thủ chung cực giống như vậy, đều hần là lạnh nhạt bàng quan trước để các cao thủ biểu diễn, cuối cùng mới xuất trường. Hần đứng ra như vậy, chắc chắn làm so đầu này vô vị rồi.

Viêm Đoạn Thương thu hồi ánh mắt, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lang lạnh nói: “Tiền bối quan sát ta đã lâu, nói vậy lòng có sở động, sao không hiện thân để gặp!”

Hần thanh âm không lớn không nhỏ, lại bao hàm một loại lực chấn động kỳ dị, tại đỉnh núi trống trải lại có thể truyền đến hồi âm, dư âm rõ ràng quanh quẩn, thật lâu không dứt bên tai.

Ngay tại khi mọi người trong lòng kinh nghi, gió hỗn loạn nguyên bản do Viêm Đoạn Thương dựng lên bỗng nhiên ngừng lại... Vậy không phải bởi vì Viêm Đoạn Thương bỗng nhiên thu hồi khí tức thần cấp, mà là khí thể của hần lại bị một cỗ lực lượng thần bí lặng yên không một tiếng động áp chế. Các cao thủ bị áp bách ngực có chút khó chịu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên, gió lại đột nhiên khởi, nhưng cùng mãnh liệt mệnh mông làm cho người ta nín thở trước đó khác biệt, lần này phong cũng là tiếng rít kinh phong, nhưng không có dậy sóng, mà là phảng phất từ ngàn vạn cơn gió rất nhỏ đến cực điểm hội tụ lên, từ trên người, trên mặt phất quá, tựa như ngàn vạn lưỡi đao vô cùng sắc bén cắt vào mặt cùng thân thể.

Mọi người cảm thấy chấn động, trong lòng đoán lại là cao nhân phương nào tới, không thể không vận chuyển lực lượng bảo hộ thân thể chính mình. Nhưng cho dù là như thế, một ít người quần áo vẫn như cũ bị từng cắt phá, tóc từng cọng bị đứt, trên làn da, cũng dần dần xuất hiện vết đỏ.

Phong nhận? Nếu là phong nhận, lực lượng đem khí thể Viêm Đoạn Thương đều áp chế, cùng cường đại như thế, phong nhận nhìn như không bắt mắt, lại có thể dễ dàng phá đi phòng ngự bọn họ, Thiên Thần đại lục, khi nào thì xuất hiện phong ma sự cường đại như vậy! Còn nữa, “Tà Đoạn Thương” này vừa mới kêu rõ ràng là - “Tiền bối”.

Nếu không phải phong nhận, vậy đây là cái gì...

Không biết là cố ý vô tình, vị trí mấy người Viêm Thiên Uy không bị cái gì lan đến. Nhưng tiếng gió hỗn loạn này đã muốn nói cho bọn họ cái đáng sợ của trận gió này. Viêm Thiên Uy cùng Viêm Khinh Hồng bình thần ung dung, thần sắc không có chút thay đổi, Viêm Cung Nhược hướng trên người mẫu thân rút lui, nhỏ giọng nói: “Người này là ai vậy... Xem biểu tình lão cha, hần giống như so với lão cha lợi hại hơn một chút”.

Khí giao phong, ngay lập tức trong lúc đó liền có thể phân thắng bại. Viêm Đoạn Thương xác thực hạ xuống hạ phong. Đối phương dù chưa hiện thân, nhưng khí tràng hấn tạo nên đã có nội tình vô cùng hùng hậu, vừa xuất hiện liền đem khí thể hấn gắt gao ngăn chặn. Nếu chỉ luận tu vi “khí”, hấn đã muốn bại một hồi.

Nhưng, hấn về mặt bình thần như lúc ban đầu, không chút ngưng trọng, cũng không ngoài ý muốn, cũng không kinh hoảng.

Sở Kinh Thiên ánh mắt trừng càng lớn, giật mình nhìn phía trước, cảm thụ được khí tức vô cùng quen thuộc. Khí tức này cùng hấn lớn lên, đến từ người hấn thân nhân, kính nhất, vĩnh viễn cũng không khả năng nhận sai. Chân không nghe sai sử đi về phía trước một bước nhỏ, hấn hô to ra tiếng: “Gia gia! Là gia gia... Gia gia, thì ra người đã đến rồi... Ta đã biết người thật ra nhất định sẽ đến!!”

Gia gia!?

Cái này phong nhận không phải, mà là Kiếm Thần lấy không khí lưu động làm vật dẫn, lấy “khí” ngưng tụ thành kiếm khí vô hình. Cái này cùng với nói gió là như đao, còn không bằng nói là ngàn vạn phi kiếm tung hoành ngang dọc. Trong các cao thủ chỉ cần tu vi hơi thấp một ít, đều đã bị chém thương.

“Ha ha ha ha...”

Một tiếng cười thư hoãn như gió từ không trung truyền đến, kiếm khí tung hoành phạm vi lớn ở trong nháy mắt biến mất không còn. Chỉ nghe tiếng cười, liền có thể tưởng tượng được một lão nhân thần tiên tiên phong đạo cốt, chỉ là cái thanh âm này quá mức phiêu miểu, giống như từ bốn phương tám hướng cùng nhau bay tới, làm cho người ta căn bản tìm không rõ nơi phát ra tiếng cười. Khi các tuyệt đỉnh cao thủ này rốt cuộc có điều phát hiện, bọn họ hầu như ở cùng thời gian nhìn về phía sau, trên không nơi đó, không biết khi nào đã nổi trôi lơ lửng một lão nhân đã qua tuổi sáu mươi, thân áo bào xanh, thắt lưng đen, tóc đen không gió tự bay, sắc mặt bình tĩnh như nước, ánh mắt cũng là sắc bén như kiếm.

“Kiếm Thần!”

“Hấn là Sở Thương Minh!”

Sở Thương Minh đã muốn mười mấy năm không có xuất hiện ở trong tầm mắt người khác, hấn cũng từ năm đó trung niên rảo bước tiến lên lão niên, nhưng người khác từng thấy qua, vẫn như cũ liếc mắt một cái liền nhận ra hấn, hô lên tên hấn. Trừ gương mặt đã trở nên già nua vẫn khắc ghi các dấu vết năm đó, chính yếu, vẫn là khí thể sắc bén chỉ thuộc về Kiếm Thần.

Kiếm Thần không chỉ là một cái danh hiệu, lại là một cái thần thoại kiếm đạo đẳng phong tạo cực, ít có khả năng siêu việt. Bao nhiêu người tha thiết ước mơ muốn gặp Kiếm Thần một lần mà không thể như nguyện. Hai mươi lăm năm trước, tên hấn vang vọng Thiên Thần đại lục, hai mươi lăm qua đi, toàn bộ Thiên Thần đại lục vẫn như cũ không người không biết tên hấn. Lực ảnh hưởng của hấn vẫn rung chuyển, cũng không chỉ là một thế hệ.

Kiếm Thần tóc trắng xoá đứng ở trước mặt, toàn bộ những cao thủ này theo bản năng thu hồi các loại ngạo thái cuồng thái, vẻ mặt kính sắc cùng ngưỡng sắc. Người chưa thấy qua Kiếm Thần đều ngẩng đầu nhìn lên thần thoại kiếm đạo rung chuyển Thiên Thần đại lục mấy chục năm này. Nguyên bản bọn họ còn vì Kiếm Thần chưa xuất hiện ở trong này mà thấy tiếc nuối, lúc này đã được như nguyện. Cao thủ như thế nào? Thần nhân như thế nào? Sở Thương Minh như là một lão nhân dung hợp cùng với tự nhiên cùng một chỗ, nhưng chỉ vừa xuất hiện, liền hướng tới bọn họ thuyết minh một khái niệm. Đó là một loại kính ngưỡng nhìn lên núi cao từ đáy lòng tự nhiên mà sinh ra.

“Oa! Gia gia người quả nhiên đến đây!” Sở Kinh Thiên vui sướng hô. Đối người khác tới nói, đó là Kiếm Thần chỉ có thể nhìn lên, đối với hấn mà nói, đó là thân nhân duy nhất của hấn.

Đối mặt một người tiếp một người hô nhỏ, còn có Sở Kinh Thiên áp lực không được kêu to, Sở Thương Minh không để ý đến, cùng Viêm Đoạn Thương bốn mắt đối diện. Trong không trung hấn chậm rãi phát ra thanh âm ngân nga rất nặng: “Tị thế mười mấy năm, thế giới bên ngoài quả nhiên đã muốn nhân tài xuất hiện lớp lớp, người hôm nay, đã muốn siêu việt ta hai mươi lăm năm trước. Ta mấy năm nay phong bế

nghe nhìn, không biết là đúng, hay là tiếc. Người, có thể cho ta biết lão đầu tử sư thừa là cao nhân phương nào, đến từ phương nào. Khí tức công pháp của người, ta cũng đã hơi biết”.

Không chỉ là hần, mọi người ở đây đều là cao thủ đứng đầu kiến thức rộng rãi, thông hiểu đạo tu hành trong thiên hạ, nhưng lại không có một người có thể nhận ra Viêm Đoạn Thương, còn có Viêm Cung Lạc tu hành đến tốt cùng là cái gì. Mà Lãnh Nhai, khí tức hần không có kết cấu, vô quy vô củ. Sở Kinh Thiên, lại là Kiếm Thần quyết bọn họ như sấm bên tai.

“Ta? Nói cho người cũng không sao, sư thừa ta là phụ thân ta, về phần lai lịch ta không nói cũng thể. Đến từ phương nào cũng không quan trọng, sau này ta chỉ nhớ rõ, ta là người hầu trung thành nhất bên người chủ nhân, chủ nhân bảo ta đi nơi nào, ta liền đi nơi đó”.

Cái lời nói chém đinh chặt sắt này làm cho người ở đây đều hít một ngụm khí lạnh thật sâu - hần trong miệng nói ra từ, rõ ràng là - chủ nhân, người hầu!!

Một cao thủ thần cấp có thể hoành hành Thiên Thần đại lục, một quốc gia nào cũng không dám trêu chọc, lại có thể xưng hô một người là chủ nhân, lại có thể là một người hầu! Hơn nữa hần khi ở trước mặt nhiều người như vậy nói ra lời này, biểu tình là thần nhiên như vậy, không có làm ra vẻ gì, hoặc là thái độ trái lương tâm linh tinh khác thường, ngược lại mơ hồ lộ ra một loại thành kính phát ra từ trong lòng, thậm chí là... tự hào.

Hai mươi lăm năm trước tứ đại thần nhân, Sở Thương Minh bị thiên hạ sở ngưỡng, Tuyết nữ xa ở Thương Lan, Thương Lan hoàng thất không dám hơi có mạo phạm, có một lần Thương Lan Hoàng hậu bệnh nặng, Thương Lan hoàng đế cùng Hoàng hậu cảm tình sâu đậm tự mình đến bắc Thương Lan, ở cung Tuyết nữ quỳ một ngày một đêm, thẳng đến kiên trì không được mà ngất đi thì Tuyết nữ mới cảm tâm này mà ra tay tương trợ. Thương Lan hoàng thất cũng không dám có câu oán hận, ngược lại đối với cái này ngàn ân vạn tạ. Phong Triều Dương mặc dù tự nguyện vì Đại Phong hoàng thất, nhưng Đại Phong hoàng thất đối với hần cho tới bây giờ đều là cung kính, không dám có chút mạo phạm.

Thành thần ngàn khó vàn khó, nhưng một khi thành thần, liền có thể nhìn xuống thiên hạ, trở tay thành mây, không động thì thôi, vừa động tứ phương lôi minh. Mà nam nhân phóng thích khí tức thần này, lại có thể là một người “người hầu trung thành nhất”!

Đến tốt cùng là loại người nào, có thể làm cho một thần nhân như vậy trung tâm cùng thành kính cam nguyện làm người hầu.

Sở Thương Minh mày hơi động, hiển nhiên cũng âm thầm giật mình. Vô luận là ai, sau khi nghe nghe thấy lời ấy đều theo bản năng suy nghĩ “chủ nhân” kia trong miệng hần. Có thể trở thành chủ nhân một thần nhân, vậy thực lực, thể lực, quyết đoán, thủ đoạn của hần, đến tốt cùng sẽ đạt tới một trình độ như thế nào. Thiên Thần đại lục, lại có người nào có tư cách trở thành chủ nhân hần!?

Đến tốt cùng sẽ là ai!

“Xem ra, ta thực già rồi” Sở Thương Minh lòng có cảm thán, than nhẹ một tiếng.

“Không có không có, gia gia một chút cũng không già” Sở Kinh Thiên ở dưới đất mặt hưng phấn hô.

Sở Thương Minh rút cuộc đem ánh mắt chuyển hướng về phía hần, cũng nhất nhất xem qua những người bên người hần rồi nói :“Người, động qua sát tâm”.

Sở Kinh Thiên nghe vậy, trong lòng nhất thời hoảng hốt. Vừa mới Lãnh Nhai bị đánh xuống Lạc Thần Nhai, hần bị thương cùng phần nộ đồng thời hướng đỉnh mà phát, muốn bùng nổ, như mãnh thú chưa bao giờ động qua sát tâm thức tỉnh vậy, căn bản không thể khống chế. Mà từ nhỏ, gia gia hần thường dạy hần một câu, không thể ý lực khinh người, không thể lạm sát sinh linh, bình tâm tĩnh khí, không thể thô bạo loạn tâm.

Cũng là dưới Sở Thương Minh nghiêm khắc, thành tựu một cái Sở Kinh Thiên không có ác niệm tà tâm, lại ở trong cô đơn đối với Thương Minh kiếm sinh ra một loại si mê có thể nói điên cuồng.

Hần vừa muốn hướng gia gia nhận sai, lại nghe Sở Thương Minh nói tiếp: “Tốt lắm, vốn, ta còn lo lắng người tâm tính quá mức thuần lương, đi trong thiên hạ, không biết như thế nào ‘hận’ cùng ‘sát’. Hiện tại, ta

cúi cùng tính yên tâm hơn phân nửa. Phải biết, chỉ cần trong lòng vô ác, tay nhiễm máu tươi cũng không là ác. Mà làm cho đồng bọn của mình đổ máu, vậy mới là chân chính ác”.

Sở Kinh Thiên ngẩn ra một hồi, vội vàng thật mạnh gật đầu: “Ta đã biết gia gia, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt mỗi một đồng bọn bên người, không để ai còn dám khi dễ bọn họ” Nói xong, hắt dưới chân hướng tới Lãnh Nhai đang ngồi đó đến gần một bước, vẻ mặt rất chân thật cùng kiên định.

“Kiếm Thần tiền bối, trước người vẫn đều ẩn ở chỗ tối mắt lạnh quan sát, nay hiện thân, có muốn cùng văn bối luận bàn một phen” Viêm Đoạn Thương nâng tay nói.

301. Chương 300: Đạo Thần Đỉnh Phong.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 300: Đạo thần đỉnh phong.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sở Thương Minh ánh mắt nửa khép, thanh âm bình thản như vụ: “Không cần, người đã già đi, sớm đã không có tâm tranh cường. Mấy năm nay ngăn cách, chỉ vì tìm kiếm võ đạo đỉnh phong, đảo mắt hơn mười năm”.

Hắn thanh âm dừng một chút, lại tiếp tục nói. Người phía dưới toàn bộ chú ý lắng nghe, e sợ sót qua một chữ: “Thế nhân giai ngôn bước vào đạo thần, trở thành nhân trung chi thần đã là cực hạn của người, từ cổ chí kim, cũng không ai đột phá qua này cực hạn. Ta hơn mười năm tinh tâm dưỡng thần, lấy cầu đột cơ hội phá đạo thần, tâm tình cùng kiếm cảnh tuy có sở thành, lại chưa bao giờ may mắn đụng chạm qua cơ hội đột phá đạo thần”.

Đột phá đạo thần? Từng trái tim kịch liệt nhảy lên. Khi bọn hắn vì chính mình đột phá tới Linh cấp, Thiên cấp mà mừng rỡ như điên, đối với đạo thần xa ở phía chân trời chỉ có thể nhìn lên thở dài, Kiếm Thần theo đuổi, lại có thể là đột phá đạo thần, đạt tới một cảnh giới khác ở ngoài thần cấp.

Nhưng, cái này thực sự có khả năng sao? Trở thành một “Thần”, không phải đã muốn đỉnh cao mà không có người có khả năng đến sao? Con người, thật có thể ngay cả thần đều đột phá, trở thành thần trung chi thần sao?

“Mặc dù không có thu hoạch, ta thử dài rất nhiều, nhưng cũng nghĩ đến sau khi im lặng tu tâm mười tám năm, lại không người có thể siêu việt độ cao của ta ở trong đạo thần. Cũng không muốn, ta xem thường người trong thiên hạ”.

Ở trong từng đạo ánh mắt kinh ngạc, Sở Thương Minh thân thể từ trong không trung hạ xuống, dừng ở cách Viêm Đoạn Thương không xa, ánh mắt, dừng ở trên người Viêm Thiên Uy im lặng như đá: “Ta hôm nay tới đây, thứ nhất vì xem biểu hiện tôn nhi, thứ hai nhìn anh hùng mới xuất hiện dưới bầu trời. Lại không nghĩ rằng, trên đời này, đã muốn có người đứng ở đạo thần đỉnh phong, chỉ cần có cơ hội vừa đến, liền có thể lại lột xác, bước ra đạo thần, tiến vào phía trên đạo thần - siêu đạo thần!”

Hắn nói, làm cho người ta kinh hãi, thậm chí kinh ngạc. Cái này không phải lời nói đùa, không phải chê cười, mà là xuất từ miệng Kiếm Thần, bọn họ trong lòng chỉ có khiếp sợ, lại sinh không ra hoài nghi, từng đạo ánh mắt theo ánh mắt Sở Thương Minh hướng dừng ở trên người Viêm Thiên Uy, mà Viêm Thiên Uy ở dưới một đám cao thủ nhìn chăm chú, vẫn im lặng như cũ, như một miệng giếng cổ phong bế.

“Người, theo đuổi siêu thần đạo hư vô mờ mịt?” Viêm Thiên Uy môi nhẹ động, phát ra thanh âm nhẹ như nước.

“Không sai, người làm sao không phải như thế” Sở Thương Minh nhìn thẳng hần, hai lão nhân trong lúc đó, ngay tại khi ánh mắt giao tiếp liền hình thành một loại khí tràng kỳ dị.

“Người ngộ mấy năm?”

“Mười tám năm”.

“Ta, ngộ sáu mươi năm” Viêm Thiên Uy nhìn Sở Thương Minh, chậm rãi phun ra con số kia.

Sáu mươi năm...

Sở Thương Minh trầm mặc xuống.

Bọn họ tuổi gần nhau, đều là trên dưới sáu mươi, bảy mươi. Mà bọn họ chênh lệch, cũng là ở chỗ... Sở Thương Minh theo đuổi siêu thần đạo là ở mười tám năm trước, mà Viêm Thiên Uy, khi hần vừa mới tập võ, mục tiêu của hần liền không phải đỉnh phong thần cấp mà người thường hy vọng xa vời, mà là siêu thần cấp ai cũng không có đạt tới qua, thậm chí có thể nói không có người nghĩ tới.

Xác thực, từ cổ chí kim sự thật thần cấp làm cho người ta có khả năng đạt tới đỉnh phong trở thành một cái thường thức, hầu như không ai nghĩ tới phía trên thần cấp là cái gì. Cũng như là, vũ trụ rộng lớn ở ngoài đại lục là trở thành thường thức, không có bao nhiêu người sẽ muốn đi xem ở ngoài vũ trụ sẽ là cái gì... Lại càng không muốn nói theo đuổi.

Viêm Thiên Uy nơi phát ra thành tựu là hần từ nhỏ đã có cố chấp điên cuồng lý giải những cái người khác không thể. Mà quan trọng hơn, là hần từ nhỏ đã bị phong bế ở thế giới nhỏ nhỏ dưới Đoạn Hồn uyên. Sở Thương Minh ở Trảm Tinh kiếm chế tạo kết giới tâm như chỉ thủy ngộ mười tám năm, mà hần, ở tại ách cung chế tạo kết giới từ nhỏ ngộ đến già. Hơn nữa huyết mạch Bắc Đế trời sinh có ưu thế, cùng với gia gia hần khi già đã đem lực lượng chính mình giáo huấn cho hần... Tổng hợp lại, hần đứng ở đạo thần đỉnh phong, cách đột phá, chỉ có một đường.

Nhưng một cái đường này, cũng là ngàn khó vạn khó cũng khó vượt qua một đường. Bởi vì nó cần không phải cố gắng cùng thời gian, mà là một cái cơ hội ai cũng không biết. Nếu tìm không thấy cơ hội này, ngay cả có khổ tu khổ ngộ trăm năm, cũng sẽ không có tiến thêm.

“Người là ân nhân chủ nhân, cho nên... Ta sẽ nói cho người, ta ngộ đến đều là cái gì”.

Sở Thương Minh: “...”

Viêm Thiên Uy bước chân bước ra một bước, dẫm nát tảng đá cứng rắn trước người: “Thông Thúc, Thông Thần, chúng ta đã muốn thật lâu không có luận bàn qua”.

“Ha ha, từ khi đi theo chủ nhân ly khai nơi đó, chúng ta đã thấy cũng không có thật sự giao thủ” Viêm Khinh Hồng vuốt râu mà cười, Viêm Khinh Bình cũng ha ha cười, trên gương mặt già nua nếp nhăn đã như cổ thụ vậy.

“Hôm nay, rốt cuộc không cần lại có cố kỵ gì. Ta cũng đã lâu không có thoải mái một chút gân cốt. Ha ha ha ha”.

Tiếng cười hạ xuống, hần cũng chạy tới bên người Viêm Đoạn Thương: “Thương nhi, người cũng lên đi”.

Oành!!!!

Không biết nơi nào mà đến một tiếng nổ vang, rõ ràng tiếng vang không lớn, lại giống như là một cái búa tạ đập mạnh ở trong lòng bọn họ, làm cho bọn họ toàn thân đều run rẩy dữ dội theo một chút, bên trong lồng ngực bốc lên một trận.

Một luồng gió cuồng bạo tuyệt luân đột nhiên bốc lên, lấy thân thể Viêm Thiên Uy làm trung tâm điên cuồng hướng bốn phía cuộn cuộn mà nổi lên, gió lúc to lớn, làm cho nham thạch to nhỏ phía trên đỉnh núi từng khối lướt nhẹ như bọt biển điên cuồng bay đi. Phía trên thiên không rõ ràng không có mây, lại giống như có mây đen đông nghìn nghịt áp chế xuống, làm cho không gian mơ hồ tối đi, làm cho trên người, trong

lòng những cao thủ tuyệt đỉnh này, đều giống như đè ép một khối thiết bản trầm trọng, áp lực đến muốn học máu.

Phành!

Một tiếng trọng vang, một trung niên trốn tránh không kịp bị một khối phi thạch bằng cái đầu đánh trúng, thân thể bị trực tiếp đánh bay đi ra, trong miệng máu tươi phun ra... Người có thể ở đây, sao lại là người thường, nhưng mà ở trước mặt khí thể đánh sâu vào này, lại là vẫn không chịu nổi một kích như vậy.

Viêm Thiên Uy, hần chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, râu tóc, góc áo ở trong khí lưu bay múa. Cường giả ở đây đều khởi động lực lượng chính mình, ngăn cản hần phóng xuất ra khí thể. Trước đó Sở Thương Minh cùng hần đối thoại ngắn gọn, bọn họ nghe vào trong tai, trong lòng còn kinh hãi. Mà lúc này, bọn họ rốt cuộc ở trong kinh hãi không thể không tin, lão nhân vẫn im lặng này lại thực đạt tới “Đạo thần đỉnh phong” trong miệng Sở Thương Minh... Khí thể của hần, so với “Tà Đoạn Thương” đã muốn bước vào đạo thần, lại còn cường đại hơn nhiều như thế. Bọn họ chưa bao giờ thể hội qua, cũng chưa bao giờ nghe nói qua một người chỉ dựa vào khí thể, là có thể tạo nên hậu quả đáng sợ như thế.

Bọn họ hầu như có thể khẳng định hô lên, người này... Nhất định là hoàn toàn xứng đáng thiên hạ đệ nhất!

Hây!

Hây!

Hây!

Ba tiếng hét lớn đồng thời vang lên, Viêm Kinh Hồng, Viêm Kinh Bình, cùng với Viêm Đoạn Thương cũng lực lượng toàn bộ khai hỏa, phóng xuất ra khí thể chính mình... Trong khoảng thời gian ngắn, ba đạo khí lưu ẩn chứa khí tức thần thánh bức Viêm Thiên Uy.

Dưới chân, vậy địa nham được xưng thần lực phù hộ lại bắt đầu lay động rất nhỏ, thật giống như đang kéo toàn bộ Lạc Thần Nhai đều lay động, lay động mặc dù càng ngày càng kịch liệt, cho dù run run xa không kịp trong lòng bọn họ. Nhìn vậy hai lão nhân tóc bạc trắng, tuổi đã qua bát tuần này, bọn họ không thể không nghi ngờ, tất cả có thể là một giấc mộng hay không.

Lại là hai người có được khí tức thần xuất hiện ở trước mắt bọn họ. Thần nhân thực lực này đó ở nhân loại đỉnh phong, bình thường muốn gặp một người cũng không có thể, hôm nay lại liên tiếp xuất hiện ở trước mắt bọn họ... Cũng không phải bốn cường giả thần cấp đã được công nhận, mà là bốn người trước đó chưa bao giờ thấy qua, nghe nói qua.

Một người trong đó mạnh, lại xa xa vượt qua bọn họ nhận thức. Liên ngay cả Kiếm Thần, cũng một lời nói ra hần không bằng hần.

Hơn nữa, bọn họ lại là cùng nhau tiến đến, trên xưng hô, tựa như là thân nhân.

Mà từ trên khí tức bọn họ phán đoán, có thể dễ dàng biết, bọn họ tu hành là cùng một công pháp, cũng liên ý nghĩa bọn họ căn bản chính là “đồng môn đồng phái”, đến từ cùng một địa phương.

Những người này, đến tột cùng là một đám người nào!

Bọn họ thà rằng tin tưởng, cái đám người này có thể hay không là từ Thần Chi đại lục trong truyền thuyết đi tới Thiên Thần đại lục.

Viêm Thiên Uy toàn thân dựng lên, thẳng hướng trên không, Viêm Đoạn Thương theo sát sau đó, dưới chân hư điểm, hai tay nâng lên, Viêm Kinh Hồng cùng Viêm Kinh Bình đồng thời đứng dậy, tùy tùng Viêm Thiên Uy thân thể mà đi, hai bàn tay khô héo cũng vươn ra. Ba người ba đạo khí lưu hiện ra ba cái hình dạng bất đồng bức hướng Viêm Thiên Uy.

Đối mặt lực lượng ba người thần cấp vây kín, Viêm Thiên Uy một chút cũng không thấy hỗn loạn, tay trái vung lên, thế công vung cùng một chỗ nhất thời trở nên thư hoãn, như con sông chạy như điên biến thành dòng suối róc rách, tay phải nhẹ nhàng băng quơ hư không đánh ra, đại lực mệnh mông rợp trời rợp đất đánh úp về phía ba người hợp lực.

Bọn họ này cấp bậc chiến đấu, đã muốn không cần thân thể tiếp xúc giao đấu. Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần cách không lấy tính mạng người, đơn giản tựa như lấy đồ trong túi vậy. “Thần” không chỉ là một cái danh hiệu, cũng bởi vì ở trước mặt phạm nhân, bọn họ có thể nắm trong tay tất cả những năng lực đáng sợ.

Bốn người cố ý nhẹ nhàng tung lên, ở không trung triển khai lực lượng và chạm, để tránh cho người trên mặt đất nhận lấy những ảnh hưởng khó có thể thừa nhận. Cho dù là như thế, lấy lực lượng Viêm Thiên Uy cùng ba người va chạm vào nhau, Lạc Thần Nhai trước sau kịch liệt lay động xuống, dưới áp lực trầm trọng như cự sơn làm cho người ta cảm giác giống nhau bị áp chế đè xuống vài phần. Đá vụn bay tán loạn cùng gió cuồng bạo làm cho người ta không mở ra được ánh mắt. Dưới dư âm lực lượng, có mấy cao thủ đương trường phun ra máu. Viêm Cung Nhược mặc dù ở dưới Viêm Thu Sa toàn lực bảo hộ, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ.

Chỉ là năng lực dư âm, liền làm cho các cao thủ tuyệt đỉnh ở các nơi Thiên Thần đại lục dậm chân một cái đất cũng muốn rung chuyển này đã bị thương nặng, nếu trực tiếp tương đối... những người chưa thể nghiệm qua “Thần uy” như thế nào tại một khắc này rốt cuộc biết ở trước mặt thần cấp, bọn họ thực lực là không chịu nổi ột kích cỡ nào.

Lần đầu tiên thử, một Viêm Thiên Uy đối mặt ba cao thủ thần cấp, cũng là cân sức ngang tài, hai bên đều bị bức bách dân ra, sau đó lại lần nữa công về hướng đối phương.

Oành...

Oành...

Hô...

Xẹt...

...

Trên không, là “thần” chiến đấu, bọn họ cả đời này, có lẽ cũng chỉ nhìn được một lần như vậy, đều bị muốn có thể cẩn thận quan sát trận quyết đấu vô cùng rung động này, không bỏ qua một chi tiết. Nhưng bọn họ lại thất vọng nhất định. Bốn người đồng nguyên đồng tông, căn bản khác với năm đó Sở Thương Minh, Phong Triều Dương, Vũ Tiều Tụ, Tuyết nữ chiến đấu, bọn họ đối với công pháp, chiêu thức đối phương đều quá mức quen thuộc, căn bản sẽ không dùng cái chiêu thức gì, duy nhất cần làm, chính là thuần lực lượng so đấu. Dưới lực lượng trọng áp, người phía dưới căn bản nâng không nổi đầu lên, cho dù ngẩng đầu, cũng không mở ra được ánh mắt. Chỉ có bên tai, truyền đến từng đợt chấn động làm cho khí huyết bọn họ chấn động thật lớn, dưới chân, cũng truyền đến từng đợt rung chuyển, mặt đá vô cùng cứng rắn từng tấc nứt vỡ, đan vào thành rậm rạp như lưới.

302. Chương 301: Mũi Tên Màu Đỏ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 301: Mũi tên màu đỏ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sở Thương Minh thanh bào liệt liệt rung động, thân thể hắn như một pho tượng bằng đá, vẫn không nhúc nhích, hai mắt dừng ở trên người Viêm Thiên Uy, ánh mắt theo hắn di động mà di động, không có giây lát rời đi, lẳng lặng nhìn, hiểu được hắn đang muốn truyền lại cho hắn cái gì đó.

Sở Kinh Thiên hộ ở trước người Lãnh Nhai, gắt gao cắn chặt răng không lui về phía sau một bước, trong miệng nói mơ hồ không rõ: “Thì ra, Đại Thông gia gia cùng Hành Thái nãi nãi lại lợi hại như vậy... Còn lão gia gia kia, so với gia gia còn lợi hại hơn... Bọn họ thật sự là người của Diệp lão đệ sao... hô...”

Bốn người ở trong không trung không ngừng dây dưa, trao đổi phương vị không có quy luật. Hai già một trẻ dưới sự hợp lực, cùng Viêm Thiên Uy chiến cũng là ngang bằng. Nhưng tình cảnh này bọn họ đến tột cùng dùng mấy phần lực cũng chỉ có tự mình biết. Bốn thần cấp, Thiên Thần đại lục giờ phút này cường giả công nhận thần cấp cũng từ ba người trước đó (Phong Triều Dương đã chết) đã biến thành bảy, còn có một người trong đó đã vượt xa cấp độ thần, đạt tới đỉnh phong thần cấp. Bọn họ hôm nay xuất hiện cùng trận đấu có tính chất luận bàn này, chắc chắn trong thời gian ngắn nhất chấn động toàn bộ Thiên Thần đại lục, ở tại Thiên Thần đại lục ma vũ giới đã tạo nên rung chuyển.

Ầm!!

Lại là một tiếng vang như thủy tinh bị cắt vỡ thật lớn, thiên không lại âm u trong chớp mắt, ngay cả ánh mặt trời đều ở năng lượng mật độ đáng sợ ngăn cản không thể thấu nhập. Thời gian lâu, một ít người nguyên bản còn có thể đau khổ chống đỡ cũng đã bắt đầu dần dần kiên trì không được, chỉ có thể bước nhanh né ra, tận khả năng hướng về phía không bị ảnh hưởng mà di động. Trong những người này, không hề thiếu cường giả Thiên cấp, tuy chỉ cùng Thần chênh lệch có một cấp, lại đại biểu cho khác biệt của người cùng thần.

Bốn người giao thủ giằng co thời gian không đến một phút đồng hồ, lại mang đến cho Lạc Thần Nhai thương tích không nhỏ, vết rách to nhỏ che kín trên đó, san bằng một mảng lớn, một ít nham thạch nhô ra đã bị đánh sâu vào dập nát.

Bốn người hoàn thành một lần giao phong cuối cùng, Viêm Thiên Uy thân thể xuyên qua ba người, phiêu nhiên rơi xuống đất, Viêm Khinh Hồng ba người cũng đồng thời bay xuống ở trước người hấn cách đó không xa. Đối với người đạt tới thần cấp mà nói, lấy lực lượng thao túng khí lưu di động cùng phi hành thực dễ dàng làm được. Trình độ giao phong lần này, bọn họ khống chế khá tốt, tuy rằng làm cho một ít người thực lực tương đối yếu kém bị thương, nhưng là chỉ có thể trách bọn họ thực lực không đủ. Đối mặt bốn người giống như thần, lại có ai dám bởi vì ở bọn họ trong giao chiến năng lượng dư ra làm bị thương mà tìm đến bọn họ tính sổ.

Bốn người sau khi rơi xuống đất, trên mặt đều triển lộ ý cười. Viêm Khinh Hồng theo thói quen vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, ôn hòa cười nói: “Thiên Uy, tuy chỉ là ngẫu hứng giao thủ, không thể tận hứng, nhưng người ta cũng biết, nếu ba người chúng ta liên thủ, trận chiến này muốn phân thắng bại, sợ là ba ngày ba đêm cũng khó”.

Viêm Thiên Uy cũng cười trả lời: “Hôm nay mục đích đã đến, ngày khác đợi chủ nhân đại sự bình định, chúng ta trở lại quê cũ, lại thống khoái đại chiến ba ngày ba đêm là được”.

Bốn người đứng ở trung gian, chung quanh từng đôi ánh mắt nhìn bọn họ, trong đó bao hàm cảm xúc không cần nói cũng biết. Lúc này, bọn họ trong lòng ý tưởng mãnh liệt nhất không mưu mà hợp... Bọn họ, đến tột cùng là ai!

Khiếp sợ rất nhiều, bọn họ phát hiện Kiếm Thần Sở Thương Minh đã muốn chẳng biết đi đâu. Có lẽ là lại ẩn ở tại chỗ tối. Có lẽ là... hấn nhìn thấy gì, cần trong thời gian ngắn nhất đi im lặng lĩnh ngộ.

“Mấy vị... cao nhân, có thể báo cho biết tục danh?” Vũ Tam Tư từ sau một khối cự thạch bị lực lượng đánh tả tơi đi ra, hướng bốn người bọn họ hỏi ra vấn đề mỗi người đều muốn biết đáp án. Ánh mắt đảo qua bốn người, nhớ bộ dáng bọn họ, cuối cùng dừng ở trên người Viêm Thiên Uy. Kiếp này, hấn rốt cuộc gặp được cường giả so với hấn phụ thân còn mạnh hơn.

“Tục danh? Ha ha ha ha, không đề cập tới cũng thể, đối với chúng ta mà nói, đó chỉ là cái xưng hô không thường dùng đến. Chúng ta chỉ cần nhớ rõ chính mình là người hầu trung thành nhất của chủ nhân là được” Viêm Thiên Uy vẻ mặt ôn hòa, nói ra một câu long trời lở đất, làm cho mọi người không thể tin được.

Người này thực lực vượt qua bọn họ hiểu biết, đạt tới thần cấp đỉnh phong... Lại có thể là một người hầu!

Bốn người này giống như thần nhân kinh thế từ trên trời giáng xuống, thế nhưng đều chỉ là một người hầu!

Chủ nhân bọn họ, đến tột cùng là thần thánh phương nào!

Mà ba trưởng lão Bắc Đẩu trong lòng rung động, lại đến một bước không cách nào hình dung. Bốn cao thủ thần cấp, đó là đội hình đáng sợ Bắc Đẩu Tông bọn họ cũng không dám dễ dàng trêu chọc. Bọn họ đến tột cùng là đến từ nơi nào... vì thế lực bọn họ trải rộng thiên hạ, nhưng lại một chút cũng không có biết được cỡ lực lượng đáng sợ này xuất hiện.

Bọn họ, bắt đầu cảm giác được một loại áp lực trầm trọng chưa bao giờ từng có, cùng với cảm giác kinh hoàng sự việc hoàn toàn vượt qua bọn họ dự đoán, vượt qua bọn họ nắm trong tay.

“VẬY... không biết chủ nhân các người là cao nhân phương nào, có ở đây hay không” Vũ Tam Tư hỏi.

Viêm Thiên Uy ánh mắt dời đi, mặt không chút thay đổi nói: “Tên của chủ nhân ta, nếu có duyên, người sẽ biết được, nếu vô duyên, người sẽ không có tư cách biết”.

Vũ Tam Tư ánh mắt vẫn nhiệt liệt như cũ, nhưng đã trầm mặc xuống, cũng không có hỏi nữa. Hắn có một phụ thân giống như thần, mệnh danh phụ thân cùng Thiên Huyền sơn ngẫu nhiên ở lại, người thường ngay cả đảm lượng đặt chân đều không có, chỉ có thể xa xa nhìn lên. Hắn ở trong khí thế cùng hun đúc của phụ thân mà trưởng thành, đối mặt các cường giả khác đều đã vô cùng thần nhiên, bởi vì, hắn vẫn tin tưởng trên thế giới này không ai có thể siêu việt phụ thân.

Mà đối mặt Viêm Thiên Uy, hắn cảm giác được một loại trọng áp vì diệu không thể ngăn cản. Hắn lại thán lại phục.

Phụ thân, gia gia, còn có hai lão gia gia lão nãi nãi biểu diễn chấm dứt, mục đích lần này xuất hiện ở Thiên Thần Ma Vũ đại hội cũng đã đạt tới, Viêm Cung Nhược không còn có cố kỵ, nhảy ra một bước, lớn tiếng hô: “Gia gia, phụ thân, các người mau giúp ta đem mắt của xú hòa thượng kia móc xuống... Hắn vừa rồi cũng dám nhìn ta như vậy! Ta là nữ nhân của chủ nhân ca ca đó!”

Nữ nhân mang thù, cái này hầu như đã là thiên tính, mà ở trên người loại nữ nhân tính cách như Viêm Cung Nhược này lại thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Nàng nói, đúng là Vô Hoa trước đó đối với nàng lộ ra ánh mắt dâm tà.

Viêm Cung Nhược hồ nháo, bọn họ sớm nhìn quen lắm rồi, nhưng lần này, bởi vì một câu cuối cùng của nàng, bọn họ cũng không có bỏ mặc. Vài đạo ánh mắt cùng nhau bắn về phía trên người Vô Hoa sắc mặt âm u bất định. Đối với bọn họ mà nói, tất cả của thánh chủ, cũng không cho phép bất luận kẻ nào khinh nhờn.

Vô Hoa này ở Quỷ Thủy quốc ác danh rõ ràng, nhưng chỉ có hắn chọc người khác, mà không người dám chọc đến hắn. Hắn mặc dù thân thể ục ịch, nhưng có một thân ngạnh khí công rất mạnh, đao kiếm binh thường đừng nghĩ lưu lại vết thương ở trên người hắn. Mà quạt hương bồ rách nát trong tay hắn bên trong lại ẩn tàng mấy cơ quan, ở trong giao thủ sẽ thành linh bắn ra độc tiễn độc mang, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng mặc hắn có cường thịnh gấp mười, ở trong mắt Viêm Thiên Uy cũng là không đủ xem. Vừa mới ở trong bốn cường giả thần dân phát khí dao động, hắn bốc lên khí huyết đến nay vẫn không có hoàn toàn bình ổn, lúc này lồng ngực đang trống rỗng mười phần khó chịu, chợt bị khí tức bốn thần nhân đồng thời tập trung, trọng áp đáng sợ có thể nghĩ. Đó là một loại cảm giác áp bách đáng sợ ngón tay cũng không thể nhúc nhích một chút, ngay cả hô hấp đều bị áp chế gắt gao. Thái Sơn áp đỉnh, bất quá cũng như thế.

Xẹt...

Trên không, bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang rất nhỏ khó phát hiện, nhưng người ở đây đều không phải phàm nhân, đều nhận thấy được cái động tĩnh không có bình thường này, ngẩng đầu hướng thiên không nhìn lại. Nhưng... trên không rõ ràng trống rỗng một mảng, căn bản không có nửa điểm khác thường, liền ngay cả đám mây, đã ở trong vừa rồi năng lượng thần cấp va chạm mà tiêu tán đi.

Thanh âm vừa rồi, tuyệt đối sẽ không là tiếng gió.

Viêm Thiên Uy bốn người đồng thời có cảm thấy, không hẹn mà cùng đem khí thế thu hồi. Bốn đạo khí tức tập trung Vô Hoa toàn bộ biến mất, làm cho hắn nguyên bản thân thể căng thẳng lão đảo vài bước về phía

sau, suýt nữa ngã xuống trên đất.

“Người nào!!”

Nhị trưởng lão Bắc Đê Tông ánh mắt giống như ưng, gắt gao nhìn chăm chăm phía trên. Ở một tiếng quát nhắc nhở của hắn, mọi người đều đem lực lượng vận chuyển hai mắt, nhìn về phía trời cao, quả nhiên... ở một độ cao bọn họ không dám tưởng tượng, bọn họ thấy được một bóng dáng nhỏ bé, trái tim, lại kinh hoàng một chút.

Lăng không hư phù, sau khi đạt tới thực lực thần cấp, có thể dễ dàng làm được, một ít người tu hành công pháp đặc thù cũng có khả năng làm được, người tu hành phong ma pháp ở thực lực Linh cấp cao giai cũng miễn cưỡng có thể làm được. Nhưng... chưa từng có người nghe nói qua, cũng chưa từng có người dám nghĩ tới, con người, lại có thể bay tới độ cao làm cho người ta sợ hãi như thế.

Di động không vốn là rất khó, mà trôi nổi độ cao càng cao, khó khăn cũng sẽ càng lớn, khó khăn này gia tăng cũng không phải là đơn giản như vậy, mà là tăng trưởng rất nhiều lần. Cái bóng dáng kia vị trí trôi nổi, là một độ cao bọn họ căn bản không thể tin. Độ cao này, cũng làm cho các cường giả tuyệt thế của Thiên Thần đại lục này từ đầu đến cuối đều không có phát hiện hắn tồn tại.

Bọn họ tình nguyện tin tưởng, vậy không phải một người... nhưng nếu là người, vậy hắn lại sẽ là ai... Chẳng lẽ, lại là một cường giả thần cấp đáng sợ xuất hiện ở trong này? Độ cao như vậy, chỉ sợ chỉ có thần chân chính mới có thể đạt tới.

Ở trong một đôi mắt kinh nghi, Nhị trưởng lão hét lớn rồi cuộc chiến được trả lời thuyết phục, một đạo mũi nhọn màu đỏ tươi chói mắt lấy thân ảnh hầu như thấy không rõ kia làm khởi điểm, bắn nhanh xuống phía dưới. Mục tiêu, rõ ràng là Vô Hoa vừa mới ngẩng đầu lên kia.

Một cỗ khí lưu vô cùng sắc bén từ đỉnh đầu đánh úp lại, chưa kịp tới gần liền gây cho hắn một loại cảm giác khủng bố thân thể bị xuyên thủng. Vô Hoa không kịp suy nghĩ chính mình vì cái gì lại lọt vào công kích không hiểu, đột nhiên xoay người, tay phải vung nhanh, lấy quạt hương bồ trong tay nghênh hướng mũi nhọn màu đỏ nọ...

Mũi nhọn màu đỏ cùng cây quạt rách nát nhìn qua vô cùng yếu ớt chạm vào nhau, sau một tiếng chói tai vang lên, Vô Hoa liên tục lui hai bước, tay cầm cây quạt không thể khống chế kịch liệt phát run, hắn không kịp nghĩ nhiều, vội vàng lại giơ lên quạt hương bồ trong tay, kinh sợ phát hiện cái quạt hương bồ lấy huyền thiết chú thành, mấy chục năm cũng không tổn hại qua này, đã lại có một lỗ hổng lớn bằng ngón tay.

Mà đạo mũi nhọn màu đỏ dưới sự chống đỡ của hắn, lại hoàn toàn biến mất ở nơi nào.

Hóa khí thành tên!! Mọi người trong lòng kinh hô. Trừ nguyên do này ra, không có gì có thể giải thích một màn quỷ dị mũi nhọn màu đỏ biến mất. Mà cái người tự xưng “Tà Cung Lạc” kia, cũng vừa rồi ở trước mặt bọn họ biểu diễn một phen thần tích hóa khí thành tên. Nhưng... nếu cái này thật sự là khí tiễn, vì cái gì lại có thể là có màu đỏ?

303. Chương 302: Tà Đế, Một Mũi Tên Kinh Thiên. (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 302: Tà Đế, một mũi tên kinh thiên. (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Là ai!!”

Vô Hoa vừa mới gầm lên một tiếng, lại là một đạo khí tiến từ trên trời giáng xuống, bắn thẳng đến đỉnh đầu hắn, hắn không lại đi ngăn cản, thân thể nhanh chóng lui ra sau tránh thoát, ánh mắt bốc hỏa nhìn trên không.

Viêm Cung Nhược vừa muốn hưng phấn vô cùng hô to ra tiếng, lại bị Viêm Thu Sa một cái giữ chặt, dùng ánh mắt hơi làm ý bảo. Viêm Cung Nhược lúc này mới khó nhọc áp chế cảm xúc chính mình, nhưng thần thái bên trong hai mắt vẫn như cũ như nóng bỏng nhiệt liệt.

Mà vào lúc này, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, một cái bóng người màu bạc đã muốn xuất hiện ở bên trong tầm mắt bọn họ, lẳng lẳng phiêu phù ở phía trên tầng trời, tóc đen, mặt nạ bạc, quần áo bạc.

Hắn xuất hiện, làm cho không khí hiện trường trong nháy mắt ngưng kết, một thân trang phục này, tượng trưng cho một người đáng sợ lấy tàn nhẫn cùng khủng bố làm danh.

“Tà... Tà Đế!!”

“Mặt nạ màu bạc, áo khoác màu bạc, người này nói vậy chính là Tà Đế trong truyền thuyết. Vậy cây cung...”

Một cây cung đồng lớn Tà Đế lấy ra hiện ở bên trong tầm mắt bọn họ, đó là một cây cung màu máu, bởi có màu máu nên nhìn như ngọn lửa chân thật, giống như vừa mới ở phía trên thân cung vẽ loạn một tầng máu mới, tùy thời đều đã có huyết châu rơi xuống. Mà trên thân cung thật lớn nọ làm cho bọn họ không khỏi nghĩ tới một cái ác quỷ ác ma toàn thân nhiễm huyết, giương nanh múa vuốt...

Đáng sợ! Chỉ là ngoại hình, liền làm cho bọn họ cảm giác được da đầu hơi hơi run lên.

Tà Đế, không hề nghi ngờ!

Tà Đế, hắn đứng ở trên độ cao nhìn mà các cao thủ cũng không dám tin tưởng nhìn xuống phía dưới, Tà Đế, lấy huyết cung trong tay dữ tợn bắn ra mũi tên quỷ dị như máu tươi, Tà Đế, như quỷ mỵ bỗng nhiên xuất hiện... Từ khi hắn bị phát hiện, đến hắn xuất hiện ở nơi này, đều lộ ra một loại sắc thái làm cho người ta khiếp sợ tim đập nhanh, làm cho hắn ở trong lòng những người ở đây, để lại một đạo bóng đáng rung động.

Tà Đế thực lực, có người nói hắn thực lực cao không lường được, đủ để so với với những người bước vào đạo thần. Về phần hắn đến tới cùng có bao nhiêu mạnh, cũng không có một lời đồn nào có thể biết được. Bởi vì người cùng Tà Đế giao thủ toàn bộ đều đã chết, chết không toàn thây, không có ngoại lệ. Danh khủng bố của hắn, cũng là ở trong máu tươi rất nhanh tích lũy.

Nếu Tà Đế chính là một cuồng ma sát nhân thực lực cao tuyệt, cũng không đến mức khiến cho khủng hoảng thật lớn. Nhưng hai đại thảm án ma vũ thể gia diệt môn của Đại Phong quốc, đem khủng bố của hắn đẩy tới tới đỉnh, làm cho các cao thủ tuyệt đỉnh nổi tiếng xa gần này cũng không dám đối với hắn có gì xúc phạm. đại công tử Thượng Quan thể gia Đại Phong quốc chết trong tay Tà Đế, Thượng Quan thể gia lại đến nay cũng không có gì hành động nhằm vào Tà Đế. Cũng không phải là không nghĩ, mà là không dám, bởi vì nếu không thể nhìn xuống cái khẩu khí này, Thượng Quan thể gia hậu quả duy nhất chính là cả nhà diệt môn. Ngay cả một cái ma vũ thể gia khổng lồ cường đại Đại Phong quốc còn như thế, huống chi là người khác. Tà Đế không đơn giản là một người, phía sau hắn còn có một cái tà tông thần bí khó lường, tương truyền từ Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông ra, ai cũng không thể trêu vào.

Mà... so ra mà nói, người ở ngoài Đại Phong quốc đối với đáng sợ của Tà Đế trình độ hiểu biết xa không có khác sâu như người Đại Phong quốc. Mà một ít thể lực ở trong trăm ngàn năm tự tin càng ngày càng bành trướng lại sẽ không bị thanh danh của hắn dọa đến.

Hắn hôm nay xuất hiện như thế, rõ ràng là muốn cùng cường giả thiên hạ chiến một trận... Nhưng, ai dám cùng hắn chiến một trận? Cùng hắn giao thủ, thắng thì thắng, Bại, tất chết không toàn thây! Mà chỉ với hành động hắn dừng lại ở trên không cực cao kia, khiến cho bọn họ đã không có dũng khí cùng giao thủ.

Chung quanh bỗng nhiên trở nên có chút rét run, bên trong không khí, tràn ngập một loại khí tức lạnh thấu xương. Tà Đế chỉ là một người, mấy chục cao thủ tuyệt đỉnh đối mặt với hắn lại không có một người chủ

động đặt câu hỏi. Khí thể một người, ngay lập tức áp đảo một mảng. Hắc mớ hồ phóng xuất ra khí tức vô tình lạnh như băng, đã muốn nói cho bọn họ đây là một người như thế nào.

Mà bên kia, thân thể mềm yếu của Viêm Tịch Minh vẫn dựa vào cách đá mà ngồi, ở dưới hai mũi khí tiễn của Viêm Cung Lạc hắc đã bị thương nặng, cũng may đã muốn dụ đi, nhưng nỗi đau thể xác, xa xa không bằng cảm giác khuất nhục vì thất bại trong lòng. Hắc sinh ra ở Bắc Đế Tông, từ nhỏ chỉ biết chính mình gặp may mắn ưu thế, cũng từ nhỏ chỉ biết bọn họ mới xứng vì là “Vương” chân chính của thiên hạ. Hắc ngày thường cực ít xuất hiện trước mặt người, lần này theo bốn trưởng lão giới luật đi vào Thiên Thần Ma Vũ đại hội hoàn toàn là ôm một loại tư thái coi rẻ anh hùng thiên hạ, như thế nào cũng không nghĩ tới trận đầu giao thủ liền gặp được thảm bại, bại hắc, lại là một người tuổi so với hắc cũng không lớn hơn.

Tâm lý chênh lệch thật lớn, hắc khó mà nhận được.

Khi Tà Đế xuất hiện, hai mắt vô thần của Viêm Tịch Minh kia đột nhiên mở, gắt gao nhìn thẳng Tà Đế, bên trong hai mắt, lóe ra hào quang vô cùng chấn động - hắc nhận ra được cung trong tay Tà Đế, bởi vì nó rõ ràng là vật mà Bắc Đế Tông hắc tìm kiếm trăm ngàn năm, cũng chỉ có mấy người ít ỏi trong Bắc Đế Tông mới biết được hình thù cây cung Bắc Đế này - Tai Ách!

“Bắt hắc... không tiếc trả giá gì! Cung trong tay hắc... Là Bắc Đế cung!” Viêm Tịch Minh vận chuyển Viêm hồn lực có chút hỗn loạn trong cơ thể, cố nén đau nhức từ trên vết thương mang đến, đem thanh âm mỏng manh rơi vào tay trong tai ba trưởng lão giới luật. Ba trưởng lão giới luật đồng thời toàn thân chấn động mãnh liệt, ánh mắt kinh nhiên.

Tà Đế nâng lên tay trái nắm cung, tay phải chậm rãi kéo ra một dây cung người ngoài nhìn không thấy, theo dây cung kéo ra, một đạo mũi tên màu đỏ cũng không biết từ vật gì tự phát ngưng tụ thành, xuất hiện ở trên cung, lóe ra hào quang yêu dị. Mũi tên chỉ tới, vẫn là Vô Hoa.

Vô Hoa muốn phá đầu cũng nghĩ không ra mình đến tốt cùng khi nào thì đắc tội người này, nhưng hắc lại nghĩ đến lời đồn tà tông thường xuyên tiêu diệt kẻ làm ác, trên mặt nhất thời âm trầm, không có ý đồ nhiều lời cùng đào vong, ngược lại trực tiếp nghênh đón Tà Đế vọt lên, bởi vì ở trước mặt Tà Đế, muốn dùng ngôn từ hóa giải cùng chạy trốn, đều là buồn cười phí công. Mà cường độ hai mũi tên mới vừa rồi, làm cho hắc đối với thực lực Tà Đế có hiểu biết đại khái, sợ hãi trong lòng cũng bởi vậy mà ít đi vài phần.

“Dừng tay!!”

Ba tiếng hét lớn cùng vang lên một chỗ, ba trưởng lão giới luật hô to ra tiếng đồng thời nhảy lên, mang theo thể chân vạc vây quanh Tà Đế chung. Nhị trưởng lão cầm đầu lạnh lùng nói: “Người chính là Tà Đế? Mặc kệ người là ai, nơi này là Thiên Thần Ma Vũ đại hội, nơi cao thủ thiên hạ tập hợp, ai đều phải vâng theo quy củ nơi này, nếu không chính là cùng cao thủ thiên hạ là địch. Nơi này chỉ có thể luận bàn cùng khiêu chiến lẫn nhau, không thể trả thù gây chuyện. Người ở trên không đánh lén, đã là hồng rồi quy củ Thiên Thần Ma Vũ đại hội, chúng ta làm người chứng kiến cùng chế tài đại hội lần này, phải đem người bắt lại”.

Trong khí tràng lạnh như băng nhất thời tràn ngập không khí khẩn trương giương cung bạt kiếm, ba lão dưới bề ngoài bình tĩnh nghiêm túc, trái tim nhảy lên biên độ cũng là thần kỳ lớn, ánh mắt, càng nhiều là dừng ở trên Bắc Đế cung đang được kéo ra. Bắc Đế Tông tồn tại mục đích là tìm kiếm Bắc Đế cung cùng chủ nhân của nó, nhưng từ xưa đến nay chưa bao giờ thực hiện qua, từ từ, Bắc Đế Tông sớm đã không hề đem tinh lực đặt ở trên cái “số mệnh” có lẽ chỉ là lời nói hoang đường này, cũng vì nhân tính các loại mà cũng theo lực chú ý dời đi bành trướng cùng truyền thừa, làm cho Bắc Đế Tông biến chất theo. Hôm nay ngẫu nhiên gặp Bắc Đế cung - nếu thật sự là Bắc Đế cung mà nói, bọn họ cảm nhận được vẫn là loại vô cùng phần chấn cùng nóng bỏng này. Bởi vì đó là thuộc loại vũ khí chung cực tối cao của thân, vứt bỏ cái sứ mệnh mà bọn họ đã muốn quên đi cùng vứt bỏ, nếu có thể có được lực lượng của nó, Bắc Đế Tông nhất định là như hổ thêm cánh, ngay cả Nam Hoàng Tông cũng không cần kiêng kỵ.

Nhưng... người có được Bắc Đế cung liền được Bắc Đế Tông thề sống chết nguyện trung thành? Đối với bọn họ mà nói, đây là cổ hủ buồn cười cỡ nào. Thế lực to lớn truyền thừa trăm ngàn năm, tích lũy trăm ngàn năm lại bởi vì mấy câu nói, một cây cung liền như vậy bao gồm cả bọn họ hoàn toàn giao cho một người ngoài? Đây là gốc rễ không thuốc nào trị được.

Vô luận là Viêm Tịch Minh, hay là ba trưởng lão giới luật kia, khi nhìn thấy Bắc Đế cung trong tay Tà Đế

trước hết nghĩ đến đó là đem nó đoạt lại, ý niệm nguyên trung thành người mang Bắc Đế cung trong đầu ngay cả một chút đều không có xuất hiện qua, ngược lại đối với hấn động sát tâm. Liền giống như, Nam Hoàng Tông khi cùng Diệp Vô Thần làm giao dịch, nhắc tới cũng chỉ có Nam Hoàng kiếm, mà chưa từng đề cập tới chủ nhân Nam Hoàng kiếm. Đối với Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông đã muốn biến chất, sứ mệnh trói buộc bọn họ đã muốn bị bọn họ vứt bỏ, còn lại chỉ là các loại ý niệm càng ngày càng bành trướng.

Ba đạo khí tức đem Tà Đế chặt chẽ tập trung, Tà Đế đối với Vô Hoa công kích không hiểu, cũng cho bọn họ một cái cơ hoàn mỹ. Nhưng mà, bọn họ còn chưa kịp xuất thủ, một tiếng rống giận như sấm rền vang lên bên tai bọn họ: “Ai... dám... thương... đến... chủ... nhân... ta!!”

Viêm Khinh Hồng già nua như mãnh hổ đang nổi giận, thân thể cuộn cuộn nổi lên một cổ khí lưu kinh người vọt mạnh đánh tới trước người Tà Đế, đem khí tràng ba trường lão đang vận sức chờ phát động toàn bộ đẩy lui mấy bước, trước mắt một trận mê muội. Theo sát sau Viêm Khinh Hồng, Viêm Khinh Bình cũng đứng ở trước người hấn, cặp mắt hòa ái kia giờ phút này bao hàm tức giận làm cho người ta không dám nhìn gần: “Thương đến chủ nhân ta, chết không toàn thân!”

Một đạo bóng dáng màu xám chớp lên xuất hiện ở bên người Tà Đế, ánh mắt bình tĩnh mang theo uy áp làm cho người ta tim đập nhanh bắn thẳng đến ba trường lão vừa mới muốn đối với Tà Đế phát động công kích kia, thanh âm vô cùng lạnh lùng: “Mạo phạm chủ nhân ta, tội đáng chết vạn lần”.

Viêm Đoạn Thương cùng Viêm Thu Sa đồng thời mà động, đứng ở một phía khác của Tà Đế. Viêm Đoạn Thương mày nhướng lên, đầy mặt lệ khí: “Các người tiến lên một bước nữa thử xem”.

Viêm Cung Lạc vọt người một cái, phóng tới trước người Viêm Đoạn Thương, âm thanh lạnh lùng nói: “Ai dám thương tổn một cọng tóc chủ nhân ta, ta giết cả nhà hấn... Cho dù là ‘Bắc Đế Tông’, ta cũng muốn diệt tông hấn!”

Lại là một thân ảnh màu đen chắn ở trước người Tà Đế, trong tay hấn, nắm một cây đoản nhận lập lòe lục quang mỏng manh, đúng là Lãnh Nhai vừa mới khôi phục vài phần khí lực. Hấn không có ngôn ngữ, nhưng ánh mắt trở nên âm lãnh của hấn đã hoàn mỹ biểu đạt ra những gì hấn muốn biểu đạt.

Ba trường lão giới luật toàn bộ ngốc ở tại nơi đó, những cao thủ đến từ khắp nơi Thiên Thần đại lục cũng toàn bộ ngốc ở nơi nào. Liền ngay cả Sở Kinh Thiên cũng trừng lớn mắt, mở lớn miệng, thật lâu không thể khép lại.

304. Chương 303: Tà Đế, Một Mũi Tên Kinh Thiên (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 303: Tà Đế, một mũi tên kinh thiên (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ở trong không khí vô cùng tĩnh mịch, Tà Đế thân thể chậm rãi hướng về phía trước trôi nổi mà đi, thân thể hấn cao thấp không có một bộ vị di động, thật giống như trên không có cái gì đang dắt đi đều đều hướng về phía trước vậy. Hấn tay trái cầm cung, tay phải kéo dây cung, một đạo quang tiễn màu máu ở dây cung lại ngưng tụ thành, cũng không ngừng phóng đại, nguyên bản hồng quang ảm đạm cũng càng ngày càng đậm liệt, dần dần, thân cung màu máu cũng chợt lóe lên huyết quang càng ngày càng làm cho người ta sợ hãi.

“Quy củ... Thế giới này, không có quy củ gì có thể trói buộc bốn đế, bởi vì... mọi quy củ trong thiên hạ... đều phải từ bản đế đến định, lực lượng trong tay bản đế, chính là quy củ lớn nhất...”

Trong thanh âm khàn khàn trầm thấp, Tà Đế thân thể chậm rãi bay lên, thanh âm hạ xuống là lúc, hắn đã muốn đến mấy chục thước trời cao, Tai Ách cung trong tay hào quang màu máu đã ở giờ khắc này đậm đặc đến cực hạn, đem ngân diện ngân y của hắn, thậm chí không khí chung quanh đều ánh thành màu máu nồng đậm. Cách rất xa, thậm chí có thể ngửi được một cỗ mùi máu tươi làm cho người ta nổi da gà.

Càng đáng sợ, là một cỗ lực lượng khủng bố càng lúc càng lớn, làm cho bọn họ mỗi người đều toàn thân run rẩy, trong lòng run run.

Tê...

Hào quang màu máu bỗng nhiên tiêu thất, mà một đạo hào quang màu đỏ tươi chói mắt từ trung tâm huyết mang bắn ra, như một đạo lưu tinh rơi xuống, thẳng hạ xuống phía dưới.

Một khắc nọ, cảm giác tận thế tiến đến cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Một mũi tên bắn ra, trong nháy mắt vừa bắn ra, bên trong mỗi người bọn họ đều phát hiện chính mình đã mất đi thị giác, mất đi thính giác, trong nháy mắt, chung quanh đã không có thanh âm gì, bên trong tầm mắt, chỉ có mờ mịt một mảng màu máu, một đạo huyết quang huyền lệ đến cực điểm mở ra cái thế giới màu máu này, dùng quỹ tích thẳng tắp hạ xuống, cùng bọn họ càng ngày càng gần...

Oành!!!!

Ngay lập tức trong lúc đó, bọn họ khôi phục thính giác, nhưng trong nháy mắt khi khôi phục thính giác, thanh âm nổ tung phảng phất thiên địa sụp đổ làm cho bọn họ lại một lần nữa không nghe được gì trong thời gian ngắn. Phạm vi trong vòng hơn mười dặm, đều nghe được một tiếng nổ vang như kinh lôi.

Hai lần mất đi thính giác, lần đầu tiên, là Tai Ách cung bắn ra một mũi tên quá mức cường đại tạo thành khoá không gian, lần thứ hai, lại là vì thanh âm nổ tung quá mức lớn. Mà vô luận là thanh âm nổ tung kinh thiên động địa, hay là đất dưới chân rung chuyển, đều duy trì một lúc, không có ngân nga liên tục.

Khi mọi người phục hồi tinh thần lại, thính giác cũng dần dần khôi phục, Tà Đế vẫn như cũ phiêu phù ở nơi đó, không chút sứt mẻ, chỉ có huyết cung trong tay khôi phục lại sắc thái ban đầu. Mà khi nhìn về phía dưới chân, bọn họ đồng tử cũng không chịu được kích thích co rút lại, giống nhau thấy được chuyện đáng sợ nhất cùng không thể tin nhất trên thế giới này.

Vị trí mũi tên màu máu kia hạ xuống, là vị trí trước Vô Hoa hòa thượng đứng, nơi đó lúc này đã không còn dấu vết gì Vô Hoa hòa thượng tồn tại, ở đó chỉ là một cái đại động đường kính ba thước. Làm cho bọn họ hít một hơi khí lạnh là, lưỡng đạo khe rãnh thật dài lấy đại động này làm khởi điểm, phân biệt hướng hai bên kéo dài mà đi, một đạo hướng đến Lạc Thần Nhai, một đạo đến xa xa tầm mắt... Từ trên không hướng hai đạo khe rãnh nhìn lại, xa xôi phía dưới, bọn họ thấy được hồ nước điên cuồng ủa vào.

Toàn bộ Lạc Thần Nhai cao trăm trượng, chịu thần phù hộ, lại bị một mũi tên - ngay lập tức đã bị cắt thành hai nửa!!

Gió ngừng, không khí đình chỉ lưu động, hô hấp toàn bộ ngừng lại, tất cả đều đọng lại.

Bốn cường giả thần cấp chiến đấu, làm cho cao thủ thiên cấp thở không nổi, mặt Lạc Thần Nhai nứt nẻ, vết rách trải rộng, làm cho bọn họ đã biết như thế nào thần uy. Mà một mũi tên này trong tay Tà Đế bắn ra, lại trực tiếp đem Lạc Thần Nhai chặt đứt, so với lực lượng bốn cao thủ thần cấp tạo thành cường đại đánh sâu vào đầu chỉ mấy chục lần!!

“Rất... đáng sợ...” Một lão giả xanh xao, ở Thương Lan quốc có danh hiệu “Thiết Tí Minh Thần” thì thào nói, bên trong hai mắt ẩn chứa hoảng sợ cùng kinh hãi. Tại đánh sâu vào đáng sợ đến mức tận cùng, một thể hệ tông sư tuổi tới thất tuần, luôn luôn bình tĩnh cũng đều bị kinh tới hồn phi phách tán.

“Đây là cái lực lượng gì ...”

“Tà Đế... cái này thật sự là lực lượng con người có khả năng phóng xuất ra sao... Đáng sợ, đáng sợ...”

“Tà Đế, Tà tông... trách không được, trách không được vài cái thần nhân thể lại cam nguyện trở thành người hầu của hần, loại lực lượng này, trong thiên hạ, căn bản không ai có khả năng có thể ngăn cản!”

“Tà Đế, thì ra lại cường đại đến loại trình độ này... Cái này có thể chính là... thần lực trong truyền thuyết hay không...!?”

Từng thanh âm ở trong thất thần tràn ra khoe miệng hiển thị trong lòng bọn họ đang từ kinh đào hải lắng, long trời lở đất bắt đầu khởi động. Viêm Thiên Uy thực lực đạo thần đỉnh phong, đảo điên nhận thức bọn họ đối với lực lượng tối cường. Mà một mũi tên này của Tà Đế, lại đem điểm nhận thức này lại hoàn toàn đảo điên.

“Quy củ... Thế giới này, không có quy củ gì có thể trói buộc bản đế, bởi vì... quy củ thiên hạ sở hữu... Đều phải từ bản đế đến định, lực lượng trong tay bản đế, chính là quy củ lớn nhất...”

Trong im lặng vô cùng, câu nói cuồng ngạo tới cực điểm kia của Tà Đế ở bên tai bọn họ quanh quẩn, chỉ là lúc này, không còn có người cảm thấy đây là một loại cuồng vọng. Có được lực lượng đáng sợ như thế, ai dám nói hần không có tư cách coi rẻ vạn sinh... Mà ngay cả “người hầu” của hần, đều có thể ở toàn bộ Thiên Thần đại lực hoành hành vô kỵ.

Quá sức đáng sợ... bốn chữ này, ở trong đầu, trong lòng các cường giả ở đây, một lần lại một lần quanh quẩn, thật lâu không thôi.

“Oa!! Hi hi, chủ nhân ca ca, người quá lợi hại. Mau xuống dưới, mau xuống dưới...” Viêm Cung Nhược duyên dáng gọi to lên. Tà Đế ánh mắt ở trên người nàng tự do nhìn qua một chút, thân thể nhẹ nhàng từ không trung hạ xuống. Dưới chân vừa tiếp xúc đến mặt, Viêm Cung Nhược liền bổ nhào vào trên người hần, ôm cổ hần vừa hô vừa cười, xem tư thế hần không thể đem cả người đều bắt ở trên người hần.

Bất quá lập tức, nàng cảm giác được trên tay ẩm ướt, thân thể của người trong lòng cũng gây cho nàng một loại cảm giác yếu ớt vô lực. Viêm Cung Nhược nét cười không giảm, ôm cánh tay hần đứng ở bên người hần, đắc ý nhìn những cao thủ đã muốn bị dọa choáng váng này, trên mặt là một loại nụ cười kiêu ngạo. Đắc ý nói cho bọn họ, nàng là nữ nhân của hần.

Một mũi tên đoạn nhai, bực thiên uy này tự nhiên không phải dễ dàng thi triển ra như vậy. Chỉ cần đụng chạm thân thể hần, đã biết Tà Đế lúc này trong cơ thể trống rỗng yếu ớt vô cùng. Chỉ sợ chỉ cần hơi chút dùng khí lực lớn một chút đẩy hần, sẽ đem hần đẩy ngã. Viêm Cung Nhược làm như vậy, làm sao không phải đang lạng lạng lơ lơ hần.

Một mũi tên kinh thiên này, làm cho cường giả ở đây rốt cuộc không một người dám quên tên của Tà Đế cùng đáng sợ của Tà Đế, tại một mũi tên kinh thiên động địa này, mặc cho bọn hần ngày thường cao ngạo vô kỵ như thế nào, đều bản năng cảm giác được một loại hèn mọn chưa bao giờ cảm thụ qua. Không chỉ có là Tà Đế, cũng là hôm nay, bọn họ mới chính thức rõ ràng Tà tông đến tột cùng đã muốn cường đại đến loại trình độ nào.

Tà Đế là người Tà tông, mà bốn cường giả thần cấp này, còn có Huyết Sát Ma Đồng cùng hóa khí làm tên làm cho bọn họ sợ hãi than thở, toàn bộ tôn xưng hần là chủ nhân, bọn họ thân phận không cần nói cũng biết. Mọi người cũng rốt cuộc rõ ràng, bọn họ vì cái gì sẽ lấy “Tà” làm họ. Tà, không phải chính là Tà tông sao!

“Các người... các người đúng là người Tà tông!” Bắc Đế Tông nhị trưởng lão kinh thanh nói. Ánh mắt hần không thể khống chế dừng ở trên vết rách đem Lạc Thần Nhai cắt thành hai nửa, như thế nào đều áp không nổi về kinh sợ trên mặt. Ở trước mặt loại lực lượng này, hần không thể không biết lực lượng chính mình nhỏ yếu đến ngay cả con kiến cũng không bằng.

Cái này thực sẽ là người có khả năng phóng xuất ra lực lượng sao? Sẽ không... Người, tuyệt đối không có khả năng có loại lực lượng này, một mũi tên kinh thiên này, nhất định là đến từ Bắc Đế cung trong tay Tà Đế mà hần là phải thuộc về bọn họ!!

Viêm Tịch Minh cùng ba trưởng lão đều vạn phần tin tưởng nghĩ như vậy, cũng vạn phần tin tưởng đó nhất định sẽ là Bắc Đế cung. Bởi vì cũng chỉ có tam đại cấm kỵ chi khí tối cường trong truyền thuyết, mới có thể có thiên uy giống như vậy.

Thấy được uy lực làm cho người ta sợ hãi của Bắc Đế cũng như thế, ý nghĩ đoạt cung ở trong lặng yên bành trướng vô số lần.

“Không sai” Viêm Thiên Uy lãnh đạm lên tiếng, liền khinh thường nhiều lời nữa.

Tuy rằng đã muốn tin tưởng đáp án kinh người này, nhưng nghe đến cường giả thần cấp đỉnh phong này trả lời, mỗi người đều âm thầm hít một hơi khí lạnh.

Bốn cường giả thần cấp, cho dù là toàn bộ Tà tông chỉ có bốn người này, vậy cũng là một cỗ thế lực đáng sợ có thể tùy ý giẫm lên thiên hạ. Huống chi, Tà tông thế lực to lớn, nhân số nhiều, không người không biết. Cao thủ người lại này kinh không biết còn có bao nhiêu... Hơn nữa một Tà Đế làm cho người ta vô cùng sợ hãi - bọn họ đã muốn nhìn đến, một đỉnh núi cực lớn đến khó có thể tưởng tượng, khó có thể đánh giá, khó có thể tin đã từng từng che cả Thiên Thần đại lục, như một bàn tay to, che đầy toàn bộ thiên không.

Không có người sẽ lại hoài nghi, Tà tông vô cùng thần bí này, chỉ xuất hiện không đến một năm, này cường đại đã muốn có thể so với... Không, thậm chí có khả năng đã muốn hơn cả Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông có nội tình trăm ngàn vạn năm!!

Tất cả ánh mắt đều tập trung ở trên người mấy người Tà tông, nam, nữ, già, trẻ... Xuất thủ, không một ai không làm cho họ trong lòng kinh sợ. Viêm Thu Sa cùng Viêm Cung Nhược chưa xuất thủ, bọn họ cũng không dám lại có chút khinh thị. Cũng vậy, nếu về sau gặp được người Tà tông, cho dù chỉ là một người địa vị thấp nhất trong đó, bọn họ cũng không dám có tâm coi thường gì, tựa như đối mặt người Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông.

Trận Thiên Thần Ma Vũ đại hội này, Tuyết nữ chưa đến, Huyền thần chưa đến, lại xuất hiện một đám người so ra càng làm cho bọn họ khiếp sợ hơn. Nhất là một mũi tên kinh thiên của Tà Đế kia, ở trong lòng trong mắt bọn họ vĩnh không thể xóa nhòa ẩn ký, hạ một đạo hồng câu không thể vượt. Một hồi Ma Vũ đại hội thiên hạ cao thủ tập hợp, trở thành nơi Tà Đế cùng với thủ hạ cường giả Tà tông hẳn biểu diễn.

“Cái này... Chính là quy củ...” Tà Đế mắt lạnh nhìn về phía ba trưởng lão Bắc Đế ánh mắt mơ hồ, cung trong tay chậm rãi giơ lên.

Hắn ngay mặt đối diện, Nhị trưởng lão từng coi rẻ người thiên hạ, ở dưới ánh mắt của hắn lại theo bản năng rút lui một bước. Chờ hắn cảm giác lại, nét mặt già nua run rẩy rất nhỏ một chút, lại như thế nào cũng đề không dậy nổi dũng khí đi về phía trước.

Đúng vậy, lực lượng tuyệt đối, cường đại không thể kháng cự chính là quy củ lớn nhất, ba trưởng lão giới luật Bắc Đế Tông, rốt cuộc nói không nên lời. Bọn họ có thể trở thành người chứng kiến cùng chế tài, là vì bọn họ, hoặc là nói Bắc Đế Tông phía sau bọn họ có được lực lượng tuyệt đối. Mà đối mặt Tà Đế, còn có Tà tông làm cho bọn họ đều cảm giác sâu sắc cùng run rẩy này, bọn họ không còn có tư cách nắm trong tay. Ngược lại, lúc này đối phương chỉ cần động sát tâm, liền có thể dễ dàng lấy tính mạng bọn họ. Tà Đế chẳng những lưng đeo cái danh tàn nhẫn đáng sợ, sau hắn còn có Tà tông, rõ ràng căn bản là sẽ không e ngại Bắc Đế Tông hắn.

305. Chương 304: Kẻ Mạo Phạm Chủ Ta – Chết!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 304: Kẻ mạo phạm chủ ta – Chết!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Quy củ... ở trước mặt Tà Để một mũi tên phá vỡ Lạc Thần Nhai đề quy củ lại cùng muốn chết có cái gì khác nhau. Trước mặt cao thủ thiên hạ, hẳn có thể không nhìn quy tắc Thiên Thần Ma Vũ đại hội một mũi tên làm cho Vô Hoa biến mất vô tung vô ảnh. Hẳn nếu muốn giết bọn hắn, lại như thế nào sẽ cố kỵ bọn họ có phải người trong Bắc Để Tông hay không.

“Tốt... Hay cho một Tà tông, Bắc Để Tông chúng ta xem như nhớ kỹ các người” Khí thế đã muốn bị gắt gao hạ xuống Nhị trưởng lão nghiêng rằng nghiêng lợi hạ xuống một câu ngoan độc, oán hận xoay người. Tuy rằng xoay người sang chỗ khác, hẳn vẫn như cũ có thể cảm giác được ánh mắt lạnh như băng của Tà Để vẫn dừng ở trên lưng hắn, làm cho hắn đầy lòng vẫn run rẩy liên tục không thể bình ổn.

Hai trưởng lão khác cũng không thể không cố áp chế không thể phát tác, đi trở về bên người Viêm Tịch Minh vẫn như cũ bị thương nặng ngồi ở chỗ kia. Bọn họ lúc này tâm tư đã muốn hoàn toàn rời khỏi trận Thiên Thần Ma Vũ đại hội, hai mươi lăm năm mới một lần, làm cho thiên hạ chú mục này. Nếu không phải trận đấu này thật sự quá mức quan trọng, ba trưởng lão đã mất hết mặt mũi này thậm chí muốn trực tiếp rời đi, ngay cả một giây cũng không muốn ở lại đây, sớm một chút trở về an dưỡng thương thể Viêm Tịch Minh, báo cho trong tông biết đại trưởng lão đã chết ở trong tay người khác, cùng với Tà tông đáng sợ, Tà Để đáng sợ, bốn cường giả thần cấp đáng sợ, còn có ba thiếu niên kinh người nọ - một hậu nhân Kiếm Thần bại đại trưởng lão, một mở Huyết Sát Ma Đòng, miểu sát đại trưởng lão, một ở tình thế thiếu chủ không thể tiếp cận mà đem hắn trọng thương thất bại.

Dĩ vãng, Thiên Thần Ma Vũ đại hội tuy rằng ít có người dám đích thân tới hiện trường, nhưng kết quả này, cũng là tiêu điểm thiên hạ chú ý. Bắc Để Tông phái người đến đây đã muốn cực kỳ mất mặt, nhưng quyết không thể làm ra chuyện cụp đuôi mà thoát đi. Tuy rằng, tuyệt đại đa số cường giả đến từ các nơi trong thiên hạ còn chưa có xuất thủ, trận Thiên Thần Ma Vũ đại hội này cũng đã xem như xong rồi... Bởi vì mấy cường giả nọ lấy phương thức một cái so với một cái càng rung động hơn xuất hiện quá sớm, đem những cao thủ đại lục tràn đầy tự tin, thoả thuê mãn nguyện này toàn bộ áp chế ảm đạm không ánh sáng. Không biết còn có bao nhiêu người nguyện ý xuất thủ “bêu xấu”, lại có bao nhiêu người sẽ tiếp tục đi luận bàn quyết đấu.

“Đứng lại... Mạo phạm chủ nhân chúng ta, các người đã nghĩ bỏ qua như vậy sao?” Ba trưởng lão vừa mới chuyển thân đi vài bước, thanh âm Viêm Thiên Uy mang theo lãnh ý bình tĩnh vang lên ở bên tai bọn họ.

Ba người xoay người lại, trầm mi nói: “Người lời này là ý tứ gì?”

“Hừ, rất đơn giản, kẻ mạo phạm chủ ta – chết!” Viêm Thiên Uy bên trong ánh mắt bình tĩnh đột nhiên phóng ra sát khí mãnh liệt.

Ba trưởng lão giới luật bị sát khí đồng thời tập trung, toàn thân đột nhiên lạnh lẽo, bọn họ quá sợ hãi, vội vàng vận chuyển Viêm Hồn Quyết chuẩn bị chống đỡ. Đúng lúc này, một thân ảnh đột nhiên bắn ra, một tay thành trảo, khóa huyệt yết hầu Nhị trưởng lão, Nhị trưởng lão vừa muốn lách mình trốn tránh, lại chợt cảm giác được khí tràng mệnh mông bốn phía đồng thời tập trung ở trên người hắn, hắn như bị bốn tòa núi cao vô cùng trầm trọng áp đỉnh, Viêm Hồn Quyết vừa mới vận chuyển khởi bị bóc ra không còn một mảnh, bên trong lồng ngực khí huyết bốc lên như sóng, một ngụm máu tươi kịch liệt dâng lên, muốn điên mà phun ra.

Cường giả Thiên cấp, hẳn cường đại không người hoài nghi, nhưng hắn ở trước mặt một người thực lực Thần cấp, nhỏ yếu như một đứa trẻ con vừa mới học bước, lại càng không muốn nói đồng thời bị bốn thần cấp, trong đó còn có một người là thần cấp đỉnh phong tập trung. Bốn thần cấp đối phó một Thiên cấp, chỉ cần bọn họ nguyện ý, ngay cả đầu ngón tay cũng không cần động, chỉ cần dùng “khí”, liền có thể đánh cho tan tác, thậm chí giết chết.

Nhị trưởng lão một ngụm máu tươi vừa dâng tới yết hầu, liền bị một bàn tay nắm chặt yết hầu ngăn cách ở hầu. Không có tạm dừng gì, Viêm Đoạn Thương cổ tay hơi rung lên, trong tay truyền đến một tiếng xương gãy vô cùng rõ ràng, lập tức buông lỏng tay ra. Ánh mắt chuyển hướng về phía Tam trưởng lão cũng bị kinh hãi ngây ngốc. Hắn xuống tay sạch sẽ lưu loát, ra tay lấy mạng trong tích tắc, không có nguyên nhân hẳn là trưởng lão Bắc Để Tông mà có một tia do dự, ngay cả sắc mặt cũng không có thay đổi rất nhỏ gì, giống nhau sớm đã quen loại cảm giác lấy đi sinh mệnh người này.

Nhị trưởng lão hai mắt lờn ra, vận vẹo cổ, thẳng tắp ngã xuống.

Viêm Đoạn Thương thân hình xoay đi, một trảo chụp vào Tam trưởng lão, Tam trưởng lão trong lúc cuồng quít hai tay đều xuất ra như muốn đón đỡ, đồng thời thân thể bằng tốc độ nhanh nhất nhảy lùi lại. Nhưng, thân thể hắn rõ ràng ở rút lui rất nhanh, Viêm Đoạn Thương trước mắt vẫn như cũ lấy tốc độ cực nhanh tới gần, trong nháy mắt đã muốn bức đến trước người hắn, một bàn tay đơn giản đến không thể đơn giản hơn mang theo uy thế khổng lồ làm cho hắn tuyệt vọng hướng tới cổ hắn tà tà đánh xuống.

Lấy thực lực hắn, nguyên bản có thể miễn cưỡng ở dưới tay Viêm Đoạn Thương miễn cưỡng đối mặt vài cái. Nhưng giống như Nhị trưởng lão, lực hộ thân của hắn đồng thời bị khí thể bốn thần cấp tập trung hoàn toàn bóc ra, làm cho hắn không còn một tia lực phòng ngự. Viêm Đoạn Thương bàn tay tựa như một cây đao sắc bén, cắt qua song chưởng ý đồ đón đỡ của hắn, cắt qua thân thể hắn, đem đầu hắn trực tiếp từ thân thể cắt bay đi, máu văng khắp nơi, lại không một giọt dính vào thân thể Viêm Đoạn Thương.

Viêm Đoạn Thương lại xoay thân, lại là chỉ chớp mắt, cổ Tứ trưởng lão cuối cùng đã bị Viêm Đoạn Thương cứng rắn vụn gãy. Khi thanh âm cổ gãy “răng rắc” vang lên, thân thể không đầu của Tam trưởng lão mới ngã xuống trên đất.

Tất cả phát sinh quá nhanh, rất đột nhiên, thanh âm mang theo lãnh ý cùng sát ý của Viêm Thiên Uy vừa mới vang lên, ba trưởng lão giới luật của Bắc Đế Tông liền liên tiếp chết ở dưới tay Viêm Đoạn Thương, trước sau không vượt qua ba giây thời gian. Mãi cho đến Tứ trưởng lão trừng lớn hai mắt hoảng sợ rồi ngã xuống, đại bộ phận người vẫn chưa có phản ứng lại.

Bốn siêu cấp cường giả có thực lực Thiên cấp, là thuộc loại siêu cấp cường giả của Bắc Đế Tông, liền như lá bị cuồng phong quét lá không cần tốn nhiều sức đánh chết. Nếu chỉ là Viêm Đoạn Thương một mình đối mặt ba cường giả Thiên cấp, muốn giết bọn hắn cũng phải tốn chút khí lực, mà đối mặt bốn người đã bước trên đạo thần, bọn họ không có giây dựa cùng sức phản kháng gì.

Mà toàn bộ Thiên Thần đại lục, thực lực có thể vào Thiên cấp lại có mấy người? Như vậy, không nói đến ai có thể địch nổi bọn họ, có thể ở bốn người này liên thủ mà đi ra đối mặt, lại có mấy người!? Bọn họ khác với bốn thần nhân hai mươi lăm năm trước, Kiếm Thần, Chiến thần, Tuyết thần, Huyền thần đều là ba chủ một phương, trừ bỏ năm đó chiến Thiên phạt nữ ra, chưa bao giờ liên thủ qua, mà bốn “thần” này lại là đồng tông đồng căn, dưới liên thủ, đi đến nơi nào đều là bẻ gãy nghiền nát, vạn mã ngàn quân cũng không có khả năng chặn. Cái này còn chưa nói tới lão nhân im lặng đạt tới thần cấp đỉnh phong, có thể lấy lực một người địch đối ba cái thần nhân mà bất bại kia.

Mà Tà Đế kia, một mũi tên kinh thiên của hắn, đã hiển thị thực lực của hắn đã muốn hoàn toàn vượt qua mọi người nhận thức, vượt qua phạm trù “con người”. Chân chính... sâu không lường được.

Hơn nữa, ngay cả trưởng lão Bắc Đế Tông đều đơn giản là một cái “mạo phạm” mà sạch sẽ lưu loát giết sạch, bọn họ còn có ai không dám giết. Còn có ai có thể làm cho bọn họ cổ kị hoặc e ngại. Hoặc là nói, lấy bọn họ biểu hiện ra ngoài cái này vô cùng có khả năng là một góc thực lực bằng sơn của Tà tông khổng lồ, còn có ai có tư cách làm cho bọn họ cổ kị hoặc e ngại.

Không hề nghi ngờ, lần này, Tà tông cùng Bắc Đế Tông xem như kết hạ thù không nhỏ. Cho tới bây giờ không người dám chọc đến Bắc Đế Tông, bị Tà tông ngang trời xuất thế này hung hăng đâm một đao. Không biết sau này, Bắc Đế Tông sẽ lựa chọn trầm mặc, hay là khởi xướng trả thù mãnh liệt. Mà lấy địa vị cùng thế lực Bắc Đế Tông, lựa chọn trầm mặc tính khả năng cơ bản sẽ không tồn tại. Như vậy, Thiên Thần đại lục vận mệnh có thể dưới hai thế lực to lớn này xung đột mà sinh ra rung chuyển hoặc lớn hoặc nhỏ hay không?

Tà tông thực lực, không thể nghi ngờ đã muốn bước trên mặt Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông. Thế lực bọn họ nếu phát sinh xung đột, dẫn phát hậu quả rất khả năng sẽ là tai nạn lớn.

Viêm Tịch Minh vốn là vì kiến thức anh hùng thiên hạ, theo bốn trưởng lão giới luật đang tới nơi này, lại trở mắt nhìn bọn họ một người tiếp một người, một người so với một người thê thảm chết ở trước mặt mình, trong lòng chấn động có thể nghĩ. Hắn đưa tay vào trong lòng, cầm một vật nhỏ. Đây là tên tín hiệu Bắc Đế Tông, chỉ cần lấy Viêm hồn lực đem nó hướng lên không trung, sẽ ở trên trời bắn ra một cái Hỏa phượng hoàng tận trời, tất cả người Bắc Đế Tông ở khu vực chung quanh nhìn thấy Hỏa phượng hoàng đều phải chạy tới nơi này.

Tay hắn nhẹ run run, trong lòng lại run tới vô cùng kịch liệt. Cuối cùng, hắn áp chế hận ý cùng xúc động trong lòng, lý trí thu hồi tay. Chết ở trong tay Tà tông, chỉ có ba trưởng lão mạo phạm Tà Đế, bọn họ cũng không có đem mục tiêu chỉ hướng hắn không có nói mạo phạm. Kể từ đó, trầm mặc, liền có thể có mạng sống. Nhưng nếu hắn phóng ra tên tín hiệu, mặc dù có thể trong khoảng thời gian ngắn đưa tới người trong Bắc Đế Tông ở phụ cận, nhưng trước mặt bốn thần nhân tại đây, còn có một Tà Đế càng đáng sợ, lại cùng chịu chết có cái gì khác nhau? Đồng thời, cũng sẽ ngay cả tính mạng chính hắn cũng mất luôn.

Hắn nghẹn khí, gắt gao nhằn nài. Loại khuất nhục ảm đạm cùng loại với “tham sống sợ chết” này làm cho thiếu chủ Bắc Đế này cho tới bây giờ đều là nhìn xuống cùng giẫm lên người khác hầu như khó có thể chịu được.

Hắn chỉ có thể gắt gao nhắm mắt lại, áp chế khí tức của mình, không cho lực chú ý Tà Đế chuyển dời đến trên người mình. Hắn là thiếu chủ Bắc Đế Tông, không thể cứ như vậy không công chết ở chỗ này.

Tà Đế hai mắt ở dưới mặt nạ màu bạc rất nhanh ở Viêm Tịch Minh dừng lại trên người một chút, trong ánh mắt bao hàm trào phúng cùng một chút bất đắc dĩ che dấu sâu đậm. Một núi không tha hai hổ, Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông tranh đấu gay gắt vẫn vốn không có đình chỉ qua, tuy rằng mấy năm nay bọn họ bởi vì cùng mục đích mà đạt thành hiệp nghị, ma sát lẫn nhau ở bên ngoài cũng giảm bớt rất nhiều, sau trận “biểu diễn” hơn hai mươi năm trước, Bắc Đế Tông “tan tác” ở trước mặt mọi người liền mai danh ẩn tích, cho đến hôm nay mới lại xuất hiện, cho nên cũng vốn không có cái gọi là tranh đấu gì. Nhưng nếu trong núi rừng hai hổ này chiếm cứ bỗng nhiên xông vào một giao long, chúng nó sẽ không chút do dự buông tranh đấu, cộng đồng chống đỡ.

Trong một năm này, Tà Đế đối với Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông hiểu biết càng ngày càng xâm nhập, cũng lại càng rõ ràng cường đại cùng nội tình dày của bọn họ. Chỉ lấy thể lực mới quật khởi trước mắt, hắn hiện tại có được Tà tông khả kiểm chế được một, nhưng còn xa không thể lấy một đổi hai. Cho nên, một năm này, đối mặt Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông ám sát, bọn họ lựa chọn là lảng tránh, chưa bao giờ cùng phát sinh qua ngay mặt xung đột.

Hắn không giết thiếu chủ Bắc Đế Viêm Tịch Minh, đây là một nguyên nhân trong đó. Mà một nguyên nhân khác...

306. Chương 305: Tà Đế Chân Tư

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 305: Tà Đế chân tư

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Mấy trưởng lão Bắc Đế Tông chết thảm làm cho những cao thủ ở đây kinh hãi đồng thời cũng không khỏi âm thầm thổn thức. Trận biến cố này, ai đúng ai sai? Quả thật, ba giới trưởng lão luật xác thực “mạo phạm” Tà Đế, nhưng làm cũng bất quá là đem hắn vây quanh, làm ra tư thế công kích, ngay cả góc áo hắn đều còn không có kịp đụng tới, cách mạo phạm chân chính kém xa vạn dặm. Huống chi, thật là Tà Đế công kích Vô Hoa phá hư quy củ Thiên Thần Ma Vũ đại hội trước, bọn họ làm người duy trì trật tự làm như vậy cũng không quá, ngược lại là chỗ chức trách. Nhưng cho dù là như vậy, cái loại trình độ “mạo phạm” này lại gặp được kết cục chết thảm, cái tàn nhẫn này, đã muốn không thể chỉ cần dùng hai chữ “quá phận” để hình dung.

Nhưng so với lời đồn “dưới tay không toàn thây” của Tà Đế, trừng phạt như vậy đối với Tà Đế mà nói thực tính quá phận sao? Thay Tà Đế “chế tài” ba trưởng lão giới luật này là bốn người bước trên đạo thần bên người hần, cái hành động tàn nhẫn này, bọn họ đối với Tà Đế trung thành cùng bảo hộ có thể nghĩ.

Không người đứng ra chỉ trích hoặc nhiều lời. Bọn họ thấy rõ rõ ràng, ở trước mặt Tà Đế cường đại cùng tàn nhẫn này, người cùng hần đối nghịch cũng sẽ không có kết cục tốt gì. Bọn họ là cường giả, nhưng ở trước mặt Tà Đế, bọn họ cũng chỉ là kẻ yếu có thể tùy thời bị cướp đoạt quyền sống. Bọn họ có thể không sợ chết, nhưng không người cam tâm bởi vì phần nộ nhất thời mà không công tặng đi tính mạng.

Viêm Thiên Uy đem biểu tình mỗi người thu vào đáy mắt, tiến lên một bước, trên mặt biểu tình bình tĩnh, lộ ra vẻ tươi cười nói: “Các vị bằng hữu, đối với người Tà tông chúng ta mà nói, chủ nhân chính là trời của chúng ta, chúng ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào, lấy phương thức gì xúc phạm chủ nhân chúng ta, nếu không vô luận là ai, tất giết không tha. Nhưng lão nhân tự biết hôm nay đã phá hủy sự kiện ma vũ này, cũng hồng mắt mọi người hưng trí, lúc này hướng mọi người bồi tội. Đến tận đây, Tà tông chúng ta cũng không mặt mày lưu lại, như vậy rời đi, mong rằng trận Thiên Thần Ma Vũ đại hội này có thể tiếp tục đi xuống, quyết ra anh hùng thiên hạ chân chính”.

Nói xong, hần đối với mọi người thi lễ thật sâu.

Đối với người tập võ có cực cao tu vi mà nói, cường giả vĩnh viễn là mục tiêu bọn họ kính ngưỡng. Mà cường giả tuyệt thế bước trên đạo thần đỉnh phong này lại hướng bọn họ hành lễ, lại như thế nào để cho bọn họ nhận được. Nhất thời đều cuống quýt hoàn lễ. Viêm Thiên Uy hướng bọn họ khẽ gật đầu ý bảo, cũng không dừng lại, cùng Viêm Khinh Hồng một trái một phải cách không cùng Tà Đế và Viêm Cung Nhược, di động không mà đi. Người bên ngoài xem thấy, tựa như là Tà Đế cùng Viêm Cung Nhược tự hành bay đi vậy, cao thủ xem thấy ghen hòng nhìn trân trối. Bởi vì Sở Kinh Thiên Viêm Cung Lạc mấy người trẻ tuổi, bọn họ đã muốn không dám xem thường, cô gái đáng người kinh người kia, lại vạn vạn thật không ngờ, nàng lại có năng lực phù không phi hành... Chẳng lẽ cô gái này, lại cũng là người đã muốn bước trên thần giai!?

Bọn họ lại một lần nữa vì Tà tông cường đại cùng thần bí mà run rẩy.

Viêm Đoạn Thương bám theo Viêm Thu Sa, cùng Viêm Khinh Bình theo sát sau đó. Sở Kinh Thiên đã muốn ngáy người cả buổi sau khi thấy bọn họ bay xa mới giật mình hô to một tiếng: “...Đợi đợi ta, đợi đợi ta...”

“Kiếm Thần quyết... Khinh Kiếm Vô ảnh”.

Hần nắm lên Lãnh Nhai chỉ có thể miễn cưỡng đứng thẳng, đập lên Thương Minh kiếm hăng hái đuổi theo. Tốc độ tuy rằng rất nhanh, nhưng “Khinh Kiếm Vô ảnh” của hần trước mắt chỉ có thể bay ở tầng trời thấp, cho nên hần một bên đuổi theo, một bên kêu to, sợ tụt lại phía sau. Lúc này, cái gì Thiên Thần Ma Vũ đại hội hần đã muốn để qua sau đầu, cao thủ chân chính, thì ra toàn bộ ở bên người hần.

Bọn họ cũng không có bay đi quá xa, sau khi rời Lạc Thần Nhai, Viêm Thiên Uy cùng Viêm Khinh Hồng mang theo Tà Đế cùng Viêm Cung Nhược ở trên một bãi cỏ khô không người chậm rãi hạ xuống, vợ chồng Viêm Khinh Bình, Viêm Đoạn Thương còn có Viêm Cung Lạc cũng theo sát sau đó hạ xuống. Tà Đế vừa rơi xuống đất, thân thể liền lay động vài cái, muốn ngã sấp xuống. Viêm Cung Lạc vội vàng dùng thân thể mềm mại chính mình đỡ lấy hần, sốt ruột hô: “Chủ nhân ca ca, người có sao không, mau, ngồi xuống trước”.

Viêm Cung Nhược đỡ hần ngồi xuống ở trên cỏ. Tà Đế khẽ lắc đầu: “Yên tâm đi, ta không sao, chỉ là có chút mệt mỏi mà thôi”.

Nam Hoàng kiểm trăm tinh đệ nhất thức “Thiên Địa Liệt”, làm cho Diệp Vô Thần xa không bằng Chiến thần vô cùng thoải mái đem Chiến thần cắt thành hai nửa, cũng hoàn thành một cái thần thoại “Đổ thần”. Mà Bắc Đế cung Tai Ách linh tính thấp hơn xa Trảm Tinh Kiếm, cho nên không có khả năng sẽ tồn tại “Linh” như vậy, nhưng này lực phá hoại cùng lực sát phạt lại muốn vượt qua Trảm Tinh Kiếm, nó cũng có ba cái tuyệt chiêu thuộc về chính mình, thứ nhất “Huyết sát phá thiên tiên” này, trực tiếp đem Lạc Thần Nhai đánh thành hai nửa, uy lực so với “Thiên Địa Liệt” thắng không chỉ một bậc. Nhưng uy lực cường đại cũng đại biểu cho tiêu hao rất lớn. Chỉ một mũi tên, liền hầu như tiêu hao tất cả lực lượng của Tà Đế.

“...Chủ nhân, Tà Ách cung tuyệt sát tam tiền phân biệt vì ‘Huyết sát phá thiên tiền’, ‘Huyết minh truy hồn tiền’, ‘Huyết hải luân hồi tiền’. Huyết sát phá thiên tiền tuy rằng là thức thứ nhất, nhưng uy lực rất mạnh, nghe nói có thể khai thiên phá địa. Thức thứ hai Huyết minh truy hồn tiền’ uy lực cùng ‘Huyết sát phá thiên tiền’ không sai biệt lắm, nhưng lại đáng sợ rất nhiều. Chỉ cần bị ‘Huyết minh truy hồn tiền’ khóa định, trừ khi có thể sử dụng lực lượng chính mình đem lực lượng của nó triệt tiêu, nếu không mặc kệ chạy trốn tới nơi nào nó đều có thể theo sát sau đó, thẳng đến đem mục tiêu bắn chết. Đệ tam tiền ‘Huyết hải luân hồi tiền’ uy lực ta không phải rất rõ ràng, ta chỉ là mơ hồ nhớ rõ, tiền này chỉ cần vừa ra, mặc kệ là thần giới cũng tốt, nhân giới cũng tốt, đều đã tạo nên một cái huyết hải dương... bộ dáng giống như thực đáng sợ...”

Đây là lúc trước, Nam Nhi đối với Bắc Đế tam thức mơ hồ giải thích.

Mà hôm nay, là lần thứ hai bắn ra cái “Huyết sát phá thiên tiền” này. Cái này cũng là một mũi tên duy nhất trong Bắc Đế tam thức hẳn có thể bắn ra. Không thể nghi ngờ uy lực vô cùng, rung chuyển trời đất, không thẹn cái tên “Phá Thiên”.

“Không có việc gì là tốt rồi” Viêm Cung Nhược biết được tình huống Tà Đế, cũng không phải lo lắng như vậy, ngồi xổm trước người hắn, hì hì cười nói: “Nhìn thấy những người đó tất cả đều bị dọa choáng váng, thật là vui. Chủ nhân ca ca, ta đã biết người nhất định sẽ đến đây. Gia gia, lần này ta không có quấy rối”.

Viêm Thiên Uy ha ha cười, tiếp lời nói: “Chủ nhân, hôm nay tất cả tiến hành so với dự đoán đều thuận lợi. Chủ nhân dự tính, cùng với những gì ta muốn nhìn thấy, toàn bộ đều xuất hiện”.

Tà Đế khẽ gật đầu.

“Bắt đầu ngày mai, danh tướng Tà tông ta sẽ ở Thiên Thần đại lục vang dội gấp mười, mấy chục lần, kế hoạch che trời của chủ nhân, cũng là có thể tùy thời bắt đầu” Viêm Kinh Hồng một tay vuốt râu, hiền hoà cười nói. Biểu tình này, hoàn toàn không giống như là đang nói một cái kế hoạch kinh thế hãi tục.

Xa xa, một đạo lam quang rất nhanh tới gần, đúng là Sở Kinh Thiên mang theo Lãnh Nhai truy đến đầu đây mồ hôi. Viêm Cung Nhược tâm tư hoàn toàn đặt ở trên người Tà Đế, căn bản vô tâm tư đi để ý tới người khác, vươn hai tay hoàn mỹ quàng ở trên mặt Tà Đế, vừa nói: “Chủ nhân ca ca, hiện tại lại không có người ngoài, trước đem mặt nạ này lấy xuống được không, ta đã thật lâu không thấy được chủ nhân ca ca”.

“Giống như mới không đến hai ngày mà thôi” Viêm Cung Lạc nhỏ giọng nói thầm nói.

Không đợi Tà Đế đáp ứng, Viêm Cung Nhược cũng đã đưa tay đem mặt nạ tượng trưng cho thân phận Tà Đế lấy xuống. Sở Kinh Thiên vừa vận thở hồng hộc đuổi tới nơi này, liếc mắt một cái liền thấy được mặt mũi Tà Đế, tuy rằng trong lòng đã muốn xác nhận bảy tám phần, nhưng lần này nhìn đến, vẫn như cũ thiếu chút nữa giật mình từ trên Thương Minh kiếm rơi xuống dưới.

“Diệp... Diệp lão đệ, thật là người!!” Sở Kinh Thiên kinh hãi hô lớn.

Mặt nạ bị lấy xuống, lộ ra một khuôn mặt hơi tái nhợt, hình dáng này, còn có mỗi một khí quan đều là hoàn mỹ không tỳ vết như vậy - đúng là Diệp Vô Thần.

“Hừ! Trừ bỏ chủ nhân ca ca ta, còn có ai sẽ lợi hại như vậy” Viêm Cung Nhược ôm cánh tay phải Diệp Vô Thần, đã muốn đem bộ ngực mềm mại dính sát vào ở trên người hắn, trong biểu tình, thanh âm, đều lộ ra một cỗ tự hào cùng đắc ý của cô gái.

Nhắm mắt tức thần Diệp Vô Thần mở to mắt, hướng về phía Sở Kinh Thiên đã muốn kinh ngạc mỉm cười: “Sở đại ca, thực ngoài ý muốn sao?”

So sánh với, Lãnh Nhai đứng ở bên người hắn, sắc mặt cũng là có chút tái nhợt thần sắc lại không có giật mình gì. Chỉ là một đôi mắt lợi hại tập trung ở trên người hắn, làm như đem hắn hoàn toàn xem rõ.

“Ngoài ý muốn! Rất ngoài ý muốn... Người không phải đã muốn... Người rõ ràng đã muốn...” Sở Kinh Thiên vỗ vỗ đầu, trong đầu một mảng hỗn độn. Diệp Vô Thần rõ ràng đã muốn thân phế, hẳn cũng dùng lực lượng chính mình xác nhận qua... trong cơ thể hắn trống rỗng, không có lực lượng gì lưu lại, liền ngay cả lực lượng khí cơ chịu tải đều phát hiện không đến, nhưng hôm nay... Tà Đế là ai, danh khí có bao nhiêu lớn,

hắn không biết. Nhưng hắn từ trên không hạ xuống, lại bắn ra một mũi tên kinh thiên, hắn là xem ở trong mắt. Đây là một người đã muốn thân phé có khả năng làm được sao?

“Sở đại ca, nghe tới sự tình, có chút là không thể tin tưởng. Mà có đôi khi, ánh mắt chính mình nhìn thấy, cũng không thể tin tưởng. Cũng có thời điểm, liền ngay cả cảm giác chính mình cũng không có thể tin tưởng. Như ta nói vậy, người có thể hiểu không?” Diệp Vô Thần mỉm cười giải thích.

“Cái này...” Nếu có thể nghe được rõ ràng, hắn sẽ không là Sở Kinh Thiên. Hắn thiên tài chỉ biểu hiện ở trên kiếm đạo, cái khác, đều là khó có thể hiểu được. Hắn khổ tư nửa ngày, mới rụt rè nói: “Nói đúng là... Người cái này trước đó đều là cố ý, là ngụy trang?”

Nếu là ngụy trang, vậy cũng hơi hoàn mỹ quá đáng một ít. Bởi vì ngay cả hắn, cũng vẫn không có nhận thấy được chút khác thường gì. Ngụy trang như vậy, đến tột cùng là như thế nào làm được?

“Đúng vậy, thật là ngụy trang”.

“Nhưng mà Diệp lão đệ, người vì cái gì mà cần giả dạng làm cái bộ dáng kia?”

Diệp Vô Thần lại cười, ý tứ hàm xúc sâu xa nói: “Trên đời kẻ địch đáng sợ nhất không phải kẻ địch thực lực xa xa vượt qua chính mình, mà là rõ ràng gần trong gang tấc, người lại không biết hắn là kẻ đáng sợ, thậm chí còn tưởng rằng hắn là một phé nhân. Người trước, người có thể tiên phát chế nhân, dùng các loại phương pháp để chu toàn, cho dù quyết đấu, cũng sẽ biết người biết ta ngay mặt tương đối. Người ở sau, sẽ ở dưới tình huống người không hề phòng bị tình hình cho người một đao”.

Đây là nguyên nhân Diệp Vô Thần phải ngụy trang chính mình, mà một nguyên nhân quan trọng hơn, là hắn phải bảo toàn an nguy người nhà cùng người bên người.

“Nhưng mà...”

“Ai ai, đừng cái gì nhưng mà không thể nhưng mà. Chủ nhân ca ca nói người kêu đại ngư, quả nhiên là ngu ngốc giống như đại ngư vậy. Người chỉ cần nhớ rõ mỗi một câu chủ nhân ca ca nói đều là đúng là được” Dán ở bên người Diệp Vô Thần, Viêm Cung Nhược tâm tình tốt, khi nói chuyện về mặt đều là thần thái bay bổng.

“Ồ ồ” Sở Kinh Thiên chưa bao giờ phản bác nữ nhân đành phải sờ sờ cái ót, ngoan ngoãn gật đầu, không hề hỏi nhiều... Tuy rằng hắn còn có một cái vấn đề lớn muốn hỏi. Ví dụ như hắn “ngụy trang” sẽ đối phó kẻ địch là ai? Lão gia gia cùng đại thúc đó siêu cấp lợi hại này không đối phó được sao? Còn có hắn hiện tại đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại? Ngay cả Lạc Thần Nhai đều đánh vỡ...

307. Chương 306: Kiếm Đạo Đỉnh Phong

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 306: Kiếm đạo đỉnh phong

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Hi hi, chủ nhân ca ca, thân thể có hay tốt một chút không, chúng ta sẽ đi đâu chơi đây? Người đã lâu không đi chơi với người ta... Lần trước bỏ lại cái kêu là Kỳ Kỳ đại tiểu thư kia rồi đi, cũng không người ta sẽ không ăn dấm chua, hừ...” Viêm Cung Nhược lay thân thể Diệp Vô Thần, mân mê cặp môi làm nũng.

Diệp Vô Thần vỗ vỗ mu bàn tay nàng, đối với Sở Kinh Thiên nói: “Sở đại ca, tuy rằng ta trước đó đã nhìn ra người có tiến bộ kinh người, lại không nghĩ rằng người ở trên kiếm đạo tạo nghệ lại đạt đến cảnh giới cao như vậy, thực là làm cho ta chấn động”.

“Hắc hắc, hoàn hảo, luyện kiếm cùng luyện công là không giống với. Ta ngay cả khi ngủ, đều có thể cảm giác được chính mình đang luyện kiếm” Sở Kinh Thiên một bên hàm hậu cười, một bên thuận miệng nói.

Ngay cả khi ngủ... mấy chữ này nhập vào tâm trí Diệp Vô Thần, làm cho hắn chân mày vừa động.

“Sở gia gia có nói qua cho người, cảnh giới kiếm đạo cao nhất là cái gì hay không?” Diệp Vô Thần ngẩng đầu lên, đột nhiên hỏi. Hắn vẫn đề này, cũng làm cho mấy người Viêm thị chung quanh đều lưu tâm, đều ngưng thần lắng nghe Sở Kinh Thiên trả lời như thế nào.

“Cảnh giới kiếm đạo cao nhất... Cái này ta biết, gia gia của ta ở khi ta rất nhỏ liền thường xuyên nói cùng ta, cảnh giới kiếm đạo cao nhất, chính là vô” Sở Kinh Thiên không suy nghĩ bao lâu, lập tức hồi đáp.

“Vô? Là chỉ vô kiếm?”

“Đúng vậy, chính là vô kiếm!”

Diệp Vô Thần hơi suy tư, nhíu mày nói: “Sở đại ca, nếu kiếm đạo cảnh giới chung cực là vô, vậy người vì sao còn muốn luyện kiếm. Lúc ban đầu liền bắt đầu từ ‘Vô’ không phải có thể sao?”

Sở Kinh Thiên sững sốt, biểu tình đầy mặt nhất thời cứng ở nơi đó: “Cái này... cái này...”

Nếu theo đuổi vô, lại vì sao phải luyện kiếm? Diệp Vô Thần một câu vô cùng đơn giản, làm cho hắn nhất thời phát hiện câu này cùng với tín niệm của hắn theo đuổi kiếm đạo cho tới nay lại tự mâu thuẫn như vậy.

“Nhưng mà đây là gia gia nói, nhất định sẽ không là sai” Sở Kinh Thiên có chút do dự bất định nói.

“Vậy Sở gia gia hắn đã đạt tới sao?” Diệp Vô Thần thở dài nói.

“Không có...”

“Vậy Sở gia gia có nói qua cho người có ai đã đạt tới cái gọi là cảnh giới ‘Vô’ này hay chưa?”

“Cái này... cũng không có, gia gia của ta nói, mặc kệ cái gì, đến cực hạn đều là vô, kiếm đạo cũng là như thế” Sở Kinh Thiên rụt rè nói.

Diệp Vô Thần khẽ lắc đầu nói: “Liền như ta vừa rồi nói, lỗ tai nghe được, cũng không nhất định là thực. Sở gia gia tuy là Kiếm Thần, cũng không khả năng vĩnh viễn đều là đúng. Kiếm đạo ‘Vô’, có lẽ chỉ do giả dối hư ảo, bất quá chỉ do người tưởng tượng ra, từ đó truyền lưu đến nay”.

Kiếm, là người bạn tốt nhất của Sở Kinh Thiên, mà kiếm đạo “Vô”, là mục tiêu cuối cùng mà hắn còn có gia gia hắn Sở Thương Minh theo đuổi, lúc này bị Diệp Vô Thần nói hai ba câu phủ định, Sở Kinh Thiên trong lòng nhất thời sinh ra một loại cảm giác mê mang bị mất mục tiêu cùng phương hướng. Hắn có chút không muốn tin tưởng, nhưng ở sâu trong nội tâm một thanh âm lại nói cho hắn: Diệp lão đệ nói, có lẽ là sự thật. Hắn kiếm đạo tiến cảnh thần tốc, đều là bởi vì hắn tâm liên thông với Thương Minh kiếm. Nếu là thực sự “Vô” mà nói, cũng liền ý nghĩa hắn phải bỏ qua Thương Minh kiếm... Hắn sao tiếp nhận được.

“Vậy... nếu gia gia nói là sai, cảnh giới kiếm đạo cao nhất lại là cái gì?” Sở Kinh Thiên mê mang nói.

Diệp Vô Thần nhắm mắt, nắm bắt giữ những mảnh nhỏ ký ức trong đầu còn lại sau khi hắc thức tỉnh lại: “Khi ta còn rất nhỏ, ta biết một người. Hắn cũng giống như Sở đại ca, si mê kiếm đạo, đồng thời si mê một cây kiếm. Sau đó, khi hắn ở tuổi của người, đã đạt tới một cái kiếm đạo cực hạn mà chính hắn phát hiện...”

“Là cái gì?” Sở Kinh Thiên tinh thần rung lên, khẩn cấp hỏi. Mấy người Viêm Cung Lạc cũng trong lòng đại kì, đến tột cùng là kỳ nhân ra sao, có thể ở thời điểm tuổi cũng như Sở Kinh Thiên đạt tới kiếm đạo cực hạn như vậy... Vì sao trước kia không có nghe chủ nhân nói qua?

“Là tâm” Diệp Vô Thần mở to mắt, chậm rãi phun ra hai chữ.

“Tâm?” Sở Kinh Thiên nghe vậy, trong lòng một mảng mê mang. Cầm kiếm dùng tay, ngự kiếm dùng khí, kiếm cùng tâm, lại như thế nào khả năng sẽ có liên hệ.

“Người lấy khí ngự kiếm, hiện tại xa nhất là bao xa?” Diệp Vô Thần hỏi.

“Chừng bảy mươi thước”.

“Khí, có thể dung nhập trong kiếm, dẫn đường kiếm mà động. Vậy người có nghĩ tới hay không, có khả năng đem tâm thần cùng tín niệm chính mình đều dung nhập trong kiếm hay không, nếu có thể, có phải là có thể lấy tâm ngự kiếm hay không. Người tâm rất xa, kiếm là có thể ở dưới tâm thần người chỉ dẫn tùy tâm sở dục rong ruổi cực xa”.

Diệp Vô Thần đi đến tức dừng. Hắn đối với kiếm đạo cũng không biết, chỉ là căn cứ mảnh nhỏ ký ức, vì Sở Kinh Thiên vạch một con đường chính xác.

“Tâm... lấy tâm ngự kiếm...” Sở Kinh Thiên còn thật sự suy tư, trong miệng nhẹ giọng lặp lại vài lần. Dần dần, thanh âm hắn nhắc đi nhắc lại càng ngày càng nhỏ, ánh mắt cũng là càng ngày càng mơ hồ.

Bỗng nhiên, hắn giống như nghĩ tới cái gì, đột nhiên vươn tay đến, rút ra Thương Minh kiếm ở sau người ra, hai tay ôm kiếm, mũi kiếm hướng về phía trước, chuôi kiếm ở dưới, liền như vậy ánh mắt đại ra, nhìn không nói được một lời.

“Ồ? Đại bổn ngữ đang làm cái gì... Ô, chủ nhân ca ca, người nói người kia là ai, hắn thực lợi hại như vậy sao?” Viêm Cung Nhược tò mò hỏi.

“Hắn không phải người thế giới này. Về phần hắn là ai” Diệp Vô Thần nhẹ nhàng thở dài, bên trong hai mắt sâu thẳm toát ra một chút phiền muộn cùng cô đơn: “Ta thực rất muốn biết hắn là ai”

“?” Viêm Cung Nhược nghe một trận mơ hồ, càng thêm tò mò hẳn lên.

Diệp Vô Thần chuyển hướng Lãnh Nhai mặt lạnh như băng nói: “Hiện tại, người yên tâm sao?”

Lãnh Nhai không có trả lời, từ lúc trước hắn làm cái lựa chọn kia, hắn vốn không có hối hận qua, tâm vững như sắt đá cũng chưa từng lay chuyển, vốn cũng không có yên tâm hay không. Tuy rằng, hôm nay những gì chứng kiến nghe thấy, đối với hắn có xúc động thật lớn, nhưng cho dù không có hôm nay, hắn tín niệm cũng sẽ không có gì thay đổi. Đây là thuộc loại kiêu ngạo cùng chấp nhất của hắn.

Lãnh Nhai trầm mặc ở trong dự kiến Diệp Vô Thần, ánh mắt hắn đã muốn biểu đạt tất cả. Đây là một nam nhân không tốt ngôn ngữ, lại ngạo đến cốt tủy. Trước đó, hắn bị đánh xuống Lạc Thần Nhai ở dưới trọng thương cùng nước lạnh dầm cán rằng không cho chính mình hôn mê đi, ở trong oán hận cùng chấp niệm mở Huyết Sát Ma Đồng, lấy lực lượng bỗng nhiên bùng nổ, cầm Phá Phong Nhận lần lượt đâm vào vách đá, leo lên Lạc Thần Nhai cao trăm trượng, chỉ vì liều lĩnh trả thù cái kẻ muốn hủy diệt mình kia.

Tôn nghiêm của hắn, không thể xúc phạm.

Diệp Vô Thần ngưng thần nhìn cặp mắt Lãnh Nhai kia, nhưng không có từ trong đó nhìn đến khác thường gì. Huyết Sát Ma Đồng, nó là như thế nào xuất hiện, lại vì cái gì sẽ xuất hiện, vẫn không ai biết. Chỉ biết là nó hẳn là khi xuất hiện, có thể rõ ràng ảnh hưởng tính cách một người, làm cho người này đi con đường chém giết, thiên phú cùng tốc độ tiến bộ này cũng muốn xa xa nhanh hơn người thường. Khi Huyết Sát Ma Đồng mở ra, tất sẽ là thời khắc hắn đáng sợ nhất, vô luận là sát khí, sát tâm, khí thế, thực lực đều ở khi Huyết Sát Ma Đồng hiển lộ tăng vọt, nếu không đạt mục đích, cái song huyết đồng đáng sợ này cũng sẽ không thu hồi.

Cái song huyết đồng này bí mật khó có thể cân nhắc, bất quá cũng không phải quan trọng nhất. Diệp Vô Thần cũng không có chuẩn bị miệt mài theo đuổi xuống, chỉ có thể tán thưởng, không hổ là con Chiến thần, vừa ra sinh ra đã đạt được ông trời ban cho thiên phú kinh người. Sau việc hôm nay truyền ra, cái tên “Lãnh Nhai” này cũng sẽ cùng danh hiệu “Huyết Sát Ma Đồng” rất nhanh truyền đi. Sau này, người dám trêu chọc hắn tất ít lại càng ít, bởi vì một khi đem hắn bức tới trình độ nhất định, oán hận cùng sát ý tích lũy đến trình độ nhất định, hắn sẽ biến thành một ác ma cuồng bạo. “Nhất Tuyến Thiên” miểu sát cường giả Thiên cấp, ở trong mắt trong lòng cường giả nhìn thấy cũng khắc lên dấu vết không thể xóa nhòa. Bởi vì cho dù là bọn họ đối mặt một nhận hư không quỷ thần khó lường nọ, cũng thoát không khỏi được kết cục giống như đại trưởng lão giới luật Bắc Đẩu Tông nọ.

Năm đó hấn sơ ngộ Lãnh Nhai, khi đó hấn chính là thiếu niên lạnh lùng bài ngoại, không hiểu nhân thế phức tạp, nhưng hấn liếc mắt một cái liền nhìn ra Lãnh Nhai nhất định bất phàm, liền ngay cả Long Dân đã ở năm đó nhìn ra hấn tương lai nhất định sẽ là một người có uy hiếp thật lớn, đối với hấn nổi lên sát tâm. Nay ba năm đi qua, Lãnh Nhai quả nhiên không có làm cho hấn thất vọng, trả lại cho hấn một cái ngạc nhiên không nhỏ.

Một đạo lam quang lóe lên, Thương Minh kiếm trong tay Sở Kinh Thiên tự hành bay trở về bên trong vỏ kiếm sau lưng hấn, Sở Kinh Thiên thất thần hồi lâu xoay người lại, trong ánh mắt lóe ra hào quang kỳ dị: “Diệp lão đệ, có lẽ ngươi nói đúng. Gia gia nói ‘Vô’ đạo, ta cho tới bây giờ đều không có hiểu qua. Nhưng người nói ‘Tâm’ đạo, ta vừa rồi thực sự có một chút cảm giác. Nói không chừng... cho dù đó không phải là cảnh giới kiếm đạo cao nhất, cũng sẽ là một cái cảnh giới kỳ diệu khác”.

Ở dưới Diệp Vô Thần chỉ dẫn, Sở Kinh Thiên dùng cảm giác chính mình, chân thật nắm giữ được một cái cảnh giới vi diệu khác tồn tại, mà không phải cái gọi là “Vô” đạo tối cao giống như trong truyền thuyết nọ làm cho hấn không thể nào nắm lấy. Trong lòng mới vừa mê mang đánh mất mục tiêu nhất thời tiêu tán vô tận, còn lại chỉ là một loại vui sướng như lại trông thấy ánh mặt trời.

Hấn không biết, hấn sở dĩ có thể nhanh như vậy có cảm giác, đều là bởi vì, hấn ở kiếm đạo tu hành, vẫn đều cùng với hấn theo bản năng ý thức qua kiếm tâm đạo. Cái này cũng là nguyên nhân quan trọng nhất hấn tiến cảnh nhanh như vậy.

Diệp Vô Thần gật đầu mỉm cười nói: “Nếu là tâm đạo, vậy nên tùy tâm sở dục, không cần tùy thời tùy chỗ dụng tâm đi cảm ngộ, quá mức cố chấp theo đuổi, ngược lại là nghịch con đường này” Diệp Vô Thần nói.

Sở Kinh Thiên hưng phấn gật đầu. Hiện tại hấn đối với Diệp Vô Thần đã là chân chính phục sát đất, mặc kệ hấn nói cái gì, hấn đều không ngừng đáp ứng. Hấn cuối cùng là rõ ràng, đoạn thời gian trước đây vì sao đối mặt với Diệp Vô Thần ngồi ở trên xe lăn, hấn vẫn như cũ sẽ cảm giác được một loại áp lực không hiểu. Thiên Thần Ma Vũ đại hội gặp gỡ, làm cho hấn lại một lần nữa nhận thức Diệp Vô Thần. Làm cho trong lòng hấn ấm áp là, mặc kệ hấn thật ra là lợi hại cỡ nào, hấn vẫn như năm đó thân thiết kêu hấn “Sở đại ca” như vậy, không có gì khác lạ. Cái này đơn giản tùy ý, cho hấn một loại cảm động ấm áp.

Diệp Vô Thần khẽ gật đầu, hai mắt khẽ nhắm, thư hoãn điều tức, cảm thụ được một tia lực lượng mặt đất, không khí, từ mỗi một bộ vị thân thể từ từ ulla vào bên trong thân thể hấn.

Hấn chính là Tà Đế, Tà Đế là hấn.

308. Chương 307: Long Hồ Không Gian Lực

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 307: Long hồ không gian lực

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Vậy... Diệp lão đệ, người cùng Đại Thông gia gia bọn họ là như thế nào nhận thức? Bọn họ có thể chính là...” Sở Kinh Thiên cẩn thận hỏi, sau đó lại lập tức bổ thêm một câu: “Ta chỉ là có chút tò mò tùy tiện hỏi, người không nói cũng không quan hệ”.

Hiện tại chỉ sợ không chỉ hấn, mọi người kiến thức qua Viêm thị tộc nhân cường đại đều muốn biết bọn họ đến tốt cùng đến từ phương nào. Sở Kinh Thiên cho dù thực ngốc, giờ phút này cũng từ quan hệ giữa Diệp Vô Thần cùng bọn họ cùng ba năm trước đây hấn tao ngộ mà nghĩ đến, bọn họ có thể là Diệp Vô Thần

tại Đoạn Hồn yên kia gặp được hay không. Bởi vì nếu không phải loại địa phương người khác không thể tưởng được này, người lợi hại như vậy lại như thế nào sẽ một mực yên lặng vô danh. Một ai trong bọn họ, đều so với gia gia hắn còn muốn lợi hại hơn.

Diệp Vô Thần im lặng ngồi ở chỗ kia, không có mở mắt. Nếu đã cho hắn cùng Lãnh Nhai biết một cái thân phận khác của hắn, hắn cũng không tính che giấu bọn họ nữa: “Người đoán đúng, ba năm trước đây, ta rơi xuống Đoạn Hồn yên, bọn họ chính là ta ở dưới Đoạn Hồn yên gặp được, cũng theo ta cùng nhau từ đó đi ra”.

Viêm Khinh Hồng gật gật đầu, đối với Sở Kinh Thiên buồn bã nói: “Cái gọi là thế sự vô thường, mệnh trung chú định đó là như thế. Năm đó chủ nhân từ trên không hạ xuống, đại nạn không chết, hôn mê hai năm. Ở dưới vô số kỳ tích cùng cơ duyên chiếu cố, chúng ta cùng chủ nhân gặp nhau, cũng theo chủ nhân rời nhà, đặt chân đến cái thế giới này”.

“Hôn mê... Hai năm? Vậy các người vì cái gì lại gọi Diệp lão đệ là chủ nhân?” Sở Kinh Thiên trừng lớn ánh mắt hỏi. Nếu nói chỉ vì Diệp Vô Thần so với bọn hắn còn muốn lợi hại hơn, hắn nhất định sẽ không tin tưởng. Có thể làm cho nhiều người lợi hại giống như gia gia, thậm chí so với gia gia hắn còn muốn lợi hại hơn như vậy khẳng định một mực, cái này căn bản không phải đơn giản thực lực có khả năng làm được. Giống như gia gia hắn, cho dù là thực tồn tại một người so với hắn lợi hại hơn gấp mười, hắn cũng sẽ không nguyện ý xưng hô hắn là chủ nhân.

Viêm Khinh Hồng thần bí cười cười, không có trả lời. Bọn họ kiên trì cùng tín niệm, nguyên là từ khi sinh ra đã bắt đầu tai nghe mắt thấy. Mà Diệp Vô Thần từ trên trời giáng xuống, đến cuối cùng dẫn bọn hắn rời khỏi Đoạn Hồn yên, thần thoại cùng kỳ tích tất cả làm cho bọn họ đối “số mệnh” tín nhiệm cùng đối với Diệp Vô Thần trung thành vô hình chung đã là thâm căn cố đế. Cái này cho dù là nói ra, cũng không phải người ngoài có khả năng lý giải thấu triệt.

“Cái này... Cái gì mà vì sao! Chủ nhân ca ca chính là chủ nhân chúng ta, chúng ta thích chủ nhân ca ca làm chủ nhân chúng ta, nào có vì cái gì” Viêm Cung Nhược có một điểm không hài lòng sôi sục. Đối với nàng mà nói, thật không cần cái lý do gì. Ngược lại, chính là bởi vì hắn trở thành chủ nhân bọn họ, nàng mới có thể không hề cố kỵ cùng hắn cùng một chỗ. Nếu không, thân nhân, bằng hữu của nàng đều đã phản đối cùng ngăn cản.

“Ồ ồ” Sở Kinh Thiên đối với nữ nhân luôn theo bản năng là không biết làm sao, hơn nữa Viêm Khinh Hồng cũng không có ý tứ phải hỏi đáp, đành phải không hề tại vấn đề này kiên trì xuống, ngược lại hỏi: “Vậy Diệp lão đệ, gia gia của ta nói qua cái Đoạn Hồn yên kia sâu không thấy đáy, cho dù là thần ngã xuống cũng không khả năng sống sót. Có thể bảo trụ tánh mạng cũng đã thực kinh người, lại như thế nào có khả năng đi lên”.

“Trên đời không có gì là tuyệt đối, cũng không có cái gì là hoàn toàn không có khả năng”.

“Vậy các người đến tột cùng là đi lên như thế nào?”

Diệp Vô Thần nhắm mắt, nói ra một câu làm cho Sở Kinh Thiên kinh ngạc: “Người hắn là sẽ không quên ngày đó từ thành Thiên Long Đại Phong quốc ngay lập tức đi tới thành Thiên Phong Đại Phong quốc. Đoạn Hồn yên mặc dù cao, nhưng nó cao tới đâu, cũng không khả năng so với khoảng cách từ thành Thiên Long đến thành Thiên Phong. Nếu ta có thể đem các người từ thành Thiên Long đưa tới thành Thiên Phong, lại vì cái gì không thể đem chính ta cùng mọi người dưới Đoạn Hồn yên đưa đến phía trên Đoạn Hồn yên”.

Ngày đó tình hình mộng ảo phẳng phất như thời không sai vị, hắn lại như thế nào có thể quên, chỉ là ngày đó hắn muốn phá đầu cũng nghĩ không ra tất cả đến tột cùng là sinh ra như thế nào. Lúc này, lời nói Diệp Vô Thần làm cho hắn kinh ngạc, trong đầu bỗng nhiên hiện ra mấy câu Sở Thương Minh ngẫu nhiên cùng hắn nói qua, vẻ mặt không thể tin được nói: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ là... Cắt phá không gian!?”

“Ồ? Đúng vậy, xác thực có thể gọi là là cắt phá không gian” Diệp Vô Thần nói.

“Cái này... Điều này sao có thể!” Sở Kinh Thiên trong lòng giật mình, ít dám tin tưởng lỗ tai chính mình.

Hắn trong đầu, lại phiêu đảng mấy câu Sở Thương Minh đã thật lâu trước nói cho hắn, cũng càng ngày càng rõ ràng:

...

“Thế giới chúng ta, có thủy, có hỏa, có phong, có lôi, có thổ, có quang minh, có hắc ám... Các nguyên tố này hợp thành thế giới chúng ta, cũng từ từ diễn sinh ra một ít người có thể khống chế nguyên tố này, do đó có các hệ ma sư. Mà năm đó, gia gia của ta từng nhắc tới qua cùng ta một cái truyền thuyết thượng cổ lưu truyền tới nay, ở thế giới chúng ta, bảy thứ nguyên tố này là nguyên tố tự nhiên cơ bản nhất, trừ bỏ chúng nó, còn có rất nhiều nguyên tố người ta không thể thao túng, ví dụ như... không gian”.

“Không gian? Làm sao có thể, không gian căn bản nhìn không thấy, sờ không tới, như thế nào có khả năng sẽ là một loại nguyên tố đây”.

“Ha ha, người nói như vậy, một chút cũng không kỳ quái, người bình thường đều đã có ý tưởng như người vậy, ta làm sao cũng không phải như thế. Nhưng tất cả thế gian, đều trốn không ra hai chữ ‘nguyên tố’, bao gồm thời gian cùng không gian nhìn không tới cùng sờ không thấy”.

“...Thời gian? Không gian? Đây là thực sao? Vậy nếu có người có thể khống chế hai loại nguyên tố này...”

“Nếu có thể thao túng nguyên tố không gian, liền có thể xuyên qua cắt phá không gian, ngay lập tức ngàn dặm, cũng có thể dùng xé rách hoặc là áp súc bành trướng không gian để sinh ra lực phá hoại thật lớn không thể kháng cự. Mà nếu có thể khống chế thời gian, liền có thể làm cho thời gian nhanh hơn hoặc chậm lại, làm cho thời gian đình chỉ, thậm chí... thời gian đảo lưu, trình độ đáng sợ này, có thể nghĩ”.

“...Nếu gia gia nói là thực, vậy thực sẽ có người có thể thao túng thời gian cùng không gian sao?”

“Ha ha, tuy rằng cái này chỉ là truyền thuyết khó có thể tin, chưa bao giờ có người thực hiện quá, nhưng đây là từ thượng cổ truyền xuống, hẳn là sẽ không là giả. Cái bảy đại nguyên tố trong truyền thuyết cũng nhắc tới qua kia, là nguyên tố nhân loại chúng ta có năng lực khống chế. Mà thời gian cùng không gian, căn bản là không ai có thể đề cập, cho dù là nhân loại đạt tới thực lực đỉnh phong cũng không có khả năng. Đừng nói người, ngay cả thần, cũng không có năng lực thao túng, chỉ có đạt tới thần đỉnh phong, trở thành thần tối cao thần trong thần, mới có thể có năng lực như vậy. Bởi vì nếu có thể thao túng thời gian cùng không gian, liền tương đương với có thể thao túng trật tự thiên địa, thần như vậy, nhất định là tồn tại đứng ở đỉnh nhân thần”.

...

“Tồn tại đứng ở đỉnh nhân thần” Mới có thể có lực cắt phá không gian... Hẳn như thế nào có thể tin tưởng. Nhưng trừ bỏ nguyên nhân này, còn có cái gì có thể giải thích hắn cùng Lãnh Nhai ngày ấy nháy mắt vạn dặm, lại như thế nào giải thích bọn họ thoát ly Đoạn Hồn uyên ngay cả thần đều không thể làm gì được. Nhìn Diệp Vô Thần trước mắt, hắn đã không thể bảo trì trụ bình tĩnh, trong lòng chấn động, bốc lên như sóng. Đây là mười ba năm trước, Sở Thương Minh ở trong thế giới phong bế kia mang về, năm đó, Diệp Vô Thần chỉ mới bảy tám tuổi, mê man suốt mười năm giọt nước không vào, nhưng vẫn duy trì sinh cơ, cũng cùng hắn cùng nhau lớn lên. Thời gian mười năm lâu như vậy, hắn bắt đầu chậm rãi quen thuộc, sau khi Diệp Vô Thần tỉnh lại, hắn theo bản năng mà quên mất - mê man mười năm mà không chết, hắn lại như thế nào có khả năng sẽ là phạm nhân.

Nhớ tới vài câu thần bí khó lường gia gia năm đó nói, hắn đột nhiên nghĩ đến... Chẳng lẽ, hắn là thần? Thần đến từ cái Thần Chi đại lục kia?

Ý niệm này trong đầu vừa xuất hiện, tựa như ở trong tim hắn chặt chẽ đóng xuống vậy, bóc đi không được. Vậy ở trên người Diệp Vô Thần xuất hiện các loại kỳ tích không thể tin được, cũng là chứng minh ý niệm trong đầu này.

Diệp Vô Thần đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, lại nói: “Đó xác thực là không gian lực, nhưng không phải thuộc lực lượng của ta. Lấy năng lực ta hiện tại, cho dù cường thịnh gấp trăm lần cũng không khả năng làm được cắt phá không gian. Mà là...”

“Hương Hương, đi ra cùng bằng hữu mới gặp mặt đi” Diệp Vô Thần trong lòng mỉm cười thì thầm.

Theo hần gọi nhẹ, một đoàn bạch quang nhu hòa ở trước người Diệp Vô Thần hiện ra, Tiểu long hồ Hương Hương lấy hình thái cô gái nhỏ xíu xuất hiện, nhẹ nhàng phiêu phù ở vị trí ngực Diệp Vô Thần, lúc này nàng vẫn như cũ so với bàn tay người bình thường hơi lớn hơn một chút, tướng mạo cũng không có gì biến hóa, trắng phau phau, lông như tuyết cùng làn da trắng nõn như tuyết của nàng đều che một tầng quang mang trắng, như một tinh linh nhỏ nhỏ từ trong thế giới mộng ảo đi ra. Hai bàn tay nhỏ của nàng giao nhau đặt ở trước người, một bộ dáng nhu thuận, dùng ánh mắt hướng Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên đang ngơ ngác nhìn mình chào hỏi.

Sở Kinh Thiên ánh mắt thẳng tắp, miệng mở lớn, cảm đều nhanh muốn hơi trên đất, ấp úng nói: “Cái này cái này cái này... Đây là... Cái gì?”

Viêm Cung Nhược nhất thời nổi giận, một tay kéo Hương Hương qua, mềm nhẹ dán trước ngực mình, cả giận nói: “Nàng là Hương Hương, là tiểu muội muội đáng yêu của ta, cái gì mà kêu ‘là cái gì’!!”

Sở Kinh Thiên gãi gãi đầu, không nói gì chống đỡ. Một sinh linh nhỏ như vậy, hần thật sự là không dám cùng “người” liên hệ tới, qua lúc lâu, mới ngượng ngùng nói: “Diệp lão đệ bên người luôn có nhiều ngạc nhiên cổ quái như vậy...”

Viêm Cung Nhược nghe vậy, mày liễu dựng thẳng, làm bộ muốn một cước đá đi: “Người người người dám nói Hương Hương nhà của ta là cổ quái... Người mới là cổ quái! Người còn nói Hương Hương như vậy, cho dù người là bằng hữu chủ nhân ca ca ta cũng muốn đánh người”.

“Y nha, y nha, y nha!” Có nữ chủ nhân chỗ dựa Hương Hương cũng bày ra vẻ mặt giận dữ, cũng làm ra tư thế muốn công kích.

Sở Kinh Thiên vội vàng thối lui hai bước, cuống quýt xua tay nói: “Đừng nóng giận đừng nóng giận, ta sai không được sao... Cái này, Diệp lão đệ, người nói, chính là cái này... A, chính là Hương Hương tiểu muội muội này sao?”

“Đúng vậy” Diệp Vô Thần khoé miệng mang cười, hồi đáp.

Sở Kinh Thiên nhất thời giật mình, bên trong đầu óc hỗn độn một mảng. Lúc này lại nhìn hướng Hương Hương, trong đầu không tự kìm hãm được xuất hiện hai chữ “quái vật”.

“Không cần kinh ngạc, thế giới này, vốn là có rất nhiều chuyện là không thể dùng lẽ thường để hình dung. Hương Hương có thể thao túng không gian, là vì không gian lực là một năng lực đặc thù của nàng, cũng không phải nói nàng đã muốn cường đại đến ngay cả không gian đều có thể can thiệp... Không rõ cũng không quan hệ, thời gian lâu, người sẽ chậm rãi quen” Diệp Vô Thần mỉm cười nói. Liền ngay cả chính hần, ở lúc trước khi không gian lực của Hương Hương theo lực lượng hần thức tỉnh mà thức tỉnh, làm sao không phải bị thật mạnh rung động một phen.

309. Chương 308: Sống Lại Trong Phong Linh

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 308: Sống lại trong phong linh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một năm trước, Diệp Vô Thần từng là một phé nhân chân chính, thân thể hần đã là dầu hết đèn tắt hầu như khó có thể lại tự hành hấp thu linh khí thiên địa, nhưng ở phong cấm địa dưới Đoạn Hồn uyên, hần vừa đi nhập, vậy phong nguyên tố dày đặc đến vô cùng đáng sợ tựa như bị hấp dẫn, điên cuồng ulla vào thân

thể đã muốn thiếu hụt của hần. Phong, cũng là thứ linh nhất trong thiên địa, mật độ đáng sợ, ủa với tốc độ đáng sợ, so với lúc trước hỏa lực Cực Viêm Thiên Long giao cho hần khi còn muốn nhanh hơn trăm ngàn lần. Vì thế, tại vài giây ngắn ngủn dưới đánh sâu vào vô cùng khổng lồ, trong cơ thể hần đã không thể tải đương năng lượng bởi vì phong nguyên tố bướng bỉnh tồn lưu mà bị phá tan nghịch chuyển, làm cho phong nguyên tố ở trong cơ thể hần điên cuồng tụ tập, dần dần, lấy tốc độ chuyển hóa cực nhanh thành Vô Thần lực đã hầu như không còn. Chậm rãi, hần cảm giác chính mình giống nhau bị phong nguyên tố ở chung quanh đồng hóa, trở thành một bộ phận của phong cầm địa.

Vì thế, lực lượng hần đánh mất bắt đầu nhanh chóng khôi phục, chẳng những khôi phục, cuối cùng, còn phá tan Vô Thần Quyết tầng thứ ba, bước trên cảnh giới tầng thứ tư. Theo Vô Thần lực sống lại, hỏa lực Cực Viêm Thiên Long của hần cũng thức tỉnh, cũng theo Vô Thần lực cường đại mà trở nên cường đại theo. Đồng thời, phong lực trước đó hần mới mạnh mẽ mở ra, cũng rốt cuộc chính thức bị thức giục tỉnh. Bởi vì hiện tại Vô Thần lực trong cơ thể hần là do phong linh hình thành, cho nên hần hiện tại năng lực thao túng đối với phong tự do tựa như tay chân mình vậy, vô luận là tốc độ ngưng tụ phong nguyên tố, hay là độ tinh khiết, cường độ, đều phải vượt xa xa phong ma sư ngang cấp.

Phong nhận khùng bố có thể đem người ngay lập tức chém giết tới thì cốt không còn nọ, tựa như cánh tay tử thần, lời đồn dưới tay Tà Đế không toàn thây, đó là bởi vậy mà đến.

Lực lượng Hương Hương khi cùng Đồng Tâm giao chiến cũng đem Diệp Vô Thần cùng Ngưng Tuyết nhập tới một cái linh hồn không gian kỳ dị đã tiêu hao hầu như không còn, mà dùng một loại phương pháp kỳ diệu đem chính mình cùng Diệp Vô Thần vận mệnh tương liên, sau khi nhận thức hần là chủ, lực lượng nàng cũng tăng lên trình độ rất lớn cùng hần tương liên, theo hần tiến bộ mà tiến bộ. Ba năm trước đây, một hồi đại nạn làm cho lực lượng Diệp Vô Thần quy về không, nguyên bản Hương Hương lực lượng liền cũng bị ảnh hưởng ở điểm thấp nhất, mà khi lực lượng Diệp Vô Thần lấy biên độ lớn nhất khôi phục, lực lượng nàng cũng cùng hần tăng lên hầu như biên độ giống nhau như đúc. Loại tình hình lực lượng tương liên này vốn không có khả năng tồn tại, nhưng ở dưới Vô Thần lực không gì làm không được, loại kỳ tích thần kỳ này đã xuất hiện ở trên người Hương Hương.

Nàng có được lực lượng nguyên tố, là không gian. Mà khi Hương Hương hướng hần triển lãm lực lượng của nàng, Diệp Vô Thần lúc này nhớ tới, lúc trước nàng chính là lấy một loại thuật di thần kỳ, tránh được Đồng Tâm, đem hần cùng Ngưng Tuyết đưa đến linh hồn không gian.

Thoáng tiếc nuôi là, nàng có được lực lượng không gian không thể dùng để công kích, chỉ có thể dùng làm không gian chuyển di. Trừ cái đó ra, Hương Hương lúc này tuy rằng đã muốn trở thành một thiên thú, nhưng phương thức công kích của nàng chỉ có thân thể va chạm, giống như lúc trước nàng cùng Đồng Tâm đối chiến vậy.

Nghe Diệp Vô Thần giải thích ngắn gọn, Sở Kinh Thiên đầu óc đơn giản vẫn không hiểu nổi, sau đó vẫn về mặt gốc hỏi một câu: “Đó là không phải muốn đi nơi nào, là có thể đi nơi đó sao?”

Diệp Vô Thần lạnh nhạt cười, lắc đầu nói: “Hương Hương có được không gian lực đơn giản nói đến có thể coi là cắt không gian, từ một chỗ không gian, nháy mắt cắt tới một chỗ không gian khác, không nhìn khoảng cách cùng cách trở trung gian. Cho nên, muốn dời đi địa phương phải là địa phương Hương Hương từng đi qua, nếu không không thể tới. Mà không gian lực tiêu hao thật lớn, lấy năng lực Hương Hương hiện tại, chuyển di khoảng cách dài mà nói, mỗi một lần sử dụng, đều cần nghỉ ngơi thời gian rất lâu”.

Không gian chuyển di, khó ở không chế không gian, mà không phải là muốn chuyển di cái gì, cho nên Hương Hương tự thân chuyển di, cùng chuyển di hai ba mươi người hao phí lực lượng đại khái không có gì khác nhau.

“Được rồi được rồi, chủ nhân ca ca, không cần luôn cùng con trâu gỗ này nói chuyện. Người sắc mặt thoát nhìn tốt rất nhiều, chúng ta đi tìm tỷ tỷ chơi được không?” Viêm Cung Nhược kéo cánh tay Diệp Vô Thần, cười hì hì nói.

Bị kêu là “con trâu gỗ” Sở Kinh Thiên sắc mặt đỏ bừng, nhưng chỉ là không tức giận được. Đối với kẻ sơ thiệp trần thế này mà nói, một đoạn thời gian không ngắn trong tương lai, nữ nhân sẽ là khắc tinh lớn nhất của hần.

“Ừm, chúng ta đi thăm nhị nha tỷ đi”.

Nam thành Thiên Phong, một chỗ xa hoa tiếp cận giao giới Đại Phong quốc cùng Thiên Long quốc.

“Nguyệt tỷ tỷ, người thả ta rời đi được không, cha ta nhất định lo lắng cho ta”.

Nàng được đáp lại, vẫn như cũ là nữ tử được nàng gọi là “Nguyệt tỷ tỷ” nhẹ nhàng mà kiên quyết lắc đầu.

Đây là một khuê phòng tràn đầy mùi hương son phấn cùng mùi thơm của cơ thể thiếu nữ, một cô gái uyển chuyển hàm xúc ôn nhu, còn có một nữ tử có ương mặt kinh người song song ngồi ở trên giường nửa che sa trường, cô gái trên mặt treo đầy lo lắng cầu xin, hai mắt trong suốt muốn khóc. Nữ tử bên người nàng mặc một thân váy hồng, đang cầm một cây bút son vẽ móng tay cho nàng, động tác mềm nhẹ mà cẩn thận. Nàng chỉ là tùy ý ngồi, lại khó dẫu đường cong pháp phồng, cùng cánh tay như ngọc, khe mí mắt đôi môi anh đào mềm mại như đóa hoa, ngón tay tinh tế như trân châu, làm cho người ta nhìn không được muốn đi đụng chạm. Nàng, đó là Viêm Cung Nguyệt ở đây đã lâu. Cô gái kia, là Nhạc Tư Kỳ mà Diệp Vô Thần giao cho nàng.

Đối với Viêm Cung Nguyệt mà nói, Diệp Vô Thần giống như là trời, vô luận hắn nói cái gì, nàng đều nghe theo, vô luận hắn làm cái gì, nàng cũng sẽ không có mâu thuẫn gì. Chỉ là lần này, nàng rõ ràng hiểu sai ý, khi Diệp Vô Thần đem Nhạc Tư Kỳ đưa tới nơi này, để cho nàng chiếu cố tốt nàng không để cho nàng đào tẩu, nàng tưởng hắn coi trọng mỹ mạo cô gái này, muốn nạp nàng làm tư sủng. Vì thế, nàng mỗi ngày đều cẩn thận cẩn thận giống như một đại tỷ tỷ chiếu cố nàng, mỗi ngày đem nàng trang điểm làm cho xinh đẹp, để cho Diệp Vô Thần khi nhìn thấy nàng có thể vui vẻ hài lòng một ít, liền ngay cả chải đầu, vẽ móng tay, nàng đều tự mình đến làm. Về phần cô gái kia là ai, là hắn đưa đến, hay là lừa đến, cướp đến cũng không quan trọng.

Sau khi vẽ móng tay cho Nhạc Tư Kỳ xong, Viêm Cung Nguyệt cát vào trong một cái rương nhỏ. Nhạc Tư Kỳ không có tâm tư đi thưởng thức móng tay chính mình, lôi kéo góc áo nàng lại gấp giọng nói: “Nguyệt tỷ tỷ, không thể thả ta trở về, thì cho người báo cho người nhà ta một tiếng bình an có được không, van cầu Nguyệt tỷ tỷ người, cha ta cha nhất định sẽ lo lắng chết được”.

Viêm Cung Nguyệt đối với nàng tốt lắm, chẳng những không có khi dễ nàng, còn đem nàng chăm sóc cẩn thận, giống như đại tỷ tỷ của nàng, vô luận nàng muốn ăn cái gì, muốn chơi cái gì, nàng đều thỏa mãn nàng. Nhưng duy có ở trên chuyện thả nàng rời đi này, nàng luôn cự tuyệt không có nửa điểm do dự.

Viêm Cung Nguyệt không có trả lời nàng, sau khi dọn dẹp xong, mềm nhẹ nói: “Kỳ Kỳ, muội đói bụng chưa? Muốn ăn cái gì?” Khi nói xong, ánh mắt nàng hơi hơi một bên, nhìn về phía cửa.

Cửa phòng khép hờ bị đẩy ra, hiện ra Tà Đế ngân y ngân diện. Bên người hắn, kề sát là Viêm Cung Nhược cười như trăm hoa đua nở, nàng chân mày cong lên, đối với Viêm Cung Nguyệt nghịch ngợm cười.

“Chủ nhân” Viêm Cung Nguyệt trong lòng nổi lên vui mừng thật sâu, nhẹ nhàng bước chân đi qua, dịu dàng gọi hắn. Đã thấy Nhạc Tư Kỳ mau hơn nàng một bước, bước nhanh đi đến trước người Tà Đế, cố lấy dũng khí, lại là khẩn trương lại là không yên hỏi: “Người chừng nào thì mới có thể thả ta trở về”.

Ở trong này, nàng quả thực không có bị thương tổn gì như Tà Đế ngày đó nói, cho nên nàng đối với Tà Đế e ngại cũng giảm bớt rất nhiều.

“Ồ?” Tà Đế ánh mắt ở trên người nàng lưu chuyển mà qua, “Mấy ngày không thấy, thật ra so với lần đầu tiên gặp mặt càng thêm đẹp. Nếu ở trong này quá thoải mái như vậy, vì cái gì còn muốn vội vã trở về”.

Ánh mắt hắn làm cho nàng toàn thân nổi lên một cổ cảm giác lạnh lẽo, vậy không phải bởi vì sợ hãi, mà là một loại cảm giác bị lấy hết quần áo lỏa lồ đứng ở trước người hắn. Nàng theo bản năng hai tay che ngực, dưới chân cũng lui một bước, trong e lệ ủy khuất, bên trong hai mắt lại bắt đầu xuất hiện hơi nước mỏng manh.

Rốt cuộc là một đại tiểu thư đại gia tộc, thật sự là một chút ủy khuất đều chịu không nổi... Tà Đế âm thầm bắt đắc dĩ cười nói: “Người yên tâm, ngày phụ thân ngươi cử binh thẳng chỉ Thiên Long, bản đế tự nhiên sẽ thả ngươi hoàn hảo không tổn hao gì trở về”.

“...Người, người muốn đối với cha ta làm cái gì?” Nhạc Tư Kỳ vốn thông minh, Tà Đế nói cũng không làm cho nàng thả một hơi, ngược lại làm cho nàng trong lòng một trận hoảng sợ. Nàng mơ hồ nghe ra, mục đích Tà Đế bắt nàng đến, đúng là sẽ đối phó phụ thân nàng.

“Ha ha ha ha... Người thật sự là thiên chân khả ái. Nếu bản đế muốn lấy tính mạng cha ngươi, hẳn đã sớm chết không chỉ một trăm lần. Bản đế chỉ biết là mỗi người đều đã có cố kỵ của chính mình. Bản đế chính là dùng hắc cố kỵ, để làm cho hắc đi một nước cờ quan trọng trong kế hoạch của bản đế” Tà Đế rất là tùy ý nói.

“Người rốt cuộc muốn cha ta làm cái gì... Người nếu dám thương hại phụ thân ta, ta... ta...”

“Người sẽ thế nào?” Tà Đế nhìn nàng gấp đến độ có chút hồng nhuận mi nhan, cười cười nói.

“Ta... ta nhất định sẽ không tha thứ ngươi” Nhạc Tư Kỳ khẽ cắn môi dưới, hô lên một câu không có chút lực ượng hiếp.

“Ha ha ha ha” Tà Đế một trận cười to, nhìn không chớp mắt qua thân thể nàng, đi đến trước người Viêm Cung Nguyệt: “Chúng ta vốn là người hai thế giới, chờ một ngày ngươi trở về nhà, ngươi ta liền không có gặp lại, ngươi là tha thứ ta hay không, đối với ta cũng không quan trọng”.

Hắn vươn tay đến, sờ lên mặt Viêm Cung Nguyệt, tay vừa đưa đến một nửa lại bỗng nhiên dừng lại. Hắn dùng tay trái đem bao tay màu bạc tay phải tháo xuống, lúc này mới dùng bàn bàn hắc nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuyệt mỹ của Viêm Cung Nguyệt, mềm nhẹ như gió mát nói: “Dừng để cho chính mình quá mệt mỏi, bằng không ta sẽ đau lòng, biết không?”

“Ừm, ta mỗi một ngày cũng không mệt” Viêm Cung Nguyệt đi về phía trước một bước nhỏ, đem thân thể chính mình nhẹ nhàng tựa vào trước ngực hắn.

Nhạc Tư Kỳ trong lòng kinh ngạc. Tà Đế thanh danh bên ngoài truyền so với ác ma còn muốn đáng sợ, mà Tà Đế lúc này, thanh âm hắc, còn có động tác lơ đãng cưng chiều... Vậy tương phản thật lớn làm cho nàng có chút khó có thể thừa nhận, ấn tượng đối với Tà Đế nguyên bản còn có chút phức tạp cũng trở nên càng thêm phức tạp hắc lên. Lăn lộn trong lòng hồ hởi... Hắn rốt cuộc là ai, hắn rốt cuộc là một người như thế nào?

-o0o-

310. Chương 309: Thiên Long Mây Khói

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 309: Thiên Long mây khói

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Ồ, quá đáng, chỉ biết quan tâm tỷ tỷ” Viêm Cung Nhược môi mím lên, ghen tuông nói. Viêm Cung Nguyệt sắc mặt hơi hồng, lui ra phía sau một bước nhỏ cùng thân thể Tà Đế tách ra. Viêm Cung Nhược trong mắt hiện lên một chút giảo hoạt, lập tức vọt tới trước mặt Diệp Vô Thần, chiếm cứ vị trí vừa rồi của Viêm Cung Nguyệt, hai tay ôm cổ Tà Đế, hai chân dài tách ra khỏi váy, gắt gao quăn ở bên hông hắn, liền đem cả người bắt ở trên người hắn.

“Chủ nhân ca ca, ta lại muốn rồi, mau cho ta được không...” Viêm Cung Nhược kiều diễm nói, thanh âm nọ càng như là rên rỉ mê người. Thân thể mềm mại quần ở trên người hắn cũng cùng hắn ma sát cọ động một chút, lay động dục vọng của hắn. Nàng sớm đã biết chỗ mị lực của mình, cũng biết hắn rất khó kháng cự.

Viêm Cung Nguyệt sớm lĩnh giáo qua lớn mật vô kỵ của muối muối, biết nàng cũng không phải chỉ nói mà thôi, sắc mặt lập tức trở nên đỏ bừng, kéo Nhạc Tư Kỳ, giống như trốn khỏi phòng, đóng cửa phòng lại.

Chỗ này là khuê phòng Viêm Cung Nguyệt, cũng có rất nhiều phòng ngủ, là cho Nhạc Tư Kỳ ở lại sử dụng, cửa duy nhất là đi thông phòng Viêm Cung Nguyệt, cũng sẽ không lo lắng nàng sẽ chạy đi. Viêm Cung Nguyệt sớm bị Diệp Vô Thần ngắt lấy, đã là thiếu phụ, như thế nào không biết ở Viêm Cung Nhược rõ ràng khiêu khích như vậy, bọn họ kế tiếp sẽ làm cái gì. Mà Nhạc Tư Kỳ lại là vẻ mặt mờ mịt.

“....A ai ai...” không bao lâu, từng đợt rên rỉ kiều mỵ không có chút áp lực nào từ bên ngoài truyền đến, rơi trong tai hai người. Viêm Cung Nguyệt đứng ngồi không yên, hồi hận chính mình nhất thời hoảng hốt, lại tránh đến phòng này, lúc này chính là muốn rời đi, còn muốn chạy xa đều đã không có khả năng.

Thanh âm kỳ quái nọ làm cho Nhạc Tư Kỳ bản năng cảm giác được chính mình tim đập nhanh hơn, mặt cũng trở nên có chút nóng lên, nàng áp lực không được tò mò, nhẹ nhàng liếc về phía cửa phòng nhìn lại, ánh mắt lưu chuyển đột nhiên dừng hình ảnh, sau đó nháy mắt trở nên mặt đỏ tai hồng.

Trong chăn màn, mùi thơm của cơ thể lượn lờ, giường lớn gỗ lê tinh điêu tứ phía đều là sa mỏng, trên giường, hai đạo thân ảnh dây dưa cùng một chỗ, song song rơi vào trên chăn êm nệm ấm. Bị đặt ở phía dưới là cô gái tuổi thanh xuân tóc tán loạn, đôi chân dài trần trụi có thể nói tuyệt thể diệu vật dạng ra, làm cho nữ nhân gặp đều có cảm giác sâu sắc kinh diễm, cặp ngực đầy đặn bị thân thể của cô gái cùng đệm chăn đè ép thành hình trứng, cặp mông đường cong no đủ đang bị nam tử cao cao kéo lên, tùy theo động tác nam nhân kịch liệt rung động.

Cùng với cô gái ngẩng cao pháp phòng, dục tiên dục tử mà thở dốc, nam tử hai tay kéo lên cặp đùi đẹp thon dài của cô gái, kịch liệt pháp phòng, mỗi lần pháp phòng đều tác động lên cặp mông no đủ đã chảy ra mồ hôi, dọc theo thắt lưng nàng mà chảy xuống.

Nhạc Tư Kỳ ngơ ngác nhìn, ngay cả tim đập đều giống nhau lập tức đình chỉ. Cái thanh âm xấu hổ chết người kia là do cô gái gọi là Viêm Cung Nhược phát ra. Mà nam tử kia... Đó là một nam tử có diện mạo hoàn mỹ, nàng tự hỏi không có thấy qua nam nhân so với hắn càng đẹp hơn. Hắn từ sau lưng bừa bãi xâm phạm Viêm Cung Nhược đang phục xuống giường dựa, khoe môi mang theo một tia tươi cười đắc ý. Tình này cảnh này, cái khuôn mặt ý cười này, lại vẫn như cũ mang theo một loại thần vận làm cho người ta si mê, mà không phải tràn ngập dâm dục.

Đó là... Tà Đế!?

Một tiếng hét cao vút lại truyền đến, Nhạc Tư Kỳ như mộng mới tỉnh, mím chặt môi mình xoay người, môn cũng tùy theo khép lại. Nhưng nàng tim đập lại kịch liệt giống như muốn nhảy ra khỏi ngực. Trong đầu, không thể ngăn chặn nghĩ tới một màn kia...

Viêm Cung Nhược tuổi quá nhỏ, không hiểu khắc chế cùng ước thúc, luôn quần quýt si mê Diệp Vô Thần cùng nàng làm chuyện đó, hơn nữa thiên tính cho phép, căn bản không có cái gì quá nhiều cố kỵ, lúc này cũng căn bản mặc kệ tỷ tỷ nàng cùng Nhạc Tư Kỳ ngay tại cách vách, tùy ý cùng hắn quần quýt si mê. Một đôi đùi đẹp có chiều dài kinh người quần quýt quắp lấy eo lưng hắn, giống như muốn đem toàn bộ thân thể mình đều tiến vào trong cơ thể hắn, tiếng rên rỉ cũng càng lúc càng lớn... Nhạc Tư Kỳ ôm lỗ tai, sắc mặt như hỏa thiêu, càng ngày càng đỏ, nàng chỉ là một cô gái ngay cả tay cũng chưa bị nam nhân chạm qua, một màn dâm diễm trắng trợn cùng tiếng rên rỉ kia đối với nàng đánh sâu có thể nghĩ.

Ở sau cánh cửa, Diệp Vô Thần ánh mắt liếc về phía Nhạc Tư Kỳ một cái, có bắt đắc dĩ, nhưng chỉ là bắt đắc dĩ thực nhạt. Vừa rồi bị Viêm Cung Nhược đem mặt nạ tính cả quần áo cùng cởi ra, cũng không quần trường hợp liền trực tiếp cuốn lấy thân thể hắn, hắn chỉ biết nhất định sẽ bị Nhạc Tư Kỳ nhìn thấy mặt, nhưng Nhạc Tư Kỳ chưa bao giờ nhìn thấy hắn, cho dù nhìn thấy mặt thật của hắn cũng sẽ không biết hắn là ai.

Không hề nghĩ nhiều, hắn tận tình hưởng thụ vui thích Viêm Cung Nhược cho hắn. Nàng tuổi tuy nhỏ, nhưng trừ bỏ bộ ngực có vẻ hơi nhỏ ra, bộ vị nào cũng đều đã muốn sớm thành thực, hơn nữa nàng lớn mật,

quần quýt si mê, cũng để cho hần tùy tâm sở dục, tựa như một tiểu yêu tinh xinh đẹp vô hạn để cho hần muốn ngừng mà không được.

Thời gian từng ngày trôi qua, theo thời tiết từng chút biến lạnh, dòng người trên ngã tư đường cũng hơi có giảm bớt, nhưng từ sau Thiên Thần Ma Vũ đại hội, một cỗ sóng triều khác lấy tốc độ cùng nhiệt độ kinh người thổi quét toàn bộ Thiên Thần đại lục, ở ma vũ giới lại bốc lên một cỗ chấn động thật lớn. Ở trong cỗ sóng triều này, mỗi người đều nhớ kỹ thật sâu cái tên “Tà tông”. Trận Thiên Thần Ma Vũ đại hội này, như thượng giới lại xuất hiện bốn cường giả thần cấp, bọn họ, toàn bộ thuộc về Tà tông.

Mà một mũi tên Tà Đế bắn nứt gãy Lạc Thần Nhai, lại mang theo một loại sắc thái như thần thoại ma huyền làm rung động trái tim mọi người, rất nhiều người từ xa vạn dặm lao đến Lạc Thần Nhai để chứng thực cái thần tích này, nhìn thấy khe rãnh đem Lạc Thần Nhai chia làm hai nửa, bọn họ đã có chuẩn bị vẫn như cũ cảm giác được một loại cảm giác làm cho người ta hít thở không thông. Thực lực như vậy, đã muốn không thể dùng cấp bậc thực lực Thiên Thần đại lục để cân nhắc.

Nguyên bản Tà tông cùng Tà Đế đã bị truyền cực kỳ thần bí cùng đáng sợ, trình độ thần bí cùng đáng sợ này ở trong một đêm lại bị mở rộng vô số lần. Mọi người đồng thời ở kinh hãi, đều khát vọng biết lai lịch bọn họ. Nhưng Tà tông cư trú nơi nào hình như cũng không ai biết, trừ khi bọn họ chủ động xuất hiện, nếu không không ai có thể phát hiện tung tích bọn họ. Liền giống như không biết Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông đang ở nơi nào vậy.

Một mũi tên kinh thiên nọ, làm cho Tà Đế ở Thiên Thần đại lục trở thành một tồn tại như chân thần, bất quá, “Thần” này cũng là một tử thần cũng không thiện lương.

Về phương diện khác, thành Thiên Long vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu, mà người khừu giác linh mất lại từ trong cái bình tĩnh này ngửi được một ít không khí áp lực nặng nề. Diệp gia cùng Lâm gia - hai gia tộc từng ở thành Thiên Long thanh danh cùng thực lực tối thịnh. Lâm gia từ trước tới nay vẫn đại môn đóng chặt, bình thường trừ bỏ vài gia phó khuân vác ra ngoài mua đồ, hầu như không thấy được có người ra ngoài. Ở ngày thứ hai Lâm Khiếu cùng Lâm Chiến chết truyền ra, liền lại lời đồn Lâm Cuồng bệnh nặng không dậy nổi, vẫn nằm trên giường, cho đến hôm nay cũng không trở lên triều đình. Trong đó Hoàng Thượng Long Dân đã tới Lâm gia vấn an mấy lần.

Thời gian lâu, người ngoài đối với Lâm gia cũng từ trào phúng dần dần biến thành đồng tình tiếc hận, ai thán một đại gia tộc ngã xuống. Việc Lâm Khiếu làm cho thanh danh Lâm gia xuống dốc không phanh, sau khi Lâm Chiến chết, hậu nhân Lâm Cuồng liền chỉ còn lại có một phế vật Lâm Hu, có thể nói không người nổi nghiệp. Trong mấy ngày con cháu lần lượt cách thế, đã kích trầm trọng như thế, Lâm Cuồng bệnh nặng một hồi thật sự là bình thường.

Mà Diệp gia, trận “phong hàn” này của Diệp Uy tựa như có chút lâu, đã cách một tháng vẫn như cũ không có vào triều đường. Mà Long Dân, trong lúc đó cũng không có đối với hần từng hỏi đến, cũng không có tới nhà Diệp gia, giống như đã muốn quên Uy Long tướng quân lập hạ quân công hiển hách này tồn tại. Diệp gia cùng Thiên Long hoàng thất trận giằng co này thời gian lâu, một ít lời đồn đãi cũng không ngừng truyền ra, các loại dự đoán khác nhau cùng lời đồn không biết từ đâu mà đến cũng lấy các loại phương thức lan truyền, trọng thần trong triều trong khoảng thời gian này không ngừng lấy các loại lý do dâng môn thử Diệp Uy, khi bị hỏi rất trực tiếp, Diệp Uy toàn bộ lựa chọn trầm mặc. Mà khi hỏi Diệp Nộ mặc dù không ở trong triều, nhưng vẫn đức cao vọng trọng như cũ, hần luôn cười ha ha phát tay, nói chính mình tuổi già đã muốn không nghĩ tới loại chuyện này.

Lấy trung thành của Diệp Nộ đối với Thiên Long hoàng thất, hành động Diệp Uy hần lại như thế nào có khả năng sẽ không hỏi đến. Mà Diệp Uy chỉ trả lời đơn giản mấy câu: “Cái này, đều là Thần nhi an bài, phụ thân, người yên tâm đi, hần tuyệt sẽ không làm chuyện có lỗi với Diệp gia, lại càng sẽ không làm chuyện người không muốn thấy”.

Vì thế, hần rốt cuộc cũng không hỏi đến qua, mỗi ngày cùng một ít bạn bè sinh tử năm đó cùng đâm máu sa trường đi chơi, rất tự tại, đối với vận mệnh thành Thiên Long rục rịch hờ hững. Bất quá, hần có trong lòng thoải mái như ở mặt ngoài hay không, cũng chỉ có chính hần biết.

Diệp gia thành Thiên Long.

Trong phòng Diệp Vô Thần, Ngưng Tuyết thân thể đắp một tầng chăn mỏng manh, hai mắt khép kín, lông mi run rẩy, mũi ngọc tinh xảo đều đều hô hấp khẽ nhúc nhích. Đồng Tâm đứng ở bên giường, lẳng lặng nhìn Ngưng Tuyết ngủ say, vẫn không nhúc nhích. Bởi vì hiện tại nàng trừ bỏ nhìn nàng ngủ, tìm không thấy sự tình khác có thể làm.

Một phòng khác.

Nơi này, vốn nên là một tiểu viện im lặng nhất của Diệp gia, mà lúc này, vậy khuê phòng của Diệp Thủy Dao cũng không ngừng tràn ra rên rỉ nhẹ bị đè nén xuống. tiếng rên rỉ nọ tuy rằng rất nhỏ, nhưng vẫn như cũ rung động lòng người.

Một nữ tử tuyệt mỹ như tiên tử nằm úp sấp ở trên giường, cặp mông như tuyết trắng rất tròn cao cao nhếch lên, cực lực áp lực rên rỉ cùng thở dốc trong miệng nàng truyền ra, mặc dù bị đặt ở dưới thân, nhưng đường cong bộ ngực sữa vẫn như cũ là thoải mái phập phồng như vậy.

Đây là một thân thể hoàn mỹ không tỳ vết mê người như thế nào. Mỹ nhân từng băng sương giờ phút này lại giống như một con dê con ôn thuần nhu thuận ghé vào trên giường, gương mặt tuyệt sắc xinh đẹp ửng đỏ như lửa, mắt đẹp thanh thuần xấu hổ khép hờ, hàng lông mi vừa đen vừa dài che đầy một đôi mắt như thu thủy hơi hơi run rẩy, gáy ngọc trắng nõn xinh đẹp tiếp theo đôi vai tinh tế nhu nhược rất tròn, cặp ngực chói mắt như tuyết xếp thành, eo nhỏ tinh tế, ôn nhu vạn phần, cái bụng mềm mại nhẵn nhụi, cặp đùi đẹp thon dài bị một nam tử từ phía sau tách ra, một đôi chân như từ ngà voi khắc ra, mềm mại quăn lầy.

Cái tình cảnh này, mặc cho ai nhìn thấy đều ở trong thất hồn lạc phách lại rất nhiều không thể tin được ánh mắt chính mình. Cái này thật sự là đại tiểu thư Diệp gia sao?

Mà nam tử đang hưởng thụ cái ngọc thể tuyệt mỹ này, đúng là... đệ đệ nàng!

-o0o-

311. Chương 310: Xúc Động

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 310: Xúc Động

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Cái danh Diệp Thủy Dao trong trẻ con nhưng lạnh lùng ở khi nàng rất nhỏ cũng đã theo nàng truyền khắp toàn bộ thành Thiên Long, lại từ tròng biển cổ ba năm trước đây mà truyền khắp Thiên Long quốc. Người gặp mặt nàng, đều giống nhau thấy được một gốc băng sơn tuyết liên cây ở trong tuyết ngạo nghễ nở rộ, vô luận nam nữ già trẻ, đều vì nàng cao quý cùng trong trẻ con nhưng lạnh lùng thuyết phục, không dám đối nàng hơi có khinh nhờn. Vô luận tại khí chất bên ngoài hay bên trong của nàng, đều hơn xa tiểu thư khuê các trong thành có khả năng so sánh, thậm chí, sẽ không thua gì một công chúa.

Nhưng hiện tại nàng cũng là một con người, gương mặt tuyệt sắc xinh đẹp ửng đỏ như lửa, mắt đẹp thanh thuần phong tình ngàn vạn xấu hổ khép hờ, trong miệng khẽ thở hổn hển, da thịt ửng hồng che kín mồ hôi tinh tế, đôi chân tinh tế mảnh mai như rắn đông đưa, đón ý cùng nam tử âu yếm cùng đánh sâu vào, dưới cái bụng trơn nhẵn như tuyết trắng, hai đùi không ngừng xiết lại, tựa như khó nhịn dục vọng dày vò...

Diệp Vô Thần ôm thân thể Diệp Thủy Dao, tận tình thi triển thể công như cuồng phong mưa rào, chậm rãi, Diệp Thủy Dao lúc này thở dốc đã càng ngày càng mỏng manh, thân thể xụi lơ không còn có khí lực đón theo. Trước đó, nàng đã muốn bị Diệp Vô Thần dùng các loại tư thế chơi đùa hồi lâu.

Lại là một lần dục vọng đỉnh phong đánh úp lại, Diệp Vô Thần thở dốc thật dài một hồi, nằm úp sấp ở trên người Diệp Thủy Dao, tay phải nhẹ vỗ về thân thể mảnh mai mềm nhũn của nàng, trên làn da nàng tựa như trân châu mật phấn thượng đẳng vậy, ngón tay vừa chạm liền nhẹ nhàng trượt đi, quả thực so với tơ tằm cao nhất còn muốn mềm mịn hơn. Hắn mặt mang ý cười, ở bên tai nàng ôn nhu nói: “Tỷ tỷ, chúng ta có thể sinh ra một tiểu hài tử hay không?”

Ba chữ “tiểu hài tử” ra khỏi miệng, trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên đau đớn trong chớp mắt, Diệp Vô Thần nhất thời hô hấp bị kiềm hãm, động tác cứng đờ, trong lòng cảnh giác.

“Ừm...” Diệp Thủy Dao khẽ lên tiếng. Nàng đã muốn không biết bao nhiêu lần bị nam tử ở phía sau mang tới dục vọng cao phong, nàng trong tư thế thân thể như bay bổng ở trong đám mây, căn bản không có khí lực đứng dậy, nhưng nàng ở trong vui sướng, phóng thích một cổ xinh đẹp kinh tâm động phách.

Nàng năm nay đã muốn hai mươi hai tuổi, sớm vượt qua tuổi nữ tử lập gia đình, nhưng chỉ do nàng không muốn, năm đó từng bỏ qua một lần Diệp gia sẽ không bao giờ bức nàng nữa. Một năm này bị Diệp Vô Thần ngày đêm ngắt lấy, nàng quanh thân cao thấp tản ra một loại phong vận thiếu phụ. Chỉ là loại phong vận này sẽ chỉ ở trước mặt Diệp Vô Thần triển lộ, ở trước mặt người khác, sẽ bị sự trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như vĩnh hằng không thay đổi che giấu.

Diệp Vô Thần nhìn gương mặt nàng giờ phút này, bên trong đôi mắt chớp động si mê. Hắn vươn hai tay, một tay luồn dưới cặp đùi đẹp đem nàng ôm ở trước ngực, đứng dậy đi đến trước gương ở bên giường cách đó không xa, một bên thưởng thức phong cảnh tuyệt mỹ trong gương, một bên tán thưởng nói: “Tỷ tỷ, người thật đẹp”.

Diệp Thủy Dao ngẩng lên, đưa mắt nhìn toàn thân trần trụi trong gương, hai chân đang ở trên hai tay của Diệp Vô Thần, lộ nhân trong gương thân thể mềm mại đổ ập dính một tầng mỡ hôi tinh mịn, từ đường cong vô cùng dụ hoặc chậm rãi chảy xuống. Có vẻ vô cùng dụ hoặc. Hơn nữa xuân tình còn chưa có rút đi không chỉ có biểu lộ ở chân mày khéo mắt nàng, còn biểu hiện ở trên tầng da mịn màng đang đổ mồ hôi của nàng, làm cho trên ngọc cốt băng cơ trắng nõn trắng tuyết của nàng che một tầng đỏ hồng xấu hổ mà lại mỏng manh. Trên một đôi tuyết phong cao ngất, nụ hoa xuân đầu mùa đang ở nở rộ. Theo hô hấp nàng mà run run tuyệt vời. Có thể nói là cảnh đẹp tuyệt luân hầu như không thể dùng ngôn ngữ để hình dung...

Diệp Thủy Dao xem ngây người, kinh ngạc nhìn tuyệt sắc trong gương, ít dám tin tưởng đó là chính mình. Chính nàng còn như thế, huống chi là Diệp Vô Thần. Hắn một bên hôn bên tai Diệp Thủy Dao, một bên ở bên tai nàng nói khẽ: “Đây là thời điểm tỷ tỷ đẹp nhất, tỷ tỷ cần vĩnh viễn ghi nhớ”.

Vậy thanh âm mềm nhẹ gọi trở về thần thức Diệp Thủy Dao. Thân thể nàng ở trên người hắn vận vẹo vài cái rất nhỏ, sắc mặt cũng càng thêm hồng, nàng giãy dụa cũng không có kiên trì lâu, nhắm mắt lại, tùy ý để hắn đem chính mình thành tư thế xấu hổ này, ở trong gương tham lam thưởng thức.

Diệp Vô Thần ở bên tai nàng khẽ cắn một chút, rốt cuộc bỏ qua cho nàng, đem nàng ôm trở về trên giường, đỡ thân thể nàng chậm rãi nằm xuống, kéo chăn, đắp lên trên thân thể hoàn mỹ như chạm bằng ngọc của nàng.

“Tỷ tỷ, nghỉ ngơi cho tốt” Diệp Vô Thần cúi đầu, ở trên má nàng nhẹ nhàng ma sát, hai má mềm mại mềm mịn như cánh hoa, mượt mà như châu ngọc, làm cho người ta liếc mắt một cái sẽ không tự chủ mà sinh ra suy nghĩ vô hạn. Từ sau khi hấp thụ phong lực dưới Đoạn Hồn uyên, Vô Thần quyết bước vào tầng thứ tư, hắn liền rõ ràng phát giác dục vọng chính mình trở nên càng thêm mãnh liệt. Có khi dục vọng dâng lên, lấy định lực của hắn cũng khó áp chế. Cũng bởi vậy, đối mặt Viêm Cung Nhược khiêu khích, hắn hầu như không có năng lực kháng cự, đối với thân thể Diệp Thủy Dao cũng càng ngày càng mê luyến.

Hắn không biết đây là tốt, hay là xấu. Mà Diệp Thủy Dao khác với Viêm Cung Nhược. Viêm Cung Nhược cho dù bị hắn từ nửa đêm đến sáng sớm vẫn như cũ có sức đón nhận, không ngừng rên rỉ, mà Diệp Thủy Dao không có tư vi vũ lực gì, mỗi lần đều đã bị hắn ép buộc đến toàn thân vô lực.

“Người đi đâu?” Diệp Thủy Dao theo bản năng kéo tay hắn.

“Đi xem Lâm gia, thời gian đã không sai biệt lắm. Mấy ngày này, cũng đủ hắn ở trong oán hận mà tiêu đi trung thành từng khắc cốt. Hiện tại, chỉ cần lại cho hắn một cái cơ hội bức bách, hắn sẽ lập tức làm ra quyết định mà ta muốn nhìn thấy” Diệp Vô Thần cầm bàn tay của nàng nói.

Diệp Thủy Dao cố sức khởi động thân, ôm lấy thân thể Diệp Vô Thần. Theo nàng ngồi dậy, chấn bao trùm ở trên người nàng cũng không tiếng động rơi xuống, lộ ra băng cơ ngọc cốt chói mắt. Nàng tựa vào trên người hắn, ôn nhu nói: “Tiểu Thần, làm khó ngươi... Lấy tất cả những gì ngươi hiện tại có được, vô luận là tiêu diệt Lâm gia, hay là Long gia, đều có thể dễ dàng làm được. Nhưng vì Diệp gia, vì gia gia, ngươi phải mất nhiều tâm lực cùng suy tính như vậy...”

Diệp Vô Thần lắc đầu cười: “Với ta mà nói, trân quý nhất trên thế giới, vĩnh viễn là thân nhân bên người, chỉ cần tổn nhiều một chút khí lực là có thể làm cho gia gia an tâm, có thể cho Diệp gia danh chấn thiên hạ, lại có cái gì không đáng. Mà... ta vốn chính là người Diệp gia, như thế nào có thể vì việc của mình, mà bị hủy toàn bộ danh dự Diệp gia”.

Diệp gia, vẫn đều cấp cho hắn một loại trung thành vì gia đình. Có lẽ ở ba năm trước đây, hắn cũng đã đem chính mình trở thành một phần tử Diệp gia.

“Ừm” Diệp Thủy Dao nhẹ nhàng lên tiếng trả lời, nụ cười làm cho bách hoa thất sắc. Vì không cho gia gia cuối đời dư hận, vì không cho Diệp gia danh dự bị hao tổn, cũng không cho Diệp gia trở thành mục tiêu Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông, Diệp Vô Thần trong Diệp gia đã thành một phế nhân vô dụng, trên Thiên Thần đại lục, lại xuất hiện một Tà Đế như tử thần.

Mà hai cái thân phận này, lại là đơn giản như vậy. Hai cái thân phận, bổ thành một ván cờ che mắt thiên hạ.

“Chờ chuyện trong thành bình ổn, ngươi thật muốn đi đối phó Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông sao?” Diệp Thủy Dao ngẩng đầu lên, bên trong mắt bắn về lo lắng.

Diệp Vô Thần gật gật đầu, lại không thêm để ý cười: “Ta cùng với Nam Hoàng Tông tuy rằng không cừu không oán, nhưng đã trải qua sinh tử, ta cũng sẽ không cho phép có lực lượng so với ta càng mạnh hơn tồn tại trên thế giới này. Mà, cho dù ta không đi trêu chọc bọn họ, bọn họ cũng có một ngày nào đó sẽ đến trêu chọc ta, có chút tranh đấu, cũng không cần có cừu oán”.

Diệp Vô Thần đỡ bả vai Diệp Thủy Dao, ẩn nhẹ nhàng cho nàng nằm xuống. Tuy là nằm, nhưng tuyết phong vẫn cao ngất như cũ. Diệp Vô Thần cầm một cái, nhẹ nhàng nhu động thượng thức: “Tỷ tỷ, yên tâm đi, chúng tuy rằng rất mạnh, nhưng cường đại, cũng là một cái khuyết điểm của bọn hắn. Cái loại cường đại liên tục vô số năm, chí cao vô thượng, không người địch nổi này sẽ làm bọn họ tự tin theo thời gian mà bành trướng, đối mặt kẻ địch, sớm khinh thường mà không chuẩn bị tinh tế. Còn nữa, ta cho tới bây giờ cũng không có chuẩn bị cùng với bọn họ ngay mặt chiến đấu, những người theo ta từ Đoạn Hồn uyên lên là đồng bọn của ta, ta không muốn nhìn thấy một ai trong bọn họ có thương vong gì”.

Hắn ánh mắt buông xuống, mỉm cười thấp giọng nói: “Họa thủy đông dẫn, hôi phi yên diệt”.

Tám chữ, quyết định kết cục Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông.

Theo đó, ánh mắt hắn bỗng nhiên trở nên xa xưa yên lặng, nhẹ giọng thì thầm: “Ta làm hại, căn bản là không phải Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông...”

Hắn tâm ý ở nắm thiên hạ trong tay, lại ở địa phương xa hơn. Một bóng ma thật mạnh vẫn quán quanh ở trái tim hắn, bỏ đi không được.

Đi ra phòng ngủ Diệp Thủy Dao, Diệp Vô Thần hai tay vươn ra, sau một thanh âm phá vỡ khe khẽ, một tầng vách chắn nhìn không thấy sờ không tới phá ra. Đây là một đạo kết giới kỳ diệu từ Vô Thần lực bày ra, có thể đơn phương đem thanh âm ngăn cách. Theo Vô Thần lực tăng lên, nó cũng hiện ra chỗ thần kỳ càng nhiều. Ví dụ như, nó có thể ẩn nấp hoàn mỹ, làm cho người ta khi điều tra thân thể hắn chỉ có thể cảm giác được một mảng trống rỗng. Lại ví dụ như, dùng Vô Thần lực đến bao vây Viêm Hồn lực, có thể trong vòng mấy ngày che đậy đặc tính này, cho dù là người biết rõ Viêm Hồn Quyết cũng phân không ra rõ. Lại ví dụ như, hắn có thể lấy Vô Thần lực bày ra nhiều loại kết giới không thể tưởng tượng.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thiên không không mây, trong đầu hồi tưởng một cái đau đớn trong chớp mắt. Linh hồn lực của hắn, chưa từng lừa gạt hắn.

Là tỷ tỷ mang thai sao... Không đúng, cái loại cảm giác này, rõ ràng là một loại chua xót cùng đau lòng.

“Ta rốt cuộc quên cái gì?” Diệp Vô Thần lẩm bẩm nói.

Mang theo tâm sự trùng trùng, Diệp Vô Thần ngồi trên xe lăn mộc chế nọ, bánh xe tự hành chuyển động, chậm rãi từ từ hướng ra phía ngoài mà đi.

312. Chương 311: Bức Phản

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 311: Bức phản

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lâm gia.

Lâm Cuồng lúc này, so với một tháng trước gầy đi một vòng. Râu tóc thất thần đã muốm bạc như tuyết đọng, tìm không thấy một tia màu đen. Không đến bảy mươi tuổi, nhìn qua lại như một lão giả tám mươi tuổi vậy.

Các loại tra tấn, các loại đả kích, hắn cuối cùng cảm nhận được như thế nào là tâm lạnh đến xương, tâm như tro tàn. Trong lúc này, cái loại cảm giác tuyệt vọng thật sâu này làm cho hắn không chỉ một lần sinh ra ý niệm tìm chết trong đầu, nhưng mỗi lần, hắn đều ở thời khắc cuối cùng đình chỉ.

Hắn không cam lòng... Hắn như thế nào có thể cam tâm.

Hắn cả đời này, trả giá cái gì? Chiếm được cái gì?

Tài phú? Quyền lực? Thanh danh? Tất cả tựa như mây khói mà qua, hắn đối mặt, là khí tức u ám Lâm gia. Tất cả cái này, lại đều là do ai tạo thành?

Người hãm hại Khiếu nhi là ai? Thật sự là Diệp Vô Thần theo như lời Hoàng Thượng sao?

Vậy Khiếu nhi chết, Chiến nhi chết... Bọn họ, cũng là thật chết ở trong tay Hoàng Thượng.

Vì che lấp, còn rắc một đám giả dối vụng về, làm cho người ta tâm lạnh.

Hoàng Thượng, đối với người mà nói, chúng ta là một đám nô tài, là một đám chó, không nghe lời, không nghĩ là có thể lặng lẽ một cơn đánh chết, sau đó lại đem lời nói dối đi trấn an cùng giấu diếm con chó già còn có giá trị lợi dụng...

Hoàng Thượng, người sao lại đối với lão thần như thế.

Những cái này, hắn ở trong tra tấn nhắc đi nhắc lại. So với việc Long Dận “vô tình” cùng “ngoan độc”, hãm hại Lâm Khiếu có phải Diệp Vô Thần hay không đã không còn quan trọng, tâm lực lao lực quá độ hắn đã muốm vô lực theo đuổi tra đáp án. Hắn hầu như thời gian, đều nhắc đi nhắc lại Long Dận. Hắn đối với Long Dận hận ý phức tạp, hoàn toàn áp qua người lúc trước hãm hại Lâm Khiếu kia.

Đúng lúc này, trong tầm mắt mờ mờ của hắn bỗng nhiên lóe lên, một đạo hào quang hỗn loạn màu bạc đâm vào ánh mắt của hắn. Lâm Cuồng tâm đã chết cũng không có bởi vậy mà đã bị dọa sợ, mà là hơi hơi nâng lên, nhìn về phía người bỗng nhiên xuất hiện này.

“Người là ai?” Hắn thanh âm suy yếu hỏi, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, đồng tử của hắn liền co rụt mạnh lại, thân thể cũng theo bản năng lui một bước về phía sau: “Người là... Tà Đế!!”

Hiện nay, trong thiên hạ, không còn có người không biết Tà tông, cũng không còn có người không biết Tà Đế, cùng với cường đại cùng trang phục chỉ thuộc về Tà Đế.

Cho dù hắn đã là tâm như nước lặng, khi bỗng nhiên nhìn thấy Tà Đế danh kinh thiên hạ này trái tim vẫn như cũ lâm vào kinh hoàng không thôi, ý nghĩ cũng thanh tỉnh rất nhiều. Không khí, trở nên lạnh như băng, sợ hãi, bắt đầu ở trái tim hắn nảy sinh, cũng trở nên càng ngày càng đậm.

Hắn muốn chết, lại e ngại tử vong. Đơn giản là, hắn không cam lòng liền như vậy sau khi mất đi tất cả mà chết đi, hắn không nên đáng thương tới mức đó.

“Chính... Là... Bản... Đế...” Tà Đế khước miệng nhếch lên, ra thanh âm đáng sợ. Lâm Cuồng sống hơn phân nửa cuộc đời, còn chưa bao giờ nghe qua thanh âm khó nghe như thế. Theo hắn mở miệng, trong tay Tà Đế không biết khi nào xuất hiện một cây huyết cung dữ tợn đáng sợ, một mũi tên màu đỏ quỷ dị ở hình thành trên dây cung, mũi tên thẳng chỉ yết hầu Lâm Cuồng.

Đây là cung trong truyền thuyết nọ... Lâm Cuồng biết, lúc trước chính là cây cung này, bắn ra một mũi tên kinh thiên.

“Người muốn giết ta... người cùng ta không oán không cừu, vì cái gì muốn giết ta?” Lâm Cuồng bước chân lại lui về phía sau, sợ hãi rất nhiều, trong lòng lại nảy lên tuyệt vọng tro tàn. Tà Đế dưới tay không toàn thấy, Lâm gia đại nạn, liền như vậy nổi gót tới. Hắn nằm mơ cũng chưa nghĩ đến, Tà Đế đáng sợ này, lại xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Bản đế không phải giết người, mà là giết chó” Tà Đế hắc hắc nhe răng cười.

“Chó?” Chữ này, làm cho Lâm Cuồng toàn thân cứng đờ. Chữ này, hắn những ngày này đã niệm không biết bao nhiêu lần.

“Hoàng đế Thiên Long quốc nên thay đổi, làm chó của hoàng đế kia, liền từ người đầu tiên chết đi... Hắc hắc hắc hắc, có thể để cho Bắc Đế tự mình ra tay, đây là một loại ban ân bằng trời, người hắn là cảm thấy vinh hạnh rất lớn. Yên tâm, người sẽ không tịch mịch, sau người, toàn bộ người Lâm gia sẽ không thiếu một ai theo người mà đi” Hắn vừa nói, bên trong song đồng, bắn ra hàn quang lạnh như băng.

Lâm Cuồng đồng tử không ngừng co rút lại, chậm rãi, bỗng nhiên bình tĩnh lại, liền ngay cả ý sợ hãi trên mặt, cũng dần dần rút đi, hắn dựa vách tường, vô lực nói: “Lấy bản lĩnh thông thiên triệt địa Tà tông người, muốn hiểu rõ tất cả Lâm gia ta căn bản không cần tốn nhiều sức, mà một cái Lâm Cuồng nho nhỏ ta, lại nào có tư cách làm phiền người đường đường Tà Đế động thủ. Người, là lợi dụng quan hệ hiện trạng của ta cùng Hoàng Thượng, đến bức ta tạo phản”.

Tà Đế buông huyết cung trong tay, tà tứ cười ha ha: “Ha ha ha ha, Lâm Cuồng, người cái này quá nửa quả nhiên không có sống uống phí, nếu đã biết ý tứ bản đế, vậy nên biết làm như thế nào”.

“Lấy khả năng Tà tông người, muốn tiêu diệt Long gia, dễ dàng, làm sao cần dùng đến Lâm gia ta” Lâm Cuồng hai mắt vô thần nói. Một cái cường giả thần cấp liền có thể không e ngại diệt toàn bộ Long gia, huống chi, Tà tông chính là bị người biết còn có bốn cao thủ thần cấp. Theo như lời như hắn, lấy thể lực như vậy, muốn tiêu diệt một cái Long gia, không cần bức bách Lâm gia hắn tạo phản.

“Bản đế không cần phải trả lời người... Người hiện tại nhất định rất thống khổ, hận cái hoàng đế kia tận xương. Hắc, nếu người phản, chẳng những có thể tiết cơn giận dồn nén tận trong tâm, thành cùng không thành, bản đế cũng sẽ không động một người của Lâm gia người. Nếu người không làm, bản đế sẽ đem Lâm gia người cao thấp, không một toàn thây. Chính người lựa chọn đi”.

Lâm Cuồng lộ vẻ sầu thảm cười: “Chuyện tới nay, ta còn có đường sống lựa chọn sao? Con cháu ta chết thảm, ta một lão nhân cùng với ở trong thống khổ giải quyết cuối đời, không bằng theo như lời Nhị đệ điên cuồng một lần... Cũng chỉ có làm như vậy, ta mới có mặt mũi đi thiên thượng cùng con cháu ta đoàn tụ...”

Nói ra lời nói này, Lâm Cuồng bỗng nhiên cảm giác được toàn thân một trận thoải mái, liền như đem ở khí nghẹn trong lồng ngực đã lâu lập tức phun ra. Hơn mười năm trung thành làm cho hắn vẫn gắt gao áp lực tâm tạo phản, nhưng ở dưới Tà Đế bức bách, hắn sau khi làm ra lựa chọn này, lại phát hiện chính mình một chút cũng không bài xích, ngược lại là một loại giải thoát khỏi gông xiềng.

“Tà Đế, có lẽ ta nên cảm ơn ngươi, nếu không phải ngươi bức ta, ta có thể vĩnh viễn làm không ra quyết định này” Lâm Cuồng thì thào nói.

Tà Đế cười không tiếng động: “Ta sẽ cho ngươi một cái thời cơ tốt nhất”.

Nói xong, thân thể hắn ở bên trong bạch quang biến mất vô tung vô ảnh, như hắn trống rỗng xuất hiện.

Diệp Vô Thần khi quay về phòng mình, Ngưng Tuyết vẫn như cũ ở im lặng ngủ. Đồng Tâm nghĩ được khí tức hắn, lập tức lắc mình lại, tựa vào trên người hắn, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn hắn.

Diệp Vô Thần đem ngân diện ngân y thu hồi đến trong chiếc nhẫn Kiếm Thần, nắm bàn tay nhỏ bé Đồng Tâm đi tới bên giường, không tiếng động nhìn Ngưng Tuyết đang ngủ, sau đó nhẹ giọng nói: “Đồng Tâm, chúng ta đi ra ngoài một chút”.

Đồng Tâm đưa Diệp Vô Thần xuất hiện ở trên ngã tư đường thành Thiên Long, lập tức dẫn tới từng người qua đường liên tiếp ghé mắt. Tuy rằng đều đã muốn biết thân thể đã phế, nhưng không người quên qua kỳ tích “Đồ thần”hắn từng sáng tạo quá. Chuyện xưa của hắn ở Thiên Long quốc đại truyền ba năm, cả người đã ở trong ba năm hầu như là thần thoại, lại có ai sẽ xem thấp hắn hiện tại. Theo hắn đi tới, người qua đường đều đều chủ động vì hắn tránh đường.

“Đại nương, cái kẹp này bán thế nào?” Diệp Vô Thần cầm lấy một cái kẹp tóc màu đen khéo léo tinh xảo, tinh tế thường thức, mặt trên được khắc một con bướm màu đen trông rất sống động, quanh thân phản xạ ánh sáng đen bóng nhu hòa.

Người bán hàng nọ vội vàng nói: “Có thể được Diệp công tử coi trọng, là vinh hạnh của ta, Diệp công tử nếu thích, trực tiếp cầm là tốt rồi...”

“Cái này sao được” Diệp Vô Thần mỉm cười cắt ngang: “Các người vì sinh kế cả ngày gió thổi phơi nắng, ta nếu tay không lấy của các người, trong lòng khó an”.

“Vây, Diệp công tử người cấp một lượng bạc là được”.

“Thợ khéo tinh xảo như thế, một lượng bạc thực tại có chút keo kiệt” Diệp Vô Thần vươn tay, tùy tay nắm lên một nắm bạc trong túi tùy mang theo đặt ở trước người bán hàng, sau đó nắm lên tay Đồng Tâm, kéo đến trước người mình, liền như vậy ở trên đường cái, lấy tay vuốt lên mái tóc mềm nhẹ của nàng, đem cái kẹp mới mua nọ cẩn thận giắt lên tóc nàng, làm cho trên mái tóc đen nhánh của nàng, chiếu ra một hình dạng con bướm tinh xảo.

“Đồng Tâm của ta thích hợp nhất vĩnh viễn là màu đen” Diệp Vô Thần cười khẽ nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc mài làm cho người ta thấy đáng yêu cùng tinh xảo. Nàng sớm đã trở thành bóng dáng của hắn, vĩnh viễn cuồn cuộn tùy tùng, không rời khỏi. Hiện tại, hắn đã muốn không dám đi mà không có nàng ở bên người một ngày.

Diệp Vô Thần tay ở trên mặt nàng nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn hai mắt nàng dần dần trở nên mê ly. Phía sau, một đạo ánh mắt có chút khác thường truyền đến, Diệp Vô Thần hơi có cảm thấy, xoay người lại, vừa vặn nhìn đến một tiểu cô nương đang tinh tế đánh giá hắn, mới gặp trong lúc đó, hắn cảm giác được quen thuộc mờ mờ lung.

Đồng Tâm vẫn như cũ ngơ ngác đứng ở nơi đó, đó là một loại cảm giác giống như bị hòa tan. Trên thế giới này, cũng chỉ có Diệp Vô Thần có thể xúc động tâm nàng, cũng chỉ có Diệp Vô Thần, có thể nhẹ nhàng như vậy mà làm cho nàng thất tâm lạc phách.

Bọn họ liên hệ trong lúc đó, là từ linh hồn va chạm mà sinh, lẫn nhau có thể cảm thụ tâm đối phương, cách khoảng cách xa xôi cũng có thể cảm nhận được đối phương tồn tại. Một cái kẹp tóc vô cùng đơn giản, còn có một khắc nọ nàng từ trong lòng hắn cảm giác được sùng nịch cùng e ngại đối với mất đi nàng, đối với Đồng Tâm đã đem chính mình đều liên hệ tới trên người hắn mà nói, loại xúc động này kích động toàn thể giới của nàng.

Nàng đều không phải là đã không có cảm tình. Mà là, cảm tình của nàng chỉ có thể vì một cá nhân mà chân chính rung chuyển.

Theo Diệp Vô Thần xoay người, cái tiểu cô nương kia cũng thấy được ngay mặt hắn. Đây là một cái thiếu nữ buộc tóc hai sừng, mặc quần áo màu sắc rực rỡ, tuổi nàng, còn có thân thể nhỏ nhắn đều cùng Đồng Tâm xấp xỉ. Về mặt tràn ngập ngạc nhiên đáng yêu cùng thiên chân chỉ có thiếu nữ mới có. Cái tiểu cô nương kia lại nhìn mặt hắn một lúc, mới cao hứng duyên dáng gọi to: “Đại ca ca, thì ra thật là người! Người còn nhớ rõ ta không?”

Những lời này của tiểu cô nương, làm cho hắn rốt cuộc tin tưởng mình đã thấy nàng, sau khi ở trong trí nhớ mau tìm tòi một chút, hắn rốt cuộc ở trong kinh ngạc hồi tưởng ra mình ở nơi nào gặp nàng, lập tức mỉm cười hồi đáp: “Đương nhiên nhớ rõ. Tiểu muội muội, nhà của muội không phải ở phía tây sao, vì cái gì lại đến nơi đây”.

313. Chương 312: Tiểu Mạt

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 312: Tiểu Mạt

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Được đến tin tưởng trả lời cô gái cười càng thêm đáng yêu rực rỡ, hai hàng mi tinh tế nhẹ cong lên, miệng cười hân hoan như kiêu hoa nở rộ, làm cho người ta tâm tình cũng tốt hẳn lên theo. Nàng vui vẻ cười nói: “Đại ca ca còn nhớ rõ ta, ta thật là cao hứng. Lần đó là đại ca ca cứu ta, ta vẫn đều muốn tái kiến đại ca ca. Lần này là phụ thân cùng mẫu thân ta mang ta đi ra du ngoạn...”

“Tiểu Mạt, hắn là?” Bên người tiểu cô nương, đứng một đôi nam nữ chừng ba mươi tuổi, cái nữ nhân kia đánh giá Diệp Vô Thần trên xe lăn vài lần, lãnh đạm nói. Biểu tình này cũng không kinh ngạc, cũng không tỏ mò, căn bản một tia biểu tình đều không có, nam tử bên người nàng kia cũng là như thế, hai mắt họ nhìn hắn liền như một đôi mắt người chết, làm cho người ta khi đụng chạm đến trong lòng khởi một loại cảm giác thực không thoải mái.

“Phụ thân, mẫu thân, hắn chính là đại ca ca năm ấy cứu ta” Cô gái tên là Tiểu Mạt nũng nịu nói. Một khuôn mặt tươi cười sáng lạn không tỳ vết cùng hai gương mặt cứng ngắc hiện ra đối lập rõ ràng. Cô gái này, rõ ràng là tiểu cô nương chân bị thương ba năm trước đây Diệp Vô Thần trên đường lao tới thành Thiên Phong cứu được kia. Làm cho Diệp Vô Thần không thể không sợ hãi là, nàng trừ bỏ thay đổi một thân quần áo, tất cả đều không có thay đổi... Tuổi nàng, còn có gương mặt, đều cùng ba năm trước đây... giống nhau như đúc! Giống như Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm vĩnh viễn cũng không lớn vậy.

Được đến trả lời, nữ nhân kia tùy ý “ồ” một tiếng, liền cũng không thèm nhìn tới Diệp Vô Thần một cái, lãnh đạm như lúc ban đầu nói: “Chúng ta đi thôi”.

“Được” Tiểu cô nương làm như đã quen mẫu thân lạnh lùng, trên mặt non nớt ý cười như trước, nhu thuận đáp ứng một tiếng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đối với Diệp Vô Thần nói: “Ậy đại ca ca... ta đi trước... Đúng rồi, đại ca ca, người tên là gì?”

“Ta gọi là Vô Thần, muội kêu là Tiểu Mạt, đúng không?” Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

“Ừm! Vô thần ca ca, ta nhớ rõ tên người... Vô Thần ca ca tái kiến”.

Cha mẹ nàng không có lại cho nàng thời gian, đã tự quay thân rời đi, Tiểu Mạt vội vàng hướng Diệp Vô Thần cáo biệt, bước chân vội vàng đuổi theo, nhưng vừa chạy vài bước, nàng lại quay trở về, đem bàn tay nhỏ bé đặt ở trên bàn tay Diệp Vô Thần: “Vô thần ca ca, cái này cho người ăn”.

Đem một viên nho nhỏ đặt ở trên tay Diệp Vô Thần, tiểu cô nương lúc này mới vừa vội cấp tốc chạy trở về, đi theo phía sau đôi cha mẹ quái dị nọ, trước khi thân ảnh nhỏ bé ở bị bao phủ trong dòng người, nàng quay đầu, hướng hân ngọt ngào cười.

Chờ nàng biến mất ở trong tầm mắt chính mình, Diệp Vô Thần xoay người sang chỗ khác, sắc mặt mang chút ý cười trầm xuống rất nhỏ, hai mắt cũng chậm rãi眯 lên. Hắn nâng lên tay phải, trong lòng bàn tay, nằm một viên đường mềm dẻo gói thực tinh xảo, đây là lễ vật Tiểu Mạt đưa cho hắn, báo đáp ân tình của hắn.

Cảm giác vừa rồi là...

Diệp Vô Thần mày càng cau càng chặt, cô gái vừa rồi kia khi tay đụng chạm đến bàn tay hắn, hắn cảm nhận được một cái lạnh như băng chớp mắt đâm thẳng cốt tủy. Loại lạnh như băng này không phải phát ra từ xúc cảm, mà là linh hồn lực hắn bỗng nhiên sinh ra kích động. Nếu hắn chỉ là một người bình thường, căn bản không có phát hiện gì.

Đồng Tâm đem thân thể lạnh lẽo hướng hắn tới gần, ánh mắt, đã muốn là một loại mê luyện tới mê ly không thể tự kiềm chế. Diệp Vô Thần đem khối đường mềm dẻo nắm ở trong tay, khẽ hít một hơi, mỉm cười nói: “Chúng ta đi thôi, đi phía trước”.

Đồng Tâm không có gì khác thường... Nàng vừa rồi lại cái gì đều không có nhận thấy được sao?

Xem ra, sự tình so với ta biết càng thú vị hơn nhiều.

Mộng Yên lâu.

Ba năm sau lại đến nơi đây, tất cả trước mắt, còn có mùi hương phấn nồng đậm truyền đến đều như nhau. Diệp Vô Thần không chút nào để ý ánh mắt kinh ngạc đám người chung quanh, thẳng tắp hướng đại môn Mộng Yên lâu đi đến, lúc tới gần, đối với nữ tử đứng ở cửa sắc mặt có chút phát cứng kia thấp giọng nói: “Ta tới gặp Thủy Mộng Thiên”.

Giấy lát, cửa nhà phòng tầng cao nhất bị đẩy ra, Thủy Lăng Nhi ở bên tai Thủy Mộng Thiên nói: “Công chúa, Diệp Vô Thần muốn gặp người, hiện tại ngay tại phía dưới”.

“Gặp ta?” Thủy Mộng Thiên cảm thấy kinh ngạc. Kể từ đêm đó đối với Diệp Vô Thần một phen thử cũng là hoàn bại mà về, nàng không có chủ động đi tiếp xúc qua hắn. Nhưng trong khoảng thời gian này tới nay, tâm tư nàng bị câu nói cuối cùng kia của Diệp Vô Thần quấn tới khó có thể bình tĩnh, ngay cả cố gắng không muốn suy nghĩ cũng không thể, liền như một cây châm gắt gao chận ở hầu. Biến hóa này, Thủy Lăng Nhi ngày đêm bầu bạn cùng nàng vẫn xem ở trong mắt.

Diệp Vô Thần ý đồ đến nàng không thể nào cân nhắc, nhưng có thể khẳng định, nhất định sẽ không là vì “giao dịch” buổi tối ngày đó. Lấy trí tuệ cùng tính tình hắn, hắn là sẽ không tại sự kiện này mà thiếu kiên nhẫn.

“Để cho hắn đi lên... Quên đi, hắn đã muốn đến đây”.

Cửa đã bị đẩy ra, Diệp Vô Thần như trước ngồi ở trên xe lăn bị Đồng Tâm cẩn thận thôi động tiến vào. Nàng tự nhiên không thể trực tiếp đưa hắn từ lầu một lên tầng cao nhất, mà là đơn giản trực tiếp dẫn hắn đi lên.

Mỗi lần nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt giống như cái gì cũng không để ý, cái gì đều ở trong không chế trên mặt Diệp Vô Thần, Thủy Mộng Thiên lại cảm giác được một cỗ cảm giác vô lực từ chỗ sâu trong tâm nảy sinh. Nàng ở sa trường ngồi xuống, hoàn giọng nói: “Diệp công tử, đã lâu không gặp”.

“Ồ? Không lâu chúng ta còn chung một phòng vượt qua một đêm tuyệt vời, câu ‘đã lâu không thấy’ này, là giải thích thế nào?” Diệp Vô Thần chân mày giương lên, vẻ mặt không chút thay đổi nói.

Thủy Lăng Nhi bên người Thủy Mộng Thiên tuy rằng cực lực nhẫn nại, nhưng vẫn như cũ lộ ra một chút kinh ngạc. Lúc trước chuyện Thủy Mộng Thiên đem nhập phòng ngủ Diệp Vô Thần, nàng không có cùng

bất luận kẻ nào nói qua, bao gồm Thủy Lăng Nhi. Thủy Mộng Thiên giống như không thèm để ý, tránh đi nói: “Diệp công tử hôm nay tự mình đến, là có chuyện quan trọng gì muốn gặp Mộng Thiên?”

“A, nếu ta nói ta là tới tìm cô tâm sự luận tình, cô sẽ tin tưởng sao?” Ánh mắt hần thoáng nhìn Thủy Lăng Nhi, lại nói tiếp: “Lấy thân phận công chúa Nam Hoàng Tông cô, cái này chung quanh nhất định ẩn dấu không ít người. Ta muốn nói, là chỉ cần chúng ta mới có thể biết, bị người khác biết cũng không tốt”.

Hần vẻ mặt ái muội nói xong, cũng không nói gì nữa.

Thủy Mộng Thiên không có do dự nói: “Các người đều lui ra đi, Diệp công tử trước khi rời đi, không được tới gần nơi này. Lăng nhi, người cũng lui ra”.

“Nhưng mà...” Thủy Lăng Nhi trong lòng căng thẳng, ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua cô gái phía sau Diệp Vô Thần, lại đem nửa câu sau áp chế, bước nhẹ nhàng đi ra cửa phòng, đem cửa không tiếng động đóng lại. Nếu Diệp Vô Thần thật muốn đối với Thủy Mộng Thiên bất lợi, lấy thực lực đáng sợ Thiên Phật nữ bên người hần, các nàng cho dù ở bên người, cũng cùng không có cũng không khác nhau.

Đương nhiên Nam Hoàng Tông chủ vì chuyện Nam Hoàng kiếm mà không cho người Thủy Mộng Thiên động tới Diệp Vô Thần, thứ nhất là sợ thật như lời hần nói sẽ vĩnh viễn không thể biết được Nam Hoàng kiếm ở đâu, thứ hai Nam Hoàng Tông chủ động có tâm mượn sức, hần cần không phải là vũ lực, hần cần, là một người trí tuệ chân chính, mà một sự kiện tình báo truyền lại cho hần, làm cho hần trong lòng đại động. Mà hiện tại, giao dịch năm đó đã muốn hủy bỏ, Nam Hoàng kiếm mà Nam Hoàng Tông muốn lấy có khả năng cũng bị Diệp Vô Thần nắm ở trong tay không buông ra. Đối mặt Diệp Vô Thần thân thể đã phế, Nam Hoàng Tông vẫn như cũ không có dám động đến hần... Mà hiện tại, nguyên nhân quan trọng nhất còn lại là bởi vì bọn họ đã biết Thiên Phật nữ bên người hần, cũng chính là Đồng Tâm tồn tại.

Nàng chỉ là một cô gái rất nhỏ, đã có thực lực có thể địch bốn cường giả thần cấp. Kẻ địch đáng sợ như vậy, trừ khi đến vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể trêu chọc, cho dù bọn họ là Nam Hoàng Tông.

Đồng thời nàng rời đi, vài đạo bóng dáng ẩn ở các nơi cũng lặng yên lui ra.

Theo bọn họ rời đi, Diệp Vô Thần cũng rút cuộc thu hồi thần sắc ái muội trên mặt, chân thật nói: “Hôm nay, ta không là cùng cô nói giao dịch, cũng sẽ không tính kế gì cô, chỉ vì nói cho cô một cái chân tướng che giấu... Bất quá, chân tướng này có thể phải để cô tự mình đi xác nhận. Ta chỉ là đem ta biết, còn có đoán được nói cho cô mà thôi”.

“Ồ? Không biết chân tướng Diệp công tử muốn nói cho Mộng Thiên là gì?” Thủy Mộng Thiên buồn bã mở miệng. Thanh âm bình tĩnh, nhưng trong lòng nảy mạnh một chút. Chân tướng... hai chữ này, làm cho nàng lập tức đã nghĩ đến mấy câu cuối cùng buổi tối hôm đó hần đã nói.

Chân tướng... chân tướng đến tột cùng là cái gì?

Diệp Vô Thần cũng không sốt ruột, chậm rãi từ từ nói: “Thật ra lại nói tiếp, cái này cũng coi như không thể là chân tướng gì. Trước đó, ta có một vấn đề muốn thỉnh giáo một chút... Ta mấy ngày hôm trước ngẫu nhiên có được một cái tin tức thú vị. Nghe nói, từ hai mươi năm trước, bên trong Nam Hoàng Tông cô có một cái mật thất đóng chặt giam một kẻ điên, cái kẻ điên kia vô luận là ban ngày, hay là đêm tối, đều thường xuyên phát ra tiếng gầm rú quỷ khóc thần gào, vẫn giằng co hai mươi năm, không biết có thể có việc này?”

Thủy Mộng Thiên chân mày hơi động nói: “Xác thực có việc này”.

“Vậy chỗ của người điên này, cô đã từng đi vào chưa? Những người khác, cũng toàn bộ không cho phép tới gần” Diệp Vô Thần có chút hứng thú hỏi.

“Nơi đó giam giữ là một phần đồ Nam Hoàng Tông ta năm đó, người từng cùng phụ thân ta thân như tay chân, cho nên vẫn chưa giết hần, mà là đem hần giam giữ, không nghĩ tới không lâu sau thần trí thác loạn, ngày đêm điên cuồng” Thủy Mộng Thiên cũng không giấu diếm, nói ra tất cả nàng biết. Bởi vì sự kiện này ở Nam Hoàng Tông nàng căn bản là không tính cái bí mật gì, ngay cả một chút việc nhỏ đều không tính. Nàng nghi hoặc Diệp Vô Thần vì cái gì lại nhắc tới người này.

Càng nghi hoặc, Diệp Vô Thần đến tột cùng là như thế nào biết người kia.

“A...” Diệp Vô Thần hai mắt hơi khép lại, vui vẻ nở nụ cười: “Cô trả lời làm cho ta yên tâm hơn. Nếu cô trả lời là ‘không’, như vậy chân tướng này cũng sẽ không tồn tại. Cô cho tới bây giờ chưa thấy qua kẻ điên kia, vậy đi tìm hắn đi, hắn có khả năng sẽ nói cho cô một cái chân tướng đảo điên cả cuộc đời của cô”.

Ngôn ngữ bí hiểm nọ như ở trái tim Thủy Mộng Thiên bịt kín một tầng sương mù, nàng nhú mày khổ tư, bỗng nhiên kinh hãi, đứng mạnh dậy, gấp giọng nói: “Diệp công tử, người đến tột cùng muốn cùng ta nói cái gì”.

“Ta muốn biểu đạt, cô nếu đã muốn đoán được, làm sao cần hỏi nhiều”.

“Không có khả năng... Ta cũng không có bị cấm đi vào trong đó, mà là nơi vô cùng bẩn thỉu, lại là một người điên...”

“Vô luận là nguyên nhân gì, ta chỉ biết cô chưa thấy qua hắn là đủ rồi” Diệp Vô Thần thuận miệng một câu cắt ngang nàng, “Nói đến, đây là chuyện của cô, ta chỉ là nhân đến vô sự, lòng từ bi để điểm cô một chút mà thôi. Cô không phải một nữ nhân gốc, ta tuy rằng suốt ba năm không ở thành Thiên Long, nhưng mà nghĩ được, toàn bộ thành Thiên Long tại ba năm này bị cô vô thanh vô tức biến hóa thành một ván cờ có thể tùy thời thao túng. Như vậy cô hẳn là rõ ràng một cái đạo lý, có đôi khi, thứ tự nhiên nhất, dễ dàng bỏ qua nhất, không cần đi để ý nhất, lại hoàn toàn cất dấu huyền cơ bằng trời”.

314. Chương 313: Dương Mưu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 313: Dương mưu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ở trong mắt người bên ngoài, Diệp Vô Thần suốt ngày ở trong nhà, cực ít xuất môn đi lại. Mà trên tay hắn, mỗi ngày đều là đồng lớn tình báo đến từ bốn phương tám hướng, tình báo này đề cập các mặt khắp nơi, có lớn có nhỏ, hết sức tường tận, Diệp Vô Thần chính là dựa vào tình báo này, không ra khỏi nhà mà quan vọng vận mệnh thiên hạ. Trong Nam Hoàng Tông giam giữ kẻ điên kia, là người Tà tông nghe hai người Nam Hoàng Tông trong khi vô sự thuận miệng nói đến. Ở trong tình báo lớn nhỏ mỗi ngày, loại tình báo nhỏ này có thể nói vô dụng đến có thể hoàn toàn bỏ qua, nhưng Diệp Vô Thần sau khi quét một lần, thì liền đọc đi đọc lại. Một đám suy đoán lớn mật trong ở đầu hắn lấy tốc độ vận chuyển kinh người từng tia một khâu thành hình.

“Người là không phải muốn nói hắn...”

Diệp Vô Thần khoát tay cắt ngang nàng: “Ài! Cô không cần nói ra, cái này chỉ là ta khi nhàm chán đoán lung tung mà thôi, cô tùy tiện nghe một chút là tốt rồi. Nếu ta đoán đến cái chân tướng kia chính là trò cười, chẳng phải là làm trò cười cho người trong nghề sao. Cô xem như ta hôm nay ở trước mặt cô hồ ngôn loạn ngữ là được rồi, ha ha ha ha”.

Thủy Mộng Thiên chậm rãi ngồi xuống. Cách một tầng sa trường hồng nhạt, đôi mắt nàng không ngừng rung động nhìn chăm chú vào nam tử đối diện sa trường kia. Không có chứng cứ gì, chỉ dựa vào một tin tức hoàn toàn không có vấn đề, hắn lại đối với nàng làm một cái ám chỉ kinh người như thế. Nhưng cố tình, hắn nói vô cùng thản nhiên chắc chắn, cộng thêm tự tin càng sâu. Nàng không biết, tự tin của hắn đến tột cùng đến từ nơi nào.

Nàng điều chỉnh một hồi hô hấp có chút hỗn loạn, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Diệp công tử, kế ly gián này của người, Mộng Thiên không thể nào chống cự. Chỉ mong, người đoán đến đều là giả. Diệp công tử, nói lời thật, người Mộng Thiên kiếp này kính nể nhất, không phải là người thì cũng không còn ai”.

Từ xưa đến nay, kế ly gián trong các loại tranh đấu ừn ừn, một khi thành công, liền cũng không động người nào mà đại thương nguyên khí kẻ địch. Mà Diệp Vô Thần lần này đến, giáp mặt không chút nào che lấp thiết hạ một lần gian kết quả này. Nhưng mà, Thủy Mộng Thiên hiểu ý lại cam tình nguyện nhập vào.

Âm mưu, khó lòng phòng bị. Mà dương mưu này, cũng là trực tiếp phá hủy tâm phòng của nàng.

“Ồ? Cái này ta đã có thể không hiểu, ta chỉ là một phế nhân không lọt mắt, cùng Nam Hoàng Tông các người cũng không có liên quan, thù oán liền càng không tính, có thể nói là tránh đều không kịp, nào dám đối với các người dùng cái kế ly gián gì” Diệp Vô Thần rất là vô tội nói.

“Nếu người là phế nhân không lọt mắt, vậy khắp thiên hạ sẽ không có người hữu dụng. Dĩ tâm của người, ba năm trước đây ta không có nhìn thấy. Hiện tại, ta lại thấy được. Trừ bỏ Thiên Phật nữ, người còn cất dấu cái gì, ta không biết. Nhưng chỉ bằng người có thể được tin tức về Nam Hoàng Tông ta, ít nhất, người còn cất giấu một mạng lưới tình báo ta không biết. Mà chuyện xấu Lâm Khiếu cùng Lâm Tú một tháng trước, ta đã biết là bằng hữu người Lãnh Nhai làm, rồi sau đó đại nạn Lâm gia liên tiếp đến, thực lộ ra quỷ dị. Chỉ tiếc, trong đó huyền cơ đến tột cùng là cái gì, ta lại chưa tra được dấu vết gì để lại. Chỉ có thể nói, người làm thật sự là không chút kẽ hở. Chỉ dựa vào có thể giấu diếm được ánh mắt ta điểm này, người có được, liền xa không chỉ đơn giản như ở mặt ngoài vậy” Thủy Mộng Thiên từ từ nói, ánh mắt ôn nhu lóe nhẹ nhẹ lợi hại: “Hiện tại, liền ngay cả Nam Hoàng Tông ta cũng đã muốn trở thành mục tiêu của người”.

“A, cô quá đề cao ta. Cô nếu là lo lắng nói, ta thật ra hiện là có thể thề với cô... Trừ khi người Nam Hoàng Tông chủ động trêu chọc ta, nếu không Diệp Vô Thần ta tuyệt không đối với Nam Hoàng Tông cô có gì mạo phạm. Hô, Nam Hoàng Tông thực lực đến tột cùng có bao nhiêu mạnh, chỉ sợ cũng ngay cả Nam Hoàng công chúa cô cũng không sao biết được tường tận. Ta cho dù thật có lòng, cũng không khả năng lay động được thương thiên đại thụ các người” Hắn tùy ý cười cười.

Thủy Mộng Thiên bên trong ánh mắt nhiễm một chút kinh ngạc, kinh ngạc Diệp Vô Thần lại nói ra một phen như vậy. Nhưng mà, nàng như trước không tiếp thu cảm giác chính mình là sai... Sau trầm mặc ngắn ngủi, nàng hỏi: “Diệp công tử, người có cái nhìn đối với Tà tông như thế nào?”

Diệp Vô Thần suy nghĩ một chút, ngừng đầu nói: “Một thế lực chuẩn bị che trời”.

Trả lời kinh người nhưng không có làm cho Thủy Mộng Thiên động dung, ngày đó Tà Đế ở Thiên Thần Ma Vũ đại hội cuồng vọng đã muốn truyền khắp tứ hải, ít có người không biết. Hắn nói mấy câu, đã muốn đầy đủ biểu lộ ý đồ hắn. Tà tông ở toàn bộ Thiên Thần đại lục hạ bóng ma, cũng càng lúc càng lớn.

“Nếu như thế, Nam Hoàng Tông ta đây nên sống chung như thế nào” Thủy Mộng Thiên hỏi. Sau Thiên Thần Ma Vũ đại hội, Tà tông triển lộ rằng nanh cường của mình cho nàng áp lực vô cùng trầm trọng, nàng khát vọng Diệp Vô Thần trả lời. Cùng hắn tiếp xúc, nàng mơ mơ hồ hồ cảm nhận được một loại cảm giác vi diệu “không gì làm không được”.

“Cô sợ?” Diệp Vô Thần không có lập tức trả lời, hơi trêu tức mỉm cười.

“...Trăm ngàn năm qua, chưa bao giờ có cái gì có thể đối với chúng ta tạo thành đủ uy hiếp. Mà Tà tông xuất hiện gần một năm, lại bị thịnh truyền ngang hàng cùng thế lực chúng ta. Bọn họ đến từ nơi nào, đang ở nơi nào, bọn họ chỗ cường đại phát ra tự nơi nào, Tà Đế là ai... Chúng ta lại tra không đến ra dấu vết, ta ngay cả không sợ, cũng vô pháp không lo lắng” Thủy Mộng Thiên thần nhiên nói.

“Nghĩ đến Nam Hoàng Tông các người ở trên người Tà tông bỏ công phu rất lớn, lại không thu hoạch được gì. Một khi đã như vậy, sao không chuẩn bị sẵn sàng, im lặng chờ bọn hắn chính mình xuất hiện”.

Thủy Mộng Thiên không có tiếp lời, mà là đột nhiên hỏi nói: “....Vậy không biết Diệp công tử người cùng Tà tông đến tột cùng là quan hệ gì?”

“Quan hệ ta cùng Tà tông? Những lời này ta nhưng thật ra nghe không hiểu” Diệp Vô Thần hơi giương mi lên.

Thủy Mộng Thiền nhẹ nhàng nói: “Ngày ấy Thiên Thần Ma Vũ đại hội, Lãnh Nhai xưng hô Tà Đế là chủ, hậu nhân Kiếm Thần Sở Kinh Thiên cũng cùng người Tà tông quan hệ phi phạm, hai bằng hữu người cùng Tà tông có quan hệ không giống tầm thường, Mộng Thiền không thể không hướng phương diện này nghĩ nhiều một ít”.

“Ha ha ha ha...” Diệp Vô Thần giống như nghe được cái sự tình gì rất buồn cười, ngửa đầu cười ha hả: “Thủy tiên tử, chiếu cô nói như vậy, có phải gia gia Sở Kinh Thiên Sở Thương Minh cũng cùng Tà tông có liên hệ rất lớn hay không? Hắc... Tà tông? Diệp Vô Thần ta đóng cửa ở nhà, là không muốn bị bắt luận kẻ nào sở nắm trong tay, nếu ta muốn nhập Tà tông, trừ khi cho ta làm đế của Tà tông thì được” Hắc nói xong, ý cười càng thêm quỷ dị hẳn lên.

Thủy Mộng Thiền vốn là cực ít hoài nghi nhất thời lại đánh tan hơn phân nửa. Nàng tin tưởng, Diệp Vô Thần cũng không phải tình nguyện ở dưới người, nghe lệnh người. Mà tất cả mọi người cao thấp Tà tông là người hầu Tà Đế, hẳn, như thế nào khả năng sẽ cam tâm làm một người hầu.

Bất quá, cho dù có để cho nàng suy tư mười ngày mười đêm, nàng cũng sẽ không hướng Diệp Vô Thần chính là Tà Đế phương hướng nghĩ lên. Không nói cái khác, mượn Tà Đế xuất hiện tại Phong Thái tử đại hôn cùng Thiên Thần Ma Vũ đại hội mà nói, khi đó, Diệp Vô Thần đều thần nhiên vô sự đang ở Diệp gia, lại như thế nào có khả năng sẽ là cùng một người.

“Ta muốn nói, đều đã muốn nói xong, về phần làm như thế nào, đó là cô tự do. Ồ đúng rồi, buổi tối ngày đó ta lung tung nhắc đi nhắc lại vài câu phụ thân cô đã chết nói... Những lời này ta thu hồi” Diệp Vô Thần cười thần bí, ở Đồng Tâm đẩy xe mà đi ra ngoài. Bánh xe gỗ nghiêng ở trên sàn gỗ, phát ra thanh âm thư hoãn.

“Ở mặt ngoài, nữ nhân bình thường tha thiết ước mơ, thậm chí trong mộng cũng không dám hy vọng xa vời tất cả cô có. Nữ nhân hoàn mỹ, cô không nên có nhân sinh bị kịch bị đùa bỡn. Tạm thời buông chuyện trong tay, vì chính mình mà sống một lần đi” Đẩy cửa phòng ra, Diệp Vô Thần quay đầu đến, bình thần để lại mấy câu, lúc này mới rời khỏi tầm mắt Thủy Mộng Thiền.

Bên trong không tiếng động, Thủy Mộng Thiền trong lòng một mảng hỗn độn.

“Lăng nhi!” Thủy Mộng Thiền đứng dậy hô.

“Công chúa” Thủy Lăng Nhi từ ngoài đi vào, cung kính lên tiếng trả lời.

“Tối nay là đêm trăng tròn, đã lâu không cùng cha mẹ tụ tụ” Nàng thở dài nói.

“...Tà lập tức đi chuẩn bị” Thủy lăng nhi lập tức biết nàng là muốn về Nam Hoàng Tông một chuyến, dời bước lui ra.

Thủy Mộng Thiền ánh mắt mơ hồ, trong hai mắt như nước giống như rung chuyển gợn sóng.

“Diệp Vô Thần, chúng ta đến tột cùng sẽ là kẻ địch, hay là bằng hữu. Người muốn, đến tột cùng là cái gì...”

Cùng thời gian, một góc Thiên Long quốc không ai biết.

Thư phòng tĩnh nhĩ, chỉ có thanh âm bút lông đều đều ma sát qua trang giấy. Một nam tử thân hình cao lớn, sắc mặt trắng nõn, tuổi chừng năm mươi lẳng lặng đứng ở nơi đó, một tay chấp bút, một tay để ở sau người, ở trên một tờ giấy trên vách tường thông thả vẽ. Thân hình thon dài, hai mắt bình tĩnh như nước xa xưa mà chuyên chú, làm như ở nhìn kỹ dấu vết chính mình hạ bút, lại làm như xuyên thấu vách tường, nhìn tiền phương xa hơn.

Bút trong tay hạ xuống thật dài, sau đó ly khai mặt giấy. Trung niên nam tử ánh mắt cũng theo đó mà dừng. Hắn viết, là một cái chữ “Thủy” thật to. Chữ này, hẳn mỗi cách mấy ngày tất viết một lần. Mấy chục năm nay, vẫn như thế.

“Thùng thùng...”

Hắn phía sau, truyền đến hai tiếng đập cửa rất nhỏ, trung niên nam tử cũng không quay đầu lại, ánh mắt khẽ nhúc nhích, tùy ý quát khẽ nói: “Tiến vào”.

Cửa đẩy ra, một trung niên nhân dáng người hơi lùn, tuổi muốn lớn hơn một chút chậm rãi đi vào, khi hai chân đạp đất không phát ra chút tiếng vang. Ánh mắt hắn dừng ở trên chữ vừa mới viết kia, nhất thời tán thưởng nói :“Tốt! Viên chuyển như ý, giống như nhược giống như nhu, rõ ràng đã đến cảnh giới Thủy Ngọc Công đệ cửu trọng... Tông chủ, không nghĩ tới chưa tới mười năm, người không ngờ có đột phá!”

“Ha ha ha ha” Trung niên nam tử cười nói: “Vân Phá, ngày gần đây có điều đột phá, tựa như cũng không chỉ một mình ta”.

Thủy Vân Phá cười nhẹ nói: “Cảnh giới của ta so sánh cùng tông chủ, là kém quá xa” Nhìn chăm chăm chữ “Thủy” thật to trên tường kia, hắn mày trâm xuống, đang nói chợt chuyển, từ từ nói: “Tông chủ, hai mươi ba năm, đại sự là lúc thành, lại cố tình toát ra một cái Tà tông”.

“Tà tông?” Thủy Vân thiên sắc mặt ngưng lại, rồi lại giãn ra, tùy ý nói: “Tà tông cũng không đủ để gây cho sợ hãi. Tà tông trong tay kiềm giữ Bắc Đế cung có thể phá vỡ Lạc Thần Nhai, cho dù Tà tông không đi trên chọc Bắc Đế Tông, Bắc Đế Tông cũng luôn luôn kiềm chế không được một ngày. Bọn họ nếu đánh nhau, kết cục bất quá là... Tà tông diệt, Bắc Đế Tông nguyên khí đại thương. Tà tông xuất hiện, cũng không phải một chuyện xấu”.

“Lời tuy như thế, nhưng Viêm Đoạn Hồn lão thất phu này cũng không phải ngọn đèn mờ, cái này hắn cũng là nghĩ đến. Nếu không cũng sẽ không trôi qua lâu như vậy vẫn như cũ không hề động tĩnh. Tại Thiên Thần Ma Vũ đại hội, Tà tông đã tâm bại lộ không thể nghi ngờ, nếu chủ động hướng chúng ta khiêu khích. Bắc Đế Tông nhất định khoanh tay đứng nhìn, chờ ngư ông đắc lợi” Thủy Vân Phá nói.

Thủy Vân Thiên hai mắt bình tĩnh ngưng tụ lại ngoan độc như hùng ưng: “Địch ám, ta cũng ám. Tà tông công phu ẩn nấp kinh người, nhưng nó muốn thăm dò chi tiết Nam Hoàng Tông ta không khác nào si tâm mộng tưởng. Nếu Tà Đế kia không phải mãng phu, nên biết nếu không thể thăm dò sâu cận đối phương, đó là ai động ai trước, kết quả là bị động trước. Bọn họ thật nghĩ đến, bốn thần cấp, còn có tư cách cùng chúng ta ngang bằng sao. Bắc Đế Tông cùng Tà tông trầm mặc đều là đang chờ đợi một cái cơ hội, mà chúng ta, làm sao không phải như thế”.

315. Chương 314: “thủy Vân Thiên”

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 314: “Thủy Vân Thiên”

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thủy Vân Thiên là ai? Làm tông chủ Nam Hoàng Tông danh chấn thiên hạ, hoàng đế các quốc gia thấy đều phải lễ nhượng, Nam Hoàng Tông hẳn quen thuộc nhất cùng Bắc Đế Tông trăm ngàn năm qua này tích lũy lực lượng đến tột cùng có bao nhiêu khổng lồ. Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông tựa như hai cây thương thiên cổ thụ sinh trưởng vạn năm, cao ngất trong mây, mưa gió có lẽ có thể đem chúng nó lay động, cũng không khả năng đem chúng nó nhổ tận gốc. Mà Tà tông cái đại thụ mới rường thành một năm này có lẽ có cũng đủ độ cao cùng cành lá, nhưng căn cơ của nó, tuyệt đối không thể đánh đồng.

Tà tông xuất hiện mang đến vận mệnh biến hóa, hẳn cũng là thấy rõ rõ ràng. Không sợ hãi cũng không loạn.

Thủy Vân Thiên nói tiếp: “So sánh với Tà tông, Diệt Vô Thần thành Thiên Long càng làm cho ta để ý. Ta tuy rằng không cùng hắn ngay mặt tiếp xúc qua, nhưng ba năm trước đây, ta cho người đến quan sát nhất cử nhất động của hắn, hắn sau khi trở về, ta cũng là mỗi ngày chú ý hắn. Thời gian càng lâu, ta lại càng

không thể nhìn rõ người này, ngược lại càng phát ra cân nhắc không ra. Mộng Thiên cũng nói qua, đây là một người cực độ khó giải quyết cùng nguy hiểm. Cho dù hắn thành một phế nhân, cũng không thể không cẩn thận”.

Thủy Vân Phá có chút không cho là đúng: “Người này người đã cùng ta nhắc tới quá nhiều lần. Ta còn là nghĩ đến, chuyện Nam Hoàng kiếm quá mức trọng đại, nếu lợi dụng bất thành, trực tiếp hiếp bức ép hỏi là được, cần gì ở trên người hắn lãng phí nhiều tâm tư cùng thời gian như vậy”.

“Có một số việc, không phải đơn giản như ở mặt ngoài vậy. Lúc trước là hắn chủ động tìm Mộng Thiên tự mình nói biết chỗ của Nam Hoàng kiếm, lấy trí tuệ của hắn, lại sao lại liệu không đến sẽ có khả năng bị cưỡng bức thậm chí họa cùng người nhà. Như thế, hắn nếu dám chủ động đưa ra, liền tất nhiên có một hậu chiêu ngay cả chúng ta cũng không kiêng kị. Vì Nam Hoàng kiếm, chúng ta không thể không cẩn thận, cùng ước định ba năm trước. Cho dù hắn chỉ là hư hỏng một thương, chúng ta cũng không thể mạo hiểm, dù sao Nam Hoàng kiếm quan hệ trọng đại, vạn nhất người chúng ta không từ thủ đoạn mà đánh mất tin tức của nó, chắc chắn hối tiếc không kịp, đến lúc đó, ngay cả đem Diệp gia diệt môn lại có tác dụng gì. Bắc Đế cung uy lực người đã biết được, Nam Hoàng kiếm tất cũng tương tự, nay song song xuất hiện hành tung. Nếu trước bị Bắc Đế Tông lấy được Bắc Đế cung, đối với chúng ta là bất lợi rất lớn” Thủy Vân Thiên giải thích nói.

Thủy Vân Phá mặt lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa, đột nhiên hỏi: “Có khả năng này hay không, Nam Hoàng kiếm... thật ra ngay tại trong tay Diệp Vô Thần”.

Thủy Vân Thiên ha ha cười, chậm rãi gật đầu nói: “Đương nhiên không phải không có khả năng này, theo Thập Thất cùng Thập Bát năm đó cho ẩn trong quân Đại Phong nói, lúc ấy Diệp Vô Thần thực lực tuy mạnh, nhưng vốn không có khả năng địch nổi Phong Triều Dương. Nhưng cuối cùng, hắn lại bỗng nhiên bỏ ra một kiếm kinh người, đem Phong Triều Dương trừ danh phòng ngự trực tiếp bỏ thành hai nửa, mặt đất cũng bị cắt dài hơn trăm mét. Một kiếm này vượt xa thực lực tự thân, không phải thiên khí thần khí có khả năng phụ gia. Để cho người ta lòng nghi ngờ là, thanh kiếm nọ trong tay hắn lại bị hỏa diễm bao vây. Ở dưới cục diện nguy hiểm cho sinh mệnh hắn, hắn vẫn như cũ mồn che dấu ngoại hình thanh kiếm nọ, ha ha, kỳ quái kỳ quái. Cho nên, khả năng này là không nhỏ, chẳng những là ở trên người hắn, còn đã muốn nhận thức hắn là chủ”.

“Cái gì? Vậy...” Thủy Vân Phá đột nhiên cả kinh.

Thủy Vân Thiên khoát tay nói: “Cái này cũng chỉ là khả năng mà thôi. Ta đồng thời cũng không cho rằng Nam Hoàng kiếm sẽ nhận thức một phế nhân là chủ. Chờ một chút đi, chờ ngày ta không kiên nhẫn, một hồi không từ thủ đoạn cũng không phải không thể” Nói xong, hắn ánh mắt chuyển hướng về phía cửa phòng nói: “Việc Tà tông, tĩnh xem kỳ biến đi”.

Thủy Vân Thiên đẩy cửa ra, đi ra ngoài.

Đi qua một mảng vườn hoa muôn tía nghìn hồng, bước trên lầu các, cho đến đứng ở trước một tấm cửa gỗ đóng chặt. Thủy Vân Thiên dừng bước, sau ngẩn ngui trầm mặc, đem cửa đẩy ra.

Trong phòng, chỉ có một trung niên mỹ phụ xiêm y màu nhạt, đối với hắn đến gần chỉ liếc mắt một cái, liền không hề để ý tới. Nàng đã tới trung tuần, trên mặt hơi có chút trắng bệch, nhưng hình dáng nàng còn có cổ khí chất cao quý phát ra từ trong xương cốt đều hiển thị nàng khi tuổi trẻ tất có vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành.

“Phù muội, Thủy Ngọc Công ta rốt cuộc đạt tới đệ cửu trọng, lướt qua đạo thần trung giai, nàng không cao hứng cho ta sao?” Thủy Vân Thiên đi đến trước người nữ tử trung niên, vẻ mặt ôn hòa nói.

Nữ tử trung niên mí mắt buông xuống, mắt vẫn bình tĩnh: “Thủy Ngọc Công người đã muốn lấy nhiệm khí tức danh lợi cùng thô bạo. Cường đại, chỉ biết cấp thể gian mang đến tai nạn lớn hơn nữa, ta vì sao phải cao hứng”.

Thủy Vân Thiên sớm thành thói quen nàng nói như vậy, vẫn không tức giận nói: “Nam nhi tự nhiên chí ở thiên hạ, ngay cả đánh bại, cũng không uống trên thể gian sống một hồi. Làm một người hư vô mờ mịt cả đời, mới là thẹn với Thủy Ngọc Công tối cường thể gian, thẹn với những gì chính mình có được. Phù muội,

vì sao đến hôm nay, nàng vẫn như cũ không thể rõ ràng? Cái này, cũng không chỉ là một mình ta lựa chọn, cũng là toàn tộc cao thấp nhìn tới”.

Trung niên nữ tử không có hồi âm, mà là yên lặng ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, cặp con ngươi lạnh như băng kia giống nhau bắn thẳng đến trong lòng Thủy Vân Thiên. Trong trầm mặc, miệng nàng chợt lộ ra một chút cười.

Đây là một nụ cười không tiếng động, Thủy Vân Thiên lại nghe đến thanh âm trào phúng truyền lại đến ở sâu trong nội tâm hắn. Hắn hồi hận chính mình lại cùng nàng nói lên đề tài này, thở dài một tiếng xoay người sang chỗ khác, ôn tồn nói: “Đi ra ngoài nhiều một chút, nàng từ nhỏ cơ thể yếu ớt, luôn ở trong phòng, đối với thân thể không tốt”.

Từ trong phòng đi ra, hắn trong lòng lại xuất hiện áp lực cùng khó chịu quen thuộc nọ. Có thể làm cho tông chủ Nam Hoàng Tông mưu tính sâu xa, xử sự không sợ hãi này không chịu được như thế, cũng chỉ có trung niên nữ tử vừa mới kêu Thủy Phù Nhi kia. Nàng là thê tử hắn, cũng là chủ mẫu toàn bộ Nam Hoàng Tông.

Ít nhất, ở mặt ngoài là như thế.

Thủy Vân Thiên đi xuống lầu các, bước chân không tự chủ được hướng về một phương hướng khác. Mỗi khi tâm tình hắn bị Thủy Phù Nhi áp lực, hắn luôn quen đi gặp hắn. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể tâm lý cân bằng, tâm tình mới có thể bằng nhanh nhất tốc độ chuyển tốt.

Nhà giam âm u dưới đất, nhốt một kẻ điên. Nghe nói vì kẻ điên này thường xuyên nổi điên, làm cho người trong nhà giam giam giữ hắn này khó mà ngủ, hắn vì thế bị giam giữ một mình, một cửa chính là hơn hai mươi năm. Hơn hai mươi năm này, cái Nam Hoàng Tông lúc trước bị làm phản kia, cuối cùng biến thành kẻ điên bị giam giữ ở nơi đó không có đổi qua. Thời gian lâu, nhà giam một mình dưới lòng đất kia dần dần trở thành chỗ các loài bò sát sống yên vui, hơi tối gần, mùi vô cùng tanh tưởi nọ làm cho người ta muốn ngất. Cho nên, nhà giam này không có trông coi, cũng sẽ không có người nguyện ý canh giữ ở một chỗ như vậy, cũng không có ai tới gần. Mà mỗi ngày đem cơm đến cho kẻ điên kia, để cho hắn không đến mức đói chết, trở thành một chuyện khổ sai nhất.

Trừ hắn ra, cho dù ai đối mặt với kẻ điên kia một lần, liền cũng đủ buổi tối gặp ác mộng.

Thủy Vân Thiên đi hồi lâu, ở trên một khối thổ địa mọc đầy cỏ dại dừng lại. Phía trước, có một cái động phương viên chừng một thước, bị cỏ dại mọc che lấp non nửa. Thủy Vân Thiên dưới chân một chút, thân thể nhảy lên, sau đó thẳng tắp nhảy vào trong cái động kia.

Cái động này sâu chừng ba thước, dưới trống rỗng, có một thông đạo dài chừng hơn mười thước. Trước mắt tối đen một mảng, dưới chân là bùn đất tanh tưởi, theo Thủy Vân Thiên hạ xuống, bên chân hắn hơn mười con chuột đều chạy trốn, làm cho đàn chuột chung quanh một mảng hỗn loạn, thanh âm chi chi không dứt bên tai. Thủy Vân Thiên bước chân đi tới, từng bước một đi đến.

Thanh âm chuột hỗn loạn bừng tỉnh kẻ điên đang ngủ say kia, trong bóng đêm, một đôi mắt bỗng nhiên mở, một thanh âm như dã thú tuyệt vọng khàn khàn rít gào từ cuối thông đạo truyền đến, tại không gian hắc ám nhỏ bé này có vẻ càng thêm chói tai đáng sợ.

“A... Ha ha ha ha, A! Hắc hắc hắc hắc, ồ cấp, ồ cấp... Ha ha ha ha...”

Kêu quái dị, cười quái dị, tiếng hô quái dị truyền ra rất xa, người Nam Hoàng Tông ngẫu nhiên ở phụ cận đi ngang qua sớm tập mãi thành thói quen, nghe thấy cũng như không nghe thấy. Trong bóng tối, một chút đèn đuốc sáng lên, chằm ở trên bó đuốc góc trên vách tường.

Cùng với nói đó là một địa lao, không bằng nói đây là một cái huyết động thô ráp dưới lòng đất.

Nương ánh lửa mỏng manh, cuối huyết động, xuất hiện một người như ác quỷ. Quần áo toàn thân hắn đã rách tả tơi, không che đậy nổi thân thể. Làn da lộ ra hiện ra màu xám dơ bẩn tới cực điểm. Đầu tóc tán loạn bẩn thỉu đã hầu như che khuất mặt. Theo hắn rít gào, tóc ở lay động đem mặt hắn che khuất, ngay cả không có che khuất, hiện ra, cũng chỉ là một gương mặt màu đen, không thể nhìn đến gương mặt thực của hắn.

Trên chân, trên tay, trên cổ hần đều quần lầy xiềng xích màu vàng, xiềng xích màu vàng nọ tại đây hơn hai mươi năm lại một chút không hiện sắc rỉ sét, dưới ánh sáng, còn phản xạ sáng bóng màu vàng chói mắt. Thủy Vân Thiên đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn kẻ điên này.

“Người hiện tại, mặc kệ ai nhìn thấy đều đã đáng thương người, chán ghét người, e sợ tránh người không kịp. Nhưng vì cái gì, cho dù người đã muốn trở thành một kẻ điên, Phù muội vẫn như cũ đối với người nhớ mãi không quên. Mấy năm nay, nếu không phải nàng, người cũng từ hai mươi ba năm trước đã chết không có chỗ chôn. Ta đã tới trung niên, nhưng mà không thể không nói một câu, một chữ tình, hại người rất nặng”.

“Hi hi... A... Ha ha ha ha... Hào oa...” Kẻ điên cuồng loạn vung tứ chi kim liên quần quanh, giống như muốn bắt được thân thể Thủy Vân Thiên đem hần xé nát. Trong miệng, rít gào khàn khàn khủng bố nọ hoàn toàn áp chế thanh âm hần. Thủy Vân Thiên phảng phất như không thấy, nhìn kẻ điên trước mắt này, vẫn như cũ tự nói tự nghe.

“Bất quá, như vậy cũng tốt, có thể cho người cứ như vậy còn sống, thường xuyên đến xem bộ dáng sống không bằng chết của người, làm sao không phải một loại khoái ý”.

“Năm đó, ta liều mạng cố gắng, chỉ vì có thể xứng với Phù muội, nhưng nàng vẫn như cũ vẫn là lựa chọn người. Ta vẫn đều không rõ... Khi đó, tuy rằng người có thiên phú rất cao, nhưng Thủy Ngọc Công ta muốn hơn xa người, là tối cường trong đồng lúc trong tông, Luận tính cách, người thiên tính thích rong chơi, không cầu tiến, mà ta khổ tu văn võ, trầm ổn chắc chắn, trưởng bối đều đối với ta khen có thừa, Luận tuổi, ta và người chỉ kém ba ngày, luận diện mạo... ta và người giống nhau như đúc kinh người, nàng lựa chọn cũng là người, vì cái gì... vì cái gì... Người đến tốt cùng, là nơi nào so với ta tốt hơn!!”

“Từ ngày đó Phù muội gả cho người, ta đã không đem người trở thành huynh đệ, mà là hận người tận xương. Người khi đó đã không biết, ta khi mỗi lần mặt mày hờ hững nói chuyện với người, đều hận không thể một kiếm đâm phá trái tim người”.

316. Chương 315: Người Là Ai

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 315: Người là ai

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Có lẽ là ông trời thương ta, cho ta một cơ hội. Cơ hội này, cũng là người tự tay tặng cho ta. Ta rốt cuộc đem Phù muội đoạt trở về. Nhưng nhiều năm như vậy, ta tuy rằng chiếm được nàng, nhưng không có một ngày được tâm nàng, ta không thấy nàng cười, đợi không được nàng chủ động cùng ta nói chuyện. Cho dù mang thai, cũng muốn tự tay đem đứa nhỏ hủy diệt. Nàng hận ta, liền như năm đó giống như ta hận người...”

“A...!! Ha ha... Hắc hắc... Ha ha ha ha...” Tiếng rít gào thê lương làm cho người nổi da gà ở trong huyết động kia thật lâu không thôi, như ác quỷ tuyệt vọng kêu.

“Đó là đứa nhỏ của nàng, ta sẽ không thương tổn. Cũng không dám thương tổn, con nàng cùng người tuổi trẻ giống nhau, nhìn đến hần, ta chỉ phiền chán, hần muốn đi chạy đi nơi nào, ta đều nhắm mắt làm ngơ. Nữ nhi nàng so với người muốn nghe lời hơn nhiều, chưa bao giờ sẽ ngỗ nghịch ý tứ ta, để cho nàng vì thiên hạ bá nghiệp toàn bộ Nam Hoàng Tông mà gả cho một người niên kỷ còn lớn hơn ta... Có lẽ, cái này cũng là một loại phát tiết. Người tuy rằng đã muốn là kẻ điên, nhưng người dù sao còn có hậu nhân, còn chiếm lấy tâm Phù muội, ta không biết là nên thương hại người, hay là tiếp tục hận người cùng ghen tị người. Nhưng

ít ra, ta đã muốn không giết người, chết, sẽ chỉ là giải thoát của người, chỉ có người sống không bằng chết, mới là ta muốn nhìn thấy nhất”.

Lời nói vô tình lạnh như băng một chữ tiếp một chữ phun ra, khi nói những lời này, Thủy Vân Thiên biểu tình lạnh nhạt đáng sợ, thân ảnh như ác quỷ trước mắt cũng không có chút phản ứng. Những lời này, những năm gần đây hắn đã muốn lập lại một lần lại một lần, người nằm đó hắn hận cùng ghen tị, lại bị hắn tự tay hủy đi, hắn đối mặt hiện tại, áp lực trong lòng hắn luôn bị bệnh trạng khoái ý thay thế một chút.

“Ta sẽ không cho người chết, ta sẽ mỗi ngày cầu nguyện, cho người không cần chết quá sớm”.

Thủy Vân Thiên rút cuộc xoay người, lúc xoay người khởi lên một trận quỷ phong đem ngọn đèn mờ nhạt nọ thổi tắt, làm cho huyết động này lại trở nên âm u một mảng, chỉ còn từng trận gầm rống cuồng loạn giống như đến từ địa ngục. Thủy Vân Thiên cất bước, nhảy ra địa lao ai cũng không nguyện tới gần này, vô cùng bình tĩnh quay về.

Mấy ngày sau. Trích Tinh lâu Nam Hoàng Tông.

Thủy Vân Thiên đứng đó, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân cao thấp không cử động, đã đến bước vô thanh vô tức. Hắn duy trì trạng thái này, đã muốn một ngày một đêm.

Giờ phút này, hắn rút cuộc mở mắt. Ở ngoài lầu các, truyền đến một tiếng bước chân rất nhỏ càng ngày càng gần, từ trên khí tức, hắn đoán được thân phận đối phương, mày hơi nhướng lên.

“Phụ thân, con đã trở về” Thủy Mộng Thiên quần áo màu hồng, trên mặt thói quen che một tầng sa mỏng, khí tức như mộng như tiên giống như là cùng đến.

“Là có đại sự gì?” Thủy Vân Thiên hỏi, ở trên chiếc ghế bên cạnh chậm rãi ngồi xuống.

Thủy Mộng Thiên lắc lắc đầu, ở đối diện Thủy Vân Thiên ngồi xuống: “Con đã lâu không có trở về, mấy ngày nay lại là ngày trăng tròn, có chút nhớ nhung phụ thân cùng mẫu thân, cho nên nhẫn nại không được đã trở lại”.

Thủy Vân Thiên ha ha cười: “Nếu trở về, liền đi thăm mẹ con đi. Mấy năm nay, cũng quả thật khổ cho con”.

Thủy Mộng Thiên khẽ lắc đầu: “So với các thúc bá, con làm, bắt quá là chút ít công sức” Nàng dừng lại một chút hỏi: “Vô Khuyết đâu?”

Nghe nàng hỏi Thủy Vô Khuyết, Thủy Vân Thiên mày trâm xuống, hừ lạnh một tiếng nói: “Hừ, nghịch tử này đi nơi nào không rõ, ta coi như không có đứa con này”.

Thủy Vô Khuyết, đúng là đệ đệ so với Thủy Mộng Thiên nhỏ hơn hai tuổi, trời sinh tính ham chơi, tuy là con trai độc nhất tông chủ, lại cùng những người khác trong tông không hợp nhau, cho nên hàng năm không ở trong tông. Bất quá cùng Thủy Mộng Thiên cảm tình tỷ đệ cũng là vô cùng tốt.

Thủy Mộng Thiên nhẹ giọng khuyên giải an ủi nói: “Phụ thân bớt giận, Vô Khuyết hắn tuổi còn nhỏ, chính là tuổi ham chơi, cứ để hắn đi đi”.

“Ài” Thủy Vân Thiên thất vọng lắc đầu, thở dài: “Trước kia con chính là che chở hắn như vậy, hiện tại hắn đã hơn hai mươi, sớm không phải tiểu hài tử... Bỏ đi bỏ đi, trong lòng hắn căn bản là chưa từng có phụ thân ta, liền để hắn đi đi. Ài, hắn nếu có thể có một nửa của con, vì phụ cũng đã cảm thấy đủ rồi”.

“Con đi thăm mẫu thân một chút, trễ một chút, con lại đến cùng phụ thân nói một ít tình hình thành Thiên Long gần đây” Thủy Mộng Thiên đứng dậy, mắt như nước, âm như gió.

“Con đi đi, cùng mẹ con lâu một chút” Thủy Vân Thiên gật gật đầu. Sau khi Thủy Mộng Thiên rời đi lại chậm rãi nhắm mắt, khí tức không thấy nữa.

Hắn là một võ đạo thiên tài chân chính, hơn nữa cố gắng vượt xa người thường, thành tựu tương chi, không thể đo lường.

Đêm khuya.

Ban đêm tối đen, không trăng không sao không gió. Trăng tròn vốn nên chiếu khắp đại địa bị một mảng mây tối đen hoàn toàn che đậy. Trong bóng đêm, một thân ảnh mảnh mai mặc một thân váy thường hồng nhạt, không tiếng động khởi động dưới chân thổ địa, di hướng vị trí trong trí nhớ kia. Nàng không có đối y phục dạ hành có thể ẩn nấp hành động, mà là lấy ăn mặc bình thường nhất của chính mình. Nếu một khi bị phát giác, thì cũng dễ biện bạch.

Đến gần, nàng rút cuộc nghe được tiếng gầm gừ như dã thú kia, tối nay, cái kẻ điên kia không có nghỉ ngơi, thanh âm ở trong đêm tối càng thêm làm cho trái tim người ta run rẩy khủng bố.

Thủy Mộng Thiên dù sao cũng là nữ tử không bình thường, tại loại không khí có thể làm cho người thường trong lòng run sợ vẫn như cũ duy trì bình tĩnh, đồng thời đem cảnh giác tăng lên tới tối cao. Không có gì bất ngờ xảy ra, chung quanh đây cũng không có những người khác, nàng xuất hiện ở trong này cũng không có kinh động ai. Bởi vì, bọn họ căn bản không lo lắng kẻ điên sẽ chạy đi.

Một người bị cắt đầu lưỡi, lại bị ma liên ngay cả Thiên Phật nữ đều có thể khóa thân thể cùng lực lượng, cho dù có bản lĩnh bằng trời cũng đừng nghĩ tới chạy trốn thoát ra. Đến mỗi đêm tối, mọi người đều là e sợ tránh đi nơi này còn không kịp. Dù sao, không ai nguyện ý nghe một đêm thanh âm gào khóc thảm thiết khủng bố này.

Trong đêm đen mờ mịt, đứng ở trước huyết động bị cỏ bao phủ kia, nàng do dự, lảng lảng đứng ở nơi đó do dự bất định. Tâm tư hỗn loạn, thanh âm đáng sợ, còn có mùi hôi thối, đều cũng không cảm giác.

Nàng khát vọng chân tướng, lại ở trong sâu thẳm sợ hãi tất cả đều là thực. Nếu tất cả đều là thực, như vậy, nàng cả cuộc đời đều muốn bị đảo điên, nàng sẽ không biết đi con đường nào.

Nàng hy vọng tất cả đều là giả, nhưng nàng là dấu tất cả mọi người đi tới nơi này, theo như lời Diệp Vô Thần nói, nàng trong tiềm thức đã muốn tin tưởng, cùng hắn ở chung bất quá ít ỏi vài lần, nàng đối với hắn có e ngại có thừa, nhưng lại diễn sinh ra một chút cùng loại với tín nhiệm, tin tưởng suy đoán nghe cực kỳ vớ vẩn kia của hắn.

Nàng biết Diệp Vô Thần lao lực công phu biết được tin tức, mà đưa đến suy đoán kia cũng muốn tiêu phí không biết bao nhiêu tâm cơ cùng tâm tư, tuyệt không như mấy câu đơn giản ít ỏi Diệp Vô Thần ngày đó nói. Nàng sẽ không thiên chân đến nghĩ đến Diệp Vô Thần tận hết sức lực như vậy chỉ là vì giúp nàng, ngược lại, hắn không phải là có hảo tâm, ngược lại là một chiêu độc kế không tổn một binh một tốt mà loạn Nam Hoàng Tông nàng. Nhưng... Diệp Vô Thần độc kế này cũng là bằng vào nhân tính mà thiết hạ, nàng rõ ràng biết, cũng không thể không tự nguyện đi vào. Không ai nguyện ý trong cuộc đời sinh qua một hồi lừa gạt tàn nhẫn như vậy.

Cho nên, so với Tà tông còn chưa có ngay mặt đụng chạm qua, nàng càng kiêng kị cũng là Diệp Vô Thần, người trước có được thể lực rất mạnh, nàng mặc dù kinh mà không sợ. Nhưng người sau, cũng là một cây đao sẽ không dính máu, lại đâm thẳng trái tim, làm cho người ta ngay cả tránh né cũng không thể.

“Nếu hắn đoán thực biến thành sự thật, ta đây nên làm như thế nào...” Thủy Mộng Thiên trong lòng suy nghĩ, giờ khắc này, nàng không thể không bàng hoàng. Nếu nàng đành chỉ như vậy, nàng là có thể tránh đi sự thật đáng sợ có khả năng là thật này, gạt đi tâm chính mình sau này, đem tất cả đều chôn thật sâu, không hề đi hồi tưởng.

Nhưng, nàng làm không được. Nàng trong xương cốt quyết định nàng không có khả năng là một người yếu đuối.

Nàng nhẹ tung lên, như một con bướm trong đêm đen bay lượn, không tiếng động rơi vào trong địa lao chưa bao giờ tới gần kia. Trong bóng đêm, nghênh đón nàng là hương vị thức giục người ta nôn mửa, tiếng gào thét của kẻ điên nọ đã ở bên tai đã mở rộng mấy lần.

Thời khắc đưa ra lựa chọn này, tâm nàng bỗng nhiên bình tĩnh xuống, không còn có do dự cùng không yên. Nàng hy vọng Diệp Vô Thần ám chỉ chỉ là hắn vọng ngôn, nhưng nếu không phải, nàng cũng sẽ không lại đi trốn tránh. Bởi vì dù sao...

Đón thanh âm càng ngày càng gần, càng ngày càng thê lương kia, nàng chậm rãi đi về phía trước, tay phải đưa vào trong lòng, xuất ra một viên minh châu lớn bằng quyền đầu, phóng thích ánh sáng sáng tỏ. Trong

lúc nhất thời, quang minh nguyên tố đem địa lao nhỏ hẹp này tràn ngập, chiếu chung quanh sáng như ban ngày, Thủy Mộng Thiên cũng thấy rõ tất cả phía trước. Kẻ điên toàn thân lam lũ, tóc tai bù xù, so với nàng tưởng tượng còn muốn đáng sợ hơn nhiều kia cũng xuất hiện ở trong tầm mắt nàng. Đã muốn hơn hai mươi năm không thấy ánh sáng hắt bóng nhiên đụng chạm đến ánh sáng mãnh liệt, đột nhiên nhắm hai mắt lại, toàn thân cuồng loạn mà thống khổ giãy dụa, rít gào, ánh sáng nọ ở dưới xiềng xích phản xạ kim mang hoa lệ phát ra thanh âm va chạm thanh thúy. Ác quỷ bị thương, dùng để hình dung kẻ điên này cũng không chút nào là quá.

Thủy Mộng Thiên kinh ngạc nhìn kẻ điên trước mắt, cẩn thận quan sát đến tất cả của hắn. Tóc che đầy, hơn nữa hắn không thể thích ứng ánh sáng mà ngẩng đầu, làm cho nàng xem không rõ diện mạo hắn. Nàng cầm minh châu trong tay, làm cho toàn thân hào quang chiếu sáng, chưa lộ dung nhan, nhưng chỉ là dáng người tuyệt mỹ mê ly mộng ảo nọ đã giống như những gì đẹp nhất trên thế gian, cùng hoàn cảnh cùng bầu không khí chung quanh hiện ra tương phản thật lớn. Cùng kẻ điên trước mắt lại như một tiên nữ trầm tĩnh cùng một ác quỷ bị điên.

“Người là ai?” Thủy Mộng Thiên biết hắn không có khả năng trả lời nàng, nhưng không tự chủ được, nàng hỏi ra miệng.

Trả lời nàng, là rít gào bất biến của kẻ điên nọ, điên cuồng vùng vẫy bàn tay đen đúa cùng móng tay dài nhọn, như nanh vuốt một ác quỷ chỉ muốn đem người xé rách.

“Hắn nói... người có thể là phụ thân thân sinh của ta... là phụ thân thân sinh bị phụ thân hiện tại của ta làm hại. Người trả lời ta... Người là ai? Tất cả cái này, có thể là thật hay không... Nếu là giả, vậy người là ai? Chẳng lẽ thật sự là bạn tốt cùng phụ thân ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên theo như lời bọn họ nói, bởi vì năm đó làm phản mà bị nhốt tại nơi này hơn hai mươi năm... Nếu là thật, vậy tất cả chân tướng, lại đều là cái gì...”

Kẻ điên vẫn liên tục rít gào như trước, không có gián đoạn cùng tạm dừng. Nhưng mơ hồ, Thủy Mộng Thiên từ trong tóc dài dơ bẩn cảm giác được ánh mắt nhìn về phía nàng, trong lòng nàng đột nhiên rung động, từ rung động cảm xúc, hướng người trước mắt từng câu một kể ra.

317. Chương 316: Cha Con

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 316: Cha con

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Năm ấy trở về nhà, con ngẫu nhiên nghe được phụ thân cùng đại bá nói chuyện vài câu, khi đó, đại bá nhắc tới tên của con, hơn nữa dùng ngữ khí quái dị nói con là ‘đứa nhỏ đó’. Khi đó, con còn có mai phục một ít hoài nghi thật sâu, nhưng con càng nguyện ý tin tưởng, tất cả đều chính là con nghe lầm, hoặc là con hiểu sai ý tứ của đại bá. Cho nên, con đem cái này chôn sâu trong trái tim, không có, cũng không dám đến hỏi một người nào. Thẳng đến ngày nào đó, một người làm cho con kính nể từ đáy lòng đem cái đã mai phục trong lòng của con này quật khởi thật mạnh, làm cho con không thể không muốn tìm hiểu tất cả. Con đã muốn không thể trốn tránh nữa. Nếu con không thể biết chân tướng, con cả đời đều không thể bình an”.

“Nam tử trực hệ huyết mạch Nam Hoàng, linh hồn sẽ chảy xuôi thâm ẩn trung thành đối với tổ tiên, vô luận truyền bao nhiêu đời, cũng sẽ không thay đổi. Đây là người kia nói cho con biết. Mà cha của con, người sớm đã buông tha tìm kiếm Nam Hoàng kiếm, nếu không phải tin tức Nam Hoàng kiếm ba năm trước đây

bỗng nhiên xuất hiện, người thậm chí đã muốn không tin Nam Hoàng kiếm tồn tại. Người chỉ hướng ở chỗ xưng hùng thiên hạ. Mà đệ đệ của con Vô Khuyết, lại từ nhỏ đã kiên trì muốn du lịch thiên hạ, tìm kiếm Nam Hoàng kiếm, vô luận như thế nào cũng không nguyện vâng theo ý nguyện phụ thân, vì thế phụ tử mới lạ, cực ít trở về nhà. Hắn nói, đó là bởi vì, đệ đệ của con có được huyết mạch trực hệ Nam Hoàng, mà cha của con, lại không có... Cái này, đều là thực sao?”

Kẻ điên cuồng loạn kêu rống vẫn liên tục như cũ, không có dấu hiệu ngừng lại.

“Người... thực điên rồi sao? Hắn cũng là ám chủ con, người không có điên. Người chịu nhục, chỉ vì lại thấy ánh mặt trời, đem Nam Hoàng Tông dẫn hướng quỹ tích người hy vọng... Nói cho con biết, người đến tột cùng có điên hay không... Nếu người thực chính là người điên, như vậy tất cả hắn phỏng đoán, cũng sẽ là hư không vọng ngôn, con cũng có thể buông tất cả cái này, không hề suy nghĩ tới. Nếu người không phải kẻ điên... Vậy nói cho con biết, người thực không có điên”.

Thủy Mộng Thiên nhìn kẻ điên trước mắt, tìm kiếm ánh mắt hắn thỉnh thoảng bị che lấp hoàn toàn, tần suất tìm đập, cũng trở nên càng lúc càng nhanh. Hắn toàn thân cao thấp bắn loạn vô cùng, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng chớp động này, cũng là trong trẻo như vậy, không có dấu hiệu gì tán loạn. Nàng không biết, có những người khác từng thấy qua ánh mắt hắn lúc này hay không, nhưng ít ra, mấy năm nay gặp không ít người, nàng đối với nhân tính hiểu biết đã muốn cũng đủ thấu triệt, loại ánh mắt tiềm tàng tình cảm này không nên thuộc về một kẻ điên đang nổi điên... Nàng đã muốn chiếm được một nửa đáp án.

Nàng cần một câu trả lời chuẩn xác.

Bàn tay nàng hướng lên cổ, chậm rãi tháo xuống một khối băng lam tẻ tì, băng lam thủy ngọc hình giọt nước. Cái khối thủy ngọc này, nàng từ vừa mới bắt đầu hiểu chuyện liền mang ở trên người, ở thời điểm hiểu chuyện chỉ biết đây là phụ thân cùng mẫu thân nàng khi nàng mới sinh ra hợp lực lấy Thủy Ngọc Công ngưng tụ thành, thủy ngọc khí trong đó chẳng những có thể làm cho nàng ở trong trường thành có được da thịt hoàn mỹ, còn có thể có trợ cho nàng tu luyện Thủy Ngọc Công. Trong hai mươi lăm năm, thủy ngọc khí trong đó vẫn như cũ không có tan hết, trong bóng đêm có thể thấy được quang mang thủy lam như mộng ảo, mẫu thân nàng Thủy Phù Nhi ở năm ấy nàng sinh nhật ba tuổi, liền nói cho nàng vĩnh viễn không thể đem cái khối thủy ngọc này vứt bỏ, nàng cũng vẫn đều như vậy mang ở trên người. Cho đến ngày nay, nàng bắt đầu có chút rõ ràng, vì cái gì mẫu thân chưa bao giờ cười, vì cái gì mẫu thân bảo nàng vĩnh viễn không được vứt bỏ cái khối thủy ngọc này.

Bởi vì, cái khối thủy ngọc từ khi nàng sinh ra cha mẹ nàng đã hợp lực ngưng tụ thành, mang ở trên cổ nàng, là dấu hiệu thân phận chỉ có người một nhà bọn họ mới biết được.

Quang minh nguyên tố nồng đậm không có che đậy ánh sáng thủy lam mộng ảo nọ, ngược lại lam quang kỳ dị nọ kéo dài ra, bên trong hào quang mang theo một tầng thủy lam mỏng manh ôn hòa.

Kẻ điên nọ tiếng gầm gừ bỗng nhiên hoàn toàn tiêu biến, động tác điên cuồng đã ở giờ khắc này đình chỉ. Bỗng nhiên im lặng làm cho Thủy Mộng Thiên tìm đập đều giống như theo đó đình chỉ, thời gian, trong nháy mắt như dừng lại.

Giờ khắc này im lặng, làm cho Thủy Mộng Thiên chiếm được đáp án mà nàng khát vọng, lại vô cùng sợ hãi.

“Thiên... nhi...”

Ánh mắt lúc ẩn lúc hiện ở sau mái tóc bắt đầu chớp lên, dần dần, lại trở nên như sương mù, như cách một tầng thủy khí càng ngày càng nặng. Bên trong im lặng như chết chóc, trong miệng kẻ điên kia lại xuất ra thanh âm vô cùng khô héo, tuy rằng khàn khàn khó nghe đến khó phân biệt, nhưng Thủy Mộng Thiên vẫn như cũ rành mạch tin tưởng hai từ làm cho nàng trong lòng kích động này là “Thiên nhi”...

Thủy Mộng Thiên ngây dại, tuy rằng sớm đã có đủ chuẩn bị, nhưng khi chân chính đối mặt sự thật đáng sợ mà tàn khốc này, nữ tử vô cùng kiên cường này vẫn như cũ ngẩn ngui như mộng đi, sau đó hít sâu một hơi, lấy thanh âm run run nói: “Người... người có thể nói?”

Kẻ điên... hiện tại đã muốn không thể gọi là kẻ điên nữa, có lẽ là lâu lắm không nói gì, thanh âm hắn không chỉ có khó nghe, phía trên giọng nói cũng có vụn vụn không nhỏ, hắn không có trả lời Thủy Mộng Thiên,

mà là từ từ nói: “Khi con hai tuổi... ta hỏi con muốn quà sinh nhật gì... Con nói, con muốn một hồi tuyết trên trời cao...”

Thủy Mộng Thiên như bị sét đánh, toàn thân kịch liệt lay động một chút.

“...Khi ta nói ta làm không được khi, con thất vọng ủy khuất khóc... Khi đó, ta nói cho con, chờ khi con lớn lên, ta sẽ tự mình đi phương bắc xa xôi, đi tìm Tuyết Nữ có thể làm cho trời cao rơi tuyết kia... Nhưng, lời hứa này, một phụ thân đối với nữ nhi lời hứa, suốt hai mươi ba năm đều không có thực hiện...”

Thanh âm bi thương nọ, tiếng khóc hỗn loạn thê thảm của một nam tử, bao hàm huyết lệ trong lòng hân. Giờ khắc này, hân thế nào còn như là một kẻ điên.

Hân mỗi một từ, đều như một cây thiết chùy trầm trọng hung hăng đánh vào sâu trong nội tâm Thủy Mộng Thiên, trong lúc đó, nàng lệ tẩm khăn che mặt, bi, khổ, kinh, mê mang... Các loại cảm xúc phức tạp cùng nhau nảy lên, trong lòng rối loạn đan xen. Năm hai tuổi ấy, nàng cùng phụ thân yêu cầu quà sinh nhật, là bí mật chỉ có cha con hai người bọn họ mới biết được.

Cũng là từ sau hai tuổi, nàng rốt cuộc không thấy mẫu thân cười qua, phụ thân vẫn hòa ái như cũ, nhưng làm cho nàng rõ ràng cảm giác được sự xa cách, rốt cuộc hưởng thụ không đến tình thương của cha làm cho nàng ấm áp thể xác và tinh thần, làm cho nàng có thể tận tình làm nũng.

Thủy tinh cầu phóng thích quang minh nguyên tố trong tay cùng khối noãn ngọc hình giọt nước mưa đồng thời từ trong tay nàng rơi xuống, thủy tinh cầu dừng ở trên mặt bùn đất, khối thủy ngọc nọ nhờ sợi ngân tuyến quán quanh mà như trước vắt ở trong tay nàng, ở giữa không trung lóe lên lam quang âm u. Thủy Mộng Thiên môi rung động, phát ra thanh âm như đổ quỳên khắp huyết: “Phụ thân... thực, thực là người...”

Vì cái gì... vì cái gì lại là như vậy.....

Kẻ điên này... lại là phụ thân nàng..... Như vậy người ngoài kia nàng hô phụ thân, lại đến tột cùng là ai, bên trong đó, đến tột cùng cất dấu cái gì!

“Thiên nhi, hai mươi ba năm... con đã lớn như vậy... Có thể gặp lại con, vì phụ chính là lập tức chết, rốt cuộc cũng có thể thiếu đi vài phần tiếc nuối” Kẻ điên nước mắt tung hoành, nỗi khổ này đã lâu, áp lực này đã lâu, nam tử trong hai mươi ba năm tra tấn vẫn không có ngã xuống rốt cuộc rơi lệ, không thể khống chế nước mắt ở trên mặt hân vẽ ra từng đạo dấu vết rõ ràng...

Hai mươi ba năm, nhân sinh có thể có mấy cái hai mươi ba năm. Hai mươi ba năm trước, hân chính là đang độ tuổi đẹp nhất trong cuộc đời một người, có một nữ nhi đáng yêu, có một thê tử hân sủng ái, cũng yêu hân.

Hân, còn là nhân tuyển duy nhất Nam Hoàng Tông tông chủ.

Nhưng, từ hai mươi ba năm trước một trận biến cố thật lớn khởi lên, tất cả đều thay đổi, vậy như là một hồi ác mộng, đưa cuộc đời hân đều toàn bộ đảo điên, cũng đem hân mang vào một cái ác mộng khác, một cái ác mộng giằng co hai mươi ba năm.

Trong hai mươi ba năm, tra tấn như vậy có thể dễ dàng đem một người có được thể xác và tinh thần bình thường biến thành một kẻ điên triệt để. Mỗi người cũng đều nghĩ đến hân đã muốn điên rồi. Nhưng, hân vẫn không có điên.

“Hãy sống sót...” ba chữ này là phụ thân hân cũng lọt vào trong ám toán trước khi lâm chung dùng thanh âm mỏng manh không chịu nổi nói cho hân. Hân không thể chết được, bởi vì hân nếu chết, huyết mạch Nam Hoàng trực hệ liền từ nay về sau hoàn toàn đoạn tuyệt. Vì thế, hân dựa vào trung thành cùng chấp niệm làm cho người ta khó có thể tin ở sâu trong xương cốt, cùng với quỳên luyện đối với thê nhi ở trên đời, còn có trong lòng nhắc đi nhắc lại suốt hai mươi ba năm giận thề cùng hận ý ngập trời, hân còn sống. Chỉ cần không chết, liền còn có hy vọng, hân cũng đợi cơ hội, hân cũng tin tưởng, ông trời, tuyết sẽ không cho phép huyết mạch Nam Hoàng đoạn tuyệt như vậy.

Sau đó, hân từ trong “Thủy Vân Thiên” oán hận kể ra biết được thê tử hân lúc ấy đã muốn mang thai vì hân sinh ra một đứa con, hân ở trong điên rít gào khóc lớn một hồi... Từ một khắc nọ, hân càng thêm biết ý nghĩa mình sống sót, tình nguyện chịu tất cả thống khổ cùng sỉ nhục cũng muốn nhẫn xuống, mà sống sót.

Bởi vì, hần phải đem tất cả chân tướng nói cho con của hần - chỉ có người có được dòng máu Nam Hoàng thuần khiết mới biết, bọn họ có được, là trung thành kiên định đối với tổ tiên, ngay cả thiên địa biến ảo cũng sẽ không đổi biến, con của hần nhất định sẽ không vì “phụ thân” hần mà đổi với tín niệm chính mình hần phải duy trì mà phát sinh thay đổi.

Mấy năm nay, hần giả ngây giả dại, chỉ vì bản thân có thể sống sót, cũng vì người hận hần kia có thể thả lỏng cảnh giác, để cho hần chờ đợi cơ hội xa vời nợ. Hần đã thành công, suốt hai mươi ba năm, khi hần điên đã muốn trở thành thói quen, một ít người nguyên bản đối với hần còn tồn tại cảnh giác cũng theo thời gian chuyển dời mà tiêu đi cảnh giác, thậm chí không hề nhớ tới hần tồn tại. Trừ bỏ “Thủy Vân Thiên”, đã không có người tới gần chỗ của hần, lười lại nhìn tình trạng bi thảm của hần hiện tại. Chỉ cần là cảnh tượng ở chỗ của hần, cũng đã khiến cho bọn họ tránh lui không thôi.

Hai mươi ba năm, hần thừa nhận thống khổ, người thường khó có khả năng tưởng tượng... Nhưng ông trời có mắt, hôm nay, hần rốt cuộc đã thấy được một chút ánh rạng đông trong bóng đêm - hần gặp được nữ nhi đã muốn ly biệt hai mươi ba năm. Tâm của hần ở trong thống khổ đau khổ giãy dụa cũng như là đã sống lại, nước mắt bị hần áp lực đã lâu lắm như mưa mà xuống. Khi Thủy Mộng Thiên mới đến, nàng nói làm cho tâm hần lâm vào cuồng động, nhưng nhần đã lâu hần có thể nào không cẩn thận, có thể nào làm cho mình hai mươi ba năm ẩn nhẫn thất bại trong gang tấc. Mà khi Thủy Mộng Thiên xuất ra viên thủy ngọc mà hần ở sau khi nàng sinh ra tự mình đeo cho nàng kia, hần rốt cuộc mới xác nhận cái này sẽ không là một hồi thử... Hần đã gặp được nữ nhi của mình. Rung động trong chớp mắt nợ, làm cho hần muốn gào khóc, nhưng vì không kinh động người khác, hần mạnh mẽ áp chế thanh âm kích động hầu như không thể khống chế, lại như thế nào cũng ngăn cản không được nước mắt tuôn trào. Ở trước mặt nữ nhi, phụ thân kiên cường này đã dễ dàng bị đánh tan.

“Vì cái gì... Cái này không phải thực... Vì cái gì mà lại như vậy... Nói cho con biết, tất cả cái này rốt cuộc là vì cái gì...” Thấy không rõ diện mạo hần, nhận thức không ra thanh âm hần, nhưng phản ứng của hần khi đối mặt khối thủy ngọc nợ, còn có mấy câu hần nói ra, làm cho nàng không còn có hoài nghi.

Hần là phụ thân của nàng...

318. Chương 317: Hận Chi Căn Nguyên

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 317: Hận chi căn nguyên

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Suy đoán đáng sợ nợ của Diệp Vô Thần, lại cứ như vậy biến thành sự thật, tàn khốc xảy ra trước mặt nàng - nàng gọi một người không phải phụ thân mình, còn vô cùng có khả năng hại phụ nhân chính mình hơn hai mươi năm là “phụ thân”, còn vì hần triển hết tài năng chính mình, thậm chí cam nguyện gả cho người tuổi muốn gấp đôi mình kia để chặt chẽ đem Thiên Long quốc nắm ở trong tay - ai có thể chịu được lừa gạt cùng dả kích như vậy, lại có nữ nhi nào có thể thừa nhận phụ thân chính mình bị nhốt tại địa phương như vậy suốt hơn hai mươi năm.

Từ trước đây, nàng đã biết trong tông nhốt một kẻ điên, trong quá trình trưởng thành, nàng khi không cẩn thận đến gần nơi đó thường xuyên sẽ nghe được tiếng gầm gừ của kẻ điên kia, sẽ sợ tới mức né ra... Lại như thế nào cũng không có khả năng nghĩ đến, hần đúng là phụ thân của mình.

Trong lòng đau đớn, đau hầu như không thể hô hấp. Nàng cuống quýt tiến lên, hoàn toàn không để ý đến dơ bẩn nàng bình thường tiếp xúc không đến, kéo xiềng xích màu vàng quấn quanh, muốn đem nó mạnh mẽ cắt đứt. Nhưng nàng đem Thủy Ngọc Công vận chuyển tới cực hạn, hai bàn tay đều biến thành màu băng lam, xiềng xích bình thường sớm đã dễ dàng gãy đoạn, nhưng xiềng xích màu vàng này lại không có dấu vết gì bị tổn thương. Hơn nữa, nàng rõ ràng cảm nhận được Thủy Ngọc Công chính mình khi tiếp xúc đến kim liên thì lại biến mất vô tung vô ảnh.

“Vô dụng, đây là chỉ bảo Tỏa Ma Liên nằm đó Nam Hoàng lưu cho Nam Hoàng Tông ta, trừ Nam Hoàng kiếm, căn bản không có cái gì có thể đem nó chặt đứt. Mà đối với chúng ta mà nói, khi bị Tỏa Ma Liên phong tỏa, liền ngay cả lực lượng đến từ Nam Hoàng đều bị phong tỏa... Nếu không, bọn họ lại như thế nào sẽ thả tâm để cho ta một mình ở trong này, vĩnh viễn không lo lắng ta sẽ đào tẩu hoặc bị người cứu đi” Hắc lắc đầu, đầu tóc của hắc vẫn như cũ che lấp mặt hắc.

“Bọn họ... là ai?” Thủy Mộng Thiên đã buông tha, nàng vô lực đứng ở nơi đó, cảm không khoả từ khứu giác, thị giác đã muốn hoàn toàn không cảm giác, tâm thần hoảng hốt, nàng chỉ muốn biết tất cả chân tướng này là cái gì, tất cả lại đều là vì cái gì. Sau đó, muốn hết mọi biện pháp, cứu phụ thân nàng ra.

Nam Hoàng kiếm...

Diệp Vô Thần, người thắng... Người lại một lần dùng mấy câu nói ngắn gọn, quấy lên một hồi sóng lớn người nhất định nguyện ý nhìn. Là nên hận người, oán người, hay là nên tạ ơn người... Thủy Mộng Thiên ta, thì ra đã sớm đã muốn trở thành một quân cờ có thể lợi dụng trong kế hoạch của người, mà nay, ta cũng không thể không đi phương hướng mà người chỉ.

Ở trước mặt người, ta vĩnh viễn là một người thất bại.

Khiếp đảm cũng tốt, bởi vì biết được chân tướng này mà lòng biết ơn cũng tốt, kiếp này, không muốn sẽ cùng người là địch.

“Bọn họ là ai... bọn họ từng là đồng bọn, bằng hữu tốt nhất của ta... trưởng bối tôn trọng nhất... Thủy Vân Lan, Thủy Vân Phá, Thủy Vân Toái... Thủy Huyền Phong, Thủy Huyền Trung, Thủy Tự Tại, Thủy Vô Thiên... Những người này, ta cho dù hóa thành tro, cũng vĩnh sẽ không quên tên bọn họ!”

Hắc liên tục nói ra hơn ba mươi cái tên, mỗi một cái tên, hắc đều lấy vô cùng oán hận khắc ghi tận đáy lòng nói ra. Trong lúc nhất thời, không khí trong không gian hắc ám dưới lòng đất đều bị nhiễm khí tức oán hận dày đặc. Hận ý của hắc đối với bọn họ, sớm đã khắc thật sâu vào cốt tủy, hai mươi ba năm, từng ngày trôi qua. Ngay cả cắt thịt, bể xương, rút gân, uống máu cũng không thể bình ổn.

Ba mươi cá nhân, con số này đối với rất nhiều người trong ngoài Nam Hoàng Tông mà nói tính không được cái gì, nhưng Thủy Mộng Thiên nghe được mỗi một cái tên, trái tim sẽ mãnh liệt nhảy lên một chút, thẳng đến hắc nói xong, tâm nàng đã muốn bị những lời này làm cho kinh hãi lấp đầy - những người này, lại đều là ở trong Nam Hoàng Tông hiện tại, đều là người nắm trọng quyền, không có ngoại lệ!

“Thủy Vân Lan... là ai?” Đây là một cái tên nàng duy nhất chưa từng nghe qua, mà hắc lại đem cái tên này đặt ở vị trí đệ nhất, có thể thấy được hắc đối với người này có hận ý mạnh nhất, chẳng lẽ...

“Thủy Vân Lan... Thủy Vân Lan... Một người cùng với ta giống nhau như đúc!!!”

Thủy Mộng Thiên thân thể chấn động mạnh một cái.

Thủy Vân Lan... Cái người mà nàng kêu phụ thân hơn hai mươi năm kia... Thì ra, bọn họ lại giống nhau như đúc, trách không được, trách không được...

Mà người trước mắt, phụ thân nàng, mới là Thủy Vân Thiên chân chính.

“Phụ thân...” Nàng rốt cuộc bị thương kêu kêu một tiếng, anh anh khóc lên... Nàng đã muốn không thể nhớ mình lần trước khóc là lúc nào, có lẽ là vài năm trước, có lẽ là mười mấy năm trước... Trong hai mắt đầm lệ mênh mênh, nàng nhớ tới trước đây, phụ thân luôn vẽ mặt cười vui vẻ, luôn yêu thương để nàng phá phách, nhận các loại yêu cầu quá phận nàng đưa ra... Đó là một đoạn ký ức thực ấm áp, rất đẹp. Sau hai tuổi, “phụ thân” liền thay đổi, thì ra từ khi đó, phụ thân mà nàng yêu quý nhất cũng đã ly khai, ở nơi không thấy bầu trời thừa nhận tra tấn thống khổ.

Bi, đau, hận, quý... Nàng đã muốn khóc không thành tiếng. Vì phụ thân chính mình mà khóc, cũng vì cuộc đời của mình hoàn toàn bị lừa gạt lừa dối.

Thủy Vân Thiên chậm rãi nhắm hai mắt lại, một tiếng phụ thân, trong con tim lạnh như băng đã gần như đến tử vong nảy lên sự ấm áp nồng đậm. Đó là một loại tiếng kêu “thân tình”. Hắn đau khổ đã nhiều năm, nhẫn đã nhiều năm, ông trời rút cuộc mở mắt, đưa một bộ phận hắn bị cướp này trả lại cho hắn.

“Phụ thân, nói cho con biết... Ta muốn biết chân tướng... Người ở trong này giả ngây giả dại, lại gắt gao không chịu ngã xuống, lại mỗi ngày nung nấu điên cuồng giả dối ra tiếng la để làm cho người ta đều biết người tồn tại, nhất định là đang đợi con... Nói cho con biết, phụ thân, chúng ta cùng nhau báo thù... Con, có thể rất nhanh mượn được Nam Hoàng kiếm, đến lúc đó là có thể đi ra ngoài... Phụ thân, bọn họ đều nói người sớm đã bị cắt đầu lưỡi, không thể nói được, chỉ có thể ra tiếng kêu quái dị. Vì cái gì người...”

Thủy Vân Thiên chậm rãi ngẩng lên, trong ánh mắt vẫn như cũ che hơi nước không biết là mừng hay là vui, hắn khàn khàn nói: “Năm đó, bọn họ xác thực đã cắt lưỡi ta, ta cũng đã cho rằng ta vĩnh viễn cũng không có khả năng nói nữa... Nhưng người định không bằng trời định, thời gian vài ngày ngắn ngủn, lưỡi ta liền tự động tái sinh... Cũng là khi đó, ta mới biết được, chúng ta có được huyết mạch Nam Hoàng không hổ là thần huyết, chẳng những có thể làm cho miệng vết thương mau khép lại, còn có thể làm cho tứ chi hoặc khí quan bị mất trọng sinh... Chúng ta có được thần huyết thuần khiết, dù sao không phải người bình thường có khả năng so sánh được”.

“Thì ra... đúng là như vậy...” Thủy Mộng Thiên thất thần nhắc đi nhắc lại nói.

“Mẹ con... nàng có khỏe không? Con ta... đệ đệ của con, có phải kêu Vô Khuyết hay không? Hắn năm nay thế nào? Cao bao nhiêu...” Thủy Vân Thiên thanh âm bỗng nhiên trở nên dồn dập, ánh rạng đông đã tiến đến, trong lòng khát vọng cùng tâm vương bạn như thủy triều mãnh liệt, đánh sâu vào tâm hắn.

Nghe hắn hỏi mẫu thân của mình, Thủy Mộng Thiên trong lòng càng thêm cay đắng. Nàng hiện tại mới biết được mẫu thân nàng mấy năm nay đều thừa nhận nhiều đau xót. Nàng vẫn đều biết tất cả cái này, cũng không dối gạt bọn họ, một mình yên lặng thừa nhận. Trượng phu mình ở ngay tại địa phương không xa mình, lại vĩnh viễn không thể gặp lại, còn muốn ủy thân một người hại cả nhà nàng, đây là một loại tra tấn như thế nào.

Bên trong cuộc sống bình thản bình tĩnh hơn hai mươi năm nọ, thì ra lại ẩn tàng sự thật tàn khốc như vậy.

Hắn trong lòng không thể nói bằng lời cũng lại bành trướng.

“Mẫu thân nàng chưa bao giờ cười, con từ nhỏ đã biết nàng sống một điểm cũng không tốt, đến hôm nay mới biết được nguyên nhân. Vô Khuyết hắn từ nhỏ đã nghịch lại, hắn... người kia nói, hắn cho tới bây giờ cũng không nghe, cuối cùng ngay cả nói cũng không nguyện ý cùng hắn nhiều lời. Quan hệ cùng người trong tông cũng rất xấu, rất nhiều người đều bài xích hắn. Sau đó, khi hơn mười tuổi, hắn liền xa xa rời gia môn, một mình ở bên ngoài, cũng tuyên bố cho dù tất cả mọi người Nam Hoàng Tông quên đi mệnh truyền lại một thế hệ lại một thế hệ, hắn cũng nhất định phải tìm về Nam Hoàng kiếm. Mấy năm nay, Vô Khuyết hắn thường xuyên cùng con vẫn duy trì liên hệ, nhưng trừ bỏ ngẫu nhiên trở về thăm mẫu thân ra, không bao giờ nữa nguyện ở lại Nam Hoàng Tông” Thủy Mộng Thiên trầm thiết kể lại.

“Phù muội...”

“Vô Khuyết...”

“Ha ha ha ha, ha ha ha... Tốt, tốt! Vô Khuyết, thật không hổ là con ta, thật không hổ là con Thủy Vân Thiên ta, con có thể có phần tâm này, ta cho dù lập tức chết, cũng có thể chết mà nhắm mắt...” Hắn nhẹ gọi tên đứa con cho tới bây giờ chưa thấy qua kia, lệ rơi mà cười. Hắn bỗng nhiên cảm thấy, hai mươi ba năm tra tấn có thể đổi lấy một tin tức như vậy, ngay cả lập tức chết đi, cũng đã muốn vậy là đủ rồi.

“Phụ thân, người mau nói cho con biết, năm đó đến tột cùng đã sinh ra chuyện gì... Mau nói cho con biết!” Cái loại này cấp tốc muốn có được đáp án này dày vò tha đã lâu, nàng cảm xúc lại càng muốn không khống chế được. Đối mặt tất cả trước mắt, nàng trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đi con đường nào, hôm nay đi qua, nàng đã nên lựa chọn, sắp sửa đối mặt là cái gì. Nhưng, cho dù sau khi biết đáp án người một nhà sẽ sinh ra một cái biến chuyển tàn khốc, nàng cũng phải biết toàn bộ trong đó.

Chung quanh im lặng ngẩn ngủ xuống, Thủy Vân Thiên cố nén nước mắt của mình không ngừng tuôn trào, đầu vẫn như cũ cúi xuống, sửa sang lại suy nghĩ của mình đang ở loại đánh sâu này mà hoàn toàn hỗn loạn. Hồi lâu, hần chậm rãi nói: “Cái ác mộng kia, sinh ở hai mươi ba năm trước, khi đó, con vừa mới tròn hai tuổi”.

“Nam Hoàng Tông ta mặc dù vẫn có thể lực cùng lực lượng xa xa hơn chúng sinh, nhưng chúng ta cần vĩnh viễn không phải muốn đứng trên thiên hạ, mà là cả đời tìm kiếm Nam Hoàng kiếm cùng chủ nhân của nó. Trăm năm, ngàn năm, vạn năm, một thế hệ lại một thế hệ đi qua, Nam Hoàng Tông cũng thất vọng một thế hệ lại một thế hệ. Ngay tại bên trong cái thất vọng không ngừng lặp lại này, một ít tiếng vang cũng càng ngày càng nhiều, dần dần, bên trong Nam Hoàng Tông bắt đầu xuất hiện dị động, cũng hiện ra một loại xu thế phân hóa nguy hiểm”.

“Làm một người có được lực lượng người khác không thể đuổi kịp, chung quanh, lại có một cỗ lực lượng cực lớn đến có thể quét ngang thiên hạ. Lại chỉ có thể vì một cái gọi là sứ mệnh mà tìm kiếm một cái không biết thực tồn tại hay không, cả đời tầm thường vô vi, cái này xác thực không phải dễ dàng chấp nhận. Nhất là ở sau khi nhiều lần thất bại, ngay cả cái sứ mệnh kia cũng bắt đầu bị trở thành lời hoang đường. Từng ấy năm tới nay, các loại thanh âm nghi ngờ cùng dấu hiệu phân hóa xuất hiện nhiều lần, mỗi lần đều bị áp chế. Nhưng trăm năm trước, Bắc Đế Tông một hồi dị biến thật to kích thích đại bộ phận phân tâm trong tông, cục diện phân hoá cũng càng ngày càng mãnh liệt. Có nhiều người hướng tới đặt chân lên thiên hạ, nắm lấy đại quyền, không muốn chỉ làm một người có bản lĩnh phi phàm, lại chỉ có thể đặt mình ở bên ngoài”.

“Chính là vì vậy sao... Quả thế, con chỉ biết, sẽ là như vậy...” Nghĩ đến dã tâm của “Thủy Vân Thiên” thật ra là Thủy Vân Lan kia, còn có những năm tháng đã vì dã tâm của hần mà làm việc kia, trong lòng hận cùng hối đến tột đỉnh.

319. Chương 318: Độc

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 318: Độc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Đúng vậy, dục vọng, vĩnh viễn là thứ đáng sợ nhất trên thế giới này, nó có thể làm cho huynh đệ phản bội, vợ chồng thành cừ, thủ túc tương tàn. Lòng người, sẽ ở bên trong dục vọng chậm rãi hủ hóa biến chất, trở nên đáng ghê tởm không chịu nổi... Thủy Vân Lan, ta cùng hần sinh ra ngày kém bất quá vài ngày, cũng giống nhau kinh người. Cũng vì trùng hợp như vậy, ta cùng hần vẫn đều là bạn bè tốt nhất, từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Hần thiên phú rất cao, lại có chí hướng rộng lớn, từ rất nhỏ thì đã trả giá cố gắng vượt qua người thường mấy lần. Nguyên bản, ở trong Nam Hoàng Tông mỗi một lớp người, tối cường đều là người có được dòng máu Nam Hoàng thuần khiết, nhất định trở thành tông chủ Nam Hoàng Tông, mà ở một thế hệ của ta, vô luận là văn là võ, hần đều hơn xa ta, người trong tông đều tán thành hần, ngay cả cha cùng gia gia ta đều đối với hần tán thưởng có thừa, mà làm bạn bè với hần, ta chưa từng có cảm giác ghen tị, mà là tự đáy lòng bội phục hần, vì hần kiêu ngạo”.

Thủy Vân Thiên thanh âm ngừng nghỉ, suy nghĩ về căn nguyên ác mộng kia: “Thời thiếu niên, ta cùng hần đều thích mẫu thân của con, mà Phù muội khi còn rất nhỏ thì đã ưu ái ta. Chúng ta sau khi cùng một chỗ, ta cảm giác được Thủy Vân Lan bất hòa, còn có khi ta đưa lưng về nhau hần, ánh mắt sau lưng ẩn hận ý thật sâu. Chính là, khi đó ta còn quá mức thiên chân không thể hoàn toàn rõ ràng một người bị oán hận cùng ghen tị tràn ngập sẽ trở nên đáng sợ cỡ nào, ta không có trách hần, ngược lại đối với hần lòng mang

áy này. Mà cùng lúc đó, trong tông tiếng động không hài lòng cũng càng lúc càng lớn, một bộ phận người kiên trì phải nhớ kỹ sứ mệnh tổ tiên lưu lại, nghịch thiên mà đi, ắt gặp trời tru. Mà một bộ phận người khác kiên trì muốn Nam Hoàng Tông từ nay về sau không hề tị thế, mà là giống như Bắc Đế Tông muốn nắm trong tay thiên hạ chính quyền. Khi đó, toàn Thiên Thần đại lục cũng không biết, thật ra toàn bộ Quỷ Thủy quốc đều đã nằm ở trong tay Bắc Đế Tông. Quỷ Thủy quốc mấy đời quốc quân, cũng bắt quá là khôi lỗi của Bắc Đế Tông”.

Thủy Mộng Thiên nhẹ nhàng gạt đầu, trong lòng cũng hòa hoãn xuống. Chuyện kể tiếp phát sinh, nàng đã muốn có thể đoán được đại khái. Tội ác, đó là từ một loại đối với dục vọng tham lam quyền lực cùng với ghen tị oán hận diễn sinh mà thành.

“Sau đó, tất cả lại bỗng nhiên đều quy về bình tĩnh, không còn có người nhắc tới phương diện này. Cái này ngược lại làm cho phụ thân cùng gia gia lo lắng lo lắng. Cái này càng như là điềm báo đã muốn thương lượng tốt, ẩn mà không phát, chờ đợi một thời cơ bùng nổ. Nhưng lúc ấy tình hình thật sự quá mức phức tạp. Người tuân thủ nghiêm ngặt lời tổ tiên mà không có tâm khác, so sánh nhân số thật sự quá ít, dù sao trừ bỏ người có được dòng máu Nam Hoàng thuần khiết đối với tổ tiên trọn đời trung thành cùng tử trung đối với gia gia cùng phụ thân của ta, lại có bao nhiêu người nguyện ý cả đời chỉ vì một cây kiếm mà bỏn ba. Cái này, cũng là nguyên nhân trận dị biến Bắc Đế Tông nọ. Trận dị biến Bắc Đế Tông, tuy rằng không người nào biết quá trình như thế nào, nhưng có thể khẳng định cũng là, tông chủ Bắc Đế Tông chân chính đã chết, những người cùng hắn đứng cùng một chiến tuyến cũng đã chết... Bởi vì sau trận dị biến nọ, Bắc Đế Tông không trọng chỉnh thời gian bao lâu, liền đem nanh vuốt thân hướng về phía Quỷ Thủy quốc, hành động này cũng đủ thuyết minh tất cả. Mà Nam Hoàng Tông chúng ta lúc ấy cục diện giằng co cũng là tương tự. Cái này, chính là lòng người, con người, dù sao cũng không phải ‘Thánh’ vô dục vô khi...”

“Cha cùng gia gia ta mỗi ngày đều lo lắng trong tông sẽ xuất hiện dị biến giống như Bắc Đế Tông, nhưng cho dù là lo lắng, cũng không khả năng đem cục diện chân chính xoay bình ổn. Trận bình tĩnh nọ giằng co vài năm, trong đoạn thời gian này, ta cùng Phù muội thành hôn, cũng có con... Hai năm sau khi con sinh ra, phù muội lại mang thai. Mẫu thân ta nói Phù muội lần này sở hoài là nam hài... Có thể có được một nam một nữ, ta tin tưởng vững chắc đoạn thời gian ta là phụ thân hạnh phúc nhất trên đời này, nhưng không nghĩ tới... Đó đúng là hoàng hôn xinh đẹp mà ngắn ngủi trước đêm tối của ta”.

“Phụ thân” Thủy Mộng Thiên một tiếng nhẹ gọi: “Nói cho con biết, sau đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì...”

“Sau đó, ha ha ha ha...” Thủy Vân Thiên cười thầm một tiếng: “Ngày ấy, là sinh nhật Thủy Vân Lan hai mươi lăm tuổi, so sánh với người đã muốn sắp có đứa con thứ hai như ta, hẳn vẫn như cũ là lẻ loi một mình, trong tông cao thấp đều biết đây là vì cái gì, cũng cho ta đối với hắn ấy này hàng năm càng sâu sắc. Một hồi sinh nhật, lại không biết vì cái gì xây dựng một hồi sinh nhật yến, ta, Phù muội, còn có phụ thân ta lúc ấy thân là tông chủ, mẫu thân ta, đều ở phụ thân Thủy Vân Lan là Thủy Huyền Phong mời dưới đi dự trận sinh nhật yến có chút kỳ quái này, mà gia gia của ta tiếp qua ba ngày đó là sinh nhật bảy mươi, đã muốn đi mật thất trong tông chuẩn bị tiến hành truyền công, cho nên không có đi tới... Thiên nhi, con có thể đoán được, bọn họ vì cái gì sẽ lựa chọn một ngày này...”

Thủy Mộng Thiên sống mắt kịch liệt rung chuyển, gắt gao cắn răng.

Trong Nam Hoàng Tông, thời điểm khi tuổi đến bảy mươi, Thủy Ngọc Công tu vi sẽ tự phát xuất hiện rút lui. Cho nên, vì có thể để cho hậu đại Nam Hoàng Tông đem cường đại kéo dài xuống, người có được huyết mạch trực hệ Nam Hoàng, phải ở năm bảy mươi tuổi đem toàn bộ tu vi chính mình lấy Càn Khôn Cốt Đỉnh đại pháp truyền cho tôn nhi, trợ hắn trực tiếp bước vào cảnh giới đạo thần. Đối với người Nam Hoàng Tông đến nói, tu hành đến Thiên cấp so với người thường không biết dễ dàng bao nhiêu lần, nhưng Thiên cấp cùng Thần cấp trong lúc đó cách xa nhau là chênh lệch bằng trời, cho dù thời thanh niên liền đạt tới cảnh giới Thiên cấp, cũng rất khó tìm đặt bước trên con đường đạo thần. Mà Nam Hoàng Tông mỗi đời tông chủ chính là dựa vào phương pháp này ở thời kì thanh niên liền đi vào đạo thần. Bắc Đế Tông cũng như thế. Nam Hoàng cùng Bắc Đế năm đó là tranh đấu vô số năm, nhưng bọn hắn lưu lại cũng là tương tự như vậy.

Bọn họ tuyển ở tại ngày nào đó, rõ ràng là...

“Trận sinh nhật yến nọ trừ bỏ chúng ta, còn có hơn ba mươi người... Chính là hơn ba mươi người này, ta cho dù hóa thành tro cũng sẽ không quên bọn họ. Trừ con ra, một nhà chúng ta liền như vậy tiến nhập vào

trong cuộc của bọn họ. Ta cùng cha ta vốn nghĩ được một chút hương vị dị thường, mà hơn ba mươi người này, cũng không một ai là ở Nam Hoàng Tông tay nắm đại quyền hoặc tu vi cực cao, lại những người ở lúc trước kiên quyết muốn công bố nhúng tay thiên hạ nhất, bọn họ có thể nói là những người đại biểu. Ta cùng phụ thân, mẫu thân tuy rằng tâm sinh cảnh giác, âm thầm phòng bị, lại vẫn như cũ toàn bộ trúng chiêu, đó là độc, độc phòng cũng không thể phòng, ta, Phù muội, còn có cha mẹ ta toàn bộ trúng độc, thường xuyên tả hữu Tử Diệp nhị lão đi theo phụ mẫu ta cũng toàn bộ trúng độc”.

Nhớ tới khi đó tình cảnh, Thủy Vân Thiên một đôi quyền đầu nắm chặt lại.

“Độc? Không có khả năng... Thủy Ngọc Công rõ ràng có thể cho chúng ta bách độc bất xâm... Đẳng đẳng, chẳng lẽ, chẳng lẽ là...” Nghĩ đến khả năng kia, Thủy Mộng Thiên sắc mặt trong chớp mắt trắng bệch, một cái nghi hoặc giằng co hồi lâu cũng dễ dàng giải quyết.

“Đúng vậy... Là Thủy Viêm Tiêu Dao Tán, Thủy Ngọc Công sau khi tiến vào linh cấp liền cũng không e ngại bách độc, lại chỉ sợ hãi cái độc mà không phải độc này, lại còn hơn cả độc, Thủy Viêm Tiêu Dao Tán!! Những người đó ở trong mấy năm an phận, âm thầm cùng Bắc Đế Tông đạt thành hiệp nghị, lấy Thủy Ngọc Công cùng Viêm Hồn Quyết kết hợp ngưng tụ thành cái Thủy Viêm Tiêu Dao Tán có thể làm cho Thủy Ngọc Công trong thời gian dài sẽ bị hóa giải hầu như không còn này. Mất đi Thủy Ngọc Công chúng ta toàn bộ bị bắt, ta trở mắt nhìn cha mẹ song song chết thảm...”

“Thì ra là thế... Trách không được, hai mươi ba năm trước, Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông đồng thời trình diễn một hồi diễn kịch che đậy thiên hạ hiểu biết, trách không được cái hiệp nghị kia có thể thông suốt đạt thành như vậy, thì ra, bọn họ lại sớm có cấu kết” Thủy Mộng Thiên hoàn toàn tỉnh ngộ. Bởi vì tràng diễn năm đó, Nam Hoàng Tông có thể công khai tiến vào thành Thiên Long, mà Bắc Đế Tông lại chuyển thành âm thầm thao túng. Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông tuy mạnh, cao thủ phần đông, nhưng cũng không “bình mã”, đem số lượng bọn họ cùng thiên quân vạn mã chân chính kém quá xa, nếu chỉ dựa vào năng lực thứ nhất, phải làm đến mục tiêu chân đạp thiên hạ không biết cần bao nhiêu năm, có lẽ người một thế hệ nọ nhân đến chén đều nhìn không tới. Cho nên đám người dị tâm của Bắc Đế Tông cùng Nam Hoàng Tông đạt thành hiệp nghị, trợ bọn họ trừ bỏ Tông chủ nhất mạch “ngoan cố không hóa”, sau khi sự thành, hai tông phân biệt bắt tay vào phân hai thiên hạ. Kể từ đó, thời gian cùng khí lực đều phải tiết kiệm không chỉ một nửa.

Mà cuối cùng... Tuy rằng hai bên không có đề cập, nhưng đều trong lòng biết rõ ràng. Một núi không tha hai hổ, sau khi đều tự đạt tới mục tiêu, bọn họ tránh không được một ngày quyết một trận tử chiến.

Thủy Vân Thiên làm như không có nghe thấy nữ nhi nói, tiếp tục giọng căm hận nói: “Những kẻ này toàn bộ dờ xuống nguy trang, lộ ra một mặt đáng ghê tởm không chịu nổi. Bọn họ đối với cha ta mọi cách nhục nhã, cuối cùng ép người uống các loại độc dược, phụ thân Thủy Ngọc Công đã tán đi căn bản không thể chống cự loại kịch độc này, chỉ chốc lát liền độc phát bỏ mình, khí tức toàn vô, lúc sắp chết, người nói cho ta biết nhất định phải sống sót, mặc kệ thừa nhận bao nhiêu thống khổ sỉ nhục, đều phải sống sót, chỉ có sống sót mới có thể báo thù, mới có thể không cho huyết mạch Nam Hoàng từ nay về sau đoạn vong. Mẫu thân ở một khắc phụ thân chết thảm đã cắn lưỡi tự sát, nàng cũng là dùng ánh mắt nói cho ta biết nhất định phải sống sót... Khi đó mỗi một cảnh tượng, mỗi một gương mặt đáng ghê tởm cùng đáng thanh âm ghê tởm của bọn chúng, ta đều rành mạch nhớ rõ, suy nghĩ hơn hai mươi năm, hận hơn hai mươi năm. Ta càng nhớ rõ biểu tình dữ tợn của Thủy Vân Lan cùng quyền cước hấn không ngừng đánh ở trên người ta lúc ấy...”

“Ta không chết... Bởi vì Phù muội, ta không có chết. Ta nếu chết, Phù muội tất cũng như mẫu thân ta đi theo cha ta mà đi theo ta. Mà đối với Thủy Vân Lan mà nói, hấn mặc dù hận ta tận xương, nhưng lại càng không nguyện nhìn thấy Phù muội tự tử, Phù muội vì để cho ta sống, cũng vì thai nhi trong bụng, đáp ứng ở lại bên người Thủy Vân Lan, cũng thay bọn họ bảo thủ tất cả, nhưng bất luận kẻ nào cũng không thể lấy tính mạng ta, không thể thương tổn ta cùng đứa nhỏ của nàng... Bọn họ toàn bộ đáp ứng, đây là kết quả bọn họ vốn đã nghị định tốt. Thủy Vân Lan là một người máu chột nhất bên trong kế hoạch bọn hấn, tự nhiên sẽ không bức Phù muội chết mà làm cho hấn trong lòng đại loạn, do đó đại loạn toàn bộ kế hoạch. Đồng thời, Phù muội tồn tại, làm sao sẽ không trở thành một cái che lấp cho bọn họ”.

“Vì thế, Thủy Vân Lan cùng đã thay đổi quần áo của ta đã muốn hấp hối, một khắc nọ, hấn đã thành ‘Thủy Vân Thiên’, mà ta, thành ‘Thủy Vân Lan’, lúc đó, ta ngay cả nói đều đã muốn nói không nên lời bị kéo đến

trong tông, trước mặt người trong tông vội vàng tới trưng bày ‘hành vi phạm tội’ của ta, nói ‘Thủy Vân Lan’ ta nhân tình hận mà cùng Bắc Đế Tông cầu kết hạ độc sát một nhà tông chủ, cũng đã làm cho tông chủ bị độc chết, tông chủ phụ nhân tự tử, ở đây hơn ba mươi người toàn bộ trúng ‘Thủy Viêm Tiêu Dao Tán’, trừ bỏ phụ thân ‘Thủy Vân Lan’ Thủy Huyền Phong, đã đem ‘Thủy Vân Lan’ đánh tới hấp hối, giải cứu những người khác, cũng là Thủy Huyền Phong”.

Thủy Vân Thiên thanh âm trở nên vận vẹo, hồi tưởng hành động hoàn mỹ của bọn họ năm đó, còn có cảnh tượng rõ ràng là đã diễn luyện qua nhiều lần, hắn muốn lại bị thương cười to: Đường đường người Nam Hoàng Tông, vì tư tâm mà bày ra một hồi hành động độc ác như vậy. Sau lại tất cả phát sinh thuận lý thành chương, có hơn ba mươi người đức cao vọng trọng làm chứng, có mấy người sẽ hoài nghi tính chân thật này, lại có ai sẽ đi nghĩ đến Thủy Vân Lan thật ra là Thủy Vân Thiên, Thủy Vân Thiên thật ra là Thủy Vân Lan. Ở Thủy Huyền Phong “quân pháp bất vị thân” đau khổ cầu xin, cùng “Thủy Vân Thiên” niệm tình cũ khoan hồng độ lượng, “Thủy Vân Lan” không bị cực hình, mà là bị cắt đi lưỡi, cũng ở dưới Tỏa Ma Liên phong tỏa vĩnh viễn, làm cho hắn ở trong hắc ám dày vò hướng tông chủ cùng tông chủ phụ nhân đã chết đi mà hối lỗi.

320. Chương 319: Nam Hoàng Kiếm Chủ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 319: Nam Hoàng kiếm chủ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“...Ta bị đưa đến địa lao hắc ám, Thủy Vân Lan xác thực không nghĩ tới muốn lấy tính mạng của ta, nhưng ở ngày đầu tiên, hắn đã dùng thủ pháp không biết từ trong tay ai học được ở trên đầu ta đâm hơn mười châm để làm cho ta tinh thần thác loạn, hắn vốn tưởng rằng ta tất nhiên không thể nghi ngờ, nhưng hắn hỗn huyết tạp chủng này sẽ không biết, truyền nhân Nam Hoàng lại như thế nào sẽ điên, như thế nào hội cảm, nếu hắn muốn ta điên, ta liền thuận ý hắn, giả điên giả điên hơn hai mươi năm...”

“Mà gia gia của ta... Ba ngày sau, hắn đi mất thất, khi đó, gia gia luôn luôn tại bế quan còn không biết bên ngoài phát sinh biến cố, chưa sinh nghi tâm, đem Thủy Ngọc Công tự thân truyền cho Thủy Vân Lan, nhưng khi đã truyền một nửa là lúc hắn từ trên độ tinh khiết lực lượng Thủy Vân Lan phát hiện không đúng, cũng đã không thể đình chỉ. Cuối cùng, Thủy Vân Lan một bước bước trên thần cấp, gia gia Thủy Ngọc Công tan hết bị Thủy Vân Lan phong khí mà chết, cũng tạo thành biểu hiện giả dối lực lượng thiếu hụt quá độ mà chết. Lúc trước, khi Thủy Vân Lan ở trước mặt ta điên cuồng cười hướng ta khoe ra, ta là cỡ nào muốn hung hăng cắn xé hắn... Cái phần cừ hận này nếu không báo, cho dù luân hồi bách thế ta cũng tuyệt sẽ không an tâm!!”

Nhiều như vậy năm, hắn rốt cuộc có thể đem cừ hận vô tận đọng lại trong lòng chính mình nói cho người khác nghe, đối với nữ nhi chính mình kể ra, cỡ hận ý nọ cũng giống như theo thanh âm hân mà khuếch tán tới mỗi một góc toàn thân. Dục vọng báo thù, mãnh liệt trước đó chưa từng có.

“Hắn không hề trì hoãn trở thành tân tông chủ tông ta, cũng ở dưới biểu hiện những người này phối hợp không một kẽ hở. Không bao lâu sau, hắn liền tuyên bố đã tâm Nam Hoàng Tông không hề tiếp tục tị thế yên lặng, cũng nhất hô bá ứng, mà nếu là lệnh của tông chủ, nguyên bản những người tử trung với Nam Hoàng Tông mà kiên trì cũng chỉ có thể thuận theo lời tông chủ. Rồi sau đó vài năm, những người lúc trước tử trung cùng cha ta dần dần bị lấy các loại lý do dời khỏi vị trí, quyền lực trung tâm trong tông chủ yếu bị hơn ba mươi người nọ nắm giữ. Không thương người nào, càng không có dẫn phát nội chiến như Bắc Đế

Tông năm đó, lại đem đại quyền chặt chẽ nắm giữ trong tay, ta không thể không thừa nhận, bọn họ chuẩn bị kế hoạch mấy năm hoàn mỹ không tỳ vết”.

“Không báo cứu này, thế không làm người...” Thủy Mộng Thiên nắm chặt thủy ngọc trong tay, thanh âm thanh nhiên, lại mang theo một loại rét lạnh đến xương chưa bao giờ từng có.

“Đúng vậy... huyết hải thâm cừ này, cho dù ngàn khó vạn khó, cũng nhất định phải báo! Thiên nhi, mẫu thân con nằng trời sanh tính nhu nhược, vì sợ thương đến tính mạng ta, nhất định sẽ không nói ra với các con. Vì phụ đã kiên trì hơn hai mươi năm, vì đợi cho một ngày này, chính miệng nói cho con biết... Hiện tại, tâm nguyện vì phụ cuối cùng đã xong... Thiên nhi, đem tất cả cái này nói cho Vô Khuyết, để cho hắn chặt chẽ nhớ kỹ, để cho hắn học ẩn nhẫn giống vì phụ, cùng đợi ngày thời cơ đến. Chúng ta là truyền nhân Nam Hoàng, ông trời, vĩnh viễn cũng sẽ không vứt bỏ chúng ta... Còn nữa, bảo hắn nhất định phải cẩn thận!” Thủy Vân Thiên trầm thấp nói.

“...Chẳng lẽ, bọn họ muốn...” Thủy Mộng Thiên trong lòng mạnh nhảy dựng.

“Hừ!” Thủy Vân Thiên một tiếng oán hận hừ nhẹ: “Bọn họ, như thế nào có khả năng sẽ để cho Vô Khuyết trở thành đứng đầu Nam Hoàng kế tiếp, cho nên, bọn họ nhất định phải làm, chính là trừ bỏ ‘thiếu chủ’ này”.

Thủy Mộng Thiên trong lòng sợ hãi, nàng biết phụ thân nói vô cùng có khả năng sẽ phát sinh.

Nàng ở trong này đã khá lâu, thanh âm “kể diên” tru lên cũng đã muốn ngừng thời gian khá lâu. Ở lâu một hồi, nguy hiểm sẽ nhiều thêm vài phần. Thủy Vân Thiên nói: “Thiên nhi, con đi nhanh đi... Nhớ kỹ mỗi một câu vì phụ nói, nhất định phải nhớ kỹ... Bảo hộ Vô Khuyết, bảo hắn nhất định phải cẩn thận...”

Thủy Mộng Thiên dùng sức gật đầu, lui về phía sau một bước, kiên định nói: “Phụ thân, chờ con... Con nhất định sẽ lấy đến Nam Hoàng kiểm cứu người đi ra ngoài”.

“Nam Hoàng kiểm... Thực xuất hiện sao?” Thủy Vân Thiên hô hấp hơi trệ, thấp giọng hỏi nói.

Thủy Mộng Thiên gật đầu, lại lắc lắc đầu: “Bắc Đế cung thật sự đã xuất hiện. Nó xuất hiện, ít nhất thuyết minh Nam Hoàng kiểm nhất định cũng tồn tại. Tuy rằng Nam Hoàng kiểm còn chưa có xuất hiện, nhưng có một người hẳn là biết nó ở nơi nào”.

“Người kia, hẳn là ai vậy!?” Thủy Vân Thiên xông mạnh tới, lại bị xiềng xích gắt gao giữ lại. Động tác này là theo bản năng, đem rung động cùng lo lắng trong lòng hắn bại lộ không thể nghi ngờ.

“Hắn... chính là người để cho con tới tìm phụ thân” Nghĩ đến Diệp Vô Thần, Thủy Mộng Thiên trong lòng một mảng phức tạp hỗn độn. Sau tối nay, cảm giác hắn gây cho nàng càng thêm thần bí khó lường.

“Người cho con tới tìm ta Thủy Vân Thiên khẽ niệm một tiếng, hơi ngẩn ra, bắt đầu dần dần hồi tưởng đến thời điểm Thủy Mộng Thiên vừa đến trước mặt hắn, vài câu nói nọ có chút kỳ quái. Những lời này ở trong đầu hắn nhất nhất hiện lên, trong lòng hắn lâm vào cuồng động.

“Người kia hẳn là ai vậy... Vì cái gì hắn lại đoán được ta bị nhốt tại nơi này?” Thủy Vân Thiên không thể không sợ hãi. Một kẻ hủy lương đối trụ hai mươi ba năm trước ngay cả toàn bộ người trong Nam Hoàng Tông đều bị che mắt, người kia hẳn là không thuộc loại Nam Hoàng Tông đến tột cùng vì cái gì mà nhìn phá!

Thủy Mộng Thiên trong đầu hiện ra thân ảnh Diệp Vô Thần, hắn ngồi ở trên xe lăn, hoàn toàn không vì thân phế mà suy sụp, mà là có một loại tự tin cùng bình thản ung dung tất cả nắm trong tay mà ngẩng ra, trong giạt mình, nàng trước mắt một trận mê ly. Nàng nhẹ nhàng nói: “Hắn gọi là Diệp Vô Thần, so với Vô Khuyết còn muốn nhỏ hơn hai tuổi...”

“...!!” Chỉ cái tuổi này, cũng khiến cho Thủy Vân Thiên chấn động.

Lập tức, Thủy Mộng Thiên liền đem thân phận Diệp Vô Thần, những gì hắn đã từng làm, ngắn gọn mà toàn diện kể rõ một lần. Mà vài lần tiếp xúc cùng hắn, nàng nói rất tường tận, nhất là những lời hắn nói này, nàng hầu như là hoàn chỉnh thuật lại. Thủy Vân Thiên lắng lắng nghe, không còn có động tĩnh gì, chỉ có nghe không sót một chữ.

Nhưng, chẳng đến nghe Thủy Mộng Thiền nói xong, hắn vẫn như cũ không thể lý giải, hắn đến tột cùng bằng vào cái gì phán định hắn chính là Thủy Vân Thiên... Chỉ là đã biết cái “kẻ điên” kia mà Nam Hoàng Tông cao thấp đều biết sao? Hay là có cái gì khác hắn chưa nói... Nhưng ít ra, năng lực suy đoán của hắn, đáng sợ làm người ta khó có thể tin.

“Hắn, chính là chủ nhân Nam Hoàng kiếm!” Trong miệng Thủy Vân Thiên, bỗng nhiên xuất ra một câu vô cùng thật sự cùng trang trọng.

Thủy Mộng Thiền ánh mắt lóe ra, thoáng suy nghĩ nói: “Năm đó, khi mới nghe thấy tin tức Nam Hoàng kiếm, con cũng hoài nghi qua, nhưng nếu hắn thật sự là chủ Nam Hoàng kiếm, vì cái gì cũng không trực tiếp đem kiếm lấy ra. Ở trên đại lục rõ ràng có một lời đồn ai cũng đều biết: Chủ Nam Hoàng kiếm, tất là chủ nhân Nam Hoàng Tông trọn đời đi theo”.

“Ha ha ha ha... Thiền nhi, hắn, đây mới là trí tuệ chân chính! Hắn ở thời điểm kia, liền nhất định căn cứ một ít dấu hiệu suy đoán ra Nam Hoàng Tông là một Nam Hoàng Tông đã muốn biến chất. Nếu đã muốn biến chất, hắn vì sao còn muốn tin tưởng cái đồn đãi kia - Thiền nhi, con hắn là nghĩ đến, lấy hành động cùng dã tâm của những kẻ hiện tại nắm trong tay Nam Hoàng Tông kia, hắn lấy ra Nam Hoàng kiếm hậu quả sẽ là cái gì?”

“Sẽ là... giết người đoạt kiếm” Thủy Mộng Thiền nhất thời trong lòng hiểu ra.

“Không sai, cho nên hắn không thể, mà là dùng một tấm giấy vẽ Nam Hoàng kiếm, đến đối với toàn bộ Nam Hoàng Tông tiến hành thử”.

“Nhưng, cái này cũng không thể xác định Nam Hoàng kiếm nhất định ngay ở trên người hắn” Thủy Mộng Thiền khẽ nói. Tuy rằng, nàng đã muốn tin tưởng hơn nữa.

“Rất đơn giản...” Sau mái tóc dơ bẩn, Thủy Vân Thiên bên trong hai mắt lóe ra hào quang hưng phấn cùng kích động đan vào nhau: “Ba năm... nếu Nam Hoàng kiếm đã muốn quả thật tồn tại, có được cấm khí trong truyền thuyết như thế, ai sẽ cam tâm cứ như vậy yên lặng ba năm mà không lấy ra? Còn nữa, con nói hắn ba năm trước đây dùng một cây hỏa kiếm đồ thần... Đến tột cùng là cái lực lượng gì có thể miểu sát một cao thủ đạo thần? Mà hỏa kiếm, phía trên thân kiếm, vì sao phải là hỏa, hắn là che dấu, dưới loại tình hình này vẫn như cũ che dấu, là hắn không muốn để cho người khác biết trong tay hắn đến tột cùng là một cây kiếm như thế nào”.

Thủy Mộng Thiền tim đập thành thịch, cái này đã bị nàng xem nhẹ, lúc này bị Thủy Vân Thiên từng chuyện nói ra, trong lòng gợn sóng đột nhiên khởi.

“Chẳng lẽ, hắn thực chính là, chủ nhân Nam Hoàng kiếm...”

Thủy Vân Thiên đầu khẽ nâng, lạnh giọng nói: “Ta có khả năng nghĩ đến, Thủy Vân Lan, còn có Nam Hoàng Tông rất nhiều người đều đã nghĩ đến. Ba năm trước đây, bọn họ không dám tùy tiện, hơn nữa một cái hiệp nghị ba năm làm cho bọn họ phải lo lắng, cho nên không có vọng động. Mà hiện tại, Diệp Vô Thần đã trở lại, thời điểm bọn họ không kiên nhẫn, nhất định sẽ có hành động”.

Thủy Mộng Thiền mi mắt giật mạnh, ở sâu trong nội tâm nhưng lại lộ ra sợ hãi nhẹ không hiểu: “Thật là làm sao bây giờ, nếu Diệp Vô Thần rơi vào trong tay bọn họ...”

“Bất quá... A, ta lại một chút cũng không lo lắng. Người tâm tư kín đáo như thế, lại như thế nào sẽ liệu không đến loại tình hình này xuất hiện. Nói không chừng, hắn đang chờ bọn họ đi tìm hắn” Thủy Vân Thiên từ từ nói. Nhiều năm tra tấn như vậy không có mài mòn đi trí tuệ của hắn, ngược lại làm cho tâm chí hắn trở nên cứng cỏi như bàn thạch.

“Từ xưa đến nay ngàn vạn năm, Nam Hoàng kiếm cùng Bắc Đẩu cung đều không có xuất hiện, đó là bởi vì, chúng nó vẫn tìm khắp không đến một người xứng trở thành chủ nhân của chúng. Hiện tại, người này đã xuất hiện... Người có thể được Nam Hoàng kiếm nhận chủ, tất có tài kinh thiên hám thế. Hiện tại hồi tưởng lại, hắn có thể có tâm trí như vậy, thật sự là không phải bình thường” Ngược lại, hắn lại nhẹ giọng lầm bầm: “Bất quá, người có thể được Nam Hoàng kiếm nhận chủ, thực sẽ là một phế nhân chỉ có thể ngồi xe lăn sao?”

Thủy Mộng Thiền: “...”

“Hắc hắc... hắc hắc hắc hắc, đây là ông trời đối với ta bồi thường sao... Cướp đi của ta hai mươi ba năm, lại đưa tới cho ta một chủ nhân cùng số mệnh mà Nam Hoàng Tông ta chờ đợi đã lâu... Ông trời, quả nhiên không có vứt bỏ Nam Hoàng Tông ta, nói không chừng... Không, là nhất định, chỉ cần đi theo chủ nhân, ta ở sinh thời, tất sẽ chính tay đâm cừu nhân, trọng chấn Nam Hoàng Tông!”

Tâm nguyên bản đã muốn tuyệt vọng nọ đã như từ tro tàn sống lại, điên cuồng bốc cháy lên.

Thủy Mộng Thiên: “...”

Mấy ngày sau, Thủy Mộng Thiên quay trở về thành Thiên Long, nàng tâm tình cùng mấy ngày trước so sánh dĩ nhiên đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, sau khi trở lại thành Thiên Long, nàng đầu tiên muốn gặp chính là Diệp Vô Thần. Thế giới đảo điên, nhân sinh cho tới nay tràn ngập lửa gạc làm cho bên trong tâm nàng đau nhức, mơ hồ còn sinh ra một chút không tín nhiệm cùng bài xích đối mỗi người chung quanh. Ngày ấy cùng Thủy Vân Thiên gặp lại, nàng không có nói cho bất luận kẻ nào, không có ở trước mặt Thủy Vân Lan cùng mẫu thân nàng biểu lộ ra chút khác thường.

Nàng đã biết được chân tướng, nhưng nàng vẫn như cũ là nàng, chung quanh tìm không thấy người có thể nói hết, tìm không thấy lực lượng có thể mượn dựa vào. Liền ngay cả Thủy Lăng Nhi bên người nàng vẫn tín nhiệm nhất, nàng cũng không dám thổ lộ, nếu không một khi tiết lộ đi ra ngoài, nàng rõ ràng cái hậu quả kia.

Trong lòng thống khổ cùng bất lực, cùng ai nói hết? Cái cừu hận trong lòng kia, lại nên như thế nào đi báo?

Nàng có thể nghĩ đến, cũng chỉ có Diệp Vô Thần. Thế giới trong lòng khi hoàn toàn trở nên xa lạ, chỉ có hắc như trước vẫn là hắc. Khi nghĩ đến hắc, nàng trong lòng lại an tĩnh lại một cách kỳ dị.

321. Chương 320: Thủy Vô Khuyết

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 320: Thủy Vô Khuyết

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nàng lặng yên ra ngoài, tránh thoát tầm mắt mọi người, yên tĩnh không tiếng động xuất hiện ở trong phòng Diệp Vô Thần. Nàng chưa có tới sai thời gian, Diệp Vô Thần lúc này đang ở trong phòng, hơn nữa cũng chỉ có một mình hắc, Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm luôn đi theo bên người hắc cũng không ở đó. Nhìn cửa phòng gát gao đóng chặt, Thủy Mộng Thiên trong lòng khê động, loại tình hình này, rõ ràng là hắc đang đợi nàng.

“Thủy tiên tử đại giá quang lâm, Vô Thần không có tiếp đón từ xa, còn mong không lấy làm phiền lòng. Đáng khen ngợi là, Thủy tiên tử vừa mới xuyên qua cửa sổ đáng người rất đẹp, tiên nữ chân chính hạ phàm cũng bất quá như thế. Bất quá đường đường công chúa Nam Hoàng Tông bái phỏng khi người ta thì ra thích từ cửa sổ tiến vào, tiên tử quả nhiên là có chỗ khác người” Diệp Vô Thần ung dung ngồi ở chỗ kia, vẻ mặt mỉm cười nhìn nàng.

Đối mặt Diệp Vô Thần cố ý trêu đùa, Thủy Mộng Thiên trong lòng trầm trọng bỗng nhiên cảm giác được một loại cảm giác thoải mái như trút được gánh nặng, mê mang cùng bất lực giằng co vài ngày lại dần dần giảm đi, cái loại cảm giác này, rõ ràng là chỉ cần đem tất cả giao cho hắc, đại sự có khó khăn tới đâu cũng không cần phải có cái gì đáng lo lắng. Nàng cùng hắc bất quá ở chung ngắn ngủn vài lần, loại cảm giác tín

nhệm này vẫn lấy tốc độ cực nhanh nảy sinh, giờ phút này khi đối mặt hẳn, loại cảm giác này trở nên càng thêm mãnh liệt, cũng bắt đầu trở nên thâm căn cố đế.

“Người lại một lần nữa đoán được ta sẽ tới sao?” Thủy Mộng Thiên mở miệng nói. Hôm nay nàng là một thân phần y như trước, váy chấm đất, che đi một đôi giày thêu kim liên tinh xảo, trên mái tóc cài trâm khảm thủy ngọc, hai tai đeo khuyên tai làm bằng minh châu, cổ trắng đeo châu liên bảo thạch khảm thành, da thịt như tuyết trắng, mang chút trong suốt giống như có thể nhìn thấu cốt cách vậy, dưới ngọc dung che một tầng sa mỏng, mũi ngọc anh khẩu như ẩn như hiện, có khác một loại vụn lý xem hoa, làm cho người ta trong lòng có loại hương vị ngửa ngáy, một đôi mắt sáng lấp lánh, dáng vẻ dung mạo ngàn vạn tuyệt mỹ. Nàng gáy ngọc trắng nõn tự nhiên lộ ra, khiến nàng ở trung xinh đẹp lộ ra khí chất vô cùng cao quý, so với công chúa có được huyết thống hoàng thất còn muốn hơn rất nhiều. Đây là một nữ tử dung nhan chưa lộ, đã làm cho động lòng người đến cực điểm, làm cho người ta chỉ liếc mắt một cái trong lòng liền khó mà yên bình được.

Diệp Vô Thần tùy ý cười: “Ồ, tính vậy đi. Ta nghe nói cô đã trở lại, cho nên đã chuẩn bị tốt phòng chờ cô từ trên trời giáng xuống. Nếu cô không có tới, đã nói lên suy nghĩ của ta trước đó tất cả bất quá là phán đoán. Nếu cô khẩn cấp đến đây, đã nói lên...”

“Người thắng” Nghĩ đến đêm đó gặp lại cha ruột, nghĩ đến thăm kịch người những năm này gặp phải, tâm nàng vừa mới bình tĩnh lại giống như bị cái gì đè ép. Nàng ngực phập phồng, bình phục áp lực trong lòng.

“Xem ra, là ta may mắn đoán đúng rồi. Bất quá ta nghĩ cô hẳn là cũng không hy vọng những gì ta nói lúc trước là đúng phải không? Từ nhỏ đến lớn, thì ra người bên người lại đều là cừu nhân năm đó hại người nhà chính mình, chính mình còn vẫn hiếu thuận kính trọng cừu nhân không đội chung trời, vì bọn họ mà dốc sức cố gắng, thậm chí cam nguyện hy sinh chính mình, mà thân nhân chân chính của mình, lại chịu thống khổ như ở địa ngục, đả kích như vậy, không phải một thiếu nữ như cô có khả năng thừa nhận. Nhưng cô vẫn là cô, không hổ là Thủy Mộng Thiên” Diệp Vô Thần nửa cảm khái, nửa ý vị thâm trường nói.

Thủy Mộng Thiên im lặng, xác thực, nàng cỡ nào muốn hy vọng Diệp Vô Thần đoán thật chính là một trò cười, như vậy, nàng như trước vẫn là Thủy Mộng Thiên, công chúa Nam Hoàng Tông.

“Cô hôm nay nếu đã đến đây, liền đem chuyện phát sinh năm đó nói cho ta biết đi. Từ trên biểu tình của cô, cô hẳn là biết được tất cả. Nguyên nhân trong đó cùng năm đó phát sinh cái gì, ta chỉ có thể đoán được đại khái. Nếu có thể, cô tận khả năng kể lại cho ta nghe đi” Diệp Vô Thần nói. Hắn ngừng khí lúc này, hoàn toàn không phải ở trưng cầu ý kiến Thủy Mộng Thiên, mà là nhận thức chuẩn nàng nhất định sẽ nói.

Thủy Mộng Thiên ở trước mặt hẳn luôn có một loại cảm giác toàn thân cao thấp đều bị nhìn thấu, nàng bước nhẹ nhàng, đến gần Diệp Vô Thần một ít, nhẹ nhàng hỏi: “Ta sẽ đem tất cả đều nói cho người, cái này, ta rất cuộc tìm không thấy người có thể nói hết. Trước đó, ta chỉ muốn biết, người đến tốt cùng bằng vào cái gì mà đoán được người kia căn bản không phải cha ta, vì cái gì mà đoán được cha ta sẽ là người điên kia. Ta không tin tất cả liền đơn giản như người nói vậy”.

Diệp Vô Thần chân mày giương lên, khẽ cười nói: “Thật ra, bất quá là hai chữ rất đơn giản mà thôi”.

Thủy Mộng Thiên: “??”

“Là nhân tính”.

“Nhân tính?” Thủy Mộng Thiên mờ mịt.

“Đúng vậy, là nhân tính” Diệp Vô Thần ánh mắt nhìn thẳng, ánh mắt xa xăm như tinh thần trong đêm đen, giống nhau thế gian tất cả đều trốn không qua hai mắt hẳn: “Năm đó, Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông hợp diễn một hồi màn kịch che lấp hiểu biết người trong thiên hạ, không thể không nói, biểu diễn coi như thành công. Ít nhất, tại sau đó, cô ở dưới Nam Hoàng Tông bày mưu đặt kế đi tới thành Thiên Long, nhiệm vụ, chính là lặng yên vô tức đem Thiên Long quốc cùng thành Thiên Long nhét vào trong lòng bàn tay Nam Hoàng Tông. Lấy thế lực Nam Hoàng Tông có được, cái này xác thực không phải là một việc gì khó. Mà cô mấy năm nay cũng vẫn làm thực thành công. Cho dù là ta, trong vòng ba năm cũng rất khó làm được loại trình độ mà cô hiện tại hoàn thành này”.

“...” Thủy Mộng Thiên chân mày khẽ nhúc nhích. Ba năm? Thủy Mộng Thiên ở thành Thiên Long bày ra tất cả, dùng gần mười năm. Hẳn câu “ba năm” này, ở trong miệng người khác nói ra là khinh miệt, ở hẳn trong miệng nói ra, còn lại là một loại tán thưởng khác.

“Mà làm cho ta nghi tâm, là sau ba năm khi ta rơi xuống Đoạn Hồn uyên, Long Dận lại có thể còn chưa chết. Mà tất cả chỉ hướng, rõ ràng là cô lại thật muốn gả cho Long Dận. Quả thật, lấy loại phương pháp này, cô... hoặc là Nam Hoàng Tông có thể ở thời gian ngắn nhất đem thành Thiên Long, cùng tất cả Thiên Long quốc nắm trong tay. Nhưng cho dù không cần phương pháp này, lấy thực lực Nam Hoàng Tông cùng bố cục mấy năm nay, muốn đạt tới cái trình độ kia cũng bất quá là tốn nhiều điểm khí lực cùng thời gian mà thôi. Nhưng các người lại vẫn như cũ lựa chọn cái trước, muốn đem cô thật gả cho Long Dận, cái này cùng ta năm đó dự liệu cũng muốn không hợp nhau. Đường đường Nam Hoàng Tông chủ, vì bớt một ít khí lực, thế mà lại không tiếc đem nữ nhi chính mình gả cho một người tuổi muốn làm phụ thân nàng, cái này chân chính bình thường sao?”

Thủy Mộng Thiên: “...”

“Mà một cái phụ thân, ở thời điểm nàng mới vài tuổi liền thiết kế tiếp tục, quyết định tốt nàng gả cho Long Dận để rất nhanh hoàn thành dã tâm của Nam Hoàng Tông trong tương lai. Lại ở vài năm sau, đem cô đưa tới thành Thiên Long, từ đó về sau cực ít trở về nhà, cái này, lại bình thường sao?”

Thủy Mộng Thiên: “...”

“Nếu cô thật sự là nữ nhi duy nhất của hẳn, hẳn lại sao lại làm như thế? Ít nhất, một phụ thân bình thường sẽ không đem một nữ nhi còn chưa có trưởng thành xa xa để ở ngoài ngàn dặm, khó có thể gặp. Đây là chỗ lúc ban đầu làm cho ta nghi ngờ nhất. Nếu cô không phải nữ nhi hẳn, tất cả cái này sẽ dễ giải thích hơn... Nếu là ta, ta cũng sẽ đem ‘nữ nhi’ không phải nữ nhi xa xa bỏ qua, nhắm mắt làm ngơ” Diệp Vô Thần khoe miệng cong lên, cười thần bí khó lường.

“Mà ở sau đó, ta ngẫu nhiên biết được người có được dòng máu trực hệ Nam Hoàng hoặc Bắc Đế sẽ vĩnh viễn trung thành với tổ tiên, tuyệt sẽ không ngỗ nghịch sứ mệnh tổ tiên lưu lại. Dự đoán trong lòng ta cũng bởi vậy mà bắt đầu thành hình” Diệp Vô Thần nói tới đây, đang nói vừa chuyển, ngẩng đầu lên, thích ý thưởng thức dáng người xinh đẹp của Thủy Mộng Thiên: “Ta đã thành thành thật thật trả lời, có phải nên đến phiên cô nói cho ta biết những gì mà cô đến tới cùng biết được hay không. Có một số việc nói ra chẳng những có thể đến giúp cô, cũng có thể đến giúp ta”.

Diệp Vô Thần thay đổi cái tư thế thoải mái, làm ra tư thế lắng nghe.

“Nhân tính... Thì ra, chân tướng rất nhiều chuyện, thật ra đều giấu ở chỗ bình thường nhất, dễ dàng bị người bỏ qua nhất” Hồi tưởng chính mình từ thơ ấu đến trưởng thành, nàng thực theo bản năng bỏ qua rất nhiều. Nếu nàng có thể có tâm cơ như Diệp Vô Thần, có lẽ ở thời điểm rất nhỏ, nàng là có thể từ trong mẫu thân dị thường, “phụ thân” Khác thường, còn có rất nhiều khác thường mà phát hiện ra cái gì.

Đơn giản bọn họ là “thân nhân” của nàng, là người nên tín nhiệm nhất, không cần có cái gì hoài nghi, nàng vẫn đều ở trong một cái thế giới giả dối mà vượt qua.

Nàng bắt đầu đem chính mình quay về Nam Hoàng Tông, đến cùng Thủy Vân Thiên gặp nhau, cùng lấy phương thức chính mình làm cho đối phương tin tưởng thân phận chính mình, cùng với tất cả những gì mà Thủy Vân Thiên cho nàng biết, từ đầu chí cuối nói ra, nói rất chi tiết, hầu như không có nửa câu quên. Ngày hôm đó, Thủy Mộng Thiên trong lòng vẫn quần quanh mấy thứ này, ngay cả trong mộng, đều là tư thái tóc tai bù xù thê thảm của Thủy Vân Thiên cùng ngôn ngữ oán hận của hẳn. Nàng cho dù muốn quên, cũng không thể quên.

Theo nàng kể ra, Diệp Vô Thần biểu tình cũng lặng yên biến hóa. Từ vừa mới bắt đầu cười nhạt, lại đến bình tĩnh, lại đến trầm mi suy tư, từ trong đó sưu tầm mỗi một điểm tin tức hẳn có thể lợi dụng.

Thủy Mộng Thiên sau khi đem tất cả đều nói ra, Diệp Vô Thần cũng lâm vào hoàn toàn im lặng, thoải mái trước đó chưa từng có. Nhẹ nhàng thở dài, hẳn xem thường nói: “Lòng người bị ăn mòn, luôn đáng sợ như vậy” Hẳn thanh âm tạm dừng, ánh mắt chuyển hướng về phía bên cạnh mình: “Hiện tại, người tin chưa?”

Thủy Mộng Thiên hơi ngạc nhiên, lập tức phát giác Diệp Vô Thần lại không phải nói với nàng, ánh mắt

lưu chuyển, cái bình phong điêu khắc bằng gỗ kia bị đẩy ra, một người vọt mạnh ra, đây là một thanh niên nam tử tuổi cùng Diệp Vô Thần không kém mấy, thân cao cũng cũng tương tự, sắc mặt trắng trẻo, gương mặt anh tuấn mơ hồ lộ ra một cổ nữ khí âm nhu, làm cho người ta khi gặp lần đầu trước hết nghĩ đến đây là một công tử ca đại gia tộc bất cần đời. Bất quá ánh mắt hắn lúc này lo lắng, môi bị cắn xanh tím, ở dưới cực độ kinh hãi cùng tức giận, hắn hiện ra một loại tư thái gần như không khống chế được.

“Tỷ tỷ, tất cả cái này đều là thật sao? Là thật sao...” Hắn lấy thanh âm lạnh run hốt hoảng hỏi Thủy Mộng Thiên, tuy rằng, hắn thật ra đã không hề có hoài nghi...

“Vô Khuyết, người như thế nào lại ở chỗ này!?” Thủy Mộng Thiên kinh nhiên hô. Bởi vì hắn rõ ràng đứng là đệ đệ nàng, là Thủy Vô Khuyết cả ngày ở bên ngoài “chơi bởi lâu lổng”! Mà hắn tránh ở sau bình phong, cách nàng gần như vậy, nàng thế nhưng một chút đều không có phát hiện.

Diệp Vô Thần trước đó cùng Thủy Vô Khuyết nói tất cả, hắn không dám hoàn toàn tin tưởng, mà Thủy Mộng Thiên kể ra, hắn ngay cả không muốn tin tưởng, cũng đã muốn toàn bộ tin, bởi vì đây là tỷ tỷ hắn chính miệng nói ra. Khác với Thủy Mộng Thiên, hắn cảm thụ càng nhiều là cừu hận khắc cốt cùng trong lòng đau đớn, cái loại cảm giác bị lừa gạt đùa bỡn này thực rất ít... Bởi vì dù sao, hắn cùng Thủy Vân Lan “loại tình cảm phụ tử” cực kỳ lạnh nhạt, hắn thậm chí sớm không muốn xem hắn trở thành một phụ thân. Với hắn mà nói, thân nhân chỉ có tỷ tỷ cùng mẫu thân. Thúc, bá, trưởng lão này... Đã ở hắn phản nghịch trông hắn không vừa mắt, hắn cũng là không muốn cùng bọn họ làm bạn, bằng hữu trong tông, chỉ có nguyện ý đi theo hắn đi ra ngoài trở thành đồng bọn.

“Là ta dẫn hắn lại đây, cũng là mất một ít tâm tư. Ta đoán, lúc trước nếu không phải cô khuyên can, Vô Khuyết hẳn là từ ba năm trước đây đã chủ động đi tới tìm ta” Diệp Vô Thần cười nói.

322. Chương 321: Đánh Bạc! (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 321: Đánh bạc! (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ảnh hưởng bởi huyết mạch, Thủy Vô Khuyết hứng thú không ở quyền lực, mà ở phải tìm Nam Hoàng kiếm. Như Diệp Vô Thần nói, ba năm trước đây khi hắn biết tin tức Nam Hoàng kiếm xuất hiện, hắn bản năng muốn đi tìm Diệp Vô Thần, nhưng đoán trước hắn sẽ có động tác này Thủy Mộng Thiên đã ngăn trở, cũng báo cho hắn biết hiệp ước của bọn họ trong ba năm. Thủy Vô Khuyết luôn luôn nghe tỷ tỷ nói, lúc này mới nhận xuống không có đi tìm hắn.

Ba năm qua đi, hiện tại là Diệp Vô Thần chủ động tìm hắn, cũng đem hắn trực tiếp truyền đến trong nhà hắn, chỉ cần hắn không chủ động bại lộ, mặc cho ai cũng sẽ không biết thiếu chủ Nam Hoàng Tông sẽ ở Diệp gia.

Thủy Mộng Thiên trong lòng kinh ngạc có thể nghĩ. Thủy Vô Khuyết tuy rằng hầu như tất cả thời gian đều ở bên ngoài, nhưng hành tung hắn vẫn đều ở trong khống chế của Nam Hoàng Tông, nàng cũng có thể thực dễ dàng liên hệ đến hắn. Mà hắn hiện tại xuất hiện ở Diệp gia, cái này đủ để cho Nam Hoàng Tông coi trọng tin tức bọn họ lại hoàn toàn không biết. Nàng đối với Diệp Vô Thần thần thông quảng đại nhận thức không khỏi lại sâu sắc thêm vài phần.

Nàng không có lập tức trả lời Thủy Vô Khuyết, mà là ánh mắt nhìn Diệp Vô Thần: “Ta trở lại Nam Hoàng Tông vài ngày, người lại đem Vô Khuyết dẫn lại đây, xem ra, người đối với chính mình rất có tin tưởng”.

Nếu không phải có thể xác định dự đoán của chính mình kia là thật, hẳn lại như thế nào sẽ ở lúc này mạo hiểm rất lớn phiêu lưu đưa Thủy Vô Khuyết tới, cũng làm cho hắn ở nơi nào lặng im nghe bọn họ nói chuyện.

“Ha ha ha ha, nếu là ngay cả chính mình cũng không có thể tin tưởng, trên đời này chẳng phải là đã không có người có thể tin tưởng sao?” Diệp Vô Thần tùy ý cười cười, “Vô Khuyết, hiện tại ngươi tin sao?”

“Tỷ tỷ...”

Thủy Vô Khuyết giờ phút này ánh mắt cừ hận, làm cho Thủy Mộng Thiên tâm kinh. Nàng nhẹ giọng nói: “Vô Khuyết, cho dù đệ hôm nay không hiện ra ở trong này, tỷ cũng sẽ rất nhanh nói cho đệ. Tỷ nói rồi, phụ thân muốn đệ chặt chẽ nhớ kỹ. Người trong cơ thể chảy dòng máu Nam Hoàng, tuyệt đối không thể làm ác nhân, càng không thể là người có cừ oán không báo”.

Thủy Vô Khuyết quyền đầu xiết chặt, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đúng... Báo thù, bọn họ, hại gia gia nãi nãi đệ chưa bao giờ thấy mặt, hại cha mẹ thân sinh, hại cả nhà chúng ta, đệ hận không thể đem bọn họ toàn bộ băm vụn. Khi còn rất nhỏ, đệ vẫn luôn luôn hoài nghi người kia có phải phụ thân thân sinh của đệ hay không ta, khi đó, đệ vẫn tưởng bởi vì quan hệ chúng ta rất căng thẳng mà sinh ra mâu thuẫn, thì ra đệ cảm giác được thật ra một chút đều không có sai”.

Diệp Vô Thần ghé mắt, không lưu tình chút nào ở Thủy Vô Khuyết trên đầu hất một chậu nước lạnh: “Báo thù sao? Vậy không biết các ngươi muốn đi báo thù như thế nào? Thế lực Nam Hoàng Tông đều bị bọn họ nắm giữ ở trong tay. Vô Khuyết ngươi cô độc, căn bản không có người có thể tương trợ, mà Thủy tiên tử có được, căn bản không thể cùng bọn họ chống lại”.

Lời nói Diệp Vô Thần, Thủy Vô Khuyết như thế nào không biết, hắn giọng căm hận nói: “Đại cừu như thế, cho dù là hắn phải chết, ta cũng phải đi tìm thiên sát Thủy Vân Lan kia liều mạng”.

Diệp Vô Thần lắc lắc đầu, hừ lạnh một tiếng nói: “Bình tĩnh một chút đi, xúc động chỉ biết mang đến tai nạn. Nếu liền dùng tất cả trong tay có được đi tìm Thủy Vân Lan liều mạng, người chết thì chết, vậy người có thể tưởng tượng qua sau chuyện này bại lộ, tỷ tỷ ngươi, phụ thân ngươi, còn có mẫu thân ngươi sẽ là cái hậu quả gì?”

Thủy Vô Khuyết toàn thân cứng đờ, rốt cuộc nói không nên lời. Gắt gao cắn răng bức chính mình tỉnh táo lại.

“Tỷ tỷ, chẳng lẽ chúng ta có thể làm thực chỉ có nhẫn nại, chờ đợi thời cơ sao?” Hắn bắt lực nhìn thân nhân duy nhất bên người có thể dựa vào. Thời cơ? Hai con kiến đối mặt một gốc đại thụ thâm căn cố đế, thực sự đợi có một ngày thời cơ sao?

“Vô Khuyết” Thủy Mộng Thiên không có trả lời, mà là thần sắc phức tạp nói: “Đệ chẳng lẽ không kỳ quái vì cái gì hắn sẽ biết nhiều như vậy sao?”

Thủy Vô Khuyết sửng sốt, kinh ngạc một lát sau bỗng nhiên như mộng mới tỉnh, kinh thanh nói: “Tỷ tỷ của ta nói đúng vậy, người đến tốt cùng vì cái gì mà biết cái này... Còn có ta rõ ràng ở Quỷ Thủy quốc, vì cái gì hiện tại lại ở thành Thiên Long, cái tiểu cô nương đánh ngất ta kia đâu? Ta ngất xỉu sau khi rốt cuộc hôn mê mấy ngày? Còn có vừa rồi ta vì cái gì muốn động cũng không thể động?”

Dưới khiếp sợ vừa rồi, hắn hoàn toàn quên tình cảnh chính mình, hiện tại mới vừa hồi tỉnh nghĩ lại. Ngày ấy ở Quỷ Thủy quốc, trước mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện một cô gái mặc quần áo màu đen. Hắn còn chưa kịp đi sợ hãi than cô gái này hoàn mỹ không tỳ vết làm người ta khó mà tin, liền bị một cái đối mặt đánh bại, ý thức toàn vô. Sau khi tỉnh lại, hắn đầu tiên nhìn thấy là Diệp Vô Thần, cũng nói cho hắn: “Nơi này là Diệp gia thành Thiên Long”.

Đánh bại người là Đồng Tâm, cũng đưa hắn lực lượng dùng “Hắc Âm Chi Phược” phong tỏa, muốn chạy trốn đều không được, mang hắn đi lại là Hương Hương.

“Người lập tức hỏi nhiều vấn đề như vậy, đến tốt cùng muốn ta trả lời cái nào?” Diệp Vô Thần khoé miệng hơi nhếch lên, “Có một số việc, người muốn biết sớm muộn gì cũng sẽ biết. Hiện tại ta có thể hướng tới các người cam đoan là, ta sẽ không hại các người, ngược lại sẽ giúp các người. Ồ? Đừng vội kích động, ta giúp các người không phải vì các người, mà là vì chính ta. Nói trắng ra chút là, cơ bản chính là ta đang lợi dụng các người giúp ta cùng chính các người”.

Thủy Mộng Thiên trầm mặc không nói. Diệp Vô Thần hao tổn tâm cơ làm cho bọn họ đã biết một cái chân tướng bị che dấu sâu đậm, đương nhiên không có khả năng là đơn thuần vì bọn họ, mà là vì chính mình. Hai tỷ đệ bọn họ, cũng bắt quá là bị quân cờ hấn lợi dụng mà thôi.

Nhưng hiện tại, cái hai “quân cờ” này trừ bỏ cam tâm bị lợi dụng, căn bản không có cái lựa chọn thứ hai.

Thủy Vô Khuyết mày trầm xuống, “Người, dựa vào cái gì nói giúp chúng ta. Chỉ bằng Diệp gia các người? Đừng nói chuyện cười, Nam Hoàng Tông cường đại, căn bản không phải người có thể tưởng tượng. Hiện tại nói cho người cũng không sao, nếu là người Nam Hoàng Tông rải khắp thiên hạ tề tộ, bên trong bọn họ, cao thủ Thiên cấp không phải ít hơn một trăm!! Người có thể hiểu không?”

Hơn một trăm cao thủ Thiên cấp, đây là một con số có thể làm cho người bình thường hít khí lạnh, thậm chí sợ tới mức ngất xỉu đi. Mà làm cho Thủy Vô Khuyết thất vọng là, Diệp Vô Thần lại không hề động dung, ngược lại thần nhiên hỏi lại một câu: “Thì tính sao?”

Thủy Vô Khuyết tại câu hỏi này làm cho hắn dưới không hề phòng bị trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được. Hắn vẫn tùy tâm sở dục hành tẩu thiên hạ, ngẫu nhiên sẽ vì Thủy Mộng Thiên làm một việc - ví dụ như ba năm trước đây tiêu diệt Thiên Sát Các, tự nhiên cũng rõ ràng một cao thủ Thiên cấp ở trong mắt người thường đại biểu cho cái gì. Mà một trăm cao thủ Thiên cấp tồn tại lại không làm cho hắn sinh ra chút thái độ khác thường, hắn đến tột cùng là thật không sợ, hay là ở đang giả bộ bình tĩnh.

“Ta đây lại nói cho người, cái Thủy Vân Lan kia dựa vào thiên phú kinh người của chính mình, còn có không biết xấu hổ nhận tổ gia gia ta truyền Thủy Ngọc Công, ở thời điểm hai mươi bốn tuổi cũng đã là thực lực thần cấp, hiện tại lại sâu không lường được. Trừ bỏ Thủy Vân Lan, ở trong Nam Hoàng Tông, tổng cộng còn có năm người đã muốn bước trên đạo thần!” Thủy Vô Khuyết hô thấp.

“Năm?” Diệp Vô Thần nghe vậy, rốt cuộc động dung. Hắn chưa bao giờ dám coi thường qua thực lực Nam Hoàng Tông, nhưng tính cả tông chủ, lại có sáu tuyệt thế cường giả Thần cấp, tin tức này làm cho hắn vẫn như cũ trong lòng kịch chấn. Người bước trên đạo thần, trong Thiên Thần bốn nước mỗi quốc gia mới chỉ có một, bọn họ không chỗ nào không phải là cao cao đứng ở đỉnh ma vũ giới cao nhất để người người nhìn lên, mà một Nam Hoàng Tông có được, lại so với bốn nước lại còn muốn nhiều hơn. Có thể nghĩ, Bắc Đế Tông có thể cùng Nam Hoàng Tông chống đỡ cũng tự nhiên cũng là thực lực này.

Tuy khiếp sợ, Diệp Vô Thần cũng không có ngoài ý muốn quá lớn. Huyết mạch của thần tự nhiên không phải huyết mạch người thường có khả năng đánh đồng. Hơn nữa Nam Bắc nhị tông từ sơ kì nhân loại xuất hiện cũng đã bắt đầu truyền thừa, đến hôm nay có thể có thực lực khủng bố này cũng không có gì là quá.

“Đúng vậy, là năm, hơn nữa Thủy Vân Lan tổng cộng là sáu người đã muốn bước trên đạo thần. Trong đó bao gồm Thủy Vân Lan là có bốn người ở lâu dài bên trong tông, bọn họ cũng là người lúc trước tham dự hại người một nhà ta, mà hai người khác lúc trước từng tử trung với gia gia của ta, rất sớm trước đây cũng đã bị dời đến chỗ này” Thủy Mộng Thiên giải thích nói.

Thấy Diệp Vô Thần lộ ra thần sắc giật mình, Thủy Vô Khuyết bĩu môi nói: “Thế nào, sợ rồi sao. Tuy rằng không biết người ẩn dấu bao nhiêu thế lực, nhưng muốn cùng Nam Hoàng Tông đối kháng hoàn toàn là tự tìm tử lộ, chúng ta thâm cừu đại hận, ta cùng tỷ tỷ tự nhiên sẽ đi nghĩ biện pháp, người căn bản không có khả năng giúp đỡ”.

Diệp Vô Thần hồn nhiên không thèm để ý nói: “Sợ? Giật mình thật ra cũng có một chút, nói đến sợ là không đến mức, trên Thiên Thần đại lục này thật đúng là không có thứ ta sẽ sợ. Thủy tiên tử, cô có cái lời gì muốn nói?” Hắn ánh mắt chuyển hướng Thủy Mộng Thiên muốn nói lại thôi.

Thấy Diệp Vô Thần chủ động hỏi, Thủy Mộng Thiên mắt đẹp bên trong khởi một chút gợn sóng, “Người nếu muốn giúp chúng ta, nên trước giúp chúng ta lấy đến Nam Hoàng kiếm, chỉ có nó mới có thể đem cha ta cứu ra. Chỉ cần phụ thân hắn đi ra, tất cả sẽ trở nên không hề ném chuột sợ vỡ đồ như vậy”.

Thủy Vô Khuyết nghe vậy, kích động bước mạnh về phía trước một bước: “Người biết chính xác Nam Hoàng kiếm ở nơi nào? Mau nói cho chúng ta biết...”.

Diệp Vô Thần ánh mắt buông xuống, điềm nhiên cười: “Ta nói đúng là sẽ giúp các người, nhưng ta chưa nói qua sẽ không công giúp các người, Thủy tiên tử, cô hẳn là biết, thiên hạ không có cơm trưa ăn không

phải trả tiền”.

“Người... Tốt, người muốn cái điều kiện gì? Hoặc là cái trao đổi gì, vậy cứ việc nói ra” Trong lòng lo lắng Thủy Vô Khuyết gấp giọng nói. Hắn cũng không ngốc, không có ở dưới kích động làm ra hành động bức bách đương trường.

Thủy Mộng Thiên tự nhiên sẽ không thiên chân cho rằng Diệp Vô Thần sẽ sảng khoái đáp ứng nàng, hơi thở dài một chút, lúc này mới nói: “Ta... đáp ứng cái điều kiện lúc trước người đề ra kia, chỉ là hy vọng, Diệp Vô Thần người có thể tuân thủ hứa hẹn!”.

Nàng trước bởi Diệp Vô Thần một đêm, Diệp Vô Thần sẽ báo cho nàng biết chỗ của Nam Hoàng kiếm. Cái này là yêu cầu không an phận lúc trước Diệp Vô Thần đưa ra.

Diệp Vô Thần khoe miệng gợi lên, hai mắt nhẹ khép, vẻ mặt cười khê nhìn sắc mặt Thủy Mộng Thiên, ánh mắt từ trên xuống dưới, thông thả đảo qua thân thể nhỏ nhắn mềm mại của nàng, Thủy Mộng Thiên dời ánh mắt, không dám nhìn thẳng hắn. Nàng mấy ngày trước đây rồi khi Nam Hoàng Tông, cũng đã có quyết định cùng giác ngộ này, nhưng lần này chính miệng đưa ra, nàng vẫn như cũ trong lòng thẹn thùng.

Lại nghe Diệp Vô Thần không nhanh không chậm nói: “Thủy tiên tử, cô nói cái điều kiện kia có phải là cái lúc trước ta và cô nhắc tới kia phải không? Cái điều kiện này thật là cái trao đổi mê người, ta tin tưởng trong thiên hạ một nam nhân bình thường nào đều cự tuyệt không được. Bất quá...” Diệp Vô Thần vẻ mặt bất đắc dĩ lắc lắc đầu, “Cô nếu lúc trước thống thống khoái khoái đáp ứng mà nói, nói không chừng, người đã muốn dùng Nam Hoàng kiếm cứu phụ thân cô ra. Hiện tại, điều kiện này đã muốn cũng không thể thỏa mãn ta”.

Thủy Mộng Thiên: “...”

323. Chương 322: Đánh Bạc! (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 322: Đánh bạc! (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thủy Vô Khuyết nghe như lọt vào trong sương mù, kéo một chút góc áo Thủy Mộng Thiên hỏi: “Tỷ tỷ, hắn nói là điều kiện gì?”

Thủy Mộng Thiên tự nhiên không có khả năng nói cho hắn nghe, trán hơi hơi lay động, hướng Diệp Vô Thần hỏi: “Vậy người đến tốt cùng còn muốn cái gì?”

“Rất đơn giản” Diệp Vô Thần hỏi đáp: “Ta muốn... Phi hoàng công chúa Long Hoàng Nhi của hoàng đế Thiên Long quốc! Ô, hắn là nữ hoàng” Không đợi Thủy Mộng Thiên đáp lại, hắn lại tự nói: “Thiên Long quốc tồn tại mấy trăm năm, chưa bao giờ có lịch sử nữ tử làm hoàng đế, nếu muốn cho một công chúa tuổi vừa mới mười sáu tuổi làm hoàng đế, nhất định đã bị các loại lực cản ngăn trở. Điều kiện này đối với người khác mà nói, quả thực so với lên trời còn khó hơn, bất quá đối với Thủy tiên tử cô mà nói, bất quá là chuyện nói mấy câu. Cô mấy năm nay ở trong hoàng cung Thiên Long xếp vào bao nhiêu người, ta cho dù không biết toàn bộ, cũng đã muốn biết đại khái, cô, hắn là sẽ không cự tuyệt chứ?”

Thủy Mộng Thiên sau khi trải qua kinh ngạc ban đầu, đã bình tĩnh trở lại, cũng rất nhanh suy nghĩ cẩn thận mục đích Diệp Vô Thần làm ra hành động này. Diệp gia trung thành thiên hạ đều biết, Diệp Vô Thần

đã tâm Thủy Mộng Thiên cũng đã muốn cảm nhận được. Nhưng hẳn sẽ không lấy thế lực Diệp gia đến mưu quyền soán vị mà làm cho Diệp gia bị thiên hạ phỉ nhổ, làm cho danh dự Diệp gia mấy đời trung lương bôi đen, mà là thông qua Long Hoàng Nhi cùng hẳn có hôn ước gián tiếp nắm giữ đại quyền Thiên Long. Bất quá, phải làm đến điểm này, chỉ cần là làm cho Long Hoàng Nhi thượng vị là có thể được sao?

“Người sẽ xuống tay đối với Long Dận?” Thủy Mộng Thiên hỏi.

Diệp Vô Thần lắc lắc đầu, lộ ra biểu tình phức tạp bất đắc dĩ: “Hoàng Nhi là thê tử chưa quá môn của ta, cho dù Long Dận không thừa nhận, ta cũng sẽ không cải biến sự thật này. Bất quá Long Dận dù sao cũng là phụ hoàng Hoàng Nhi, hơn nữa Long Chính Dương đối với ta từng có đại ân, ta mặc dù muốn động thủ đối với Long Dận, cũng là không thể”.

“Người không thể, không có nghĩa là người khác không thể. Hiện tại Lâm gia đã muốn rõ ràng đối với Long gia sinh ra oán hận mãnh liệt, cho dù không có ý phản cũng kém không xa lắm. Thậm chí Lâm gia... Tuy rằng ta không biết người đến tột cùng dùng cái phương pháp gì, nhưng cái này nhất định cùng người có liên quan. Người là không phải muốn mượn tay Lâm gia giết Long Dận, Long Dận sau khi để cho Diệp gia người tiêu diệt Lâm gia, đưa Long Hoàng Nhi thượng vị, kể từ đó, Diệp gia người chẳng những diệt Lâm gia, lại còn lập hạ tiêu trừ phản loạn, cứu vớt Long gia một công lớn” Thủy Mộng Thiên vừa nói, mày càng thu càng chặt, trong lòng lại càng ngày càng kinh ngạc. Diệp Vô Thần nói mấy câu, làm cho nàng lập tức đã nghĩ đến cái này, nếu thậm chí Lâm gia quả nhiên là từ một tay Diệp Vô Thần hoàn thành, như vậy, cái này thật sự là một mưu kế kinh người.

Trong lúc nhất thời, nàng càng thêm cảm nhận được Diệp Vô Thần làm cho nàng kinh sợ.

“Ha ha ha ha, không hổ là Thủy Mộng Thiên, ta bất quá là ít ỏi vài câu, cô có thể nghĩ tới nhiều như vậy. Bất quá chuyện tới nay, nói cho cô cũng không sao. Cô đoán cho dù không được đầy đủ, cũng kém không xa. Như thế nào? Điều kiện này, cô đáp ứng, hay là không đáp ứng?” Diệp Vô Thần cười nói, ánh mắt thâm u nọ không chút nào che lấp biểu lộ thưởng thức. Không biết là đối với trí tuệ của Thủy Mộng Thiên thưởng thức, hay là đối với khí chất tiên mộng của nàng thưởng thức.

Thủy Mộng Thiên hơi suy tư, nhú mày nói: “Cho dù người thật có thể dấu diếm sơ hở để cho Long Dận biến mất, người làm sao có thể làm cho Long Hoàng Nhi ngồi trên ngôi vị hoàng đế. Nàng chỉ là một cô gái vị thành niên, nàng nếu đăng cơ, như thế nào áp chế quần thần, như thế nào cầm quyền thiên hạ, con dân Thiên Long quốc lại như thế nào an tâm”.

“Cái này cũng không cần cô quan tâm, cô chỉ cần nói đáp ứng hay là không đáp ứng”.

Thủy Mộng Thiên vụng trộm liếc thần sắc hắn vài lần, buồn bã thở dài: “Ngay cả cái điều kiện kia ta đều có thể đáp ứng người, chuyện này, ta không có lý do không đáp ứng. Bất quá, người hẳn là nghĩ đến, Thiên Long quốc là mục tiêu Nam Hoàng Tông, nếu là Long Hoàng Nhi thượng vị, có động tác trước hết nhất định là bọn hắn. Đến lúc đó ta cũng sẽ lọt vào chất vấn cùng hoài nghi... Cái này, người muốn ứng đối như thế nào?”

“A, không biết nhân thủ Thủy tiên tử cô hiện tại phân bố ở thành Thiên Long đối với cô có trung tâm không?” Diệp Vô Thần hỏi.

Thủy Mộng Thiên thoáng suy nghĩ rồi đáp: “Bọn họ bên trong rất nhiều người là lúc trước đi theo ta tới thành Thiên Long, dùng thời gian mười năm củng cố quyền lực cùng địa vị trong tay. Mười năm đi theo, trung tâm hẳn là không có gì hoài nghi. Trừ bỏ...”

“Vậy là tốt rồi, cô cứ việc yên tâm, đến lúc đó, Nam Hoàng Tông những người đó sẽ ngay cả tâm tư đến thành Thiên Long đều không có” Diệp Vô Thần vô cùng bình thản nói, trên mặt lộ ra một chút ý cười thần bí, ẩn chứa tự tin thật sâu.

Thủy Mộng Thiên trong lòng lo lắng, vừa muốn hỏi ra miệng, nhưng thấy sắc mặt Diệp Vô Thần, đành phải lại nhẫn xuống.

“Bất quá, cô là không phải đáp ứng có chút quá nhanh sao? Nam Hoàng Tông cường đại, hai tỷ đệ các người là biết rành mạch, liền như vậy tin tưởng ta một phê nhân ngay cả đứng đều trạm đứng đứng dậy như vậy

sao? Các người sẽ không sợ ngược lại bởi vì ta mà cho các người gặp được hiểm cảnh sao?” Diệp Vô Thần lời vừa chuyển, ý vị thâm trường nói.

“Đúng tỷ tỷ, người vì cái gì tin tưởng hần như vậy. Còn có điều kiện người vừa mới đáp ứng hần là cái gì?” Thủy Vô Khuyết cũng tràn đầy nghi ngờ hỏi. Nhưng lấy hiểu biết của hần đối với Thủy Mộng Thiên, nàng không nên là loại người này.

“Coi như đây là một hồi đánh bạc đi. Thắng bại đều không hỏi” Thủy Mộng Thiên buồn bã nói. Trong lòng, quanh quẩn mấy câu nói cuối cùng của Thủy Vân Thiên.

“Đánh bạc? Ha ha, không tệ, con người cả đời này, cũng phải có mấy lần nghĩa vô phần cố đánh bạc. Nếu Thủy tiên tử tin tưởng Diệp Vô Thần ta như vậy, ta đây... liền mời Thủy tiên tử giúp đỡ một chuyện”.

Thủy Mộng Thiên mắt đẹp khinh động, biểu đạt nghi vấn của mình.

“Đem ta bắt lại, đưa về đến Nam Hoàng Tông các người” Diệp Vô Thần không nhanh không chậm nói ra một câu làm cho Thủy Mộng Thiên cùng Thủy Vô Khuyết chấn động. Bên trong hai mắt, lóe ra từng đạo lệ mang làm cho người ta tim đập nhanh. Đánh bạc, hần sắp phải làm, làm sao không phải một hồi đánh bạc, một hồi lấy tính mạng chính mình mà đánh bạc, cho nên, cũng là một hồi đánh bạc tuyệt không có thể thua.

Ban đêm im lặng, trong phòng tràn ra ánh sáng mờ mịt đem toàn bộ Diệp gia chiếu sáng một mảng. Trong phòng Diệp Vô Thần, Ngưng Tuyết im lặng ở trong bồn tắm, tùy ý để Diệp Vô Thần giúp nàng tẩy trừ mỗi một bộ vị thân thể. Mỗi ngày, đây đều là thời điểm nàng hưởng thụ nhất.

“Ca ca, Đồng Tâm tỷ tỷ đâu?” Ngưng Tuyết thoải mái nửa khép ánh mắt, hưởng thụ cảm giác ấm áp cùng cái loại hạnh phúc được sủng nịch từ hai tay Diệp Vô Thần truyền lại này.

“Nàng hôm nay bồi tỷ tỷ ngủ, Tuyết Nhi cũng đi cùng tỷ tỷ ngủ, được không?” Diệp Vô Thần cầm một chân của nàng trong tay, nhẹ giọng nói. Cái chân nhỏ của nàng trắng nõn tinh xảo, hình dạng xinh đẹp, ở trên da thịt trần trụi, đọng một tầng giọt nước, càng tôn thêm làn da trắng nõn. Hần tinh tế thưởng thức, lại có một loại xúc động muốn hôn lên, muốn nhắm nháp một chút sự non mềm của nó.

“Ô... Không cần, ta muốn cùng ca ca cùng nhau ngủ...” Ngưng Tuyết thanh âm nhẹ nhàng, tóc như tuyết trắng thả trên bờ vai cũng như tuyết trắng không tỳ vết, nếu không xem mặt nàng, ai cũng đều sợ hãi than cái này như là một tinh linh trong tuyết, không tỳ vết làm cho người ta không đành lòng đụng chạm.

“Ca ca buổi tối hôm nay có một chút chuyện, phải rời đi một đoạn thời gian ngắn, Tuyết Nhi đi tới chỗ tỷ tỷ có được không? Ca ca rất nhanh sẽ trở lại” Diệp Vô Thần mềm nhẹ nói.

“...”

“Tuyết Nhi?”.

Ngưng Tuyết hai vai trần phủ kín những giọt nước trong suốt, ở dưới bạch quang chiếu rọi như những hạt thủy tinh khảm ở trên tuyết. Nàng cứ như vậy ghé vào ở trên bồn tắm, lẳng lặng đã ngủ. Hai mắt khẽ nhắm, mũi ngọc tinh xảo hô hấp đều đều cao thấp cử động, ở giữa đôi môi mềm, một dòng nước miếng trong suốt lẳng lẽ tràn ra.

Diệp Vô Thần động tác cẩn thận, nhẹ nhàng đem Ngưng Tuyết ướt đẫm từ trong bồn nước ôm lấy, lau bọt nước đi toàn thân nàng, lại nhẹ nhàng đem nàng ôm đến trên giường, dùng một tấm chăn đem nàng bọc lấy, sau đó đứng ở bên giường, lẳng lặng nhìn nàng bộ dáng đáng yêu ngủ say. Một đoạn thời gian trước đó ở cùng Ngưng Tuyết, xem tư thế nàng ngủ đối với Diệp Vô Thần mà nói là một loại hưởng thụ thích ý ấm lòng, mà hiện tại, hần ánh mắt phức tạp, trong mắt, trong lòng đều che một tầng lo lắng.

Khi tắm, lại cứ như vậy bỗng nhiên ngủ.

Trước kia, nàng tham ngủ luôn như vậy, mà mỗi lần cảm giác được buồn ngủ, nàng đều cùng hần nói: “Ca ca, ta mệt, muốn ngủ”... Hiện tại, nàng buồn ngủ luôn bỗng nhiên tiến đến, mãnh liệt làm cho nàng không kịp nói cho hần, giống như là bỗng nhiên hôn mê đi vậy.

Tuy rằng không rõ, nhưng mỗi ngày thời gian ngủ đã ở kéo dài một chút. Nếu chiếu như vậy đi xuống, vài năm sau, nàng có thể sẽ không tỉnh lại, sẽ ngủ... Thẳng đến, vĩnh viễn đều chỉ có thể bị vây bên trong ngủ say.

Đến tột cùng là vì cái gì?

Diệp Vô Thần lấy tay đè lại bộ vị trái tim có chút đau đớn, cúi người đem Ngưng Tuyết bọc ở trong chăn ôm vào trong ngực.

Cửa phòng bị đóng chặt lặng yên mở ra, Diệp Vô Thần ôm Ngưng Tuyết xoay người lại, mỉm cười nói: “Tỷ tỷ”.

Diệp Thủy Dao một thân áo lam đi đến trước người hắn, vươn cánh tay nhỏ nhắn mềm mại đem Ngưng Tuyết từ trong lòng hắn ôm quá, nhẹ giọng nói: “Tuyết Nhi đã ngủ?”

“Nàng vừa mới ngủ, tỷ tỷ, nói cho nàng ta rất nhanh sẽ trở lại” Diệp Vô Thần dấu đi cảm xúc phức tạp của chính mình, vẻ mặt thoải mái tự tin nói.

Diệp Thủy Dao điểm nhẹ trán, “Cẩn thận một chút”.

Nàng không có ngăn đón hắn, khuyên hắn, liền ngay cả lo lắng, cũng không phải mãnh liệt như vậy. Hiện nay, nàng đối với hắn không chỉ có một loại ý lại vĩnh viễn không thể xóa nhòa, còn có một loại tín nhiệm giống như si giống như gốc.

“Yên tâm đi tỷ tỷ, ta sẽ không ngốc đến đi chịu chết. Người nên lo lắng hắn là bọn hắn mới đúng. Cho dù thực sự nguy hiểm, ta còn có Hương Hương, không có gì có thể vây khốn ta”.

Diệp Thủy Dao đem Ngưng Tuyết ôm chặt, mặt giãn ra cười nhẹ, ở trong Diệp Vô Thần nhìn chăm chú ôm Ngưng Tuyết đi ra ngoài.

Diệp Vô Thần nằm trở về trên giường, hai mắt nhắm lại, trong lòng khinh nói: “Nam Hoàng Tông... Nếu đã không phải là Nam Hoàng Tông chân chính, cũng vốn không cần thiết tồn tại. Chuẩn bị nhận Nam Hoàng kiểm chủ ta đưa ngươi một phần đại lễ đi...”

324. Chương 323: Bị Bắt

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 323: Bị bắt

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Cùng thời gian, Mộng Yên lâu thành Thiên Long.

“Công chúa, một tin tức người có khả năng sẽ cảm thấy hứng thú. Cái cô gái kêu Đồng Tâm Thiên Phật kia một canh giờ trước xuất hiện ở vị trí thành đông, thẳng đến phương hướng Phong Ma Tháp, bị người của chúng ta ngẫu nhiên nhìn thấy, đến giờ còn chưa có trở về. Tuy rằng sắc trời đã tối, nhưng có thể xác nhận là nàng không thể nghi ngờ. Hơn nữa, ám sát biết được, Diệp Vô Thần từ sau khi nàng rời đi vẫn đều là đóng cửa không ra” Thủy Lăng Nhi ở trước mặt Thủy Mộng Thiên báo cáo.

“Ồ? Lăng Nhi, người ý tứ là?”

Thủy Lăng Nhi đáp: “Diệp Vô Thần trước mắt không có lực tự bảo vệ mình, cho tới bây giờ đều là đem Đồng Tâm mang theo trên người, tối nay việc tất có kỳ quái. Long Dận hiện tại đối với Diệp Vô Thần hận thấu xương, chỉ vì kiêng kỵ Đồng Tâm mà không dám xuống tay, nếu như bị hắn biết, nhất định sẽ lập tức cho người ta đi ám sát hắn. Công chúa, chúng ta có cần lập tức phái người bảo hộ ở chung quanh hay không?”

“Bảo hộ? Vì sao phải bảo hộ?” Thủy Mộng Thiên nghe vậy, trong mắt khẽ lóe lên, hỏi ngược lại.

“Diệp Vô Thần trong tay dù sao nắm giữ bí mật Nam Hoàng kiếm, nếu thật gặp chuyện bất hạnh mà nói...” Thủy Lăng Nhi đã nhận ra trong thanh âm Thủy Mộng Thiên không đúng, do do dự dự nói.

Thủy Mộng Thiên đứng dậy, lẳng lặng suy nghĩ một hồi, nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Bảo hộ thì không cần, nếu Thiên Phật nữ hiện tại thực không ở bên người Diệp Vô Thần, cái này đối với chúng ta mà nói, làm sao không phải là một cái cơ hội ngàn năm một thuở”.

Thủy Lăng Nhi nghe vậy ngẩn ra, giây lát liền phục hồi tinh thần lại, kinh nghi nói: “Công chúa, người ý tứ là?”

“Ta rõ ràng ý tứ công chúa, cũng tán thành ý tứ công chúa” Một cái thanh âm có chút già nua từ sau bình phong bên phải các nàng truyền ra, nàng nói tiếp: “Ba năm trước đây, người chúng ta nhất thời cố kỵ mà đáp ứng điều kiện Diệp Vô Thần đưa ra, cũng bởi vậy sai mất ba năm. Nay Bắc Đế cung đã muốn xuất hiện, chúng ta không thể lại trì hoãn xuống, Diệp Vô Thần quá mức giảo hoạt, chúng ta cũng phải áp dụng thủ đoạn cường ngạnh một ít. Trước đây có Thiên Phật nữ ở đó chúng ta không dám động thủ, hiện tại, thật là thời cơ tốt của chúng ta”.

“Không sai” Thủy Mộng Thiên khẽ gật đầu: “Ta lần trước trở lại trong tông, phụ thân liền để cho ta tìm đúng thời cơ, ở điều kiện tiên quyết không làm Thiên Phật nữ tức giận đem Diệp Vô Thần bắt về, Thủy sứ, Lăng Nhi, chuyện này không nên bỏ qua, các người lập tức đi đem Diệp Vô Thần mang về, bắt quá, lấy tâm kế Diệp Vô Thần, hắn có khả năng sẽ có hậu chiêu, nếu sự việc không thể, nhất định phải lập tức trở lại. Bỏ qua lúc này đây, còn có thể có tiếp theo, hoặc là đem hắn bắt về, hoặc là toàn thân trở ra, đừng để cho hắn biết là chúng ta. Nếu không để hắn biết ý đồ của chúng ta, lại có lần sau liền khó khăn”.

“Vâng” Thủy Lăng Nhi mặc dù cảm thấy có chút không ổn, nhưng mà không có do dự, cùng Thủy sứ cùng nhau thay y phục dạ hành rồi đi, bằng tốc độ nhanh nhất lên vào bên trong màn đêm.

Trăng mờ gió lớn. Hai cái bóng người cùng đêm tối hoàn toàn hòa hợp một thể một trước một sau ở ngã tư đường thành Thiên Long chạy đi, thẳng bức Diệp gia, không bao lâu, liền đã muốn đến gần đại môn Diệp gia.

Diệp Vô Thần vừa mới ngủ, bên trong ngủ mơ, bỗng nhiên cảm giác được có cái gì mềm mại ngăn chặn miệng mũi chính mình, làm cho hắn hô hấp trở nên rất khó khăn. Hắn mở mắt, trong buồn ngủ mông mông, hắn thấy được hai người áo đen che mặt, mê hoặc sau một lúc, theo bản năng muốn bắt đầu giãy dụa kêu to, lại phát hiện thân thể bị gát gao đè nặng không thể nhúc nhích, thanh âm cũng không thể phát ra.

Thiên Phật nữ quả nhiên không ở đây, các nàng căn bản không phí khí lực gì liền né qua phòng ngự thật mạnh của Diệp gia, đem Diệp Vô Thần thân thể suy yếu vô lực bắt giữ. Nhưng, có chút kỳ quái là, bên người hắn chẳng những đã không có Thiên Phật nữ kia, ngay cả cô gái tóc trắng kia cũng không ở đó. Thủy Lăng Nhi cùng Thủy sứ trong lòng đồng thời hiện lên một chút nghi hoặc, nhưng dưới loại tình cảnh này các nàng căn bản không có thời gian đi nghĩ nhiều, cùng gật đầu một cái, Thủy sứ tay phải nâng lên, lòng bàn tay xuất hiện một đạo lam quang mỏng manh, đột nhiên đặt tại sau đầu Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần nhất thời mí mắt hạ xuống, mê man đi.

Các nàng không dám thực bị thương Diệp Vô Thần, dùng Thủy Ngọc Công phong tỏa ý thức hắn, làm cho hắn lâm vào ngủ say ngán ngủ, sau đó đem hắn lặng yên rời đi, không có kinh động bất luận kẻ nào.

Thủy Lăng Nhi cùng Thủy sứ tốc độ cực nhanh, trước sau chỉ dùng không đến một khắc thời gian. Khi các nàng đem Diệp Vô Thần đưa tới trước mặt Thủy Mộng Thiên, Diệp Vô Thần vẫn như cũ mê man chưa tỉnh. Các nàng đem Diệp Vô Thần buông xuống, tĩnh đợi Thủy Mộng Thiên.

Thủy Mộng Thiên mày liễu nhẹ cong, sau khi suy tư nói: “Thủy sứ, người lập tức cùng Lôi Vân hai người

dẫn hấn phản hồi trong tông, giao cho cha ta xử lý, lập tức rời đi, một khi để lâu, vạn nhất bị Thiên Phật nữ thấy, chúng ta đều đã có nguy tới tính mạng”.

“Cái này...” Thủy Lăng Nhi nghe thấy ngẩn ra, ấp úng nói: “Nhưng mà, nếu hấn đến trong tay tông chủ mà nói, chỉ sợ sẽ...”

Nam Hoàng Tông mọi người xưa nay biết tông chủ rất khó nói chuyện, chẳng những tu vi cực cao, hơn nữa làm việc quyết đoán tàn nhẫn. Diệp Vô Thần nếu rơi vào trong tay hấn, nếu bị buộc hỏi ra Nam Hoàng kiếm ở đâu, cũng tất vì biết chỗ Nam Hoàng Tông mà bị giết người diệt khẩu. Nếu ép bức không ra, tông chủ sau khi mất đi kiên nhẫn sẽ ở thịnh nộ mọi cách tra tấn thậm chí hạ độc thủ, thậm chí, giận chó đánh mèo tới người nhà hấn... cũng không khó nghĩ tới.

Nàng trong lòng không hiểu một trận sợ hãi, một trận lo lắng.

“Công chúa nói đúng” Thủy sứ nói: “Người này quá mức xảo hoạt, chúng ta rất khó hỏi ra cái gì, lại không thể thực lấy tính mệnh của hấn. Càng kéo dài rước lấy Thiên Phật nữ, chúng ta tình cảnh nguy hiểm. Hay là giao cho tông chủ đến xử trí đi”.

“Nhưng mà...” Thủy Lăng Nhi trong lòng càng hoảng, còn muốn nói cái gì nữa.

“Lăng Nhi” Thủy Mộng Thiên sát ngôn quan sắc, trong lòng nhẹ nhàng cảm thán nói: “Người là không phải... thích hấn chứ?”

Thủy Lăng Nhi sửng sốt, lập tức hốt hoảng phủ nhận: “Không có không có, công chúa, ta như thế nào có khả năng... Ta cùng hấn căn bản không có tiếp xúc qua, lại chưa từng có nói chuyện qua, như thế nào có khả năng sẽ thích hấn”.

Thủy sứ cũng nghi hoặc nói: “Công chúa, cái này?”

Thủy Mộng Thiên đôi mắt đẹp lưu chuyển, nhẹ nhàng nhìn một chút Thủy Lăng Nhi cực ít lộ ra thần sắc kích động, càng thêm xác định suy đoán trong lòng mình, nàng chẳng những không có trách cứ, ngược lại vẻ mặt nhu hòa yêu thương, thanh âm cũng mềm xuống: “Lăng Nhi, người từ nhỏ đã đi theo ta lớn lên, nay đã mười mấy năm, danh là chủ tử, tình như tỷ muội, là là người mà ta tri tâm cùng tin cậy nhất. Chúng ta trong lúc đó, còn có cái gì không thể nói sao?”

“Nhưng mà ta thực không có” Thủy Lăng Nhi lắc đầu, nguyên bản thần sắc có chút bối rối chậm rãi bắt đầu trở nên bình tĩnh. Nàng tinh minh cũng không nữ tử bình thường có thể sánh bằng, biết tại loại tình cảnh này càng là kích động càng là làm cho người ta nghi tâm. Nàng cảm thấy chính mình thực oan uổng, từ nhỏ đã đi theo bên người Thủy Mộng Thiên, nàng thật lâu trước kia liền cảm thấy chính mình cứ như vậy đi theo bên người nàng cả đời là đủ rồi, trước khi rời đi bên người Thủy Mộng Thiên, nàng cho tới bây giờ không chuẩn bị nghĩ tới chung thân đại sự của chính mình, lại như thế nào có khả năng sẽ thích người có thể nói là kẻ địch các nàng này.

Thủy Mộng Thiên đến gần nàng, nhẹ nhàng nói: “Lăng Nhi, người đi theo bên người ta lâu như vậy, có thể nói, trên thế giới này, ta là hiểu người nhất. Những năm gần đây, người đối với ta tận tâm hết sức, chưa bao giờ có dị tâm, thậm chí không nghĩ qua hạnh phúc nhân sinh chính mình về sau...”

“Công chúa, có thể đi theo bên cạnh người là phúc khí của ta, ta...”

“Đúng như người vừa nói, người không có cơ hội đi cảm giác tình yêu nam nữ như thế nào. Cho dù người thích hấn, người cũng sẽ không biết. Lấy hiểu biết của ta đối với người, người hấn là thực thích hấn. Tuy rằng, người nhìn thấy hấn số lần rất ít, nhưng không chỉ có vài lần như vậy, tất cả về hấn, người hầu như mỗi ngày đều đã tiếp xúc. Hấn tuy là con trọng thần của Thiên Long, nhưng hấn các phương diện đều hơn xa đệ tử quan gia bình thường có khả năng so sánh. Bề ngoài cũng tốt, khí chất khí độ cũng tốt, trí tuệ trác tuyệt, mỗi lần đều làm cho chúng ta cảm giác vô lực sâu sắc. Trên tu vi, ngay cả Chiến thần đều bị hấn giết chết. Một kì nam tử như vậy, vô luận nữ tử nào đối với hấn động tâm, cũng sẽ không có cái gì kỳ quái. Mà người lại rất ít tiếp xúc nam tử, lâu như vậy tới nay vẫn chú ý về hấn, nghe tin tức hấn, không nhận thức được tự nhiên sẽ dần dần sinh tình. Lăng Nhi, người không cần cảm thấy đây là một loại tội ác” Thủy Mộng Thiên chậm rãi nói.

“Công chúa, ta...” Thủy Lăng Nhi bị Thủy Mộng Thiên nói trong lòng một mảng mê mang, nàng không có phủ nhận, mà là theo như Thủy Mộng Thiên lời, yên lặng hỏi chính mình.

“Lăng Nhi, ta hỏi ngươi, từ lúc trước Diệp Vô Thần trở lại Diệp gia, tin tức tình báo ngươi chú ý nhiều nhất là về ai?” Thủy Mộng Thiên trong lòng thở dài, nhẹ nhàng hỏi.

“Là... Diệp Vô Thần.” Thủy Lăng Nhi hơi ngốc một hồi, do do dự dự hồi đáp. Đây là một cái sự thật nàng không thể phủ nhận, trong khoảng thời gian này, nàng vẫn đều chú ý tất cả Diệp Vô Thần, nhất cử nhất động. Cái này cũng không phải Thủy Mộng Thiên ra lệnh, hiện tại hồi tưởng lại, đó càng như là một loại hành vi theo bản năng.

“Vậy ngươi khi vô sự hoặc là đêm khuya đi ngủ, thường xuyên nghĩ đến một người nhất sẽ là ai?” Thủy Mộng Thiên hỏi tiếp nói.

“Là...” Thủy Lăng Nhi trước mắt chiếu ra một bóng người, nàng trong lòng run lên, rốt cuộc cũng nói không nên lời.

“Cũng là hần đúng không?”

“Ta...” Thủy Lăng Nhi ý thức như sương mù, cái này cũng là sự thật nàng không thể phủ nhận. Thường xuyên, trong đầu nàng sẽ hiện ra thân ảnh Diệp Vô Thần, nghĩ bộ dáng hần, nghĩ tư thái hần ở trước mặt Thủy Mộng Thiên thản nhiên tự nhiên cùng cười khê như gió, còn có các loại lời đồn về hần. Tại trước đây, nàng không biết cái này có ý nghĩa cái gì, cũng chưa từng có để ý qua, giờ phút này ở dưới Thủy Mộng Thiên ngôn ngữ dẫn đường, nàng bắt đầu cảm thấy lòng mình có chút bối rối.

Chẳng lẽ đây là tình yêu theo như lời nam nữ công chúa, chẳng lẽ ta thực...

“Lăng Nhi” Thủy Mộng Thiên đã không còn hoài nghi, nàng yêu thương nói: “Trước kia, thời điểm ngươi làm việc chưa bao giờ sẽ có cố kỵ nhiều lắm, đối với mệnh lệnh của ta cũng sẽ không có gì do dự cùng vi phạm. Hôm nay lại bởi vì Diệp Vô Thần, ở quan hệ đến đại sự an nguy tính mạng chúng ta vì hần cầu tình... Ta nhớ rõ, cái này cũng là ngươi lần đầu tiên vì một cá nhân cầu tình”.

Thủy Lăng Nhi trong lòng lại chấn động, nàng quỳ rạp xuống trước mặt Thủy Mộng Thiên, gấp giọng nói: “Công chúa, ta không biết... Ta biết sai lầm rồi, ta về sau nhất định im lặng thủ tâm, cũng không dám có cái tạp niệm gì nữa”.

Thủy Mộng Thiên nhẹ lắc đầu nói: “Lăng Nhi, ta nói rồi, cái này chính là thường tình của con người, người không cần bắt nó trở thành một loại tội ác. Là ta rất ích kỷ, vẫn đem ngươi giữ ở bên người, lại bỏ qua nhân sinh đại sự của ngươi, ngươi cũng đã không còn nhỏ, nữ nhi gia tuổi giống như ngươi, đều sớm đã lập gia đình sinh con...”

325. Chương 324: Thủy Ngọc Độc Vụ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 324: Thủy ngọc độc vụ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Tiểu muội muội, tình yêu nam nữ là thực kỳ diệu, mỗi tình đầu đối với một ít cô gái mà nói, nó càng như là một loại độc dược có thể làm cho người ta muốn ngừng mà không được, muốn thoát khỏi đều thoát không khỏi được. Đại đa số thời điểm, còn có thể điên cuồng đến vì loại ‘độc dược’ này làm ra một ít chuyện trước

kia tuyệt đối không dám làm. Người thực cảm thấy chính mình có thể ‘im lặng thủ tâm, không còn có cái tạp niệm gì’ sao? Ha ha ha ha... Tiểu muội muội, thật ra người cũng không cần như thế, người đáng yêu như vậy, để ta thu người làm thị thiếp làm ẩm giường cũng là không phải không thể”.

Một cái thanh âm mang chút ý cười lười nhác ở bên tai các nàng vang lên, dựa tường mà ngồi, trước đó hẳn bị vây trạng thái mê man không có phản ứng Diệp Vô Thần không biết khi nào đã mở mắt ra, lúc này hẳn ngẩng đầu, một đôi mắt tựa cười mà không cười nhìn Thủy Lăng Nhi quỳ trên mặt đất. Hắn đối với nữ tử duy nhất đi theo bên người Thủy Mộng Thiên này có ấn tượng khá sâu, lần này cũng là lần đầu tiên cần thận đánh giá nàng.

“Hừ, chết đã đến nơi lại còn khẩu xuất cuồng ngôn” Thủy sứ thấy hắn nói năng không e ngại, ở trước mặt công chúa nói lời ngả ngớn, trong lòng tức giận, một bước nhảy tới, tay phải thành trảo khóa yết hầu hắn.

“Đừng thương hắn, thân thể hắn quá yếu, chịu không nổi thương tổn” Thủy Mộng Thiên cau mày, lên tiếng nói.

Thủy sứ tay dừng ở cách cổ Diệp Vô Thần một tấc, trong mũi hừ nặng một tiếng, đưa tay thu hồi. Tình trạng thân thể Diệp Vô Thần lúc này, nàng ở thời điểm đưa hắn mang về cũng đã điều tra qua, quả nhiên vô cùng suy yếu như trong lời đồn. Nói hắn “yếu đuối” không chút nào là quá. Hắn trên người mang bí mật Nam Hoàng kiếm, nếu nhất thời ra tay hơi nặng làm cho hắn không chịu nổi, hậu quả cũng không phải nàng có thể thừa nhận.

Thủy Mộng Thiên đối với Thủy sứ gật đầu một cái, đối với Thủy Lăng Nhi nói: “Lăng nhi, người đứng lên đi”.

Thủy Lăng Nhi quỳ trên mặt đất theo lời đứng lên, đứng ở phía sau nửa bước Thủy Mộng Thiên. Lúc này đối mặt Diệp Vô Thần nhìn chăm chú, nàng trừ bỏ ánh mắt hơi có né tránh, cũng là thần sắc không nửa điểm mặt đỏ ngượng ngùng khác thường. Nàng có thể trở thành người bên người Thủy Mộng Thiên, sẽ không cho phép chính mình có thái độ nữ nhi gia bình thường.

“Thủy tiên tử, không nghĩ tới nhanh như vậy lại gặp mặt. Vô Thần vừa mới ở trong mộng đang ở vân gian phiêu lãng, như tới tiên cảnh, mở to mắt, đầu tiên mắt liền nhìn hai tiên nữ, nếu không phải có vị đại nương này ở trước mắt, ta còn thực nghĩ đến chính mình nằm mơ thấy tiên giới... Đã muộn thế này, Thủy tiên tử là đơn độc không chịu nổi tịch tịch, cho nên cố ý gọi Vô Thần tới chơi?” Diệp Vô Thần lười biếng dựa ở chỗ đó, hoàn toàn không có tư thái e ngại kinh hoàng, làm cho Thủy sứ cùng Thủy Lăng Nhi không khỏi trong lòng thầm phục.

“Diệp công tử, cái này đều cũng không là Mộng Thiên mong muốn, vì Nam Hoàng Tông, Mộng Thiên không thể không ra hạ sách này, mong rằng Diệp công tử có thể tha thứ Mộng Thiên” Thủy Mộng Thiên hơi áy náy trả lời, sau đó nhìn Thủy sứ sờ cằm nói: “Chậm trễ mỗi một giây, liền nhiều một phần nguy hiểm, lập tức cùng Lôi Vân nhị sứ dẫn hắn bằng tốc độ nhanh nhất suốt đêm chạy về trong tông, cần phải trước buổi chiều ngày mai tới nơi, đồng thời cho người ra roi thúc ngựa đi trước một bước báo cho cha ta biết. Nhanh đi”.

Thủy Mộng Thiên không ở trên người Diệp Vô Thần tốn nhiều lời lẽ, sạch sẽ lưu loát hạ lệnh. Thủy sứ gật đầu một cái, một tay nắm lên Diệp Vô Thần.

“Nhớ kỹ, không thể gây thương hại hắn, cũng không được cùng hắn nói chuyện, hắn quá mức xảo hoạt, vô luận hắn nói cái gì, đều mắt điếc tai ngơ là được” Trước khi Thủy sứ rời đi, Thủy Mộng Thiên lại dặn dò một phen.

“Công chúa yên tâm, lão thân nhất định không phụ sở vọng” Thủy sứ trầm tĩnh trả lời, một xoay người, đã muốn mang theo Diệp Vô Thần rời đi.

Chung quanh trở nên an tĩnh lại, Thủy Mộng Thiên cùng Thủy Lăng Nhi đều đối với Diệp Vô Thần vị trí vừa mới rời đi, song song thất thần.

Bên trong hai mắt trong suốt như nước của Thủy Lăng Nhi chớp lên lo lắng nồng đậm, nàng vội trộm liếc mắt nhìn Thủy Mộng Thiên một cái, môi khẽ nhúc nhích, lại lập tức cứng rắn đem lời sắp rời miệng nuốt xuống. Nàng không phát giác được, Thủy Mộng Thiên bên trong mắt đẹp cũng là che một tầng ưu sắc thật

sâu. Nàng không biết Diệp Vô Thần muốn làm đến tột cùng là cái gì, nhưng nàng biết một khi tiến vào Nam Hoàng Tông, muốn đi ra... khó như lên trời.

Hắn dùng tính mạng làm tiền đặt cược, lấy tư thái bình tĩnh làm ra quyết định này, đến tột cùng là vì cái mục đích gì? Mà hắn sau khi bị đưa vào Nam Hoàng Tông, lại nên như thế nào từ nơi đó trốn đi. Nơi đó, là “đầm rồng hang hổ” chân chính.

Trong lo lắng, cũng là bao hàm tín nhiệm thật sâu. Loại tín nhiệm này nàng cùng hắn tiếp xúc càng lâu, càng là có thể kiên định xây nên ở trong trái tim. Nàng tin tưởng, nếu hắn đã dám dùng tính mạng đi đánh bạc, liền nhất định có thể hoàn thắng mà về.

Bên trong đêm tối, ba bóng người mang theo Diệp Vô Thần bay nhanh rời đi thành Thiên Long, sau khi đi một đoạn thời gian liền chuyển tới bên trong một chiếc xe ngựa, ở bên trong màn đêm hướng tây nam mà đi.

Các nàng không có phát giác, một đạo thân ảnh màu đen xinh xắn lạnh lợi, cùng đêm tối浑然 hòa hợp cùng một thể chợt lóe mà qua, như một đạo lợi nhận mở ra màn đêm màu đen, xa xa đi theo ở phía sau các nàng.

Sau đêm tối là bình minh, bình minh qua đi, đại địa lại trở nên quang minh một mảnh. Diệp Vô Thần bị ba người một đường mang hướng tây nam, không có nửa khắc ngừng lại. Thủy sứ ba người một đường thay đổi mấy lần ngựa, cũng cách mỗi một đoạn thời gian liền bắt tay vào làm một lần phản điều tra hoặc là phản truy tung. Tuy rằng dưới loại tình cảnh này không có người chú ý tới hoặc là truy tung các nàng, nhưng ở Nam Hoàng Tông nhiều năm như vậy, cẩn thận sớm đã trở thành một loại thói quen. Huống chi bên người còn có một nhân vật cực kỳ quan trọng.

Diệp Vô Thần cũng không nói một lời, sau khi bị bắt lên xe ngựa thì đã ngủ, giữa đó tỉnh vài lần, không bao lâu sau lại ngủ đi, nhưng thật ra Thủy sứ các nàng đưa lên cơm cho hắn ăn cũng rất có vị. Tư thái này hoàn toàn không giống như là một con tin rơi vào trong tay bọn họ, như là một đại thiếu gia xuất môn du lịch vậy.

Diệp Vô Thần tâm cơ sâu Thủy sứ biết rất rõ ràng, Diệp Vô Thần ở trong mắt nàng tuy rằng đã muốn là một phế nhân tay trái gà không chặt, nhưng nàng chút không dám sơ sẩy một chút nào, vẫn canh giữ ở cách hắn không xa, không cho hắn thoát ly khỏi tầm mắt của mình. Diệp Vô Thần không nói một lời làm cho nàng ngẫm thử một hơi đồng thời lại không khỏi nghi ngờ nổi lên, nhưng lại nghĩ không ra cái nguyên do gì, chỉ có thể tận khả năng mau đi tới trước, để tránh đêm dài lắm mộng.

Vào buổi chiều, ba người rốt cuộc vứt bỏ xe ngựa, mang theo Diệp Vô Thần đi bộ tới trước. Trước mắt, là một mảnh thổ địa vô cùng hoang vắng, không chút nào gặp tung tích người hay thú. Tại đây loại địa phương không ai thích thú lui tới này, lại là khắp nơi đất vàng, nguyên bản nên tràn ngập cỏ xanh, nhưng nơi này lại quý dị không có thực vật gì tồn tại, liền ngay cả lưu lại cỏ khô cũng đều không có.

Diệp Vô Thần âm thầm nhíu mày, cái mảnh thổ địa rộng lớn này, nhất định ẩn sâu huyền cơ.

ba người Thủy sứ tốc độ cực nhanh, không quá lâu sau, trước mắt bỗng nhiên trở nên sương mù một mảnh, như có một mảnh sương khói nồng đậm, bao phủ thế giới phía trước. Sương khói nọ vô cùng dày, làm cho người ta hoàn toàn không thể thấy rõ một chút ít bên trong. Thủy sứ ba người tốc độ thả chậm, mang theo Diệp Vô Thần chậm rãi đón sương khói đi đến, trước khi tiếp xúc đến sương khói, Thủy sứ để cho Lôi Vân nhị sứ mang theo Diệp Vô Thần, chính mình đứng ở phía trước, vươn hai tay ra.

“Cẩn thận một ít, đừng cho hắn hít đến sương khói, lấy tình trạng hắn hiện tại, một chút liền cũng đủ lấy mạng hắn” Thủy sứ mặt không chút thay đổi nói, vươn hai tay trong lòng bàn tay chiếu rọi ra lam quang mỏng manh, theo lam quang hình thành, khói đặc chung quanh tựa như bị hóa khí lạnh yên biến mất, làm cho sương mù trắng xóa phía trước xuất hiện một cái thế giới quy tắc không thiếu.

Thủy sứ đi về phía trước một bước, sương mù dày đặc nọ biến mất cũng theo nàng đi trước mà kéo dài theo, theo nàng đi tới, lam quang mỏng manh nọ tựa như một cái quy tắc thông đạo kỳ dị từ trong sương mù dày đặc mà chui ra.

Diệp Vô Thần ở Lôi Vân nhị sứ giúp đỡ đi ở phía sau Thủy sứ, hắt ánh mắt liếc liếc về phía sau một cái, phát hiện theo lam quang nọ đi xa, thông đạo mà Thủy sứ tạo nên kia không ngờ kỳ dị khôi phục, một lần nữa bị sương mù dày đặc tràn ngập.

Khói độc... Lam quang... Xem ra, cái khói độc này hình thành nhất định cùng Thủy Ngọc Công Nam Hoàng Tông có liên hệ rất lớn, cũng chỉ có bị Thủy Ngọc Công mà tiêu tán, kể từ đó, cũng chỉ có người Nam Hoàng Tông thân mang Thủy Ngọc Công mới có thể đi qua. Những người khác nếu là cứng rắn xông vào, tất trúng khói độc.

Quả nhiên là một đạo phòng ngự hoàn mỹ không thể phá vỡ! Không chỉ có là phòng ngự, cái mảng lớn khói độc này cũng đem chỗ của Nam Hoàng Tông hoàn mỹ che giấu, làm cho người ta không thể nào tìm.

Mà loại phòng ngự có thể nói hoàn mỹ này, tuyệt sẽ không chỉ có một đạo. Nam Hoàng Tông nhiều năm truyền thừa như vậy, trí tuệ vô số thế hệ tạo nên, nhất định là một cái thành lũy không thể phá vỡ, cũng không người ngoài có thể đặt chân... Trừ khi là bị bọn họ tự mình mang vào.

Cái này cũng là vì cái gì hẳn phải làm ra lấy tính mạng làm tiền đặt cược đánh bạc như vậy.

Cũng như vậy, Bắc Đế Tông nổi danh cùng Nam Hoàng Tông cũng nhất định có phòng ngự cấp bậc như vậy.

Cái mảng sương mù kỳ dị này dày đặc sở diện tích che phủ cực kỳ khổng lồ, đi tới trước mấy phút đi ra khỏi sương mù dày đặc này. Hơn nữa, lộ tuyến các nàng đi đường tuyến cũng không phải thẳng tắp về phía trước, mà là không có quy luật khúc khúc chiết chiết, có khi về phía trước, có khi về phía sau, có khi trái phải. Diệp Vô Thần không có đi ghi nhớ lộ tuyến các nàng hành động, mà là dụng tâm niệm yên lặng cảm giác chung quanh, không quá lâu sau, hẳn liền đã nhận ra một vách ngăn bằng năng lượng hỗn tạp tồn tại, năng lượng tạo thành vách tường này mơ hồ nhẹ nhàng, cũng là cùng Thủy Ngọc Công nhất định có liên hệ rất lớn. Diệp Vô Thần cũng thầm khen, khói độc chỉ là một bộ phận của tầng phòng ngự thứ nhất này, vách tường năng lượng này cũng chỉ có người có Thủy Ngọc Công mới có thể rõ ràng cảm giác, từ đó phân biệt phương vị, người khác nếu xông vào, ngay cả có tu vi cực cao có thể trong thời gian dài kháng trụ khói độc, cũng sẽ ở trong đó bị lạc phương hướng, không thể ra vào, thời gian lâu, nhất định bị khói độc từng chút cướp đoạt sinh mệnh.

Quả thật là phòng ngự hoàn mỹ không tỳ vết. Chỉ sợ cũng là Viêm Thiên Uy tới đây, cũng khó mà dễ dàng xâm nhập. Vách tường hoàn toàn bằng Thủy Ngọc Công này rõ ràng là vô số thế hệ kết tinh thành, thả năng lượng vận chuyển chưa từng có ngừng qua, cái này cường đại, ngay cả thần nhân cũng đừng nghĩ dễ dàng phá hủy.

Đi ra khu khói độc, trước mắt rõ ràng là một vách núi cao không thấy đỉnh, liền như là một đạo tuyệt lộ không thể vượt qua chắn ở phía trước. Vách núi nọ nhìn qua không có chỗ nào mà không bình thường, thổ địa cũng bị khói độc khu vực chung quanh hàng năm ăn mòn vô cùng khô héo, trụi lủi không thấy một tia lục sắc. Thủy sứ tiến lên, tay trực tiếp đặt ở phía trên vách đá phía trước, một chút lam quang ở địa phương năng cùng vách đá tiếp xúc chợt lóe mà qua. Nhất thời, thanh âm “oành đùng” bỗng nhiên vang lên, vách đá dày đủ không vết nứt lại bỗng nhiên phát sinh sai vị, một cánh cửa hiện ra ở trước mắt, cũng rất nhanh tự hành dời ra, hiện ra thông đạo ở phía trước.

326. Chương 325: Nam Hoàng Tông

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 325: Nam Hoàng Tông

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sau cửa đá, đứng hai người y phục bó sát, bọn họ chỉ chỉ dùng dư quang ánh mắt liếc mắt nhìn ba người Thủy sứ cùng Diệp Vô Thần một cái liền dời ánh mắt đi, nhìn không chớp mắt phía trước, không hề nhìn bọn hắn hơn một cái, cũng không có đối với gương mặt Diệp Vô Thần sinh ra biểu hiện hứng thú hoặc là cảnh giác, hiển nhiên là đã biết tin tức Thủy Lô Vân tam sứ mang Diệp Vô Thần về. Mà đường đường đại môn Nam Hoàng Tông, cũng chỉ có hai người như vậy canh gác, có thể thấy được, bọn họ đối với phòng ngự chính mình có tin tưởng to lớn. Có lẽ từ khi bọn họ định cư nơi đây, liền chưa từng có người xâm nhập qua nơi này.

“Chúng ta đi” Thủy sứ liếc mắt nhìn thần sắc Diệp Vô Thần một cái, rồi cuộc ở trên mặt hắn bắt giữ được ngưng trọng nhẹ nhẹ, không cần phải nhiều lời, bước nhanh về phía trước.

Diệp Vô Thần hai mắt khẽ nhắm, trong lòng im lặng thở dài: Cũng là đã tới nơi sao...

Xuyên qua một cái thạch đạo có chút hôn ám thật dài, trước mắt rộng mở trong sáng, sau vách tường núi cao nọ, quả nhiên có động thiên khác, xuất hiện ở trước mắt, rõ ràng là một cái trang viên thật lớn lớn đến liếc mắt một cái nhìn không tới giới hạn, bên trong bày ra từng tòa lâu các lộ ra cổ phong rõ ràng, phối hợp dưới, càng hiển thị ra một loại phong cách trang trọng cổ xưa.

Nơi này, đó là chỗ căn nguyên của Nam Hoàng Tông.

Như Diệp Vô Thần dự đoán trước đó, không khí nơi này phá lệ ngưng trọng, không không hề hài hòa huyền ảo cùng hỗn tạp, im lặng kỳ dị. Liếc mắt nhìn một cái, trong tầm mắt lại nhìn không tới một người tồn tại, hiển nhiên đều tự bận rộn, không một người tạp vụ. Ngẫu nhiên có mấy nha hoàn đi qua, hướng Thủy sứ các nàng thoáng thi lễ, sau đó vội vàng rời đi, ngẫu nhiên có mấy người nhìn Diệp Vô Thần vài lần. Tuy rằng chỉ là nha hoàn, Diệp Vô Thần vẫn như cũ từ trên người các nàng cảm nhận được năng lượng dao động rất mạnh.

Hơn nữa, bên trong trang viên im lặng, Diệp Vô Thần rõ ràng cảm nhận được hơn mười đạo năng lượng cùng ánh mắt cường độ khác nhau trước sau ở trên người hắn đảo qua, có mấy cái cường độ làm cho hắn âm thầm kinh hãi. Tuy rằng nơi này là địa bàn của Nam Hoàng Tông, người khác muốn xâm nhập khó như lên trời, nhưng bọn hắn chưa từng có quen thói quen cẩn thận, giấu ở chỗ tối, ám vệ tùy thời quan sát đến chung quanh vẫn như cũ rất nhiều.

Diệp Vô Thần di động ánh mắt đem bố cục nơi này ghi ở trong lòng, liền không hề quan sát, làm như cũng không đối với căn nguyên Nam Hoàng Tông này có cái gì hứng thú.

Thủy Lô Vân tam sứ mang Diệp Vô Thần đi tới trước một cái đại điện phong cách cổ xưa vị trí trung tâm liền dừng lại, cửa đại điện thủ hai người sắc mặt ngưng trọng, theo Thủy sứ các nàng tới gần, hai người ánh mắt cũng tập trung ở trên người bọn họ. Thủy sứ tiến lên nói: “Phiền toái hai vị thông báo tông chủ một chút, Diệp Vô Thần đã đưa đến”.

“Hắn chính là Diệp Vô Thần?” Một người trong đó nhìn nhìn Diệp Vô Thần hầu như đứng thẳng không được, lời đồn về Diệp Vô Thần Nam Hoàng Tông cũng là không người không biết, mà người này nay đã bị bắt đến Nam Hoàng Tông, liền cơ bản không có khả năng trở về: “Tông chủ không ở nội đường, tông chủ trước đó có nói, nếu Diệp Vô Thần đưa tới, trực tiếp đưa hắn đi thư phòng tông chủ, tông chủ hiện tại hẳn là đang ở đó chờ”.

Thủy sứ gật đầu, ba người lại đưa Diệp Vô Thần hướng thư phòng tông chủ mà đi.

Thủy Vân Thiên... phải nói là Thủy Vân Lan đứng yên ở bên trong thư phòng, ánh mắt nhìn chằm chằm chữ “Thủy” phía trên vách tường do chính mình vừa mới viết xuống kia, hai mắt xuất thần, sắc mặt lạnh nhạt, không biết nghĩ đến cái gì. Bên trong trầm tư, cửa thư phòng vang lên tiếng gõ, một cái thanh âm nữ tử trung niên truyền đến: “Tông chủ, Diệp Vô Thần đưa đến”.

Thủy Vân Lan sóng mắt tinh mịch rồi cuộc có rung chuyển, hắn không có xoay người, vẫn duy trì tư thế đó, thần nhiên nói: “Đến đây vào”.

Cửa đẩy ra, vài tiếng bước chân cùng nhau truyền đến, giầy lát sau liền quy về bình tĩnh, cảm thụ được vài ánh mắt đang cẩn thận nhìn chăm chú vào chính mình ở phía sau, Thủy Vân Lan lại bình thản thấp giọng nói: “Các người đi xuống đi”.

“Vâng” Thủy Lôi Vân tam sứ lên tiếng trả lời, đều là âm thầm thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp lui ra. Các nàng tuổi còn muốn hơn Thủy Vân Lan rất nhiều, nhưng ở trước mặt tông chủ này, các nàng luôn sẽ theo bản năng có một loại cảm giác áp lực không thở nổi. Có lẽ, đây là cái gọi là uy áp cùng khí thế.

Cửa được đóng lại, thư phòng u tĩnh lại trở nên an tĩnh xuống, Thủy Vân Lan vẫn như cũ xuất thần nhìn chữ “Thủy” trước mặt chính mình, cũng không có quay đầu nhìn Diệp Vô Thần một cái, cũng không có ngôn ngữ cùng động tác gì, giống như tất cả lực chú ý cùng tinh thần của hắn đều bị chữ trước mắt hấp dẫn, tất cả mọi thứ đều không thể hấp dẫn quá nhiều đến hắn.

Thủy Mộng Thiên trước khi cho Thủy Lôi Vân tam sứ đem Diệp Vô Thần đưa tới, đã cho người ta ra roi thúc ngựa đi trước các nàng một bước báo cho Thủy Vân Lan biết, nay Diệp Vô Thần đến thời gian cũng cùng Thủy Vân Lan dự tính cũng không có kém mấy. Hắn tuy vẫn duy trì cố ý bình tĩnh, thực ra là đang âm thầm lưu ý động tĩnh phía sau.

Làm một người không có sức phản kháng bị bắt đến một hoàn cảnh tuyệt đối nguy hiểm, đối mặt một người tuyệt đối đáng sợ, im lặng như vậy, sẽ là một loại thể công áp lực trầm trọng tâm lý, thường thường so với trực tiếp đe dọa cùng uy hiếp càng thêm làm cho người ta không thể thừa nhận, cho đến trong lòng hồng mắt. Nhưng mà, làm cho Thủy Vân Lan thất vọng là, cùng giống như hắn, Diệp Vô Thần phía sau hắn từ đầu tới cuối lại cũng không nói một câu, chỉ có vài tiếng di động thân thể rất nhỏ. Bên trong trầm mặc, hắn âm thầm nhú mày.

Không biết qua bao lâu, Thủy Vân Lan rốt cuộc xoay người lại, chỉ là, tâm tình hắn lúc này đã có biến hóa rất nhỏ. Hắn là lão hồ li lại như thế nào sẽ không biết, chính mình vừa rồi lấy trầm mặc để tạo nên thể công về tâm lý, cái phiên chủ động đối mặt này, đó là ý nghĩa trận thử tâm lý này người thất bại chính là mình. Nếu hai người vũ lực giao phong, hắn tin tưởng một ngàn Diệp Vô Thần cũng không thể là đối thủ của hắn, nhưng giao phong tâm lý, hắn dĩ nhiên đã rơi vào hạ phong.

Sau khi xoay người, hắn rốt cuộc tận mắt thấy người mà hắn đã muốn chú ý từ lâu, mà một màn trước mắt, làm cho chân mày hắn đột nhiên giật giật.

Diệp Vô Thần đang đại mã kim đao ngồi ở trên ghế bên phải cửa, hơi ngả người ra, một tay khoát lên trên tay vịn ghế dựa, một tay kia bưng một chén trà, vừa mới từ bên miệng dời đi, đem chén trà nhẹ nhàng mà đặt lên trên bàn, cổ họng nhẹ động, hơi hơi nhắm mắt thưởng thức trà thơm trong miệng. Biểu tình là một loại thích ý nói không nên lời, nào có nửa điểm biểu tình kinh hãi sợ hãi, nào có bộ dáng rơi vào tay cường địch, tùy thời có khả năng bị cướp đi sinh mệnh, ngược lại là khách quý được ngàn dặm xa xôi dùng kiệu mời đến vậy.

Hơn nữa, hai người một ngồi một đứng, một sắc mặt cứng ngắc một tươi cười đầy mặt, thấy thế nào đều là bộ dáng Diệp Vô Thần làm chủ, Thủy Vân Lan làm phó vậy.

“Người chính là Diệp Vô Thần?” Thủy Vân Lan rốt cuộc mở miệng nói chuyện, thẳng đến chính mình tự tiếp xúc, hắn mới chính thức sáng tỏ Diệp Vô Thần làm cho Thủy Mộng Thiên mấy lần nói khó giải quyết sẽ là khó có thể đối phó cỡ nào. Chỉ với vẻ mặt trước đại nạn vẫn bình thản ung dung của hắn hiện tại, thì cũng không phải người thường có khả năng có được. Hơn nữa vẻ mặt nọ làm cho người ta nhìn không ra chút thái độ cố ý làm ra vẻ, thoải mái tự nhiên như vậy.

Diệp Vô Thần ánh mắt nhìn qua, dừng ở trên người Thủy Vân Lan, có chút buồn cười nói: “Người hắn chính là Nam Hoàng Tông tông chủ, a, không nghĩ tới đường đường tông chủ Nam Hoàng Tông trầm mặc như vậy nửa ngày, mở miệng lại là một câu vô nghĩa, ta là Diệp Vô Thần hay không, cái này thực cần hỏi sao?”

Thủy Vân Lan cũng không giận, hắn tự nhiên biết nếu bị chọc giận, hậu quả trực tiếp nhất chính là tâm thần tùy theo mà loạn. Thủy Mộng Thiên mục đích lần này bắt giữ Diệp Vô Thần giao cho hắn, là muốn từ trong miệng hắn ép hỏi ra Nam Hoàng kiếm ở đâu, mà không phải lấy tính mệnh của hắn, nếu không

Thủy Vân Lan chỉ cần động thủ là được, không cần tốn nhiều sức. Mà muốn ép hỏi ra chỗ của Nam Hoàng kiếm, tất trước hủy phòng tuyến tâm lý này, Diệp Vô Thần người như thế, hình phạt da thịt cơ bản không có khả năng làm cho hắn đi vào khuôn khổ. Cùng Diệp Vô Thần vừa tiếp xúc, hắn bắt đầu cảm giác được lần này muốn đạt mục đích, cũng không phải khó khăn bình thường.

Nói trở lại, nếu Diệp Vô Thần không phải khó xử lý như vậy, không có tâm kế làm cho người ta kinh hãi như vậy, Thủy Vân Lan lúc trước lại như thế nào sẽ cố ý chú ý hắn, còn phân phó Thủy Mộng Thiên không từ thủ đoạn mượn sức. Nam Hoàng Tông thực lực ở trong thời gian cả ngàn năm dài như vậy vẫn bảo trì ở độ cao như vậy, ngay cả pháp phòng cũng chỉ có biên độ rất nhỏ, có thể nói cái này đã muốn là thực lực Nam Hoàng Tông có thể đạt tới đến đỉnh phong, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn khó có thể tìm được cơ hội đột phá, tổng hợp lại trên thực lực khó có tiến cảnh, cho nên, bọn họ bắt đầu thử tìm kiếm người có tâm cơ trí lực cực cao, bởi vì nếu muốn đập lên thiên hạ, cũng không phải chỉ cần dựa vào vũ lực là có thể làm được. Vì thế, Diệp Vô Thần tiến nhập tầm mắt bọn họ. Ba năm trước đây, bọn họ liền kế hoạch đem Diệp Vô Thần kéo vào Nam Hoàng Tông.

Cho nên, lần này Diệp Vô Thần muốn bình yên rời đi, chỉ có một con đường có thể đi: Nói ra chỗ của Nam Hoàng kiếm, sau đó lấy con gái Nam Hoàng, trở thành người trong Nam Hoàng Tông. Ít nhất bọn họ cho là như thế.

Thủy Vân Lan không giận mà cười, “Người nói đúng vậy, cùng người thông minh như người không cần nói thêm cái gì vô nghĩa. Một khi đã như vậy, người nên biết người hôm nay vì cái gì mà đến nơi này”.

Diệp Vô Thần nhẹ nhàng cười, di động thân thể một chút, thay đổi tư thế ngồi càng thoải mái hơn, lúc này mới không nhanh không chậm nói: “Ta đương nhiên biết. Chắc là chủ Nam Hoàng Tông người kính đại danh Diệp Vô Thần ta đã lâu, nhưng vẫn tiếc nuối vô duyên gặp gỡ, cho nên không tiếc cho người ngàn dặm xa xôi đem ta mời đến. Cái thịnh tình này, Diệp Vô Thần ta thật đúng là có chút được yêu mà sợ. Nên báo đáp phần thịnh tình này của Nam Hoàng Tông chủ như thế nào... Thực là làm cho người ta khó xử”.

Thủy Vân Lan một tiếng cười lạnh, thanh âm mang chút âm lãnh: “Diệp Vô Thần, ta đã nghe thấy công phu múa mép khuê môi của người thiên hạ vô song, hiện tại vừa thấy, cũng là xứng được danh bất hư truyền. Người thân thể phế đi, cái công phu mềm mại này lại một chút cũng chưa phế. Người không phải kẻ ngu dốt, nếu không ta cũng sẽ không ở trên người người lãng phí thời gian. Chúng ta muốn từ trên người người có được cái gì, người trong lòng biết rõ ràng, nên làm như thế nào, chính người lựa chọn đi”.

“Ồ? Không biết Nam Hoàng Tông chủ người muốn ta lựa chọn cái gì đây?” Diệp Vô Thần đối với khẩu khí lạnh như băng của hắn không chút nào để ý, vẫn như cũ bình yên thoải mái hỏi.

“Con đường thứ nhất, nói ra Nam Hoàng kiếm ở đâu, sau đó, chết” Thủy Vân Lan ánh mắt như kiếm, thanh âm lạnh như băng không có một tia nhân tình. Theo cái từ “chết” kia nói ra, một cỗ sát khí lạnh như băng theo thanh âm hắn lặng nhiên phát tán, bao phủ ở trên người Diệp Vô Thần, làm cho nhiệt độ chung quanh thân thể hắn giảm nhanh xuống. Đối mặt loại người tâm cơ thâm trầm như Diệp Vô Thần này, Thủy Vân Lan biết nếu nói ra “báo ra Nam Hoàng kiếm ở đâu sẽ tha cho người không chết” lời thừa này, chỉ biết bị Diệp Vô Thần xem trở thành một truyện cười. Cho nên hắn thản nhiên nói ra cho dù hắn nói ra thứ mà bọn họ muốn, hắn cũng chỉ sẽ chết.

327. Chương 326: Cường Xông Nam Hoàng Tông

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 326: Cường xông Nam Hoàng Tông

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Đường thứ hai đâu?” Diệp Vô Thần thu liễm ý cười, hai mắt khép hờ, lạnh nhạt nói.

“Con đường thứ hai, người cái gì cũng không còn, người sẽ chết, khả năng sẽ chết thực thắm. Mà cha mẹ người Diệp Uy cùng Vương Văn Xu, gia gia người Diệp Uy, ngoại công người Vương Bác, toàn bộ người nhà người, còn có toàn bộ Diệp gia người, cùng với toàn bộ những người cùng người có liên hệ... Ví dụ như Hoa gia Hoa Chấn Thiên cùng vị hôn thê Hoa Thủy Nhu của người, ví dụ như Phi Hoàng công chúa cùng người có hôn ước, ví dụ như Gia Cát Tiểu Vũ vì người mà thể trở thành danh tướng một thế hệ, ví dụ như tiểu nha đầu kêu Ngưng Tuyết bên cạnh người kia... Toàn bộ người cùng người có liên quan, đều chết”.

Thủy Vân Lan lấy bình tĩnh lạnh lùng thanh âm, nói ra từng cái tên một. Hắn kể ra mỗi một cái tên người để cố ý đối với Diệp Vô Thần sinh ra lực uy hiếp, so với uy hiếp đơn thuần không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Diệp Vô Thần mí mắt giật mạnh một chút, ngay lập tức liền khôi phục bình tĩnh. Uy hiếp, Diệp Vô Thần từ xuất hiện ở Thiên Thần đại lục đến bây giờ, bị qua uy hiếp đầu chỉ lúc này đây, nếu Thủy Vân Lan chỉ đơn thuần là uy hiếp, hắn sẽ lạnh nhạt mà nhìn, nhưng khi hắn ở cuối cùng đem tên Ngưng Tuyết cũng nói ra, một cỗ sát khí không tiếng động nháy mắt sinh ra ở trong lồng ngực hắn, cũng muốn nổ mạnh. Hắn cầm lấy chén trà trong tay, khẽ nhấp một ngụm nước ấm nhập hầu, cho đến trong cơ thể, làm cho cuồng bạo hắn vừa mới sinh ra lắng lắng bình ổn. Buông chén trà, hắn có chút bất đắc dĩ nói: “Vô Thần cuối cùng ở xa tới làm khách, Nam Hoàng Tông chủ làm như vậy có phải rất tuyệt tình một ít hay không. Chẳng lẽ Vô Thần vô luận như thế nào đều tránh không được cái chết?”

“Không, người còn có con đường thứ ba có thể tuyển”.

“Ồ? Nói nghe một chút” Diệp Vô Thần lộ ra thần sắc cảm thấy hứng thú, từ trên biểu tình của hắn cho tới nay, Thủy Vân Lan thất vọng không thấy được hắn có một khắc nào lộ ra e ngại, âm thầm nhú mày, cái này đến tột cùng chính là hắn hoàn mỹ che dấu, hay là hắn căn bản là thực không sợ mình uy hiếp.

Thủy Mộng Thiền từng cùng hắn nói qua, bên người Diệp Vô Thần trừ bỏ Thiên Phật nữ kia xác nhận là cô gái đáng sợ, nhất định còn ẩn dấu một cỗ lực lượng cường đại, hơn nữa che dấu sâu đậm, làm cho bọn họ cũng không thể tra ra. Thủy Mộng Thiền lúc trước nói mấy câu nọ, bắt đầu ở trong đầu hắn càng ngày càng rõ ràng.

Nhưng mặc kệ thế nào, Diệp Vô Thần đã rơi vào ở trên tay bọn họ. Hắn vừa mới dùng khí tức thăm dò qua, Diệp Vô Thần thân thể quả nhiên suy yếu không chịu nổi, hơn nữa còn hơn là lời đồn đãi, hắn muốn từ nơi này chạy ra, không có khả năng nào.

“Con đường thứ ba, nói ra chỗ Nam Hoàng kiếm, từ nay về sau nguyện trung thành với Nam Hoàng Tông ta, hiệp trợ chúng ta tìm được Nam Hoàng kiếm, trọn đời không thể phản bội” Thủy Vân Lan nhìn sắc mặt hắn, vô cùng ngưng trọng nói.

Diệp Vô Thần mí mắt hạ xuống, không chút nào kinh ngạc, như là đã sớm dự đoán được hắn sẽ nói như vậy bình thường, thấp giọng mỉm cười nói: “Gia nhập Nam Hoàng Tông? A, lấy cường đại cùng địa vị của Nam Hoàng Tông, không biết có bao nhiêu người nằm mơ đều muốn trở thành người của Nam Hoàng Tông, cái này thật đúng là một cái dự hoặc khó có thể kháng cự”.

“Người nếu là lựa chọn con đường thứ ba, gia nhập Nam Hoàng Tông, chẳng những người sẽ không chết, chúng ta còn có thể đem hết khả năng trợ người kéo dài thọ mệnh, nếu không, lấy trạng thái thân thể của người hiện tại, tuyệt đối không thể có thể sống quá mười năm. Lấy khả năng Nam Hoàng Tông ta, nói không chừng còn có thể đem thân thể người khôi phục đến trạng thái năm đó đánh bại Phong Triều Dương. Mà tất cả những người bên cạnh cùng người có liên quan cũng đều không có việc gì, còn có thể vĩnh viễn được Nam Hoàng Tông bảo hộ ta, ai cũng không thể khi dễ bọn họ. Hơn nữa...” Thủy Vân Lan thanh âm dừng một chút, chậm rãi nói ra một cái điều kiện có lực dự hoặc thật lớn: “Ta còn có thể đem nữ nhi Mộng Thiền của ta gả cho người, cho địa vị người ở Nam Hoàng Tông ngày lên nghìn trượng”.

Trước cường bức, sau lợi dụ, một lộ số này bất quá cũng bình thường, ở trong tay Thủy Vân Lan lại dùng vô cùng nhuần nhuyễn. Hắn muốn nói đã nói xong, còn lại, đó là Diệp Vô Thần đáp lại. Vì Nam Hoàng kiếm, hắn có thể chờ, hắn có là thời gian cùng kiên nhẫn, hắn sẽ không thiên chân đến cho rằng Diệp Vô Thần người khó chơi như vậy sẽ ở đôi câu vài lời của mà ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, thời gian còn lại, hắn sẽ chậm rãi làm cho phòng tuyến tâm lý của hắn sụp đổ, nếu Diệp Vô Thần vẫn như cũ giọt nước không tiến, cứng mềm không ăn, thời điểm tiêu ma đi kiên nhẫn của hắn, hắn không ngại áp dụng thủ đoạn quá khích.

“Thủy tiên tử dung mạo thiên hạ vô song, chỉ cần lộ diện một lần, liền bị gọi đệ nhất mỹ nữ thành Thiên Long. Bực thiên tiên nữ tử đã muốn hứa cấp Hoàng Thượng này, Vô Thần lại sao tiêu thụ nổi” Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

Thủy Vân Lan nghe vậy cười lớn một tiếng: “Ha ha ha ha, công chúa Nam Hoàng Tông ta, sao mà xứng với hoàng đế phàm phu Long Dận kia, ta muốn đem nữ nhi gả cho hắn, là ân huệ đối với hắn, chỉ cần một câu của ta, ước định năm đó sẽ hủy bỏ, hắn không dám có câu oán hận gì. Mà Diệp Vô Thần người chính là người đoạt nữ nhân hoàng đế, uy phong bát diện. Người nguyện, hay là không”.

Diệp Vô Thần điều chỉnh tư thế ngồi, hơi hạ đầu tinh tế suy nghĩ một hồi, hắc hắc cười nói: “Thật ra, ta còn có con đường thứ tư có thể đi”.

Thủy Vân Lan hơi cau mày.

“Cái con đường thứ tư này, chính là ta cái gì cũng không cùng người giao phó, cũng không cần gia nhập Nam Hoàng Tông các người, bình yên vô sự rời đi, sau đó, Nam Hoàng Tông chủ còn có thể đem nữ nhi Thủy Mộng Thiên gả cho ta, người nói con đường này như thế nào?” Diệp Vô Thần nói xong, thần bí nở nụ cười khó lường. Nụ cười thực bình thản nọ, ở trong mắt Thủy Vân Lan hiện ra một loại trào phúng cùng khinh chới mắt thị.

Oành!!!

Diệp Vô Thần lúc thanh âm vừa mới hạ xuống, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ vang thật lớn, dưới chân một trận kịch liệt lắc lư, chén trà trên bàn không ngừng có nước trà tràn ra, mấy lần muốn đổ. Sau cái thanh âm nổ vang thật lớn này, hơn mười tiếng hô cùng một chỗ cũng liên tiếp vang lên.

Địa chấn? Không đúng, cái này rõ ràng là năng lượng khổng lồ ầm ầm nổ lên, hơn nữa phương hướng thanh âm truyền đến rõ ràng là phương vị đại môn Nam Hoàng Tông.

Ở dưới phòng ngự hoàn mỹ, Nam Hoàng Tông nơi căn nguyên trầm tĩnh không biết bao nhiêu năm, chưa bao giờ bị người xâm nhập qua, cũng sẽ không có biến cố gì từ bên ngoài đến. Cái tiếng nổ này cùng khí tức năng lượng âm u xa lạ mang theo làm cho Thủy Vân Lan trong lòng chấn động, mày trăn xuống, vừa muốn lao ra tìm tòi đến tận cùng, cửa đã mở ra, một nam tử từng ba mươi hốt hoảng xâm nhập, gắng tự trấn định nói: “Tông chủ, kẻ thù bên ngoài xâm nhập, là Thiên Phật nữ bên người Diệp Vô Thần!”

“Cái gì?” Thủy Vân Lan cả kinh, gắt gao liếc mắt nhìn Diệp Vô Thần một cái, hiện sắc mặt hắn cũng ngưng trọng xuống. Hắn không kịp nghĩ nhiều, Thiên Phật nữ cường đại, hắn là một trong những người ít nhiều biết được. Thiên Thần đại lục đều biết năm đó chế phục Thiên Phật nữ là Sở Thương Minh, Phong Triều Dương, Vũ Tiều Tụ cùng Tuyết Nữ bốn người, mà trừ bỏ bọn họ, cũng không có những người khác biết, chỉ dựa vào bốn người bọn họ, cùng Thiên Phật nữ giao thủ chỉ có thể tự bảo vệ mình, thời gian lâu còn có thể rơi vào hạ phong.

Năm đó chế phục Thiên Phật nữ, xuất động là sáu cường giả thần cấp, hai trong đó, một là hắn mới lên Nam Hoàng Tông chủ, một người khác là Bắc Đế Tông chủ hai mươi năm trước - Viêm Thiên Nộ. Cuối cùng phong tỏa Thiên Phật nữ, là hắn mang Tỏa Ma Liên Nam Hoàng Tông đặc chế. Bởi vì bọn họ công kích, cho dù đem năng lượng thương, cũng vô pháp đem nàng đưa vào chỗ chết. Mà bộ váy liền áo màu đen trên người nàng, ngay cả kiếm của Kiếm Thần Thương Minh đều không thể lưu lại một chút dấu vết.

Biết rõ Thiên Phật nữ đáng sợ, kẻ địch như vậy, hắn một Nam Hoàng Tông tông chủ cũng không nguyện đi đối mặt. Cái này cũng là nguyên nhân vì cái gì Diệp Vô Thần sau khi trở về, Nam Hoàng Tông hắn chậm chạp không dám xuống tay đối với Diệp Vô Thần.

“Coi chừng hần” Thủy Vân Lan dùng ánh mắt ý bảo Diệp Vô Thần một chút, dưới chân khẽ chuyển, người đã thành một luồng thanh phong lao ra.

Nam tử nọ hướng về phía Thủy Vân Lan rồi đi đáp ứng một tiếng, sau đó một lời không nói đứng ở bên cạnh người Diệp Vô Thần, không cho hần rời khỏi tầm mắt chính mình.

Diệp Vô Thần không có liếc hần một cái, ngồi ngay ngắn ở nơi nào vẫn không nhúc nhích, trong lòng khẽ thì thầm: “Đồng Tâm ngọc, nhất định phải bảo vệ chính mình cho tốt”.

Đồng Tâm có được là hắc ám cùng tử vong lực tối thuần khiết trong thiên địa, khói độc lấy sinh mệnh con người ở bên ngoài Nam Hoàng Tông, hoặc là nói kịch độc gì của thế gian cũng không khả năng đối với nàng có ảnh hưởng gì, sau khi xâm nhập trong cơ thể nàng ngược lại sẽ chuyển hóa thành lực lượng của nàng. Mà Thiên Phật Nhận trong tay nàng, đó là một cây thần khí ở Thần Chi đại lục đều không người không biết, trình độ sắc bén cũng không thần binh lợi khí nào ở Thiên Thần đại lục có khả năng so sánh, được Đồng Tâm quán chú lực lượng rất mạnh Thiên Phật Nhận giống như một huyết sắc mãnh thú, đem vách tường năng lượng từ Thủy Ngọc Công ngưng tụ thành ở trong khói độc toàn bộ cắt nát.

Khi người trong Nam Hoàng Tông ở xa xa từ tiếng vang cùng năng lượng dao động cực kỳ rất nhỏ xa lạ kia nhận thấy được dị thường, Đồng Tâm đã muốn đi tới trước đại môn, Thiên Phật Nhận đánh mạnh xuống, ở trên vách đá cứng rắn đến không thể tưởng tượng tạo nên một đạo khe rãnh dài, cứ chủ sót ruột nàng không muốn ở trì hoãn một phần một giây thời gian, người nhẹ nhàng đứng lên, tụ tập lực lượng lớn nhất của mình, trong khoảng thời gian ngắn mau áp súc, ngưng tụ thành một mũi tên năng lượng hắc ám lực hỗn hợp khổng lồ, đánh về phía trước.

Vì thế, đại môn của Nam Hoàng Tông tồn tại đã muốn ba ngàn năm bị hoàn toàn phá hủy. Hai người canh giữ ở bên cửa đã ở không thể kháng trụ năng lượng hắc ám mà hóa thành tro bụi hắc ám, ngay cả một chút dấu vết đều không có lưu lại.

Đại môn nổ tung cảnh báo cho toàn bộ Nam Hoàng Tông, làm cho bọn họ rõ ràng biết kẻ địch xâm nhập này là cường đại cỡ nào, khi một bóng đen xuất hiện ở bên trong tầm mắt, mỗi người đều ngậy người một chút, thẳng đến một người hô ra cái tên “Thiên Phật Nữ”, bọn họ từ ngay ngốc mới chuyển biến thành khiếp sợ, lại biến thành ngưng trọng.

Đồng Tâm lập tức liền cảm giác đến chỗ Diệp Vô Thần, thân thể xoay, như tia chớp màu đen bắn về phía phương hướng thư phòng Nam Hoàng Tông chủ. Nàng hành động này theo bản năng sẽ trở thành đối với tông chủ bất lợi, nhất thời vài tiếng hét lớn đồng thời vang lên, ba người ngay mặt nàng đồng thời tiến lên, đồng thời ra tay, đem đường trước người Đồng Tâm gắt gao phong tỏa.

Nam Hoàng Tông thể lực mạnh mẽ, cũng không có ma vũ thể gia nào có khả năng so sánh, bọn họ chênh lệch trong đó dùng cách biệt một trời một đất để hình dung cũng không chút nào là quá. Bởi vì Nam Hoàng Tông cho dù là một hạ nhân hèn mọn nhất, đến bên ngoài cũng sẽ là nhân vật hiển hách một phương, bọn họ chỗ này cùng thế giới bên ngoài so sánh là hai mặt hoàn toàn bất đồng.

Nhưng...

Xẹt...

Roạt...

Một đạo, lão giả có thực lực Linh cấp cao giai xông lên trước hết kia, chỉ cảm thấy trước mắt bỗng nhiên hoa lên, một cổ cảm giác mát ở chính cổ mình xuất hiện, theo đó, hần cảm giác thế giới trước mắt bỗng nhiên bay múa lên, trong thế giới bay múa, hần thấy được thân thể đã đánh mất đầu của chính mình.

Lại là một đạo, trên cổ người thứ hai xông lên xuất hiện một đạo hồng ngân, thân thể vừa mới nhảy lên ở dưới quán tính lăn tới trên mặt đất, rồi không còn tiếng động.

Đinh...

Một thanh âm thấp không thể nghe thấy, huyết nhận trong tay Đồng Tâm rời tay bay ra, từ trước hầu người thứ ba lọt vào, sau hầu mà ra, ở phía trên cổ hần đâm ra một cái lỗ thủng. Bởi vì Thiên Phật Nhận

bay đi thật sự quá nhanh, căn bản không có người thấy rõ quỹ tích phi hành của nó, cường giả cũng có thực lực Linh cấp cao giai này, còn chưa có kịp ra tay, liền bị một nhận đoạt mệnh.

Khi Thiên Phật Nhận bay trở về trong tay Đồng Tâm hi, mặt trên không có dính một tia máu. Nàng vừa ra tay, làm cho hơn mười người vây quanh nàng tim đều đập nhanh lên.

Ba cường giả Linh cấp, toàn bộ là một kích trí mạng. Trong tích tắc đánh gục ba người! Độ nhanh đến mức làm cho bọn họ hoàn toàn không thời gian có phản ứng.

328. Chương 327: Thủy Vân Lan.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 327: Thủy Vân Lan.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thiên Phật nữ cường đại, người Nam Hoàng Tông sao lại không có nghe thấy, kết quả này cũng không phải không thể nhận, mà không thể nhận, là Thiên Phật nữ này đúng là một cô gái nhỏ như vậy, càng không thể nhận, là tôn nghiêm Nam Hoàng Tông đã bị xúc phạm. Thiên Phật nữ tuy mạnh, nhưng người dám can đảm xâm nhập Nam Hoàng Tông, nhiều năm qua như vậy nàng là hoàn toàn người thứ nhất. Mặc kệ nàng là ai, bọn họ tuyệt sẽ không cho phép nàng liền như vậy bình yên rời đi.

“Thiên Phật nữ, quả nhiên danh bất hư truyền... Nhanh đi thông báo đại trưởng lão, chúng ta đến chặn nàng!”

Một tiếng hừ lạnh, theo sau là bốn tiếng hét lớn, bốn người đồng thời nhảy lên, thành trận thế hình tứ giác vây quanh đem Đồng Tâm vây ở trung gian, bốn đạo khí thể mạnh yếu gần nhau đem nàng chặt chẽ tập trung, đây là bốn đạo khí cơ Thiên cấp, làm thành một cái trận thế cường đại đem nàng phong tỏa ở trung tâm. Đồng Tâm trên gương mặt như tuyết lạnh lùng như băng, ánh mắt trong suốt mang theo lo lắng nhìn về phía chỗ của Diệp Vô Thần, thân thể hướng về phía đó thẳng tắp phóng đi, hoàn toàn không có đi để ý bốn người chung quanh đem nàng vây lại.

Một cây lợi kiếm toàn thân màu lam lục bao hàm kinh lực rất mạnh hướng nàng giáp mặt đâm tới, đồng thời, phía sau, còn có trái phải phân biệt truyền đến khí lưu sắc bén, Đồng Tâm tay phải đâm ra, Thiên Phật Nhận vừa vặn điểm ở trên mũi kiếm trường kiếm phía trước, ở một trận thanh âm vô cùng chói tai vang lên, đem cả thanh kiếm dọc theo tuyến trung tâm của nó thẳng băng cắt thành hai nửa, từ mũi kiếm đến tận chuôi kiếm... Vẫn như cũ không có đình chỉ, cho đến nhập vào trái tim người cầm kiếm, sau đó lại quay mạnh người, tay phải vung, trên mũi Thiên Phật Nhận bạo bắn ra một vòng hình cung tối đen, đón mặt ba người khác mà đi.

Ba thanh âm động tĩnh khác nhau vang lên, binh khí trong tay ba người đồng thời bị cắt nhỏ, một người cách gần nhất bị hắc mang nọ chặn ngang chặt đứt, trên thân thể hai người khác cũng nhiều thêm một đạo khe rãnh thật sâu, trọng thương ngã xuống đất, máu chảy như suối.

Ba cường giả Linh cấp bị nàng đối mặt một cái toàn bộ đánh gục, bốn cường giả Thiên cấp, ở hai đòn của nàng đã hai chết hai trọng thương, bọn họ vô cùng cường đại, ở trước mặt Thiên Phật nữ đúng là nhỏ yếu như thế, không có lực chống cự gì.

Người vây quanh Đồng Tâm càng đến càng nhiều, khi đại môn phá sinh ra chấn động, mấy nghìn người trong tông toàn bộ đã bị kinh động, đều hướng phương hướng này đi tới. Nhìn bốn người trên đất, mỗi

người đều hít vào khí lạnh. Bốn cao thủ Thiên cấp hai chết hai trọng thương, cho dù là Nam Hoàng Tông bọn họ cũng khó thừa nhận tổn thất như vậy, Thiên Phật nữ, quả nhiên cường đại như lời đồn!

Đồng Tâm ra tay, mỗi lần đều là thẳng đánh yếu hại, căn bản không muốn cùng dây dưa bọn họ nhiều, tâm nàng, gắt gao ở trên an nguy của Diệp Vô Thần. Trước khi Diệp Vô Thần bị mang đến Nam Hoàng Tông, hẳn báo cho Đồng Tâm không cần theo tới, chính mình sẽ toàn thân trở ra. Nhưng, Đồng Tâm mọi chuyện đều nghe hẳn, duy có chuyện quan hệ đến an nguy của hẳn nàng sẽ lựa chọn tùy hứng, vì thế, nàng một đường lặng lẽ đi theo, thẳng đến hẳn bị mang vào Nam Hoàng Tông, nàng tâm nhắc tới, sau khi lo lắng chờ đợi, nàng rốt cuộc không thể nhẫn nại, liền xông vào như vậy. Bởi vì nàng sợ chậm trễ nhiều một giây, Diệp Vô Thần sẽ xuất hiện nguy hiểm. Phạm vi thần thức của nàng là cường đại người thường khó có thể tưởng tượng, cách rất xa, nàng liền cảm ứng được khí tức cường đại trong Nam Hoàng Tông, không thể không đi lo lắng.

Nàng thân thể bốc lên, bằng tốc độ nhanh nhất hướng về phía Diệp Vô Thần bay đi, lập tức, nàng lại bị ba cao thủ Thiên cấp vừa mới tới ngăn trở, phía sau, hai sườn, cũng có hai đạo khí lưu khổng lồ khác hướng về phía nàng đánh úp lại, lòng nóng như lửa đốt mặt nàng sắc cực kỳ lạnh lùng, nhưng trong lòng nóng nảy mà sinh ra sát tâm cuồng lệ, nguyên bản thân thể bay về phía trước chợt thẳng tắp bay lên, ở trong không trung, nàng song chưởng hướng hai bên mở ra, toàn thân hiện lên một tầng bụi hào quang màu đen, trong phút chốc, hơn mười đạo hào quang màu đen từ trên người nàng bắn mạnh ra, bắn thẳng đến phía dưới.

Phốc... Phốc... Phốc...

Hơn mười đạo hắc mang nộ như hơn mười mũi tên màu đen đến từ địa ngục, vô tình xỏ xuyên qua thân thể bảy người, hắc mang còn thừa bị tránh thoát bắn vào mặt đất, đâm ra một đám lỗ thủng sâu đến khủng bố. Lại là một chiêu, bảy cao thủ thấp nhất Linh cấp trung giai, cao nhất Thiên cấp trung giai bị một kích miểu sát, sáu tiếng kêu thảm thiết hợp cùng một chỗ. Đồng Tâm nhìn cũng không liếc mắt nhìn bọn họ một cái, thân thể nghiêng hạ xuống, bay về phía mục tiêu của nàng.

Trong một căn phòng bí ẩn của Nam Hoàng Tông, một cái lão nhân đã muốn nhắm mắt mấy tháng bỗng nhiên mở mắt. Đây là một lão nhân tiên phong đạo cốt, hẳn một thân áo bào trắng, đầu hoa râu, chòm râu tuyết trắng dài tới trước ngực, không gió mà bay, trên tay nắm một cây phát trần tuyết tằm ti chế thành, nhìn qua tựa như Thái Bạch Kim Tinh hạ phàm.

Sau khi hẳn mở to mắt, cửa đá bịt kín đã lâu bị mở ra, một trung niên đầu đầy mồ hôi xông vào, biểu tình trên mặt đem hết hoảng thất thố của hẳn triển lộ không bỏ sót. Trong Nam Hoàng Tông luôn luôn an hòa, một trận chấn động phía trước đem hẳn từ trong bế quan bừng tỉnh, mà người trước mắt bỗng nhiên xâm nhập cùng biểu tình cũng báo cho hẳn biết tất có đại sự xuất hiện. Lão nhân mặt trầm như nước, chậm rãi nói: “Có đại sự phát sinh?”

“Thiên... Thiên trưởng lão, Thiên Phật nữ bỗng nhiên xâm nhập...” Người nọ một đường hành động quá gấp, còn chưa có hoàn khí, vừa kịch liệt thở hổn hển vừa nói.

“Ta hiểu rồi” Lão nhân nhẹ nhàng đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài. Hẳn bước chân rõ ràng là vô cùng nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng bất quá trong nháy mắt liền biến mất ở trong tầm mắt trung niên. Trung niên lau mồ hôi trên trán, thở phào một hơi nói: “Có Thiên trưởng lão cùng Địa trưởng lão ở đây, Thiên Phật nữ lại có cái gì đáng sợ”.

Trong Nam Hoàng Tông, trừ bỏ tông chủ nhất mạch, thì có bốn người mạnh nhất ẩn theo thiên địa huyền hoàng thứ tự sắp xếp làm bốn trưởng lão, trong đó, trưởng lão lấy chữ Thiên mà mạnh nhất, Địa trưởng lão thứ thứ hai, Huyền, Hoàng theo sau. Nam Hoàng Tông trước mắt tổng cộng có sáu người bước vào thần giai, bốn trong đó, là Thiên Địa Huyền Hoàng bốn trưởng lão. Thiên trưởng lão mạnh mẽ, là công nhận đệ nhất Nam Hoàng Tông, so với tông chủ tuổi còn trẻ thì mạnh hơn rất nhiều, mà sau khi trải qua mười năm bế quan, hẳn lại cường đại đến loại trình độ nào, không người nào biết. Nhưng hẳn trước mắt ở trong Nam Hoàng Tông địa vị gần với tông chủ, không chỉ là hẳn có Thủy Ngọc Công tối cường, còn vì hẳn tính tình ôn hòa, đối với tất cả mọi người cao thấp trong tông đối xử bình đẳng, thường xuyên ở trên tu hành Thủy Ngọc Công chỉ điểm. Liền ngay cả tông chủ thấy hẳn, cũng sẽ biểu hiện ra tương đương kính trọng.

Mà nay, Thiên, Địa hai trưởng lão đều ở trong tông, Huyền Hoàng thì cực ít hồi tông.

“Ngăn nàng lại, Thiên Địa hai trường lão lập tức sẽ lại đây!” Một thanh âm hô to, cũng ở trước mặt công về phía Đồng Tâm. Mà những người công kích Đồng Tâm kết cục chỉ có một – chết.

Thiên cấp cùng Linh cấp kém một cấp, tượng trưng cho chênh lệch thực lực thật lớn, nhưng Linh cấp đối mặt Thiên cấp cũng không ý nghĩa không thể kháng cự, vài người có thực lực Linh cấp cao giai, có thể hoàn thắng một Thiên cấp đệ giai thậm chí trung giai. Nhưng Thiên cấp cùng Thần cấp chênh lệch, ý nghĩa khác biệt người cùng thân, mười Thiên cấp đối mặt một Thần cấp, cũng đừng muốn có chút phần thắng. Mà hướng chỉ đối mặt một người thực lực thậm chí còn hơn cả Thần cấp – Thiên Phật nữ.

Từng người một trước mặt ở Đồng Tâm ngã xuống, thời gian hơi lâu, trên người nàng đã muốn dính một chút huyết châu trốn không thoát, phía trên mặt đất, cũng nằm một đám thi thể nhìn thấy mà ghê người. Thi thể này cũng không phải là thi thể phạm nhân, mà là một đám cao thủ chân chính, lại có thể thành tựu bá nghiệp, liền như vậy ngay lập tức bị ai mất mạng trong tay Thiên Phật nữ. Nhưng cho dù vậy, bọn họ ở trước mặt Thiên Phật nữ cường đại cũng không chút nao núng, một người tiếp một người ngã xuống, một người tiếp một người lại xông lên, đem bước chân nàng gắt gao bám trụ.

Xệt xệt...

Lại là một trận thanh âm da thịt bị cắt xé làm cho người ta khó chịu, ba người trước người Đồng Tâm bị cả lẫn binh khí nhất tề bị chém đứt, chướng ngại trước người Đồng Tâm rốt cuộc tạm thời sạch sẽ, phía sau, hai thanh trường kiếm đang chém ở trên lưng nàng, Đồng Tâm động cũng không động, không có cảm giác gì, ngay cả quần áo nàng cũng không có tổn thương gì, nàng tùy tay một trái, bàn tay nhỏ bé trắng nõn đã xem hai thanh trường kiếm phía sau chộp vào trong tay, một đoàn hắc quang từ trên tay nàng phóng thích mà ra, dọc theo thân kiếm bay đi, khởi lên hai tiếng kêu thê thảm. Mở hai mắt tối đen tĩnh mịch, nàng lại hướng vị trí Diệp Vô Thần chạy như bay mà đi. Thời điểm giết người, nàng chưa bao giờ sẽ có cảm giác không khoẻ gì, lấy đi tính mệnh con người giống như là một loại bản năng của nàng, nàng tham luyện cái loại cảm giác này, nhưng khi tùy tùng ở bên người Diệp Vô Thần, tâm thị huyết của nàng ở dưới Diệp Vô Thần dẫn đường thông thả nhạt đi, không hề tùy ý đi sát sinh, vì không chịu để hấn chán ghét, nàng thậm chí không dám làm cho trên người mình dính máu. Nhưng cái này, tuyệt không đại biểu nàng biết cái gì gọi là nhân từ nương tay.

Bỗng dưng, Đồng Tâm thân thể đình trệ, một luồng gió vô cùng lạnh như băng từ phía trước nàng đánh thẳng đến, gây cho nàng cảm giác hít thở không thông thật mạnh. Đồng Tâm ánh mắt trầm xuống, tay phải nhanh đâm, Thiên Phật Nhận có thần oai đón khí lưu âm lãnh thẳng tắp đâm tới, đem khí lưu dễ dàng mở ra, đâm về phía bóng người vừa mới xuất hiện kia.

Bình!

Một tiếng thanh thúy vang lên, Thiên Phật Nhận bỗng nhiên đâm vào một khối vách tường màu lam bỗng nhiên hình thành, sau vách tường là một đôi bàn tay lóe ra lam quang. Thủy Vân Lan trầm mi tức mục, thân như bàn thạch vẫn không nhúc nhích, hai tay đều xuất ra, ngưng kết ra một khối vách tường thủy ngọc vô cùng kiên cố, đã cứng rắn chặn Thiên Phật Nhận lại.

Nhưng, hấn ra là hai thủ, mà Đồng Tâm chỉ là tay phải, khi Đồng Tâm tay trái đánh ra, đánh lên trên tầng vách tường thủy ngọc nọ, một tiếng phành thanh thúy vang vang, vách tường thủy ngọc vỡ ra, Thủy Vân Lan mau lui mấy bước, Đồng Tâm cũng một cái nhảy lùi lại, dừng ở trên đất, gắt gao nhìn chăm chăm vào Thủy Vân Lan.

“Tông chủ!” Thủy Vân Lan xuất hiện làm cho bọn họ nhất tề thở phào một hơi nhẹ nhõm, đều hô to ra tiếng. Thủy Vân Lan thần sắc ngưng trọng, vung tay lên: “Các người lui ra”.

Người Nam Hoàng Tông chung quanh bắt đầu chậm rãi lui ra, hình thành một cái vòng tròn thật lớn xa xa nhìn lại, không một người kiên trì. Vừa mới cùng Thiên Phật nữ một phen giao phong làm cho bọn họ rõ ràng, cường giả Thiên cấp ở trong mắt người thường nhân là một thể hệ tông sư đẳng phong tạo cực, nhưng ở trong mắt cao thủ Thần cấp, cũng chỉ là một đám tiểu nhi gây yếu, thân, chỉ có thân mới có thể đối phó, cũng không phải con người có thể bằng số lượng tới thắng được.

“Tông chủ, ta đến giúp người” Thủy Vân Phá Vừa mới đuổi tới đi đến bên người Thủy Vân Lan, trầm giọng nói.

“Người cũng lui ra, người mặc dù đã muốn đạp lên con đường đạo thần, nhưng cùng đạo thần chân chính còn kém khá xa, cùng nàng giao thủ, rất nguy hiểm” Thủy Vân Lan nâng tay lên nói.

Thủy Vân Phá ngưng mi một cái, gật đầu lui ra.

Đồng Tâm chậm rãi tiến về phía trước một bước nhỏ, đôi mắt vừa động, đã như một mũi tên rời cung bay đi, Thiên Phật Nhận thẳng thủ yết hầu hần, người trước mắt này, làm cho nàng cảm giác được một tia uy hiếp, nhưng cũng chỉ là một tia như vậy mà thôi.

329. Chương 328: Bốn Người Mạnh Nhất Nam Hoàng Tông.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 328: Bốn người mạnh nhất Nam Hoàng Tông.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Luồng gió âm lãnh giãy lất tức tới, Thủy Vân Lan thần kinh sớm căng thẳng dưới chân chợt khởi, hàn quang đao nhận lóe ra nọ liền từ sát chớp mũi hần gào thét mà qua, tốc độ mau lẹ tuyệt luân làm cho Thủy Vân Lan tránh đi mà toàn thân lại không tự chủ được chảy ra một chút mồ hôi lạnh. Hần không phải lần đầu tiên cùng Thiên Phật nữ giao thủ, nhưng tuyệt đối là lần đầu tiên một mình cùng nàng giao thủ, thừa nhận là một loại áp lực trầm trọng chưa bao giờ từng có, áp trái tim hần đều có chút run rẩy khó chịu.

“Thủy Ngọc Thiên Hoa!!” Đối mặt Thiên Phật nữ, tùy thời đều đã có khả năng chết, Thủy Vân Lan nào dám có điều giữ lại, theo hần hét lớn một tiếng, thần khí tức mang theo một cỗ uy áp trầm trọng trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trên người hần phóng thích mà ra, phía trên song chưởng, lại nhảy mắt kết khởi một khối bóng tuyết thật dày... Đó không phải bông tuyết, mà là thủy ngọc vô cùng cứng rắn Thủy Ngọc Công ngưng tụ thành.

Ầm!!

Thủy ngọc trong tay bắn nhanh mà ra, bắn thẳng đến thân thể của Đồng Tâm. Đó không đơn giản là hai khối thủy ngọc, mà là liên tiếp không ngừng từ trong tay Thủy Vân Lan bắn nhanh, một khối tiếp theo một khối, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, dần dần bắt đầu như một mảng mưa đá trong cuồng phong bạo vũ, hướng trên người Đồng Tâm vô tình đánh tới.

Đồng Tâm từ lúc thời khắc Thủy Ngọc Thiên Hoa của hần bắt đầu liền tránh đi thân thể, nhưng theo nàng di động, Thủy Vân Lan hai tay cũng tùy theo mà động, bắn nhanh thủy ngọc chặt chẽ tập trung vào thân thể nàng. Bên trong đồng tử như sao trời của Đồng Tâm hơi lóe hàn quang, không hề tránh né, mà là liền như vậy đón Thủy Ngọc Thiên Hoa của Thủy Vân Lan hướng nàng đánh sâu đi qua...

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt...

Thủy ngọc nhanh như mưa to gió lớn, mà Đồng Tâm phát tay tốc độ còn nhanh hơn, ở trong mưa to gió lớn, Thiên Phật Nhận của nàng tạo thành một mạng lưới màu máu, đem thủy ngọc nghênh diện mà đến nọ chặt đứt. Thủy ngọc mặc dù nhanh, nhưng tốc độ của nàng còn nhanh hơn, toàn bộ thủy ngọc nọ đánh vào trên Thiên Phật Nhận, sau khi bị cắt thành hai đoạn hóa thành năng lượng thể biến mất ở trong không trung, không sót cái nào.

Mà Đồng Tâm, trong lúc đó cũng tức tốc bức gần, sau đó tay phải hắc quang chợt lóe, Thiên Phật Nhận hư không vẽ ra một đạo huyết tuyến.

Thủy Vân Lan “Thủy Ngọc Thiên Hoa” đình chỉ, tay trái xuất hiện một đạo vết máu thật sâu. Hắn hét lớn một tiếng, tiến về phía trước một bước, tay phải biến chương thành quyền, Thủy Ngọc Công nơi tay rất nhanh ngưng tụ, làm cho toàn bộ cánh tay phải của hắn rất nhanh bị kín một tầng màu lam, màu lam dần biến càng ngày càng đậm, cuối cùng lại biến thành băng màu lam như bông tuyết, hướng trên người Đồng Tâm thẳng đánh tới.

Cánh tay biến dị mang theo luồng gió lạnh như băng đánh về phía thân thể Đồng Tâm, Đồng Tâm vừa mới chém ra Thiên Phật Nhận không kịp thu hồi, chương trái tinh tế hướng trên quyền hắn ấn đi, hai người hai tay còn chưa có tiếp xúc, năng lượng đáng sợ đã muốn cách không chạm vào nhau, vang lên một trận nổ vang trầm đục làm cho người ta đau cả tai, thiên không âm u một chút, nhiệt độ không khí chung quanh đã ở trong nháy mắt đột nhiên giảm xuống, lại lấy tốc độ như vậy thẳng lên lại. Đồng Tâm thân thể ở giữa không trung bốc lên một cái nhẹ, lại đánh về phía Thủy Vân Lan, Thủy Vân Lan cánh tay chấn động, vừa mới cùng lực lượng Đồng Tâm va chạm, Thủy Ngọc lực của hắn lại có đại bộ phận bị buộc về, làm cho cánh tay hắn ngừng mất đi tri giác, thân thể hơi rút lui, bên trong lồng ngực cũng bốc lên không thôi. Ngán ngùi giao thủ, hắn rõ ràng biết, chính mình so với hai mươi năm trước có đột phá thật lớn, vẫn như cũ cùng Thiên Phật nữ vô cùng khùng bố hơn hai mươi năm trước kia vẫn kém khá xa.

Hắn tay phải duỗi ra, rút ra nhuyễn kiếm ở bên hông. Cái thanh Thủy Ngọc Kiếm này mười mấy năm là lần đầu tiên lại thấy mặt trời, vừa xuất hiện, liền hóa ra hào quang như nước, va chạm ở trên Thiên Phật Nhận của Đồng Tâm. Xoảng xoảng xoảng... trong một cái hô hấp, một kiếm một nhận liền va chạm mấy lần. Nhưng thần khí Thiên Thần đại lực, lại sao có thể so sánh cùng siêu thần khí Thần Chi đại lực, lại thêm thực lực Đồng Tâm vốn là vượt qua Thủy Vân Lan, ngay cả không dùng tới siêu thần cấp khí, cũng kém không xa, Thủy Vân Lan cùng binh khí năng giao phong, mỗi lần va chạm, đều cảm giác được một cỗ lực lượng âm u từ địa phương mũi kiếm chạm vào nhau truyền lại mà đến, lực lượng nọ mang theo một loại lực vận vẹo đáng sợ, làm cho hắn toàn thân cao thấp đều theo đó mà càng ngày càng cảm thấy khó chịu mãnh liệt, đồng thời bước chân cũng tùy theo lui về phía sau.

Cạch!

Một cỗ lực âm u khó có thể kháng cự từ trên tay truyền đến, làm cho cánh tay phải hắn chấn động, Thủy Ngọc Kiếm đã muốn rời tay. Thủy Vân Lan mặc dù kinh không loạn, đơn giản theo lực lượng làm cho Thủy Vân kiếm thoát tay bay ra, hai tay đều xuất, lam quang hơi lóe, trước người đã muốn ngưng tụ lại một đạo vách tường thủy ngọc không thể phá vỡ. Ngược lại với Viêm Hồn Quyết Bắc Đế Tông chủ cường công, Thủy Ngọc Công Nam Hoàng Tông phòng ngự cùng khả năng kiếm chế còn hơn công kích, hơn nữa thắng được không chỉ một chút. Vách tường Thủy Ngọc, đó là kỹ năng phòng ngự cực mạnh ở trong Thủy Ngọc Công, có trình độ phòng ngự như ngọc thạch.

Nhưng, cho dù là thần cấp Thủy Ngọc Công tạo nên phòng ngự thủy ngọc, cũng khó ở dưới Thiên Phật Nhận có thể bảo toàn. Thiên Phật Nhận đâm một cái, đã đem vách tường thủy ngọc vừa mới ngưng tụ thành đâm thủng, thân nhận vừa động, lực lượng hắc ám phát ra, vách tường thủy ngọc tựa như một tầng thủy tinh bị đánh thủng mà vỡ ra, Thiên Phật Nhận lóe ra ánh sáng lạnh huyết sắc thể đi không giảm, theo thân thể Đồng Tâm chạy như bay đâm thẳng mi tâm Thủy Vân Lan.

Ngay mặt giao chiến, hắn bị Đồng Tâm gắt gao áp chế hoàn toàn ở bên trong hắn dự kiến, nhưng ngay cả Thủy Ngọc Công phòng ngự đều bị năng dễ dàng đâm thủng thoát phá, cái này không thể không cho hắn chấn động, trở tay không kịp cũng không còn lựa chọn, thân thể bằng tốc độ nhanh nhất vội vàng thoái lui, nhưng tốc độ Đồng Tâm là hắn không thể so sánh, mũi nhận màu đỏ tươi nọ như bóng với hình, cách mi tâm hắn càng ngày càng gần...

“Hây!!”

Một tiếng quát lớn, thanh âm chấn tứ phương, cùng tiếng hét lớn theo tới mà cát bụi nổi lên bốn phía. Một thân ảnh cao lớn từ phía nam lao ra, tung người dựng lên, như một con hùng ưng lừng không tới, hai tay lần lượt thay đổi, một khối băng lam thủy ngọc dài gần hai thước theo hắn di động ở trước người hắn hình thành, bay vút hướng về phía Đồng Tâm sắp thương đến Thủy Vân Lan.

Một cỗ trọng áp trầm trọng từ đỉnh đầu đánh úp lại, Đồng Tâm đột nhiên xoay người, ngừng lại thể vọt tới trước, tay phải vung ra, Thiên Phật Nhận theo tay phải năng huy động ở trong không trung hóa ra một

đường huyết sắc, đem khối thủy ngọc thật lớn nọ xuyên qua. Một tiếng nổ vang, thủy ngọc ở không trung nổ tung, hóa thành năng lượng thể tán đi. Mà người toàn thân áo xanh kia cũng từ không trung hạ xuống, dừng ở một sườn khác Đồng Tâm, cùng Thủy Vân Lan một trái một phải đem nàng vây ở bên trong.

Thủy Vân Lan cùng Thiên Phật nữ giao thủ cũng không có bao lâu, thế cục lại hiện ra nghiêng về một phía làm cho người Nam Hoàng Tông khó có thể nhận, lúc này thấy người áo xanh xuất hiện, bọn họ tâm căng thẳng rồi cuộc buông xuống. Nếu tông chủ cùng liên thủ, nhất định có thể chiến thắng Thiên Phật nữ.

“Nàng chính là Thiên Phật nữ?” Người áo xanh đã khá già nua, nhìn qua đã gần đến bảy mươi, nhìn cô nương nhỏ bé toàn thân phóng thích khí tức lạnh lùng, lại tinh xảo đáng yêu đến làm cho người ta không thể tin được kia, hẳn đầu tiên lộ ra là kinh ngạc. Mặc cho ai, lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Phật nữ đều làm ra phản ứng như vậy. Nhưng hẳn dù sao cũng là người phi thường, lập tức lại trầm mặt xuống: “Thiên Phật nữ, quả nhiên danh bất hư truyền”.

Thủy ngọc kiên cố, không người so với bọn hắn càng hiểu biết. Hắn vừa mới ngưng tụ thành khối thủy ngọc thật lớn nọ nguyên bản là muốn ép nàng tránh né, lại không nghĩ tới lại bị nàng một nhận đánh thủng, dưới mắt ngoài bình tĩnh, hẳn trong lòng kịch liệt chấn động.

“Không sai” Thủy Vân Lan điều chỉnh tốt khí tức, khẽ gật đầu: “Nghĩa phụ, ta biết người chưa bao giờ có cùng người khác liên thủ đối địch qua, nhưng hôm nay, liên thủ đối phó nàng cũng không mất mặt”.

Người áo xanh, kỳ danh Thủy Huyền Phong. Hắn thân phận chân thật đó là sinh phụ Thủy Vân Lan. Sau trận dị biến năm đó, Thủy Huyền Phong “quân pháp bất vị thân”, “Thủy Vân Lan” gặp trừng phạt, mà trong tông không người trách tội hắn, ngược lại còn khen ngợi đại nghĩa này. Lại vì Thủy Vân Thiên cùng Thủy Vân Lan cực kỳ giống nhau, “Thủy Vân Thiên” liền chủ động nhận hắn “vĩnh viễn không thể cùng con gặp lại” làm nghĩa phụ, vẫn liên tục đến hôm nay. Hẳn, rõ ràng là một trong sáu cao thủ thần cấp trong Nam Hoàng Tông.

Thủy Huyền Phong thần sắc ngưng trọng gật đầu, theo đó lại lắc lắc đầu nói: “An nguy Tông chủ quan hệ an nguy cùng tương lai toàn bộ Nam Hoàng Tông, không thể có chút sơ xuất, sao có thể tùy tiện cùng người nguy hiểm như vậy giao thủ” Hắn ánh mắt đảo mạnh qua đám người đã muốn tránh xa xa, trầm giọng quát: “Đám khốn kiếp kia, các ngươi sao có thể để cho tông chủ phạm hiểm như thế!!”

Cao thủ Nam Hoàng Tông chung quanh một trận xấu hổ, không một trả lời. Kẻ thù bên ngoài xâm nhập, bọn họ vốn nên liều mạng đối chiến. Nhưng đối mặt Thiên Phật nữ, bọn họ xông lên cũng chỉ sẽ là một đồng vật hi sinh, nàng cùng tông chủ chiến đấu trong lúc đó, nhìn như thường thường thản nhiên, nhưng cũng không phải bọn họ có khả năng nhúng tay.

“Trách không được bọn họ, bọn họ cho dù ra tay, cũng chỉ sẽ tăng thương vong, thế cục thiên hạ trước mắt, chúng ta phải tận khả năng bảo tồn thực lực. Ta mặc dù không phải đối thủ của nàng, nhưng kiên trì đến khi các người đến, tuyệt không vấn đề” Thủy Vân Lan chăm chú nhìn nói.

“Ha ha ha ha, Huyền Phong nói không sai, an nguy tông chủ quá lớn, Thiên Phật nữ liền giao cho chúng ta là tốt rồi”.

Một thanh âm ngân nga từ xa xa truyền đến, phiêu phiêu dang dang giống nhau đi vào chân trời, mỗi người chung quanh đều cảm thấy thanh âm này giống nhau là vang lên ở bên tai mình, một loại cảm giác thư thái cùng ôn hòa cũng theo thanh âm này ở trong lòng mà phát lên. Sau khi nghe thanh âm này, trên mặt mỗi người đều lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Thiên trưởng lão!”

“Thiên trưởng lão rốt cuộc đến đây, lúc này rốt cuộc có thể yên tâm rồi”.

“Ha ha, nếu Thiên trưởng lão cùng Phong bá liên thủ, tuyệt đối là thiên hạ vô địch. Bất quá, Thiên Phật nữ này vì cái gì sẽ xuất hiện ở trong này?”

Thiên trưởng lão xuất hiện giống như cấp người trong Nam Hoàng Tông một liều thuốc an thần, làm cho bọn họ lo lắng giảm đi, có thể thấy được hắn ở Nam Hoàng Tông uy tín cao cỡ nào. Mà trong lòng sau khi buông xuống, bọn họ rốt cuộc bắt đầu nghĩ đến một cái nghi vấn quan trọng: Thiên Phật nữ vì cái gì sẽ tới nơi này?

Giải thích duy nhất - Diệp Vô Thần bị đưa tới nơi này, rước lấy sát tinh này tới.

Một lão nhân tiên phong đạo cốt như một tiên nhân từ không trung phiêu phù mà đến, mang theo nụ cười ôn hòa dừng ở trước người Đồng Tâm cách đó không xa, ánh mắt dừng lại ở trên người nàng, phát trần trong tay xuất ra một chút bóng trắng, hần xuất hiện, mang theo một loại khí tràng cực kỳ vi diệu, ngay cả không khí lưu động, đều theo người hần mà trở nên nhu hòa thư hoãn.

“Dem nàng chế phục, rồi chậm rãi giải thích đi” Cảm thụ được sát tâm cùng lực âm u làm cho người ta sợ hãi của cô gái trước mắt, Thiên trưởng lão không có truy hỏi nguyên nhân, bình tĩnh nói xong, mặt ngoài thân thể đã muốn phiêu khởi một tầng lam quang, tiếp theo lam quang hóa thành thủy ngọc, bao trùm ở phía trên thân thể, hình thành một đạo phòng ngự kiên cường dẻo dai ở trên thân thể hần.

“Ha ha ha ha, Nam Hoàng Tông ta thật sự là đã lâu đều không có náo nhiệt như vậy, nếu mấy lão nhân này đều bị bức ra đến đây, lại có thể nào thiếu ta”.

Khác với tâm thư hoãn của Thiên trưởng lão, thanh âm này tuy rằng cũng là già nua, nhưng lộ ra một cỗ hào sảng cùng tục tằng. Lúc thanh âm hạ xuống, người cũng đã khấn cấp hạ xuống theo, đây là một lão giả thân khoác áo choàng màu đất, diện mạo hung ác, đầu bạc dựng thẳng lên, mặt đầy râu bạc trắng. Hần tinh tế đánh giá cô gái đồ đen bị bốn người bọn họ theo thể đỉnh bốn chân vây quanh ở trung gian, lớn tiếng nói: “Hay cho một Thiên Phật nữ, lại xuất hiện ở bên trong Nam Hoàng Tông chúng ta, bất quá cũng tốt, cuộc sống bình tĩnh cuối cùng có thể thêm chút việc vui. Huyền Phong, cái này người cứ yên tâm đi, có bốn người chúng ta liên thủ, người trong thiên hạ không ai không thể địch, nếu là như vậy mà vẫn làm cho Thiên Phật nữ này bị thương tổn chủ, chúng ta cũng không mặt mũi sống ở trên đời này”.

330. Chương 329: Chiến Đi, Đồng Tâm!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 329: Chiến đi, Đồng Tâm!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Ngay cả Địa trưởng lão cũng đến đây, cái này còn có cái gì lo lắng. Địa trưởng lão nói đúng vậy, bốn người tối cường Nam Hoàng Tông liên thủ, còn có ai có thể cùng địch nổi!?” Người Nam Hoàng Tông đều trong lòng thầm hô, đồng thời lại đều không hện mà cùng lui bước về phía sau, bốn người tối cường Nam Hoàng Tông ngày thường đều cực ít ra tay, mà nay lại liên thủ đối phó Thiên Phật nữ, có thể nghĩ, bọn họ ở trên người cô gái nhỏ nhỏ này cảm nhận được loại áp lực nào, nếu không lại như thế nào buông tâm cao khí ngạo mà bốn người liên thủ. Chiến đấu như vậy có lẽ sẽ thực ngắn, nhưng năng lượng dao động sinh ra nhất định là tai nạn, nếu đứng quá gần, nhẹ thì bị thương nặng, nặng thì mất mạng. Mà đình viện lầu các chung quanh này - bọn họ tin tưởng, sau trận chiến đấu này, chúng nó cơ bản không có khả năng tồn tại.

Thủy Vân Lan cảm thấy áp lực đã không còn, cười gật đầu: “Bản thân kế thừa tông chủ vị, cũng là lần đầu gặp được kẻ thù bên ngoài xâm nhập, có thể nào không đếm xỉa đến. Hôm nay, liền để ta cùng với nghĩa phụ, Thiên Địa trưởng lão liên thủ một lần, bởi vì nếu bỏ lỡ lần này, liền cơ bản không có khả năng lại có cơ hội lần sau, ha ha ha ha!”

Bốn người đem Đồng Tâm vây quanh ở chính giữa, Thủy Vân Lan cùng Thủy Huyền Phong nguyên bản sắc mặt ngưng trọng cũng trở nên bình thản ung dung. Mà Đồng Tâm vẫn là lẳng lặng đứng ở nơi đó, ánh mắt tĩnh mịch, thật lâu không hề động tĩnh. Từ sau khi Thiên trưởng lão xuất hiện, áp lực, liền toàn bộ chuyển dời đến trên người nàng. Nay, thân thể bị bốn cường giả thần cấp tập trung, cỗ lực áp bách nọ mạnh, cũng

không người thường có khả năng tưởng tượng. Năm đó, nàng độc chiến Thiên Thần tứ thần, cùng với tông chủ Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông lúc ấy, cuối cùng tan tác. Nhưng, khi đó đối thủ nàng là năm thần cấp đệ giai, một thần cấp trung giai, mà hiện tại, nàng đối mặt là ba cường giả thần cấp trung giai, còn có một thần cấp cao giai, thực lực so với nàng cũng kém không có mấy. Lão nhân đầu bạc gọi là “Thiên trưởng lão”, áp lực gây cho nàng thậm chí không kém gì ba người khác cộng lại.

Bốn người nhất nhất đối diện, sau đó đồng thời chậm rãi hướng về phía trước tới gần, Đồng Tâm đang thừa nhận áp lực từ bọn họ, bọn họ làm sao cũng không phải từ trên người Đồng Tâm cảm nhận được khí tức vô cùng đáng sợ. Nếu không, bốn cường giả tuyệt thế bước trên thần giai, có tôn nghiêm thần nhân lại như thế nào sẽ lựa chọn liên thủ. Tại loại tình cảnh này, trên người cô gái này đến tột cùng có cái bí mật gì, vì sao lại có thực lực làm cho người ta sợ hãi như thế đã không còn quan trọng, bọn họ phải đem nàng đánh chết, hoặc là dùng Tỏa Ma Liên chế phục, nếu không, nếu bị kẻ địch đáng sợ như vậy rời đi, sẽ là tai nạn của Nam Hoàng Tông.

“Cẩn thận đoản đao trong tay nàng, đó không phạm vật, so với thần khí Thương Minh kiếm còn muốn đáng sợ hơn, ngay cả vách tường thủy ngọc của ta đều có thể cắt vỡ” Thủy Vân Lan thấp giọng nhắc nhở nói.

Đồng Tâm tay phải nắm chặt Thiên Phạt Nhận, lấy tốc độ vô cùng thông thả nâng lên, ánh mắt, mang theo lưu luyến si mê cùng lo lắng thật sâu nhìn về phía Diệp Vô Thần, nàng rõ ràng, nàng phải làm không phải đem bốn người đáng sợ này đánh bại, cũng không có biện pháp đánh bại, mà là tìm được hấn, dẫn hấn rời đi.

Bàn tay nhỏ bé non mịn như tuyết hừ không hoa lên, Thiên Phạt Nhận xé mở không khí, phát ra một tiếng rít chói tai tiếng, cũng mở màn nàng độc chiến bốn người tối cường Nam Hoàng Tông.

Oành!!

Mặt đất lắc lư, chén trà trên mặt bàn lay động rồi cuộc đã ngã xuống, sau khi lăn vài vòng thì rơi xuống đất vỡ nát. Trên vách tường, một bộ bích họa đã ở trong chấn động rơi xuống đất. Người trông coi Diệp Vô Thần kia mất lộ ra kinh ngạc, thân thể lại như dính trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Diệp Vô Thần, e sợ cho hấn từ trong tầm mắt chính mình biến mất. Diệp Vô Thần khép hờ hai mắt, trong lòng thầm nói: “Bốn... một trong đó thực lực lại gần tới Viêm Thiên Uy. Đồng Tâm, nhất định phải bảo vệ tốt chính mình, ta ở bên cạnh chờ người”.

Hấn tuy rằng rất muốn lao ra đưa Đồng Tâm rời khỏi đây, nhưng dưới loại này tình cảnh, hấn căn bản không giúp được Đồng Tâm. Hấn tuy là ngụy trang, lừa bịp ánh mắt thế nhân. Nhưng cho dù ngụy trang, hấn thực lực cũng chỉ có thiên cấp trung giai. Thực lực như vậy phối hợp phong lực vượt xa cấp bậc thực lực của hấn, thành tựu uy danh Tà Đế của hấn. Nhưng, quái vật thực lực lớn hơn hấn ở Nam Hoàng Tông, ở trước mặt cường giả thần cấp như Thủy Vân Lan, lấy không chịu nổi một kích để hình dung đều cũng không vì quá. Hiện tại có thể giúp Đồng Tâm, chỉ có chính nàng.

Hấn cũng tin tưởng nàng, có thể bình an thoát ly khốn cảnh.

Nam Hoàng Tông tứ đại thần cấp cường giả tuy rằng chỉ đơn giản là đem Đồng Tâm vây quanh ở trung gian, nhưng khí cơ bọn hấn cũng đã đem mọi phương vị Đồng Tâm có thể thoát đi phong tỏa hoàn mỹ. Đồng Tâm nếu yếu thoát ly bọn họ vây kín, phương pháp duy nhất chính là đem phòng ngự hoàn mỹ một người trong đó xé rách. Ở trong im lặng, nàng rồi cuộc đã động, bốn người Nam Hoàng Tông cũng đồng thời động theo. Cao thủ thần cấp, không động thì thôi, vừa động liền có thể nói kinh thiên động địa, mà bốn cao thủ thần cấp ở cùng thời gian, không hề giữ lại đồng thời phóng xuất ra khí thế, ngưng tụ thành một cỗ khí lưu bài sơn đảo hải, cao thủ Nam Hoàng Tông xa gần ở ngoài trăm mét toàn bộ cảm giác được một cỗ trọng áp đánh úp lại trên ngực, làm cho bọn họ muốn ngất.

Đồng Tâm thân thể ở khí thế áp chế đánh mất sự linh hoạt như tia chớp màu đen, hiện ra rõ ràng bị cản trở, nhưng cho dù như thế, thân thể nho nhỏ của nàng tốc độ vẫn kinh thế hãi tục như cũ, trong tích tắc đã muốn đâm đến chỗ yếu nhất của Thủy Huyền Phong ở trước mặt, Thiên Phạt Nhận của nàng vừa mới đâm ra, một tầng... hai tầng... ba tầng thủy ngọc trong suốt hầu như ở cùng thời gian trước sau ở trên người nàng hình thành. Đây là Thủy Vân Lan cùng Thủy Huyền Phong đồng thời ngưng tụ thành phòng ngự thủy ngọc, Thiên Phạt Nhận có thể dễ dàng phá phòng ngự thủy ngọc của một người, nhưng còn hai người... Thiên Phạt Nhận của nàng đem tầng thủy ngọc thứ nhất cùng thứ hai đâm thủng, lại bị tạm thời cách trở

ở tầng thủy ngọc thứ ba, nàng ngưng lại trong ngấn ngủ, băng phong cuồng bạo hỗn loạn lạnh thấu xương đã cuốn từ phía sau cùng bên trái nàng đánh tới, trước người, Thủy Vân Lan cùng Thủy Huyền Phong cũng biến thủ thành công, một tầng phòng ngự thủy ngọc cuối cùng ầm ầm vỡ tan, nổ thành vô số mảnh nhỏ, ở dưới ánh mặt trời chiếu đều phản xạ hào quang huyền lệ đến cực điểm, giống như bông tuyết hoa lệ mà bay ra bốn phía.

Thủy Vân Lan cùng Thủy Huyền Phong đồng thời ra tay về phía trước, chụp về thân thể Đồng Tâm, Đồng Tâm trong thủy ngọc nổ mạnh trong nháy mắt ngấn ngủ mất đi cân bằng, bốn phía thụ địch, giống như bốn tòa đại sơn lấy phương hướng khác nhau áp về phía thân thể nàng. Tay phải nàng vùng mạnh, đem Thiên Phật Nhận hưởng bên phải mình bắn ra, bức Địa trưởng lão ra, hai tay cũng thuận thế mở ra, một tầng hào quang màu đen trong nháy mắt ở mặt ngoài thân thể nàng hình thành.

Phát trần của Thiên trưởng lão, cùng Thủy Ngọc lực phụ tử Thủy Huyền Phong đồng thời oanh kích ở trên màn hào quang tối đen chợt hình thành chung quanh thân thể Đồng Tâm, ở trong nháy mắt phát trần cùng bàn tay tiếp xúc đến hào quang màu đen nọ, một cỗ khí tức mang theo lực lượng cắn nuốt đáng sợ hỗn loạn từ trên tay bọn họ ủa vào trong tim bọn họ, làm cho tâm hải của bọn họ rung chuyển một trận, vô số cảm xúc phản đối trong phút chốc ở trong đầu, trong lòng hỗn loạn đan xen, ngay tại tâm thần bọn họ bị thất lạc trong chớp mắt ngấn ngủ, bên tai một tiếng ầm ầm nổ vang, lấy thân thể Đồng Tâm làm trung tâm, một vòng năng lượng giao tạp màu đen cùng màu lam nổ mạnh thật lớn bùng nổ ra, mang theo lực lượng có tính tai nạn đánh sâu vào bốn phía mà đi, Thiên Địa trưởng lão cùng phụ tử Thủy Huyền Phong bay ngược mà đi, phiêu phù ở không trung ổn định thân hình, mà phòng ốc đình viện gần trăm mét chung quanh, đều tại một kích này hóa thành tro tàn.

Đồng Tâm vẫn như cũ lẳng lặng đứng ở nơi đó, thần sắc vẫn lạnh lùng yên lặng như cũ, tay phải nàng nâng lên, Thiên Phật Nhận bị nàng phóng ra đã một lần nữa quay trở về trong tay nàng. Bên chân nàng, nguyên bản nhám thạch tương đối cứng rắn đã cuốn biến mất không thấy, còn lại là một cái hố to lấy thân thể của nàng làm trung tâm mà lan tràn ra.

Xa xa, các cao thủ Nam Hoàng Tông rút cuộc từ trên đất giầy dựa bò lên, bọn họ bất chấp chặt vật, cũng không có thối lui, toàn bộ gắt gao nhìn chăm chăm trận thần chiến ở phía trước vừa mới bắt đầu đã làm cho người ta kinh hồn táng đảm, trong lòng chấn động tột đỉnh.

Đây là lực lượng thần cấp mang tính hủy diệt, chỉ mới vừa giao thủ, liền làm cho bọn họ rõ ràng cảm nhận được như thế nào là thần uy.

“Quả nhiên rất mạnh, so với lão phu tưởng tượng còn muốn khó giải quyết hơn. Xem ra, bốn người chúng ta liên thủ, cũng không quá” Ý cười ôn hòa trên mặt Thiên trưởng lão đã cuốn không thấy, phòng ngự cũng đã ngưng kết vô cùng thận trọng. Phát trần trong tay vô ý thức huy động, hành động này, đã cuốn hiển lộ tâm tĩnh lặng như nước của hắn đã xuất hiện rung chuyển không nhỏ.

“Không tệ. Hừ, không cần bảo lưu cái gì nữa. Đây sơn trang là cơ nghiệp tổ tiên Nam Hoàng Tông ta, nếu là bị chúng ta hủy đi, sau này tất không thể hướng tổ tông trả lời, tốc chiến tốc thắng đi, nàng tuy mạnh, lấy bốn người chúng ta liên thủ, muốn đánh bại nàng, cũng không quá khó khăn” Địa trưởng lão hoạt động một chút cổ tay, cũng là vẻ mặt ngưng trọng.

Bốn người nhìn nhau gật đầu, trong lòng đã đạt ăn ý, toàn thân Thủy Ngọc Công tấn phóng, cũng vùng phương vị khác nhau hướng Đồng Tâm công kích mà đi.

Thư phòng tông chủ mà Diệp Vô Thần ở cách vị trí Đồng Tâm bị vây công xa hơn một chút, năng lượng va chạm vừa rồi bọn họ va chạm dù chưa nghiêm trọng lan đến gần nơi này, nhưng là làm cho mặt đất nơi này lại lay động kịch liệt một chút, trên tường đều xuất hiện vết nứt tinh mịn, mắt thấy sẽ sụp đổ. Hắn ngừng đầu, khỏe miệng mang chút ý cười đối với người đang gắt gao trông coi hắn nói: “Bên ngoài tựa như đang phát sinh cái gì thú vị sự, như thế nào, sẽ không muốn đi xem chứ?”

Người nọ mắt diếc tai ngơ, vẫn không trả lời hắn nói, cũng không hoạt động bước chân chính mình. Diệp Vô Thần hơi lộ vẻ bất đắc dĩ giương mi lên, tâm tư hướng về phía phương hướng Đồng Tâm chỗ, trong lòng yên lặng nói: “Như vậy cũng tốt, liền cho bọn hắn một cái kinh sợ thật lớn đi. Hiệu quả, so với ta đơn thuần đến đi một chuyến còn tốt nhiều. Đồng Tâm, cố lên đi. Người là thần chân chính, lại như thế nào bại bởi nhân loại đơn thuần tự cho mình là thần”.

Hô...

Vù...

Oành!!

Oành...

Đủ loại tiếng động va chạm cùng đánh sâu vào đảo loạn không khí, chấn động đại địa. Bốn tu hành cường giả thần cấp Thủy Ngọc Công ở Thủy Ngọc Công ngưng tụ thành khí trảng cường đại bằng lực lượng cực mạnh công kích mục tiêu chung của bọn họ, bọn họ hai tay đều biến thành một loại màu lam giống nhau bông tuyết, đây là năng lực kỳ dị Thủy Ngọc Công tu luyện đến thần cấp mới có thể có được, có thể lấy Thủy Ngọc Công đem thân thể chính mình mỗi một bộ vị biến thành thủy ngọc vô cùng cứng rắn vô cùng mạnh mẽ, tựa như cầm trong tay một cây thần binh lợi khí thủy ngọc thần khí không gì cản nổi vậy.

331. Chương 330: Va Chạm! Thủy Ngọc Cùng Hắc Ám Chi Long!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 330: Va chạm! Thủy ngọc cùng hắc ám chi long!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đồng Tâm thân thể ở bên trong vòng vây bốn người tung hoành xuyên qua, nhanh đến hầu như không thể bắt giữ thân ảnh của nàng, khi thì nhẹ nhàng như gió, khi thì lại lướt nhẹ như hồ điệp xuyên hoa, nhưng theo nàng di động, âm phong lạnh đến tận xương theo đó mà động lại lần lượt làm cho bốn cường giả thần cấp này trong lòng kinh hãi, không đến một phút đồng hồ giao thủ, bốn người hai thủ hai công, đem đường lui cùng thể công Đồng Tâm gắt gao ngăn chặn, mà mặt đất chung quanh bọn họ đã muốn là bị phá hư gỗ ghè, thủy ngọc lực tràn đầy đem không khí nhiễm một chút thủy lam nhẹ, dưới ánh mặt trời, vô cùng tươi đẹp.

Sát!!

Một thanh âm ma sát chói tai, Thiên Phạt Nhận cùng phát trần Thiên trưởng lão chạm vào nhau, Đồng Tâm trong tay chột thả, Thiên Phạt Nhận hiểm hiểm rời tay, nhưng nương lực phản chấn va chạm thẳng tắp nhằm phía trên không, Thiên Địa trưởng lão cùng Thủy Huyền Phong phụ tử liếc mắt nhìn nhau một cái, tại trong nháy mắt ngăn ngừa đạt thành ăn ý, phân biệt hướng phía sau nhảy lùi lại mà đi, rồi đồng thời sau đó, hai tay bọn họ cũng đồng thời chỉ hướng về phía Đồng Tâm trong không trung.

“Thủy Ngọc Thiên Hoa!!”

Bốn tiếng hét lớn, đỉnh tai nhức óc, bốn đoàn lam quang chột nhấp nháy bên trong, thủy ngọc ẩn chứa lực lượng khổng lồ từ tám cánh tay bắn nhanh mà ra, hóa ra bốn đạo quỹ tích màu lam to lớn mà hỗn loạn, toàn bộ đánh sâu vào Đồng Tâm hướng không trung. Bốn cường giả thần cấp Nam Hoàng Tông cùng nhau thi triển ra Thủy Ngọc Thiên Hoa, ở không trung đan vào thành gió lốc thủy ngọc huyền lệ đáng sợ, trong lúc nhất thời đem thiên không đều ánh sắc thủy ngọc.

Xa xa, người trong Nam Hoàng Tông tại kỳ cảnh rung động ít có khả năng nhìn thấy lần thứ hai toàn bộ hưng phấn không kềm chế được, khó có thể tự chế hò hét hân lên. Bên trong bọn họ, không ai là không phải tu hành Thủy Ngọc Công, lại như thế nào sẽ không cảm giác thủy ngọc bên trong trong giây lát đã muốn đầy trời che cả mặt trời, mỗi một thủy ngọc đều ẩn chứa lực lượng hủy diệt đáng sợ cỡ nào. Thử hỏi, có thể có ai ngăn được bốn Thủy Ngọc Thiên Hoa đan vào cùng một chỗ.

Chung quanh đều là bay vút thủy ngọc đầy trời mà đến, phong kín toàn bộ không gian mà nàng có thể tránh né, lực lượng nọ đã ở trái tim nàng bịt kín một tầng bóng ma u ám. Đồng Tâm thân thể ở giữa không trung đình trệ, hai mắt tối đen, bịt kín một tầng hắc ám đáng sợ, một tầng không gian nguyên bản bị thủy ngọc nhuộm thành màu lam, bỗng nhiên trở nên hôn ám, một loại hắc ám như đêm tối sắp tới. Cái cổ hắc ám này, làm cho mỗi người nơi này đều cảm giác được trong lòng bất an, tựa như bị cái bóng ma không biết gì đó bao phủ, làm cho tim đập lâm vào không tự chủ mà nhanh hơn.

Thủy ngọc gần người, thân thể Đồng Tâm chợt hạ xuống, bên trong hạ xuống xoay tròn rất nhanh, tóc dài màu đen cùng quần áo màu đen tung bay làm cho nàng tựa như một thiên sứ sa đọa, tuyệt mỹ đáng sợ. Thiên không đã ở giờ khắc này bỗng nhiên đánh mất hào quang, chung quanh trở nên một mảng âm u, bên trong u ám tĩnh mịch, một cổ lốc xoáy tối đen ở chung quanh thân thể nhỏ nhỏ của nàng hình thành, ở bên trong xoay tròn, thổi quét âm phong đáng sợ như từ địa ngục gào thét ra.

Trời càng ngày càng tối, lốc xoáy màu đen cũng càng lúc càng lớn, dần dần đem toàn bộ thân thể Đồng Tâm đều bao vây trong đó, giống như bị cái này cắn nuốt, Thủy Ngọc Thiên Hoa từ bốn người mạnh nhất Nam Hoàng Tông phóng thích ra khi tiếp xúc đến lốc xoáy màu đen, lại không có ở trong năng lượng va chạm nổ tung như bọn họ đoán, mà là liền vô thanh vô tức trôi đi, giống như bị lốc xoáy màu đen hoàn toàn thổi quét, cắn nuốt đi vậy.

“Đây là...” Thủy Huyền Phong cắn răng liên tục duy trì “Thủy Ngọc Thiên Hoa”, giật mình nhìn lốc xoáy màu đen không ngừng cắn nuốt lực thủy ngọc, khó nén trong lòng kinh hãi.

“Đây là hắc ám lực cắn nuốt của Thiên Phật nữ, nàng có được, là lực lượng hắc ám cực ít xuất hiện. Hắc ám lực, quả nhiên đáng sợ” Thủy Vân Lan bình tĩnh nói.

Thiên trưởng lão nét mặt già nua ngưng trọng, bỗng nhiên đình chỉ phóng thích Thủy Ngọc Thiên Hoa, phóng người lên, phát trần trong tay đột nhiên huy động, mỗi trên một sợi tơ ở trên phát trần lại rõ ràng hiện ra không gian vặn vẹo, một cổ lực lượng mãnh liệt như sóng biển tại đây vài cái huy động đơn giản đã mãnh liệt mà ra, như một mãnh thú mang theo tiếng rít điếc tai, rít gào đánh úp về phía lốc xoáy màu đen nọ.

Một trận va chạm, lốc xoáy màu đen hình dạng đã xảy ra biến hóa kịch liệt, nhưng vẫn như cũ lấy lực lượng hắc ám tàn sát bừa bãi đem toàn bộ công kích thủy ngọc lực đến hoàn toàn cắn nuốt. Thiên trưởng lão tay đình trệ ở không trung, trong lòng kịch chấn, thì thào lẫn thầm: “Lực lượng hắc ám thật mạnh, ngay cả ta đều không thể đánh tan”.

“Dừng lại, không dừng lại Thủy Ngọc Thiên Hoa, loại chiêu thức này tuy có thể phong tỏa kẻ địch, nhưng sẽ tạo thành lực lượng phân tán, không thể làm được công kích tập trung, tại loại lực lượng hắc ám mang khả năng cắn nuốt này, nếu cường độ lực lượng cùng nó kém nhiều, thì cũng chỉ có thể bị cắn nuốt” Thiên trưởng lão trầm giọng quát.

Thủy ngọc đầy trời rốt cuộc đình chỉ vũ động, mà ngay tại một khắc bốn người đồng thời thu tay lại, lốc xoáy hắc ám vẫn xoay tròn nọ bỗng nhiên va chạm, phân tán, hóa thành vô số khí mang hắc ám, như mũi tên từ thâm uyên địa ngục bắn xuống phía dưới.

Vù!

Vù!

Vù...

Những mũi tên hắc ám nguyên bản tạo thành từ lực hắc ám của lốc xoáy hắc ám, mục tiêu công kích không chỉ bốn người vây công nàng, mà là hỗn loạn hướng về bốn phương tám hướng bắn xuống, giống như muốn đem toàn bộ đại địa đều bao phủ trong đó. Theo mũi tên hắc ám bắn xuống, trên mặt đất xuất hiện những cái động lớn, xa xa, tuy cách rất xa, nhưng trong đám người vẫn truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết, bọn họ có bị mũi tên hắc ám một tên đâm thủng thân thể, có bị chặt đứt cánh tay, có bị liên tiếp đâm trúng hai lần, lực hộ thân cường đại của bọn họ, ở trước mặt mũi tên hắc ám lại nhỏ yếu giống như không tồn tại.

Bốn đạo vách tường thủy ngọc cứng cỏi đồng thời xuất hiện ở phía trên bốn người, chống đỡ hắc mang nọ lẳng không bắn xuống, Thủy Vân Lan liếc mắt một cái nhìn thăm trạng xa xa, trong lòng thăm hận,

thấp giọng nói: “Hợp lực đi, hôm nay, tuyệt không có thể để cho nàng dãi thương thêm người của chúng ta”.

Hây!

Bốn tiếng hét lớn, bốn người đồng thời nhảy lên, công về phía Đồng Tâm giữa không trung chậm rãi rơi xuống, chung quanh thân thể nàng lực lượng hắc ám đã muốn biến mất, thân hình một lần nữa hiện ra, nghênh đón bốn kẻ địch đáng sợ cùng đánh, nàng lãng nhiên không sợ, thân thể chợt đáp xuống, Thiên Phật Nhận trong tay đâm ra, mang theo một cỗ khí thế làm cho người ta trong lòng run sợ đâm thẳng Thủy Vân Lan phía dưới.

Thiên Phật nữ lần này ra tay, không tránh không né, một nhận thẳng muốn lấy tính mạng của Thủy Vân Lan, lại hoàn toàn là đấu pháp lưỡng bại câu thương, ba người trong bốn người nhất thời cực có ăn ý đồng thời hóa công làm thủ, kết khởi ba tầng vách tường thủy ngọc không thể phá vỡ nghênh đón Đồng Tâm mà tới.

Một tiếng nổ trầm đục hỗn loạn tuy rằng không lớn, lại hầu như làm cho người ta màng tai xé rách, Thiên Phật Nhận trong nháy mắt đem ba tầng phòng ngự thủy ngọc toàn bộ đâm thủng, nhưng tay cùng thân thể cũng đình trệ ở nơi đó, vận sức chờ phát động lực lượng hắc ám tuôn ra, mà Thiên trưởng lão cũng là vận sức chờ phát động cũng chợt quát một tiếng, thủy ngọc lực khổng lồ như bỗng nhiên bùng nổ như hồng thủy đột nhiên đánh úp về phía Đồng Tâm.

Hắc ám lực cùng thủy ngọc lực chạm vào nhau, hắc ám lực bị ba tầng phòng ngự thủy ngọc triệt tiêu hơn phân nửa bị gạt gao áp chế, Đồng Tâm vừa mới hạ xuống thân thể lại bị đánh lên trời cao, Thiên Địa nhị trưởng lão cùng Thủy Huyền Phong cũng đồng thời hét lớn một tiếng, thân thể ở dưới năng lượng đánh sâu vào theo phương hướng khác nhau di chuyển mấy chục thước. Theo đó, thân thể bọn họ vừa mới đình ổn, lại đột nhiên xông về phía trước, khác với lúc trước, lần này, bọn họ bốn người đứng ở cùng nhau, tám cánh tay trong nháy mắt lấy thủy ngọc lực thúc giục hóa thành cánh tay bằng màu lam đồng thời vươn ra, va chạm cùng một chỗ, chỉ hướng Đồng Tâm...

“Nam Hoàng Áo Nghĩa - Thủy Ngọc Chi Long!!”

Bốn tiếng bạo rống xa xa truyền đi ra ngoài, chấn đến người Nam Hoàng Tông ở ngoài trăm mét màng tai ông ông, trong lòng lại lâm vào đại chấn, theo bọn họ hô to, cánh tay bọn họ va chạm cùng một chỗ bốc lên một đoàn lam quang càng ngày càng mãnh liệt, cũng lấy tốc độ cực nhanh biến đậm, mở rộng ra, trong nháy mắt, đã đem bốn người hoàn toàn bao phủ vào trong đó, từ xa nhìn lại, bốn người này không nhúc nhích liền giống như bị cùng nhau đóng băng ở bên trong một cái quan tài bằng.

Hây!!

Bên trong lam quang, bỗng nhiên truyền đến một tiếng động ầm ầm rung trời chuyển đất, một đạo lam quang từ trong đó bạo bắn mà ra, như một giao long phá hải mà ra tận trời, mang theo khí thế mang tất cả hóa thành tro bụi thẳng hướng Đồng Tâm mà đi, ở không trung vẽ ra một đạo quỹ tích màu lam làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm.

Đây là bốn người tụ hợp toàn bộ lực lượng chính mình sinh ra thủy ngọc chi long, là từ ba thần cấp trung giai, một thần cấp cao giai siêu cấp cường giả phối thành lực lượng mang tính hủy diệt, cỗ lực lượng này có thể hủy thiên diệt địa, có thể thẳng phá thương khung. Mà lúc này, cái cỗ lực lượng có thể nói là tại Thiên Thần đại lục trăm ngàn năm qua là đáng sợ nhất này, mục tiêu chỉ có một.

Thiên không bỗng nhiên tại một khắc này lại tối xuống, từ sáng đến tối tốc độ lại so với đoạn hắc ám vừa rồi nhanh hơn đâu chỉ mấy lần, giống nhau là chỉ một cái nháy mắt, quang minh cùng hắc ám luân phiên đã muốn hoàn thành, lấy đi hết đại bộ phận quang minh bên trong không gian, thủy long cuồng bạo tận trời mà đi nọ, phóng thích lam quang chói mắt làm cho người ta kinh sợ.

Nghênh đón thủy long, một cái hắc ám chi long giống như vừa mới từ trong bóng đêm thức tỉnh từ trên người Đồng Tâm bạo bắn xuống, mơ hồ, mọi người giống nhau nghe được một tiếng rít gào ẩn chứa oán hận phần nộ vô cùng, chấn đến trong tim bọn họ muốn vỡ tan... Thời gian, bỗng nhiên trở nên rất chậm rất chậm, thế giới, giống nhau lập tức trở nên im lặng, chung quanh, từng đôi đồng tử toàn bộ co rút lại nhỏ như lỗ kim vậy, trơ mắt nhìn lực lượng màu lam cùng lực lượng màu đen tới gần, va chạm...

Một tiếng nổ vang, thế giới trước mắt nhất thời bắt đầu đất trời xoay chuyển, bên tai cũng không còn có thanh âm. Năng lượng khổng lồ nổ va chạm, làm cho mặt đất sinh ra chấn động mang tính hủy diệt, Nam Hoàng Tông khổng lồ hơn phân nửa phòng ở bị chấn sụp đổ, từng đạo khe rãnh hoặc lớn hoặc nhỏ rậm rạp phân bố trên mặt đất, đem toàn bộ Nam Hoàng Tông cắt thành vô số khối bất quy tắc. Phạm vi hơn mười dặm, đều có thể nghe được một tiếng nổ vang giống nhau đất trời sụp đổ vậy, có thể nhìn đến trên thiên không xa xa, một đạo hào quang đáng sợ màu đen cùng một đạo hào quang màu lam chói mắt va chạm cùng nhau.

Toàn bộ người trong Nam Hoàng Tông chung quanh trong ngắn ngủi mất đi thính giác, bên tai như có trăm ngàn con ong mật ông ông mà vỗ cánh, rốt cuộc nghe không được thanh âm nào, mấy chục người năng lực kém một chút hộc máu ngã xuống đất, hôn mê đi, cũng có một ít ở dưới va chạm năng lượng vừa rồi cùng vận chuyển lực lượng bảo hộ người một nhà trực tiếp thất khiếu đổ máu, khí tuyệt mà chết.

332. Chương 331: Giăng Co

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 331: Giăng co

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đồng Tâm thân thể đình trệ ở trong trời cao xa xôi, hai tay hướng xuống phía dưới, duy trì lực lượng hắc ám hạ đáng sợ nọ. Hào quang màu đen cùng hào quang màu lam giăng co ở không trung, ở chỗ hắc quang cùng lam quang giao hội, chậm rãi xuất hiện một cái khu vực đen đen làm cho người ta khó có thể tin, thiên không rõ ràng hôn ám, nhưng khối khu vực hắc ám này ở trong bóng tối lại vẫn như cũ là đáng chú ý như vậy - có thể nói, đó hoàn toàn là một cái hắc ám cấp bậc khác, siêu thoát hắc ám mà người thường có thể hiểu biết.

Lực lượng hắc ám cùng thủy ngọc lực va chạm cùng một chỗ tại khu vực màu đen này xuất hiện trong nháy mắt tựa như bị hấp dẫn điên cuồng hướng nơi này ồ vào, giấy lát đã lấp đầy, giấy lát, cái khu vực màu đen kia lại hiện ra, hào quang tựa như lại tiêu tán và không tiêu tán luân phiên rất nhanh - ở trong lực lượng tối cường bốn cường giả thần cấp, cùng Thiên Phật nữ va chạm, không gian rốt cuộc không chịu nổi mà sụp đổ, khu vực màu đen lập loè nọ, là hắc động khủng bố không gian sụp đổ hình thành.

Năng lượng va chạm, liền như vậy ở giữa không trung giăng co, hắc quang cùng lam quang tựa như hai đạo ác long ở không trung cắn xé nhau, ai cũng không có nhượng bộ, ai cũng không có hiện ra thái độ tan tác. Thiên Địa trưởng lão cùng phụ tử Thủy Huyền Phong nhất thời sắc mặt tề biến, giờ khắc này, kinh hãi trong lòng bọn họ, vượt qua toàn bộ trước đó.

“Nàng... nàng mà lại... chặn...” Hai tay Thủy Vân Lan đã muốn biến thành màu lam hướng về phía trước, bàn tay phát run, cánh tay, thậm chí toàn thân đều giống nhau biến thành màu lam thủy ngọc vậy, đây là trạng thái hắc đã muốn đem hết toàn lực, đã không có một chút ít giữ lại, vì có thể bằng tốc độ nhanh nhất đánh chết Thiên Phật nữ, không cho nàng tái tạo thành càng nhiều thương vong, hắc không lưu một phần lực, trong lòng đã muốn có giác ngộ một mỗi đến nửa tháng cũng chưa hồi phục nổi. Hắc nguyên bản nghĩ đến, bốn người tối cường Nam Hoàng Tông toàn lực liên hợp phát động thủy ngọc chi long, Thiên Phật nữ bị trọng kích bắt đến không trung, tránh cũng không thể tránh, tất có thể bẻ gãy nghiền nát đem nàng đánh tan, lại như thế nào cũng không nghĩ tới, Thiên trưởng lão tối cường, cùng với hắc, Thủy Huyền Phong, Địa trưởng lão thực lực kém không có mấy đem hết toàn lực cùng đánh, thế mà bị đỡ được!!

“Chúng ta... vẫn là... xem thường nàng...” Thủy Huyền Phong sắc mặt xanh tím, hô hấp đã muốn mỏng manh đến không thể phát hiện. Lúc này, là thuần so đấu lực lượng, so với đánh nhau càng yếu hung hiểm vạn phần. Hiện tại, bọn họ ở trạng thái giằng co, mà loại giằng co này một khi bị đánh vỡ, tan tác nhất định bị lực lượng đối phương đột nhiên cắn nuốt, lâm vào vạn kiếp bất phục.

Nói đơn giản một chút, lần này, đã muốn bị vây vào hoàn cảnh không phải Thiên Phật nữ chết, là bọn họ chết. Nếu Thiên Phật nữ kiên trì không được trước, như vậy nàng sẽ bị lực lượng tối cường Nam Hoàng Tông “Thủy Long Chi Nộ” cắn nuốt hết, nếu bốn người bọn họ không kiên trì được trước, như vậy, trong cơ thể bọn họ không có lực lượng gì giữ lại ở dưới lực lượng hắc ám của Thiên Phật nữ sẽ hóa thành tro bụi.

“Thiên Phật nữ... đến tột cùng là thần thánh phương nào!!” Địa trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi, lấy thanh âm vô cùng suy yếu nói.

“Một người ngăn bốn người chúng ta... Thì ra nàng vừa rồi vẫn đều có giữ lại” Thiên trưởng lão là một người duy nhất còn có thể nói ra lời nói đầy đủ, nhưng thanh âm run nhè nhẹ của hắn cũng hiển lộ trong lòng hắn cũng chấn động dữ dội. Hắn không phải không có nghe qua truyền thuyết Thiên Phật nữ, nhưng nếu không có hôm nay, hắn vẫn như cũ sẽ không tin tưởng, một người lại có thể có thể cường đại đến trình độ như thế, lại có thể lấy lực một người, ngăn cản hắn cùng ba cường giả thần cấp trung giai liên thủ.

Cô gái nhìn qua chỉ có hơn mười tuổi này, thật sự là người sao?

“Không cần phân tâm... chúng ta... như thế nào khả năng sẽ bại!” Thủy Vân Lan ngũ quan trên mặt đã muốn nhú lại cùng nhau, hiện ra một loại vạn vạ đáng sợ, đây là một loại biểu hiện đã muốn đem lực lượng dùng đến cực hạn. Bọn họ không thể bại... bốn người, mỗi người đều là thần cấp, tùy ý một người đi ra Nam Hoàng Tông, đều có thực lực có thể ngạo nghễ đứng ở đỉnh phong Thiên Thần đại lục, được toàn bộ người tu hành kính ngưỡng, ngay cả hoàng đế một quốc gia đều tuyệt không dám xúc phạm, ngay cả thiên quân vạn mã, cũng quyết không dám hướng mũi nhọn. Lần này, trừ bỏ Thủy Vân Lan, bọn họ một ai đều là lần đầu tiên cùng với người khác liên thủ để đối phó một người, hơn nữa, là bốn thần cấp kinh người liên thủ – bốn người tối cường Nam Hoàng Tông liên thủ có thể nào bại bởi một người, bọn họ, như thế nào có thể bại!!

Thiên không vẫn hôn ám như cũ, lực lượng va chạm cùng một chỗ cũng không có duy trì bình tĩnh, trừ bỏ tạo nên không gian sụp đổ, lực lượng tràn đầy cũng phóng thích ra ngoài một loại trọng áp trầm trọng như núi gập gao bao phủ đại địa. Xa xa, người Nam Hoàng Tông đã muốn toàn bộ trốn mất há hốc mồm, trái tim gập gao thất chặt, tim đập vô cùng nhanh. Trong Nam Hoàng Tông, không một phạm phu, bọn họ biết so đấu như vậy có ý nghĩa gì. Không nói cái khác, nếu Thiên Phật nữ thắng, liên ý nghĩa bốn người tối cường Nam Hoàng Tông, bao gồm tông chủ đều phải táng thân ở trong tay một mình nàng. Mà còn lại bọn họ, chỉ biết đơn thuần trở thành con mồi của Thiên Phật nữ.

Trời, giống nhau biến càng ngày càng thấp, tùy thời đều đã gập gao đặt ở trên đỉnh đầu bọn họ, đem bọn họ mang vào vực không đáy sâu vĩnh không thể xoay người.

Một phút đồng hồ... Hai phút... Ba phút...

Thời gian, theo trái tim nhảy lên từng giây một trôi qua, trong thế giới vô cùng yên tĩnh, mỗi một giây đều là rõ ràng thông thả như vậy. Thủy Vân Lan cùng Thủy Huyền Phong trên trán đã che kín mồ hôi tinh mịn, Địa trưởng lão cũng là mồ hôi như mưa, sắc mặt vẫn cứng rắn như đá, chỉ có lam quang trên tay, trên người, cùng với thủy ngọc lực điên cuồng phóng thích nọ không có chút yếu bớt. Lực lượng Thần cấp sẽ không dễ dàng khô kiệt như vậy, nhưng loại phát ra năng lượng không hề giữ lại, trình độ lớn nhất này, hắn cũng không biết chính mình còn có thể kiên trì bao lâu.

Như vậy, có thể có một hồi ngoài ý muốn bỗng nhiên đánh vỡ cân bằng này hay không...

Trên không, Đồng Tâm hiện ra một loại trạng thái cùng bốn người bọn họ hoàn toàn khác nhau, cho dù là ở loại tình cảnh này, nàng biểu tình vẫn như cũ là một loại lạnh lùng làm cho người ta trong lòng rét run. Không có khẩn trương, không có thống khổ, chỉ có lạnh lùng bình tĩnh. Giống như, đây là một cái búp bê không có tình cảm. Bên trong hai mắt, bắn thẳng đến u quang so với đêm tối còn muốn thâm thúy hơn.

Dị biến, tại một khắc này phát sinh, trong giằng co tĩnh mịch trầm mặc, một đạo hào quang màu đỏ tươi bắt mắt bỗng nhiên từ thân thể Đồng Tâm bắn thẳng đến mà ra, ở không trung tìm một đường cong không

thể tưởng tượng, vòng qua qua ma long lực lượng hắc ám cùng thủy long thủy ngọc lực, mang theo sát ý lạnh như băng đâm thẳng xuống, mục tiêu, rõ ràng là Thủy Vân Lan.

Phân tâm trả giá tất nhiên là năng lượng sẽ tán loạn biên độ nhỏ, Đồng Tâm phân tán lực lượng khu động Thiên Phật Nhận, làm cho thủy ngọc long điên cuồng tận trời mạnh bay lên vài phần, đem hắc ám lực của nàng áp lui bước, trong nháy mắt, thế cục đã có sự biến chuyển thật lớn.

“Cẩn thận!!” Thiên địa trường lão cùng Thủy Huyền Phong đồng thời gầm nhẹ. Thiên Phật Nhận này cũng không mau, năng lượng dao động trên đó cũng tương đương nhỏ bé, nhưng lúc này trên người bọn họ đã dốc hết toàn lực hầu như không có lực hộ thân gì, hoàn toàn đủ để bị Thiên Phật Nhận dễ dàng đánh cho bị thương. Mà trơ mắt nhìn Thiên Phật Nhận tới gần, bọn họ lại căn bản không thể ra tay. Đồng Tâm chỉ là ly tán lực lượng nhỏ bé, liền làm cho thế cục xuất hiện biến hóa rõ ràng, nếu bọn họ bên trong có một người đem thủy ngọc lực rút ra, bọn họ còn có nguy cơ đồng thời bị hắc ám áp đỉnh. Một khi bị áp chế, tại đây loại cục diện này còn muốn xoay người thì khó như lên trời.

Thủy Vân Lan đồng tử mãnh lui, đường đỏ tươi kia ở trong đồng tử không ngừng co rút của hắc càn ngày càng gần. Thiên Phật nữ có thể lấy ý niệm chính mình khống chế Thiên Phật Nhận, cũng không ý nghĩa Thủy Vân Lan hắc có thể lấy ý niệm phân tán một chút lực lượng đến ngăn cản Thiên Phật Nhận, chỉ mảnh treo chuông, hắc càn mạnh mẽ một cái, hai tay vẫn như cũ hướng về phía trước chuyển vận thủy ngọc lực, thân thể lại hướng bên phải chuyển mạnh một cái.

Vù!

Thiên Phật Nhận sát vai mà qua, đưa ống tay áo hắc cắt đứt, lại chưa thương đến da thịt hắc, mà hắc di động, làm cho thủy ngọc lực của hắc xuất hiện thiếu thất trong nháy mắt, nhất thời, mũi tên hắc bị áp chế ám nọ như một mảnh thú thức tỉnh, ở trong gầm lên giận dữ đột nhiên lao xuống, gắt gao đâm lam quang xuống chân, bốn người Nam Hoàng Tông nhất thời giống như khi bị Thái Sơn áp đỉnh, trước mắt biến thành màu đen, bên trong lồng ngực một mảng chấn động, muốn phun huyết mà ra. Hai chân, đã ở dưới trọng áp vùi thật sâu mặt đất.

“A A A A!!”

Vài thanh âm trầm thấp từ trong hàm răng bọn họ phóng thích mà ra, lực lượng quán lấy nhau sau khi cuối cùng lại khôi phục cân bằng, răng của bọn họ đều đã muốn gãy như mài bằng, toàn thân đã muốn bị mồ hôi lạnh ướt đầm. Nhưng giờ này khắc này, trong lòng bọn họ bóng ma cùng áp lực không thể nghỉ ngơi mãnh liệt mấy lần.

Ở toàn lực làm mà lại vẫn còn có thể phân tâm khống chế vũ khí chính mình... chỉ là loại năng lực này, liền cũng không phải “người” có khả năng có được. Khống chế vũ khí, chẳng những muốn dùng “lực” cùng “khí”, còn có phân tán tâm thần đi chỉ huy khống chế, mà dưới loại tình cảnh này, phân tán lực cùng khí sẽ làm nguy hiểm tăng nhiều, mà phân tâm lại không khác muốn chết, bởi vì tâm một khi tán, lực lượng tất tùy theo mà tán. Mà Thiên Phật nữ lại ở trong khi cùng bọn họ giằng co hoàn mỹ phân tâm phân khí phân lực đi thao túng Thiên Phật Nhận công kích bọn họ, cũng ở Thủy Vân Lan phân tâm mà trong nháy mắt đem áp lực mấy lần đẩy trở lại bên họ.

Trái tim như bị một khối thiết thật mạnh bản đề nặng, trầm trọng đến không thở nổi. Thiên Phật Nhận xẹt qua thân thể Thủy Vân Lan, đâm ở trên đất tùy thời sẽ lại đâm ra, chẳng lẽ, bọn họ đường đường bốn người tối cường Nam Hoàng Tông, hôm nay lại sẽ bại, vong ở trong tay tiểu cô nương?

Không khí, nhân Thiên Phật Nhận vũ động mà đã xảy ra biến hóa kịch liệt, người Nam Hoàng Tông sắc mặt đều kinh hãi, muốn hô to, lại sợ ảnh hưởng đến bốn người tông chủ mà gắt gao nhin xuống, một đám sắc mặt tái nhợt, hai nắm đấm xiết lại, mồ hôi lạnh đầy lưng.

Đứng ở phía trước đám người Thủy Vân Phá bỗng nhiên giật mình một cái, hắc sửng sốt một chút, mạnh đánh chính mình một bạt tai, rồi hướng về phía bọn họ giao chiến chạy đi.

“Đứng lại, không cần tới gần nơi đó!” Một lão giả sắc mặt cũ kỹ, vẻ mặt nghiêm mục đưa tay đem hắc gắt gao giữ chặt.

Thủy Vân Phá xoay người lại, hét lớn: “Chúng ta đều ngu ngốc rồi sao! Còn đứng ở trong này làm gì, còn không mau đi giúp tông chủ!”

Cái thanh âm rống to này làm cho bọn họ nhất tề sửng sốt, sau đó một đám như mộng mới tỉnh, bước nhanh về phía trước phóng đi. Từ thời khắc bốn cường giả mạnh nhất trong tông bọn họ cùng Thiên Phật nữ giao thủ, bọn họ liền tự phát đem chính mình trở thành người ở ngoài cuộc, bởi vì trận chiến đấu kia, căn bản không phải bọn họ có khả năng nhúng tay vào. Nhúng tay, cũng chỉ là không công chịu chết. Vì thế, tại loại tư tưởng quán tính này, bọn họ từ đầu đến cuối đều trở mắt như vậy nhìn hai bên quyết đấu mà không có ra tay, theo bản năng xem nhẹ... loại trạng thái giằng co chẳng phân biệt được cao thấp này, tùy ý một người có thực lực thiên cấp cũng có thể dễ dàng thay đổi cục diện.

333. Chương 332: Chặt Tay

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 332: Chặt tay

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Tông chủ, ta đến giúp người... Thủy Ngọc Chi Long!” Thủy Vân Phá xông đến trước người bốn người, hai tay nâng lên, bên trong một tiếng quát nhẹ bắn ra một đạo lam quang mỏng manh, hội tụ đến bên trong thủy ngọc do tứ đại thần cấp cao thủ tụ thành. Có được thực lực Thiên cấp cao giai hấn phóng thích thủy ngọc lực cùng Thần cấp phóng xuất ra so sánh là cực kỳ nhỏ bé, nhưng chỉ là cái nhỏ bé này, cũng đã làm cho bốn người cảm giác được áp lực đại giảm - cục diện giằng co cũng không có bởi vậy mà có thay đổi gì rõ ràng, nhưng tâm của bọn họ cũng đã là hoàn toàn buông xuống. Người Nam Hoàng Tông đang xem cuộc chiến đã bỏ qua cái này, bốn người bọn họ cũng không dám đem tâm thần có chút phân tán cũng là hoàn toàn bỏ qua.

“Tông chủ, lão phu đến đây! Thủy Ngọc Chi Long!!”

“Thủy Ngọc Chi Long!”

“Hãy!”

...

Mười mấy cường giả Thiên cấp, còn có hơn bảy mươi cao thủ Linh cấp rất nhanh vây ở chung quanh bốn người, toàn bộ dốc thủy ngọc lực của mình ra, hướng không trung bắn ra thủy ngọc long của chính mình, dung hợp vào bên trong lam quang thô tráng đến đáng sợ kia, nhất thời, lam quang thay đổi càng chói mắt, cục diện nguyên bản giằng co nọ cũng bắt đầu phát sinh thay đổi, từng bước một hướng hắc quang tới gần, tốc độ càng lúc càng nhanh... Khi hơn hai trăm mọi người đem thủy ngọc lực chính mình không hề giữ lại phóng xuất ra, bằng lam thủy long nọ rốt cuộc phóng lên cao, thể như chẻ tre đem mũi tên hắc ám cắn nuốt, hung hăng va chạm ở trên người Đồng Tâm, đem toàn bộ thân thể nàng bao vây trong đó.

Mũi tên hắc ám hoàn toàn biến mất, thiên không trong nháy mắt khôi phục ánh sáng, ở trong năng lượng đánh sâu vào không ngừng tiêu tan không gian hắc động cũng không xuất hiện, thủy ngọc lực khổng lồ tập hợp bốn cường giả thần cấp tối cường Nam Hoàng Tông, cùng với hơn hai trăm cao thủ Nam Hoàng Tông, rốt cuộc Thiên Phật nữ bị áp chế hồi lâu kia mang theo lực lượng đáng sợ có tính hủy diệt, mang theo bóng ma lưu lại thật sâu ở trong trái tim bọn họ kia tận trời mà đi, phá vỡ thương khung, bắn thẳng đến phía chân trời, xa xôi trên không, mơ hồ truyền đến tiếng rống gầm gào thét.

Phạm vi hơn mười dặm, thậm chí trăm dặm, đều có thể rõ ràng nhìn đến phương hướng Nam Hoàng Tông, một đạo lam quang bắt mắt như nghịch xạ lưu tinh bay về phía trời cao xa xôi.

“Đồng Tâm!” Diệp Vô Thần giống như từ trong ác mộng bừng tỉnh, mở to mắt, quay đầu nhìn về phía phương hướng Đồng Tâm biến mất, hoảng sợ thất sắc.

Khi hân lạnh như băng nghiêm mặt quay đầu lại, cái nam tử trông coi hân kia cũng quay đầu nhìn về phía hân, bỗng nhiên, hân cảm nhận được một cỗ tiếng gió vô cùng nhanh chóng, bất ngờ không kịp đề phòng, hân không có chuẩn bị gì bị một bàn thủ như kim sắt khóa ở yết hầu.

“Người... đã có thể chết” Diệp Vô Thần trong lòng đầy kinh sợ, mặt âm trầm, thanh âm âm lãnh từng chữ một truyền vào trong tai nam tử sắc mặt đại biến, vẻ mặt khó có thể tin kia. Ngay tại thời điểm hân vừa muốn vận lực giãy dụa, một cỗ đại lực trầm trọng từ phía trên cổ truyền đến, trước khi mất đi ý thức, hân nghe được một tiếng rắc thanh thúy.

Diệp Vô Thần cũng không thích cảm giác vận gãy cổ người, so sánh ra, hân càng thích đem người dùng phong nguyên tố dày đặc cuồng bạo cắt thành mảnh vụn. Nhưng ở vị trí hoàn cảnh của hân, vận gãy cổ là phương pháp sẽ không làm cho người ta nhận thấy được dị thường nhất. Nếu hân trực tiếp thi triển gió lốc, vô cùng có khả năng bị mấy người có thực lực thần cấp biến thái phát hiện.

Diệp Vô Thần đem thân thể hân quẳng sang một bên, chậm rãi đứng dậy hướng ra phía ngoài đi đến, ngay khi bước chân sắp bước ra cửa, hân ngẩng đầu nhìn về phía trên bầu trời...

Thiên trưởng lão, Địa trưởng lão, Thủy Vân Lan, Thủy Huyền Phong toàn bộ vô lực hạ tay xuống. Suy yếu, đây là bọn họ trực tiếp nhất lúc này cảm thụ. Bọn họ có thực lực thần cấp, Thủy Ngọc Công mạnh mẽ sớm đến trình độ như biển, nhưng cùng Thiên Phật nữ giao thủ cùng giằng co trước sau không đến một khắc thời gian, bọn họ lại phát hiện Thủy Ngọc Công của mình đã muốn tiêu hao hơn phân nửa.

Bốn người mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hàm nghĩa, chỉ có bọn họ mới có thể rõ ràng.

Người trong Nam Hoàng Tông rốt cuộc toàn bộ thở phào nhẹ nhõm thật dài, tuy rằng không đến mức lớn tiếng hoan hô, nhưng tâm căng thẳng cuối cùng hoàn toàn buông xuống. Xác thực, bọn họ không có gì có thể hoan hô. Xuất hiện ở trong này, toàn bộ là người ở trong Nam Hoàng Tông có quyền lực cùng uy vọng tương đương, không một người là địa vị thấp, mà Nam Hoàng Tông luôn luôn tự phụ thiên hạ vô địch, thế nhưng phải bốn người tối cường liên thủ, thêm vào bọn họ mới đánh bại một người, trước đó, còn tổn hại mười ba cái Đường chủ cao thủ cấp bậc Thiên cấp cùng hai mươi bảy Đà chủ cao thủ cấp bậc Linh cấp, toàn bộ Nam Hoàng Tông, cũng thành một đồng phế tích, bọn họ như thế nào hưng phấn cho nổi.

“Tông chủ” Thủy Vân Phá thiện nhìn sắc mặt, thấy Thủy Vân Lan vẻ mặt trầm trọng, thấp giọng hỏi.

Trước mắt, chung quanh tất cả đều đã muốn hoàn toàn thay đổi, cơ nghiệp Nam Hoàng này đã tồn tại mấy trăm năm, đã bị sụp đổ bảy tám phần, Thủy Vân Lan thở dài thật mạnh, vô lực thở dài: “Thiên Phật nữ... bởi vì nàng, chúng ta vẫn cố nén không hề động Diệp Vô Thần, không nghĩ tới, rõ ràng là tránh đi nàng đem Diệp Vô Thần mang đến, lại vẫn như cũ bị nàng theo tới. Cái này, có lẽ là một cái kiếp số đã định với Nam Hoàng Tông ta”.

Thủy Huyền Phong vỗ vỗ bả vai hân, an ủi nói: “Tông chủ, không cần chú ý, cái gọi là phá rồi sau đó lập, Nam Hoàng sơn trang tổn hại, ý nghĩa Nam Hoàng sơn trang mới chắc chắn xuất hiện, mà từ trên người Diệp Vô Thần dò thám biết được chỗ của Nam Hoàng kiếm cũng lấy đến, còn không phải chính là một bất đầu mới của Nam Hoàng Tông ta sao?”

Thủy Vân Lan khẽ gật đầu: “Chỉ hy vọng như thế. Nếu lần này không thể lấy Nam Hoàng kiếm, ta tất thẹn với liệt tổ liệt tông dưới cửu tuyền”.

Nghĩ đến Diệp Vô Thần có lẽ so với Thiên Phật nữ càng khó đối phó hơn, hân áp lực trong lòng lại trầm trọng vài phần.

Thủy Vân Lan bàn tay nhập trong lòng, lấy ra một sợi xích màu vàng thật dài, sợi xích dài vừa xuất hiện, hào quang màu vàng liên lóng lánh làm cho người ta ít dám nhìn gần. Địa trưởng lão cau mày nói: “Tông chủ, người lấy ra Tỏa Ma Liên để làm gì?”

Ở Nam Hoàng Tông vẫn truyền xuống Tỏa Ma Liên tổng cộng có ba sợi, trừ bỏ cái năm đó phong tỏa Đồng Tâm cùng một cái phong tỏa Thủy Vân Thiên, đây là một cái cuối cùng. Hắn đem Tỏa Ma Liên chộp vào trong tay, ngẩng đầu đứng thẳng thân thể, ngưng trọng nói: “Khóa Thiên Phật nữ, lần này, tuyệt đối không thể để cho nàng đào tẩu”.

“Cái gì? Tông chủ, người ý tứ là... Thiên Phật nữ nàng còn chưa chết?” Địa trưởng lão vẻ mặt không tự kìm hãm được nhìn về phía thiên không. Vừa rồi, nàng rõ ràng bị thủy ngọc long ngay mặt đánh sâu vào cắn nuốt, mang lên thiên không. Hắn vô cùng tin tưởng, vô luận là ai, đừng nói một cái Thiên Phật nữ, cho dù mười cái, cũng nhất định đã muốn ở trong lực lượng khổng lồ như muốn nuốt cả thiên địa kia thì cốt không còn.

“Nếu Thiên Phật nữ dễ dàng chết như vậy, năm đó ta cần gì phải lãng phí một cái Tỏa Ma Liên đến phong tỏa nàng” Thủy Vân Lan sắc mặt ngưng trọng nói. Hai mươi năm trước chứng kiến, cho hắn biết vừa rồi bốn tối cường giả Nam Hoàng Tông ngưng tụ lại thủy ngọc long, chỉ có thể làm cho Thiên Phật nữ mất đi năng lực hành động, nhưng cơ bản không có khả năng lấy đi tính mạng của nàng. Năm đó, sáu thần cấp hợp lực công kích đều không thể chân chính thương đến nàng, lại như thế nào sẽ dễ dàng chết đi như thế.

Thế nhân đều biết Thiên Phật nữ đáng sợ, mà chỉ có sáu người năm đó, mới biết được nàng đáng sợ không chỉ có hắc ám lực của nàng, còn có năng lực phòng ngự cùng thể chất của nàng ít khả năng bị chân chính đánh tan.

Thủy Vân Lan thanh âm vừa mới hạ xuống, trên không bỗng nhiên truyền đến một chút không khí trùng kích càng ngày càng gần, các cao thủ Nam Hoàng Tông đều ngẩng đầu nhìn lại, trên không, một cái điểm đen ở trong tầm mắt rất nhanh phóng đại, rõ ràng chiếu ra một thân ảnh tiểu nữ tinh tế, thẳng tắp rơi xuống.

“Thiên Phật nữ!”

Mấy tiếng kinh hô vang lên, mọi người Nam Hoàng Tông trong lòng kinh hãi, Thiên Phật nữ thế lại thực không có ở dưới lực lượng khủng bố tuyệt luân vừa rồi bị phá hủy thành tro bụi... Hơn nữa nhìn qua, dĩ nhiên là hoàn hảo vô khuyết, liền ngay cả quần áo nàng, đều không có chút tổn hại!

Oành!!

Đồng Tâm thân thể tại bảo trì hồi lâu rơi xuống hung hăng nện ở trên đất, khởi lên tro bụi cao cao, đem mặt đất nện lõm xuống. Nàng tóc bay tán loạn, hai mắt nhắm nghiền, đã muốn là không có tiếng động, mặt trắng nõn bị một loại càn trắng đến tái nhợt thay thế, hai bàn tay nhỏ bé một trái một phải đặt ở trên mặt đất, bàn tay mở ra, kẻ sát thủ địa lạnh như băng, giống như một búp bê đang ngủ.

“Tông chủ, nàng...” Địa trưởng lão trong lòng kinh nghi, cường giả thần cấp này ngày thường tâm như kính hồ, hôm nay cũng bị thực lực cùng thần kỳ Đồng Tâm biểu hiện ra mà rung động.

“Nàng còn chưa chết... Năm đó, sáu thần cấp cũng là đem nàng đánh đến đã không có năng lực hành động, nhưng không cách nào dùng phương pháp gì đem nàng giết chết, cuối cùng, chỉ có thể dùng Tỏa Ma Liên đem nàng phong tỏa. Thiên Phật nữ đáng sợ này, cũng không phải một nhân loại chân chính” Thủy Vân Lan vừa nói, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cầm Tỏa Ma Liên trong tay, đi về phía đó, khi cách thân thể nàng ước chừng hai bước, xích trong tay đột nhiên vung ra.

Ngay tại Tỏa Ma Liên vung ra, khi sắp lại đem Thiên Phật nữ phong tỏa, dị biến nổi lên.

Một đạo hào quang huyết sắc lạnh như băng như tàn quang trong đêm đen chợt lóe mà qua, lấy tốc độ không thể tưởng tượng xẹt qua ánh mắt mỗi người, một khắc tàn quang xuất hiện, chỉ có Thiên trưởng lão phản ứng lại, nhưng hắn còn không kịp phát ra hô to, đạo quang mang nọ đã muốn tiếp xúc đến thân thể Thủy Vân Lan.

Bóng ma tử vong đáng sợ tới gần bịt kín trái tim Thủy Vân Lan, hoàn toàn thật không ngờ Thiên Phật nữ ở một kích vừa rồi còn có năng lực hành động, càng không thể nghĩ đến nàng còn có thể phát ra một kích nhanh mạnh tuyệt luân như vậy. Thủy Vân Lan đồng tử mãnh lui... Nhưng, hắn chung quy là một siêu cấp cao thủ đã muốn bước trên thần giai, khi tử vong tới gần, bài xích đối với tử vong theo bản năng làm cho thân thể hắn theo bản năng làm ra phản xạ, lấy tốc độ kinh người né qua một chút.

Xẹt...

Một tiếng ma sát chói tai, Đồng Tâm bỗng nhiên bắn ra thân thể sát Thủy Vân Lan chọt lóe mà qua, mặt nàng sắc tái nhợt, mí mắt buông xuống, một gương mặt xinh đẹp trừ tử khi trầm trầm lạnh lùng ra, không có một tia biểu tình.

Phía sau nàng, một mảng lớn huyết hoa tràn ra, một cánh tay, sau khi Thiên Phật Nhận của nàng xẹt qua, mang theo huyết tinh bay múa ly thể bay đi.

“Tông chủ!”

“Tông chủ!!”

“Tông chủ!!!”

Cùng thời gian tiếng la hỗn loạn, mang theo cũng là kinh hãi từ trong miệng mỗi người hô to mà ra, trước mắt, bọn họ nhìn thấy cánh tay trái Thủy Vân Lan bị một nhận chặt gãy.

334. Chương 333: Hắc Ám Nhất Kích

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 333: Hắc ám nhất kích

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thủy Huyền Phong như bị thiên lôi bổ trúng vào đầu, tim mật muốn nứt ra, hần phát ra một tiếng tuyệt vọng dã thú bàn thê lương hô to, hai tay đều xuất, một thủy ngọc chỉ long dữ tợn mang theo tiếng rít lạnh như băng bay về phía Đồng Tâm vừa mới rơi xuống đất, Đồng Tâm bị một kích đánh trung, thân thể xa xa bay đi, ngã vào trên mặt đất, đã không một tiếng động.

Thật lớn biến cố, đã làm cho bọn họ vô tâm đi quan tâm Thiên Phật nữ chết sống, toàn bộ mang theo khủng hoảng thật lớn vọt tới bên người Thủy Vân Lan, lo lắng vạn phần hô to. Thiên trưởng lão đến trước tiên, không hề giữ lại phóng xuất ra thủy ngọc lực của mình, gắt gao ngăn chặn thương thể trên cánh tay trái hần, làm cho vị trí cánh tay bị đứt của hần biến thành một mảng băng lam, đã không một tia huyết châu chảy xuống.

Thủy Vân Lan tay phải ôm nửa cánh tay còn sót lại bên trái mình, dưới thống khổ đau thấu nội tâm, sắc mặt nhợt nhạt đáng sợ, tái nhợt như một tờ giấy trắng. Hần liều mạng cắn răng, không để cho chính mình phát ra tiếng kêu thống khổ, phía trên trán, trong khoảnh khắc đã là đầy mồ hôi, dưới thống khổ thật lớn, đã là một chữ đều nói không được.

“Mau... mau đưa tông chủ cánh tay tiếp lên, bây giờ còn tới kịp, mau! Mau!!” Thủy Huyền Phong như điên gào thét lớn lên. Thủy Ngọc Công không chỉ có có năng lực phòng ngự rất mạnh, còn có năng lực tự lành rất mạnh, Thủy Vân Lan Thủy Ngọc Công đã là thần cấp, cụt tay tiếp lại, ở trên người hần cũng không phải không thể thực hiện.

Hần hô to nhất thời đem mọi người khủng hoảng bình tĩnh, ánh mắt đều hướng cánh tay cụt của Thủy Vân Lan, nhưng lập tức, ánh mắt bọn họ lại đột nhiên trở to.

Một loại thanh âm hít mạnh liên tục không ngừng vang lên, thanh âm này làm cho người ta trong lòng run rẩy, cánh tay bị chặt đứt của Thủy Vân Lan rơi xuống trên đất lại đang bốc lên sương khói màu xám, cũng càng ngày càng đậm, bên trong khói xám, cánh tay ở trong ống tay áo nhiễm huyết, còn có bàn tay lộ ra ở

bên ngoài lại bắt đầu biến thành màu xám, rồi biến thành màu xám đậm, cho đến màu xám đen, sau đó, lại bắt đầu rất nhanh thu nhỏ lại, bất quá vài cái hô hấp, cánh tay vừa mới bị Thiên Phật nữ chặt xuống nọ liền biến mất ở nơi đó, chỉ còn lại một đám tro bụi phập phều di động về không trung phía trước phiêu đảng mà đi...

Nổi da gà, đây là cảm giác chân thật nhất trong lòng bọn họ trong một khắc nọ.

Đồng Tâm lấy Thiên Phật Nhận trên mặt đất, khó nhọc từ trên đất đứng lên, hai mắt đã muốn tan rã, sắc mặt tái nhợt như tuyết, miệng nàng lộ ra một đường tơ máu màu đỏ tươi, thân thể mặc dù đã đứng lên, nhưng lưng lay sắp đổ, như lá cây ở trong kinh phong lắc lư trái phải, tùy thời đều có khả năng sẽ ngã xuống.

Tay phải Thiên Phật Nhận, tay trái, lặng lẽ nắm chặt một cái kẹp tóc màu đen, cảm thụ kẹp tóc nọ hình dạng hoàn hảo, trên gương mặt lạnh lùng nọ kim lòng không được lộ ra một tia cười nhỏ bé đến không thể phát hiện. Vừa rồi bị bốn người tối cường Nam Hoàng liên thủ phóng thích thủy ngọc long ngay mặt đánh trúng, lực đánh vào thật lớn đem nàng mang theo tận trời. Hoàn toàn là theo bản năng, nàng liều lĩnh bảo hộ cái kẹp tóc trên đầu nàng. Bởi vì, đó là thứ hắc đưa cho nàng, nàng cho dù từ bỏ tánh mạng, cũng không thể để cho nó bị phá hủy.

Thủy ngọc long đánh sâu vào không có mang đi tính mạng của nàng, nhưng đem lực lượng của nàng suy sụp hơn phân nửa, ở một kích vừa rồi sức lực đã lâu, toàn thân cao thấp, chỉ có một loại cảm giác suy yếu trầm trọng.

Thủy Huyền Phong đầu tiên là kinh ngạc, sau đó râu tóc dựng lên, bạo rống một tiếng, hai tay thành trảo, hung ác vô cùng hướng Đồng Tâm công tới, toàn thân lam quang bạo bắn, chợt bùng nổ khí thể thần cấp đem người bên người hát bay ra ngoài, theo hắc di động, khí tức cuồng bạo dưới thân hắc đem mặt đất thổi quét bụi đất đầy trời.

Địa trưởng lão đã ở cùng thời gian ra tay, hét lớn một tiếng: “Thiên lão nhân, trước chế phục Thiên Phật nữ!!”

Thiên trưởng lão đang đem thủy ngọc lực truyền vào cánh tay trái Thủy Vân Lan trong ánh mắt ánh sao chợt lóe, thu hồi hai tay, hai mắt chuyển hướng về phía Đồng Tâm.

Oành! Oành!

Hai tiếng nổ vang, mặt đất dưới chân Đồng Tâm đã muốn bị phá hủy ra một cái đại động sâu hơn mười thước, người Nam Hoàng Tông bị năng lượng lan đến đều bị mang bay ngược ra ngoài, trên mặt đất quay cuồng hồi lâu. Đồng Tâm trôi nổi tới không trung, tay phải Thiên Phật Nhận chậm rãi nâng lên... Bỗng nhiên, nàng đã nhận ra cái gì, đột nhiên quay đầu, hai mắt nguyên bản có chút vô thần lập tức phát ra thần thái tinh thần như ngọc, thẳng tắp nhìn xa xa Diệp Vô Thần dựa vào ở trên một vách tường đã muốn sập một nửa, đối với nàng nhẹ nhàng mỉm cười.

“Đồng Tâm, đến chỗ ta, chúng ta nên trở về nhà” Cảm thụ được khí tức Đồng Tâm so với bình thường đã muốn yếu đi rất nhiều, Diệp Vô Thần trong lòng tê rần, nhẹ nhàng nói. Hắc cùng với nàng cách rất xa, nếu bọn họ là thị lực bình thường, bất quá chỉ có thể nhìn đến một chút bóng dáng mơ hồ, khoảng cách xa như vậy, thanh âm Diệp Vô Thần nói rất nhẹ rất nhẹ mà Đồng Tâm vẫn như cũ nghe rõ ràng, bọn họ trong đó linh hồn liên hệ, làm cho tâm nàng nghe được thanh âm của hắc.

Đồng Tâm xoay người, bay về phía phương hướng Diệp Vô Thần.

“Hãy!”

Một cỗ lực lượng khủng bố ngay cả không gian đều muốn xé rách từ sau lưng Đồng Tâm đánh úp lại, thân thể Đồng Tâm vừa mới xông tới trước bỗng nhiên trống rỗng bật ra cao hơn mười thước, tránh khỏi một kích độc lực của Thủy Huyền Phong cùng Địa trưởng lão. Đồng Tâm không có tiếp tục bay về phía Diệp Vô Thần, ánh mắt buông xuống, nhìn bốn cường giả thần cấp phía dưới, còn có phần đông cao thủ Nam Hoàng Tông chung quanh bị lực lượng bức ra nọ, bên trong hai mắt tối đen, phóng xạ ra hào quang như tử thần hàng thế.

Thân thể, chậm rãi phiêu khởi, hai cánh tay nhỏ bé dựng thẳng thẳng giờ lên, lòng bàn tay hướng về phía trước, thẳng chỉ thiên không, trong nháy mắt gian, thiên không tối đen xuống, bóng ma trầm trọng mới lui bước chưa có bao lâu, lại bao phủ toàn bộ Nam Hoàng Tông.

“Nàng... nàng thể mà lại còn có lực lượng, mau ngăn cản nàng!”

Lần này, bọn họ phản ứng chậm một ít, hoàn toàn thật không ngờ Đồng Tâm lại vẫn như có thể ngưng tụ hắc ám lực khổng lồ như thế. Bọn họ ngăn ngửi kinh ngạc một chút, mà chỉ là một cái chớp mắt ngăn ngửi này, lập tức phía trên song chưởng Đồng Tâm, đã muốn ngưng tụ lại một đoàn lực lượng hắc ám mật độ lớn đến người ta không có khả năng tưởng tượng, bình tĩnh phiêu phù ở nơi đó. Mặt ngoài nhìn lại, đó bất quá là một cái quang cầu đường kính dài một thước, phóng thích hào quang màu đen, nhưng lực lượng hắc ám ẩn chứa trong đó to lớn, làm cho bốn cường giả thần cấp phía dưới nhất tề sắc mặt đại biến.

Thủy Vân Lan hơn hai mươi năm trước đã biết, Thiên Phật nữ chỗ đáng sợ nhất, là nàng ngưng tụ lực lượng hắc ám tốc độ thật sự quá nhanh, hoàn toàn vượt qua tốc độ người thường đối với ma pháp nguyên tố ngưng tụ nhận thức. Lúc trước, Thương Lan Tuyết Nữ ngưng tụ một đoàn băng tuyết nguyên tố cường độ cùng loại, cần thời gian hơn mười giây, mà nàng, cần không đến một giây.

Đồng Tâm thân thể triệt thoái phía sau, song chưởng đột nhiên hạ xuống...

“Đỡ!”

“Bảo hộ tông chủ!”

Hắc ám nguyên tố đáng sợ từ thiên không áp chế, đem toàn bộ quang minh chung quanh bị xua tan, không gian trở nên hôn ám một mảng, không thể thấy gì, trong bóng tối, Địa trưởng lão bằng tốc độ nhanh nhất ngưng tụ lại một tầng phòng ngự thủy ngọc, nghênh hướng về phía hắc ám trên đỉnh đầu áp bách xuống dưới, mà Thiên trưởng lão cùng Thủy Huyền Phong đồng thời hộ ở tại trước người Thủy Vân Lan đang ở trong thống khổ thật lớn đã muốn không thể phóng thích thủy ngọc lực, vì bảo hộ Thủy Vân Lan, hai bọn họ phóng xuất ra thủy ngọc lực đều không phải là đánh sâu vào công kích Đồng Tâm để đem triệt tiêu, mà là phòng ngự đơn thuần nhất, cũng là mạnh nhất...

“Oanh đùng đùng...” Hắc ám cắn nuốt đại địa, nếu từ cao cao trên không nhìn đến, có thể rõ ràng nhìn thấy, một mảng khu vực hình tròn hoàn toàn bị hắc ám bao trùm, lực lượng hắc ám bùng nổ ở trong hỗn loạn mà trùng kích tứ tung, đại địa run run, phong vân biến huyền, mơ hồ, có thể nghe được trong khu vực hắc ám nọ không ngừng truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, giống như có một tử thần cầm liềm đao đoạt mệnh, trong bóng đêm cắt đi từng cái sinh mệnh.

“Đồng Tâm...” Hào quang hắc ám chiếu rọi mặt Diệp Vô Thần, hắn lẳng lặng nhìn hắc quang nổi lên bốn phía phía trước, không buồn không vui. Đồng Tâm bắt đầu từ ba năm trước đây đi theo bên người hắn, cũng rất ít giết người. Nhưng, Đồng Tâm không hề tùy ý giết người cũng không ý nghĩa nàng đánh mất đáng sợ của Thiên Phật nữ hơn hai mươi năm trước. Hôm nay, nàng tại Nam Hoàng Tông này, có thể nói địa phương thể lực tối cường của Thiên Thần đại lục, lại triển lộ rằng nanh của nàng, hướng thể nhân tuyên bố, ai, mới là người không thể trêu chọc nhất trên thế giới này.

Thủy Huyền Phong cùng Thiên trưởng lão hộ con, hộ chủ sốt ruột, toàn bộ theo bản năng lựa chọn hoàn toàn phòng ngự lực lượng bằng mạnh nhất, chỉ có Địa trưởng lão một mình lựa chọn lấy thủy ngọc lực tương đối, trong bóng tối, Thủy Vân Lan được Thủy Huyền Phong cùng Thiên trưởng lão hợp lực bảo hộ trụ, lòng tức vô thương, Thiên trưởng lão thực lực tối cường cũng không có bị thương tổn gì, Thủy Huyền Phong khóe miệng tràn ra tơ máu, nhưng gắt gao cắn răng che ở trước người Thủy Vân Lan cũng không lui lại một bước. Mà Địa trưởng lão... phòng ngự thủy ngọc hắc khởi lên chống đỡ đã bị hắc ám hoàn toàn nuốt hết, hắn như bị cự chùy hung hăng nện ở trên ngực, bên trong lồng ngực ngũ tạng lực phủ hỗn loạn hầu như toàn bộ lệch vị trí, trong miệng máu tươi cuồng phun, thân thể ở trong bóng tối rất nhanh hạ xuống, giống như bị đè xuống vực sâu hắc ám vô tận...

Không biết qua bao lâu, thanh âm oanh đùng đùng nọ rốt cuộc bắt đầu giảm nhỏ, biến mất, hắc ám, cũng bắt đầu chậm rãi nhạt đi, một tia hào quang ủa vào, tiêu đi hắc ám tồn tại, như mây khai vụ tán, rẽ mây nhìn trời.

Sau khi tất cả khôi phục như thường, hào quang lại chiếu xuống đại địa, mặt đất nguyên bản đã muốn bị phá hư thương tích đầy mình lại đã xảy ra biến hóa làm cho người ta kinh sợ... Trong phạm vi mấy chục thước, trên không nhìn lại, nguyên bản thổ địa lộ vẻ hắc ám đã không thấy, thay vào là một vực sâu nhìn không thấy đáy.

Phía trên vực sâu, trên mảnh nhỏ thổ địa còn sót lại, Thiên trưởng lão cùng Thủy Huyền Phong vẫn như cũ vẫn duy trì tư thế che ở trước mặt Thủy Vân Lan, Thiên trưởng lão trong tay phát trần đã muốn chẳng biết đi đâu, ánh mắt sắc bén, nhưng vẻ mặt đã khó dấu kinh hãi. Thủy Huyền Phong sau im lặng ngắn ngủi, thân thể cúi xuống, dưới chân lão đảo một cái, hần ổn định thân thể, tay phải gắt gao che ngực, khoe miệng liên tiếp tràn ra từng đạo tơ máu. Mà Địa trưởng lão, đã muốn biến mất ở trong tầm mắt bọn họ.

Xa xa, mảng lớn thi thể nhìn thấy ghê người ở trên đất, cao thủ có thực lực Thiên cấp, lại cách hơi xa bảo trụ tính mạng cũng toàn bộ sắc mặt trắng bệch, dưới chân phập phù. Mà bên trong vực sâu nhìn không thấy đáy, không biết mai táng bao nhiêu cao thủ tuyệt đỉnh Nam Hoàng Tông hần.

“Tông chủ, người có không có việc gì?” Thủy Huyền Phong xoay người, thân thiết hỏi.

“Ta không sao... Địa trưởng lão đâu?” Thủy Vân Lan cắn răng, chịu đựng thống khổ thật lớn gắng vận Thủy Ngọc Công áp chế thương thế cánh tay trái. Giờ phút này, hần trong lòng sinh ra hồi ý mãnh liệt nhất kiếp này... Rõ ràng biết bắt Diệp Vô Thần vô cùng có khả năng đưa tới Thiên Phật nữ, lại áp không được tham niệm đối với Nam Hoàng kiếm mà bắt hần đưa vào Nam Hoàng Tông. Không nghĩ tới, Thiên Phật nữ nhanh như vậy đã tới, trong một ngày trang viên Nam Hoàng Tông hần đã hoàn toàn bị hủy, thành viên trung tâm có thực lực cùng quyền lực rất cao chết rất nhiều, mà hần, lại thành một phế nhân mất đi cánh tay phải...

Sớm biết như thế, hần nên khi nhận được tin tức thì đã ngăn Thủy Mộng Thiên lại, để cho nàng đem Diệp Vô Thần thả lại.

335. Chương 334: Tử Vong Nhất Kích

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 334: Tử vong nhất kích

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Tông chủ, lão phu ở đây”.

Một thanh âm gia nua mạnh mẽ từ phía dưới truyền đến, lập tức, một thân ảnh từ phía dưới nhẹ nhàng nhảy lên, hạ xuống bên cạnh bọn họ, đúng là Địa trưởng lão. Hiện tại hần nhìn qua vô cùng chật vật, một thân áo bào xám đã muốn là rách hết, mấy chỗ không thể che đậy thân thể, làn da lõa lồ ra, còn có nhiều vết thương do hắc ám lực gây nên. Tuy rằng đứng vững ổn, nhưng hần sắc mặt khi thì đỏ, khi thì trắng, hiển nhiên đã muốn bị nội thương không nhẹ.

“Không có việc gì là tốt rồi”.

“Trước không cần nhiều lời, nàng nhất định cũng đã muốn là nỗ lực hết đà, công kích như vậy, nàng không có khả năng sẽ lại có lần sau, trăm ngàn không thể để cho nàng chạy thoát! Nếu không, dứt bỏ đại hận thương tổn tông chủ không nói, có một người như vậy trên đời, chúng ta như thế nào có thể an tâm” Thủy Huyền Phong áp chế thương thế, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, nói xong, liền bạo rống một tiếng, đi

động không dừng lên, bằng tốc độ nhanh nhất thẳng truy Đồng Tâm đã muốn bay về phía bên người Diệp Vô Thần mà đi.

Nàng nguyên bản đã cùng bọn họ giằng co hồi lâu, lại ở bốn người hợp lực ngưng tụ thành thủy ngọc long có thể không tử đã muốn là kỳ tích, căn bản không có khả năng còn có năng lực hành động. Lại không nghĩ rằng, nàng lại bạo khởi một kích, đoạn đi một tay Thủy Vân Lan... Nhưng mà, cái này vẫn như cũ không phải cực hạn của nàng, nàng dưới loại tình hình này, không ngờ phóng xuất ra một lần hắc ám lực làm cho thiên địa biến sắc, làm cho hai cao thủ thần cấp song song đã bị thương trình độ khác nhau.

Thiên Phật nữ, nàng đến tột cùng là thần thánh phương nào! Lực lượng của nàng, sinh mệnh của nàng đến tột cùng có cực hạn hay không!?

Vô luận kết cục hôm nay như thế nào, cái cô gái đồ đen kia ở trong lòng bọn họ bóng ma cả đời đều không thể bị diệt. Mà giờ phút này, bọn họ phải lựa chọn, lựa chọn duy nhất, chính là không tiếc tất cả đem nàng phong tỏa, nếu có khả năng mà nói, đem nàng phá hủy, nếu không tựa như Thủy Huyền Phong nói, có một người như vậy trên đời, bọn họ vĩnh viễn không thể an tâm.

Thiên Địa trưởng lão theo sát sau Thủy Huyền Phong, thẳng hướng Đồng Tâm mà đi.

Lực lượng gần như khô kiệt, Đồng Tâm bắt đầu cảm giác được mí mắt trầm trọng, nàng tốc độ phi hành nguyên bản nhanh chóng như điện, lúc này đã là vô cùng thông thả, còn chưa có bay tới bên người Diệp Vô Thần, liền đã muốn bị Thiên trưởng lão đuổi theo khi, một cỗ thủy ngọc lực ẩn chứa khí kinh rất mạnh từ phía sau đánh úp lại.

Cảm nhận được lực lượng phía sau, Đồng Tâm thân thể xoay mạnh, né qua hơn mười thước hiểm hiểm tránh thoát. Theo Đồng Tâm né qua, lực lượng lạnh như băng nhảy lên không mà đi, một đường tạo nên không khí rung chuyển vạn vạo, bắn thẳng đến phía dưới, ở phía dưới đất, vừa vặn là vị trí Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần vừa mới nhận thấy được nguy hiểm, một cỗ áp lực như núi đổ, như sóng thần ập đến đã muốn nhằm ngực đánh úp lại, còn chưa gần người, liền đã muốn gây cho hắn một loại cảm giác đáng sợ thân thể bị hoàn toàn thái nhỏ. Hắn cảm thấy kinh hãi, nhưng giây lát lại khôi phục bình tĩnh, ở khoảng khắc trong lúc đó phóng xuất ra toàn bộ vô thần lực, xây một khí tường chắn ở trước người.

Đây là lần đầu tiên, Diệp Vô Thần đem toàn bộ lực lượng dùng làm phòng ngự. Nhưng, tuy rằng chỉ là Thiên trưởng lão một kích vội vàng, nhưng lực lượng thần cấp lại vẫn rất mạnh, hắn lấy Vô Thần lực xây vách tường phòng ngự đem cỗ thủy ngọc lực nọ chắn lại, liền bị đột nhiên xé mở một chỗ hổng... trước ngực Diệp Vô Thần đau đớn, trước mắt trắng ra, thân thể đã bị một trận đại lực không thể kháng cự đánh trúng, hung hăng nện người lên trên tường, sau khi xuyên thủng hai đạo vách tường mới mềm nhũn rơi xuống.

Toàn thân đau nhức muốn gãy, khí tức trong cơ thể vô cùng hỗn loạn, Diệp Vô Thần khê hít một hơi, rất nhanh lấy Vô Thần lực điều tức chính mình. Cũng may vừa rồi khoảng cách cách xa, hơn nữa hắn lấy Vô Thần lực ngăn cản, triệt tiêu một bộ phận lực lượng rất lớn đánh sâu vào, cho nên vẫn chưa làm cho hắn bị thương quá lớn. Bất quá, cái cường giả thần cấp này đơn giản một kích cũng làm cho hắn càng thêm rõ ràng Đồng Tâm một mình đối mặt bốn cường giả thần cấp thừa nhận áp lực lớn cỡ nào, dựa vào lại là thực lực cường đại cỡ nào.

Khi Diệp Vô Thần bị công kích, thân thể Đồng Tâm liền đột nhiên ở không trung đình trệ, tim đập, cũng giống nhau một phút này hoàn toàn đình chỉ. Nhìn Diệp Vô Thần bị đánh bay, thẳng đến vô lực ngã xuống... bên trong lòng ngực, có cái gì âm ầm nổ mạnh, nàng chậm rãi xoay người, hắc mang chọt bên trong hai mắt, phản xạ ra một cỗ hận ý oán độc, gắt gao chăm chú vào trên người Thiên trưởng lão hướng nàng mà đến.

Từ khi nàng đi theo bên người Diệp Vô Thần, nàng liền chưa bao giờ nguyện rời khỏi bên người hắn, nàng dùng chính tay mình, vì hắn dọn dẹp tất cả chướng ngại phía trước, có nàng ở đó, Diệp Vô Thần muốn ai chết, chưa bao giờ cần chính mình ra tay. Mà ba năm trước đây, nàng rời xa Diệp Vô Thần bên người đoạn thời gian ngắn, nàng suýt nữa sẽ không còn được gặp lại, đoạn thời gian đánh mất Diệp Vô Thần, nàng ở sợ hãi, hy vọng xa vời, khát vọng cùng đối với chính mình oán hận mà vượt qua, khi nàng rốt cuộc tìm lại được hắn, nàng đối với chính mình thề, vĩnh viễn sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn hắn.

Mà hôm nay, nàng tình nguyện không nghe hắn nói, cũng không nguyện tái để cho chính mình rời hắn lâu như vậy, để cho hắn lẻ loi một mình đi vào địa phương nguy hiểm như vậy.

Mà ngay tại hiện tại, nàng trở mắt nhìn một người, dùng lực lượng đả thương hắn. Hắn tuy rằng không phải cố ý, nhưng vô luận là nguyên nhân gì...

Thiên không bỗng nhiên lại trở nên âm u, nhưng rõ ràng khác với lần trước là, hắc ám lần này không có cảm giác áp lực hít thở không thông như lần trước, lại tiến đến thật sự quá nhanh, mau đến làm cho người ta trở tay không kịp, rõ ràng là ánh sáng thiên không, bỗng nhiên biến tối đen như mực, trước mắt, không còn có một tia ánh sáng, thấy không rõ cái gì.

Không gian tuyệt đối hắc ám - hắc ám chuyên chúc linh vực gạt bỏ toàn bộ quang minh tồn tại. Hắc ám nguyên tố xây không gian hắc ám tuyệt đối này tuy rằng không có năng lực công kích gì, nhưng mà lại có thể cho toàn bộ thế giới mục tiêu lâm vào một mảng hắc ám tuyệt đối, ánh mắt hoàn toàn mất đi tác dụng. Mà Đồng Tâm, lại có thể mượn dùng chỗ hắc ám nguyên tố này, chuẩn xác không có lầm cảm giác mục tiêu cùng vị trí di động.

Một khắc hắc ám tuyệt đối vừa mới hình thành, toàn bộ mọi người tiến vào trong đó theo bản năng đình chỉ di động. Thiên trưởng lão phiêu phù ở không trung, sắc mặt vô cùng trầm trọng, trừ bỏ thanh âm, hắn đã muốn nhìn không thấy sự vật gì chung quanh, nhưng mà từ linh giác thực lực thần cấp tồn tại, lại nói cho hắn biết có một đôi mắt tối đen mang theo hận quang làm cho người ta kinh sợ trong một góc sáng sủa của bóng đêm gắt gao theo dõi hắn, làm cho hắn toàn thân cao thấp, thậm chí ở sâu trong nội tâm đều cảm giác được một cỗ lãnh ý vô cùng rõ ràng.

Cái loại cảm giác này, liền giống như bị một cây đao lạnh như băng để ở trên cổ, tùy thời đều có khả năng sẽ bị cắt vỡ yết hầu.

“Mọi người cẩn thận!!” Thiên trưởng lão lui ra phía sau một khoảng cách dài, trầm giọng hô. Loại lực lượng hắc ám không mang tính công kích này hắn không thể lấy thủy ngọc lực triệt tiêu, mà chỉ có thể lấy quang minh xua tan, nhưng bên trong Nam Hoàng Tông, người kiên tu quang minh ma pháp thiếu lại càng thiếu, cho dù hắn là một cường giả đã muốn đạt tới thần cấp cao giai, cũng không thể làm gì được, chỉ có thể lui ra phía sau, thoát ly mảng không gian hắc ám này. Hắc ám, gây cho hắn áp lực càng ngày càng nặng.

Xẹt!

Một tiếng rất nhỏ, truyền vào trong tai lại làm cho người ta khó chịu tới cực điểm ở trong không gian hắc ám vang lên, mà chính là cái thanh âm thật nhỏ này, lại áp chế thanh âm người ta vì hắc ám buông xuống mà sinh ra xao động, vô cùng rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người...

Thế giới hắc ám, Đồng Tâm thân thể cùng mặt đất vẫn duy trì song song thẳng tắp bay ra, nàng tay phải đưa tới trước, Thiên Phật Nhận mũi nhọn lạnh như băng chỉ hướng phía trước, mà thân thể nàng, bắt đầu ở trong phi hành nhanh như tia chớp xoay tròn rất nhanh, giây lát liền tạo nên một lốc xoáy hắc ám, lốc xoáy hắc ám nọ xé mở hắc ám, xé mở không gian, xé mở toàn bộ lực lượng ngăn cản nó, mang theo khí thể cùng uy áp hủy diệt tất cả đánh sâu vào mà đi...

“A!” Một tiếng kêu rên theo đó vang lên, đó là một loại thống khổ rên rỉ đột nhiên bị công kích phát ra, mà thanh âm này, rõ ràng là từ trong miệng Thiên trưởng lão phát ra. Địa trưởng lão cùng Thủy Huyền Phong nghe thấy nhất tề hoảng hốt, hét lớn: “Thiên trưởng lão, người không sao chứ!?”

Tiếng la bọn họ vừa mới hạ xuống, trước mắt liền sáng ngời, từ hắc ám tuyệt đối bỗng nhiên đến quang minh làm cho mọi người nguyên bản bị vây trong không gian hắc ám tuyệt đối ánh mắt một trận đau đớn, theo bản năng nhắm hai mắt lại. Theo đó, bên tai bọn họ vang lên Địa trưởng lão cùng Thủy Huyền Phong đồng thời phát ra một tiếng kêu thảm: “Thiên trưởng lão!!”

Thiên Phật nữ cùng Diệp Vô Thần đã muốn ở trong tầm mắt biến mất không thấy, chẳng biết đi đâu, mà Thiên trưởng lão bên trong Nam Hoàng Tông bối phận tối cao, thực lực tối cường cũng đã từ không trung hạ xuống, xụi lơ nằm ở trên mặt, ánh mắt gắt gao trợn to, ngực kịch liệt phập phồng, trên ngực, rõ ràng cắm một cây đoản nhận toàn thân màu đỏ.

Ngay sau đó, Thiên trưởng lão ngực lóe ra khỏi một đạo hào quang màu đỏ tươi, Thiên Phật Nhận bay lên, như lưu tinh chợt lóe mà qua nhằm hướng nam bay đi, trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

“Mau! Thiên Phật nữ mang Diệp Vô Thần đi... Nhanh đi đem bọn họ truy về, Thiên Phật nữ đã muốn là

nổ mạnh hết đà, bọn họ không có khả năng đi xa. Thiên trưởng lão không có bị thương đến yếu hại, không có việc gì” Thủy Vân Lan nghiêng răng nghiêng lợi nói. Lấy năng lực tự lành thần cấp Thủy Ngọc Công của Thiên trưởng lão, đừng nói là vết thương đâm thủng, mà không có thương tổn đến yếu hại, cho dù thương đến yếu hại cũng không nhất định thương đến tính mạng của hắn.

“Nhanh đi, lão phu không có việc gì, nếu để nàng chạy thoát, mới là tai họa bằng trời của Nam Hoàng Tông chúng ta” Thiên trưởng lão ôm ngực đầm máu, thanh âm đã muốn bình tĩnh như lúc ban đầu, không có chút thái độ thống khổ.

Nhưng, không ai chú ý tới, bộ phận bị tay Thiên trưởng lão che, phiêu dang một tia khí xám khó có thể phát hiện...

Địa trưởng lão cùng Thủy Huyền Phong cùng gạt đầu, không trì hoãn, bằng tốc độ nhanh nhất hướng về phía Thiên Phật Nhận vừa mới bay đi đuổi theo, Phía sau bọn họ, hơn mười cao thủ Nam Hoàng Tông cũng rất nhanh đuổi theo.

Đồng Tâm mang theo Diệp Vô Thần hướng tây bay đi cực nhanh, nàng đem hết toàn lực, lấy lực lượng cuối cùng trong cơ thể đem tốc độ tăng lên tới cực hạn, thậm chí, sau khi đem Thiên Phật Nhận thứ phá phòng ngự Thiên trưởng lão, đâm vào ngực hắn, đều không có kịp đem gọi về.

“Đồng Tâm... Đồng Tâm ngốc, người vẫn theo ta” Diệp Vô Thần một tay ôm lấy vòng eo nhỏ bé của nàng, một tay vỗ về tóc nàng, nhẹ nhàng nói.

Đồng Tâm thần sắc bối rối, nghiêng mặt đi, ánh mắt trong suốt chớp động .

“Còn bị người phá hỏng như vậy, làm cho ta về sau như thế nào rồi người đi được... Nếu có một ngày như vậy người không thể không rời ta đi, ta lại nên làm cái gì bây giờ?” Diệp Vô Thần khóe miệng cười, hai mắt mê ly thất thần.

Đồng Tâm kinh hoảng thần sắc biến đi, đem thân thể cùng hắn gần sát, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của hắn. Bên trong phi hành, thân thể nàng bỗng nhiên trầm xuống một chút, lại thông thả thẳng lên.

Diệp Vô Thần song chưởng qua, đem Đồng Tâm gắt gao ôm vào trong ngực, làm cho nàng dính chỉ phi hành, liền như vậy mang theo nàng dừng lại ở không trung, “Đồng Tâm, nhất định mệt mỏi rồi, ngủ một giấc đi, chờ người tỉnh lại, chúng ta cũng đã về nhà”.

Hắn thanh âm rất nhẹ rất nhu, Đồng Tâm nhìn hắn, nhẹ nhàng chớp chớp mắt, cảm giác mệt mỏi cùng suy yếu trầm trọng rốt cuộc lập tức đánh úp lại, mí mắt nàng trở nên trầm trọng, rốt cuộc chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Theo nàng ngủ, Thiên Phật Nhận chỉ thuộc về nàng tự phát từ trên người Thiên trưởng lão thoát ly, bay trở về trên người nàng.

336. Chương 335: Bình Yên Trở Về Nhà

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 335: Bình yên trở về nhà

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần mở ra tay trái nàng vẫn nắm chặt, lòng bàn tay non mịn, đang cầm một cái kẹp tóc màu đen, ở vừa rồi cùng bốn cường giả thần cấp liên thủ, trong kịch chiến ngay cả đại địa đều hủy diệt, kẹp tóc này hơi chút dùng khí lực lớn một chút là có thể bóp nát thế mà vẫn duy trì hoàn hảo không tổn hao gì.

Diệp Vô Thần đem kẹp tóc cầm lấy, giúp nàng mang lên trên tóc. Hôm nay, nàng xác thực đã quá mệt mỏi, vừa mới rồi trong khi phi hành, hẳn rõ ràng cảm thụ được nàng suy yếu không chịu nổi, trừ bỏ ba năm trước đây nàng một lần đối chiến sáu cường giả thần cấp kia, nàng chưa từng có suy yếu qua như vậy. Bốn người tối cường Nam Hoàng Tông liên thủ, lại cũng như vậy. Vì đem hắn cứu ra, nàng vẫn cắn răng chống đỡ, thậm chí liên tiếp mấy lần lấy ra lực lượng cực hạn chính mình.

Xa xa, khí tức nguy hiểm bắt đầu khởi động, khí tức thần cấp rất nhanh tới gần. Diệp Vô Thần thân thể đánh xuống, hạ xuống một chỗ vách đá sau lưng, nhắm mắt nói: “Hương hương, chúng ta trở về”.

Hương Hương ở xuất hiện trên vai hắn, cảm thụ được chủ nhân lo lắng cùng ngưng trọng, nàng một chút cũng không dám chậm trễ, hai tay nhỏ nhỏ hợp ở trước ngực, trên người tăng quang mang màu trắng rất nhanh khuếch tán ra, bao phủ thân thể Diệp Vô Thần cùng Đồng Tâm. “Đỉnh” một tiếng vang nhỏ, bạch quang nọ trong nháy mắt tiêu tan, Hương Hương, Diệp Vô Thần, Đồng Tâm cùng bạch quang cùng nhau biến mất ở tại nơi đó.

Một lát sau, về mặt Địa trưởng lão cùng Thủy Huyền Phong âm ngoan mang theo một trận gió gào thét bay qua, sau đó đồng thời đình chỉ.

“...Tiêu thất?” Địa trưởng lão nhìn bốn phía, kinh nghi nói.

“Đúng vậy, ta cũng không cảm giác, khí tức Thiên Phật nữ thật là tại địa phương này biến mất... Hừ, bọn họ nhất định liền nấp ở phụ cận này, cẩn thận tìm xem đi” Thủy Huyền Phong nhìn quanh bốn phía, thận trọng nói.

Cao thủ Nam Hoàng Tông theo bọn họ mà đi nhanh chóng tản ra phương hướng, ở khu vực chung quanh bắt đầu tìm tòi, nhưng hồi lâu sau, vẫn như cũ không thu hoạch được gì, lúc này, một cái lão giả sáu mươi hoang mang rối loạn chạy tới, vừa thấy Địa trưởng lão cùng Thủy Huyền Phong liền gấp giọng hô lớn: “Địa lão, Huyền Phong, mau trở về nhìn xem Thiên trưởng lão, hẳn đã không được... Mau!”

“Cái gì!?” Thủy Huyền Phong cùng Địa trưởng lão chấn động, hai mặt nhìn nhau sau đó nhanh chóng quay người bay trở về.

Trở lại địa phương bị Thiên Phật nữ hủy diệt, vừa tới gần, bọn họ trong lòng đã hoảng hốt... Bọn họ cảm nhận được khí tức thuộc về Thiên trưởng lão, nhưng, cổ khí tức nọ đúng là mỏng manh như vậy, mỏng manh giống như một lão nhân gần đất xa trời, tùy thời đều có khả năng nguy kịch chết vì bệnh tình.

Đây là có chuyện gì!? Thủy Ngọc Công Thần cấp năng lực tự lành rất mạnh, bọn họ so với người bào trên thế giới đều rõ ràng, đâm vào ngực một đao... Đừng nói một đao, chính là ngàn đao trăm đao, chỉ cần không hủy diệt yếu hại, cũng không khả năng ảnh hưởng đến tính mạng hắn, ngược lại sẽ lấy tốc độ người thường nghẹn họng nhìn trân trối mà khôi phục... Vì cái gì hắn lúc này khí tức sinh mệnh lại suy yếu đến loại trình độ này!?

Bọn họ bay xuống tới bên người Thiên trưởng lão, còn chưa có tới kịp hỏi, liền lại song song sững sờ ở nơi đó. Bọn họ kinh hãi phát hiện, thân thể Thiên trưởng lão, toàn thân cao thấp lại hiện ra một loại sắc thái tro tàn, hơn nữa, màu sắc tro tàn còn đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy càng thêm thâm, cắn nuốt làn da nên có vẻ hồng nhuận, đồng thời, là khí tức càng ngày càng yếu của hắn, đồng thời, làn da Thiên trưởng lão cũng đã muốn khô héo như lão thụ, hẳn nguyên bản nhìn qua chừng bảy mươi tuổi, hiện tại tựa như một lão nhân tang thương đã muốn hơn trăm năm.

“Cái này... Đây là có chuyện gì!” Địa trưởng lão kinh nghi bất định, trong lòng hoảng sợ tột đỉnh.

Thủy Huyền Phong vươn tay đến, thử hướng Thiên trưởng lão thân thể, lại nghe Thiên trưởng lão môi khẽ nhúc nhích, phát ra thanh âm mỏng manh khô héo: “Không nên đụng vào ta!”

Thủy Huyền Phong tay đứng ở giữa không trung, rốt cuộc không thể hạ xuống.

Làn da Thiên trưởng lão vẫn biến hóa màu xám như cũ, xa xa nhìn về phía, thân thể hần nằm ở nơi đó liền như một lão nhân khô héo, hần run run môi, ánh mắt gian nan chuyển hướng Thủy Vân Lan, vô cùng suy yếu từng chữ một nói: “Tông... chủ, lão phu... vô năng, đã muốn... không... thể...”

Thiên trưởng lão thanh âm đình chỉ, thân thể hần mỗi một bộ vị, đã ở giờ khắc này hoàn toàn định lại, thể sắc, cũng đã trù lên một loại màu xám làm cho người ta trong lòng rét run. Hần tròn mắt, môi đã muốn không có huyết sắc gì hơi mở ra... chết không nhắm mắt. Thẳng đến cuối cùng, hần cũng không biết lực lượng đáng sợ điên cuồng cắn nuốt sinh mệnh chính mình đến tột cùng là cái gì.

Người mạnh nhất Nam Hoàng Tông, một cường giả tuyệt thế tu vi đạt tới thần cấp cao giai, Thiên trưởng Thủy Mạn Thiên, không minh bạch như vậy chết đi, chết vào tay Thiên Phật nữ.

Không gian hắc ám tuyệt đối, Đồng Tâm không chỉ là đem Thiên Phật Nhận đâm vào ngực Thiên trưởng lão, đồng thời, nàng đem toàn bộ tử vong lực của mình có thể phóng xuất ra thông qua Thiên Phật Nhận vô tình quán nhập vào trong cơ thể Thủy Mạn Thiên, tử vong lực nọ tựa như một tử thần khủng bố ký sinh vào trong cơ thể hần, cắn nuốt lực lượng hần, cướp đoạt sinh mệnh hần.

“Thiên trưởng lão!!”

“Thiên trưởng lão!!”

“Thiên trưởng lão...”

Từng đợt tiếng hô thê lương bi thiết vang lên, làm cho không khí tràn ngập nguyên tố tử vong nồng đậm đều nhiễm sắc thái bi thương, Nam Hoàng sơn trang vết thương trải rộng, sập hơn phân nửa, vị trí chính giữa, một cái đại động giống như không có khả năng lấp đầy im lặng nằm ở nơi đó, nhìn thấy ghê người. Mà bốn người tối cường Nam Hoàng Tông, một người chết, một người phế, hai người bị thương, cao thủ Thiên cấp cùng Linh cấp chết hơn phân nửa. Thiên Phật nữ đến, tựa như một hồi ác mộng, cấp cho Nam Hoàng Tông tới bây giờ không người dám trêu chọc đánh xuống một hồi đại nạn, lưu lại cho Nam Hoàng Tông bóng ma không thể lau đi... Làm cho cuộc sống hàng ngày của bọn họ nhất định là bất an, Thiên Phật nữ, mang theo Diệp Vô Thần bị bọn họ bắt giữ bình yên thoát ly, không biết đi nơi nào.

Bên tai, tràn đầy tiếng hô bi thiết vì đại trưởng lão mất đi, nhìn chính mình mất tay, cũng vĩnh viễn không có khả năng khôi phục lại, Thủy Vân Lan hung hăng một quyền nện ở trên mặt đất... Tất cả nguyên nhân, đều chỉ vì Nam Hoàng Tông hần bắt trở về Diệp Vô Thần, đưa tới Thiên Phật nữ, hiện tại hồi hận đã muốn hoàn toàn không kịp, hiện tại hần phải lo lắng là, kế tiếp nên làm như thế nào, đối mặt với Diệp Vô Thần như thế nào...

Diệp Thủy Dao lặng lẽ ngồi ở trước bàn, nhìn một bộ mỹ nhân đồ trước người, im lặng như một gốc tuyết sắc liền hoa lặng yên nở ra. Nàng ngồi cực đẹp, mông ngực vòng eo cũng không phải cô gái nào cũng có thể sánh ở dưới quần áo che lấp vẫn như cũ hiện lên đường cong tuyệt mỹ làm cho người ta thất hồn lạc phách. Chỉ là, ánh mắt nàng mơ hồ có chút phiêu phù bất định, khi thì đắm đắm, khi thì lóe ra, không biết là nghĩ đến cái gì.

Ngưng Tuyết cầm chống lên tay mình nằm úp sấp ở trên bàn, cầm trong tay một cây bút trên giấy ở trước mặt tùy ý đồ họa, vẽ phần họa cái gì, ngay cả chính nàng cũng không biết. Nàng ngẩng đầu lên, tràn đầy mong mỏi hỏi: “Tỷ tỷ, ca ca còn chưa có trở về sao?”

Vấn đề này, nàng hôm nay đã muốn hỏi qua không biết bao nhiêu lần.

“Hần rất nhanh sẽ trở về” Diệp Thủy Dao từ trong thất thần tỉnh lại, nhẹ giọng hồi đáp.

Giống nhau là vì chiếu rọi lời nói nàng, bên người các nàng cách đó không xa, một đạo hào quang màu trắng ảm áp nhẹ lóe, Diệp Vô Thần ôm Đồng Tâm xuất hiện ở nơi đó, thở ra một hơi, cười nhìn Diệp Thủy Dao cùng Ngưng Tuyết.

“Ca ca!” Ngưng Tuyết bên trong hai mắt phóng xuất ra thần thái động lòng người, nàng lập tức từ trên ghế nhảy xuống, bước chân vội vàng chạy đến trước người Diệp Vô Thần, nhảy nhót hô: “Ca ca, người rất cuộc đã trở lại, ở bên ngoài chơi vui vẻ không?”

Diệp Thủy Dao đứng dậy, đi đến bên người hấn, ánh mắt ôn nhu như nước.

Diệp Vô Thần cùng Diệp Thủy Dao ánh mắt nhẹ nhàng đụng chạm, cúi gập thắt lưng, cười đối Ngưng Tuyết nói: “Ca ca là chơi thực vui vẻ, bất quá có chút người sẽ không vui vẻ...”

Nghĩ đến, Thủy Vân Lan giả mạo Thủy Vân Thiên kia hiện tại vẻ mặt nhất định phần khích tuyết luân. Kế tiếp, hấn là sẽ bởi vì đối với Đồng Tâm cực đoan kiêng kỵ mà ném chuột sợ vỡ đồ, sẽ không dám tùy ý trêu chọc, hay là không từ thủ đoạn điên cuồng trả thù... Lấy tác phong làm việc của Nam Hoàng Tông, cái trước khả năng tính rất lớn, còn cái sau, khả năng tính tựa như cũng rất lớn. Nhưng vô luận là cái loại khả năng nào, cũng sẽ không lập tức.

“Ồ... Ca ca nhất định đi làm chuyện nguy hiểm, bằng không đã không mang ta đi theo.” Ngưng Tuyết hếch hếch cái mũi ngọc nhỏ, mang theo một chút ý không vui nói. Nhắc tới người trên thế giới này hiểu biết Diệp Vô Thần nhất, trừ bỏ chính hấn, đó là Ngưng Tuyết. Nàng đơn thuần, thiên chân vô tà, nhưng một chút cũng không ngốc.

Diệp Vô Thần nở nụ cười cười, kéo bàn tay nhỏ bé của Ngưng Tuyết, nắm ở bàn tay mềm nhẹ ở trong lòng bàn tay. Hấn không có đi giải thích cái gì. Ngưng Tuyết cần, cũng chưa bao giờ sẽ là hấn giải thích.

“Ồ? Đồng tâm tử tử, nàng đang ngủ sao?” Ngưng Tuyết ngẩng mặt, tò mò nhìn Đồng Tâm bị Diệp Vô Thần ôm vào trong ngực, không hề động tĩnh.

“Ừm, nàng lần này mệt chết đi, cho nên đang ngủ, hấn là muốn ngủ ngon thật lâu” Diệp Vô Thần mỉm cười hồi đáp. Xác thực, lấy tình hình cạn kiệt lực lượng của Đồng Tâm trước mắt, không biết phải nghỉ ngơi bao lâu mới có thể khôi phục. Nếu là một người bình thường, có lẽ cần một tháng thậm chí mấy tháng, mà Đồng Tâm, có lẽ chỉ cần vài ngày. Năng lực khôi phục của nàng, là một chỗ đáng sợ khác của nàng.

Hấn chuyển hướng Diệp Thủy Dao, cũng thật sự nói: “Tỷ tỷ, tất cả đều tiến hành thực thuận lợi... Tuy rằng, ta một chút cũng không hy vọng Đồng Tâm phạm hiểm, nhưng nàng vụng trộm đi theo sau ta, sau đó xuất hiện ở nơi đó cũng không làm cho ta ngoài ý muốn, ngược lại ở bên trong dự đoán của ta, nàng xuất hiện, cũng đủ làm cho Nam Hoàng Tông một đoạn thời gian kế tiếp óc còn không mang nỗi mình óc, không rảnh quản tới chuyện khác”.

Diệp Thủy Dao gật gật đầu, giúp đỡ Diệp Vô Thần ở trên giường nàng ngồi xuống, ôn nhu nói: “Tiểu Thần, ta cũng không rõ ràng, người vì cái gì muốn dùng phương thức này tới chỗ của Nam Hoàng Tông?”

Diệp Vô Thần nghe vậy, trầm mặc một hồi, than nhẹ một tiếng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía trên không, thấp giọng nói: “Ba năm, hấn nên xuất hiện... Cảm giác của ta cũng nói cho ta biết, lập tức... có lẽ ngày mai, có lẽ ngày sau nữa, có lẽ vài ngày sau, hấn sẽ xuất hiện...”

Diệp Thủy Dao ánh mắt mê mang, hấn? Hấn là ai vậy?

Nhìn bộ dáng xuất thần của Diệp Vô Thần, nàng không có hỏi lại, lặng lẽ đứng ở trước người hấn.

“Chúng ta trước đó còn tại Nam Hoàng Tông, nếu bị người biết ta hiện tại ở ngay trong nhà mà nói, thế tất sẽ làm người hữu tâm đoán được cái gì. Trong khoảng thời gian này, ta phải đi một chỗ tránh né một chút, một là vì dấu người biết được, cũng vì để cho Đồng Tâm không ưu tư mà nghỉ ngơi một chút” Diệp Vô Thần nhìn nhìn Đồng Tâm ngủ say trong lòng, đối với Diệp Thủy Dao nói.

Diệp Thủy Dao gật gật đầu, “Là cái địa phương kia sao?”

“Là nơi đó, hấn là không có địa phương nào so với nơi đó càng thích hợp ơ. Mà nơi đó, là địa phương đầu tiên trong trí nhớ của ta, cũng là địa phương lần đầu tiên ta cùng Tuyết Nhi gặp nhau” Diệp Vô Thần nắm chặt tay Ngưng Tuyết, trí nhớ tung bay đến đoạn thời gian tự do tự tại khi hấn mới tới Thiên Thần đại lục. Vô luận là đối với hấn, hay là đối với Ngưng Tuyết, nơi đó đều giữ lại một đoạn ký ức bọn họ không thể dứt bỏ nhất. Cũng là ở nơi đó, bọn họ vận mệnh gắn gao tương liên, quấn quýt cả đời.

Diệp Thủy Dao mắt đẹp chứa tình, nhẹ nhàng gật đầu: “An tâm đi đi, ta sẽ cùng phụ thân cùng mẫu thân giải thích”.

337. Chương 336: Nơi Ký Ức Ban Đầu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 336: Nơi ký ức ban đầu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần ở trong phòng Diệp Thủy Dao đợi hồi lâu, không có rời đi, cùng đợi Hương Hương khôi phục lực lượng. Đồng Tâm luôn luôn ở trong lòng hẩn nặng nề ngủ, không có dấu hiệu gì muốn tỉnh lại. Chạng vạng, lúc màn đêm sắp đánh xuống, Diệp Vô Thần rút cuộc gọi ra Hương Hương, nhắm mắt lại, dụng ý niệm đối với nàng nói: “Hương Hương, thấy rõ địa phương trong lòng ta suy nghĩ... Đi vào trong đó”.

Cô gái nho nhỏ trừng mắt nhìn, vụng trộm nhìn thoáng qua Ngưng Tuyết, lại vụng trộm đối nàng cười cười, thể này mới đem ánh mắt nhắm lại, dụng tâm đi cảm thụ suy nghĩ trong lòng Diệp Vô Thần. Giây lát, mặt ngoài thân thể nàng hào quang màu trắng khuếch tán mà đi, che kín thân thể mấy người, mang theo bọn họ rời đi.

Hào quang màu trắng trước mắt thoáng qua, trong nháy mắt, thế giới chung quanh liền bị cắt gãy, khuê phòng nữ tử hương thơm ngào ngạt biến mất không thấy, thay vào đó là một mảng lớn thảm cỏ xanh um cùng rừng cây sắp kín tầm nhìn xa xa. Bên tai, vang lên từng trận tiếng gió, trong mũi, tràn đầy hương vị bùn đất không khí tươi mát. Hơn ba năm, tất cả, đều vẫn như cũ như trong trí nhớ không có gì thay đổi, nhìn trước mắt cảnh tượng quen thuộc nọ, từng kí ức cũng tự phát nảy lên. Nơi này, là khởi điểm của hẩn ở Thiên Thần đại lục, thời gian qua, rất nhiều này đều đã thay đổi, trở nên nghiêng trời lệch đất, nhưng mà ký ức trân quý của hẩn về nơi này vẫn như cũ chưa biến, một khắc xuất hiện ở trong này, hẩn tâm bỗng nhiên trở nên bình tĩnh cùng thích ý thần kỳ, trái tim, rốt cuộc không cảm giác áp lực cùng gánh nặng gì nữa.

“Ca ca, nơi này cảm giác... thật tốt, trước kia, ta thường xuyên nghĩ có thể trở lại nơi này, có đôi khi nằm mơ đều mơ thấy. Ở trong này, ta gặp ca ca... có đôi khi ta nghĩ, nếu ta không có xuất hiện ở trong này, không có gặp được ca ca, ta nên làm cái gì bây giờ...” Kinh ngạc nhìn địa phương được ghi sâu trong ký ức trước mắt, Ngưng Tuyết bên trong mắt lạnh yên bặt kín một tầng hơi nước mỏng manh.

“Đúng, nơi này thực sẽ là một địa phương chúng ta vĩnh viễn đều không thể quên được... Tuyết Nhi, không chỉ là người, ta cũng thường xuyên nghĩ tới, nếu không có gặp được Tuyết Nhi, ta nên làm cái gì bây giờ”.

Bọn họ lòng có tương thông ánh mắt nhìn lẫn nhau. Một thanh niên nam tử hai mươi tuổi, một cô gái cái qua chỉ có chừng mười tuổi, sớm đã hoàn toàn đọc đã hiểu tâm của đối phương. Cảm tình của bọn họ, bởi vì vận mệnh an bài cùng sinh tử cách trở mà gắt gao tương liên, rốt cuộc không thể chặt đứt, đó là một loại không phải thân tình, lại còn hơn thân tình, không phải tình yêu, lại còn hơn tình yêu, cảm tình rất phức tạp, lại vô cùng đơn thuần. Nếu nhất định phải dùng một câu để hình dung loại cảm tình này của bọn họ, thì phải là... một loại khắc sâu trong lòng vĩnh viễn không thể dứt bỏ không muốn xa rời đối với lẫn nhau. Vô luận là ai đánh mất đối phương, thế giới đều muốn là một mảng hôn ám, không còn màu sắc.

Ngẫu nhiên, Diệp Vô Thần sẽ nghĩ, có cần mang theo Ngưng Tuyết mang theo toàn bộ những người quan trọng bên người, tới địa phương đã muốn bị quên lãng này hay không, vĩnh viễn sống cuộc sống an tường bình hòa... Nhưng, hẩn trong xương cốt nhất định cái này vĩnh viễn là không có khả năng. Cho dù hẩn thật muốn, lúc này cũng đã không có khả năng bứt ra được.

“Sở gia gia, ta đã trở về!” Đối với phía trước, Diệp Vô Thần buông yết hầu ra, lớn tiếng hô, cái tiếng hô to này, như đem trọc khí bên trong lồng ngực, còn có toàn bộ áp lực mà phóng thích ra, một loại cảm giác thích ý đã lâu không có hưởng qua thoải mái đánh úp về phía trái tim.

Ngưng Tuyết học bộ dáng hần, cũng đối với phía trước ôn nhu tinh tế hô: “Sở gia gia, Tuyết Nhi đã trở lại”.

“Ha ha ha ha, rời đi lâu như vậy, các người cuối cùng cũng bỏ được trở về thăm lão nhân ta”.

Ở trên cái cây quen thuộc kia, bỗng nhiên xuất hiện một lão nhân vẻ mặt ôn hòa, hần im lặng ngồi ở chỗ đó, cầm trong tay quả trứng mà bọn họ quen thuộc, mang theo ý cười thản nhiên nhìn bọn họ. Ở trên cái cây kia nguyên bản cũng không có người, hần tựa như là bỗng nhiên xuất hiện, lại không làm cho người ta phát giác hần xuất hiện, giống như là hần vẫn ở chỗ này, mà người khác cũng không có chú ý tới hần vậy.

“Sở gia gia!” Ngưng Tuyết một bên cười, vô cùng vui vẻ kêu một tiếng. Diệp Vô Thần ôm Đồng Tâm, nắm tay Ngưng Tuyết hướng hần đi đến: “Sở gia gia, mới một tháng không thấy, tu vi của người không ngờ có tiến cảnh nhanh như thế, không hổ là Kiếm Thần thanh danh uy chấn”.

Sở Thương Minh nghe vậy, lạnh nhạt cười: “Nếu luận tiến cảnh, lão nhân ta nào lại có thể cùng Tà Đế người đánh đồng”.

Diệp Vô Thần khẽ lắc đầu, thản nhiên nói: “Tà Đế... đó bất quá là một thân phận dùng để hù dọa người mà thôi, hiện tại ta so sánh cùng Sở gia gia, vẫn là kém quá xa, cùng Sở đại ca, cũng có chênh lệch tương đương” Hần mỉm cười, buồn bã nói: “Bất quá nói trở lại, lấy thiên tư thiên phú kinh người của Sở đại ca, tương lai, hần tất ở trên người. Nói không chừng, không cần bao lâu, hần là có thể thay người hoàn thành tâm nguyện mà người cả đời đều chưa có hoàn thành”.

Sở Thương Minh ánh mắt lóe lên, lấy tay vuốt râu, vui vẻ nở nụ cười: “Ta đã muốn già đi, thiên hạ này, chung quy là thiên hạ của người trẻ tuổi các người. Đại Ngưu có thể có thành tựu hôm nay, hoàn toàn ở ngoài ý liệu của ta. Có tôn nhi này, ta cuộc đời này còn có gì tiếc”.

Diệp Vô Thần lời kéo Ngưng Tuyết ngồi xuống ở bên người Sở Thương Minh, mắt nhìn phương xa, ánh mắt xa xưa nói: “Sở gia gia, có một số việc, người ngay từ đầu đã sai lầm rồi. Sở đại ca thời điểm năm tuổi đã đến nơi này, ngăn cách cùng bên ngoài, nơi này bạn cùng lứa tuổi với hần tu kiếm không một ai, hần đã không có đồng bọn có thể thổ lộ tình cảm, cũng là tại đây loại hoàn cảnh này, hần từ nhỏ đã yêu thương Thương Minh kiếm, nằm mơ đều thấy nó. Mà Sở gia gia người sợ hần Thương Minh kiếm nơi tay, ý vào nó cường đại mà bỏ qua tu luyện ‘khí’, chỉ chú trọng tu luyện ‘kỹ’, cho nên vẫn không có giao vào trong tay hần. Mà ba năm này, Sở đại ca lấy đến Thương Minh kiếm tiến cảnh tăng dữ dội. Nếu Sở gia gia có thể ở thời điểm hần rất nhỏ đã đem Thương Minh kiếm giao cho hần, làm cho hần một lòng với kiếm, không còn cái gì khác, thành tựu của hần, tất vượt qua hiện tại”.

Sở Thương Minh trầm mặc hồi lâu, thật sâu thở dài nói: “Thẳng đến một tháng trước, ta mới biết được, đây là đại sai mà ta ngay từ đầu đã phạm. Mỗi người đều có thể có kiếm đạo của chính mình, kiếm đạo của ta cũng không thích hợp với hần... Nếu không phải Lãnh Nhai xuất hiện, ta đã muốn bóp chết thiên phú của hần”.

“Ta trong cả đời này, cực ít có lúc xem lầm, không nghĩ tới, ta lại nhìn lầm thân nhân duy nhất của ta. Mà không có xem lầm nhất, lại là ngươi” Sở Thương Minh hai mắt nhắm lại, chậm rãi nói: “Từ năm đó đem ngươi đưa về, ta chỉ biết ngươi nhất định bất phàm. Ba năm trước đây, thời điểm ngươi rời khỏi nơi này, ta đã muốn đoán được Thiên Thần đại lục phong vân vì ngươi mà động. Hôm nay... Quả nhiên. Năm ấy, ngươi thiên hạ đều nghĩ đến ngươi phải chết, ta lại tin tưởng vững chắc ngươi sẽ không chết, cho dù ngươi suốt ba năm đều không có tin tức, ta đã ở chờ mong ngày ngươi một lần nữa xuất hiện. Cho nên ba năm đó, ta cũng không có nói cho Đại Ngưu cùng Lãnh Nhai tin tức ngươi bị đồn là chết ở dưới Đoạn Hồn uyên hạ. Bất quá, nếu không phải một tháng trước ngươi dùng phương thức của ngươi ở trên Thiên Thần Ma Vũ đại hội báo cho ta biết ngươi chính là Tà Đế, ta cũng sẽ không nghĩ đến, Tà tông, lại thuộc về ngươi. Ha ha, xem ra, ta vẫn xem thường ngươi”.

Hần quay đầu lại, liếc mắt nhìn Đồng Tâm đang ngủ say một cái: “Nàng, chính là Thiên Phật nữ à?”

“Nàng không phải Thiên Phật nữ năm đó” Diệp Vô Thần đưa tay yêu thương vuốt ở trên mặt Đồng Tâm, rất chân thật nói: “Nàng kêu Đồng Tâm, cùng Tuyết Nhi giống nhau là cái bóng của ta, muội muội ta, ta vĩnh viễn cũng không thể rời đi, một người sẽ vĩnh viễn bảo hộ ta, cũng sẽ được ta vĩnh viễn giám hộ”.

Sở Thương Minh ha ha cười, khẽ gật đầu, liền không hề hỏi. Có một số việc, hần chỉ cần biết như vậy là đủ, cũng không cần biết nhiều lắm.

“Sở gia gia, hiện tại nơi này chỉ có một mình người sao? Những người khác đâu?” Ngưng Tuyết ngưỡng nghiêm mặt hỏi. Nàng vừa rồi lặng lẽ nhìn chung quanh, nơi này trừ bỏ âm thanh bọn họ nói chuyện ra, vẫn thực im lặng, không có nghe thấy thanh âm của những người khác.

“Ha ha, ba năm trước đây thời điểm kết giới nơi này biến mất, bọn họ liền lần lượt rời đi, đi đến các nơi, cũng không thấy có người nào trở lại. Thời gian lâu, tên những người đó ta cũng đã muốn không thể nhớ rõ một cái. Như vậy cũng tốt, ở trong này, ta cũng tốt, các người cũng tốt, không cần lo lắng có người ngoài quấy rầy” Sở Thương Minh bình thản nói.

Diệp Vô Thần gật gù đầu, lúc Ngưng Tuyết hỏi ra là, hắn đã muốn đã biết đáp án. Bọn họ cũng giống như tộc nhân Viêm thị bị nhốt ở dưới Đoạn Hồn uyên cả đời, thời khắc đều muốn có thể ra thế giới bên ngoài. Sở Kinh Thiên làm sao không phải như thế. Hắn nói: “Sở gia gia, chúng ta lần này tới nơi này, là muốn tạm lánh một đoạn thời gian”.

“Lấy Thiên Phật nữ cường đại, nay cũng là lực lượng gần như khô héo, nói vậy vừa mới tiến hành qua một hồi đại chiến. Mà có thể đem nàng bức đến loại trình độ này, hẳn là cũng chỉ có Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông... Ha ha, nếu đến đây, liền an tâm lưu lại đi, người cũng nên nghỉ ngơi một chút. Ngày khác, ta chờ người mang theo Đại Ngưu khuây cho thiên hạ này phong vân”.

Sở Thương Minh cười thần bí, từ trên cây đứng lên, không một tiếng động bỏ đi, lưu cho Diệp Vô Thần một cái bóng dáng tuy rằng già nua, nhưng cử ngạo như núi.

Vẫn chờ bóng dáng hắn từ trong tầm mắt biến mất, Diệp Vô Thần mới quay đầu đến, lẩm bẩm nhẹ giọng nói: “Khuây cho thiên hạ này phong vân... Cái này lại như thế nào là ta mong muốn. Ta, cũng bị bức bách... Nếu nằm trong tay thiên hạ là có thể là điểm chung tất cả, vậy thì quá tốt”.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, đem Đồng Tâm trong lòng cùng Ngưng Tuyết bên người đồng thời ôm chặt. Vận mệnh ban ân nhiều cho hắn, nhưng mà nhất định hắn phải đối mặt chìm nổi. Chìm nổi này, một đạo so với một đạo càng khó có thể vượt qua.

Màn đêm đánh xuống, vạn vật câu tĩnh. Vào mùa thu, nơi này cũng không có khí tượng mùa thu rõ ràng. Nằm ở trên giường bằng ván gỗ cứng rắn, hắn chẳng những không có cảm giác không được thoải, ngược lại cảm thấy thích ý ấm áp.

Cái gian nhà gỗ nhỏ ẩm ướt này còn có cái giường ván gỗ này hắn từng ngủ mười năm, đối với Ngưng Tuyết mà nói, đây là cái giường đầu tiên của nàng, cũng là ở trong này, nàng lần đầu tiên ngủ ở trong lòng ca ca, lần đầu tiên ngủ an ổn như vậy, cũng là ở trên giường ván gỗ này, nàng có tên. Ván giường thực cứng, còn có chút lạnh như băng, nhưng dán vào thân thể Diệp Vô Thần, nàng vẫn như cũ rất nhanh liền ngủ. Khỏe miệng còn mang theo nụ cười hân hoan, như là ở bên trong giấc mơ thấy được chuyện gì vui vẻ vậy.

Diệp Vô Thần nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Một đêm này, hắn không cần tâm cảnh giới gì, ngủ thực say, mãi cho đến sáng sớm đều không có tỉnh lại một lần. Thẳng đến ngoài phòng có nhỏ trời đã sáng rõ, Diệp Vô Thần vẫn như cũ bị vây ở bên trong mơ. Trong mơ mơ hồ hồ, hắn mơ hồ cảm giác được trên mặt truyền đến từng trận thoải mái, còn có ấm áp nhẹ nhàng. Hắn ý thức thức tỉnh, chậm rãi mở mắt. Đầu tiên nhìn thấy, là thấy được hai mắt Đồng Tâm.

Nàng ghé ở trên người hắn, đem toàn bộ sức nặng thân thể nho nhỏ đều đặt ở trên người hắn, một bên dùng một đôi mắt đen bóng lặng lẽ nhìn hắn, một bên giống như một động vật nhỏ lấy lòng chủ nhân dùng cái lưỡi mềm nhả ở trên mặt hắn qua lại lay động, khi làm Diệp Vô Thần mở to mắt, nàng đang dùng hàm răng như trân châu khê cắn miệng hắn, nhìn thấy hắn tỉnh lại, nàng ngừng đầu, nhìn hắn nhẹ nhàng cười.

338. Chương 337: Sáng Sớm Ấm Lòng

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 337: Sáng sớm ấm lòng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần ngồi dậy đến, đem nàng ôm vào trong ngực, mỉm cười hỏi: “Khá hơn chút nào chưa?”

Cảm thụ được vẻ mặt làm nũng, hắn âm thầm mỉm cười lắc đầu, phương thức Đồng Tâm gọi hắn rời giường, luôn đặc biệt như vậy.

Đồng Tâm gật gật đầu, tách ra áo trước ngực hắn, lại ở trước ngực hắn nhẹ nhàng cắn cắn lên, giống nhau trên người hắn có hương vị nàng thích nhất. Nàng tuy rằng đã muốn tỉnh lại, nhưng Diệp Vô Thần cảm giác được, lực lượng nàng khôi phục không đến một phần mười - bất quá tốc độ như vậy đã muốn có thể nói kinh người”

Bên người, Ngưng Tuyết đang ngủ say, cũng không có bị bọn họ đánh thức. Nhìn ánh sáng bên ngoài thấu vào, Diệp Vô Thần không có đem Ngưng Tuyết đánh thức, lặng lẽ đứng dậy, ôm Đồng Tâm đi ra ngoài.

Đồng Tâm không có thói quen tham ngủ như Ngưng Tuyết, ngược lại, thời gian nàng ngủ rất ngắn, thời điểm cùng Diệp Vô Thần Ngưng Tuyết ngủ, luôn là người đầu tiên tỉnh lại, sau đó hoặc là vẫn không nhúc nhích nhìn Diệp Vô Thần, hoặc là dùng phương thức chính mình đem hắn gọi tỉnh, sau khi đánh thức, lại mở to mắt nhìn hắn.

Phía đông đã muốn sáng rõ, Diệp Vô Thần đi ra phòng cỏ nhỏ, tham lam hô hấp khí tức mới mẻ không khí sương sớm phiêu đảng bên ngoài, nhìn bốn phía, hướng địa phương trong trí nhớ chậm rãi đi đến.

“Đồng Tâm, thích nơi này không?” Diệp Vô Thần khoe miệng mang cười, vừa đi vừa hỏi.

Đồng Tâm giống như một con mèo nhỏ mới tỉnh ngủ nằm úp sấp ở trong lòng hắn, động cũng không muốn động. Thời điểm rất sớm trước đây, nàng liền mỗi ngày hâm mộ Ngưng Tuyết có thể vẫn được hắn ôm vào trong ngực, lúc này nằm ở trong lòng hắn, cảm nhận được là một loại cảm giác ấm áp cùng an toàn không thể nói bằng lời. Nàng là một người làm cho cả Thiên Thần đại lục nghe tin mà sợ mất mật, Thiên Phật nữ một mình làm cho Nam Hoàng Tông gặp đại nạn, thực lực của nàng so với Diệp Vô Thần không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Nhưng, nàng vẫn như cũ cảm thụ được một loại cảm giác an toàn kỳ dị đến từ hắn, đây là một loại cảm giác dùng tâm mới cảm thụ được, loại cảm giác này, trên thế giới cũng chỉ có Diệp Vô Thần mới có thể gây cho nàng. Chậm rãi, nàng nhắm hai mắt lại, muốn liền giống như Ngưng Tuyết cứ như vậy ở trong lòng hắn hạnh phúc ngủ.

Trước mắt, là một dòng suối nhỏ đang chảy, suối nước vô cùng trong suốt, có thể rõ ràng thấy rõ mỗi một khối đá dưới suối nước, còn có con cá nhỏ nhỏ ngẫu nhiên bơi qua. Hắn đứng ở bên dòng suối, nhìn xuất thần một lúc, mỉm cười nói: “Lúc trước chính là ở trong này, ta dắt tay Tuyết Nhi, bảo nàng kêu ta là ca ca. Khi đó, nàng vừa mới đi vào nơi này, giống như ta, nàng không biết chính mình là ai, không biết chính mình vì cái gì sẽ xuất hiện ở trong này, nàng bị rất nhiều người khi dễ, lại tìm không thấy cái gì có thể ăn, mỗi ngày đói bụng, nếu không phải có thể ngẫu nhiên từ Sở đại ca nơi đó lấy được một ít hoa quả ăn, nàng có khả năng đã muốn đói chết ở trong này” Nhớ tới cái đêm cùng Ngưng Tuyết lần đầu tiên gặp kia, hắn trong lòng đau xót, tùy theo lại dâng lên lo lắng thần nhiên: “Hiện tại hồi tưởng lại, đó thật sự là quyết định chính xác nhất trong cả đời của ta. Nếu không có gặp được Tuyết Nhi, ta đi, nhất định sẽ là một con đường khác... Cũng hoặc là, ta đã không có cuộc đời như thế này”.

Đồng Tâm yên lặng lắng nghe, ánh mắt đen bóng khi thì khẽ nhắm, khi thì nâng lên vụng trộm nhìn mặt hắn, khi thì nghịch ngợm chớp động vài cái, càng nhiều thời điểm, là vận vẹo thân thể muốn cùng hắn tới càng gần hơn. Vô luận là ngủ, hay là ghé vào trong lòng Diệp Vô Thần, nàng đều không có im lặng thành thật như Ngưng Tuyết.

Vượt qua dòng suối nhỏ, nghênh đón làn gió ôn hòa, đi không bao lâu, lại là một dòng suối nhỏ trong trí nhớ chắn trước người, nước suối cũng là trong suốt, nhưng so với các phía trước thì rộng hơn nhiều, sâu hơn

nhiều, cá cũng lớn hơn, nhiều hơn.

“Biết vì cái gì ta gọi Tuyết Nhi là ‘Ngưng Tuyết’ không?” Diệp Vô Thần ở bên dòng suối dừng bước chân lại, cúi đầu xuống, điểm điểm cái mũi nhỏ của Đồng Tâm nói.

Đồng Tâm cau chóp mũi, ngẩng đầu lên, chớp chớp ánh mắt nhìn hấn.

Diệp Vô Thần nhẹ nhàng cười nói: “Tuyết Nhi vô luận là xiêm y, tóc, hay là làn da, đều giống như từ tuyết ngưng tụ thành, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta còn nghĩ đến thấy được tuyết tinh linh. Cho nên, ta đã cho nàng cái tên ‘Ngưng Tuyết’... Vậy, muội có biết vì cái gì ta lại cho muội cái tên ‘Đồng Tâm’ không?”

Đồng Tâm vẫn như cũ nhìn hấn như vậy, bất quá ánh mắt nàng chớp động tần suất rõ ràng nhanh hơn một ít. Nàng muốn biết.

“Đồng Tâm,” Diệp Vô Thần đan cánh tay ôm chặt nàng, nâng lên tay phải ấn ở trên mặt hấn, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thụ được xúc cảm mềm nhẵn đến không thể tưởng tượng, nhìn ánh mắt nàng nói: “Muội biết không, muội là một nữ hài tử rất xinh đẹp, nếu muội trưởng thành, ta tin tưởng, trên thế giới rất cuộc tìm không thấy một nữ hài tử so với muội càng hấp dẫn hơn. Mà bộ vị xinh đẹp nhất của muội, là ánh mắt của muội”.

Đồng Tâm yên lặng nghe, đầu hơi ngẩng ra chớp chớp mắt nhìn. Nàng thích nghe hấn khen nàng xinh đẹp, thích hấn nói như hiện tại.

“Khi vận mệnh chúng ta một hồi ngoài ý muốn cùng một cái liên hệ kỳ dị trùng hợp đến cùng nhau, ta có thể cảm giác được cảm giác của muội, có thể từ ánh mắt muội, nhìn thấy tâm của muội. Cho nên, ta nghĩ đến cái tên ‘Đồng Tâm’” Diệp Vô Thần cúi thấp đầu xuống, ở trên ánh mắt của nàng nhẹ nhàng hôn, sau đó nhìn cặp mắt như màn đêm kia của nàng, không tiếng động cười. Hấn đã không dám đi tưởng tượng một ngày nhìn không thấy ánh mắt này. Ở trong mắt người khác, đây là một đôi mắt ác ma có thể cho người ta chết không toàn thân, ở trong mắt hấn, đây là một đôi mắt xinh đẹp nhất trên thế giới này. Bởi vì cặp mắt này khác hấn với ánh mắt người thường, chỉ thuộc về một người.

Chân mày tinh xảo của Đồng Tâm hơi cong lên... Đó là một khuôn mặt tươi cười.

Nàng rõ ràng nhìn qua chỉ là một cô gái mười hai mười ba tuổi, nhưng Diệp Vô Thần từ trong nụ cười của nàng, cảm nhận lực sát thương được rất lớn, hấn ngẩng đầu lên, trong lòng hơi hơi cười khổ một chút. Như theo như lời hấn, nếu Đồng Tâm lớn lên, thực không có người nào có thể ngăn cản một cái tùy ý nhàn nhàn cười nhất của nàng. Nàng không phải là người của Thiên Thần đại lục này, mà dung nhan nàng hoàn mỹ, cũng không phải người Thiên Thần đại lục có khả năng so sánh.

“Đồng Tâm, điểm tâm hôm nay, chúng ta liền ăn cá có được không?” Nhìn cá đang tự do tự tại bơi lội trong dòng suối nhỏ trước mắt, Diệp Vô Thần đã muốn thấy được tình cảnh bọn họ ngồi cùng nhau ăn cá.

Đối với Đồng Tâm mà nói, đương nhiên là Diệp Vô Thần nói cái gì chính là cái đó, nàng không tiếng động gật đầu, lại nghe Diệp Vô Thần nói tiếp: “Được rồi, chúng ta sẽ đấu một trận có được không? Xem ai bắt đến có nhiều hơn, nếu ta thua, liền phạt ta ôm Đồng Tâm cả ngày, nếu Đồng Tâm thua...”

Diệp Vô Thần nửa câu sau nói còn không có nói xong, Diệp Vô Thần liền cảm thấy trong lòng nhẹ đi, Đồng Tâm đã muốn biến mất không thấy, xuất hiện ở trên không trung cao cao, lập tức, một luồng gió mang theo khí tức ôn ấm từ bốn phương tám hướng đồng thời thổi tới một chút thổi tới, trong giữa không trung, quần áo, tóc của Đồng Tâm đều bị luồng gió này thổi lên, ánh mắt nàng dừng hình ảnh, song chướng triển khai, luồng gió vừa mới ngưng tụ mà thành này giống nhau bị lực lượng cường đại nào đó dẫn dắt, gào thét bay về phía hai sườn thân thể nàng... Phương hướng mà gió thổi quét đi, vừa vận dọc theo dòng suối.

Ầm ầm...

Chỗ gió thổi quét qua, nước trong dòng suối nhỏ lập tức bị thổi lên, bắn lên bọt nước bay múa đầy trời, bọt nước theo gió mà đi, như sóng ở trên biển mà lan ra xa, mà vị trí toàn bộ bọt nước bị nhấc lên, cá trong suối nước toàn bộ bị cuốn đến trong gió, không có ngoại lệ.

Không qua bao lâu, hai luồng gió đi chừng vài trăm thước thì đồng thời dừng lại, lấy tốc độ nhanh hơn quay về, ngay sau đó, theo gió tới gần, điểm đen dày đặc từ không trung hạ xuống, không ngừng rơi ở trên

mặt đất, phát ra thanh âm va chạm lịch bạch, rõ ràng là vô số cá lớn nhỏ.

Chỉ trong chốc lát, cá to nhỏ này ở ngay trước mặt hắn xếp thành một tòa núi nhỏ, Diệp Vô Thần ngây người ước chừng một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, bất đắc dĩ thở dài, cười nói: “Được rồi... ta chỉ có thể nhận thua”.

Trải qua một hồi đại chiến ngày hôm qua, Đồng Tâm hiện tại chỉ khôi phục không đến một phần mười thực lực, nhưng cho dù nàng chỉ có một phần mười thực lực cũng là tương đương khủng bố, ít nhất so với Diệp Vô Thần mạnh hơn không chỉ gấp trăm lần. Nàng lần này, khoảng cách ánh mắt trái phải nhìn tới toàn bộ cá đều bị cuốn lên, Diệp Vô Thần cũng dừng nghĩ lại ở phụ cận bắt được cá gì.

Đồng Tâm từ không trung đánh xuống, hai chân nhẹ nhàng điểm trên mặt đất, sau đó đối với Diệp Vô Thần, cao cao vươn hai tay, trong ánh mắt lóe ra hào quang rất sáng.

Diệp Vô Thần cười, lập tức đem Đồng Tâm ôm lấy, ôm vào trong ngực, “Được rồi, ta thua, nhất định sẽ đem Đồng Tâm ôm không buông ra”.

Thân thể Đồng Tâm ở trong lòng hắn chuyển động rất nhỏ, phóng thích sự vui vẻ trong lòng.

Bên tai, tựa như truyền đến thanh âm gì rất nhẹ. Cái thanh âm kia cách thật sự xa, nhưng Diệp Vô Thần nghe rõ ràng. Hắn tùy tay nắm lên mấy con cá không lớn không nhỏ ở nơi đó, xoay người lại hướng trở về nói: “Tuyệt Nhi hôm nay tỉnh rất sớm, chúng ta hiện tại ăn cá đi”.

Trở lại căn nhà cỏ nhỏ, Ngưng Tuyết đang chớp chớp mắt đứng ở nơi đó chờ bọn họ, nhìn hắn tới gần, nàng hưng phấn chạy tới: “Ca ca, người đi bắt cá sao, ta hình như thật lâu được ăn cá do ca ca tự tay nướng... Ồ? Đồng Tâm tỷ tỷ tỉnh rồi sao?”

Đồng Tâm ngẩng đầu, đối với nàng lộ ra một nụ cười thực ôn hòa.

“Thật tốt quá, ca ca nói ngày hôm qua đem người muốn mệt chết rồi, người nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt mới được” Ngưng Tuyết cũng vui vẻ nở nụ cười, thanh âm non mềm trong mang theo thân thiết nồng đậm. Trừ Diệp Vô Thần ra, Đồng Tâm chính là người nàng thân nhất. Đồng thời, nàng ở sâu trong nội tâm, vẫn đều tiềm tàng hâm mộ cùng cảm kích đối với Đồng Tâm, hâm mộ cùng cảm kích nàng dùng lực lượng chính mình cùng bảo hộ hắn.

Diệp Vô Thần ngồi xuống trên mặt đất, đem Đồng Tâm ôm đặt ở trên đùi, cười nói: “Mấy ngày nay, chúng ta mỗi ngày đều ăn cá nướng. Tuyệt Nhi muốn ăn cái gì nhất?”

“Hi, ca ca mặc kệ làm cái gì đều là thích ăn nhất” Ngưng Tuyết nhắc vác lên, ở bên người Diệp Vô Thần ngồi xuống, hai mắt trong suốt nhìn hắn từ trong chiếc nhẫn Kiếm Thần lấy ra mấy thứ đã chuẩn bị tốt. Nơi này mặt đất hơi ẩm ướt, màu xanh kín một mảng, hơn nữa hiện tại là sáng sớm, sương sớm giăng khắp, một chút cũng không lo lắng nơi này sẽ bị hỏa hoạn.

Không quá lâu sau, lửa trại đốt lên, từng đợt từng đợt làn khói nhẹ theo tiếng cười của Ngưng Tuyết nhẹ nhàng chậm rãi dâng lên. Diệp Vô Thần cầm cá trong tay dùng nhánh cây cẩn thận xuyên qua, cảm thụ được Đồng Tâm đối với hắn quần quýt si mê, lắng nghe tiếng cười vô tà bên tai, bỗng nhiên cảm thấy thiên đường, cũng không quá là như thế.

Nhưng, nếu cứ như vậy vĩnh viễn ở tại chỗ này, thật sự là sẽ là cuộc sống hắn muốn sao?

339. Chương 338: Chuyện Xưa Không Tính Xa Xôi

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 338: Chuyện xưa không tính xa xôi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Cá rất nhanh liền nướng xong, Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm mỗi người trong tay ôm một con, lấy hình tượng thực bất nhĩ mà ăn từng miếng lớn, thỉnh thoảng có thể nghe tiếng hàm hồ khê ô từ trong miệng bị nhồi của Ngưng Tuyết truyền ra. Diệp Vô Thần cầm một con chậm rãi nhắm nháp, một bên nhìn Ngưng Tuyết ăn, một loại thư thái thưởng thức hương vị.

“Sở gia gia, muốn đến một chút hay không” Diệp Vô Thần cầm lên một con cá nướng ở trên đồng lửa, đối với phía trước nói.

Ngưng Tuyết theo phương hướng ánh mắt hẩn nhìn xoay người, liếc mắt một cái liền thấy được Sở Thương Minh không biết từ khi nào đã ngồi ở phía trên cọc gỗ, mang theo vẻ mặt ý cười ôn hòa nhìn bọn họ. Nàng vung con cá đã ăn được một nửa trong tay lên, cười hì hì hô: “Sở gia gia, mau tới, ca ca nướng cá ăn rất ngon...” Nói nửa chừng, nàng cầm lấy một con, đứng dậy chạy đến trước mặt Sở Thương Minh: “Sở gia gia, người mau ăn xem, nhất định sẽ thích”.

Sở Thương Minh thanh tâm quả dục, cực ít ăn thức ăn mặn. Từ sau khi Sở Kinh Thiên rời khỏi, hẩn ngay cả ăn cơm cũng đều rất ít. Giờ phút này, hẩn không thể cự tuyệt Ngưng Tuyết hồn nhiên thiện ý, cười ha ha tiếp nhận, ở trong ánh mắt chờ đợi của Ngưng Tuyết nhẹ nhàng cắn một cái, răng khê động, theo đó cười ha ha gật đầu: “Không tệ không tệ, trách không được nha đầu Ngưng Tuyết thích như vậy”.

“Hì hì” Ngưng Tuyết vui vẻ nở nụ cười: “Sở gia gia nếu thích mà nói, liền ăn nhiều một chút, nơi đó có rất nhiều”.

“Ha ha, tốt, tốt” Sở Thương Minh gật gật đầu, nhìn nàng ánh mắt thần kỳ nhu hòa. Thoạt nhìn, hẩn giờ phút này tâm tình khá tốt.

Cô gái trắng ở trước mắt... Đối mặt Ngưng Tuyết, Sở Thương Minh tâm tình hoàn toàn khác với ôn hòa bình tĩnh ở mặt ngoài. Năm đó, hẩn nhìn ra Diệp Vô Thần bắt phạm, làm sao không có sớm hơn Diệp Vô Thần nhận thấy được nàng bất thường. Trên người nàng, lộ ra nhiều điều không thể tưởng tượng cùng làm cho người ta khó có thể tin. Dễ dàng có thể thấy được, là tuổi nàng cùng quần áo của nàng, so với ba năm trước đây lại một chút cũng không biến. Mà hẩn rõ ràng nhớ rõ, ba năm trước đây, ngay tại nàng khi biết Diệp Vô Thần rời đi, nàng ở trong rung động cảm xúc mãnh liệt, tràn ra một loại khí tức làm cho hẩn chấn động... Khí tức nọ cực kỳ mỏng manh, nếu không phải hẩn đã bước vào đạo thần, tuyệt đối không thể nhận ra thấy ra. Nhưng, tuy rằng mỏng manh, lại rõ ràng là thần, không, là khí tức càng thần! Một loại khí tức lực lượng đáng sợ làm cho hẩn nhin không được phải làm ra tư thế thần phục.

Mà hôm qua, liền hiện ra ở trước mắt hẩn, nàng cùng Thiên Phật nữ Đồng Tâm mặc quần áo trừ bỏ màu sắc một đen một trắng ra, cái khác, giống nhau như đúc.

Trên thế giới này, thứ có thể lay động tâm tình hẩn đã muốn rất ít. Nay lại nhìn thấy Ngưng Tuyết, trong lòng hẩn không thể không chế lại nhắc lên sóng to.

Vận mệnh sao? Nhìn Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm dính vào cùng Diệp Vô Thần, Sở Thương Minh trong lòng lặp lại hai chữ “vận mệnh”. Trên thế giới này, có rất nhiều thứ chỉ có thể dùng hai chữ này đến giải thích.

“Sở gia gia, có thể kể một chuyện xưa cho chúng ta nghe không?” Diệp Vô Thần buông cá nướng bên miệng, ngẩng đầu lên, khoe miệng mỉm cười như trước, nhưng ánh mắt, là Sở Thương Minh nhìn xem biết ngưng trọng.

“Ồ?” Sở Thương Minh hình như có cảm giác, nhưng vẫn như cũ ra tùy ý nghi vấn.

Diệp Vô Thần mỉm cười nói: “Lúc trước, thời điểm ta vừa mới từ trong mười năm ngủ say tỉnh lại, thanh âm thứ nhất nghe được chính là thanh âm của Sở gia gia. Khi đó, Sở gia gia đang cùng một đám tiểu hài tử giảng một cái chuyện xưa cũng không từ xưa. Chuyện xưa này, có thể kể cho ta, còn có Tuyết Nhi Đồng Tâm một lần nữa không?”

“Ồ? Thực sao? Là chuyện xưa gì? Sở gia gia, ta muốn nghe” Ngưng Tuyết ngồi vào bên người Diệp Vô Thần, vẻ mặt chờ đợi nhìn Sở Thương Minh. Chuyện xưa có thể làm cho ca ca nàng đều muốn nghe, nàng lại như thế nào sẽ không có hứng thú.

Sở Thương Minh cùng Diệp Vô Thần nhìn nhau một chút, lộ ra một cái ánh mắt thâm ý sâu sắc, tùy theo dời ánh mắt, ngẩng đầu lên, đôi mắt khép hờ, ở trong đầu sửa sang lại cái truyền thuyết từ trong miệng gia gia nghe tới kia, không để cho bọn họ chờ đợi lâu lắm, Sở Thương Minh chậm rãi nói: “Cái chuyện xưa kia, xác thực cũng không xa xôi, nó, sinh ở hơn một trăm năm trước”.

“Một trăm năm trước? Chẳng lẽ nói, chuyện xưa này... là chân thật sao?” Ngưng Tuyết tò mò hỏi.

“Ha ha, nếu người cảm thấy nó là thật, thì có thể nó là thật. Nếu không biết vậy thì không phải thực. Bất quá là một cái chuyện xưa mà thôi, cần gì theo đuổi nó thật giả” Sở Thương Minh ôn hòa cười nói, ánh mắt ở trên người Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm chậm rãi dời qua, lúc ánh mắt thu hồi, sóng mắt kịch liệt rung chuyển một chút.

“Ồ...” Ngưng Tuyết cái hiểu cái không gật gật đầu, sau đó không hề chen vào nữa, cắn thịt cá, lẳng lặng lắng nghe Sở Thương Minh kể chuyện xưa.

“Đây là một cái chuyện xưa thần kỳ, tựa như cũng không chân thật, năm đó, người biết chuyện xưa này rất nhiều rất nhiều, nhưng nay người biết cũng đã rất ít. Ta là từ chỗ gia gia của ta nghe nói, mà gia gia của ta, cũng là từ chỗ gia gia hắn nghe nói. Bởi vì gia gia của gia gia ta, năm đó từng tự mình trải qua tất cả. Là một trong những người cực ít biết nguyên nhân của trận tai nạn nọ” Sở Thương Minh vẻ mặt nhớ lại, ánh mắt thất thần nói.

Diệp Vô Thần khẽ gật đầu, cùng đợi câu dưới. Hơn một trăm năm trước, án theo tính ra, tựa như cùng thời gian Bắc Đế Tông phân liệt ăn khớp, hai cái sự kiện này trong lúc đó, sẽ có liên hệ sao?

“Khi đó, Thiên Thần đại lục cũng như hiện tại có bốn quốc gia, khi đó vận mệnh cũng cùng hiện tại tương tự, Quỷ Thủy, Thương Lan, Thiên Long tương đối bình tĩnh, Đại Phong quốc còn lại là rục rịch. Bất quá khi đó tuy rằng ngẫu nhiên có chiến tranh, nhưng vận mệnh cũng không hỗn loạn, thẳng đến có một ngày, một hồi đại nạn từ trên trời giáng xuống đảo loạn Thiên Thần đại lục bình tĩnh”.

Từ trên trời giáng xuống... Diệp Vô Thần mày hơi nhướng lên.

“Bất quá là mấy trăm năm, cũng chỉ có mấy trăm năm. Bọn họ có ngoại hình con người, mặc quần áo quái dị tối đen, quần áo nọ đem bọn họ từ đầu đến chân toàn bộ che đi, không có người biết bọn họ có bộ dáng gì nữa. Nhưng bọn họ lại xưng chính mình là ‘Ma’”.

“Ma... mọi người chỉ biết là trên Thần Chi đại lục có thần tồn tại, ma, cho tới bây giờ đều chỉ tồn tại bên trong truyền thuyết không biết từ chỗ nào khi nào lưu truyền tới nay, mà khi ‘Ma’ này xuất hiện ở Thiên Thần đại lục, cũng biểu hiện ra cường đại của ‘Ma’, một hồi khủng hoảng thật lớn thổi quét toàn bộ Thiên Thần đại lục. Ma, là tồn tại cùng một cấp bậc với thần, lại không phải là nhân loại Thiên Thần đại lục có khả năng ngăn cản, mọi người không thấy qua thần buông xuống, lại tạo ngộ ma đột kích. Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ là mấy trăm Ma nọ, ở trong thời gian ngắn ngủi đem Thiên Thần đại lục quấy đến tai nạn nổi lên bốn phía. Bốn nước nguyên bản quan hệ cũng không hòa hợp cũng không thể không dõc lực liên hợp lại, ngăn cản Ma không biết từ đâu mà đến này”.

“Nhưng ma cường đại, xa xa vượt qua dự đoán của mọi người. Ngay cả người mạnh nhất Thiên Thần đại lục lúc ấy, muốn đánh bại một ma binh bình thường nhất cũng muốn hao phí không ít khí lực. Khi đó, Bắc Đế Tông cùng Nam Hoàng Tông vẫn tị thế cũng bị bức xuất động, chống đỡ Ma tộc, bọn họ lấy thực lực cường đại cản trở bước chân ma tộc, làm cho đội ngũ Ma tộc thực lực tổn hao nhiều, mà tự thân, cũng đã bị thương nặng”.

Bị thương nặng... Chẳng lẽ nói, Bắc Đế Tông là ở ma tộc xâm nhập đã bị thương nặng, sau đó mới bị người nhân cơ hội phân liệt sao... Xác thực, kể từ đó, liền dễ giải thích vì cái gì năm đó đường đường Bắc Đế Tông chủ thực lực định là tối cường Bắc Đế Tông lại bị bức đến xuống dưới Đoạn Hồn uyên.

“Sở gia gia” Diệp Vô Thần lên tiếng cắt ngang hẳn kể, nhíu mày hỏi: “Chuyện xảy ra tất có nguyên nhân, Ma tộc muốn xâm nhập Thiên Thần đại lục, vô cùng có khả năng phải cắt qua không gian, có thể nói ngàn

khó vạn khó. Hơn nữa, nhất định cũng nghĩ quá bọn họ dị động sẽ bị người Thần Chi đại lục phát hiện cũng ngăn cản. Vậy bọn họ vì cái gì còn muốn tới nơi này? Nếu nói là vì chiếm lĩnh Thiên Thần đại lục - tuyệt đối không thể, nếu không cũng sẽ không chỉ động có mấy trăm Ma, bọn họ, có phải đang tìm thứ gì đó hay không?”

Sở Thương Minh ánh mắt chớp động, tán thưởng nói: “Đúng vậy... Lúc ấy, hầu như mỗi người đều nghĩ đến Ma không biết từ đâu mà đến này là muốn chiếm lĩnh Thiên Thần đại lục, đem con dân Thiên Thần đại lục biến thành nô lệ chúng nó. Mà gia gia của gia gia ta lại biết, bọn họ là ở tìm thứ gì đó... Bởi vì, năm đó, một Ma từng xuất hiện ở trước mặt hần, chất vấn hần mấy thứ này ở nơi nào?”

“Chất vấn? Bọn họ tìm kiếm đến tột cùng là cái gì?” Diệp Vô Thần lên tiếng nói.

“Khi đó, gia gia của gia gia ta có thể nói là tối cường giả Thiên Thần đại lục lúc ấy, Ma tộc theo khí tức tìm được người, hần cho rằng nơi người có khí tức tối cường này, có lẽ sẽ biết thứ bọn họ tìm kiếm này ở nơi nào... Nhưng, gia gia của gia gia ta cũng không biết thứ bọn họ tìm kiếm ở nơi nào, ngay cả nghe cũng chưa có nghe nói qua. Cuối cùng, người ở trong tay ma tộc kia tan tác, suýt nữa chết. Cái ma tộc kia quá mức cường đại, gia gia của gia gia ta ở trong tay hần, quả thực có thể nói không chịu nổi một kích. Nhưng người nhớ kỹ mỗi một câu mà hần cùng người nói qua, còn có thứ mà bọn chúng đang tìm kiếm...”

“Thủy Linh Châu, Hỏa Long Châu, Phong Sát Châu, Thổ Hoàng Châu. Đây là thứ mà bọn họ đang tìm kiếm, ma tộc kia xưng đây là bốn trong hỗn độn thập thánh châu, bốn viên thánh châu này, toàn bộ ở trên Thiên Thần đại lục. Mà thánh châu này, mỗi một viên đều bao hàm nguyên tố tương ứng tối cường. Thủy Linh Châu, bao hàm bên trong thủy lực hỗn độn tối cường, Hỏa Long Châu, ẩn chứa hỏa lực hỗn độn tối cường, Phong Sát Châu, nhận lấy phong lực hỗn độn tối cường, Thổ Hoàng Châu, là ẩn chứa thổ lực tối cường”.

Thủy Linh Châu, Hỏa Long Châu, Phong Sát Châu, Thổ Hoàng Châu... Tứ thánh châu... Thập thánh châu...

Diệp Vô Thần ở trong óc nhắc đi nhắc lại mấy cái tên này... Nguyên tố lực tối cường trong hỗn độn... Thập thánh châu... Mười? Thủy, hỏa, phong, lôi, thổ, quang minh, hắc ám bảy đại nguyên tố tự nhiên, thêm vào sinh mệnh, tử vong, linh hồn tam đại nguyên tố vận mệnh, không phải là đủ mười loại sao... Nói cách khác, mỗi một loại nguyên tố, ở bên trong hỗn độn đều tồn tại một viên thánh châu tương ứng.

Nếu theo như lời Ma tộc kia nói, thủy, hỏa, phong, thổ trong thập thánh châu ở Thiên Thần đại lục, như vậy sáu cái khác là ở... Thần Chi đại lục? Hay là mảnh vỡ ký ức mà Trảm Tinh Kiếm cùng Tai Ách Cung phong ấn ở trong ma đại lục thần bí.

Trong lòng ngẫm dâng lên, Diệp Vô Thần mặt ngoài bình tĩnh như thường, im lặng nghe Sở Thương Minh kể.

“Gia gia của gia gia ta còn nhớ rõ mấy câu cuối cùng mà hần nói... Ma tộc kia nói, hần đã muốn tìm được Hỏa Long Châu ở đâu, ngay tại hỏa sơn đã tắt ở phía nam Thiên Long quốc. Mà cả tòa hỏa sơn đã tắt, đó là nhân Hỏa Long Châu tồn tại mà hình thành. Cực Viêm Thiên Long nọ, đó là từ Hỏa Long Châu dựng dục mà sinh. Chỉ cần giết Cực Viêm Thiên Long, có thể từ nó trong cơ thể vào tay Hỏa Long Châu”.

Diệp Vô Thần trong lòng chấn động mạnh, không tự kìm hãm được nhẹ nhàng hít một hơi.

Cực Viêm Thiên Long... Hỏa Long Châu.

Như vậy, nó chết, là vì...

340. Chương 339: Phong Sát Châu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 339: Phong Sát Châu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Sau đó, Ma tộc này là bị ai đánh tan?” Diệp Vô Thần hỏi. Hắn tuy rằng đã muốn ở ba năm trước đây đã biết đáp án, nhưng hắn vẫn là muốn nghe lặp lại lần nữa, càng kể lại càng tốt.

“Sau đó... Lời đồn, Nam Hoàng cùng Bắc Đế năm đó phá vỡ hỗn độn từng đối với Thần Chi đại lục định ra một cái pháp tắc tàn khốc. Người Thần Chi đại lục không thể tùy ý tới Thiên Thần đại lục, nếu không tất sẽ bị nguyên rửa đáng sợ. Mà nếu có Ma xâm nhập Thiên Thần đại lục, Thần Chi đại lục phải tới cứu viện trước, nếu không toàn bộ Thần Chi đại lục đều phải bị nguyên rửa. Vì thế, Ma loạn bắt đầu không bao lâu, thần giới liền phái người tới cứu vớt Thiên Thần đại lục. Khi đó, thần giới chỉ đến đây hai người. Tuy rằng chỉ là hai người, nhưng các nàng ở tại thần giới đã có thân phận cực kỳ tôn quý, các nàng, là hai nữ nhi của thần đế đế vương Thần Chi đại lục! Một người có cánh chim thiên sứ, tóc trắng, thân tiên y màu trắng, toàn thân bạch quang vờn quanh. Một người khác cánh chim màu đen như ác ma, tóc đen, thân tiên y màu đen, toàn thân hắc quang vờn quanh. Các nàng một đen một trắng, từ trong tay ma tộc đem gia gia của gia gia ta cứu ra. Các nàng một tự xưng Bạch dực thần sứ, một tự xưng Hắc dực thần sứ. Gia gia của gia gia ta ở thời khắc sinh mệnh đe dọa được các nàng cứu, cũng may mắn trở thành người duy nhất ở trên Thiên Thần đại lục biết tên cùng thân phận của các nàng”.

“Sau đó, hai người các nàng theo ma khí tức, truy lùng dấu vết của Ma trên Thiên Thần đại lục. Các nàng tuy rằng chỉ có hai người, nhưng không hổ là con gái của thần đế, có được thực lực vô cùng cường đại, thời gian không đến một tháng, trừ bỏ thủ lĩnh ma tộc kia, toàn bộ Ma tồn tại ở trên Thiên Thần đại lục đều bị trừ khử vô tung. Cuối cùng, Bạch dực thần sứ cùng Hắc dực thần sứ ngay tại phía nam Thiên Long quốc tìm được thủ lĩnh của Ma, cùng hắn ở phương bắc Thiên Long quốc triển khai kịch chiến... Gia gia của gia gia ta tâm lo cho an nguy hai thần sứ, chờ đợi ở cách bọn họ giao chiến không xa. Sau đó, trận kịch chiến nọ mất tiếng vang, tất cả đều quy về bình tĩnh. Từ đó về sau, trên Thiên Thần đại lục không còn có xuất hiện qua một Ma nào, mà hai thần sứ nọ cũng không có tin tức, không biết tung tích. Có lẽ, là các nàng đem thủ lĩnh của Ma đánh bại, quay trở về Thần Chi đại lục, cũng có lẽ, là các nàng cùng ma thủ lĩnh tộc đồng quy vu tận, hoặc là...”

Sở Thương Minh thanh âm tạm dừng, ánh mắt lại giống như lơ đãng đảo qua Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, nhưng không có nói thêm gì nữa. Hắn là Kiếm Thần, nhưng một chữ “Thần”, chỉ là một cái danh hiệu của hắn, hắn chung quy chỉ là một nhân loại mà thôi, chuyện phát sinh ở trên người thần chân chính, hắn không thể lý giải.

“Ma xâm nhập, thời gian rất ngắn, tuy rằng làm cho Thiên Thần đại lục tại đoạn thời gian kia tai nạn nổi lên bốn phía, nhưng cũng không có tạo thành thương tổn dao động căn cơ gì. Chuyện xưa này được từng thế hệ truyền xuống, thời gian lâu, cũng liền thực trở thành một cái chuyện xưa không bao nhiêu người để ý. Mới bất quá một trăm năm, hiện tại người biết chuyện này cũng đã rất ít” Sở Thương Minh thở dài nói.

Diệp Vô Thần gật gật đầu, sắc mặt hơi hơi lộ ra một chút trầm trọng. Hắn cúi đầu nhìn về phía Ngưng Tuyết bên người, đã thấy nàng dựa vào thân thể hắn, không biết khi nào thì đã ngủ. Sở Thương Minh chuyện xưa chất chứa huyền cơ vô hạn, nhưng đối với Ngưng Tuyết mà nói, thực bất quá là một cái chuyện xưa người tốt đánh bại hoại thực nhằm chán, thực không có gì mới, khuôn sáo cũ, nghe xong một lúc liền cảm giác được một trận buồn ngủ đánh úp lại, mơ mơ màng màng đã ngủ.

Diệp Vô Thần lắc đầu cười, một tay kia đem Ngưng Tuyết cẩn thận ôm lấy, hai cô gái hình thể nhỏ nhắn mềm mại đồng thời bị hắn ôm vào trong ngực, nhưng không có vẻ gì chật chội. Hắn đứng dậy, đối với Sở Thương Minh nói: “Sở gia gia, cảm ơn người nói cho ta biết cái này”.

“Người cùng các nàng đã muốn ở chung thật lâu, rất nhiều chuyện, người hắn là hiểu biết so với ta càng thấu triệt” Sở Thương Minh chậm rãi nói.

Diệp Vô Thần trầm mặc sau một lúc lâu, hơi gật đầu, xoay người chậm rãi đi về phía căn nhà cổ nhỏ.

Từ trong chiếc nhẫn Kiếm Thần lấy ra chặn nệm, đặt ở trên giường ván gỗ, đem Ngưng Tuyết nhẹ nhàng đặt ở trên, rồi đem chăn bọc ở thân thể Ngưng Tuyết, lúc này mới phóng nhẹ bước chân, ôm Đồng Tâm đi ra ngoài.

Một viên châu xanh biếc trong suốt xuất hiện ở trong lòng bàn tay Diệp Vô Thần, ánh mắt hắn dừng hình ảnh ở mặt trên, kinh ngạc nhìn. Cái hạt châu màu xanh này đó là hắn lúc trước ở phong cấm địa dưới Đoạn Hồn uyên lấy được, tuy biết nó tất cùng cái phong cấm địa kia hình thành có liên quan, nhưng vẫn không biết nó đến từ đâu cùng là vật ra sao. Phong cấm địa tuy rằng đã muốn bị hấp thu hầu như không còn, nhưng tuyệt không đại biểu hắn đã muốn đem phong nguyên tố trong hạt châu này toàn bộ hấp thu. Phong cấm địa nọ, chỉ là phong nguyên tố từ hạt châu này hướng ra phía ngoài tràn ra hình thành, phong nguyên tố chất chứa trong đó mạnh, mật độ cao... Diệp Vô Thần có thể cảm giác được, đó là một cái cường độ khủng bố dùng không thể tưởng tượng cũng không đủ để hình dung. Nếu dùng cái lực lượng gì đem hạt châu này phá vỡ, không biết sẽ tạo nên một cảnh tượng khủng bố cỡ nào. Ít nhất, so với phong cấm địa nọ mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

“Phong - Sát - Châu” Diệp Vô Thần nhìn chằm chằm vào hạt châu xanh biếc này, ánh mắt ngưng thật, từng chữ một hô lên tên nó. Bàn tay thu nạp, im lặng đem nó nắm chặt.

“Đồng Tâm tỷ tỷ, mau tới mau tới, ta biết nơi này có trái cây ăn tốt lắm, khi đó ca ca mỗi ngày đều đưa ta đến nơi này hái trái cây ăn”.

Hai thiếu nữ một trước một sau, như hai con bướm đen trắng nhảy nhót bay múa, vô ưu vô tư. Diệp Vô Thần theo ở phía sau, mỉm cười nhìn các nàng chạy xa một chút.

Bọn họ đã muốn ở trong này ba ngày, ba ngày này, có thể nói là một đoạn thời gian hắn thả lỏng nhất cho tới nay. Bất quá, nói về phương diện khác, hắn những ngày này nghỉ ngơi cũng không thoải mái. Hắn mỗi ngày, vẫn như cũ thông qua Hương Hương thu hoạch tin tức đến từ bốn phương tám hướng, chú ý nhất cử nhất động Thiên Thần đại lục.

“Xem, chính là cái kia, thực ăn ngon lắm” Ngưng Tuyết đứng ở trước một mảng các loại cây ăn quả hỗn tạp, ngẩng đầu hướng về phía trước, ngón tay chỉ vào một quả màu tím quái dị lớn bằng nắm tay ở trên đỉnh đầu. Đồng Tâm ngẩng đầu nhìn qua, cái miệng nhỏ khê héch, vươn tay đến, hừ không bắt một chút.

Rầm... cả cây không có chấn động quá lớn, nhưng những trái cây màu tím kia nhất thời như mưa từ trên không hạ xuống, làm cho Ngưng Tuyết phát ra tiếng kinh hô theo bản năng. Bất quá trái cây nọ tuy nhiều, nhưng không có trái nào rơi ở trên đầu các nàng, mà là ngoan ngoãn chồng chất đến vị trí Đồng Tâm chỉ định. Rất nhanh liền nổi lên một tòa núi nhỏ màu tím. Một cỗ mùi vị trong veo xông vào mũi. Những ngày này, thực lực Đồng Tâm luôn luôn thông thả tăng trưởng, hiện tại nàng mặc dù còn chưa thể so sánh cùng trạng thái toàn thịnh, nhưng... ít nhất có thể đối phó một Sở Thương Minh.

“Hi, Đồng Tâm tỷ tỷ thật là lợi hại... Mau ăn xem” Ngưng Tuyết tại núi hoa quả kia lấy ra hai quả lớn nhất, một quả đặt vào trong tay Đồng Tâm, sau đó lại bước nhanh chạy đi, chạy đến bên người Diệp Vô Thần đặt vào trong tay hắn: “Ca ca, cho người”.

Diệp Vô Thần tiếp nhận, không thể không cảm thán nói: “Ta cũng như Tuyết Nhi, cũng vẫn rất tưởng niệm hương vị nơi này. Tuyết Nhi, nếu thích mà nói, thì đều mang theo là được, đặt ở trong chiếc nhẫn Kiếm Thần là sẽ không bị hư”.

“Ừm, tốt” Ngưng Tuyết hân hoan nói.

Thời gian dần dần đã tới giờ giấc chiều, thái dương đã ngã tới phía tây hóa thành tà dương, sắp hạ xuống. Bọn họ ở trong bất tri bất giác đi tới bờ một cái hồ nhỏ trong suốt, nước bên trong hồ bình tĩnh trong như gương, nơi này, lúc trước là nơi Ngưng Tuyết tắm rửa. Nhưng khi tới cuối thu, hồ nước cảm nhiễm ý lạnh, căn bản không phải Ngưng Tuyết có khả năng thừa nhận.

“Muốn đi vào chơi sao?” Từ trong ánh mắt Ngưng Tuyết, Diệp Vô Thần nhiên đã hiểu nàng khát vọng nhỏ nhoi, cười hỏi.

“Ừm... muốn.” Ngưng Tuyết gật đầu trả lời.

Diệp Vô Thần dưới chân giẫm nhẹ, người nhẹ nhàng đứng lên, thân thể phiêu đảng di động tới này phía trên hồ nhỏ, sau đó chậm rãi hạ xuống, vươn cánh tay, thẳng nhập vào trong nước, cùng lúc đó, hỏa nguyên tố cực nóng từ tay hắn phóng thích ra, điên cuồng ủa vào bên trong hồ nước phía dưới... Dần dần, ở một mảng nhỏ hồ nước chung quanh hắn, thanh âm xẹt xẹt bốc lên hơi nước càng ngày càng đậm, đem toàn bộ thân thể Diệp Vô Thần đều bao phủ trong đó.

“Oa...” Ngưng Tuyết đôi môi mở ra, không tự kìm hãm được phát ra một tiếng kêu.

Theo hỏa nguyên tố ở đáy nước khuếch tán cùng nhiệt độ lan tràn, nhiệt độ hồ nước bắt đầu chậm rãi lên cao, dần dần, toàn bộ mặt hồ đều bắt đầu phóng xuất ra hơi nước lượn lờ. Sau khi đạt tới nhiệt độ thích hợp, Diệp Vô Thần đưa tay thu hồi, giây lát liền đem nước đọng trên người bốc hơi, trở lại trên bờ cười nói: “Hiện tại có thể rồi”.

“Ừm, hi hi...” Ngưng Tuyết trên mặt lộ ra sự vui vẻ không thể che dấu, nàng gấp không thể chờ đem quần áo trên người mình cởi ra, chỉ cúi người cẩn thận thử một chút nhiệt độ của nước, sau đó hưng phấn la lên một tiếng, lập tức nhảy xuống, theo một tiếng vang rất lớn bọt nước bắn lên, cả người nàng đều nhập vào trong nước, chỉ chốc lát sau, một cái đầu bạc rồi tung từ trên mặt nước toát ra, hướng về phía Diệp Vô Thần cùng Đồng Tâm cười ngọt ngào.

Lại là một tiếng ầm, Đồng Tâm cũng đem chính mình cởi sạch nhảy xuống, bơi tới bên người Ngưng Tuyết mới lộ ra đầu, cười vui vẻ. Tà dương chiếu rọi xuống, trên gương mặt mềm mại chiếu rọi thiên kiều bá mị, khuôn mặt tuyết trắng như băng như ngọc làm cho người ta trù mến, đôi môi như cánh hoa, một đôi mắt đem trong suốt, lại như ánh sao trên trời đêm hơi hơi lóe ra, cái mũi mũi tinh xảo hơi nhú nhú, đáng yêu đến không cách nào hình dung.

Diệp Vô Thần ngây người một lúc, khó nhọc đem ánh mắt chính mình từ trên người Đồng Tâm dời đi. Đồng Tâm đã không phải lần đầu tiên không hề cố kỵ triển lộ thân thể, nhưng mỗi lần, hắn đều có một loại đem chính mình trầm luân trong ánh mắt cùng mị hoặc của nàng không hề thoát ly dục vọng mãnh liệt... Nhưng, nàng tuổi tuy rằng có thể so với hắn lớn hơn rất nhiều, nhưng nhìn qua, nàng còn chính là một đứa nhỏ. Hắn nếu thực làm như vậy, đầu tiên đối mặt không được chính là cái loại cảm giác tội ác thật sâu này.

“Ca ca, nơi này nước thật ấm, thật thoải mái, nhanh xuống đây” Ngưng Tuyết vươn hai tay, cười vui hướng về phía hắn lắc lư, muốn hắn cùng xuống dưới. Cặp cánh tay như tuyết trắng trong suốt như ngọc, ở dưới tà dương chiếu rọi mơ hồ chớp động lưu quang, hoàn mỹ làm cho người ta không đành lòng rời đi.

Diệp Vô Thần ánh mắt dừng ở trên người Ngưng Tuyết, mỉm cười lắc lắc đầu. Ngưng Tuyết vẫn đều biết hắn có chút “sợ nước”, cũng không có kiên trì, mà là cùng Đồng Tâm ở trong nước đùa giỡn lẫn nhau. Tại đây địa phương này, nàng không cần có lo lắng gì, không cần lo lắng sẽ có quái vật gì xuất hiện, không cần lo lắng sẽ có những người khác đi tới.

Diệp Vô Thần ngồi ở bên bờ, lẳng lặng nhìn các nàng ở trong nước cười vui chơi đùa, dần dần, ánh mắt bắt đầu trở nên càng ngày càng mê ly. Đưa mắt nhìn lên, tà dương đã muốn hạ xuống hơn phân nửa, tâm hắn, đã ở giờ khắc này bỗng nhiên như thái dương sắp tạm thời trôi đi nọ mà ảm đạm xuống...

Nếu như, các nàng chỉ là hai cô gái bình thường, thì thật là tốt biết bao.

341. Chương 340: Mối Hận Sở Thương Minh, Hình Thiên

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 340: Mối hận Sở Thương Minh, Hình Thiên

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Đồng Tâm tỷ tỷ, vì cái gì người nơi này so với ta lớn hơn nhiều như vậy” Ngưng Tuyết sờ lên hai khối ngọc mềm trước ngực Đồng Tâm, lại quay đầu tò mò hướng Diệp Vô Thần hỏi: “Ca ca, vì cái gì Đồng Tâm tỷ tỷ nơi này so với ta tốt hơn nhiều... Ô, tỷ tỷ còn muốn lớn hơn...”

“Bởi vì Tuyết Nhi còn chưa có lớn lên, sau khi lớn lên, sẽ lớn giống như tỷ tỷ” Diệp Vô Thần hồi đáp, ánh mắt ở trên hai nụ hoa hồng nhạt của Đồng Tâm dừng lại một cái, lại lập tức dời đi, âm thầm vụng trộm hít một hơi khí lạnh.

“Lớn lên...” Ngưng Tuyết hai tay đặt ở trước ngực chính mình, nhỏ giọng nói: “Nhưng mà, ta vì cái gì luôn không lớn lên...”

“Yên tâm đi, Tuyết Nhi của ta một ngày nào đó sẽ lớn lên mà” Diệp Vô Thần cười hồi đáp.

Ngưng Tuyết môi vụng trộm mân mê, bất quá lập tức lại thư hoãn xuống, dùng hai tay đập lên bọt nước, cười hô: “Ta mới không cần lớn lên, trưởng thành, sẽ không có thể ngủ ở trong lòng ca ca. Hì hì...”

Diệp Vô Thần: “...”

Những lời này xúc động tới đáy lòng hắn, miệng hắn hơi nhếch lên, tâm tư lại tại một khắc này không biết đi tới nơi nào.

Mau tới sao? Hắn là nhanh thôi...

Nếu tránh thoát kiếp nạn này, lại nên như thế nào đi đối mặt tiếp theo...

Chẳng lẽ, cũng chỉ có thể bị động thừa nhận như vậy sao...

Cũng như ta, Tuyết Nhi nàng đánh mất ký ức, nếu ký ức của nàng một ngày nào đó thức tỉnh, chính nàng, lại sẽ lựa chọn như thế nào...

Nước ấm ở trong gió lạnh chậm rãi biến lạnh, Diệp Vô Thần dùng hỏa lực lần lượt đem nước đẩy cao nhiệt độ lên. Hai thiếu nữ ở bên trong vui đùa ầm ĩ đã lâu, hồn nhiên quên thời gian, quên mệt mỏi, mãi cho đến trời hoàn toàn tối xuống.

Màn đêm qua đi, lại một cái bình minh đánh xuống, hôm nay, là ngày thứ tư Diệp Vô Thần mang theo Ngưng Tuyết Đồng Tâm đi vào nơi này. Thời điểm bình minh vừa mới tiến đến, hắn liền bị Đồng Tâm nghịch ngợm đem cái lưỡi mềm liếm tỉnh, ôm lấy nàng đi ra khỏi nhà cỏ nhỏ, tắm rửa một chút ý lạnh không khí tươi mát.

Hắn mặc dù ở một địa phương có thể nói là ngăn cách, nhưng là vẫn chú ý hướng đi bên ngoài, nhất là Diệp gia. Mà như hắn sở liệu, Diệp gia tất cả im lặng như thường, Nam Hoàng Tông không có gì dị động, nghĩ đến đại nạn mấy ngày hôm trước đã đủ để bên trong bọn họ rối loạn một đoạn thời gian rất dài, không rảnh để ý tới hắn. Cũng không dám lại đi trêu chọc Diệp gia, để tránh dẫn tới Thiên Phật nữ đã biết nơi bọn họ ẩn thân lại tới cửa. Mà hắn biến mất, cũng bị Diệp Thủy Dao đối với vợ chồng Diệp Uy hoàn mỹ giấu diếm đi.

“Sở gia gia, người mỗi ngày đều là lấy phương thức này ngủ sao?” Diệp Vô Thần đi đến bên cạnh lão nhân ở trên cái cọc gỗ kia, ở một cái cọc gỗ khác bên người hắn ngồi xuống.

“Giấc ngủ, cũng là một loại tu hành” Sở Thương Minh mắt nhắm chặt, vẫn không nhúc nhích. Nếu không phải mở miệng nói chuyện, tựa như vẫn ở trong ngủ say vô thanh vô tức vậy.

“Sở gia gia đối với võ đạo theo đuổi làm cho người ta khâm phục” Diệp Vô Thần không thể không có cảm thán nói.

Sở Thương Minh trầm mặc không nói.

Diệp Vô Thần nói tiếp: “Sở gia gia đối Sở đại ca cũng là phi bình thường hà khác. Chấp nhất gì đều có nguyên nhân. Sở gia gia, có thể cùng nói ta nguyên nhân của người không? Hoặc là nói...” Diệp Vô Thần sắc mặt hơi ngưng: “Phụ thân Sở đại ca, là chết ở trong tay ai?”

Sở Thương Minh vẫn như cũ bất động không nói một lời. Diệp Vô Thần sát ngôn quan sắc, cũng không có hỏi đi xuống, hai người đồng thời lâm vào trầm mặc.

“Con duy nhất của ta, kêu Sở Thanh Vân” Qua hồi lâu, Sở Thương Minh trong miệng, chậm rãi tràn ra thanh âm già nua hòa hoãn: “Năm ấy khi Đại Ngưu vừa tròn một tuổi, hắn liền đã không ở trên đời này. Đại Ngưu thường xuyên cùng ta hỏi người giết phụ thân cùng mẫu thân, ta đều chưa từng cùng hắn nói qua... Người nói đúng, gì chấp nhất đều nên có nguyên do, nếu vô duyên vô cớ mà làm, lại như thế nào có khả năng đối với võ đạo chấp nhất... Nhưng, mục tiêu chấp nhất của ta, cũng là một cái mục tiêu vĩnh viễn không có khả năng đạt tới, ta đối với võ đạo chấp nhất, còn có đối với Đại Ngưu nghiêm khắc, càng nhiều, chỉ vì an ủi trong lòng, cũng là hy vọng xa vời”.

Khi Sở Thương Minh nói lên một câu cuối cùng, Diệp Vô Thần rõ ràng cảm giác được không khí chung quanh có ngưng kết trong nháy mắt, Đồng Tâm im lặng trong lòng hắn cũng đột nhiên nâng lên, sau đó lại rút trở về - phân biệt là một cỗ sát khí làm cho người ta sợ hãi, sát khí nộ cường đại, lại rõ ràng là áp lực nhiều năm, ở nhiều năm áp lực cùng cừu hận trong không ngừng ẩn nhẫn, đọng lại, thốt nhiên phóng thích, làm cho người ta cảm giác giống như bên trong cốt tủy bị hung hăng đâm vào một cây băng cứng. Diệp Vô Thần trong lòng đột nhiên vừa động, trước hôm nay, hắn từ trên người Sở Thương Minh cảm nhận được chỉ có yên tĩnh, cường đại, cùng trầm ổn như núi, chưa bao giờ từ trên người hắn cảm nhận được tình cảm phần nộ kịch liệt dao động, mà ngày nay, hắn từ trên người Sở Thương Minh cảm thụ sát khí mãnh liệt tới cực điểm, còn có oán hận nồng đậm.

Từ ngày đầu tiên nhìn thấy Sở Thương Minh, hắn liền cảm giác được dưới bề ngoài trầm ổn của hắn, trong ánh mắt tựa như có che dấu sâu đậm, ẩn nhẫn sâu đậm tích tụ, mà Sở Thương Minh từ nhỏ không cha không mẹ, nhưng hắn lại cũng không biết cha mẹ chính mình là cách thế như thế nào, cái này càng làm cho hắn khả nghi. Giờ khắc này, hắn rốt cuộc xác định cảm giác chính mình vẫn đều không có sai lầm.

“Người kia, là ai?” Diệp Vô Thần ra tiếng hỏi. Có thể làm cho đường đường Kiếm Thần nói ra “một cái mục tiêu vĩnh viễn không có khả năng không thể đạt tới” như vậy, người kia đến tột cùng...

“Hắn gọi Hình Thiên” Sở Thương Minh đôi mắt khép kín mở ra, hai mắt bình tĩnh bắn ra hận quang như hai mũi băng nhọn.

“Hình Thiên?” Diệp Vô Thần mày hơi cau lại. Có thể làm cho Sở Thương Minh hình dung như vậy, vậy hắn là nhân vật cường đại đến đủ để nhìn xuống thiên hạ, thanh chấn hoàn vũ, nhưng Thiên Thần đại lục, chưa từng có truyền lưu qua cái tên Hình Thiên này.

“Một năm nọ, Đại Ngưu vừa đầy một tuổi, còn đang y nha học nói. Một ngày nọ, ta mang theo Đại Ngưu ra ngoài du phong, sáng sớm mà ra, mặt trời lặn mà về, không nghĩ tới, lúc trở lại, gian mộc phòng của Thanh Vân đã muốn không còn tồn tại nữa, mà Thanh Vân, còn có thê tử hắn, cùng với thê tử ta, toàn bộ ngã vào trong máu, sinh cơ toàn vô” Sở Thương Minh ngẩng đầu nhìn trời, thống khổ nhớ lại một màn năm đó. Mang theo tôn tử ngự kiếm mà đi, ngự kiếm mà về, một sự kiện thư thái thích ý cỡ nào, lại không nghĩ rằng, sau khi trở về nhà đối mặt là một hồi ác mộng từ trên trời giáng xuống.

Diệp Vô Thần: “...”

“Ta lúc ấy mộng thật lâu, mới cuống quýt đi thăm dò khí tức bọn họ... Thê tử ta đã chết... Con dâu cũng đã chết, mà Thanh Vân... có lẽ là ông trời còn một chút lương tri như vậy, hắn mặc dù gặp thương tích rất nặng, sinh cơ đã tuyệt, nhưng may mắn còn lưu có đến hơi thở cuối cùng. Ta dùng hết toàn lực cứu tỉnh hắn, lớn tiếng hỏi là ai hại bọn họ... Thanh Vân nói cho ta biết, đó là một người tự xưng Hình Thiên... Cái người gọi là Hình Thiên kia hướng bọn họ hỏi Bạch Dực công chúa và Hắc Dực công chúa ở nơi nào... Sau đó, bỗng nhiên xuống tay công kích bọn họ...”

Đồng Tâm trong lòng Diệp Vô Thần đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt bùng lên hắc quang, thẳng tắp nhìn về phía Sở Thương Minh. Diệp Vô Thần vươn tay đến, đặt tại phía trên ánh mắt nàng, đem trán nàng kéo trở lại trong lòng mình. Hắc Dực công chúa... Đồng Tâm không thể quên cái tên này, bởi vì đó là năm đó người kêu Lục Thiên Nhi kia đối với nàng xưng hô. Nàng tuy rằng dùng lực lượng cường đại không biết từ đâu tới, không biết vì cái gì nhớ tới chiêu thức cường đại giết hắn, làm cho hắn ngay cả chạy trốn cũng không thể, nàng không thể quên mất.

Diệp Vô Thần không nói gì, chậm rãi đợi Sở Thương Minh nói tiếp. Một năm trước, khi Đồng Tâm tìm được hắn, nàng dùng phương thức của nàng để biểu đạt với hắn, thông qua linh hồn liên hệ, Diệp Vô Thần cũng từ trong lòng Đồng Tâm cảm giác được tin tức nàng muốn nói cho hắn... Cuối cùng, Đồng Tâm ở trước mặt hắn viết hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, hai chữ nọ chính là – Lộ Thiên.

Lộ Thiên... Hình Thiên...

Người kia, hắn là chính là...

“Ta tuy rằng chưa từng nghe qua Hình Thiên, không biết hắn là ai vậy, nhưng ta chắc chắn nhớ kỹ tên hắn... Nhưng khi sinh mệnh Thanh Vân đến cuối cùng, lập lại Hình Thiên kia nghĩ đến bọn họ toàn bộ đã chết, thời điểm xoay người rời đi đã nói một câu, làm cho ta rất cuộc rõ ràng vì cái gì một người có năng lực giết chết thế tử ta, còn có con dâu cùng con ta lại là một người ta chưa từng nghe thấy tên tuổi”.

“Hắn nói là cái gì?” Diệp Vô Thần hỏi. Trong lòng, dĩ nhiên đoán được đại khái.

Sở Thương Minh nhớ lại câu nói của đứa con duy nhất Thanh Vân tại sinh mệnh cuối cùng kia, từng từ rõ ràng thì thầm: “Hắn nói... Ở trước mặt thần chân chính, cường giả trong nhân loại, cũng bất quá là một đám con kiến hèn mọn”.

Diệp Vô Thần: “...”

“Ngày đó sau, ta mang theo Đại Ngưu, mang theo Thương Minh kiếm đi khắp thiên hạ, đi tìm một người tên là Hình Thiên, một năm đi qua, hai năm đi qua... bốn năm qua đi, ta vẫn như cũ không có tìm được. Thật ra, có lẽ là lúc đó, ta cũng đã biết ta nhất định tìm không thấy người kia, một chiêu đưa ba người bọn họ vào chỗ chết, cho dù là ta hiện tại, cũng không khả năng làm được. Hình Thiên kia, hắn không phải một người, mà là một thần, một thần chân chính đến từ Thần Chi đại lục, đi tìm kiếm hai người...”

Diệp Vô Thần hít một hơi thật dài, lại thở ra một hơi, trầm mặc không nói. Người Thần Chi đại lục tìm Hắc Dực cùng Bạch Dực công chúa, nhưng bởi vì lúc trước Nam Hoàng cùng Bắc Đế định xuống pháp tắc, Thần Chi đại lục bọn họ mỗi ba năm mới có thể cho một người đi xuống Thiên Thần đại lục, ở Thiên Thần đại lục dừng lại không đến một ngày, nếu không chắc chắn sẽ bị nguyên rửa tàn khốc. Bọn họ mấy năm nay, vẫn không có đình chỉ đi tìm kiếm qua... Mà thẳng đến ba năm trước đây, một thần tướng Thần Chi đại lục theo khí tức, tìm được người bọn họ muốn tìm... Sau đó, chết dưới Thiên Phật Nhận của Đồng Tâm.

Hiện nay, cách năm đó, cũng đã qua ba năm.

“Sở gia gia, cảm ơn người nói cho ta biết cái này” Diệp Vô Thần nói. Áp lực trong lòng hơn hai mươi năm, ngay cả chính tôn nhi mình đều không có nói cho biết chân tướng, hắn không hề giữ lại nói cho hắn.

“Bởi vì, chỉ có người mới có thể tin tưởng. Cũng chỉ có người, mới có thể trợ Đại Ngưu, còn có hy vọng báo thù cho ta” Sở Thương Minh lặng lẽ nói.

“...Đúng, nếu thế giới này chỉ có một người sẽ không hoài nghi mà nói, vậy nhất định là ta” Diệp Vô Thần thấp giọng nói, theo bản năng ôm chặt Đồng Tâm trong lòng. Đồng Tâm cảm giác được tâm hắn bỗng nhiên trở nên rung chuyển, vụn vụn thân thể, hướng trong lòng hắn rụt lui.

“Sở gia gia, người đối với ta có ơn huệ lớn như trời, nếu thật có thể có ngày nào đó, ta sẽ ở một thời gian thích hợp nhất, dùng một thích hợp phương thức để cho Sở đại ca biết chân tướng, cũng trợ hắn... chính tay đâm cừu nhân. Hy vọng, Hình Thiên kia còn sống trên đời” Diệp Vô Thần ánh mắt phức tạp, thanh âm vẫn là vô cùng chân thật.

Sở Thương Minh gật gật đầu, ý tứ hàm xúc nói: “Người trốn không thoát, từ khi người cùng nha đầu Ngưng Tuyết gặp nhau, người cũng đã trốn không thoát. Mà người, cũng không phải đang ở nơi đó giãy dụa sao... Thế nhân nghĩ đến người chỉ ở thiên hạ, ha ha, nhưng lão nhân ta biết, người khát vọng lớn nhất, là vì nha đầu Ngưng Tuyết, ha ha ha ha”.

Diệp Vô Thần cười mà không nói, chân chính tri kỷ của hắn, là lão nhân năm đó cứu hắn lên, lại cùng hắn đã muốn ba năm không gặp này.

342. Chương 341: Loạn Tâm

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 341: Loạn tâm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Một người khác, cũng sẽ giúp hần” Diệp Vô Thần cười nói.

“Lãnh Nhai... Ha ha, thế sự vô thường, không nghĩ tới, trận ngoài ý muốn năm đó, hậu nhân Kiếm Thần ta lại cùng hậu nhân Phong Triều Dương đi cùng nhau. Đại Ngưu hần từ nhỏ vốn không có bằng hữu, người sau khi tỉnh lại, liền thành bằng hữu thứ nhất của hần, mà Lãnh Nhai, lại là bằng hữu thứ hai của hần, mà Lãnh Nhai, làm sao không phải như thế. Hai người bọn họ tuy rằng tính cách khác nhau, nhưng đều là người trọng tình trọng nghĩa. Ba năm ở chung, bọn họ cảm tình đã tích lũy thảng ngày trung kiên không thể đoạn. Nói vậy nếu là Phong Triều Dương tái thế, cũng nhất định sẽ cảm thấy vui mừng” Sở Thương Minh bình tĩnh nói.

“Ồ? Ngoài ý muốn năm đó? Chẳng lẽ là chỉ Lãnh Nhai sinh ra? Lại nói tiếp, Chiến thần Phong Triều Dương tới trung niên mới có một người con, xác thực có chút kỳ quái” Diệp Vô Thần có hứng thú nói.

Sở Thương Minh ghé mắt nhìn hần một cái, đối với hần không biết Lãnh Nhai vì sao sinh ra hơi cảm thấy kỳ quái, hần chậm rãi nói: “Hai mươi ba năm trước, khi mấy người chúng ta sau khi hợp lực chế phục Thiên Phạt nữ, Thương Lan Tuyết Nữ dùng phương pháp kích tướng cùng Phong Triều Dương định ra một trận đánh cuộc, đánh cuộc nếu như Phong Triều Dương thắng, thì nàng tất ở Đại Phong hoàng thất làm nô làm phò hai mươi năm. Nếu là Tuyết Nữ thắng, tất trong hai mươi năm, Đại Phong quốc nếu phải có cử chỉ tiến quân Thương Lan quốc, Phong Triều Dương phải ngăn cản. Mà nội dung đánh cuộc, đó là... Chiến thần không có hậu nhân”.

“Không có hậu nhân? Thật là đánh cuộc thú vị, thoát nhìn, trận đánh cuộc này là Tuyết Nữ thắng” Diệp Vô Thần nói, tùy theo hần khẽ cau mày, nghi vấn nói: “Tuyết Nữ vì cái gì sẽ đánh cuộc như vậy, chẳng lẽ nàng có phương pháp kỳ dị nào có thể làm cho một người có hậu nhân giáng sinh?”

“Đúng vậy” Sở Thương Minh gật đầu, nói tiếp: “Phong Triều Dương vì một lời hứa hẹn năm đó, thâm nghĩ cả đời thủ hộ Đại Phong hoàng thất, không nghĩ có ràng buộc gì, căn bản không nghĩ tới sẽ có hậu nhân, tự nhiên sẽ không sợ hãi đánh cuộc cùng Tuyết Nữ năm đó. Nhưng, hần xem thường Tuyết Nữ... Tuyết Nữ mỗi một đời đều chỉ có một, nàng chẳng những có bằng tuyết lực kinh thể hải tặc, hơn nữa đồng thời sẽ có rất y thuật mạnh, mỗi một đời Tuyết Nữ đều là hoàn toàn xứng với thiên hạ đệ nhất thần y. Mà đồng thời, y độc tương thông, y thuật cường đại, thường thường cùng với độc thuật cường đại. Tuyết Nữ độc thuật, cũng là là thiên hạ vô song. Chẳng qua Tuyết Nữ tâm như băng tuyết, lại không có ác niệm, tự nhiên sẽ không sử dụng cái độc thuật âm ngoan gì, cho nên ít có người biết, mà ngay tại sau khi đánh cuộc định ra, Phong Triều Dương trúng độc của Tuyết Nữ... Một loại kì độc vô sắc vô vị, bị Tuyết Nữ gọi ‘Thiên hạ đệ nhất dâm độc’”.

“Mê Tâm Hàm Ngọc?” Nghe tên “Thiên hạ đệ nhất dâm độc”, Diệp Vô Thần không tự kìm hãm được nói ra cái tên này. Độc này, đó là loại độc lúc trước Viêm Chi Mộng đã trúng, lúc ấy, Tuyết Phi Nhan dùng nụ cười đắc ý dào dạt nói cho hần, đó là thiên hạ đệ nhất dâm độc, tên gọi “Mê Tâm Hàm Ngọc”.

“Ha ha, người quả nhiên biết loại độc này, đúng vậy. Thật là Mê Tâm Hàm Ngọc. Loại độc này không hổ bị gọi thiên hạ đệ nhất dâm độc, lấy Phong Triều Dương mạnh mẽ, thế nhưng đều không thể áp chế độc tính này. Cuối cùng, ở dưới dục hỏa đốt người mạnh mẽ cưỡng hiếp một nữ tử đến từ Thiên Long quốc họ Lãnh, do đó có Lãnh Nhai giáng sinh, cũng bởi vậy, trận đánh cuộc nọ, Phong Triều Dương bại...”

“Đằng đằng!!” Như điện giật, Diệp Vô Thần không hề dự triệu đột nhiên đứng lên, Đồng Tâm trong lòng cả kinh ngẩng đầu lên, Sở Thương Minh cũng ghé mắt theo, nhìn sắc mặt hắn bỗng nhiên trở nên có tái nhợt. Diệp Vô Thần trong lòng như sóng bốc lên, toàn thân một trận lạnh như băng: “Sở gia gia, Mê Tâm Hàm Ngọc... Có phải một loại độc tất làm cho người ta thụ thai hay không!?”

Mê Tâm Hàm Ngọc... Mê tâm, mê tâm trí người, Hàm ngọc... Hàm ngọc...

Sở Thương Minh đối với phản ứng của hắn cảm giác kinh ngạc sâu sắc, hắn gật đầu nói: “Đúng vậy, người trúng Mê Tâm Hàm Ngọc, nam trúng tất sinh nam, nữ trúng tất sinh nữ, không có ngoại lệ”.

Như một đạo thiên lôi từ trên không đánh xuống, Diệp Vô Thần thân thể kịch liệt lay động một chút, bên trong óc trống rỗng.

Nam trúng, tất sinh nam... Phong Triều Dương trúng Mê Tâm Hàm Ngọc, do đó có Lãnh Nhai.

Nữ trúng, tất sinh nữ... Chỉ Mộng... ba năm trước đây nàng trúng Mê Tâm Hàm Ngọc...

Diệp Vô Thần tâm nguyên bản bình tĩnh hồ bỗng nhiên trở nên vô cùng hỗn loạn, như một mặt biển bình tĩnh bị mưa to gió lớn thổi quét khởi lên sóng triều rợp trời rợp đất. Linh hồn lực của hắn chưa bao giờ sẽ lừa hắn, hắn rất cuộc rõ ràng vì cái gì khi cùng tỷ tỷ nhắc tới ba chữ “tiểu hài tử”, trong lòng hắn sẽ cảm giác được đau đớn cùng chua xót nhẹ... Hắn vẫn đều mơ hồ cảm giác được chính mình quên cái gì, hiện tại, hắn rất cuộc đã biết.

Nữ tử trúng Mê Tâm Hàm Ngọc, tất sẽ vì nam tử cùng nàng ái ân sinh hạ một nữ nhi... Vậy Viêm Chỉ Mộng, năm đó rời đi chính mình, quay về Bắc Đế Tông, thân phận là hôn thê thiếu chủ Bắc Đế, khi đang ở Bắc Đế Tông nàng phát hiện chính mình mang thai, đến tận cùng nên như thế nào. Bị người Bắc Đế Tông phát hiện nàng mang thai như thế, lại sẽ xử trí nàng như thế nào...

Nàng, sẽ là bị buộc phá bỏ nữ nhi, để lại tính mạng... Hay là mẹ con đều đã muốn bị... Hay là, nàng chạy thoát đi ngoài, vì hắn sinh một nữ nhi... Tâm càng ngày càng loạn, càng ngày càng đau, Diệp Vô Thần đã muốn cảm giác không đến tất cả chung quanh, thế giới của hắn, bị hỗn loạn hoàn toàn tràn ngập. Hắn không dám nghĩ, lại không thể không nghĩ. Hắn tuy rằng hy vọng xa vời Viêm Chỉ Mộng sẽ sau khi phát hiện chính mình mang thai mà thoát đi Bắc Đế Tông. Nhưng với tu vi của nàng ở bên trong Bắc Đế Tông, lại như thế nào có khả năng đào tẩu.

Từ sau khi thoát ly khỏi Đoạn Hồn uyên, hắn vẫn đều có ý đồ tìm hiểu tin tức Viêm Chỉ Mộng, thậm chí mấy lần không tiếc mạo hiểm nguy hiểm bại lộ lên vào bên trong Bắc Đế Tông. Nhưng lấy khả năng Viêm thị tộc nhân, vẫn như cũ không thu hoạch được gì, giống như trên thế giới đã muốn không tồn tại người này vậy... Nghĩ đến đó, Diệp Vô Thần trong lòng sợ hãi bị thốt nhiên phóng đại, rằng cũng cần chặt muốn vỡ ra.

Bắc Đế Tông... Nếu Chỉ Mộng cùng nữ nhi của ta bị một tia thương tổn, ta tất cho các người toàn tộc cao thấp trở thành tro bụi, một tia dấu vết cũng sẽ không tồn lưu!!

Nữ nhi... Diệp Vô Thần tay ấn lên ngực chính mình, cảm thấy nơi đó điên cuồng nhảy lên cùng một loại chua xót, đau đớn, rung động, lại có một tia cảm giác ấm áp chưa bao giờ cảm thụ qua. Thì ra, hắn vẫn không biết, hắn đã muốn có một nữ nhi...

Con nhất định đã muốn sinh ra, nhất định ở một địa phương chờ ta, đúng không... Nữ nhi Diệp Vô Thần ta, lại như thế nào có khả năng dễ dàng cách thế như vậy...

Chờ ta... vô luận ở nơi nào, ngay cả đạp bằng thiên hạ, độc sát Bắc Đế Tông, cũng muốn đem các người mang về!

Một bàn tay ấm áp mềm mại sờ lên mặt hắn, tâm hắn đang hỗn loạn không chịu nổi, đã ở giờ khắc này bỗng nhiên trở nên vô cùng bình tĩnh. Hắn không thể bi quan, không thể hướng phương diện phá hư mà suy nghĩ, càng không thể mất đi bình tĩnh. Dem tay Đồng Tâm dán ở trên mặt mình tay cảm ở trong lòng bàn tay, hắn xoay người lại, đối với Sở Thương Minh bình tĩnh nói: “Sở gia gia, ta muốn rời đi”.

Sở Thương Minh luôn luôn quan sát biểu tình đến hắn, nhìn thấy Diệp Vô Thần Thái Sơn sập ở trước mặt sắc mặt cũng không thay đổi đột nhiên trong lòng đại loạn, lại nhìn hắn lấy tốc độ kinh người khôi phục bình tĩnh, hắn gật đầu nói: “Đi thôi”.

“Còn làm phiền người giúp ta bảo vệ tốt Tuyết Nhi, còn có Đồng Tâm” Diệp Vô Thần đem Đồng Tâm trong lòng buông xuống, hắn đã muốn một giây cũng không muốn trì hoãn nữa. Cả đời này, hắn cũng lần đầu tiên lo lắng như thế. Bởi vì lần này là chặt chẽ liên hệ với huyết mạch Diệp Vô Thần hắn.

Đồng Tâm bị đặt xuống trên đất lập tức vươn tay tới bắt ở y phục hắn, trông mong nhìn hắn dùng lực lắc đầu. Diệp Vô Thần ngồi xổm xuống, nhìn ánh mắt nàng, vô cùng chân thật nói: “Đồng Tâm, nghe ta nói, ở tại chỗ này bảo hộ Tuyết Nhi, chỉ có muội ở bên người Tuyết Nhi, ta mới yên tâm đi làm chuyện ta muốn làm” Hắn lại mỉm cười, “Yên tâm đi, ta lần này phải đi tìm một người, một người đối với ta rất quan trọng, mà không phải đi giết người, không có nguy hiểm gì, ta biết muội nhất định rất muốn giúp ta đúng không? Lưu lại, bảo hộ Tuyết Nhi, chính là hỗ trợ lớn nhất đối với ta, có biết không?”

Đồng Tâm không có gật đầu, không có lắc đầu, liền như vậy ánh mắt lập lòe nhìn hắn.

Đối với Đồng Tâm mà nói, an nguy tính mạng của Diệp Vô Thần mới là quan trọng nhất, nàng tuyệt không cho phép hắn đi làm chuyện nguy hiểm. Vài ngày trước khi Diệp Vô Thần bị đưa vào Nam Hoàng Tông, nàng tình nguyện không nghe lời cũng muốn vụng trộm theo ở phía sau. Diệp Vô Thần cùng nàng nhìn nhau một hồi, rốt cuộc cứng rắn quyết tâm: “Đồng Tâm, lần này nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời, bằng không nói, ta sẽ thực tức giận... Muội hiện tại lực lượng còn chưa hoàn toàn khôi phục, căn bản không giúp được ta. Ta mặc kệ tới nơi nào, đều có thể ở dưới sự trợ giúp của Hương Hương tùy thời đào thoát, mà muội đi theo ta chỉ sẽ liên lụy ta, hiểu chưa?” Hắn dừng lại một chút, nhần tâm nói: “Nếu lần này muội nếu không nghe lời đi theo, ta về sau sẽ không bao giờ ôm muội nữa”.

Đồng Tâm quả nhiên bị hắn nói dọa gấp lên, trên mặt tuyết trắng lộ ra kinh hoảng nồng đậm, Diệp Vô Thần trong lòng tê rần, đem nàng ôm vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Nghe lời được không... Ta rất nhanh sẽ trở lại, rất nhanh rất nhanh”.

“Ừm, ta cùng Đồng Tâm tỷ tỷ sẽ thực ngoan ở chỗ này chờ ca ca, bất quá nhất định phải rất nhanh rất nhanh trở về” Phía sau Diệp Vô Thần, Ngưng Tuyết không biết vì sao đã muốn đứng ở bên cạnh cửa phòng cỏ nhỏ, nhẹ chớp hai mắt đã hoàn toàn không có buồn ngủ, ý cười trong suốt.

Diệp Vô Thần trong lòng hơi dịu lại một chút, hắn kéo tay Đồng Tâm đi đến bên người Ngưng Tuyết, đem bàn tay nhỏ bé của các nàng nắm lại cùng nhau, dùng thanh âm rất nhẹ, nhưng thực kiên định nói: “Chờ ta... Ta đi mang về Mộng tỷ tỷ, rất nhanh rất nhanh...”

Ở trên trán Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm phân biệt hôn thật sâu một cái, lại hướng Sở Thương Minh khẽ gật đầu, hắn gọi ra Hương Hương, thấp giọng nói: “Chúng ta đi Quỷ Thủy quốc”.

Một đạo bạch quang đưa Diệp Vô Thần cùng cô gái nhỏ xíu bạch quang lập lòe kia đi. Sở Thương Minh nhìn vị trí Diệp Vô Thần biến mất, thật lâu không nói gì, có chút dăm chiêu. Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm sau khi đứng ngẩn ra một hồi, Ngưng Tuyết mới lập tức nắm tay Đồng Tâm, cười vui nói: “Đồng Tâm tỷ tỷ, đi mau... Ô, ca ca vừa đi, đem trái cây chúng ta ngày đó hái xuống đều mang đi, chúng ta nhanh đi hái trái mới trở về, hi hi”.

343. Chương 342: Quyết Ý

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 342: Quyết ý

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Quỳ Thủy quốc.

“Tiểu bằng hữu, lại nhìn thấy người, người vì cái gì mỗi ngày đều chờ ở nơi này?”

Nơi này là một thành trấn cách cấm địa “Mê thất chi địa” của Quỳ Thủy quốc gần nhất, nơi này phồn hoa ngoài ý liệu, người đi lại ở ngã tư đường rất nhiều. Một ở một góc, một trung niên đại thúc hơi béo đang xoay người nhìn một tiểu nam hài chừng bảy tám tuổi, tiểu nam hài này thường xuyên xuất hiện tại địa phương này, mỗi lần đều nhìn chằm chằm vào mỗi người qua lại, giống như là một hài đồng lạc cha mẹ vậy.

“Ta tìm phụ thân mẫu thân” Tiểu nam hài kia có chút không kiên nhẫn nói, ánh mắt liếc quá trung niên đại thúc nhìn về phía ngã tư đường người đến người đi. Hiển nhiên đã muốn bị rất nhiều người hỏi qua vấn đề này.

“Ồ, thì ra người bị lạc cha mẹ, vậy người bình thường là ở nơi nào?” Trung niên đại thúc đánh giá tiểu nam hài này một thân sạch sẽ hoa quý, trông cũng không giống như là một người không có cha mẹ dưỡng dục.

“Này, tránh ra tránh ra, người có phiền hay không vậy” Tiểu nam hài rút cuộc hoàn toàn không kiên nhẫn, phát tay để cho hắn lập tức từ trước mặt mình biến mất.

Trung niên đại thúc nguyên bản là tò mò cùng quan tâm, không nghĩ tới cũng là tự mất mặt, đành phải phần nộ tránh ra. Hắn rời đi không bao lâu, lại là một trung niên đại thúc có chút gầy yếu đứng ở bên người tiểu nam hài, giả ho hai tiếng, xoay người nói: “Tiểu bằng hữu...”

“Lại là người... lần trước ta cho người mười lượng bạc, người nói người sẽ giúp ta tìm được phụ thân mẫu thân, nhưng hiện tại đều không có tìm trở về, người là tên lừa gạt, còn không mau trả lại bạc cho ta” Trung niên đại thúc vừa xuất hiện, tiểu nam hài liền nổi giận lên, hướng về phía hắn một trận rống to, rống đến người nọ một trận xấu hổ. Hắn vội vàng nhỏ giọng nói: “Nhỏ giọng chút nhỏ giọng chút, khụ khụ, thật ra ta đã giúp người tìm được rồi, đến đến, mau cùng ta đến đây, ta mang người đi gặp cha mẹ”.

“Thực?” Tiểu nam hài bán tín bán nghi, cuối cùng rút cuộc đi theo phía sau trung niên đại thúc. Nhìn bóng dáng phía trước, bên trong cặp đồng tử non nớt kia hiện lên một chút quý quang hưng phấn.

“Chủ nhân, Tiểu Đôn Tử đã trở lại. Hắc, Tiểu Đôn Tử, xem, ta không có lừa người”.

Cái trung niên đại thúc kia chỉ chỉ Diệp Vô Thần một thân ngân y ngân diện ngồi ở trong phòng, vỗ đầu tiểu hài tử kia, giống như một đứa nhỏ đắc ý cười to nói.

“Oa... Chủ nhân ca ca, thì ra thực là người” Tiểu nam hài bị gọi là “Tiểu Đôn Tử” ngạc nhiên chạy về phía trước, ở bên người Diệp Vô Thần hưng phấn nhảy nhót: “Vừa rồi khi Bổng tử thúc đi kêu ta, ta còn nghĩ đến hắn lại gạt ta, thì ra dĩ nhiên là thực... Chủ nhân ca ca, người chừng nào thì trở về”.

“Ta cũng vừa mới đến” Diệp Vô Thần mỉm cười nhìn tiểu nam hài này so với lần trước gặp mặt đen hơn một ít, lại rõ ràng cao lên rất nhiều, vỗ nhẹ nhẹ lên đầu hắn, “Tiểu Đôn Tử, nghe Cung Lạc ca ca người nói, người có thể họa ra bản đồ phân bố bên trong Bắc Đế Tông?”

Tiểu Đôn Tử nghe vậy, lập tức hưng phấn hai mắt loang loáng, giống như được khảm hai ngôi sao nhỏ, hắn dùng lực gật đầu nói: “Là một thúc thúc ngu ngốc ở Bắc Đế Tông đem ra, bị ta ở trên nóc nhà vụng trộm nhìn thấy, ta mà nhận thức thì thật sự nhớ kỹ toàn bộ, nhất định sẽ không họa sai”.

Viêm Cung Lạc ở một bên cười nói: “Chỉ có thể nói là một cái trùng hợp may mắn tới cực điểm. Có một người vô cùng có khả năng là người của Bắc Đế Tông đến chỗ của chúng ta, thời điểm ở trọ, ở bên trong lật xem một bản vẽ, bị Tiểu Đôn Tử ở trên nóc nhà nhìn thấy, người kia tuy rằng phát hiện Tiểu Đôn Tử, ha ha... lại chỉ có thể xem hắn là một tiểu hài tử ham chơi, cũng sẽ không để ý. Sau đó Tiểu Đôn Tử nói, bản vẽ nọ bên trong nhất định là Bắc Đế Tông, nhưng tiểu tử này tuy rằng thông minh, nhưng chỉ là không chịu họa đi ra, nói nhất định phải ở trước mặt chủ nhân mới có thể họa ra. Bất quá chủ nhân, người thăm dò bố cục bên trong Bắc Đế Tông à?”

Viêm Cung Lạc trầm tư không thể này giải, Bắc Đế Tông rất khó tiến vào, mà điều tra bố cục bên trong như vậy, tựa như cũng không cần thiết.

“Tiểu Đôn Tử quả nhiên hay là thông minh lanh lợi như vậy, vậy đi giúp ta họa ra được không? Càng chi tiết càng tốt” Diệp Vô Thần tán thưởng vỗ vỗ bả vai nhỏ gầy của hắn.

“Ừm, ta nhất định lập tức đi họa cho chủ nhân ca ca” Được khích lệ, Tiểu Đôn Tử lập tức vô cùng cao hứng chạy đi, cầm lấy giấy bút đã chuẩn bị tốt ở trên bàn cách đó không xa, nhắm mắt trầm tư rồi vung tay lên, thu liễm biểu tình, ánh mắt chăm chú nhìn, tay thông thả mà động, cực kỳ cẩn thận vẽ lên. Tiểu Đôn Tử, kỳ danh Viêm Tử Tâm, một quái tài không hơn không kém. Liền ngay cả Diệp Vô Thần cùng hắn tiếp xúc bất quá một năm, cũng mấy lần sợ hãi than cho hắn thần kỳ. Tâm tư nhanh nhẹn, đã gặp qua là không quên được, vô luận văn võ thiên phú đều cực vì kinh người. Hắn tuy rằng chỉ mới bảy tuổi, cũng đã có tu vi thấp cấp Viêm Hồn Quyết, thành tựu tương lai, quả thực không thể định lượng.

Mà chỉ là một tiểu nam hài bảy tám tuổi như vậy, làm cho người ta căn bản không thể sinh ra cảnh giác, lại luôn luôn quan sát nhất cử nhất động mỗi người đến khu vực này, dùng lực quan sát cực kỳ sâu sắc thăm dò mỗi một chỗ khác thường, cũng tùy thời làm ra phán đoán linh mẫn. Mê Thất Chi Địa là chỗ của Bắc Đế Tông, mà thành trấn gần nhất lặng yên ở cạnh Mê Thất Chi Địa này lại trở thành hạch tâm của Tà tông. Viêm Thiên Uy, vợ chồng Viêm Đoạn Thương, Viêm Cung Lạc đó là ở nơi đây đã lâu. Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên sau khi ở Thiên Thần Ma Vũ đại hội, đã được Diệp Vô Thần bày mưu đặt kế đưa đến nơi này. Mà đây chỉ là một tiểu nam hài bảy tuổi, cũng bị lưu tại nơi hạch tâm này, có thể thấy được chỗ hơn người của hắn.

“Ta đi tìm một người” Diệp Vô Thần ánh mắt từ trên người Tiểu Đôn Tử dời đi, chuyển hướng Viêm Cung Lạc, lúc này mới làm ra trả lời.

“Tìm người?” Viêm Cung Lạc trong lòng kinh ngạc.

“Chủ nhân, người muốn tìm là... Viêm chủ mẫu?” Viêm Thiên Uy từ bên ngoài không tiếng động đi vào, mở miệng hỏi nói.

Diệp Vô Thần gật gật đầu.

Viêm Cung Lạc sắc mặt ảm đạm xuống, xấu hổ nói: “Cái này... đều là chúng ta vô dụng, lâu như vậy đều không có tìm được tin tức, phải nhờ chủ nhân tự mình đi tìm... Chủ nhân, hay là giao cho chúng ta đi, chúng ta nhất định sẽ trong thời gian ngắn nhất...”

“Ài” Diệp Vô Thần một tiếng than nhẹ cắt ngang lời hắn, lại nói: “Không cần, sự tình so với ta tưởng tượng còn phức tạp hơn, hiện tại lòng ta đã như lửa đốt, lần này cho dù không từ thủ đoạn, ta cũng phải tìm được nàng. Nếu không, mỗi một giây một phút đều không thể yên tĩnh”.

“Cái này...” Viêm Cung Lạc kinh ngạc.

“Chủ nhân, người muốn xâm nhập vào bên trong Bắc Đế Tông? Vạn vạn không thể, vạn vạn không thể... bên trong Bắc Đế Tông cao thủ nhiều như mây, chủ nhân tuyệt không có thể lấy thân phạm hiểm” Viêm Thiên Uy nghe ra ý đồ Diệp Vô Thần, gấp giọng nói, “Lần này, để cho ta thay chủ nhân vào trong đó”.

Viêm Cung Lạc cũng chấn động nói: “Chủ nhân, gia gia nói đúng vậy, cho dù có gấp, cũng trăm ngàn không thể lấy thân phạm hiểm, chúng ta lập tức...”

“Nghe ta một lời” Diệp Vô Thần trong lòng hơi có chút phiền táo, lớn giọng cắt ngang bọn họ nói: “Chuyện này đối với ta mà nói quá mức quan trọng... Không đối gạt các người, ta cũng chỉ là hôm nay mới biết được, Chỉ Mộng nàng ba năm trước đây, đã có với ta một đứa nhỏ”.

Không khí lập tức im lặng xuống, Viêm Thiên Uy cùng Viêm Cung Lạc đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Đang ở Bắc Đế Tông, lại có thân phận hôn thê thiếu tông chủ nàng nếu có đứa nhỏ, vậy hậu quả nhất định là... Bọn họ nhất thời ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cũng hiểu được Diệp Vô Thần trong lòng vì sao gấp.

Trước kia, bọn họ chỉ biết là Viêm Chỉ Mộng là nữ tử Diệp Vô Thần luôn luôn tìm, là chủ mẫu thứ nhất của bọn hắn. Một năm trước, bọn họ ở thời điểm vừa mới thám thính tin tức đã biết nàng là vị hôn thê của thiếu chủ Bắc Đế Tông nhiều năm trước đã định ra, ở nàng hai mươi tuổi sẽ thành hôn, khi đó, hắn là đã gả cho Viêm Tịch Minh. Nhưng sau nhiều lần điều tra, lại không thu hoạch được gì.

Mà hiện tại, đã muốn không đơn giản là chủ mẫu như vậy nữa. Tâm tình của Diệp Vô Thần giờ phút này, bọn họ đã muốn rõ ràng cảm nhận được.

“Chủ nhân, người yên tâm, ta lập tức làm cho bọn họ bằng tốc độ nhanh nhất đi nơi này, ngay cả cùng Bắc Đế Tông trực tiếp chống lại, cũng phải tìm ra Viêm chủ mẫu. Nếu bọn họ dám thương huyết mạch thánh chủ, chúng ta... quyết không bỏ qua” Viêm Thiên Uy nghiêm mặt nói.

Diệp Vô Thần lắc lắc đầu: “Không cần, ta có tính toán khác, các nàng, đã rất có khả năng không ở Bắc Đế Tông” Nói xong, hắn thở ra một hơi thật dài. Bên dưới bình tĩnh, không biết cất dấu cảm xúc bất an mênh mênh như thế nào.

Những lời này có nhiều hàm nghĩa, Viêm Thiên Uy cùng Viêm Cung Lạc đối diện một lời này, cũng lựa chọn trầm mặc. Bọn họ, phải bức bách chính mình tìm ra phương án tốt nhất.

Diệp Vô Thần chân thật nói: “Cho nên, lần này, ta chỉ là đi thám thính một chút tin tức, thuận tiện thử một chút có thể tìm được nàng hay không. Hiện tại, không phải thời điểm chúng ta cùng Bắc Đế Tông đại chiến. Các người tuy rằng đối địch Bắc Đế Tông, nhưng bọn hắn dù sao ở trên trình độ nhất định cùng các người huyết mạch tương liên, một trăm năm trước hại tổ tiên các người là tổ tiên bọn họ, mà không phải bọn họ. Các người, cũng nhất định không muốn vô duyên vô cớ tự tay dính máu của bọn họ, nếu không, lại cùng những người năm đó giết hại tổ tiên các người có gì khác nhau đâu. Ở tại Thiên Thần Ma Vũ đại hội lấy danh nghĩa mạo phạm xử quyết ba người Bắc Đế Tông, đã là cực hạn”.

Viêm Thiên Uy cùng Viêm Cung Lạc trầm mặc xuống, Diệp Vô Thần nói, đều là chỗ sâu nhất trong lòng bọn họ. Bọn họ đối với hiện tại Bắc Đế Tông có oán hận phức tạp, nhưng trong xương cốt bọn hắn, dù sao cũng có ít nhiều huyết mạch Bắc Đế, cùng bọn họ tu hành Viêm Hồn Quyết. Ở sâu trong nội tâm, bọn họ không hy vọng sẽ có một ngày dính máu tươi của họ.

Diệp Vô Thần ngược lại cười nói: “Cái này cũng là lúc trước ta hứa hẹn đối với các người” Hắn đứng dậy, bước chân đi thông thả nói: “Nếu phải đi tra xét mà không phải xung đột, đương nhiên là người càng ít càng tốt. Các người cũng nên biết, ta năng lượng dao động bất luận kẻ nào đều phát hiện không được, mà ta muốn trốn, cũng không có người có thể ngăn lại. Các người chỉ cần tìm cho phương pháp để cho ta tiến vào Bắc Đế Tông, hoàn toàn không cần lo lắng an toàn của ta”.

Viêm Thiên Uy cùng Viêm Cung Lạc liếc nhau, tuy rằng vẫn như cũ lo lắng, nhưng cũng biết căn bản không thể nào phản bác. Xác thực, nếu chỉ là đi thăm hỏi, Diệp Vô Thần một người là đủ rồi, mang theo những người khác sẽ chỉ là liên lụy. Mà bọn họ cũng tin tưởng, lấy năng lực cất không gian của Hương Hương bên người hắn, cho dù bị phát hiện cũng có thể toàn thân trở ra.

344. Chương 343: Tái Nhập Mê Thất Chi Địa

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 343: Tái nhập Mê Thất Chi Địa

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Viêm Cung Lạc đưa tay vào trong lòng, lấy ra một trang giấy gấp thật dày, lui ra phía sau hai bước, trên mặt đất triển khai. Đây là một tấm bản đồ vẽ có chút thô ráp, cũng không có đánh dấu nhiều lắm. Viêm Cung Lạc ngồi xổm xuống, chỉ vào bản đồ nói: “Đây là phân bố của Mê Thất Chi Địa”.

Diệp Vô Thần ánh mắt nhìn chăm chú vào bản đồ, khẽ gật đầu. Mê Thất Chi Địa, hẳn cũng không phải chưa có đi qua. Hẳn đã biết, địa phương năm đó Cực Viêm Thiên Long đưa hắn đi tìm kiếm long hồ, đúng là trung tâm Mê Thất Chi Địa.

“Nơi này, là trung tâm Mê Thất Chi Địa, từng có lời đồn, trung tâm này là địa phương đáng sợ nhất, ai cũng không thể tiến vào. Mấy tháng trước ta cùng gia gia né qua vô số mãnh thú, tới nơi này tìm tòi đến tận cùng, nhưng không có phát hiện cái gì khác thường. Nhưng thật ra nơi đó có một tòa tháp bị phá hư hầu như muốn sập, không biết là ai xây thành. Còn nổi lên một cái tên ‘Thất lạc thần điện’” Viêm Cung Lạc chỉ vào trung tâm, thuận miệng giải thích.

Viêm Cung Lạc tay lại chỉ hướng phương bắc Mê Thất Chi Địa: “Nơi này có thể nói là một mảng khu vực an toàn nhất Mê Thất Chi Địa. Đương nhiên, an toàn này cũng chỉ là đối với người có được thực lực rất cao, Mê Thất Chi Địa không hổ là địa phương bị gọi là có nhiều mãnh thú nhất Thiên Thần đại lục, các loại ma thú cường đại hoành hành trong đó, các nơi khác không thể nhận ra linh thú thiên thú nơi này lại tùy ý có thể thấy được, có khi còn có thể xuất hiện thành đàn, quả thực là phi thường đáng sợ. Nếu không cùng gia gia đi cùng nhau, ta tuyệt không dám bước vào. Thiên Thần đại lục có thể một mình ra vào khu vực này, ít ỏi không có mấy”.

Viêm Cung Lạc chỉ hướng phía nam Mê Thất Chi Địa, sắc mặt lập tức trở nên trầm trọng hẳn lên: “Phía nam Mê Thất Chi Địa, cũng chính là tận cùng phía nam của toàn bộ Thiên Thần đại lục, nơi này bị gọi là nơi cấm kỵ trong Mê Thất Chi Địa, về phần bên trong có cái gì, chưa từng có người biết, bởi vì đi vào bên trong không ai có thể sống sót đi ra. Lúc trước ta cùng phụ thân còn có gia gia đến nơi đó, thời điểm ta vừa định bước vào khu vực này, bị phụ thân cùng gia gia đồng thời ngăn cản xuống, gia gia nói, có một khí tức cường đại đến bọn họ không thể kháng cự bao phủ khu vực này, dùng khí tức tuyên bố đó là địa bàn của nó. Nó cường đại, hẳn là cùng cấp bậc với Cực Viêm Thiên Long mà chủ nhân từng nói qua”.

Viêm Thiên Uy gật gật đầu. Diệp Vô Thần hướng phía nam Mê Thất Chi Địa nhìn lại, nơi đó bị hoàn toàn đồ thành một mảng màu đen.

Cực Viêm Thiên Long là vì Hỏa Long Châu mà sinh, mà nếu mãnh thú ẩn nấp ở phía nam Mê Thất Chi Địa này thật sự là cùng cấp bậc với Cực Viêm Thiên Long, thì bất luận nó cường đại, nó sinh thành, ở Thiên Thần đại lục linh khí loãng như vậy sẽ cùng Cực Viêm Thiên Long là cùng loại nguyên do sao?

“Mà nơi này, chủ nhân người đã muốn biết, chính là chỗ Bắc Đế Tông” Viêm Cung Lạc ngón tay điểm ở vị trí phía tây Mê Thất Chi Địa nói: “Cũng khó nói nhiều năm như vậy đều không có người phát hiện chỗ của Bắc Đế Tông, địa phương của bọn họ xác thực có ẩn nấp cùng phòng hộ cực kỳ hoàn mỹ. Mãnh thú hoành hành thành vách ngăn thiên nhiên cho bọn họ, khu vực này có người năng lực bình yên tiến vào cũng là ít lại càng ít. Đồng thời, chung quanh Bắc Đế Tông được rải mảnh lớn Viêm Hồn Sa, mà Viêm Hồn Sa này hiển nhiên là nhiều thế hệ đồng thời bày ra, cực kỳ cường đại, đừng nói là người thường, cho dù một cao thủ Thiên cấp dấn cũng sẽ cảm giác được đau thấu tim, nếu không nhanh chóng thoát ly chỉ có con đường chết. Đồng thời, bên trong Viêm Hồn Sa cũng bày ra rất nhiều cơ quan chỉ có Viêm Hồn Quyết mới có thể mở ra. Người ngoài Bắc Đế Tông hoặc là ma thú muốn tiến vào trong đó, ít có khả năng”.

“Nếu mãnh thú hoành hành, người Bắc Đế Tông lại như thế nào bình yên đi vào? Bên trong bọn họ, đều không phải là mỗi người đều mạnh đến đáng sợ chứ” Diệp Vô Thần nhìn chăm chăm vào bản đồ, nhíu mày hỏi.

“Từ nơi này” Viêm Cung Lạc ngón tay chỉ vào biên giới Mê Thất Chi Địa, nghiêm mặt nói: “Nơi này được phủ mảnh lớn Viêm Hồn Sa, vẫn lan tràn đến bên ngoài Mê Thất Chi Địa, từ nơi này tiến vào, sẽ không gặp được bất kỳ ma thú nào”.

“Mà chủ nhân nếu muốn đi vào Bắc Đế Tông, thuận tiện nhất, cũng là một con đường an toàn nhất, là ở nơi này” Viêm Cung Lạc ngón tay chỉ xuống phương hướng tây nam, đó là một mảng khu vực bị đồ thành màu xám, không tính quá lớn, nhưng là tuyệt đối không nhỏ, lấy tỉ lệ bản đồ đến tính, dài chừng gần mười dặm: “Nơi này kề sát phía sau Bắc Đế Tông, là một mảng đầm lầy đáng sợ liên miên hơn mười dặm, một khi lâm vào liền không thể thoát thân, cũng là một vách chắn thiên nhiên của Bắc Đế Tông. Có cái mảng lớn này tồn tại, phía sau Bắc Đế Tông cũng không có thiết trí phòng ngự như Viêm Hồn Sa, lấy năng lực phi hành của chủ nhân, hoàn toàn có thể từ phía trên trực tiếp bay qua. Mà chủ nhân khi phi hành tiêu

hao cực ít, lướt qua hơn mười dặm đầm lầy này, là rất dễ dàng. Lại nói tiếp, cái vách ngăn thiên nhiên đáng sợ của Bắc Đế Tông này, lại như là cánh cửa mở rộng cho chủ nhân vậy”.

Diệp Vô Thần nhìn chằm chằm địa phương Viêm Cung Lạc chỉ, tinh tế quan sát, đồng thời đem toàn bộ bố cục Mê Thất Chi Địa ghi vào trong lòng. Năm đó, nếu hắn không có ở rơi xuống Đoạn Hồn uyên đồng thời lấy linh hồn lực chặt đứt linh hồn khế ước của hắn cùng Viêm Chỉ Mộng, là có thể dễ dàng biết Viêm Chỉ Mộng hiện tại ở chỗ nào. Nhưng hắn một chút cũng không hối hận, bởi vì hắn nếu không làm, năm đó nếu không phải may mắn bảo vệ tính mạng, thì liền hại nàng, còn có tính mạng nữ nhi bọn họ.

“Chủ nhân ca ca, xem, ta vẽ có tốt không” Viêm Tử Tâm, cũng chính là Tiểu Đôn Tử ném bút trong tay xuống, sôi nổi chạy chậm đến trước mặt Diệp Vô Thần, đem bản vẽ vừa vẽ xong giơ lên hướng Diệp Vô Thần triển lãm. Diệp Vô Thần vươn tiếp nhận, tinh tế nhìn vài lần, liền đã ghi nhớ vào trong lòng, đem bản vẽ cuộn lại, thu vào trong chiếc nhẫn Kiếm Thần, mỉm cười nói: “Cảm ơn người, Tiểu Đôn Tử, người đã giúp ta rất lớn”.

“Hắc hắc, tấm bản đồ này ta nhớ rất rõ ràng, nhất định sẽ không vẽ sai. Chủ nhân ca ca nhất định phải sớm một chút tìm được Mộng chủ mẫu về” Tiểu Đôn Tử ánh mắt lập lòe nói.

Diệp Vô Thần mỉm cười gật đầu, khi ngừng đầu lên, sắc mặt đã muốn trở nên trầm tĩnh: “Hiện tại phải đi rồi, lão gia tử, làm phiền người”.

Viêm Thiên Uy còn chưa trả lời, chợt nghe thấy bên ngoài cửa một thanh âm có chút thô to vang lên: “Đi nơi nào đi nơi nào... Diệp lão đệ người khoan đi đã!”

Cửa bị đẩy ra, đứng là Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai nhận được Diệp Vô Thần tin tức đã đến liền vội vàng chạy tới. Mà vừa đến cửa, chợt nghe thấy thanh âm Diệp Vô Thần nói muốn đi.

Một đoạn thời gian không gặp, hai người đều không có biến hóa rõ ràng gì, Sở Kinh Thiên một thân ngốc khí thật ra thiếu một ít. Diệp Vô Thần không có giấu diếm, nói thẳng ra: “Đi Bắc Đế Tông”.

“Bắc Đế Tông?!” Sở Kinh Thiên ánh mắt trợn trừng. Hắn hiện tại đã muốn không phải Sở Kinh Thiên vừa mới rời nhà đi, cái gì cũng đều không hiểu, trong khoảng thời gian này Diệp Vô Thần để cho hắn cùng Lãnh Nhai ở tại chỗ này, chính là hy vọng bọn họ có thể ở trong thời gian ngắn nhất hiểu biết một ít những thứ nên hiểu biết. Hắn gấp giọng nói: “Diệp lão đệ, người sẽ không là nói thực chứ? Cái địa phương kia thật sự là rất nguy hiểm. Nếu không... nếu nhất định phải đi, liền mang ta cùng đi, nhiều người thêm một phần lực lượng”.

Diệp Vô Thần lắc đầu mỉm cười: “Không cần, đi tìm người mà thôi, một mình ta là đủ rồi. Hơn nữa ta một mình mà nói, thuận tiện chạy trốn”.

“...Điều này cũng đúng. Diệp lão đệ, người muốn đi tìm ai?” Sở Kinh Thiên vẻ mặt tò mò hỏi.

“Tìm một người quan trọng” Diệp Vô Thần trả lời một tiếng, sau đó hướng về phía Viêm Thiên Uy gật đầu một cái: “Lão gia tử, chúng ta đi thôi”.

Hắn đã muốn chậm trễ ba năm, đã không muốn chậm trễ một phút một giây nào. Mà muốn nhập Bắc Đế Tông, trước phải đi là mảng đầm lầy phía sau Bắc Đế Tông trước, hắn cần từ Viêm Thiên Uy dẫn đường, cùng với dựa vào hắn để xua tan ma thú cường đại ven đường. Ma thú trong Mê Thất Chi Địa cường đại, mọi người đều biết. Ma thú quá yếu ở trong đó không thể tồn tại, nói không quá khoa trương, một con ma thú bên trong đó đưa tới một địa phương khác, đều có thể làm ma thú linh chủ một phương.

“Hương Hương, xuất hiện đi” Diệp Vô Thần nhắm mắt khẽ gọi, theo đó, trên vai hắn xuất hiện một cô gái nhỏ xíu toàn thân tỏa hào quang màu trắng, một cổ hương khí mông mông cũng mau khuếch tán ra.

“Gấp như vậy... Diệp lão đệ, ta còn có rất nhiều thứ muốn hỏi người” Sở Kinh Thiên nhìn theo nói.

“A, ta hắn là rất nhanh sẽ trở lại” Diệp Vô Thần hướng hắn khẽ gật đầu, khi đưa ánh mắt di động đến trên người Lãnh Nhai vẫn trầm mặc không nói, bên trong óc lại có cái gì nhẹ nhàng giật mình. Ánh mắt của Diệp Vô Thần nhất thời dừng hình ảnh, thật lâu không có từ trên người Lãnh Nhai dời đi.

“Lãnh Nhai, đi cùng ta” Diệp Vô Thần bỗng nhiên không có chần chờ gì nói ra một câu làm cho Viêm Thiên Uy cùng Viêm Cung Lạc không hiểu chút nào.

Lãnh Nhai gật đầu, đi tới bên người Diệp Vô Thần, cũng không hỏi vì cái gì cùng đến tốt cùng là đi làm cái gì.

“Chờ chút, Diệp lão đệ, ngươi ngay cả mặt khối băng đều mang theo, liền đem theo ta đi với. Ta cũng muốn đi xem Bắc Đế Tông là cái dạng gì” Sở Kinh Thiên cũng vội vàng theo lại.

“Sở đại ca, ngươi ở tại chỗ này”.

“Nhưng... vì cái gì mặt khối băng có thể đi?” Sở Kinh Thiên rất là ủy khuất nói, hần yêu cầu, cũng là Viêm Thiên Uy cùng Viêm Cung Lạc nghi vấn.

“Lãnh Nhai không có tu hành công pháp gì, tu vi tự thân hoàn toàn ở chỗ khí cùng tu hành, cho nên có thể dễ dàng làm được ẩn nấp khí tức hoàn mỹ. Cho nên, luận thực lực, Lãnh Nhai không bằng ngươi, nhưng tìm người mà nói, luận năng lực ẩn nấp cùng năng lực chạy trốn, Lãnh Nhai mạnh hơn ngươi rất nhiều” Diệp Vô Thần nói.

Sở Kinh Thiên đầu nhất thời cúi xuống, giải thích này, hần không có cách nào không tiếp thụ. Hần là người hiểu Lãnh Nhai nhất trên thế giới này. Nhưng giải thích này đối với Viêm Thiên Uy cùng Viêm Cung Lạc mà nói liền gượng ép chút. Lấy thực lực thần cấp đỉnh phong của Viêm Thiên Uy, các phương diện đều toàn diện qua Lãnh Nhai, Diệp Vô Thần lại không có ý tứ dẫn hần đi theo. Nhưng bọn hần cũng không có hỏi nhiều, biết rõ Diệp Vô Thần quyết định này tất có dụng ý.

“Đi thôi Hương Hương, lại nói tiếp, nơi đó coi như là một cái nhà của muội” Diệp Vô Thần trong lòng yên lặng thì thầm, bên trong trong óc, chiếu ra cái bóng dáng “Thất lạc thần điện” thần bí kia.

“Y nha” Hương Hương khê hô một tiếng, phóng xuất ra một đoàn bạch quang nhu hòa che kín Diệp Vô Thần, Lãnh Nhai, Viêm Thiên Uy ba người, mang theo bọn họ biến mất ở tại chỗ.

Bạch quang chỉ lóe ra một cái, cảnh trí trước mắt đã muốn sinh biến hóa thật lớn, cảnh tượng thay đổi quá mức mau làm cho thị giác đều xuất hiện cảm giác mơ hồ ngẩn ngui. Viêm Thiên Uy ánh mắt nhìn chung quanh bốn phía, đã muốn nhớ lại nơi này: “Trung tâm Mê Thất Chi Địa, Thất lạc thần điện. Chủ nhân, thì ra người đã từng tới nơi này”.

Hần đã biết, năng lực cắt không gian của long hồ phải có điểm xác định, giới hạn là địa phương bản thân nàng, hoặc là Diệp Vô Thần từng đi qua. Nếu không, là không có mục tiêu không điểm ngừng mà tùy cơ truyền tống, không biết sẽ đi tới phương nào.

“Đúng vậy, ba năm trước đây, ta từng đi vào nơi này, cũng là ở trong này tìm được Hương Hương” Diệp Vô Thần ngắn gọn hồi đáp, hần nhìn thoáng qua bốn phía, không có nói gì thêm nữa: “Chúng ta đi thôi”.

345. Chương 344: Truyền Thuyết Mê Thất Chi Địa

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 344: Truyền thuyết Mê Thất Chi Địa

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Viêm Thiên Uy cũng không hỏi nhiều, đi trước vài bước về phía trước. Lấy tu vi hần, trừ bỏ phía nam cùng chỗ Bắc Đế Tông tuyệt đối không thể tới gần nọ, địa phương khác của Mê Thất Chi Địa hần có thể bình yên không ngại đi lại tự nhiên, thời gian một năm đã muốn ở trong đó qua lại mấy lần, đối với phân bố

trong đó tương đối quen thuộc. Dọc theo phương vị trong trí nhớ, hần dẫn dắt Diệp Vô Thần cùng Lãnh Nhai hướng tây nam đi đến.

Đây là lần thứ hai Diệp Vô Thần tiến vào Mê Thất Chi Địa, nơi này, vẫn âm u quái dị như cũ bên trong mang theo sự âm trầm làm cho người ta trong lòng lạnh lẽo, hơn nữa trừ bỏ tiếng thú rống xa xưa ngẫu nhiên vang lên ra thì bầu không khí vô cùng im lặng, lại làm cho người ta không tự chủ được kinh hồn táng đảm.

“Lúc trước bộ tộc chúng ta tuy rằng vẫn sinh tồn ở dưới Đoạn Hồn uyên, nhưng truyền thuyết Mê Thất Chi Địa này cũng có tổ tiên lưu lại. Lời đồn, Thiên Thần đại lục từng là thiên hạ của các loại mãnh thú cường đại, mà nơi này từng là địa phương ma thú mãnh thú thời kì viễn cổ của Thiên Thần đại lục đại chiến, mà sau một hồi đại chiến kinh thiên địa quỷ thần khiếp, số lượng mãnh thú cũng theo đó mà giảm mạnh, thần thú này, thậm chí viễn cổ thần thú cũng lần lượt diệt vong, lưu lại vô cùng hiếm có. Theo mãnh thú diệt vong giảm bớt, nhân loại sinh sản dần dần trở thành chủ nhân của Thiên Thần đại lục. Nhưng cái mạng Mê Thất Chi Địa này, vẫn như cũ là thiên hạ của mãnh thú, cũng không phải người thường có khả năng bước vào” Viêm Thiên Uy vừa đi, một bên giảng thuật cái truyền thuyết từ xa xưa truyền xuống kia.

“Nơi này linh thú thiên thú thành kết đàn, quả thực là vô cùng đáng sợ. Liền như lời Cung Lạc nói, toàn bộ Thiên Thần đại lục có thể đi vào Mê Thất Chi Địa này đều ít ỏi không có mấy. Nơi này bị gọi nhân loại cấm địa, không chút nào quá” Diệp Vô Thần gật đầu nói, ánh mắt lưu chuyển bốn phía, ghi nhớ khoảng cách đi qua.

“Bất quá... nơi này chẳng những linh thú thiên thú thành đàn, mà còn có thần thú. Ta mấy lần tiến vào Mê Thất Chi Địa, từng hai lần ở nơi đó từng thấy qua thần thú. Mỗi lần, ta đều đã lập tức xoay người rời đi, chúng nó cũng sẽ không đuổi theo. Một con ma thú đến thiên cấp, sẽ có được trí tuệ phi phàm, mà một con thần thú, trí lực của nó đã muốn không thua nhân loại bình thường, ta tuy rằng là một nhân loại, nhưng khi chúng nó từ khí thế mà ta phóng ra cảm giác được sẽ không là đối thủ của ta, thì nếu ta không xúc phạm chúng nó thì chúng cũng sẽ không tùy tiện công kích. Mà...” Viêm Thiên Uy sắc mặt ngưng lại, “Phía nam Mê Thất Chi Địa, địa phương ta không dám tiến vào kia, che dấu, nhất định là một viễn cổ thần thú”.

Diệp Vô Thần trầm mặc không nói.

Viêm Thiên Uy nói tiếp: “Thú, đều là không có trí tuệ nhân loại chúng ta, nhưng ở phương diện lực lượng, so với chúng ta thiên phú mạnh hơn rất nhiều. Nhân loại chúng ta mong muốn mà không thể thành thần đạo, ở một chút thú đứng ở thú loại đỉnh phong mà nói, cũng không phải không có khả năng... Khí tức của nó hoàn toàn thoát ly phạm trù thần, ta tuy rằng đã muốn đến đỉnh phong đạo thần, nhưng ở dưới cổ uy áp xa xa truyền đến kia, ngay cả đảm lượng đi về phía trước một bước đều không có. Có thể không chút nào khoa trương nói, thần thú, mới là bá giả vô thượng chân chính của Thiên Thần đại lục, thực lực của nó, đủ để cho toàn bộ Thiên Thần đại lục đều long trời lở đất. Không chỉ có như thế, trí lực của thần thú cũng muốn xa xa vượt qua nhân loại bình thường”.

Viêm Thiên Uy nói, Diệp Vô Thần hoàn toàn tán đồng. Liền giống như thần thú Cực Viêm Thiên Long, nó chẳng những có được trí lực cực cao, thậm chí còn có thể tự nhiên sử dụng ngôn ngữ nhân loại, mà một khắc trước khi nó diệt vong đã dùng linh hồn lực của nó cách ngàn dặm truyền đến tin tức trong lòng hần, hần chưa bao giờ có chút quên.

“Bởi vì có trí tuệ cực cao, cho nên nó lựa chọn vĩnh viễn ở lại Mê Thất Chi Địa, mà không đi đặt chân lãnh địa nhân loại, cũng sẽ không tự nhiên công kích nhân loại” Diệp Vô Thần thấp giọng nói.

Viêm Thiên Uy gật gù đầu, hỏi lại: “Chủ nhân là muốn kiến thức một chút nó hay sao?”

Diệp Vô Thần mí mắt buông xuống, thở dài nói: “Ta xác thực muốn đi kiến thức một chút cái thần thú vô cùng có khả năng là từ thời kì thượng cổ tồn tại đến bây giờ. Nhưng... vẫn là chờ thời điểm tâm vô vướng bận”.

“...Ta tin tưởng, một ngày này sẽ không xa”.

Diệp Vô Thần ánh mắt nhú lại, không có tiếp lời. Thứ mà trong lòng hần vẫn để ý nhất, Viêm Thiên Uy cũng không có nắm được.

Lãnh Nhai vẫn trầm mặc tại một khắc này rõ ràng cảm nhận được khí tức cùng cảm xúc Diệp Vô Thần biến hóa, trong lòng cũng rung chuyển rất nhỏ theo. Hắn mặc dù đã thể đối với hắn vĩnh viễn tùy tùng, tuyệt sẽ không lại cho chính mình con đường thứ hai, nhưng cho đến hôm nay, hắn vẫn như cũ không thể hoàn toàn hiểu biết hắn, lại càng không muốn nói có thể ngộ đến suy nghĩ trong lòng hắn. Hắn chỉ là mơ hồ cảm giác được, thứ hắn hướng tới, đã muốn ra khỏi bọn họ có khả năng tưởng tượng. Loại cảm giác này thực hư vô mờ mịt, lại chân thật tồn tại.

Một trận dã thú gầm nhẹ từ bên tai truyền đến, phía tay phải cách đó không xa bụi cỏ bỗng nhiên xôn xao một trận, một dã thú loại nhỏ cao không đủ nửa thước, toàn thân tối đen đột nhiên xông ra, hướng trên người Diệp Vô Thần đánh tới. Lúc này Diệp Vô Thần ăn mặc kiểu Tà Đế, một thân ngân y phá lệ đập vào mắt, đã trở thành mục tiêu của ma thú bị cái ngân quang này phản xạ đâm đến ánh mắt.

Diệp Vô Thần ánh mắt tập trung, bên trong hai mắt hơi hơi chớp động một luồng hào quang vô sắc, đồng thời đang nhìn bộ dạng ma thú loại nhỏ này, trong đầu cũng tự xuất hiện tin tức của nó.

Xích luyện tích dịch: Ma thú không thuộc tính Linh cấp trung giai, từ Xích nhãn tích dịch tiến hóa mà thành, lợi trảo như câu, hành động như điện, răng nanh, tứ chi, đuôi dài đều là vũ khí cường lực của nó. Một khi bị thứ này dây dưa thì khó thoát thân. Nhược điểm là ở trên lưng.

Đây là một con vật hình dáng như tích dịch (thần lằn) toàn thân màu đen, ánh mắt hiện ra màu đỏ tươi, tốc độ vô cùng nhanh, trong nháy mắt liền xông tới trước người Diệp Vô Thần, quả nhiên là nhanh như tia chớp. Diệp Vô Thần chỉ liếc nhìn nó mất một cái, động cũng không động, Lãnh Nhai phía sau hắn chợt lao ra, Phá Phong Nhận vẫn nắm trong tay mang theo thanh âm chói tai đâm thẳng mà ra, chuẩn xác đâm vào giữa trán của nó, sau đó vung mạnh.

Một trận thống khổ quái kêu từ trong miệng xích luyện tích dịch vang ra, thân thể nguyên bản phi tới bị lấy tốc độ nhanh hơn quãng trở về, còn chưa rơi xuống đất, một đạo khí mang màu đỏ không biết từ chỗ nào mà đến, đem thân thể nó từ chính giữa cắt thành hai nửa.

“Hừ, nghiệt súc như thế lại cũng vọng tưởng thương chủ nhân ta” Viêm Thiên Uy thu hồi bàn tay, hừ lạnh một tiếng. Con xích luyện tích dịch thực lực cấp bậc bị phán định là Linh cấp trung cấp tại Mê Thất Chi Địa này chỉ có thể xưng được là ma thú cực kỳ bình thường, thậm chí thực lực bình quân có thể tính là yếu trong ma thú ở đây.

Ma thú cường đại trong Mê Thất Chi Địa tập hợp, Diệp Vô Thần một mình tránh mà không chiến mà nói, cũng có thể bình yên đạt tới mục đích, như mang theo một Lãnh Nhai, ngược lại sẽ nhiều vài phần nguy hiểm. Mà mang theo Viêm Thiên Uy, trừ khi gặp được đến mấy thần thú ít ỏi chỉ ẩn núp ở chỗ sâu trong Mê Thất Chi Địa, thì mới có áp lực nguy hiểm đáng nói.

Ba người một đường nhắm hướng tây nam bước vào, một đường gấp mấy Linh thú Thiên thú đến toàn bộ bị Viêm Thiên Uy như gió thu cuốn hết lá vàng mà giải quyết, toàn bộ là một kích giải quyết, hoặc là trọng thương, hoặc là trực tiếp đánh gục, không một có thể cho hắn ra tay lần thứ hai. Linh thú Thiên thú tuy mạnh, nhưng ở trước mặt Viêm Thiên Uy đã đạt tới đạo thần đỉnh phong, ở Thiên Thần Ma Vũ đại hội bị kinh hô thành “Thiên hạ đệ nhất” thì cũng không có lực giãy dụa. Một năm này, Viêm Cung Lạc cũng là ở dưới sự bảo vệ của Viêm Thiên Uy mà tiến vào Mê Thất Chi Địa mấy lần.

Mê Thất Chi Địa chẳng những mãnh thú phần đông, hơn nữa các loại đầm lầy, thực nhân thụ, độc gai bụi các loại đáng sợ tự nhiên là vô số, không thể tiến lên quá nhanh. Đi mấy canh giờ, thái dương đã tới giữa trời, ba người rốt cuộc cũng đạt tới mục đích. Viêm Thiên Uy ở phía trước dừng chân lại, chợt nhìn lại, phía trước thân kỳ bằng phẳng, tại một mảng các loại cây cối thảm thực vật khắp cả Mê Thất Chi Địa này phá lệ đáng chú ý, mà nhìn kỹ xuống, nương theo ánh sáng hôn ám ít có khả năng phát hiện ở trên bề mặt mỏng manh phản quang ngẫu nhiên toát ra bọt khí nhỏ bé - trước mắt, rõ ràng là một mảng đầm lầy mệnh mỏng vô bờ, lớn đến khủng bố! Nếu như trực tiếp bước vào, ít sẽ có cái kết quả thứ hai.

“Chính là nơi này. Cái mảng đầm lầy này dài rộng đều có hơn mười dặm. Từ nơi này hướng bắc, vẫn lan tràn đến nam Bắc Đế Tông, so với đầm lầy bình thường, cái mảng đầm lầy này chẳng những quá mức khổng lồ, hơn nữa cũng muốn loãng hơn nhiều, một khi lâm vào, không thể nào gắng sức, cho dù là có thực lực Thiên cấp cũng rất khó thoát ly, lại càng không muốn nói vượt qua cái mảng đầm lầy này. Càng đáng sợ là, cái đầm lầy này cũng là ẩn núp rất nhiều ma thú các loại coi đây là nhà, cho dù là có lực phi hành, muốn ở

tầng trời thấp bay qua đều là khó càng thêm khó. Cho nên, nơi này thành vách chắn thiên nhiên của Bắc Đê Tông có thể nói vạn vô nhất thất, chưa bao giờ có ai có thể vượt qua” Viêm Thiên Uy xoay người lại, chân thật nói. Trong đầm lầy ngẫu nhiên toát ra bọt khí nhỏ bé, chính là chứng minh tốt nhất bên trong cất giấu ma thú. Tùy theo, ánh mắt hắn lại nhìn sang một bên, cùng lúc đó, mặt đất bằng phẳng kia chợt bị phá vỡ ra, bùn đất mang theo mùi mục nát văng khắp nơi bay lên, một đạo hắc tuyến mang theo một trận gầm rú hướng Viêm Thiên Uy gần nhất bắn nhanh mà đi.

Không thấy Viêm Thiên Uy có động tác gì, con rắn nhỏ màu xanh toàn thân dính đầy bùn này đã bị Viêm Thiên Uy chộp vào trong tay, một bàn tay như kim sắt gắt gao nắm ở chỗ bẫy tắc của nó. Con rắn này tuy rằng thân hình thật nhỏ, nhưng vô luận là ánh mắt của nó phản xạ ra ánh sáng lạnh màu xanh đáng sợ, hay là cái đầu tam giác hoàn mỹ của nó, đều thể hiện rõ ràng đây là một độc xà vô cùng kịch độc.

Viêm Thiên Uy tay vung lên, con rắn nhỏ này liền xa xa bay trở về, ở không trung vỡ thành từng đoạn, trở xuống bên trong đầm lầy, sau đó bị đầm lầy khôn cùng nuốt hết. Cảnh tượng tựa như bỗng nhiên lâm vào bình tĩnh, quý dị nói không nên lời. Nó xuất hiện liền giống nhau là đơn thuần vì nghiệm chứng Viêm Thiên Uy nói, sứ mệnh là lúc hoàn thành, cũng là lúc nó bị mất mạng.

“Bên trong đầm lầy, loại ma thú này chỗ nào cũng có, nhưng lấy độ cao chủ nhân phi hành, nhất định không ngại” Viêm Thiên Uy xoay người nói.

Đến Thần cấp, liền có năng lực phi hành. Toàn bộ Thiên Thần đại lục người có thể phù không phi hành ít ỏi không có mấy. Di động độ cao càng cao, không khí càng loãng, khó khăn cùng tiêu hao cũng lại càng lớn. Mà Diệp Vô Thần phù không phi hành dựa vào cũng không chỉ là khí, mà là thiên địa không gian đến từ Vô Thần lực mà hắn có, sau khi đạt tới Vô Thần Quyết tầng thứ tư là có thể tự do đem chính mình đặt trong không trung, như đạp trên đất bằng, tiêu hao so với người thường phù không phi hành nhỏ hơn không chỉ mấy chục lần.

“Ừm, Lãnh Nhai, chúng ta đi thôi” Diệp Vô Thần khẽ gật đầu, không hề trì hoãn, nắm lên Lãnh Nhai, phù không mà đi, mãi cho đến độ cao gần mười thước mới lấy tốc độ cực nhanh thẳng tắp bay đi về phía trước.

“Chủ nhân cát nhân thiên tướng, chắc chắn không việc gì mà về, nhưng chủ nhân mọi sự vẫn cần phải phải cẩn thận, trăm ngàn không thể bị thương tổn” Phía sau bọn họ, truyền đến tiếng hô càng ngày càng xa của Viêm Thiên Uy.

346. Chương 345: Tái Ngộ Nhất Tuyến Đoạt Hồn

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 345: Tái ngộ Nhất tuyến đoạt hồn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần mang theo Lãnh Nhai lẳng không mà đi, một đường không nói gì. Lãnh Nhai cực ít nói chuyện, muốn hắn chủ động nói chuyện lại khó càng thêm khó. Mà Diệp Vô Thần còn là ở trong phi hành àm suy nghĩ tâm sự, đồng thời sâu sắc phân rõ phương hướng. Sau khi phi hành một đoạn dài, chung quanh có khả năng nhìn đến là một mảng bùn mênh mông, không có tạp sắc gì, tựa như phiêu phù ở trong biển lớn mênh mông vô bờ vậy, hoàn toàn đã không có vật tham chiếu để phán đoán phương hướng. Diệp Vô Thần chỉ thẳng về phía trước, dựa vào cảm giác, bay về phía mục tiêu.

Khoảng cách hơn mười lý, lấy tốc độ phi hành của hắn giờ phút này bất quá vài phút mà thôi. Một đường phía trên, bình tĩnh không có sóng gió gì. Mà ngay tại hắn phi hành tới vùng giữa đầm lầy, dị biến đột

nhân phát sinh, dưới thân hắc, một cái hắc tuyến tinh tế bỗng nhiên từ trong vũng bùn bắn ra, như một đạo tia chớp màu đen, lấy tốc độ làm cho người ta không thể phản ứng đánh úp về phía Diệp Vô Thần.

Đây là một hắc tuyến phẩm chất bất quá bằng ngón tay út, lúc lao ra là, bùn toàn thân cũng vì độ độ quá nhanh của nó mà bị hoàn toàn lột bỏ ra, lộ ra thân thể tối đen như mực, dài không đủ nửa thước. Diệp Vô Thần di động không độ cao chừng mười thước, mà nó ở trong đầm lầy rất khó chịu lực lại có thể bắn cao một cách khó có thể tưởng tượng như thế, một ngum cắn ở trên cánh tay Diệp Vô Thần vừa mới từ trong suy tư bừng tỉnh lại. Khi rằng nanh lóe ra hắc quang của nó cắn ở trên cánh tay hắc, Diệp Vô Thần đã ở cùng thời gian thấy rõ ngoại hình của nó, cũng lấy “Linh hồn nhân” thăm dò tin tức của nó, hắc phi hành đã ở giờ khắc này đình chỉ, phiêu phù ở giữa không trung, một bàn tay như tia chớp vươn ra hung hăng chụp vào bộ vị bả tặc của nó.

So với rắn bình thường, thân thể của nó ngắn hơn nhiều, nhưng vị trí bảy tặc, vẫn như cũ là nhược điểm trí mạng của nó.

Nhất tuyến đoạt hồn: Ma thú Thiên cấp cao giai hình rắn, am hiểu ẩn nấp khí tức, kịch độc vô cùng, người dưới thực lực thần cấp một khi bị cắn thương, sẽ lập tức mất đi ý thức, trong vòng một phút hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Bởi vì tốc độ của nó nhanh như điện xẹt, không mấy người tránh được nó công kích hoặc công kích đến thân thể của nó. Người biết kỳ danh một khi chạm mặt, tất tránh cho xa. Nhược điểm vì thân thể cực kỳ yếu ớt, trước mắt Thiên Thần đại lục chỉ tồn một con, vô cùng khủng bố.

Nhất tuyến đoạt hồn...

Đây là ma thú đáng sợ mà Diệp Vô Thần ở lần đầu tiên bước vào Mê Thất Chi Địa gặp phải, thân thể nó cực kỳ yếu ớt, chỉ cần tăng lực một chút là có thể dễ dàng phá hủy, nhưng bởi vì nó kịch độc, cùng với tốc độ tấn công nhanh nhẹn tuyệt luân của nó, cấp bậc của nó bị phán định là Thiên cấp cao giai. Diệp Vô Thần vẫn như cũ nhớ rõ, một ma thú Linh cấp, sau khi bị nó cắn một nhát, bất quá mười giây liền biến thành một cái thi thể cả người màu đen.

Vù...

Bạn một đạo tiếng gió bén nhọn, Lãnh Nhai vừa mới phản ứng lại một nhận đêm về phía con tiểu hắc xà kia, Phá Phong Nhận của hắn vừa đâm ra một nửa, liền bỗng nhiên bị một cổ đại lực gắt gao ngăn cản, Diệp Vô Thần thấp giọng nói: “Không cần thương nó”.

Người bị Nhất tuyến đoạt hồn cắn một nhát, trừ khi có thực lực thần cấp, nếu không nhất định sẽ ở thời gian ngắn toàn thân biến đen mà chết, ở bên trong cả đời nó, chưa bao giờ có ngoại lệ. Nhất tuyến đoạt hồn bị nắm trụ chỗ yếu hại mới đầu cũng không có kinh hoảng, thời gian từng giây đi qua, khi nó nhận thấy được màu da Diệp Vô Thần không có biến hóa gì, nó rốt cuộc bắt đầu hốt hoảng vô thức dựa lên.

Vô Thần lực nảy lên, nháy mắt liền làm cho hai điểm vết thương ở trên cánh tay khép lại. Diệp Vô Thần cầm lấy nó đem nó giơ lên, khoe miệng lộ ra một chút cười lạnh. Thật có thể nói là duyên phận sâu, hắn lần đầu tiên khi đi vào nơi này liền gặp nó công kích, nhưng dưới một ánh mắt của Đồng Tâm suất nữa chết mà bỏ chạy trời chết. Ba năm sau lại vào Mê Thất Chi Địa, vẫn như cũ bị Nhất tuyến đoạt hồn Thiên Thần đại lục chỉ còn một con tồn lưu này công kích. Khác biệt là, lần trước không có bị nó công kích đến, lần này nó thành công, nhưng cũng rơi xuống trong tay hắn.

Nhất tuyến đoạt hồn đặc điểm: Kịch độc vô cùng, nhanh như tia chớp... Cộng thêm, bắt nạt kẻ yếu, nhát như chuột.

Từ khi con Nhất tuyến đoạt hồn này xuất hiện ở Mê Thất Chi Địa, mục tiêu nó công kích liền cực ít có thể tránh thoát nó công kích, mà một khi bị rằng nanh nó cắn được, nhất định lấy phương thức cực kỳ đáng sợ chết thảm. Cũng bởi vậy, Nhất tuyến đoạt hồn này tuy rằng rất yếu ớt, nhưng chỗ nó đến chỗ, Thiên thú Linh thú đều là nhượng bộ lui binh, thậm chí chạy trốn. Mà lần này, cũng là nó lần đầu tiên bị mục tiêu chính mình chế trụ, thiên thú trí lực phi phạm, nó rõ ràng bản thân thân thể yếu ớt, cũng từ điểm người trước mắt không sợ độc này biết hẳn bắt phạm, càng biết chỉ cần hắn hơi dùng một chút lực, là có thể bóp nát thân thể nó, lấy tính mạng của nó.

Nhất tuyến đoạt hồn cặp mắt nhỏ đến hầu như nhìn không thấy kia chớp động kinh hoảng, không ngừng mở miệng phát ra thanh âm “tê tê”. Diệp Vô Thần một lời không nhìn nó, tay kiềm chế trụ nó lấy tốc độ

cực kỳ thông thả từng chút một bóp chặt. Hắn có thể lập tức lấy tính mạng của nó, nhưng hắn lựa chọn lại là đem sợ hãi tử vong từng chút một cấp cho nó, từng bước phá hủy phòng tuyến tâm lý vốn là yếu ớt không chịu nổi của nó.

Thân rắn giãy dựa càng thêm kịch liệt, toàn thân cao thấp mỗi một cái bộ phận đều hỗn loạn run run, Diệp Vô Thần vẫn không nhúc nhích, chỉ có trên tay lại càng ngày càng bóp chặt.

Tử vong càng ngày càng gần, Nhất tuyến đoạt hồn giãy dựa bắt đầu trở nên yếu hèn đi, cái miệng mở to ra, khó có thể khép lại. Cặp mắt nguyên bản hắc quang lập lòe kia cũng bắt đầu trở nên ảm đạm. Dần dần, thân thể nó lập tức mềm nhũn xuống dưới, chỉ có cái đuôi ngắn nhỏ vẫn như cũ ở đông đưa rất nhỏ, bên trong cặp mắt rắn kia, lộ ra vẻ cầu xin cùng khuất phục thật sâu.

Đúng lúc này, Diệp Vô Thần trong miệng hừ lạnh một tiếng, đưa tay phải buông ra, tuy rằng như trước cầm lấy thân thể của nó làm cho nó không thể thoát đi, nhưng cũng đã không có xiết lại thiếu chút nữa lấy mạng của nó như vậy nữa.

Phương thức công kích duy nhất của Nhất tuyến đoạt hồn chính là độc, trừ lần đó còn có một cái tinh thông nữa là chạy trốn. Nhưng độc của nó đối với Diệp Vô Thần không có hiệu quả, lúc này bị hắn chộp vào trong tay, chạy trốn lại là hy vọng xa vời, ở tuyến tử vong qua lại nửa ngày rốt cuộc phán đến có thể sống, nó lựa chọn sáng suốt ở trước mặt hắn cúi đầu, làm ra tư thái xin khoan dung. Thiên thú trí lực mặc dù không có khả năng so sánh cùng nhân loại, nhưng cũng kém không xa.

Diệp Vô Thần nâng lên tay trái, trong tay xuất hiện một cái hộp sắt lấy ra từ trong chiếc nhẫn Kiếm Thần, tay chân động, cái hộp bắn lên, Diệp Vô Thần nắm lấy Nhất tuyến đoạt hồn, đem nó đặt ở vào trong hộp, quát khẽ nói: “Đi vào”.

Nhất tuyến đoạt hồn lập tức liền rõ ràng ý đồ Diệp Vô Thần, toàn thân run run. Nó đường đường ở Mê Thất Chi Địa không ai dám trêu, hoành hành vô kị lại bị nhốt vào trong một cái hộp sắt, trở thành thú nuôi của một nhân loại... Nó trong lòng không thể ức chế toát ra ý niệm chạy trốn trong đầu, nhưng nghĩ đến cảm giác đáng sợ vừa rồi thiếu chút nữa rơi vào tử vong, nó nhất gan vô cùng rốt cuộc vẫn là ngoan ngoãn thu hồi ý tưởng chạy trốn, cuộn lại thân thể nằm vào bên trong hộp sắt. Thân thể nó khá ngắn, co thành một đoàn cũng bất quá bằng nắm tay, nằm ở trong đó dư dả. Diệp Vô Thần đem cái hộp thả vào trong chiếc nhẫn Kiếm Thần, đối với Lãnh Nhai nói: “Chúng ta đi thôi”.

Vô Thần quyết của hắn có thể tự động hoá giải những vật chất gì từ bên ngoài vào đối với thân thể hắn gây hại, năng lực hóa giải này so với Thủy Ngọc Công của Nam Hoàng Tông đều có cách biệt một trời. Độc có cường thịnh, cũng đừng nghĩ thương tổn đến hắn mấy may.

Lãnh Nhai vẫn lẳng lặng nhìn hắn làm xong tất cả cái này, trên mặt lạnh lùng như lúc ban đầu, trong lòng chỉ có rung chuyển.

Sau vài phút, Diệp Vô Thần lại đình chỉ phi hành, hắn lẳng lặng nhìn phía trước một hồi, bỗng nhiên hít sâu một hơi, cầm lấy Lãnh Nhai cánh tay phóng lên cao, như một mũi hỏa tiễn thẳng không thẳng tắp hướng về phía trên không trung bay đi, càng bay càng cao, rất có thể thẳng hướng tận trời.

Không lâu sau, khi Diệp Vô Thần đình chỉ phi hành, bọn họ đã muốn phiêu phù ở một cái độ cao ở trong mắt người thường có thể nói là khủng bố, phía trên trời cao, cảnh sắc rộng lớn dưới chân nhìn một cái không sót gì. Phía trước tầm mắt, dĩ nhiên chiếu ra một cái trang viên thật lớn. Nhìn phía dưới, cái trang viên kia ở phía trước bọn họ chừng vài trăm thước, vẫn lan tràn đến phương xa.

“Phía trước, chính là Bắc Đế Tông” Nhìn phía trước, Diệp Vô Thần lẳng lặng nói. Đánh giá qua, chỗ của Bắc Đế Tông so với ở Nam Hoàng Tông muốn lớn hơn một chút, nhưng bố cục cùng phong cách kiến trúc cũng là thần kỳ tương tự, đều là bên trong phong cách cổ xưa mang theo một loại uy áp trang trọng. Tình thế nhìn lại, trừ bỏ phương hướng bọn họ một đường đi tới đâm lầy, chung quanh trang viên Bắc Đế Tông thật lớn mơ hồ vây quanh một vòng màu hồng thật dày. Đường màu hồng này hẳn là chính là “Viêm Hồn Sa” theo như lời Viêm Cung Lạc nói. Không nói tới các loại cơ quan chỉ có Viêm Hồn Quyết mới có thể mở ra, có Viêm Hồn Sa này ở đây, vô luận là người là thú, cũng không dám bước vào nửa bước.

So với thủy ngọc khói độc chung quanh Nam Hoàng Tông, phòng ngự Bắc Đế Tông lực sát thương mạnh hơn rất nhiều, nhưng một cái rõ ràng thiếu hụt lại là không có tới mức rợp trời rợp đất như thủy ngọc khói

độc, người có năng lực phù không có thể trực tiếp từ trên không lướt qua. Nhưng Thiên Thần đại lực người có thể phù không lại có mấy người? Trong những người này lại có ai sẽ không lý trí đi trêu chọc Bắc Đế Tông?

Đơn giản nói đến, Bắc Đế Tông cùng Nam Hoàng Tông phòng ngự càng như là phòng ngự cho nhau, nếu không lấy thể lực của chúng, có phòng ngự hay không thì cũng không khác nhau quá lớn.

“Biết lần này ta vì cái gì muốn dẫn ngươi đến nơi đây không?” Diệp Vô Thần hỏi.

Lãnh Nhai lắc đầu, cái này cũng là hắc một đường khó hiểu. Nhưng hắc thủy chung không có hỏi. Diệp Vô Thần đối với Sở Kinh Thiên giải thích, cũng không phải là một cái lý do hoàn mỹ.

Diệp Vô Thần chuyển qua vẻ mặt, ngưng trọng mà chân thật nói: “Ta nguyên bản muốn một mình tiến vào Bắc Đế Tông, mặc dù tâm đã quyết, nhưng thực ra cũng không có nghĩ tới sẽ thành công mà về. Bắc Đế Tông, dù sao không phải ma vũ sĩ thế gia bình thường. Nhưng...” Diệp Vô Thần ánh mắt trở nên ngưng thực: “Ta muốn nói cho ngươi, ta không thể thành công, mà ngươi lại có thể. Đồng thời, cái này cũng là một hồi lịch lãm đối với ngươi. Tin tưởng, ngươi sẽ không làm cho ta thất vọng”.

Ở Diệp Vô Thần từ trong mười năm ngủ say tỉnh lại, hắc liền có thủy, hỏa, phong, lôi, thổ, tử vong, linh hồn bảy đại nguyên tố lực, mà ở Cực Viêm Thiên Long cùng Phong Sát Châu trợ giúp, hỏa lực cùng phong lực của hắc hoàn toàn thức tỉnh, ngũ đại nguyên tố khác vẫn như cũ bị vây vào trạng thái nửa mở ra. Nhưng cho dù như thế, linh hồn lực nửa mở ra lại lần lượt cho hắc trợ giúp rất lớn. Hắc từ thật lâu trước đây đã bắt đầu chờ mong, nếu linh hồn lực hoàn toàn thức tỉnh, sẽ là một loại năng lực thần kỳ như thế nào... Ít nhất, vẫn mơ hồ biết được năng lực đó chính là khả năng nghịch thiên nhất.

Đối mặt Diệp Vô Thần có chút hư ảo ngôn ngữ, Lãnh Nhai không có kinh ngạc, không có mê mang, chỉ có vô cùng chân thật gật đầu.

347. Chương 346: Bộ Bộ Kinh Tâm

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 346: Bộ bộ kinh tâm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần xuất ra tấm bản đồ do Viêm Tử Tâm vẽ ra, mở ra ở không trung, đặt vào trong tay Lãnh Nhai: “Nhớ kỹ bố cục trong đó, đến lúc đó, ngươi phụ trách tìm kiếm bộ phận phía nam, mà ta...” Diệp Vô Thần sắc mặt nhất âm: “Bộ phận phía bắc, khi cần thiết, hấp dẫn lực chú ý bọn họ... Nhớ kỹ, chuyện không được vội vàng xao động, lại càng không cần thiết mạo hiểm, lấy bảo trụ tánh mạng làm đầu. Ta khả năng sẽ rời đi trước ngươi, bất quá, rất nhanh ta sẽ quay lại nơi này mang ngươi trở về, hiểu chưa?”

Sau khi bước vào lãnh địa Bắc Đế Tông, hắc lại dựa vào Hương Hương cắt không gian là có thể trực tiếp tiến vào Bắc Đế Tông.

Lãnh Nhai ánh mắt lạnh như băng ở trên tấm bản đồ được vẽ tỉ mỉ tinh tế nhìn hồi lâu, đem mỗi một chi tiết đều khắc ghi trong lòng, lúc này mới thu hồi ánh mắt, gật đầu thật mạnh.

“Tốt, chúng ta đi qua”.

Gió lạnh lùng từ bên tai gào thét mà qua, Diệp Vô Thần mang theo Lãnh Nhai cực nhanh đi về phía bắc, không qua bao lâu liền đã muốn đến trên không Bắc Đế Tông. Khi tới gần Bắc Đế Tông, hắn không dám dừng lại quá thấp, nếu không nơi đó cao thủ trải rộng, sẽ có nguy hiểm bị bọn họ nhận thấy được.

Vị trí của bọn họ cực cao, người phía dưới nếu như không cố ý vận lực quan sát, căn bản sẽ không nhìn thấy bọn họ tồn tại. Mà Diệp Vô Thần hai mắt như điều hâu đói khát tìm con mồi nhìn xuống phía dưới, tất cả nhìn một cái không sót gì. Liền ngay cả một người qua lại trong đó, cũng nhìn thấy rõ ràng.

“Hương Hương, đến gian nhà gỗ phế khí phía góc sau đi” Diệp Vô Thần trong lòng thì thầm.

Loại thuận di ở khoảng cách ngắn này Hương Hương thì triển vô cùng thoải mái, nàng sau khi hiện thân tìm đúng vị trí, khẽ “y” một tiếng, đã ở trên người Diệp Vô Thần cùng Lãnh Nhai phủ lên một tầng hào quang màu trắng.

Ngắn ngủn trong nháy mắt, Diệp Vô Thần cùng Lãnh Nhai đã muốn đồng thời đạp đến thực địa, sau đó không hện mà cùng hạ thấp thân thể, kẻ sát ở phía trên vách tường. Nơi này là góc chết thị giác mà Diệp Vô Thần ở trên không sâu tầm được, khó bị phát giác. Nếu bọn họ trực tiếp từ trên không hạ xuống, vô luận tốc độ có nhanh đến đâu, cũng có khả năng thật lớn bị phát giác, mà dùng loại phương pháp truyền tống không gian này, cũng là vạn vô nhất thất.

Nơi này, đã muốn là bên trong Bắc Đế Tông. Lúc này Bắc Đế Tông, nằm mơ đều không có nghĩ đến đã có hai người giấu diếm được ánh mắt bọn họ, xâm nhập trong tông bọn họ.

Diệp Vô Thần hai mắt khẽ nhắm, ngưng thần cảm giác một chút chung quanh, sau khi xác nhận phụ cận không người, hắn mở một đạo khe mắt, dùng thanh âm cực nhỏ nói: “Nhớ kỹ, ẩn nấp sâu tầm làm chủ, trăm ngàn không thể cùng bất luận kẻ nào nơi này chạm mặt. Nơi này là trong Bắc Đế Tông, từng ấy năm tới nay hẳn là không bao nhiêu người có năng lực xâm nhập, cho nên người ở đây cũng sẽ không tùy thời duy trì tâm cảnh giác, lấy năng lực ẩn nấp của người, cẩn thận một ít cũng không phải dễ dàng bị phát hiện như vậy” Hắn ngừng lại một chút, ánh mắt sắc bén nói “Đi thôi”.

Nói xong, hắn thân thể vừa chuyển, như một trận gió không tiếng động thẳng hướng bắc mà đi, áo choàng màu bạc sau lưng cuốn động một luồng ngân quang, giầy lát lướt qua.

Lãnh Nhai ở tại chỗ trầm tĩnh thật lâu, mới hít nhẹ một hơi, hướng bìa nam phóng đi, thân thể nhìn như yếu đuối nhỏ gầy xuất ra một đạo hắc tuyến chợt lóe mà qua, bắt quả trong nháy mắt, hắn đã ẩn ở sau lưng một phòng ốc bỏ hoang, nhắm mắt nhớ lại một hồi bố cục kiến trúc trong bản vẽ nọ, hắn dưới chân vận sức, cấp tốc xông lên, lại như một mảng lá rụng nhẹ nhàng hạ xuống, sau đó nhanh chóng hạ thấp thân thể, nằm úp sấp xuống, sau đó vẫn không nhúc nhích, dùng linh giác tra chung quanh, hồi lâu sau, lại nhảy lên, không tiếng động dừng ở phía trên một nóc nhà khác.

Bắc Đế Tông, một cái đầm rồng hang hổ chân chính. Ở trong này ẩn nấp mà đi, so với lúc trước ban đêm xông vào hoàng cung khó khăn không biết lớn hơn bao nhiêu lần. Lãnh Nhai mỗi một lần di động, đều phải dùng thời gian thật dài đến xác nhận chung quanh có người tồn tại hay không, một khi phát hiện, sẽ gấp lập tức lấy tay che miệng mũi, không cho chính mình lộ ra ngoài một chút khí tức nào, sau đó sẽ ở một cái cơ hội chợt lóe qua mà rời đi, từ trên các đỉnh phòng tìm người, tìm kiếm người tên là Viêm Chỉ Mộng.

Ở lúc xông vào hoàng cung, hắn ngay cả bị phát hiện cũng tự tin có thể toàn thân trở ra, mà ở trong này, hắn biết rõ một khi bị phát hiện, một chút khả năng sống cũng không có. Hắn không cho phép chính mình thất bại, đây là một hồi khảo nghiệm bằng trời đối với chính mình, lại càng không cho phép chính mình phụ Diệp Vô Thần tín nhiệm. Bởi vì từ khi hắn đi theo Diệp Vô Thần đến bây giờ, trừ lần đó ban đêm xông vào hoàng cung, đây là lần đầu tiên vì hắn làm chuyện.

Nửa giờ sau, hắn di động đến phía trên một đỉnh lầu các cao cao, lúc hạ xuống, hắn toàn thân kẻ sát các đỉnh mà qua, đem tiếng vang giảm nhỏ đến thấp nhất. Vừa rơi xuống, hắn liền rõ ràng cảm thụ hai cỗ khí tức vô cùng cường đại, lập tức vận duy trì tư thế vừa mới hạ xuống mà không nhúc nhích, như một con thằn lằn bàn gấu gao dán ở mặt trên, đồng thời đem khí thu lại, tận lực chậm lại hô hấp chính mình, lắng lắng nghe thanh âm phía dưới truyền đến. Bên trong lầu các này tổng cộng chỉ có hai người, mỗi một người đều tuyệt sẽ không ở dưới hắn. Hắn không chút sứt mẻ hạ ở chỗ này, như một khối tượng đá cứng ngắc.

Suốt một giờ đi qua, hai lão giả tóc trắng xoa từ trong đó đi ra, tùy ý nói chuyện với nhau mà nhằm hướng bắc đi. Lãnh Nhai vẫn tiếp tục duy trì tư thế im ở nơi đó, hồi lâu sau, mới không tiếng động đứng lên, nhằm hướng nam mà đi. Ở trên bản vẽ kia, hần biết nam Bắc Đế Tông địa phương gần khu vực đầm lầy nhất là lao ngục Bắc Đế Tông giam giữ người phạm lỗi lầm ở trong tông, Diệp Vô Thần lúc triển khai bản vẽ, ánh mắt từng hình như có ý giống như vô tình tại vị trí kia dừng lại nhiều hơn một hồi. Hần tuy rằng không nói thêm cái gì, nhưng Lãnh Nhai lại từ đó đoán được ý tứ của hần... Viêm Chỉ Mộng thân là hôn thê thiếu chủ Bắc Đế cùng Diệp Vô Thần kết hợp, đối với Bắc Đế Tông mà nói đã là phạm lỗi lầm lớn, rất có khả năng sẽ bị ở nhốt ở bên trong lao ngục, nhưng hần không muốn nói, cũng không nguyện muốn thấy tình hình này. Hần, lại như thế nào sẽ nhẫn tâm nhìn thấy nữ nhân của mình bị nhốt ở nơi này.

Cho nên, nơi đó thành mục tiêu thứ nhất của Lãnh Nhai.

Một địa phương khác.

Cửa phòng đóng chặt bị mở ra, một thanh niên nam tử cao ráo, khí chất bất phàm chậm rãi đi vào, hần nhíu mày, trong ánh mắt hình như có cái gì vẫn động lại chưa thể phóng thích. Hần quay người đem cửa đóng lại, tiến lên nói: “Phụ thân, chúng ta đến tột cùng khi nào thì có thể động thủ đối với Diệp Vô Thần. Hần một phế nhân này, phụ thân người đến tột cùng là kiêng kị cái gì?”

Viêm Đoạn Hồn đang nhắm mắt trầm tư hai mắt mở ra, nhìn thẳng Viêm Tịch Minh. Lần này, hần không có dùng một chữ “chờ” như trước đây để trả lời hần, mà là thản nhiên hỏi: “Tà tông ẩn cho chỗ tối như hổ rình mồi, thời khắc như thế, con vì sao phải chấp nhất động thủ đối với hần như thế”.

Viêm Tịch Minh chân thật nói: “Ba năm trước đây, chúng ta liền từng muốn dồn hần vào chỗ chết, lại nhân Viêm Chỉ Mộng tiện nhân kia... Hừ! Trên tay hần nắm giữ bí mật Nam Hoàng kiếm, còn có khả năng rất lớn có thể là Nam Hoàng kiếm chủ, nếu không xử trí cho hần, vạn nhất thật để cho Nam Hoàng Tông từ trong miệng hần có được vị trí của Nam Hoàng kiếm, đối với chúng ta mà nói tất là một cái tin tức cực xấu. Uy lực Bắc Đế cung con là tận mắt nhìn thấy, Nam Hoàng kiếm nói vậy cũng là giống như thế, tuyệt không có thể bị bọn họ lấy đến!”

Viêm Đoạn Hồn hai mắt híp lại, lãnh đạm nói: “Chỉ sợ nguyên nhân lớn nhất, là bởi vì nữ nhân Viêm Chỉ Mộng nọ”.

Viêm Tịch Minh nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, cư nhục trên mặt cũng xuất hiện không ngừng run rẩy, nhục nhả vô cùng như thế, đừng nói cách ba năm, chính là mười năm, hai mươi năm, cho dù người tới lão niên, hần vốn vẫn vô cùng cao ngạo cũng vô pháp tiêu tan. Vị hôn thê của mình lại gạt chính mình cùng người khác kết hợp có bầu, đối với một nam nhân mà nói, đó đều là một loại sỉ nhục lớn nhất, huống chi hần đường đường Viêm Tịch Minh thiếu chủ Bắc Đế Tông, tương lai là Bắc Đế Tông chủ.

“Ba năm... ta luôn luôn tìm nam nhân kia là ai... Nguyên bản ta đoán nhất định là Diệp Vô Thần, nhưng hần chết, mà Viêm Chỉ Mộng lại chưa chết làm cho ta đánh mất hoài nghi... Nhưng, thì ra hần lại chưa có chết... Hần, hần!!!” Viêm Tịch Minh nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt trừng trừng, nắm tay gắt gao xiết chặt. Hần hận không thể lập tức liền đem Diệp Vô Thần băm thây vạn đoạn.

“Hừ, không tiền đồ, chỉ vì một nữ nhân mà lại hành động theo cảm tình như thế, nếu không phải Thủy Vân Thiên lão hồ li nọ làm cho ta nổi lên lòng nghi ngờ, suýt nữa bị người làm hỏng mất đại sự” Viêm Đoạn Hồn hừ lạnh một tiếng.

Viêm Tịch Minh hơi hơi ngẩng đầu, lộ ra thái độ nghi vấn.

“Người cũng biết ta vì sao vẫn không cho phép người đi động Diệp Vô Thần? Hừ, nói đến Nam Hoàng kiếm, Thủy Vân Thiên lão hồ li nọ so với chúng ta càng muốn gấp hơn mấy lần, tất sẽ nghĩ đến chúng ta sẽ hủy Diệp Vô Thần để làm cho bọn họ không thể đoạt kiếm. Nhưng, từ sau khi Diệp Vô Thần trở về đã hơn một tháng, bọn họ lại chậm chạp không hề động chỉ... Ý đồ giống như là cố ý chờ chúng ta động thủ trước. Mà thẳng đến hôm nay, ta mới biết được nguyên nhân này. Cũng may lão hồ li nọ thiếu kiên nhẫn đã xuống tay trước đối với Diệp Vô Thần, nếu không, hừ!” Viêm Đoạn Hồn lại tức giận hừ một tiếng.

“Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Nam Hoàng Tông đã muốn động thủ đối với Diệp Vô Thần?” Viêm Tịch Minh nhíu mày nói. Bên thành Thiên Long truyền đến tin tức làm cho hần biết được, Diệp Vô Thần đã nhiều ngày từ Diệp gia thân bí mật tích, chẳng biết đi đâu, nghe trong Diệp gia đàm luận, tựa như là bị

Kiểm Thần Sở Thương Minh nửa đêm mang đi. Hay là mang hấn đi không phải Sở Thương Minh, mà là Nam Hoàng Tông?!

“Không tệ, bọn họ xác thực không lưu dấu vết mang Diệp Vô Thần đi, còn mang vào bên trong Nam Hoàng Tông, hiển nhiên không ép hỏi ra kết quả thì không chịu thôi... Nhưng, bọn họ không nghĩ tới, rõ ràng là ở một cái cơ hội tuyệt hảo tránh đi Thiên Phật nữ mang đi Diệp Vô Thần, lại vẫn như cũ đưa tới Thiên Phật nữ. Ha ha ha ha, Thủy Vân Thiên, nói vậy ngươi sau ngày ấy tâm tình nhất định thực phần khích” Viêm Đoạn Hồn sắc mặt nói lỏng, lộ ra nụ cười trào phúng.

“Thiên Phật nữ? Cái gì! Thiên Phật nữ!?” Viêm Tịch Minh lập lại một lần cái tên Thiên Phật nữ, sau đó đột nhiên cả kinh. Cái tên Thiên Phật nữ này mang theo sắc thái khủng bố nồng đậm, hấn lại như thế nào có thể không có nghe nói qua.

“Thiên Phật nữ, ở ba năm trước đây sẽ không biết vì sao từ trong Phong Ma Tháp ra, vẫn đi theo bên người Diệp Vô Thần. Cũng chính là tiểu cô nương Diệp Vô Thần một thân đồ đen bên người kia!” Viêm Đoạn Hồn mắt lộ ra lệ quang, lạnh giọng nói.

“Cái gì!?” Viêm Tịch Minh lại chấn động, nếu lời này không phải từ Viêm Đoạn Hồn chính mồm nói ra, hấn tất xem trở thành một cái chuyện cười. Diệp Vô Thần bên người vẫn đi theo hai thiếu nữ một đen một trắng, hấn cũng không phải không lưu ý qua, nhưng hấn nằm mơ cũng không có khả năng nghĩ đến, cái cô gái đồ đen kia lại là Thiên Phật nữ hơn hai mươi năm trước một mình độc chiến tứ thần.

Viêm Đoạn Hồn nói: “Thủy Vân Thiên năm đó đã từng cùng Thiên Phật nữ giao thủ, nhất định sớm biết Thiên Phật nữ là cô gái kêu Đồng Tâm kia. Nhưng thời gian dài như vậy, bọn họ không chút nào đem tin tức này lan truyền ra, ngược lại phong tỏa hoàn mỹ. Hiện tại hồi tưởng lại, hừ, làm sao không phải đang đợi chúng ta không hề chuẩn bị mà xúc phạm. Không thể không nói, Thủy Vân Thiên lão hồ li này chiêu thức ấy có thể nói độc ác, hấn nếu trầm mặc thêm nửa tháng nữa, ta sẽ thiếu kiên nhẫn trước hấn... Ha ha ha ha, đáng tiếc, hấn vẫn là đưa tới Thiên Phật nữ, bị Thiên Phật nữ trực tiếp xâm nhập bên trong Nam Hoàng Tông”.

Viêm Tịch Minh từ trong chấn kinh rất nhanh phục hồi tinh thần lại, nhú mày nói: “Chẳng lẽ đường đường Nam Hoàng Tông còn ngăn cản không được một Thiên Phật nữ sao?”

348. Chương 347: Bại Lộ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 347: Bại lộ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Viêm Đoạn Hồn sắc mặt lập tức trầm xuống, lấy ánh mắt cực kỳ lợi hại nhìn chằm chằm Viêm Tịch Minh, nói ra mấy câu làm cho hấn trong lòng chấn động mãnh liệt nói: “Bốn người tối cường Nam Hoàng Tông... Một chết, một phế, hai bị thương. Chết, là Thủy Mạn Thiên thực lực tối cường của Nam Hoàng Tông, cùng gia gia ngươi chẳng phân biệt được cao thấp, phế, là - Thủy Vân Thiên! Hắc, hấn cánh tay trái bị chặt đứt, hiện tại nghĩ đến có lẽ đau đớn đến không muốn sinh ra. Đường chủ Đà chủ chết rất nhiều. Nam Hoàng Tông lần này, mặc dù không thể nói nguyên khí đại thương, nhưng mà cũng là chịu hao tổn lớn”.

Viêm Tịch Minh biểu tình dừng lại ảnh, thật lâu không nói gì, giây lát, lại cảm thấy cổ họng mình có điểm phát nghẹn, mơ hồ, một tia khí lạnh từ đáy lòng nổi lên, thẳng nhập phế phủ. Hấn hít một hơi khí lạnh hỏi: “Còn Thiên Phật nữ cùng Diệp Vô Thần thì sao?”

“Chạy thoát, hai người đều chạy thoát, hơn nữa, nghe nói hai người đều không có bị thương” Viêm Đoạn Hồn vẻ mặt trào phúng cười nói. Với hắn mà nói, còn có chuyện gì so với Nam Hoàng Tông bị nhục càng thư thái hơn. Bởi vì Nam Hoàng Tông mới là kẻ địch lớn nhất của hắn. Mặc dù ở mặt ngoài đạt thành hiệp nghị, không xâm phạm quấy nhiễu lẫn nhau, nhưng âm thầm, chưa bao giờ đình chỉ qua đối chọi gay gắt. Một núi không dung hai hổ, giường của mình không thể dung người khác ngủ chung.

Viêm Tịch Minh trái tim lại đột nhiên nhảy dựng, rốt cuộc ý thức được, nếu chính mình đi động Diệp Vô Thần, sẽ dẫn trở về một cái tai nạn lớn cỡ nào. Hắn ở trước người Viêm Đoạn Hồn ngồi xuống, trên mặt kinh sợ nói: “Cái Thiên Phật nữ kia, thực lực lại so với trong truyền thuyết còn muốn lợi hại hơn”.

Trong truyền thuyết, thiên thần tứ thần chế phục Thiên Phật nữ. Mà hai mươi năm trước thiên thần tứ thần, đều là vừa mới bước trên đạo thần. Mà bốn người tối cường Nam Hoàng Tông hắn toàn bộ biết được, tổng hợp lại thực lực tuyệt đối là hơn thiên thần tứ thần năm đó, lại vẫn không thể chế phục Thiên Phật nữ, ngược lại ở dưới tay nàng một chết một phế hai bị thương...

Hắn cũng không biết, năm đó chế phục Đồng Tâm cũng không phải bốn, mà là sáu! Sáu người này chẳng những thực lực cao tuyệt, hơn nữa các hoài thần kỹ, ai cũng có sở trường riêng, nếu so một đối một thì thực lực không bằng, nhưng công pháp tu hành thì lại lợi hại hơn nhiều.

“Gia gia người năm đó cũng từng cùng Thiên Phật nữ giao thủ, hắn dù chưa cùng ta nói rõ diện mạo Thiên Phật nữ, nhưng cùng ta nhắc tới quá, nàng chẳng những lợi hại, vượt qua hiểu biết của con người, hơn nữa... nàng là đánh không chết, ít nhất, nhân loại không có cách nào lấy tính mạng của nàng, năm đó, cũng chỉ có thể dùng Tỏa Ma Liên khóa trụ nàng” Viêm Đoạn Hồn lạnh nhạt nói. Một người thực lực không người có thể so sánh, lại đánh không chết, người như vậy vô luận là thành kẻ địch của ai thì cũng đều sẽ là ác mộng của hắn.

“Nhân loại không có cách nào lấy tính mạng của nàng... Phụ thân, người lời này ý tứ chẳng lẽ là...”

“Con người không thể, có lẽ chỉ có thần mới có thể. Hừ, tuổi như thế mà có thực lực như thế, không hề nghi ngờ, Thiên Phật nữ này, nhất định đến từ Thần Chi đại lục kia”.

Lại một câu kinh người làm cho Viêm Tịch Minh lại bị kinh sợ thật lâu không nói gì. Những lời này, rõ ràng ý nghĩa Thiên Phật nữ là thần, là thần chân chính, mà không phải khoác cái danh thần. Mà... hắn không thể không nghĩ đến, chỉ là một cô gái nhỏ tuổi đến từ thần giới, mà đã có thể cường đại đến trình độ như thế, vậy thần giới trong truyền thuyết, quả nhiên là người Thiên Thần đại lục chỉ có thể vĩnh viễn nhìn lên.

“Nói cách khác, ta vĩnh viễn không động đến Diệp Vô Thần sao...” Viêm Tịch Minh thanh âm chậm rãi biến thấp, ba chữ “Diệp Vô Thần”, lại từ bên trong hàm răng gian nan xuất ra. Loại cảm thù đến tận xương tuỷ này, lại gặp hoàn cảnh ném chuột sợ vỡ đồ không thể vọng động, làm cho trái tim hắn như bị cự thạch trọng áp, áp lực muốn học máu.

Viêm Đoạn Hồn ánh mắt như ưng. Hắn chưa bao giờ cùng Thiên Phật nữ ngay mặt tương đối qua, trước đó đối với nàng hiểu biết cũng chỉ dừng lại ở trên truyền thuyết. Mà cho đến không lâu trận đại họa của Nam Hoàng Tông kia, hắn mới chính thức sáng tỏ Thiên Phật nữ cường đại, trong lòng lâm vào chấn động kinh sợ, trong lòng, cũng khắc ghi cái tên Thiên Phật nữ. Bởi vì nàng tồn tại, hắn tuyệt sẽ không tùy tiện ra tay đối với Diệp Vô Thần, bước theo vết xe đổ của Nam Hoàng Tông.

“Về phương diện khác mà nói, năm đó Viêm Chỉ Mộng cùng Diệp Vô Thần có tư tình đối với Bắc Đế Tông ta mà nói cũng có thể nói là may mắn. Người có nghĩ tới hay không, nếu lúc trước Viêm Chỉ Mộng thực đối với Diệp Vô Thần hạ sát thủ. Hừ, chỉ sợ xem nào nhiệt không phải chúng ta, mà là Nam Hoàng Tông hắn”.

Điều này, Viêm Tịch Minh trong lòng đều sáng tỏ. Nhưng nói như thế, hắn vẫn như cũ không cảm giác gì tiêu tan hoặc có ý may mắn. Lời nói của Viêm Đoạn Hồn, là đứng ở góc độ Bắc Đế Tông, mà hắn đứng ở góc độ một người nam nhân, căn bản không thể thừa nhận cái loại cảm giác thất bại, phần hận cùng khuất nhục này. Lúc trước vì hoàn toàn bắt được tâm Viêm Chỉ Mộng, hắn vẫn kính nàng, trọng nàng, chịu khổ nhiều năm tuyệt không rời Lôi Trì một bước. Lại không nghĩ rằng, nàng chỉ cùng Diệp Vô Thần ở chung không đến mười ngày, liền cùng hắn có con... Loại khuất nhục này, hắn sao chịu được.

“Cũng tốt... Tuy rằng tạm thời không động tới Diệp Vô Thần, nhưng ba năm trước đây, ta tại kia trên người tiện nhân kia đánh một chưởng đã muốn phế đi đứa nhỏ của bọn họ, cái nghiệt chủng kia vốn không nên ở

lại trên đời!” Viêm Tịch Minh cắn răng nói. Đây là chuyện hãn hiện tại duy nhất có thể cảm thấy khoái ý. Viêm Tịch Minh không có nhận thấy được, lúc thanh âm hãn vừa mới hạ xuống, Viêm Đoạn Hồn bên trong hai mắt hiện lên một luồng quỹ quang sắc bén trong chớp mắt.

“Vây... Phụ thân, việc Tà tông đến tột cùng phải tính thế nào? Chúng ta trầm mặc đã lâu, bốn trưởng lão giới luật toàn bộ chết ở trong tay Tà tông, chúng ta nếu còn trầm mặc xuống, thế nhân chỉ biết cười chúng ta yếu đuối”.

Viêm Đoạn Hồn chậm rãi đứng lên, thanh âm trầm xuống nói: “Chúng ta trầm mặc, Nam Hoàng Tông cùng Tà tông làm sao không phải ở trong trầm mặc. Nay kết quả như thế, địch ám ta cũng ám, ai động trước, thì sẽ bị đối phương kiểm chế. Tà tông ngày ấy ở trên Thiên Thần Ma Vũ đại hội lập uy cùng tàn nhẫn ra tay, đúng là ở hấp dẫn lực chú ý chúng ta, làm cho chúng ta ở dưới xúc động mà lộ ra sơ hở. Nhưng... ha ha ha ha, hiện tại xem ra, Tà tông tựa như kiên nhẫn có hạn, không có trầm được khí như trong tưởng tượng”.

Viêm Tịch Minh nghe vậy, vừa nhắc đầu, đã thấy Viêm Đoạn Hồn đột nhiên xoay người, một chưởng hướng về phía trước đẩy đi: “Các hạ, đã đến đây lâu như vậy, sao không xuống dưới ngồi!!”

Oành!

Đỉnh phòng cao cao ầm ầm nổ tung, phá vỡ một cái lỗ hổng thật lớn. Mà thân ảnh vẫn nằm ở cái vị trí kia từ trước lúc hãn ra tay thì đã có phát hiện, xoay người đứng lên, né đạo khí lưu nóng bỏng nọ.

Viêm Đoạn Hồn thốt nhiên ra tay ngay cả một phần lực cũng không dùng đến, hiển nhiên không muốn hạ sát thủ, mà là muốn làm rõ thân phận người nghe trộm, cùng với bắt sống ép hỏi. Theo tiếng vang phá vỡ thật lớn ở trên đỉnh phòng, Viêm Đoạn Hồn cùng Viêm Tịch Minh đồng thời nhảy lên đỉnh phòng, Bắc Đế Tông đã muốn lâu lắm không phát sinh qua cái đại loạn gì nhất thời một trận xôn xao, toàn bộ đề cao cảnh giác, nhanh chóng hướng bên này tới gần.

Diệp Vô Thần trôi nổi ở trong không trung, lẳng lặng nhìn cao thủ Bắc Đế Tông đều từ trong phòng chính mình đi ra, hoặc nhìn về phía hãn, hoặc rất nhanh ủa tới dưới thân, nhưng không có tự chọn chạy trốn, liền như vậy lẳng lặng nhìn.

“Hay cho một Tà Đế, có thể vô thanh vô tức lên vào Bắc Đế Tông ta, cũng giấu ở phụ cận ta lâu như vậy, ta từ khi sinh ra tới nay, người là người thứ nhất” Viêm Đoạn Hồn ánh mắt bình thản, vô kinh vô giận, nhưng trong lòng thực ra kinh ngạc vạn phần. Hãn căn bản không biết Tà Đế đã muốn ở trên đỉnh phòng của hãn đã bao lâu, nếu không phải hãn bỗng nhiên lộ ra một tia sơ hở, hãn lại vẫn không hề phát hiện. Có thể ở dưới mắt hãn ẩn nấp hoàn mỹ như thế, trước nay chưa từng có!

Diệp Vô Thần khoe miệng nhếch lên, một tiếng cười lạnh, ánh mắt đảo qua Viêm Đoạn Hồn, sau đó bỗng nhiên dừng ở trên người Viêm Tịch Minh, trong một cái chớp mắt trở nên vô cùng dữ tợn. Hãn biết chính mình là vì cái gì bại lộ... khi Viêm Tịch Minh nói ra câu kia “Ta ở trên người tiện nhân kia đánh một chưởng đã muốn phế đi đứa nhỏ của bọn họ”, hãn cho tới bây giờ cũng không biết bởi vì cái gì trước mắt bỗng nhiên một trận mê muội, nắm chặt hai nắm tay sinh ra xương cốt ma sát kêu lắc rắc rất nhỏ, còn có hãn trong một cái chớp mắt nọ không tự kìm hãm được phóng xuất ra sát khí lạnh như băng, đều đủ để bị Viêm Đoạn Hồn phát hiện. Cho dù hãn là Diệp Vô Thần, cũng căn bản không có biện pháp ở trước mặt loại sự tình này bảo trì bình tĩnh.

Viêm Tịch Minh bị ánh mắt oán độc của hãn hung hăng đâm xuống một cái, trong lòng thốt nhiên phát lạnh, lúc phục hồi tinh thần lại, hai hàng chân mày gắt gao cau lại. Nếu không phải Viêm Đoạn Hồn ra tay, hãn một chút cũng không có nhận ra được người ngoài tồn tại.

“Tà Đế!”

Một đám tiếng hô hoặc trầm ổn ngưng trọng, hoặc mang theo kinh hãi rõ ràng từ các nơi truyền đến, phía sau Viêm Đoạn Hồn, cũng lần lượt nhảy lên hơn mười người, trong những người này, không ai không phải là cao thủ thực lực cao tuyệt tuyệt đỉnh, những người khác phân tán ở chung quanh, ngăn đầu nhìn Tà Đế xâm nhập Bắc Đế Tông này, nhìn xem hãn ý muốn như thế nào. Thanh danh của hãn Bắc Đế Tông không người không biết, đã biết trang phục của hãn thuộc loại đã từ lâu là cả thiên hạ đều biết. Cho nên bên

trong Bắc Đệ Tông người thấy qua cực ít, nhưng mà ngay cả Viêm Đoạn Hồn cũng là lần đầu, lại không có người nào mà không nhận ra hắn.

“Hừ, thiên đường không đường người không đi, địa ngục không cửa người xông tới. Lão phu không thể không bội phục đảm lượng của ngươi, Bắc Đệ Tông ta nhiều năm như vậy đều không người dám xông vào, tuy rằng lão phu không biết ngươi là xông tới như thế nào, nhưng hôm nay ngươi nếu đã đến đây, cũng đừng nghĩ lại đi ra ngoài! Nợ máu trả bằng máu, ngươi chọn lựa gây cừu với Bắc Đệ Tông ta, liền lấy sinh mệnh ngươi đến giải!” Một lão giả râu ngắn ở phía sau Viêm Đoạn Hồn sau khi rống to, phóng người lên, hướng Tà Đệ không trung bức đi. Hắn, rõ ràng là một trong ngũ đại cao thủ thần cấp Bắc Đệ Tông, Viêm Thiên Hùng.

“Thất thúc đợi chút, trước không vội động thủ, nhìn bộ dáng của hắn, tựa như có lời gì muốn nói, chờ hắn nói xong mới bắt hắn không muộn” Viêm Đoạn Hồn tiếng hô lên.

Viêm Thiên Hùng thân thể ở không trung đình trệ, sau dừng lại ngắn ngủi, khí tức vừa mới phóng thích ra nọ, hầu như đem toàn bộ khu vực Bắc Đệ Tông đều bao phủ ở bên trong cũng hoàn toàn thu hồi, không hề liếc mắt nhìn Tà Đệ một cái, người nhẹ nhàng quay lại.

Diệp Vô Thần tuy rằng bại lộ, nhưng trong lòng trừ bỏ hận ý cùng lửa giận kịch liệt thiêu đốt, thì cũng không có kinh hoảng gì. Bại lộ, vốn là ở bên trong dự kiến của hắn, bất quá là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Ánh mắt nhìn thấy, không nhất định là thật, tai nghe được, cũng không nhất định là thực.

Hậu nhân Diệp Vô Thần ta, như thế nào dễ dàng bị cướp đi sinh mệnh như vậy ...

Từ cảm giác trong lòng, hắn chậm rãi bình phục cảm xúc chính mình, sau vài cái hô hấp bình tĩnh, trong lòng hắn đã trở nên một trận không minh, vô còn tạp niệm. Một mình đối mặt cao thủ Bắc Đệ Tông chen chúc tới, hắn không hề có chút kinh hoảng, không hề đánh mất bình tĩnh...

Hắn không hề liếc mắt nhìn Viêm Tịch Minh một cái, khéo miệng hơi nhếch, đó là một loại biểu tình giống như cười mà không phải cười: “Bản đế tới đây, là muốn cùng các ngươi làm một cái giao dịch”.

349. Chương 348: Phá Thiên Nhất Tiến (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 348: Phá thiên nhất tiến (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Giao dịch? Hừ, một khi đã như vậy, thì tới nói nghe một chút giao dịch ra sao.” Viêm Đoạn Hồn hơi lộ ra hứng thú, hừ lạnh một tiếng nói. Ánh mắt, gắt gao tập trung vào nhất cử nhất động của hắn. Bắc Đệ cùng Tà Ách ngay tại trên người hắn, cũng bởi vậy, hắn đối với Tà Đệ hứng thú xa xa hơn là Tà tông. Nay, hắn chui đầu vô lưới, cơ hội tốt như thế, từ trong tay hắn cướp lấy Bắc Đệ cung trước, lại như thế nào để cho hắn chết.

Trong đoạn thời gian ngắn này, lại có ba người từ xa xa mà đến, phóng tới phía sau Viêm Đoạn Hồn. Bắc Đệ Tông nhiều năm qua như vậy là lần đầu tiên bị một người ngoài xâm nhập, lần đầu tiên sinh đại sự bực này, người nghe được tiếng gió vô luận địa vị cao thấp ở trong tông, không một ai dám coi như không quan trọng.

“Hương Hương, chuẩn bị tốt rồi đi... Lã Nhai, tất cả giao cho ngươi, cảm giác của ta, sẽ không gạt ta!” Diệp Vô Thần trong lòng trung mặc niệm nói, vươn hai tay, theo một đạo huyết quang hiện lên, một cây cung toàn thân như bị huyết nhiễm, dữ tợn đáng sợ xuất hiện ở trong tay hắn. Đúng là Bắc Đẩu cung - Tai Ách.

Một khắc Tai Ách cung xuất hiện ở trong tay Tà Đế, không khí lập tức sinh biến hóa vi diệu, tiếng động hô hấp hỗn loạn cũng trở nên rõ ràng có thể nghe, thậm chí, ngay cả trái tim nhảy lên đều có thể rõ ràng bắt giữ. Tà Đế ngày ấy một mũi tên phá vỡ Đoạn Hồn Nhai chính là Bắc Đẩu cung sự thật cũng chỉ có Bắc Đẩu Tông còn có Nam Hoàng Tông có được đến tin tức, thế nhân không thể nào biết được. Mà hiện trường trừ bỏ Viêm Tịch Minh, không một người thấy được chân thân Bắc Đẩu cung, nhưng lúc này Tà Đế đã xuất ra cung này, ngoại hình như huyết nhiễm, còn có khí thể mơ hồ tán ra, làm cho viêm hồn lực toàn thân cao thấp của bọn họ đều xuất hiện xao động trình độ bất đồng làm cho bọn họ vô cùng tin tưởng... Thì phải là một mũi tên kinh thiên của Tà Đế ở tại Thiên Thần Ma Vũ đại hội là bắn ra từ Bắc Đẩu cung!

“Bắc Đẩu cung!” Viêm Tịch Minh không tự kìm hãm được thấp giọng hô lên, hắn hô lên như vậy, làm cho mỗi người đều không còn hoài nghi.

Một ánh mắt đều trở nên vô cùng nhiệt liệt, càng nhiều ánh mắt bắt đầu từ trên người Tà Đế chuyển dời đến trên thân Tai Ách. Một nửa số người đã muốn là ngưng thần đề khí, nếu không phải tông chủ vừa mới nói, đã sớm vọt đi lên. Đối với Bắc Đẩu Tông mà nói, Tai Ách cung nguyên bản chính là truyền thuyết từ thượng cổ lưu truyền tới nay, thực tồn tại hay không đều là không biết, lực lượng của nó có bao nhiêu mạnh lại không người hiểu biết. Mà một mũi tên kinh thiên bắn ra từ Tai Ách cung tại Thiên Thần Ma Vũ đại hội nọ, làm cho Thiên Thần đại lục lâm vào run chuyển, cũng làm cho Bắc Đẩu Tông dự vọng đoạt lại Bắc Đẩu cung tăng vọt - hoặc là nói, là làm cho mỗi người đều có tâm đem cung đoạt lấy. Có ai, không muốn có được thanh cấm đoạn khí có thể khai thiên tích địa này!

Viêm Đoạn Hồn có bảo trì trấn định như thế nào, ở lần đầu khi nhìn thấy này Bắc Đẩu cung vẫn như cũ tim đập loạn không thôi. Hắn dùng ánh mắt ra hiệu một chút người phía sau, làm cho bọn họ không thể hành động thiếu suy nghĩ, ngăn đầu bình thản nói: “Bắc Đẩu cung... Ừm, đây là lợi thế ngươi muốn giao dịch?”

“Không sai. Không biết Bắc Đẩu Tông chủ ngươi đối với lợi thế giao dịch này có hài lòng?” Diệp Vô Thần mang chút cười lạnh trả lời.

“Ha ha ha ha... Tốt, tốt, nói ra điều kiện giao dịch của ngươi đi, ta thật ra rất muốn nghe một chút” Viêm Đoạn Hồn cười lớn một tiếng nói.

“Hắc...” Tà Đế cười càng thêm thần bí khó lường, lúc này, ngân y của hắn bỗng nhiên bắt đầu vũ động, áo choàng màu bạc phía sau cũng bị thổi lên. Giống như bỗng nhiên nổi gió vậy. Nhưng người Bắc Đẩu Tông phía dưới lại không một người cảm giác được gió lưu động, toàn bộ cảm thấy sinh nghi.

“Giao dịch? Bản đế thật ra ở thật lâu trước kia chợt nghe được một cái lời đồn... Lời đồn, Bắc Đẩu Tông các ngươi đó là vì tìm kiếm cái cung ở trong tay ta, cùng chủ nhân của cung mà sinh, một khi tìm được, sẽ vĩnh viễn tùy tùng chủ nhân của cung này, trọn đời không thể phản bội, không biết Bắc Đẩu Tông chủ ngươi, có phủ nhận việc này không?”

Cao thủ Bắc Đẩu Tông biểu tình đều xuất hiện biến hóa trình độ khác nhau, vài tiếng hừ lạnh quanh quẩn ở bên trong không khí. Viêm Đoạn Hồn ánh mắt như điện đảo qua về phía sau, chế trụ những người muốn nói nói nọ, ha ha cười nói: “Không sai, xác thực có lời đồn này. Nhưng, chúng ta tìm kiếm là Bắc Đẩu cung, kỳ danh là Tai Ách. Ngươi lại dựa vào cái gì nói cung trong tay ngươi chính là Tai Ách chúng ta tìm?”

“Vậy ngươi có thể phân biệt được thật giả?” Tà Đế thong dong không sợ hãi, bình thản như lúc ban đầu hỏi.

Viêm Đoạn Hồn đi về phía trước một bước, ngạo nghễ nói: “Ta là Tông chủ Bắc Đẩu Tông, lại như thế nào nhận thức không ra Bắc Đẩu cung. Vậy ngươi có dám để cho ta gần tới một chút, nếu cung quả nhiên là Bắc Đẩu cung, Bắc Đẩu Tông chúng ta cao thấp sẽ như ngươi mong muốn”.

Tà Đế trầm mặc, thật lâu không nói gì. Ngay tại thời điểm tất cả mọi người không tiếp thu hắn sẽ ngóc đến mức để cho Viêm Đoạn Hồn tới gần hắn, hắn lại bỗng nhiên làm ra một cái động tác làm cho tất cả mọi người ở đây không thể tin được vào mắt của chính mình... Hắn vung tay, Tai Ách cung cảm trong tay

tùy ý thả xuống, Tai Ách cung màu đỏ ở giữa không trung tà tà rơi xuống, vừa vặn dừng ở trong tay Viêm Đoạn Hồn.

“VẬY NGƯỜI CỨ XEM CHO TỐT ĐI” Thanh âm Tà Đế vang lên.

Mười mấy người phía sau Viêm Đoạn Hồn đều phản ứng lại, bước nhanh vọt tới bên người Viêm Đoạn Hồn, đến muốn xem Bắc Đế cung thật giả, trong lòng lại đối với hành động của Tà Đế này kinh ngạc đến cực điểm. Hắn lại cứ như vậy gọn gàng dứt khoát đem Bắc Đế chi cung đưa đến trong tay Viêm Đoạn Hồn... Tà Đế này rất là thần bí khó lường, thống lĩnh cũng là Tà tông thần bí khó lường, lại có thể lực lớn, chẳng lẽ lại đơn thuần đến trình độ này?

Hay là, cái cung này căn bản chính là giả? Là hắn là đóng một tuồng kịch!?

Tai Ách cung vào tay, Viêm Đoạn Hồn cảm giác được một cỗ nhiệt lưu cực nóng từ trên tay truyền đến, lưu chuyển tới kỳ kinh bát mạch của hắn, làm cho hắn không bao giờ hoài nghi tính chân thật của Tai Ách cung nữa, hắn đem Tai Ách cung gắt gao nắm chặt, ngẩng đầu nhìn hướng Tà Đế ở giữa không trung, chậm rãi nói: “Tốt lắm... Quả nhiên là Bắc Đế cung có tên Tai Ách... Tốt lắm, như vậy, người có thể đi chết đi... Lên! Bất sống cũng được, chết cũng được!!”

Viêm Đoạn Hồn ra lệnh một tiếng, những cao thủ Bắc Đế Tông sớm lặng yên dùng khí thể đem Tà Đế tập trung, súc thể đã lâu này, nhất thời toàn bộ cao cao nhảy lên, công hướng về phương vị Tà Đế. Diệp Vô Thần hít lại bên trong hai mắt hiện lên một đạo hàn quang, không thấy hắn có cái động tác gì, thân thể bỗng nhiên trống rỗng bật không dựng lên, tựa như một mũi tên màu bạc hướng về phía trên không bắn ra thẳng hướng tận trời vậy, làm cho các cao thủ không thể phi hành này công kích toàn bộ thất bại, nhưng, Tà Đế nguy cơ cũng không có bởi vậy mà chấm dứt, hai tiếng hét lớn trầm trọng như kinh lôi phá gió mà đến, một trung niên nam nhân chừng năm mươi, cùng Viêm Thiên Ngạo trước đó muốn ra tay đánh hắn đồng thời nhảy lên, truy hướng Tà Đế phù không, người chưa tới, khí lưu kinh người nọ đã muốn bài sơn đảo hải tập tới trước người.

Hai cao thủ thần cấp cùng đánh, cái này không thể nghi ngờ là công kích tối cường hắn từ sau khi đến Thiên Thần đại lục gặp được, nếu như trực tiếp va chạm, lấy thể chất không giống phạm nhân của hắn, ngay cả không chết, cũng tất trọng thương.

Diệp Vô Thần vẫn duy trì thể bay lên không, khi cỗ áp lực trầm trọng kia gần người, hắn đột nhiên trở lại, trong miệng tràn ra một tiếng quát khê khàn khàn, mà theo động tác thân thể hắn, một luồng gió cuồng bạo không hề dự triệu thổi quét xuống phía dưới mà đi, nghênh về hướng hai cỗ viêm hồn lực ẩn chứa thần uy vô tận.

Gió gào thét xuống, Tà Đế phong ở thật lâu trước kia liền bí mật mang theo sắc thái khủng bố dày đặc ở toàn bộ Thiên Thần đại lục thịnh truyền, bởi vì gió trong tay hắn, phạm là người lọt vào trong, đều bị cắt cho không toàn thân. Đó giống như không phải gió đơn thuần, mà là đem vô số tử thần liềm đao hỗn tạp cùng một chỗ, vô tình mà tàn khốc cắt đi tất cả chấn ở trước nó.

Diệp Vô Thần phong lực tuy rằng vượt xa phong ma sư ngang nhau phóng ra phong ma pháp, nhưng nó lúc này đối mặt dù sao cũng là lực lượng hai cao thủ thần cấp đánh ra, hắn cũng không có trông cậy vào có thể dựa vào cỗ sóng gió này đem hai người này đánh lui. Mà là nương phong lực phóng thích sinh ra phản lực đột nhiên bay lên, trong lòng nhẹ thì thầm: “Hương Hương!”

Một đạo bạch quang mỏng manh ở trên người Diệp Vô Thần chợt lóe rồi biến mất, dẫn hắn trống rỗng di chuyển đi hơn ba mươi thước, hoàn mỹ né tránh hai cỗ viêm hồn lực xé qua gió lốc, nhưng, gió của Diệp Vô Thần dù sao cũng không phải là nhỏ, gió lốc nọ không có thương tổn đến hai cao thủ thần cấp, mà là ở dưới công kích của bọn họ bị trừ khử hơn phân nửa, nhưng gió lốc này vòng qua thân thể bọn họ lại gào thét xuống, mang theo ý lạnh đến xương cuộn xuống đám người phía dưới. Còn chưa gần người, làn da đã muốn cảm giác được một loại đau nhức như bị cắt xé.

“Cẩn thận!” Đám người bị gió lốc ảnh hưởng toàn bộ hoảng hốt, không hẹn mà cùng toàn bộ ra tay, hoặc vận chuyển viêm hồn lực đi triệt tiêu, hoặc kiệt lực vận lực bảo hộ tự thân. Một trận tiếng gió hỗn loạn phát qua, gió uy lực đã muốn bị suy yếu hơn nửa dù chưa chân chính xúc phạm tới một người bọn họ, lại đem thân thể bọn họ nhất tề lui về phía sau mấy bước.

Diệp Vô Thần tay phải duỗi ra, khoe miệng lộ ra ý cười trào phúng, ngay tại một khắc hắn đưa tay ra, Viêm Đoạn Hồn trong miệng bỗng nhiên kêu rên một tiếng, dưới chân cũng lao đảo lui về phía sau một bước, mà Tai Ách cung trong tay hắn đã muốn hóa thành một đạo hồng quang mất đi, sau đó xuất hiện ở tại trong tay Diệp Vô Thần.

Viêm Đoạn Hồn chậm rãi mở ra bàn tay phải không ngừng run run, phát hiện trên lòng bàn tay lại che kín vết nứt rậm rạp, như một khối thủy tinh bị đánh đập nát, lại vẫn như cũ ở cùng một chỗ, máu tràn ra làm cho toàn bộ bàn tay của hắn đều nhuộm thành màu đỏ. Lấy thực lực Viêm Đoạn Hồn hắn, cho dù không hề phòng bị, cao thủ bình thường cho dù cầm thần binh lợi khí cũng đừng muốn thương tổn hắn mấy may. Nhưng... hắn cảm giác được, vừa rồi thương hắn, không phải bản thân Tai Ách cung, mà là trước khi nó biến ảo thành hồng quang, bỗng nhiên phóng xuất ra sát khí đáng sợ.

Chỉ là sát khí, liền làm cho hắn một cao thủ thần cấp huyết nhiễm lòng bàn tay.

“Phụ thân!”

“Tông chủ, người không sao chứ?”

Viêm Đoạn Hồn nâng tay ý bảo mình không có việc gì, chậm rãi nắm tay phải, hai tay chấp ở sau người, lạnh lùng nói: “Quả nhiên như thế”.

“Bắc Đế Tông, quả nhiên là danh bất hư truyền” Tà Đế ánh mắt như câu, vô cùng lạnh nhạt nói, tuy rằng hắn thanh âm bình tĩnh như nước, nhưng ai cũng đều nghe ra được ý châm chọc trong đó.

Viêm Đoạn Hồn mày trâm xuống, thấp giọng nói: “Lên!”

Một chữ hạ xuống. Hai cao thủ thần cấp vừa mới từ không trung bay xuống đã muốn như tên bắn ra, thẳng hướng Diệp Vô Thần. Áp lực trầm trọng như núi tới gần, lần này, Diệp Vô Thần cũng là trốn cũng không trốn, liền lẳng lặng như vậy nhìn hai người tới gần chính mình, chỉ có tay trái cầm cung nâng lên, tay phải hư không chậm rãi kéo ra...

Một khắc nọ, trời giống như bỗng nhiên tối xuống, gió, đình chỉ gào thét, không khí như đọng lại hoàn toàn đình chỉ lưu động, bên tai, rõ rệt nghe không được thanh âm gì, giống như tất cả, đều tại một khắc này biến thành yên lặng tuyệt đối.

350. Chương 349: Phá Thiên Nhất Tiến (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 349: Phá thiên nhất tiến (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Khi lại một lần nữa thừa nhận cái loại uy áp đáng sợ cùng cảm giác hít thở không thông hoàn toàn không thể chống cự này, Viêm Tịch Mính sắc mặt đại biến... Hiện tại bên trong Bắc Đế Tông, chỉ có hắn lúc trước đương trường thấy một màn thần tích Tà Đế một mũi tên bắn đứt gãy Lạc Thần Nhai, mà nay cảm giác, rõ ràng cùng lúc trước khi hắn bắn ra một mũi tên kinh thiên nọ giống nhau như đúc, giống như không khí bị hút ra, hồn phách liền hút ra, phía trên trời cao xa xôi, như bị một cái nồi cực lớn áp lên trên đầu, nặng nề căn bản không thở nổi.

Mà hắn cảm thụ lúc này, cũng là cảm giác mỗi một người Bắc Đế Tông ở đây, bao gồm Viêm Đoạn Hồn cùng hai cường giả chung cực có được thực lực thần cấp nọ. Bọn họ nguyên bản lao đi thân thể đồng thời

đình trệ ở tại không trung, đều hoảng sợ thất sắc nhìn về phía Tà Đế ở trong không trung, đồng tử trong nháy mắt co rút lại bằng lỗ kim, gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Vô Thần chậm rãi di động tay phải.

Đó là một loại uy áp cường đại bọn họ chưa bao giờ cảm thụ qua, thậm chí chưa bao giờ tưởng tượng qua. Cường đại đến làm cho ở Thiên Thần đại lục hầu như không có đối thủ, bọn họ đều cảm nhận được một loại sợ hãi khắc cốt, giống như ở trước mặt cỗ lực lượng này, bọn họ yếu ớt căn bản không có lực ngăn cản. Loại cảm giác này, chưa bao giờ có.

Mà trên Bắc Đế cung, huyết tiễn đã thành hình chỉ hướng mục tiêu, rõ ràng là... Viêm Đoạn Hồn!

“Cẩn thận, lúc trước hấn chính là dùng một mũi tên này... Bắn gãy Lạc Thần Nhai...” Mỗi một chữ nói ra, đều cảm thấy áp lực trên người tăng thêm một phần, một câu sau khi đầy đủ nói ra, Viêm Tịch Minh đã hầu như hao hết toàn bộ khí lực.

Một mũi tên bắn gãy Lạc Thần Nhai, hiện tại toàn bộ Thiên Thần đại lục còn có ai không biết một mũi tên kinh thiên của Tà Đế lúc trước, lúc này chợt nghe nói, bọn họ vẫn như cũ ngăn chặn không được run sợ trong lòng. Đem Lạc Thần Nhai bắn thành hai nửa lực lượng đến tột cùng có bao nhiêu lớn, giờ này khắc này, bọn họ đã muốn tự mình cảm nhận được, các cao thủ tuyệt thế vốn ngạo thị thiên hạ, không biết sợ hãi là gì lại bắt đầu run lên. Cảm giác tử vong, lại gần như thế.

“Bảo hộ tông chủ!” Hai cường giả thần cấp từ bên trong khiếp sợ đối với lực lượng đáng sợ này đột nhiên bình tĩnh, không hề đi công kích Diệp Vô Thần, đồng thời bắn trở lại, chắn ở bên người Viêm Đoạn Hồn, theo bọn họ hét lớn một tiếng, hơn mười cao thủ phía sau Viêm Đoạn Hồn cũng như trong mộng mới tỉnh, đều xông về phía trước, che ở trước người Viêm Đoạn Hồn cùng Viêm Tịch Minh. Cái cỗ khí thế này, đã muốn hiển thị một mũi tên kế tiếp sẽ là cường đại cỡ nào, cho dù một cao thủ thần cấp bị đánh trúng, cũng vô cùng có khả năng sẽ bị một tên mà mất mạng. Mà một mũi tên này, lại rõ ràng lấy Viêm Đoạn Hồn làm mục tiêu, bọn họ không dám đi đánh cuộc Viêm Đoạn Hồn có khả năng tránh đi hay không, chỉ có thể dùng thân thể cùng lực lượng chính mình hộ ở phía trước.

Bóng ma trầm trọng bí mật mang theo hương vị tử vong hỗn tạp ở trong không khí, đây là một cây cấm đoạn khí, gây nên là uy áp không thể kháng cự. Mà Diệp Vô Thần lúc này nếu có thể có thực lực thần cấp, cái cỗ uy áp này cũng sẽ tùy theo tăng cường mấy lần, thậm chí mấy chục lần.

Bọn họ cũng không biết là, tai ách cung “Huyết sát phá phong tiễn” tuy rằng uy lực vô cùng, nhưng có một chỗ thiếu hụt rõ ràng - trước khi bắn ra, cần một đoạn thời gian dài đến tích tụ Tai Ách lực, mà trong khoảng thời gian này, chỉ cần công kích đến thân thể Diệp Vô Thần, là có thể đem đánh gãy. Cái này cũng cũng là khuyết điểm của hai tuyệt chiêu khác của Tai Ách cung.

Nếu hai cao thủ thần cấp nọ không có lựa chọn quay lại hộ ở bên người Viêm Đoạn Hồn, mà là tiếp tục công kích hướng Diệp Vô Thần mà nói, chiêu “Huyết sát phá phong tiễn” này liền rất khó bắn ra. Nhưng dưới loại tình hình này, bọn họ căn bản không có lựa chọn thứ hai.

“Đã có đảm lượng bày trò đối với bản đế, vậy ngoan ngoan thừa nhận bản đế phần nộ đi...”

Xẹt.

Thiên không chợt tối một chút, bên trong đồng tử mỗi người, đều rõ ràng thấy được một đạo mũi nhọn màu máu từ thiên không đánh xuống, cũng ở bên trong đồng tử nhanh chóng phóng đại, ngăn ngừa một cái chớp mắt, toàn bộ thế giới, cũng chỉ còn lại một cái mũi nhọn này tồn tại. Đã không có hô hấp, đã không có thanh âm, tất cả đều đọng lại...

“Bảo hộ tông chủ!!”

“Hãy!”

“Đỡ!!”

“A!”

...

...

Oành!!!!

Một tiếng nổ vang rung trời chuyển đất, đại địa ở trong run rẩy kịch liệt run run, thế giới chung quanh, bị cát bụi bay lên đầy trời hoàn toàn che đậy, rốt cuộc thấy không rõ cái gì, chỉ có thể nghe được bên trong cát bụi không ngừng vang lên tiếng kêu rên cùng kêu thảm.

Một địa phương khác.

Từng giọt mồ hôi không gián đoạn từ trên người Lãnh Nhai chảy ra, phía trên trán đã muốn đọng đầy nước, quần áo cũng đã muốn bị mồ hôi thấm ướt. Hắn cuộn thân thể, đem thân thể cuộn thành một đoàn nhỏ nhất, gắt gao ẩn ở trong một góc nhỏ, hai mắt khép nhẹ, vẫn không nhúc nhích lắng nghe nhất cử nhất động bên ngoài.

Bước vào thổ địa Bắc Đê Tông đã muốn bao lâu, hắn không biết. Nhưng nếu lúc này có người nói cho hắn là hắn đã muốn đi tới nơi này mười ngày mười đêm, hắn cũng sẽ không có hoài nghi gì. Ở trong này, mỗi một bước đi, mỗi khi đi tới một đoạn ngắn, đều phải thừa nhận thật áp lực lớn, mạo hiểm phiêu lưu thật lớn. Mỗi một phân mỗi một giây đều phải đem cảnh giác nhắc tới điểm tối cao, không dám có một tia sơ sẩy, sống một ngày bằng một năm, không ngoài như vậy.

Xa xa, hắn nghe được xôn xao đến từ phía bắc, cũng không ngừng có người lao ra, hướng về nơi phát ra xôn xao mà đi. Hắn mơ hồ đoán được đã muốn sinh ra cái gì, hắn không có lo lắng, không có chần chờ, lập tức lại đem lực chú ý quay lại, từng bước một tới gần phương hướng lao ngục. Mà trận xôn xao nọ, cũng hấp dẫn đại bộ phận những cao thủ Bắc Đê Tông, chỉ có những người thực lực tương đối thấp kém, đồng thời thân phận tương đối thấp lưu thủ ở vị trí chính mình, không thể rời đi, điều này làm cho áp lực trên người Lãnh Nhai chợt giảm, hắn bước chân nhanh hơn một ít, nhưng vẫn treo cao cảnh giác chưa từng có buông qua.

Lúc này, chỗ ẩn thân của hắn là một đồng củi, vị trí này vừa vặn đối diện với cửa lao ngục kia, hai người cầm trong tay trường kiếm nhìn không chuyển mắt đứng ở nơi đó, vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc, không có dấu hiệu tiêu cực gì. Lãnh Nhai đã muốn cuộn mình ở nơi nào thật lâu, vẫn không có tìm được cơ hội gì.

Đây là một nam tử cực kỳ quật cường, tại loại tình hình này, hắn vẫn như cũ không có lựa chọn tạm thời tránh đi tìm kiếm địa phương khác, mà là cứ như vậy thủ tại chỗ này, cùng đợi một cái thời cơ chớp mắt tiến vào trong đó.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lãnh Nhai trên đầu mồ hôi không ngừng rơi xuống, rơi ở trên những cây củi khô héo. Có lẽ là nguyên nhân vì nơi này gần mảng đầm lầy khôn cùng nọ, tràn ngập một loại mùi hôi bùn đất, hắn một đường đi tới, không có tại phụ cận lao ngục không lớn này nhìn thấy bất luận kẻ nào đi lại, cái này tuy rằng thuận tiện cho hắn, nhưng cũng không làm cho hắn thả lỏng cảnh giác, lấy vị trí hắn ẩn thân hiện tại cùng tư thế cuộn mình của hắn, hơn nữa gắt gao ẩn giấu khí tức, cho dù có một cao thủ từ trước người hắn ba bước đi qua, nếu như không có ý xoay người nhìn kỹ cũng sẽ không hiện hắn.

“Này! Hai người các người, nhanh tiến vào cho ta, nhanh lên!!”

Bên trong lao ngục nguyên bản cực kỳ im lặng, bỗng nhiên truyền ra một thanh âm nữ tử the thé hô to, từ thanh âm cảm nhận, chủ nhân thanh âm tựa như cách thật sự xa, rơi vào trong tai Lãnh Nhai là đã trở nên mỏng manh, nhưng cũng đủ để nghe rõ ràng.

Hai người đứng ở cửa nhìn không chớp mắt nọ nghe vậy, lại đồng thời quay đầu, nhìn nhau lộ ra một chút cười khổ, sau đó mang theo biểu tình không tình nguyện kéo trường kiếm trong tay đi vào. Có trời mới biết bọn họ đến tới cùng là tới nhìn nàng, hay là tới nghe nàng sai sử.

Lãnh Nhai mày trâm xuống, tâm cũng trở nên trầm tĩnh, ngay tại một khắc hai người xoay người biến mất ở trong tầm mắt, hắn lặn dưới đất mà ra, dưới chân chợt điểm, như một trận gió bỗng nhiên thổi qua nhằm phía cửa lao phóng tới, sau khi ở cửa dừng lại thời gian ngắn, khẽ cắn răng một cái, vọt đi vào.

Nơi này tuy là lao ngục, nhưng nghiêm khắc nói, lại không coi là lao ngục. Bởi vì nơi này không có song sắt xích sắt, không có hương vị gay mũi, ngược lại tất cả đều là làm bằng gỗ, các gian lao phòng vô luận là vách tường, cửa sổ, thậm chí cửa phòng đều là từ gỗ chế thành, trên đất lót một tầng cỏ khô thật dày, Lãnh

Nhai sau khi ở cửa ngăn ngủ thử, lại không có phát hiện ngoài hai người nọ ra thì có những người khác tồn tại, liền không chút do dự xông vào.

Lao phòng này giam giữ là những người phạm sai lầm không tính quá lớn ở trong Bắc Đế Tông, đối những cao thủ thân có Viêm Hồn Quyết này mà nói, song sắt cửa sắt cùng cửa sổ gỗ cửa gỗ cũng không có gì khác nhau, chỉ cần bọn họ muốn, liền có thể dễ dàng đánh gãy. Mà chỉ cần bị đưa đến nơi đây, liền ý nghĩa chẳng qua là cách biệt, chỉ cần là trời buộc ở tự do mà thôi, sẽ không bị tra tấn gì đó, cho nên cũng sẽ không sẽ có người ngốc đến muốn chạy trốn ra, nếu không tất chịu xử phạt nặng hơn. Cũng bởi vậy, lao phòng nơi này căn bản không cần thiết chế. Mà những người phạm đại sai, hoặc là từ bên ngoài tông bắt vào, đều bị giam giữ ở bên trong địa lao phía đông, nơi đó mới là chân chính cơ quan trừng trừng.

Chân dẫm trên cỏ khô thật dày, ra tiếng sần sật rất nhỏ, hần cẩn thận đi về phía trước một hồi, vẫn như cũ không có nhìn thấy bóng dáng bất luận kẻ nào, bên tai, lại truyền đến thanh âm một nữ tử cùng hai người vừa rồi mơ hồ nói chuyện, hần lảng lảng đứng một hồi, cảm thụ một chút bốn phía, chậm rãi hướng về phía thanh âm phát ra đi đến.

Thanh âm nói chuyện với nhau đình chỉ, Lãnh Nhai bước chân cũng đồng thời đình chỉ, dưới chân nhẹ nhàng một chút, thân thể bay lên trời, như một con thần lân màu đen chặt chẽ dán ở phía trên nóc phòng bằng gỗ, vẫn không nhúc nhích.

Lập tức, thanh âm chân dẫm lên cỏ khô từ xa tới gần, hai người nọ một bên nhỏ giọng bắt đầu than thở một bên hướng ra phía ngoài đi đến. Lao ngục này rất cao, bọn họ khi đi đến phía dưới Lãnh Nhai đều không có cảm giác thấy hần tồn tại, không hề thấy Lãnh Nhai trong tầm mắt mà đi xa, sau đó liền tiếp queo qua hai cái góc, đi ra ngoài, phân canh giữ ở hai bên đại môn.

Lãnh Nhai ánh mắt di động, chuyển hướng về phía hai người nọ vừa mới đi ra. Đó cũng là một gian lao phòng bằng gỗ, cửa gỗ bị hai người nọ lúc đi ra tùy tay đóng lại, cũng không khóa cửa, thấy không rõ người bên trong. Lãnh Nhai trong lòng nhanh chóng xoay chuyển, cái phòng kia nhốt là một nữ tử, hần không thể không đi lưu tâm. Khẽ hít một hơi, tay hần thiếp vách tường, gắt gao bám chặt, liền như vậy ở phía trên đỉnh không tiếng động đi tới, vẫn tiến tới phía trước cửa gỗ kia, sau đó bàn tay buông lỏng, nhẹ nhàng từ phía trên hạ xuống.

Nhưng, ngay tại thời điểm thân thể hần rơi xuống một nửa, cửa gỗ khép hờ nọ bỗng nhiên bị mở ra, lộ ra một cô gái dáng người hơi thấp, một thân quần áo màu vàng nhạt, nàng vừa muốn cất bước, bỗng nhiên dừng lại, trừng lớn ánh mắt ngơ ngác nhìn một cái bóng đen bỗng nhiên từ trước người nàng hạ xuống, kim lòng không được, một tiếng thét chói tai từ trong miệng nàng phát ra.

351. Chương 350: Viêm Bình Nhi! (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 350: Viêm Bình Nhi! (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lãnh Nhai dưới kinh hãi không chờ thân thể đứng vững, xông mạnh lên, đem miệng nàng gắt gao bịt lại, hần không có giết qua nữ nhân, cũng không có giết ngộ muốn giết nữ nhân, ngăn chặn thanh âm nàng thành lựa chọn duy nhất của hần, nhưng động tác của hần hiển nhiên đã chậm một bước, tiếng thét chói tai nọ vẫn như cũ từ khe hở tràn ra, truyền ra rất xa.

“Viêm Chỉ Mộng ở đâu?” Lãnh Nhai trong lòng lạnh lùng, đột nhiên kéo áo cô gái, ở hốt hoảng trầm giọng hỏi, cô gái nghe vậy, ánh mắt trừng lớn một chút. Hắn muốn đem nàng kéo vào trong lao phòng bằng gỗ kia, bỗng nhiên, phía sau tiếng bước chân sần sật vang lên. Trong Bắc Đế Tông, người bình thường nhất thì khoảng cách không xa, bọn họ bắt quá trong nháy mắt là có thể tới. Lãnh Nhai trong lòng nhanh chóng xoay chuyển, căn bản không có lựa chọn, hắn ánh mắt chợt lóe, đối với cô gái lộ ra một ánh mắt hung ác như soi, sau đó buông thân thể nàng ra, tự thân lấy tốc độ cực nhanh chui vào trong nhà gỗ nhỏ, ánh mắt đảo qua, thân thể vừa chuyển, dán vách tường đứng ở sau cánh cửa gỗ mỏng manh đã muốn mở ra.

Hắn chỉ có thể cầu nguyện ánh mắt đe dọa vừa rồi có thể dọa đến cô gái kia... Bất quá, hắn cũng biết cái này cơ bản chỉ có thể là một loại hy vọng xa vời, cho nên... hắn đứng ở phía sau cửa, chậm rãi giơ lên Phá Phong Nhận trong tay, thoát nhìn, lựa chọn duy nhất của hắn chỉ có trong thời gian ngắn nhất đánh bắt ngờ giải quyết hai người nọ, không làm cho người khác chú ý.

Lãnh Nhai tránh ở cửa, hoàn toàn không có nhìn thấy cô gái kia vừa mới bắt ngờ không kịp phòng đã bị dọa sợ về mặt thất thố lại lấy tốc độ cực nhanh rút đi, ngược lại thay bằng vẻ mặt bình tĩnh, hai tay mau đem áo trước ngực mình có chút hỗn độn vuốt lại, bên trong hai mắt nguyên bản có chút uể oải không phấn chấn, thậm chí bốc lên ánh sáng hưng phấn rõ ràng. Tốc độ biến đổi sắc mặt cực nhanh, nếu là Lãnh Nhai nhìn thấy, tất sẽ ngẩn ra nửa ngày.

Ngay sau một khắc Lãnh Nhai vừa mới lắc mình tới sau cửa gỗ nọ, hai thủ vệ Bắc Đế Tông kia cũng vừa vọt qua, vừa đi tới liền hô: “Xảy ra chuyện gì?”

Nữ nhân này tuy rằng mỗi ngày ở trong phiên muộn cũng không có việc gì gây rối với bọn họ để giết thời gian, nhưng tiếng hét chói tai như vừa rồi cũng là chưa từng có qua, hơn nữa, sự hoảng sợ trong thanh âm kia như thế nào nghe cũng không như là giả bộ.

Lãnh Nhai mày gắt gao nhíu lại, một tay nhẹ nhàng đặt ở trên cửa, tay kia thì đem Phá Phong Nhận nâng lên đến độ cao ngang cổ người thường, tiếp theo giãy, hắn là có thể như một đạo tia chớp đột nhiên bắn ra, một nhận cắt vỡ vết hầu hai người...

“Con chuột, có một con chuột lớn!” Cái cô gái kia vẻ mặt kinh hoảng hô, thanh âm này làm cho Lãnh Nhai một hơi vừa mới nhắc tới đỉnh núi thiếu chút nữa lập tức xả đi ra, toàn thân lại tùy theo mềm nhũn. Loại cảm giác này tựa như súc thể đã lâu, vãn toàn chân khí, vốn tưởng rằng sẽ một quyền trọng kích ở trên tảng đá lại đánh vào một đám bông mềm nhũn, tương phản thật lớn nọ làm cho hắn toàn thân cao thấp một trận khó chịu.

Phành...

Khí cơ tiết ra ngoài tạo thành thân thể đông đưa rất nhỏ, mũi chân phải của Lãnh Nhai ở đông đưa trung rất nhỏ va chạm một chút vào cửa gỗ, tạo nên một tiếng động rất nhỏ.

Cái thanh âm này ở trong tai người thường nhỏ đến không thể nghe thấy, nhưng ở trong tai một cao thủ, lại đủ để nghe rõ ràng. Thủ vệ bên trái lỗ tai vừa động, tay phải lấy kiếm đẩy mạnh ra, hướng về phía thanh âm phóng tới...

Vù! Xoạt!

Trường kiếm nọ bay vút tới nhanh mạnh tuyệt luân, cách tầng cửa, Lãnh Nhai không có cảm nhận thấy được khí tức sắc bén nọ xâm nhập, chờ lúc hắn phát hiện, chân phải đã đau nhức một trận. Thanh trường kiếm nọ xuyên thấu cửa gỗ, thẳng tắp đâm vào chân hắn, lại từ gan bàn chân hắn xuyên thấu mà đi, đâm vào bên trong cổ khô dưới chân.

Lãnh Nhai toàn thân đột nhiên căng cứng, sắc mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy, cũng là gắt gao cắn răng, không có phát ra một tia tiếng vang. Hắn, dựa vào lớn nhất, vô luận là chạy trốn, hay là bạo ra một kích, đều phải lấy tốc độ cực cao làm điều kiện tiên quyết. Tại loại tình cảnh nguy cơ trùng trùng này, thương một chân hắn, với hắn mà nói so với chặt một cánh tay hắn càng làm cho hắn khó có thể tiếp thu hơn.

Máu tươi róc rách xuống, đem cổ khô dưới chân nhiễm hồng một mảng lớn. Theo một kiếm nọ bắn ra, cô gái tâm cũng nhảy mạnh theo một chút, sau khi không có nghe thấy tiếng động gì vang ra, mới thoáng yên lòng.

“Được rồi, con chuột đã muốn giải quyết. Ta nói Bình Nhi đại tiểu thư, loại địa phương này có chuột thì bắt quá cũng là bình thường, đáng giá hồ lớn như vậy sao” Người nọ vừa mới phóng trường kiếm ra bữu môi nói. Hắn áp căn không có nhận thấy được phía trước hắn cách đó không xa còn có một người tồn tại, lại càng sẽ không nghĩ đến một kiếm mình vừa mới đâm trúng là một người. Hắn theo bản năng căn bản là không nghĩ tới sẽ có người có thể xâm nhập Bắc Đê Tông, cùng với tiến vào phòng giam này.

“Chính là, người lúc trước nhưng là ngay cả thiếu chủ đều dám đánh, hiện tại lại bị một con chuột dọa thành như vậy, hắc hắc” Một người khác hắc hắc cười nhẹ nói.

Bình Nhi nhướng mày, giận dữ nói: “Hai tên đáng giận các người cầm miệng cho ta, ta như thế nào có thể sẽ sợ cái con chuột gì, bỗng nhiên nó nhảy ra, ta có thể không sợ hãi sao!”

Người bóng kiếm nọ nhún vai bất đắc dĩ nói: “Quên đi quên đi, người nói cái gì chính là cái đó là được, về sau đừng hô như vậy nữa, để cho chúng ta yên tĩnh một chút đi” Nói xong, hắn đi tới trước vài bước, muốn rút ra kiếm cắm ở trên cửa gỗ.

Lãnh Nhai căn răng nhịn xuống đau nhức, tâm lại nhấc lên, Phá Phong Nhận trong tay lại lộ ra tùy thời có thể bạo sát khí. Chỉ cần hắn đem bật kiếm ra, nhìn thấy máu trên thân kiếm, nhất định tâm sinh hoài nghi, do đó làm cho hắn bại lộ.

Hô một tiếng, Bình Nhi lập tức chắn trước người nọ, vẻ mặt cảnh giác nói: “Người muốn làm gì?”

Người nọ vội vàng hai tay nâng lên: “Bình Nhi đại tiểu thư yên tâm, không được người cho phép, chúng ta tuyệt đối sẽ không tự tiện bước vào khuê phòng của người” Hắn ánh mắt nhìn qua căn nhà gỗ nọ, cười hắc hắc, nói tiếp: “Bất quá kiếm của ta...”

“Ai cho phép người xử dụng kiếm đâm cửa của ta! Đi nhanh ra ngoài cho ta, kiếm kia coi như bồi cho ta... Hô, ta hình như thật lâu không luyện kiếm, mượn người chơi chút là được, đi mau đi mau, nhìn thấy các người liền phiền lòng” Bình Nhi đầu tiên là tức giận, sau đó không kiên nhẫn hướng trên người hắn đẩy đi.

Lãnh Nhai trái tim mới khởi lên lại lặng yên buông xuống, kinh ngạc nữ tử gọi là “Bình Nhi” kia vì sao lại cố ý bảo hộ hắn.

“Này, người đây là rõ ràng qua sông đoạn cầu” Người nọ vẻ mặt ủy khuất nói. Tính cách của Bình Nhi bọn họ sớm quen thuộc không thể quen thuộc hơn, căn bản không hoài nghi gì, ngược lại xem thành nàng kiếm chuyện để giết thời gian. Dù sao tư vị đánh mất tự do không phải dễ chịu như vậy. Hắn nhẫn châu chuyển động, làm ra biểu tình bất đắc dĩ buông tha cho, xoay người nói: “Quên đi, nếu Bình Nhi đại tiểu thư muốn chơi thì để cho nàng chơi đi, ta lại đi lấy một cây là được”.

Bình Nhi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hận không thể lập tức đưa bọn họ ra bên ngoài: “Đi mau đi mau đi mau, về sau không được tùy tiện chạy vào nữa”.

“Phì, cầu còn không được” Người nọ bữu môi nói, vừa mới dứt lời, hắn bỗng nhiên không hề dự triệu quay người, lập tức vòng qua thân thể Bình Nhi, đưa tay cười ha ha hướng trên thanh kiếm nọ chộp tới.

Oành!!!!

Đại địa run run, theo đó, một tiếng nổ vang thật lớn từ xa xa truyền đến, chấn đến màng tai ông ông vang lên. Thủ vệ đang đưa tay hướng đến thân kiếm chộp tới lập tức bị đánh ngã, hắn đột nhiên bò lên, kinh thanh nói: “Chuyện gì xảy ra!?”

“Ở phương bắc, còn thất thần làm gì, đi mau!” Tên còn lại ổn định thân thể, hướng ra phía ngoài phóng đi. Thủ vệ muốn lấy kiếm nọ cũng đứng dậy đi theo, rốt cuộc bất chấp rút ra trường kiếm của hắn, thậm chí không kịp cùng Bình Nhi lên tiếng chào.

Chờ bọn hắn đi xa, Bình Nhi mới trở lại, một tay nắm ở trên chuôi kiếm, trầm mi xuống, nhanh chuẩn tuyệt luân đem kiếm rút ra, sau đó vội vàng chạy vào trong nhà gỗ, đem cửa gát gao đóng lại. Lãnh Nhai nguyên bản nắp ở phía sau cửa lúc này đang ngồi xổm trên đất, một tay đặt ở trên bàn chân bị đâm thủng, cổ khô dưới chân, đã muốn là một mảng đỏ tươi. Nhưng biểu tình hắn, vẫn là bình tĩnh, giống như không có cảm giác được thống khổ gì.

Bình Nhi dưới ngấn ngơ, trong lòng dâng lên khâm phục nồng đậm, nàng ngồi xổm xuống hỏi: “Người có khỏe không?”

Lãnh Nhai hơi nhấc đầu, liếc mắt nhìn nàng một cái, liền thoáng gạt đầu, không hề nhìn nàng nữa. Vừa rồi thoáng nhìn, hắn đã nhớ kỹ bộ dáng của nàng. Thấp bé thân thể, gương mặt chừng mười mấy tuổi, mắt ngọc mây ngài, nhưng sắc mặt hơi vàng như nền, đầu tóc cũng có chút hỗn độn.

“Này! Ta hỏi người đó... Người sẽ không muốn hỏi một chút ta vì cái gì giúp người chứ?” Bình Nhi bị phản ứng của hắn thiếu chút nữa kích ra lửa, khi nói chuyện cũng đã có chút tức giận.

“Viêm Chỉ Mộng ở đâu?” Lãnh Nhai tay đặt ở trên bàn chân, chế trụ máu từ vết thương chảy ra, một đôi mắt lợi hại gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt Bình Nhi, lập lại câu nói đầu tiên hắn trước đó đối với nàng nói qua. Hắn không hỏi “Cô có phải là Viêm Chỉ Mộng hay không”, bởi vì người trước mắt này tuyệt đối sẽ không phải, hắn tuy rằng chưa thấy qua Viêm Chỉ Mộng, nhưng nghe Diệp Vô Thần giảng thuật, cô gái trước mắt này chẳng những tuổi cũng kém vài tuổi, tướng mạo khí chất, cũng không thể đánh đồng.

Bình Nhi đang cúi đầu chuẩn bị xem xét thương thế của hắn nghe vậy ngẩn ra, hai mắt lập tức trở nên mê ly, cúi đầu thất thần niệm một tiếng: “Tiểu thư...” Sau đó ngẩng mạnh đầu một lần nữa nhìn về phía Lãnh Nhai: “Người là ai? Người là như thế nào xông vào nơi này... Người tới nơi này, là vì tìm tiểu thư?”

Nàng phản ứng như vậy cùng xưng hô của nàng đối với Viêm Chỉ Mộng làm cho Lãnh Nhai nguyên bản cũng không ôm hy vọng quá lớn ánh mắt lập tức trở nên lợi hại, liền ngay cả đau đớn thấu xương ở trên chân truyền đến đều giống như lập tức quên, hắn nhìn chằm chằm vào hai mắt cô gái này, trầm thấp hỏi: “Cô nhất định biết nàng ở nơi nào... Nói cho ta biết!”

Bình Nhi cũng đang nhìn hắn... Ba năm trước đây, từ nàng liều mình ngăn cản Viêm Tịch Minh, làm cho Viêm Chỉ Mộng bỏ chạy, thì cũng không thấy qua nàng nữa. Ngày ấy Viêm Tịch Minh mặt đen đúa trở về, làm cho nàng biết, Viêm Chỉ Mộng nhất định là dùng phương pháp gì đó chạy thoát, xa xa rời khỏi Bắc Đế Tông, sẽ không bị hắn bắt về hoặc là hạ sát thủ, sau đó, cũng không có nghe được tin tức gì, mà nàng, cũng bị nhốt đến nơi này, suốt ba năm cũng chưa cho phép rời đi. Cô gái thích náo nhiệt này ở trong này qua ngày là khổ không nói nổi. Nhưng năm đó nàng phạm lỗi lớn, ở Viêm phu nhân che chở không có bị trọng phạt, chỉ là bị quản ở trong này, đã muốn là rất may mắn, vương vấn lớn nhất, là Viêm Chỉ Mộng hiện tại đã như thế nào... Tiểu bảo bảo có bình yên sinh hạ hay không... Nghe nói, Diệp Vô Thần kia căn bản không chết, bọn họ có thể đã muốn một nhà đoàn tụ hay không... Nếu đúng, thật là tốt biết bao.

Trong ba năm này, Viêm Chỉ Mộng tin tức hoàn toàn không có, lấy khả năng của Bắc Đế Tông đều không có tìm ra, nàng đến tột cùng đi phương nào? Mà, ba năm trước đây Viêm Chỉ Mộng cực ít đi ra khỏi Bắc Đế Tông, căn bản sẽ không tiếp xúc được với người nào ở bên ngoài... Như vậy người mà nàng tìm đến, đến tột cùng sẽ là ai, chẳng lẽ sẽ là...

Bỗng nhiên một người ngoài xuất hiện ở trước người, nàng theo bản năng khủng hoảng, nhưng khi Lãnh Nhai đột nhiên hỏi ra “Viêm Chỉ Mộng ở nơi nào” những lời này, nàng khủng hoảng lập tức hoàn toàn rút đi, ở hưng phấn khó có thể ngăn chặn kiệt lực bảo toàn hắn không cho những người bị tiếng kêu của nàng gọi đến thấy.

352. Chương 351: Viêm Bình Nhi! (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 351: Viêm Bình Nhi! (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Người tên là gì?” Bình Nhi từ trong kinh ngạc bình tĩnh trở lại, chân thật hỏi.

“Lãnh Nhai” Lãnh Nhai ngẩn ngui do dự một chút, thấp giọng trả lời.

“Lãnh Nhai? Người... người không phải Diệp Vô Thần?” Bình Nhi suy đoán xuất hiện lệch lạc, có chút kinh ngạc, lại có một chút thất vọng than thở nói. Thông qua lời đồn về Diệp Vô Thần nhiều như vậy, hơn nữa nàng giả tưởng, Diệp Vô Thần trong lòng nàng miêu tả tất là một người phong lưu tuấn nhã, anh tuấn bất phàm, thực lực cao tuyệt, năm đó, ngay cả chiến thần Phong Triều Dương đều là một kiếm miểu sát. Mà người trước mắt này khí chất quyết đoán phi phàm, khuôn mặt như đao gọt, hai mắt lại vô cùng sắc bén, nàng bản năng nghĩ đến người có năng lực xâm nhập Bắc Đệ Tông ai cũng chưa từng có biện pháp xâm nhập, lại đây tìm Viêm Chỉ Mộng thì sẽ là Diệp Vô Thần năm đó cùng nàng có tư tình, chưa từng nghĩ tới, hắn nói ra, cũng là một cái tên nàng chưa bao giờ nghe nói qua.

Thực hiển nhiên, nàng chỉ nghe nghe thấy Diệp Vô Thần thật ra chưa chết, còn chưa biết hắn đã muốn “thân phế”.

Bình Nhi cái thanh âm này làm cho Lãnh Nhai trong lòng chợt động, hai mắt lợi hại của hắn bắt giữ đến vẻ mặt thất vọng rõ ràng của Bình Nhi, trong lòng lại rung chuyển một chút, hơn nữa nàng trước đó đã kiệt lực giúp hắn giấu diếm, hắn giống như thấy được ánh rạng đông, thấp giọng nói: “Ta không phải hắn... Nhưng mà hắn cho ta tới”.

“...” Bình Nhi từ trong thất vọng ngẩng đầu, tinh tế đánh giá Lãnh Nhai vài lần: “Vậy hắn vì cái gì không đích thân đến được?”

Lãnh Nhai nói ra một câu vừa rồi, đã muốn tương đương với là một lần đánh bạc, sẽ không cho phép đối với nàng lộ ra càng nhiều tin tức, lạnh như băng nói: “Nếu người biết, liền nói cho ta biết, nàng ở nơi nào”.

“Này, người cái biểu tình gì vậy, ta dựa vào cái gì phải nói cho người, hừ!” Bình Nhi làm như bị khẩu khí lãnh đạm của hắn lập tức chọc giận, khinh thường trở mặt đi, “Nói cho người, ta là thị nữ tiểu thư, từ ta ngày đầu tiên đi vào Bắc Đệ Tông, ta liền vẫn đi theo bên người nàng. Người nếu muốn biết tiểu thư ở nơi nào, hừ hừ, Bắc Đệ Tông cao thấp biết cũng chỉ có một mình ta, nhưng ta chính là không nói cho người!”

“Người!” Lãnh Nhai mày cau lại, vừa muốn đứng lên, lại khẽ động thương thế trên chân, một trận kịch liệt đau đớn truyền đến, làm cho trong miệng hắn tràn ra một tia hừ nhẹ. Nghe được tiếng vang Bình Nhi quay đầu đến, ánh mắt dừng ở trên chân bị trọng thương của Lãnh Nhai, bĩu môi nói: “Người cứ quản chính người cho tốt trước đi. Ta vốn đang nghĩ đến người có thể xông vào Bắc Đệ Tông, sẽ có bản lĩnh thật tốt chứ, không nghĩ tới lại còn quá yếu như vậy, cũng không biết người là như thế nào tiến vào... Hiện tại chân lại bị thương nghiêm trọng như vậy, ta cho dù nói cho người, người lại như thế nào chạy đi nói cho Diệp Vô Thần đây”.

Lãnh Nhai trầm mặc xuống, khẽ hít một hơi, vận chuyển khí tức áp chế thương thế trên chân. Hắn không có tu hành công pháp gì, năng lực phương diện chữa thương cực kỳ khiếm khuyết, có thể làm, cũng chỉ là dùng “khí” chính mình đến ngăn chặn thương thế chuyển biến xấu. Bình Nhi tiến lên một bước, thân thể hầu như sát đến Lãnh Nhai, nữ tử gần người, Lãnh Nhai bản năng muốn lui về phía sau, lại nghe Bình Nhi hừ nói: “Này, đừng nhúc nhích. Người là một tên ngu ngốc, lại có thể ngay cả chữa thương cũng không biết”.

“Người...” Cho tới bây giờ chưa từng bị một nữ tử quát lớn như thế qua Lãnh Nhai trợn mắt nhìn, đã thấy Bình Nhi nhìn cũng không nhìn hắn, tay phải vươn ra, lập tức chộp vào trên mắt cá chân phải của hắn, một tay kia dùng tốc độ nhanh hơn đem hải của hắn cởi ra. Hải của hắn đã muốn bị máu tươi hoàn thành tắm thành màu đỏ, da thịt chung quanh vết thương trong đoạn thời gian ngắn đã muốn có bộ phận dính liền vào trên hải, bị Bình Nhi lập tức kéo xuống, đau nhức làm cho cơ nhục trên mặt Lãnh Nhai run rẩy một chút, nhưng đầu óc hắn, lại thời gian dài tiến nhập một loại trạng thái như mộng, thật lâu không có phục hồi tinh thần lại.

Trước khi gặp được Diệp Vô Thần, hắn không có bằng hữu, không có tiếp xúc qua nữ tính nào ngoài mẫu thân, đa phần thời gian, đều là bồi ở bên người mẫu thân, tại loại hoàn cảnh này lớn lên, hắn đối với nữ tính, có một loại bản năng bài xích, tuy rằng đã muốn hơn hai mươi, lại chưa bao giờ nghĩ tới chung thân

đại sự của chính mình. Tại ngày mẫu thân cách thế, hắn đã quyết định dựa theo mẫu thân nhắc nhở, đi theo Diệp Vô Thần cả đời. Đó chính là cuộc sống mà hắn lựa chọn.

Giờ này khắc này, nhìn nữ tử trước mắt đem hài của chính mình cởi ra kia, một loại cảm giác khác thường chưa bao giờ cảm thụ qua ở trong lòng lặng yên hiện lên, làm cho hắn ở bên trong mờ mịt quên mất đau đớn, theo đó, hắn bỗng nhiên cảm thụ cái gì, ở trong cảnh giác áp chế cảm xúc không hiểu nọ.

“Ồ, nhìn không ra, người cũng thật lợi hại, thương nặng như vậy đều không có phát ra tiếng” Bình Nhi nhìn chăm chăm vào bàn chân bị đâm thủng của Lãnh Nhai, da đầu đều đã tê rần một chút, âm thầm đối với Lãnh Nhai có vài phần khâm phục, không đợi Lãnh Nhai phản ứng, nàng tay trái đưa ra phía trước, hư xoay một vòng tròn, sau đó vỗ vào vết thương trên gan bàn chân Lãnh Nhai. Lãnh Nhai vừa định đem chân phải từ trong nàng nắm giữ thoát ly ra bỗng nhiên cảm nhận được một dòng nước ấm áp từ trên chân truyền đến, làm cho đau đớn ở bên trong nhiệt lưu lặng yên biến mất, thậm chí, xuất hiện từng trận cảm giác ấm áp thoải mái.

“Đây là Viêm Hồn Quyết Bắc Đế Tông chúng ta, ta tuy rằng không dụng tâm tu luyện qua, bất quá chữa khỏi thương thế như vậy vẫn là có thể, chỉ cần người thành thành thật thật mà nói, nói không chừng vài ngày có thể khỏi hẳn” Bình Nhi một bên đem viêm hồn lực chính mình rót vào trên vết thương của hắn, trong miệng cũng không quên lầm bầm.

Lãnh Nhai biểu tình cứng đờ, kinh ngạc nhìn cô gái trước người, đang đem bàn tay chính mình dán lên trên bàn chân hắn, trên trán đã muốn bắt đầu rịn ra mồ hôi...

Oành...

Tiếng nổ giống như trời cũng muốn sập xuống giằng co thật lâu, toàn bộ Bắc Đế Tông, thậm chí phạm vi mấy chục dặm chung quanh Bắc Đế Tông đều có thể nghe được thanh âm nổ tung giằng co hồi lâu nọ, ở trong tiếng nổ lớn, toàn bộ tiếng kêu thảm thiết đều bị gắt gao áp chế, mà thính giác mọi người, đã ở trong đó ngẩn ngui mất đi.

“Hương Hương, chúng ta đi thôi” Bắn ra “Huyết sát phá thiên tiễn”, hắn cảm nhận được vẫn như cũ là loại hoàn toàn hư thoát, ngay cả động một ngón tay đều có cảm giác trầm trọng cổ sức. Bắn ra tên này, một là vì lập uy, hai là vì hấp dẫn lực chú ý Bắc Đế Tông, cũng làm cho bọn họ ở một đoạn thời gian kế tiếp sẽ loạn một trận, Lãnh Nhai có thể mượn cái này áp lực đại giảm, thừa dịp hư mà vào. Mà hắn, giờ phút này duy nhất lựa chọn chính là rời đi, nếu không chỉ cần nơi này tùy ý một người đối với hắn ra tay, hiện tại hắn đều không có khả năng chống đỡ.

Trên bả vai hắn, Hương Hương im lặng một chút, nhưng không có phóng xuất ra hào quang màu trắng Diệp Vô Thần quen thuộc. Nàng lặng lẽ xoay người, ghé vào Diệp Vô Thần bên tai nhỏ giọng “y nha y nha” một hồi. Diệp Vô Thần mày cau chặt: “Không gian lực không đủ, không thể xác định địa điểm di động khoảng cách dài? Hô... Như vậy tùy ý truyền tống đi, tóm lại, trước rời đi nơi này”.

Hương Hương trước đó từ Tà tông chỗ xác định địa điểm di động đến trung tâm Mê Thất Chi Địa, theo sau lại liên tiếp sử dụng hai lần xác định địa điểm thuận di cự ly ngắn, không gian lực là một loại lực lượng thao túng không gian nghịch thiên, tiêu hao cực kỳ khổng lồ, trong thời gian nhất định, Hương Hương chỉ có năng lực sử dụng một lần xác định địa điểm di động khoảng cách dài, mà một đoạn thời gian trước đó, nàng căn bản không thể hoàn toàn khôi phục.

Nhận được mệnh lệnh của Diệp Vô Thần, Hương Hương “y nha” đáp ứng một tiếng, một vòng bạch quang hơi ảm đạm che kín thân thể Diệp Vô Thần, không tiếng động biến mất ở trong không trong. Bởi vì cát bụi che đầy, không một người nhìn đến hắn là rời đi khi nào.

Bên trong cát bụi che cả mặt trời, đá vụn bị nhắc lên bắt đầu như mưa mà liên tiếp hạ xuống, vô luận là hơn mười người ngay mặt ngăn cản “Huyết sát phá thiên tiễn”, hay là người Bắc Đế Tông chung quanh, toàn bộ bị lực lượng mạnh mẽ đánh sâu vào bay ngược ra ngoài, mà có một nửa số người, là phun máu bay đi. Bọn họ dù chưa ngay mặt tiếp xúc cảm khí oai, lại tại bên trong uy lực dư âm cảm thụ được cường đại nghịch thiên của cảm đoạn khí.

Bắc Đế Tông chủ Viêm Đoạn Hồn thư phòng hóa thành tro bụi đầy trời, một đạo khe rãnh sâu hơn năm thước, dài không thấy cuối từ đất điểm “Huyết sát phá thiên tiên” đánh xuống xa xa kéo dài mà đi. Ở bên trong lời đồn thượng cổ, Tai Ách cung bắn ra, là sẽ tạo thành tai ách tiên đáng sợ. Đệ nhất tiên “Huyết sát phá thiên tiên”, chỉ thiên, khả đem thiên không bắn vỡ, chỉ địa, có thể đem đại địa đánh gãy. Bởi vì Diệp Vô Thần lúc này năng lực so với Bắc Đế năm đó kém quá xa, hấn bắn ra “Huyết sát phá thiên tiên”, căn bản xa xa không đến lực lượng cực hạn của Tai Ách cung, nhưng cũng đủ để kinh thế hãi tục.

Tam đại cường giả thần cấp ở đây, Viêm Đoạn Hồn, Viêm Thiên Ngạo, cùng với cháu Viêm Thiên Ngạo, là nam tử chừng năm mươi tuổi kia - Viêm Đoạn Tỏa, ba cường giả thần cấp, còn có mười mấy cường giả thiên cấp dốc hết toàn lực ngăn cản, vẫn như cũ không có hoàn toàn ngăn cản được uy lực Huyết sát phá thiên tiên, như cỏ khô bị vụ nổ đánh cho xa xa bay đi ra ngoài... Bấy cao thủ thiên cấp ngay mặt nghênh đón Huyết sát phá thiên tiên bị mất mạng đương trường, liền ngay cả Viêm Đoạn Hồn, Viêm Đoạn Tỏa, Viêm Thiên Ngạo có được thực lực thần cấp đã ở trong năng lượng cuồng bạo đánh sâu vào xa xa bay đi, tuy rằng không có chết, nhưng sau khi rơi xuống đất, không một ai có thể đứng ổn thân thể, toàn bộ lão đảo ngã xuống đất, bên trong lồng ngực khí huyết điên cuồng bắt đầu xung động, nếu không phải bị gắt gao áp chế, tất đã muốn phun ra ngoài. Khi bọn họ đứng dậy, toàn thân cao thấp, vẫn như cũ giữ lại cảm giác giống như vô số thanh đao ở mỗi một bộ phận trên thân thể hung hăng cắt phá.

Nếu là một trong bọn họ đối mặt một mũi tên của Bắc Đế cung bắn ra lại thảm bại bị thương, bọn họ còn có thể thừa nhận, nhưng ba cao thủ thần cấp cực ít ra tay dốc lực ngăn cản, thêm vào lực lượng mười mấy cao thủ thiên cấp, lại vẫn như cũ là thảm bại, bọn họ không thể không kịch liệt động dung, trong lòng, khó có thể ngăn chặn xuất hiện run rẩy khủng bố cùng bóng ma. Mà đạo khe rãnh đem đại địa xẻ ra thật dài nọ, làm cho bọn họ đều ở trong kinh hãi hít thật sâu một ngụm khí lạnh.

Khói bụi tán đi, Tà Đế đã muốn biến mất không thấy, trong không khí, tràn ngập hương vị tro bụi cùng tiếng rên rỉ. Viêm Thiên Ngạo cùng Viêm Đoạn Tỏa ôm ngực, bước nhanh đi tới bên người Viêm Đoạn Hồn hỏi: “Tông chủ, người không sao chứ. Thiếu chủ hấn...”

“Ta không sao” Viêm Đoạn Hồn trên mặt hơi lộ ra vẻ thống khổ, nhưng lập tức bị hấn áp chế, hấn quay đầu nhìn Viêm Tịch Minh xa xa đã muốn ngắt đi một cái, lắc đầu nói: “Tịch Minh ở ba người bảo hộ không đến mức bị thương, chính là ngắt đi thôi”.

Hấn ngẩng đầu nhìn về giữa không trung, cũng đã tìm không thấy bóng dáng Tà Đế, hấn trầm thấp thanh âm nói: “Không hổ là cấm đoạn khí trong truyền thuyết... Nếu bất kỳ một ai trong chúng ta một mình bị đánh trúng...”

“Hấn phải chết không thể nghi ngờ!” Viêm Thiên Ngạo mắt nghiêm trọng, cũng lấy thanh âm trầm thấp nói.

353. Chương 352: Tử Vong Chi Địa (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 352: Tử vong chi địa (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Bắc Đế cung... vốn là thứ nên thuộc về chúng ta!” Viêm Đoạn Hồn thần sắc âm trầm xuống, không biết là vì một mũi tên vừa rồi của Tà Đế mang đến sợ hãi cùng bóng ma, hay là một loại ghen ghét đối với Bắc Đế cung không thuộc về hấn mà sinh ra.

Vào thời điểm bọn hắc sớm buông tha tìm kiếm Bắc Đế cung, nó lại kinh nhiên xuất hiện... Vì thế, Bắc Đế Tông lại bắt đầu đem ánh mắt tập trung ở trên Tai Ách cung, khác biệt là, nguyên nhân lớn nhất không phải sứ mệnh tổ tiên bọn họ lưu lại, mà là một loại khát vọng đem lực lượng cường đại, cấm khí cường đại chiếm làm của mình. Nhất là hôm nay rất nhiều người Bắc Đế Tông tự mình thể nghiệm một phen Tai Ách cung cường đại, loại dục vọng này bành trướng trên diện rộng như một cái khí cầu bị thổi bay lên vậy.

Khi tất cả vừa mới bình tĩnh trở lại, người Bắc Đế Tông chấn kinh hầu như toàn bộ ủa tới phương hướng này, nghẹn họng nhìn trân trối nhìn cái hồ to trên đất kia, cái đạo khe rãnh thật dài nọ làm cho người ta ít dám tin tưởng vào ánh mắt của mình. Ngay sau đó, tiếng kinh hô hỗn loạn liên tiếp vang lên, thi thể nằm trên mặt đất nọ, có vài người, là người ở trong Bắc Đế Tông tay nắm đại quyền cao cao tại thượng, không giận mà uy.

“Phân phó xuống, toàn bộ ngừng tay, trong vòng ba tháng, ta muốn biết hơn phân nửa thể lực phân bố Tà tông ở Thiên Thần đại lục, lập tức phải đi!!” Viêm Đoạn Hồn trầm giọng gầm lên, sau đó phẩy tay áo bỏ đi. Nếu hắc vẫn như cũ còn có thể nhẫn, vậy hắc sẽ không là Viêm Đoạn Hồn. Bắc Đế Tông Phân bố thiên hạ chưa bao giờ đình chỉ qua truy tung Tà tông bộ pháp, nhưng cái mệnh lệnh trong thời gian ngắn này, cũng là nhiều năm như vậy Viêm Đoạn Hồn lần đầu tiên hạ xuống. Hôm nay Tà Đế đích thân tới cùng bản thân kinh nghiệm Tai Ách cung oai, hắc rốt cuộc buông tha trầm mặc.

Nhưng, hắc vừa đi được vài bước, thân thể bỗng nhiên lay động một trận, máu tươi vẫn bị một hơi gắt gao đặt ở hầu diên cuồng phun ra, thân thể cũng mềm nhũn xuống.

“Tông chủ!” Sau một trận hỗn loạn kinh hô, Viêm Đoạn Hồn bị người Bắc Đế Tông thất kinh vây quanh, hắc áp chế khí huyết, khoát tay, thở hào hển nói: “Đưa ta đi nội thất... Thông báo xuống, ta muốn bế quan!”

Lập tức, toàn bộ Bắc Đế Tông cao thấp, mỗi người đều biết chuyện Tà Đế xuất hiện ở trong tông. Viêm Đoạn Hồn hạ mệnh lệnh, đã ở trong thể lực khổng lồ rải khắp thiên hạ của Bắc Đế Tông cuộn cuộn nổi lên một trận xôn xao kéo dài không thôi, cũng ở trình độ nhất định khuấy lên thiên hạ phong vân.

“Đây là địa phương nào?”

Diệp Vô Thần thở hồng hộc, quay đầu nhìn bốn phía. Hương Hương cắt phá không gian tùy cơ truyền tống, đưa hắc tới nơi này. May mắn là, nơi này chung quanh cũng không có ma thú tồn tại, nhưng Diệp Vô Thần vừa tới đến nơi đây, liền rõ ràng cảm giác được nơi này vắng lặng một cách không bình thường.

Không ai, không có chim thú, trên mặt đất màu xám, lại một tia cỏ khô đều không có. Phải biết rằng, ở trên thổ địa không người thú giẫm lên bình thường, cho tới bây giờ đều đã bị thảm thực vật cỏ xanh bao trùm, ngay cả là trời đông giá rét, cũng sẽ là một mảng cỏ khô. Mà thổ địa nơi này chột xem qua cũng không có gì khác thường, lại một chút ít thực vật đều không có, hắc không thể không nghi ngờ trong lòng.

“Hương Hương, nơi này là nơi nào?” Diệp Vô Thần nhìn xung quanh bốn phía, đối với Hương Hương đem hắc đưa tới đây hỏi. Nhưng trả lời hắc, là tiếng thở dốc rất nhỏ, nhưng lại nghe có chút ồ ồ. Hắc cúi đầu, phát hiện cô gái nhỏ xíu kia đang vô lực cầm quần áo lấy hắc, tựa vào trên cổ hắc.

Diệp Vô Thần chưa từng có thấy nàng mệt qua như vậy, biết hôm nay nàng xác thực đã muốn dùng hết toàn lực, đưa tay vuốt ve thân thể nhỏ nhỏ của nàng một chút: “Hương Hương, vất vả người, nghỉ ngơi cho tốt đi”.

“Y... nha...” Hương Hương trả lời thực mỏng manh, sau đó ánh mắt nhấn lại, ở bên trong một đoàn bạch quang hóa thành bản thể long hồ, cuộn thành một đoàn bạch nhưng nhảy đến trong lòng Diệp Vô Thần, cũng không nhúc nhích. Nàng duy trì hình thái cô gái cũng không cần tiêu hao năng lượng gì. Nàng sở dĩ trở lại hình thái long hồ, đơn giản là lui thành mao cầu nằm ở trong lòng hắc có vẻ thoải mái hơn.

Hương Hương tuy rằng không có trả lời hắc, hắc cũng đã muốn đã biết đáp án, tùy cơ truyền tống, nàng nhất định cũng sẽ không biết nơi này là chỗ nào. Diệp Vô Thần ôm tiểu long hồ, đi về phía trước vài bước, lại bỗng nhiên ngừng lại, mày gắt gao nhăn lại, hai mắt híp lại, lẳng lặng cảm thụ được khí tức chung quanh.

Một trận gió rất nhỏ thổi đến, khí tức không chút sinh khí theo gió thúc dục ủa vào trong mũi hắc, phát qua toàn thân cao thấp của hắc. Hắc rốt cuộc biết vì cái gì nơi này sẽ không có một ngọn cỏ, như tử vong

chi địa... Bởi vì, nơi này chân chính là một mảng tử vong chi địa.

Khí tức nọ... rõ ràng là tử vong lực. Hơn nữa, là cái loại tử vong khí cường liệt. Khí tử vong nơi này độ dày so ra kém chung quanh Phong Ma Tháp lúc trước, nhưng đối với năng lực cướp đoạt sinh mệnh, trình độ đáng sợ này, lại muốn rõ ràng vượt qua.

“Tử vong khí... vì cái gì nơi này sẽ xuất hiện tử vong khí. Hơn nữa, đúng là phạm vi lớn như thế” Nhìn phía trước, cùng với mảng lớn thổ địa trụ lủi chung quanh, Diệp Vô Thần trong lòng nghi ngờ cũng càng ngày càng nặng. Sự khác thường tất có nguyên nhân. Liền như năm đó tử vong khí chung quanh Phong Ma Tháp, đó là Đồng Tâm đang bị phong tỏa trong đó, người không thể gãy gông xiềng, mà ở trong oán hận lấy thân thể không ngừng đem tử vong lực phóng thích hướng bốn phía, dùng suốt hơn hai mươi năm đem mảng rừng cây nọ biến thành rừng cây đen. Nơi này, lại sẽ là vì nguyên nhân gì.

Năm đó Lâm Tú trúng tử vong lực của Diệp Vô Thần, Thủy Nam Hạc khi mới tới hoàng cung Thiên Long vì hoàng hậu Lâm Tú chữa trị chữa bệnh tình từng nói đến bắc Quỷ Thủy quốc có một mảng tử vong chi địa, mọi người nguyên bản cư trú ở nơi đó đã chết, liền ngay cả hắc, cũng không dám ở nơi đó dừng lại... Nếu năm đó Diệp Vô Thần nghe được hắc nói những lời này, nhất định sẽ lập tức đoán được, nơi này vẫn như cũ là Quỷ Thủy quốc, mà nơi này, cũng nhất định là tử vong chi địa hình thành một cách khó hiểu mà Thủy Nam Hạc lúc trước đã nói.

Tử vong lực đối với người thường mà nói là ác ma có thể cướp đi sinh mệnh, mà đối Diệp Vô Thần không có ảnh hưởng gì. Hắc cúi đầu nhìn một chút Hương Hương đã bị vấy vào trạng thái ngủ say, cũng không có thấy có gì khác thường, liền không có đem thu hồi, nhìn phía trước, chậm rãi đi về phía trước.

Cảnh sắc trước mắt giống như đang không ngừng lặp lại, vẫn đều là một mảng trụ lủi, không thấy sinh linh gì, ngẫu nhiên, sẽ nhìn thấy vài tòa phòng ốc đã muốn cũ nát không chịu nổi, ở tử vong lực thời gian dài hun đúc trên nhan sắc đã hiện ra một loại u ám cũng không rõ ràng.

“Đến tốt cùng là địa phương gì... Cảm giác quái dị trong lòng này lại là cái gì...” Diệp Vô Thần lại ở bên trong lòng hỏi chính mình một lần, đúng lúc này, hắc bỗng nhiên dừng bước chân lại, hai mắt bắn ra hào quang ngưng trọng. Phía trước, địa phương rất xa trong tầm mắt, hắc thấy được hai bóng người... Đó thật là hai người, hắc sẽ không nhìn lầm. Tại loại địa phương sinh vật gì cũng khó sinh tồn này, lại xuất hiện hai người. Hai người này thân phận, tuyệt đối không thể tầm thường!

Lấy trạng thái của hắc lúc này, tuyệt đối không thể đem chính mình đặt vào nguy hiểm, không thể phạm hiểm tiếp cận hai người nọ. Chung quanh một mảng trống trải, hắc lại tìm không thấy địa phương có thể ẩn thân, ánh mắt chớp động, hắc hạ thấp thân thể, tựa vào một khối đá nổi lên trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn nơi đó. Hắc hiện tại thân thể tuy rằng cực kỳ suy yếu, nhưng thị lực của hắc cũng không bị ảnh hưởng. Hắc tin tưởng ở thời điểm chính mình có thể thấy được đối phương tồn tại, đối phương hắc là còn chưa có phát hiện hắc... Cho dù đối phương có được thực lực thần cấp cũng không thể.

Nhưng, lập tức hắc lại phát hiện kỳ quái. Hắc quan sát đến phương hướng kia hồi lâu, mà hai bóng người nọ trong đoạn thời gian này lại động cũng không nhúc nhích một chút. Hai người nọ cũng không phải ngồi dưới đất, sẽ không là nạp khí đã tọa gì đó, mà rõ ràng là song song đứng chung một chỗ. Diệp Vô Thần trong lòng khẽ nhích động, ánh mắt vẫn như cũ gắt gao nhìn hai người nọ, đồng thời, lực lượng hắc đã nhanh chóng khôi phục. Dần dần, ở trong gió hỗn tạp tử vong nguyên tố, thời gian từng giây từng phút trôi qua, lại trôi qua hồi lâu, hai bóng người trong tầm mắt như trước không có động tĩnh gì, lẳng lặng đứng ở nơi đó như là hai bức tượng đá vậy.

Diệp Vô Thần dời ánh mắt, cảm thụ một phen lực lượng trong cơ thể chính mình. Sau khi xác nhận mình khôi phục không sai biệt lắm, cũng đủ lực chạy trốn, hắc một tay nhặt lên một viên đá nhỏ, nhắm ngay bóng người phương xa, ngón tay bắn ra.

“Vù!” Hòn đá nhỏ bám theo tiếng xé gió bèn nhọn xa xa bay đi, trong chớp mắt liền bay tới hai bóng người xa xa nọ. Tốc độ của nó mặc dù nhanh, nhưng quỹ tích phi hành thủy chung không có thoát ly tầm mắt Diệp Vô Thần tập trung, cuối cùng, viên hòn đá nhỏ nọ từ ở giữa hai người bay qua, ập ở rơi trên mặt đất.

Hai bóng người vẫn như cũ không có phản ứng gì, một chút ít động tĩnh đều không có.

Diệp Vô Thần trầm mặc xuống, vài phút sau, hần rút cuộc cất bước về phía trước, tới gần hai bóng người nọ. Đến gần, bóng người cũng càng ngày càng rõ ràng, đó thật là hai người, tuyệt sẽ không là tượng điêu khắc gì đó. Dần dần, Diệp Vô Thần cách bọn họ càng ngày càng gần, đã muốn đi vào một khoảng cách mà người bình thường cũng có thể phát hiện ra hần. Nhưng hai người trong tầm mắt, vẫn như trước không có phản ứng gì.

Mà Diệp Vô Thần đã muốn rõ ràng thấy rõ tướng mạo, biểu tình, cùng với mỗi một bộ vị trên thân thể bọn họ. Bước chân dừng một chút, cau mày, mang theo kinh ngạc nồng đậm cùng ngạc nhiên mau tới gần, đi tới trước người bọn họ, cùng bọn họ cách xa nhau mấy thước, mặt đối mặt.

Hai người nhìn qua chừng ba mươi tuổi, một nam một nữ, ăn mặc ngăn nắp hoa lệ, không giống như là cao nhân ẩn sĩ thế ngoại gì gì đó. Biểu tình của bọn họ, hiện ra một loại giống như thời gian dừng hình ảnh mà đại ra, hai mắt mở, thẳng tắp nhìn phía trước, con mắt vẫn không nhúc nhích, cũng không có gì sóng mắt rung chuyển. Bọn họ đứng ở trong một trạng thái quy củ, toàn thân cao thấp chỉ có tóc cùng góc áo theo gió ngẫu nhiên thổi qua mà tự do vũ động.

Tượng người?

Không phải... Diệp Vô Thần nhìn hai người trước mắt, trong lòng khê niệm.

Hơn nữa, hai người kia lại gây cho hần một loại cảm giác quen thuộc rất mãnh liệt, giống như không phải trước đó mới thấy qua bọn họ.

Không lâu trước đó...

Diệp Vô Thần hơi suy tư, nguyên bản mày cau chặt lại đã trầm mạnh xuống, hần xác thực đã thấy qua hai người kia. Lúc ấy, hần chỉ là tùy ý thoáng nhìn, không có lưu lại ấn tượng quá lớn. Nhưng hần có thể xác định, thật đúng là hai người nọ không thể nghi ngờ... Bọn họ là vợ chồng lúc trước khi hần ở trên ngã tư đường thành Thiên Long gặp được cô gái thần bí kêu “Tiểu Mạt” kia, được nàng gọi là “Phụ thân”, “Mẫu thân”. Diệp Vô Thần không có quên cảm tình quá dị lạnh lùng không hỗn loạn gì khi bọn họ lúc trước nói chuyện.

Cha mẹ Tiểu Mạt... Vì cái gì lại ở chỗ này?

Cái này sẽ là phát hiện thú vị gì đây? Nhìn hai người trước mắt phẳng phát linh hồn xuất khiếu, Diệp Vô Thần không cách nào hình dung tâm tình chính mình giờ phút này. Hương Hương lần này tùy cơ truyền tống, tựa như đưa hần tới một địa phương rất thú vị.

354. Chương 352: Tử Vong Chi Địa (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 352: Tử vong chi địa (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần đi về phía trước vài bước, bàn tay vươn, đặt trên cánh tay ở nam tử kia, cảm giác lạnh như băng từ trên tay truyền đến, Diệp Vô Thần thu hồi tay, đặt trên người ở nàng kia, sau khi thu hồi, vẻ mặt ngưng trọng suy tư một chút, sau đó đem ánh mắt từ bọn họ trên người, nhìn sang chung quanh hai người.

Bên cạnh bọn họ cách mấy chục thước chỗ, có một gian phòng ở cũ nát, tuy rằng cũ nát, nhưng coi như đầy đủ, so với một đường hần đi tới nhìn thấy thì tốt hơn rất nhiều. Chung quanh phòng ở, có rất nhiều đường

nước chảy ra, từ bên trong đường nước, Diệp Vô Thần cảm giác được thủy nguyên tố tồn tại, bên trong, chứa hoặc nhiều hoặc ít nước.

Diệp Vô Thần hướng gian phòng nọ đi đến, cách gian phòng này càng gần, hắn bắt đầu cảm giác được khí tức tử vong càng ngày càng nặng.

“Nam Nhi, ngươi có phát hiện cái gì hay không?” Diệp Vô Thần vừa đi, một bên dụng ý niệm hướng Nam Nhi hỏi. Nam Nhi mặc dù ở một ít phương diện thường thức biểu hiện tương đối thiếu, nhưng thứ mà người bình thường không biết, nàng lại thường thường biết.

“Tử vong... Hắc ám... Lại là năng lực hỗn hợp tử vong cùng hắc ám, bất quá cùng Đồng Tâm tiểu muội muội không giống nhau, Đồng Tâm là hắc ám cùng tử vong bình quân, đồng thời tồn tại, hỗ trợ không nhiều, hơn nữa hai cái đều tinh thuần. Nhưng khí tức nơi này, lại là hắc ám làm chủ đạo, lực tử vong yếu nhược một ít. Không đúng không đúng... Nói chuẩn xác một chút, lực tử vong nơi này cũng không phải lực tử vong đơn thuần, mà hình như là từ lực hắc ám sau khi trải qua cái gì biến hóa diễn sinh ra, không có tinh thuần cùng nhu hòa như Đồng Tâm, mà là cuồng bạo chiếm đa số... Đúng rồi, có oán niệm rất mạnh ở bên trong” Nam Nhi dứt quãng, vừa nghĩ vừa hồi đáp.

“Hắc ám?” Diệp Vô Thần thấp niệm một câu. Trong nguyên tố lực hắn có được, cũng không có hắc ám, bởi vậy đối với nguyên tố hắc ám cũng không phải miễn cảm như vậy. Ở hơn nữa nguyên tố hắc ám ở ánh nắng chiếu xuống sẽ trở nên rất yếu, thực không sinh động, cho nên hắn chỉ nhận ra lực tử vong tồn tại.

“Hắc ám... Oán niệm, sẽ là oán niệm thúc đẩy lực hắc ám biến dị, diễn sinh ra một loại lực tử vong biến thái sao?” Diệp Vô Thần trầm trầm.

“Ồ? Bên kia, có người đến gần, là người mà trên người có loại lực lượng này” Nam Nhi khinh hô một tiếng.

“Ta cảm giác được” Diệp Vô Thần khẽ gật đầu một cái, ánh mắt liếc một cái về phía nam, sau khi hơi do dự, thì người nhẹ nhàng đứng lên, di động bay vào bên trong gian phòng nhỏ rách nát, nấp vào trong một góc nhỏ bên trong phòng, thông qua một đạo khe hở nhỏ hẹp vách tường vỡ ra nhìn ra bên ngoài. Từ đầu đến cuối, không có ra tiếng động gì.

Phòng nhỏ thực tối, bên trong rất đơn giản, có một cái bàn nhỏ đã bị gãy một chân, một cái ghế coi như mới. Dựa vào tường, là một cái giường được thu thập sạch sẽ. Bên giường, là một tủ gỗ, bên trong ngăn tủ là quần áo có màu sắc rực rỡ, nhìn qua có chút hoa quý bắt mắt. Hơn nữa, quần áo nọ tương đối linh lung, hẳn là cô gái thích hợp mặc.

Diệp Vô Thần vẫn duy trì trạng thái yên lặng, lặng lẽ thông qua khe hở nhìn ra bên ngoài. Nơi này rất im lặng, hơi chút có một chút thanh âm liên đủ để bị phát hiện.

Lực lượng hắc ám nọ càng ngày càng gần, dần dần, một tiếng bước chân nhẹ nhàng càng ngày càng gần, một thân ảnh thiếu nữ có chút linh lung cũng xuất hiện ở bên trong tầm mắt, từ xa đến gần. Một cô gái thân mặc váy áo màu vàng nhạt, trên thân khoác một cái áo khoác ngắn màu hồng nhạt, bên hông quần một cái dây lưng tinh tế, váy vạt áo, theo một con bướm đang bay múa. Dưới chân, là đi một đôi hài hoa cùng màu với váy.

Vô tà mỉm cười, gương mặt tinh xảo đáng yêu, tóc buộc hai sừng hai bên... Đúng là Diệp Vô Thần ba năm trước đây ở ngoài thành Thiên Phong cứu, lại ở mấy ngày trước trong thành Thiên Long ngẫu nhiên gặp - Tiểu Mạt!

Ba năm trước đây cùng Tiểu Mạt lần đầu tiên gặp mặt, khi đó Diệp Vô Thần lòng vương mắc Diệp Thủy Dao, chỉ cùng nàng tiếp xúc vội vàng, không có nhận thấy được khác thường gì, liền ngay cả ấn tượng cũng không phải khắc sâu như vậy. Mà cùng nàng tiếp xúc lần thứ hai, trong lòng hắn đối với nàng đã phát hiện bóng ma một chút xóa đi không được. Từ trên người nàng, hắn cảm nhận được không tầm thường... Mà nay xem ra, đúng là đã muốn không chỉ là không tầm thường đơn giản như vậy.

Diệp Vô Thần ngừng thở, cau mày, yên lặng nhìn chăm chú vào thân ảnh cô gái càng ngày càng gần kia. Tiểu Mạt đi tới trước mặt hai người giống như tượng điêu khắc kia, ngẩng đầu lên nhìn mặt bọn họ, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, cười hì hì nói: “Hi, phụ thân, mẫu thân, Tiểu Mạt hôm nay chơi một chút cũng không vui vẻ, cho nên...”

Tiểu Mạt vẫn cười như trước, bỗng nhiên vươn tay đến, cánh tay nhỏ vùng lên, một đạo hào quang tối đen chợt lóe mà qua.

Oành!

Oành!

Hai tiếng nổ vang, hai người vẫn không nhúc nhích, được Tiểu Mạt gọi “phụ thân” cùng “mẫu thân” thân thể ở cánh tay nàng vùng lên đột nhiên nổ tung, nổ thành hai luồng sương khói màu máu sậm...

Diệp Vô Thần đồng tử co rụt mạnh lại, trái tim cũng kịch liệt nhảy lên vài cái, hần hít nhẹ một hơi, cuối cùng mới bình ổn xuống.

“Cho nên... các người là có thể đi tìm chết đi, các người chết đi, Tiểu Mạt là có thể tìm phụ thân cùng mẫu thân mới, hi hi hi hi!” Tiểu Mạt nhìn hai luồng sương khói trước mắt ở trong gió bị thổi tán, cười thiên chân vô tà như trước. Ai có thể tin tưởng, chính là ở trong cái tươi cười này, hai người ở trong lúc nàng phát tay, đã xương cốt không còn.

Cha mẹ mới... nghe Tiểu Mạt nhẹ nhàng nói ra mấy chữ này, Diệp Vô Thần trong lòng lại không thể ngăn chặn giật mình. Tiểu Mạt thanh âm và nụ cười ý hồn nhiên cùng những cô gái nhỏ bình thường, vào lúc này nghe thấy, đều nhiễm sắc thái lạnh như băng nồng đậm. Làm cho Diệp Vô Thần ở trong lặng im cảm giác được một chút không rét mà run.

Hắc vụ chậm rãi tán đi, hai người vẫn không nhúc nhích nọ cũng hoàn toàn biến mất ở trong thiên địa, không có lưu lại dấu vết gì. Tiểu Mạt vẫn cười yếu ớt nhìn bọn họ biến mất, giống như thưởng thức cảnh tượng vậy, là một loại hưởng thụ rất lớn của nàng, không muốn bỏ qua một cái nhảy mắt nào.

Nàng bước chân nhẹ nhàng, nhẹ nhàng hướng về phòng nhỏ Diệp Vô Thần ẩn thân đi tới. Nơi này, chính là chỗ nàng ở lại. Từ sau khi nàng xuất hiện ở trong này, nơi này liền thuộc về nàng, còn có “cha mẹ” nàng không ngừng đổi mới này. Trừ cái đó ra, đã không còn người khác. Đây là một mảng thế giới hoàn toàn thuộc về nàng.

Bất quá, nàng cũng không có đi vào phòng nhỏ, mà là sau khi tới gần một khoảng cách ngắn thì dừng lại, tay nhỏ bé vươn ra nhẹ nhàng chuyển động, một hạt châu ánh lửa lập lòe như bị triệu hồi ra xuất hiện ở trong lòng bàn tay nàng. Diệp Vô Thần cách một bức tường, vẫn như cũ cảm nhận được hạt châu không tính quá lớn nọ ẩn chứa hỏa nguyên tố cực kỳ đáng sợ, hơn nữa, là một loại hỏa nguyên tố gây cho hắn cảm giác quen thuộc thật sâu. Đột nhiên, hắn rõ ràng cái loại cảm giác quen thuộc này là cái gì.

“Hừ... Đến tốt cùng dùng cái phương pháp gì mới có thể hấp thu lực lượng Hỏa Long Châu này đây...” Tiểu Mạt nhìn chăm chăm hạt châu trong tay, trong miệng nhỏ giọng nhắc đi nhắc lại. Vấn đề cấp bách này, nàng đã muốn tìm hơn ba năm, cho đến nay vẫn như cũ không có tìm được phương pháp gì.

Hỏa Long Châu... Diệp Vô Thần sắc mặt trầm xuống, trong lòng đã không hoài nghi. Hạt châu này, chính là Hỏa Long Châu theo Sở Thương Minh nói, một trong những hạt châu năm đó ma tộc hàng lâm Thiên Thần đại lục tìm kiếm - Thủy Linh Châu, Hỏa Long Châu, Phong Sát Châu, Thổ Hoàng Châu! Nhân nó tồn tại, ngoại trừ tràn đầy hỏa lực cùng thiên địa linh khí kết hợp, dựng dục ra Cực Viêm Thiên Long, đồng thời hình thành lửa sơn thiên diệt. Làm suối nguồn cùng căn bản lực lượng của Cực Viêm Thiên Long, muốn lấy Hỏa Long Châu, điều kiện chính là hủy diệt Cực Viêm Thiên Long.

Là nàng... giết chết Cực Viêm Thiên Long!

Diệp Vô Thần trong lòng hỗn độn rung chuyển. Hương Hương tùy cơ truyền tống, làm cho hắn khám phá được một cái bí mật bằng trời, cũng làm cho hắn lâm vào một cái hoàn cảnh nguy hiểm tuyệt đối. Năm đó sau khi Cực Viêm Thiên Long đem linh lực chính mình giao cho hắn, thực lực còn thừa không bằng một phần mười. Nhưng cho dù như thế, nó lúc ấy có được thực lực cũng sẽ không yếu hơn thần cấp, nhưng vẫn chết ở trong tay cô gái trước mắt này. Nàng đã có thực lực đánh chết Cực Viêm Thiên Long, trạng thái của Diệp Vô Thần giờ phút này căn bản không có khả năng cùng nàng đối kháng. Hắn không dám hơi động, nếu không tất bị phát hiện, mà chỉ cần nàng vừa tiến vào phòng ở này, hắn vốn không có khả năng tránh khỏi nàng.

Cười vui dập nát sinh mệnh con người, thực lực càng là thần cấp, ai sẽ nghĩ đến, dưới bề ngoài bình thường như thiên sứ của cô gái này, che dấu là thủ đoạn cùng tâm địa ác ma đáng sợ cỡ nào.

Diệp Vô Thần nguy hiểm theo đó mà đến. Đang ngưng thần nhìn Hỏa Long Châu trong tay Tiểu Mạt bên trong hai mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo hắc quang, nàng thu hồi Hỏa Long Châu trong tay, chậm rãi quay đầu đến, bốn đạo ánh mắt ở trong không khí hỗn tạp nguyên tố hắc ám cùng tử vong va chạm. Tiểu Mạt khoe miệng, lộ ra một nụ cười không hề thấy sát ý. Đó là một loại hưng phấn của thiếu nữ tìm được đồ chơi rất tốt.

Biết chính mình đã bị phát hiện, Diệp Vô Thần trên người hơi \ lạnh lùng, đem ánh mắt thu hồi, dưới chân khẽ chuyển, ở trong ngân ảnh chớp lên di chuyển ra khỏi phòng nhỏ, xuất hiện trước mặt Tiểu Mạt, cùng Tiểu Mạt cách không đủ mười thước nhìn nhau.

“Tiểu muội muội, chúng ta lại gặp nhau” Diệp Vô Thần đem mặt nạ màu bạc của mình lấy ra, lộ ra một khuôn mặt tuấn đạt không tỳ vết. Ở trước mặt nàng, hẳn không có lấy thân phận Tà Đế che dấu chính mình. Bởi vì, đây là lựa chọn duy nhất hẳn từ bên trong hiểm cảnh trước mặt thoát ly.

Quả nhiên, Tiểu Mạt hơi hơi ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra kinh ngạc, sau đó lại thoáng nghiêng đầu, chân thật đánh giá hẳn, rốt cuộc cong lên mày, cười thần nhiên nói: “Đại ca ca, thì ra là người... Hì hì, không nghĩ tới, chúng ta nhanh như vậy liền lại gặp mặt. Bất quá, đại ca ca, người hình như đã biết rất nhiều bí mật của ta, ta... là không cho phép”.

Hô...

Trời, bỗng nhiên trở tối, gió, bỗng nhiên thổi bay, không thay đổi, là ý cười hồn nhiên trên mặt Tiểu Mạt giống như vĩnh viễn sẽ không biến mất, cùng suy nghĩ Diệp Vô Thần hoàn toàn khác biệt là, gương mặt còn chưa thành thực của cô gái này không có biểu lộ ra do dự gì, sát khí nồng đậm, tập trung ở trên người Diệp Vô Thần. Một cỗ lực lượng tử vong cùng hắc ám đan vào, ở trên tay nàng lặng im ngưng tụ.

“Cho nên... đại ca ca, ta chỉ có thể giết chết người. Đại ca ca, người có thể đứng ở bên kia không? Ta không muốn hủy diệt cái phòng ở của ta” Tiểu Mạt tươi cười, biểu tình nọ, hoàn toàn không giống như là muốn đoạt đi tính mạng một người, mà là đang chơi một trò chơi mà thôi.

Diệp Vô Thần liếc mắt một cái vách tường phía sau, trong lòng khẽ động, nhưng hẳn còn chưa bắt đầu nói chuyện, lại nghe được Tiểu Mạt hì hì cười nói: “Đại ca ca, ta biết, người là một người thực giỏi hoạt, cho nên, ta phải lập tức giết chết người đây”.

Thanh âm dễ nghe hạ xuống, thiên không đã ở trong áp lực trở nên càng thêm âm u. Trong tiếng cười như chim hoàng oanh, hai đạo hào quang hắc ám từ trong tay Tiểu Mạt phóng thích mà ra, thổi quét gió hỗn loạn hướng Diệp Vô Thần công kích mà đi. Nàng vừa rồi còn lo lắng đem phòng ở cùng hủy diệt đi, giờ phút này ra tay lại không có do dự gì.

“Chủ nhân!” Nhận thấy được nguy hiểm thật lớn Nam Nhi ở trong kinh hoàng hô to ra. Cái cỗ lực lượng hắc ám này cho dù so ra kém Đồng Tâm, cũng sẽ không kém rất xa, một cao thủ thần cấp còn khó có thể ngăn cản, huống chi là Diệp Vô Thần hẳn.

355. Chương 354: Linh Hồn Không Gian (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 354: Linh hồn không gian (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần thần kinh đang căng thẳng khi tay nàng vừa mới có động tác liền phóng lên cao, như một mũi tên màu bạc bắn ra, hiểm hiểm tránh khỏi công kích của Tiểu Mạt, hắc ám phong từ dưới chân xẹt qua, gây cho hắn một loại hàn ý như thấu xương.

Xẹt... từng đợt tiếng hỗn loạn vỡ vụn vang lên, phòng nhỏ phía sau Diệp Vô Thần bị năng lượng hắc ám thổi quét trúng lấy tốc độ cắn nuốt cực kỳ đáng sợ, âm phong qua đi, để lại một mảng phế tích. Tiểu Mạt ngây người một chút, ngẩng đầu lên nhìn về phía Diệp Vô Thần trong không trung, có chút giận dữ một tiếng, vươn hai tay thu hồi, hướng về phía trước vươn ra, đối với Diệp Vô Thần trong không trung mà lôi kéo xuống.

Một cỗ lực xé rách trầm trọng từ trước ngực Diệp Vô Thần truyền đến, hầu như là không có lực chống cự gì, Diệp Vô Thần như một con rối từ không trung rơi xuống, rơi về phía Tiểu Mạt. Tiểu Mạt khước miệng lại cong lên, một bên nhìn hắn tới gần, một bên mỉm cười ra tiếng: “Đại ca ca, người hiện tại có thể chết rồi...”

Diệp Vô Thần bị kéo càng ngày càng gần, hắn không có giấy dựa, mà ở dưới lực lượng của Tiểu Mạt, lực lượng của hắn cho dù là giấy dựa cũng chỉ có phí công. Mà ánh mắt hắn, không có bị Tiểu Mạt mà làm cho kinh hoàng, mà là một loại sắc bén cùng trầm trọng nàng xem không hiểu.

“Hương Hương, đi!” Diệp Vô Thần trong lòng hô.

Long Hồ vừa mới bị đánh thức ở dưới ý niệm mệnh lệnh của hắn lập tức từ trong lòng Diệp Vô Thần nhảy lên, vọt mạnh hướng Tiểu Mạt. Long Hồ tốc độ rất nhanh, lúc trước lần đầu khi cùng Đồng Tâm giao thủ, thậm chí so với Đồng Tâm còn muốn mau hơn một ít. Lúc này tốc độ toàn bộ khai hỏa, tựa như một đạo bạch quang chột lóe mà qua. Cách quá gần, lại không hề phòng bị, Tiểu Mạt vừa mới ngẩng ra, đã bị Hương Hương đụng trúng thân thể, một vòng hào quang màu trắng từ trên người Hương Hương khuếch tán mà đi, đem Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt đều bao vây trong đó.

Xẹt một tiếng, xiêm y có chút cũ nát của Bình Nhi bị nàng chỉnh tề kéo xuống một đường thật dài, sau đó không hề cố kỵ nắm chân Lãnh Nhai lên, ở trong ánh mắt Lãnh Nhai không ngừng quẩn lên trên chân hắn, nàng động tác rất quen thuộc, chỉ chốc lát liền liên tục xé y phục của mình, đem chân Lãnh Nhai gắt gao băng bó lên.

“Toàn bộ bàn chân đều bị xuyên thấu, thương đến gân chân hay không thì không biết, bất quá cứ yên tâm đi, quá chút nữa ta cho bọn họ từ chỗ Quỷ bà lấy một ít thuốc tốt đến đây, cộng thêm Viêm hồn lực của ta, không quá vài ngày là người có thể khỏi hẳn. Hừ, may mắn người gặp được ta, nếu không có thể bị bắt hay không còn chưa nói tới, người cho dù thực còn có thể chạy đi, cái chân này cũng phế bỏ, người cần phải cảm tạ ta mới tốt”.

Bình Nhi vì Lãnh Nhai băng bó xong, phỉ phỉ tay, nói tiếp: “Được rồi, băng xong mà nói sẽ không cần lo lắng động đến vết thương, người cái chân này không được lộn xộn... Ngay cả động vào cũng không được, ta thật vất vả mới làm cho vết thương nơi đó ổn định xuống, nếu vết thương lại vỡ ra, ta vừa mất công cũng là vô ích”.

Lãnh Nhai: “...”

“Này! Người là đầu gỗ! Cho dù không muốn nói, ít nhất cũng phải đáp ứng một tiếng chứ” Bình Nhi lập tức đem chân Lãnh Nhai bỏ qua, động đến vết thương, Lãnh Nhai đau đến khé giật giật. Từ khi hắn đi vào địa phương này, hắn được nàng che dấu né tránh nguy cơ bị phát hiện, nay lại chăm sóc hắn cẩn thận như thế, loại này ân tình làm cho hắn cho đến nay còn có chút ngây thơ trong lòng không thể không sinh ra cảm kích, vì thế, theo nàng nói, hắn khẽ “ồ” một tiếng.

Bình Nhi: “...Quả nhiên là khối đầu gỗ. Thật sự là Diệp Vô Thần cho người tới sao?” Cảm thấy không thú vị Bình Nhi đành phải dời đi đề tài. Nàng bị nhốt ở nơi này ba năm, hoàn toàn đã không có tự do, bình thường tìm người có thể tận tình nói chuyện cũng khó, lúc này đối mặt Lãnh Nhai, nàng trong lòng như

sóng triều, nói chuyện cũng rất ít đình chỉ quá. Mà Lãnh Nhai trước mặt nàng, cùng nàng hoàn toàn tương phản.

“Đúng”.

“Kỳ quái, người xem cũng có chút lợi hại, bắt quá người điểm bản lãnh ấy, căn bản không có khả năng vụng trộm xông vào đây... Người là như thế nào thông qua Viêm Hồn Sa? Chẳng lẽ người biết bay? Không đúng không đúng, khi phi hành sẽ bị bám lực lượng dao động rất mạnh, đã sớm bị phát hiện... Người rút cuộc là tiến vào đây như thế nào? Đúng rồi, có phải hay không Diệp Vô Thần rất lợi hại kia mang người đến? Hẳn là không phải cũng đã muốn đến đây... Oa! Đúng rồi đúng rồi, thanh âm vừa rồi, có phải hẳn làm ra hay không, hẳn có thể hay không là ở...”

Bình Nhi một hồi trừng lớn ánh mắt nghe Lãnh Nhai, một hồi lẩm bẩm, một hồi lại làm ra vẻ mặt chờ mong đến mê say. Lãnh Nhai không biết nên trả lời như thế nào, đơn giản một chữ cũng không nói, yên lặng nghĩ mình kế tiếp nên làm như thế nào. Mà Bình Nhi trước mắt, từ khi nàng bắt đầu đến bây giờ hành động cùng ngôn ngữ, hẳn nhìn ra được, nàng như thế đối với hẳn, cũng ôm mục đích gì đó.

Chấn động trên mặt đất đã muốn bình ổn thật lâu, ở bên trong lao ngục im lặng này cũng nghe không đến tạp âm gì, duy chỉ có Bình Nhi lải nhải nói. Nàng khi nói chuyện vẫn chưa hạ giọng. Hiển nhiên, ở bên trong lao ngục không tính là nhỏ này, cũng chỉ giam một mình nàng.

“Cô vì cái gì phải giúp ta?” Lãnh Nhai nhìn chằm chằm ánh mắt nàng, lẳng lặng hỏi ra.

“Hừ, người cuối cùng nguyện ý nhiều lời vài tiếng... Ừm, vì cái gì phải giúp người đây... Bởi vì, thứ nhất, người muốn tìm là tiểu thư, ta lập tức liền đoán được, lợi hại như vậy, lại tìm tiểu thư, vạn nhất là Diệp Vô Thần tiểu thư thích thì sao. Thứ hai, ta nghĩ đến người có biện pháp xông vào, liền nhất định có thể có biện pháp đi ra ngoài, ta muốn để cho người mang ta đi ra ngoài... Hừ, không nghĩ tới, người bắt quá chỉ có một chút lợi hại như vậy, nếu người khác không giúp người, người cũng không có khả năng tiến vào, cũng không khả năng đi ra ngoài”.

Lãnh Nhai: “...”

“Hi, ta đem người chiếu cố, bảo vệ cho tốt, Diệp Vô Thần nhất định sẽ thực cảm tạ ta. Sau đó ở thời điểm mang người đi sẽ đem ta cũng mang đi ra ngoài. Ta ở trong này bị giam lâu như vậy, rất muốn ra ngoài đi tìm tiểu thư, không biết bảo bảo của nàng có sinh hạ hay chưa... Không đúng không đúng, là nhất định sinh hạ rồi, cũng muốn nhìn một chút có đáng yêu hay không...”

Lãnh Nhai phía trên trán thoáng xuất hiện ba đạo hắc tuyến. Nhưng dù sao, nàng đối với hẳn vốn cũng không có quan hệ gì.

“Nếu hẳn quá nhỏ nhen, không đem ta mang đi ra ngoài mà nói, hừ hừ... Ta sẽ không nói cho hẳn tiểu thư ở nơi nào. Ta là tỷ muội tốt nhất của tiểu thư, là người duy nhất biết tiểu thư ở nơi nào” Bình Nhi vẻ mặt đắc ý, giảo hoạt nói.

Lãnh Nhai toàn thân dâng lên một trận cảm giác vô lực. Nàng nói như vậy, cũng là đang nói cho hẳn... Muốn từ trong miệng ta biết tiểu thư ở nơi nào, không có cửa đâu! Trừ khi đem nàng mang đi ra ngoài.

Mà đối mặt với cô gái vừa mới giúp hẳn như vậy, chăm sóc hẳn như vậy, hẳn căn bản không thể tại loại tình cảnh này làm ra hành động cương bức. Mà Bình Nhi phía trước đối với hẳn tốt như vậy, làm sao không phải ở cố ý đem hẳn tiến vào loại hoàn cảnh này. Cô gái này tâm tư nhanh nhạy, cũng không phải tầm thường.

Hắn quay đầu nhìn về phía phương bắc, lắng nghe thanh âm bên kia. Hẳn không biết Diệp Vô Thần đã có thu hoạch hay chưa, từ bên trong tiếng vang vừa rồi, hẳn biết Diệp Vô Thần đã bị phát hiện, nhưng Lãnh Nhai cũng không lo lắng an toàn của hẳn, lấy năng lực có thể thuần di ngàn dặm của Diệp Vô Thần, khôn cảnh gì đều vây không được hẳn. Ít nhất hiện tại, hẳn chỉ có thể chờ Diệp Vô Thần tìm được hẳn, dẫn hẳn rời đi, nếu không với trạng thái chân phải bị thương của hẳn, căn bản không có khả năng chạy ra, cho dù không bị thương, cũng không khả năng độc thân rời Bắc Đệ Tông. Nếu là mang theo Bình Nhi, là lại càng không thể.

“Bọn họ đã trở lại” Nghe tiếng bước chân rất nhỏ xa xa, Lãnh Nhai thấp giọng nói.

Bình Nhi nghe vậy, vội vàng từ trên đất đứng lên, đem Lanh Nhai đỡ lên, giúp đỡ hần ngồi ở góc phòng nhỏ sáng sủa, chân thật nói với hần: “Lát nữa khi bọn họ lại đến đây, nhất định không được phát ra âm thanh, biết chưa... Yên tâm đi, bọn họ sẽ không tiến vào”.

Nàng cứ như vậy để cho Lanh Nhai ngồi ở góc sáng sủa kia, không có che đậy gì, hiển nhiên đối với người ngoài sẽ không đi vào rất có tự tin. Lanh Nhai không có nhiều lời, khẽ gật đầu. Bình Nhi lập tức bước nhanh tránh ra, đi đến trước cửa gỗ, đem mảnh cỏ dính máu kia đi xuống, dùng cỏ khô bên cạnh hoàn toàn bao trùm. Sau đó cầm lấy thanh kiếm dính máu nọ, cẩn chặt rằng, ánh mắt hơi nhắm, nhắm trên cánh tay mình mà vạch mạn xuống.

“Người!” Lanh Nhai chấn động, vừa muốn theo bản năng có động tác, lợi kiếm nọ đã muốn xẹt qua, ở phía trên cánh tay Bình Nhi họa ra một đạo vết thương thật dài, trong khoảnh khắc máu chảy ra, từng giọt rơi trên đất.

“Đều nói không cho phép ra tiếng!” Bình Nhi đau đến hít hơi khí lạnh, đồng thời không quên nghiêm mặt trừng mắt nhìn Lanh Nhai một chút. Sau đó bước nhanh đi ra ngoài, đem cửa gỗ thuận tay đóng lại.

“Cứu mạng! Hai người các người nhanh lại đây cho ta... Nhanh lên, cứu mạng!”

Thanh âm hô to sắc nhọn của Bình Nhi sau một khắc liền lớn tiếng vang lên ngoài cánh cửa, trong thanh âm thống khổ, ủy khuất, nghe như thế nào cũng không giống như giả bộ. Hai thủ vệ kia mới trở về, còn chưa có đứng vững sau khi nghe được thanh âm lập tức đình chỉ thảo luận đối với chuyện mới phát sinh vừa rồi, hoang mang chạy đi qua. Bình Nhi tuy rằng chỉ là một thị nữ, còn bị nhốt ba năm, nhưng tổng chủ phu nhân nhiều lần nghiêm lệnh qua không được ủy khuất nàng, hai người bọn họ nào dám chậm trễ.

Vừa mới đi qua, bọn họ liền nhìn thấy Bình Nhi đứng ở ngoài cửa, trường kiếm mang theo máu ngay ở bên chân nàng, mà một cánh tay áo nàng đã bị máu tươi nhiễm hồng, nhất thời nhất tề quá sợ hãi, hô lớn: “Bình Nhi tiểu thư, sinh ra chuyện gì!”

“Này! Hai người các người như thế nào giờ mới đến... Ô, khi ta luyện qua thanh kiếm của người, không cần thận đem chính mình cắt trúng... Các người nhanh đi tìm Quý bà lấy thuốc chữa thương tốt nhất đến đây, thuốc thoa ngoài da hay uống đều dùng, nhanh lên, nhanh đi, càng nhiều càng tốt!”

“Ồ!” Hai người đều rõ ràng choáng váng một chút, đối với nguyên nhân nàng bị thương muốn cười, mà lại cười không ra, trong lòng không được tự nhiên đến cực điểm, như thế nào đều muốn không rõ Bình Nhi cũng coi như là cao thủ là còn có thể chơi kiếm làm bị thương chính mình... Chẳng lẽ là bởi vì quá trầm uất, lại lâu lắm không đụng đến kiếm, kích động mà gây ra?

Nhưng vô luận như thế nào, nàng bị thương là thật sự, thanh trường kiếm nọ còn mang theo máu nằm trên mặt đất. Hai người liếc mắt nhìn nhau, một người trong đó vội vàng đi, một người còn lại tràn đầy bất đắc dĩ nói: “Bình Nhi đại tiểu thư, cô thật sự là bị chính mình làm bị thương? Cô không sao chứ?”

“Này! Người không mang ánh mắt sao, nơi này trừ ta ra thì còn lại một mình người, không phải ta chính mình làm bị thương, chẳng lẽ là người làm bị thương hay sao? Ô... Đau quá, người còn nói không có việc gì, có thể không có chuyện sao?” Bình Nhi ôm chỗ bị thương của mình, vẻ mặt thống khổ nói.

Người nọ co rụt cổ lại nói: “Lấy lợi hại của Bình Nhi đại tiểu thư cô, điểm bị thương nhẹ ấy thật sự không tính là cái gì... Khụ khụ, coi như ta cái gì cũng chưa nói qua, thuốc của Quý bà lập tức sẽ có. Làn da quý giá của Bình Nhi đại tiểu thư trăm ngàn lần cũng không thể lưu lại vết sẹo gì”.

“Hừ... Đúng rồi Tiểu Bát, vừa là chuyện gì xảy ra? Có phải sinh ra đại sự gì hay không?” Bình Nhi vẫn duy trì vẻ mặt thống khổ, nói sang chuyện khác nói.

Nhắc tới chuyện này, Tiểu Bát lập tức thay vẻ mặt ngưng trọng, hần gật gật đầu, còn chân thật nói: “Đại sự, rất lớn, lại là có người xông vào Bắc Đệ Tông chúng ta, trước đó, lại có thể không ai phát hiện ra hần”.

“Là ai là ai?” Tuy rằng cực lực che dấu, Bình Nhi vẫn như cũ áp lực không được tinh quang lập lòe trong đôi mắt lóe ra, cũng may, Tiểu Bát cũng không có chú ý tới.

356. Chương 355: Linh Hồn Không Gian (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 355: Linh hồn không gian (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Là Tà Đế! Cái Tà Đế kia quả nhiên là thần thông quảng đại như trong truyền thuyết... Người nhất định không tin, hần chỉ mới một mũi tên đã thương Tông chủ cùng Thất trưởng lão, Trường Khê trưởng lão, Phong Đường chủ, Lôi Đường chủ, Thủ Chân hộ pháp tất cả đều đã chết... Hiện tại, Tông chủ cùng Thất trưởng lão bế quan chữa thương, cao thấp trong tông đều đang tổ chức tang sự. Ài, người không thể đi ra bên ngoài chính mắt xem, người nhất định tưởng tượng không đến Tà Đế sẽ có bao nhiêu lợi hại” Nghĩ đến cái khe rãnh hầu như đem toàn bộ Bắc Đế Tông cắt thành hai nửa kia, hần không tự chủ được run run một chút.

“Tà Đế?” Được đáp án cùng chính mình sở liệu hoàn toàn khác nhau Bình Nhi trực tiếp há hốc mồm, sau đó lo lắng hỏi: “Như thế nào là Tà Đế, không phải Diệp...”

Từ “Diệp” mới ra khỏi miệng, nàng bỗng nhiên cảnh giác, lập tức thu nhỏ miệng lại không nói, lại hỏi: “Vậy Tà Đế đâu? Hần có bị bắt hay không?”

Tà Đế... chẳng lẽ hần lại là... Đúng rồi, Diệp Vô Thần nhất định không dám lấy thân phận chân thật chính mình xuất hiện đến mạo phạm Bắc Đế Tông, đến nỗi đưa tới Bắc Đế Tông đối với thân nhân hần trả thù, cho nên... nhất định là như vậy, nhất định đúng!

“Tà Đế ly khai. Đều không có người nhìn thấy hần là đi như thế nào” Tiểu Bát trừng mắt nhìn nói, “Lần này Tà Đế rõ ràng là tới khiêu khích cùng dương oai. Ài, Tà Đế này thực đáng sợ, hiện tại cao thấp trong tông đều đối với việc này đều nghị luận, liền xem lần này tông chủ sau khi xuất quan sẽ ứng đối như thế nào. Bất quá tông chủ đã muốn hạ lệnh sẽ xuống tay đối với Tà tông, về phần sau như thế nào, không phải tiểu tốt chúng ta có khả năng biết”.

“Đi rồi?” Bình Nhi lại há hốc mồm, ngay cả biểu tình thống khổ cũng không thấy. Nàng còn đau khổ ngóng trông Diệp Vô Thần đem nàng mang đi, sau đó mang nàng đi tìm Viêm Chỉ Mộng, ít nhất cũng phải rời khỏi Bắc Đế Tông, không nghĩ tới đáp án có được lại là... Đã đi rồi.

Hần nếu có thể thoải mái tiến vào một lần, liền nhất định có thể đi vào lần thứ hai... Còn có một đồng bọn ở trong này, chỉ cần coi chừng người gọi là Lãnh Nhai này, hần nhất định sẽ trở về tìm hần, cũng nói không chừng, hần căn bản không có đi, liền giấu ở một chỗ không bị người khác hiện trong tông... Nghĩ đến đây, tâm Bình Nhi vừa mới lạnh một nửa lại bang bang nhảy dựng lên. Lúc này, Tiểu Cửu vừa mới đi tìm Quỷ bà lấy thuốc cũng bước chân vội vàng chạy trở về, trong lòng ôm một cái bình nhỏ cùng hai cái túi nhỏ: “Bình Nhi đại tiểu thư, thuốc này là ta lấy đến đây, Quỷ bà nói...”

“Được rồi được rồi, không cần người nói, ta biết dùng như thế nào... Này! Sao lại có chút như vậy, ta không phải bảo các người lấy nhiều chút sao?” Bình Nhi đem bình bình túi túi trong tay hần chụp qua, ngắm nghía vài lần, thực không hài lòng nói.

“Cái này... Quỷ bà nói đã là nhiều rồi, ta nói là Bình Nhi đại tiểu thư bị thương, Quỷ bà mới cho ta nhiều như vậy, để cho cô ở tại chỗ này dùng. Ồ, có cần kêu Trường Trục trưởng lão đến hay không, hần kiêm tu quang minh ma pháp...”

“Không cần không cần, chút thương nhỏ này ta tùy tiện đối phó là tốt rồi... Được rồi, các người nhanh đi ra ngoài, đi mau đi mau” Bình Nhi không kiên nhẫn phát phát tay, đi trở về trong phòng, đem cửa đóng lại.

Tiểu Bát Tiểu Cửu hai mặt nhìn nhau, cũng không vì thế mà kinh ngạc. Tính tình Bình Nhi, bọn họ ba năm này sớm đã quen thuộc rồi. Bọn họ thường xuyên cảm thán, nơi này giam thị nữ đại tiểu thư trừ bỏ không có tự do ra, so với bọn hắn còn muốn thoải mái hơn.

Bình Nhi lỗ tai dán ở trên cửa, vẫn chờ hai người đi xa, mới vỗ ngực, chạy chậm đến trước người Lãnh Nhai, ngồi xổm xuống, đem chân phải hất một phát kéo qua, bắt đầu cởi lớp vải vừa mới băng lên: “Quý bà là người có y thuật giỏi nhất Bắc Đệ Tông ta, tuy rằng mặt mày có chút dọa người, bắt quá đối với người rất tốt. Bà ta chế tác thuốc là thiên hạ vô song, nhất là đối với ngoại thương có năng lực khép lại rất mạnh. Vài năm trước, trên người ta có vài chỗ xương bị gãy, dùng thuốc của Quý bà, không đến bảy ngày thì đã đỡ hơn rất nhiều”.

Lãnh Nhai lẳng lặng nhìn nàng cúi đầu bận việc, nghe nàng vẫn không gián đoạn nói chuyện, khi nàng bắt đầu ở trên vết thương của hắn bắt đầu bôi thuốc, ánh mắt hắn dừng ở trên cánh tay phải nàng hỏi: “Cánh tay phải của cô, làm sao vậy?”

Bắt đầu từ khi nàng vừa mới đem giày của hắn không chút khách khí lôi xuống, hắn liền nhận thấy được, nàng luôn thói quen dùng tay trái, cánh tay phải cho dù động, cũng không phải linh hoạt như vậy, có khi động tác cánh tay phải nhìn qua còn thực không được tự nhiên.

Bình Nhi động tác hơi ngừng một chút, sau đó không thèm quan tâm nói: “Không có gì, ba năm trước đây không cẩn thận bị gãy mà thôi... Thuốc Quý bà rất tốt, chỉ là chậm một chút, không tiếp tốt”.

Lãnh Nhai: “...”

Ba năm trước đây vào một đêm bỗng nhiên rơi tuyết kia, nàng vì ngăn lại Viêm Tịch Minh, không để ý mệnh gắt gao giữ chặt hắn. Hậu quả, là cánh tay phải nàng xương cốt gãy làm ba đoạn, xương sườn bị gãy ba cây, chịu nội thương lại làm cho nàng suốt một tháng tê liệt nằm ở giường. Sau khi khép lại, lại bị nhốt tại nơi này, trong vòng ba năm mất đi tự do.

“Vậy cô vì cái gì bị nhốt tại nơi này?” Bình Nhi vừa mới lộ ra một cái chớp mắt buồn bã nọ, hắn không có quên. Tâm, bỗng nhiên tê rần theo. Không tự chủ được, hắn hỏi ra những lời này.

“Ta à...” Bình Nhi ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, đem bình thuốc buông xuống, bắt đầu giúp hắn một lần nữa băng bó: “Cái này nói cũng không có gì. Lại nói tới, còn không phải muốn trách Diệp Vô Thần kia. Vào ba năm trước đây, tiểu thư ở đại hôn cùng thiếu chủ bỗng nhiên xuất hiện... cái phản ứng kia, sau đó đã bị tra ra có bầu. Mà thiếu chủ cho tới bây giờ vốn không có chạm qua tiểu thư. Cho nên thiếu chủ, tông chủ, còn có phu nhân đều thực tức giận, bọn họ cùng tiểu thư cảm tình nhiều như vậy năm, cũng không nghĩ tới trọng trách phạt nàng, nhưng muốn nàng phải bỏ đi tiểu bảo bảo. Tiểu thư lại như thế nào mà đồng ý...”

Đắp thuốc xong, Bình Nhi đem bình thuốc buông xuống, một lần nữa băng bó cho hắn: “Sau đó, ngày đó thiếu chủ bức tiểu thư bỏ đi tiểu bảo bảo, tiểu thư không đồng ý, thiếu chủ đã dùng sức mạnh, sau đó ta liền ngăn trở... Mất đại lực khí, cuối cùng cần thiếu chủ một hồi, để cho tiểu thư đào tẩu, sau đó, thiếu chủ đen mặt trở về, ta vừa thấy sắc mặt của hắn, đã biết tiểu thư nhất định đã muốn đào tẩu. Sau đó, ta cũng không còn nhìn thấy tiểu thư nữa. Người trong tông, cũng đều không biết nàng đi nơi nào. Buổi tối ngày đó, bên ngoài tuyết rơi rất lớn, nhất định là có trận tuyết này che dấu, tiểu thư mới đào tẩu đi được. Xem ra ông trời đều là giúp tiểu thư đào tẩu, phải biết rằng, Quý Thủy quốc cho tới bây giờ đều là không có tuyết rơi”.

“Sau đó, ta đã bị giam đến nơi này. Thiếu chủ vốn tức giận, muốn đem ta giam vào địa lao kia, nhưng phu nhân nói, thiếu chủ cũng không thể không đáp ứng. Phu nhân thực thích ta, đối với ta vẫn đều rất tốt, tuy rằng ta phạm vào lỗi rất lớn, nàng vẫn như cũ luôn che chở ta. Liền ngay cả hai người bên ngoài nọ... Bọn họ một người tên là Tiểu Bát, một người tên là Tiểu Cửu, phu nhân cùng bọn họ nói rất nhiều, không thể để cho ta mất hứng, chịu ủy khuất, nếu không sẽ hối tội bọn họ”.

Đem vạt áo quần lại xong, Bình Nhi vỗ vỗ tay, lại tùy ý buộc thuốc lên trên ánh tay của mình. Tuy rằng lúc trước biểu hiện ra bộ dáng bị thương rất nặng. Nhưng đối với chính mình, nàng nào dám cắt quá sâu, mới chảy máu không bao lâu đã bị nàng dùng Viêm hồn lực bịt lại.

“Nơi này chỉ có một mình cô?” Lãnh Nhai hỏi. Hắn phát hiện, đáy lòng mình còn muốn hiểu về nàng càng nhiều.

“Đúng, hiện tại chỉ có một mình ta. Người nếu đến sớm hai ngày mà nói, sẽ không chỉ một mình ta. Mấy ngày hôm trước Thập Lục Đường chủ say phát điên, bị nhốt tại nơi này ba ngày... Bình thường đi vào nơi này đều là giam lại để tĩnh tâm lại, bị giam lâu giống như ta hình như cũng là lần đầu tiên. Đây, người vừa rồi có nghe hay không, Tà Đế đã muốn đi rồi... Hừ, Tà Đế, chính là Diệp Vô Thần”.

Bình Nhi không hỏi hắn, mà là trực tiếp lấy ngữ khí khẳng định nói ra, sau đó cẩn thận nhìn phản ứng Lãnh Nhai.

Lãnh Nhai trầm mặc.

Mà hắn trầm mặc, đối với Bình Nhi mà nói hoàn toàn tương đương với thừa nhận.

“Hô...” Bình Nhi vỗ ngực: “Hắn quả nhiên thật là lợi hại, ngay cả Tông chủ cùng Thất trưởng lão đều dể thương. Hắn nếu mạo hiểm nguy hiểm lớn như vậy tìm đến tiểu thư, như vậy có tình có nghĩa, nhất định cũng sẽ trở về tìm người, như vậy mà nói... Ồ? Kỳ quái, hắn một mình đến là tốt rồi, ra vào tự nhiên. Vì cái gì còn phải dẫn người đến đây, kỳ quái...” Bình Nhi bỗng nhiên nhớ tới một chỗ khó hiểu, vẻ mặt quái dị đánh giá Lãnh Nhai, trong miệng lẩm bẩm.

Bắc Quỷ Thủy quốc, Tử vong chi địa không người dám đặt chân tới.

Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt lặng lẽ đứng thẳng cùng một chỗ, cách thật sự rất gần. Một người nào chỉ cần lại đi về phía trước một bước, là có thể đụng chạm đến thân thể đối phương. Nhưng kỳ dị, hai người bọn họ lại đều vẫn bảo trì im lặng chết chóc, toàn thân cao thấp vẫn không nhúc nhích, ngay cả sóng mắt đều không có rung chuyển gì, không có tiêu cự thẳng tắp nhìn phía trước... Cùng hai sinh mệnh trước đó bị Tiểu Mạt cướp đi giống nhau như đúc.

Không gian màu trắng, mênh mông vô bờ. Chung quanh, đỉnh đầu, dưới chân đều chỉ là một màu trắng thuần khiết nhất. Giống như, ngay cả không khí đều là màu trắng.

“Nơi này...” Thanh âm nghi vấn của Nam Nhi ở trong thức hải quanh quẩn.

“Là linh hồn không gian Hương Hương chế tạo” Trong thế giới trắng xóa, Diệp Vô Thần hồi đáp. Tùy theo lại nhẹ nói một tiếng: “Hiện tại, cũng chỉ có phương pháp này”.

Lúc trước, hắn chính là bị ý thức Hương Hương tính cả Ngưng Tuyết chế tạo ra linh hồn không gian kỳ dị. Hương Hương loại năng lực này mang theo một loại tính cưỡng chế kỳ lạ, hắn rõ ràng có được linh hồn lực, nhưng lại không có ngăn cản cùng phát hiện gì đã bị dẫn theo đi vào, sau đó ý thức một mảng mơ hồ.

Đối mặt lực lượng Tiểu Mạt phóng xuất ra hắn không thể chống lại, hắn bị bắt vận dụng năng lực này của Hương Hương. Đem linh hồn của hắn, còn có linh hồn Tiểu Mạt, mang vào linh hồn không gian này. Cứ như vậy, nàng liền không thể đối với hắn làm ra thương tổn, ít nhất trước khi nàng thoát ly khỏi linh hồn không gian này là không thể. Nguyên bản Hương Hương khi duy trì không gian này, linh hồn chính mình cũng tồn ở trong đó, mà Diệp Vô Thần sau khi trở thành chủ nhân nàng, ngay cả linh hồn chủ nhân này cũng phải tồn tại ở trong đó, nếu không linh hồn không gian sẽ tự động tán loạn.

“Ồ? Nơi này là địa phương nào vậy? Địa phương thật kỳ quái” Phía trước, truyền đến thanh âm mang theo kinh ngạc nhẹ nhàng cùng khó hiểu của Tiểu Mạt, nhưng lập tức, nàng lại trả lời cho chính mình: “Hình như là linh hồn không gian, hi, muốn dùng thứ này đến vậy khôn ta sao?”

Theo thanh âm, Diệp Vô Thần đi về phía trước, không cần đi quá xa, liền ở trong thế giới trắng xóa kia, thấy được thân ảnh nhỏ bé màu vàng nhạt của nàng đang nhìn về phía mình. Hắn dừng lại ở phía trước nàng, mỉm cười nói: “Tiểu Mạt lợi hại như vậy, nơi này đương nhiên vậy không được người”.

“Ồ? Hi hi, đại ca ca nói chuyện thật kỳ quái, người có tin ta có thể lập tức liền từ nơi này đi ra ngoài hay không, đem người giết chết đi” Tiểu Mạt cười hi hi nói. Từ “giết” kia khi từ trong miệng của nàng nói ra, là tự nhiên thông dong như vậy.

“Đương nhiên tin tưởng, bất quá tiểu muội muội, trước khi người đem ta giết chết, có thể nói chuyện cùng ta có được không? Nơi này không có người khác. Hơn nữa, thế giới này nơi nơi đều là màu trắng, tiểu muội muội sẽ không cảm thấy dễ chơi quá sao?” Diệp Vô Thần nói, lại hướng nàng đến gần vài bước.

357. Chương 356: Thời Gian Cùng Không Gian Trở Chú

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 356: Thời gian cùng không gian trở chú

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Đại ca ca, ta đã quan sát người thật lâu thật lâu, người thật sự là một người rất giỏi hoạt, ta sẽ không để người làm cái gì, muốn đem người lập tức giết chết mới được” Tiểu Mạt duy trì nụ cười nhẹ thắm thấy ý lạnh lẽo, đôi chân mây tinh tế như trắng rằm mi nhẹ nhàng nhú lại, linh hồn lực thuộc về nàng chợt phóng thích, bỗng nhiên, không gian màu trắng rung chuyển lên rất nhỏ.

“Vậy có thể nói cho ta biết trước, vì cái gì muốn giết ta hay không?” Cảm thụ được không gian chấn động, Diệp Vô Thần hơi ngưng mi, lập tức lại khôi phục bình tĩnh, bình thần hỏi.

“Ta có nói qua cho người, bởi vì đại ca ca nhìn không được hợp mắt, cho nên phải đem người giết chết” Tiểu Mạt cười khê hồi đáp.

“Nhất định phải đem ta giết chết sao? Bất quá tiểu muội muội, lấy lợi hại của người, rõ ràng có thể lập tức liền từ nơi này rời đi, vì cái gì còn muốn cố ý cùng ta nói nhiều thêm vài câu, cũng không phải muốn giết ta như vậy, đúng không?” Diệp Vô Thần nhẹ nhàng nói. Lấy năng lực của Hương Hương lúc này, mặc dù có thể dễ dàng đem linh hồn Tiểu Mạt đưa vào không gian linh hồn, nhưng Tiểu Mạt lực lượng to lớn muốn gấp Hương Hương không biết bao nhiêu lần, muốn thoát đi nơi này, thật sự là dễ như trở bàn tay.

Thế giới màu trắng rung chuyển bất an đình chỉ, đôi mày của Tiểu Mạt nguyên bản ngưng tụ lại giãn ra: “Đại ca ca, người quả nhiên là thông minh. Ta thực sự có một chút không nỡ giết người, có biết vì cái gì không? Bởi vì, người thật sự là một người rất thú vị, hai người nọ, đều đi theo bên cạnh người, trên người người, nhất định có rất nhiều bí mật”.

“Người muốn biết bí mật của ta?” Diệp Vô Thần hỏi.

“Không muốn”.

“Vậy tiểu muội muội, người có thể nói cho ta biết bí mật của người không?”

“Đó không có khả năng, bí mật của ta, ai cũng không thể biết, đại ca ca người biết một ít bí mật nhỏ của ta, cho nên người nhất định sẽ chết” Tiểu Mạt vẫn cười nhẹ nhàng như trước, trong thanh âm ẩn sâu sự lạnh như băng thủy chung vẫn chưa biến.

“Bí mật của người? Là bí mật người giết chết cha mẹ chính mình sao? Vậy người vì cái gì muốn giết đi cha mẹ của người?”

“Bởi vì giết bọn họ, ta là có thể đi tìm cha mẹ mới”.

“Cha mẹ mới? Vì cái gì muốn tìm cha mẹ mới?”

“Hi hi hi hi, bởi vì có cha mẹ mới, là có thể lại giết chết bọn họ” Tiểu Mạt hơi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, mang theo vẻ mặt mỉm cười trả lời hắn. Dưới nụ cười như thiên sứ, lời nói ra lại mang theo sự đáng sợ làm cho người ta không rét mà run.

Diệp Vô Thần: “...”

Hắn trầm mặc đi xuống, đã không cần hỏi nữa. Hắn đã biết, đã đoán được bảy tám phần. Hắn hỏi ra mấy câu nói đó, chỉ vì chứng thực suy đoán của chính mình.

“Người hận cha mẹ người một trăm năm trước, người rời khỏi nhà, đến nơi đây tìm thứ mà cha mẹ người muốn, người đã tìm được rồi, nhưng không có biện pháp lấy đến tay, sau đó, người ngay cả nhà đều đã muốn mà không có cách trở về, chỉ có thể ở tại chỗ này, ở trong cô độc mà quanh quẩn nơi đây, khổ nóng trông cha mẹ người đến đưa người trở về”.

Tiểu Mạt: “!!”

Nhìn song đồng của Tiểu Mạt lập tức trở nên đại ra, Diệp Vô Thần tiếp tục chậm rãi nói: “Một năm, hai năm, mười năm mấy chục năm, trăm năm, người vẫn chờ, chờ cha mẹ người đem người mang về. Nhưng hơn một trăm năm đi qua, bọn họ vẫn như cũ chưa có tới, người không phải thuộc loại người đại lực này. Mọi người chung quanh, đều đã là kẻ địch của người, người ở trong này chỉ có thể vĩnh viễn cô độc, chỉ có thể vĩnh viễn tránh né tất cả khả năng trở thành sự nguy hiểm. Mà ở trong hơn trăm năm không một ngày vui vẻ này, người chờ đợi biến thành thất vọng, lại biến thành tuyệt vọng, lại ở trong tuyệt vọng biến thành oán hận, oán hận tích lũy, biến thành oán hận sâu đậm. Người có biết, người bị cha mẹ chính mình vứt bỏ, bọn họ sau khi người rời đi căn bản không có để ý sinh tử của người, thậm chí, đã muốn quên người tồn tại. Người chỉ có thể vĩnh viễn ở tại đại lực không thuộc về người mà tồn tại. Vì thế, ở mỗi ngày chờ đợi cha mẹ người, đã bắt đầu tìm kiếm nơi để phát tiết oán hận, một trong số đó chính là tìm kiếm người diện mạo giống với cha mẹ người, làm cho bọn họ biến thành con rối của người, cha mẹ người, sau đó có cha mẹ làm bạn mà tìm kiếm ám áp năm đó khi có cha mẹ ở bên người, sau đó lại không lưu tình chút nào giết chết bọn họ”.

Tiểu Mạt lắng lắng nghe, không có ngắt ngang hắn, chỉ là nụ cười hồn nhiên trên mặt đã biến mất, bao trùm ở trên đó, là một loại âm trầm lạnh như băng.

Diệp Vô Thần than nhẹ một tiếng: “Tiểu muội muội, ta nói có đúng không?”

Tiểu Mạt nhìn hắn, khóe mắt nhẹ động, đôi môi nhẹ nhàng cong lên: “Đại ca ca, xem ra người có biết bí mật, so với ta còn muốn nhiều hơn, ta hiện tại thực rất muốn... rất muốn giết chết người”.

Diệp Vô Thần không có để ý bên trong thanh âm của nàng không chút nào che lấp sát khí sát tâm, nói tiếp: “Người thực yêu cha mẹ người, có đúng không?”

“Yêu? Hừ... ta hận bọn họ” Tiểu Mạt hàm răng cắn mạnh nói.

Diệp Vô Thần nhẹ nhàng cười nói: “Không có yêu, sẽ không oán hận. Yêu càng sâu, hận càng dày, chỉ có từng thực yêu thực thương bọn họ, tại bọn họ không đúng đối với người, vứt bỏ người thì mới có thể oán hận sâu như vậy, khắc cốt như vậy. Nếu người không thương bọn họ, vì cái gì không trực tiếp giết chết những người đó, mà lại để cho bọn họ làm cha mẹ người một đoạn thời gian. Đó là bởi vì, người thực rất tưởng niệm thời điểm lúc trước ở bên người bọn họ. Rất tưởng niệm cha mẹ người”.

“Người nói vậy, ta mới không nghĩ tới bọn họ! Là bọn họ thực có lỗi với ta!”

Diệp Vô Thần lắc lắc đầu: “Đứa trẻ nói dối, cũng không phải là đứa trẻ tốt”.

Thần sắc Tiểu Mạt, có rõ ràng hỗn loạn. Diệp Vô Thần nói, thẳng tắp đánh nhập vào chỗ sâu nhất trong lòng nàng. Nàng âm trầm hạ mặt, lạnh nhạt nói: “Đại ca ca, người biết nhiều lắm, ta thực sẽ giết người”.

“Ta biết rất nhiều sao? Vậy người có tin hay không, bí mật của người, ta biết xa xa không chỉ nhiều đó”.

Tiểu Mạt: “...”

Diệp Vô Thần ánh mắt mơ hồ, ở trong suy tư nhẹ nhàng nói: “Hơn một trăm năm trước, vì tìm kiếm thứ mà cha mẹ người muốn, người mang theo rất nhiều người, dùng phương pháp kỳ diệu đi tới Thiên Thần

đại lục. Các người rất mạnh, so với người của Thiên Thần đại lục thì cường đại hơn nhiều, ngay cả những người lợi hại của thiên thần đại lục, cũng không có thể là đối thủ của các người. Ở trong hoành hành vô kỵ, người rốt cuộc tìm được thứ đầu tiên mà người muốn tìm kiếm, đi đến phía nam Thiên Long quốc, đánh bại Cực Viêm Thiên Long nơi đó lấy được Hỏa Long Châu. Nhưng không nghĩ tới là, ở thời điểm người tìm được Cực Viêm Thiên Long, hai thần sứ đến từ Thần Chi đại lục, đặc biệt đến chế tài các người cứu vớt Thiên Thần đại lục đi tới nơi này, dùng thời gian vài ngày đem những người mà người mang đến toàn bộ giải quyết, cuối cùng, còn tìm đến người, muốn đem người trực tiếp giải quyết”.

Tiểu Mạt: “...”

“Hai thần sứ, Bạch Dực thần sứ cùng Hắc Dực thần sứ sử đều có rất thực lực cường đại, một ai trong đó đều có khả năng đem người đánh bại, huống chi hai người liên thủ, còn muốn thêm một Cực Viêm Thiên Long nữa. Vì thế người chỉ có thể chạy trốn, từ phía nam Thiên Long quốc nhằm hướng bắc bỏ chạy, vẫn chạy trốn tới phía bắc Thiên Long quốc, chạy trốn tới không đường có thể trốn mới cùng hai thần sứ nọ triển khai kịch chiến. Nhưng cuối cùng, hai người các nàng cũng không có đánh bại người. Bởi vì, người dùng phương pháp đặc thù gì đó...” Diệp Vô Thần thoáng một chút, trong đầu hiện lên dáng người của Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, nói tiếp: “Tạo thành kết cục lưỡng bại câu thương”.

Tiểu Mạt, chính là thủ lĩnh của Ma lúc trước dẫn dắt Ma giới xâm nhập Thiên Thần đại lục, tìm kiếm thủy hỏa phong thổ tứ thánh châu!

Cơ sở mà Diệp Vô Thần suy đoán là từ tin tức ngắn gọn Cực Viêm Thiên Long trước khi chết truyền lại cho hắn, còn có truyền thuyết từ hơn trăm năm trước Sở Thương Minh kể cho hắn biết. Từ trên thời gian này, lúc trước Hắc Bạch thần sứ dùng một tháng thời gian đem ma binh tiêu diệt, mà trước một tháng này, thủ lĩnh của Ma đã biết được Hỏa Long Châu phía nam ở Thiên Long quốc. Nhưng từ Hỏa Long Châu trong thập thánh châu dựng dục mà sinh Cực Viêm Thiên Long dữ dội cường đại, tại một tháng này vẫn tồn tại, ý nghĩa thời gian một tháng này, thủ lĩnh của Ma vẫn không có cách nào đem Cực Viêm Thiên Long đánh chết để có được Hỏa Long Châu. Đồng thời, Đồng Tâm hiện tại thực lực so với Hắc Dực thần sứ năm đó yếu kém rất nhiều, mà so với Cực Viêm Thiên Long trạng thái toàn thịnh cũng kém một ít, nhưng kém cũng không xa xôi. Bởi vậy cũng biết, nếu là Hắc Bạch song sứ năng lực tương đương mà nói, một ai trong đó thực lực cũng không dưới thủ lĩnh của Ma.

Nhưng các nàng giao chiến kết cục cũng là vậy.

Mà biểu tình Tiểu Mạt, chứng minh suy đoán của hắn cho tới nay cũng không sai lắm. Lúc trước, Cực Viêm Thiên Long ở sinh mệnh cuối cùng từ ở ngoài ngàn dặm truyền cho hắn chỉ có một từ Ma!

Hỏa Long Châu trên tay Tiểu Mạt, còn có lực lượng hắc ám cường đại nàng có được, đều đã chứng minh nàng chính là Ma kia.

Ma, một cái danh từ tượng trưng cho đáng sợ, tội ác, xấu xí, thô bạo cùng với các loại cảm xúc phản diện, ai lại sẽ nghĩ đến, cô gái nhỏ nhỏ có bề ngoài đáng yêu này, sẽ là một thủ lĩnh của Ma năm đó.

“Người vì sao lại biết những cái này, đó là các nàng nói cho người? Không đúng các nàng rõ ràng ở trong nguyên rửa, đã quên đi quá khứ!” Tiểu Mạt trầm thấp cười nói. Nàng giờ phút này ý cười, hoàn toàn không nên thuộc về một cô gái nhỏ hơn mười tuổi.

“Không ai nói cho ta biết, ta đoán được mà thôi” Diệp Vô Thần tùy ý nói, “Hiện tại nên là người trả lời ta, lúc trước, người là như thế nào từ trong tay Hắc Bạch thần sứ đào thoát? Có phải người dùng cấm kỵ ma khí đáng sợ gì đó hay không”.

Tiểu Mạt không nói gì, nhìn hắn thật lâu thật lâu, mới nheo lại hai mắt, lãnh đạm nói: “Đại ca ca, người lại đoán đúng rồi, hai người các nàng thật là lợi hại, nhất là cái tỷ tỷ Bạch Dực xinh đẹp kia, nàng có quang minh cùng sinh mệnh lực mà ta sợ hãi nhất, cho dù chỉ có một mình nàng, cũng đủ để đem ta đả bại. Ngay tại thời điểm các nàng muốn đem ta đánh bại, ta chỉ có thể sử dụng cấm kỵ ma khí mà năm đó mẫu thân cho ta làm cho chúng ta ba cái, đồng thời tiến nhập thời gian cùng không gian trở chú”.

“Thời gian cùng không gian trở chú?” Diệp Vô Thần nhỏ giọng lặp lại những lời này, mày cau lại.

“Hi hi, tuy rằng ma khí nọ chỉ có thể dùng một lần, thời điểm dùng ngay cả chính mình đều trốn không

thoát, bất quá đó thật sự là một món ma khí chơi rất tốt. Ở trong thời gian vận vẹo, thân thể chúng ta đều về lại thời điểm rất nhỏ rất nhỏ, liền ngay cả lực lượng, cũng về lại thời điểm kia, duy nhất hoàn toàn giữ lại chỉ có trí nhớ. Ở trong không gian vận vẹo, ba chúng ta bị đưa đến địa phương khác nhau. Khi ta tỉnh lại, ta chính là tại cái địa phương này. Sau đó, những người khác nơi này đều chết hết. Nơi này, thành nhà của ta”.

Diệp Vô Thần: “...”

358. Chương 357: Ta Muốn Người Là Phụ Thân Của Ta!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 357: Ta muốn người là phụ thân của ta!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Lực lượng ba người chúng ta đồng thời rút lui như hồi còn nhỏ, bất quá, ta một chút cũng không lo lắng hai người các nàng sẽ lại tìm đến ta... Hì hì, người Thần Chi đại lục là không thể tùy tiện đi vào cái Thiên Thần đại lục này, nếu không sẽ bị nguyên rửa rất mạnh. Thần Chi đại lục phải ở khi Ma đảo loạn Thiên Thần đại lục ra tay tương trợ, hai người các nàng nguyên bản là vì tiêu diệt ta mà đến, cho nên sẽ không bị nguyên rửa, nhưng ở trong thời gian vận vẹo, các nàng về lại khi nhỏ, cũng sẽ thành hai người khác, sẽ không được giữ lại bảo hộ sẽ không bị nguyên rửa trước đó... Hì, giống như là ta nghĩ, các nàng đều đã bị nguyên rửa của Nam Hoàng Bắc Đế năm đó thiết hạ, hai người, đều quên quá khứ, cái Bạch Dực thần sứ kia, ngay cả lực lượng đều bị phong tỏa... Đại ca ca, người thông minh như vậy, nhất định biết, các nàng, chính là lúc trước Bạch Dực thần sứ cùng Hắc Dực thần sứ”.

Diệp Vô Thần: “...”

“Nhưng người nhất định không biết, Bạch Dực thần sứ trở nên rất nhỏ, thương trên mặt, chính là hai đạo phong tỏa toàn bộ lực lượng của nàng, cũng là nguyên rửa thông thả cắn nuốt sinh mệnh nàng. Nếu như mất đi hai đạo vết thương này, nàng sẽ khôi phục lực lượng của nàng. Nếu không có cách nào giải trừ nguyên rửa này mà nói... Nàng chẳng những vĩnh viễn cũng sẽ không có lại quang minh cùng sinh mệnh lực lúc trước, mà ngay cả căn nguyên sinh mệnh lực của nàng sẽ bị cắn nuốt từng chút một, thẳng đến sinh mệnh lực khô kiệt... Đại ca ca, nàng hiện tại có phải thực thích ngủ hay không, hì hì hì hì”.

Diệp Vô Thần: “!!”

Tuyết Nhi: “...”

Diệp Vô Thần trong lòng nhất thời loạn, sự tình quan hệ đến Ngưng Tuyết, hắn luôn không thể bảo trì tâm hải bình tĩnh. Hắn gắng tự đem suy nghĩ di chuyển, cố gắng loại bỏ lời Tiểu Mạt nói. Thời gian cùng không gian nguyên rửa... Cái này, chính là nguyên nhân thân thể các nàng nhỏ đi, tuổi rút lui. Mà trừ bỏ trí nhớ, khôi phục tới hơn mười tuổi không chỉ có thân thể cùng lực lượng các nàng, liền ngay cả tâm tính các nàng, cũng về tới cái kia tuổi. Biểu hiện của Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, lại nơi nào có một chút bộ dáng người lớn. Liền ngay cả Tiểu Mạt trước mắt, một người tiếp một người “đại ca ca” cũng kêu vô cùng tự nhiên, không nửa điểm không được tự nhiên. Sớm ở lơ đãng bỏ qua chính mình ít nhất đã hơn trăm tuổi rồi.

“Cám ơn người nói cho ta biết cái này” Diệp Vô Thần ánh mắt ôn hòa nhìn Tiểu Mạt, nhẹ giọng nói. Ngưng Tuyết đã bị nguyên rửa, là do phong ấn kỳ dị trên mặt, còn có ký ức toàn bộ bị đánh mất, cùng với gần trăm năm ngủ say. Mà Đồng Tâm, nàng đánh mất ký ức, ngủ say hơn mười năm, đồng thời còn rối loạn tâm tính, trở nên thị huyết thị sát.

“Đại ca ca không cần cảm tạ ta, bởi vì ngươi lập tức sẽ chết”.

Diệp Vô Thần lơ đãng cười, đi về phía trước vài bước, đi tới trước người nàng, cúi gập thắt lưng, ánh mắt nhìn nàng cự ly gần: “Tiểu muội muội, ngươi vì cái gì sợ người khác nhìn thấy bí mật của ngươi?”

“Bởi vì đã biết bí mật của ta, nếu ta không giết ngươi, ngươi sẽ mang rất nhiều người thật là lợi hại đến giết chết ta” Tiểu Mạt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn cùng hân hoan đối diện.

“Ô? Ngươi vì cái gì sẽ nghĩ như vậy? Ta vì cái gì sẽ muốn cho người ta tới giết ngươi?” Diệp Vô Thần một bên mỉm cười, một bên khó hiểu hỏi.

Hắn ý cười ôn hòa mang theo một loại sức cuốn hút cùng lực sát thương tự nhiên, lúc trước Ngưng Tuyết, chính là ở dưới hân mỉm cười mà buông xuống toàn bộ đề phòng, không có do dự gì để cho hắn dắt tay mình, trở thành muội muội của hắn. Ở bên trong ánh mắt hắn, Tiểu Mạt cảm giác được trong lòng có cái gì đó bị nhẹ nhàng xúc động một chút, ánh mắt cũng mang theo một chút mê ly, nhưng lập tức lại trở nên lãnh tĩnh: “Bởi vì ta là ma, là ma mà con người các ngươi sợ hãi cùng chán ghét, ở trong mắt các ngươi, chúng ta là thứ xấu nhất hẳn là phải giết chết”.

Ma đối với người mà nói trời sinh chính là kẻ địch. Vô luận đối với người, hay là đối với ma. Những lời này ở thật lâu thật lâu trước kia đã thành một cái công lý, mà nơi nó phát ra, nguyên tự hỗn loạn thoát phá, sau khi Thiên Thần đại lục hình thành cũng dần dần thành thực, ma đối với Thiên Thần đại lục lần lượt xâm nhập cùng quấy rầy. Vì thế, trên sử sách con người ghi lại ma đáng sợ cùng tàn bạo. Ma, liền như vậy trở thành thiên địch của con người. Một chữ ma, cũng bị quang lên cái áo khoác cùng hung cực ác. Tiểu Mạt ở Thiên Thần đại lục tồn tại trăm năm, lại như thế nào không biết ma đối với người mà nói có ý nghĩa gì.

Diệp Vô Thần đoán được nàng sẽ nói như vậy, có chút buồn cười nói: “Vì cái gì mà nói ma là xấu xa nhất, đáng chết nhất? Tiểu Mạt, ngươi cảm thấy chính mình rất xấu sao?”

“Ta đương nhiên rất xấu, năm đó, chính là ta dẫn theo người của ta đi tới nơi này, còn giết rất nhiều người...”

“Cho nên, ngươi liền cảm thấy chính mình rất xấu sao?” Diệp Vô Thần cắt ngang lời nàng, sau đó khẽ lắc đầu: “Tiểu Mạt, ngươi sai lầm rồi. Ma, chính là xưng hô của một chủng tộc, tựa như ‘người’ cùng ‘thần’ vậy, một cái danh hiệu, làm sao có thể quyết định tốt cùng xấu, thiện cùng ác đây? Người sợ ma, là vì từng có rất nhiều ma đi vào nơi này biểu hiện ra một mặt rất xấu, làm cho người ở đây đều nghĩ đến ma liền nhất định là xấu xa. Nhưng thật ra, cũng không phải toàn bộ ma đều là xấu xa, cũng không phải tất cả mọi người đều nghĩ ma là xấu. Mà bên trong người, có rất nhiều người so với ma còn muốn đáng sợ hơn. Tiểu Mạt, ngươi tới một ma tộc mà ngươi không rõ, tất cả nơi đó, người nhất định đều có thể nói chuyện. Người có thể thích, có thể chán ghét, bao gồm cha mẹ thân nhân người, bọn họ thực đều là kẻ ác sao? Đương nhiên không phải. Tiểu Mạt, ngươi là ma, ta là người, ngươi xem chúng ta hai tay, hai chân, toàn bộ thân thể, lại có nơi nào không giống nhau? Chúng ta trừ bỏ xưng hô khác biệt, thực sự có cái gì khác nhau sao?”

Diệp Vô Thần ở trước mặt nàng, mở ra hai tay chính mình, mỉm cười nhìn hai mắt trở nên có chút mê mang của nàng: “Ngươi nói người trăm năm trước từng giết qua rất nhiều người... Giết người, ở rất nhiều thời điểm cũng không có ý nghĩa tội ác, không có lý do gì hoặc là vì tư dục bản thân lạm sát mới là tội ác chân chính. Ngươi năm đó giết người, là vì giúp cha mẹ chính mình tìm thứ mà bọn họ muốn, hơn nữa ta còn biết, ngươi thật ra cũng không có tự tay giết chết người nào, đều là ma binh ngươi mang đến, đúng không? Mà nhiều năm qua như vậy, ngươi tìm rất nhiều người thành người ‘cha mẹ’, sau đó giết chết bọn họ... Vậy chính là người bướng bỉnh, người tùy hứng, người ủy khuất, không sai là người, mà có lỗi là cha mẹ người. Tiểu Mạt, lại như thế nào sẽ là người xấu đây. Ta lại như thế nào sẽ đưa người đến hại người”.

Diệp Vô Thần nói rất chân thật, mỗi một câu, đều chậm rãi chảy vào trong tai, trong lòng Tiểu Mạt. Nàng chân mày nhướng lên, nhìn khuôn mặt nam tử gần trong gang tấc, cười hì hì nói: “Đại ca ca, ta biết ngươi thích nhất gạt người, ngươi thường xuyên là cái dạng này, lừa rất nhiều người. Bất quá, ta sẽ không mắc mưu, ta vẫn sẽ... giết chết ngươi”.

Nàng thần sắc âm trầm, nhưng từ “giết” trong miệng nàng nói ra, lại có chứa một chút rung chuyển. Tâm nàng bỗng nhiên bị cái gì quẩn lầy một chút, tùy theo mà loạn.

Diệp Vô Thần đem chính mình cùng nàng càng tới gần một ít, nhìn ánh mắt nàng, cũng làm cho nàng nhìn thấy ánh mắt chính mình: “Tiểu Mạt vì cái gì sẽ cảm thấy ta là đang lừa ngươi... Như vậy có được không,

để cho ta làm bằng hữu của người, cứ như vậy, ta chẳng những sẽ không để cho người tới giết người, còn có thể giúp người bảo thủ bí mật, nếu người khác khi dễ người, ta còn sẽ giúp người, bảo hộ người”.

Hắn mở ra lòng bàn tay phải, phóng tới trước mắt Tiểu Mạt, trong lòng bàn tay đang nằm một viên kẹo đóng gói thực tinh xảo, Tiểu Mạt vừa mới muốn nói chuyện lập tức sững sốt, nàng nhớ lại, đây là ngày đó, nàng cho hắn một viên đường mềm mà nàng thích ăn.

“Cái viên đường này, là người tặng cho ta, ta vẫn không nỡ ăn đi, lại càng không nỡ vứt bỏ. Người đưa cho ta cái viên đường này có phải xem như đem ta trở thành bằng hữu hay không?” Diệp Vô Thần mỉm cười nhìn nàng, trên mặt ý cười càng thêm nhu hòa.

Ồ...

Thế giới màu trắng chung quanh đột nhiên như bị gió cuốn đi mà biến mất. Duy trì trong khoảng thời gian này, Hương Hương năng lực đã muốn đạt tới cực hạn, không gian linh hồn chế tạo ra một cuộc tán loạn, chung quanh, lại biến thành nơi hoang dã không người kia, ở bên người cách đó không xa, là phòng nhỏ bị hắc ám lực lượng cắn nuốt thành phế tích.

Linh hồn trở về cơ thể, Diệp Vô Thần ý thức xuất hiện khoảng trống ngẩn ngui, khi hắn phục hồi tinh thần lại, liền cảm nhận được hai ánh mắt đối diện, Tiểu Mạt lấy một loại ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn hắn. Đó là một loại tình cảm do dự, chờ đợi, lại mang theo mê mang thật sâu.

Từ thế giới linh hồn thoát ly, nàng không có đối với hắn hạ sát thủ, hắn biết, chính mình thành công. Chỉ cần nàng thoát ra do dự, hắn đã thành công. Bởi vì tịch mịch không một ai tiếp xúc, bởi vì một cuộc tìm không thấy thân tình, nàng oán hận. Mà nàng không ngừng tìm kiếm “cha mẹ” mới, là vì nàng khát vọng thân tình mất mát đã lâu nọ, khát vọng tới cỡ nào. Nàng là ma, tại Thiên Thần đại lục vĩnh viễn bài xích, sợ hãi, oán hận ma này, nàng thực rất tịch mịch. Cũng vậy, còn muốn ở trong tịch mịch cất dấu chính mình, không bị sinh linh có thể phân biệt ra nàng nọ thấy. Nàng, làm sao thường không nghĩ có một đồng bọn, một chỗ dựa vào.

Diệp Vô Thần nói ra tiếng lòng của nàng, ở dưới thanh âm cùng ánh mắt của hắn, một loại mất đi đã lâu, cũng khát vọng đã lâu lặng yên sinh ra, ấm áp tràn ngập ở trong trái tim nàng. Nàng lúc này, dù sao cũng chỉ có tâm tính cô gái hơn mười tuổi, khát vọng một cái dựa vào có thể nói là một loại bản năng của nàng. Nhưng, nàng lại ở trong sợ hãi thật sâu, sợ Diệp Vô Thần là vì bảo trụ tánh mạng ở trên tay nàng mà lừa gạt nàng. Bởi vì quan hệ Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, nàng từng vụng trộm quan sát qua Diệp Vô Thần, nghe qua rất nhiều lời đồn của hắn. Ở trong lòng nàng, đây là một người rất xảo hoạt, thực sẽ làm người ta mắc mưu nhân.

Diệp Vô Thần biết trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, cầm lấy cái viên đường mềm này, mở ra giấy mềm bên ngoài, mỉm cười, lấy tay đem viên đường mềm nọ từ chính giữa chia làm hai nửa, một nửa đặt ở trong tay chính mình, sau đó nắm lên bàn tay nhỏ bé của Tiểu Mạt, đem một nửa khác đặt ở trong lòng bàn tay của nàng: “Người một nửa, ta một nửa, chúng ta là cùng nếm qua cái đồ chơi làm bằng đường này, nhất định phải là bằng hữu tốt. Nếu Tiểu Mạt nguyện ý cùng ta trở thành bằng hữu mà nói, liền đem nửa viên này ăn vào đi?”

Tiểu Mạt lẳng lặng nhìn lòng bàn tay chính mình, lại ngẩng đầu lên nhìn mặt Diệp Vô Thần, cuối cùng, lại đem ánh mắt di chuyển về trong lòng bàn tay, ở trong trầm mặc, không biết nghĩ đến cái gì.

“Nếu Tiểu Mạt còn chưa tin ta nói, liền nhìn ánh mắt ta. Người biết không, ánh mắt một người, là sẽ không gạt người” Diệp Vô Thần cúi đầu đến, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng.

Bốn mắt đối diện, Tiểu Mạt hai mắt như sao trời ngừng lại ở trên ánh mắt Diệp Vô Thần, vẫn không nhúc nhích giống như bị cái gì hấp dẫn vậy. Nhìn ánh mắt của hắn, nàng chậm rãi cầm lấy nửa viên đường mềm vào trong tay, thời điểm lấy lên một nửa, nàng nhẹ nhàng nói: “Ta giết qua rất nhiều người, người thực sẽ không chán ghét ta?”

“Chỉ cần Tiểu Mạt không phải cái loại người xấu lòng có ác niệm này, ai cũng sẽ không chán ghét người. Người có biết Đồng Tâm sao... Nàng từng giết chết người, so với người cũng không biết nhiều hơn bao nhiêu lần, nhưng nàng hiện tại là muội muội tốt nhất của ta, Tuyết Nhi thích nàng, tỷ tỷ của ta thích, phụ mẫu ta thích nàng... Bởi vì nàng tuy rằng giết qua rất nhiều người, nhưng tâm nàng cho tới bây giờ đều không có

tồn tại qua ác niệm. Tiểu Mạt, người tuy rằng cũng giết nhiều người, còn giết chết Cực Viêm Thiên Long, nhưng tâm người đơn thuần giống như thủy tinh vậy. Người như vậy, mỗi người cũng đều sẽ thích người. Thật ra, người có thể quên đi chính mình là một Ma, mà là một con người, như là Tuyết Nhi, Đồng Tâm quên đi chính mình là thần nhân vậy, có được không?”

Tiểu Mạt môi hơi hé ra, bên trong hai mắt giống như có hào quang ảm áp lóe lên, nàng cười ngọt ngào nói: “Đại ca ca, người thật lợi hại, trách không được rất nhiều người bị người lừa gạt... Tựa như hiện tại, ta tuy rằng biết thực có khả năng sẽ mắc mưu, nhưng vẫn là rất muốn rất muốn tin tưởng người...” Nàng cầm lấy đường mềm, đặt ở bên miệng, dùng răng cắn một nửa, sau đó đem một nửa nhỏ nhỏ còn lại giơ lên, đặt tới bên miệng Diệp Vô Thần: “Ta không cần người là bằng hữu của ta... Ta muốn người là phụ thân của ta”.

Diệp Vô Thần: “...”

Dù là hấn tâm tình như đá, cũng bị những lời này làm cho suýt ngã sấp mặt.

359. Chương 358: “cha Con”

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 358: “Cha con”

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“...Làm phụ thân ta, sẽ bảo hộ ta, vĩnh viễn rất tốt với ta, nếu đối với ta không tốt, hoặc là lừa gạt ta, ta sẽ giết chết người giống như ‘phụ thân’ trước kia” Tiểu Mạt giơ một phần tư viên kẹo nọ, một bên cười, một bên rất chân thật nói.

Diệp Vô Thần không có do dự, mở miệng ra, để cho nàng đem mảnh kẹo nọ thả vào trong miệng, trong thanh âm lộ ra quái dị không thể che giấu: “Tốt, nếu Tiểu Mạt nguyện ý mà nói, ta đây, chính là phụ thân của Tiểu Mạt”.

Tâm tư ma nữ này, hấn trong lúc nhất thời không thể tìm hiểu thấu triệt. Là nàng kết thân tình quá mức truy luyện cùng khát vọng, hay là có nguyên nhân gì khác.

“Hi...” Tiểu Mạt lại nở nụ cười. Chỉ là, trong thần sắc của nàng lần này, bên trong tiếng cười vẻ lo lắng hoàn toàn tiêu tán đi, cười không có gì giả dối, chỉ có thiên chân cùng hân hoan của thiếu nữ. Nàng vươn tay phải, đưa ra ngón út, ở Diệp Vô Thần trước mắt nhẹ chớp lên: “Vậy... Không được gạt người, ngoéo tay”.

“Tốt” Diệp Vô Thần vươn ngón út cùng nàng câu cùng một chỗ, mang theo ngón tay non mịn của nàng lắc qua lại: “Ta sẽ bảo hộ Tiểu Mạt, thích Tiểu Mạt, chiều cố Tiểu Mạt, sẽ không khi dễ Tiểu Mạt, lại càng không để cho người khi dễ Tiểu Mạt... Nhưng nếu Tiểu Mạt làm sai chuyện, ta sẽ mất hứng, sẽ trách phạt, sẽ giúp nàng sửa lại, bởi vì hiện tại... ta là phụ thân Tiểu Mạt, Tiểu Mạt là nữ nhi của ta”.

Tiểu Mạt nhìn ánh mắt hấn, nghe thanh âm hấn, mỗi một câu hấn nói đều quanh quẩn ở trong trái tim nàng, cái loại cảm giác kỳ dị này cũng bởi vì mỗi một câu của hấn, mỗi một từ “Tiểu Mạt” hấn nói ra khỏi miệng mà bất giác bành trướng, trở nên thực ảm ảm, bỗng nhiên trong lúc đó, trên mũi nàng có chút cảm giác cay cay, đó là một loại cảm giác bỗng nhiên tìm được thứ trân quý mất đi đã lâu, chờ đợi cùng khát vọng đã lâu vậy. Nàng đem ngón út của Diệp Vô Thần móc lại, rất chân thật đối với hấn: “Ồ trong này, cùng ta... Được không? Phụ thân...”

Cái tiếng “phụ thân” này hô lên, cảm giác chua xót bỗng nhiên rung động, không chịu khống chế từ bên trong hốc mắt nàng tràn đầy ra, ở trong mắt nàng lấp một tầng hơi nước mỏng manh ẩm ướt. Nàng hô qua

rất nhiều người “phụ thân”, nhưng trừ bỏ phụ thân thân sinh nàng, những người đó đều là người chết, là con rối bị nàng dùng lực lượng hắc ám khống chế. Hôm nay, người mà nàng kêu “phụ thân” này, là người biết nàng toàn bộ, không chán ghét nàng, cam nguyện trở thành bằng hữu nàng, trở thành “phụ thân” nàng, nguyện ý bảo hộ nàng, làm bạn với nàng, chiếu cố nàng.

Nàng muốn những thứ này, thực đơn thuần, thực đơn giản.

Mà Diệp Vô Thần, làm sao không biết cái loại tịch mịch chân chính này... Hắn cũng là đến từ thế giới kia, một cái thế giới không thể nói cùng người khác, cái loại tịch mịch này, hắn vẫn đều thể hội. Huống chi là cô gái đã muốn tịch mịch trăm năm này.

Từ trong sóng mắt chớp lên của nàng, Diệp Vô Thần biết nàng đã đối với chính mình buông xuống dịch ý cùng cảnh giác. Hắn mỉm cười, không có do dự lắc đầu: “Ta không muốn lừa Tiểu Mạt, có rất nhiều người đang chờ ta, ta không thể vĩnh viễn ở lại địa phương này. Tiểu Mạt, theo ta rời đi nơi này được không? Ta sẽ dẫn con đi nhận thức rất nhiều bằng hữu, bọn họ đều sẽ thích con”.

Tiểu Mạt không có thất vọng, ngược lại cười càng thêm vui vẻ: “Hi, phụ thân, người biết không, nếu người vừa rồi đáp ứng nói, ta nhất định sẽ giết chết người. Bởi vì ta vẫn đều biết nói, người đối với bằng hữu, người bên cạnh người tốt lắm, sẽ không bỏ được bọn họ. Nếu đáp ứng, liền nhất định là gạt ta, những lời trước đó, cũng nhất định là gạt ta... Người nói như vậy, ta thật cao hứng”.

“Vây... phụ thân, ở tại nơi này giúp ta ba ngày được không... Chỉ ba ngày, ta chỉ muốn cùng người một mình ở tại nơi này, được không? Sau đó, ta liền đi theo phụ thân, phụ thân đi nơi nào, ta sẽ đi nơi đó” Tiểu Mạt đem tay hắn kéo càng chặt, nàng đối với hắn buông xuống cảnh giác cùng cố kỵ cuối cùng của chính mình, bên trong thanh âm mềm mại ôn tồn cùng ánh mắt chớp động tràn đầy khát vọng gần như cầu xin.

“Tốt, ta đáp ứng Tiểu Mạt, ba ngày này ta nơi nào đều không đi, ngay tại nơi này cùng con... Nếu mấy ngày nay Tiểu Mạt không thích phụ thân này mà nói, thì cứ giết chết ta là được” Diệp Vô Thần không có do dự trả lời. Tại loại tình cảnh này, dưới ánh mắt cô gái này, hắn không có cách nào đi cự tuyệt nàng. Mà Hương Hương... trước đó, nàng mấy lần di động không gian, hầu như hao hết toàn bộ lực lượng chính mình, mà chế tạo cái không gian linh hồn kia, còn là cạn kiệt lực lượng của nàng, lúc này Hương Hương đã muốn bị vấy vào trong trạng thái hoàn toàn mê man, trong vòng ba ngày không thể tỉnh lại. Cho nên cho dù Diệp Vô Thần không đáp ứng, cũng đã không thể dựa vào năng lực của hương hương trở lại Bắc Đế Tông đi đem Lãnh Nhai mang đi ra. Nhưng... nếu không có hắn, Lãnh Nhai cho dù không bị Bắc Đế Tông phát hiện, cũng vô pháp thoát ly Bắc Đế Tông. Vô luận là hơn mười dặm đầm lầy phía nam, hay là viêm hồn sa phương hướng này, đối với hắn mà nói đều là đường tuyệt vọng.

Lãnh Nhai... tất cả liền xem chính người, vô luận như thế nào, trong vòng ba ngày, đều phải bảo trụ tính mạng chính mình!

Được trả lời khẳng định Tiểu Mạt lại cao hứng nhảy dựng lên, nàng bổ nhào vào trước mặt Diệp Vô Thần, vui vẻ biểu tình trên mặt đều giãn ra: “Nói giữ lời, phụ thân là không thể lừa nữ nhi... Ba ngày, một chút cũng không thiếu... Hi! Người là phụ thân của con, con như thế nào sẽ giết chết người, con còn sẽ bảo hộ phụ thân, nghe phụ thân nói...”

Tiểu Mạt lúc này ánh mắt cùng từ đáy lòng nàng phóng xuất ra vui sướng làm cho Diệp Vô Thần trong lòng xúc động một chút, hoàn toàn là theo bản năng, hắn vươn tay đến, đem thân thể nàng nhẹ nhàng ôm, làm cho nàng cùng chính mình tiếp cận, ở trong lặng im cảm thụ được con tim của nàng. Giờ khắc này, hắn bỗng nhiên rõ ràng nàng muốn đến tới cùng là cái gì...

Tiểu Mạt dụ ngoạn gục ở trong lòng hắn, không nhúc nhích, tìm kiếm cái loại cảm giác nàng khát vọng này. Cái loại cảm giác này thực thực âm ám, thực thoải mái, dần dần, nàng cảm giác được một loại thoải mái chưa bao giờ từng có, đã muốn cứ như vậy lẳng lặng nằm ở trong lòng hắn, cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không cần sợ hãi, vô ưu vô lự ngủ đi...

“Phụ thân...” Như nói mê vậy, nàng nhỏ giọng nỉ non.

“Phụ thân... con muốn người ôm con...”

“Ừm, được!”

“Còn muốn người kể chuyện xưa cho con, kể chuyện xưa mà người biết”.

“Ừm!”

“Còn muốn...”

Cứ như thế, một cô gái ít nhất đã ngoài trăm tuổi, trở thành nữ nhi một nam tử chỉ mới hơn hai mươi. Đã ở chút bất tri bất giác khê động con tim hỗn loạn từ lâu.

“Cám ơn người, Tiểu Chu tỷ, khi không có việc gì đếm thăm ta nhiều một chút” Bình Nhi đứng ở trước nhà gỗ nhỏ của chính mình, hướng một thị nữ chừng hai mươi tuổi chào hỏi. Trong tay bưng đồ ăn đưa tới cho nàng, nữ tử tên là “Tiểu Chu tỷ” kia hướng về phía nàng cười, không tiếng động gật gật đầu, lễ phép lui đi ra ngoài.

“Ài, Tiểu Chu tỷ đáng thương, sinh ra đã không thể nói” Nhìn bóng dáng kia đi xa, Bình Nhi lập lại một lần lời nói không biết nàng đã nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần, nhẹ lắc lắc đầu, đi trở về, đem cửa đóng chặt lại. Nữ tử kia tên gọi Viêm Chu Nhi, từ nhỏ vốn không có năng lực nói chuyện, ở Bắc Đế Tông phụ trách chuyện nấu cơm đưa cơm.

“Này, đầu gỗ, ăn cơm” Bình Nhi hung hăng trừng liếc mắt nhìn Lãnh Nhai một cái, đem bàn ăn hướng trước mặt hất ra hiệu. Đã thật lâu, hần thủy chung ngồi ở chỗ đó nhắm mắt giống như người chết một lời không nói, không cùng nàng nói một câu. Bình Nhi biết hần là đang tận khả năng muốn khôi phục vết thương trên chân, cũng đem lực lượng chính mình khôi phục, nên cũng không quấy rầy hần. Chỉ là nhìn người mà không thể nói chuyện, thực là làm cho nàng trong lòng mười phần khó chịu.

“Thật sự là, may mà người dừng ở địa phương bốn cô nương, bằng không người sớm đã chết một trăm lần rồi” Bình Nhi nhỏ giọng nói thầm một tiếng. Nàng nói một chút cũng không khoa trương, nơi này, có thể nói là địa phương an toàn nhất Bắc Đế Tông. Bình thường không có ai tùy tiện tới gần nơi này, liền ngay cả hai người thủ vệ ở trong này cũng là hai người thực lực kém nhất ở Bắc Đế Tông. Dù sao, đây là chính là chỗ giam để tự ngấm lại, cần là im lặng, mà cần bản không cần thủ vệ gì.

Mũi cơm cùng mùi thịt tràn vào trong mũi Lãnh Nhai, hần mở ánh mắt khép kín ra, nhìn về phía cái bàn ăn kia. Một cái thố đựng cơm, ba ngăn thức ăn tinh xảo, lao ngục này đồ ăn rất tốt. Khẩn trương cùng mệt nhọc suốt ngày, lại bị thương không nhẹ, Lãnh Nhai sớm đã bụng đói kêu vang, không có do dự ngồi lên bàn ăn, cầm lấy chiếc đũa, ngồi xuống là lập tức cầm đầu ăn.

Bình Nhi miệng bĩu ra, ngồi ở trên cái giường nhỏ nhìn hần ăn, còn không quên thấp giọng thì thầm: “...Tương ăn thật khó coi... Này! Ăn từ từ, người không phải là quỷ chết đói chuyển thể chứ”.

Lãnh Nhai mắt diếc tai ngơ, hần ăn tốc độ rất nhanh, hơn nữa, hần đã thật lâu không có cảm thấy đói qua như vậy. Mấy giờ này thần kinh bị vây vào cực độ khẩn trương, trạng thái lực chú ý hoàn toàn tập trung làm cho thể lực hần đã gần đến mức cạn kiệt, nhu cầu cấp bách bổ sung. Đoạn thời gian ngắn cùng Bình Nhi ở chung, đối với tính nết của nàng coi như là có chút hiểu biết, không hề tiếp lời nàng nói, tùy ý để nàng than thở.

Bình Nhi khê “hừ” một tiếng, quay đầu đi không hề nhìn hần, ngơ ngác nhìn vách tường, nâng tay lên vuốt nhẹ mái tóc để đã lâu của nàng, chỉ chốc lát sau, thanh âm nhai nuốt rớt cuộc biến mất, Bình Nhi xoay người lại, sau đó ánh mắt lập tức trừng lớn, lắp bắp nói: “Người... người như thế nào đều ăn hết rồi!”

Lãnh Nhai ngẩng đầu nhìn nàng, hơi lộ ra nghi hoặc.

“Đó là đồ ăn một mình ta... Ta là xem người đáng thương, lại bị thương, mới để cho người ăn trước một nửa, người... người như thế nào đều ăn hết luôn. Này! Chẳng lẽ người không có mắt, không thấy được đồ ăn chỉ có một phần, ta còn chưa có ăn sao!” Bình Nhi đứng dậy, vẻ mặt tức giận cùng ủy khuất chỉ vào Lãnh Nhai quát, vừa nói xong, lại lập tức che miệng chính mình, chú ý động tĩnh bên ngoài một hồi mới yên lòng.

Lãnh Nhai lúc này mới giống như từ trong mơ hồ tỉnh lại, hần nhìn nhìn bàn ăn đã bị chính mình như gió cuốn mây tan ăn sạch sẽ, lại nhìn nhìn Bình Nhi cùng chung quanh nàng, trên mặt biểu tình không ngừng biến hóa, môi động vài cái, cũng là cái gì đều nói không được. Một nam nhân, lại đem cơm của một nữ

nhân không chút khách khí ăn sạch, không có lưu một chút cho nữ nhân kia... Cho dù hắn là Lãnh Nhai, cũng nhin không được sắc mặt có chút đỏ, ở trong quần bách nói không ra lời.

Nhìn trên gương mặt vẫn lạnh như băng lại lộ ra vẻ quần thái, Bình Nhi rốt cuộc chống đỡ không được vẻ mặt giả bộ tức giận, che miệng cười khê: “Hi hi hi... Đại đầu gối, nguyên bản ngươi cũng sẽ thẹn thùng... Hi, yên tâm đi, ta cố ý trêu ngươi thôi. Ngươi bị thương, vốn là nên ăn nhiều một chút, ta một hai bữa không ăn cũng sẽ không đói chết đâu... Đây! Ngươi đừng có hiểu lầm, ta cũng không phải là đối tốt với ngươi, còn không phải là vì có thể để cho ngươi khỏe nhanh một chút, đến lúc đó Diệp Vô Thần kia một khi cao hứng, sẽ đem ta cũng mang đi ra ngoài, cũng miễn cho ngươi đến lúc đó thương còn chưa tốt trở thành trở ngại”.

Lãnh Nhai: “...” Hắn giật giật môi, vẫn là nói không ra lời.

360. Chương 359: Tương Liên

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 359: Tương liên

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Bình Nhi đi đến trước người hắn ngồi xuống, đem bàn ăn dọn đi, hứng thú nhìn biểu tình của hắn giờ phút này: “Đây, đại đầu gối, ngươi hiện tại thoát nhìn không có lạnh như băng dọa người như ban đầu. Ngươi bình thường chính là cái bộ dáng này sao? Có phải đối với ai đều là cái bộ dáng kia hay không? Ô... Ngươi tính cách rất kỳ quái, có phải có nguyên nhân gì hay không? Còn có, Diệp Vô Thần vì cái gì muốn dẫn ngươi tiến vào đây? Ngươi là người gì của hắn? Ừm... Ngươi nói cùng ta một chút chuyện của ngươi có được không? Ta hiện tại rất muốn nghe một chút”.

Nàng liên thanh hỏi ra một đống lớn các vấn đề, nhưng căn bản không đợi Lãnh Nhai trả lời liền hỏi kế tiếp, hiển nhiên căn bản là không trông cậy vào Lãnh Nhai sẽ trả lời nàng. Mà khi hỏi xong một câu cuối cùng, nàng điều chỉnh một chút tư thế ngồi, hai tay chống má, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn hắn, lần này, nàng là thật sự đang đợi hắn trả lời.

Lãnh Nhai trả lời, chỉ có trầm mặc.

“Hừ, đầu gối chính là đầu gối... Như vậy đi, ta nói cho ngươi quá khứ của ta, ngươi lại nói cho ta biết quá khứ của ngươi, chúng ta trao đổi, như vậy ai cũng không chịu thiệt, được không?”

Lãnh Nhai: “...”

Bình Nhi căn bản không đợi Lãnh Nhai trả lời, mà bắt đầu tự nói: “Ta hiện tại tên là Viêm Bình Nhi, thật ra, tên của ta trước kia không như vậy, mà là kêu là Phương Bình. Năm đó, cha ta là một thương nhân quy củ, mẫu thân ta thực ôn nhu hiền lành, mỗi ngày giúp đỡ phụ thân quản lý tất cả. Hô... rất nhiều chuyện trước đều đã muốn trở nên rất mơ hồ, đã nói hiện tại, ta đã muốn không sai biệt lắm quên bộ dáng phụ mẫu ta”.

Lãnh Nhai: “...”

“Sau đó, phụ mẫu ta chọn phải một cừu gia, bị đuổi giết tới cửa... Ài, lại nói tới, cừu hận này thực đáng ghét, ta cũng là như vậy, tiểu thư cũng là như vậy... Kết cuộc, phụ mẫu ta bị hại chết. Ta trốn thoát, sau đó đã không có nhà, ta chạy thoát rất xa rất xa, đi đến một nơi rất xa, bởi vì khi đó ngược ngung ăn xin, cho

nên mỗi ngày đều chỉ có thể kiếm đồ ăn mà người ta vứt bỏ, sau đó cứ như vậy sống hơn hai tháng... Hừ, khi đó ăn cái gì so với người hiện tại ăn đều kém hơn” Bình Nhi bĩu môi, hừ nhẹ một tiếng nói.

Lãnh Nhai ánh mắt trở nên đại ra, kinh ngạc nhìn Bình Nhi. Nàng giảng thuật là tùy ý tự nhiên như vậy, giống như không phải là giảng thuật những gì bí hiểm chính mình trải qua, mà là đang nói chuyện xưa của người khác vậy, không có bi thương, không có oán hận, không có thống khổ... Nhưng, bên trong đầu Lãnh Nhai, rõ ràng chiếu ra một cô gái trong một đêm bí hiểm mất đi cha mẹ, gia đình phá thành mảnh nhỏ, trở thành cô nhi. Nàng một mình ở trong người khác mắt lạnh cùng phỉ nhổ cơ khổ giày dụa sinh tồn. Tâm, bỗng nhiên trong chớp mắt nhói lên.

“Sau đó vào một chạng vạng, ta tránh ở một cái lều cỏ nhỏ ngủ, gặp tiểu thư. Tiểu thư sau khi biết sự tình của ta, muốn ta đi theo nàng, nàng sẽ mang ta đi một chỗ. Sau đó ta mới biết được, thì ra cha mẹ tiểu thư cũng bị người khác hại chết, chúng ta đều là người giống nhau... Sau đó, tiểu thư liền đem ta đưa tới nơi này. Người ở đây muốn ta thề vĩnh viễn không ly khai địa phương này, mới cho ta ở lại. Vì thế ta đã trở thành một người trong Bắc Đế Tông, cũng thành thị nữ cùng tỷ muội của tiểu thư, mỗi ngày đều đi theo bên người nàng. Một năm nọ, tiểu thư mới mười lăm tuổi, ta mới mười tuổi. Sau đó, Quỷ Hoa nữ nãi nãi thực thích ta bắt đầu dạy ta Viêm Hồn Quyết Bắc Đế Tông, bất quá ta trời sinh thực ngốc, tiến cảnh rất chậm rất chậm. Quỷ Hoa nữ nãi nãi không có hậu nhân, lúc sắp chết liền đem Viêm hồn lực của người đều truyền cho ta... Bằng không, ta nhất định là người cực kỳ không lợi hại nhất ở đây. Năm đó, cũng sẽ không thể hỗ trợ tiểu thư đào tẩu”.

Bình Nhi không có gì tạm dừng đem nàng muốn nói nói ra, cái quá khứ này, lúc này đã muốn cách nàng thực xa xôi. Thương cùng đau đã muốn phai nhạt, cho dù nhớ lại, cũng sẽ không cảm thấy có cái gì. Có lẽ, cái đó cũng tính cách vui vẻ của nàng có liên quan.

“Tiểu thư là tỷ muội tốt nhất của ta, ta hiện tại nguyện vọng lớn nhất, chính là có thể ra thế giới bên ngoài đi xem, nhìn xem đều đã muốn biến thành cái bộ dáng gì nữa, cũng muốn tìm tiểu thư, nhìn đến nàng cùng tiểu bảo bảo có việc gì không, cũng để cho nàng biết ta cũng không sao. Người nhất định không biết, Bắc Đế Tông nơi này phân nửa người ở đây là cả đời đều ra không được. Được rồi, ta muốn nói đều nói xong rồi, hiện tại đến phiên người” Bình Nhi đang nói chợt chuyển, cười tủm tỉm nhìn Lãnh Nhai: “Nam nhân muốn nói phải giữ lời, ta đều đã nói, người cũng nhất định phải đều nói ra”.

Lãnh Nhai: “...Phụ mẫu ta, cũng đều đã chết” Hắn nhìn nàng, thật lâu, mới nói ra một câu.

Không khí lập tức ngưng kết, Bình Nhi biểu tình ngưng trụ, sau đó nhướng mày cười: “Thì ra, chúng ta cũng là người giống nhau, từ sớm đã không có cha mẹ... Tính cách của người, chính là vì nguyên nhân này sao?”

“...” Lãnh Nhai tính cách nguyên rất phức tạp, trực tiếp nhất, là hắn sau khi sinh ra hoàn cảnh xấu cùng hận ý phức tạp đối với phụ thân Phong Triều Dương, căn nguyên nhất, là Huyết Sát Ma Đồng của hắn đã quyết định hướng đi của tính cách hắn.

Bình Nhi đem hắn trầm mặc trở thành cam chịu, giống như đại tỷ vô bả vai hắn: “Hắc, đại đầu gỗ, không phải thật sự là như vậy chứ? Người cái dạng này sẽ làm ta cảm thấy người giống một tiểu hài tử. Xem, người hắn là nhìn xem ta, cha ta cùng mẫu thân đều là bỗng nhiên tử đi, ta thực thương bọn họ, lúc trước cũng rất thương tâm, rất khó qua. Nhưng ta thời gian về sau mỗi ngày đều tự do tự tại, chưa bao giờ suy nghĩ chuyện không vui. Như hiện tại, ta cho dù là bị nhốt tại nơi này nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng là vui vẻ, thời điểm nhàm chán còn có thể cố ý đi khi dễ Tiểu Bát Tiểu Cửu đáng thương. Người biết không, người đã chết, đều đi lên trời, sau đó ở trên trời nhìn xuống phía dưới. Cha cùng mẫu thân ta cũng nhất định đều ở trên trời nhìn ta. Cho nên, ta phải mỗi ngày đều phải sống tốt, chỉ có ta mỗi ngày đều vui vẻ, cha mẹ ta nhìn thấy mới có thể cao hứng... Có đúng không? Ài, cha mẹ người cũng là như vậy, người nếu mỗi ngày đều làm ra cái gương mặt như vậy, cha mẹ người cho dù chết mỗi ngày cũng không an tâm, giống như ta có phải tốt hơn không”.

Lãnh Nhai: “...”

“Người cảm thấy ta nói đúng hay không? Nếu cảm thấy ta nói đúng, liền cười một chút được không, ta bỗng nhiên rất muốn biết người đầu gỗ này cười lên sẽ là bộ dáng gì nữa” Bình Nhi đem ánh mắt tròn to, vẻ mặt giả hoạt cười nhìn Lãnh Nhai, lộ ra thần sắc chờ mong.

Lãnh Nhai trong lòng rung chuyển vài cái, ở ánh mắt nàng nhìn chăm chú, hần lại phát hiện chính mình không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của nàng giờ phút này. Cũng như hần, nàng cũng là một người đã không có cha mẹ, hơn nữa, nàng ở thời điểm rất nhỏ liền mất đi cha mẹ, đánh mất gia đình, cha mẹ nàng là bị người sát hại, so sánh ra, nàng gặp phải, so với hần còn muốn bi thảm hơn nhiều.

Một loại tình cảm đồng bệnh tương liên đặc thù, đem khoảng cách bọn họ ở trong lơ đãng kéo lại gần. Đối diện ánh mắt chờ mong của nàng, hần nhích khóe miệng vài cái, thử muốn cười lên... Hần đã muốn quên chính mình lần trước cười là ở khi nào, tóm lại, đã muốn thật lâu. Mà từng ấy năm tới nay, hần lần đầu tiên thử muốn cười ra.

“Ài... Ài! Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích! Cứ để nguyên như vậy” Bình Nhi bỗng nhiên kích động lên tiếng, Lãnh Nhai ngẩn ngơ, ở trong thanh âm của nàng vẫn duy trì biểu tình có chút cứng ngắc nọ. Bình Nhi cười hì hì nhìn hần: “Người xem người xem, người rõ ràng có thể cười rất dễ coi... Ô! Người cười lên thực đẹp trai, về sau nhất định phải cười nhiều một chút mới được, nói không chừng, còn có thể không cần thận mê đổ rất nhiều nữ hài tử đó”.

Nếu lúc này có một tấm gương, Lãnh Nhai sẽ phát hiện, biểu tình của hần lúc này thật ra là cứng ngắc khó coi cỡ nào. Bình Nhi lại như là đang nhìn một nụ cười hoàn mỹ nhất trên thế giới này, không ngừng dùng các loại phương thức khen ngợi, thỉnh thoảng còn có thể vụng trộm cười vài cái.

Ở trước mặt nàng, Lãnh Nhai trong lòng như có một cái gì đó ở trong lặng yên hòa tan, lại có một loại gì đó ở trong lặng lẽ hình thành...

Màn đêm đánh xuống. Trăng tàn nhô lên cao, tinh thần trải rộng.

Tử vong chi địa tĩnh mịch, không có gì thú vị côn trùng kêu vang, ngay cả gió ngẫu nhiên thổi qua, đều mang theo một loại âm lãnh vắng lặng. Thiên không tinh thần nhìn lại, cũng giống nhau cách một tầng bụi khói đen mờ mờ, mơ mơ hồ hồ.

Dưới bầu trời đêm, một cái bóng dáng nho nhỏ vụng trộm hướng một cái bóng dáng khác tới gần, quỳ gối bên cạnh, đưa tay lay tỉnh.

“Phụ thân, ta muốn dựa vào người ngủ... Phụ thân ôm nữ nhi ngủ” Tiểu Mạt chớp ánh mắt ở dưới bầu trời đêm vẫn như ánh sao, không hề chớp mắt nhìn hần.

“Ừm, được” Diệp Vô Thần mỉm cười một tiếng, kéo bả vai nàng qua, để cho nàng nằm ở bên người mình. Gian phòng nhỏ của Tiểu Mạt đã muốn bị phá hư, bọn họ chơi một ngày, vẫn chơi đến mệt mỏi, lộ thiên nằm ở nơi đó. Buổi tối hôm nay, đối với bọn họ mà nói cùng bình thường đều có khác biệt rất lớn.

“Hi” Tiểu Mạt không tự kìm hãm được vui vẻ cười trộm một tiếng, ở bên người Diệp Vô Thần cuộn mình nằm xuống. Cùng hần ở chung một ngày, cái loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt. Nàng đã muốn thực không đành lòng giết chết hần.

Liếc mắt nhìn cô gái bên người một cái, Diệp Vô Thần ngửa đầu nhìn về phía tinh không mờ mịt, thật lâu khó có thể ngủ.

Tiểu Mạt biến hóa, hần đã muốn cảm giác được. Cùng hần dự đoán, lại so với hần dự đoán muốn nhanh hơn, càng thuận lợi một ít.

Nàng là ma... nhưng một cô gái tâm trí chỉ có hơn mười tuổi, lại như thế nào sẽ có chân chính ác. Nàng ác, có nguyên nhân phức tạp, liền như Đồng Tâm, năm đó nàng giết nhiều sinh linh vô tội như vậy, cũng không phải bởi vì nàng tôn ác niệm, mà là nàng ở bên trong nguyên rửa đánh mất tâm thần, làm cho giết chóc thành một loại bản năng của nàng. Khi loại “bản năng” này bị hần ngăn chặn, nàng biểu hiện là đơn thuần như vậy, thậm chí còn là hơi bị ngốc, căn bản không thể đem nàng cùng “ác” liên hệ với nhau.

Cô gái như vậy, muốn cùng các nàng đấu tâm trí thì rất đơn thuần, tuy rằng Tiểu Mạt có thực lực rất mạnh, nhưng muốn đối phó cũng thực đơn giản. Cứ như hiện tại...

Thật phải đem nàng mang theo trên người sao? Diệp Vô Thần ở trong trầm mặc hỏi chính mình.

Ma nữ... mang theo mệnh lệnh cha mẹ, mang theo ma binh tìm kiếm bốn trong thập thánh châu ở Thiên Thần đại lục, cha mẹ nàng, thực chính là ma bình thường sao?

Như vậy, đem nàng mang theo trên người, có thể sẽ có một ngày, sẽ ma đưa tới hay không... Hơn nữa còn là ma cực mạnh, thậm chí ma tối cường. Giống như Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm...

Tiểu Mạt vẫn đều muốn trở về, nếu không, nàng sẽ không ở một thời cơ mà nàng chờ đợi khá lâu lấy được Hỏa Long Châu, sau đó luôn luôn thử sử dụng lực lượng trong đó. Bởi vì chỉ có lực lượng cường đại, nàng mới có thể có năng lực trở về.

Trước đó, những lời hắn nói với Tiểu Mạt, có vài phần thực, vài phần giả, hắn trong lòng biết rõ ràng. Nếu có thể, hắn tình nguyện không cần gặp lại cô gái này. Những lời hắn nói, mục đích trực tiếp nhất là muốn bảo trụ tính mạng chính mình. Hắn thành công. Mà lúc này, sau khi cùng nàng ở chung một ngày, hắn phát hiện tâm chính mình bắt đầu lắc lư.

Nàng, thật ra là giống một Ngưng Tuyết khác cỡ nào. Cô độc, tịch mịch, bất lực... Lúc trước Ngưng Tuyết, là nhu nhược như vậy, làm cho người ta đau lòng, mà Tiểu Mạt... nàng cười ra toàn bộ áo khoác cường ngạnh, làm sao không phải như thế.

Tiếng hít thở của Tiểu Mạt trở nên đều đều, đã muốn im lặng mà ngủ. Trong ngủ say, nàng cũng không phải an ổn như vậy, mà là giật giật thân thể, theo cảm giác, áp sát bên người Diệp Vô Thần, lại ở một chút di động, đem toàn bộ thân thể lui đến trong lòng hắn, lúc này mới lựa một tư thế thoải mái nhất, rồi không nhúc nhích ngủ say, thảnh thơi, có nước bọt từ miệng nàng tràn ra, nhiễm vào trên áo hắn.

Diệp Vô Thần nhẹ tay đặt ở trên vai nàng, trầm mặc hồi lâu, hắn nhẹ giọng nói: “Về sau, cứ ở lại bên người ta, làm một hài tử nghe lời, không tùy hứng”.

Trên hai mắt khẽ nhắm của Tiểu Mạt, hơi hơi rung động một chút, hai tay nhỏ bé im lặng đem áo hắn nắm chặt. Nàng buông xuống toàn bộ tâm thần, lần này là thật an ổn mà ngủ.

361. Chương 360: Ta Đưa Cô Đi Ra Ngoài!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 360: Ta đưa cô đi ra ngoài!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sáng sớm hôm sau.

Viêm Cung Lạc ở trong phòng lo lắng đi tới đi lui, thảnh thơi xoa xoa tay, hoặc là gãi da đầu. Bỗng nhiên bước mạnh tới vài bước, ngồi thật mạnh xuống ghế, nhẩn nại nói: “Gia gia, chủ nhân bọn họ đã đi suốt một ngày một đêm đều không có tin tức, chúng ta thực không thể đợi nữa, nếu chủ nhân xảy ra chuyện, chúng ta tồn tại còn có cái ý nghĩa gì”.

Viêm Thiên Uy im lặng nhìn hắn một cái, trong miệng chỉ nói ra một chữ: “Chờ”.

“Chờ... Nhưng thực không thể chờ đợi nữa...”.

“Chờ!” Viêm Thiên Uy nhấn mạnh một tiếng, đem lời nói của Viêm Cung Lạc làm cho nghẹn xuống. Hắn bình tĩnh nói: “Lấy năng lực ngay lập tức độn xa ngàn dặm của chủ nhân, thế giới này không có gì có thể vây được hắn. Mà vạn nhất nói, cho dù chủ nhân thực nhất thời sơ sẩy rơi vào tay Bắc Đế Tông, Bắc Đế Tông nhất định sớm khấn cấp thả ra tin tức. Hôm qua phương vị Bắc Đế Tông truyền đến một tiếng nổ, vậy rõ ràng là Tai Ách cung phóng xuất ra lực lượng cực mạnh, chủ nhân chậm chạp chưa về, nhất định có tính toán của người, chúng ta không thể tùy tiện ra tay, ngược lại phá hư đại sự của chủ nhân”.

“Nhưng mà, vạn nhất, vạn nhất...” Viêm Thiên Uy nói cũng không có làm cho Viêm Cung Lạc giải sầu, đứng dậy, nhíu mày hô thấp.

Viêm Thiên Uy mi ngưng tụ lại, trầm thấp thanh âm nói: “Hai ngày, tiếp qua hai ngày nữa. Nếu chủ nhân vẫn như cũ không có trở về, chúng ta sẽ không tiếc tất cả, cũng phải xông vào Bắc Đệ Tông... Người yên tâm, cho dù người nói vạn nhất không có khả năng xuất hiện nọ cũng thành sự thật, chủ nhân cũng sẽ không có sao. Hừ, bọn họ nhất định muốn Tai Ách cung trong tay chủ nhân, tuyệt sẽ không làm thương tới tính mạng chủ nhân”.

Viêm Cung Lạc ngồi xuống thật mạnh, chuyện tới nay, hẳn chỉ có thể nghe theo lời nói gia gia, chỉ có trong lòng vẫn yên lặng cầu nguyện toàn bộ “vạn nhất” cũng sẽ không sinh ra. Khác với Viêm Cung Lạc, Viêm Thiên Uy thủy chung vẫn duy trì lạnh nhạt bình tĩnh, không có lo lắng gì. Nhưng, hẳn bình tĩnh cũng không có bảo trì lâu.

Lại là một ngày đi qua, Diệp Vô Thần cùng Lãnh Nhai vẫn không có trở lại như trước, cũng không có nghe được tin tức gì truyền đến. Viêm Thiên Uy trong lòng rốt cuộc xuất hiện rung chuyển.

Vào đêm, lại là một ngày tiến đến, hôm nay, đã muốn là ngày thứ ba Diệp Vô Thần cùng Lãnh Nhai khi vào Bắc Đệ Tông. Viêm Thiên Uy một đêm chưa ngủ, hẳn sớm đứng ở trên đỉnh phòng, nhìn phương vị Bắc Đệ Tông xa xa, áo bào trên người sớm đã bị sương sớm làm cho ướt nhẹp. Mày ngưng tụ lại thật sâu, hiển thị ngưng trọng trong lòng hẳn.

“Gia gia?” Viêm Cung Lạc xuất hiện ở phía sau hẳn, khẽ gọi một tiếng.

“Chờ... nếu sau khi trời tối, chủ nhân vẫn như cũ không có trở về... Người đi chuẩn bị một chút đi” Viêm Thiên Uy trầm giọng nói.

“Vâng” Viêm Cung Lạc lo lắng lui ra.

“Này! Này! Đầu gối, đầu gối lười, lười heo! Tỉnh dậy tỉnh dậy” Bình Nhi cầm một cây cỏ chọc vào trong mũi Lãnh Nhai, cuối cùng là đem hẳn từ trong nhập định tỉnh lại. Buổi tối hai ngày này, Bình Nhi đều là theo lẽ thường ngủ trên cái giường nhỏ không tính là quá đơn sơ của mình, mà Lãnh Nhai lại là ngồi ở góc nhà gỗ nhỏ, đối mặt vách tường nhập định, như một lão tăng đang đả tọa vậy.

Lãnh Nhai mở to mắt, căn cứ ánh sáng phán đoán một chút thời gian hiện tại, rồi đứng dậy.

“Trước đừng nhúc nhích, thay thuốc đã” Bình Nhi đem hẳn ấn xuống, sau đó cầm lấy bình thuốc đã muốn chuẩn bị tốt, giúp hẳn cởi bỏ băng vải trên chân. Vết máu trên băng đã sớm không còn, mấy ngày nay cũng không có dính vào nữa, sau khi cởi bỏ, Bình Nhi nhíu mày nhìn một chút thương thể của hẳn, gật đầu hài lòng nói: “Thuốc của Quý bà quả nhiên tốt, hơn nữa ta cố gắng... Ô, năng lực khôi phục của người cũng coi như không kém, cuối cùng cũng đã khỏi không sai biệt lắm. Ta xem thuốc này không đổi cũng có thể”.

“Có người đến đây” Lãnh Nhai ánh mắt lóe lên, thấp giọng nói.

Bình Nhi vội vàng đứng dậy, đứng ở vị trí cửa gỗ, lắng nghe động tĩnh ngoài cửa.

“Bình Nhi đại tiểu thư, thái dương lên đã lâu, không biết lão nhân gia người rời giường chưa vậy” Thanh âm lười biếng của Tiểu Bát nọ ở bên ngoài vang lên.

“Tiểu Bát chết tiệt, người kêu gì đó, mới sáng sớm như vậy kêu lớn như vậy làm gì!” Bình Nhi mở cửa ra, vẻ mặt không tốt nhìn Tiểu Bát Tiểu Cửu ở ngoài cửa. Tư thế hùng hổ nọ làm cho hai người không hẹn mà cùng rút lui một bước.

“Cái này... không chuyện quan trọng chúng ta nào dám quấy rầy Bình Nhi đại tiểu thư cô. Là phu nhân cho chúng ta đến nói cho cô, cô đã đủ ba năm cấm đoán, ngày mai là có thể đi ra ngoài. Phu nhân còn nói, cô sau khi rời khỏi đây trực tiếp tìm người là được rồi.” Tiểu Cửu nói, vẻ mặt trông mong nhìn như thực không nữ vậy.

“Đi ra ngoài?” Bình Nhi bất ngờ không kịp phòng, ngây người ngẩn ngơ.

“Đúng, cô không có nghe sai. Ồ? Kỳ quái, cô đây là cái biểu tình gì, chẳng lẽ ở đã lâu, đối với nơi này có cảm tình, không nỡ ly khai, hay là... Hắc hắc, không nỡ rời Tiểu Bát ca ca này?” Tiểu Bát cười hắc hắc nói.

“Hừ!” Bình Nhi khinh thường bĩu môi, sau đó không kiên nhẫn vung tay lên: “Được rồi được rồi, ta đã biết, các người nhanh cút đi, bỏn cô nương thu thập một chút”.

“Cô còn có cái gì để thu thập” Tiểu Cửu sờ sờ cái mũi nói thầm, lại cúi đầu oán giận một tiếng: “Ai da, Bình Nhi vừa đi, hai huynh đệ ta sẽ tiếp tục thủ cái nơi trống không này, không biết lần sau sẽ hầu hạ vị đại gia đại tiểu thư nào”.

Chờ bọn hắn đi xa, Bình Nhi sắc mặt âm u bất định, nàng quay lại trong phòng, đóng cửa gỗ lại, bước nhanh đi tới trước người Lãnh Nhai: “Người nghe được không, bọn họ nói ta ngày mai là có thể đi ra ngoài, làm sao bây giờ?”

Lãnh Nhai ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hắn.

“Người ngu ngốc!” Bình Nhi dùng sức đẩy hắn một cái: “Ta nếu rời khỏi đây, người sao có thể ở tại chỗ này, cho dù có thể không bị phát hiện, chỉ đối cũng đối chết người... Còn có mấu chốt nhất là, ta nếu không thể cùng người ở một chỗ, Diệp Vô Thần đến đây như thế nào đem ta mang đi ra ngoài... Không được không được không được... Xong rồi xong rồi xong rồi, làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ...”

Bình Nhi gấp xoay quanh, không ngừng kéo kéo tóc, sau đó hốt hoảng đến trước mặt Lãnh Nhai, vẻ mặt chân thật nói: “Người thật sự là Diệp Vô Thần mang đến? Hắn thực còn có thể lại đến mang chúng ta đi ra ngoài sao?”

“Sẽ...” Lãnh Nhai thực khẳng định trả lời.

“Ồ ô... Đầu gỗ ngốc người, hắn nhất định sẽ không đến đây, lấy năng lực của người, mặc cho ai đều đã cảm thấy người ở Bắc Đế Tông lẻ loi một mình đợi ba ngày nhất định là đã chết, hắn cũng nhất định nghĩ đến người đã chết, không có khả năng lại đến, ô ô... nhất định là cái dạng này, ta đã nghĩ lại, có thể, thật vất vả có một cái cơ hội, lại không có cách nào đi ra ngoài” Bình Nhi tràn đầy ủy khuất khê hô.

“Ta mang cô đi ra ngoài” Lãnh Nhai đứng dậy, ánh mắt dời đi, nhìn về phía ngoài cửa.

“Người?” Bình Nhi dùng sức lắc đầu: “Người cho là nơi này là muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? Người ra không được, cho dù người có thể không bị phát hiện, không có một người ngăn đón người, người cũng không có khả năng đi ra khỏi Viêm hồn sa. Đó là địa phương chỉ có người sử dụng Viêm Hồn Quyết mới có thể thông qua. Người... người về sau ở tại chỗ này, không qua vài ngày sẽ bị bọn họ phát hiện bắt lại, người ngay cả chính mình đều cố không được, lại như thế nào có khả năng mang ta đi ra ngoài”.

Lãnh Nhai: “...” không nói gì, tâm hắn chậm rãi thu lại, tay lặng yên nắm chặt. Hắn cho tới bây giờ cũng không là một người sẽ nhận thua. Lúc này, trong lòng hắn không thể ngăn chặn nổi lên khỏi một cái quyết định điên cuồng... Lý do quyết định như vậy, hắn mơ hồ nhận thấy được, là hắn đối mặt Bình Nhi.

Hắn muốn mang nàng đi ra ngoài, vạn phần khát vọng muốn mang nàng đi ra ngoài, bởi vì nàng nói qua, phải mang nàng đi, nàng mới có thể nói cho hắn Viêm Chỉ Mộng ở nơi nào. Đồng thời, đó là nàng muốn... Lại hoặc là, đó là hắn cũng muốn. Hắn phát hiện, ngăn ngừa ở chung, hắn như đã nghiện mà tham luyến cảm giác cùng nàng ở chung một chỗ.

Một người chưa bao giờ động tình, thậm chí cũng chưa bao giờ hiểu tình một khi bị một người mở ra nội tâm, sự bùng nổ sẽ là một loại điên cuồng cùng nhiệt liệt không thể ngăn chặn.

“Ta mang cô đi ra ngoài” Lãnh Nhai lặp lại lời nói của chính mình, so với vừa rồi, càng thêm chém đinh chặt sắt, thậm chí mang theo một loại kiên quyết không thể cải lại.

Bình Nhi ở trong kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt hắn, tựa như có một đoàn lửa cực nóng đang thiêu đốt. Đó là một loại dấu hiệu điên cuồng sắp bùng nổ lên.

“Người muốn làm cái gì?” Bình Nhi tim bang bang nhảy lên.

“Ta có thể... mang cô đi ra ngoài, ta không thể đi qua viêm hồn sa, cô có thể!” Lãnh Nhai vô cùng chân thật nói.

Bình Nhi hai mắt trừng trừng, lập tức liền rõ ràng hẳn muốn làm cái gì, dùng sức lắc đầu: “Đó là không có khả năng, Bắc Đế Tông tuy rằng cơ bản chưa gặp qua kẻ thù bên ngoài, nhưng chưa bao giờ thả lỏng đề phòng, mà mấy ngày hôm trước Tà Đế vừa mới xâm nhập, Bắc Đế Tông cao thấp nhất định đề phòng nghiêm ngặt, chúng ta như thế nào có khả năng thoát đi ra ngoài... Đúng rồi, người nếu có thể không bị phát hiện đi vào nơi này, nói không chừng công phu ẩn nấp của người thực tốt, người có thể một mình đi ra ngoài... Ô, không đúng không đúng, cho dù không bị phát hiện, người cũng không khả năng đi qua Viêm hồn sa... Người, giống như thật sự là chỉ còn đường chết”.

Lãnh Nhai không có nói nữa, nhìn thẳng Bình Nhi, dùng ánh mắt biểu đạt kiên quyết của chính mình.

“...Người thật muốn mang ta đi ra ngoài?” Bình Nhi đọc đã hiểu hàm nghĩa ánh mắt hẳn, áp lực tim đập, dò hỏi.

Lãnh Nhai gật đầu.

Bình Nhi cau mày, ở trong không gian nhỏ hẹp bắt đầu thông thả đi qua lại, như là đang đau khổ suy tư cái gì đó. Lãnh Nhai nhìn nàng ở nơi đó như con kiến trên chảo nóng mà đi tới đi lui, cùng đợi nàng quyết định. Hồi lâu sau, Bình Nhi dừng thân lại, đứng ở trước mặt hẳn, lấy quyết tâm rất lớn nói: “Tốt... Dù sao người ở tại chỗ này cũng là chết, ta ở lại Bắc Đế Tông cả đời không thấy được tiểu thư cũng sẽ không an tâm, nếu như vậy, chúng ta cùng liều mạng là được. Chỉ cần có thể không bị phát hiện chạy ra, ta có thể mang người đi ra Viêm hồn sa”.

Nàng giơ lên nắm tay, vô cùng ngưng trọng nói: “Nếu như vậy mà nói, thời gian chỉ có thể là buổi tối hôm nay... Chân người, thực không quan hệ sao?”

Lãnh Nhai chân dẫm mạnh lên trên đất, trên thần sắc không có lộ ra vẻ thống khổ nào.

“Hừ! Cứ cậy mạnh... Quyết định vậy đi, người, người nhất định không thể níu kéo bước chân của ta. Quên đi, dù sao cũng không trông cậy vào có thể thực dựa vào người đi ra ngoài, cùng lắm thì cùng người chết là được, mệnh ta là nằm đó tiểu thư nhất trở về, vì có thể gặp lại tiểu thư, cùng lắm thì đánh bạc mệnh đi, có cái gì phải sợ!” Bình Nhi hùng tráng nói lên. Nghe ra, thì lại càng giống như cấp cho chính mình thêm can đảm.

“Tiểu Bát Tiểu Cửu, bảo Chu Nhi tỷ tỷ hôm nay đưa ba phần bữa sáng cùng cơm trưa đến đây, một ngày cuối cùng, bốn cô nương muốn có một bữa cơm no đủ!”

Tiểu Bát: “...”

Tiểu Cửu: “...”

362. Chương 361: Thoát Đi

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 361: Thoát đi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ở trong lo lắng cùng khẩn trương bất an chờ đợi, thời gian quá rất nhanh, trong lơ đãng, màn đêm đã muốn lặng yên đánh xuống. Trời tối đen một mảng, mây đen che trời, nhưng Bắc Đế Tông ban đêm cũng là đèn đuốc sáng trưng, giống như ban ngày.

“Tiểu Bát Tiểu Cửu, lại đây cho ta!”

Bình Nhi lớn tiếng gọi lên, Tiểu Bát Tiểu Cửu nhất thời một trận đau đầu, bắt đắc dĩ chạy đi qua, từ xa đã hô lên: “Bình Nhi đại tiểu thư, lại phát sinh đại sự gì vậy?”

Vù...

Một trận gió rất nhỏ mà lạnh lẽo thổi qua, phất qua yết hầu bọn họ, cảm giác mát đi qua, một tia đau đớn bắt đầu từ yết hầu truyền ra, bọn họ đồng thời ý thức được cái gì, dừng bước, hướng đối phương nhìn lại, sau đó phát hiện phía trên cổ đối phương, thêm một đường màu đỏ tươi.

Thanh âm kinh hoàng còn chưa hô lên, ý thức đã muốn tan rã. Bọn họ hai mắt trừng trừng, thẳng tắp ngã xuống.

Bình Nhi bước nhanh đi tới, ánh mắt thẳng nhìn chăm chăm Lãnh Nhai, giống nhau hiện tại mới nhận thức hẳn vậy: “Oa... Thì ra người lợi hại như vậy, vừa rồi thật nhanh, ta còn cái gì cũng chưa nhìn thấy. Trách không được người có thể một mình lén lút đi vào nơi này. Vốn, ta còn thực lo lắng, trông như vậy, ta cũng yên tâm hơn rất nhiều”.

Lãnh Nhai hạ thấp thân xuống, bắt đầu cởi quần áo hai người Tiểu Bát Tiểu Cửu.

Bình Nhi ánh mắt hạ xuống, hai tay chấp lại, nhắm mắt vẻ mặt xin lỗi thấp giọng thì thầm: “Tiểu Bát Tiểu Cửu... Thực xin lỗi thực xin lỗi, ta là người ích kỷ, là người rất xấu, các người muốn hận, liền cứ việc hận ta là được, ta sau khi chạy đi, sẽ cả đời cầu nguyện các người kiếp sau đầu thai tốt”.

Hai người thay quần áo Tiểu Bát Tiểu Cửu, cầm lấy trường kiếm bọn họ, đồng thời kiểm chế cảm giác khẩn trương trong lòng, hướng ngoài cửa đi đến.

Gió đêm mát lạnh quất vào mặt, Lãnh Nhai cùng Bình Nhi đều khẽ hít một hơi, sau đó không có gì che lấp, quy củ hướng về phía Bình Nhi trước đó đã báo cho Lãnh Nhai biết đi đến. Nếu bị phát giác, bọn họ chỉ còn đường chết, bọn họ cầu nguyện có thể được ông trời phù hộ, che mắt qua được Bắc Đế Tông.

Bắc Đế Tông ban đêm thực tĩnh, không có tiếng động hỗn tạp nào, ngay cả thanh âm nói chuyện đều nghe không được. Bình Nhi tuy rằng đã làm một quyết định nghĩa vô phản cố, ngay cả chuẩn bị chết ở chỗ này đều có, nhưng tâm vẫn như cũ không thể hoàn toàn buông lỏng, trong lòng giống như tồn tại một con thỏ bang bang đập lên, hầu như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Thân thể cũng luôn luôn theo bản năng hướng Lãnh Nhai dựa tới, một bàn tay gắt gao cầm lấy quần áo hắn.

“Ông trời phù hộ, lão cha phù hộ, mẫu thân phù hộ, nhất định phải để cho chúng ta chạy đi... Chỉ cần có thể để cho ta chạy đi nhìn thấy tiểu thư, Viêm Bình Nhi ta về sau nhất định mỗi ngày đều sẽ thắp hương...”

“Không cần nói” So sánh ra, Lãnh Nhai bình tĩnh hơn rất nhiều, hắt đầu hơi thấp, trên biểu tình nhìn không ra cái gì khác thường.

Bình Nhi lập tức trừng mắt nhìn hắn một cái, cũng là ngoan ngoãn cầm miệng, không hề phát ra một chút thanh âm, toàn thân vẫn như cũ khẩn trương tủa ra mồ hôi lạnh.

Nghênh đón mờ mịt ánh trăng, bọn họ bước chân không ngừng đi về phía trước, bước chân không có cố ý thả nhẹ, tận lực vẫn duy trì bình thường vững vàng. Hai người nghênh diện mà đến, bọn họ sau khi từ lao ngục đi ra gặp được ba bốn người. Bọn họ đơn giản dùng ánh mắt quét qua Lãnh Nhai cùng Bình Nhi một cái, liền cùng bọn họ sát bên người mà qua, chưa từng có hỏi cái gì. Trên người bọn họ mặc là trang phục hạ nhân thân phận hèn mọn nhất ở Bắc Đế Tông, ít có người sẽ chủ động hỏi đến. Bắc Đế Tông tuy rằng đề phòng nghiêm ngặt, nhưng bình tĩnh đã lâu tạo nên một loại lơ lỏng trong tiềm thức, lúc này bọn họ chỉ cần dụng tâm đi thử nhìn rõ diện mạo Viêm Bình Nhi cùng Lãnh Nhai, tất cả sẽ bại lộ.

Chờ bọn họ đi xa, tìm Bình Nhi treo ở giữa không trung cuối cùng thả xuống dưới, đồng thời vỗ vỗ ngực còn đang sợ hãi, cúi đầu nói: “Xem đi, ta đã nói phương pháp này sẽ rất hữu dụng...”

“Không được lên tiếng” Lãnh Nhai lại thấp giọng nói một tiếng. Trước đó gặp được mấy người, mỗi người trên người đều mơ hồ phóng thích một loại khí thể làm cho hắn kinh hãi... trong Bắc Đế Tông không có kẻ vô dụng, Diệp Vô Thân cùng hắn dò qua, Viêm Thiên Uy cùng Viêm Đoạn Thương lúc trước cũng cùng bọn họ nói qua. Mà hắn tự mình đi tới Bắc Đế Tông, lại rõ ràng cảm thụ được Bắc Đế Tông này cường đại ra sao. Nơi này số lượng cao thủ nhiều, quả thực đã đến tình hình không thể tưởng tượng. Vô luận là ngày

đầu tiên hần mới tới Bắc Đê Tông, hay là chuyến đi ngắn ngủi tới nay, mỗi người nơi này đều gây cho hần trình độ kinh hãi khác nhau. Tại dạng địa phương đầy cao thủ này mà đi lại, nói chuyện hơi chút lớn cũng là cực kỳ dễ dàng bị phát giác.

Bình Nhi hơi hơi than thở một câu phát ra một tiếng bất mãn nho nhỏ, đúng lúc này, một người nghênh diện chậm rãi đi tới. Bình Nhi rõ ràng cảm giác được, thân thể Lãnh Nhai rõ ràng cứng ngắc một chút.

Người này chừng năm mươi tuổi, sắc mặt lạnh lùng như đao, một thân hắc bào làm cho hần hầu như cùng màn đêm dung hợp cùng nhau. Mà hần khi đi lại, đạp đất lại có thể không có phát ra tiếng vang gì, liền ngay cả Lãnh Nhai linh giác cực kỳ linh mẫn đều không có nghe được tiếng động hạ xuống đất. Hần trong lòng chợt lạnh một chút, chỉ dựa vào cái này, người này thực lực so với hần cao hơn không chỉ mấy lần. Ít nhất, cũng sẽ không yếu hơn Đại Trưởng lão Giới Luật đường Viêm Chính lúc trước xuất hiện tại Thiên Thần Ma Vũ đại hội.

Lãnh Nhai khi nhìn thấy hần, Bình Nhi cũng ngay sau đó thấy được hần, nường ánh sáng bên trong phòng ốc hơi chiếu ra, nường không có thấy rõ diện mạo của hần, nhưng lập tức liền thấy cách ăn mặc của hần, nhất thời tim đập mạnh, cuống quýt cúi đầu, bước chân lại như bị dừng hình ảnh mà bất động một chút. Lãnh Nhai âm thầm nhíu mày, không dấu vết kéo thân thể nường một chút, Bình Nhi lúc này mới bừng tỉnh, cúi đầu, kiên trì, nơm nớp lo sợ nghênh đón người kia đi đến.

Mười thước, năm thước... sát bên người mà qua.

Khi thân ảnh người nọ rút cuộc từ trong tầm mắt biến mất, Bình Nhi giống như vừa mới gặp một hồi ác mộng, toàn thân cao thấp đều bị dọa ra mồ hôi lạnh, nhưng nường còn chưa có kịp thở ra một hơi, liền nghe được phía sau truyền đến một thanh âm trầm thấp, mà ở trong tai, trong lòng nường vang lên như một tiếng sấm.

“Đứng lại!”

Lãnh Nhai cùng Viêm Bình Nhi đồng thời dừng bước, nhưng không có quay đầu, giống như bị định thân vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, hai người rặng đồng thời bị lạng yên cần nhanh.

Nam tử áo bào đen xoay người lại, hai mắt ở trong đêm đen như hai đạo tia chớp sắc bén đảo qua bóng dáng bọn họ, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh: “Xoay người lại”.

Lãnh Nhai tay rất nhanh xiết mạnh, Phá Phong Nhận trong tay áo chậm rãi hạ xuống, giây tiếp theo, hần là có thể bỗng nhiên bùng nổ, đâm thẳng yết hầu người phía sau.

Bình Nhi trái tim phịch phịch đập lên, nường nhìn trộm thoáng qua thân thể Lãnh Nhai, cầm lấy tay hần âm thầm kéo một chút, ý bảo hần không cần lộn xộn, lúc này mới vẻ mặt cười xấu hổ xoay người lại: “Thương bá bá... Hắc hắc, là ta”.

Đối với cao thủ tuyệt đỉnh mà nói, ban đêm cũng không thể cách trở tầm mắt bọn họ. Trung niên nam nhân thấy rõ mặt Bình Nhi, trên mặt kinh ngạc chợt lóe mà qua, lập tức lại âm trầm xuống, chỉ là bên trong cái âm trầm này, hơi hơi hỗn loạn một chút bất đắc dĩ, còn có che dấu cười khổ thật sâu: “Bình Nhi, thật sự là làm loạn mà, ta đã từ chỗ phụ nhân biết ngày mai ngươi là có thể không cần bị nhốt tại Tư Quá các, ngươi như thế nào còn có thể làm loạn như thế. Hừ, ngươi cũng biết nếu bị thiếu chủ biết, sẽ bị trách phạt nghiêm trọng cỡ nào”.

Bình Nhi hướng về phía hần thề lưỡi, cười hì hì nói: “Ta biết sai rồi... Nhưng mà ta chỉ là nhện không được muốn ra xem một chút, Thương bá bá, ngươi rõ ràng không có nhìn ta, như thế nào biết là ta?”

“Hừ!” Viêm Thương hừ một cái thật mạnh, “Ta tuy rằng không thấy ngươi, nhưng tim ngươi đập kịch liệt, bước chân co rúm lại, rõ ràng là có chột dạ, mặc cho ai đều có thể phát hiện”.

“Hắc... Thương bá bá quả nhiên hay là lợi hại như vậy, cái gì cũng đều không thể gạt được ánh mắt người. Được rồi được rồi, ta ngoan ngoãn trở về là được, Thương bá bá trăm ngàn lần không cần nói cho phụ nhân” Bình Nhi làm ra một bộ đáng nhu thuận, kéo tay Lãnh Nhai liền trở về đi: “Tiểu Bát, chúng ta là trở về đi”.

“Đứng lại” Bọn họ vừa muốn nhích người, tiếng quát của Viêm Thương lại vang lên, hần thản nhiên nói: “Bình Nhi, người ngoan ngoãn trở về, ta có thể cho là cái gì cũng chưa từng thấy, nhưng hần một hạ nhân lại dám lớn mật như thế...”

Viêm Thương lời còn chưa dứt, mây bỗng nhiên nhướng lên, bên trong hai mắt bắn ra hào quang như lợi kiếm đâm thẳng phía sau lưng Lãnh Nhai, đang nói chợt chuyển, trầm giọng quát: “Người, xoay người lại”.

Lãnh Nhai cùng Bình Nhi thân thể đồng thời căng thẳng, Bình Nhi cuống quýt xua tay: “Thương bá bá, hần là Tiểu Bát thủ Tư Quá các, người bình thường nhất định không đi để ý... Hần cũng là bị ta bức ra, người tạm tha cho hần có được không?”

Viêm Thương mắt diếc tai ngơ, động bước chân, từng bước một hướng Lãnh Nhai tới gần... Hần vừa mới rời chỉ là tùy ý dùng khí tức thử người này một phen, lại kinh nhiên phát hiện, trên người hần căn bản không có khí tức Viêm Hồn Quyết. Hơn nữa, hần vẫn đứng ở nơi đó không có xoay người, nhưng tâm hần quá mức bình tĩnh. Cái này đều làm cho Viêm Thương trong lòng thâm sinh nghi ngờ. Tuy rằng hần trong tiềm thức cũng không tin tưởng sẽ là người khác tiềm nhập Bắc Đế Tông.

“Đi!” Lãnh Nhai vẫn im lặng bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, một tay túm lấy Bình Nhi, hướng về phía ngược với Viêm Thương bạo bắn mà đi. Dưới màn đêm, như một mũi tên đột nhiên bắn ra, trong nháy mắt liền biến mất ở trong bóng tối.

Viêm Thương thoáng ngẩn ngơ, sắc mặt lại trầm đi xuống: “Hừ, quả nhiên thật sự có tài. Chạy đi đâu!!”

Một tiếng “chạy đi đâu” hần quát lớn ra khỏi miệng, ở trong Bắc Đế Tông luôn luôn bình tĩnh như một tiếng sấm giữa bầu trời đêm, đem vô số người từ trong lặng im bừng tỉnh. Nơi này còn tại ngày hôm trước Tà Đế mang đến hoảng loạn còn chưa hoàn toàn bình tĩnh trở lại, các cường giả Bắc Đế Tông nhất thời nhất tề trong lòng giật mình, không có do dự hướng về nơi phát ra thanh âm chạy đi.

Một người nào, vô luận tốc độ của hần nhanh bao nhiêu, ở trước khi bắt đầu hành động một đoạn thời gian ngắn luôn cần một quá trình đưa tốc độ từ điểm không đến nhanh nhất, cái đoạn gia tốc ngắn này là khoảng cách hần di động tương đối thông thả. Cho dù là một mũi tên nhọn, ở một khắc vừa mới rời cung cũng muốn tương đối hòa hoãn một ít, mà làm cho Viêm Thương trong lòng thâm khen là, Lãnh Nhai một cái chớp mắt nọ di động lại giống nhau trực tiếp từ yên lặng không trải qua quá trình gia tốc gì liền đạt tới một tốc độ không thể tưởng tượng, sức bật của hần mạnh, có thể nói là hần bình sinh ít thấy. Liền ngay cả thiên tài bên trong Bắc Đế Tông, cũng không ai có thể so được.

Hần là lén vào nơi này như thế nào tạm thời không cần biết, nhưng, chỉ với thực lực như vậy liền dám đặt chân vào lãnh địa Bắc Đế Tông, không khác nào muốn chết!

363. Chương 362: Tuyệt Cảnh

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 362: Tuyệt cảnh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Viêm Thương phóng người lên, như một con chim to màu đen mang theo gió gào thét nhằm hướng Lãnh Nhai bỏ chạy đuổi theo, đồng thời, các phương hướng chung quanh đồng thời truyền đến xao động, người Bắc Đế Tông nghe được động tĩnh đều lấy tốc độ kinh người tới gần, ánh mắt như một cây lợi kiếm đều tập trung tới nơi này. Ngày hôm trước Tà Đế tiến đến làm cho Bắc Đế Tông chủ cùng Thất trường lão song

song bị thương, đồng thời bế quan bảy ngày không ra, thiếu chủ dù chưa có ngoại thương, nhưng mà nội thương không nhẹ, đã ở bên trong im lặng an dưỡng. Dưới loại tình cảnh này, Bắc Đế Tông tuyệt đối không thể lại xuất hiện nhiều loạn gì.

“Hãy!” Lãng không hét lớn một tiếng, Viêm Thương dừng lại ở bên trong không trung hai tay nhất tề đẩy đi, một khắc một cổ khí lưu nóng rực nơi tay ngưng tụ thành, phóng xuất đi ra, động tác của hắn thoáng chần chờ một chút, phương hướng thoáng thay đổi, nghiêng hướng Lãnh Nhai đẩy đi. Tuy rằng Bình Nhi lúc này cùng Lãnh Nhai cùng một chỗ, nhưng mục tiêu của hắn chỉ có Lãnh Nhai, cũng không nghĩ tới muốn đả thương đến Bình Nhi. Bình Nhi tuy rằng không có diện mạo kinh người, ở trong Bắc Đế Tông tu vi cũng chỉ thường thường bậc trung, nhưng tính cách nàng ở Bắc Đế Tông luôn luôn nặng nề lại được rất nhiều người ưu ái, ngay cả Tông chủ phụ nhân đều đối với nàng yêu thương như với nữ nhi vậy. Hắn được nàng nhiều năm kêu “Thương bá bá” như vậy căn bản sẽ không nhẫn tâm xuống tay thương đến nàng.

“Oành” một tiếng trầm muộn vang lên, phía sau Lãnh Nhai bị đánh lên một cái động lớn, Lãnh Nhai thần kinh vẫn lãnh tĩnh, chú ý bốn phương tám hướng. Hắn tốc độ vốn là cực nhanh, nhưng thật ra còn cố ý có điều giữ lại, Viêm Thương này lúc một kích đánh ra, tốc độ của hắn đã ở trong nháy mắt lại chột tăng lên vài phần, thông dong né qua, sau đó nương khí lưu phía sau lại đem tốc độ tăng lên, xa xa chạy đi.

Lãnh Nhai ở trên thiên phú tốc độ từng làm cho Sở Thương Minh đều âm thầm kinh hãi. Lại như Sở Kinh Thiên luận tu vi muốn hơn xa Lãnh Nhai, nhưng nếu luận tốc độ cũng là xa xa không kịp, thậm chí ngay cả một nửa hắn cũng không đến, ngẫu nhiên Lãnh Nhai bùng nổ lên hắn có thúc ngựa cũng khó bằng. Viêm Thương vừa mới đánh ra một kích ở lực lượng phản lực lại có đình trệ ngắn ngủi, chỉ có thể trở mắt nhìn Lãnh Nhai ở trong tầm mắt chính mình càng ngày càng xa, lập tức sẽ thấy biến mất, đồng thời, bên người hắn lại có vài đạo bóng dáng hướng về phía Lãnh Nhai đuổi theo.

“Kẻ thù bên ngoài xâm nhập, thiên la địa võng! Kẻ thù bên ngoài xâm nhập, thiên la địa võng!!”

Viêm Thương đứng yên bất động, lực quán lên hầu, một tiếng quát trầm trọng như chung được hắn ngửa đầu hô lên, xa xa truyền về phía trước cùng bốn phương tám hướng. Thanh âm của hắn mang theo lực lượng kỳ dị, lấy tốc độ không thể tưởng tượng bao trùm toàn bộ Bắc Đế Tông, thậm chí xuyên thấu tận trời, cao đến phía chân trời...

Toàn bộ Bắc Đế Tông đều nghe được thanh âm Viêm Thương, các góc, từng cột lửa lớn được đốt lên, trên không nhìn lại, Bắc Đế Tông như trong khoảnh khắc đã nổi lên vô số tinh hỏa. Đồng thời, một đám thân ảnh ở các nơi hiện ra, phong tỏa ở các phương vị Bắc Đế Tông.

Lãnh Nhai trong tay mang theo một người, tốc độ vẫn là nhanh kinh người như cũ. Hắn cho tới bây giờ đối với tốc độ chính mình chưa từng đánh mất tin tưởng qua, hắn tin tưởng cho dù có nhiều kẻ địch, chỉ cần chính mình dốc hết toàn lực, ở lúc bọn họ không kịp ngăn trở chạy ra khỏi phạm vi thể lực của bọn họ, liền có thể như chim bay trời cao, cá nhảy biển rộng. Hoặc là ở dưới màn đêm che dấu chui vào một cái góc chết bọn họ nhìn không tới, làm cho bọn họ không thể nào tìm.

Nhưng, nơi này là Bắc Đế Tông, cũng không phải các thể lực bình thường có thể sánh bằng, hắn cho dù trốn ra khỏi nơi này, phía trước phải đối mặt, đó là Viêm hồn sa ngay cả cao thủ thần cấp cũng không dám dễ dàng đụng chạm.

Phía sau, vài đạo cuồng phong ở lấy tốc độ cực nhanh tới gần, mỗi một đạo đều gây cho hắn áp lực cực kỳ trầm trọng. Lãnh Nhai một tay mang theo Bình Nhi, một bàn tay gắt gao cầm lấy Phá Phong Nhận, hắn biết, chính mình cùng Bình Nhi buổi tối hôm nay chạy ra khỏi nơi này hy vọng cực kỳ xa vời... Hoặc là nói, căn bản đã muốn không tồn tại. Hắn đào vong, chỉ là không cam lòng, hay là hy vọng xa vời một cái kỳ tích từ trên trời giáng xuống.

Gió gấp làm cho Bình Nhi gắt gao nhắm mắt lại, ở trong hít thở không thông nắm chặt nam tử bên cạnh người. Bỗng nhiên, nàng cảm giác được thân thể chấn động rung động, gió bên tai bỗng nhiên đình chỉ. Chung quanh, yên tĩnh đáng sợ.

Lãnh Nhai đình chỉ đi tới, như một lưỡi dao lạnh như băng cắm trên mặt đất lẳng lặng đứng ở nơi đó, trước người hắn, đối mặt là bốn lão giả đứng ở phương vị khác nhau, tay trái cùng tay phải, còn lại là ba trung niên chừng năm mươi tuổi, hai nam một nữ. Bọn họ tuy chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, ánh mắt các sắc

bén giống như kiếm, nhưng trước người bọn hắn lại giống nhau có một đạo khí tường nhìn không thấy, làm cho Lãnh Nhai ở trong áp lực bỗng nhiên xông tới đình trệ thân thể, tay xiết chặt lại.

Mấy người này, người nào cũng đáng sợ. Cho dù là ở Bắc Đế Tông, bọn họ cũng nhất định là cao thủ địa vị xa xỉ nơi này.

Phía sau, vài đạo khí lưu vẫn vẫn đuổi theo hắn đột nhiên tới gần, đồng thời đem đường lui phía sau hắn toàn bộ khóa chết, Lãnh Nhai thân thể khẽ nhúc nhích, Phá Phong Nhận vẫn gắt gao cầm ở nơi tay vừa muốn quay người xuất ra, chợt nghe bên tai một tiếng hét lớn như sấm: “Dừng tay!”

Ba người đuổi theo Lãnh Nhai toàn bộ ở một khắc tiếng hét lớn vang lên họ không có chần chờ gì thu tay lại, nhìn về phía người tới. Một người khác vây quanh Lãnh Nhai cũng đều nhìn về phía thanh âm.

Viêm Thương một thân hắc bào từ bên trong màn đêm đi ra, xuyên qua mấy người, chậm rãi đi tới trước người Lãnh Nhai cách đó không xa, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào mặt hắn. Lãnh Nhai đầu hơi cúi xuống, ánh mắt nhìn lên, lấy ánh mắt càng lạnh như băng nhìn thẳng hắn. Hắn động tác này, làm cho Viêm Thương không thể thấy rõ tướng mạo của hắn, nhưng hắn có thể rõ ràng nhìn thấy, ánh mắt của hắn ẩn chứa một loại lạnh lùng làm cho tim hắn hơi đập nhanh, nhưng không có bối rối cùng e ngại gì.

“Người là ai?” Viêm Thương mặt âm trầm nói. Đường đường Bắc Đế Tông, lại có thể bị người xâm nhập mà không biết, nếu hắn không phải từ tim của Bình Nhi nhảy lên không bình thường phát hiện kỳ quái, cái này không thể nghi ngờ là ở trên mặt mọi người Bắc Đế Tông đánh một cái tát vang dội. Là vô cùng nhục nhã! Đồng thời, hắn lại đối với người có năng lực lớn vào nơi đây này lại sinh ra hứng thú rất lớn. Từ tuổi hắn mà xem, người này, nhiều nhất bất quá cũng chỉ chừng hai mươi. Càng kỳ quái là, Bình Nhi bị nhốt tại Tư Quá các suốt ba năm vì cái gì sẽ cùng hắn cùng một chỗ, hơn nữa xem tình hình, bọn họ hôm nay là chuẩn bị làm chút gì đó, hoặc là... rời khỏi Bắc Đế Tông.

Lãnh Nhai không có trả lời hắn, tay phải nắm chặt, cầm lấy Bình Nhi tay trái lại xiết thực chặt. Thần thức hắn luôn luôn tại bốn phía chính mình mà không ngừng dò xét, tìm kiếm một cái khả năng sơ hở nào đó làm cho hắn có được cơ hội. Xa xa, tiếng tay áo phá gió không dứt bên tai, hắn bại lộ, kinh động toàn bộ Bắc Đế Tông. Người có thể vụng trộm lên vào Bắc Đế Tông, không hề nghi ngờ sẽ là một cường giả đẳng phong tạo cực, không người dám coi như không quan trọng.

Hắn đã muốn bị buộc nhập tuyệt cảnh, mà ở trong này thêm mỗi một giây, ở bên trong tuyệt cảnh sẽ lâm vào càng sâu một phần. Nhưng trong những người vây hắn ở đây không ai không phải là cao thủ trong cao thủ, hắn đối phó một người đã là không dễ, huống chi nhiều như thế... Hắn căn bản không thể từ bên trong bọn họ vây kín tìm được sơ hở gì.

“Thương bá bá, hắn... hắn... hắn là ca ca ta thất lạc nhiều năm, lần này là vì tìm được ta, mới thiên tâm vạn khổ tìm đến, còn không cần mệnh mà xông vào... Thương bá bá, hắn thực chỉ là vì tìm ta, không có mục đích gì khác, người để hắn đi đi” Bình Nhi vẻ mặt cầu xin nói, nói xong, bên trong hốc mắt đã là hơi nước mênh mênh. Bị buộc nhập loại tuyệt cảnh đã muốn không có khả năng đào thoát này, nàng ngược lại bình tĩnh trở lại, hô lên lí do này. Nàng đêm nay bị bắt trở về nhiều nhất là bị nhốt thêm vài năm, mà Lãnh Nhai cũng chỉ còn đường chết. Hiện tại có thể cứu Lãnh Nhai, chỉ có phương pháp này. Viêm Thương là Đường chủ Thiên Tâm đường, ở Bắc Đế Tông uy vọng rất cao, đối với nàng cũng coi như vui vẻ, nàng dùng hết sức làm ra gương mặt cùng thanh âm chân thật đối với hắn cầu xin.

“Ca ca? Hừ, như thế nào cho tới giờ chưa từng nghe người nói qua... Mặc kệ hắn là ai, người nên biết, kẻ xâm nhập Bắc Đế Tông ta, hoặc là vĩnh viễn nguyên trung thành, trọn đời không thể rời đi, hoặc là vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời” Viêm Thương hơi liếc mắt nhìn Bình Nhi một cái, ánh mắt lại quay đến trên người Lãnh Nhai, Bình Nhi nói, hắn thoáng tin vài phần như vậy.

Bình Nhi vội vàng tiếp lời nói: “Ta biết ta biết, ta đương nhiên đã biết, cho nên, Thương bá bá, để cho ca ca ta cũng gia nhập đến Bắc Đế Tông được không? Người xem hắn lợi hại như vậy, nhất định sẽ lập hạ công lao rất lớn cho tông ta. Ta... ta trước đó sợ tông chủ sẽ trách tội ca ca xông vào, cho nên mới muốn mang hắn vụng trộm rời đi... Thương bá bá, ta nói đều là thực, người đáp ứng được không?”

Viêm Thương chân mày thoáng nhíu lại, nhưng không có lập tức trả lời Bình Nhi, mà là vẫn như cũ cẩn thận nhìn Lãnh Nhai. Bình Nhi nói, làm cho trong lòng hắn hơi xúc động... Đó là một nam tử có thiên phú

kinh người, thực lực kinh người, tuổi như thế mà đã có năng lực như vậy, hắn tương lai tất không thể hạn lượng, nếu hắn thật sự là huynh trưởng Bình Nhi, sau khi ở lại Bắc Đế Tông, ngày sau tất trở thành một thanh kiếm sắc bén của Bắc Đế Tông.

Một tiếng cười lạnh trào phúng từ phía bên phải truyền đến, trung niên nam tử nọ ánh mắt trầm thấp nói: “Buồn cười... Bình Nhi, xem ra tiểu tử này đã làm cho người mê man không ít, lại làm cho người che chở hắn như thế... Hắn không phải người nào khác, là thủ hạ Tà Đế, một tháng trước ở trên Thiên Thần Ma Vũ đại hội giết Viêm Chính trưởng lão - Lãnh Nhai!”

Chung quanh người chưa thấy qua Lãnh Nhai sắc mặt toàn bộ biến đổi, Viêm Thương thần sắc cũng nhanh chóng đen xuống. Lãnh Nhai vẫn im lặng như lúc ban đầu, không có cãi lại, hắn trầm mặc, đó là chấp nhận không thể nghi ngờ. Bình Nhi nguyên bản nhìn thấy Viêm Thương lộ ra vẻ động dung rất nhỏ trong lòng khẽ buông lỏng như bị một chậu nước lạnh dội vào đầu, ở trong lòng chua xót mặc niệm nói: “Chết rồi chết rồi... Lần này không riêng đại đầu gối này phải chết, ta cũng phải bị trách phạt thật nặng...”

Nàng bị nhốt tại Tư Quá các Bắc Đế Tông, tin tức bế tắc, trước kia căn bản không biết còn có một người có cái tên Lãnh Nhai như vậy, lại càng sẽ không biết hắn giết qua trưởng lão Bắc Đế Tông, tin tức của hắn, diện mạo của hắn ở Thiên Thần Ma Vũ đại hội triển lộ Huyết Sát Ma Đồng, trong Bắc Đế Tông toàn bộ mọi người phụ trách công tác tình báo biết rành mạch.

Viêm Thương lạnh lùng quét nhìn Bình Nhi một cái, ánh mắt biến trở về bình thản. Mấy ngày trước đây vừa mới làm cho Tà Đế không rõ ràng xuất hiện trong Bắc Đế Tông, sau khi nhắc lên một trận khủng hoảng thì cứ thế mà rời đi, hôm nay, lại là Lãnh Nhai Tà tông ở dưới bọn họ không hề hay biết xuất hiện ở trong này, tuy rằng hiện tại đã xem hắn đẩy vào tuyệt cảnh, nhưng cảm giác thất bại ở trong lòng lại làm cho hắn cũng không thể cao hứng nổi, hắn trầm giọng nói: “Vậy không cần nhiều lời, bắt hắn, chết sống bất luận... Không đến vạn bất đắc dĩ, đừng thương đến Bình Nhi”.

“Thương bá bá!” Bình Nhi trong lòng khẩn trương, hốt hoảng hô lên.

Viêm Thương thanh âm rơi xuống, vài đạo khí kinh uy lực thật lớn từ các phương hướng thẳng bức Lãnh Nhai mà đi, tựa như mấy thanh đại chùy đồng thời đánh về phía thân thể Lãnh Nhai, một cái nào đánh trúng, liền đủ để cho hắn bị thương nặng. Lãnh Nhai không có nghĩ đến đào vong, hắn tay trái mạnh dùng sức, đem Bình Nhi xa xa đẩy ra, bên trong hai mắt như ứng thoáng hiện lên một đạo sát khí điên cuồng đến cực điểm... Lãnh Nhai ta nếu đã không còn đường lui, vậy để cho ta xem xem, Bắc Đế Tông người, phải đem bao nhiêu mạng để đổi lấy cái mạng này của ta!!

Hắn chưa bao giờ biết cái gì gọi là khiếp đảm, cái gì gọi là buông tha, càng không biết cái gì gọi là bó tay chịu trói.

364. Chương 363: Liều Mạng Mà Lên!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 363: Liều mạng mà lên!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Hây!!”

Một tiếng thét dài phóng lên cao, cắt qua bầu trời đêm, như thương ưng khiếu không, thẳng thấu lòng người. Mọi người, bao gồm Viêm Thương đều cảm giác được tim của chính mình ở trong tiếng thét dài này kịch

liệt chấn động một chút. Cái tiếng thét dài này không có không cam lòng, không có phần nộ, không có thể lương, chỉ có sát khí cùng chiến ý làm cho người ta kinh hãi không hiểu.

Lại là tám người vây tới chung quanh, người người mặt trầm như nước, toàn thân cao thấp nhộn nhạo khí tức viêm hồn hùng hậu. Hai người trong đó tuyệt không yếu hơn Viêm Thương. Bọn họ toàn bộ nhìn chăm chăm Lãnh Nhai, tâm thần cũng vì tiếng thét dài này của hắn mà động, trong lòng, không thể ngăn chặn sinh ra một chút ý khâm phục. Đây là một con mãnh thú bị nhốt, đêm nay đã không còn sinh cơ chạy đi, nhưng làm cho dã thú này lạnh nhạt sinh tử, hắn không tiếc tất cả, không tiếc tính mạng, tự biết hắn phải chết giãy dụa không thể nghi ngờ còn đáng sợ gấp nhiều lần.

Mọi người tâm trở nên nặng trĩu. Ở tại địa bàn bọn họ, lại là phần đông cao thủ vây quanh một người, bọn họ lại từ trên người Lãnh Nhai, cảm nhận được áp lực trầm trọng.

Sau thét dài, Lãnh Nhai đã động, bên trong cặp mắt như ánh kiếm kia, hơi lộ ra một chút hào quang màu máu. Hắn hoành thân, nghiêng sườn, lưỡi nhận thủ bên tay phải nhằm hướng trái tim con người. Hắn vừa động, đã đem khí tức gắt gao khóa trụ người khác đồng thời động, trong lúc nhất thời, khí tràng hỗn loạn thổi quét không gian chung quanh, khí lưu làm bốc lên cuồng phong gào thét, bay ra bốn phương tám hướng.

“Lãnh Nhai!” Bình Nhi ở dưới khí tràng đánh sâu vào bị đẩy ra ngoài xa hơn, nhìn thân thể Lãnh Nhai bị bao phủ ở dưới công kích của các cao thủ lợi hại kia, nàng như từ trong ác mộng bỗng nhiên tỉnh lại mà kinh hoàng hô to ra. Lãnh Nhai trước đó vẫn gắt gao cầm lấy tay nàng, nhưng khi Viêm Thương nói ra câu “không đến vạn bất đắc dĩ, đừng thương đến Bình Nhi” kia, hắn không chút do dự đem nàng đẩy ra xa xa, để cho nàng rời xa bên người hắn, rời xa nguy hiểm.

Xẹt!

Người trung niên bị Lãnh Nhai ngay mặt đâm tới hừ lạnh một tiếng, rút lui một bước, tay phải một trảo, hướng cổ tay Lãnh Nhai chụp tới. Nhưng ngay tại lúc bàn tay hắn sắp đụng chạm đến cổ tay Lãnh Nhai, thân thể của Lãnh Nhai đang bị người ta đẩy mạnh ra sau, lại dùng tốc độ không thể tưởng tượng lãng không vọt lên, chọt đâm tới trước... Tay của người trung niên vừa chụp lên cánh tay của hắn, Phá Phong Nhận xanh biếc nọ, cũng thẳng tắp đâm vào ngực trái hắn, xuyên thấu trái tim, mũi nhận nhiễm máu từ sau lưng hắn lộ ra, ở dưới bầu trời đêm lóe ra hào quang xanh biếc.

Trung niên nọ hai mắt trừng trừng, tay trái bắt lên cánh tay Lãnh Nhai vô lực hạ xuống. Cường giả có thực lực linh cấp cao giai này, bị một kích của Lãnh Nhai mà bị mất mạng. Mà Lãnh Nhai cái này chỉ cầu đối phương chết, hoàn toàn không nhìn nguy cơ công kích phía sau mà cứ để cho sau lưng hắn trống không, mấy đạo chưởng phong trầm trọng như cự thạch từ phía sau lưng hắn áp chế tới.

Vài tiếng trầm đục, sáu chưởng đồng thời đánh trúng, nhưng thân thể bị đánh trúng cũng không phải là Lãnh Nhai, mà là của người trung niên vừa mới chết ở dưới nhận Lãnh Nhai, còn chưa kịp ngã xuống. Mấy đạo đại lực trực tiếp đem thân thể người trung niên đánh rách tả tơi, xa xa bay đi. Mà Lãnh Nhai... một luồng gió lạnh như băng ở trong lúc bọn họ kinh ngạc lại khởi lên, một đạo lực quang mỏng manh lạnh như băng ở trong đáy mắt ba người bọn họ hiện lên, tia ánh sáng lạnh như băng như một tia chớp màu xanh, xuyên qua chi dưới của bọn họ, lại truyền đến trong lòng bọn họ.

Tiếng kêu thê thảm vang lên cùng một chỗ làm cho trái tim run rẩy, sáu đoạn chi dưới bị cắt thành những đoạn dài ngắn khác nhau cùng một phương hướng nhỏ máu bay ra, ba người kia đã ở chính mắt thấy hình ảnh khủng bố chi dưới chính mình ly thể mà rơi xuống... Như rơi xuống vực sâu vô tận.

Lãnh Nhai tự biết hắn phải chết, hắn không có bối rối, không có cuồng loạn, càng không mất đi lý trí, ngược lại bình tĩnh thần kỳ, giống như đêm nay không phải là hắn chết, mà là một trò chơi mặc cho hắn tự do sát phạt. Hắn bình tĩnh cảm giác hướng di động của khí lưu chung quanh, bình tĩnh đoán phương vị hành động của bọn họ, bình tĩnh tìm kiếm mỗi một cơ hội chọt lóe lướt qua. Hắn vừa mới đâm ra kích thứ nhất, ở dưới tình hình ai cũng nghĩ không đến, sau đó trước tiên đem thân thể trầm xuống, cũng không thềm nhìn tới phía sau, trực tiếp ở trên mặt đất quay cuồng một vòng, một nhận vạch tới, ba cao thủ linh cấp bị hắn đồng thời cắt đứt hai chân.

Đáng sợ không phải là con sói đói khát, mà là con sói bị buộc nhập tuyệt cảnh, quên đi tử vong!

Trong ngắn ngủn một cái hô hấp, Lãnh Nhai liên tiếp hai lần ra tay, giữa đó hầu như không có bảo tồn khe hở, kết quả là một người người, ba người phé. Ra tay vô cùng tàn nhẫn, không có chút do dự, liền như là đã sớm súc thể chờ đợi bọn hắn chủ động đưa lên tận cửa vậy. Viêm Thương Bên trong hai mắt bình tĩnh hào quang hiện lên, lúc này, hắn lại có một loại xúc động ủng hộ. Tàn nhẫn như vậy, thần kinh phản xạ như vậy, mũi nhọn sắc bén như vậy, hoàn toàn không phải chỉ dựa vào thực lực là có thể có được. Ít nhất, hắn tuy có thực lực hơn xa Lãnh Nhai, nhưng cũng tuyệt đối không thể làm ra hai kích có thể xưng là hoa lệ tuyệt luân như vậy được.

Lãnh Nhai thân thể chớp lên bóng đen, đang ở trong đám người đang bức gần xuyên qua lại. Hắn tránh cho chính mình lâm vào bao vây, bởi vì như vậy sẽ làm cho hắn chết nhanh hơn. Hắn đã không nghĩ tới có thể sống qua tối hôm nay, mục đích duy nhất của hắn, là muốn kéo theo càng nhiều người Bắc Đệ Tông đến đi theo hắn!

Một tiếng kêu bén nhọn xé rách không khí, Lãnh Nhai luôn luôn ở dưới màn đêm che lấp mà xuyên qua ra tay lần thứ ba, một nhát chém ra cổ của một cao thủ Bắc Đệ Tông bị trực tiếp tước đoạn một nửa, con mắt lòi ra, như gặp quỷ mị. Lãnh Nhai thân ảnh tối đen, lại lấy tốc độ không thể tưởng tượng nhập vào trong đám người hỗn loạn trong đêm đen, từ trong tầm mắt thần bí biến mất...

Hắn vẫn là che dấu, một khi ra tay, nhất định đánh trúng. Hắn không phải cái loại chiến sĩ am hiểu triển đấu này, mà là ẩn nấp, âm thầm súc thể chờ đợi, một khi tìm được cơ hội, nháy mắt bùng nổ, đánh tắt trúng, trúng tắt chết! Hắn có được không phải là kỹ thuật chiến đấu, mà là kỹ thuật giết người.

“Oành” một tiếng, trên bả vai Lãnh Nhai đã trúng hai đòn, làm cho ý thức của hắn xuất hiện chỗ trống ngắn ngủi, nhưng hắn theo thân thể nghiêng cũng dùng góc độ không thể tưởng tượng đột nhiên ra tay, liên tiếp xẹt qua ngực bụng hai người, văng lên hai chùm huyết vụ cùng tiếng kêu thảm thiết liên tiếp. Theo đó, thân thể hắn thấp xuống, lại một lần nữa ở hắc ám che dấu lại không biết ẩn ở phương nào.

Xẹt xẹt... lại là một chùm huyết vụ bay lên, rơi xuống trên quần áo mấy người. Trừ Viêm Thương ra, ba cao thủ thiên cấp khác rốt cuộc không thể bảo trì trầm mặc, liếc nhau, người nhẹ nhàng dựng lên, nhằm về phía Lãnh Nhai. Trong thời gian ngắn ngủn, bọn họ đã phải trả giá vì đã coi thường người này.

Nhìn thấy ba người nọ gia nhập, Bình Nhi trong lòng hoảng sợ bị phóng đại một chút, nàng ánh mắt hỗn loạn ở trong đám người tìm kiếm cái bóng đen dao động mơ hồ kia, cái bóng đen kia làm cho người Bắc Đệ Tông đầu óc choáng váng không thể nào cân nhắc nàng luôn có thể lập tức liền nhìn thấy vị trí của hắn, đó là một loại cảm giác vi diệu, chỉ dẫn lực chú ý của nàng chặt chẽ kéo tới trên người hắn.

Ba cao thủ thiên cấp gia nhập, tựa như ba ngọn núi lớn đồng thời đặt ở trên người Lãnh Nhai. Bọn họ trước đó xác thực xem thường Lãnh Nhai... Lúc trước, Viêm Chính cũng đã chỉ dùng một chiêu đã đem Lãnh Nhai hoàn toàn đánh bại, khi nhìn thấy hắn, trong lòng khó tránh khỏi sẽ xuất hiện đánh giá “bất quá cũng chỉ là như thế”, mà giờ phút này, bọn họ trong lòng không thể không hoài nghi thật sâu, Viêm Chính trưởng lão thật sự là một chiêu đem hắn đánh bại sao?

Nếu là Lãnh Nhai một mình chống lại ba cao thủ thiên cấp, áp lực nhận được so với tình cảnh hắn hiện tại còn muốn trầm trọng hơn nhiều, mà hơn mười người vây công hắn lại trở thành chỗ ẩn nấp thân hình tốt nhất, thân ảnh hắn ở bên trong đám người tung hoành xuyên qua, thân giống như quỷ mị, cũng ở trong không gian nhỏ hẹp này chọn thời cơ đột nhiên bùng nổ, tung lên một mảng máu tươi. Hắn không có một giây nào đình chỉ qua di động, cùng toàn bộ người giao thủ quần lầy, tuyệt không rời dây dưa, một khi ra tay, một kích tắt trúng, sau đó lại ở trong bóng đêm nhoáng lên một cái mà qua như quỷ mị xuất hiện ở ngoài mây trượng, ba cường giả thiên cấp mấy lần muốn tới gần hắn, lại từ đầu đến cuối không có dính tới góc áo hắn.

Viêm Thương ánh mắt như ưng, nhìn không chuyển mắt vào thân ảnh Lãnh Nhai không ngừng chớp lên. Phía sau hắn, cũng không biết từ khi nào lại xuất hiện bốn lão giả tuổi chừng trên dưới sáu mươi, cũng người người sắc mặt trầm ổn, đối với những thi thể nằm trong vũng máu ở trên mặt đất làm như không thấy, không có ý tứ gì muốn nhúng tay, bên trong ánh mắt, lóe ra tán thưởng tự đáy lòng.

“Lúc trước Viêm Chính thật sự là một chiêu đem hắn đánh bại sao?” Một lão giả hạ mi nói.

“Ha ha, lời đồn xác thực như thế, thiếu chủ cũng là nói như thế. Chỉ có thể nói, Viêm Chính có thể bại hần, thật sự là phi may mắn” Một lão giả khác ha ha cười nói.

“Một người như vậy, lão phu quả nhiên là không đành lòng hủy diệt. Nếu hần có thể vào Bắc Đế Tông ta, ha ha...”

“Hần là người Tà tông, hơn nữa, khí thể ánh mắt như thế, một khi trung với một chủ nhân, tất thê sống chết đi theo, cả đời sẽ không phản bội”.

Viêm Thương xoay người, đối với bốn lão nhân nói: “Nếu luận lực lượng, kẻ này miễn cưỡng đạt tới thiên cấp đệ giai, so với chúng ta kém khá xa, nhưng tốc độ cùng lực bùng nổ của hần kinh người, ra tay tàn nhẫn, thần kinh phản xạ sâu sắc, đều là ta bình sinh ít thấy, những cái này kết hợp lại... Cái này, là một tuyệt thế hung khí vì giết người mà tồn tại”.

“Chỉ tiếc, cái thanh hung khí này đã có chủ nhân, vĩnh viễn sẽ không thuộc về người khác” Một lão giả thanh âm tiếc hận nói.

“Một khi đã như vậy, ngay cả thương tiếc, cũng chỉ có thể phá hủy”.

“Hần giờ phút này mặc dù thoát nhìn vẫn thoải mái có thừa, nhưng lực chú ý cùng tinh thần thủy chung khẩn trương cao độ, thêm lực lượng của hần nội tình tương đối nông cạn, căn bản không thể chiến đấu lâu dài, thể lực, tinh lực của hần đều ở nhanh chóng tiêu hao, hần là đã muốn kiên trì không được bao lâu nữa”.

Năm người đồng thời hướng Lãnh Nhai nhìn lại, tuy rằng không rõ lắm, nhưng động tác của hần so với lúc trước xác thực hiện ra sự trì trệ rất nhỏ, tần suất ra tay cũng hơi thấp một ít, nhưng chiến ý của hần không có chút biến mất, con người vẫn sát khí lăm lăm như cũ, vẫn lạnh lùng không có nửa phần gợn sóng như lúc ban đầu.

Trong lòng bọn họ, không tự chủ được nhất tề lại ra một tiếng tán thưởng.

“Để cho hần sống đến tận giờ, coi như là đã hết lòng quan tâm rồi, hần dù sao cũng là người Tà tông. Động thủ đi” Một lão giả ở giữa mở miệng nói.

365. Chương 364: Ma Hóa! Phá Diệt Sát Đồng (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 364: Ma hóa! Phá diệt sát đồng (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Giữa sân, ba cường giả thiên cấp nọ phân biệt liếc mắt nhìn nhau một cái, toàn bộ sắc mặt trầm xuống, đem cường độ bản thân tăng lên tới cực hạn, mạnh mẽ dùng khí thể hất những người ở bên người ra, thành thể tam giác vây quanh hướng về phía Lãnh Nhai mà tiếp cận tới, ba người bọn họ gia nhập chiến đoàn nguyên bản là tình thế bất buộc, nhưng không có nghĩ đến ở dưới tốc độ vô cùng nhanh của Lãnh Nhai cùng năng lực ẩn nấp của hần thủy chung bị hần nắm mũi mà đi, trong lòng sớm đã tức giận.

Trong Bắc Đế Tông không có kẻ vô dụng, mỗi một đối thủ bên người Lãnh Nhai, đều là hoàn toàn xứng là cường giả, cũng không phải thủ vệ ma vũ sĩ gia bình thường hoặc là thị vệ cung đình có khả năng so sánh. Hần thừa nhận áp lực cực nặng, hần mỗi một giây một phút tiếp nhận bao nhiêu hung hiểm, lại có bao nhiêu lần cùng tử vong sát bên người mà qua, chỉ có chính hần biết rành mạch. Hần ở trên người đã trúng ba chương bốn kiếm, máu nhiễm nửa người, hần không cảm giác thân thể đau, không cảm giác nội phủ hỗn

loạn, chỉ có cảm giác càng ngày càng trầm trọng suy yếu nọ, hần không thể đi kháng cự, chỉ có chấp niệm hoàn toàn coi thường tử vong, thầm nghĩ giết càng nhiều người càng tốt gặt gao chống đỡ hần. Hần lúc này đã toàn bộ không có gì bận tâm. Chết, đối với hần mà nói một chút cũng không đáng sợ. Chỉ có tiếc nuối... Tiếc nuối không có hoàn thành Diệp Vô Thần giao phó hần... Không có đưa Bình Nhi đi ra ngoài...

Ba đạo khí trường trầm trọng như núi từ ba phương hướng hướng hần đè xuống, thế giới trước mắt hần bỗng nhiên hôn ám một chút, hần làm ra tư thế lui về phía sau, muốn đồng thời tránh đi.

Ba người đồng thời tới gần, Lãnh Nhai nguyên bản thân thể triệt thoái phía sau bỗng nhiên đột nhiên vọt tới trước, nghênh đón viêm hồn lực nghiêng trời lệch biển nọ, thẳng tắp nhằm về phía một cường giả thiên cấp trong đó, một cái chớp mắt này, tốc độ đã đạt tới cực hạn của hần.

Mỗi người ở đây đều nhất tề lấp bắp kinh hãi, hòa hết đều trực tiếp hô ra tiếng. Hần từ triệt thoái phía sau bỗng nhiên biến thành như tia chớp vọt tới trước, ra ngoài dự kiến mọi người. Thân thể Lãnh Nhai cùng cường giả thiên cấp mà hần ngay mặt nhằm vào kia hung hăng va chạm ở cùng nhau, một đạo viêm hồn lực từ phía sau lưng hần sát bên người mà qua, hai đạo khác đồng thời đánh lên trên người hần...

Thế giới của Lãnh Nhai âm âm một mảng, ánh mắt đã ở giờ khắc này trở nên tan rã vô thần, hần biểu tình không có thống khổ, không có thê lương cùng không cam lòng, một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra hung hăng phun ở trên mặt người trước mắt, mà cường giả thiên cấp trước mắt cùng hần va chạm vào nhau này, phía sau lưng hần, xuất hiện một cái mũi nhọn xanh biếc nhiễm máu.

“Tử... Tử trường lão!” Toàn bộ người ở đây hoảng hốt ra tiếng, liền ngay cả Viêm Thương cùng bốn lão nhân phía sau hần vẫn vô cùng bình tĩnh cũng nhất tề kinh hãi thất sắc. Lãnh Nhai thân thể bị một cổ đại lực xa xa quăng đi ra ngoài, nằm ngửa trên mặt đất không một tiếng động, chỉ có trong tay, vẫn như cũ gặt gao nắm Phá Phong Nhận hần không rời khỏi người. Đây là lợi khí hần giết người, là vũ khí duy nhất của Phong Triều Dương nắm đó, cũng là thứ duy nhất mà Phong Triều Dương lưu lại cho hần. Ngay cả chết, cũng không rời khỏi người.

Giờ khắc này, bọn họ đã muốn hoàn toàn không quan tâm chết sống của Lãnh Nhai đã mất đi uy hiếp, vây quanh lão giả bị Lãnh Nhai một nhận xuyên tim, hỗn loạn quá to. Bình Nhi sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nằng gục ở trên người Lãnh Nhai, liều mạng lay động thân thể hần... Nàng rốt cuộc có cơ hội lại tiếp xúc đến thân thể hần, nhưng hiện tại hần lại chỉ có thể mở to đồng tử vô thần mắt nhìn thiên không, mà nhìn không tới nàng...

“Đầu gối! Lãnh Nhai! Người phải cố lên... cố lên! Người không được chết, ta không cho người chết, người mà chết, ai tới mang ta đi ra ngoài... Người đã nói muốn dẫn ta đi ra ngoài” Bình Nhi cầm lấy quần áo hần, tê tâm hô, có chút bất tri bất giác, nằng cảm giác được trong mắt của mình, từng giọt nước mắt lạnh yên rơi xuống. Nàng rơi lệ... Ngay cả chính nàng cũng không rõ ràng, vì cái gì nước mắt nàng lại không chịu chảy mà muốn tuôn trào như thế.

Nhìn Lãnh Nhai toàn thân nhiễm máu, không có đáp lại gì, Bình Nhi xoay mạnh người, quỳ hướng Viêm Thương nói: “Thương bá bá, người cứu hần đi... Bình Nhi van cầu người cứu hần... Người có thể lấy mạng Bình Nhi, hoặc là phế đi tu vi của hần đều tốt, cầu người trăm ngàn đừng cho hần chết...”

Viêm Thương ánh mắt đảo qua thân thể Lãnh Nhai, hần tuy rằng khí tức tạm thời chưa đoạn, nhưng sinh cơ đã tuyệt, không cần bọn họ động thủ, chỉ cần tiếp qua đoạn thời gian ngắn, hần sẽ không còn sinh cơ. Ánh mắt củ hần chuyển dời đến trên người Bình Nhi, trong không tiếng động, trên mặt lộ ra một chút kinh ngạc cùng nghi ngờ, nghi hoặc nàng vì cái gì lại bày ra tư thế như vậy vì hần cầu tình, hần bình thần nói: “Dám xâm nhập Bắc Đế Tông ta, hần đã sớm nên có giác ngộ giờ phút này. Bình Nhi, lập tức theo ta trở về, ta còn có thể bảo trụ người, người nếu còn kiên trì như vậy... Ài, hần dù sao cũng là người Tà tông, đến lúc đó Bắc Đế Tông cũng sẽ vì hần mà dung không được người”.

“Không... Thương bá bá... Thương bá bá, người cũng thấy đấy, hần lợi hại như vậy ... Người bình thường đều là tích tài như mạng, nếu hần có thể gia nhập vào Bắc Đế Tông... Ta... ta nhất định có thể nói phục hần vì Bắc Đế Tông hiệu lực, van cầu người tha hần, cứu hần có được không” Bình Nhi liều mạng lắc đầu, cầu xin hô lên.

Viêm Thương mày cau lại, âm thầm thở dài: “Nếu người thật nghĩ như vậy, vậy người chính là nhìn lầm

hắn rồi, đây là một người trừ khi hắn tự nguyện, nếu không cho dù đánh gãy chân hắn cũng sẽ không quỳ xuống, tuyệt đối sẽ không phản bội chủ nhân của hắn... Bình Nhi, người còn trẻ, ta không đành lòng người cứ như vậy bị hủy, một khi đã như vậy, để cho người sớm hết hy vọng đi”.

Hắn tay phải vươn ra, hư không vung lên, một cây thiết kiếm thật dài từ trên mặt đất bay lên, bị hắn hấp thu trong tay, cổ tay hắn vừa lật, trường kiếm nọ lập tức vẽ ra một đường ánh sáng lạnh, bay đâm về phía yết hầu của Lãnh Nhai.

Kiểm mang theo thanh âm bén nhọn gào thét bay đi, nhưng trong nháy mắt trường kiếm rời tay, Viêm Thương đồng tử co rút mạnh một cái, một tiếng hô to kinh hoàng từ trong lồng ngực điên cuồng rống ra...

Xẹt...

Trường kiếm nhập thể, thân thể kia bị đâm thủng đem tiếng la Viêm Thương sắp ra khỏi miệng gắt gao nghẹn trở về. Hắn thực lực Thiên cấp cao giai cường đại dữ dội, cái tùy tay ném một kiếm này, đó là Lãnh Nhai trạng thái toàn thịnh muốn tránh thoát cũng không thoát mái. Mà lấy thực lực Bình Nhi linh cấp trung giai, càng không thể bắt giữ quỹ tích phi hành của nó. Nhưng một cái chớp mắt trường kiếm rời tay, trước mắt, hắn nhìn trường kiếm nọ đâm về phía yết hầu Lãnh Nhai bị một thân thể người xông về phía trước mặt hắn ngăn cản, một khắc này, Viêm Thương hoàn toàn không có kịp phản ứng lại...

Kiểm từ ngực trái Bình Nhi xuyên qua, đem trái tim trực tiếp đâm thấu, thân thể yếu ớt của nàng cũng không đủ để hoàn toàn ngăn chặn thế kiếm, mũi kiếm kia vẫn như cũ xuyên qua thân thể nàng hướng về phía trước đâm về phía Lãnh Nhai, nhưng phương hướng mũi kiếm chỉ tới, ở dưới ngăn cản sinh thay đổi rất nhỏ, không có điểm ở phía trên yết hầu Lãnh Nhai, mà xiên xuống phía dưới, hung hăng đâm vào vai trái hắn, thẳng tạt trong xương.

Một kiếm, đem một thân thể nửa quỳ, cùng một thân thể nằm ở nơi đó gắt gao xuyên lại cùng nhau, máu tươi dọc theo kiếm rách rách chảy xuống, từ trên xuống dưới, từ phía sau lưng Bình Nhi, dọc theo thân kiếm rơi vào phía trên vai trái Lãnh Nhai. Cùng máu của hắn hỗn hợp ở cùng một chỗ.

Đau đớn, làm cho Lãnh Nhai ý thức hầu như toàn bộ tán loạn khôi phục lại thanh tỉnh, thông qua đồng tử tan rã, hắn ở trong mơ hồ thấy được thanh kiếm nọ, thấy rõ thân thể che trước người mình kia, là Bình Nhi trái tim bị một kiếm đâm thủng.

Viêm Thương ngây dại, bốn lão nhân phía sau hắn sắc mặt cũng hơi có rung chuyển. Viêm Thương đi về phía trước một bước, thở dài một tiếng nói: “Bình Nhi, người cần gì phải khổ như vậy”.

“Cầu người... cứu hắn...”

Trái tim, là chỗ yếu hại yếu ớt nhất trên thân thể con người. Người thường trái tim nếu như bị lợi khí xuyên qua, tất sẽ lập tức bị mất mạng. Bình Nhi mặc dù có tu vi sâu, có thể kiên trì so với người thường lâu hơn một ít, nhưng trái tim bị đâm thủng, nàng đã bước vào tử môn. Tuyệt không có khả năng sống. Nàng ý thức mơ hồ, tầm mắt trước mắt cũng trở nên càng ngày càng mơ hồ, nàng lấy thanh âm suy yếu như ruồi chậm rãi thì thầm: “Thương bá bá... cầu người... cứu hắn...”

Viêm Thương trong lòng áy náy, nhưng hắn dù sao không phải là một người xử trí theo cảm tính, sẽ không bởi vì áy náy mà buông tha nguyên tắc chính mình. Hắn mặt mang thống khổ nhắm hai mắt lại, thanh âm áy náy nói: “Ta cả đời không con cái, người vẫn đều xem như nửa nữ nhi của ta, Bình Nhi, người an tâm mà đi đi...”

Hắn thanh âm đột nhiên đình chỉ, mây mành liệt nhướng lên, bốn người phía sau hắn cùng hơn mười người chung quanh ánh mắt trở nên âm trầm cùng kinh ngạc, gắt gao nhìn chăm chăm phương hướng Bình Nhi.

Phía sau nàng, Lãnh Nhai nọ nguyên bản sinh cơ đã tuyệt lại đang trong run rẩy chậm rãi đứng thẳng người lên, hắn động tác vô cùng thông thả, nhìn qua còn vô cùng gian nan, giống nhau một trận gió thổi tới, có thể đem hắn lại thổi ngã xuống vậy. Thanh kiếm đâm vào bả vai hắn không biết từ khi nào đã muốn từ trên vai hắn thoát ly, nhưng thân kiếm thủy chung chưa động, mà là bị hắn dùng tay trái nắm chặt ở trong tay, bởi vì vừa động thân kiếm, Bình Nhi trái tim bị đâm vào sẽ có khả năng lập tức bị mất mạng.

Khi đầu hắn ngẩng lên, hai điểm hào quang màu đỏ tươi giống như mắt của ác ma khủng bố, ở dưới màn đêm phóng xạ tia máu lạnh như băng làm cho người ta nổi da gà. Mọi người ánh mắt như bị lực lượng

không thể kháng cự mạnh mẽ hấp dẫn, ở cùng thời gian tập trung vào phía trên ánh mắt này, mà ngay tại thời điểm ánh mắt này xuất hiện, một loại sát khí tràn ngập oán hận cùng bi thương vô tận như gió dữ đột nhiên khởi lên, cắt vào trong lòng mỗi người.

Một loại sự run rẩy ở trong lòng mỗi người trong phút chốc nảy sinh, bành trướng... Tiệm đà truyền thuyết cùng với ánh mắt này ngưng tụ thành một loại tiếng kêu khủng hoảng.

“Huyết Sát Ma Đồng!” Viêm Thương trầm mi quát khẽ. Lãnh Nhai từng ở Thiên Thần Ma Vũ đại hội mở ra Huyết Sát Ma Đồng, dùng hư không một nhận, miếu sát Viêm Chính, chuyện này mỗi người bên trong Bắc Đệ Tông đều biết. Giờ phút này, là lần đầu tiên nhìn thấy cái Huyết Sát Ma Đồng này, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt này, đều không có chần chờ gì hô lên tên của nó. Cho dù là hắn, ở thời điểm đối mặt cái ánh mắt này cũng cảm giác được toàn thân đều nổi lên một cỗ hàn ý lạnh như băng.

“Huyết Sát Ma Đồng...”

“Đây chính là Huyết Sát Ma Đồng!”

“Hắn rõ ràng đã muốn gần chết rồi, vì cái gì mà lại... Huyết Sát Ma Đồng, thật có đáng sợ như trong truyền thuyết không? Nhất định phải cẩn thận!”

“Là vì sắp chết... hay là bởi vì Bình Nhi? Mặc kệ thế nào, hôm nay ta thật ra muốn nhìn sau khi mở ra Huyết Sát Ma Đồng sẽ có biến hóa như thế nào... Không cần quá mức khẩn trương, chẳng lẽ mấy người chúng ta đây mà không đối phó được một Huyết Sát Ma Đồng sao?”

Bốn lão giả phía sau Viêm Thương toàn bộ hô nhỏ, bọn họ mở miệng, cũng hiển thị trong lòng bình tĩnh của bọn họ xuất hiện rung chuyển không nhỏ. Đồng thời, tại cỗ sát khí làm cho bọn họ âm thầm kinh hãi kia, bọn họ toàn bộ âm thầm đề khí, không có giữ lại lấy toàn lực làm tốt phòng bị.

Khác với lần đầu tiên ở trong oán hận vô tận cùng không cam lòng mở Huyết Sát Ma Đồng, lần này, hắn cảm nhận được là một loại tuyệt vọng vô tận, oán hận vô tận, còn có đau đớn vô tận trong lòng giống nhau bị vô số huyết nhận đem lãng trì.

Hắn không có giống một ác ma bùng nổ đi công kích, mà là nhẹ nhàng lấy tay đỡ thân thể Bình Nhi, động tác rất nhỏ giống như đang đỡ lấy bột nước đựng chạm vào là có thể vỡ tan. Nhìn gương mặt nàng đã muốn không hề có huyết sắc, cảm thụ được nàng đã không thể vận hồi sinh cơ, từng giọt chất lỏng màu đỏ tươi từ bên trong mắt trái của hắn tí tách rơi xuống ở trên mặt Bình Nhi, dọc theo mặt nàng mà nhẹ nhàng chảy xuống, xuất ra một đạo dấu vết màu máu.

366. Chương 365: Ma Hóa! Phá Diệt Sát Đồng (trung)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 365: Ma hóa! Phá diệt sát đồng (Trung)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Bình Nhi dùng ánh mắt vô thần nhìn hắn, hầu như hoài nghi chính mình là ở trong mộng, chất lỏng rơi tí tách ở trên mặt đã làm tỉnh lại ý thức của nàng, nàng bỗng nhiên mỉm cười lên, thăm thì nói: “Thì ra... đầu gối này... lại cũng sẽ rơi lệ... Ta thực... thực thỏa mãn... Người biết không... bắt đầu từ ngày đó người đến chỗ ta... Ta vẫn chỉ xem ngươi là một đại đầu gối... Vừa rồi thời điểm ngươi đẩy ta ra, ta mới phát hiện... Thì ra ta hình như đã muốn... thích ngươi... Thật sự là... không thể tưởng tượng nổi... Tuy rằng, có chút mau, có chút mê mang, bắt quá, có thể vì người mình thích mà chết... Thật sự là một loại cảm giác thực ấm áp...”

“...Thật ra, có một việc, ta ngay từ đầu đã lừa gạt ngươi... Ta... căn bản là không biết tiểu thư đi nơi nào, ta chỉ là muốn... dựa và lời nói dối này... rời khỏi nơi đây, đi tìm tiểu thư...”

Gió đêm rất lạnh rất tĩnh, Lãnh Nhai lẳng lặng nghe thanh âm của nàng, nhìn mặt nàng. Trên khuôn mặt nàng triển lộ ý cười nhợt nhạt, là cảnh sắc xinh đẹp nhất hần đời này chứng kiến qua, cũng là ký ức mỹ lệ nhất vĩnh viễn không có khả năng quên...

“Lãnh... Nhai... hãy sống... được không? Hãy sống... mang ta rời khỏi nơi này... Ta muốn nhìn xem thế giới bên ngoài đã muốn biến thành bộ dáng gì... Muốn gặp... tiểu thư...”

Bình Nhi thanh âm trở nên thấp không thể nghe thấy, lấy nhĩ lực tuyệt đỉnh cao thủ này, rốt cuộc cũng nghe không được nàng đang nói cái gì, khi miệng nàng không hề động nữa, cánh tay vẫn kiệt lực muốn nâng lên đã rơi mạnh xuống, cặp mắt đã mất đi thần thái kia, cũng mang theo quyền luyện thật sâu, ở Lãnh Nhai vô thần nhìn chăm chú chậm rãi khép kín... đã không một tiếng động.

Lãnh Nhai vẫn không nhúc nhích, kinh ngạc nhìn Bình Nhi chết đi, sát khí oán hận nguyên bản quay cuồng ở trong không khí trong nháy mắt trừ khử vô tung. Từ trên người hần, bất luận kẻ nào đều không cảm giác được khí tức gì, giống như hần liền vẫn duy trì cái tư thế kia mà bỗng nhiên chết đi vậy.

Nhưng không biết sao, một loại áp lực nặng trĩu ở trong lòng mỗi người đột nhiên sinh thành, áp lực nọ trầm trọng, làm cho bọn họ lại có xúc động ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên vài tiếng để điên cuồng phát tiết. Bên trong không khí quỷ dị đến làm cho người ta sợ, nhưng lại không ai ở lúc này nói chuyện, hoặc là tới gần Lãnh Nhai, giống nhau tinh thần đều bị đồng thời rút sạch toàn bộ đi vậy.

Phương hướng gió bỗng nhiên sinh thay đổi rất nhỏ, áp lực trầm trọng không biết từ đâu mà đến nọ đã ở trong im lặng kịch liệt chấn động một chút. Lãnh Nhai như đã thất hồn tại một khắc này rốt cuộc có động tác, hần nhẹ nhàng đem thân thể Bình Nhi đặt ở trên đất, sau đó chậm rãi đứng dậy, cùng đám người trước người hần đối diện. Hai mắt hần vẫn như cũ lóe ra hào quang như máu, nhưng ánh mắt, cũng là vô cùng bình tĩnh cùng lạnh nhạt, không nên thuộc về ánh mắt của một người sống, mà nên thuộc về một tử thi không có tình cảm gì, tri giác gì, khí tức gì.

Không có phần nộ, không có thanh âm, càng không có công kích, hần liền cứ như vậy lẳng lặng đứng ở nơi đó. Sóng mắt hần không có rung chuyển gì, nhưng mỗi người đều cảm giác được cặp mắt đáng sợ kia đang nhìn thẳng chính mình.

Hần rõ ràng không có động tác gì, lại làm cho một loại khí tràng khủng bố tới cực điểm ở trong im lặng hình thành.

Trầm mặc đáng sợ, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Ngực giống nhau ngăn chặn một khối đá thật lớn, Viêm Thương cảm giác được chính mình hô hấp không thông, đã muốn không biết bao nhiêu năm không biết sợ hãi là gì hần lại cảm nhận được một chút sợ hãi, ánh mắt hần dao động, cùng bốn người phía sau cũng là sắc mặt phức tạp trao đổi ánh mắt, ngưng thần đề khí, đi về phía trước một bước, nhưng lập tức, một cái dị biến làm cho hần trở mắt, làm cho thân thể hần lại ngừng tại nơi đó.

Hắc khí... một luồng sương khói tối đen từ trên đầu, trên tay, trên chân, trên người Lãnh Nhai phiêu đảng mà ra, dần dần, bên trong cặp mắt màu đỏ kia, cũng bắt đầu bốc lên khí đen nhẹ nhẹ, hắc khí càng ngày càng đậm, chậm rãi, toàn thân hần mỗi một bộ vị, đều tràn ngập khí đen lượn lờ lên không... Rõ ràng là đêm tối, nhưng cái khí đen này ở trong màn đêm lại thấy rõ ràng.

Đây là chuyện gì...

Hắc khí càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm, dần dần, mọi người giống nhau cảm giác được cái gì, ánh mắt như bị kéo đi không chịu khống chế dọc theo hướng hắc khí nọ bay lên mà nhìn lên trên không trung... Bỗng nhiên, bọn họ toàn bộ mở to hai mắt hoảng sợ, gắt gao nhìn không trung, biểu tình trắng bệch, như thấy được cảnh tượng đáng sợ nhất, không thể tưởng tượng nhất trên thế giới.

Bắc Quỷ Thủy quốc, tử vong chi địa.

“...Vương tử hôn tình công chúa... Cuối cùng, công chúa bạch tuyết cùng vương tử khoái hoạt sống cùng với nhau. Được rồi, chuyện xưa Công Chúa Bạch Tuyết đã kể xong”.

Một cái giường nhỏ, Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt nằm nghiêng đối diện, ánh mắt nhìn đối phương. Diệp Vô Thần kể rất chi tiết, Tiểu Mạt cũng nghe thật sự xuất thần. Chuyện xưa chấm dứt, Tiểu Mạt chớp động ánh mắt sáng trong suốt, vẻ mặt khát khao hỏi: “Phụ thân, công chúa Bạch Tuyết thực xinh đẹp như vậy sao?”

“Đương nhiên... Bất quá, Tiểu Mạt sau khi lớn lên nhất định so với công chúa Bạch Tuyết còn muốn xinh đẹp hơn” Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

“Hi, phụ thân cứ nói làm cho con vui vẻ. Bất quá, con thích nghe” Tiểu Mạt vui vẻ nở nụ cười, sau đó lại mân mê môi: “Cái vương hậu kia quá xấu, nếu con gặp được nàng, con nhất định phải đem nàng biến thành con rối bị hắc ám thao túng, sau đó... sau đó đưa đến biển đi, để cho bà ta đứng ở dưới đáy biển không thể lên được”.

“Ừm” Diệp Vô Thần gật gật đầu: “Chúng ta không thể dùng lực lượng chính mình đi vô cớ hại những người vô tội lung tung, nhưng đối với kẻ địch cùng ác nhân, lại không thể nhân từ nương tay, bởi vì dạng giết người này, không phải tội ác”.

“Phụ thân, những lời này người cùng con nói qua nhiều lần rồi, con thực nhớ kỹ. Lại kể cho con chuyện xưa khác có được không?” Tiểu Mạt nghịch ngợm le lưỡi. Cùng Diệp Vô Thần ở chung vài ngày, nàng không một khắc nào mà không cùng hắn ở chung một chỗ, cô đơn lâu rồi, nàng như hút nha phiến mà điên cuồng mê luyến loại cảm giác này, đối với Diệp Vô Thần buông xuống toàn bộ nghi ngờ cùng cảnh giác, đối với hắn, ở trong quen thuộc biến thân cận, lại đến thân thiết thân cận.

Diệp Vô Thần lấy tay捏 nhẹ trên mũi của nàng, cười nói: “Tốt, ta sẽ kể cho con nghe một chuyện khác...”
Hô...

Không có dự triệu gì, Tiểu Mạt bỗng nhiên ngồi dậy, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía nam, thân thể khởi lên tiếng gió kịch liệt. Diệp Vô Thần trong lòng vừa động, ngồi dậy đến, nhíu mày nói: “Phát hiện cái gì sao?”

“Một loại khí tức rất quen thuộc” Tiểu Mạt nhìn chằm chằm phía nam, khóa mi nói. Lúc này nàng vẻ mặt trầm trọng lạnh như băng, đã không còn thái độ vui vẻ vừa rồi.

“Khí tức quen thuộc?”

“Là ma khí” Tiểu Mạt thanh âm biến lạnh, chân mày cũng càng thu càng chặt.

“Ma khí? Chẳng lẽ là ma khác đi tới nơi này?” Diệp Vô Thần sắc mặt cũng trầm xuống. Suy đoán này, không thể nghi ngờ là một tình hình cực xấu.

“Có lẽ đúng, có lẽ không phải... Đây là ma khí thực xa lạ, con chưa từng có chỗ của con lúc trước cảm thụ qua ma khí như vậy, nhưng cái ma khí này lại là thật, không có sai. Hơn nữa, cái cổ ma khí này là bỗng nhiên xuất hiện, trước đó không có quá trình từ xa tới gần” Tiểu Mạt ở trong nghi ngờ suy tư, ánh mắt vẫn nhìn về phía nam, cảm thụ được khí tức ác ma nọ, đột nhiên nàng giống như nhớ tới cái gì, cúi đầu thấp giọng nói: “Chẳng lẽ là... Ma hóa!”

Nam Quỷ Thủy quốc, bắc mê thất chi địa.

“Chúng ta đi thôi, chủ nhân chậm chạp chưa về, đã muốn không thể đợi nữa. Cho dù có đảo loạn kế hoạch chủ nhân, bị chủ nhân trách phạt, cũng tuyệt không có thể để cho chủ nhân có phiền lưu gì”.

Bên trong đại sảnh, Viêm Thiên Uy, Viêm Đoạn Thương đang ngồi ở đó, chung quanh còn có mấy chục người nam nữ già trẻ mắt lộ ra sắc bén, Sở Kinh Thiên đã ở trong đó. Bọn họ nghe vậy, toàn bộ đứng dậy, gật đầu thật mạnh. Bọn họ trong lòng đã rất nóng ruột chờ đợi giờ khắc này cũng đã thật lâu. Diệp Vô Thần cùng Lãnh Nhai đi ba ngày không hề động tĩnh, tim của bọn họ cũng đã bị buộc chặt ba ngày. Vừa muốn hành động, đột nhiên, bọn họ đồng thời cảm giác được cái gì, ánh mắt nhất tề nhìn về phía bên ngoài.

“Gia gia, phụ thân, các người mau ra đây, mau đến xem xem là chuyện gì xảy ra!” Bên ngoài phòng, bỗng nhiên truyền đến thanh âm có vẻ hơi dồn dập của Viêm Cung Lạc.

Viêm Thiên Uy cùng Viêm Đoạn Thương nghe vậy đồng thời đứng dậy đi ra, những người khác cũng theo đi ra, dọc theo khí tức, bọn họ đồng thời đem ánh mắt tập trung không trung, trên mặt kịch liệt động dung.

Bầu trời đêm mờ mịt, tối đen như mực. Nhưng xa xa ở trên thiên không, lại ánh lên một hình ảnh so với đêm tối càng tối đen hơn. Ánh mắt hẹp dài, miệng nhe ra, hình thái khủng bố... phiêu phù ở sương khói tối đen nơi đó, hợp lại thành một ác ma nhe răng cười.

“Đây là... đợi một chút, bóng dáng này ta hình như đã thấy qua... Đúng rồi, là ngày đó, là Thiên Thần Ma Vũ đại hội ngày đó, trên người mặt khối băng từng xuất hiện qua, bất quá, lần đó liền xuất hiện không đến một giây, ta cũng chỉ là trùng hợp nhìn đến, hơn nữa tuyệt đối không có lớn như hiện tại, dọa người như vậy” Sở Kinh Thiên kinh thanh nói.

“Nơi đó là phương vị Bắc Đế Tông” Viêm Thiên Uy nghiêm nghị nói, xoay người lại, ánh mắt nhìn thẳng Sở Kinh Thiên: “Người xác định mình không có nhớ lầm? Đây là trên người Lãnh Nhai từng xuất hiện qua?” Ngày đó khi Lãnh Nhai mở Huyết Sát Ma Đồng trên không chiếu ra cái ác ma miệng cười màu đen nhạt kia không chỉ có màu sắc nhạt nhẽo, hơn nữa chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, cho dù có người ngẫu nhiên thấy, cũng quá nửa sẽ tưởng là ảo giác. Lúc ấy rõ ràng nhớ rõ cái tình cảnh kia, cũng chỉ có một mình Sở Kinh Thiên.

“Đúng vậy! Nhất định đúng vậy, bóng dáng này ta nhớ rất sâu” Sở Kinh Thiên gật đầu thật mạnh nói.

Viêm Đoạn Thương trầm mi nói: “Xem ra, nơi đó nhất định sinh ra đại sự gì rồi”.

Viêm Thiên Uy nghe thấy như không nghe thấy, đôi mắt hàm uy, nhìn thẳng bóng đen trên không, thật lâu sau, trong miệng chỉ xuất ra một chữ: “Chờ!”

Hình ảnh ác ma nhe răng cười này xuất hiện, Tà tông nguyên bản sức thể đã lâu hành động hủy bỏ, bọn họ ở trong không yên dày vò tiếp tục chờ đợi.

“Đây là chuyện gì!?”

“Đó là cái gì vậy!”

Bên trong Bắc Đế Tông, so với mọi người ở ngoài phạm vi hơn mười dặm thấy rõ ràng, người Bắc Đế Tông cảm nhận được khí tức ác ma nọ vô cùng rõ ràng. Các cao thủ Bắc Đế Tông nguyên bản chưa xuất động cũng đều đi ra, nhíu mày nhìn về phía không trung. Bên trong mật thất, Viêm Đoạn Hồn cùng Viêm Thiên Ngạo nhắm mắt dưỡng thần cũng đồng thời mở to mắt.

Càng ngày càng nhiều người hướng về phía Lãnh Nhai chạy vội mà tới, hoặc là nói hầu như tất cả mọi người muốn đi tìm hiểu đến tột cùng là cái gì. Bắc Đế Tông trước mắt ở trong tông có bốn cường giả thần cấp, tối cường chính là một đời tông chủ, Viêm Thiên Hùng cha của Viêm Đoạn Hồn, ba người khác là Viêm Đoạn Thương, Viêm Thiên Ngạo cùng Viêm Thiên Vân. Viêm Thiên Hùng đã lâu không hỏi qua việc trong tông, Viêm Đoạn Hồn, Viêm Thiên Ngạo bế quan chưa ra, Viêm Thiên Vân rút cuộc ở dưới áp lực ma khí kia tự mình đi ra. Giờ phút này, toàn bộ Bắc Đế Tông mới chân chính vì Lãnh Nhai mà loạn.

Nhưng, khi bọn họ hấn đuổi tới, bóng đen trôi nổi nọ cũng đã biến mất, trên đất, nằm khắp cả đất là thi thể. Trừ cái đó ra, cũng đã không còn gì khác.

367. Chương 366: Ma Hóa! Phá Diệt Sát Đồng (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 366: Ma hóa! Phá diệt sát đồng (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Mười giây trước...

Trên trời, ác ma đang nhe răng cười, trên đất, là một đôi mắt màu máu cùng một gương mặt không có gì biểu tình cùng lạnh nhạt.

Trong kinh hải, người vây chung quanh Lãnh Nhai không có một ai chủ động công kích, thẳng đến sát khí thô bạo như cuồng phong sóng biển không thể chống đỡ tuôn ra, trước mắt bọn họ xẹt qua một đạo ánh sáng lạnh xanh biếc cùng huyết sắc đan vào nhau.

Lãnh Nhai động, hắc xuất hiện ở trước mặt một người cách hắc gần nhất, hừ không hoa một cái, chưa tiếp xúc thân thể, bảy người phía trước đã bị hừ không cắt thành hai đoạn. Phía sau, vị trí hắc nguyên bản đứng vẫn như cũ hiện ra tàn ảnh của hắc còn chưa kịp biến mất.

Tốc độ trong chớp mắt nọ, không thể tưởng tượng!

Mọi người còn chưa phản ứng lại, nhận thứ hai của Lãnh Nhai đã muốn hoa xuống...

Xẹt!

Xẹt!

Xẹt...

...

Không khí bị cắt nhỏ, không gian bị vặn vẹo, máu cùng phần còn lại của chân tay đã bị cụt bay múa. Đó là một tử thần chân chính, cầm trong tay một cây liềm đao tử thần chân chính. Liềm đao đem tới cái chết nọ mỗi một lần vung lên, đều cách không mang đi một loạt sinh mệnh, không ai có thể kháng cự, không ai có thể ngăn cản, toàn bộ ý đồ kháng cự cùng ngăn cản, đều bị “Nhất Tuyến Thiên” dùng một tốc độ cực nhanh cắt thành nhiều đoạn. Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, máu bay tung tóe, mùi huyết tinh nồng đậm, đúc thành một cái luyện ngục huyết tinh khủng bố.

Xẹt...

Xẹt!

Năm giây... thanh âm không khí bị cắt xé bỗng nhiên đình chỉ, thế giới, lập tức trở nên an tĩnh lại. Lãnh Nhai không biết khi nào đã muốn trở về vị trí trước đó, vẫn như cũ duy trì cái nhìn lạnh nhạt giống như vĩnh viễn cũng không bao giờ thay đổi. “Thịch”, “thịch... thân thể kia bị một nhận chặt đứt còn chưa kịp ngã xuống rồi cuộc đã ngã xuống, sau khi yên tĩnh, chung quanh hắc, chỉ còn lại một người ở trước mặt.

Năm giây, hắc không biết vung bao nhiêu lần Phá Phong Nhận, năm giây... nguyên bản bao vây hắc gần trăm người, trừ bỏ Viêm Thương trước mặt hắc, toàn bộ chết không toàn thây... bao gồm bảy người có được thực lực thiên cấp nọ. Ở dưới “Nhất Tuyến Thiên”, hơn nữa là so với “Nhất Tuyến Thiên” hắc lần đầu tiên miếu sát Viêm Chính còn cường đại gấp mấy lần, không có một người có cơ hội giây dựa.

Viêm Thương ánh mắt trừng thật lớn, bên trong hốc mắt, hai đồng tử như muốn lòi ra đang kịch liệt co rút lại. Năm giây... toàn bộ đã chết, toàn bộ đã chết!!

Ác mộng... đây là một hồi ác mộng! Hắc không tin đây là thực... Cái này nhất định là một hồi ác mộng buồn cười lại đáng sợ.

Cặp mắt màu máu kia lặng im nhìn chăm chăm Viêm Thương, nhìn chăm chăm người đã ném một kiếm cướp đi tính mạng Bình Nhi kia... Viêm Thương ánh mắt như bị xé rách, không tự chủ được nhìn về phía ánh mắt Lãnh Nhai, như dừng hình ảnh lại. Trong kinh hoảng, từ bên trong đồng tử màu máu nọ, hắc thấy được nội tạng chính mình, thậm chí thấy được mỗi một chỗ xương cốt, mỗi một mạch máu của chính

mình... Bên tai một tiếng nổ vang, hần nhìn thấy, nội tạng, cốt cách, mạch máu bên trong đồng tử nọ toàn bộ bị vụn vụn, vụn vụn đến... bị vụn nhỏ thành một đồng huyết tương...

“Cái này... không phải... Huyết Sát... Ma... Đồng, là... Phá... Diệt... Sát... Đồng...”

Viêm Thương thất khiêu chảy máu, ánh mắt trùng trùng, ngửa mặt lên trời ngả xuống.

Gió nhẹ bí mật mang theo tiếng bước chân càng ngày càng gần cùng mùi máu tươi nồng đậm thổi qua, tóc của Lãnh Nhai theo đó mà bay lên. Trừ bỏ hần, chung quanh rốt cuộc tìm không thấy một người còn đứng thẳng. Hần xoay người sang chỗ khác, ngồi xổm xuống, đem Bình Nhi lẳng lặng nằm ở nơi đó nhẹ nhàng ôm lấy, bên trong cặp đồng tử lạnh nhạt kia, hiện ra sự ôn nhu mà ngay cả những người thân cận với hần nhất cũng chưa bao giờ thấy qua, hần ôm lấy Bình Nhi, dọc theo phương hướng trước đó Bình Nhi đã nói cho hần chạy như bay mà đi, một đường tỏa ra nồng đậm thể lương.....

Bình Nhi nói, hần một chữ đều không có quên. Hần muốn đưa nàng rời đi, nhìn thế giới bên ngoài.

Một cỗ khí lưu làm cho người ta sợ hãi từ thiên không hạ xuống, như ngọn núi điên cuồng áp chế, Viêm Thiên Vân rốt cuộc chạy lại đây... Nhưng, hần một kích này lại đánh vào không trung, hần phiêu phù ở giữa không trung, lặng im nhìn phía trước, bên trong hai mắt già nua, nhộn nhạo vẻ khiếp sợ cực ít xuất hiện. Ngắn ngủn trong nháy mắt, Lãnh Nhai đã muốn từ trong tầm mắt cùng cảm giác của hần hoàn toàn biến mất, tốc độ của hần, lại nhanh đến mức làm cho hần trực tiếp buông tha đuổi theo.

Tử thi chung quanh tất cả đều là bị cắt thành hai đoạn hoặc là nhiều đoạn, ở đó có nhân vật quyền cao trong tông, đều là những Đường chủ, Trưởng lão, đều là bạn tốt của hần... Mười giây trước, lúc hần đi ra, còn có thể cảm nhận được bọn họ tồn tại, mà chỉ mười giây ngắn ngủn này, hần ở chỉ có thể ở trong ánh mắt lạnh như băng cùng rung động nhìn thi thể bọn họ.

Lãnh Nhai một đường đi về hướng đông, hần tốc độ quá nhanh, những người Bắc Đế Tông nghênh đón hần mà đến, cùng với những người canh giữ đều chỉ cảm thấy trước mắt một trận gió lạnh thổi qua, căn bản nhìn không tới bóng người. Sau một đoạn thời gian ngắn, Lãnh Nhai lại cứ như vậy vọt tới biên giới Bắc Đế Tông, không có bất luận kẻ nào kịp ra tay ngăn trở, trong tay hần, còn vẫn ôm một người.

“Mau đuổi theo!”

“Viêm hồn sa trận, hần chạy không được”.

Phía sau, hai người Bắc Đế Tông vừa mới bị hần xẹt qua đuổi kịp, nhưng trước mắt, bọn họ nhìn Lãnh Nhai không có dừng lại mà xông về phía trước, vọt vào bên trong thổ địa hiện ra màu đỏ ở phía trước, trong chớp mắt biến mất không thấy.

Tốc độ như thế, bọn họ căn bản không có khả năng đuổi kịp, chỉ có thể dừng chân lại, nhưng lập tức, một màn trước mắt làm cho bọn họ trong lòng hoảng hốt... Viêm hồn sa, tiếp xúc ắt bị đau thấu tâm can, ngay cả có tu vi thiên cấp, nếu không có Viêm Hồn Quyết hộ thân, cũng đừng muốn ở trên đó đi lại bình thường, nhưng Lãnh Nhai vẫn như cũ nhanh chóng như gió... Mà phía sau hần, toàn bộ địa phương bị hần dẫm qua, màu hồng nhạt biến mất không thấy, từng đợt sương khói màu đen nhạt từ địa phương bị hần bước qua chậm rãi bốc lên...

Hai người giống như thấy được chuyện không thể tưởng tượng nhất trong thiên hạ, thật lâu không nói gì.

Lãnh Nhai một đường chạy như điên, hần không thể nhớ chính mình vừa rồi giết bao nhiêu người, nhìn không tới phía trước, cũng nhìn không tới dưới chân phía sau từng đợt từng đợt khói đen không biết từ đâu mà đến. Thế giới của hần, khi thì màu đỏ tràn ngập, khi thì trống không một mảnh.

Bước ra viêm hồn sa, cũng ly khai Bắc Đế Tông, hần đem Bình Nhi mang theo đi ra, liền theo như lời của hần nói cùng nàng đã tự tay đưa nàng đi ra, nhưng... nàng đã chết... Không bao giờ sẽ mở to mắt nhìn thế giới bên ngoài mà nàng vẫn khát khao cùng hưởng tới nữa... Không bao giờ sẽ mở to mắt liếc hần một cái, cùng hần nói nh vịnh viễn không dừng nữa.

Nàng đã chết, hần đau từ trong tim, đau đớn, đau đến chết lặng, thẳng đến rốt cuộc không cảm giác đau nữa. Tâm lạnh, đã chết, cũng sẽ không còn có cảm giác gì nữa.

Trừ bỏ mẫu thân hần, Bình Nhi là nữ tính làm bạn với hần thời gian dài nhất... Tuy rằng, chỉ có ngần ngừ ba ngày. Tính cách của hần quyết định hần không ngừng bài xích người khác, cũng gặp người khác bài xích cùng coi thường, cho nên, hần từ nhỏ vốn không có bằng hữu, lại càng sẽ không có bằng hữu nữ tính. Mà Bình Nhi... Nàng không sợ hần, không chán ghét hần, đối mặt hần lãnh đạm, nàng vẫn như cũ hoặc buồn hoặc giận hoặc cười các loại biểu tình cùng hần nói các loại lời nói. Hần tuy rằng không có mở miệng, lấy lạnh nhạt tương đối, nhưng nàng mỗi một câu, đều luôn luôn chân thật lắng nghe.

Nàng thực dài dòng, nhưng Lãnh Nhai từ trong lời nói của nàng, cùng nàng mấy ngày nay đối với hần cẩn thận chu đáo... Đây là một nữ tử thiện lương cùng chấp nhất từ trong xương cốt, hần bắt đầu lặng yên bị hấp dẫn, hai người không cha không mẹ, cũng là thân thể thể linh, làm cho bọn họ trong lòng bất tri bất giác kéo gần...

Nàng xâm nhập nội tâm bị đóng băng của hần, sau đó, nàng đã chết, vì bảo hộ hần, chết ở trước mắt hần.

Mẫu thân đã chết, cha mẹ đã chết... Bình Nhi chết đi, làm cho một dây cảm tình cuối cùng của hần cũng hoàn toàn đứt gãy, tâm môn, có lẽ không bao giờ sẽ có một ngày mở ra nữa.

Hần, nhất định cô độc.

Bước chân trở nên trầm trọng, ánh mắt đã không có tiêu cự, tầm mắt đã không có mục tiêu, hần từng bước một đi về phía trước, không biết chính mình nên đi nơi nào. Gió đêm thê lương, làm sao thê lương bằng trong lòng của hần.

Bóng đen thiên không phía nam sớm tán đi, Viêm Thiên Uy vẫn như cũ ngẩng đầu đứng ở nơi đó. Từ khi hình ảnh ác ma nhe răng cười xuất hiện, ánh mắt hần liền chưa từng rời đi. Khi biến mất, hần không có để cho người Tà tông có hành động, mà là đang chờ đợi. Về phần đang đợi cái gì, chính hần cũng không biết. Nhưng ở sâu trong nội tâm, một thanh âm đang nói cho hần: Không cần hành động thiếu suy nghĩ, chờ đợi...

Phía sau hần, bỗng nhiên hiện lên một cái hào quang màu trắng nhu hòa. Diệp Vô Thần xuất hiện ở tại nơi đó, hần không có lấy giả trang Tà Đế xuất hiện, trong tay nắm một tiểu cô nương tóc tết hai sừng, ánh mắt đáng yêu có chút lạnh lùng, nàng dùng ánh mắt hơi tò mò nhìn lướt qua chung quanh, liền đem ánh mắt thu hồi, ghé mắt nhìn nam tử bên người. Nàng đúng là Tiểu Mạt được Diệp Vô Thần từ tử vong chi địa phía bắc Quỷ Thủy quốc mang về. Hương Hương từ trong ngủ say tỉnh lại, Diệp Vô Thần liền mang theo nàng đi tới nơi này. Trong lòng, vô cùng vương vấn an nguy của Lãnh Nhai.

“Chủ nhân!”

“Chủ... chủ nhân, người đã trở lại!”

Những người không yên bất an canh giữ ở nơi đó toàn bộ ùa lên, vây quanh ở tại bên người Diệp Vô Thần. Ba ngày không có tin tức, bọn họ mỗi người tâm đều treo cao, cái loại cảm giác này quả thực so với giết bọn họ còn muốn khó chịu hơn. Lúc này nhìn hần bình yên trở về, bọn họ rốt cuộc có thể thở phào một hơi.

“Ta đã nói rồi, chủ nhân ca ca lợi hại như vậy, như thế nào có khả năng sẽ rơi vào trong tay Bắc Đế Tông, các người ngu ngốc chỉ biết lo lắng”.

“...Tiểu Đôn Tử người, cũng không biết trước đó là ai lo lắng thiếu chút nữa phát khóc lên vậy”.

“Người... người nói vậy!”

“Chủ nhân, người không có việc gì thực rất tốt, tiểu muội muội này là ai vậy?”

Các loại vấn đề mang theo thân thiết nồng đậm được bọn họ liên tục hỏi ra, cái này không phải đối trá nịnh hót, mỗi một câu, mỗi một lời mang theo thân thiết từ trong lòng. Diệp Vô Thần lòng có ý định, hơi khoát tay, thanh âm bên người lập tức tĩnh xuống, hần cảm thụ một chút khí tức chung quanh, nhướng mày, đã muốn đem ánh mắt chuyển hướng Viêm Thiên Uy hỏi: “Lãnh Nhai còn chưa có trở về?”

Viêm Thiên Uy ánh mắt hàm ưu, lắc đầu thật mạnh.

Diệp Vô Thần trong lòng nhói lên một chút. Lúc này, Tiểu Mạt bên người bỗng nhiên lấy tay khê kéo ngón tay hần một chút, ánh mắt, chuyển hướng về phía tây nam.

Diệp Vô Thần lòng có sở ngộ, người nhẹ nhàng đứng lên, dọc theo phương hướng Tiểu Mạt nói cho hần mà đi, đồng thời bỏ lại thanh âm càng ngày càng xa: “Ta lập tức trở về, không được đi theo”.

Đón gió mà đi, Diệp Vô Thần không cảm giác chút ý lạnh. Dưới ánh mắt lợi hại, đêm tối không thể che khuất hần, hần nhìn phía trước, theo khí tức càng ngày càng gần kia mau tới gần.

Biên giới mê thất chi địa, hần ở giữa không ngừng lại, yên lặng nhìn xuống mặt đất phía dưới, nhìn xuống người trong lòng ôm một người, lẳng lặng đi về phía trước kia. Khí tức trên người hần, thê lương đến làm cho người ta trong lòng áp lực, thân ảnh hần, cô đơn như một chiếc lá đơn độc trong trời đông giá rét.

368. Chương 367: Là Nàng!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 367: Là nàng!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần đối với Tiểu Mạt lắc lắc đầu, Tiểu Mạt nghe lời gật đầu, không có mở miệng nói chuyện. Diệp Vô Thần từ không trung hạ xuống, không tiếng động dừng ở trước mặt Lãnh Nhai. Lãnh Nhai lại hoàn toàn không có nhìn thấy hần xuất hiện, thẳng đến khi thân thể sắp đụng vào Diệp Vô Thần, mới ngừng lại được, dùng ánh mắt lạnh nhạt đến làm cho người ta tim đập nhanh nhìn người trước mắt.

Đối mặt Diệp Vô Thần, hần không có ngạc nhiên vui mừng, không có biểu tình, không có thanh âm, sống mắt không có gì rung chuyển, giống như người ở phía trước, bất quá chỉ là một bức tường đá bình thường.

“Lãnh Nhai, xảy ra chuyện gì?” Diệp Vô Thần dùng thanh âm hết sức nhẹ nhàng chậm chạp hỏi. Tâm hần đã muốn đã chết... Hần gây nên cũng một loại khí tức tử vong u ám. Mà hần lẻ loi một mình đi ra mê thất chi địa, ý nghĩa, hần là một mình xông ra Bắc Đế Tông, xông ra viêm hồn sa trận.

“Bình Nhi... đã chết... Bình Nhi... đã chết...” Hần dứt quãng nói đi nói lại, bước chân di động về phía trước, vòng qua thân thể Diệp Vô Thần, bước chân run rẩy, như một lão nhân gần đất xa trời đi về phía trước. Hần không biết hần muốn đi nơi nào, đi làm cái gì.

Bình Nhi...

Trong lòng hần, là một nữ tử hần chưa bao giờ thấy, tuổi chưa tới hai mươi, đầu tóc tán loạn cùng gương mặt vết máu mờ hồ của nàng, làm cho hần thấy không rõ diện mạo của nàng, quần áo trên người cũng là hỗn độn... Nàng là ai, cũng không quan trọng. Diệp Vô Thần ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, không tiếng động mà than. Lãnh Nhai tao ngộ cái gì, hần đã có thể đoán được.

Hần có thể nói là người hiểu Lãnh Nhai nhất trên thế giới này, biết dưới cái bề ngoài lạnh nhạt như băng của hần, đối với mỗi một đoạn tình cảm đều cực kỳ xem trọng. Hần chủ nhân, vĩnh viễn chỉ biết có một, cho dù chủ nhân hần biến thành ác nhân tội ác tày trời, biến thành khát cái lưu lạc đầu đường, hần cũng tuyệt sẽ không có chút thay lòng đổi dạ... Tình yêu nam nữ trong thế giới của hần, cũng như thế. Sợi dây tình cảm của hần, đã hoàn toàn đứt đoạn.

Vận mệnh, đối với hần vẫn đều tàn khốc như vậy. Hần nhất định là một người không vương bận, cô độc cả đời, nhiễm huyết cả đời.

Diệp Vô Thần xoay người, đi đến phía sau hắn, vươn tay đặt ở trên vai hắn, lời nói chưa ra khỏi miệng, tay hắn lại đột nhiên rút trở về. Ánh mắt dừng ở trên bàn tay chính mình, rồi lại rơi xuống trên người Lãnh Nhai.

Khi hắn tiếp xúc đến thân thể Lãnh Nhai, truyền cho hắn là cảm giác lạnh thấu xương ở sâu trong nội tâm, cùng cảm giác lúc trước khi Tiểu Mạt cho hắn viên đường mềm... Hầu như giống nhau như đúc.

“Ma khí...” Diệp Vô Thần nhìn bóng dáng Lãnh Nhai, thấp giọng khẽ than một câu. Bên người hắn, Tiểu Mạt nhẹ nhàng gật đầu, cũng là dùng ánh mắt khó hiểu cùng hơi lo lắng nhìn Lãnh Nhai.

Diệp Vô Thần đi về phía trước một bước, chộp ở trên vai trái hắn, vết thương trên đó vẫn đang từ từ tỏa ra tơ máu lấy tốc độ cực nhanh khép lại. Hắn thấp giọng nói: “Chúng ta trở về đi. Nàng còn ở bên cạnh người, vụng trộm nhìn người, người nhất định cũng sẽ rất muốn để cho nàng nhìn thấy bằng hữu của người”.

Lãnh Nhai nghe thấy như không nghe thấy, vẫn như cũ từng bước một di chuyển về phía trước. Đối mặt Lãnh Nhai lúc này, Diệp Vô Thần trong lòng đồng thời đau đớn, cũng có một cổ cảm giác vô lực thật sâu. Bởi vì “Huyết Sát Ma Đồng” thần bí nọ tồn tại, hắn cảm tình khác với người thường, hắn trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đi an ủi như thế nào. Cũng hoặc là, an ủi với hắn mà nói căn bản không có tác dụng gì.

“Là ta hại người... Sớm biết như thế, ta như thế nào sẽ để cho người đi theo ta tới nơi đó” Diệp Vô Thần ánh mắt đau đớn, dùng thanh âm rất nhỏ chỉ có chính hắn mới có thể nghe được chậm rãi nói, thanh âm nọ nhẹ nhẹ rất nhanh ở trong gió tiêu tán. Tiểu Mạt nghiêng thân đi đến, dùng hai tay mình đem hắn tay cầm lại, nhỏ giọng nói: “Phụ thân, người đó khổ sở... có thể qua được hay không?”

Diệp Vô Thần hướng về phía nàng cười một cái, nhẹ nhàng gật đầu.

Cuộn mình ở phòng góc sáng sủa, Lãnh Nhai giống một khối cây khô chết đi, vẫn không nhúc nhích. Cặp mắt kia mở ra, hiện ra không phải màu đỏ khi Huyết Sát Ma Đồng mở ra, mà là loại ánh mắt hoàn toàn khác với người bình thường, là một loại hôn ám tro tàn.

Bên người hắn, nằm cũng là Bình Nhi vẫn không nhúc nhích. Sau khi được Diệp Vô Thần mang về Tà tông, chỉ cần ai muốn đem thi thể Bình Nhi từ bên người hắn mang đi, Huyết Sát Ma Đồng của hắn sẽ bỗng nhiên mở, phóng xuất ra sát khí làm cho không khí ngưng kết, làm cho Viêm Thiên Uy đều kịch liệt động dung. Sau khi người nọ xa xa rời khỏi thân thể Bình Nhi, đồng tử màu đỏ của hắn mới rút đi, sát khí cũng chậm chậm trừ khử.

Lãnh Nhai lúc này cường độ sát khí, so với lần trước hắn ở Thiên Thần Ma Vũ đại hội mở ra Huyết Sát Ma Đồng hoàn toàn không thể đánh đồng. Mỗi người đều trong lòng mặc niệm... Ba ngày này, trên người hắn đến tột cùng phát sinh ra cái gì.

Ở trong phòng ánh sáng âm u này, hắn từ đêm tối, vẫn ngồi tới bình minh, vẫn không nhúc nhích. Cửa phòng vẫn đóng chặt, không ai mở qua, cũng không có thanh âm gì truyền vào. Thẳng đến giữa trưa, cửa phòng mới bị từ bên ngoài đẩy ra, Diệp Vô Thần xuất hiện nơi đó, không có đi vào, liền như vậy nhìn thẳng Lãnh Nhai, ánh mắt bình thản như nước.

Bên trong trầm mặc một cách chết chóc, động tác trước hết cũng là Lãnh Nhai, từ trong tư thế cuộn mình, hắn ngẩng đầu lên, sau đó đứng lên. Bởi vì cuộn mình đã lâu, thân thể hắn trở nên vô cùng cứng nhắc, đứng dậy vô cùng thông thả. Hắn ngẩng đầu lên, cũng là nhìn thẳng ánh mắt Diệp Vô Thần. Từ đồng tử hắn, Diệp Vô Thần không có nhìn thấy cảm tình gì tồn tại.

“Người không có làm cho ta thất vọng” Diệp Vô Thần dùng ngữ khí than thở, nói ra những lời này.

Lãnh Nhai ôm lấy Bình Nhi bên người, sát thân thể Diệp Vô Thần đi ra cửa phòng, từ đầu đến cuối, không có phát ra thanh âm gì.

Trên mặt cổ trống trải, Diệp Vô Thần lại đứng ở phía sau Lãnh Nhai. Trước đó, hắn luôn luôn ở xa xa yên lặng nhìn. Lãnh Nhai chậm rãi lấy tay bôi đất rất sâu, sau đó đem Bình Nhi bỏ vào. Lúc này Lãnh Nhai tự tay vì nàng mà tạo nên chỗ này. Hắn quỳ gối nơi đó, nhìn nàng thật lâu thật lâu, tay rốt cuộc run run đẩy

về phía trước, để cho bùn đất tươi mát, che lại gương mặt hắc rớt cuộc nhìn không thấy, cũng vĩnh viễn sẽ không quên.

“Lãnh Nhai” Diệp Vô Thần lên tiếng, nhưng trừ việc hô lên tên hắc, hắc không biết nên nói cái gì nữa.

Lãnh Nhai xoay người, dùng cặp mắt tro tàn nhìn không thấy trông trắng kia nhìn Diệp Vô Thần: “Ta sẽ không quên lời hứa của chính mình”.

Hắc nói qua mệnh hắc là của Diệp Vô Thần, thì vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Sau một đêm, hắc đã không có bi thương, sau khi lấy tay đem Bình Nhi mai táng, hắc cũng đã không có quyến luyến. Chỉ có tâm hắc, đã biến thành tro tàn cùng ánh mắt của hắc, kiếp này cũng sẽ không lại có thay đổi.

Diệp Vô Thần gật gật đầu, hắc không cần nói thêm cái gì. Lãnh Nhai đã không phải là Lãnh Nhai vài ngày trước, hắc đã thay đổi rất nhiều, nhưng trong xương cốt của hắc còn chưa có thay đổi. Đây là chấp nhất cùng kiêu ngạo của hắc.

“Ngồi xuống, cùng ta nói chuyện của nàng đi” Diệp Vô Thần vỗ vỗ vai Lãnh Nhai, ngồi xuống ở trên cỏ, đối mặt với phần mộ vừa mới đắp lên kia. Lãnh Nhai cũng ngồi ở nơi đó, mắt nhìn về phía trước, dùng thanh âm bình thường thân nhiên nói: “Nàng gọi là Bình Nhi”.

Diệp Vô Thần khẽ gật đầu, lắng nghe hắc kể ra, trong lòng, chặt chẽ nhớ kỹ cái tên “Bình Nhi” này.

“Nàng là thị nữ Viêm Chỉ Mộng, cũng là tỷ muội của nàng. Nàng nói, Viêm Chỉ Mộng đã không ở trong Bắc Đê Tông, ba năm trước đây, nàng có bầu, Viêm Tịch Minh muốn bức nàng đem đứa nhỏ bỏ đi, nàng nương một hồi tuyết lớn bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, ở dưới tuyết che dấu mà thoát đi, chẳng biết đi đâu... Bình Nhi vì bảo hộ nàng rời đi, ngăn cản Viêm Tịch Minh đuổi theo, bị giam lỏng ba năm. Ta ở nơi đó, gặp nàng”.

Diệp Vô Thần: “...”

Lãnh Nhai dùng thanh âm không có cảm tình dao động kể lại tất cả mấy ngày nay phát sinh, tường tận đến mỗi một chi tiết, thậm chí mỗi một câu, mỗi một động tác. Từ đầu đến cuối, hắc vẫn duy trì tư thái đó, thanh âm đó, không có xuất hiện qua cảm xúc dao động nào, liền giống như đang trình bày với người khác một cái chuyện xưa không thể bình thần hơn được.

Tâm đã chết, làm sao lại có cảm tình kích động. Lúc này, cho dù có trăm ngàn thanh đao để ở trên yết hầu hắc, trăm ngàn độc xà quấn ở trên người hắc, hắc cũng sẽ không cảm giác được sợ hãi gì.

Từ khi mặt trời mới lên, đến mặt trời ngã về phía tây, lại đến hoàng hôn buông xuống, khi Lãnh Nhai một câu cuối cùng chấm dứt, Diệp Vô Thần đứng dậy, ở dưới tà dương kéo thân ảnh thật dài rời đi. Trong miệng, yên lặng nhắc đi nhắc lại một chữ...

Tuyết...

“Lập tức đi thăm dò một chút Quỷ Thủy quốc ba năm trước đây từng có tuyết rơi hay không!” Trở lại đại sảnh, Diệp Vô Thần lập tức nói.

Hơn mười phút sau, hắc có được đáp án, Viêm Cung Lạc vội vàng mà về lấy khẩu khí vô cùng xác định nói: “Chủ nhân, Quỷ Thủy quốc hàng năm nhiệt độ khi thấp nhất, nhiệt độ cũng không tới mức rơi tuyết. Không chỉ nói ba năm, đó là mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm trước đây, đều chưa bao giờ từng có tuyết rơi”.

Diệp Vô Thần từ chỗ ngồi đứng lên, thông thả đi qua lại vài bước, xoay người nói: “Để cho Sở đại ca mấy ngày nay ở cùng Lãnh Nhai, ta đi một chuyến trước”.

Tuyết... là nàng, nhất định là nàng!

“Chủ nhân...” Viêm Cung Lạc sửng sốt, vừa hô lên, lại chỉ có thể nhìn thấy Diệp Vô Thần đã muốn gấp không thể chờ ở trong một đạo bạch quang biến mất ở trước mắt.

Thiên Long quốc, một góc bị lãng quên.

Diệp Vô Thần xuất hiện làm cho Đồng Tâm trước tiên cảm giác được hân trở về, nàng cùng Ngưng Tuyết ở bờ sông chơi đùa một tay kéo Ngưng Tuyết, nhanh chóng bay trở về, khi nhìn thấy thân ảnh của Diệp Vô Thần, nàng vội vàng từ không trung hạ xuống, đem thân thể chính mình cùng hân ôm lấy.

“Ca ca, người rốt cuộc đã trở lại” Ngưng Tuyết dùng thanh âm hết sức vui mừng hoan hô, lại một chút cũng không hiển lộ ra nàng mấy ngày nay là lo lắng cùng chờ đợi cỡ nào.

“Hai ngày này chơi có vui vẻ không?” Diệp Vô Thần tay phân biệt dán má phải Ngưng Tuyết cùng má phải Đồng Tâm, ôn nhu hỏi, Tiểu Mạt bên người quay mặt qua chỗ khác, không cho hân nhìn thấy vẻ bất mãn trên mặt nàng.

“Ừm! Mấy ngày nay, ta cùng Đồng Tâm tỷ tỷ đem địa phương ta cùng ca ca từng đi qua đều đi qua một lần... Ca ca, tiểu tỷ tỷ này là ai vậy?” Ngưng Tuyết tò mò nhìn về phía cô gái Diệp Vô Thần mang đến đây, từ trên người nàng, nàng cảm nhận được một loại cảm giác quen thuộc mơ hồ. Nàng nhớ mang máng mình từng ở ba năm trước đây tại Đại Phong quốc cùng nàng ngẫu nhiên gặp mặt. Đồng Tâm cũng nhìn nàng một cái, liền đem ánh mắt thu hồi. Nàng lập tức liền nhận ra nàng, dù sao không lâu, nàng cùng Diệp Vô Thần còn ở trên đường cái gặp mặt. Về phần nàng vì cái gì mà xuất hiện ở trong này, nàng cũng sẽ không đi quan tâm.

“Ta gọi là Tiểu Mạt, ba năm trước đây, chúng ta từng ở ngoài thành Thiên Phong gặp qua” Tiểu Mạt quay đầu đến, khoe miệng cong lên, mang theo cảm xúc bài xích nói.

“Ừm, Tuyết Nhi, còn nhớ rõ thời điểm ba năm trước đây chúng ta đi thành Thiên Phong đi tìm tỷ tỷ, trên đường gặp được tiểu cô nương chân bị thương kia không?” Diệp Vô Thần cúi lưng, cười đối với Ngưng Tuyết nói.

“Ồ?” Ngưng Tuyết ngẫm nghĩ, lộ ra miệng cười: “Tỷ khỏe không, Tiểu Mạt tỷ tỷ, ta gọi là Ngưng Tuyết”.

Nàng nhớ lại sự kiện ba năm trước đây, cũng rất khó nhớ bộ dáng của tiểu cô nương ba năm trước đây, dù sao lúc trước chỉ là không hẹn mà gặp ngắn ngủi tiếp xúc, thời gian lại đã cách thật sự lâu.

369. Chương 368: Ngụy Cơ Tới Gần.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 368: Ngụy cơ tới gần.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Đồng Tâm cùng Ngưng Tuyết sẽ không biết nàng từng là ai, nhưng Tiểu Mạt lại biết hai cô gái tuổi cùng nàng xấp xỉ này có như thân phận kinh người thế nào, lúc trước, các nàng từng liều chết đánh nhau, dốc tận toàn bộ, đem hết toàn lực, là kẻ địch không chết không ngừng. Đối mặt các nàng, nàng khó tránh khỏi lộ ra địch ý. Nhưng các nàng trong lúc đó dù sao chỉ đơn thuần từng là đối địch, cũng không có “hận” gì, hơn nữa các nàng là người quan trọng bên người “phụ thân”, cho nên, địch ý của nàng cũng không phải mãnh liệt như vậy.

Đối mặt khuôn mặt tươi cười ấm áp thiện ý của Ngưng Tuyết, bài xích trong lòng nàng cũng không quá sâu cũng như bị lau đi mà lặng yên biến mất, nàng hơi động khoe miệng, đáp lại nàng một nụ cười ôn hòa. Nàng mặc dù cùng Ngưng Tuyết và Đồng Tâm đều có vẻ bề ngoài độ tuổi giống nhau cùng tâm tính non nớt, nhưng không có đánh mất đi ký ức, nàng suy nghĩ cùng hiểu biết, cùng với suy nghĩ thấu đáo so với các nàng nhiều hơn rất nhiều, nàng vụng trộm trong lòng đối với chính mình nói: Đây là trùng hợp ông trời tạo

nên kỳ diệu cỡ nào, các nàng ba người không thuộc loại thế giới này, bởi vì một người, lấy một loại phương thức hoàn toàn khác lại gom cùng một chỗ, vận mệnh kế tiếp, lại sẽ hướng về phía nào mà diễn biến... Nàng cũng không suy nghĩ nhiều, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Diệp Vô Thần, hiện tại, nàng chỉ muốn ở trên người hắn, hưởng thụ cái loại cảm giác làm cho nàng si mê này.

Chỉ là Tiểu Mạt sẽ không nghĩ đến, không chỉ có ba người các nàng, Diệp Vô Thần, cũng không phải là người của thế giới này. Thời không của hắn từng ở, so với của các nàng càng muốn xa xôi hơn.

“Ca ca, người cùng Tiểu Mạt tỷ tỷ là như thế nào gặp được vậy?” Ngưng Tuyết nháy mắt hỏi. Nàng càng muốn hỏi là, “Vì cái gì ca ca lại mang nàng đi vào nơi này”. Nơi này, vốn nên chỉ là thế giới nho nhỏ thuộc về bọn họ, Diệp Vô Thần mang theo nàng đi vào nơi này, nhất định có nguyên nhân. Nàng biết, hắn nhất định có thể nghe hiểu ý tứ của nàng.

Diệp Vô Thần không có ngay mặt trả lời nàng, mà là rất nhu hòa nói: “Tuyết Nhi, Đồng Tâm, về sau, nàng chính là Tiểu Mạt tỷ tỷ của các người”.

“Ừm!” Ngưng Tuyết lập tức thanh thúy đáp ứng một tiếng, ánh mắt chuyển hướng Tiểu Mạt, lại ngọt ngào hô một tiếng: “Tiểu Mạt tỷ tỷ”.

Tiểu Mạt không tự kìm hãm được nở nụ cười một chút, đối mặt với nụ cười không có tạp chất gì, chút cảm trở trong lòng nàng cũng biến mất, ngược lại bắt đầu cảm giác được, loại cảm giác này, bầu không khí như vậy tựa như cũng thực không tệ. Có lẽ, nàng sẽ chậm rãi thích nó.

“Vậy, ca ca, tìm được Mộng tỷ tỷ chưa?” Khi hỏi vấn đề này, Ngưng Tuyết rõ ràng khẩn trương hẳn lên. Nàng đã muốn thật lâu không gặp Mộng tỷ tỷ, càng sợ Diệp Vô Thần sẽ thất vọng cùng thương tâm.

“Không có tìm được, nhưng lập tức sẽ tìm được, ta đã biết nàng ở nơi nào” Diệp Vô Thần vui vẻ gật đầu, tâm tình của hắn lúc này, hoàn toàn đã không có hỗn loạn cùng trầm trọng như lúc trước rời khỏi nơi này. Nghi ngờ lớn nhất trong lòng, là vì cái gì lời đồn chính mình chưa chết đã muốn truyền bá lâu như vậy, nàng lại không có tìm đến hắn, đã nói cho hắn biết được điều gì đó.

“Thực sao? Thật tốt quá? Chúng ta khi nào thì đi tìm Mộng tỷ tỷ?” Ngưng Tuyết trong lòng buong lỏng, cao hứng liên tiếp nhảy lên, sau đó cầm lấy tay Diệp Vô Thần vội vàng hỏi.

“Ngày mai. Buổi tối nghỉ ngơi cho tốt, buổi sáng ngày mai, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này” Diệp Vô Thần nói xong, yên lặng nhìn về phía bắc. Thương Lan quốc, địa phương duy nhất ở Thiên Thần đại lục hắn chưa có đặt chân qua. Muốn đi nơi nào, hắn không có cách nào lợi dụng không gian di động của Hương Hương, mà chỉ có thể từng bước mà đi tới. Thương Lan quốc cũng đã bị thế lực tà tông bí mật bao trùm đến, từ khi từ Đoạn Hồn uyên thoát ly đến nay đã có một năm thời gian, hắn bố cục vẫn đều ở trộm giám sát nhất cử nhất động của thiên hạ, không có quên đi ngõ ngách nào.

Màn đêm đánh xuống, vạn vật câu tĩnh. Diệp Vô Thần vừa nghĩ tâm sự, chậm rãi ngủ đi. Trước khi ngủ, không thể tránh né xuất hiện một khúc nhạc đệm nhỏ - Diệp Vô Thần trái phải phân biệt bị Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm chiếm lấy, Tiểu Mạt cũng là muốn dựa vào Diệp Vô Thần mà ngủ cuối cùng đành phải ủy khuất cách Ngưng Tuyết ngủ. Bởi vì nàng là “tỷ tỷ”, phải nhường “muội muội”, lại bởi vì, nàng là người đến sau, không thể đoạt vị trí vốn thuộc về các nàng.

Một địa phương khác...

Lãnh Nhai đang dựa vào vách tường lạnh như băng mà ngủ, ở chỗ sâu trong tâm hải bỗng nhiên quanh quẩn bốc lên một tiếng cười trầm thấp: “Sa La, con ta, lực lượng cả con rốt cuộc bắt đầu thức tỉnh... Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...”

Trời còn chưa sáng, Diệp Vô Thần bỗng nhiên bừng tỉnh, bật ngồi dậy. Hắn không có gặp ác mộng, làm cho hắn bừng tỉnh, là một loại kích thích thật lớn giống như ở chỗ sâu trong tâm hải bị hung hăng đâm một đao.

Đồng Tâm cùng Tiểu Mạt cũng đồng thời mở to mắt, cũng dùng ánh mắt giống nhau nhìn hắn. Diệp Vô Thần ánh mắt dừng ở phía trước, về mặt từ lúc ban đầu ngưng trọng chậm rãi dịu xuống.

Hắn làm một cái động tác chó có lên tiếng, không để cho các nàng quấy đến Ngưng Tuyết còn đang ngủ say, sửa sang lại quần áo, lặng yên đi ra ngoài, ngẩng đầu, nhìn phía nam xa xôi. Tiểu Mạt cùng Đồng Tâm đi theo phía sau hắn, ánh mắt nhìn hắn không nháy mắt. Hai thiếu nữ này có rất nhiều điểm giống nhau. Ví dụ như, các nàng đều có lực lượng hắc ám, lại ví dụ như, các nàng đều đối với Diệp Vô Thần có không muốn xa rời trình độ khác nhau, chẳng qua, Đồng Tâm đối với hắn không muốn xa rời thâm căn cố đế, xâm nhập cốt tủy linh hồn, nhân tố gì đều không thể dao động. Mà Tiểu Mạt, vẫn chỉ mới một giai đoạn tương đối nông cạn, nàng cùng Diệp Vô Thần liên hệ, nguyên từ một loại bản năng khát vọng cùng rung động nhân tính, ở ngôn ngữ, thanh âm, còn có ánh mắt nhìn thấu lòng nàng của Diệp Vô Thần, nàng lựa chọn hắn, lại ở vài ngày ngắn ngủn ở chung, trong lòng lặng yên in lại bóng dáng hắn, cũng càng ngày càng rõ ràng.

“Phụ thân, làm sao vậy?” Tiểu Mạt hỏi.

“Hắn đến đây” Diệp Vô Thần nói. Bắt đầu từ một năm trước, hắn liền luôn luôn lo lắng cùng chờ đợi một ngày này tiến đến. Theo thực lực hắn tăng lên, linh hồn lực của hắn cũng tăng lên theo biên độ nhỏ, lúc này, linh hồn lực rung động tạo nên cho hắn cảnh báo gấp nhất từ trước đến nay, cảm giác nguy cơ mãnh liệt chưa từng có. Hắn tin tưởng, người mà hắn luôn luôn chờ đã muốn đi tới thế giới này. Tuy rằng hắn không biết người kia là ai, tên gọi là gì.

Quá trình chờ đợi tràn ngập không yên cùng một chút khủng hoảng đối với tương lai, giờ phút này, tâm bỗng nhiên trở nên thực tĩnh thực đậm. Ít nhất, hắn như chính mình sở liệu đã đến đây, nếu hắn chưa có tới, bất an trong lòng hắn ngược lại sẽ ở thời gian chuyển dời cùng hắn chờ đợi mà càng thêm phóng đại.

“Là ai?” Tiểu Mạt từ trong thanh âm quá bình tĩnh của hắn nghe ra khác thường, nhanh hỏi. Đồng Tâm cũng đem ánh mắt ngưng tụ lại.

Diệp Vô Thần lắc lắc đầu, không có trả lời, mà là ôn nhu nói: “Tiểu Mạt, giúp phụ thân làm một chuyện được không? Là một chuyện rất quan trọng đối với phụ thân”.

“Phụ thân, là chuyện gì?” Tiểu Mạt hỏi. Hắn lấy loại ngữ khí này cùng nàng nói chuyện, nàng phát hiện chính mình không có cách nào đi cự tuyệt. Đó là một loại cảm giác thực kỳ diệu, cùng loại với không đành lòng. Những ngày này, nàng vẫn đều ở trên người hắn tìm kiếm cùng hưởng thụ một loại cảm giác nàng thích, còn chưa có hứa hẹn hắn làm cái gì.

“Giúp ta ở cùng Tuyết Nhi, chiếu cố tốt Tuyết Nhi, nói cho nàng ta cùng Đồng Tâm rất nhanh sẽ trở về, được không?”

Diệp Vô Thần thanh âm hạ xuống, hắn không có chờ đợi Tiểu Mạt trả lời, hào quang màu trắng xuất hiện, chợt lóe lên rồi mang theo hắn cùng Đồng Tâm biến mất ở tại nơi đó. Tiểu Mạt vừa rồi hỏi hắn muốn đi đâu chỉ có thể kinh ngạc nhìn vị trí hắn biến mất, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đi con đường nào.

Hắn muốn đi làm cái chuyện nguy hiểm gì đó... Đây là suy nghĩ tự nhiên của Tiểu Mạt. Nàng xoay người lại, nhìn về phía căn phòng cổ nhỏ có Ngưng Tuyết đang ở. Sau khi hơi suy tư, chậm rãi đi qua, ngồi ở phía trước phòng nhỏ, ánh mắt, vẫn như cũ dừng lại ở nơi mà hắn biến mất trước đó, không biết nghĩ đến cái gì. Mà hắn muốn nàng làm, nàng không có cách nào cự tuyệt.

Địa phương mà Diệp Vô Thần lại xuất hiện, là bên cạnh một khối đá cao lớn. Sau khi hiện thân, hắn lập tức lôi kéo tay Đồng Tâm hạ thân thể, dựa vào trên vách đá, nhúu mày lắng nghe động tĩnh chung quanh. Đồng Tâm ánh mắt đảo qua bốn phía, đã muốn nhớ lại nơi này... Nơi này rõ ràng là Nam Hoàng Tông nàng mới đến không lâu! Là một chỗ hoang phế phía tây Nam Hoàng Tông, ở biên giới Nam Hoàng Tông. Lại hướng ra phía ngoài một khoảng cách đó là trận khói độc. Phía trước nơi mà ánh mắt có thể đạt tới, là nơi mà lúc trước nàng mất đi ý thức.

Sau khi trầm mặc một hồi, Diệp Vô Thần mới chậm rãi đứng dậy, mang theo Đồng Tâm hướng về vị trí trong trí nhớ không tiếng động bước vào. Lúc trước Đồng Tâm phóng xuất ra hắc ám che trời, sau đó đem Thiên Phạt Nhận đâm vào ngực Thủy Mạn Thiên, rồi mang theo hắn lấy tốc độ nhanh nhất thoát đi, khi đó ở trong không trung, tất cả mọi thứ hắn đều nhớ rõ rành mạch. Cái vị trí không bắt mắt này, tức thì bị hắn ghi vào trong lòng. Đồng thời, nơi này là một khu vực hoang phế trong Nam Hoàng Tông, cực ít có người đi tới chỗ này, cũng là thuận tiện cho bọn họ không bị phát hiện.

Di động không tới trăm mét, phía trước đã trở nên trống trải, Diệp Vô Thần lôi kéo Đồng Tâm thấp người ở sau một đồng phế mộc, trong lòng thấp giọng nói: “Hương Hương, tới đó!”

Vị trí phía trước mấy chục thước đó là mục tiêu của hắn lần này, lấy thị lực của hắn thấy rõ ràng. Nhưng hắn không thể xác định trực tiếp đi vào có thể có nguy hiểm bị phát hiện hay không, vì thế lựa chọn Hương Hương thuận di cự ly ngắn. Vừa mới thi triển qua một lần di động khoảng cách dài xác định địa điểm Hương Hương lực lượng đã hao lớn, muốn lại thi triển thuận di khoảng cách dài thì phải cần một khoảng thời gian dài, nhưng di động trong cự ly ngắn thì vẫn có thể làm được. Nàng sau khi xuất hiện, quanh thân thể chợt lóe hào quang, Diệp Vô Thần cùng Đồng Tâm đã muốn đồng thời xuất hiện ở vị trí mà Diệp Vô Thần đã dùng ý niệm chỉ hướng. Không có do dự gì, Diệp Vô Thần lôi kéo Đồng Tâm đem thân thể hạ xuống, nhập vào một chỗ trống, không có khiến cho bất luận kẻ nào phát hiện.

Trừ bỏ ánh sáng từ trên đỉnh đầu chiếu rọi xuống, trước mắt tối đen một mảng, mùi hôi xộc vào mũi, bọn họ tiến vào cũng làm cho các loại côn trùng kêu vang đình chỉ, cả đàn tán loạn. Đồng Tâm tay giơ lên, muốn tiêu diệt sinh mệnh chạy hỗn loạn chung quanh, lại bị Diệp Vô Thần kéo tay lại, đi về phía trước, đồng thời một tay tùy ý vung về phía sau, một cái kết giới có thể đem thanh âm ngăn cách không cho tràn ra ngoài đã muốn hình thành. Đồng Tâm dừng lại động tác, đi theo phía sau hắn.

370. Chương 369: Nam Hoàng Thánh Chủ.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 369: Nam Hoàng Thánh chủ.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tiếng bước chân cũng không có cố ý áp lực bình tĩnh cái kẻ điên khó được im lặng kia. Một loại tiếng rú đáng sợ giống như quỷ khóc giống như sói tru từ phía trước truyền đến, tiếng xích bị động hỗn loạn va chạm, làm cho người ta nghe thấy liền có thể tưởng tượng đến hình ảnh một con dã thú đáng sợ chỉ có thể điên cuồng giãy dụa rít gào muốn giãy khỏi gông xiềng.

Trước mắt hắc ám không thể ngăn cản tầm mắt của Diệp Vô Thần, càng không thể gây trở ngại Đồng Tâm có thể tự do thao túng hắc ám lực, bọn họ đồng thời nhìn thấy phía trước cái kẻ toàn thân xám hắc, đầu tóc tán loạn, bị xích màu vàng gắt gao khóa lại kia... Đó thật là một người, không phải một con dã thú.

Mà hắc ám, đồng thời không có che đậy ánh mắt kẻ điên kia, nhìn hai người xa lạ phía trước hướng hắn chậm rãi đến gần, hắn bỗng nhiên kêu lên càng thêm cuồng bạo, vung hai bàn tay liều mạng chụp tới, giống như muốn giãy xiềng xích, xé rách thân thể bọn họ. Hai người trước mắt, một nam một nữ, đối mặt hắn lại không lộ ra vẻ kinh ngạc hoặc là sợ hãi, ngược lại dị thường bình tĩnh, hắn ở trong điên cuồng rít gào, liền ngay cả tim cũng đều đập nhanh lên.

Diệp Vô Thần ở trước người hắn không tới hai thước thì đình chỉ, Đồng Tâm cũng đứng ở bên người hắn, hai người cứ như vậy im lặng nhìn kẻ điên gần trong gang tấc này. Kẻ điên đã muốn nhận ra cái gì, tiếng la đã yếu bớt, bên trong mái tóc dài rối tung, lộ ra hai tia ánh mắt rất nhỏ, đang đánh giá hai người.

Có thể trực tiếp đến Lâm Nam hoàng tông, cái này là nguyên nhân trực tiếp nhất lúc trước Diệp Vô Thần cố ý để cho Thủy Mộng Thiên đem hắn bắt đến Nam Hoàng Tông. Chỉ cần là địa phương hắn từng đi qua, Hương Hương đều có thể bằng vào lực lượng không gian đặc thù của nàng ngay lập tức đưa tới. Tất cả, cũng chỉ là làm cho một ngày này, vì nghênh đón người kia, cũng vì đem một phần đại lễ đưa tới Nam Hoàng Tông đã muốn không cần tồn tại.

“Nam Nhi, xuất hiện đi”.

Kim mang chói mắt ở trong không gian hắc ám hiện lên, Nam Hoàng kiếm đã lâu chưa xuất hiện bị Diệp Vô Thần nắm ở trong tay, hấn tiến lên nửa bước, vung tay lên, cắt về phía kim liên nọ.

Trảm Tinh Kiếm đến đâu, Tỏa Ma Liên kiên cố không thể đoạn như bị băng gặp nước sôi, không tiếng động mà đoạn, rơi vào trên mặt đất vang lên một tiếng trầm muộn nặng nề. Chỉ một kiếm, toàn bộ Tỏa Ma Liên quần ở trên người hấn toàn bộ bị dễ dàng mở ra, làm cho hấn khôi phục hoàn toàn tự do. Diệp Vô Thần không có đem Trảm Tinh Kiếm thu hồi, tay ấn chuôi kiếm, mũi kiếm chỉ địa, nhìn người đã muốn quên mất liên tục rống thảm bình tĩnh nói: “Thủy Vân Thiên, người tự do. Nơi này đã bị phong một tầng kết giới cách âm, người ra cái thanh âm gì bên ngoài cũng sẽ không nghe được”.

Thủy Vân Thiên thân thể vẫn duy trì nguyên động tác, biểu tình đại ra, ánh mắt vô thần, tuy rằng trong lòng đã có một chút chuẩn bị, nhưng vẫn không có lập tức từ trong vui mừng thật lớn chính mình đã tự do mà phục hồi tinh thần lại, trừ bỏ chính hấn, không ai có thể cảm nhận được bị khóa ở loại địa phương này hơn hai mươi năm, bỗng nhiên một khắc lấy được tự do tâm tình sẽ là một loại như ở trong mộng như thế nào. Hấn cúi đầu nhìn nhìn hai tay mình, lại nhìn nhìn hai chân mình, ánh mắt dần dần trở nên ngưng thật, hấn ngẩng đầu, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm ở trên người Diệp Vô Thần, cứ như vậy vẫn không nhúc nhích cùng hấn đối diện. Hai mươi ba năm tra tấn, hấn tâm tình kiên định đã đến trình độ gì có thể nghĩ, hấn trừ bỏ ngắn ngủi hoảng hốt thất thần, không có kích động, không có ngạc nhiên, ở trong bình tĩnh nhìn rõ hai người trước mắt.

Giây lát, hấn bỗng nhiên làm một cái động tác kỳ quái - nâng lên tay phải, đánh mạnh ở trên bụng mình, theo đó tay di chuyển ấn lên ngực chính mình, dừng lại ở phía trên cổ, lại nhanh chóng lay động vài cái.

Diệp Vô Thần trong lòng vừa động, không có ra tiếng, chỉ có nhìn hấn.

Ừa...

Thủy Vân Thiên thân thể lay chuyển mạnh, trong miệng, lại bỗng nhiên phun ra một thứ kim mang lập lòe, rơi xuống trên mặt đất lay lộn, phóng thích kim mang chói mắt, đồng thời, Trảm Tinh Kiếm trong tay Diệp Vô Thần cũng bỗng nhiên bịt kín một tầng hào quang màu vàng, vô luận là sắc thái hay là cường độ hào quang đều thần kỳ giống nhau như đúc, như ở hô ứng lẫn nhau vậy.

Thủy Vân Thiên đem nó nhặt lên, cầm trong tay, dùng y phục rách mướp chính mình cẩn thận chà lau nước bùn dính ở mặt trên, thẳng đến sạch sẽ, không còn có một tia tạp sắc. Hấn động tác mềm nhẹ đến cực điểm, như ở khẽ vuốt thứ trân quý, yếu ớt nhất trên thế giới này.

“Nam Hoàng ngọc” Diệp Vô Thần nhìn ngọc bội lớn chừng bàn tay trong tay hấn, loang loáng hiện ra hình dạng kiếm, thấp giọng hô lên tên của nó. Lúc trước ở trước mặt Viêm Thiên Uy, Viêm Thiên Uy đó là dùng một khối ngọc bội màu đỏ hình cung xác định Tai Ách cung trong tay hấn, kỳ danh “Bắc Đế ngọc”, mà Nam Hoàng Tông, cũng cũng là có Nam Hoàng ngọc xác định chân thân Trảm Tinh Kiếm.

“Đúng vậy, đây là Nam Hoàng ngọc, là vật tiêu chí mỗi một đời tông chủ Nam Hoàng Tông, cũng là thứ Nam Hoàng Tông ta tuyệt đối không thể vứt bỏ, nó so với ngọc tỷ truyền quốc của quốc gia còn trân quý hơn ngàn vạn lần. Năm đó, ta ở một khắc bọn họ nhìn không thấy đem nó nuốt vào trong bụng... Cho dù chết, ta cũng không thể để cho nó bị bọn họ đoạt đi... Bọn họ không xứng!” Thủy Vân Thiên đem Nam Hoàng ngọc hợp ở lòng bàn tay, mang theo thanh âm oán hận từ khóe miệng chậm rãi phát ra. Nam Hoàng ngọc, cũng là một trong những nguyên nhân hấn kiên trì không chết.

Thanh âm oán hận đình chỉ, hấn nâng mạnh lên, tiến lên một bước, ở trước mặt Diệp Vô Thần quỳ xuống thật mạnh: “Nam Hoàng Tông đệ đại tông chủ Thủy Vân Thiên, bái kiến Thánh chủ! Tạ ân Thánh chủ giải cứu, ta Thủy Vân Thiên sau này tất tùy tùng tả hữu Thánh chủ, làm trâu làm ngựa, vĩnh viễn không thay đổi tâm! Như trái lời ấy, trời tru đất diệt!”

Một cái quỳ xuống, ít ỏi nói mấy câu, không có do dự gì nói ra một lời thề vô cùng kiên định. Diệp Vô Thần khẽ gật đầu, tiến lên đem hấn nâng dậy: “Thủy Vân Thiên, mấy năm nay, thật là khổ cho người. Người yên tâm, người một khi đã đối với ta quỳ xuống sạch sẽ lưu loát như vậy, kêu ta một tiếng ‘Thánh chủ’, ta liền sẽ không phụ người tín nhiệm cùng trung thành. Người, có biết ta là ai?”

Thủy Vân Thiên đứng lên nói: “Vô luận Thánh chủ là ai, Thủy Vân Thiên đối với Thánh chủ trung thành thiên kinh địa nghĩa, không cần gì lý do cùng hồi báo... Thánh chủ là họ Diệp? Người bên cạnh Thánh chủ này, là Thiên Phật nữ hơn hai mươi năm trước uy hiếp thiên hạ, mấy ngày trước đánh chết Thủy Mạn Thiên, chặt đứt một tay Thủy Vân Lan, làm cho Nam Hoàng Tông bị một hồi đại kiếp nạn!”

Diệp Vô Thần gật đầu một cái, điềm nhiên cười nói: “Không hổ là Thủy Vân Thiên, người cho dù hơn hai mươi năm không thấy mặt trời, cũng chưa bao giờ mất đi hiểu biết của chính mình”.

“Ha ha ha ha” Thủy Vân Thiên cũng theo đó cười ha hả: “Cái này, ít nhiều cũng nhờ Thủy Vân Lan, hắc mỗi lần tâm tình hậm hực, đều đến xem ta làm trò hề mà phóng thích phần hận trong lòng, tìm kiếm một loại bệnh trạng tâm lý cân bằng, nhưng cũng làm cho ta đã biết rất nhiều chuyện nên biết. Mà sự kiện mấy ngày trước đây, toàn tông cao thấp gặp đại nạn này, ta đó là muốn không biết cũng khó - không hổ là Thánh chủ Nam Hoàng Tông ta, cũng chỉ có Thánh chủ người, mới có thể ở Nam Hoàng Tông nhắc lên mưa gió như thế, ha ha ha ha, ha ha ha ha”.

Hắn buông ra yết hầu, bừa bãi cười ha hả, bên trong thanh âm, cũng không có kiểu cười điên khàn khàn cùng khác thường gì, cũng không có lo lắng tiếng cười của mình bị người bên ngoài phát hiện. Bởi vì Diệp Vô Thần vừa mới cùng hắn nói qua, hắn vô luận ra cái thanh âm gì bên ngoài cũng sẽ không có phát hiện, lúc này đối mặt nam tử trẻ tuổi cầm trong tay Trảm Tinh Kiếm này, hắn không có hoài nghi gì, không hề có kỵ tiết cảm xúc chính mình.

“Người cười to như thế, xem ra, người cũng hiểu được Nam Hoàng Tông hiện tại đã muốn không cần thiết tồn tại” Diệp Vô Thần nhìn hắn nói.

Thủy Vân Thiên ánh mắt ngưng lại, ánh mắt âm trầm, cắn răng nói: “Đúng, Nam Hoàng Tông hiện tại đã muốn không cần phải tồn tại... Bởi vì Nam Hoàng Tông hiện tại căn bản là không xứng lại dùng cái tên ‘Nam Hoàng’! Bọn họ trong xương cốt, chảy xuôi dòng máu hỗn tạp, lý do cùng sứ mệnh Nam Hoàng Tông tồn tại, từ lâu đã bị bọn họ vứt bỏ, bọn họ không xứng tồn tại, không xứng tồn tại!”

Diệp Vô Thần ánh mắt chậm rãi nheo lại, chậm rãi nói: “Vậy... Nếu hiện tại toàn bộ Nam Hoàng Tông diệt tông, người có khả năng chấp nhận?”

Thủy Vân Thiên biểu tình thoáng biến đổi, sau đó chậm rãi bình tĩnh trở lại, hắn nhìn Diệp Vô Thần một chút, bỗng nhiên than nhẹ một tiếng: “Diệt tông... Ha ha ha ha. Nam Hoàng Tông đã tồn tại bao lâu, đã không ai nhớ rõ rõ ràng. Mà trải qua nhiều năm sinh sản như vậy, Nam Hoàng Tông thế lực nguyên bản đủ để đạt tới một cái độ cao che trời... Nhưng Thánh chủ, người cũng biết vì sao người Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông chưa bao giờ vượt qua vạn người?”

“Quy tắc” Diệp Vô Thần dùng hai chữ trả lời hắn.

“Đúng vậy, là quy tắc” Thủy Vân Thiên hai mắt chợt lóe, “Nam Hoàng cùng Bắc Đế không hổ là thần linh tối cao phá vỡ hỗn độn, bọn họ khi lưu lại huyết mạch chính mình, không có quên một cái khả năng tạo nên căn nguyên mầm tai họa. Người có được huyết mạch Nam Hoàng cùng Bắc Đế, vô luận là thuần khiết hay là hỗn tạp, tổng số đều tuyệt không thể quá vạn người, nếu nhân số đạt tới một vạn, vô luận cố gắng như thế nào, cũng sẽ không có người một vạn lẻ một giáng sinh. Cái này đó là quy tắc năm đó Nam Hoàng cùng Bắc Đế định ra. Nếu không có quy tắc này, trăm ngàn năm qua, Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông có được thần huyết sớm đã lan đến toàn bộ Thiên Thần đại lục, cũng xa xa vượt hơn nhân loại bình thường, hoàn toàn đánh vỡ cân bằng Thiên Thần đại lục, làm cho cả đại lục trở thành của hậu nhân Nam Hoàng cùng Bắc Đế. Cũng bởi vì nguyên nhân này, Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông thực lực nhiều năm qua như vậy vẫn duy trì một cái cân bằng tương đối, chưa bao giờ từng đột biến quá lớn”.

Diệp Vô Thần gật gật đầu, những lời này, hắn sớm từ chỗ Viêm Thiên Uy nghe qua một lần, hắn tiếp lời nói: “Người là nói cho ta biết, cho dù toàn diệt Nam Hoàng Tông hiện tại, chỉ cần còn có một người trực hệ huyết mạch còn tồn tại, Nam Hoàng Tông liên vĩnh viễn sẽ không chân chính diệt tông. Cho nên...” Diệp Vô Thần khước miệng lộ ra một chút cười ý vị thâm trường: “Người căn bản sẽ không để ý Nam Hoàng Tông nay này đã không cần tồn tại diệt vong! Chỉ cần người, hoặc là con người còn sống, sau trăm năm, lại là một Nam Hoàng Tông mới quật khởi”.

“Đúng vậy. Cho nên, Thánh chủ, người căn bản không cần có kỵ kỵ gì” Thủy Vân Thiên chém đinh chặt

sắt nói: “Cái này không phải hủy diệt, mà là tẩy trừ. Hiện tại Nam Hoàng Tông chỉ biết trở thành đầu sỏ gây họa cho thiên hạ, tiếp tục tồn tại xuống, chỉ biết vì lão tổ tông, vì toàn bộ Nam Hoàng Tông mà gây nên vết nhơ không thể xóa nhòa. Người là Thánh chủ, là chủ nhân chân chính của Nam Hoàng Tông, Nam Hoàng Tông đã muốn trở nên dơ bẩn, tẩy trừ, sau đó dẫn dắt một Nam Hoàng Tông khác hoàn toàn mới, vốn là quyền lợi của người”.

371. Chương 370: Tuyệt Thiên. (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 370: Tuyệt Thiên. (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Từ trong mấy câu Diệp Vô Thần trước đó nói, Thủy Vân Thiên liền cân nhắc đến ý đồ của hắn, trong lòng bùng nổ mà động. Hắn không biết Diệp Vô Thần đến tột cùng muốn dùng cái phương pháp gì, bằng vào cái gì đến tiêu diệt Nam Hoàng Tông, nhưng hắn lựa chọn không cân lý do mà tin tưởng hắn. Cái này đó là huyết mạch Nam Hoàng đối với Nam Hoàng Thánh chủ khắc vào trong xương cốt, không cân lý do gì, cũng sẽ không có dao động cùng thay đổi trung thành gì.

Diệp Vô Thần nói: “Người nói như thế, ta liền yên tâm” Hắn ngừng lại một chút, nói tiếp: “Thế lực Nam Hoàng Tông lan khắp thiên hạ, độ to lớn này người so với ta rõ ràng hơn nhiều. Nơi này tuy rằng chỉ tụ tập không đến một phần năm người Nam Hoàng Tông, nhưng hầu như toàn bộ là cao thủ đứng đầu, lại là căn nguyên Nam Hoàng Tông quan sát thiên hạ. Mà chỉ cần cái căn nguyên Nam Hoàng Tông này bị phá hủy, toàn bộ Nam Hoàng Tông cũng sẽ trong thời gian dài đại loạn không chịu nổi, thậm chí không hội mà tán”.

“Thánh chủ, người rốt cuộc muốn làm gì?”

Từ khi Diệp Vô Thần đi vào nơi này, sau khi sử dụng Trảm Tinh Kiếm để cho hắn khôi phục tự do, nhưng vẫn không có hỏi hắn tình cảnh hiện tại, cũng không có nói cho hắn chi tiết, như thế nào tìm tới nơi này, đi vào nơi này, càng không có dẫn hắn ở trước tiên rời khỏi nơi này, mà là không có quanh co gì trực tiếp hỏi một vấn đề cực kỳ bén nhọn. Trong giắt mình, Thủy Vân Thiên bỗng nhiên cảm thấy chính mình không giống như là một người bị giam suốt hai mươi ba năm, vừa mới mới được Diệp Vô Thần cứu lên, mà là đã muốn tùy tùng hắn, trung thành với hắn đã lâu, lúc này đang ở trong chàm rài nói chuyện về đại sự trong tông. Lực chú ý của hắn, cũng bắt đầu tập trung đến mỗi một câu của Diệp Vô Thần, dục vọng muốn lập tức lao ra nhìn ngó thiên hạ vừa rồi vẫn chiếm cứ trái tim cũng bị lạnh yên áp chế.

“Hôm nay, nơi này... căn nguyên Nam Hoàng Tông, cho dù không bị hủy toàn bộ, cũng ít nhất phải hủy diệt hơn phân nửa” Diệp Vô Thần lấy tay chỉ về phía mặt đất, bình thần nói một câu làm cho Thủy Vân Thiên trong lòng vô cùng kinh ngạc.

“Vậy...”

“Người không cần hỏi, không qua bao lâu, người sẽ biết” Diệp Vô Thần nâng tay cắt ngang lời hắn. Thủy Vân Thiên khẽ gật đầu, trong lòng nghi hoặc vô hạn, cũng không có hỏi lại.

Diệp Vô Thần vươn tay trái, từ trong chiếc nhẫn Kiếm Thần lấy ra mấy thứ từ những ngày trước đã chuẩn bị tốt: Một bộ y phục dạ hành màu đen, cùng với kéo, lược gỗ, mấy thứ tắm rửa linh tinh, cuối cùng, lại lấy ra một cái túi nước thật lớn. Không cần Diệp Vô Thần nói rõ, Thủy Vân Thiên cũng biết mấy thứ này lấy ra để làm cái gì.

“Chiếc nhẫn Kiếm Thần” Thủy Vân Thiên liếc mắt nhìn tay trái Diệp Vô Thần một cái, thản nhiên nói: “Năm đó từng cùng Sở tiền bối ngẫu nhiên gặp nhau, vẫn bị khí phách thuyết phục, hận không thể gặp lại sớm. Hơn hai mươi năm không thấy, tang thương biến đổi, cũng không biết trong những người ta còn nhớ rõ, lại có mấy người còn nhớ rõ ta”.

Diệp Vô Thần kéo Đồng Tâm, quay thân đi, hướng ra phía ngoài mà đi đến. Phía sau, thanh âm Thủy Vân Thiên truyền đến: “Tông chủ, vì sao không lập tức rời đi”.

“Hiện tại không phải thời điểm” Diệp Vô Thần biết hẳn tất có điều muốn hỏi, không có xoay người, hồi đáp: “Nơi này, là chỗ tị nạn tốt nhất, chờ sau khi tất cả bình ổn, tự nhiên sẽ mang người rời đi. Người hiện tại phải làm là lập tức đổi mới quần áo. Sau hôm nay, không có người phát hiện người đã ly khai nơi này, chỉ nghĩ đến người đã chết. Mặt khác, con người Thủy Vô Khuyết ở chỗ ta, thê tử người Thủy Phù Nhi đã ở hai ngày trước được nữ nhi Thủy Mộng Thiên người lấy lý do giải sầu đã đưa ra khỏi Nam Hoàng Tông, mà những người năm đó tử trung với phụ thân người, sớm đã được dời khỏi nơi này. Cho nên, hôm nay vô luận Nam Hoàng Tông phát sinh chuyện gì, người cũng không cần phải quan tâm”.

Nghe Diệp Vô Thần nói xong, Thủy Vân Thiên trong lòng không yên cùng một chút áp lực lập tức tiêu tán vô tung vô ảnh... Xác thực, hẳn mấy năm nay toàn bộ lo lắng, toàn bộ vướng bận đều đã được an bài thỏa đáng, vô luận hôm nay Nam Hoàng Tông sẽ phát sinh cái gì, hẳn đều căn bản không cần có gì áp lực. Cho dù thực toàn diệt, lại cùng hẳn có quan hệ gì... Bởi vì nơi này đã muốn không hề là “Nam Hoàng Tông” của hẳn, mấy năm nay oán hận đọng lại làm cho hẳn đối với nơi này hận thấu xương, diệt đi, hẳn cảm thụ càng nhiều ngược lại sẽ là vui sướng.

Phía sau, bắt đầu vang lên tiếng nước rầm rập, Thủy Vân Thiên toàn thân cao thấp, ngay cả mỗi một lỗ chân lông đều ở run run rất nhỏ. Bởi vì hẳn biết, từ hôm nay trở đi, Thủy Vân Thiên hẳn rốt cuộc có thể lại thấy mặt trời, bắt đầu đoạn khác nhân sinh hoàn toàn khác của hẳn, có thể đi đoạt lại toàn bộ những gì hẳn là thuộc về hẳn, đi phóng thích mọi hận hẳn đã đọng lại hơn hai mươi năm khắc sâu trong lòng.

Diệp Vô Thần đem Đồng Tâm từ trên đất ôm lấy, đem nàng ôm vào trong lòng, ngẩng ra nhìn địa phương phía trước lộ ra ánh sáng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Đồng Tâm... Nếu hôm nay xuất hiện ngoài ý muốn, nhất định phải bảo hộ Tuyết Nhi cùng chính mình cho tốt, biết không?”

Đồng Tâm: “...”

Trước kia, khi nghe được Diệp Vô Thần nói ra nàng nghe không hiểu, nàng đều ngẩng đầu nhìn hẳn, dùng ánh mắt biểu đạt nghi vấn chính mình, mà lần này, nàng đem chính mình hướng trong lòng hẳn dùng sức rúc vào, hai tay đồng thời nắm chặt trước ngực hẳn, hồn nhiên không biết đã muốn đem áo của hẳn đều kéo rách. Tuy rằng so với Diệp Vô Thần chậm hơn rất nhiều, nhưng từ cảm giác nguy cơ càng ngày càng tới gần nọ, nàng đã muốn bắt đầu ý thức được cái gì. Thiên Phật Nhận nhỏ nhỏ vẫn được nàng giấu ở trong tay áo, đã muốn bắt đầu lóe ra hào quang dữ tợn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mỗi một giây đều là dài lâu như vậy. Diệp Vô Thần ở trong trầm mặc chờ đợi, chỉ hy vọng thời gian có thể qua chậm một chút, lại mâu thuẫn hy vọng thời gian có thể trôi nhanh một ít, sớm thoát ly tai nạn nhất định tiến đến này.

Giờ phút này, Nam Hoàng Tông cũng không phải im lặng như vậy, chung quanh đều đang tiến hành công tác sửa chữa, trùng kiến hoặc tu bổ những nơi bị Đồng Tâm cùng Nam Hoàng Tông bốn người tối cường đại chiến tạo thành phá hư, không ai nhận thấy được Thiên Phật nữ đã muốn lại tiến nhập Nam Hoàng Tông, cũng không có người sẽ nghĩ đến, một hồi tai ương ngập đầu đang nhanh chóng tiếp cận Nam Hoàng Tông.

“Thánh chủ”.

Nghe được tiếng hô, Diệp Vô Thần xoay người lại, nhìn về phía Thủy Vân Thiên đã tắm rửa thay đồ xong. Hẳn nguyên bản y phục trên người đã không đủ để che thân, nay đã mặc một thân y phục dạ hành vừa vặn với người. Râu tóc hơn hai mươi năm đã muốn dài tới chấm đất cũng đã được cắt tỉa gọn gàng, toàn thân không còn thấy vẻ bần loạn của trước đây nữa.

“Quả nhiên giống nhau như đúc” Diệp Vô Thần nhìn chằm chằm Thủy Vân Thiên hiện tại, không thể không có cảm thán.

Hơn hai mươi năm không thấy mặt trời, hắc toàn thân cao thấp đều có một tầng tái nhợt khác thường, nhưng vẫn che dấu không được khí chất bẩm sinh của hắc. Thân thể anh tuấn, vẻ mặt nghiêm túc, mày kiếm hơi xéo, một bộ tư thái thượng vị giả không giận mà uy, cùng Thủy Vân Lan mà Diệp Vô Thần đã chứng kiến qua thật sự là giống nhau như đúc. Nhưng hắc, mới là tông chủ Nam Hoàng Tông chân chính - Thủy Vân Thiên.

“Trùng hợp kinh người này, gây cho người một cái tai nạn thật lớn, người có từng hận qua cái trùng hợp này của ông trời không?” Diệp Vô Thần thở dài nói.

Thủy Vân Thiên vẫn bình thường cười nói: “Bởi vì ta cùng súc sinh Thủy Vân Lan nợ giống nhau thần kỳ, bọn họ tiện lợi dùng điểm này thiết hạ một cái độc kế hoàn mỹ. Nhưng ngay cả không có cái trùng hợp kinh người này, bọn họ cũng sẽ lựa chọn phương pháp khác, cũng không thể tránh được. Mà... tổ tiên ta vô số đời vẫn khổ tìm Thánh chủ, trăm ngàn năm cũng không có kết quả, ta đã có may mắn ở sinh thời nhìn thấy Nam Hoàng kiếm cùng Thánh chủ, ngay cả chịu cực khổ có lớn hơn thì cũng là ông trời đối với ta ban ân”.

“Ha ha ha ha” Diệp Vô Thần một trận cười to, tán thưởng nói: “Suy nghĩ như thế, không hổ là Nam Hoàng Tông chủ chân chính”.

Thủy Vân Thiên lắc lắc, ý tứ hàm xúc sâu xa nói: “So sánh với Thánh chủ, ta còn kém xa, người có thể được Nam Hoàng kiếm nhận chủ...”

Thủy Vân Thiên lời còn chưa dứt, đã thấy Diệp Vô Thần bỗng nhiên xoay người sang chỗ khác, ngưng mi nhìn về phía trên không, trên mặt vẫn bình tĩnh lộ ra thần sắc vô cùng trầm trọng, Đồng Tâm vẫn nằm ở trong lòng hắc cũng đột nhiên nhô lên, bên trong mắt đột nhiên bắn ra hắc mang làm cho người ta sợ hãi.

Thủy Vân Thiên biết bọn họ nhất định phát hiện cái gì, nhất thời im tiếng, ngưng thần cảm giác chung quanh.

Giờ phút này, trên không Nam Hoàng Tông, bỗng nhiên xuất hiện một người. Hắc đã đến, cũng làm cho toàn bộ Nam Hoàng Tông cao thấp chưa có từ trong bóng ma Thiên Phật nữ đi ra cẩn thận hắc lên. Hơn nữa, người này ăn mặc...

Chiến giáp màu tím rất nặng che khuất trước ngực cùng chân bộ, hai vòng giáp cổ tay che lấy cổ tay, dưới chân là một đôi chiến giày màu tím, nửa cánh tay cùng hai chân lộ lộ bên ngoài, hiện ra làn da như tinh thiết. Trên đầu, cũng là mang mũ giáp màu tím, dưới mũ giáp, là một gương mặt cực kỳ bình thường, nhưng trên gương mặt bình thường này, lại giống như che một tầng khí thế vô cùng trầm trọng, làm cho người ta chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền cảm giác được một cỗ áp lực hít thở không thông.

Hắc thân hình so với người thường lớn hơn rất nhiều, cao ước chừng cũng phải ba thước. Trong tay, là một mũi trường thương chiều dài cùng thân thể hắc xấp xỉ, chung quanh trường thương màu tím thỉnh thoảng lóe ra từng đợt lôi điện màu tím, vang lên thanh âm lôi điện xẹt xẹt. Phía sau, áo choàng màu tím theo gió mà bay, hắc tựa như một tòa thiên thần từ trên trời giáng xuống, uy phong凛凛 nhìn xuống vạn sinh dưới thân.

Hắc xuất hiện mang theo một cỗ áp lực khổng lồ như trời sập áp đỉnh, làm cho mọi người Nam Hoàng Tông từ tông chủ Thủy Vân Lan bề quan chứa thương mấy ngày chưa ra, cho tới nha hoàn đưa nước, toàn bộ sắc mặt đột nhiên biến. Bên trong bọn họ, chưa từng có một người nào cảm thụ qua áp lực trầm trọng như thế, hoặc là nói, bọn họ chưa từng có người tưởng tượng qua một người chỉ dựa vào khí thế, có thể phóng thích trọng áp như thế.

Có thể ở lại trung tâm Nam Hoàng Tông không ai không phải là cao thủ, bọn họ ở trong khiếp sợ đi ra khỏi phòng, nhìn về phía người trong không trung kia... Thiên không rõ ràng trong sáng không mây, bọn họ lại cảm giác được mây đen đông nghìn nghịt che kín thiên không, cũng mang theo áp lực trầm trọng áp hướng sâu trong nội tâm bọn họ.

Hắc trôi nổi ở vị trí rất cao, đồng thời khi người Nam Hoàng Tông theo dõi hắc, hắc cũng nhìn chằm chằm xuống phía dưới, chỉ có ánh mắt hắc đang không ngừng dao động, làm như đang tìm cái gì vậy.

Rõ ràng không có động tác gì, cỗ áp lực nọ đã làm cho những cao thủ này có một loại cảm giác thân thể đều bị đè ép đáng sợ, mỗi lần thở dốc, đều tổn hao khí lực so với bình thường nhiều hơn không biết bao nhiêu

lần. Cái cổ uy áp này so với một kích hắc ám đáng sợ của Thiên Phật nữ lúc trước còn mạnh hơn lớn hơn nhiều lần.

Cao thủ Nam Hoàng Tông trên đầu đều rịn ra mồ hôi lạnh, từ bên trong yên lặng chết chóc, thanh âm mồ hôi rơi xuống đất cũng rõ ràng có thể nghe thấy. Người mà có thể làm cho Nam Hoàng Tông cao thấp ngay cả một người đều không dám lên tiếng, ai sẽ tin tưởng hắc tòn tại.

Mà hắc hiện tại, cứ như vậy chân thật xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Hắc... là ai?

372. Chương 371: Tuyệt Thiên! (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 371: Tuyệt Thiên! (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Trong yên lặng, rốt cuộc có một người người nhẹ nhàng đứng lên, xông đến cùng người nọ độ cao bằng nhau, rõ ràng là Nam Hoàng Tông Địa trưởng lão Thủy Mạn Sơn, nhưng hắc trong lòng rõ ràng có cổ kị thật sâu, cùng hắc cách một khoảng rất xa, mới trầm giọng quát: “Các hạ là ai? Nơi này là đất của Nam Hoàng Tông ta, nếu không có việc khác, còn mời các hạ dời bước chỗ khác... Nếu các hạ chỉ là đi ngang qua, không ngại xuống dưới làm nghỉ ngơi chút, Nam Hoàng Tông ta hoan nghênh mỗi một vị khách nhân”.

Nếu là người khác, vô luận là ai, không nói đến có thể hay không xâm nhập Nam Hoàng Tông, thật là kẻ xâm nhập, bọn họ đều đã không chút do dự giết chết... Mà đối mặt người này, đường đường Nam Hoàng Tông Địa trưởng lão ngay cả lời bất kính cũng không có nói ra, mà là đang uyển chuyển thăm dò, có thể thấy được hắc đối với người này cổ kị đã sâu đến loại tình trạng nào. Cũng không ai hiểu kinh sợ sâu ở trong lòng hắc.

Dù chưa ra tay, nhưng chỉ dựa vào thời khắc đó ngoài ý muốn phóng khí thế, hắc liền biết người này mạnh mẽ, tuyệt đối là hắc bình sinh ít thấy, so với hắc biết rõ đã đạt tới cảnh giới thần cấp cao cấp Thủy Mạn Thiên còn mạnh hơn rất nhiều... Hắc trong lòng, không thể ngăn chặn xuất hiện hai chữ “Thần cấp”, trái tim kịch liệt nhảy lên. Đó là một người hoàn toàn xa lạ, bên trong trí nhớ chưa từng có qua một nhân vật như vậy, hắc hiện tại có thể không đi tìm tòi nghiên cứu hắc là ai, đến từ nơi nào, chỉ cần hắc chính là một khách qua đường lơ đãng đi vào nơi này, mà không phải kẻ địch...

Người nọ quay đầu, đem ánh mắt chậm rãi di động hướng về phía hắc, cặp mắt kia khê lóe ánh sáng tím cũng dừng ở trên người hắc. Nhất thời, một cổ cảm giác hít thở không thông Thủy Mạn Sơn chưa bao giờ cảm thụ qua từ trước ngực truyền đến, đồng tử mắt hắc co rút lại, âm thầm vận chuyển Thủy Ngọc Công chống đỡ áp lực trầm trọng vô cùng kia, trong lòng kinh hãi càng là tột đỉnh. Ánh mắt... chỉ là bị hắc liếc mắt một cái như vậy liền đáng sợ như này, người này...

Đến tột cùng là ai!

“Không nghĩ tới, người nơi này cũng không có không chịu nổi như trong truyền thuyết” Người nọ mở miệng, thanh âm thông thả trầm thấp, thanh âm không tính rất cao lại quỷ dị ở toàn bộ trong vòng Nam Hoàng Tông từ từ quanh quẩn, truyền vào mỗi một cái góc, trong tai mỗi người. Trầm mặc bên trong Diệp Vô Thần, Đồng Tâm, Thủy Vân Thiên cũng nghe rành mạch.

Diệp Vô Thần lặng yên ra tay, che ở phía trên mũi Đồng Tâm, tận lực không cho khí tức nàng tràn ra. Một tay khác, bằng trình độ lớn nhất duy trì phong tỏa đạo kết giới trước người cách đó không xa kia. Hiện tại, tuyệt không thể bị hấn phát hiện vị trí Đồng Tâm, nếu không, tất cả cũng không có đất văn hồi nữa.

Thủy Vân Thiên vừa muốn mở miệng, lại bỗng nhiên nhìn thấy phía trên trán Diệp Vô Thần đang chậm rãi chảy xuống từng dòng mồ hôi lạnh. Hấn trong lòng kinh hãi, nam tử này biểu hiện vừa rồi ra bình tĩnh cùng quyết đoán kinh người, đến tột cùng là cái gì lại làm cho hấn cố kỵ như thế. Nhất thời, hấn không lại cũng nói một câu, liền ngay cả hô hấp cũng theo bản năng buông nhẹ.

Hấn một câu nói ra, lại không có người ai có thể chân chính hiểu biết hàm nghĩa trong đó. Với hấn mà nói, Thiên Thần đại lục mọi người là cực kỳ hèn mọn cùng nhỏ yếu, lần này, hấn là lần đầu tiên đi vào Thiên Thần đại lục, lại ngoài ý muốn cảm giác được người ở đây lại là không có trong tưởng tượng của hấn không chịu nổi một kích như vậy... Chỉ là, hấn cũng không biết nơi này là Nam Hoàng Tông cao thủ trải rộng, nói là địa phương cao thủ nhiều nhất Thiên Thần đại lục cũng không quá.

Thần Chi đại lục bát thần tướng chi nam chúc – Tuyệt Thiên!

“Các hạ đến tột cùng là?” Thủy Mạn Sơn chịu đựng tính tình nói. Tuyệt Thiên vừa mới một câu làm cho hấn trong lòng sinh ra bất an rất lớn, ngữ khí như vậy, còn có câu nói quái dị kia, rõ ràng tỏ vẻ hấn là vì một cái mục đích mà đến nơi này, mà không phải đơn thuần đi ngang qua.

“Giao ra Hắc Dực công chúa, tha các người không chết... Ta biết, nàng ngay ở nơi này” Tuyệt Thiên mặt không biểu tình, chậm rãi nói. Mỗi một lời giống như búa tạ đánh ở trong tai, trong lòng mỗi người, làm cho bọn họ truyền vào tai âm âm, trong lòng chấn động.

Diệp Vô Thần cùng Đồng Tâm sắc mặt đồng thời có động dung. Trong tay áo Đồng Tâm, Thiên Phật Nhận chỉ bằng một ngón tay của nàng lặng yên trượt ra, lại bị Diệp Vô Thần vươn tay đè lại, nhẹ nhàng lắc đầu. Hấn lo lắng năng lượng Thiên Phật Nhận dao động sẽ dẫn đến đối phương phát hiện.

“Hắc Dực công chúa?” Thủy Mạn Sơn nhướng mày, trả lời: “Nam Hoàng Tông ta chỉ có người họ Thủy, không có Hắc Dực công chúa người muốn tìm, người hay là tìm kiếm chỗ khác đi”.

“Hừ!” Tuyệt Thiên nghe vậy, một tiếng thần sắc hừ lạnh từ trong mũi ra, bình tĩnh cũng một chút trầm thấp xuống. Tiếng hừ lạnh kia lại là chấn thân thể Thủy Mạn Sơn lơ lửng tại nơi đó lay động một chút, suýt nữa mất đi cân bằng. Hấn trầm giọng nói: “Các người những nhân loại hèn mọn này, lại lừa gạt như thế, nếu như thế... Vậy các người liền thừa nhận tức giận của ta đi”.

Hấn ở Thiên Thần đại lục thời gian cực ít, không muốn chậm trễ một phút một giây, mà với hấn mà nói, sinh mệnh nhân loại Thiên Thần đại lục tỉ tiện như cỏ rác, giết cũng như thu gặt cỏ tùy ý, không cần áp lực hoặc cố kỵ gì. Dọc theo khí tức, hấn bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến nơi này, cũng tin tưởng Hắc Dực công chúa hấn muốn tìm ngay tại nơi này, nếu bọn họ không chịu nói ra, hấn liền dùng lực lượng, dùng tử vong đến buộc bọn họ nói ra.

Mà cái này, cũng là một khắc Diệp Vô Thần luôn luôn đang chờ đợi... Từ ba năm trước tràng ngoài ý muốn nọ cùng từ Đồng Tâm nơi đó đạt được tin tức, hấn liền biết, một kẻ địch cùng năm đó Lục Thiên giống nhau đáng sợ sẽ lại xuất hiện. Người ở trước mặt thần nhất định là hèn mọn, thần là người không thể chống lại, hấn không dám hy vọng xa vời cái kỳ tích ba năm trước đây kia lại xuất hiện, vì thế, lúc này vì Đồng Tâm cùng Ngưng Tuyệt mà đến, “Thần” hấn không thể chống lại, trở thành công cụ diệt Nam Hoàng Tông. Nam Hoàng Tông, cũng thành công cụ vì hấn suy yếu thần này. Hấn vẫn tin tưởng, ngày ấy hấn cùng Đồng Tâm kiến thức Nam Hoàng Tông tuyệt đối không có biểu lộ ra thực lực mạnh nhất của bọn họ, bởi vì khi đó bốn người mạnh nhất hợp lực công kích Thiên Phật nữ, người trong tông đều nhận định đó là một hồi chiến đấu không có gì phải nghĩ, làm lúc kết quả xuất hiện lệch lạc thật lớn, bọn họ muốn bù lại cũng đã không kịp.

Tồn tại trăm ngàn năm, lại như thế nào không có con bài cuối cùng chưa lật của bọn họ. Đồng Tâm không có buộc bọn hấn dừng đến... Như vậy tên chân thần này! Đối mặt kẻ địch như vậy, chỉ cần Nam Hoàng Tông không phải kẻ ngốc, liền tất nhiên biết nếu không dốc hết toàn bộ, cơ nghiệp Nam Hoàng Tông chấp nhận hủy hoại chỉ trong chớp lát như vậy... Kẻ địch này, đáng sợ, đáng sợ ngoài tưởng tượng tất cả bọn họ, nếu thực giao thủ, nếu có điều giữ lại, tất là vạn kiếp bất phục.

Cái này, đó là kết quả Diệt Vô Thần ở một năm trước liền định ra “họa thủy đông dẫn”. Lấy chân thần diệt Nam Hoàng, lấy Nam Hoàng tước chân thần. Khởi đầu hoàn mỹ đã hình thành, lại không biết có thể có kết cục hoàn mỹ mà hẳn kỳ vọng hay không... Rất nhiều lúc, ở trước mặt chân chính lực lượng áp đảo, các loại tính kế đều là yếu ớt vô lực như vậy.

“Chờ một chút!” Thủy Mạn Sơn hét lớn ra tiếng, ngăn cản động tác của Tuyệt Thiên. Người trước mắt này thật sự rất đáng sợ, ở lúc trước trước mặt Thiên Phật nữ, hẳn từng có khiếp sợ, nhưng không có qua một chút sợ hãi, nhưng ở trước mặt hắn, hẳn sợ hãi cùng khiếp đảm, lúc này trong lòng suy nghĩ không phải như thế đem hắn đánh bại, mà là như thế nào tránh cho cùng hắn giao chiến.... Nếu không phải thực lực đối phương đã cường đại đến một loại trình độ hẳn không thể tiếp thụ, hẳn đường đường Nam Hoàng Tông Địa trưởng lão lại sao có thể có thái độ lùi bước như vậy.

“Giao ra Hắc Dực công chúa, nếu không, chết” Tuyệt Thiên thanh âm trầm thấp, chậm rãi giơ lên cây thương màu tím trong tay, mũi thương tam giác thật lớn kia, lóng lánh nổi lên một chút quang sáng tím uy thế khiến cho người ta sợ hãi. Tuy rằng cực kỳ nhỏ bé, nhỏ bé đến khiến cho hắn tìm không rõ phương vị chân chính, nhưng khí tức Hắc Dực công chúa xác thực liền tồn tại ở nơi này, hẳn vô cùng tin tưởng. Hắn không tin là khí tức Hắc Dực công chúa yếu đến cái loại trình độ hẳn không thể cảm giác này, mà là... đó rõ ràng là bị tầm chắn năng lượng linh tinh gì đó che đậy phong tỏa, hẳn bản năng nhận định, là người ở đây đem che đậy, đến lừa bịp ánh mắt hắn. Cho nên hẳn nếu hủy diệt nơi này... chỉ cần hủy diệt nơi này, hủy diệt toàn bộ tầm chắn che tầm mắt, tự nhiên có thể tìm được người hắn muốn tìm.

Ba năm trước Lục Thiên chết chắn kinh toàn bộ Thần Chi đại lục, cũng thành sỉ nhục lớn nhất bát thần tướng thần giới uy danh hiển hách từ trước tới nay. Ở Thần Chi đại lục, trừ bỏ thần đế cường đại đến trình độ không biết loại nào, chỉ tùy ý một tên đều có thể một mình đánh bại tam thánh tướng bát thần tướng bọn họ liên thủ, thì cũng không có ai có đủ thực lực đánh bại được bọn họ, những “Thần vương” có các loại năng lực đặc thù này, cũng nhiều nhất cùng bọn họ thực lực ngang hàng. Nếu không phải Luân Thiên Tinh có thể đi thông Thiên Thần đại lục nọ chỉ có người thực lực đã ngoài thần cấp mới có thể đi vào, bọn họ căn bản khinh thường tự mình hạ phạm. Nhưng đường đường một trong bát thần tướng, thế mà lại chết ở Thiên Thần đại lục bọn họ khinh thường, cái này thật là một loại sỉ nhục không thừa nhận nổi. Bát thần tướng bọn họ, cũng bởi vậy mà trở thành thất thần tướng.

Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa liên hợp, xác thực có năng lực có thể đánh chết Lục Thiên, nhưng người Thần Chi đại lục cũng không cho rằng cái này sẽ là sự thật, thần đế ở rất lâu trước đã tìm hiểu, Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa đã bị nguyên rửa, trí nhớ hoàn toàn biến mất, Bạch Dực công chúa năng lực cũng đã toàn bộ mất đi, Hắc Dực công chúa muốn một mình đánh bại Lục Thiên còn không dễ, huống chi đánh chết. Bọn họ nhận định, nhất định là người Thiên Thần đại lục này giáo hoạt giúp đỡ các nàng, giúp các nàng làm cho Lục Thiên chôn thân. Cũng bởi vậy, Tuyệt Thiên căn bản không nghĩ tới sẽ đối với người Thiên Thần đại lục lưu tình, đối với trước mắt này những nhân loại năng lực mạnh ngoài tính toán của hắn, hẳn dĩ nhiên quyết định toàn bộ hạ sát thủ.

“Hắc Dực công chúa theo như lời ngươi quả thật không ở chúng ta nơi này... Như vậy như thế nào, nói cho chúng ta biết đặc thù Hắc Dực công chúa ngươi tìm kiếm, chúng ta có thể giúp ngươi tìm kiếm, như thế nào?” Đối mặt áp lực trầm trọng đến khó thừa nhận, Thủy Mạn Sơn gắt gao nín thở, đối với Tuyệt Thiên nói.

“Ha ha ha ha...” Tuyệt Thiên nghe vậy, điên cuồng cười lớn lên, trong lúc nhất thời, đám mây hẳn đang ngự trên không rung chuyển trời đất bên trong tiếng cười chậm rãi phân liệt thành mảnh mây, phía dưới mấy người cách hắn gần nhất cũng đều cảm giác trong tai âm âm, đầu cũng sắp giống như nổ mạnh. Trường thương trong tay Tuyệt Thiên lôi điện bắt đầu lan tràn, từ thân thương mau vòn quanh tới trên người hắn, làm cho bên ngoài thân thể hắn bắt đầu đan vào nổi lên ánh sáng lôi điện bạo động: “Nhân loại giáo hoạt, các ngươi ngu xuẩn lừa gạt, sẽ chỉ làm ta càng tức giận!”

“Địa trưởng lão, không cần cùng hắn vô nghĩa nữa, Nam Hoàng Tông chúng ta chưa từng có sợ qua bất luận kẻ nào, không cần đối với hắn nhún nhường như thế.” Một trận hét lớn, Thủy Huyền Phong từ trên đất phóng lên cao, đứng ở bên cạnh Thủy Mạn Sơn, thấp giọng nói, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tuyệt Thiên.

“Đúng, Nam Hoàng Tông chúng ta chưa từng có sợ qua bất luận kẻ nào... Nhưng ngươi chẳng lẽ nghe không

hiếu sao... Hấn, tựa như là một tên thần, thần đến từ Thần Chi đại lục xa xôi kia” Thủy Mạn Sơn dùng thanh âm thấp đến chính mình cũng hầu như không nghe được nói. Tuyệt Thiên nói mấy câu “nhân loại hèn mọn” “nhân loại giáo hoạt” kia... Rõ ràng ý nghĩa hấn không phải nhân loại. Hấn nghĩ tới thần trong truyền thuyết, thần đến từ Thần Chi đại lục, mà phán đoán đáng sợ này ngược lại làm cho hấn thoải mái, trừ bỏ thần chân chính, người lại như thế nào có thể cường đại đến loại trình độ này. Nếu hấn không phải thần của Thần Chi đại lục, có được thực lực làm cho người ta sợ hãi như thế hấn vì sao lại là xa lạ như vậy.

373. Chương 372: Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận! (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 372: Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận! (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Thần thì như thế nào... Vậy người có thể có nhìn ra, ánh mắt hấn nhìn chúng ta chỉ có khinh thường! Hơn nữa, người này rõ ràng nhận định người theo như lời hấn kia ngay tại chúng ta nơi này. Hừ, cho dù hấn tin tưởng chúng ta thì thế nào, hấn đồng dạng sẽ hạ sát thủ, không cần cùng hấn nhiều lời... Từ lúc hấn xuất hiện, tông chủ cùng ta liền biết đây là một hồi đại nạn Nam Hoàng Tông ta không tránh khỏi, tông chủ đã chuẩn bị vận dụng...”

“Ta hiểu được” Thủy Mạn Sơn thấp ứng một tiếng, sắc mặt vốn coi như dịu đi trở nên lạnh lùng, hấn cùng Thủy Huyền Phong lẫn nhau gật đầu, quát to: “Một khi đã như vậy, vậy đừng trách chúng ta không khách khí... Cho dù người là chân thần, Nam Hoàng Tông chúng ta hôm nay cũng muốn đồ thần!”

Hây!

Thủy Mạn Sơn hét lớn một tiếng, thế nhưng trước khi ra tay, song chưởng đẩy về trước, một Thủy Ngọc Công ngưng tụ thành con rồng nước màu lam mang theo tiếng rồng ngâm vang dội, gào thét bay về phía Tuyệt Thiên, trong chớp mắt liền bay tới trước người Tuyệt Thiên.

Cường độ năng lượng dao động kia làm cho trên khuôn mặt lạnh cứng ngắc của Tuyệt Thiên thoáng lộ ra một chút kinh ngạc cùng ngưng trọng như vậy, hấn cảm thương tay hướng phía trước duỗi ra, nhẹ nhàng nghênh hướng rồng nước bức tới hấn trước người, chỉ nghe một tiếng “thương” rất nhỏ, con rồng thủy ngọc gào thét ọ đánh ở phía trên thân thương, giấy lát biến mất vô tung vô ảnh, như bị một cái lốc xoáy không nhìn thấy lập tức nuốt mất.

Một màn này, làm cho toàn bộ cao thủ Nam Hoàng Tông hoảng sợ thất sắc. Đây là do Thủy Mạn Sơn có thực lực thần cấp trung giai phóng ra thủy ngọc long, nhưng lại đã bị như vậy không chút nào cố sức hoàn mỹ ngăn cản - thực lực giữa bọn họ lại căn bản không trên cùng một cái tầng diện - so với thần cấp, thực lực càng muốn cao hơn ít nhất một tầng diện!

Trong truyền thuyết, nhân loại không thể đạt tới, cũng tuyệt đối không thể chống lại - thần cấp!

“Cuồng vọng!”

Trong miệng Tuyệt Thiên ra một tiếng khinh thường lạnh lùng, thanh âm còn tại trong gió có thể hoàn toàn trôi đi, thân thể khổng lồ kia của hấn bỗng nhiên lược ra một loạt bóng tím, Thủy Mạn Sơn cùng Thủy Huyền Phong đồng thời thấy hoa mắt, một đường màu tím đã ở trước mắt lướt qua.

Hai người song song kinh hãi, dưới nguy cơ, tấm chắn thủy ngọc trước người hoàn toàn là theo bản năng kết thành, thân thể bọn họ cũng hướng hai cái phương hướng khác nhau bằng tốc độ nhanh nhất vội vàng

thối lui... “Bình” “Bình” hai tiếng vang giòn, hai đạo tám chấn thủy ngọc kia như hai miếng băng mỏng rất bình thường bị dễ dàng thoát phá, một đạo bóng sáng màu tím đồng thời nện ở trước ngực hai người, đem Thủy Mạn Sơn cùng Thủy Huyền Phong đồng thời xa xa nện bay xuống, một trái một phải rơi hướng mặt đất, lúc hạ xuống, mang theo hai tiếng nổ vang, đem mặt đất nện ra hai cái hố to, bắn tóe lên mảng lớn tro bụi.

Vền vền một lần ra tay, vền vền là một cái đối mặt, hai cao thủ thần cấp trung giai bại trong nháy mắt!

Run rẩy... Đây là cảm thụ trực tiếp mỗi một cao thủ Nam Hoàng Tông rõ ràng nhất. Nhưng bọn hắn run rẩy cũng không có duy trì quá lâu, bởi vì theo cái bóng màu tím thật lớn kia di khổng lồ động, lực lượng phô thiên cái địa đến, như sụp đổ thiên không, ầm ầm ép hướng phía đại địa.

Đó là từng đạo, từng mảng bóng thương, mỗi đạo phía trên thân thương đều vờn quanh tử diện làm cho người ta kinh hãi, bóng thương che trời mà xuống, đâm thủng đất đai vừa mới được tu bổ tốt, cũng đâm thủng một khối thân thể không có tránh đi, mảng lớn tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên. Tuyệt Thiên vừa ra tay, dưới thân liền đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tiếng kêu thảm thiết đem những cao thủ Nam Hoàng Tông từ trong ác mộng bừng tỉnh, tử vong gần như thế, bọn họ căn bản không có lựa chọn nào, không có gì giữ lại, bọn họ ngưng tụ lại chính mình có khả năng ngưng tụ mạnh nhất Thủy Ngọc Công công hướng Tuyệt Thiên trên không.

Thủy Ngọc Công lấy phòng ngự cùng kiềm chế làm chính, công kích tương đối yếu, phương thức công kích cũng tương đối đơn điệu, mà công kích cự ly xa luận cường độ lấy thủy ngọc long là nhất. Nhất thời, từng đạo hoặc thô hoặc tinh tế, hoặc mạnh hoặc yếu thủy ngọc long từ giữa một đôi bàn tay phóng lên cao, bay về phía mục tiêu duy nhất Tuyệt Thiên, nhưng đối mặt công kích từ bốn phương tám hướng mà đến, Tuyệt Thiên ngay cả tránh cũng lười tránh, tùy ý những cao thủ cao nhất Thiên Thần đại lục này công kích dừng ở hần trên người, những công kích này chẳng những không có đối với hần tạo thành cái thương tổn gì, mà ngay cả thân thể hần cũng chưa thể đánh lui mấy phần.

Tiếng cảnh báo truyền khắp toàn bộ Nam Hoàng Tông, trong thời gian ngắn ngủn, liên miên vài dặm dài Nam Hoàng sơn trang trên dưới đều biết trong tông đến một kẻ địch cực kỳ đáng sợ, hần ra tay, mang cho Nam Hoàng Tông nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay, so với Thiên Phật nữ mấy ngày trước, càng muốn đáng sợ gấp mười gấp trăm lần.

Hỗn chiến, bởi vậy triển khai. Cảm thụ được uy áp khí thế khiến cho người ta khó có thể tin kia, toàn bộ người của Nam Hoàng Tông rốt cuộc không rảnh hần cổ, lại càng không thể có cái gì giữ lại nữa, toàn bộ thi triển thực lực mạnh nhất của mình, công hướng Tuyệt Thiên giữa không trung. Nhưng... một người đối mấy ngàn người, cục diện hiện ra tính áp đảo, ngược lại hướng lại không phải mấy nghìn người, mà là một người.

Tuyệt Thiên công kích không có kết cấu gì, mặt hần mang khinh thường lạnh như băng, trường thương thật lớn kia được hần tùy ý vung, mỗi một lần vung, đều mang theo rõ ràng khả biện không gian vụn vụn, mà kẻ bị tử lôi trường thương của hần đụng chạm, vô luận là thủy ngọc hay là thân thể người, cho dù là cao thủ thiên cấp linh cấp cũng sẽ bị đánh cho gãy thành mấy đoạn, tuyệt không còn lại cái gì. Một khi đánh trúng, tất nhiên bị mất mạng, căn bản không có bị thương. Những cao thủ Nam Hoàng Tông làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật kia, ở dưới tay hần tựa như một đám tiểu hài tử vừa mới được đi học, đối với hần căn bản không có áp lực cùng uy hiếp gì đáng nói.

Trường thương vung, một đạo màu tím quang hồ hoa hướng mặt đất, vừa mới song song nhảy lên công hướng hần thân thể bốn linh cấp cao thủ bị ánh sáng hình cung đồng thời cắt thành hai nửa, nhưng thân thể bốn người bọn hần vẫn như cũ không có bỏ công kích Tuyệt Thiên, ánh sáng hình cung kia thể đi không giảm, chém thẳng vào mặt đất, đem mấy người trên mặt đất dễ dàng lấy mạng, sau đó nhập vào mặt đất, đem mặt đất hóa thành một đạo khe rãnh thật sâu, nổi lên vô số tro bụi.

Lại là một lần vung, trường thương mang theo tiếng vang nhọn chói tai vung lên một cái hình tròn tiêu chuẩn, người không dễ dàng tới gần trong vòng mười thước hần toàn bộ bị năng lượng kích động quét bay ra, đầy trời rải máu, không một may mắn còn sống, bọn họ được thủy ngọc lực hộ thân cứng cỏi thân thể ở dưới công kích của Tuyệt Thiên lại yếu ớt giống như bọt nước vừa chạm băng, kẻ nghiêm trọng bị năng lượng cuồng bạo trực tiếp bầm thây. Hần mỗi một lần công kích đều là thoải mái như vậy, về mặt là cái

loại trong bình thần mang theo khinh thường thật sâu này. Quá yếu... Với hấn mà nói, những công kích này thực lực người khác tuy rằng qua hấn mong muốn, nhưng với hấn mà nói vẫn như cũ là quá yếu, hấn căn bản không cần hao phí lực lượng gì, đối phó bọn họ bao vây diệt trừ, cần thiết, vền vền chỉ là dễ dàng như vậy...

Đây là chênh lệch thần với người.

Dưới mặt đất, Thủy Huyền Phong cùng Thủy Mạn Sơn đồng thời lao ra, khoe miệng đều mang theo từng đợt từng đợt tơ máu, bọn họ liếc nhau, đồng thời công hướng Tuyệt Thiên. Ngay cả bọn họ đều chống đỡ không được một lần công kích của Tuyệt Thiên, những người khác mặc dù đều là cấp cường giả Thiên Thần đại lục, nhưng ở trước mặt Tuyệt Thiên căn bản là không có sức chống đỡ gì. Như vậy liên tục đi xuống, bọn họ căn bản không thể đối với thể nội Tuyệt Thiên tạo thành hao tổn gì, sẽ chỉ làm Nam Hoàng Tông thừa nhận tổn thất thảm trọng. Nói trắng ra là, chính là không công chịu chết.

Hai cỗ lực lượng cường đại tới gần, trên mặt Tuyệt Thiên rớt cuộc lộ ra một chút biểu tình nghiêm túc, đối mặt hai tên thần cấp công kích, thân thể Tuyệt Thiên khẽ chuyển, trường thương tùy tâm đảo qua, nghênh hướng thân thể hai người. Thủy Huyền Phong cùng Thủy Mạn Sơn đồng thời ở giữa không trung xoay người, một trái một phải tránh công kích của Tuyệt Thiên, từ hai cái phương hướng phân biệt bắn ra một đạo thủy ngọc long. Thủy ngọc long của bọn họ sao là thủy ngọc long cao thủ bình thường của Nam Hoàng Tông có thể sánh bằng, song long vừa xuất hiện, không khí chung quanh đều lâm vào kịch liệt rung chuyển.

Tuyệt Thiên một tiếng hừ lạnh khinh thường khẽ không thể rõ, tay phải trường thương đâm thẳng, lấy mũi thương đâm thẳng trong đó một đạo, tay trái thì trực tiếp chụp vào một đạo thủy ngọc long khác.

Hai tiếng va chạm trình độ khác nhau, mũi thương nghênh hướng thủy ngọc long kia bị trực tiếp cắt thành hai nửa, hóa thành thủy ngọc lực tiêu tán, một đạo khác bị Tuyệt Thiên trực tiếp chụp vào trong tay, sau khi ngừng nghỉ đình trệ, sắc mặt Tuyệt Thiên trầm xuống, bàn tay chụp mạnh một cái, thủy ngọc long giấy dựa kia bị nháy mắt bóp dập nát, giống như sương nước tiêu tán ở trong tay hấn.

Phương thức ngăn cản như thế, so với dễ dàng né qua, càng có thể đánh tan phòng tuyến tâm lý của người Nam Hoàng Tông. Thủy Huyền Phong cùng Thủy Mạn Sơn cũng không có dừng lại, đồng thời hét lớn một tiếng, hướng thân thể Tuyệt Thiên ép gần mà đi, hầu như là ở cùng lúc, bọn họ công kích dừng ở thân thể Tuyệt Thiên... Âm âm một tiếng vang điếc tai, một đoàn năng lượng màu lam lấy thân thể Tuyệt Thiên làm trung tâm nổ mở mạnh ra, trong đó hỗn loạn “Tê tê” động tĩnh hỗn loạn lôi điện chi ti, đây là hai thần cấp cao thủ dốc hết toàn lực đồng thời chém ra một kích, nổ mạnh thật lớn hầu như đem màng tai người chấn vỡ, mà dưới thân bọn họ, mặt đất cũng bị năng lực mệnh mông cứng rắn áp bách ép xuống.

Nổ mạnh qua đi, hai thân thể cũng từ trung tâm nổ mạnh, lấy tốc độ so với khi đi nhanh hơn hướng phía sau bay ngược mà đi, cho đến bay khỏi tầm mắt mọi người, sau khi lam quang tan hết, chiếu ra thân thể cao lớn uy phong lẫm lẫm của Tuyệt Thiên, trên người hấn mỗi một cái bộ vị đều hoàn hảo không tổn hao gì, liền ngay cả áo choàng hấn nhìn qua bị năng lượng rất nhỏ xé rách hư hao đều không có tổn thương gì.

Ánh mắt hấn quét về phía phía, tìm kiếm mục tiêu của hấn, mà chỗ ánh mắt hấn có thể đạt được, toàn bộ mọi người bị hấn nhìn thẳng cảm thấy yết hầu chính mình giống như bị một bàn tay to cứng như sắt thép gắt gao nắm chặt, hít thở không thông đến mấy hồi nuốt hộc máu. Tuyệt Thiên giống như chơi đùa dễ dàng hóa giải công kích hai đại thần cấp cao thủ của Nam Hoàng Tông, lại lấy cứng đối cứng đem bọn họ hai người cường công nhất đánh trực tiếp phản trở về, ngắn gọn không đến thời gian hai cái hô hấp ra tay, chỗ uy áp hấn mang đến cho bọn họ cũng đột nhiên lại tăng lên. Không thể chiến thắng... Đây là bốn chữ bọn họ không cách nào không thêm nghĩ nữa. Hấn thực quá mạnh mẽ, thần cấp, ở trước mặt hấn thể nhưng không chịu được một kích như thế. Ngắn ngủi tĩnh mịch, phía dưới không còn có một người chủ động ra tay, chỉ có thể áp lực trong lòng về sợ hãi nhìn lên nam tử không trung toàn thân giáp tím... Bọn họ chỉ có thể nhìn lên, thậm chí, bọn họ cảm thấy ở trước mặt hấn cường đại, bọn họ hầu như ngay cả tư cách nhìn lên cũng không có.

Tuyệt Thiên vẫn như cũ không có tìm được mục tiêu của hấn, một chút không kiên nhẫn cười lạnh xuất hiện ở trên mặt hấn, hấn chậm rãi nâng tay, lại giáng mạnh xuống.

Oành!!!

Tùy ý một động tác, không có năng lượng dao động gì, phía trước lại âm âm nổ mạnh, phạm vi nổ mạnh vẫn liên miên tới khoảng cách hơn hai trăm thước, mảng lớn phòng ốc lầu các ở trong nổ mạnh hóa thành phế tích, đá vụn bay tán loạn, trong đây trời cát bụi, trần ngập vô số giao cùng một chỗ, tiếng kêu thảm thiết hoặc nam hoặc nữ. Ở sau khi uy hiếp giết chóc cũng không có liên tục quá lâu, hẳn rồi cuộc bắt đầu phá hủy nhện chân nơi này. Hắc Dực công chúa ngay tại nơi này, chỉ cần nơi này bị hủy đi, nàng liền cũng không có biện pháp ẩn nấp nữa.

Trong bối rối, xa xa bỗng nhiên truyền đến thanh âm Thủy Huyền Phong hơi khàn khàn: “Kết trận!! Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận!”

Tiếng hét lớn này làm cho cao thủ Nam Hoàng Tông hỗn loạn tìm được mục tiêu, bọn họ đều khê cắn đầu lưỡi, trong đầu mãnh liệt tỉnh, ở trong cát bụi che đầy tầm mắt có quy luật chạy động lên, cũng ở trong ánh mắt song song đối diện với nhau điều chỉnh vị trí đứng của mình.

Mặc dù ở trước mặt Tuyệt Thiên không chịu nổi một kích, nhưng người Nam Hoàng Tông cũng không phải là kẻ vô dụng. Nhận được mệnh lệnh bọn họ toàn bộ gắt gao áp chế sợ hãi cùng pháp phòng trong lòng, bằng tốc độ nhanh nhất làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, sau lần đầu tiên công kích của Tuyệt Thiên, khi bắt đầu tìm kiếm điểm công kích kế tiếp, toàn bộ ba trăm cao thủ Nam Hoàng Tông đã rất quy luật phân bố ở tại chung quanh Tuyệt Thiên, ở mặt đất dưới thân hẳn mấy chục thước trong phạm vi bày thành một cái trận thể thừa thốt, mà những người khác thì đứng ở ngoài bọn họ, toàn bộ ngưng thần nhìn Tuyệt Thiên, toàn thân thủy ngọc lực dùng biên độ lớn nhất lặng yên ngưng tụ lại.

374. Chương 373: Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận! (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 373: Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận! (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận?”

Tiếng hét lớn kia của Thủy Huyền Phong vang vọng toàn bộ Nam Hoàng Tông, tự nhiên cũng truyền vào trong tai Diệp Vô Thần, hẳn hơi suy nghĩ một lần lần đầu tiên hẳn nghe được tên này, di động bước chân, dựa vào vách tường ẩm ướt trực tiếp ngồi ở trên mặt đất, đem Đồng Tâm ôm ngang ở trên đùi, yên lặng ôm sát.

Thấy hẳn nói chuyện, vẫn gắt gao nín thở Thủy Vân Thiên lặng yên thở phào nhẹ nhõm, hẳn nhẹ nhàng bước chân ở bên người Diệp Vô Thần ngồi xuống, trầm lòng mảy mòi: “Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận, là Nam Hoàng Tông ta lấy thủy ngọc lực xây kiên chế đại trận mạnh nhất, một khi động, người bị nhốt trong trận toàn thân sẽ bị liên miên không ngừng vòng thủy ngọc trói buộc, không thể động đậy. Trận này uy lực rất lớn, có thể vây thiên quân vạn mã, cũng có thể vây tuyệt đỉnh cao thủ. Nhưng một chỗ thiếu hụt thật lớn là, trận này phải do vừa vặn ba trăm người thân có Thủy Ngọc Công mới có thể xây thành, nhiều một người hoặc là thiếu một người uy lực cũng đã yếu bớt trên diện rộng” Hẳn lại cau đầu chân mày, thấp giọng hỏi ra khiếp sợ vẫn áp lực ở trong lòng: “Trận này vừa ra, nếu không hiểu phương pháp phá giải, vậy khôn ba tên cao thủ thần cấp cũng dư dả, mà người này có thể bức Nam Hoàng Tông dùng ra Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận, thánh chủ, người này rồi cuộc là...”

Diệp Vô Thần không có lập tức trả lời hẳn, mà là trầm lòng mảy mòi thưởng thức lời hẳn, sau đó chậm rãi nói: “Nói cách khác, trận này chỉ là phong tỏa, mà không có năng lực công kích gì... Xem ra, bọn họ là muốn làm

cho hấn trong khoảng thời gian ngắn mắt đi năng lực tránh né, cho dù một giây cũng tốt, nói cách khác...” Thanh âm Diệp Vô Thần dừng lại, ngẩng đầu hỏi: “Thủy Vân Thiên, Nam Hoàng Tông tồn tại nhiều năm như vậy, tất có con bài chưa lật không đến vạn bất đắc dĩ không thể vận dụng, người hấn là biết là cái gì”.

Thủy Vân Thiên nghe vậy ngẩn ra, động dung nói: “Thánh chủ người nói không sai, trong tông có hai khối Thủy Ngọc Thí Thần Thuần từ khi Nam Hoàng Tông bắt đầu sáng tạo liền tồn tại, lá chắn này bề ngoài nhìn qua chính là một khối bản bằng trong suốt không tính quá dày, nhưng nó có một cái năng lực đối với người khác vô dụng, đối với người Nam Hoàng Tông chúng ta lại cường đại đến cực điểm... Có thể cất chứa thủy ngọc lực biên độ thật lớn! Bởi vậy. Mỗi một đời chủ Nam Hoàng Tông đều đã cách một đoạn thời gian hướng trong đó rót vào một bộ phận thủy ngọc lực, một thể hệ truyền xuống, chỗ lực lượng ẩn chứa trong đó mạnh mẽ, tuyệt đối ngoài người thường có thể tưởng tượng. Thủy Ngọc Thí Thần Thuần cũng không phải không có cực hạn của nó. Hai mươi ba năm trước, Thủy Ngọc Thí Thần Thuần cũng đã bị vây liên tục không biết bao nhiêu năm trạng thái bão hòa, bởi vì nhiều năm qua này, căn bản không có cái gì có thể ép ra Nam Hoàng Tông vận dụng nó. Năng lượng duy nhất nó phóng xuất ra đến sẽ rất cường đại, không ai biết, nhưng ít ra... Nếu từ trên không hướng mặt đất phóng thích, đủ để dễ dàng hủy diệt một cái Thiên Long quốc!”.

Diệp Vô Thần: “...”

“Hai khối Thủy Ngọc Thí Thần Thuần... Còn có cái khác không?” Diệp Vô Thần trầm tư nửa ngày, hỏi tiếp nói.

“Có... Tỏa Ma Liên, có thể phong tỏa thiên hạ vạn linh; Thủy Ngọc Luân Hồi Kính, nếu trong đó được rót vào đủ thủy ngọc lực, có thể hoàn mỹ bản ngược toàn bộ công kích. Hai kiện này, là chí bảo trong tông của Nam Hoàng Tông, chỉ có tông chủ mới có tư cách có được, Tỏa Ma Liên trước mắt ở trong tay Thủy Vân Lan còn có một cái, mà Thủy Ngọc Luân Hồi Kính cũng đã rất nhiều năm không hề sử dụng qua, cũng là ở trong tay Thủy Vân Lan”.

“Thủy Ngọc Luân Hồi Kính...” Diệp Vô Thần nhắc đi nhắc lại một lần cái tên này, như có chỗ đâm chiêu.

“Thánh chủ, người bên ngoài kia đến tột cùng là?” Thủy Vân Thiên không thể kiềm chế kinh nghi trong lòng, thấp giọng hỏi nói.

“Hấn... Không phải người” Diệp Vô Thần cho hấn một cái trả lời ngắn gọn.

Thủy Vân Thiên: “...”.

Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận lấy tốc độ xây cực nhanh, tốc độ kết trận, cũng là chỗ đáng sợ nhất trận thế này. Luận năng lực công kích, Thủy Ngọc Công không kịp cùng Viêm Hồn Quyết Bắc Đế Tông nổi danh, nhưng luận đến đủ loại năng lực kiềm chế, thì muốn xa xa thắng được. Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận này, đó là một trận pháp Bắc Đế Tông một mực biết rõ cùng kiêng kỵ. Đừng nói người thường, cho dù là Bắc Đế Tông người mạnh nhất ngày nay – một đời tông chủ trước, Viêm Thiên Hùng phụ thân Viêm Đoạn Hồn bị nhốt vào trận này cũng khó đào thoát.

Trận pháp vừa thành, đang tìm kiếm mục tiêu Tuyệt Thiên vừa có điều phát hiện, liền bỗng nhiên nhìn thấy một tia dây nhỏ bằng màu lam từ các phương hướng lan tràn mà đến, trong chớp mắt, bên trong tầm mắt liền tràn đầy dây nhỏ màu lam. Những dây nhỏ này mỗi một đạo đều nhỏ không thể thấy rõ, nếu lấy thị lực người thường, căn bản là không thể nhận ra. Ánh mắt Tuyệt Thiên đảo qua, liền thấy những dây nhỏ do năng lượng ngưng tụ thành này toàn bộ từ trên người người chung quanh bắn ra, trên, trái, phải, chéo.... Các phương hướng giăng khắp nơi tương liên.

Một tia cảm giác trời buộc gắt gao từ trên người truyền đến, từng đạo thủy ngọc tế ti kia mục tiêu cuối cùng đều là thân thể hấn, lặng yên không tiếng động tiếp xúc đến trên người hấn.

“Khởi trận!”

Xa xa, truyền đến một tiếng rống to của Thủy Huyền Phong. Theo thanh âm này vang lên, Nam Hoàng Tông kết trận ba trăm người nọ toàn bộ hét lớn một tiếng, thủy ngọc tí rậm rạp kia đột nhiên kéo nhanh, ở không trung đan vào thành lưới màu lam khổng lồ tinh mịn, chính giữ, là Tuyệt Thiên bị giam cầm ở trong

đó. Thân thể hắn bị vô số đạo tơ nhỏ gắt gao cuốn lấy, hai chân, hai tay, cổ, thân thể, từ đầu đến chân không một chỗ không bị gắt gao quấn quanh.

Màu lam tuy rằng rất nhỏ, nhưng mỗi một đạo đều là từ có tính sắc bén rất mạnh thủy ngọc lực ngưng tụ thành, làm gãy một đạo nói còn không dễ, huống chi bị nhiều thủy ngọc ti như vậy quấn quanh, mà bất luận tự thân hay không có năng lực tránh thoát, trói buộc gắt gao như vậy, trước hết tạo chính là người bị vây năng lực hành động suy giảm lớn, căn bản không có khả năng chém ra toàn bộ thực lực.

Thấy hắn không có gì giãy dụa bị nhốt ở tại chính giữa, toàn bộ người Nam Hoàng Tông đều thở phào dài hơn một hơi, trên mặt lộ ra một chút sắc mặt vui mừng. Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận mạnh mẽ, không ai so với bọn họ rõ ràng hơn. Nhưng Tuyệt Thiên này quá mức cường đại, bọn họ không dám hy vọng xa vời có thể đem hắn vây khốn chết, nhưng có thể phong tỏa cho dù vài giây như vậy, cũng đã đủ rồi.

Lúc Thủy Huyền Phong ra mệnh lệnh, bọn họ liền toàn bộ đoán được ý đồ. Hơn nữa... Tông chủ Thủy Vân Lan từ đầu đến cuối cũng không có xuất hiện qua, rõ ràng là ở một chỗ thờ ơ lạnh nhạt, tìm kiếm thời cơ. Hắn tuy rằng cắt tay, nhưng không có người cho rằng hắn ở khi kẻ địch làm cho người ta sợ hãi như thế xâm nhập còn có thể an tâm bề quan chữa thương.

Tuyệt Thiên con mắt lạnh lùng quét một chút thủy ngọc lực quấn quanh ở trên người chính mình, một trận thanh âm khinh miệt trầm thấp từ trong miệng hắn tràn ra: “Buồn cười, kỹ xảo như thế, cũng muốn vây khốn Tuyệt Thiên ta!”

Tuyệt Thiên... Lúc này, mỗi người đều nghe được tên hắn, cũng chết nhớ được tên hắn. Mà đối với càng nhiều người Nam Hoàng Tông mà nói, đây là một cái tên cuối cùng trong cả đời bọn họ nghe được.

Hắn mặt không biểu tình đưa tay giương lên, hơn phân nửa thủy ngọc ti quấn quanh ở hắn trên người đã toàn bộ đứt, nhưng lập tức, thủy ngọc ti mới từ phương hướng ban đầu bắn ra, lại nhanh chóng trói buộc ở trên người hắn. Tuyệt Thiên rút cuộc hơi nhíu mày một chút, sắc mặt hơi âm u, thần lực dâng lên, thân thể cao lớn ở giữa không trung cuồng loạn xoay tròn một cái, nhất thời, toàn bộ lực lượng quấn quanh ở trên người hắn toàn bộ đứt đoạn, hắn liền như vậy không chút nào cố sức, đem toàn bộ lực lượng ba trăm cao thủ tối cường nhất Nam Hoàng Tông cùng đánh tan. Đồng thời, trường thương trong tay hắn vung, gần trăm đạo bóng thương trong nháy mắt hình thành từ trên trời giáng xuống, mang theo khí tràng lạnh như băng bắn thẳng đến phía dưới.

Lại là một trận nổ hỗn loạn, hơn mười người Nam Hoàng Tông bị bóng thương xuyên người mà qua, nháy mắt bị mất mạng. Nhưng lập tức, phía sau người Nam Hoàng Tông súc thể chờ đợi nảy lên, bằng tốc độ nhanh vừa nổ vừa mới hình thành không thiếu, trong chớp mắt thời gian, Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận vừa mới bị đánh tan kia lại hoàn mỹ hình thành, từng đạo thủy ngọc ti hỗn loạn đan vào đem Tuyệt Thiên vừa mới muốn cúi người xông xuống gắt gao bám trụ, Tuyệt Thiên khê giãy, lại có thể dễ dàng phá vỡ.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh, Tuyệt Thiên mang theo vẻ mặt trào phúng nhìn lướt qua bốn phía, nhưng lại đình trệ ở không trung, ngay cả động tác giãy dụa cũng không có, ngay tại lúc bọn họ lòng sinh nghi hoặc, trên người hắn chợt bạo bắn ra một đoàn ánh sáng tím chói mắt, tiện đà, ánh sáng tím kia mau phân tán, dọc theo mỗi một đạo thủy ngọc ti quấn quanh trên người hắn lấy tốc độ thuộc loại lôi điện lan tràn mà đi, oanh kích ở trên người mỗi một người kết trận.

Mảng lớn lôi điện hoa lửa liên tiếp lóng lánh lên, lôi điện hỗn loạn kinh người tiếng bạo liệt cùng từng đợt kêu thảm thiết giăng co thật lâu, không bao lâu, hương vị tiêu hồ quái dị mau lan tràn mà đi, truyền vào đến trong mũi mỗi một người...

Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận hoàn toàn tán loạn, hơn ba trăm người kết trận, thực lực cường giả toàn thân tê dại, toàn thân quần áo đầu bị hoàn toàn đốt trụi, làn da cũng hiện ra một loại tiêu hồ sắc giống như bị lửa nướng quá, thực lực tương đối yếu kém hơn một trăm người nọ thì trực tiếp bị mất mạng, có hơn mười người trực tiếp bị lôi điện ăn mòn thành tro tàn.

Lực lượng lôi điện... Đó là một loại thần lực đến từ Thần chi đại lục, có lôi điện cực kỳ đáng sợ!

Run rẩy, mỗi người đều không thể khống chế lại một lần nữa run rẩy, nhưng bọn hắn không có lựa chọn

nào khác, đối mặt loại kẻ địch này, không hợp lại, chỉ có kết cục hãn phải chết, bọn họ chỉ có đem hết toàn lực hợp lại một lần... Tuy rằng bọn họ biết xông lên đi chỗ đó một khắc cơ bản là một khắc bọn họ bị mất mạng, nhưng vì có thể bảo toàn Nam Hoàng Tông, bọn họ phải thay phiên làm vật hi sinh.

Khoảng cách vền vền chỉ có một cái chớp mắt như vậy, đám người phía sau lại xông lên, lại là một cái Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận sắp hình thành, đồng thời, Thủy Huyền Phong cùng Thủy Mạn Sơn đã bị thương cũng từ hai phương hướng đồng thời lao ra, hét lớn nhằm phía Tuyệt Thiên, bọn họ phải lấy công kích không cần mạng, đến chế tạo thời gian ngắn ngủi hãn bị Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận phong tỏa.

Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận không thể vây khốn người thân có Thủy Ngọc Công, thân thể Thủy Huyền Phong cùng Thủy Mạn Sơn ở bên trong lam tuyến rậm rạp lại không có bị gì cản trở, nhìn kỹ xuống, lại trực tiếp liền như vậy khe xuyên mà qua, giống nhau đó không phải kiên cường dẻo dai vô cùng thủy ngọc lực, mà vền vền là từng đạo lam quang mà thôi.

Đồng thời lúc này, bên trong phế tích, lại là một người phóng lên cao, mang theo năng lượng gió lốc lạnh như băng đối mặt đánh chính diện Tuyệt Thiên mà đi, hãn mặt trắng như ngọc, một thân bào rộng, tay phải trước người, vị trí cánh tay trái, trong tay áo kia lại là trống rỗng, rõ ràng không có cánh tay.

“Tông chủ!”

Tiếng đầu tiên hơi mang ngạc nhiên vui mừng cùng lo lắng la lên mới ra, ba người đã ở ba phương hướng đồng thời tới gần thân thể Tuyệt Thiên, ba thần cấp cao thủ này dốc sức cùng đánh. Bên trong hai mắt Tuyệt Thiên hiện lên một ánh sáng tím lóe lên trong chớp mắt, không có báo trước gì, trường thương hãn vẫn nắm trong tay lại bỗng nhiên tự hành bay ra, mang theo tiếng xé gió gào thét chói tai bắn về phía thân thể Thủy Vân Lan, chỗ thân thương đến, không gian lại giống như vách trên mặt nước bị cắt ra dấu vết nước gợn. Đồng thời, tay trái cùng tay phải hãn phân biệt hướng về phía Thủy Huyền Phong cùng Thủy Mạn Sơn, thủy ngọc lực kia vốn trói buộc ở trên hãn cánh tay cũng đứt đoạn, không có đối với năng lực hành động của hãn chút ảnh hưởng.

“Tông chủ!!”

“Tông chủ cẩn thận!”

-o0o-

375. Chương 374: Thí Thần Thuẫn

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 374: Thí Thần Thuẫn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một thương bắn thẳng đến Thủy Vân Lan kia tản ra khí thể thật sự quá mức đáng sợ, cái này có thể nói là Tuyệt Thiên đến bây giờ mới đẩy phóng ra công kích mạnh nhất, thương thân rõ ràng bay về phía Thủy Vân Lan, nhưng mỗi người đều cảm thấy giống như là đang bắn về phía yết hầu của mình, một chút sợ hãi đang thật sâu không ngừng co rút lại trong mắt mau phóng lớn... Bọn họ một chút cũng không thể hoài nghi, ngay cả là có thêm thần cấp lực Thủy Vân Lan, nếu bị một thương này đánh trúng, cũng hãn phải chết không thể nghi ngờ. Mà Thủy Vân Lan đang ở không trung, lại vẫn duy trì thể không có gì giữ lại đánh sâu vào, như thế nào có thể tránh được qua này một kích tốc độ nhanh đáng sợ này...

Tim, lập tức nhắc tới cổ họng, thời gian từ giờ khắc này bắt đầu bỗng nhiên trở nên thần kỳ thông thả, ánh mắt mỗi người đều không có tập trung Tuyệt Thiên, mà là trở mắt nhìn trường thương tử quang vờn quanh kia bay vụt xuống, mà Thủy Vân Lan thẳng tắp nghênh đón... Mũi thương, không có gì trì hoãn đâm vào phía trên ngực hắn... Cùng thời gian, Thủy Huyền Phong cùng Thủy Mạn Sơn hai quyền cũng phân biệt bị Tuyệt Thiên một bàn tay bắt lấy, theo một tiếng lạnh giọng khinh thường của hắn, giữa hai tay hắn vang lên tiếng động đập nát giao cùng một chỗ, hai tay Thủy Huyền Phong cùng Thủy Mạn Sơn đã bị hắn cùng bóp gãy, như bẻ gỗ mục, sau khi hắn vừa muốn đưa song chưởng bọn họ hủy diệt sủy đi, bỗng nhiên một cổ khí tức nguy hiểm lấy tốc độ cực nhanh tới gần, Tuyệt Thiên xoay mạnh đầu, mũi thương xoay tròn kia đã ở bên trong đồng tử hắn mau phóng lớn, sau đó vừa vặn đâm đánh ở phía trên ngực hắn.

Đã bị đột nhiên công kích Tuyệt Thiên khóa chặt hai tay Thủy Huyền Phong cùng Thủy Mạn Sơn buông ra, trong miệng phun ra một đoàn sương máu, thân thể khô ngô như một phiến lá héo úa bị cuồng phong thổi bay tung bay đi ra ngoài. Đúng lúc này, một tiếng hét lớn điếc tai vang lên: “Kết trận!”

Người kinh ngạc Nam Hoàng Tông như mộng mới tỉnh, thủy ngọc lực mau xông lên, Tuyệt Thiên thân thể bay ngược vẫn duy trì tư thế nghiêng bị gắt gao phong tỏa ở trong Thủy Ngọc Loạn Hoàn Trận. Hắn vừa mới bị thương, lực sau chưa sinh, sau bị phen phong tỏa này trong khoảng thời gian ngắn căn bản không thể động đậy. Ngay tại hơi lướt qua, trong chớp mắt, Thủy Vân Lan trong tay xuất hiện một khối kính, nhìn qua giống như một mảng miếng băng mỏng màu lam, hắn mặt không biểu tình đem khối băng bản này giơ lên, trong ánh mắt trầm ổn chắc chắn, hiện lên một tia lam quang lạnh như băng, trên tay khối băng bản kia, đã ở giờ khắc này bỗng nhiên phóng ra quang hoa che phủ trời đất.

Trong nháy mắt, thế giới bỗng nhiên đổi màu, lam quang bạo bắn kia ở một khắc lóng lánh nọ liền tràn ngập toàn bộ thế giới, che đầy toàn bộ cái sắc thái khác. Mặt đất bị diệu thành màu lam, thiên không bị chói lọi thành màu lam, mà trong tầm mắt mỗi một cái bóng người đều được hoàn mỹ che dấu, chỉ có thể trong thế giới mơ hồ màu lam bắt giữ được hình dáng một chút màu lam không thể tra.

Mà nơi cái lam quang này phát ra, là năng lượng từ một chùm phía trên khối băng bản kia phóng lên cao, chùm năng lượng kia cắt qua không khí, cắt qua không gian, chuẩn xác vô cùng oanh kích ở phía trên Tuyệt Thiên ngăn ngừa mất đi hành động năng lực... Một tiếng kêu thê lương, ở bên tai mỗi người vô cùng rõ ràng vang lên, chấn bọn họ mấy lần muốn ngất.

Toàn bộ Thiên Thần đại lục, mỗi một góc đều có thể nhìn thấy một đạo mũi nhọn băng lam quang phương hướng tây nam ở nước Thiên Long phóng lên cao, bắn thẳng đến phía chân trời, nhưng không có lập tức biến mất, mà là vẫn liên tục như vậy. Đạo lam quang kia liền trời nổi đất, liền như vậy hàm tiếp đến cùng nhau. Mà phía trên đại lục trên mặt những cao thủ không một dấu điểm ra vẻ mặt hoảng sợ đến mức tận cùng.

“Là Thủy Ngọc Công. Nam Hoàng Tông thế nhưng bị buộc sử dụng Thủy Ngọc Thí Thần Thuẫn” Viêm Đoạn Hồn đứng ở phía trên đỉnh, nhìn chăm chăm phương xa đạo lam tuyến chéo kia, lông mày gắt gao nhú lên. Hắn lại như thế nào không biết được Nam Hoàng Tông Thủy Ngọc Công, cũng là biết Thủy Ngọc Thí Thần Thuẫn của Nam Hoàng Tông. Giữa hai tông đánh nhau trăm ngàn năm, tuy rằng khó có thắng bại, nhưng lộ số cùng con bài chưa lật lẫn nhau cũng cơ bản đã mò không sai biệt lắm. Cái này cũng là một nguyên nhân bọn họ vô luận đấu như thế nào, cũng không dám chạm đến điểm mấu chốt của đối phương.

“Xem ra, Nam Hoàng Tông gặp phải kẻ địch đáng sợ nào rồi. Chẳng lẽ là Tà tông?” Bên người hắn Viêm Thiên Ngạo ngang nói, trên mặt cũng là vẻ mặt biến đổi.

“Tà tông sao? Hừ... Nếu Nam Hoàng Tông muốn không phí người nào diệt toàn bộ Tà tông mà nói, quả thật có khả năng này. Chẳng qua, ta cũng không cho rằng Tà Đế sẽ không lý trí chủ động đi trêu chọc Nam Hoàng Tông. Theo ta thấy, Tà Đế càng thích sẽ là ám toán... Đợi một chút!” Âm điệu Viêm Đoạn Hồn bỗng nhiên biến đổi, trên mặt bình tĩnh lộ ra kinh hãi, thanh âm khó có thể tin, nhưng lại mơ hồ có run rẩy: “Không đúng... Đây là lực lượng của Thủy Ngọc Thí Thần Thuẫn không thể nghi ngờ, nhưng, phương thức phóng thích này đã là hướng về phía trước không lấy tuyến trạng phóng thích... Nói cách khác, Nam Hoàng Tông sử dụng Thủy Ngọc Thí Thần Thuẫn, vì chính là công kích một người!”

Hai mắt Viêm Thiên Ngạo chợt trừng lớn, hai người liếc nhau, lại cùng lúc quay đầu đi, ngơ ngác nhìn chùm mũi nhọn lam đã bắt đầu chậm rãi trở thành nhạt kia, trong lòng kinh hãi như đột nhiên nổi lên sóng biển

thật lâu không thể bình ổn.

Một người... Đến tột cùng là loại người nào có thể bằng sức một người đem Nam Hoàng Tông bức bách đến tình trạng như thế!

Lam quang trở thành nhật, thế giới chung quanh rốt cuộc bắt đầu khôi phục sắc thái ban đầu của nó. Mà trên tay Thủy Vân Lan mặt Thủy Ngọc Thí Thần Thuần kia cũng đánh mất hào quang, ảm đạm như một khối phiến đá đục, từ trên tay Thủy Vân Lan nâng lên rơi xuống trên mặt đất, cùng mặt ngoài một mặt phân bố vết rách ngang dọc gương song song nằm ở cùng một chỗ.

Mặt gương kia tên là Thủy Ngọc Luân Hồi Kính, một chí bảo của Nam Hoàng Tông. Thủy Vân Lan chính là đem cái mặt gương này đặt ở vị trí ngực, cần rằng trực tiếp nghênh hướng Tuyệt Thiên công kích, sau đó đem công kích của nó hoàn mỹ bắn ngược trở về... Nhưng năng lực của Tuyệt Thiên dù sao quá mạnh mẽ, cái chí bảo này trong tông Nam Hoàng đã lâu lắm không dùng, nhưng lại cũng cứ như vậy bị phá hủy tới mức độ đó, muốn chữa trị, không biết cần rót vào bao nhiêu năm thủy ngọc lực.

Thủy Ngọc Thí Thần Thuần phóng ra thủy ngọc lực sẽ không đối với người có được Thủy Ngọc Công tạo thành thương tổn trực tiếp, cho nên ở lúc Thủy Ngọc Thí Thần Thuần phóng ra lực lượng kinh thiên, bọn họ cũng không có cảm giác được cái gì khác thường quá lớn, lúc này mở to mắt nhìn bốn phía mình, bọn họ mới giật mình nhiên hiện... Chung quanh, đúng là một mảng trụi lủi, trừ bỏ người đứng thẳng, chỗ tầm mắt có thể đạt được, rốt cuộc nhìn không thấy một cái vật gì nhô lên mặt đất.

Lực lượng hủy thiên diệt địa kia tuy rằng chỉ hướng về phía thượng khung, nhưng sóng năng lượng dư thừa, vẫn như cũ đem tất cả chung quanh đều phá hư sạch sẽ.

Thủy ngọc lực trở thành nhật, tiêu tán. Không trung lam quang cũng chậm rãi tan đi, ngẩng đầu nhìn lại một mảng trống rỗng, ngay cả đám mây cũng rốt cuộc không nhìn thấy một mảng, giống như đồng thời bị lực lượng vừa rồi phá hủy. Tuyệt Thiên làm cho bọn họ sợ hãi kia, cũng đã biến mất ở không trung, thần khí tức của hắn, cũng rốt cuộc không cảm thụ được.

Người Nam Hoàng Tông thật dài thở phào nhẹ nhõm, trên mặt, lộ ra sắc mặt vui mừng sau kiếp sống lại, đại bộ phận người đều than ngồi dưới đất, mồm to thở hổn hển. Bọn họ cũng không phải là kiệt sức, mà là ở bên cạnh sinh tử bồi hồi hồi lâu, thần kinh gắt gao treo lên rốt cuộc như buông trút được gánh nặng. Nam Hoàng sơn trang đã bị hủy hơn phân nửa, nhưng toàn bộ Nam Hoàng Tông cũng là hữu kinh vô hiểm tại dưới tay kẻ địch đáng sợ này có thể bảo toàn. Sơn trang không có có thể xây dựng lại, chỉ cần bọn họ còn người, Nam Hoàng Tông liền tuyệt sẽ không bị hủy diệt.

Hưng phấn ngẩn ngủ sau tai nạn sống lại qua đi, nhìn tất cả hoang phế chung quanh, trong lòng bọn họ không khỏi đau thương thổn thức. Tai nạn sao? Phải, không hề nghi ngờ, đây là một hồi đại nạn của Nam Hoàng Tông, một hồi đại nạn suýt nữa làm cho bọn họ trải qua tai ương ngập đầu, nhưng nguyên do trận đại nạn này làm cho bọn họ căn bản khó có thể thừa nhận. Cho bọn họ đại nạn chưa bao giờ từng có không phải kẻ địch của bọn họ, mà là một cái lần đầu gặp lại, vô cùng có khả năng là đến từ thân to lớn 6 thân, nguyên do nhất trực tiếp, cũng là một cái hiểu lầm không thể cãi lại. Hắc Dực công chúa, bọn họ không ai nghe qua tên này, không biết nàng là ai, càng không biết bọn Nam Hoàng Tông họ hôm nay là thay thế người nào, thế lực nào gặp trận đại nạn này.

“Tông chủ, người không sao chứ” Thủy Huyền Phong tập tễnh bước chân đi đến trước mặt Thủy Vân Lan, tràn đầy lo lắng hỏi. Cánh tay trái hắn buông xuống, hiển nhiên đã không thể dùng sức nữa, mà tay phải hắn ôm cánh tay trái giữa khe hở cũng là máu chảy như rót. Một tia lam quang bốn tấu ở trên người hắn vờn quanh, mau chữa trị ngoại thương của hắn.

“Ta không sao” Thủy Vân Lan lắc đầu, sau đó nhìn về phía chỗ vị trí Tuyệt Thiên lúc trước, trên mặt vẻ mặt không biết là bình tĩnh, hay là đau kịch liệt, hắn thì thào nói: “Năm nay, vốn hắn là năm một việc lớn mới thành, không nghĩ tới cũng là một cái tiếp một người cái đại nạn ngoài ý muốn... Đầu tiên là Tà tông xuất hiện, tiếp đó họa Thiên Phật nữ, nay, thiếu chút nữa sẽ là một hồi tai ương ngập đầu...” Hắn thở dài một hơi, thất thần thì thầm: “Trảm Tinh Kiếm xuất hiện, Tai Ách xuất hiện theo, cũng liền ý nghĩa, tổ

tiên tông ta đồn đãi cũng không giả... Tổ huấn cũng là có lời: Kẻ thuận, trời phù hộ, kẻ nghịch, bị trời giáng thần phạt... Chúng ta có phải thực sai lầm rồi hay không?”

Thủy Huyền Phong nghe vậy, lắc đầu thật mạnh, nghiêm mặt nói: “Tông chủ, người trăm ngàn không thể nghĩ như vậy. Vận mệnh nếu định Nam Hoàng Tông ta có một kiếp này, như vậy vô luận như thế nào trốn cũng không thể trốn qua. Nam Hoàng Tông ta hôm nay làm việc, vốn là mục đích chung, có gì sai. Lại nói...” Thủy Huyền Phong hạ giọng, cúi đầu nói: “Chúng ta, còn có đường lui sao?”

Thủy Vân Lan: “...”

Thủy Huyền Phong nhặt lên Thủy Ngọc Thí Thần Thuần cùng Thủy Ngọc Luân Hồi Kính thoát phá trên mặt đất đã mất đi toàn bộ lực lượng nói: “Thuần có tên ‘Thí Thần’, quả nhiên không phụ danh tiếng của nó. Tông chủ, đây là một tên thần chân chính, còn không phải cũng là chết vào tay Nam Hoàng Tông ta. Thần phạt? Mà bất luận cái hư ngôn này hay không là thật, cho dù là chân thần phạt, làm sao có e ngại”.

“Huyền Phong nói không sai” Thủy Mạn Sơn từ bên kia đi tới, trên người cũng là đầy vết thương, hắn nói: “Tông chủ tuyệt đối không thể nghĩ như thế nữa. Tông ta gặp một kiếp này, sơn trang hủy hết, ừm... Làm sao không phải biểu thị một cái Nam Hoàng Tông mới sắp sinh thành, phá rồi sau đó lập, đại sự mới thành lập, nói không phải, cái này ngược lại là một hồi điềm lành”.

Tí tách.

Tí tách.

Hai giọt chất lỏng lạnh như băng từ không trung hạ xuống, đánh vào trên mặt Thủy Mạn Sơn, Thủy Mạn Sơn tùy tay đem lau đi, dưới ánh mắt ý thức đảo qua, lại hiện phía trên ngón tay một chút màu đỏ. Hắn đột nhiên bừng tỉnh ngẩng đầu, hai ánh mắt đã ở trong phút chốc co rút lại tới lớn như cây kim.

Phốc!

Tử quang vờn quanh trường thương từ không trung dừng thẳng bắn thẳng xuống, từ đỉnh đầu Thủy Mạn Sơn bắn xuống, xuyên ra dưới khó, thẳng xuống mặt đất, đem thân thể hắn từ chính giữa xuyên thấu qua, sau đó liền như vậy định chết ở trên mặt đất.

Dị biến khê động bỗng nhiên tới tiếng lòng mỗi người, khiến cho bọn họ hoảng sợ không phải Thủy Mạn Sơn chết, mà là trường thương màu tím giống như ác mộng. Một cỗ áp lực trầm trọng cùng cảm giác hít thở không thông nồng đậm tràn ngập trong mỗi một cái lồng ngực, bóng ma, che ở tại trái tim bọn họ, chậm rãi, bọn họ lấy dũng khí lớn nhất ngẩng đầu lên, nhìn về phía trên không của Thủy Mạn Sơn.

Tí tách... Tí tách...

Máu đỏ tươi giống như loài người vẫn như cũ lấy tiết tấu từng giọt một tí tách rơi xuống, trong thế giới im lặng đến đáng sợ, lại chỉ còn lại cái tiếng tí tách đáng sợ này.

Tuyệt Thiên!

-o0o-

376. Chương 375: Tuyệt Thiên Nổi Giận

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 375: Tuyệt Thiên nổi giận

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Mũ giáp màu tím đã không thấy, đầu hấn cũng có vẻ tán loạn. Giáp tay tay trái biến mất không thấy, áo choàng xuất hiện mấy lỗ hổng rách nát, giáp tím trên người cũng tổn hại nhiều chỗ. Phía trên làn da lõa lõa ra, từng đạo vết đỏ nhìn thấy ghê người trải rộng, không ngừng tràn ra máu, theo thân thể không tiếng động trượt xuống.

Mà ánh mắt hấn, là một loại hiện ra dữ tợn, như một tên ma quỷ đã tức giận tới cực điểm, dùng ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm mỗi người dưới thân.

Tức giận... Ở Thiên Thần đại lục, hấn vậy mà lại nảy sinh cảm xúc tức giận. Vừa rồi một khắc kia, hấn vậy mà nghĩ được cảm giác tử vong. Lần đầu tiên, khoảng cách tử vong là gần hấn như thế, mà gây cho hấn cảm giác tử vong, đúng là một đám nhân loại với hấn mà nói hèn mọn vô cùng!

Vừa rồi một cái chớp mắt bị lực lượng cường đại vô cùng kia đánh trúng kia, hấn cũng nghĩ đến chính mình đã chết rồi. Nhưng hấn dù sao cũng là thần, hơn nữa là bát thần tướng của thần giới thực lực muốn ngoài thần bình thường quá nhiều, thực lực đến trình độ của hấn, cho dù muốn chết cũng không là dễ dàng như vậy. Trong cơ thể hấn vẫn chưa chân chính vận dụng thần lực bảo hộ thân thể hấn, ở trong tiêu hao cực nhanh vì hấn chống đỡ lực lượng tính hủy diệt kia.

Hấn tuy rằng bảo vệ tính mạng, nhưng trên người đã là vết thương trải rộng, Tử Điện Bôn Lôi Giáp trên người hấn cũng bị phá hư nhiều chỗ. Làm cho hấn không thể tiếp nhận nhất là một loại suy yếu đã lâu không có cảm nhận qua, hấn giữ được tính mạng, nhưng đã cũng tiêu hao quá nhiều lực lượng. Mà khi ném mạnh một thương ra xuyên qua Thủy Mạn Sơn, hấn đã không thể làm được tùy ý như lúc trước, chẳng những kiệt lực ra tay, hơn nữa thân thể còn bối vậy mà hoảng động một chút.

“Các người những... nhân loại giáo hoạt này... Được rồi, các người đã thành công... làm cho ta tức giận rồi”.

Thanh âm oán hận một chữ tiếp một chữ truyền vào trong tai mỗi người người Nam Hoàng Tông, xé rách trái tim bọn họ, đánh tan phòng tuyến tâm lý của bọn họ. Bọn họ ở trong kinh hãi run rẩy... Hấn không chết, ở dưới uy lực của Thủy Ngọc Thí Thần Thuẫn, tại dưới công kích ngay cả một quốc gia cũng có thể hủy diệt kia, hấn không chết!

Chẳng những không chết, chỗ nhận được, bất quá cũng là thương tổn rất nhỏ. Mà chỗ uy áp hấn phóng thích oán hận, vẫn như cũ là không thể kháng cự như vậy, như vậy làm cho người ta tuyệt vọng... Đúng vậy, là tuyệt vọng. Bọn họ không có đánh giá cao uy lực của Thủy ngọc thí thần thuẫn, mà là xem nhẹ thần cường đại đến từ Thần chi đại lục này, đối mặt đôi mắt của Tuyệt Thiên mở oán hận cùng tức giận nhìn bọn họ kia, bọn họ đã không tìm thấy chính mình còn có sức giãy dụa gì.

Thủy Huyền Phong kinh hãi muốn chết, hấn đã muốn bắt chập Thủy Mạn Sơn chết bên người, di động thân thể che ở trước người Thủy Vân Lan, toàn thân Thủy Ngọc Công đang trong run đáu ngưng tụ lại... Quả thật, hấn vậy mà lại đang run đáu, đối mặt Tuyệt Thiên, hấn rốt cuộc bắt đầu cảm giác được một loại hàn ý cùng sợ hãi đến xương.

Một bàn tay chắn trước người Thủy Huyền Phong, Thủy Vân Lan hướng phía trước một bước, dùng cánh tay hấn chỉ có kia ngược lại đem Thủy Huyền Phong ngăn trở, ngẩng đầu nhìn Tuyệt Thiên, bình thản vô cùng nói: “Nam Hoàng Tông ta cùng người không oán không thù, người vì sao phải ép như thế”.

Một đôi con ngươi oán độc nhìn thẳng Thủy Vân Lan, đây là người vừa rồi gây cho hấn cảm giác tử vong kia. Trường thương xuyên qua thân thể Thủy Mạn Sơn kia phóng lên cao, bay trở về trong tay hấn, phía trên thân thương không có dính vết máu nào, thân thể Thủy Mạn Sơn cũng rốt cuộc ngã xuống, khí tức không còn, mặt đất dưới thân trong khoảnh khắc bị nhiễm mảng đỏ lớn.

“Vô luận lý do gì... Các người toàn bộ phải chết... Toàn bộ!”.

So sánh với lúc trước chỉ vì tìm ra Hắc Dực công chúa, lúc này Tuyệt Thiên mới chân chính động sát tâm, vô luận bọn họ có phải hay không biết Hắc Dực công chúa giấu Hắc Dực công chúa, bọn họ đều phải chết, bởi vì bọn họ làm cho hấn bị thương, làm cho hấn tức giận.

“Một khi đã như vậy...” Sắc mặt Thủy Vân Lan cũng trầm mạnh xuống, giờ này khắc này, hấn có thể nói là người duy nhất của Nam Hoàng Tông vẫn duy trì bình tĩnh, hấn nói được một nửa, bỗng nhiên ở trong

kinh ngạc của mọi người phóng người lên, tay phải Thủy Ngọc Công bắt đầu khởi động, biến chuyển làm trảo, hướng yết hầu Tuyệt Thiên khóa đi.

Một đôi ánh mắt đột nhiên trừng lớn, Thủy Huyền Phong vừa muốn đứng dậy rống to, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một chút linh quang. Thân thể hắn nhất thời như ngừng lại tại chỗ, ánh mắt gắt gao nhìn tay phải Thủy Vân Lan, bên trong hốc mắt không yên cùng hưng phấn đan vào nhau.

Đôi mắt Thủy Vân Lan bỗng nhiên bạo khởi công kích, Tuyệt Thiên báo lấy cười lạnh khinh miệt, hắn không có yên hầu công đến trước người hắn, mà là thân thể trầm xuống, lấy thế lao xuống hướng Thủy Vân Lan xông đi, hắn muốn đem thân thể người này, từ chính giữa cắt thành hai nửa, lại vỡ thành mảnh nhỏ cùng bọt máu!

Ánh mắt Thủy Vân Lan hiện lên một cái ánh sao chớp mắt như trút được gánh nặng, đôi mắt trước người hầu như đưa thân thể hắn đánh sâu vào đến uy áp thoát phá khủng bố, phía trên bàn tay hình trảo kia của hắn, bỗng nhiên xuất hiện một tấm bằng phiến một thước kiến phương mỏng manh, hào quang màu lam che trời phủ đất kia đã ở bên trong đồng tử mắt Tuyệt Thiên gần trong gang tấc đột nhiên phóng thích.

Thế giới, lại một lần nữa biến thành màu lam. Tiếng kêu thảm thiết đến từ Tuyệt Thiên kia cũng lại một lần nữa vang lên. So với vừa rồi, hắn lần này kêu thảm thiết càng thêm thê lương, đó là một loại tiếng thét thê thảm đã thống khổ đến cực điểm.

Khối Thủy Ngọc Thí Thần Thuần thứ hai. Trong Nam Hoàng Tông, tổng cộng có hai khối Thủy Ngọc Thí Thần Thuần. Cái này cũng là lực lượng mạnh nhất của bọn họ, con bài chưa lật cuối cùng, đôi mắt Tuyệt Thiên, sau khi tiếp khối Thủy Ngọc Thí Thần Thuần thứ nhất, lực lượng khối thứ hai cũng được không hề giữ lại toàn bộ phóng thích. Trừ cái đó, Thủy Vân Lan căn bản không có lựa chọn nào khác, nếu không, cũng chỉ có kết cục diệt tông.

Lam quang chiếu rọi mặt mỗi một người Nam Hoàng Tông, tuy rằng trừ màu lam, tất cả đều đã không nhìn thấy, bọn họ vẫn như cũ toàn bộ nhìn bầu trời. Không cần nghi ngờ, từ trình độ bị thương vừa rồi của Tuyệt Thiên xem, lần này bị năng lực khối Thủy Ngọc Thí Thần Thuần thứ hai đánh trúng, Tuyệt Thiên đã không còn khả năng sống nào rồi, kết cục duy nhất, chính là tại bên trong năng lực đủ để hủy thiên diệt địa này hóa thành tro tàn, không đủ nữa, cũng không thể lại lưu lại tính mạng. Thần, có được so với nhân loại bình thường nhiều ra quá nhiều lần sinh mệnh, nhưng cũng không ý nghĩa thân bất tử. Vô luận là người là ai, đều sẽ có cực hạn thuộc về bọn họ.

Một nơi khác, lúc đạo lam quang thứ hai phóng lên cao, Viêm Đoạn Hồn cùng Viêm Thiên Ngạo lại trở mắt, một loạt suy đoán lúc trước cũng bởi vì đạo lam quang thứ hai phóng lên cao này mà bị phủ định toàn bộ. Nam Hoàng Tông gặp phải đại nạn, bị buộc dùng hết con bài chưa lật cuối cùng, bọn họ cũng không có cảm giác được vui sướng khi người gặp họa, mà là một loại áp lực cực kỳ trầm trọng... Kể địch cường đại chưa biết, vĩnh viễn là đáng sợ nhất, bọn họ thật sâu biết điểm này. Mà người buộc Nam Hoàng Tông dùng liên nhau hai lần Thủy Ngọc Thí Thần Thuần, đến tột cùng thần thánh phương nào!

Đất đai đỉnh đầu toàn bộ sụp đổ, sóng năng lượng dư hỗn loạn đánh sâu vào thân thể Diệp Vô Thần cùng Đồng Tâm. Không có gì do dự, Diệp Vô Thần nhanh chóng ôm lấy thân thể Đồng Tâm, ở bên trong lam quang che phủ nhanh chóng di động, sau đó lấy thổ lực liên tục phá vỡ mặt đất, cho đến khi hình thành một động lớn sâu vài thước, đem thân thể trốn đi xuống, dựa vào bùn đất không nhúc nhích. Thủy Vân Thiên cũng theo nhảy xuống. Diệp Vô Thần một tay che mũi Đồng Tâm, một tay đối với Thủy Vân Thiên vừa mới hạ xuống làm một cái thủ thế dừng có lên tiếng, Thủy Vân Thiên lập tức rõ ràng cái gì, đồng tử co rút lại, vẻ không thể tin chột lóe mà qua.

Hào quang màu lam che trời phủ đất lại một lần nữa chậm rãi rút đi, mặt đất dưới chân đã ở trong bất tri bất giác lại giảm xuống vài phân, chỗ cuối tầm mắt, xa ở ngoài nghìn mét kia, bộ phận khu vực vốn chưa bị lan đến gần cũng đã bị tổn thương trình độ không lường được.

Tất cả, rốt cuộc có thể bình ổn rồi. Lúc khối Thủy Ngọc Thí Thần Thuần đầu tiên không thể hủy diệt Tuyệt Thiên, bọn họ kinh hãi muốn chết, nhưng bọn họ tuyệt không thể tin tưởng lần này hắn vẫn như cũ có thể sống xuống dưới. Bọn họ từng người đều là cao thủ, cho dù ở trong tông không tính xông ra, nhưng ở trên Thiên Thần đại lục, hoàn toàn đủ để hoành hành một phương. Mà hôm nay, bọn họ chân chính rõ ràng, ở trước mặt thần chân chính, bọn họ những cao thủ nhân loại này là yếu ớt cỡ nào. Đường đường

một cái Nam Hoàng Tông, một cái thể lực tối cường làm cho cả Thiên Thần đại lực nhìn lên, một cái tồn tại thoát trần thế, ngay cả một quốc gia đều tuyệt đối không dám trêu chọc, ở chẳng qua dưới tay một tên thần liên mấy lần không sức kháng cự, nếu không phải hai con bài chưa lật cuối cùng, nói không chừng đã bị diệt tông dễ dàng.

Thần cùng người chênh lệch, to lớn như thế. Lấy khả năng của Tuyệt Thiên, hẳn nếu muốn hủy diệt một cái nào trong bốn nước của Thiên Thần, nghĩ đến cũng không cần hao phí khí lực quá lớn.

Bọn họ khát vọng bao nhiêu cái này chính là một hồi ác mộng.

Ác mộng...

Cái gì là ác mộng?

Ác mộng vốn nên chấm dứt, nhưng khi bọn họ theo bản năng ngẩng đầu lên, khi đi nhìn lên hẳn là bầu trời trống rỗng lam quang che phủ kia, bọn họ bỗng nhiên đã biết cái gì gọi là ác mộng chân chính.

Bọn họ thấy được một đôi đồng tử mắt bị sát ý cùng lửa giận đốt thành màu đỏ, chủ nhân hai con mắt này, thuộc về gây cho bọn họ, gây cho toàn bộ Nam Hoàng Tông ác mộng – Tuyệt Thiên.

Áo choàng sau lưng đã biến mất không thấy, đầu cũng đã thiếu mất một nửa, áo giáp trên người cũng đã phá thành mảnh nhỏ, rải rác dán tại trên người hẳn. Tay phải, vẫn như cũ nắm thanh trường thương kia, mà tay trái hẳn, cùng với cánh tay trái... Đầu đã biến mất không thấy, chỗ cụt tay, máu tươi đầm đìa mà xuống, không chỉ có là cánh tay trái hẳn, thân thể bên trái của hẳn bao gồm nửa cái chân trái của hẳn cũng là máu thịt mơ hồ. Trên mặt tái nhợt, cơ thể cứng rắn không ngừng run rẩy kia lộ ra hẳn chịu thống khổ cùng phần nộ đã đến loại trình độ nào.

Thủy Vân Lan một mực duy trì bình tĩnh, lúc này rốt cuộc hiển lộ ra hoảng sợ cực độ.

Lực lượng Thủy Ngọc Thí Thần Thuần cũng không có chính giữa thân thể Tuyệt Thiên, mà là ở bị hẳn ở trong nháy mắt né qua, lực lượng đáng sợ kia sát bên trái thân thể hẳn mà qua, đem cánh tay trái của hẳn đã không có đủ hộ thân thần lực cản nuốt, cũng đem bên trái thân thể của hẳn trọng thương.

Ngay mặt chống đỡ công kích thứ nhất của Thủy Ngọc Thí Thần Thuần, hẳn tuy chỉ bị thương nhẹ, nhưng lực lượng cũng bị hao tổn hơn phân nửa, mà lần này, nếu hẳn lại bị ngay mặt đánh trúng, tất không thoát được kết cục bị hủy diệt... Nhưng, hẳn mặc dù bị trọng thương, lại vẫn như cũ không chết! Đình trệ ở không trung, phóng thích khí thể cuồng bạo làm cho bọn họ tuyệt vọng. Chịu trọng thương này, thực lực của Tuyệt Thiên lại giảm xuống trên diện rộng, nhưng khí thể của hẳn, vẫn như cũ ép bọn họ thở dốc khó chịu.

“A!! A...” Như một con dã thú bị đánh thức, trong miệng hẳn, chậm chạp trầm thấp gầm nhẹ ra, theo đó, một trận mấy lần rồng to đem thương khung đánh rách tả tơi từ trong miệng hẳn rút gào mà ra.

“!!!!”.

Răng rắc!

Răng rắc!

Điềm báo như bão táp tiến đến, trong bầu trời, bỗng nhiên liên tiếp truyền đến sét đánh đinh tai nhức óc, thoáng chớp, bầu trời không có mây không biết từ chỗ nào bay tới đầy trời mây đen, nghìn nghịt thẳng muốn ngã xuống, chỗ mây đen giao tiếp, lôi điện sét đánh chói mắt không ngừng lập lòe, chấn đáy lòng người.

Thần uy, bọn họ thấy thần uy có thể lấy lực lượng ảnh hưởng thời tiết. Lúc này Tuyệt Thiên, vẫn như cũ đáng sợ tới như thế!

377. Chương 376: Thần Uy

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 376: Thần uy

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Không có thời gian cho bọn hắn kinh hãi nhiều, liền tại lúc trường thương trong tay Tuyệt Thiên biến thành cả vật thể màu tím lơ lửng, đầy trời tai nạn chỉ lơ lửng trong tiếng sét đánh hỗn loạn rậm rạp hạ xuống, đánh thẳng đại địa. Khí tức tuyệt vọng, bao phủ đại địa, bao phủ ở trái tim mỗi người.

Không gian to như vậy toàn bộ nguyên tố đều bắt đầu trở nên cực hỗn loạn, giống như liền cả chúng nó đều đang sợ hãi một màn khủng bố kế tiếp buông xuống. Trời u ám xa xôi trên không, bỗng nhiên xuất hiện mấy lốc xoáy màu tím đậm, cũng như phản ứng dây chuyền nhanh chóng lan tràn, trong nháy mắt, lốc xoáy màu tím kia đã che kín trên không, cao đến chỗ cực tầm mắt.

Ầm!!

Giống như chết trong yên lặng cùng nặng nề, vô số đạo sét đánh màu tím từ trong lốc xoáy màu tím đánh xuống, hoàn toàn tràn ngập không gian chung quanh, oanh kích hướng về phía đám người phía dưới... Phạm vi sét tím bao phủ rộng chừng mấy ngàn thước, toàn bộ Nam Hoàng Tông đều bị hoàn toàn bao phủ trong đó, biến thành địa ngục oanh lôi bị màu tím tràn ngập.

Ầm! Ầm! Ầm!

Vô số tầng lớp cùng một chỗ, tiếng sét đánh đã nghiêm trọng vặn vẹo bao phủ toàn bộ thanh âm khác, ánh sét màu tím hoàn toàn bao phủ toàn bộ Nam Hoàng Tông, làm cho tất cả mọi người ở trong đó hoàn toàn không có khả năng tránh đi. Trong khoảng thời gian ngắn, một mảng gần đó kia bị hoàn toàn bao phủ tiếng kêu thảm thiết, ở bên trong tiếng kêu thảm thiết thừa nhận Tai Nạn Lôi tẩy rửa.

Diệp Vô Thần cuộn thân thể, đem Đồng Tâm gắt gao ôm vào trong lòng mình, thay nàng đỡ toàn bộ sét tím trên không đánh xuống. Hắn không sợ tử vong cùng ngũ hành tự nhiên, lôi điện rất mạnh kia bổ đánh vào trên người hắn, chỉ gây cho hắn một chút cảm giác đánh sâu vào, không có đối với hắn tạo thành chút thương tổn, liền ngay cả cảm giác tê dại cũng hoàn toàn không cảm nhận được. Cách hắn không xa, Thủy Vân Thiên nhíu mày, hai tay lơ lửng, một đạo Thủy ngọc thuần trong suốt đến hầu như nhìn không thấy bị hắn đỡ lên đỉnh đầu, từng đạo lôi điện kia không ngừng oanh kích trên đó, không bao lâu liền đem đánh nát, nhưng lập tức, lại là một khối thủy ngọc phòng ngự mới xuất hiện, hoàn mỹ ngăn cản lôi điện xâm nhập.

Hắn bị Tỏa Ma Liên khóa hai mươi ba năm, đã ở nơi này trong hai mươi ba năm không thể sử dụng lực lượng gì... Nhưng nếu lúc này có cao thủ Nam Hoàng Tông ở đâu, sẽ kinh ngạc, Thủy Ngọc Công của hắn rõ ràng đã đạt tới cấp thần... Mà hai mươi ba năm trước lúc hắn bị khóa lại, Thủy Ngọc Công của hắn vẫn là Thiên cấp trung giai. Hai mươi ba năm nay công lực hắn bị khóa, lại căn bản không có tiếp nhận một thể hệ tông chủ truyền công, hắn đến tận cùng là bằng vào cái gì lại có thực lực này! Liền ngay cả năm đó toàn phương diện Thủy Vân Lan vượt hắn, cũng là ở sau khi tiếp nhận một thể hệ tông chủ truyền công mới đột phá thần giai, nay thì là thần cấp trung giai.

Cũng là ngăn cản lôi điện còn có Thủy Vân Lan cùng Thủy Huyền Phong, sau khi bọn họ ở cẩn thận chống đỡ, nhìn lẫn nhau một cái, trong ánh mắt truyền lại cũng là tin tức... Phạm vi khủng bố đầy trời bao trùm sét tím này, nhưng uy lực cũng không có đến trình độ bọn họ không thể thừa nhận. Phạm vi công kích lớn, cường độ công kích cũng đồng thời sẽ bị phân tán, hơn nữa – Tuyệt Thiên đã bị thương rất nặng, lực lượng của hắn lúc này, có lẽ ngay cả một phần năm trạng thái toàn thịnh cũng không đến.

Cảm thụ được chung quanh tràn ngập lôi điện, tim mật bọn họ muốn vỡ, rốt cuộc không thể nhẫn nại, hai người đồng thời nhảy người lên, nghênh đón lôi điện đầy trời nhằm phía Tuyệt Thiên trên không. Những

lôi điện này, bao phủ toàn bộ Nam Hoàng Tông, cũng bao phủ toàn bộ người của Nam Hoàng Tông, trong lôi điện, mỗi một phân mỗi một giây đều có quá nhiều người chết, bọn họ sao thừa nhận nổi. Nay, bọn họ chỉ có thể hy vọng xa vời Tuyệt Thiên ở hai lần bị thương nặng, mất một tay, sau khi lại phóng ra oanh lôi luyện ngục làm cho người ta sợ hãi như thể năng lực sẽ đột nhiên giảm xuống, giảm xuống đến trình độ đủ để bị bọn họ hợp lực đánh bại.

Theo bọn họ nhảy lên tới gần, lôi điện kia cũng bỗng nhiên ngừng tuôn trào, Tuyệt Thiên mở to con mắt đỏ đậm, cánh tay phải còn lại kia giờ lôi thương, trực tiếp nghênh đón hai người mà đi.

Lôi điện giống tai nạn rất cuộc biến mất, phía dưới trên mặt đất chồng chất đầy từng cỗ thi thể, có thậm chí đã bị lôi điện đánh thành tro bụi. Cái công kích ngăn ngừa này, quá nửa người của toàn bộ Nam Hoàng Tông bị mất mạng, người bằng vào thực lực bản thân hoặc là hợp lực đau khổ chống đỡ xuống dưới cũng có quá nửa trình độ bị thương khác nhau, tuyệt đại đa số người còn lại là thân thể tê dại, hành động cực kỳ không lưu loát.

Thủy Huyền Phong cùng Thủy Vân Lan ở không trung cùng Tuyệt Thiên va chạm, vừa va chạm liền ra. Tuy rằng thân thể không có trực tiếp va chạm, nhưng Thủy Huyền Phong cùng Thủy Vân Lan vẫn như cũ cảm thấy ngực hơi khó chịu, như bị quả chùy đánh. Nhưng, một lần thử này làm cho bọn họ trong lòng dấy lên một chút hy vọng xa vời, bởi vì một lần giao thủ, hai người bọn họ hợp lực lại miễn cưỡng thừa nhận được một kích của Tuyệt Thiên, áp lực Tuyệt Thiên lúc này gây cho bọn họ so với lúc ban đầu đã kém quá xa.

“Lên đi” Thần nhiên hai chữ, từ trong miệng Thủy Vân Lan ra. Hắn không có nhìn về phía xung quanh, nhưng hắn biết, đại địa hắn vốn quen thuộc đã là hoàn toàn thay đổi, trên mặt đất phủ kín từng cỗ thi thể, mỗi một cỗ thi thể, đều là nhân trong thân thể chảy xuôi máu của Nam Hoàng. Trong bọn họ có nam có nữ, có trưởng bối của hắn, có văn bối của hắn, có bạn hắn lúc nhỏ chơi đùa... Rất nhiều rất nhiều. Hắn thống khổ nhắm hai mắt lại, lại lập tức mở ra... Đánh đi, trừ cái đó, bọn họ còn có đường khác có thể đi sao?

Nam Hoàng Tông, thật muốn xong rồi sao?

Từ hôm qua đến hôm nay, chẳng qua một ngày thời gian, vì sao cũng là long trời lở đất...

Hắn đang hận, mà Tuyệt Thiên cũng là đang hận, thiếu mất cánh tay trái kia, thành sỉ nhục lớn nhất của hắn kiếp này tới nay, sát ý ngập trời kia, cũng bành trướng đến một cái trình độ trước đó chưa từng có. Đồng thời, từ trước đến nay, hắn chưa từng có giống hiện tại giờ khắc này chật vật cùng suy yếu qua như vậy.

Hai thần cấp cường giả của Nam Hoàng Tông lại cùng Tuyệt Thiên dây dưa ở cùng một chỗ, hai luồng năng lượng màu lam cùng năng lượng màu tím hòa hợp cùng một chỗ va chạm, thân thể hai người cũng phân biệt kiểm chế ở hai bên của Tuyệt Thiên, cùng lúc đó, phía dưới cao thủ Nam Hoàng Tông cũng đều phóng lên cao, mang theo ý niệm làm việc nghĩa không được chùn bước hẳn phải chết nhằm phía Tuyệt Thiên. Bọn họ tự biết ra tay liền đại biểu cho hẳn phải chết, cho nên một kích bọn họ đánh ra, là một kích bọn họ dốc sức không hề giữ lại!

Nhưng Thủy Huyền Phong cùng Thủy Vân Lan lập tức liền hiện, bọn họ vẫn như cũ xem nhẹ đáng sợ của Tuyệt Thiên.

Hai người cùng hẳn giằng co không đến mười cái đối mặt, khí thế đáng sợ từ trên người hắn tản ra kia vẫn như ở ngực bọn họ ép chặt một khối tấm sắt, làm cho bọn họ hầu như không thở nổi, mà trường thương tử lôi kia dán thân thể bọn họ xẹt qua chưa chạm đến thân thể, lại gây cho bọn họ một loại hàn ý đáng sợ thân thể bị xé rách thành mảnh nhỏ. Đối thủ như vậy, làm cho bọn họ ở ra tay đồng thời, không có lúc nào là không cảm nhận được có một bàn tay đã bóp chặt yết hầu bọn họ.

Oanh!!

Một tiếng nổ, vai trái Thủy Vân Lan bị hung hăng đánh trúng, sau một trận tiếng xương cốt phá vỡ, thân thể hắn bị nện xuống phía dưới. Đồng thời, phía sau Tuyệt Thiên, mấy đôi cánh tay rút vào thủy ngục lực đồng loạt oanh kích ở trên lưng Tuyệt Thiên, trong năng lượng bạo ngưng tụ lên một đoàn lam quang bắt mắt. Nhưng thân thể Tuyệt Thiên lại động cũng không động, hắn không có quay đầu nhìn một cái, thân thể mãnh liệt chấn động, lực lượng mãnh liệt ở phía sau lưng hắn ầm ầm nổ mạnh, kè sát thân thể hắn mấy

cường giả thiên cấp của Nam Hoàng Tông kia bị nhất tề nổ thành bọt máu, tay chân đứt đoạn vãi máu bay tán loạn.

Tuyệt Thiên không dừng lại, mang theo sắc mặt lạnh lùng nhanh chóng lao xuống, trường thương chỉ phía trước, mũi thương lóe ra ánh sáng tím mau ép gần Thủy Vân Lan đang rơi, liền muốn xuyên qua thân thể hắn. Thủy Huyền Phong hoảng hốt, chợt quát một tiếng: “Cẩn thận!”.

Xẹt!

Thế xông của Tuyệt Thiên ngừng lại, mà tử thương của hắn bị Thủy Huyền Phong bỗng nhiên xuất hiện ở phía trước hắn dùng thân thể gắt gao ngăn trở, mũi thương từ ngực phải hắn đâm vào, phía sau lưng lộ ra, một mực đâm ra dài gần một thước. Thủy Huyền Phong nắm chặt thân thương hai tay đã là máu chảy như trút, sắc mặt hắn dữ tợn, bỗng nhiên buông hai tay, đem toàn bộ lực lượng còn thừa của mình rót vào song chưởng, ở trong một tiếng gầm nhẹ thật mạnh oanh kích ở phía trên ngực Tuyệt Thiên gần trong gang tấc.

Ngực của Tuyệt Thiên xuất hiện hai cái lõm xuống thật sâu, thân thể cũng mạnh lui về phía sau hai cái vị trí, lúc này hắn đã không phải trạng thái toàn thịnh của hắn, một kích này vốn có thể bị hắn không nhìn làm cho hắn cảm nhận được thống khổ, cũng đem thân thể hắn đánh lui.

Trong kẽ răng chảy ra tơ máu, Tuyệt Thiên phản kích giãy lắt tới, tương tự nắm tay, hắn buông trường thương, một quyền kia ẩn chứa thần lực đáng sợ vung ra, cũng là chính giữa ngực Thủy Huyền Phong... Một cái lõm xuống lớn hơn nữa xuất hiện ở tại phía trên ngực Thủy Huyền Phong, một khắc đánh trúng kia, cùng với một cái ầm ầm tử lôi nổ mạnh.

Hắn chẳng những có Lôi vân lực rất mạnh, liền ngay cả lực lượng thuộc tính cũng là sét.

Trong đầu Thủy Huyền Phong trống rỗng, ý thức trong nháy mắt tán loạn vô tung vô ảnh, ý thức cuối cùng, làm cho hắn cảm giác được lực phủ ngũ tạng của mình giống như đã bị hoàn toàn đánh nát, thân thể, cũng đã vỡ thành vô số khối... Không trì hoãn, thân thể Thủy Huyền Phong ở dưới năng lượng đánh sâu vào bị nện cách trường thương, như một viên đạn pháo hướng trên mặt đất rơi xuống, đem mặt đất đã bị phá hư thậm không nói nổi nện ra một cái động lớn thật sâu.

Mà trước hắn rơi xuống Thủy Vân Lan cũng là bị nện vào dưới mặt đất, không động tĩnh nữa.

“Toàn... Bộ... Đi... Chết.. Đi!!”

Cùng với một tiếng gầm nhẹ âm trầm giống như đến từ địa ngục, đã đem chỉ có hai người có thể đối với hắn tạo thành uy hiếp giải quyết Tuyệt Thiên lại sôi trào nổi lên sát tâm mãnh liệt, hắn giơ lên tử lôi trường thương trong tay, thân thương ánh sáng tím đột nhiên lóe lên, bầu trời xa xôi vừa mới trở nên trong sáng, trong khoảnh khắc lại u ám, hơn nữa so với vừa rồi còn muốn âm u hơn, liền giống như hoàng hôn bỗng nhiên đánh xuống.

Ngay sau đó xuất hiện từng cái lốc xoáy màu tím che kín bầu trời, mà là một – chỉ có một lốc xoáy màu tím, mà một cái này, phạm vi lại đạt tới trình độ bao phủ toàn bộ Nam Hoàng Tông.

“Hãy!”

Cánh tay Tuyệt Thiên trầm xuống, một đạo sét trắng kien vô cùng từ trời bạo kích xuống, đánh thẳng mặt đất.

Rắc!!

Nếu nói lúc trước lôi điện công kích của Tuyệt Thiên là đều đều phạm vi lớn lôi điện đánh thẳng, mà lôi điện lần này, thì là lấy thân thể Tuyệt Thiên làm trung tâm, hướng chung quanh khuếch tán lôi điện nổ đánh, rõ ràng, vị trí cách trung tâm càng gần, lực phá hoại của lôi điện càng là cường đại.

Tuyệt Thiên trọng thương ở tận khả năng giảm bớt lực lượng hao tổn, hắn đem điểm công kích tập trung đặt ở chung quanh bản thân, bởi vì cao thủ trong Nam Hoàng Tông đã cơ bản toàn bộ tụ tập nơi đây, muốn hợp lực vây công hắn. Gặp phải cường địch như thế, ở lúc Nam Hoàng Tông gặp phải nguy nan như thế, lại có ai còn có thể đặt mình ở ngoài, không để ý. Một đạo lôi điện trắng kien đến cực điểm như từ trên trời nện xuống một cây cột sáng màu tím, sau khi rơi xuống đất, một cái lôi điện sáng màu tím đầy trời lan tràn mà đi, không bao lâu, một màn hào quang nửa vòng tròn màu tím che kín toàn bộ Nam Hoàng Tông,

thế giới bên trong màn hào quang hoàn toàn biến thành thế giới màu tím, lực lôi điện cuồng bạo ở trong đó tung hoành tràn ngập, phá hư cùng cắn nuốt tất cả trong đó.

Xa xôi trên không nhìn lại, một cái hình tròn quy tắc lóe ra lôi quang màu tím xuất hiện ở phía trên đại địa, mà chỗ Nam Hoàng Tông bị hoàn toàn bao phủ trong đó. Trang viên thật lớn kia ở trong màu tím nuốt hết biến mất không thấy.

378. Chương 377: Lôi Thần Phụ Thể.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 377: Lôi thần phụ thể.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Không quá lâu, lôi quang bành trướng đến cực hạn kia bắt đầu giảm nhỏ, chẳng qua thời gian giữa vài cái hô hấp liền rất nhanh tan đi, phía trên đại địa vẫn như cũ lưu lại chung quanh lôi điện lực rung động “tư tư”, cũng có nhiều chỗ mặt đất đã bị đánh thành màu đen. Trong phạm vi toàn bộ Nam Hoàng Tông, không còn có một người là đứng thẳng, những người có thực lực cực cao, hợp lực tại trong lần thứ hai lôi điện đánh sâu vào giáng xuống dưới này đã không đủ một phần mười, nhưng cũng không một ai đầy đủ, toàn bộ bị thương hoặc nhẹ hoặc nặng. Bọn họ bị lôi điện lực đánh vào đánh ngã ở trên mặt đất, toàn thân trên dưới đều là chặt vật vô cùng.

Máu tươi của cánh tay trái vẫn như cũ đang không ngừng nhỏ xuống, đau đớn đến xương kia chưa từng có dừng lại qua. Nhưng tứ chi đau nữa, cũng so ra kém mấy lần tức giận muốn bùng nổ trong lòng hắn. Cho dù ở tại thần giới, hắn cũng là một trong bát thần tướng thủ hạ của thần đế người gặp người e ngại, uy phong bất diệt, cả đời chiến đấu vô số, có thắng có bại, lại chưa bao giờ bị trọng thương hôm nay như vậy. Mà nay ở Thiên Thần đại lục nhân loại nhỏ yếu sinh tồn, hắn vậy mà ở trong tay nhân loại mất đi một cánh tay.

Đối với giờ phút này trong lòng hắn bị lửa giận cùng khuất nhục hoàn toàn tràn ngập mà nói, nơi này phải hay không cất dấu Hắc Dự công chúa đã không quan trọng nữa, thậm chí, hắn đã quên chính mình vì cái gì xuất hiện ở nơi này. Hắn, thậm chí dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất giết hết mọi người nơi này...

Nhìn phía dưới nhân loại vẫn như cũ không có mất đi sinh mệnh, sát tâm của Tuyệt Thiên không có biến mất lại tìm được cửa phát tiết, hắn thở dốc nhẹ một hơi, dùng thanh âm than nhẹ trầm thấp như ác quỷ chậm rãi thì thầm: “Địa ngục... đang chờ các người...”

“Lôi - Hồn - Địa - Ngục - Phá!”

Năm chữ này, hầu như trở thành thanh âm cuối cùng toàn bộ người Nam Hoàng Tông trong cuộc đời may mắn còn sống nghe được.

Thân thể Tuyệt Thiên biến thành màu tím, trong tay hắn tử quang vờn quanh kia, cả thân trường thương tối đen cũng biến thành màu tím... Chậm rãi, thanh trường thương kia vậy mà lại đang lấy tốc độ mất thường có thể rõ bành trướng, bành trướng nữa, dần dần, bành trướng đến dài mười thước, lại dài đến hơn mười thước, lại dài đến mấy chục thước.

P phía trên thân thương, lôi điện qua lại kia càng thêm cuồng bạo hắn lên, như trời sụp đổ lực lượng khủng bố cùng bóng ma cũng bao phủ đại địa. Không khí ngừng lưu động, cát bụi bị giương lên đầy trời kia đã ở dưới cổ uy áp này bị áp chế gắt gao, không thấy một chút nào nữa.

Trăm thước!

Thương màu tím kia đã dài tới trăm thước, độ thô thân thương, cũng đã vượt qua thân thể Tuyệt Thiên. Hắn mang theo cười lạnh tàn nhẫn nhìn dưới người những nhân loại trợn to hai mắt hoảng sợ này, một tay dính chặt thân thương, kéo cây thương to lớn trăm mét đột nhiên nện hướng mặt đất.

Oành!!!!

Thân thương rơi xuống đất, đại địa sôi trào. Thế giới chung quanh bị màu vàng đầy trời che đầy. Đất, bị nhấc lên cao chừng mấy chục thước, toàn bộ Nam Hoàng Tông, kiến trúc phế tích có lẽ còn còn lại này đã ở giờ khắc này hoàn toàn hóa thành bụi, không còn có một tia chỗ hoàn hảo.

Liên miên vài dặm Nam Hoàng Tông mặt đất cũng cùng giảm xuống mấy chục thước. Tuyệt Thiên một kích này - hủy diệt đại địa!

Đá vụn, thi thể vụn, vũ khí vỡ nát, cát bụi... chúng toàn bộ bị giương cao lên, tạm thời cấu thành nguyên tố trần ngập không gian chung quanh, sau khi khiến bọn chúng đạt tới bị giơ lên điểm cao nhất, sau khi ngăn ngửi dừng lại, lại lấy tốc độ khác nhau hạ xuống, rơi về mặt đất.

Lúc cát đá cát bụi hạ xuống, người của Nam Hoàng Tông đã bị toàn bộ chôn ở dưới đó, gương mặt nhìn lên, vết thương trải rộng trên mặt đất rốt cuộc không nhìn thấy bất luận dấu vết kẻ nào tồn tại, chỉ có một ít quần áo rách nát ở trong gió rất nhỏ thông thả lắc lư qua lại.

Đại địa sôi trào, đảo điên, toàn bộ Nam Hoàng Tông liền như vậy bị lật từng cái. Không chỉ có toàn bộ Nam Hoàng sơn trang bị hủy, toàn bộ người của Nam Hoàng Tông, hoặc sống hoặc chết đều bị thật sâu chôn ở dưới đất, liền ngay cả vách núi vô cùng cứng rắn quanh Nam Hoàng Tông kia, dung hợp vô số cơ quan tinh diệu trí tuệ người đời Nam Hoàng Tông, bao gồm khối độc thủy ngọc phạm vi siêu lớn kia, toàn bộ biến mất vô tung vô ảnh.

Một trong các thế lực cường đại nhất Thiên Thần đại lục - lãnh địa Nam Hoàng Tông, liền như vậy hoàn toàn hóa thành phế tích.

Mà tạo nên tất cả cái này vẹn vẹn là một người... Không, hẳn không phải một nhân loại, mà là một vị thần, một vị thần đến từ Thiên Thần đại lục. Hắn dùng tất cả chỗ vừa mới tạo nên, rung động chứng thật người cùng thần chênh lệch to lớn ra sao.

Sá...

Sá...

Sá...

Cây thương khổng lồ vừa mới nện ra một kích kinh thiên kia đã khôi phục kích thước cùng tư thái vốn có của nó, thân Tuyệt Thiên di động trên không, ngạo nghễ nhìn xuống đất đại dưới thân đã hoàn toàn hoang phế. Thân thể vốn cao lớn của hắn giờ phút này hơi hơi cong lại, trong miệng, không ngừng phóng ra thổ dốc ồ ồ. Chỗ đứt của cánh tay trái, giọt máu vẫn như cũ đang chảy. Một kích vừa rồi, cũng đã là lực lượng cực hạn trạng thái lúc này của hắn có thể phóng ra, hậu quả trực tiếp nhất, là làm cho vết thương nghiêm trọng vốn là không đi cố ý khép lại vỡ ra.

Nhưng... thật không ai còn sống sao?

Trong kịch liệt thổ dốc Tuyệt Thiên bỗng nhiên ngẩng lên, nhìn về phía phía tây của mình. Không trung nơi đó, không biết nơi nào xuất hiện hai bóng người. Bởi vì cách nhau quá xa, hắn thoáng nhìn, chỉ có thể nhìn thấy hai cái điểm đen, nhưng hắn còn chưa kịp đi dõi mắt nhìn, trên mặt liền chợt xuất hiện rung chuyển kịch liệt.

Khí tức của Hắc Dực công chúa... Đó là một mục đích hắn đi vào Thiên Thần đại lục, khí tức của Hắc Dực công chúa!

Thân thể hắn thẳng lên, khẽ nhoáng lên một cái, thân thể vốn phải thoát lực kia bạo nhiên bắn ra, bắn thẳng đến phía tây, chẳng qua trong nháy mắt thời gian, hắn liền đứng ở ngoài hơn mười thước hai bóng người kia, ánh mắt tùy ý đảo qua Diệp Vô Thần, gắt gao dừng lại ở trên người Đồng Tâm. Sau kinh ngạc

ngắn ngủi, hần từ khí tức thấy được trong tay nàng nắm chặt, vền vền lộ ra một thanh đoản nhận màu đỏ, mây trầm xuống, thấp giọng nói: “Hắc Dực công chúa.. Ta rốt cuộc tìm được người rồi”.

Diệp Vô Thần: “...”

Đồng Tâm: “...”

Đại địa sôi trào rốt cuộc đem bọn họ bức đi ra. Mà cho dù không có một kích vừa rồi của Tuyết Thiên, đây cũng đã là thời khắc bọn họ xuất hiện. Nam Hoàng Tông lấy trung tâm nơi hủy diệt làm đại giới trên diện rộng suy yếu thực lực của Tuyết Thiên, cũng làm cho hần đứt đi một tay, lấy trạng thái lúc này của Tuyết Thiên, thực lực hoặc là ngay cả một phần mười trạng thái bình thường cũng không bằng.

Nhưng một phần mười này, vẫn như cũ là cực kỳ đáng sợ, vừa rồi khi Tuyết Thiên di động tốc độ nhanh mạnh tuyệt luân kia cùng uy áp vẫn như cũ trầm trọng như núi làm cho Diệp Vô Thần nhướng mày không thể sát kích thích một chút.

“Thuộc hạ bát thần tướng chi nam chúc Tuyết Thiên... Hắc Dực công chúa, thần đế bệ hạ nói người đã mất trí nhớ, tất nhiên đã không nhớ rõ ta... Sá... Sá... Vậy xin thứ cho thuộc hạ vô lễ, hôm nay vô luận như thế nào, thuộc hạ cũng phải mang Hắc Dực công chúa trở về!”

Ba năm trước Lục Thiên chết cho hần cảnh kì thật sâu, hần không có ý đồ khuyên phục Đồng Tâm, mà là hít sâu một hơi, điều chỉnh tốt chỗ thần lực đã không còn mấy, không hề do dự, xoay thân thể hướng Đồng Tâm xông thẳng mà đi.

“Đồng Tâm...”

Một cỗ lực lớn ôn nhu đem Diệp Vô Thần hướng phía sau xa xa đẩy đi ra, thân thể Đồng Tâm vẽ ra một đạo hắc tuyến chợt lóe mà qua, trong hắc tuyến, lại bí mật mang theo một đạo vết đỏ tinh tế, chợt vạch hướng thân thể Tuyết Thiên.

Thấy Hắc Dực công chúa quả nhiên không lưu tình chút nào ra tay với hần, Tuyết Thiên cũng không ngoài ý muốn, thét lớn một tiếng, trường thương quay một vòng, nhìn không nhìn công kích của Đồng Tâm một cái, thẳng tắp nện hướng thân thể nàng.

Một cỗ kinh phong cuộn cuộn đập vào mặt mà đến, Đồng Tâm không né không tránh, Thiên Phật Nhận đâm thẳng mũi thương mà đi... Sau một tiếng tiem minh giống như kim loại va chạm chói tai, lôi quang đột nhiên lóe lên, hai người đồng thời rút lui về phía sau, cách xa nhau mấy chục thước xa xa nhìn nhau.

Đình!

Phía trên mũi thương tử lôi trường thương kia, bỗng nhiên vỡ ra mấy đạo hoa văn nhỏ rất nhanh lan tràn, sau một tiếng vang nhỏ, một khối nhỏ bé giống kim loại từ mũi thương rơi xuống. Trên mũi thương, nhất thời xuất hiện một cái lỗ hổng thật nhỏ.

Mà tay Đồng Tâm đang run rẩy, giữa khe hở, một tia vết máu lạnh yên chảy ra, nhỏ đến trên Thiên Phật Nhận.

“Quả nhiên như thế... Hô... Hô... Hắc Dực công chúa, trăm năm trước, lực lượng của ngươi vốn không thua ta, hiện tại lại giảm xuống đến tình trạng như thế...” Vũ khí hư hao rất nhỏ, Tuyết Thiên không có thất kinh, thái độ vốn ngưng trọng cũng thoáng hòa hoãn, trở nên khí định thần nhàn. Hần banh thẳng thân thể, bình thần nói: “Thuộc hạ mặc dù tất cả không muốn đối với Hắc Dực công chúa tạo thành thương tổn, nhưng lệnh của thần đế không thể trái, hôm nay, thuộc hạ phải mạo phạm, ngày sau trí nhớ cùng lực lượng của công chúa khôi phục, thuộc hạ cam chịu bất cứ trách phạt”.

Diệp Vô Thần bị Đồng Tâm dùng lực lượng nhu hòa đưa đến ngoài trăm mét, di động thân phía trên trời cao, im lặng nhìn bọn họ quyết đấu. Vừa rồi Đồng Tâm cùng Tuyết Thiên thử giao thủ, hần thấy rõ ràng, dưới chợt nhìn, đó là một loại trạng thái thể lực ngang nhau, mà thực tế, cũng có thể là như thế. Bị Nam Hoàng Tông dùng hai tám con bài chưa lật hộ tống đánh trúng, lực lượng tán loạn cộng thêm trọng thương, chỉ còn lại có một cánh tay, lại liên tiếp phóng ra lực lượng kinh thiên hải địa thật lớn, thực lực lưu lại lúc này của hần, đại khái cùng Đồng Tâm ngang hàng.

Nhưng vì sao, hắc hiện tại lại biểu hiện chắc chắn như thế... Chẳng lẽ, hắc còn có con bài chưa lật chưa dùng ra?

Lòng Diệp Vô Thần lập tức trở nên trầm trọng, ánh mắt gắt gao theo dõi phía trước, không có hơi dè dặt.

Thân thể Tuyệt Thiên giãn ra, chậm rãi nói: “Không biết Hắc Dực công chúa còn từng nhớ rõ, thực lực đến loại trình độ này của chúng ta, loại bản mạng cấm kỹ thuộc mỗi người kia cũng sẽ tự động thức tỉnh. Hắc Dực công chúa có riêng cấm kỹ là ‘Hắc Dực Thuần Ngục Sát’, lời đồn là do dưới oán hận cùng phần nợ bành trướng tới đỉnh điểm phối hợp Thiên Phật Nhận phóng thích mà ra, có thể trong một cái chớp mắt giết thần giết ma, Hắc Dực công chúa mặc dù chưa bao giờ sử dụng qua, nhưng kỹ năng khủng bố này liệt vào thần giới ba đại thần cấm kỹ mạnh nhất, uy lực của nó nhất định làm cho thần ma kinh hãi. Mà thần cấm kỹ sở dĩ xưng là cấm kỹ, là vì nó sau mỗi lần vận dụng, tất chịu trừng phạt phản phệ, liền như Hắc Dực công chúa nếu như ngày đó vận dụng Hắc Dực thuần ngục sát, lực lượng toàn thân sẽ bị trong nháy mắt hoàn toàn rút sạch, cũng ít nhất hôn mê lâu nửa ngày. Mà thần cấm kỹ của thuộc hạ... ừm là...”

“Lôi - Thần - Phụ - Thế!!”

Không khí trầm lặng bốn chữ từ trong miệng Tuyệt Thiên chậm rãi phun ra, lúc một chữ cuối cùng hạ xuống, tử quang mệnh môn kia lại từ trên người Tuyệt Thiên bạo bắn mà ra.

Phành!

Lực lượng, lôi điện hỗn loạn rít gào, lấy thân thể Tuyệt Thiên làm trung tâm như bạo phong tuôn ra mà đi, áo giáp màu tím trên người Tuyệt Thiên kia đã rách nát không chịu nổi bị trong nháy mắt giải ra, bay về phía phương xa. Đồng Tâm vô ý thức vươn tay chắn trước người chính mình, nhưng thân thể xinh đẹp nhỏ nhắn vẫn như cũ bị gió năng lượng khó chống cự đánh sâu vào liên tiếp rút lui, vẫn bị đẩy tới ngoài mấy chục thước mới gian nan ổn định, tay phải nắm Thiên Phật Nhận kia cũng lặng yên nắm chặt.

Mũ giáp của Tuyệt Thiên biến mất, chiến giáp biến mất, liền quần áo trong chiến giáp cũng bị toàn bộ vỡ nát, trên người, chỉ có lưu có một vật che đậy, phía trên chân phải còn mang chỉ một cái giày chiến màu tím vẫn còn tính hoàn hảo. Tóc đen dài lưng lưng rối tung ở trên đầu, làn da lỗ lổ từng khối như đúc kim loại một tầng cương thiết, trên đó, thì trải rộng từng đạo vết vạch, tuy rằng không sâu, nhưng như mạng nhện. Đây là hắc bị khối Thủy ngọc thí thần thuần thứ nhất của Nam Hoàng Tông trong khi ngay mặt lưu lại thương vết khắp cả người.

Bất mất nhất là, toàn thân phía trên hắc, bao gồm tóc hắc, trường thương trong tay hắc, đều bị quay chung quanh ở dưới một tầng ánh sáng tím nồng đậm, liền ngay cả cặp kia mắt của hắc, cũng phóng thích hào quang màu tím làm cho người ta sợ hãi.

379. Chương 378: Bị Thương Nặng! Thiên Địa Liệt!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 378: Bị thương nặng! Thiên Địa Liệt!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lòng Diệp Vô Thần trầm một chút, sau khi thật dài thở phào nhẹ nhõm mới tĩnh tâm xuống. Tuyệt Thiên lúc này so với vừa rồi tựa như hoàn toàn thay đổi một người, thực lực, khí thế của hắc, lại giờ khắc này điên cuồng bành trướng.

Hắn muốn Tuyết Thiên chết, hắn phải chết. Bởi vì nếu Tuyết Thiên không chết, chết liền sẽ là hắn, Đồng Tâm sẽ bị mang đi, Ngưng Tuyết sẽ không có gì dựa vào... Hắn kiên trì cùng tất cả có được, cũng toàn bộ trở thành bọt nước.

Đây là một hồi chiến đấu thua không dậy nổi.

Ngay tại vừa rồi, lúc hắn còn tưởng rằng sự tình so với chính mình dự liệu muốn thuận lợi một ít, Tuyết Thiên lại bỗng nhiên cho hắn một kinh hãi, một cái ngạc nhiên vui mừng gần như tuyệt vọng.

“Hắc Dực công chúa, sau khi Lôi Thần Phụ Thể, Tuyết Thiên ta đem nguyên một tháng không thể vận dụng thần lực gì, nhưng kể tiếp trong suốt một ngày, lực lượng ta đều tăng lên gấp ba.... Tuy rằng, hiện tại ta cho dù có Lôi Thần Phụ Thể trạng thái trong người cũng không bằng toàn lực, nhưng để đem người mang về Thần Chi đại lục... Vậy là đủ rồi! Hôm nay, ta đã trả giá quá lớn, vô luận như thế nào cũng phải đem người mang về!”

Lôi Thần Phụ Thể, tăng gấp ba lực lượng... Thực lực chênh lệch lớn đến hoàn toàn không thể vượt qua.

Đồng Tâm phải lấy cái gì đi đánh bại hắn?!

“Đồng Tâm... Không nên bị thương” Diệp Vô Thần nhìn bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại kia của Đồng Tâm, dụng tâm lời nói nhẹ nhàng. Tiếng lòng hắn thông qua liên hệ linh hồn giữa bọn họ rơi vào trái tim Đồng Tâm. Ánh mắt Đồng Tâm nhẹ nhàng chuyển về phía sau một chút, vừa mới có chút một chút rung chuyển trong lòng bỗng nhiên bình tĩnh xuống.

Tuyết Thiên động trước, thân thương vung, bốn đạo từ trên thân thương vấy ra lôi điện thô to bắn thẳng đến thân thể Đồng Tâm, thân hình Đồng Tâm khẽ nhoáng lên, bốn đạo lôi điện toàn bộ sát bên người mà qua, ở lúc nàng tránh đi đạo lôi điện thứ tư, Tuyết Thiên cũng đã ép tới trước người, trường thương tùy ý vụt một cái... Đồng thời như thế, bốn đạo lôi điện thế đi không giảm, trong đó một đạo chuẩn xác không lầm oanh kích ở trên người Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần thân thể hoảng động rất nhỏ một chút, sau đó như trước không nhúc nhích như vậy nhìn vị trí Đồng Tâm.

Thương!

Đoản nhận nhỏ hẹp đè trường thương tử quang lập lòe, sau giằng co cực kỳ ngắn ngủi, trên mặt Đồng Tâm bỗng nhiên trở nên tái nhợt, Thiên Phật Nhận trong tay rời tay xa xa bay ra, không biết rơi xuống đến nơi nào, thân thương cũng chính trúng trước ngực Đồng Tâm, thống khổ bên trong, nàng không có cứng rắn kháng cự, mượn lực lui về phía sau, ở trong lui phía sau triệt tiêu đại lực trầm trọng, trong lòng ngực, hỗn loạn mấy hồi muốn nổ mạnh, tầm mắt cũng ở trong khoảng thời gian ngắn trở nên mơ hồ.

Sai một ly liền đủ để định thắng bại, mà chênh lệch lực lượng gấp ba... Đó là chênh lệch thực lực thật lớn đến hoàn toàn không thể vượt qua! Đối mặt Tuyết Thiên, Đồng Tâm liền như đối mặt Lục Thiên ba năm trước đây vẫn chưa dùng ra toàn lực, căn bản ngay cả năng lực chống đỡ cũng không có.

“Hắc Dực công chúa, thuộc hạ mạo phạm...” Thanh âm của Tuyết Thiên ở trong gió kích động, theo thân thể hắn rất nhanh tới gần, uy áp vô cùng trầm trọng kia cũng ép hướng thân thể Đồng Tâm. Đồng Tâm vừa mới ổn định thân thể, Tuyết Thiên tựa như bóng đi theo, trường thương vung, đồng thời vẽ ra ba đạo hình cung màu tím. Đồng Tâm toàn bộ tránh thoát, thân thể đột nhiên xông, lấy Thiên Phật Nhận vừa mới thu hồi tận dụng mọi thứ đâm hướng lỗ hổng Tuyết Thiên khi thu trường lộ ra một cái chớp mắt kia...

Oành! Oành! Oành!

Mặt đất lại bị lôi điện lực màu tím vẽ ra ba đạo dấu vết đáng sợ, trên không, Đồng Tâm không ngừng biến ảo vị trí người, cắt hướng thân thể Tuyết Thiên. Nàng cao không bằng một nửa Tuyết Thiên, hình thể lại không thể đánh đồng, nhưng giữa binh khí giao tiếp của bọn họ, chỗ năng lượng dẫn phát rung chuyển lại dẫn phát lần lượt đánh sâu vào tính tai nạn. Mặt đất dưới thân bọn họ theo thân thể bọn họ di động mà theo băng phôi giờ lên, cát bụi đầy trời.

Tê!

Thiên Phật Nhận của Đồng Tâm lại một lần nữa rời tay, thân thể cũng bị đánh ra ngoài trăm mét, trên tay phải, vài đạo vết rách khắc ở lòng bàn tay tuyết trắng, chảy ra giọt máu đưa bàn tay nhuộm đỏ non nửa.

Nàng không có cơ hội thở dốc cho chính mình, tay phải một chiêu, Thiên Phật Nhận lại bay trở về trong tay, nghiêng hướng về phía Tuyết Thiên đang thẳng hướng hấn mà đến. Mục đích của Tuyết Thiên chỉ có một... Hấn không dám thật sự xúc phạm tới Đồng Tâm, mà là sử dụng công kích nàng có thể thừa nhận được, chậm rãi làm cho nàng mất đi năng lực phản kháng.

Thân thể hai người còn cách rất xa, trong mắt Đồng Tâm bỗng nhiên lóe lên một chút hắc mang. Đột nhiên, ánh sáng chung quanh tắt hết, trong tầm mắt, trừ bỏ bóng tối, rốt cuộc không nhìn thấy cái gì khác.

Không gian hắc ám tuyệt đối!

Bóng tối bỗng nhiên mà đến làm cho Tuyết Thiên ở trong kinh ngạc ý thức xuất hiện một cái chỗ trống trong chớp mắt, mà một chút ánh sáng lạnh đã ở trong nháy mắt này đâm vào ngực trái hấn. Nhưng, Thiên Phật Nhận không gì không phá được kia lại chỉ đâm vào một đoạn nhỏ ngắn ngủn, khó tiến thêm nữa.

Mà ngay lúc không gian hắc ám hình thành, vẫn không hề động Diệp Vô Thần bỗng nhiên bằng tốc độ nhanh nhất hướng bên này bay tới.

Bên tai Đồng Tâm truyền đến một tiếng nổ vang nặng nề, trong ầm ầm, thân thể nàng bị Tuyết Thiên phản kích thật mạnh đánh trúng, như một đạo lưu tinh màu đen rơi xuống nền hướng mặt đất, không gian hắc ám tuyệt đối đã ở giờ khắc này chậm rãi tan đi, ánh sáng, nhanh chóng thay thế được bóng tối.

Trên ngực trái của Tuyết Thiên nhiều hơn một miệng vết thương thật nhỏ, lại đâm rất sâu, hấn cúi đầu liếc miệng vết thương một cái, vừa muốn cúi người, bỗng nhiên trong lòng mãnh liệt sinh cảnh giác, hoàn toàn là theo bản năng, hấn đột nhiên xoay người, đưa trường thương tử lôi của hấn chắn ngang trước người.

Một khắc xoay người kia, đồng tử trong hấn hiện là hào quang màu vàng đâm hấn trong chớp mắt.

“Thiên - Địa - Liệt!!”

Thân kiếm kim mang lóng lánh theo tiếng quát trầm thấp của hấn đánh xuống, một khắc thân kiếm màu vàng cùng thân thương màu tím va chạm kia, một đạo kim mang từ chỗ giao tiếp phóng lên cao, bắn thẳng đến bầu trời.

Ở dưới Đồng Tâm phóng thích không gian hắc ám tuyệt đối che đây, Diệp Vô Thần lấy hương hương không gian lực ở dưới Tuyết Thiên không hề phát hiện thuận di đến phía sau hấn, đối với không môn đại lộ phía sau lưng hấn bỏ ra chiêu thứ nhất của Trảm Tinh Kiếm này: Năm đó từng một kiếm bổ gãy Trảm Phong Dao, bổ đứt thân thể Phong Triều Dương – Thiên Địa Liệt!

Thần, không phải dễ dàng chết như vậy, làm cho Diệp Vô Thần không thể không khiếp sợ là, ở dưới hai tầng hiệu quả không gian hắc ám tuyệt đối che đây cùng không gian thuận di lực đánh bất ngờ, Tuyết Thiên vẫn như cũ chuyển thân thể qua, lấy vũ khí chắn trước người hấn.

Trảm Tinh Kiếm dừng ở phía trên trường thương, gắt gao nên ở nơi đó. Đồng tử mắt Diệp Vô Thần co rút lại, răng nanh gắt gao cắn chặt, Tuyết Thiên lại gắt gao cắn răng, đem toàn bộ lực lượng đều rót vào phía trên song chưởng. Ánh mắt hai người xuyên qua Trảm Tinh Kiếm cùng tử lôi trường thương va chạm cùng một chỗ, thời gian, cũng giống như từ giờ khắc này trở nên cực thông thả. Trong mắt Diệp Vô Thần là kiên quyết cùng hung ác, Tuyết Thiên thì càng nhiều là kinh ngạc.

Một tiếng rít gào tuyệt vọng của lôi điện từ chỗ giao tiếp vang lên, sau khi hai giây giằng co, ở trong đồng tử mắt kịch liệt co rút lại của Tuyết Thiên, kiếm quang của kim kiếm kia càng lúc càng mãnh liệt xuyên qua thân thương, đem tử lôi trường thương của hấn từ giữa bổ thành hai nửa, sau đó thể như chẻ tre phách chém xuống....

Nhân loại bị hấn hoàn toàn bỏ qua này, vừa rồi lại gây cho hấn một cái sợ hãi chớp mắt tử vong sát bên người mà qua. Mà kim kiếm trong tay hấn gây cho hấn uy áp trầm trọng, lại làm cho hấn kinh hãi không hiểu.

Tê...

“A A A A A...!”

Ở dưới Diệp Vô Thần cùng Tuyệt Thiên va chạm ánh mắt cùng trong miệng Tuyệt Thiên điên cuồng hét giống như tuyết vọng kia, Trảm Tinh Kiếm kia bỏ ra “Thiên Địa Liệt” mang theo uy áp bá đạo tuyết luân ép hướng Tuyệt Thiên, uy lực cùng khí thế vô cùng thuộc loại cấm kỵ khí kia đem không khí quanh mình gần trăm mét đều đánh văng ra, tại mảnh không gian màu hình thành một chỗ chân không, mà đạo kim mang khủng bố kia, cuối cùng lấy một loại tốc độ mắt thường khó có thể phát hiện hướng trước ngực Tuyệt Thiên bổ điên cuồng mà đi, chỗ kim mang đến, không gian giống như mặt hồ phẳng lặng bị ném xuống một khối đá lớn, tạo nên từng trận gợn sóng, làm cho mảnh không gian này nhìn qua đều là cực độ vặn vẹo.

Vô thanh vô tức, đạo kim mang khủng bố kia ở ngực Tuyệt Thiên nổ tung, ở trong kim mang bạo bắn, Trảm Tinh Kiếm lấy tư thái nghiêng dừng hình ảnh ở trước người Tuyệt Thiên, mũi kiếm bị kim mang che đầy kia một nửa bổ trảm ở trên mặt hắc, một nửa dừng ở trước ngực hắc.

Kim mang nổ tung, lực lượng cuồng bạo thuộc về Trảm Tinh Kiếm kia hướng chung quanh bốn phía mà đi, thân thể Tuyệt Thiên ở giữa một tiếng kêu gào đình tại như óc thê lương thê thảm, như một quả đạn pháo bắn ra bay đi ra ngoài, một đạo đường máu từ hắc thân thể rải xuống, ở giữa không trung xuất ra một đường hình cong màu máu thật dài.

Thiên Địa Liệt, được xưng ngay cả trời đất cũng có thể một kích đánh vỡ...

Trảm Tinh Kiếm trong tay đã thu hồi kim mang của nó, Diệp Vô Thần phiêu phù ở vị trí phía trước, rằng nghiêng chặt, cái trán đã bị mồ hôi lạnh ướt nhẹp. Một cái “Thiên Địa Liệt”, lực lượng trong cơ thể hắc thiếu hụt hơn phân nửa, một chút cảm giác suy yếu xuất hiện ở trên người. Hắc nắm chặt Trảm Tinh Kiếm, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vị trí Tuyệt Thiên rơi xuống đất.

Năm đó, một kiếm này hầu như là không chút nào cố sức đồng thời đem thân thể Phong Triều Dương cùng Trảm Phong Dao của hắc cắt thành hai nửa, thực lực thần cấp, ở trước nghịch thiên oai của cấm kỵ khí có thể nói không chịu nổi một đòn. Mà nay, cũng là một chiêu Thiên Địa Liệt, hắc bổ chặt đứt vũ khí của Tuyệt Thiên, bổ trúng thân thể hắc, nhưng không có đem thân thể hắc cắt thành hai đoạn. Hắc, dùng thương của hắc, còn có thân thể hắc, cứng rắn kháng cự được chiêu “Thiên Địa Liệt” này.

Bởi vì hắc không phải người, mà là thần.

Một đạo đường máu trên mặt đất rải thành, toàn bộ thuộc về Tuyệt Thiên. Tuyệt Thiên bị “Thiên Địa Liệt” đánh xuống trên mặt đất nằm úp sấp chừng mấy giây, mới chậm rãi đứng lên, vừa mới đứng dậy, thân thể lại mảnh liệt lao đảo, lại gục ở tại trên đất. Người trên mặt đất, trong khoảnh khắc bị nhuộm thành một mảng màu đỏ.

Trảm Tinh Kiếm không có trực tiếp đem hắc đánh chết, nhưng lực lượng này oanh kích ở trên người hắc cũng tuôn ra tới trong cơ thể hắc, ở trong cơ thể hắc hỗn loạn va chạm, thật lâu không có hoàn toàn tản đi, gây cho hắc một tầng lại một tầng nội thương cùng thống khổ càng ngày càng khó thừa nhận.

Mà khi hắc từ trên đất gian nan đứng dậy, trước người hắc hơn một đạo khe rãnh màu máu. Đạo huyết câu kia từ cái trán hắc, xuyên qua vị trí giữa hai mắt nghiêng vạch xuống, vẫn vạch đến vị trí sườn trái của hắc. Huyết câu sâu cạn cũng không đều, nhưng hơn phân nửa vị trí sâu có thể thấy được xương, nhìn qua cực kỳ đáng sợ. Mà càng đáng sợ, là con mắt của Tuyệt Thiên bị thống khổ cùng chọc giận thành màu đỏ.

Hắc lại một lần, ở trong tay một nhân loại bị trọng thương, hắc chẳng những bị thương thân thể hắc, còn đem bản mạng vũ khí của hắc từ trong đó chém đứt. Ngay tại một khắc kia bị thanh kim kiếm kia bổ trúng, ngay cả chính hắc đều nghĩ đến thân thể đã bị mở ra. Mà nếu không phải hắc vì có thể lấy tuyệt đối nắm chắc đem Hắc Dực công chúa mang về Thần Chi đại lục mà vận dụng thần cấm kỵ của hắc “Lôi Thần Phụ Thể”, hắc chút không nghi ngờ, thân thể hắc cũng sẽ giống thương của hắc giống nhau bị trực tiếp bổ làm hai nửa, giống ba năm trước đây Lục Thiên giống nhau táng thân Thiên Thần đại lục.

380. Chương 379: Nghĩa Vô Phản Cố

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 379: Nghĩa vô phản cố

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Người kia, khí tức hần rõ ràng nhỏ yếu đến căn bản cái gì cũng không phát hiện được, khi mà hần công kích chính mình, toàn bộ lực lượng đều đến nơi đó....

Ánh mắt Tuyệt Thiên lập tức tập trung ở phía trên kim kiếm trong tay Diệp Vô Thần chưa thu hồi, khóe miệng lộ ra một chút tàn khốc lạnh như băng: “Thì ra... Dĩ nhiên là Trảm Tinh Kiếm... Năm đó Nam Hoàng lưu lại, cũng chỉ có nhân loại các ngươi mới có thể sử dụng Cấm Đoạn Chi Kiếm... Sá... Sá... Nhưng thực lực ngươi thật sự quá yếu, vũ khí nghịch thiên như thế, ở trong tay ngươi lại chỉ có thể phóng ra uy lực buồn cười như thế... Ngươi, chịu chết đi!!”

Cấm Đoạn Khí đến tột cùng có bao nhiêu cường đại? Người của Thiên Thần đại lục chỉ có thể từ trong lời đồn thượng cổ xa xôi như có như không đoán cùng khát khao, mà người của Thần Chi đại lục lại rõ ràng biết uy lực chân chính của chúng nó khủng bố bậc nào. Diệp Vô Thần lấy Trảm Tinh Kiếm chém ra Thiên Địa Liệt đem Tuyệt Thiên trọng thương, ở trong miệng Tuyệt Thiên thế nhưng chỉ bị khinh thường gọi “uy lực buồn cười”...

Khí thể của Tuyệt Thiên so với vừa rồi giảm xuống chừng hơn một nửa, nhưng vẫn như cũ muốn rõ ràng ép quá Đồng Tâm, hần ngưng tụ thần lực đem trên dưới toàn thân toàn bộ miệng vết thương của mình phong tỏa, ở trong cười lạnh âm trầm, liên tiếp bảy đạo tia chớp màu tím đậm dọc theo quỹ tích khác nhau bắn về phía chỗ vị trí Diệp Vô Thần.

Mà ở một cái chớp mắt hần phóng ra lôi điện kia, công kích của Đồng Tâm cũng đuổi sát mà đến, ánh sáng lạnh lăm lăm Thiên Phật Nhận thẳng lấy cổ của Tuyệt Thiên.

Tuyệt Thiên mất một tay, toàn thân trên dưới miệng vết thương lớn nhỏ vô số kể, mà sau khi đã thừa nhận một cái “Thiên Địa Liệt” của Diệp Vô Thần, lại chịu trọng thương này, lúc này, hần ngoại trừ phải chịu được đau nhức khắp cả người, cảm giác áp lực trầm trọng kia cũng giống như có tòa núi lớn đặt ở phía trên đỉnh đầu hần, trên hành động hiện ra cản trở rõ ràng, lực lượng lại suy giảm lớn, đánh mất trường thương, hần cũng cùng cấp lại lần nữa đánh mất một bàn tay, lúc này đối mặt Đồng Tâm, hần cảm nhận được áp lực tăng thêm nhiều lần, bị dưới một hồi tấn công nhanh của Đồng Tâm, lại xuất hiện thời gian ngắn luồng cuống tay chân, lại cũng không được lúc trước thoải mái tùy ý như vậy, càng không rảnh lại đi cố kỵ Diệp Vô Thần.

Nhưng Tuyệt Thiên dù sao cũng là Tuyệt Thiên, hần cho dù bị lần lượt bị thương nặng, lần lượt suy yếu, lại liên tiếp mất đi cánh tay cùng vũ khí, hần vẫn như cũ là một trong bát thần tướng uy danh vang vọng Thần Chi đại lục, sau khi ngắn ngủi trầm trọng, Đồng Tâm lại bị lực lượng không gì sánh kịp của hần gắt gao áp chế, thế cục, vẫn như cũ đổ hướng về Tuyệt Thiên.

Lôi điện Tuyệt Thiên phóng ra toàn bộ oanh kích ở trên người Diệp Vô Thần, lực đánh vào kéo xuống, thân thể Diệp Vô Thần lui về phía sau mấy chục thước, khi thân thể hần dừng lại, hần vẫn như cũ trôi nổi ở nơi đó lẳng lặng theo dõi vị trí Đồng Tâm phương xa, trong lòng cảm giác lẫn lộn.

“Nam Nhi, ta bại rồi” Diệp Vô Thần than nhẹ một tiếng, buồn bã nói.

“Ô... Đó là thần cấm kỹ, là lực lượng cấm kỵ chỉ có năng lực khi đạt tới thần cấp mới có thể có được. Nếu hần không có sử dụng chiêu thần cấm kỹ kia mà nói, chủ nhân đã...”

“Thua chính là thua rồi, không có nếu mà” Diệp Vô Thần nhẹ nhàng lắc đầu. Tất cả, đều dựa theo kịch bản hần dự đoán trình diễn. Một tuần trước, hần dùng phương pháp cố ý bị Nam Hoàng Tông bắt đi thăm dò

rõ chỗ Nam Hoàng Tông. Sáng sớm hôm nay, hần cảm giác được Tuyết Thiên tiến đến, sau đó, hần mang theo Đồng Tâm lặng yên xuất hiện ở Nam Hoàng Tông, dùng khí tức của Đồng Tâm đem Tuyết Thiên dẫn tới nơi này, lại dùng lực lượng của mình tận khả năng đem lực lượng khí tức của Đồng Tâm che giấu. Theo đó, không có để cho hần chờ đợi lâu. Giao chiến hần hy vọng nhìn đến liền nổ ra, trận chiến đấu này bắt đầu so với hần tưởng tượng muốn sớm hơn, chấm dứt cũng so với hần đoán trước muốn nhanh hơn, như hần mong muốn, Nam Hoàng Tông bị buộc ra con bài chưa lật cuối cùng, lực lượng trăm ngàn đời lưu truyền xuống dưới đem Tuyết Thiên bị thương nặng, còn ngoài ý muốn đoạn đi một cánh tay của hần, ngay sau đó, Tuyết Thiên nổi giận không chút nào giữ lại thi triển thần uy của hần, đem toàn bộ nơi trung tâm Nam Hoàng Tông tiêu diệt - hoàn toàn tiêu diệt.

Toàn bộ tất cả đều là thuận lợi vậy, mà cuối cùng một cái bộ sậu, lại xuất hiện một cái dự toán lệch lạc trí mạng, Tuyết Thiên phóng thích thần cấm kị “Lôi Thần Phụ Thể”, khiến hần sau thuấn di chém xuống một chiêu “Thiên Địa Liệt” có thể như mong muốn. Tuyết Thiên, vẫn như cũ còn sống.

“Ồ...” Nam Nhi muốn an ủi hần, lại không biết nên nói cái gì. Qua hồi lâu, nàng dùng thanh âm rất nhỏ yếu ớt nói: “Chủ nhân, hần rất lợi hại... Chúng ta thực đánh không lại hần, người... Người trước né ra nơi này được không? Chỉ cần chủ nhân chạy thoát, hần nhất định tìm không thấy người, chờ qua hôm nay, hần nhất định phải trở lại Thần Chi đại lục, khi đó, tất cả liền...”

“Không cần nói nữa” Diệp Vô Thần rõ ràng ý tứ của Nam Nhi, cắt đứt lời nàng, lộ vẻ sâu thẳm nói: “Ta như thế nào có thể trốn... Ta như thế nào có thể cho phép... Đồng Tâm bị hần mang đi... Có thể nào cho phép!”

“Nhưng mà... nhưng mà ta sợ người gặp chuyện không may, hu hu... Chủ nhân, người nếu xảy ra chuyện, ta nên làm cái gì bây giờ...”

“...Ta không chết dễ dàng như vậy”.

“Nhưng mà... chủ nhân, người có nghĩ tới hay không, Thần Đế trong miệng Tuyết Thiên này, vô cùng có khả năng là phụ thân của Đồng Tâm, bọn họ nhất định sẽ không thương tổn Đồng Tâm, sau khi đem nàng mang về Thần Chi đại lục, ngược lại sẽ giúp nàng khôi phục lực lượng, giải trừ nguyên rủa, nói không chừng nàng về sau có thể lại trở về nơi này... Cho nên, chủ nhân, trước rời đi nơi này được không, hần là thần tướng thần giới, chúng ta thực không có cách nào đánh bại hần, ta không muốn chủ nhân gặp chuyện không may, không cần...” Nam Nhi thanh âm dùng hết sức mềm mại khỏ sở khuyên hần. Ở trên chuyện quan hệ đến an nguy tính mạng của Diệp Vô Thần, Nam Nhi sẽ luôn biểu hiện ra ích kỷ nhỏ nhỏ, nàng tình nguyện tất cả mọi người trên thế giới chết hết, cũng tuyệt đối không thể cho phép Diệp Vô Thần vứt bỏ tính mạng. Bởi vì tính mạng của nàng, tương lai của nàng, tất cả của nàng hiện tại đều đã cùng Diệp Vô Thần gất gao tương liên.

“Ta... Không thể! Cho dù là cha ruột của nàng, cho dù hần là đế vương chúng thần Thần Chi đại lục, cũng đừng muốn đem Tuyết Nhi cùng Đồng Tâm từ bên người ta mang đi... Tuyệt đối không thể!” Diệp Vô Thần cắn chặt răng, trong hai con ngươi cuộn cuộn như bầu trời đêm, đột nhiên phóng ra lãnh mang quyết tuyệt.

Trảm Tinh Kiếm trong tay ở trong kim mang tiêu tan biến mất, huyết cung màu đỏ xuất hiện ở trên một tay kia của hần.

“Chủ nhân... người... người vừa mới sử dụng ‘Thiên Địa Liệt’, căn bản không có đủ lực lượng bắn ra Phá Thiên Tiễn. Hơn nữa, cho dù có thể bắn ra Phá Thiên Tiễn... Phá Thiên Tiễn cần thời gian sức lực rất dài, trong khoảng thời gian này cũng đủ để cho Tuyết Thiên cảnh giác, hần cho dù chẳng qua đến đánh gãy, cũng nhất định có khả năng rất lớn tránh thoát đi...”

Diệp Vô Thần: “...”

“Chủ nhân, người đến tột cùng muốn làm gì?” Nam Nhi thấp thỏm bất an hỏi.

Diệp Vô Thần không có trả lời nàng, cầm Tai Ách Cung trong tay, vẫn không nhúc nhích trôi nổi ở nơi đó, hai nắm tay gất gao xiết chặt, hầu như muốn đem xương tay chính mình hung hăng niết gãy.

Đồng Tâm cùng Tuyết Thiên giao phong vẫn liên tục, một tia lại một tia máu từ khóe miệng Đồng Tâm tràn ra, nhưng vẻ mặt nàng lại như trước là lạnh nhạt mãi mãi không thay đổi, sát khí cũng như Thiên Phật

Nhận trong tay nàng chưa bao giờ đánh mất qua sắc bén cùng lạnh như băng như vậy. Nàng toàn trước người đâm, thân thể thổi quét Hắc Âm Phong Thứ hướng con mắt Tuyệt Thiên, khi tia máu khủng bố kia sắp gần người, Tuyệt Thiên đang không ngừng đón đỡ né tránh lặng yên tích tụ lực lượng rất cực có điều phản ứng, nắm tay duy nhất còn lại của hắn chậm rãi bình thản mà ra, theo cánh tay xương cốt đột nhiên run lên một cỗ lực lượng khủng bố màu tím ở trong thời gian rất ngắn nhanh chóng ngưng tụ, cuối cùng ở trong một đạo tiếng quát trầm thấp, đột nhiên bạo: “Lôi Thần Băng”.

Bị lôi điện bao trùm, nắm đấm ẩn chứa lôi điện lực vô cùng cũng không có vẻ hoa lệ ra sao nhưng ở một khắc nắm đấm vung ra kia, không gian chung quanh bỗng nhiên rung chuyển lên từng trận gợn sóng, một quyền này lại giống như trực tiếp vụn vỡ không gian, phá không mà ra.

“Oanh!!” Ở trong cái nhìn chăm chú của Diệp Vô Thần, nắm đấm của Tuyệt Thiên cùng Thiên Phật Nhận của Đồng Tâm chợt va chạm, hơi trầm xuống giống như một đạo kinh lôi nổ vang đột nhiên vang vọng bầu trời, chợt một cỗ như gợn sóng kinh phong như sóng biển hướng tới bốn phương tám hướng thổi quét mà đi. Một nhận một quyền tiếp xúc liền phân ra, thân thể Tuyệt Thiên hướng phía sau phiêu động mấy chục thước mới tan mất kinh lực vừa rồi, phía trên nắm đấm vung ra kia vền vền hơn một đạo miệng vết thương thật nhỏ. Mà thân thể Đồng Tâm thì tại trong ánh mắt của Diệp Vô Thần thân thể giống như lá tàn bị bạo phong cuốn đi bay đi ra ngoài, xa xa bay đi... Thiên Phật Nhận rời tay bay đi, trước thân thể chủ nhân rơi xuống trên mặt đất.

Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau Đồng Tâm, vũng vàng ôm lấy thân thể Đồng Tâm, nhưng một kích này của Đồng Tâm ẩn chứa lực lượng dữ dội to lớn, một khắc chạm đến thân thể của Đồng Tâm kia, lực lượng chưa thể tan hết kia thông qua Đồng Tâm va chạm đến phía trên thân thể Diệp Vô Thần, làm cho trước ngực hắn như gặp búa tạ oanh kích, một loại cảm giác đáng sợ thân thể bị đánh vỡ từ chỗ sâu trong đáy lòng truyền đến. Hắn ôm chặt thân thể Đồng Tâm không để cho chính mình buông tay, theo phương hướng lực lượng hướng phía sau thối lui, lại lui trăm mét sau mới miễn cưỡng đem dư lực đỡ xuống, mang theo Đồng Tâm dừng ở trên mặt đất.

Sắc mặt Đồng Tâm tái nhợt giống như một tờ giấy trắng, đồng tử mắt tối đen cũng đánh mất một chút ánh sáng. Lúc rơi xuống đất, trong miệng nàng bỗng nhiên phun ra sương máu không ép được nữa, sau đó vô lực tê liệt ngã xuống ở trong lòng Diệp Vô Thần, kịch liệt thở hổn hển, tại trong ngắn gọn khe hở này tham luyến ám áp đến từ thân thể hắn.

Diệp Vô Thần vươn tay, đem tơ máu khóe miệng nàng từng chút lau đi. Đồng Tâm mỗi một lần đổ máu, đều chỉ là vì hắn, nàng vì hắn chảy mỗi một giọt máu, đều giống như là từ chỗ sâu trong tim Diệp Vô Thần chảy xuống...

“Đồng Tâm, ta như thế nào bỏ được lại đổ máu cho người... Người theo ta thật lâu, cũng bảo hộ ta thật lâu, ta thiếu người, cả đời cả kiếp đều không thể trả hết... Lại như thế nào có thể cho phép người bị người từ bên người ta mang đi” Vuốt khuôn mặt Đồng Tâm mềm nhẵn như ngọc, lại mang theo một chút lạnh như băng, Diệp Vô Thần như nói mê nhẹ nhàng nói.

Uy áp trầm trọng từ trên đầu bao phủ mà đến, nằm ở trong lòng Diệp Vô Thần Đồng Tâm mở mắt, lưu luyến đẩy thân thể Diệp Vô Thần ra, khi ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt lại hóa thành khắc cốt lạnh như băng. Vẫy tay một cái, đoàn nhận màu đỏ tươi bay trở về trong tay nàng, nàng phóng lên cao, nghênh hướng Tuyệt Thiên tới gần, năng lực hắc ám cùng tử vong đồng thời va chạm, bầu trời chợt tối đi một chút.

Trên không, Đồng Tâm cùng Tuyệt Thiên trong lúc giao phong phóng thích không ngừng tiếng nổ mạnh âm âm. Diệp Vô Thần đứng trên mặt đất, thẳng thân thể, chậm rãi nhắm mắt lại. Tay trái đem Tai Ách Cung giơ lên cao. Tay phải hắn, ngón tay phía trên dính máu Đồng Tâm, chính là dùng một tay này, hắn nhẹ nhàng nâng lên, thông thả đến cực điểm kéo ra dây cung không nhìn thấy trên Tai Ách Cung kia, một cây tên bằng máu màu đỏ tươi ở trên cung ánh lên, mũi tên không có chỉ hướng mục tiêu nào, thẳng thương khung trống không một vật. Ánh mắt Diệp Vô Thần cũng không có nhắm bắt luận kẻ nào, mà là liền như vậy mấp máy, mà trong đầu, trong lòng, ở chỗ sâu trong linh hồn hắn, đều rõ ràng vô cùng ánh ra bóng dáng Tuyệt Thiên.

Thân cung của Tai Ách Cung bắt đầu rung động, biên độ rung động càng ngày càng kịch liệt, tùy thời đều có thể từ trong tay Diệp Vô Thần rời tay hạ xuống, giống như là nó đang kháng cự cái gì. Tay trái Diệp Vô

Thần gắt gao nắm chặt thân cung, không cho nó từ trong tay của mình rời đi, sắc mặt khi thì bình tĩnh, khi thì lộ ra một chút thần sắc đau đớn.

381. Chương 380: Huyết Minh Truy Hồn (1 2)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 380: Huyết minh truy hồn (1 2)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hồ khẩu của Diệp Vô Thần rốt cuộc bị Tai Ách Cung kháng cự run run đánh rách tả tơi, huyết nhỏ tràn ra, một giọt từ khe hở tí tách đến trên mặt đất, càng nhiều thì dính ở phía trên Tai Ách Cung, sau đó như bị hấp thụ biến mất ở phía trên thân cung

Chủ nhân đổ máu, Tai Ách Cung rốt cuộc ngừng rung động, ở dưới chủ nhân không thể kháng cự kiên trì, nó rốt cuộc khuất phục. Từng tầng sát khí bàng bạc hỗn tạp mùi máu tươi chợt phóng thích mà ra, lực lượng Tai Ách cũng từ thân cung bắt đầu điên cuồng tuôn hướng cây tên màu máu kia, làm cho ở huyết quang bên trong cây tên máu này rất nhanh bành trướng...

Nghịch thiên uy lại hiện ra, không khí chung quanh nháy mắt bị xua tan, toàn bộ thân thể Diệp Vô Thần đều đã đặt mình trong ở bên trong một mảng chân không. Lực lượng Tai ách đang ngưng tụ, con mắt hần vẫn như cũ khép kín, chỗ đầu nhọn của tên chỉ, như trước là bầu trời trống rỗng.

“Đây... đây là...”

“Không được! Chủ nhân! Dừng lại, mau dừng lại, trăm ngàn không cần làm chuyện điên rồ!” Sau khi kinh ngạc ngẩn ngui, Nam Nhi bỗng nhiên phát ra một trận tiếng kinh la bối rối tới cực điểm, thanh âm này sợ hãi tựa như đã thấy được Diệp Vô Thần bị buộc đến bên cạnh tuyệt cảnh hần phải chết.

“Chủ nhân! Hiện tại lực lượng của người tuyệt đối không thể bắn ra một mũi tên này, nếu mạnh mẽ phát động, nhất định sẽ bị tai ách lực phản phê, rất có thể... rất khả năng sẽ bị nguyên rửa rất đáng sợ, cùng Ngưng Tuyệt cùng Đồng Tâm giống nhau nguyên rửa! Nói không chừng ngay cả mạng cũng vứt bỏ! Mau dừng lại, dừng lại!”

Diệp Vô Thần mất điếc tai ngơ, ở trong bình tĩnh tích tụ lực lượng, tập trung vào mục tiêu.

Lực phản phê của Tai ách, ở thời điểm hần bắt đầu phát động cũng đã cảm nhận được. Đó giống như là một con măng xà mở ra răng nanh kịch độc, chỉ cần hần thật bắn ra một mũi tên này, sẽ xuyên qua cần ở trên cổ hần. Tai Ách Cung kháng cự, chỉ là vì bảo hộ chủ nhân. Bởi vì liền ngay cả chính nó, cũng cần bản không thể ngăn cản lực lượng phản phê này thuộc loại pháp tắc tự nhiên.

“Hu hu... Chủ nhân, không cần, không cần!”

“Giết!!” Đoạn nhận của Đồng Tâm dán thân thể Tuyệt Thiên xẹt qua, đem không gian mở ra một đạo hắc tuyến dài nhỏ chợt lóe lướt qua, tiếng xé rách mang theo làm cho người ta khó chịu đến cực điểm. Ngay sau đó, phía sau lưng nàng bị khữu tay Tuyệt Thiên hung hăng đụng trúng, sắc mặt trở nên càng thêm trắng bệch, thân thể nàng ở trong lay động quay người một kích, lại bị lực lượng Tuyệt Thiên giống như không có giới hạn hoàn mỹ đón đỡ, theo lời bạo lực nổ mạnh lại đem nàng xa xa nổ bay ra, ở không trung phiêu đảng hồi lâu mới đứng thẳng thân thể.

Trên người Tuyết Thiên cũng lại thêm ba miệng vết thương, nhưng đều là thương thể da thịt không tính quá sâu, lực phòng hộ của Tuyết Thiên quá mức cường đại, “Thiên Địa Liệt” không thể đục lỗ thân thể hắn, Thiên Phật Nhận cũng không cách nào đâm thủng yếu hại của hắn. Mà Đồng Tâm cả người trên dưới tuy rằng không có ngoại thương gì, nhưng trình độ năng bị thương lại muốn lớn xa hơn Tuyết Thiên, thân thể nổi tại không trung kia luôn luôn tại rung động không chịu khống chế, lung lay muốn đổ.

Lần này, Tuyết Thiên cũng không có theo sát truy kích, hắn ồ ồ thở dốc mấy hơi, lau lau khóe miệng của mình, trầm giọng nói: “Hắc Dực công chúa, không cần từ chối nữa, như vậy đi xuống, chỉ biết đồ tăng người ta bị thương cùng thống khổ... Hôm nay, thuộc hạ phải đem người mang về, người trốn không thoát”.

Năm ngón tay của hắn mở ra, thân hướng về phía Đồng Tâm, vừa muốn di động thân thể, bỗng dưng, một cỗ hàn ý lạnh lạnh không biết từ đâu mà đến chộp hướng về phía thân thể hắn, làm cho cũng không biết lạnh vì sao hắn không tự tìm hãm được rung mình một cái.

“Ai!?” Tuyết Thiên hốt hoảng xoay người, ánh mắt nhìn quét bốn phía của mình, đây là một cỗ khí tức có thể làm cho hắn trong lòng không tự chủ được run rẩy, hắn như thế nào không sợ hãi, như thế nào không sợ.

Chung quanh trụ lủi một mảng, nhìn không thấy bóng người nào.

Cỗ khí tức kia xác thực tồn tại, nhưng hắn lại như thế nào cũng tìm không thấy nó ở vị trí nào, phương hướng nào. Tuyết Thiên áp chế cảm xúc, trầm mi nhắm mắt, dùng linh hồn lực của mình yên lặng cảm giác, phía trên thể giới hắc ám, hắn bỗng nhiên thấy được đôi mắt, một đôi mắt hiện ra màu máu đáng sợ. Cặp mắt kia ở một cái địa phương không biết theo dõi hắn, gắt gao nhìn chăm chăm, nháy mắt không nháy mắt, không hề chớp mắt.

“Ai! Lại là tên nhân loại giả hoạt nào đang giả thần giả quỷ!” Tuyết Thiên mãnh liệt trợn mắt, phát ra một tiếng hét lớn rung chuyển trời đất. Tiếng quát này xa xa truyền đi, ngay cả tro bụi trên mặt đất đều bị chấn lên một tầng thật dày. Nhưng thế giới tĩnh mịch, vẫn như cũ không ai trả lời hắn. Dần dần, hắn không cần nhắm mắt, không cần dùng lực lượng đi cảm giác, liền đã rõ ràng cảm giác được có một đôi mắt màu đỏ ở địa phương nào theo dõi hắn, cái loại cảm giác này vô cùng rõ ràng, làm cho hắn không rét mà run. Kẻ địch không biết, vĩnh viễn là đáng sợ, ngay cả hắn là thần, lại người bị thương nặng, thực lực dưới trạng thái đại tướng cũng áp không xuống được sợ hãi trong lòng.

Trước người gió lạnh bỗng tới, vốn bị vây hoàn cảnh tuyệt đối xấu Đồng Tâm lại buông tha cho cơ hội thở dốc này, thân thể bạo bắn tới, bức tới trước người Tuyết Thiên, thân thể Tuyết Thiên lùi nhanh chóng, dưới lòng có không chuyên tâm, ở trong phiên táo hét lớn một tiếng, quanh thân trên dưới từng cái bộ vị đều đột nhiên phóng ra lôi điện lực mãnh liệt, oanh kích hướng về phía trước mỗi một cái phương vị chung quanh.

Sau liên tiếp mấy trận tiếng sét đánh, mặt đất bị phá hư lại lõm xuống một cái hố thật lớn, Đồng Tâm vừa mới tới gần thân thể bị ép ra, nhưng nàng quay người đồng thời, một đoàn lớn bóng tối nồng đậm cũng che đầy không gian chung quanh. Trước mắt Tuyết Thiên nhất thời một mảng bóng tối.

Tuyết đối hắc ám không gian.

Thế giới bóng tối, thị giác hoàn toàn đánh mất, nhưng cũng làm cho thính giác cùng cảm giác càng thêm linh mẫn, trong bóng đêm nhạt màu, trước mắt Tuyết Thiên loáng thoáng lộ ra một con mắt màu máu, con mắt này cùng chỗ hắn dùng linh hồn lực cảm giác được giống nhau như đúc, con mắt này giống như đang chậm rãi phiêu động, cách hắn càng ngày càng gần.

Tuyết Thiên vô ý thức lui về phía sau một khoảng cách, lại phát hiện cặp mắt kia vẫn như cũ vẫn duy trì khoảng cách mà không có bị rút ra, hắn mãnh liệt xoay người... Trước mắt, vẫn như cũ là cặp mắt kia. Ví dụ bóng của hắn, như bóng với hình.

“!!”.

Cảm xúc thô bạo ở trong lồng ngực Tuyết Thiên nổ mạnh, một cỗ bạo phong bí mật mang theo “ti ti” hoa lửa lôi điện từ trên người hắn tuôn ra mà đi, cuồng phong kia giống như kéo hắc ám nguyên tố lưu động, thể giới bắt đầu ở trong lôi điện cuồng phong khôi phục ánh sáng. Đột nhiên, con mắt Tuyết Thiên trừng lớn, hắn thấy được xa trên tầm mắt, nhân loại kia ở dưới Đồng Tâm đây đưa làm cho hắn không rảnh ra

tay giải quyết. Lúc này trong tay hắn cầm cung máu, lặng im đứng thẳng. Một cỗ năng lượng thể làm cho hắn hoảng sợ ở trong tay hắn ngưng tụ.

“Tai Ách Cung!?”

Trầm thấp mà run rẩy nói ra tên cây cung kia, hắn rốt cuộc tìm được mục tiêu, tìm được nơi phát ra cặp mắt kia, nhưng cảm giác tử vong đã ở giờ khắc này tới gần, lòng hắn bắt đầu trở nên rất lạnh, cho dù là ở lúc trước bị “Thiên Địa Liệt” của Trảm Tinh Kiếm ngay mặt trong một khắc đó, cảm giác tử vong cũng không có tới gần quá như thế.

Hắn không có lựa chọn bằng tốc độ nhanh nhất né ra đến thoát ly công kích của Tai Ách Cung, mà là chột lao xuống, lấy tốc độ nhanh nhất của mình nhằm phía Diệp Vô Thần. Theo hắn biết, năng lực công kích của Tai Ách Cung muốn hơn xa Trảm Tinh Kiếm, nhưng tuyệt kỹ của Trảm Tinh Kiếm toàn bộ là nhảy mắt phóng thích, mà ba đại tuyệt chiêu của Tai Ách Cung mỗi một cái đều cần thời gian sức lực khác nhau, ở trong quá trình sức lực bị công kích sẽ trực tiếp gián đoạn.

“A A A A!!”

Phía sau, Đồng Tâm theo sát tới, lực lượng của nàng xa không bằng Tuyệt Thiên, nhưng tốc độ lại muốn miễn cưỡng qua, nàng đuổi kịp làm cho khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng gần. Tuyệt Thiên cũng là cũng không thềm nhìn tới phía sau một cái, còn chưa tới gần, uy áp khổng lồ đã bao phủ toàn bộ phía dưới, cũng đem thân thể Diệp Vô Thần phong tỏa trong đó, cánh tay hắn hư không trầm xuống, một cỗ khí lưu như dờn non lấp biển cũng như núi đổ, như sóng gầm nện xuống phía dưới.

Tai Ách Cung chỉ trời, con mắt nhắm chặt. Cảm nhận được lực lượng áp bức tránh cũng không thể tránh, có thể đem hắn dễ dàng phá hủy kia, hắn không có thu tay lại, không có mở to mắt, dụng ý niệm khế thì thâm: “Hương Hương”.

Lực lượng che trời đánh xuống, đất đai đã thương tích đầy mình lại trải qua một lần tai ương hủy diệt, cát đá đầy trời, che trời lấp đất. Ở dưới bị cát bụi giờ lên mây chực thước che đây, Tuyệt Thiên không nhìn thấy, phía trước chỗ vị trí Diệp Vô Thần đứng, một đoàn bạch quang mỏng manh chột lóe rồi biến mất.

Đồng Tâm đuổi đánh, đối với sau lưng Tuyệt Thiên đâm ra một kích tuyệt mệnh, Tuyệt Thiên ở trong cười lạnh trở lại, lấy tay gắt gao cầm mũi nhọn của Thiên Phật Nhận, nhưng hắn cười lạnh một mực duy trì không đến hai giây, bóng ma trầm trọng của hắn liền lại che xuống, làm cho biến lòng hắn một mảng rung chuyển u ám.

Cái loại cảm giác này, cặp mắt kia, vẫn tồn tại như cũ!

Trước người hắn Đồng Tâm bỗng nhiên buông bàn tay, buông ra Thiên Phật Nhận thuộc về nàng, một cái bẻ người, bằng tốc độ nhanh nhất hướng bên rời đi, mà đúng lúc này, ngoài trăm mét bên trái hắn, một thanh âm rất nhỏ nhưng trầm trọng vô cùng truyền vào trong tai hắn..

“Huyết... Minh... Truy... Hồn... Tiễn!!”

Xẹt!!

Lúc chữ “Tiễn” rơi xuống, một điểm tia máu phá không tới, ở trong mắt Tuyệt Thiên rất nhanh phóng lớn, phía sau máu tươi, lại kéo một đạo hắc tuyến rất dài... Đó là phá vỡ không gian, hình thành tuyến trạng hắc động. Chỗ máu tươi đi, mặt đất phía dưới cũng bị sóng lực lượng dư thừa thật sâu vạch ra, thanh âm xé rách không gian kia, cũng theo sát tới.

Tai Ách Cung từ trong tay rơi ra, rơi xuống ở tại trên đất, hóa thành một đạo hồng mang bắn vào vị trí giữa hai lòng mày của Diệp Vô Thần. Bắn ra “Huyết Minh Truy Hồn Tiễn” trước mắt Diệp Vô Thần một mảng bóng tối, hắn không kịp nhìn kết quả một mũi tên này tạo nên, ý thức liền đã hoàn toàn tán loạn. Thân thể thẳng tắp ngã xuống. Ở chỗ sâu trong ý thức, quanh quẩn lên tiếng gọi âm ỉ mang theo khóc nức nở của Nam Nhi.

Huyết Minh Truy Hồn. Tên như ý nghĩa, nó đuổi không phải người, mà là hồn. Chỉ cần mục tiêu còn chưa chết, chỉ cần cái Truy hồn tiễn này bắn ra không bị lực lượng cường đại triệt tiêu, nó sẽ vĩnh viễn đuổi theo mục tiêu, thẳng đến mang đi sinh mệnh của mục tiêu.

Tử thần bước chân lấy tốc độ cực nhanh bắn về phía Tuyết Thiên, làm cho hắn thật sự thấy được tử vong ở cách đó không xa hướng chính mình vẫy tay. Cảm giác đáng sợ kia nói cho hắn, nếu bị mũi tên này bắn trúng, hắn không có tri hoãn bị mất mạng.

Con mắt hắn gắt gao trừng lớn, thân thể lấy tốc độ lớn nhất kiếp này có thể đạt tới dốc sức khẽ nghiêng... Tiếng rít xé rách từ bên tai hắn bay qua, làm cho màng tai hắn mấy lần muốn vỡ vụn, máu tươi hầu như là sát cánh tay hắn mà qua. Một cổ đau nhức từ trên cánh tay phải của hắn truyền đến... Tuy rằng vên vên là cọ qua, nhưng non nửa cánh tay hắn lại bị dư ba năng lượng đáng sợ kia cắn nuốt, mảng lớn máu thịt biến mất không thấy, lộ ra xương trắng dày đặc.

Tuyết Thiên còn không kịp kêu thảm thiết, cảm giác tử vong biến lại từ phía sau truyền đến, cặp mắt màu máu kia hiện lên ở tại trước mắt, theo dõi thân thể hắn, linh hồn hắn.

Phốc!!

Thời gian trở nên vô cùng thông thả, ngay tại khi thân thể Tuyết Thiên vừa muốn đánh xuống, một mũi tên màu máu xuất hiện ở trước ngực hắn, con mắt Tuyết Thiên trầm xuống, kinh ngạc nhìn mũi tên kia thân tên nhỏ kéo dài, từ trước ngực hắn bay đi ra, một đoàn sương máu, ở trước ngực hắn ầm ầm nổ tung.

Huyền Minh Truy Hồn Tiên sau khi tiếp tục bay ra hơn mười thước liền hóa thành ánh sao màu máu vỡ vụn tiêu tán ở nơi đó, bởi vì nó đã hoàn thành sứ mệnh của nó, mang đi một người... Không, là sinh cơ một vị thần.

Con mắt của Tuyết Thiên gắt gao trừng lớn, hai mắt hầu như muốn tuôn ra hốc mắt. Hắn chậm rãi gục đầu xuống, nhìn về phía trước ngực của mình, nơi đó, là một cái động thật lớn máu chảy đầm đìa, so với đầu hắn còn muốn lớn hơn vài phần. Từ bên trong lỗ hổng này, hắn thấy được tử vong.

“Không... nghĩ đến... Ta vậy mà... vậy mà lại chết ở... loại địa phương này... Chết ở trên tay... một tên nhân loại...” Tuyết Thiên run run nâng tay phải lên, chậm rãi vươn hướng chỗ phương hướng Diệp Vô Thần xa xa: “.... Không hổ là... Huyền Minh Truy Hồn Tiên trong truyền thuyết... chết ở dưới Tai Ách Cung... Ta chết... Cũng không oan...”

“Nhân loại... người cũng... chết...đi... cho ta...!!”

Trong mắt Tuyết Thiên bạo bắn ra ánh mắt dữ tợn cuối cùng của sinh mệnh, tập trung vào Diệp Vô Thần xa xa đã ngã trên mặt đất, sống chết không biết. Diên cuồng tự khởi cuối cùng kia, cũng là toàn bộ lực lượng được hắn toàn bộ oanh kích hướng về phía Diệp Vô Thần. Thân thể hắn đã tại sau một kích ném cuối cùng này từ không trung rơi xuống, chưa đến mặt đất liền ầm ầm nổ tung, tan thành huyết tinh đầy trời, rải hướng đại địa.

Sinh mệnh của Tuyết Thiên cuối cùng toàn lực một kích lực phá hoại cường đại dữ dội, cho dù là Đồng Tâm ở dưới một kích này có thể hay không giữ mạng cũng không biết, Diệp Vô Thần nếu bị đánh trúng, tuyệt đối không có cái kết quả thứ hai.

Diệp Vô Thần không nhúc nhích, ngay cả hô hấp đều đã không phát hiện được, hoàn toàn không cảm giác được tử vong tới gần. Thời khắc cuối cùng, bóng người mảnh mai vĩnh viễn thủ hộ ở phía trước hắn lại chấn thân thể hắn, đem toàn bộ lực lượng của mình - liền ngay cả căn nguyên lực cuối cùng của nàng đều không có gì giữ lại oanh kích đi ra ngoài, nghênh hướng về phía lực lượng va chạm mà đến kia... Nếu nàng toàn lực ngăn cản, công kích này sẽ không bị thương tính mạng nàng, nhưng nếu phải bảo vệ Diệp Vô Thần phía sau, nàng nhất định phải đem hoàn toàn đỡ, lựa chọn duy nhất của nàng, chính là vận dụng căn nguyên lực nàng chưa bao giờ vận dụng qua - nguồn suối hắc ám cùng tử vong lực kia...

Oành!!

Đã không biết là lần thứ mấy hôm nay trời long đất lở, màu xám cùng màu tím chạm vào nhau, năng lượng va chạm mang theo đại địa run rẩy cùng sôi trào, vài trăm thước đất chung quanh đều bị nhấc lên, liền mang theo những thi thể cao thủ Nam Hoàng Tông bị mai táng xuống đất này cũng bị giơ lên mảng lớn. Thân thể Đồng Tâm không có ngã xuống, đẩy đi ra hai tay chống đỡ phía trước, phía sau nàng, chung quanh chỗ vị trí Diệp Vô Thần mảnh đất nhỏ kia, trở thành đất đai duy nhất may mắn còn tồn tại dưới năng lượng va chạm này. Hắn chẳng những không có bị xúc phạm tới, liền ngay cả tro bụi đều không có dính vào.

Tiếng gầm ngừng lại, đại địa khôi phục, Đồng Tâm song chưởng thẳng, chậm rãi xoay người. Cái động tác này vốn đơn giản đến cực điểm, lúc này lại hầu như hao hết toàn bộ khí lực của nàng, nàng dùng ánh mắt không ngừng rung động nhìn Diệp Vô Thần một cái cuối cùng, hắn không mất sợi tóc làm cho khoe miệng nàng không tự tìm hãm được lộ ra một tia cười yếu ớt thỏa mãn, lập tức trước mắt vừa đen, ngã xuống.

Cát bụi hí hí mà rơi, không bao lâu, một cái bóng người màu đen bước nhanh vọt tới, mang theo Diệp Vô Thần cùng Đồng Tâm mất đi ý thức rất nhanh rời đi, trong chớp mắt liền biến mất ở xa xa.

Thế giới rồi cuộc hoàn toàn bình tĩnh xuống dưới, một mảng đất lớn bị phá phá hư lảng lảng nằm ở nơi đó, không tiếng động rên rỉ. Ai có thể tin tưởng, nơi này ngày hôm qua vẫn là trung tâm của Nam Hoàng Tông, nay, cũng đã hóa thành một mảng phế tích.

Mười phần loại, hai mươi phút, ba mươi phút...

Thế giới tĩnh mịch rồi cuộc có động tĩnh, một mảng đất lơ lửng bỗng nhiên động một chút, theo đó, một bóng người mang theo một cái bóng người khác từ dưới đất đột nhiên nhảy ra, khi rơi xuống trên mặt đất, sau khi lảo đảo mấy bước rồi cuộc vẫn là ngã xuống, sau đó không còn có sức lực đứng lên, chỉ có thể há mồm to thở hổn hển.

Cả người hắt tro bụi bùn đất, tóc tán loạn vô cùng, quần áo vốn đẹp dễ quý giá đã bị hư hao rách nát khắp chỗ, tay phải cầm lấy một người đã không có tiếng động, tay trái... Vị trí cánh tay trái trống rỗng một mảng. Hắn rõ ràng là từ trong cõi chết trở về, nhặt về một cái mạng Thủy Vân Lan.

“Phong thúc! Phong thúc!” Thủy Vân Lan dùng sức lắc Thủy Huyền Phong được hắn mang tới. Ngực phải Thủy Huyền Phong bị tử lôi thương của Tuyệt Thiên đâm một cái động lớn, nhưng vẫn chưa thương đến chỗ yếu hại, hắn bị thương tuy rằng rất nặng, lấy năng lực cường đại chữa thương của Thủy Ngọc Công, cũng không phải không thể cứu chữa về.

Khí tức của Thủy Huyền Phong mỏng manh đến cơ hồ không thể nghe thấy, trạng thái như chết. Thủy Vân Lan hít sâu một hơi, không để ý chính mình cũng là trọng thương trong người, ngưng tụ Thủy Ngọc Công, bàn tay đặt tại phía trên ngực hắn, đem thủy ngọc lực không hề giữ lại rót vào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên trán Thủy Vân Lan mồ hôi nhỏ ứa ra, gắt gao cắn răng kiên trì, ngay tại khi hắn bắt đầu bởi vì thoát lực mà ý thức xuất hiện từng trận hoảng hốt, Thủy Huyền Phong rồi cuộc ở trong một trận ho khan thống khổ tĩnh lại, mở to mắt.

“Ta còn chưa chết?” Đây là câu nói đầu tiên Thủy Huyền Phong dùng thanh âm suy yếu đến cực điểm của hắn nói ra. Ngay cả chính hắn cũng không tin tưởng chính mình vậy mà còn sống.

“Phong thúc... Người làm sao có thể chết... Người sẽ không chết, Nam Hoàng Tông cũng sẽ không chết” Nắm tay của Thủy Vân Lan nắm chặt, giọng cảm hận nói, sau đó nhúu mày hỏi: “Trước không cần nhiều lời, mau dùng Thủy Ngọc Công bảo vệ yếu hại, có được Thủy Ngọc Công chúng ta làm sao để dằn chết như vậy”.

Thủy Huyền Phong theo lời nhắm hai mắt lại, giây lát lại chậm rãi mở: “Cái người kia.... ở đâu?”

“Không biết” Thủy Vân Lan lắc đầu.

“Người của chúng ta... đâu” Thanh âm của Thủy Huyền Phong trở nên dồn dập.

Ánh mắt của Thủy Vân Lan nhìn quét bốn phía, đập vào mắt một mảng hoang vắng hỗn độn, hắn thống khổ nhắm mắt lại, lắc đầu nói: “Chết hết rồi... Chết hết rồi...”

“...Đều chết rồi... Không có người ngoài, người vẫn là muốn xưng hô ta là Phong thúc sao?”

Ánh mắt của Thủy Vân Lan bị kiềm hãm, đau kịch liệt hô: “Cha...”

“...” Thủy Huyền Phong nhắm hai mắt, lấy tàn lưu của Thủy Ngọc Công lưu chuyển toàn thân trên dưới, hắn không muốn chết.

“Kẻ thuận, trời phù hộ, kẻ nghịch, trời giáng thần phạt” Trong miệng Thủy Vân Lan, lại nhắc đi nhắc lại lên câu nói này thường xuyên ở cảnh trong mơ của hắn không hề xuất hiện, hắn lộ vẻ sâu thẳm cười: “Cha, đây là thần phạt sao? Chúng ta có phải thực sai lầm rồi hay không”.

“...” Trước kia mỗi một lần đều báo cho biết hấn không thích nghe lời vớ vẩn này Thủy Huyền Phong lại trầm mặc xuống, không có trả lời hấn.

“Có lẽ, chúng ta thực sai lầm rồi... thực sai lầm rồi” Thủy Vân Lan thì thào nói. Lúc này hấn liền như một lãng nhân nghèo túng đánh mất gia viên, nào có nửa điểm bộ dáng tông chủ Nam Hoàng Tông. Hấn năm đó mặc dù giết hại một nhà Thủy Vân Thiên, nhưng bản tính hấn cũng không phải một kẻ ác, chỉ vì một chữ “Tình” hại người quá sâu, hấn ở dưới ghen ghét làm ra việc ác tàn nhẫn nhất cả đời tội. Mà sau khi hấn mạo chỉ Thủy Vân Thiên trở thành tông chủ Nam Hoàng Tông, đối với việc trong tông dốc tận tâm lực, đã được trên dưới toàn tông kính trọng. Nơi căn nguyên của Nam Hoàng Tông bị hủy diệt đối với hấn tạo thành đả kích không khác trời sụp đất nứt.

382. Chương 381: Thần Đế

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 381: Thần đế

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một không gian khác.

Mặt đất nơi này là màu vàng nhạt, không khí tinh thuần không có một tia tạp chất, không gian bên trong tràn ngập khí tức tự nhiên nồng đậm, độ nồng của nó so với Thiên Thần đại lục muốn vượt qua mấy chục lần. Chung quanh đầy đất sinh trưởng các loại cây cối hoa cỏ kỳ dị, rất nhiều thực vật vẻ ngoài vậy mà lại như là châu báu trang sức đẹp đẽ quý giá, lóe ra hào quang làm người ta khó có thể tin, cảnh vật kỳ dị kia làm người ta xem thê là đủ rồi. Kỳ cảnh như vậy vẫn chưa trải qua tân trang gì, mà là tự nhiên mà thành, tại cái không gian này, loại tuyệt mỹ cảnh trí tùy ý này ở Thiên Thần đại lục cơ bản không có khả năng nhìn thấy có thể thấy được.

Nơi này là một mảnh đại lục khác Thiên Thần đại lục, tên là - Thần Chi đại lục.

Tầm mắt phía trước, là một tòa cung điện phản xạ kim mang nhu hòa, cung điện dị thường nguy nga, quy mô nó muốn xa xa vượt qua bất cứ một tòa cung điện nào của Thiên Thần đại lục, cả tòa cung điện chiều dài vượt qua ba trăm thước, hiện ra hình thái kiến trúc cổ điển của

Thiên Thần đại lục. Toàn bộ quanh thân cung điện đều tản ra một loại khí thể trầm ổn, ở phía trước cung điện, ít nhất cũng mấy trăm người thân giáp vàng hoặc là giáp bạc thủ hộ, bọn họ cầm trong tay trường thương, nhìn không chớp mắt, vẫn không nhúc nhích đứng yên ở trên vị trí của mình, chiếu rọi ra dựng thẳng sắp xếp hoa lệ vàng bạc chi mang. Một cỗ trầm trọng trang nghiêm như có như không tràn ngập không gian chung quanh.

Thần điện, trung tâm thần giới thần điện, nơi này là trung tâm quyền lực tối cao của thần giới, là nơi Thần đế xử lý tất cả sự vật thần giới. Nơi này thần kỳ im lặng, bên trong im lặng tồn tại vô số thần khí tức gây áp lực vô hình. Nếu là một nhân loại bình thường của Thiên Thần đại lục đi vào nơi này, vền vẹn là nguyên tố cùng thần khí tức tự nhiên nơi này gây áp chế cũng đủ để cho hấn toàn thân trầm trọng như công ngàn quân. Ngẩng đầu nhìn, bên trong thần điện thật lớn hoàn toàn là trống rỗng, chỉ tại tận cùng bên trong. Trên một tòa ghế dựa cao lớn màu vàng, một người ngồi.

Tóc màu vàng phủ bả vai, một thân giáp vị hoa lệ màu vàng gắt gao che ở toàn thân thượng, một kim quan đẹp đẽ quý giá che trên đầu, kim quan tuyến đầu tà hạ nghiêng vượn một mảng kim trảo, đem cặp mắt kia

hoàn toàn che đậy. Chung quanh thân thể cũng quay chung quanh một tầng quang biên diệu màu vàng, cái vòng màu vàng này tồn tại rất tự nhiên, tựa như là từ thân thể nàng tự nhiên phát mà ra.

Giáp vị màu vàng là bó sát người, dính sát vào ở trên thân thể, tỉ lệ buộc vòng quanh thân thể bất cứ một vị trí nào đều hoàn mỹ đến làm cho người ta sợ hãi than, mông ngực cao long, thắt lưng nhỏ như liễu, cổ tay trắng như ngọc. Rõ ràng không có ánh sáng bắn vào, vô luận là cổ tay trắng hay là cái cổ ôn nhu lỏa lồ bên ngoài của nàng, đều phóng thích oánh quang sáng sủa. Hình ảnh duy mỹ mà huyền diệu kia. Bị che khuất dưới hai mắt, môi anh đào mềm mại vô cùng khéo léo liếm điểm sinh quang, cong ra độ cong nhu hòa, cảm tình xảo như chạm ngọc mài, hoàn mỹ tìm không ra tỳ vết nào.

Đây là một nữ nhân. Tuy rằng nàng vén vạt lộ ra nửa dưới khuôn mặt, nhưng mặc nhìn đến nàng cũng sẽ không hoài nghi, đây là một nữ nhân tuyệt đẹp. Mà vén vạt là huyền mỹ nàng biểu lộ bên ngoài, liền đủ để xa xa áp chế toàn bộ nữ tử thiên thần. Thân thể nàng hiện ra một tư thế ngồi trang trọng tuyệt đẹp, nhưng hoàn toàn không thể che lấp mỹ hảo tuyệt luân của nàng, đã khó có thể dùng ngôn ngữ thế gian nào hình dung thiên tư xinh đẹp. Mà trên người nàng phóng ra cỗ khí tức thần thánh làm người ta không thể nhìn thẳng kia, lại vì nàng bằng thêm vẻ đẹp thần thánh làm cho người ta theo bản năng muốn thần phục, không dám sinh ra lòng tiết độc gì, đồng thời, cũng chứng minh thân phận vô cùng tôn quý của nàng ở Thần Chi đại lục.

Thần đế, Thần chi đế vương - rõ ràng là một phụ nữ!

Thịch... Thịch... Thịch...

Trong yên lặng, phương hướng cửa điện thần điện truyền đến một trận tiếng động đập đất đều đều trầm ổn, một chiếc giày chiến màu vàng lướt vượt qua cửa thần điện, bước vào bên trong thần điện, chậm rãi hướng phía trước cất bước, mang theo tiếng vang dội rơi xuống đất.

Đây là một gã nam tử anh tuấn dị thường, hắn có dung mạo hoàn mỹ đủ để cho toàn bộ nam nhân ghen tị đến điên cuồng. Dáng người cao lớn, giáp trụ màu vàng lợt, một đầu tóc dài màu vàng rối tung ở sau lưng, trên mặt anh tuấn tràn ngập nghiêm nghị trầm trọng. Sau lưng hắn, kè sát hai cây kim thứ thật dài giao nhau cùng một chỗ, đầu hai cây kim thứ cao hơn bả vai hắn, ngay mặt nhìn lại, có thể rõ ràng nhìn thấy hai điểm hàn mang làm cho người ta run rẩy, đoạn dưới, thì rộng ra phần eo của hắn, triển lộ ra hai điểm khác cũng là hàn mang màu vàng. Hai cây kim thứ kia gần là bao trùm ở trên người hắn, nhưng năng lượng bốn điểm kim mang này tự nhiên phóng thích cực kì mãnh liệt, hơn nữa có chứa cực nóng rất mạnh, theo nam tử tóc vàng di động, một cỗ khí lưu nóng rực cũng đi theo ở phía sau hắn, làm cho độ ẩm không khí chung quanh chợt lên cao, theo thân thể hắn dờn đi lại chậm rãi khôi phục tới bình thường.

Mà hắn cặp mắt kia màu vàng cùng màu đỏ đan vào... Kể cùng ánh mắt hắn tiếp xúc, ở chỗ sâu trong ý thức cũng đã nháy mắt sinh ra một loại cảm giác tinh thần nóng rực như lửa... Ánh mắt hắn, giống như là một đôi thái dương màu vàng thiêu đốt.

Thịch... Thịch... Thịch...

Thần điện rất dài, hắn bước chân rất thông thả, nhưng bước chân hắn rõ ràng thông thả cùng trầm trọng chỉ bước ra chẳng qua vài chục bước liền đã tới trước mặt Thần đế, ánh mắt hắn nhìn thẳng, quì một gối, cúi xuống một mực ngẩng cao đầu, dùng thanh âm ẩn chứa nghiêm nghị chính khí của hắn chậm rãi nói: “Thần đế bệ hạ tôn quý, ngài triệu hồi ta?”

Thần đế gật đầu nhẹ không thể rõ, nhẹ nhàng nhu thần mở ra kiều hoa của nàng: “Tuyệt Thiên, đã chết”.

Thanh âm nàng rất mềm mại, quả thực mềm đến một loại trình độ làm cho người ta không dám tin. Đây là một loại mềm mại nhất có thể đem thanh âm trực tiếp truyền đến bộ phận mềm nhũ trong lòng người, so với gió mát nhu hòa nhất trên thế gian đều làm cho người ta thích ý thư thái, lại làm cho địa phương mềm mại nhất trong lòng người ta tự nhiên mà sinh ra một loại tâm liên không thể ngăn chặn, muốn dùng toàn bộ chính mình đi che chở đi chủ nhân thanh âm thương tiếc này, thậm chí cam nguyện lâm vào muôn lần chết.

Ma lực của thanh âm, ở trên người nàng biểu hiện ra một mặt cực đoan khủng bố.

“Đã chết?!” Nam tử tóc vàng kinh ngạc ngẩng đầu, đối với kết quả này cảm thấy ngoài ý muốn, lông mày

vàng của hắn nhả lại, nặng nề nói: “Ba năm trước đây, Lục Thiên chết ở nơi đó, nay ngay cả Tuyết Thiên cũng chết ở tại nơi đó... Quả nhiên là một đám phế vật vô dụng”.

Thần đế nhẹ nhàng nói: “Dạ Minh, xem ra ba năm trước đây Lục Thiên chết cũng không phải một hồi sẽ không lại ngoài ý ngẫu nhiên, Thiên Thần đại lục thần bí kia, có lẽ cũng không có đơn giản như chúng ta tưởng tượng vậy”.

Nam tử được gọi là “Dạ Minh” tóc vàng lại lần nữa cúi đầu, bình thần nói: “Thần đế bệ hạ hôm nay gọi ta đến, là vì chuyện gì?”

“Mục đích ta hôm nay gọi ngươi đến, ngươi thực đoán không được sao?” Thần đế từ ghế ngồi đứng dậy, bước chân nhẹ nhàng, không tiếng động đi tới bên người Dạ Minh. Lúc này đứng lên, ở dưới giáp vị tôn quý hoa lệ màu vàng, dáng người xinh đẹp của nàng triển lộ không bỏ sót, đó là một loại cực hạn hoàn mỹ nhân gian tuyệt đối không thể có. Thấy được khối thân thể này, bất luận kẻ nào đều sẽ tin tưởng, trên thế giới này đã không có khả năng sẽ có tồn tại so với nàng càng hoàn mỹ.

Dạ Minh không có ngẩng đầu, quỳ một gối xuống, không có gì do dự nhàn nhạt nói: “Ta cự tuyệt!”

“Ngươi cự tuyệt, là vì ngươi cảm thấy hạ phạm Thiên Thần đại lục, là một loại vũ nhục đối với thân phận cùng thực lực của ngươi? Là như vậy sao?” Rõ ràng có một tầng kim tráo che lấp ngăn cản, nhưng ánh mắt Thần đế xuyên qua che chắn màu vàng kia, ở trên người Dạ Minh dừng lại một chút, ngay lập tức lại thông thả rời đi.

Thân thể Dạ Minh khẽ động, đơn giản trả lời một chữ: “Vâng!”

Thần đế hơi hơi ngẩng cái cổ hoàn mỹ giống ngọc mài của nàng, dùng thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu tận xương của nàng chậm rãi nói: “Đối với mỗi người nơi này mà nói, Thiên Thần đại lục đều là một mảnh địa phương nhỏ bé hèn mọn, nhưng, không nên quên Lục Thiên cùng Tuyết Thiên chết... Nếu không phải Thần đế vĩnh viễn không thể đặt chân Thiên Thần đại lục, ta sớm đã tự mình tới trước”.

Dạ Minh: “.... Đó là bọn họ quá vô dụng”.

“Chúng ta đã cùng Sa Hưu giao phong mấy lần, miễn cưỡng tự bảo vệ mình, chưa bao giờ thắng qua. Nay mất Lục Thiên Tuyết Thiên, chiến lực của chúng ta càng thêm không thể cùng Sa Hưu so sánh, nếu không thể mau chóng mang về Bạch Dực cùng Hắc Dực, chúng ta liền ngay cả sức tự bảo vệ mình cuối cùng cũng khó duy trì quá lâu”.

Dạ Minh ngẩng đầu, bình thần nói: “Vì sao không cho Hình Thiên Phật Thiên, hoặc Tử Vương Tinh Vương bọn họ tới trước. Ta đường đường một trong tam thánh tướng lại phải tự mình đi hướng cái loại địa phương hèn mọn này tìm kiếm Bạch Dực cùng Hắc Dực công chúa, chẳng phải trở thành trò cười của người khác”.

Thần đế xoay người, vẫn như cũ trong thanh âm ôn nhu mang theo một chút ý lạnh: “Hình Thiên cùng Phật Thiên trong trăm năm liên tiếp trước tới Thiên Thần đại lục, lại không thu hoạch được gì, Lục Thiên cùng Tuyết Thiên chết càng làm cho ta bất an. Sa Hưu từng bước ép sát, Thiên Chi đại lục chúng ta cũng đã muốn không có quá nhiều thời gian đợi đi xuống nữa, càng thừa nhận không nổi tổn thất như thế. Dạ Minh, lấy năng lực của ngươi, không cần ba năm, một năm sau là có thể xuyên qua Thiên Luân Chi Tinh. Đến lúc đó, ngươi cần phải đem Bạch Dực cùng Hắc Dực mang về, thân các nàng có hỗn độn tứ thánh châu, là hy vọng cuối cùng chúng ta đánh bại Sa Hưu, ngươi, lại là vẫn như cũ muốn cự tuyệt?”

Dạ Minh: “...”

“Lấy sức ngươi, trong lúc nâng tay liền có thể đem toàn bộ Thiên Thần đại lục hủy diệt, nhưng, thiết không thể chủ quan sơ sẩy! Ngươi, đi đi”.

Dạ Minh quỳ gối nơi đó, sắc mặt biến ảo rất nhỏ, im lặng hồi lâu, hắn mới dùng thanh âm nhàn nhạt trả lời: “Vâng”.

Hắn đứng dậy, mang một cỗ khí lưu nóng rực rời thần điện. Hai mắt kỳ dị kia vẫn như cũ như hai khóa thái dương thiêu đốt.

Với hắn mà nói, Thiên Thần đại lục loại cư trú sinh linh nhỏ yếu, hèn nhân loại mọn này, hắn tùy tiện là có thể hoàn toàn hủy diệt đất đai, hắn ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm. Nay lại muốn hắn đường đường

một trong tam thánh tướng thần giới tự thân xuất mã, với hấn mà nói, cái này càng như là một loại nhục nhã.

383. Chương 382: Đánh Mất Ánh Sáng

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 382: Đánh mất ánh sáng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nơi này là chỗ nào....

A... Ta quả nhiên còn chưa chết...

Ta không chết, nói cách khác, Tuyệt Thiên đã chết rồi...

A... Xem ra, rốt cuộc vẫn là tránh thoát một kiếp này.

Chất lỏng ấm áp mà trong veo từ trong miệng chảy vào, thẳng đến phế phủ. Ý thức Diệp Vô Thần trong bóng đêm tỉnh lại, trước hết cảm nhận được, là một loại cảm giác hoàn toàn hư thoát. Loại cảm giác này cùng năm đó hấn ở dưới Đoạn Hồn Uyên khi tỉnh lại giống nhau như đúc.

Khí tức trong cơ thể bởi hấn thức tỉnh mà tự nhiên lưu động, cũng cho hấn biết, mình vẹn vẹn là năng lượng quá độ cạn kiệt suy yếu, mà không có giống năm đó mất đi lực lượng như vậy.

Toàn thân trên dưới mỗi một cái bộ phận đều tràn ngập đau đớn khe khẽ, còn lại, là một loại cảm giác suy yếu nhuyển miên. Mí mắt như có trăm ngàn quân, hấn cố gắng mấy lần, rốt cuộc chậm rãi mở ra, đập vào mắt, là thế giới màu đen.

“Tĩnh... tĩnh... ca ca tĩnh!”

Bên tai, truyền đến lại thanh âm quen thuộc bất quá nhảy nhót kia, nghe được thanh âm này, trong lòng ngực Diệp Vô Thần được một loại ấm áp thỏa mãn tràn ngập, nhưng... Hấn lại như thế nào cũng không cười được.

“Trời tối rồi sao?” Hấn cố gắng đem con mắt trợn to, hy vọng xa vời đi bắt giữ ánh sáng... Cho dù một tia cũng tốt.

Ngưng Tuyết dùng sức lau đi chút nước mắt trên mặt bởi kích động mà tràn ra, nắm chặt tay hấn, lưng lay cười hì hì nói: “Mới không có, bên ngoài thái dương rất rất lớn... Ca ca, ngươi rốt cuộc tỉnh, người biết không, người đã ngủ vài ngày... Ta, ta cũng sắp cũng bị dọa chết rồi”.

Nước mắt nghĩ mà sợ kia lại không chịu thua kém từ trong hốc mắt Ngưng Tuyết vụng trộm rơi xuống, từ trong tầm mắt bị nước mắt mơ hồ, nàng kinh ngạc nhìn mặt hấn.

Phía sau nàng, bỗng nhiên vang lên một tiếng vỡ vụn. Vẫn đứng ở bên giường một cái bát canh nhỏ trong tay Diệp Thủy Dao rơi xuống ở trên đất, rơi vỡ nát. Mắt đẹp của nàng ở trong run rẩy rơi ở Diệp Vô Thần mở to, lại hoàn toàn không có trên tiêu cự của mắt, chịu đựng bỗng nhiên tới đau lòng, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Thần... người... người không nhìn thấy tỷ tỷ sao...”

Diệp Vô Thần theo thanh âm, tựa đầu chuyển hướng về phía Diệp Thủy Dao, bốn mắt nhìn nhau, cặp mắt kia vẫn như cũ không có tiêu cự gì. Cặp đồng tử mắt thâm thúy sáng rọi kia từng làm cho nàng mỗi lần khi đối mặt đều nhin không được muốn trầm mê cùng luân hãm cũng trở nên ảm đạm như vậy.

Hai người không tiếng động đối mặt, Diệp Thủy Dao tiến lên, một tay đặt tại trên mặt hắn, một tay ôm cặp mắt nàng kia đã không dám lại nhìn chăm chú, rồi cuộc hu hu khóc lên.

Ngưng Tuyết rút cuộc ý thức được cái gì, vẻ mặt nàng trở nên cứng ngắc, nắm cặp bàn tay kia của Diệp Vô Thần cũng mãnh liệt kéo chặt, nàng mang theo phát run khóc nức nở hỏi: “Ca ca, mắt người... người không nhìn thấy Tuyết Nhi sao

Trừ thanh âm, thế giới không có nguyên tố khác nữa, không có một chút ánh sáng.

Diệp Vô Thần nhắm mắt lại, một tay đặt tại trên tay Diệp Thủy Dao, một tay đem tay Ngưng Tuyết nắm ngược ở lòng bàn tay, mỉm cười nói: “Tuyết Nhi không khóc, ta cho dù thực không nhìn thấy, không phải còn có Tuyết Nhi sao... Tuyết Nhi sẽ nguyện ý làm mắt của ta, được không?”

Lực lượng phản phệ của Tai Ách Cung gây nguyên rửa sao... Mất đi thị giác, quả nhiên là nguyên rửa rất tàn khốc... Trong lòng Diệp Vô Thần thản nhiên thở dài. Đã không có thế giới ánh sáng, cũng không có sắc thái gì. Chua xót... Có lẽ, hắn lại cũng không nhìn thấy Tuyết Nhi, lại cũng không nhìn thấy Đồng Tâm, rồi cuộc không nhìn thấy tất cả...

Lực lượng phản phệ của Tai Ách Cung không có cướp đi tính mạng hắn, nhưng cướp đi thị giác, đã tương đương với cướp đi một nửa sinh mệnh, một nửa đời người của hắn.

“Ta không khóc... Không khóc... Oa!! Không cần... Ta không cần ca ca không nhìn thấy, không cần! Ô oa...” Ngưng Tuyết cố nén bi thương cùng nước mắt rồi cuộc như hồng thủy vỡ đê trào ra, trong khoảnh khắc đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đều khóc hoa, giọt nước mưa ẩm áp không ngừng hạ xuống, rơi xuống ở tại trên bàn tay Diệp Vô Thần, tiếng khóc khàn kiệt sức.

Diệp Vô Thần nâng tay sờ hươu mặt nàng, muốn an ủi nàng, cửa phòng đóng chặt ở một khắc này bị đẩy ra, Vương Văn Xu bước chân vội vàng chạy lại, sau đó bị tiếng khóc thê thương của Ngưng Tuyết sợ tới mức thiếu chút nữa hồn phi phách tán, nghĩ đến Diệp Vô Thần bỗng nhiên... Nàng cơ hồ là lão đảo tiến lên, thanh âm run run hỏi: “Không phải vừa mới kêu Thần Nhi đã tỉnh rồi, rồi cuộc...”

Nàng nói được một nửa, lại bỗng nhiên nhìn thấy Diệp Vô Thần đã mê man nằm ngày đang mở mắt nhìn nàng, chính là ánh mắt kia có mơ hồ, lại có quái dị nói không nên lời. Trái tim treo cao của nàng lập tức buông, giống nhau lập tức từ địa ngục lên tới thiên đường, ngạc nhiên vui mừng nói: “Thần Nhi, người rồi cuộc tỉnh rồi... Thật tốt quá... Tuyết Nhi, Tuyết Nhi ngoan đừng khóc, ca ca người tỉnh lại người phải là cao hứng mới đúng”.

“Ô... Ca ca không nhìn thấy... Ta không cần... Ta không cần ca ca không nhìn thấy, không cần...” Nàng lớn tiếng khóc. Hắn mất đi thị giác, liền ý nghĩa rồi cuộc không nhìn thấy nàng, rồi cuộc không nhìn thấy tất cả đồ vật, lòng là đau nhức, tâm linh nàng còn nhỏ căn bản không chịu nổi cái đả kích trầm trọng này. Nàng tình nguyện không nhìn thấy là chính nàng, mà không phải ca ca nàng.

“Cái gì?” Sắc mặt vui mừng trên mặt Vương Văn Xu lập tức cứng đờ, sau đó chậm rãi trở nên trắng bệch. Bên cạnh, vẫn cố nén nước mắt Diệp Thủy Dao đối với nàng nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó dừng quá trên mặt, lặng yên nắm chặt tay Diệp Vô Thần.

“Thần Nhi...” Vương Văn Xu nhìn về phía mắt hắn, nàng hiện tại rồi cuộc rõ ràng, lúc trước chính mình từ trong ánh mắt của hắn cảm nhận được tia không được tự nhiên kia là cái gì.

“Mẹ, ta không sao... Tuyết Nhi, đừng khóc được không. Nói không chừng ta chỉ là vì vừa mới tỉnh lại, cho nên mới không nhìn thấy, có lẽ qua một đoạn thời gian sẽ chính mình tốt rồi” Diệp Vô Thần thoải mái cười cười, nhẹ giọng khuyên giải an ủi các nàng.

Wang Văn Xu hoàn toàn rối loạn tâm thần, rối loạn tay chân, thần sắc nàng bối rối nhìn mắt Diệp Vô Thần một hồi, thích thích nhiên bi hô: “Đứa nhỏ đáng thương của ta... Thân thể người yếu như vậy, hiện tại mắt lại không nhìn thấy, người khiến cho làm nươu làm sao bây giờ...”

Trước mười sáu tuổi là ma ốm nổi tiếng trong thành, khi mười sáu tuổi bị người ám hại biến mất, mười bảy tuổi trở về nhà, hơn hai tháng sau liền “mất tích” dưới Đoạn Hồn Uyên, ba năm sau giống như kỳ tích khi trở về, đã thành một phế nhân, nay rời nhà vài ngày ngắn ngủn như vậy, hắn vậy mà lại mất đi thị lực.

Đối với một người mẹ mà nói, nhìn con của mình cả đời từ trong một đám thật lớn nhấp nhô cực khổ đi tới, cái loại thống khổ tê tâm liệt phế này. Nàng cũng không biết Diệp Vô Thần rời nhà mấy ngày nay phải đi nơi nào, chính là từ Diệp Thủy Dao nơi đó nghe nói là bị Kiếm Thần Sở Thương Minh mang đi, cho nên nàng cũng không có lo lắng quá lớn, không nghĩ tới...

“Ngự y...” Nàng ở trong thất thần hốt hoảng bỗng nhiên tỉnh táo, một lần một lần nhắc đi nhắc lại ngự y, nàng lập tức xoay người, bối rối nhìn phía ngoài phòng: “...Nương đi mời ngự y tốt nhất trong cung đến, bọn họ nhất định có thể trị tốt mắt ngươi, nhất định có thể...”

“Nương, không cần...” Diệp Vô Thần vươn tay muốn khuyên can, nhưng Vương Văn Xu sớm hướng cửa mà ra, hắn chỉ có thể vô lực buông tay. Vương Văn Xu một khi gọi ngự y đến, tin tức hắc mù mắt cũng sẽ xa xa truyền bá đi ra ngoài. Nhưng, dưới tình này cảnh này, nếu không đi Vương Văn Xu lại như thế nào có thể cam tâm.

Tiếng khóc Ngưng Tuyết đang tiếp tục, nhưng đã muốn nhỏ rất nhiều. Diệp Vô Thần nhẹ giọng an ủi nàng, một lần lại một lần lau đi nước mắt trên mặt nàng giống như vĩnh viễn khóc không xong: “Đồng Tâm tử tử của ngươi đâu?”

Vừa mới hỏi ra miệng, hắn liền có chỗ phát hiện, tay hướng bên trái di động, đặt tại trên một thân thể mềm mại, nhưng có chút lạnh như băng.

“Đồng Tâm” Tay Diệp Vô Thần nắm chặt, dùng thanh âm rất nhẹ hô một tiếng. Bên tai vẫn như cũ chỉ có tiếng khóc nhỏ của Ngưng Tuyết, nhưng không có được Đồng Tâm trả lời.

“Đồng Tâm cùng ngươi giống nhau, vẫn hôn mê đến hiện tại. Trên người nàng không có ngoại thương, hắc là chính là quá mệt mỏi” Diệp Thủy Dao cúi người xuống, ghé vào lỗ tai hắn giải thích nói. Nhưng nàng giải thích lại không có làm cho lòng mây Diệp Vô Thần nhũn lại càng lúc càng chặt giã ra, hắc từ thân thể Đồng Tâm sờ đến cánh tay nàng, lại trượt xuống cầm chặt một cái tay chỉ có chút lạnh như băng của nàng...

Lực lượng của Đồng Tâm biến mất... Từ trên tay tiếp xúc thân thể Đồng Tâm, hắn đạt được một đáp án như vậy. Liên giống như hắc ba năm trước đây giống nhau, ở sau khi ngay cả lực lượng căn nguyên nhất đều hao hết, biến mất vô tung vô ảnh, không có một tia giữ lại. Mà căn nguyên khô kiệt, cũng ý nghĩa lực lượng không bao giờ có thể trọng sinh nữa.

“Đồng Tâm...” Diệp Vô Thần trong lòng khẽ gọi một tiếng tên của Đồng Tâm. Hắc biết, ở sau khi hắc bắt kể hậu quả, quyết tuyệt bắn ra “Huyết Minh Truy Hồn Tiễn”, tất cả cũng không có bởi vậy mà chấm dứt, sau đó nhất định lại đã xảy ra cái gì. Nhưng có thể khẳng định là, Tuyết Thiên đã chết rồi.

“Cũng tốt, như vậy, ngươi sẽ không cần lại vì ta phạm hiểm, không cần lại vì ta đổ máu... Chỉ cần chờ ở bên người ta là tốt rồi, ai cũng không thể mang các ngươi đi”.

Nhưng, nếu lực lượng Diệp Vô Thần lại xâm nhập một ít, sẽ nhận thấy được chỗ sâu nhất của thân thể Đồng Tâm, có hai hạt châu yên lặng không biết bao nhiêu năm thông thả xoay tròn hắc lên, cũng phóng ra ánh sáng ảm đạm, tốc độ xoay tròn ở tốc độ cực kỳ thông thả nhanh hơn, ánh sáng, cũng lấy biên độ không thể phát hiện chậm rãi thêm đậm.

Hai khóa hạt châu đều chỉ có cỡ đầu ngón tay, một viên trong đó hiện ra màu đen thâm thúy, một khóa khác hiện ra tử khí màu xám trầm lắng.

Trong phòng một mảnh im ắng, Diệp Uy cùng Diệp Nộ toàn bộ nhíu mày, trầm khí nhìn Lý ngự y tuổi đã già. Toàn bộ phòng coi như rộng rãi lúc này chật ních không ít người, trên dưới Diệp gia tất cả trong đó, mười mấy ngự y phân đứng hai bên.

Ánh mắt mỗi người đều tập trung ở trên người Lý ngự y. Ngự y cung đình này đã qua tuổi bát tuần đang ngừng mi ngừng mắt nhìn chằm chằm mắt Diệp Vô Thần, không ngừng chuyển đổi góc độ xem xét. Diệp Vô Thần cũng là phối hợp, không có bao nhiêu động tác thừa. Ngưng Tuyết nước mắt lưng tròng, hai tay đặt ở trước ngực, tư thái nhìn trông mong kia làm cho người ta vô cùng tâm liên.

Thật lâu sau, Lý ngự y chính đứng dậy, trên mặt lộ ra khó hiểu thật sâu, Diệp Uy nhanh chóng tiến lên hỏi: “Lý đại nhân, có thể có phương pháp cứu trị?”

Vài người tốt bụng lập tức nói ra hẳn lên. Bọn họ sợ nhất nghe được, không thể nghi ngờ nói linh tinh là không thể cứu.

Lý ngự y không có lắc đầu, cũng không có gật đầu, mà là một bên khổ tư một bên nói: “Kỳ quái... vừa rồi lúc Trương đại nhân nói lão phu thương có hoài nghi, nhưng chỗ lão phu gặp cùng Trương đại nhân không khác nhiều. Mất lệnh công tử cùng người bình thường cũng không khác nhau gì, nhìn không ra bị hao tổn hoặc là chỗ dị thường gì... Thật sự là trăm suy nghĩ không thể lý giải. Nếu là tìm ra nguyên nhân bệnh, thì mới có thể tìm cách, nhưng là cứ như vậy, ài!”

384. Chương 383: Mật Thất

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 383: Mật thất

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Cái này... Lý đại nhân, người xem kỹ lại một chút, nhất định có thể tìm được phương pháp” Vương Văn Xu ôm một chút mong chờ, khẩn trương vô cùng nói. Không chỉ có là Lý ngự y này, ở trước hắn mười mấy cái ngự y này, đều nói mất Diệp Vô Thần căn bản không có chỗ nào là không bình thường.

Lý ngự y lắc lắc đầu, lại thở dài một tiếng: “Ài, lão phu bó tay, không mặt mũi nào lưu lại... Lâm lão tướng quân, Lâm tướng quân, Lâm phu nhân, cáo từ”.

Lý ngự y hành một lễ xong, không thử nữa, xách theo cái hòm thuốc xoay người rời đi. Những ngự y khác cũng đều lắc đầu, đi theo sau. Diệp thị một nhà không yên lòng tùy ý gọi vài tiếng, cũng không tiến xa. Mấy đen thẫm đậm lại bịt kín trái tim. So với thân thể suy yếu vô lực đi lại, mất mùa không thể nghi ngờ muốn khó tiếp nhận hơn nhiều.

Wang Văn Xu dùng ống tay áo lặng yên lau đi nước mắt khóe mắt, đi đến bên giường Diệp Vô Thần, mạnh mẽ ra vẻ khuôn mặt tươi cười: “Thần Nhi, con trước nghỉ ngơi cho tốt, vì nương đi trong thành ngoài thành thầy thuốc tốt nhất đều kêu đến... Con cũng nghe được rồi, bọn họ đều nói mất con không có trở ngại, nhất định sẽ có thần y nào đó có thể trị tốt con”.

“Ừm, cho nên nương, người cũng không nên lo lắng mới phải” Diệp Vô Thần trấn an cười nói, trong lòng thì là yên lặng thở dài. Mất hắn nay chỗ trạng thái này, không ai so với hắn rõ ràng hơn. Như Lý bọn họ ngự y theo như lời, mất hắn căn bản không có tổn thương hoặc là chỗ không bình thường gì, bởi vì mất hắn vốn là không bị tổn thương gì, mà là bởi vì đã bị nguyên rửa... Bị lực lượng phản phệ của Tai Ách Cung gây nguyên rửa.

Mà muốn cho mất hồi phục thị lực, phương pháp duy nhất chính là giải trừ nguyên rửa này... Nhưng, muốn giải trừ phá hư một cái nguyên rửa, thì cần cường độ lực lượng vượt qua cái nguyên rửa này. Diệp Vô Thần chịu phải nguyên rửa nơi phát ra từ mạnh mẽ phát động “Huyết Minh Truy Hồn Tiễn”, cũng liền ý nghĩa nếu muốn giải trừ nguyên rửa này, thì cần phải vượt qua lực lượng của “Huyết Minh Truy Hồn Tiễn”!

Công kích liên tiếp cường độ xa xa không bằng “Huyết Minh Truy Hồn Tiễn” “Thiên Địa Liệt” đều có thể đem chiến thần Phong Triều Dương một kiếm giết trong nháy mắt, trong thiên hạ, lại có ai có thể có được lực lượng như vậy!?

“Thần Nhi, nghỉ ngơi cho tốt đi, chung quy sẽ có biện pháp” Diệp Nộ thở hổn hển một hơi thật dài, sau khi dừng lại, cùng Diệp Uy tâm sự nặng nề rời đi. Đi tìm toàn bộ thần y có thể mời đến.

Bọn họ mới vừa đi, cửa phòng khép hờ lập tức bị đẩy ra, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp như hoa mang theo kinh hoàng nồng đậm. Bình thường ôn nhu sợ hãi, rất dễ thẹn thùng, ngay cả nói chuyện cũng không thể lớn tiếng Hoa Thủy Nhu lúc này lại không chút nào cố kỵ người khác trong phòng, bước chân vội vàng thẳng đến Diệp Vô Thần mà đi, lập tức gục ở trước giường hắn, trong thanh âm ôn nhu mang theo bối rối thật sâu: “Phu quân, phụ thân nói mắt ngươi không nhìn thấy... Là thật sao... Nhất định là phụ thân gạt ta, đúng hay không?”

Diệp Vô Thần không có trả lời, khóe miệng cong lên, gợi lên một nụ cười nhu hòa.

“Phu quân...” Cái mỉm cười này, đại biểu cho cam chịu, Hoa Thủy Nhu thấy hoa mắt, sương mù mệnh mông mà hiện. Từ sau khi Diệp Vô Thần vài ngày trước hôn mê mà về, nàng mỗi ngày đều đã đi tới đi lui Diệp gia mấy lần tới chiều cố hắn trong hôn mê, lại liên tiếp cả ba đêm vẫn canh giữ ở bên cạnh hắn, Vương Văn Xu sau khổ khuyên rất nhiều lần mới đi nghỉ ngơi. Tại sau khi nghe được tin tức hắn tỉnh lại, nàng trong lòng vừa nổi lên ngạc nhiên vui mừng nồng đậm, liền lại nghe thấy một cái sét đánh đáng sợ.

“Không có mắt, ta vẫn như cũ nhìn thấy Tiểu Nhu Nhu của ta” Diệp Vô Thần ngẩng đầu, từ mặt trái nàng phủ đến má phải, lặng yên dấn một tay vết nước. Hôm nay, hắn luôn luôn cười, lại chọc khóc rất nhiều người... Cái này đối với hắn là một loại hạnh phúc, cũng là một loại áy náy tra tấn.

“Phu quân, ngươi sẽ khỏe, mắt người nhất định có thể chữa khỏi” Cô gái mảnh mai ép nén nước mắt, dùng ôn nhu của mình an ủi hắn. Nàng xoay người, cúi đầu nhẹ giọng hướng Vương Văn Xu hỏi: “Mẫu thân, ta vừa mới nhìn thấy Lý đại nhân bọn họ rời đi... Bọn họ nói như thế nào?”

“Bọn họ đều nói mắt Thần Nhi căn bản không có một chút vấn đề, cho nên...” Vương Văn Xu nói một nửa, liền như bị tắc một nửa không nói được.

Hoa Thủy Nhu cắn cắn môi, do dự sau một lát, bỗng nhiên nhớ tới cái gì nói: “Ta... ta muốn tự mình đi hỏi bọn họ một chút”.

Nàng nói xong, liền giống như chợt dạ không đợi bọn họ đáp lại, vội vã xoay người rời đi. Diệp Vô Thần nằm ở nơi đó hơi hơi nhú mào, sau một lát, sắc mặt rất nhỏ biến ảo, nhưng lại lập tức dịu đi, mở miệng nói: “Nương, con có chút mệt mỏi”.

Wương Văn Xu vội vàng dựa vào trước, đem một tấm thảm che ở trên người hắn: “Vội mau nghỉ ngơi đi, vì nương đi về trước”.

“Nương cũng cần hảo hảo nghỉ ngơi” Diệp Vô Thần biết, chính mình hôn mê mấy ngày nay nàng phí sức lại lao thân, nhất định là mệt muốn chết rồi.

Sau khi Vương Văn Xu đi, Diệp Thủy Dao cũng theo rời đi, nàng biết hắn có việc của mình phải làm. Sau khi tất cả an tĩnh lại, Diệp Vô Thần từ trên giường ngồi dậy, khi đứng dậy cũng không có vẻ cố sức. Tỉnh lại sau trong một đoạn thời gian không nhỏ này, lực lượng của hắn cũng rất nhanh khôi phục, lúc này ít nhất trên hành động cùng một người bình thường cũng không kém bao nhiêu.

Ngưng Tuyết luôn luôn tại vụng trộm lau nước mắt, tuy rằng rất cẩn thận không phát ra âm thanh, nhưng giọt nước mắt rơi trên mặt đất mang theo thanh âm rất nhỏ không giấu diếm được lỗ tai của Diệp Vô Thần. Mất đi thị giác, toàn bộ lực chú ý đều tập trung ở tại trong thính giác, cũng làm cho thính giác trở nên càng thêm linh mẫn.

Thấy Diệp Vô Thần từ trên giường xuống dưới, Ngưng Tuyết vội vàng đi qua đỡ lấy hắn, ngửa mặt nhìn mắt hắn nhỏ giọng hỏi: “Ca ca, đi đâu?”

“Đến phía dưới đi” Diệp Vô Thần cầm lên tay nàng.

Ngưng Tuyết ở phía trước rất cẩn thận kéo tay Diệp Vô Thần, vì hắn chỉ dẫn phương hướng. Thật ra Diệp Vô Thần tuy rằng mất đi thị giác, nhưng linh giác của hắn đủ để cho hắn cảm giác tất cả chung quanh, trên hành động cũng sẽ không có cái gì trở ngại quá lớn.

Đi tới sau cái bình phong rộng kia, Diệp Vô Thần ngồi xổm người xuống, tay đặt tại phía trên một khối sần cũng không thấy được, dùng hết toàn lực hướng phía trái khê dịch.

Sàn vậy mà lại bị dời ngang, dưới sàn không phải đất, mà là một cái động thật sâu, cũng có một chùm ánh sáng màu trắng từ trong đó tràn ra. Diệp Vô Thần mang theo Ngưng Tuyết, từ trong đó nhảy xuống.

Đây là một chỗ mật thất dưới đất, là Diệp Vô Thần sau khi rời Đoạn Hồn uyên, trước khi quay về Diệp gia bảo tộc nhân trong Viêm thị Đại Lư Tử, Nhị Lư Tử, Tam Lư Tử ba huynh đệ lặng yên không một tiếng động xây thành, không có kinh động bất luận kẻ nào bao gồm Diệp gia ở bên trong. Nơi này, cũng thành nơi ẩn nấp sở hữu riêng của Diệp Vô Thần.

Không gian này không tính là lớn, chỉ có cỡ một nửa phòng ngủ của Diệp Vô Thần, một cái đèn ma pháp đem bên trong chiếu trắng óng ánh một mảng. Lúc này, nơi này đứng đầy người, hôm nay cũng là lần đầu tiên sau khi không gian nhỏ này hình thành tụ tập nhiều người như vậy. Ở góc tường sâu nhất, ngồi liệt một người ánh mắt đại ra, toàn thân vẫn không nhúc nhích, rõ ràng là Lâm Vân bị Diệp Vô Thần giấu kín hồi lâu - cũng từng là Diệp Vô Vân.

Diệp Vô Thần vừa tiến vào, liền lập tức bị người bên trong vây quanh, trong bóng tối, một cái thân thể mềm lập tức bổ nhào vào trong lòng hắn: “Chủ nhân ca ca, người tỉnh lại là tốt rồi... Ô, mắt người thực không nhìn thấy sao... Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ..”.

“Phụ thân” Nhất bàn tay đang kéo quần áo hắn, thanh âm là lo lắng rất sâu.

“Chủ nhân, người không có việc gì? Mắt người...” Đây là tiếng của Viêm Cung Lạc.

“Xem ra đã không ngại, mắt người là thật nhìn không thấy, hay là giống lúc trước chẳng qua là một hồi nguy trang như vậy?” Ngoài ý muốn, Diệp Vô Thần nghe được tiếng của Thủy Mộng Thiên.

Hắn trọng thương hôn mê tác động lòng rất nhiều người, nhất là tộc nhân Viêm thị đem vận mệnh của mình buộc vào người hắn. Cũng bởi vậy, ở sau khi được tin tức, Viêm Thiên Uy, Viêm Đoạn Thương, Viêm Cung Lạc ba người thừa kế trực hệ huyết mạch Bắc Đế, cùng với thiếu chút nữa bị dọa khóc Viêm Cung Nguyệt cùng Viêm Cung Nhược, còn có Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên ngày đêm đi liên tục, một đường ẩn nấp hành tung đi tới nơi này, âm thầm bảo hộ hắn. Bởi vì Đồng Tâm cùng hắn cùng một chỗ cũng mất đi ý thức.

Nơi này trừ bọn họ, còn có Thủy Vô Khuyết cùng Thủy Mộng Thiên, cùng với Thủy Vân Thiên lúc ấy đem Diệp Vô Thần cùng Đồng Tâm từ trong năng lượng gió lốc mang đi. Còn có một người, thì là Tiểu Mạt mang theo Ngưng Tuyết trở lại nơi này. Đây là nàng lần đầu tiên đến nhà Diệp Vô Thần. Dừng lại ở nơi này một đoạn thời gian ngắn này, Tiểu Mạt bản năng bài xích người khác cũng không có cùng bọn họ có quá nhiều trao đổi, đại đa số vẫn duy trì trầm mặc, dùng khí tức của mình bảo hộ Diệp Vô Thần, chính là ngắn gọn nói vài câu bọn họ làm cho bọn họ nghẹn họng nhìn trân trối mà nói, nội dung đương nhiên là nói cho bọn họ, Diệp Vô Thần là phụ thân nàng.

Nhưng bởi vì là cùng một cái mục đích, nàng tuy rằng vẫn không muốn cùng bọn họ trao đổi, nhưng là không đối với bọn họ biểu lộ ra cố ý bài xích cùng địch ý.

Bảy ngày trước, Diệp Vô Thần ở sau khi phát động “Huyết Minh Truy Hồn Tiễn” ngắt đi, Đồng Tâm vì bảo hộ hắn đã ở sau khi thoát lực mất đi ý thức. Thủy Vân Thiên mang theo bọn họ rời khỏi mảnh đất bị phá hư kia, ở trong đi vội, bỗng nhiên được một đạo bạch quang tiến bước, khi xuất hiện lại, đã ở bên trong mật thất dưới đất này của Diệp Vô Thần. Ở trong này, hắn gặp được con ruột của mình Thủy Vô Khuyết.

Phụ tử nhận nhau, ôm đầu khóc rống. Thủy Vân Thiên biết chính mình không nên bại lộ thân phận, ở sau khi biết được nơi này là Diệp gia, hắn chậm rãi để ý làm rõ đầu mối của mình, sau khi đem Diệp Vô Thần cùng Đồng Tâm đưa về phòng, liền ẩn nấp ở trong đó. Mà hương hương thoát ly thân thể của Diệp Vô Thần, dùng không gian lực của nàng cắt qua không gian, lấy phương thức của hắn báo cho tộc nhân Viêm thị cùng Tiểu Mạt xa ở ngoài ngàn dặm, bởi vì nàng biết, sau khi Đồng Tâm mất đi ý thức, bên người Diệp Vô Thần trừ một người Thủy Vân Thiên vẫn không thể bại lộ thân phận, không còn có phòng hộ nữa, vì an toàn tuyệt đối của hắn, Hương Hương bằng tốc độ nhanh nhất báo cho người Diệp Vô Thần tín nhiệm nhất này biết, bảo bọn họ gom lại nơi đây, đang âm thầm bảo hộ hắn.

“Chủ nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến tột cùng là ai vậy mà lại đem người cùng nha đầu Đồng Tâm ép đến loại tình trạng này” Luôn luôn trầm ổn ngưng trọng hai nắm tay của Viêm Thiên Uy giống như sắt cứng nắm rất chặt. Thánh chủ mù mắt, hấn trong lòng làm sao không loạn.

Diệp Vô Thần nhắm lại con mắt đã không nhìn thấy ánh sáng gì, một bàn tay đặt tại trên vai Tiểu Mạt, một cái khác nâng lên đánh gãy câu hỏi hỗn loạn kia, hấn không có đi bàn đến vấn đề mắt của mình, mà là theo khí tức, hấn cảm ứng được vị trí của Thủy Vân Thiên, chuyển hướng hấn hỏi: “Người kia đâu?”

Thủy Vân Thiên biết người kia hấn hỏi là Tuyệt Thiên, trả lời: “Hấn đã chết rồi, bị thánh chủ một mũi tên quán thể, nổ tan xác mà chết. Toàn bộ nơi trung tâm Nam Hoàng Tông cũng toàn diệt... Ài”.

Hấn cái tiếng thở dài này không tự chủ được tràn ra miệng bao hàm cảm xúc quá mức phức tạp, hấn oán hận bọn họ, động lại hơn hai mươi năm oán hận kia, trình độ mãnh liệt này đã đạt một cái trình độ khủng bố, mà người hấn hận, đại bộ phận tại trong tràng tai nạn kia đã không còn thi thể, nhưng... nơi đó dù sao cũng là chỗ căn cơ của Nam Hoàng Tông, là địa phương hấn sinh ra lớn lên, là cơ nghiệp tổ tông hấn truyền lưu đến nay. Mà hấn, vẫn là chủ chân chính của Nam Hoàng Tông. Hận ý của hấn mặc dù giảm, nhưng không thể tránh được buồn bã cùng thối thức trong lòng.

385. Chương 384: Khẩn Cấp

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 384: Khẩn cấp

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Chẳng qua, Thủy Vân Lan cùng Thủy Huyền Phong cũng chưa chết. Hơn nữa, Thủy Vân Lan bị thương không nghiêm trọng, đã nhiều ngày hấn là đủ để khỏi hấn, Thủy Huyền Phong bị thương rất nặng, mặc dù giữ được tính mạng, nhưng Thủy Ngọc Công đã mất, đã thành một phế nhân” Bên tai Diệp Vô Thần, truyền đến tiếng của Thủy Mộng Thiên. Nàng có thể xuất hiện ở nơi này, làm cho Diệp Vô Thần hơi cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng cũng không quá mức kinh ngạc. Nàng có thể đến chỗ này, cho thấy nàng đã dùng phương thức của mình đạt được tín nhiệm cùng cho phép của tộc nhân Viêm thị. Nếu không, bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép người ngoài nào phát hiện cùng đặt chân nơi này.

“Bọn họ hiện tại ở đâu?”

“Ở một cái phân đà tây nam sát đây nhất” Thủy Mộng Thiên đáp.

“...Các người nơi trung tâm tổng cộng tất cả bao nhiêu người?”

Thủy Mộng Thiên hơi suy tư, trả đáp: “Nơi đó có toàn bộ gần hai thành nhân số của Nam Hoàng Tông, nhưng có vượt qua toàn bộ một nửa cao thủ cùng nhân vật trung tâm của Nam Hoàng Tông. Nơi đó sau khi hoàn toàn bị phá hủy, toàn bộ Nam Hoàng Tông ở trong thời gian rất lâu đều là một mảng cát rời, muốn khôi phục tới trạng thái lúc trước, lại càng không biết cần bao nhiêu năm. Nếu Bắc Đế Tông tại đoạn thời gian này khuyhnh sào xuất động mà nói...”

Thủy Mộng Thiên nói một nửa, cũng không nói gì ra miệng hàm nghĩa nửa câu kia không cần nói cũng biết.

“...Thì ra, người quả nhiên chính là chủ nhân của Nam Hoàng kiếm” Thủy Mộng Thiên ngừng lại một chút, biểu tình phức tạp nói.

“A... Cho nên, có phải cảm thấy cùng ta làm giao dịch thực có lời hay không?” Diệp Vô Thần cười nhẹ nói.

Thủy Mộng Thiên: “...”

Giao dịch, giữa bọn họ không cần giao dịch, lời tổ huấn, chủ nhân Nam Hoàng kiếm vốn là chủ nhân của nàng, nàng vì hắn làm một chuyện gì cũng là nên. Liền ngay cả cả người nàng, đều hắn là vật sở hữu riêng của hắn. Đám người Viêm Thiên Uy ở sau khi đi vào nơi này cùng cha con Thủy Vân Thiên gặp nhau, ở sau khi xác định thân phận đối phương buông xuống cảnh giác. Bởi vì cùng bọn hắn giống nhau, cha con hai người này có được huyết mạch trực hệ Nam Hoàng đối với Nam Hoàng kiếm chủ trung thành vốn từ chỗ huyết mạch hắn có được, không cần bất luận lý do khác, cũng sẽ không có tạp chất gì. Tựa như số mệnh chặt chẽ khắc vào trái tim. Bọn họ căn bản không cần có gì lo lắng. Cũng bởi vậy, bọn họ cũng cho phép Thủy Mộng Thiên con gái của Thủy Vân Thiên đi tới nơi này.

Mà Thủy Mộng Thiên ở lúc biết Diệp Vô Thần chẳng những không có trở thành phế nhân, ngược lại là Tà Đế đứng đầu Tà tông, trong lòng kinh hãi có thể nghĩ. Nơi trung tâm Nam Hoàng Tông diệt, từ Thủy Vân Thiên tràn ngập quá nhiều nghi vấn trong lời nói, nàng nghe ra vậy mà lại giống như là Diệp Vô Thần đang âm thầm dẫn đường cái gì đến tạo thành tai ương ngập đầu Nam Hoàng Tông, Tà Đế trên dưới căn bản là không xuất động người nào...

Sự cường đại của Nam Hoàng Tông nàng lại như thế nào không biết, mà Diệp Vô Thần tại ngày đó vẫn đậm phong khinh dễ có thể giúp bọn họ, nàng không có tin tưởng lựa chọn nào khác, lại trong lòng không thể không đề nghị ngờ thật sâu. Nhưng không nghĩ tới, không qua một ngày thời gian, hắn không uống người nào, khiến Nam Hoàng Tông nơi trung tâm tụ tập hơn phân nửa cao thủ cùng người quyền cao của Nam Hoàng Tông hội phi yên diệt, hóa thành phế tích, trừ Thủy Vân Lan cùng Thủy Huyền Phong may mắn nhất về một cái tính mạng, người khác không một người còn sống. Nàng trong lòng khiếp sợ tột đỉnh.

Tuy rằng đó là thuộc về Thủy thị Nam Hoàng Tông bọn họ, nhưng ngoài khiếp sợ, tuy có thổn thức, nhưng không có gì thương tiếc hoặc là oán hận. Thủy Mộng Thiên ở lúc nàng rất nhỏ đã bị Thủy Vân Lan đưa tới thành Thiên Long, cực ít về tông, cho dù trở về cũng đều là vì làm bạn mẫu thân, cùng người khác trong tông tiếp xúc cực ít, căn bản chưa nói tới cái cảm tình gì. Liền ngay cả cùng Thủy Vân Lan “loại tình cảm cha con” cũng nhẹ như nước. Mà Thủy Vô Khuyết, hắn ở ngoài Nam Hoàng Tông phản nghịch mẫu thân cùng tỷ tỷ mọi người, càng chưa nói tới bị thương linh tính. Thủy Vân Thiên, đối với bọn họ càng nhiều là động lại hơn hai mươi năm hận ý.

“Cái này... Thì ra người quả nhiên chính là thánh chủ...” Thủy Vô Khuyết có chút ngượng ngùng sờ sờ đầu, đối với lúc trước đối với hắn vài lần chống đối hơi cảm thấy sợ hãi. “Hơn nữa, hắc hắc... Thật không hổ là thánh chủ đại nhân, hay là chủ nhân tà tông, cái phong cách Tà Đế kia” Hắn lại nghiêm sắc mặt, nói tiếp: “Trảm Tinh Kiếm cùng Tai Ách Cung chưa bao giờ hiện ra tung tích, nay lại đồng thời xuất hiện, còn nhận thức cùng một chủ nhân...”

“Trảm Tinh cùng Tai Ách hàng năm không ra, là vì tìm không thấy người xứng làm chủ nhân chúng nó. Nay chủ nhân xuất hiện, chúng nó cũng rất cuộc phán đến kỳ vọng của mình, lại sao có thể cam nguyện trầm mặc, đồng thời nhận chủ nhân làm chủ, lại có cái gì kỳ quái” Viêm Thiên Uy nghiêm mặt nói. Trong ánh mắt cất dấu mây đen nặng nề thâm đậm.

“Ồ... Chủ nhân ca ca, người cũng bộ dạng này còn quản bọn họ làm cái gì, người thực cái gì đều không nhìn thấy sao? Bọn họ đều nói mất người không có bị thương, nhất định là làm bộ có phải hay không? Chủ nhân ca ca, mau để cho ta xem xem mất người” Viêm Cung Nhược tản ra hương thơm mềm mại thân thể của thiếu nữ hầu như dán đến đến trên người Diệp Vô Thần, hai con mắt che sương mù vẫn nhìn mắt hắn. Ánh mắt quen thuộc cùng làm cho nàng si mê kia không có xuất hiện, nàng nhìn thấy, chỉ có một mảng trống rỗng không có sắc thái.

“Tứ nha, không cần lo lắng, chủ nhân nhất định sẽ không có việc gì” Viêm Cung Nguyệt túm túm quần áo Viêm Cung Nhược, khẽ cắn môi nói. Trong đôi mắt đẹp, tràn đầy lo lắng nồng đậm lẫn chực khóc. Nàng đang an ủi mọi người, lòng của mình làm sao thường không phải đau thẳng ứa máu.

“Chủ nhân ca ca, người nhất định là làm bộ có phải hay không? Người rõ ràng trọng thương cỡ nào đều có thể lập tức chữa khỏi. Như thế nào có thể trị không khỏi mất của mình đâu? Có phải hay không? Có phải hay không?” Viêm Cung Nhược lắc lắc cánh tay Diệp Vô Thần, cặp mắt kia trống rỗng vô mang, thấy lòng nàng cũng sắp phá nát thành mảnh nhỏ.

“Ài” Viêm Đoạn Thương thở dài một tiếng nói: “Lực lượng của chủ nhân quả thật có thể chữa khỏi bất luận thương tổn của thiên hạ, nhưng... ta cùng phụ thân lúc trước cũng dùng lực lượng chúng ta thăm dò qua, mắt chủ nhân cùng ngũ y bên ngoài này nói giống nhau, căn bản là không có thương tổn gì, mà là bị một cỗ lực lượng cường đại phong tỏa thị giác. Cái lực lượng kia cực kỳ cường đại, ta cùng phụ thân liên thủ cẩn thận thử vài lần, đều căn bản không thể lay động. Muốn cho chủ nhân khôi phục thị giác rất đơn giản, chỉ cần giải trừ cái phong ấn kia là được”.

“Phong ấn?” Viêm Cung Nhược ngốc ở nơi đó, người bên người nàng cũng đều lộ ra ngạc nhiên. Phong ấn thị giác, bọn họ đều là lần đầu tiên nghe nói phong ấn kỳ quái như vậy. Nhưng trừ cái đó ra, lại có cái gì có thể giải thích vì sao mắt rõ ràng không có bị hao tổn, lại hoàn toàn mất đi thị giác.

“Điều yên tâm đi, có thể khiến cho Trảm Tinh Kiếm cùng Tai Ách Cung đồng thời nhận chủ, chủ nhân lại há là người bình thường, có lẽ không qua bao lâu, chủ nhân có thể tự hành cỡi bỏ” Nhìn sắc mặt Diệp Vô Thần bình tĩnh, Viêm Đoạn Thương bình tĩnh nói.

“Nhưng mà, nhưng mà...”

“Lão căn thúc nói đúng, một ngày nào đó mắt ta sẽ hồi phục thị lực, căn bản không cần lo lắng” Diệp Vô Thần thoải mái nở nụ cười một chút, trấn an lòng mỗi người. Một ngày nào đó sẽ là ngày nào? Hắn không biết. Nhưng có thể xác định là, muốn khôi phục mắt, liền cần phải tìm được một người có thể phóng ra sức vượt qua “Huyết Minh Truy Hồn Tiễn”, hoặc là lực lượng bản thân vượt qua... Một ngày này, tựa như quá mức xa xôi, xa xôi hầu như không tồn tại. Bởi vì người có được loại lực lượng này, có lẽ chỉ có tồn tại Thần Chi đại lục mới có thể.

Viêm Đoạn Thương cùng Viêm Thiên Uy liếc nhau, đều trong lòng âm thầm thở dài một hơi. Phong ấn được thị giác của Diệp Vô Thần cỗ Tai Ách lực kia có bao nhiêu cường đại, bọn họ trong lòng biết rõ ràng, đó là một loại lực lượng làm cho bọn họ đều vô lực đến tuyệt vọng.

“Chủ nhân, người kia rốt cuộc là ai? Lúc trước Thủy huynh nhắc tới kia vô cùng có khả năng là người đến từ Thần chi đại lục, phải hay không như thế?” Viêm Đoạn Thương hỏi ra nghi vấn trong lòng mọi người, đồng thời đem vấn đề Diệp Vô Thần mất đi thị giác tránh đi, dời đi lực chú ý của bọn họ, không suy nghĩ, đi bàn bạc. Đó thật sự là một cái đề tài quá mức nặng nề.

Diệp Vô Thần gật đầu: “Đúng vậy, đó thật là một tên thần đến từ Thần Chi đại lục. Hiện tại hắn đã chết rồi, hắn là ai, vì cái gì có thể xuất hiện ở nơi đó đã không quan trọng nữa” Hắn nắm tay kia của Ngưng Tuyết lạnh yên nắm chặt. Mà Tiểu Mạt, cũng rất nhỏ nhủu mày một chút, như có chút đăm chiêu nhìn Ngưng Tuyết một cái, lại dời ánh mắt.

Thấy Diệp Vô Thần không muốn đề cập vấn đề này, biết trong đó tất có chỗ ẩn tình người thường không thể lý giải, không một người lại truy hỏi đi xuống. Viêm Đoạn Thương ngược lại nói: “Việc Nam Hoàng Tông bị diệt quá mức trọng đại, vài ngày này đã truyền khắp thiên hạ. Thế lực của Nam Hoàng Tông phân bố ở thiên hạ các nơi cũng toàn bộ thu liễm hành tung, tiến vào một loại trạng thái tĩnh dưỡng tự bảo vệ mình. Nghĩ đến, Bắc Đế Tông ở trong một đoạn thời gian không lâu tất nhiên sẽ có động việc lớn. Dù sao cơ hội như vậy nhiều năm qua như vậy là lần đầu tiên, sau khi bỏ qua, một khi Nam Hoàng Tông khôi phục, cơ bản không có khả năng lại có lần sau”.

Mắt Diệp Vô Thần hơi hơi nheo lại, thần nhiên nói: “Truyền khắp thiên hạ sao? A... Sau hôm nay, chuyện ta mù mắt cũng sẽ xa xa truyền ra đi thôi”.

Không khí bỗng nhiên cứng một chút, Viêm Cung Lạc nhíu mày nói: “Chủ nhân, ý tứ người là?”.

“Nam Hoàng Tông gặp đại nạn này, nhưng lấy thế lực phân bố của nó trăm ngàn năm nay ở Thiên Thần đại lục, nếu cố ý che dấu mà nói, Bắc Đế Tông muốn nhân cơ hội diệt chi cũng sẽ không dễ dàng như vậy. Bắc Đế Tông cũng sẽ rõ ràng điểm này, cho nên những ngày này tất nhiên chậm chạp không có hành động. Giữa hai tông mặc dù đánh nhau nhiều năm, nhưng lẫn nhau hẳn là đều rõ ràng, muốn chân chính tiêu diệt đối phương, cơ bản là không có khả năng. Nhưng...” Ánh mắt Diệp Vô Thần hơi âm trầm, lộ ra một chút cười lạnh trào phúng: “Ồ bọn họ xem ra, tiêu diệt ta tàn phế mù mắt, bên người đã không có Thiên Phật nữ thủ hộ liền dễ dàng nhiều lắm”.

Lúc những ngự y này ở trong này vì Diệp Vô Thần chữa trị mắt, Đồng Tâm đang nằm ở bên người hắn. Kể từ đó, người có lòng tự nhiên sẽ đoán được Đồng Tâm có thể đã bị vây ở một loại trạng thái hôn mê sau khi chịu bị thương nặng... Bởi vì, nếu không phải đánh bại Thiên Phật nữ bên người Diệp Vô Thần, lại như thế nào có thể thương mắt hắn.

“Ta hiểu được, những ngày này, chúng ta sẽ thủ tại chỗ này, chờ bọn hắn chủ động đưa lên cửa” Viêm Thiên Uy trầm mặt xuống, bình thần nói.

“Ừ ừ! Ta cũng lưu lại bảo hộ chủ nhân ca ca, ai dám đến thương tổn chủ nhân ca ca, ta nhất định làm cho hắn so với chết còn khó qua hơn” Viêm Cung Nhược nắm chặt cánh tay Diệp Vô Thần, rất nghiêm túc nói.

Diệp Vô Thần khẽ lắc đầu: “Bọn họ sẽ đến, hơn nữa sẽ rất nhanh... Mà ta, cần đi một chỗ”.

“Đi nơi nào?”

“Nước Thương Lan, Tuyết Nữ cung”.

Trong lòng, chiếu ra khuôn mặt Tuyết Phi xinh đẹp có thể mị hoặc thiên hạ kia, cùng với tiên nhan khuynh quốc khuynh thành của Viêm Chỉ Mộng, kích khởi gợn sóng rung chuyển trong lòng hắn. Đây là việc vướng bận trong lòng hắn nhất, nếu không thể tìm được các nàng, cuộc sống hàng ngày của hắn khó yên. Mà ngay tại khi hắn chuẩn bị nhích người đi nước Thương Lan, Tuyết Thiên bỗng nhiên đã đến, cũng làm cho hắn chậm lại quá lâu... Hắn đã một phút một giây đều chờ không được.

386. Chương 385: Trước Khi Tới Thương Lan.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 385: Trước khi tới Thương Lan.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Tuyết Nữ cung? Vì cái gì phải đi nơi đó?”

“Đúng rồi! Tuyết Nữ được gọi thiên hạ đệ nhất thần y, nói không chừng nàng có thể chữa khỏi mắt của chủ nhân ca ca” Con mắt của Viêm Cung Nhược sáng lên, phóng ra hào quang hy vọng.

“Ta là đi tìm một người” Diệp Vô Thần nói. Mắt hắn cũng không phải y thuật có khả năng chữa khỏi. Thiên hạ đệ nhất thần y cũng tuyệt đối không thể.

Viêm Thiên Uy thì trả lời già giặn như thường, hắn không có hỏi nguyên nhân, mà là trực tiếp hỏi: “Khi nào thì đi?”

“Bây giờ” Diệp Vô Thần nói. Hắn thật sự là một phút một giây đều không chờ được. Nếu không, trong lòng sẽ giống đè nặng một khối đá nặng trĩu, đứng ngồi không yên. Thậm chí, dưới sự so sánh, hắn đã bắt chấp đi tìm hy vọng khôi phục mắt của mình. Một lòng gắt gao buộc ở phương bắc xa xôi.

“Tốt” Viêm Thiên Uy cùng Viêm Đoạn Thương đồng thời gật đầu, đối với bọn họ mà nói, phục tùng Diệp Vô Thần đã thành một loại bản năng khắc vào trong xương cốt, không cần hỏi đến nguyên do gì. Mà cùng hắn một năm nay ở chung bên cạnh, kính phục của bọn họ đối với Diệp Vô Thần cũng càng ngày càng sâu. Thực lực của hắn tuy rằng xa không bằng bọn họ, nhưng, ở trước mặt hắn, bọn họ tất cả tình nguyện làm ra ý nghĩ thần phục, không có mâu thuẫn nghi ngờ gì, “Chúng ta lập tức đi chuẩn bị”.

“Không cần, các người toàn bộ ở tại chỗ này, âm thầm bảo hộ người nhà của ta, Bắc Đế Tông Viêm Tịch Minh hận ta tận xương, sẽ không buông tha cơ hội này. Đơn giản sau khi thăm dò, hắn sẽ xâm nhập Diệp gia ta. An nguy người nhà của ta liền giao cho các người” Diệp Vô Thần lấy ngữ khí không cho cãi lại nói.

“Nhưng mà...”

“Ta tự có an bài, không cần lo lắng” Diệp Vô Thần nâng tay, đánh gãy lời Viêm Cung Lạc, cũng nói cho mỗi người hắn sớm có an bài, không cần nhiều lời.

“Được rồi, một khi đã như vậy, chúng ta liền canh giữ ở nơi này chờ chủ nhân trở về. Xin chủ nhân an tâm mà đi, có chúng ta ở đây. Diệp gia trên dưới không cần lo lắng gì” Viêm Thiên Uy không có kiên trì, ngưng trọng nói. Hắn tuy rằng lo lắng việc an toàn của Diệp Vô Thần, nhưng từ trên thần thái của hắn hắn biết trong lòng hắn nhất định đã có lòng tin, liền không có nói thêm cái gì. Chức trách của hắn, chính là phục tùng mỗi một câu của Diệp Vô Thần.

“Tuyệt Nhi” Diệp Vô Thần ngồi xổm người xuống, đỡ lấy bả vai của Ngưng Tuyết, mềm nhẹ nói: “Sau khi ta đi rồi, người nhớ rõ nói cho tỷ tỷ cùng mẫu thân là Sở gia gia mang ta đi, mang ta đi nước Thương Lan tìm thiên hạ đệ nhất thần y Tuyệt Nữ đến trị mắt của ta. Nhớ rõ chưa? Đúng rồi, còn có, Nhu Nhu tỷ tỷ cùng Hoàng Nhi tỷ tỷ của người qua một đoạn thời gian ngắn cũng nhất định sẽ đến, cũng cần như vậy nói cho các nàng, được không?”

Ngưng Tuyết giật mình, không gạt đầu, lo sợ không yên thê lương nhìn mắt hắn nói: “Ca ca, người không mang ta đi sao?”

Diệp Vô Thần mỉm cười, vuốt tóc nàng nói: “Nơi đó rất lạnh, ta không sợ lạnh, nhưng có thể đông lạnh phá hư Tuyệt Nhi của ta. Cho nên, nhiệm vụ chiếu cố Đồng Tâm liền giao cho Tuyệt Nhi, được không?”

Cực bắc của nước Thương Lan là địa phương lạnh nhất Thiên Thần đại lục, mà nơi đó cũng là chỗ Tuyệt Nữ cung. Nơi đó lạnh đã vượt qua giới hạn nhân loại có khả năng thừa nhận, trừ một ít ma thú thấy sinh linh nào. Mà hàng năm, kể trước khi tới Tuyệt Nữ cung cầu y đều có rất nhiều bị chôn sống đông chết ở nơi đó. Khí hậu ác liệt của nó, có thể thấy được.

Diệp Vô Thần miễn dịch với thủy nguyên tố, sẽ không e ngại rét lạnh gì, ngay cả là thân ở trong hoàn cảnh độ không tuyệt đối cũng sẽ không có cái gì không khỏe. Nhưng nơi đó lại không phải Ngưng Tuyết Nữ hài cùng thiếu nữ bình thường không có gì khác nhau này có khả năng thừa nhận.

Ngưng Tuyết không có làm nũng, nàng biết nếu không đến vạn bất đắc dĩ, Diệp Vô Thần tuyệt đối sẽ không rời khỏi bên người nàng. Nàng mang theo thật sâu không nở, nhẹ nhàng gạt đầu nói: “Ta sẽ chiếu cố Đồng Tâm tỷ tỷ cho tốt, ca ca nhất định phải sớm trở về một chút”.

Sớm trở về một chút... Đây là lúc mỗi lần Diệp Vô Thần rời đi một câu nói Ngưng Tuyết nhất định nói. Những lời này ở trong miệng nàng đã lặp lại quá nhiều lần, nhưng mỗi lần nghe được, trong lòng Diệp Vô Thần đều sinh ra một cỗ dòng nước ấm ấm áp. Hắn hưởng thụ nàng đối với hắn không muốn xa rời.

“Nhưng mà... Chủ nhân ca ca, ta nghe nói Tuyệt Nữ cung nơi đó chẳng những rất lạnh, còn có rất nhiều ma thú lợi hại, người hiện tại mắt không nhìn thấy, một người như thế nào đi nơi đó” Viêm Cung Nhược lại một mực cũng biết tính cách của Diệp Vô Thần, biết hắn một khi quyết định, chưa bao giờ sẽ có cái gì thay đổi. Nhưng nay hắn đánh mất thị giác, sao có thể lẻ loi một mình.

“Ồ? Ta khi nào muốn một người đi” Diệp Vô Thần đứng dậy, theo cảm giác, điểm nhẹ một chút cái mũi của Viêm Cung Nhược.

“Ồ” Viêm Cung Nhược không tự kìm được chạm chạm chỗ vừa mới bị hắn điểm quá: “Vậy chủ nhân ca ca cùng với ai cùng đi”.

Diệp Vô Thần hơi chút di động thân thể, tay hướng xuống dưới, kéo tay Tiểu Mạt, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Mạt, cùng phụ thân đi phương bắc một chuyến được không?”.

“Ừm! Ta sẽ bảo vệ tốt phụ thân” Ánh mắt Tiểu Mạt lập tức lóe lên hào quang nhảy nhót, dùng sức gạt đầu. Bởi vì một đoạn thời gian kế tiếp, nàng rốt cuộc lại có thể cùng hắn một chỗ. Hắn là “phụ thân” của

nàng, là trên mảnh đất này người duy nhất biết nàng, cũng làm cho nàng dần dần bắt đầu sinh ra mong lung không muốn xa rời, nàng điên cuồng thích cái loại cảm giác này, cũng ích kỷ muốn càng nhiều.

“...Chủ nhân ca ca, nàng thật là con gái của người?” Viêm Cung Nhược môi phẩn mở ra, yếu ớt hỏi. Không chỉ nàng, ánh mắt mỗi người đều trên người ở Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt không ngừng dao động, ánh mắt quái dị nói không nên lời. Lúc trước khi Tiểu Mạt dùng ngữ khí lạnh nhạt đề cập Diệp Vô Thần là phụ thân nàng, bọn họ chính là đơn thuần cho rằng cô gái vui đùa, không nghĩ tới...

Nếu Diệp Vô Thần có con gái, bọn họ lại như thế nào có thể không biết. Hơn nữa, xem tuổi bọn họ, như thế nào cũng không phải quan hệ cha con.

Diệp Vô Thần cười, nhưng không có trả lời, nắm chặt tay Tiểu Mạt: “Chúng ta đi thôi”.

Hương Hương xuất hiện ở hần trên vai, lộ ra một cái mỉm cười rất ngọt ngào cùng mọi người cáo biệt, sau đó khẽ “y” một tiếng, phóng ra một đoàn bạch quang nhu hòa, mang theo Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt.

“Đúng vậy, chính là loại cảm giác này, lúc trước chính lực lượng thần kỳ là này đem ta mang đến nơi này” Thủy Vân Thiên nhìn vị trí Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt biến mất, kiệt lực cảm thụ được lực lượng không gian thần bí lưu lại kia, tràn đầy ngạc nhiên nói. Vài ngày trước, hần chính là bị loại lực lượng này từ trên nơi Nam Hoàng Tông bị hủy diệt đưa đến mặt thất này của Diệp gia. Khi đó, cảm giác duy nhất của hần chính là chính mình đang nằm mơ.

“Đây chính là phá toái không gian. Cũng giống như phụ thân, con lúc trước cũng là khó hiểu đưa tới nơi này. Không hổ là thánh chủ, tại trước đây, thật sự là không có lời nào có thể nói” Thủy Vô Khuyết tiếp lời phụ thân nói.

Thủy Vân Thiên cùng Viêm Đoạn Thương liếc nhau, trên mặt không hẹn mà cùng lộ ra mỉm cười phiền muộn. Thế sự như diễn, vận mệnh vô thường. Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông đánh nhau nhiều năm, không nghĩ tới hôm nay, hai bọn họ có được máu thuần khiết của Nam Hoàng cùng Bắc Đế, vốn nên là chủ nhân tông chân chính Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông lại toàn bộ bị bắt rời khỏi nguyên bản nên thuộc quỹ tích nhân sinh của mình, ở dưới vận mệnh an bài trước sau gặp cùng một chủ nhân, cũng bởi vậy mà đứng cùng nhau. Mà cùng loại cảnh ngộ cũng làm cho bọn họ càng thêm rõ ràng chính mình nghĩ muốn cái gì, nên kiên trì cái gì. Sau này, bọn họ phải làm là sống vai dắt tay, đi theo cùng một chủ nhân bước trên bọn họ kiên trì một quỹ tích nhân sinh khác. Con đường này chỉ hướng mục tiêu sẽ là nơi đó, bọn họ không biết, nhưng vô luận kết cục như thế nào, bọn họ cũng sẽ không hối hận nữa.

Hoa Thủy Nhu bước chân vội vàng, một mực chạy đến trong nhà Lý ngự y. Lý ngự y ở y giới thành Thiên Long tư cách tối cao, đức cao vọng trọng, y thuật cũng là không gì sánh kịp. Lúc Hoa Thủy Nhu mang theo vẻ mặt lo lắng xuất hiện ở trước mặt Lý ngự y, hần dùng mắt già trở nên có chút mờ của mình xác nhận hồi lâu mới tin tưởng ánh mắt của mình.

“Tiểu thư Hoa gia, người tìm lão phu đến chuyện gì?” Lý ngự y hỏi. Danh tiếng nhu mì của Hoa Thủy Nhu vang vọng thành Thiên Long, đây là một thiếu nữ ở lâu trong khuê các, cửa chính không ra cửa phụ không bước dõng gả, nàng đến không thể làm cho hần không kỳ quái.

“Lý đại nhân, người là thần y y thuật cao nhất trong thành, người có thể hay không nói cho ta biết dùng phương pháp nào mới có thể chữa khỏi... Chữa khỏi mắt vị hôn phu của ta” Hoa Thủy Nhu tay niết ở trước ngực, tràn đầy khẩn trương hỏi.

Lý ngự y nghe vậy, lòng nghi ngờ nhất thời giật mình. Ba năm trước Diệp Vô Thần sau khi chết, Hoa Thủy Nhu cuồng dại làm cho cả thành Thiên Long đều lâm vào cảm động cùng tán thưởng, mà nay nàng đặc biệt tìm đến hần, cũng là vì vị hôn phu quân Diệp Vô Thần của nàng. Lý ngự y trong lòng mềm nhũn, hần tất cả không muốn đả kích thiếu ôn nhu yếu đuối này nữ, nhưng cũng chỉ có thể tận khả năng buông chậm khẩu khí, chi tiết nói: “Ài, lão phu bất tài, thế nào gánh vác nổi hai chữ ‘Thần y’, mắt Diệp công tử... Ài, lão phu căn bản nhìn không ra chỗ nguyên nhân, thật sự bất lực”.

“Vậy... Nếu đổi một đôi mắt khác? Nếu đổi đôi mắt, có phải hay không mặc kệ cái nguyên nhân gì, đều có thể lại nhìn thấy?” Tay Hoa Thủy Nhu nắm ở trước ngực càng ngày càng chặt, lòng cũng trở nên càng lúc

càng khấn trương hẳn lên. Một người mất đi thị giác, liền tương đương với mất đi nửa thế giới. Diệp Vô Thần đã không có năng lực hành động, nằng đau lòng, nhưng là có thể thừa nhận, bởi vì nàng có thể chiếu cố cả đời hắn, nhưng nàng làm sao có thể thừa nhận hẳn mất đi thị giác, rốt cuộc không nhìn thấy nàng.

“Đổi mắt? Cái này...” Lý ngự y sau khi hơi ngạc nhiên, sắc mặt khê ngưng, sau khi nhíu mày suy tư, lầm bầm lầu bầu nói: “Đổi mắt, xác thực... Nếu đổi một đôi mắt còn tốt mà nói, nói không chừng thật đúng là có thể...”

Từ trong thanh âm do do dự dự, do dự không quyết của hắn, Hoa Thủy Nhu giống như lập tức bắt được hy vọng ánh rạng đông, nàng vội vàng nói: “Lý đại nhân, cầu người nghĩ biện pháp đem mắt ta cho phu quân ta được không?”

Lý ngự y nghe vậy chấn động, hoảng hốt không ngừng lắc đầu thêm xua tay, mồ hôi lạnh cũng thiếu chút nữa toát ra đến: “Không thể không thể, vạn vạn không thể! Sự tình bậc này có thể nào dính vào như thế!”

“Chỉ cần có thể làm cho phu quân khôi phục thị giác, phương pháp nào ta cũng nguyện ý thử. Lý đại nhân, người thử đem mắt ta đổi cho phu quân ta được không? Cho dù vẫn như cũ không thể, ta cũng cam nguyện cùng phu quân cùng nhau mù lòa” Hoa Thủy Nhu cắn môi, nghĩ cặp mắt kia của Diệp Vô Thần đã không có sắc thái cùng tiêu cự, nàng trong lòng đau nhức, trong đôi mắt đẹp hơi nước mông mông.

“...” Lý ngự y trong lòng giống như bị cái gì vậy không nhẹ không nặng đụng phải một cái, mang theo dao động cùng gợn sóng. Hắn dùng hần cặp mắt già tinh tế kia nhìn cô gái nhu nhược này vài lần, trong lòng buồn bã thở dài: Hồng phần tri kỷ như thế, đừng nói mù lòa, ngay cả vứt bỏ tính mạng, cũng đã là không uổng công cả đời. Hắn không có cự tuyệt, mà là dịu đi sắc mặt nghiêm nói: “Hoa tiểu thư, người có hay không nghĩ tới, cho dù lão phu thực đáp ứng đem mắt người đổi cho Diệp công tử, công tử Diệp gia hắn có thể đáp ứng sao? Cho dù phương pháp này thực làm cho hắn khôi phục ánh sáng, trong lòng hắn sẽ nghĩ như thế nào? Là cao hứng, hay là áy náy cùng thống hận chính mình cả đời?”

“Ta...”

“Hài tử ngốc, nhìn ra một chút, chúng ta những lang băm này không nhìn ra chỗ nguyên nhân của Diệp Vô Thần, cũng không đại biểu mắt của Diệp công tử đã không có hy vọng khôi phục. Thiên hạ to lớn, thần y chân chính rất nhiều, chung quy sẽ có người có thể chữa khỏi mắt của công tử Diệp gia, người cần nhìn rộng một chút mới phải. Về phần đổi mắt mới mà nói, cũng là tuyệt đối không làm được. Lão phu cùng Diệp công tử mấy lần tiếp xúc, nhìn ra được hắn là một người tuyệt không ác tâm, lại tâm cao khí ngạo, sẽ không nguyện ý thua thiệt người khác, không chỉ nói là mất người, bất luận mất người khác nào, hắn cũng sẽ không nhận. Ài, hài tử ngốc, người hay là trở về, hảo hảo trông coi Diệp công tử đi, lão phu sẽ lập tức viết thư cho lão phu đời này tới nay kết bạn những bạn tốt y đạo cùng cao nhân này, bọn họ có lẽ sẽ có biện pháp”.

Hoa Thủy Nhu cúi đầu cắn cắn môi, nàng biết, chính mình cái quyết định này rất ngốc, nhưng theo như lời nàng, vì Diệp Vô Thần, khả năng phương pháp nào nàng cũng nguyện ý thử, cho dù đó thật sự là một cái phương pháp rất ngốc.

“Cám ơn người, Lý đại nhân.” Hoa Thủy Nhu hơi hơi cúi người hành lễ, nhẹ nhàng bước sen mà đi. Lý ngự y vẫn nhìn bóng dáng nàng biến mất, mới ngồi xuống, thở dài một tiếng, không biết đang phiền muộn cái gì. Hoa Thủy Nhu trong kinh người đến không thể nói lý thỉnh cầu này, hắn chân chính cảm nhận được nữ tử này chấp nhất cuồng dại. Nhưng vô luận như thế nào, hắn cũng không thể đáp ứng cái thỉnh cầu kia của nàng... Vứt bỏ toàn bộ cái nguyên nhân khác, nếu là hắn thực làm như vậy, phụ thân Hoa Chấn Thiên yêu con gái như mạng của nàng sẽ là người thứ nhất xé nát hắn.

387. Chương 386: Tuyết Trắng Ngồi Ngồi

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 386: Tuyết trắng ngồi ngồi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nơi này là vùng phía nam nước Thương Lan, bên trong không khí vẫn như cũ lộ ra một cổ ý lạnh rõ ràng.

Nơi này là địa phương gần nhất chỗ Diệp Vô Thần đi vào nước Thương Lan. Hắn dù chưa đặt chân qua đất nước Thương Lan, nhưng bởi vì quan hệ của Tuyết Phi Nhan, hắn một năm này đến từng cổ ý bảo người thám thính qua vị trí Tuyết Nữ cung. Trước mắt tuy rằng một mảng bóng tối, trong lòng đã có một bản đồ cái rõ ràng, đánh dấu đi đường thông Tuyết Nữ cung.

Tuyết Phi Nhan... Hồ ly tinh kia bên trong khe nhăn mày cười đều lộ ra mị hoặc giống như yêu tinh, hắn luôn thường xuyên nhớ tới nàng. Thậm chí, một năm này, hắn có mấy lần nhịn không được muốn đi Tuyết Nữ cung tìm kiếm nàng. Ba năm trước, dưới đầy trời tuyết bay, khúc sông bị đóng băng, còn có thời khắc đó ở trên băng tự cùng khuôn mặt tươi cười đó, do ở trước mắt, rõ ràng ở trong mắt.

Hắn nhịn xuống không đi tìm nàng, chỉ vì ở sâu trong nội tâm, hắn cố kỵ, hoặc là nói có một chút sợ hãi này nữ nhân như vậy. Đây là duy nhất một nữ tử cùng với hắn ở chung thật lâu, cũng không thể hoàn toàn nhìn thấu. Hắn càng sợ hãi là chính mình sẽ ngăn cản không được khuynh thành yêu mị của nàng. Ba năm không gặp, mỗi khi lơ đãng nhớ tới đêm hôm đó đối với nàng xâm phạm, hắn vẫn như cũ có thể cảm nhận được trong cơ thể giống như lại một đám ngọn lửa dấy lên, thiêu đốt thân thể hắn.

Mà làm cho hắn nghi hoặc thật sâu, nếu Viêm Chỉ Mộng thật sự là bị Tuyết Phi Nhan mang đi, vì cái gì các hai người nàng ở sau khi hắn trở lại Diệp gia trong thời gian dài như vậy đều không có đi chủ động tìm hắn, nói cho hắn chuyện hắn nên biết này... Trong đó, lại có cái ẩn tình gì hắn không biết sao...

“Phụ thân, mắt người sẽ khỏe chứ?” Tiểu Mạt ngẩng đầu lên, nhìn nam tử cao cao bên người. Dừng thanh âm rất trẻ con hỏi.

“Sẽ khỏi” Diệp Vô Thần mỉm cười trả lời.

“Vị thần kia, là tới tìm các nàng, đúng không?” Tiểu Mạt hỏi tiếp nói. Các nàng trong miệng nàng, tự nhiên là chỉ Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm.

“Phải, hắn tên Tuyết Thiên” Diệp Vô Thần trả lời.

“Tuyết Thiên...” Lòng mày nhon của Tiểu Mạt khẽ nhướng, khẽ đọc cái tên hai tiếng này, giấy lát, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Tên này... Ta nhớ ra rồi, hừ, là một trong bát thần tướng của Thần Chi đại lục. Thần tướng tối cao cai quản nam chi thần binh” Trong trí nhớ từ trăm năm trước, nàng đã tìm được tên của Tuyết Thiên, thanh âm hơi hơi trở nên lạnh.

“Bát thần tướng?”

“Bát thần tướng là tám tướng lãnh tối cao thủ hạ của thần đế cai quản thần binh thần giới, tám người phân biệt chiếm cứ đông, nam, tây, bắc cùng với đông nam, tây nam, đông bắc, tây bắc tám phương vị, nếu ta nhớ không lầm, Tuyết Thiên là tướng lãnh tối cao cai quản thần binh phía nam thần giới. Tám người bọn họ thực lực tương đương, mỗi một tên ở trăm năm trước đã đạt tới siêu thần cấp đỉnh phong” Tiểu Mạt một bên tìm tòi trí nhớ trong lòng, một bên nghiêm túc nói.

Theo như lời Tiểu Mạt mỗi một câu đều chảy vào trong tai Diệp Vô Thần, lại bị hắn thật sâu khắc đến trong lòng. Hắn nắm lên tay Tiểu Mạt nói: “Chúng ta hướng bắc”.

Lực lượng của hắn chỉ khôi phục một bộ phận rất nhỏ, phi hành lên tương đối cố hết sức, Tiểu Mạt mang theo thân thể hắn, phá gió mà đi. Nàng có thể cảm nhận được khát vọng cùng lo lắng trong lòng hắn, tốc độ cũng tận khả năng nhanh hơn.

“Bát thần tướng nếu là thủ lĩnh tối cao thần binh thần giới, có phải cũng chính là tám người thực lực mạnh nhất thần giới hay không?” Trong lúc phi hành, Diệp Vô Thần hỏi.

Tiểu Mạt lắc đầu, trả lời: “Đương nhiên không phải, trừ bọn họ, thần giới còn có bảy người ‘Thần vương’ cùng bọn họ thực lực tương đương, nắm trong tay quyền lực cùng lực lượng khác nhau, mà ở phía trên bọn họ, còn có tam thánh tướng. Bọn họ, mới là người đáng sợ nhất. Bát thần tướng cũng tốt, thất thần vương cũng tốt, ở trước mặt bất luận người nào trong tam thánh tướng, đều là không chịu nổi một kích!”

Diệp Vô Thần: “...”

Không chịu nổi một kích... Năm chữ này cho Diệp Vô Thần chấn động quá lớn.

“Bát thần tướng liên thủ, một tên thánh tướng vẫn như cũ có thể đem đánh bại. Muốn đánh bại một tên thánh tướng, cũng chỉ có bát thần tướng cùng thất thần vương liên thủ mới có khả năng làm được. Ma giới ta cùng thần giới thường có tranh đấu, bọn họ tuy rằng chỉ có ba người, cũng không cai quản quyền lực cùng thần binh gì, nhưng vẫn cũng là người chỗi Ma giới ta lúc trước kiêng kỵ nhất. Thực lực của bọn họ, là quyền lực của bọn họ ở Thần Chi đại lục! Hừ... Có thể đột phá siêu thần đạo, đạt tới thánh đạo, toàn bộ hỗn độn không gian, lại có vài người? Ở Thần Chi đại lục, trừ thần đế, bọn họ chính là vô thượng vương! Bát thần tướng cùng thất thần vương thấy bọn họ cũng sẽ làm ra tư thái thần phục” Tiểu Mạt bình thần giải thích nói. Nếu không phải Diệp Vô Thần đề cập, nàng cũng không nguyện ý nói lên những thứ nàng bài xích này.

Đột phá siêu thần cấp...

Một cỗ không khí nghênh mặt thổi tới từ trong miệng rót vào, mang theo cảm giác mát thẳng vào phế phủ.

Thần cấp, là đỉnh phong nhân loại có khả năng đạt tới. Khi đứng ở điểm cao nhất của thực lực nhân loại tuyệt thể cường giả hy vọng xa vời có thể đột phá thần cấp, đạt tới siêu thần chỉ cảnh trong truyền thuyết, Thần Chi đại lục, đã có tồn tại đã muốn đột phá siêu thần cấp... Đây là loại cách biệt trời đất nào.

“Vậy thần đế đâu? Nếu là thần đế, thực lực hần hần là sẽ không dưới tam thánh tướng chứ?” Diệp Vô Thần hỏi.

Tiểu Mạt sóng mắt khẽ động, sau khi suy tư lắc lắc đầu: “Ta không biết... Người kia chưa từng có cùng thần đế giao thủ, cũng không có ai thấy thần đế ra tay qua. Ma chi đại lục chúng ta cùng Thần Chi đại lục vẫn đều đang tranh đấu, thần đế lại vẫn cũng không có ra tay qua”.

Diệp Vô Thần: “...”

Vì tiêu diệt một tên thần tướng, hần kéo theo Nam Hoàng Tông, hao hết con bài chưa lật mạnh nhất của Nam Hoàng Tông, cũng làm cho nơi trung tâm của Nam Hoàng Tông hóa thành phế tích, trừ hai người may mắn còn sống, ở đó cao thủ tử vong hầu như không còn. Đồng Tâm cũng mất đi toàn bộ lực lượng, bản thân hần, đã ở sau khi lấy “Huyết Minh Truy Hồn Tiên” đánh chết Tuyệt Thiên mất đi thị giác – giá lớn, quá to lớn. Ba năm sau, khi một thần tướng nữa buông xuống Thiên Thần đại lục, hần lại nên như thế nào ứng phó.

Nhưng, liên tiếp hai thần tướng chết vào Thiên Thần đại lục, buông xuống kế tiếp, như trước sẽ là thần tướng sao?

Thánh tướng... Hai chữ ở trong đầu Diệp Vô Thần chậm rãi trở nên rõ ràng, một cỗ áp lực nặng làm cho hần khó chịu đến hầu như hồng mắt gắt gao đặt ở trái tim. Một thánh tướng thực lực đột phá siêu thần cấp, đạt tới xa không thể thành thánh cấp thần giới, một thần linh có thể dễ dàng đánh bại thần tướng tối cao, hần phải lấy cái gì đi bảo hộ Ngưng Tuyệt cùng Đồng Tâm không bị hần mang đi.

Hơn trăm năm trước, từ sau khi Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa đi hướng Thiên Thần đại lục chưa về, thần giới liền hần là bắt đầu tìm kiếm bước chân các nàng, bởi vì Nam Hoàng Bắc Đế bố trí cấm chế, thần giới mỗi ba năm chỉ có thể có một người tới Thiên Thần đại lục. Nhưng bởi vì Ngưng Tuyệt cùng Đồng Tâm lâm vào Tiểu Mạt dùng ma khí bố trí thời gian cùng không gian trở chú, bọn họ vẫn có thể tìm. Hai mươi ba năm trước, Thiên Phật nữ xuất hiện, cũng liên ý nghĩa Đồng Tâm ở thời điểm kia rời khỏi không gian nguyên rửa, về tới Thiên Thần đại lục, cũng nhờ Thiên Phật Nhận mà chế tạo tai nạn khủng bố, cũng bởi vậy, nàng sau đó không lâu ở dưới mấy người mạnh nhất thiên thần đại lục liên thủ bị

Tòa Ma Liên phong tỏa. Xiềng xích ma tuy rằng không thể khóa chặt tử vong cùng hắc ám nguyên tố lực lượng của nàng, lại ngăn chặn thần khí tức chỉ thuộc về nàng, làm cho người thần giới vẫn như cũ không thu hoạch được gì. Mà Ngưng Tuyết, còn lại là ở hẳn từ trước trong mười năm ngủ say tỉnh lại trong đoạn thời gian ngắn không hiểu xuất hiện tại cái thế giới kia bị Nam Hoàng kiểm phong ấn. Nàng, là ở cái thời gian kia mới từ không gian nguyên rửa rồi khỏi, buông xuống ở nơi nào.

Lực lượng của Ngưng Tuyết bị hoàn toàn phong ấn, thần tướng không thể nhận ra phát giác được nàng tồn tại. Nhưng Đồng Tâm bị Diệp Vô Thần mang ra, lại làm cho thần tướng thần giới đến tìm được mục tiêu. Ba năm trước, Lục Thiên chết, nay, Tuyết Thiên chết, bát thần tướng ở Thiên Thần đại lục diệt vong hai người, tổn thất như vậy, chỉ sợ cũng là thần giới cũng không thể dễ dàng thừa nhận, cho nên, người tới kế tiếp của thần giới, sẽ là một người thực lực vượt qua bát thần tướng.

Hô... Một ngục trọc khí bị Diệp Vô Thần thổi ra. Hắn nhắm mắt lại, ở trong thế giới bóng tối sửa sang lại lòng hỗn loạn của mình. Có chút thứ, một khi làm lựa chọn, liền nhất định không thể trốn tránh. Hắn, cũng vĩnh viễn sẽ không đi trốn tránh.

“Tiểu Mạt, phụ thân thân sinh của ngươi, là vua của Ma đại lục, đúng không?” Diệp Vô Thần nhẹ giọng hỏi.

Trầm mặc... Tiểu Mạt không có trả lời, mang theo hắn hướng về phương bắc thẳng tắp bay đi. Tốc độ của rất nhanh, lấy tốc độ của nàng, lúc sáng sớm ngày mai liền có thể đạt tới cực bắc nước Thương Lan.

Dưới sự so sánh, đất đai nước Thương Lan so với nước Thiên Long cần cỗi nhiều, dân cư cũng ít gần một nửa. Nơi này phía nam tụ tập toàn bộ tuyết đại đa số dân cư nước Thương Lan, đây là do khí hậu nơi này quyết định. Phía nam mặc dù hơi rét lạnh, ít nhất sẽ không hàng năm bị tuyết đọng bao trùm, cùng phương bắc nước Thiên Long đại khái gần. Mà càng là hướng bắc, nhiệt độ không khí liền lấy một cái biên độ kinh người nhanh chóng hạ xuống, thẳng xuống đến một trình độ nhân loại không thể sống.

Thời gian ở trong lặng im không tiếng động trôi qua, Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt đồng thời tâm sự nặng nề, nghĩ sự tình chính mình để ý nhất. Trung gian, bọn họ hạ xuống thiên không, ngồi ở trên mặt đất phủ kín cỏ khô ăn nhiều một chút, sau đó tiếp tục đi hướng bắc.

Đối với Diệp Vô Thần lúc này mà nói, đêm tối cùng ban ngày không có gì khác nhau. Cảm thụ được bên người bắt đầu trở nên mỏng quang minh nguyên tố, hắn biết màn đêm đã buông xuống. Không khí nghênh mặt thổi tới cũng đã bí mật mang theo nồng đậm cảm giác mát. Theo bọn họ đi trước, dấu vết nhân loại ở càng ngày càng ít, liền ngay cả dã thú cũng khó nhìn thấy. Thậm chí vật lại càng ngày càng thưa thớt.

Bất tri bất giác, bọn họ lại bay qua hơn phân nửa đêm, tốc độ phi hành của Tiểu Mạt như trước, không có dấu vết gì cố hết sức. Đêm khuya qua đi, trời bắt đầu hơi hơi trở nên sáng, đúng lúc này, bên tai gió phất qua bỗng nhiên đột nhiên thay đổi, trở nên như chùy đâm đến xương, Diệp Vô Thần từ chỗ không bị đâm, nhưng Tiểu Mạt chưa kịp phòng bị thân thể rất nhỏ rụt một chút, sau khi dời đi một chút lực lượng bảo vệ thân thể mới khôi phục bình thường.

Mà nương ánh sáng nhàn nhạt, thế giới trước mắt, rõ ràng bị tuyết trắng bao trùm.

Nhiệt độ hạ xuống, tới là đột nhiên như thế. Giống như bỗng nhiên từ mùa hè nóng, không có quá trình gì lập tức đi vào trời đông giá rét. Diệp Vô Thần tuy rằng không sợ rét lạnh, nhưng đối với độ ẩm biến hóa trình độ miễn cảm càng hơn người thường, không khí chợt trở nên lạnh làm cho lông mày hắn hơi giật, nếu có chút đắm chiêu.

“Là tuyết” Tiểu Mạt nhìn trước mắt mênh mông lớn tuyết sắc khôn cùng ở Ma chi đại lục vĩnh viễn không có khả năng nhìn thấy kia, trong miệng không tự chủ được nhẹ nhàng phát ra tiếng kinh hô. Nàng dù sao chỉ có tâm tính một cô gái hơn mười tuổi, là một nữ hài tử sự vật thích chơi, có chút tùy hứng, thích tốt đẹp cùng thuần khiết.

“Ừm, ta cảm nhận được, nhất định rất đẹp đúng không?” Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

“...Rất đẹp, con muốn...”

“Muốn đi xuống chơi sao?”

“Ừm...” Tiểu Mạt do dự nói. Nàng có thể cảm nhận được chỗ vội trong lòng Diệp Vô Thần, muốn mau chóng đến Tuyết Nữ cung mà hẳn muốn đi.

388. Chương 387: Tuyết Nữ Cung Bị Đóng Băng. (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 387: Tuyết Nữ cung bị đóng băng. (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Vậy chúng ta đi xuống chơi đi. Nơi này lạnh như thế, không có những người khác quấy rầy chúng ta. Ta cũng đã rất lâu cũng không có chơi tuyết”.

Trên mặt Tiểu Mạt lộ ra cười vui mừng, một tia tiếng cười dễ nghe đến cực điểm được mang theo, nàng mang theo Diệp Vô Thần, chậm rãi hướng xuống mặt đất hạ xuống. Lúc xuống đất, hai chân hai người đều thật sâu hăm vào bên trong tuyết đọng thật dày. Nơi này tuyết hàng năm không tan, phía dưới tuyết, vẫn như cũ là tuyết.

“Oa! Rất nhiều tuyết, rất mềm...” Tiểu Mạt nũng nịu la lên, nhưng lại lập tức bỏ nhào ở trong tuyết, một bên cười một bên làm cho thân thể tự nhiên hạ hăm đến bên trong đồng tuyết, hưởng thụ cổ mát lạnh mềm xốp kia.

Tiểu Mạt ở trong tuyết lăn qua lăn lại, dùng thân thể linh lung áp ra từng mảng dấu vết. Bông tuyết thỉnh thoảng bị nàng lấy tay cao cao giơ lên, lại rơi xuống đến trên đầu nàng, hưởng thụ cảm giác được tuyết rơi tắm rửa. Nơi này rất yên tĩnh, ngay cả gió cũng rất ít thổi qua, cô gái cười vui thanh cầu thành toàn bộ thanh âm của thế giới này. Giờ khắc này, Tiểu Mạt trước tương lai thả lỏng qua, đó là một thế giới xinh đẹp không có người quấy rầy, bên người, là người nàng đã bắt đầu chậm rãi mê luyện.

Diệp Vô Thần yên lặng nghe tiếng nàng cười, khóe miệng cũng không khỏi lộ ra ý cười. Trong lòng yên lặng nghĩ đến: Tuyết Nhi thích màu trắng như vậy, nhất định sẽ thích nơi này.

Một trận gió nhu hòa nghênh mặt thổi tới, Diệp Vô Thần không có tránh né, bị một nắm tuyết nho nhỏ nện trúng, bên tai, vang lên thanh âm Tiểu Mạt giống như làm nũng: “Phụ thân, chơi với con!”

Diệp Vô Thần tùy tay nắm lên một nắm tuyết, tạo thành một nắm tuyết, tùy theo ánh mắt khẽ nghiêng, tay bỗng nhiên hướng phía sau vung lên, nắm tuyết vừa mới tạo thành kia hướng phía sau sườn hân gào thét bay đi.

Ngao ~!

Hét thảm một tiếng, một con sói tuyết toàn thân tuyết trắng, đập tuyết không tiếng động tới gần bị nắm tuyết ngay mặt nện trúng, cùng thế giới tuyết trắng trắng như tuyết hoàn mỹ dung hợp đến cùng một chỗ thân sói thật lớn vậy mà lại bị nắm tuyết xóp đánh ngã bay xa mấy thước. Nó chật vật đứng lên, hốt hoảng né ra, rất nhanh ngay tại trong thế giới màu trắng biến mất không thấy.

Nửa ngày thêm một đêm phi hành, lực lượng của Diệp Vô Thần cũng đã khôi phục bảy bảy tám tám. Mắt hẳn tuy rằng không nhìn thấy, nhưng thính giác hẳn bởi vậy trở nên linh mẫn lại bắt giữ được con sói tuyết lặng yên tới gần kia, dùng nắm tuyết rót vào Vô thần chỉ lực nghe tiếng đoán vị trí nện hướng về phía nó.

“Hi! Phụ thân thật là lợi hại, không cần mắt cũng có thể đánh chuẩn như vậy”.

“Vậy có tin hay không ta còn có thể đánh trúng Tiểu Mạt hay không?” Lại là một nắm tuyết bị Diệp Vô Thần nắm lên.

“Phụ thân muốn đấu sao? Đánh đến mà nói, tính Tiểu Mạt thua. Đánh không đến, là phụ thân thua” Tiểu Mạt ý cười uyển chuyển nói.

“Vậy thắng sẽ có thưởng không?”

“Hi! Trước không nói cho phụ thân... Đến, mau tới!” Tiểu Mạt kêu thấp một tiếng, đem thân thể từ trong tuyết nhảy lên, cười hướng Diệp Vô Thần vẫy tay.

Diệp Vô Thần nắm lên một nắm tuyết, nắm thành một nắm, nửa giờ lên: “Được, nhưng mà trước tiên là nói kĩ nhé, chỉ có thể lấy tránh né, không thể dùng lực lượng đỡ, bằng không coi như là Tiểu Mạt thua”.

“Hừ, con mới không biết dùng phương pháp khác chặn đầu. Phụ thân nhất định đánh không đến ta” Tiểu Mạt cau cái mũi nhỏ, có chút hơi bất mãn nói.

“Vậy... cẩn thận.” Diệp Vô Thần giơ tay lên, bỗng nhiên ra tay, nắm tuyết trong tay chợt bay ra, tốc độ nhanh vô cùng, phương vị bay về vừa vặn chỉ hướng vị trí Tiểu Mạt.

“Hi!” Lông mày của Tiểu Mạt hoàn thành hai cái trắng rằm, bước chân dễ dàng nghiêng đi một chút. Nhưng lập tức, nắm tuyết đã bay tới vậy mà lại từ một cái bỗng nhiên từ trong đó tách ra biến thành hai cái, một cái bay về phía bên trái, một cái bay về phía vị trí đứng hiện tại của Tiểu Mạt.

Vù... Tuyết trắng từ bên tai bay qua, Tiểu Mạt chính là dễ dàng dịch đầu một chút, nắm tuyết tách ra kia vẫn như cũ không có đánh đến nàng.

“Phụ thân cố lên!” Tiểu Mạt quơ quơ bàn tay, mang theo ý tứ khiêu khích nồng đậm hô.

Lại một nắm tuyết bị bốc lên bay về phía vị trí Tiểu Mạt. Diệp Vô Thần mặc dù không thể nhìn vật, nhưng căn cứ Tiểu Mạt thanh âm cùng khí tức của nàng có thể chuẩn xác không có lầm phán định vị trí nàng. Sau khi ném ra nắm tuyết đầu tiên, tay trái Diệp Vô Thần đồng thời một chụp một cái, hai nắm tuyết nhỏ bay về phía phương hướng Tiểu Mạt sắp sửa di động mà đi.

Vù vù hai tiếng, như trước toàn bộ thất bại.

“Lại đến lại đến, phụ thân không thể bại bởi nữ nhi” Tiểu Mạt rất đắc ý nở nụ cười, giống như khiêu khích, còn cố ý đem bước chân hướng phía trước bước ra một bước, kéo gần lại khoảng cách chính mình cùng Diệp Vô Thần.

Khóe miệng Diệp Vô Thần lặng yên nhếch lên, sau khi ngắn ngủi đình trệ, nắm tuyết nắm chặt trong tay kia bị hất thuận tay giương lên. Đường màu trắng xẹt qua, tốc độ phi hành lại cũng không nhanh, khinh phiêu phiêu giống như tờ giấy bị gió đưa đi. Mà khi bay tới một nửa, bỗng nhiên nổ tung, một lần nổ thành sáu cái, sau đó sáu cái bỗng nhiên đồng thời gia tốc, trình hình dạng bông tuyết sáu cạnh bay về phía Tiểu Mạt. Đồng thời như thế, lại là liên tiếp mấy nắm tuyết bị Diệp Vô Thần liên tiếp ném mạnh mà ra, trong đó một cái bay về phía vị trí Tiểu Mạt đứng, cái khác cũng là tùy ý ném đi.

Vù... vù... vù...

Tay Diệp Vô Thần trở nên càng lúc càng nhanh, vùng cánh tay đan vào thành một mảng thấy không rõ bóng dáng, một cái tiếp một cái nắm tuyết kia như liên châu pháo hướng tới các phương hướng bay đi, lúc nhanh lúc chậm, có lớn có nhỏ, có còn có thể bỗng nhiên nổ tung. Mà đối diện hẳn, một thân quần áo vàng nhạt Tiểu Mạt ở bên trong bóng tuyết bay lượn hỗn loạn trên dưới trái phải xuyên qua, động tác quá nhanh, không ngừng nhoáng ra vài cái bóng dáng của nàng. Mà nắm tuyết cực kỳ dày đặc bay lượn kia không có một cái đụng chạm đến thân thể nàng.

Tiếng cười thiếu nữ đem thanh âm nắm tuyết bay lượn hoàn toàn bao phủ, nàng như một con hồ điệp màu vàng nhạt xuyên hoa, tự do tự tại rong ruổi trong đó, hưởng thụ phần cảm giác vô cùng sung sướng kia. Con mắt của Diệp Vô Thần nhìn thẳng, nhìn phía trước, tuy rằng không nhìn thấy bóng người nàng, nhưng thanh âm nàng làm cho trong đầu hẳn rõ ràng chiếu ra nàng giờ phút này nhảy nhót, một chút mỉm cười lơ đãng ở khóe miệng hình thành, động tác hẳn ném bông tuyết, từ lâu trở nên tùy ý, không hề là vì đánh trúng nàng mà ném ra.

Tuyết trong tay đều bị bắt hết, Diệp Vô Thần lại lui về phía sau một đoạn, đồng thời ném ra sáu nắm tuyết lớn nhỏ không đồng nhất, Tiểu Mạt thở nhẹ một tiếng, cái lưng thon nòn nà kia khẽ uốn éo, đã từ trong sáu cái nắm tuyết dễ dàng khẽ mặc mà qua, không có một tia dính vào người. Mà nàng liền như vậy lật lều như vậy, thể tuyết dưới chân vậy mà lại không có lưu lại dấu chân nào của nàng.

Dừng lại thân thể, nhưng không có cảm giác được có tiếng gió truyền đến nữa, Tiểu Mạt di động ánh mắt, nhìn về phía phương hướng Diệp Vô Thần: “Phụ thân... Ồ?”

Trước người, trống rỗng một mảng, vừa mới còn hướng nàng ném ra nắm tuyết Diệp Vô Thần vậy mà lại biến mất không thấy.

Trên mặt, bỗng nhiên truyền đến một đoàn mềm mại lạnh lẽo, một đôi tay, cầm lấy hai nắm tuyết mềm dán tại trên mặt nàng, thanh âm quen thuộc ôn nhu kia đã ở bên tai nàng vang lên: “Tiểu Mạt, là con thua”.

Tiểu Mạt lập tức xoay người lại, không phục hếch lên cái mũi, quệt quệt môi: “Phụ thân, người xấu lắm! Người dùng năng lực con tiểu hồ ly kia!” Nàng lập tức liền đoán được, Diệp Vô Thần không có gì dấu vết xuất hiện ở sau lưng nàng, là mượn dùng năng lực không gian di động của Hương Hương.

“Nhưng là Tiểu Mạt cũng không có nói qua không thể để Hương Hương hỗ trợ, cho nên sẽ không tính là sai” Diệp Vô Thần lại đem hai nắm bông tuyết kia dán đến trên mặt, mỉm cười nhìn mặt nàng có chút mảng đỏ. Dưới tuyết trắng chiếu rọi, khuôn mặt này của nàng chọc người trêu mến như vậy.

Trên mặt là tuyết, cách tuyết, nàng giống như cảm nhận được cặp bàn tay kia truyền đến lo lắng. Bỗng nhiên, nàng kiễng mũi chân, lập tức phàn ở Diệp Vô Thần cổ, ở trên mặt hấn không nhẹ không nặng cắn một chút, lưu lại một dấu răng nhạt, bỗng nhiên xoay người chạy đi, không cho hấn nhìn thấy vẻ mặt nàng lúc này.

“Đây là trừng phạt cho phụ thân xấu lắm, cũng là thưởng thắng cho phụ thân”.

Xa xa, truyền đến thanh âm Tiểu Mạt đã chạy xa. Diệp Vô Thần lấy tay sờ một chút chỗ vừa mới bị nàng cắn qua, dần dần trở nên thất thần.

Nữ nhi của ta... con ở nơi nào... nhất định đang đợi ta, đúng không?

Cùng Tiểu Mạt vui đùa âm ỉ hồi lâu, trời đã sáng rõ, bay trở về trên không, liếc mắt một cái nhìn lại, cuối tầm mắt vẫn như cũ là một mảng trắng xoá. Cuối nước Thương Lam là một vùng hàng năm bị tuyết trắng bao trùm. Một năm bốn mùa, mỗi ngày đều là như thế.

“Hương Hương, sắp đến chưa?” Diệp Vô Thần ngưng tụ tinh thần, dùng ý niệm hướng Hương Hương dò hỏi. Hấn nhìn không thấy tất cả chung quanh, không thể phán đoán chuẩn xác phương vị, nhưng trong lòng hấn rõ ràng in một tấm bản đồ nước Thương Lan, hơn nữa cố ý nhớ kỹ vị trí Tuyết Nữ cung. Tại cái thế giới người thường không thể sinh tồn này, Tuyết Nữ cung là đáng chú ý như vậy. Hấn là chủ nhân của Hương Hương, cùng tinh thần tương liên, hấn muốn cho Hương Hương nhìn thấy cái gì, đều có thể thông qua tinh thần truyền lại cho nàng.

Một lát sau, trong đầu truyền đến Hương Hương trả lời. Diệp Vô Thần chỉ hướng về phía hơi lệch về phía Đông: “Qua một lát nữa, chúng ta liền đến rồi. Đến nơi đó, lập tức có thể nhìn thấy”.

Chỉ một thế giới bỗng nhiên xuất hiện một tòa, cũng là một tòa cung điện duy nhất, rất dễ dàng là có thể chú ý tới. Tục truyền nghe thấy, Tuyết Nữ cung thật là một cái cung điện, hay là một cái cung điện do xây từ bông tuyết tại mảnh thế giới này vĩnh viễn sẽ không hòa tan, nó không biết từ khi nào liền đã tồn tại, tóm lại đã rất lâu rất lâu. Mà những năm gần đây người may mắn tiến vào Tuyết Nữ cung, ít lại càng ít.

Tuyết Nữ cung rất lớn, nhưng nghe nói bên trong chỉ có rất ít người, mà nhất định là nữ nhân. Mà Tuyết Nữ vĩnh viễn chỉ có thể có một, người khác thì là người hầu của Tuyết Nữ. Tuy rằng vên vẹn có vài người như vậy, nhưng Tuyết Nữ cung cũng là địa phương ai cũng không dám trêu chọc, liền ngay cả Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông cũng chưa bao giờ nghĩ tới đi xúc phạm. Năm đó Viêm Chỉ Mộng được Tuyết Nữ cứu đi, Viêm Đoạn Thương không có gì do dự để cho Viêm Tịch Minh buông tha đuổi theo, ba năm tới nay cũng chưa bao giờ từng có đi Tuyết Nữ cung đem hành động đuổi bắt về. Bởi vì, ở Thiên Thần đại lục vị trí này của nó, bọn họ có thể không e ngại Tuyết Nữ, nhưng ở Tuyết Nữ cung trên cái mảnh đất này, một cao thủ nào đến nơi này đều đã bởi vì lạnh lẽo nơi này mà sức hành động giảm mạnh, tiêu hao tăng nhiều,

căn bản không thể phát huy ra thực lực chân chính, kẻ thực lực yếu kém thậm chí ngay cả chống đỡ đều chống đỡ không được quá lâu. Mà người của Tuyết Nữ cung ở nơi này cũng là lúc thực lực các nàng mạnh nhất, các nàng chẳng những sẽ không sợ hãi giá lạnh, ngược lại có thể mượn dùng khí tức băng tuyết nồng đậm nơi này đem băng tuyết chỉ lực của mình tăng lên trên diện rộng, đồng thời, nơi này mỗi một phiến bông tuyết đều nghe theo các nàng chỉ dẫn, hóa thành lợi khí của các nàng.

“Lạnh không?” Diệp Vô Thần ôm sát Tiểu Mạt, một bàn tay dán tại trên mặt nàng.

Nhiệt độ vẫn như cũ đang hạ xuống, càng là hướng bắc, nhiệt độ càng là thấp đáng sợ. Lúc này, hắn đã nhận ra thân thể Tiểu Mạt ngẫu nhiên cứng ngắc. Đồng thời, lực lượng hộ thân của nàng cũng luôn luôn đang không ngừng tăng mạnh, chống đỡ khi lạnh càng ngày càng đến xương kia. Thực lực của nàng kém hơn Đồng Tâm, lại so với Viêm Thiên Uy hơi cao hơn mấy phần, nhưng lấy thực lực của nàng, cũng không cách nào đối với rét lạnh nơi này coi như không quan trọng.

“Không lạnh.” Tiểu Mạt lắc lắc đầu, tốc độ lại yên lặng nhanh hơn vài phần. Một trận gió lạnh hơn thổi qua, làm cho thân thể nàng run khe khẽ, lông mày khẽ nhíu lại, đem lực lượng hộ thân tăng thêm vài phần, mới lấy đi không khoẻ lạnh như băng kia.

389. Chương 388: Tuyết Nữ Cung Bị Đóng Băng. (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 388: Tuyết Nữ cung bị đóng băng. (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Phụ thân, nếu mắt người vĩnh viễn cũng không nhìn thấy, người sẽ khổ sở không?” Tiểu Mạt bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi. Từ sau khi Diệp Vô Thần mù lòa, nàng vẫn cũng không dám đi đụng chạm mắt hắn. Ngày đó, là thanh âm hắn cùng ánh mắt hắn rung động nội tâm nàng, cùng hắn ở chung mấy ngày nay, việc nàng thích nhất chính là lặng lẽ nhìn mắt hắn, nghe hắn kể đủ loại chuyện xưa. Bây giờ, cặp mắt kia cũng là xa lạ như vậy, làm cho nàng lo lắng, còn có mơ hồ đau lòng... Nàng biết, chính mình đang vì hắn khổ sở. Nàng một chút cũng không chán ghét loại cảm giác khổ sở này, bởi vì, tại trên mảnh đất không thuộc về nàng này, nàng rốt cuộc tìm được một người có thể làm cho nàng lâm vào khổ sở. Trong bất tri bất giác, nàng đang đem hắn trở thành chỗ dựa của mình, cũng không ý thức bắt đầu ý lại hắn tồn tại.

Hắn mất đi thị giác là bị lực lượng đáng sợ phong ấn, trước hết biết một điểm này cũng là Viêm Thiên Uy cùng Viêm Đoạn Thương, mà là nàng. Đối mặt lực lượng phong ấn thị giác Diệp Vô Thần, nàng cũng là vô lực. Mà cỗ lực lượng đáng sợ kia, có thể đem nó tiêu trừ, cũng chỉ có... người nơi đó.

“Vậy Tiểu Mạt sẽ ghét bỏ ta sao?” Diệp Vô Thần nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Mạt thật mạnh lắc đầu: “Người là cha con, con như thế nào có thể ghét bỏ... Vĩnh viễn cũng sẽ không”.

Nàng một mực đem giết chết “phụ thân” của mình trở thành thú vui, nói ra hai chữ “vĩnh viễn”, khi hai chữ kia không tự chủ được rời miệng, nàng cũng sốt một chút.

“Ừm! Vậy ta lại vì cái gì phải khổ sở?” Diệp Vô Thần cười trả lời nàng. Ngẩng đầu lên, tâm tư ở trong bất tri bất giác lại phiêu hướng về phía phương xa.

Cảnh tượng giống như ở trong thời gian trôi qua từng mảnh từng mảnh lặp lại, quá mức chỉ một thế giới rất dễ tạo thành thị giác mệt nhọc cùng phiền chán. Tiểu Mạt chăm chú phán đoán phương vị, chỉ sợ bỏ qua bất cứ địa phương không tầm thường nào.

“Hắn chính là phụ cận nơi này. Tiểu Mạt, có nhìn đến địa phương nào không đồng dạng không?” Hồi lâu sau, Diệp Vô Thần mở miệng nói. Hắn vừa mới dứt lời, bỗng nhiên cảm giác được Tiểu Mạt ngừng lại.

Tiểu Mạt bay cũng không cao, không đủ độ cao ba mươi mét. Mà tầm mắt xa xa, lại xuất hiện một tấm chắn cao tới trăm mét. Tấm chắn kia là một tòa núi băng bị tuyết bao trùm, chỉ tại vị trí phía dưới không bị tuyết che hiển lộ ra bản thể băng. Mà cái này hiển nhiên không phải một tòa núi băng bình thường, tuy rằng cách rất xa, vẫn như cũ có thể nhìn thấy đó là một mảnh núi băng hình cung độ cao tương đối, gắt gao liên tiếp cùng một chỗ, quay chung quanh thành một cái hình tròn tiêu chuẩn, chặt chẽ che đầy cảnh tượng vây quanh chính giữa.

“Là nơi đó sao... Là núi cao, băng làm thành núi. Bên trong giống như vậy quanh cái gì...” Thanh âm Tiểu Mạt dừng lại, lại nghiêm túc nói: “Đúng vậy... Là khí tức sinh linh, bên trong rất có thể có người tồn tại, phụ thân, có phải nơi đó hay không?”

“Núi?” Diệp Vô Thần hơi hơi ngạc nhiên, sau khi trầm tư ngắn ngủi, bên trong đầu, bỗng nhiên vang lên mấy tháng trước, Viêm thị tộc nhân khi báo cho biết hắc chủ Tuyết Nữ cung, từng nghe được người nước Thường Lan ngẫu nhiên nhắc tới qua mấy chữ “Tuyết Nữ cung bị đóng băng”...

Bị đóng băng?

“Tiểu Mạt, chúng ta đi xuống, chính là nơi đó”.

Thân thể hai người từ không trung hạ xuống, sau thời gian ngắn, đã đứng ở phía trước núi băng cao cao kia. Ánh mắt Tiểu Mạt quét, lại tìm không thấy bất luận dấu vết gì như là cửa linh tinh có thể tiến vào trong đó. Diệp Vô Thần hướng phía trước vài bước, căn cứ khí lưu bắn ngược về phán đoán phương vị, đứng ở trước mặt núi băng, vươn tay sờ hướng về phía vách tường băng trước người.

Cảm giác lạnh lẽo từ trong tay truyền đến, vô thần chi lực của hắn thẳng thấu vách tường băng, hướng trong đó kéo dài mà đi. Sau một đoạn thời gian, hắn thu hồi cánh tay... Cái mặt vách tường băng này chẳng những mật độ cao đến đáng sợ, độ dày này lại đáng sợ đến cực điểm - ước chừng cũng có độ dày mười thước.

“Tiểu Mạt, chúng ta đi lên” Diệp Vô Thần dắt tay Tiểu Mạt, khẽ nâng một hơi, thân thể liền thẳng tắp phá gió xông lên, không bao lâu liền đã trôi nổi ở phía trên trăm mét không trung. Đang lúc trên không nhìn đến núi băng dạng vòng kia, trong miệng Tiểu Mạt khẽ ồ một tiếng.

“Làm sao vậy?” Diệp Vô Thần hỏi. Nếu Tuyết Nữ cung là bị vây quanh ở trong đó, như vậy trên không hẳn là có thể lướt qua núi băng trực tiếp nhìn đến.

“Mặt trên, toàn bộ là tuyết” Tiểu Mạt trả lời. Bên trong núi băng dạng vòng cung lại có thể không phải trống không, càng không có cung điện gì. Liếc mắt một cái nhìn lại, vẫn như cũ là một mảng trắng xoá.

Diệp Vô Thần trầm mặc một chút, sau đó thay đổi phương hướng, cùng Tiểu Mạt cùng nhau hướng phía trước bay đi, cuối cùng dừng ở chính giữa núi băng dạng vòng cung.

Diệp Vô Thần theo cảm giác, ở mặt trên hành tẩu một đoạn, sau đó ngừng lại, như có chút dăm chiêu. Bình thường nói đến, núi băng cũng tốt, núi đất cũng tốt, chính giữa núi sẽ là đỉnh núi của nó. Mà theo lời Tiểu Mạt, bên cạnh nơi này mới là từng cái cao thấp tương đối ngang nhau, nhìn qua chính là rất nhiều núi liền cùng một chỗ, làm thành một vòng, mà sẽ không cho rằng cái này vẹn vẹn là một tòa núi băng.

Hơn nữa, nơi này thật sự là quá mức bằng phẳng. Đi một đoạn, không có cảm giác được gì cao thấp không bằng phẳng gì... Thật giống như, là đi ở trên mặt băng phủ đầy tuyết bằng phẳng giống nhau.

Mặt băng!?

Diệp Vô Thần ngồi xổm xuống, tay xuyên qua tuyết đọng, đặt tại dưới chân lạnh như băng. Đó thật là một tầng băng, vô thần chi lực của hắn xuyên qua mặt băng, một mực xuống phía dưới... Lập tức, chân mày hắn liền mãnh liệt động. Nơi này hẳn là cách mặt đất có khoảng trăm mét, mà lực lượng của hắn sau khi xuyên thấu không đủ hai mươi thước, đó là một mảng trống rỗng... là không khí!

Diệp Vô Thần đứng dậy, nói: “Tiểu Mạt, chúng ta đến đem tầng băng dưới chân đánh tan... Phá vỡ một chút là được, không cần đem nơi này phá hư quá rộng”.

Tiểu Mạt nhìn nhìn dưới chân, trên mặt lộ ra kinh ngạc. Nàng giơ tay lên, một đoàn liệt hắc quang càng lúc càng đậm bắt đầu ngưng tụ. Nàng như thế nào phát hiện không đến, băng dưới chân cũng không phải băng bình thường. Băng lạnh trình độ cùng mật độ đáng sợ này, làm cho nó so với cương thiết bình thường còn muốn cứng rắn nhiều lần.

Ngưng tụ đủ hắc ám lực phá hư, Tiểu Mạt khống chế tốt lực lượng phạm vi đánh sâu vào, liền muốn xuống phía dưới đánh mạnh mà đi, lại bỗng nhiên nghe Diệp Vô Thần hô: “Tiểu Mạt!”

Tay Tiểu Mạt dừng ở nơi đó, khó hiểu nhìn về phía hắn, lại phát hiện lúc này trên mặt hắn hiện ra một loại biểu tình nàng nhìn không hiểu.

Linh hồn lực đang kịch liệt rung chuyển, tim hắn đập cũng bỗng nhiên trở nên rất nhanh, một loại tình cảm chưa bao giờ từng có hung hăng đánh sâu vào trong lòng hắn. Loại cảm giác này ở một cái chớp mắt vừa rồi bỗng nhiên tới, bởi vì ngay tại khi hắn thử thăm dò dùng lực lượng thăm dò tầng băng phía dưới, hắn mơ hồ cảm nhận được một cỗ cực kỳ mỏng manh khí tức. Đạo kia rất xa lạ, lại gây cho hắn một loại cảm giác rất tinh tường... Yên lặng, hắn nâng tay lên, đặt tại bộ vị trái tim của mình, cảm thụ được cuồng loạn rung động nơi đó.

Giờ khắc này bỗng nhiên tâm linh rung chuyển, hắn vĩnh viễn cũng không thể quên.

Băng làm thành sàn, băng làm thành vách tường, băng làm thành trần nhà, cái bàn, giường... Tất cả nơi này đều là từ băng làm thành, không gian không tính quá lớn, giống như thủy tinh chiết xạ quang hoa hoa lệ. Nếu là mới lâm cảnh này, tất sẽ bị băng mang nơi này lóa hoa mắt.

Tiểu bài san hô dạng băng hoa từ trên vách tường vươn ra, tản ra đủ mọi băng quang màu sắc huyền lệ. Dưới băng san hô hoa, một tấm đệm nhỏ thật dày trải trên giường, nằm một tiểu hài tử giống như tinh linh. Nàng nhắm chặt mắt, cái mũi nho nhỏ theo hô hấp đều đều vừa lên vừa xuống, hai phiến môi cánh hoa tinh xảo khéo léo khê mím cùng một chỗ. Đây là một đứa bé đang ngủ say, nhìn qua chỉ có khoảng hai tuổi, nhưng vẫn như cũ có thể thấy được đây là một tiểu cô nương. Tiểu cô nương hai tuổi, lại quá sớm hiển lộ xinh đẹp của nàng. Thân thể nàng được một tấm tấm mỏng manh che kín. Vẹn vẹn là nhìn gương mặt nõn nà yên tĩnh kia, liền có thể cảm nhận được một loại mỹ cảm làm cho người ta hít thở không thông.

Nàng, thực không nên thuộc về nhân gian.

Nơi này im ắng, trừ nàng, không còn có người khác. Nàng là bảo bối của mọi người nơi này, vì nàng có thể an ổn ngủ, khi nàng tham ngủ, chưa bao giờ có tạp âm gì quấy rầy đến nàng.

Mà hôm nay, nàng lại tỉnh lại quá sớm.

Lông mi như cánh ve nhẹ nhàng động vài cái, cặp mắt khép kín kia chậm rãi mở, lộ ra hai điểm hào quang lóng lánh như sao trời. Thăm nhỏ trên người bị nàng lấy tay cổ sức xốc lên, lộ ra thân thể mặc đồ lót mỏng manh nõn nà như tuyết. Nàng không phát ra thanh âm gì, rất cẩn thận từ trên giường đi xuống, sau đó theo cảm giác, hướng một cái phương hướng đi đến... Nàng đi cũng không phải thuận lợi vậy, mới vài bước khoảng cách, nàng đi tới cái cửa không xa kia, thân thể nho nhỏ kia ngay tại trong lúc lắc lư một chút gục ở tại trên tuyết xấp trước cửa. Nàng không có đứng lên, hai tay đặt tại trên tuyết, ở trong tuyết hướng về địa phương muốn đi di chuyển.

Trên mặt tuyết rất lạnh, nhưng không có làm cho cô gái nhỏ chỉ có hai tuổi này cảm thấy gì không khoẻ. Ở trong một chút bờ, bờ môi khéo léo kia không ngừng một tấm hợp lại, tựa như là đang cố gắng muốn phát ra cái thanh âm gì, nhưng, nhưng không có tiếng vang gì tràn ra. Mắt nàng ánh sáng ngọc như sao trong đêm, nhưng mà, nếu tinh tế nhìn lại, sẽ phát hiện ánh mắt này cũng không có tiêu cự, liền giống như... mắt của Diệp Vô Thần giờ phút này.

Tay Tiểu Mạt bị lực lượng hắc ám kia hoàn toàn bao vây hạ xuống, đây là Tiểu Mạt dốc hết toàn lực hắc ám một kích, lại áp súc khoảng cách, uy lực to lớn dữ dội. Chỉ nghe một hồi trầm đục, mặt băng thật dày dưới chân sinh ra rung động kịch liệt, một cái con đường trống rỗng hình tròn dài một thước tiêu chuẩn xuất hiện ở tại phía dưới.

Từ trong thanh âm, Diệp Vô Thần biết Tiểu Mạt một kích này đã đem băng lạnh dày hơn hai mươi thước này trực tiếp đục lỗ. Mà lúc này, kịch liệt rung động trong lòng hắn cũng vẫn càng lúc càng mãnh liệt. Bởi vì, từ lúc hắn bắt đầu bị xúc động, căn nguyên rung động kia liền luôn luôn chậm rãi hướng tới hắn tới gần, càng lúc càng gần... Trong giạt mình, hắn cảm giác được khí tức kia ngay tại phía dưới chính mình.

“Phụ thân?” Từ cái lỗ hồng kia nhìn lại, Tiểu Mạt lập tức liền nhìn thế giới phía dưới, quay đầu nhìn về phía Diệp Vô Thần, đem hắn từ bên trong thất thần lắc tỉnh. Diệp Vô Thần một tay mang theo Tiểu Mạt, từ trong đó nhảy xuống.

Chân, rất nhanh rơi xuống trên mặt đất, cảm giác xóp kia vẫn như cũ là tuyết. Cũng là ở một khắc rơi xuống đất kia, toàn thân Diệp Vô Thần trên dưới mỗi một cái bộ phận đều bị một loại tình cảm đặc thù tràn ngập. Chưa từng có tiền lệ hắn, giờ phút này trong mũi lại xuất hiện cảm giác chua xót nồng đậm...

Đó là một loại tình cảm huyết mạch, linh hồn thậm chí sinh mệnh đều gắt gao tương liên đánh sâu vào, một loại rung chuyển tâm linh quan trọng nhất trong sinh mệnh sau khi đánh mất một lần nữa trở lại bên người chính mình, không tự chủ được, hắn về phía trước bước ra một bước, hắn không nhìn thấy, nhưng loại cảm giác, này gần trong gang tấc.

390. Chương 389: Tư Thần

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 389: Tư Thần

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Phụ thân... Có một đứa bé, phụ thân?”

Tiếng của Tiểu Mạt vừa dứt, tâm thần đã bị cô gái trong tuyết trước mắt hấp dẫn, trong lúc nhất thời, trong mắt nàng rớt cuộc chứa không nổi sự vật này. Nàng đồng thời là một cô gái, nhưng nàng không thể không cảm thán, đây là một tiểu tinh linh đáng yêu cỡ nào. Tóc mềm mại, con mắt lóe sáng giống như sao, trên nó là hai hàng lông mi tinh xảo tảo nha tảo. Cái mũi khéo léo cùng cái miệng hồng nõn nà không chỗ nào không phải là tinh xảo đến cực hạn, da thịt trắng nõn non mịn lộ ra hồng nhạt thản nhiên, dưới sự chột nhìn, tựa như thấy được một đứa bé trong suốt thủy tinh. Làm cho nàng lại có xúc động mãnh liệt đem nàng ôm đến ôm vào trong lòng.

Nàng gọi Diệp Vô Thần vài tiếng, nhưng không có được hắn trả lời, đem ánh mắt từ trên người tiểu cô nương dời đi, chuyển tới trên mặt Diệp Vô Thần, lại phát hiện biểu tình hắn đúng là như vậy đại ra, một đôi mắt đang kịch liệt rung chuyển, liền ngay cả thân thể hắn, đã đang run run rất khê.

“Phụ thân?” Nàng lại khê gọi một tiếng.

Tiểu cô nương trong tuyết đứng lên, bước hai chân nho nhỏ về phía trước, tuyết rất sâu, nàng không cẩn thận bị tuyết lại sẩy ở trong tuyết. Vì thế, nàng như trước như vậy lấy tay ở trong tuyết một chút một chút bò, ở ánh mắt ngạc nhiên của Tiểu Mạt cùng Diệp Vô Thần càng lúc càng mênh mông tình cảm rung động, đi đến bên chân Diệp Vô Thần, một đôi tay nho nhỏ non mịn dán tại trên đùi hắn, sau đó đem hắn bắt rất chặt rất chặt.

Diệp Vô Thần chậm rãi ngồi xổm xuống, hắn e sợ động tác của mình quá lớn, quấy nhiễu đến sinh linh nhỏ bé này.

Tay, run rẩy vươn, đụng đến một cái thân thể mềm mại, cảm xúc kia tựa như sờ ở trên tuyết xốp, non mềm đến cực hạn. Đây là một cái thân thể trẻ con nhỏ bé, một loại cảm giác huyết mạch tương liên từ trên tay hấn truyền đến, thẳng đánh hấn hấn rung chuyển hồi lâu ở sâu trong lòng. Tay hấn mơn trớn tóc xốp của nàng, mơn trớn mắt nàng, cái mũi, môi... Mãi cho đến mỗi một ngón tay, mỗi một móng tay của nàng, sờ khắp toàn thân trên dưới mỗi một tác địa phương của nàng... Tâm hồn đang chấn động, máu đang sôi trào.

Một cái tay rất nhỏ rất mềm đặt ở trên tay hấn, sau đó bắt được một ngón tay của hấn, nắm rất chặt, giống như đang sợ hãi buông lỏng tay, giống như hấn sẽ chạy thoát. Trong hốc mắt, nhiều cảm giác ứa át xa lạ, hấn dùng hai tay nâng lên cô gái trước người, đem nàng ôm ở trước ngực của mình, làm cho nàng cùng chính mình gấu gấu sát... Liên như vậy không tiếng động ôm nàng, cảm thụ được huyết mạch tương liên vĩnh viễn cũng không thể chặt đứt kia.

Hấn chưa từng có giống hiện tại giờ khắc này điên cuồng như vậy muốn khôi phục thị giác của mình. Bởi vì, hấn là cỡ nào muốn mở to mắt nhìn một cái cô gái bị hấn ôm vào trong ngực này – con gái của hấn!

Tiểu Mạt ngơ ngác nhìn bọn họ, kinh ngạc cùng kinh ngạc. Nhưng lập tức, nàng vừa muốn đánh vỡ cái bầu không khí kỳ dị này hỏi Diệp Vô Thần, bỗng nhiên đã nhận ra không đúng... Rất yên tĩnh, cô gái nhỏ bé này vẫn cũng không ngừng mở môi ra, nhưng không có phát ra thanh âm gì...

“Tư Thần, nên ăn bữa sáng rồi”.

Theo thanh âm mềm mại vang lên, một cô gái toàn thân áo trắng như tuyết, nhìn qua không quá mười sáu tuổi hoa đi ra. Đây là một cô gái mắt ngọc mây ngài thuần mỹ, hơn nữa làn da nàng như tuyết ngưng tụ thành, đủ để cho toàn bộ nữ nhân thiên hạ cực kỳ hâm mộ ghen tị. Trong tay nàng mang theo một cái bình sữa tinh xảo, nhìn kỹ xuống, cái bình sữa này cũng là từ băng làm thành, chẳng qua, đây là một loại băng được lực lượng phong tỏa, gặp nhiệt cũng sẽ không hòa tan. Bên trong, đầy nửa bình chất lỏng màu trắng, một loại hương vị cam thuần hương phức từ trong khe hở rất nhỏ kia tràn ra, hương vị này, chứng minh trong đó tuyệt đối sẽ không là sữa bình thường, mà là một loại thiên địa tinh hoa cực trân quý.

“Tư Thần... Tư Thần đâu...”

Thảm bị xóc lên một nửa, cái giường nhỏ kia trống không, đứa bé lúc trước còn đang ngủ say đã biến mất không thấy. Cô gái ý cười ngọt ngào lập tức biến mất không thấy, đổi thành kinh hoảng nồng đậm, dưới sự hốt hoảng suýt nữa không có cầm chắc bình sữa trong tay. Nàng sau tiếng kêu kinh hãi này, một tiếng bước chân vội vàng tới, lập tức, một cô gái cùng nàng mặc cũng là áo trắng như tuyết xuất hiện ở bên người nàng, cùng tuổi, liền đáng trưởng thành... Cũng giống nhau như đúc!

“Như thế nào tỷ tỷ, Tư Thần đâu! Tư Thần đi nơi nào rồi?”

Hai thiếu nữ cùng bối rối, bởi vì toàn bộ Tuyết Nữ cung hiện tại chỉ có năm người, trừ hai người các nàng, còn có cung chủ của các nàng, cùng với Tư Thần, còn có một người khác đã ngủ say thật lâu. Cung chủ mấy ngày chưa ra, căn bản sẽ không phải cung chủ mang Tư Thần đi, các nàng có thể nào không hoảng hốt.

Bình thường đều là hai người các nàng chiếu cố Tư Thần, đứa bé giống như thiên thần này có cảm tình sâu đậm, ngay tại khi các nàng chuẩn bị đi tìm, một cái thanh âm nặng nề bỗng nhiên đánh xuống khí tức trầm trọng từ đỉnh đầu truyền đến, mặt đất đỉnh đầu cùng dưới chân cũng rung động rất nhỏ.

Hai người liếc nhau, đồng thời liền xông ra ngoài. Theo khí tức, các nàng ở khiếp sợ thấy được hai cái gương mặt, mà trong lòng nam tử kia, ôm đúng là Tư Thần của các nàng.

“Các người là ai?” Một đôi băng thứ nhọn dài đồng thời xuất hiện ở trong tay hai thiếu nữ, các nàng như gặp đại địch, đề phòng Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt trước mắt. Ngẩn ngừ thoáng nhìn, phía trên đỉnh đầu cái lỗ thủng hình tròn kia làm cho các nàng trong lòng giật mình. Tầng băng kia do cung chủ tự tay bày ra cứng rắn dữ dội, vừa rồi một tiếng chấn động kia chứng minh bọn họ chỉ dùng một kích đã đem cái này đục lỗ, các nàng như thế nào không sợ hãi.

Tuyết Nữ cung chưa từng có người dám tùy ý xâm nhập. Mà từ ba năm trước đây sau khi Tuyết Nữ đem toàn bộ Tuyết Nữ cung đều đóng băng, liền tương đương với đã ngăn cách với đời. Hai người kia tuyệt đối

không thể là trong lúc vô tình xâm nhập đơn giản như vậy. Nhưng Tư Thần bị nam tử kia ôm ở trong lòng, các nàng căn bản không dám phát động công kích.

Tiểu Mạt dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần lặng yên đem đứa bé trong lòng dùng sức dán thân thể hắn ôm sát, nhu hòa mỉm cười nói: “Hai vị muội muội yên tâm, chúng ta tới nơi này không có ác ý gì”.

Hai cái thanh âm xa lạ, từ trong thanh âm chưa thoát tính trẻ con, hẳn biết tuổi hai cô gái này sẽ là nhất định nhỏ hơn hẳn.

“Tốt... Đã như vậy, người trước đem nàng buông ra. Nàng chỉ là một đứa bé” Hai cô gái cao giống nhau như đúc, thanh âm cũng giống nhau như đúc khấn trương dư thừa các nàng đề phòng, các nàng bản năng nghĩ đến, Tư Thần biến mất là vì bị người này xâm nhập mà đưa đến nơi này. Con mắt hai người đều vẫn chăm chú vào trên người Tư Thần, e sợ cho nàng đã bị cái thương tổn gì, nhưng cũng không có phát giác được mắt Diệp Vô Thần khác thường.

Nhưng, có lẽ là các nàng nhìn hoa mắt, từ trên người Tư Thần, các nàng vậy mà lại thấy được một tầng hào quang màu trắng như có như không. Cái loại màu trắng này rất hư ảo, rõ ràng là bất luận kẻ nào đều biết rõ màu trắng, các nàng lại không hiểu cảm giác được cảm giác xa lạ. Cái loại cảm giác này đơn giản nói đến chính là... Đó là một loại màu trắng các nàng không có thấy qua.

“Ta vì cái gì phải thả nàng xuống” Diệp Vô Thần lắc lắc đầu, lấy tay yêu thương nhẹ phẩy đứa bé trong lòng: “Ta là Diệp Vô Thần, là phụ thân nàng”.

Hai thiếu nữ lập tức sững sờ ở nơi đó, Tiểu Mạt cũng rõ ràng ngây người một chút, đôi mắt bắt đầu ở trên người Diệp Vô Thần cùng Tư Thần lúc ẩn lúc hiện.

Hai thiếu nữ nhìn nhau một cái, đồng thời con mắt rung mình: “Không có khả năng! Diệp Vô Thần rõ ràng ở ba năm trước cũng đã chết rồi...”

“Cung chủ các người hẳn là nói cho các người, ba năm trước, ta bị buộc xuống Đoạn Hồn uyên của Đại Phong quốc. Nhưng ta cũng chưa chết. Nếu không phải các người đem nơi này phong tỏa, ở mấy tháng trước, các người sẽ biết tin tức ta không chết”.

Diệp Vô Thần than nhẹ một tiếng, từ trong chiếc nhẫn Kiếm Thần gọi ra một mảng mềm xốp, đặt ở trước mặt hai cô gái thần sắc phức tạp: “Đem nó giao cho cung chủ các người, nói cho nàng... Ta vĩnh viễn không quên được ba năm trước trên sông Thiên Nam tuyết bay như cầu vồng”.

Đây là một cái khăn che mặt trắng như tuyết, là ba năm trước khi mới gặp Tuyết Phi Nhan mang. Cái này cũng là trên người hắn một thứ duy nhất đến từ nàng. Cô gái cẩn thận tiếp nhận, ở sau khi do dự một lát, một người trong đó rất nhanh rời đi, một người khác vẫn như cũ về mặt đề phòng nửa nâng bằng thứ đứng ở nơi đó, nhưng sóng mắt rung chuyển của nàng không ngừng đánh giá Diệp Vô Thần chứng minh nàng đã tin vài phần, trong lòng cũng lâm vào cuồng động không thôi. Hơn nữa, Tư Thần ở trong lòng hắn đứng là nhu thuận như vậy, giống như là đang tham luyện hắn ôm ấp.

Chẳng lẽ, hắn thật sự là...

“Muội muội, có thể hay không nói phương danh của người” Diệp Vô Thần mỉm cười nói. Nhưng trong lòng, đã lặng yên sinh ra một chút áp lực. Vừa rồi dưới sự kích động, hẳn không có nhận thấy được cái gì, nhưng giờ phút này, hắn đã kinh thấy đứa bé trong lòng từ tiếp cận hắn, đến được hắn ôm vào trong ngực, thể nhưng một chút thanh âm đều không có phát ra... Một chút đều không có!

“...Tuyết Tâm” Cô gái hơi do dự một chút, nói. Ngay sau đó lại bổ sung một câu: “Vừa rồi là tỷ tỷ ta Tuyết Vũ”.

“Tuyết Tâm Tuyết Vũ, tên rất đẹp”.

“...Người thật sự là Diệp Vô Thần sao?” Bị thanh âm ôn hòa cùng biểu tình của hắn cuốn hút, cảm giác khấn trương của Tuyết Tâm trong lặng yên rút đi không ít, nàng bắt đầu tỉnh tã đánh giá hắn.

Các nàng ở Tuyết Nữ cung lớn lên, cơ bản không có cùng người ngoài tiếp xúc qua. Những lời này của Diệp Vô Thần là Tuyết Tâm đời này lần đầu tiên được người ca ngợi, giống toàn bộ cô gái bình thường thích

được người ca ngợi, trên mặt nàng bịt kín một tầng phấn hồng rất nhạt.

“Ta không giống sao?”

“...Ta không biết” Tuyết Tâm chỉ có thể trả lời như vậy.

“Nàng tên là gì” Diệp Vô Thần đem đứa bé trong lòng nhẹ nhàng ôm chặt. Nàng vẫn như cũ đang không ngừng hướng trong lòng hắn chui, tựa như muốn cùng hắn dán càng sát. Tuy rằng hắn không nhìn thấy, hôm nay là lần đầu tiên đem nàng ôm vào trong ngực, nhưng hắn tin tưởng. Nơi sâu nhất trong linh hồn kia sinh ra rung chuyển, cảm giác huyết mạch tương liên, vận mệnh tương liên, sinh mệnh tương liên kia toàn bộ là bình thường chứng minh... Nàng là con gái của hắn.

“Tư Thần”.

“Tư Thần...” Diệp Vô Thần khẽ đọc tên này một tiếng, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, tên này, lại đem hắn vừa mới bình tĩnh trở lại tâm rong biển khơi tầng tầng gợn sóng.

“Là cung chủ đặt tên cho” Biểu tình biến hóa của Diệp Vô Thần Tuyết Tâm đều nhìn đến trong mắt, nàng phát hiện, nàng đã không hề giống lúc trước hoài nghi hắn như vậy. Hắn, có lẽ chính là Diệp Vô Thần kia vốn nên đã chết rồi!

“Mẫu thân nàng đâu?” Diệp Vô Thần hỏi. Viêm Chỉ Mộng, hắn khát vọng lập tức liền nhìn thấy nàng.

“Nàng...” Tuyết Nhi do do dự dự, cuối cùng nhưng không có trả lời Diệp Vô Thần: “Nếu người thật sự là Diệp Vô Thần, phải đi hỏi tông chủ”.

Diệp Vô Thần trong lòng chấn động, thanh âm trở nên dồn dập hắn lên: “...Chẳng lẽ nàng không ở nơi này? Hay là nàng xảy ra chuyện gì?”

391. Chương 390: Tuyết Nữ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 390: Tuyết Nữ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Bóng tuyết khẽ động, Tuyết Vũ rời đi mà quay lại, lúc này, ánh mắt nàng nhìn hướng Diệp Vô Thần cùng lúc trước đã hoàn toàn khác nhau, vẻ mặt đề phòng cùng khấn trương đều đã không còn, chiếm lấy là một loại hưng phấn cùng vui mừng, hai mắt lại liên tiếp chớp động tia sáng kỳ dị, nàng đi đến trước người Diệp Vô Thần, cung kính nói: “Cung chủ bảo người đi vào... Xin theo ta đến”.

Biến hóa của Tuyết Vũ làm cho Tuyết Tâm cũng là mắt phóng tia sáng kỳ dị, các nàng trao đổi một ánh mắt, cũng không có cùng Diệp Vô Thần nhiều lời, cùng đi ở phía trước. Diệp Vô Thần một tay dắt Tiểu Mạt, một tay ôm Tư Thần, lặng im đi theo phía sau các nàng. Từ biệt ba năm, nàng vẫn như cũ là ba năm trước đây hồ ly tinh kia khắp nơi lộ ra quỷ dị yêu mị hay không. Cách ba năm, gương mặt hoa tuyết sắc kia vẫn khắc sâu ở trong tâm hải, chưa bao giờ mờ hồ. Tới nay, hắn cũng không có chân chính rõ ràng nàng vì cái gì có thể đối với hắn như vậy. Tất cả nhân quả này, đến tột cùng là cái gì?

Tuyết Nữ cung không lớn, nơi này dào dạt là trong trẻo hàng năm không thay đổi nhưng lạnh lùng cùng im lặng, đi ở trong đó, thoáng như đi tới một cái thế giới băng tuyết. Không bao lâu, Tuyết Tâm Tuyết Vũ ở trước một cái phòng trang sức cực kỳ xa hoa dừng lại, đem phiến cửa không thấu rõ kia nhẹ nhàng đẩy ra, chia làm hai bên: “Mời vào, cung chủ ở bên trong chờ người”.

Diệp Vô Thần hướng các nàng gật đầu, dắt Tiểu Mạt đi vào, ở một khắc bước vào kia, bước chân hần bởi lòng hần mà có một lát đình trệ.

Tiến vào trong đó, đầu tiên đập vào mắt cũng là là các loại bông tuyết nhan sắc hoa lệ. Chính phía trước, một gương mặt rộng rãi chiếu ra bóng dáng Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt. Trên một cái bàn bằng màu lam, trong bình hoa thủy tinh màu tím nhạt cắm một bó bằng hoa màu tím đậm, nhưng mùi thơm này tản mát ra thần nhiên lại chứng thật cái này không phải hoa dùng bằng khắc thành, mà là một bó hoa thật sự. Góc bàn có một cái lò nhỏ, châm đèn hương nhẹ nhàng mà phiêu đảng, vui vẻ lòng người.

Nhè nhẹ từng đợt từng đợt ánh sáng từ ngoài hai phiến cửa sổ bằng chiếu rọi tiến vào, một mỹ nhân phong hoa tuyết đại đang ngồi nghiêng ở trên một cái ghế điêu khắc đầy hoa văn bông tuyết xinh đẹp, phản xạ hào quang bông tuyết chiếu rọi ở trên một mái tóc đen như tơ của nàng, tản mát ra một tầng quang trạch mềm mại nhàn nhạt, lại sần da thịt oánh bạch trong suốt, tựa như ảo mộng. Mỗi hồng nhạt ôn nhu như anh đào, nhất là một đôi con ngươi đó, ngập nước tràn đầy khói sóng, giống như ẩn chứa ma lực thật sâu, làm cho người ta nhìn một lần liền thất hồn lạc phách. Phía trên má phấn một mảng vô cùng màu hồng thủy sắc, quyến rũ vô hạn.

Trên người nàng bộ một tầng sa y mỏng manh tuyết hồng nhạt, trong mặc một cái váy dài tuyết trắng chất tơ, ở dưới nàng tư thế ngồi lúc này mị hoặc vô hạn buộc vòng quanh nàng linh lung phù đột, đường cong xinh đẹp vô cùng, eo nhỏ bất danh nhất ác, bộ ngực sữa cao ngất dâng cong theo hô hấp của nàng cao thấp pháp phòng, sa y cùng váy dài trước ngực đều bị cố ý tách ra thật lớn, lộ ra một đạo khe rãnh tuyết trắng thật sâu. Bởi vì quần áo quá mức mỏng manh, giập nhò lên phía trên rất tròn chiếu ra rõ ràng hai cái điểm nhò lên. Phía trên cảnh cơ thể tinh thể như tuyết vòng một vòng lam tuyến, ở dưới tuyết trắng phủ quang làm nổi bật phóng thích lam quang nhu hòa. Treo tại trên lam tuyến bông tuyết giống như thành thực tiểu trụ bị gắt gao giấp ở giữa nhũ cầu. Nàng là Tuyết Nữ cung chủ, mà nàng có được vẻ đẹp siêu nhiên với trần thế cũng làm cho người ta đã muốn chiếm mình có lại không dám dễ dàng tiết độ, mà là ở trong một lần nhần mảy gợi lên nam nhân hung hăng giữ lấy cùng chà đạp nàng.

Nàng không hề giữ lại vẻ đẹp của mình hiện ra ở trước mặt Diệp Vô Thần, lại không biết hần đã không có phúc nhìn thấy. Mà thân Tiểu Mạt là ma chi nữ. Ở lần đầu tiên thấy nàng, vậy mà lại không tự chủ được hoa mắt thần mê, hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại.

Tuyết Nữ cung chủ, Tuyết Phi Nhan.

Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt đi vào, tại một khắc đó nhìn thấy Diệp Vô Thần, nàng rốt cuộc vẫn là không thể ngăn chặn cảm xúc, từ ghế dựa đứng dậy. Bông tuyết treo rủ ở nàng cổ ý lộ ra một nửa trên nhũ cơ kia nhảy đánh vài cái, làm cho trên ngực một trận chấn động, sau đó không ngừng dao động ở trên nhũ cầu.

“Hi hi hi hi, tiểu đệ đệ, vốn đang nghĩ đến ngươi nhần tâm bỏ lại tỷ tỷ đi như vậy, thì ra ngươi thực vẫn là luyến tiếc tỷ tỷ, lại vụng trộm trở lại rồi, cũng không uống tỷ tỷ vì ngươi thương tâm nhiều năm như vậy”.

Nàng đang cười, đó là thanh âm Diệp Vô Thần quen thuộc, quen thuộc mềm mại đáng yêu tận xương, tiếng cười làm cho người ta nghe thấy thất hồn lạc phách. Nhưng bên trong mắt đẹp của nàng, lại ở trong khoảnh khắc bị hơi nước thật mạnh tràn ngập, dần dần ngưng tụ thành giọt mưa, lặng yên hạ xuống. Ở trong tâm mắt bị mơ hồ, ánh mắt nàng lưu chuyển qua toàn thân Diệp Vô Thần mỗi một cái bộ vị, ở trên người Tư Thần cùng Tiểu Mạt nàng chưa bao giờ thấy qua vẹn vẹn dừng lại trong nháy mắt ngắn ngủn, cuối cùng, ánh mắt nàng dừng ở trên mắt Diệp Vô Thần - cặp mắt kia đang nhìn nàng, nhưng từ bên trong đồng tử mắt, nàng vẹn vẹn thấy được cảm tình rung chuyển, nhưng không có thần thái nhìn thấy gì nên có, trong tâm thần kịch chấn, giống như bị cái gì gắt gao nắm chặt yết hầu, ở trong thật lớn ngạc nhiên vui mừng đau không cách nào thở dốc.

Hần trưởng thành rồi, nhưng nàng có thể hoàn toàn xác nhận chính là hồn khiến mộng nhiều hần, duy nhất không giống là mắt hần. Ba năm trước đoạn thời gian ở chung kia, hần tuy rằng vẫn đều ở trước mặt áp lực cực lực của nàng vẫn duy trì bình thản, nhưng ánh mắt hần nhìn về phía nàng luôn sẽ lơ đãng lộ ra một chút sắc thái ý loạn si mê... Mà không phải hiện tại con mắt âm đậm không ánh sáng, không có sắc thái cảm tình gì.

“Nàng quả nhiên... là Tuyết Nữ” Tim Diệp Vô Thần cùng Tuyết Phi Nhan nhảy lên cũng là kịch liệt, hần không nhìn thấy khuôn mặt đẹp của nàng, trong đầu lại rõ ràng lộ ra thanh âm ba năm trước của nàng,

quanh quẩn lúc trước theo lời mỗi một câu của nàng, làm mỗi một “đại sự”. Phân biệt ba năm sau gặp lại, khi lại nghe được thanh âm nàng, hần phát hiện chính mình giờ phút này cảm xúc dao động vượt qua đoán trước cùng không chế của hần, muốn nói chuyện nhưng lại một câu cũng nói không ra miệng.

“Phải, ta là Tuyết Nữ... Nhưng ta là ai, một chút cũng không quan trọng, người chỉ cần biết, ta là Tuyết Phi Nhan một người của người” Tuyết Phi Nhan chậm rãi hướng phía trước, ở trong một trận làn gió thơm mát tới gần hần. Sau đó vươn hai cổ tay trắng nõn nà, nhẹ nhàng dán tại trên mặt hần, ngón tay tuyết thon dài dọc mặt theo hình dáng hần từng chút hướng về phía trước, cuối cùng dừng lại ở tại trên mặt hần, từ từ chạm. Trong ba năm, nàng hồi hận chính mình năm đó rụt rè cùng kiêu ngạo, thống hận chính mình rời khỏi hần... Nếu có thể buông tất cả, càng chấp nhất, lớn gan hơn một chút, liền như vậy vụng trộm đi theo phía sau hần, còn có ai có thể hại tính mạng hần. Giờ phút này gặp lại, nàng khẩn cấp hướng hần nói ra tiếng lòng vốn là nên nói ra của mình.

“Vì sao?” Cảm thụ được trên mặt truyền đến cảm xúc mềm mại, Diệp Vô Thần thất thần mờ mịt hỏi. Hần một mực cũng không biết nàng muốn là cái gì, càng không biết nàng vì cái gì có thể giống lúc trước, còn muốn như bây giờ đối với hần, thậm chí đối với hần nói ra “ta là Tuyết Phi Nhan một người của người” lời như vậy.

Tuyết Phi Nhan nhẹ nhàng cười, hai tay như rắn nước bò lên cổ hần, môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át tiến đến bên tai hần, thổi mặt hần làn gió thơm: “Có những thứ, thật không cần lý do. Tất cả, đều là mệnh của ta, cũng là số mệnh mỗi một Tuyết Nữ. Sự phụ của ta, nửa mẫu thân của ta, cũng là một cung chủ Tuyết Nữ cung đời trước lúc lia đời, dùng thứ nhìn thấy sinh mệnh cuối cùng của nàng nói cho ta biết, người kia có thể ở trên y thuật vượt qua ta, chính là nam nhân duy nhất kiếp này của ta, mặc ta trốn tránh như thế nào, giấy dựa như thế nào đều không làm nên chuyện gì, chỉ biết giống trùng độc điên cuồng yêu người kia”.

Diệp Vô Thần: “...”

“...Sự phò nói, ta tin tưởng một nửa, lại hoài nghi một nửa. Nhưng, ta chung quy không có tránh được cái vận mệnh hẹn trước này. Ba năm trước, bởi vì khí tức Tuyết Cơ Kiếm trên người người, ta tiếp cận người, cũng so bì y thuật người, kết quả, ta vậy mà lại thua rồi, cũng là từ một khắc đó trở đi, người chân chính đi vào thế giới của ta. Khi đó, ta trước hết nghĩ đến là giết chết người, không nghĩ tới...” Nàng mềm mại cười, khuôn mặt hoa trắng như tuyết nhiễm mị hoặc hồng nhạt, như một đóa yêu hoa dính sương sớm kiêu diễm. Mắt đẹp kiêu mỹ nhìn thẳng hần, mấy lần muốn ứa nước ra: “Bên cạnh người, đã có một người làm cho ta không có cách nào giết chết người. Ta muốn trốn tránh, cách người xa xa, càng xa càng tốt, nhưng lòng tranh cường háo thắng làm cho ta đi theo bên cạnh người, sau đó, chậm rãi, ta phát hiện ta đã không có khí lực trốn tránh cùng giấy dựa, còn muốn liền như vậy vĩnh viễn đi theo ở phía sau người, nhìn mỗi một cái biểu tình, mỗi một cái động tác của người, nghe mỗi một cái thanh âm của người...”

Di ngôn một Tuyết Nữ đời trước, cùng với y thuật thua ở dưới tay Diệp Vô Thần, làm cho nàng đối với Diệp Vô Thần sinh ra tò mò nồng đậm, mà khi một nữ nhân đối với một người nam nhân sinh ra lòng tò mò, nàng liền đã đi vào bên cạnh nguy hiểm, cho dù nàng là Tuyết Phi Nhan cũng không thể bỏ chạy. Ngay cả chính nàng cũng vẫn không có nhận thấy được, ở ngày đầu tiên gặp được hần, nàng cũng đã bắt tri bắt giác hãm vào. Nếu không, nàng sẽ không thể ở trước mặt hần bại lộ dụng nhan, lại càng không thể đối với hần cố ý làm ra các loại tư thế khiêu khích rõ ràng. Khi nàng phát hiện chính mình giết không được hần, trong tiềm thức, nàng cũng đã không muốn đi trốn, cũng trốn không thoát.

Diệp Vô Thần: “...”

Tuyết Phi Nhan vụng trộm gạt hết nước mắt trong mắt, cười cười nói: “Ta thật khờ, ta đã sớm nên biết, nam nhân của Tuyết Phi Nhan ta nhất định sẽ là nam tử xuất sắc nhất trên đời, lại như thế nào có thể dễ dàng mất đi tính mạng như vậy. Ta thực rất ngốc... Ta ngốc, cũng khiến cho ta chịu trừng phạt, làm cho ta ở trong dày vò, vượt qua ba năm”.

Nàng nắm tay hần lên, đặt ở phía trên ngực trái của nàng, từng chút dùng sức, làm cho năm ngón tay hần thật sâu lâm vào bên trong bộ ngực cao ngất mềm mại kia. Diệp Vô Thần ý thức được chính mình đã sờ cái gì, tay vô ý thức giật giật một chút, lại bị Tuyết Phi Nhan ép càng gần, nàng nhẹ nhàng nói: “Người biết không, lòng Tuyết Nữ tựa như băng tuyết giống nhau, đơn thuần không có màu gì khác, nàng muốn yêu một người thực rất dễ dàng, sau đó, liền vĩnh viễn sẽ không yêu một người khác nữa. Tựa như trùng

độc đáng sợ nhất thiên hạ, có thể tất cả đều vì hấn muốn, hấn không thể đem mạng chính mình đều đưa cho hấn”.

Nắm ngón tay thật sâu lâm vào bên trong mềm mại, cảm xúc không cách nào nói lên là hưởng thụ cực hạn nhất của thế gian. Mà lúc này, trong lòng Diệp Vô Thần lại phiếm không nổi chút dâm dục, trên tay truyền đến là khí tức cùng tim đập rõ ràng của nàng. Theo lời mỗi một câu của nàng, đều mang theo hư ảo làm cho người ta khó có thể lý giải, nhưng hấn không chút nghi ngờ tin tưởng. Đây là một yêu tinh băng tuyết làm thành, bề ngoài giống như yêu tinh, lòng giống như tuyết.

“Phi Nhan...” Hấn giật giật môi, hô lên tên nàng.

“Ta biết, ngươi nhất định có rất nhiều lời muốn hỏi ta, mà ta, cũng có quá nhiều sự tình muốn nói cùng ngươi. Ngươi lại đây, để cho ta dựa vào ngươi, sau đó chậm rãi nói cùng ngươi, được không?”

Từng ở trước mặt hấn như một con hồ ly tinh yêu mị giảo hoạt nàng giờ phút này ngoan dịu thần kỳ, nàng áp sát thân thể Diệp Vô Thần, một mực để cho hấn ngồi ở trên ghế nàng ngồi lúc trước, mới ở bên cạnh hấn ngồi xuống, con mắt, vẫn như cũ mang theo sắc thái si mê nhìn hấn.

392. Chương 391: Cô Gái Bị Vận Mệnh Vứt Bỏ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 391: Cô gái bị vận mệnh vứt bỏ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Tiểu muội muội, có thể nói cho tỷ tỷ tên ngươi không?” Tuyết Phi Nhan đem ánh mắt chuyển hướng cô gái vẫn một tác cũng không rời đi theo phía sau Diệp Vô Thần, cười mềm mại hỏi.

“Hấn là cha ta” Tiểu Mạt cũng không nói ra tên nàng, mà là rất rõ ràng hô lên quan hệ nàng cùng Diệp Vô Thần.

Nụ cười trên mặt Tuyết Phi Nhan càng thêm yêu mị hấn lên, lông mày nhỏ khê cong, môi hơi cong: “Thì ra Tư Thần còn có một tỷ tỷ, vậy làm tỷ tỷ, ngươi cần phải bảo hộ cùng chiếu cố Tư Thần cho tốt mới phải”.

Ánh mắt Tiểu Mạt khê sang bên, nhìn về phía đứa bé gái Diệp Vô Thần vẫn ôm vào trong ngực, sau đó vẻ mặt mê mang nhìn về phía Diệp Vô Thần.

Một tay Tuyết Phi Nhan dán tại trên người Diệp Vô Thần, tay kia thì nhẹ nhàng đặt tại trên lưng Tư Thần, sâu kín nói: “Nàng tên Tư Thần, ngươi nhất định đã biết... Nàng là con gái của ngươi, cũng là người thừa kế toàn bộ lực lượng của ta cùng ký thác nửa đời còn lại của ta”.

Người thừa kế toàn bộ lực lượng?

Toàn bộ...

“Nàng cùng mẫu thân đáng thương của nàng giống nhau, là một đứa nhỏ đáng thương bị ông trời vứt bỏ... Ngươi phát hiện rồi, nàng không nhìn thấy ngươi, nàng phát không ra thanh âm gì...”

Biểu tình của Diệp Vô Thần cứng đờ, trong lòng kịch liệt run rẩy một hồi, áp lực trong lòng hấn chợt sinh ra cuồng loạn, hỏi: “Đến tận cùng là chuyện gì xảy ra?”.

Tuyết Phi Nhan đem trán dựa vào trên người hấn, một bàn tay dán tại ngực hấn, an ủi trái tim hấn: “Tư Thần vốn ở trước khi sinh ra phải chết đi, vì có thể giữ được tính mạng nàng, ta cùng mẫu thân nàng đều

bỏ qua tất cả... Rốt cuộc, nàng đi tới trên đời này, lại từ ngày đó sinh ra trở đi liền mất đi bốn cảm trong năm cảm (xúc giác, vị giác, thính giác, thị giác, khứu giác)... Không có thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác... Hơn nữa mất đi thanh âm”.

Diệp Vô Thần: “!!”

Đứa bé gái trong lòng như một đứa trẻ bằng tuyết làm thành, nhu thuận nằm úp nằm ở trong lòng hắn, ánh mắt yên lặng lấp lánh, hai tay nhỏ bé cũng chia ra đặt tại trước ngực hắn, thân thể, cũng gắt gao cùng hắn dán sát. Nàng giống như là ở tham luyến cùng đợi quá lâu hương vị này, một mực yên lặng vẫn duy trì động tác này, không muốn đứng dậy.

Mà chính là cô gái nhỏ giống như thiên sứ này, lại từ một khắc sinh ra kia đã bị vận mệnh vứt bỏ.

“Tư... Thần...” Lòng Diệp Vô Thần như bị trăm ngàn cây trùy bằng hung hăng đâm thủng, cánh tay vòng thân thể nàng, chậm rãi buộc chặt. Thống khổ thật sâu, áy náy thật sâu... Còn có hận ý thật sâu hầu như muốn nổ mạnh, oán hận mãnh liệt kia, so với hận ý năm đó hắn ở Đại Phong quốc chợt sinh, càng sâu gấp mười gấp trăm lần.

Ngày ấy lên vào Bắc Đế Tông, Viêm Tịch Minh đối với Viêm Đoạn Hồn nói một câu cuối cùng lại ở bên tai hắn rõ ràng quanh quẩn.

Là hắn!!

Ánh mắt Tiểu Mạt bị Tư Thần hấp dẫn, dần dần, trong ánh mắt hơn một chút kinh ngạc và hiếu kì. Bởi vì nàng bỗng nhiên phát hiện, chung quanh thân thể Tư Thần tựa như có một vòng hào quang mờ ảo đang lấy biên độ cực kỳ nhỏ từ từ trở nên đặc hơn. Tầm mắt bị sương nước mắt mờ hồ, lại đem toàn bộ tâm tư đặt ở trên người Diệp Vô Thần Tuyết Phi Nhan không có phát hiện, Diệp Vô Thần đánh mất thị giác càng không có phát hiện, đồng thời, hắn thậm chí không có nhận thấy được, trong cơ thể hắn Vô Thần lực đang lấy cũng là biên độ cực nhỏ bé thông thả yếu ớt.

“Mê Tâm Hàm Ngọc, nam trúng sinh nam, nữ trúng sinh nữ... Năm đó nếu không phải ta, Tư Thần sẽ không sinh ra, cuộc đời nàng cũng sẽ không thống khổ như vậy. Người... hận ta sao?”

Diệp Vô Thần hít một hơi thật dài, nhẹ nhàng lắc đầu. Hận? Hắn lại như thế nào có thể hận nàng. Hắn đối với nàng chỉ có vĩnh viễn trả lại không xong thua thiệt... Nếu không phải nàng, Tư Thần cùng mẫu thân nàng có lẽ đều đã không tồn tại trên đời này. Mà vì cho Tư Thần sinh ra, nàng thậm chí hao hết toàn bộ lực lượng của mình.

Người thừa kế toàn bộ lực lượng - từ trên người Tuyết Phi Nhan, hắn không cảm thụ được lực lượng dao động gì. Mà Tư Thần trong ngực, trong cơ thể lại tiềm tàng một cỗ bằng tuyết nguyên tố mật độ cực cao. Cho nên, nàng một chút cũng không e ngại băng lạnh nơi này, ở trong tuyết, từng chút đi đến trước người hắn, ôm lấy hắn...

Đây là con gái của hắn... Một cái cảm giác đến hắn đã đến, ở trong thế giới không có màu sắc, không có thanh âm theo cảm giác huyết mạch tương liên, dùng tứ chi mảnh mai của mình con gái đi đến trước người hắn! Con gái như vậy, loại tình cảm không có tạp chất gì không muốn xa rời này, hắn nên lấy cái gì đi bồi thường cho nàng hai năm này, còn có thua thiệt cả đời này.

“Ta chỉ biết, người tuy rằng sẽ rất thống khổ khổ sở, nhưng nhất định không buông nổi hận ta... Nhưng mà, có thể nhìn thấy cha con các người đoàn tụ, thực, quá tốt rồi”.

Cặp mắt ngưng tụ càng ngày càng nhiều hơi nước kia si ngốc nhìn cha con ôm ở một chỗ, áp lực tình cảm quá nhiều năm ở trong thanh âm của nàng từ từ tuôn trào .

“Chỉ Mộng là nữ tử hoàn mỹ thiên hạ ít có, nàng có được năng lực mị âm đã là độc nhất vô nhị. Một người như vậy ta không muốn nàng thuộc về người khác. Nhưng nàng thân thuộc Bắc Đế Tông, vừa muốn dựa vào Bắc Đế Tông đến vì nàng báo thù diệt tộc, cho nên ngay cả đối với người sinh tình, cũng sẽ áp lực trong tim. Cho nên ta tùy hứng đối với nàng hạ Mê Tâm Hàm Ngọc, ta nghĩ như vậy nàng là có thể buông nó xuống, trở thành người của người, đồng thời sinh hạ cho người một bé gái... Mà đứa con gái kia, ta muốn để cho nàng trở thành Tuyết Nữ kế tiếp. Tuyết Nữ bởi vì lực lượng nàng có được mà nhất định không thể sinh dục, phương diện này, lại sao không có lòng riêng của ta”.

“Nhưng không nghĩ tới, ta lại chờ đến tin người chết... Sau đó, ta dùng rất lâu tìm được nơi ẩn thân của Bắc Đế Tông, lại dùng rất lâu, chế tạo ra mảng tuyết lớn, sau đó ở dưới tuyết che dấu lặng yên vô tức tiến vào Bắc Đế Tông, muốn mang Chỉ Mộng đi. Nhưng ta nhất thời sơ sẩy làm thành sai lầm lớn, khi ta tìm được Chỉ Mộng, nàng bị thiếu chủ Bắc Đế đánh trúng bụng, cũng chặt đứt hy vọng sinh Tư Thần... Khi đó, ta chỉ có thể đóng băng thân thể Chỉ Mộng, mang nàng về tới nơi này...”

“Vì cứu Tư Thần, nàng đã hao hết toàn bộ lực lượng giác ngộ của mình. Cho nên, người dùng băng sơn cùng tầng băng trên không đem nơi này phong tỏa, để cho người ta sẽ không quấy rầy các người nữa... Chỉ Mộng đâu?” Diệp Vô Thần tiếp lời nàng nói. Tuyết Nữ cung cho tới bây giờ cũng chỉ có ít ỏi mấy người, Tuyết Phi Nhan nếu mất đi toàn bộ lực lượng, trong cung cũng chỉ còn lại Tuyết Tâm Tuyết Vũ còn chưa trưởng thành, lại không có những người khác bảo hộ Viêm Chỉ Mộng cùng Tư Thần, còn có chính nàng. Cho nên hẳn tại lúc trước, dùng băng cứng rắn nhất đem Tuyết Nữ cung phong tỏa, khiến cho người ngoài không thể tìm được đi vào. Cũng bởi vậy, hai hướng phong tỏa làm cho các nàng không thể rời Tuyết Nữ cung nữa, cũng không được tin tức nào ở bên ngoài. Ngăn cách với đời.

Mà Chỉ Mộng... trong lòng hẳn, có dự cảm cực kỳ không tốt.

“Ta dùng thời gian một ngày một đêm, đem lực lượng toàn bộ rót cho Tư Thần, rút cuộc làm cho nàng nhất sinh cơ trở về. Nhưng... lúc Tư Thần chưa sinh ra rót Băng tuyết chỉ lực vào, Chỉ Mộng nhất định thừa nhận thống khổ hàn băng phê tâm phê thể. Chỉ Mộng tu vi mỏng manh, sở tu hành Viêm Hồn Quyết lại mang theo thuộc tính băng tương bội viêm, căn bản không có khả năng thừa nhận nổi lực lượng của ta. Nhưng... người đã chết, nàng cũng vĩnh viễn không thể trở về Bắc Đế Tông nữa, lòng như tro tàn, trong bụng cùng người mà sinh thai nhi thành hy vọng sinh tồn duy nhất của nàng... Nàng khổ cầu mãi ta không cần quan tâm tất cả sinh mệnh của nàng, vô luận phương giữ được đứa nhỏ của nàng cùng người...”

“Chỉ Mộng nàng làm sao vậy?” Diệp Vô Thần đứng mạnh dậy, một cỗ khí lạnh từ trong lòng lan tràn, truyền tới toàn thân trên dưới hẳn.

“Tư Thần bốn tháng sau sinh ra, nàng ở trong cơ thể Chỉ Mộng trưởng thành, hoàn toàn dựa vào tích trữ băng tuyết lực lượng ở trong cơ thể nàng. Mà Chỉ Mộng... một tia sinh cơ cuối cùng của nàng được ta dùng lực lượng có thể dùng đóng băng, ta lại như thế nào có thể nhẫn tâm khiến cho Tư Thần đã không có phụ thân, lại đã không có mẫu thân” Tuyết Phi Nhan khẽ cắn cánh môi hoa hồng nhuần, dùng thanh âm trong mềm mại mang theo mềm mại đáng yêu tận xương ghé vào lỗ tai hẳn nhẹ nhàng nói. Hương thơm trong miệng được nàng không ngừng thở ra, nhẹ nhàng đánh vào trên mặt Diệp Vô Thần, an ủi tâm tình hẳn.

Đóng băng?

Diệp Vô Thần chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt nhắm lại. Hai chữ, làm cho Diệp Vô Thần rõ ràng thấy được tình cảnh hiện tại của Viêm Chỉ Mộng... Nàng thấy được chính mình, thật sự là bất hạnh lớn nhất trong cuộc đời.

Viêm Tịch Minh... Diệp Vô Thần cùng Viêm Chỉ Mộng kết hợp, làm cho hẳn vốn ít nhiều đối với thiếu chủ Bắc Đế này có chút áy náy, mà nay, lại chỉ có thật sâu oán hận tận xương tủy. Bởi vì hẳn hại Chỉ Mộng, cũng hại con gái của hẳn...

Trong lòng, thoáng chốc hiện lên hơn mười loại cách chết tàn nhẫn nhất, về mặt hẳn, đã ở trong lơ đãng lộ ra dữ tợn chột lóe mà qua. Hận... hẳn chưa bao giờ hận một người giống như bây giờ. Có lẽ đứng ở góc độ Viêm Tịch Minh mà nói, hẳn mới là kẻ bị hại chân chính, hẳn làm tất cả đều bị vây bản năng một người nam nhân không chịu nổi nhục, nếu Diệp Vô Thần là hẳn, nhất định sẽ so với hẳn làm ác độc hơn trăm ngàn lần, nhưng làm bị thương con gái hẳn, làm bị thương nữ nhân của hẳn, vô luận là lý do gì, đều là tội ác trên đời này không thể tha thứ nhất. Kết cục, chỉ có thể có một!

Từ giờ khắc này trở đi, Diệp Vô Thần đối với toàn bộ Bắc Đế Tông đều không có gì do dự. Mà cái kế hoạch diệt tông đã thành hình lâu kia, cũng bị hẳn tại trong ngay lập tức ngăn ngừa này lại sửa đổi...

“Mang ta đi gặp nàng” Diệp Vô Thần nói.

“Mất người... Thật có thể nhìn thấy nàng sao?” Hai tay Tuyết Phi Nhan che ở mắt hẳn, trong thanh âm kiều mỵ, càng nhiều là đau kịch liệt không thể che dấu. Nàng vẫn một mực nhìn mắt hẳn, nay đã tin tưởng, đây là một đôi mắt đã không có ánh sáng.

Nàng đau lòng vì hắn... Nhưng hắn có thể một lần nữa xuất hiện ở trước mặt nàng, đã là ban ân lớn nhất của ông trời đối với nàng, nàng còn hy vọng xa vời cái gì... Là bị thương, hay là? Nàng có y thuật mạnh nhất, nàng tin tưởng chính mình nhất định sẽ có cách đem cái này đôi mắt không biết vì sao đã mất đi ánh sáng này khôi phục.

“Cho dù không nhìn thấy, cũng có thể cảm giác được. Ta thiếu nàng, nhiều lắm rồi” Diệp Vô Thần nói. Xác thực, hắn thiếu nàng rất nhiều. Nếu không có gặp được hắn, nàng phải đi sẽ là một quý tích đời người khác, sẽ không gặp phải nhiều cực khổ như vậy. Nay còn...

Tuyết Phi Nhan cầm tay Diệp Vô Thần, dẫn theo hắn ngoặt rẽ đi hướng phía sau Tuyết Nữ cung. Không cần bao lâu, bọn họ bước vào một cái cung điện thật lớn, mà không khí nơi này so với địa phương khác muốn rõ ràng lạnh hơn một ít. Ở khắp ngõ ngách cung điện, Tuyết Phi Nhan đẩy ra một cái cửa bằng sắt gao khép kín, khí lạnh đến xương tủy trong đó tràn ra.

Diệp Vô Thần đi vào, chậm rãi, hắn buông chậm bước chân, ở trước một cái khối băng thật lớn dừng lại, tay, vươn hướng về phía trước, chạm đến đến một mặt tường bằng băng lạnh đến mức tận cùng, thông qua bức tường băng kia, hắn bắt giữ được khí tức thuộc về Viêm Chỉ Mộng kia, còn có một tia Sinh mệnh khí như có như không.

Thân thể nàng tính cả tia Sinh mệnh khí cuối cùng kia bị băng lạnh đáng sợ hoàn toàn phong tỏa ở nơi đó.

“Vì bảo vệ tính mạng nàng, ta chỉ có thể làm như vậy. Tuy rằng... Ta cũng không biết nên dùng cái phương pháp gì cứu nàng trở về, chính là đơn thuần không muốn để cho Tư Thần mất đi mẫu thân” Tuyết Phi Nhan đi đến bên cạnh người hắn, nhìn Viêm Chỉ Mộng trong ngủ say nhẹ nhàng nói. “Đây là phương pháp duy nhất có thể bảo hộ được một đường sinh cơ cuối cùng của nàng... Nhưng, chỉ cần đem băng này phá hủy, sinh mệnh cuối cùng của nàng cũng sẽ lập tức tán loạn. Nếu không bắt nó bị phá hủy, nàng cũng chỉ có thể vĩnh viễn ngủ ở bên trong, cùng tử vong không có gì khác nhau...”

393. Chương 392: “ba Ba”, “mụ Mụ”

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 392: “Ba ba”, “mụ mụ”

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tay Diệp Vô Thần đặt tại phía trên tường băng, Vô thần lực xuyên thấu qua huyền băng, chậm rãi hướng bên trong thăm thấu, nhưng ngay tại một khắc cổ lực lượng kia muốn đụng chạm đến thân thể Viêm Chỉ Mộng, Diệp Vô Thần lui bước, hắn đem lực lượng thu hồi, tay cũng vô lực buông xuống, lẳng lặng đứng ở nơi đó... Vô thần lực của hắn có thể chữa khỏi các loại thương thế, cũng có thể cho một người gần chết khôi phục sinh mệnh. Nhưng, khí tức sinh mệnh của Viêm Chỉ Mộng thật sự quá yếu, nếu hắn đem Vô thần lực dùng ở trên người nàng, vô cùng có khả năng chẳng những không cứu được nàng, còn có thể đem khí tức sinh mệnh cuối cùng của nàng hủy tan đi.

Sinh mệnh...

Trong thế giới bóng tối, Diệp Vô Thần trong lòng không ngừng lặp lại hai chữ “Sinh mệnh” - sinh mệnh, tử vong, linh hồn trong ba đại nguyên tố vận mệnh, sinh mệnh nguyên tố có thể ban cho con người khí tức sinh mệnh, thậm chí khởi tử hồi sinh!

Cái này, là giống như là cách duy nhất để cứu nàng.

Nhưng, sinh mệnh nguyên tố tồn tại ở Thiên Thần đại lục cũng không phải một cái thường thức, trong nhận biết của bọn họ, chỉ có bảy đại nguyên tố tự nhiên kia, lại như thế nào có người tu hành Sinh mệnh lực tồn tại. Mà trong lực lượng Diệp Vô Thần có được, cũng không có Sinh mệnh lực.

Địa phương Sinh mệnh nguyên tố tinh thuần đặc hơn nhất là vùng hoa cỏ trải rộng thuần thiên nhiên, nhưng người có thể thao túng Sinh mệnh lực, có lẽ Thiên Thần đại lục cũng không tồn tại.

Diệp Vô Thần xoay người sang chỗ khác, mang theo tâm sự nặng nề rời khỏi nơi đó.

Chỉ Mộng, chờ ta... nàng cả đời bởi ta mà thay đổi, như vậy, ta sẽ dùng cả đời của mình, để cho nàng không hối hận.

Trong đầu, bỗng nhiên truyền đến một tia cảm giác mê muội rất nhỏ, Diệp Vô Thần từ trong mê loạn cảnh giác, lúc này mới nhận thấy được, lực lượng của mình vậy mà lại thông thả xói mòn, hơn nữa, tốc độ xói mòn tựa như đang không ngừng nhanh hơn, tuy rằng biên độ cực nhỏ, nhưng thật là đang nhanh hơn. Đối với lực lượng mình có được, hẳn lại như thế nào không miễn cảm.

Dọc theo đi về phía lực lượng mất đi, ý thức của hắn chạy đến trước ngực cái thân thể nho nhỏ kề sát kia của nàng. Thân thể nàng rất nhỏ rất nhẹ, ôm vào trong ngực, trừ ấm áp thảng vào huyết mạch linh hồn kia, hầu như không cảm giác sức nặng của nàng. Diệp Vô Thần sâu tầm trong ý thức bị chặt đứt, hẳn không có lại đi tìm tòi nghiên cứu cái gì, e sợ quá nhiều đến con gái trong lòng giống như đã chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Nàng đang hấp thu lực lượng của mình...

Tư Thần không giống tầm thường từ cha con bọn họ gặp nhau một khắc kia liền chiếm cứ ở trong lòng hắn, nàng không có thị giác thánh giác, không có ngôn ngữ, lại giống như thần tích ở khi hắn vừa mới rút xuống đến trên tuyết phía trước Tuyết Nữ cung liền xuất hiện ở tại trước mặt hắn, sau đó đi đến dưới chân hắn, giữ chặt thân thể hắn, cũng không buông ra nữa, an an ổn ổn nằm ở trong lòng hắn không chịu đứng dậy. Liền như nằm mơ mộng ảo khó có thể đi tin tưởng.

Mà, khiến cho trong lòng cùng linh hồn của mình rung chuyển mãnh liệt kia, thực chỉ là bởi vì huyết mạch tương liên thân tình sao... Nhưng vì cái gì, rõ ràng cùng Tư Thần mới gặp, nhưng có một loại cảm giác. rất xa xôi quen thuộc... Mà cái loại loáng thoáng này, cùng loại ngạc nhiên vui mừng cùng rung động xa lâu ngày gặp lại thật lớn, lại là vì cái gì...

Tư Thần... Vô luận là vì cái gì, đừng nói người cần lực lượng của ta, cho dù là sinh mệnh của ta, lại có cái gì không thể... Con gái của Diệp Vô Thần ta, sao lại có thể là nữ nhi gia đình bình thường có thể sánh bằng, người sẽ cho phụ thân người một cái ngạc nhiên vui mừng thật lớn, đúng không?

Bước chân của hắn, bỗng nhiên một khắc rời cung điện lạnh băng kia ngừng lại, bởi vì, cái loại cảm giác xa xôi quen thuộc này bỗng nhiên vô số lần phóng lớn, nơi phát ra, là Tư Thần trước ngực hắn.

Mà cùng thời gian, một đoàn bạch quang ấm áp đem thân thể Tư Thần hoàn toàn bọc lấy, làm cho thân thể nho nhỏ của nàng biến thành một cái vật sáng trắng như tuyết, đem tầm mắt Tuyết Phi Nhan cùng Tiểu Mạt hoàn toàn hấp dẫn.

“Đây là?” Tuyết Phi Nhan tiến lên, trên mặt phong tư trác tuyệt lộ ra kinh ngạc cực ít xuất hiện, ngơ ngác nhìn Tư Thần trong bạch quang. Mà Tư Thần vẫn khép kín mắt, đã ở giờ khắc này lặng lẽ mở. Nàng nắm chặt quần áo Diệp Vô Thần, ngẩng đầu lên, mắt to đen láy nhìn về phía mặt Diệp Vô Thần, dùng sức chớp vài cái.

Trong bóng tối, hắn cảm giác được chính mình bị hai ánh mắt thuần khiết đến không có tỳ vết nào nhìn chăm chú. Diệp Vô Thần che tay ở trên mặt Tư Thần, nhẹ nhàng gọi: “Tư Thần...”

“Ba... ba...”

Hai âm thanh rất non rất non, lại dễ nghe như chim hoàng oanh mới hót từ trong cánh môi hoa phấn nộn khép mở ra kia phát ra, như âm thanh của tự nhiên một ngày mà đến, truyền vào trong tai ba người... Diệp Vô Thần chấn động toàn thân, Tuyết Phi Nhan cùng Tiểu Mạt hoàn toàn ngây người, thời gian, giống như tại một khắc này dừng hình ảnh.

Cảnh trong mơ sao?

Nếu là mộng cảnh, vì sao thanh âm, còn có cảm xúc là chân thật như vậy.

Nếu không phải cảnh trong mơ, vì sao tất cả lại là hư ảo như vậy, hư ảo làm cho người ta căn bản không thể tin được.

“Ba ba...”

“Ba... Ba...”

Một cái bày tay mềm mại nghịch ngợm chạm mặt Diệp Vô Thần, một đôi mắt sáng như sao đã ở trên mặt hấn mỗi một cái khí quan không ngừng dao động, trong miệng, không ngừng thả ra nộn âm thanh thúy giống như mộng ảo.

Nàng phát ra thanh âm, rõ ràng đã đánh mất năng lực nói chuyện nàng phát ra âm thanh - đối với Tuyết Phi Nhan cùng Tiểu Mạt mà nói, Tư Thần giống như là kỳ tích có thanh âm, mà đối với Diệp Vô Thần mà nói, thanh âm này đối với hấn trong lòng chấn động mạnh hơn đâu chỉ trăm ngàn lần.

Nàng kêu là... ba ba...

Ở Thiên Thần đại lục, con cái đối với cha mẹ xưng hô bình thường là phụ thân mẫu thân, mà ba ba... Là cái xưng hô đối với phụ thân nơi hấn sinh trên đất Hoa Hạ kia!! Nàng không có nghe thấy, không có khả năng sẽ có người dạy nàng nói chuyện, lại càng không thể dạy nàng nói cái tiếng “ba ba” này... là trùng hợp sao? Hay là một cái thần tích con gái của mình mang cho mình.

“Tư Thần... Tư Thần nói chuyện, nàng có thể nói” Tuyết Phi Nhan nữ tử giống như yêu tinh này giờ khắc này vậy mà lại ở trong khiếp sợ cùng thật lớn ngạc nhiên vui mừng kích động nói năng lộn xộn. Mà lúc này, cặp kia vẫn nhìn Diệp Vô Thần khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi vòng vo lại đây, đối mặt hướng về phía nàng, bốn mắt gặp nhau, Tuyết Phi Nhan bỗng nhiên thấy được một đôi mắt ánh sáng ngọc như sao chui vào, trong cặp mắt kia, là ánh sáng nàng chưa bao giờ nhìn thấy qua.

“Tuyết... di di...” Nàng đang đưa bàn tay một chút, trên mặt non nớt, hiển lộ đúng là một chút nụ cười rất ngọt ngào.

Tuyết di di...

Chỗ thanh âm một câu này chấn động gây cho Tuyết Phi Nhan, so với âm thanh nàng đơn thuần phát ra muốn lớn hơn không biết bao nhiêu lần, nàng như Diệp Vô Thần giống nhau lập tức mộng ở tại nơi đó, như rơi vào trong mộng.

Nàng rõ ràng không nghe được thanh âm, Tuyết Tâm Tuyết Vũ cũng chưa bao giờ dạy nàng xưng hô “Tuyết di di” như vậy, vì sao...

Hơn nữa, mắt nàng... chẳng lẽ...

Ánh mắt Tư Thần lại lưu chuyển, dừng ở trên người Tiểu Mạt, mà Tiểu Mạt, cũng luôn luôn tò mò nhìn nàng. Tư Thần cánh môi hoa khê nhúc nhích, dùng thanh âm non nớt trong veo hô: “Tiểu Mạt... tỷ tỷ...”

Lần này, ngay cả Tiểu Mạt cũng ngốc ở nơi đó.

Từ sau khi đi vào Tuyết Nữ cung, Diệp Vô Thần chưa từng có đề cập qua tên Tiểu Mạt, mà lúc trước Tuyết Phi Nhan hỏi tên nàng, nàng cũng chỉ là chỉ vào Diệp Vô Thần trả lời một câu “hắn là cha ta”, nàng, vì sao có thể biết tên Tiểu Mạt, vì sao?

Tư Thần được Diệp Vô Thần nâng lên ở trước mắt, cùng nàng cặp kia mang theo ý cười vui mừng đối mặt, trong bóng tối hưởng thụ cái loại cảm giác được nhìn chăm chú này, hấn lấy thanh âm cơ hồ gần như run nhẹ nhàng hỏi: “Tư Thần, con gái của ta, con nhìn thấy... ba ba sao?”

“Nhìn... thấy... ba ba”.

Không có để cho Diệp Vô Thần chờ đợi, Tư Thần cho hấn một cái trả lời làm cho hấn, còn có Tuyết Phi Nhan khiếp sợ đến tột đỉnh.

“Đây là thần tích Tuyết Thần giáng xuống sao?” Tuyết Phi Nhan kinh ngạc nhìn mắt Tư Thần, như trước bên trong hốc mắt ướt át, lại bị hơi nước thật dày che đầy. Thần tích, trừ hai chữ này, còn có cái gì có thể giải thích giờ phút này nàng nhìn thấy tất cả, nghe được tất cả. Chậm rãi, nàng rất muốn đem Tư Thần ôm vào trong ngực, ôm chặt nàng, sau đó phát tiết áp lực ba năm nay của mình.

Bởi vì nàng, Tư Thần mới sinh ra. Nhưng nàng từ khi vừa ra sinh ra phải thừa nhận tàn khốc người thường không dám tưởng tượng. Thế giới không có thanh âm, không có màu sắc, không có hương vị, không có mùi sẽ là một cái thế giới đáng sợ như thế nào, nàng không dám đi nghĩ, mỗi lần nghĩ tới, nàng áy náy sẽ làm cho trong lòng nàng đau giống như xé rách, nàng uống vì được gọi “thiên hạ đệ nhất thần y” Tuyết Nữ, lại không cứu về được mẫu thân nàng, cũng không cách nào làm cho nàng trở thành một cô gái bình thường. Nàng thậm chí cảm giác chính mình không có mặt mũi chờ ở bên người nàng nhìn nàng, nàng, là đầu số mang cho nàng nhiều thống khổ như vậy.

Mà nay, ở trong lòng phụ thân nàng, nàng bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, cũng làm cho nàng nhìn thấy một đôi mắt xinh đẹp nhất trên thế giới. Nàng rốt cuộc có thể buông tảng đá lớn trong lòng của mình giống như ép lòng áy náy, trở thành “Tuyết di di” của nàng.

Nàng tin tưởng, mang đến thần tích này là Diệp Vô Thần đã đến, là cha con bọn hắn cùng nhau sáng lập kỳ tích.

“Tư Thần... con gái của ta...”

Lòng, bị hoàn toàn rối loạn, ở trước mặt con gái của mình, hắn phát hiện lời nói của mình vậy mà là thiếu thốn như vậy, hắn không biết chính mình lúc này nên cười, hay là nên đau, hắn chỉ có thể dùng thanh âm phát ra từ ở sâu trong nội tâm, nhẹ nhàng gọi con gái của mình.

Con gái của ta... Mắt ta rõ ràng mở ra, vì cái gì lại không nhìn thấy con gái của ta...

Thị giác... Một phút đồng hồ cũng tốt, vài giây cũng tốt, thỉnh cầu người để cho ta nhìn con gái của ta, cho dù nhìn một cái cũng được....

Trong lòng, ở bắt đầu trong điên cuồng hò hét. Hắn chưa từng có khát vọng khôi phục thị giác giống giờ khắc hiện tại này như vậy, cũng chưa từng có thống hận mắt của mình giống giờ khắc hiện tại này như vậy.

Con gái của mình gần trong gang tấc, đem nàng ôm vào trong ngực, nghe nàng gọi, nhưng không cách nào nhìn thấy nàng. Trên đời, còn có cái gì so với cái này lớn hơn nữa?

“Nhìn mù mù... mù mù, nhìn mù mù...”

Bàn tay kia vẫn múa loạn chỉ hướng về phía cửa lớn cung điện bọn họ vừa mới đi ra. “Mù mù”, lại là hai chữ chấn động lòng của Diệp Vô Thần, bởi vì đây là xưng hô đối với mẫu thân chỗ thế giới hắn sinh ra, thế giới này, căn bản không có xưng hô “Ba ba” “Mù mù” như vậy.

“Tốt, ba ba lập tức mang con nhìn mù mù...” Diệp Vô Thần xoay người, cẩn thận bước chân nhanh hơn, dọc theo trong phương vị trí nhớ đi hướng địa phương vừa mới rời đi, mang nàng nhìn mù mù nàng chưa bao giờ gặp mặt. Tuyết Phi Nhan đứng ngốc hồi lâu, mới vội vàng đi theo qua.

Diệp Vô Thần ôm Tư Thần lại đứng ở trước mặt tường băng đóng băng Viêm Chỉ Mộng, cách một tầng băng thật dày, ánh mắt Tư Thần dừng ở trên người mù mù, nàng không cười, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mới còn tràn đầy vui sướng xuất hiện khổ sở lẫn chực khóc, nhẹ nhàng, nàng dùng thanh âm thấp mang theo hơi hơi khóc nức nở nhỏ kỹ: “Mù mù, mù mù...”

Nữ tử kia nhắm mắt lại, lẳng lặng nằm ở nơi đó, đẹp giống tiên nữ giống nhau là mù mù nàng, nàng cùng mù mù luôn luôn tại địa phương đầu tiên, nhưng lúc này cũng là nàng lần đầu tiên nhìn thấy mù mù, liền như nàng hôm nay là lần đầu tiên nhìn đến ba ba của mình. Nhìn thấy một nhà chính mình tại cái địa phương lạnh như băng, không có người ngoài nào quấy rầy im lặng đoàn tụ.

394. Chương 393: Kỳ Tích Cha Con

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 393: Kỳ tích cha con

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Tư Thần, không cần khổ sở, mẹ mẹ chính là đang tham ngủ, qua một đoạn thời gian, ba ba đem nàng đánh thức, được không?” Trong thanh âm của Tư Thần chất chứa tiếng khóc làm cho hắn mấy hồi vỡ nát lòng buồn bã, tay hắn mơn trớn mặt nàng, dính lên từng điểm giọt nước mưa. Hắn không biết, con gái hai tuổi này của hắn giờ phút này chảy ra, là giọt nước mắt đầu tiên trong nhân sinh của nàng. Cho dù là một khắc nàng sinh ra kia, nàng cũng không có khóc.

Chỉ Mộng, người nhìn thấy không, nàng là Tư Thần, là con gái của chúng ta... Nàng nhất định nhìn thấy, đúng không?

Ta rất hối hận, lúc trước khi nàng rời đi, ta vì sao không đem người ngăn lại. Nàng hận ta, oán ta sao? Không... nàng sẽ không, bởi vì nàng thật ra là thiện lương cỡ nào. Chỉ Mộng, nàng nhất định cũng rất muốn ôm con gái của chúng ta, đúng không? Chờ ta... ta sẽ khiến nàng tỉnh lại, sẽ để cho nàng nhìn con gái của chúng ta lớn lên, trở nên xinh đẹp giống như nàng vậy.

Chỉ Mộng... sẽ không để cho nàng rời ta nữa.

“Ba ba... nhìn mẹ mẹ, ba ba... nhìn... mẹ mẹ.”

“Ừm, ba ba cùng Tư Thần giống nhau đang nhìn mẹ mẹ” Theo thanh âm Tư Thần, Diệp Vô Thần ôn nhu trả lời.

“Ba ba... nhìn mẹ mẹ, nhìn mẹ mẹ...” Tư Thần vẫn như cũ đang hô câu nói có một chút quái dị kia, mà tay nàng luôn luôn đang hướng về phía trước gã, động tác kia, là muốn làm cho Diệp Vô Thần đem nàng ôm lên, ôm càng cao một chút.

Diệp Vô Thần chậm rãi rõ ràng ý đồ của Tư Thần, hắn thử thăm dò nâng cánh tay lên, đem Tư Thần chậm rãi ôm càng cao, một mực ôm đến vị trí cùng đầu hắn ngang bằng. Lúc này, Tư Thần ngừng gã, trong bóng tối, Diệp Vô Thần cảm giác được một trận gió rất mềm mại hướng mắt của mình phủ đến, theo đó, một mực cảm giác mềm mại như bông khác ở trên vị trí giữa hai mắt.

Đó là môi của Tư Thần dán tại giữa hai mắt hắn, sau đó liền như vậy dán tại nơi đó, không nhúc nhích nữa. Một đoàn bạch quang bỗng nhiên từ trên người nàng lan tràn mà ra, đem thân thể Diệp Vô Thần hoàn toàn bao phủ trong đó.

Bình!

Cự chùy như một ngọn núi cao hùng hăng đánh trúng đầu, Diệp Vô Thần ở trong một loại thật lớn đánh sâu vào bị đánh ý thức tán loạn, trong đầu trống rỗng. Nhưng lập tức, ý thức hắn lại rất nhanh khôi phục, bạch quang kia bao vây thân thể hắn cũng lập tức tan đi, thời gian bạch quang liên tục chẳng qua là một cái nháy mắt ngắn ngủi.

Ý thức ở trong đầu rầm rầm khôi phục, ở một khắc bị kịch liệt đánh sâu vào kia, hắn mơ hồ nghe được thanh âm cái gì bị đánh đập nát. Chậm rãi, khi ý thức khôi phục như thường, hắn theo bản năng mở con mắt khép kín.

Một chùm hào quang bông tuyết ở trong hắn bất ngờ không kịp phòng bị bắn vào mắt hắn, con mắt ánh sáng đánh mất lâu lắm như bị kim đâm, đột nhiên khép lại. Mà lòng hắn, lại bị búa tạ hùng hăng đánh một cái, ở trong chấn động thật lâu không thể bình ổn.

Mắt, mắt ta...

Hắn bỗng nhiên không thể tin được mắt của mình, không thể tin được ánh sáng vừa rồi hiện lên mắt kia.

Mí mắt hai con mắt cũng đang rung động, lại ở trong run động chậm rãi mở, ánh sáng, theo mí mắt mở ra dừng mãi vào mắt hắn, hắn trước hết nhìn thấy, là một khuôn mặt non nớt mang theo vui mừng nồng đậm. Đây là một cô bé nhỏ nhỏ, mặt, tóc, mắt, mũi nhỏ nhỏ.... Đầu là nhỏ khéo như vậy, lại tinh xảo như vậy, mỗi một chỗ đều giống như tinh điêu tể mài mà thành. Trên người, là một tầng áo trẻ con mỏng manh, lấy tay may thành đáng yêu, màu tuyết trắng mấy cùng làn da trắng nõn của nàng hòa hợp nhất thể. Một đôi tay non mịn cùng chân lỏa lỏ bên ngoài... Mắt của Diệp Vô Thần dừng hình ảnh, thẳng tắp nhìn con gái của mình, đây là trong cả đời hắn, quang cảnh xinh đẹp nhất nhìn thấy qua.

Nàng đang tròn to con mắt đen như mực, đối mặt hắn hoàn toàn khôi phục sáng con mắt vui mừng cười. Đó là một loại vui sướng đơn thuần nhất, ngây thơ nhất. Bởi vì nàng dùng lực lượng của mình, làm cho ba ba khôi phục thị giác đã mất đi.

Vẫn như cũ là mộng sao?

Nếu không phải mộng, lại có thể dùng cái gì đến giải thích thần kỳ nhìn thấy.

Hắn bị lực lượng cản trở của Tai Ách Cung phong ấn thị giác ở dưới một loại lực lượng thần bí đánh sâu vào phá khai gông xiềng phong ấn. Cường độ kia cùng cấp với nguyên rửa chi lực “Huyết Minh Truy Hồn Tiên” của Tai Ách Cung - có thể trong nháy mắt giết bất cứ một người nào của Thiên Thần đại lục, lực lượng ngay cả thần cũng một kiếm đâm thủng ngực, vậy mà bị Tư Thần đánh tan....

“Tư Thần... Cám ơn con...” Diệp Vô Thần dùng ánh mắt run run nhìn nàng, giơ lên hai tay của nàng, cũng đang mơ hồ run run. Đây là con gái của hắn, lên trời tặng lễ vật trân quý nhất cho hắn, là ông trời đối với vận mệnh hắn nhiều suyền buông lòng thương tiếc.

Tất cả cái này đến tột cùng là vì sao, hắn giờ phút này không muốn suy nghĩ, hắn thâm nghĩ liền như vậy đem con gái của mình gắt gao ôm chặt, cảm thụ được huyết mạch tương liên vĩnh viễn không thể bị chặt đứt kia.

“Phụ thân, mắt người... Người có phải lại có thể nhìn thấy đồ vật rồi hay không?” Tiểu Mạt vội vàng tiến lên, con mắt không chớp mắt nhìn ánh sáng rung động bên trong hai mắt hắn, ngạc nhiên vui mừng hô ra. Bởi vì từ trong ánh mắt hắn, nàng lại thấy được ánh mắt lúc trước làm cho nàng nhịn không được muốn đi theo bên người hắn.

Diệp Vô Thần mỉm cười quay đầu, nhẹ nhàng nói: “Phải, ta lại có thể nhìn thấy Tiểu Mạt, nhìn thấy Tuyết di di của con, có thể nhìn thấy Tư Thần... Là Tư Thần chữa khỏi mắt của ta, mà Tư Thần cũng nhìn thấy chúng ta, nghe được tiếng của chúng ta... Có lẽ, đây là ông trời đối với toàn bộ thiệt thòi của cha con chúng ta mà bồi thường”.

Quả thật, ông trời thiếu của bọn họ nhiều lắm. Nhưng đối mặt Tư Thần lúc này, hắn không còn có oán gì, chỉ có nồng đậm ấm áp cùng cảm kích.

Tiểu Mạt dùng sức gật đầu, lộ ra khuôn mặt tươi cười tràn đầy thật sâu hân hoan. Giờ khắc này, nàng đối với Tư Thần cảm kích thật sâu. Lúc trước đối với nàng ghen tị nhỏ nhỏ kia cũng biến mất không thấy. Đồng thời, nàng trong lòng lại kinh ngạc rất sâu. Bởi vì nàng cũng là rõ ràng lực lượng phong ấn thị giác Diệp Vô Thần to lớn dữ dội, mà đứa bé chỉ có hơn hai tuổi này, vậy mà lại...

Hơn nữa, vừa rồi bạch quang chợt lóe mà qua kia đến tột cùng là cái gì? Đó là một loại lực lượng dao động, là một loại lực lượng hoàn toàn xa lạ, nàng chưa bao giờ cảm thụ qua. Càng kỳ dị là, rõ ràng gần trong gang tấc, nàng vậy mà lại hoàn toàn không thể phán đoán mạnh yếu cổ lực lượng kia.

Tuyết Phi Nhan nhìn cha con ôm nhau một chỗ, trên mặt lộ ra nụ cười khuyh đảo vạn sinh. Cha con bọn họ gặp lại, làm cho các loại kỳ tích không thể tin một cái tiếp một cái hiện ra ở trước mắt. Lòng nàng cũng bởi vì bọn họ mà ấm áp, lại chậm rãi say mê. Bọn họ nhìn như bị ông trời vứt bỏ, thật ra, cũng là đang được vận mệnh vô hạn chiếu cố.

“Ba ba... ba ba... nhìn mù mù” Tư Thần vẫy vẫy bàn tay, dùng thanh âm non nớt hướng nàng biểu đạt ý tứ của mình. Tư Thần cùng hắc lần đầu tiên đoàn tụ, nhưng không có lý do gì đối với hắc quần quýt si mê, thân thể nàng một mực đều gắt gao cùng hắc dán tại cùng chỗ không có phân ra. Đây là cảm ứng huyết mạch, hay là vận mệnh tương liên...

Ánh mắt Diệp Vô Thần theo thanh âm nàng mà chuyển động, ánh mắt có thể đạt đến, là một cái tường băng cao chừng hai thước, ở bên trong huyền băng nhiệt độ thấp người thường không thể thừa nhận, lẳng lẳng nằm một nữ tử cực đẹp. Tóc dài buông, áo lam che thân thể, phu quang thắng tuyết. Trên khuôn mặt đẹp đến làm người ta hít thở không thông, là một loại bình tĩnh gần như thánh khiết.... Biểu tình của nàng đang nói cho Diệp Vô Thần, nàng ở thời khắc cuối cùng ý thức tiêu tán đã không có tiếc nuối cùng thâm oán, bởi vì nàng thành công sinh ra Tư Thần, vì Diệp Vô Thần để lại huyết mạch, cho dù chết, cũng có thể không có vương bận tùy tùng hắc mà đi.

“Chỉ Mộng...” Bị đóng băng ba năm, nàng nhìn lên không có gì biến hóa. Nhìn bóng người tuyệt đẹp trong băng kia như ba năm trước đây, sóng mắt Diệp Vô Thần khẽ động, trong miệng theo bản năng thâm đọc một tiếng.

Một loại cảm giác thoáng trầm trọng từ trên tay truyền đến, đó là cảm giác đứa bé trong lòng bỗng nhiên yếu đuối. Diệp Vô Thần trong lòng mãnh liệt trầm xuống, cuống quýt quay đầu, kinh hãi phát hiện, Tư Thần cặp mắt sáng như sao kia vậy mà lại đang chậm rãi rút đi hào quang loá mắt, liền ngay cả mí mắt, đã vô lực mấp máy. Thân thể, đã ở trong lay động hướng trước ngực hắc chậm rãi ngã xuống.

“Tư Thần!”

“Tư Thần!”

Diệp Vô Thần cùng Tuyết Phi Nhan phát hiện khác thường đồng thời kinh hô lên tiếng, Tuyết Phi Nhan vội vàng vài bước đến trước mặt Diệp Vô Thần, nhìn về phía Tư Thần rõ ràng khác thường, nhưng ở trong bọn họ kêu gọi, nàng vẫn như cũ yên lặng xuống, lẳng lẳng nằm úp nằm ở trong lòng Diệp Vô Thần, mặc cho bọn họ kêu gọi như thế nào cũng không có đáp lại.

Một loại khủng hoảng thật lớn ở trong lòng Diệp Vô Thần ầm ầm nổ tung, đem trái tim hắc nổ máu tươi rơi, tuy rằng không biết Tư Thần đã xảy ra cái gì, nhưng dự cảm không tốt này làm cho hắc tại một khắc này từ đó không có sợ hãi. Hắc vừa muốn dùng cánh tay run run phóng thích Vô thần chi lực đi thăm dò, lại nghe Tuyết Phi Nhan mang theo vẻ mặt nhú mày rõ ràng nói: “Băng tuyết lực lượng của nàng biến mất... Hầu như biến mất không còn một chút. Nguy rồi... sinh mệnh của Tư Thần là do ta rút lực lượng duy trì cho nàng, nếu nàng mất đi những lực lượng này, sẽ...”

Trong cơ thể Tư Thần trống rỗng một mảng, Băng tuyết lực tiềm tàng ở trong cơ thể nàng, mặc dù không thể được sử dụng, nhưng bảo vệ nàng không sợ giá lạnh toàn bộ biến mất. Thân thể Tư Thần cũng bắt đầu dần dần trở nên lạnh... Tại lúc trước, nàng vẫn mặc một tầng áo đơn mỏng manh, lỗ chân tay, thân thể cũng là trong mềm mại mang theo ấm áp, lúc này, nhiệt độ thân thể lại ở trong cái lạnh tàn khốc lấy tốc độ có thể phát giác giảm xuống, kéo trái tim Diệp Vô Thần trầm xuống.

Nàng hao hết Băng tuyết lực... rõ ràng là toàn bộ dùng để giúp hắc phá tan nguyên rửa phong ấn thị giác!!

Lực lượng cản trở của Tai Ách Cung cường đại dữ dội, mặc dù là năm đó Tuyết Phi Nhan cũng tuyệt đối không có cách nào phá tan. Mà Băng tuyết lực trong cơ thể Tư Thần vốn phát ra từ Tuyết Phi Nhan, tất nhiên nếu so với khi trạng thái nàng toàn thịnh yếu hơn rất nhiều, cho dù một lần hao hết, cũng không hắc có thể phá tan mới phải... Các loại ý niệm trong đầu ở trong đầu Diệp Vô Thần hỗn loạn mà qua, lại bị hắc toàn bộ đá đến sau đầu. Hắc cái gì cũng đã muốn không muốn đi nghĩ nữa, thậm chí muốn gọi tỉnh Tư Thần trong lòng.

Một màn làm cho Diệp Vô Thần cùng Tuyết Phi Nhan đồng thời trở mắt lại hiện ra, ở trong ánh mắt bối rối của bọn họ, Tư Thần trong im lặng bỗng nhiên bị một đạo hào quang màu trắng bao trùm, lao thẳng đến thân thể nàng hoàn toàn bao trùm, rốt cuộc không nhìn thấy thân thể nàng, giống như cả người nàng đều biến thành hào quang trắng noãn kia. Tiếp đó, đoàn bạch quang kia dần dần hướng về phía thân thể Diệp Vô Thần, bao trùm ở tại trên người hắc, ngay sau đó, vậy mà lại rất nhanh hòa vào trong cơ thể hắc.

Tư Thần vậy mà lại hóa thành bạch quang biến mất ở tại trong lòng Diệp Vô Thần, sau đó dung nhập đến bên trong thân thể hắn.

Ở chỗ sâu trong ý thức hải của Diệp Vô Thần, chiếu ra một đứa bé ngủ say. Ở chỗ sâu trong thế giới ý thức khuôn mặt nhỏ nhắn vốn căng thẳng của nàng rất nhanh dịu đi, trên mặt lộ ra một chút mỉm cười thoải mái ấm lòng, im lặng đã ngủ.

Diệp Vô Thần ngốc đứng ở nơi đó, như thế nào cũng không dám tin tưởng con mắt của mình cùng tất cả ý thức nhìn thấy.

Vì cái gì... Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì... Vì cái gì Tư Thần có thể...

Hơn nữa, loại cảm giác không hiểu quen thuộc đến tột cùng này là cái gì? Thực vẹn vẹn bởi vì... Nàng là con gái của ta sao?

Không phải, không phải như vậy... Phương diện này nhất định còn ẩn chứa rất nhiều thứ ta không biết, đến tột cùng là cái gì?

395. Chương 394: Tuyết Nữ Dụ Hoặc

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 394: Tuyết Nữ dụ hoặc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Tư Thần... Tư Thần đâu? Tư Thần như thế nào không thấy!?” Một đôi mắt đẹp sương mù của Tuyết Phi Nhan bị thật sâu khiếp sợ cùng bối rối tràn ngập, nàng nắm lấy bả vai Diệp Vô Thần, một lần lại một lần ý đồ tìm kiếm tồn tại của Tư Thần. Nàng vậy mà lại trở mắt nhìn Tư Thần biến mất ở tại nơi đó. Tất cả, đều giống như nằm mơ không thể tưởng tượng.

Nhưng hôm nay chỗ trải qua không thể tưởng tượng còn ít sao? Phải, đã rất rất nhiều, đều là Tư Thần gây cho bọn họ, nhưng lần này không thể tưởng tượng, gây cho bọn họ càng nhiều là kinh hãi.

“Tư Thần không có việc gì, tin tưởng ta, nàng không có việc gì. Nàng chỉ là mệt mỏi, muốn im lặng ngủ một hồi” Diệp Vô Thần đỡ lấy bả vai Tuyết Phi Nhan, nhẹ giọng an ủi nàng.

Thanh âm cùng ánh mắt Diệp Vô Thần dần dần bình tĩnh trở lại làm cho bối rối trong lòng Tuyết Phi Nhan có một chút bình ổn, nàng lo lắng hỏi: “Vậy Tư Thần đến tột cùng đi nơi nào? Cái này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Ta cũng không biết.” Diệp Vô Thần chỉ có thể trả lời như vậy: “Nhưng Tư Thần thực không có việc gì, nàng chính là đi một cái địa phương nàng muốn đi, không qua bao lâu sẽ trở về. Không cần lo lắng. Ta là phụ thân nàng, sẽ không để cho nàng có chuyện”.

Ba năm trước đây Diệp Vô Thần rơi xuống khe, Viêm Chỉ Mộng bị đóng băng, Tư Thần trở thành ký thác duy nhất toàn bộ cảm tình của Tuyết Phi Nhan, đối với Tư Thần có cảm tình sâu đậm, không phải mẫu thân, cảm tình trút vào lại hơn hẳn mẫu thân. Nghe Diệp Vô Thần nói, Tuyết Phi Nhan tuy rằng nổi lòng hỗn loạn như trước, nhưng cuối cùng tin hẳn không lo lắng như vậy nữa. Nàng khẽ ấn ngực của mình, bỗng nhiên nhướn mày mỉm cười, trong phút chốc hiện hết ra tuyệt đại phương hoa: “Tiểu đệ đệ, người cũng gọi tỷ tỷ ‘Phi Nhan’ rồi, làm cho tỷ tỷ về sau nên như thế nào gọi người đây...”

Một câu, khiến cho Diệp Vô Thần thường xuyên quán quanh trái tim nhớ lại, ba sợi hắc tuyến xuất hiện ở phía trên trán hắn: “Đừng gọi ta tiểu đệ đệ!”

“Hi hi hi hi... Đó là không phải nên gọi đại đệ đệ chứ?” Tuyết Phi Nhan che miệng mà cười, cười cười run rẩy hết cả người, sóng ngực mông nhất thời bắt đầu khởi động, làm cho người ta mục tủy thần mê. Không khí nguyên bản tràn ngập nồng đậm kinh hoàng cùng áp lực kia nhất thời sụp đổ, bọn họ giống như về tới ba năm trước, một khắc bọn họ lần đầu tiên một chỗ kia. Khi đó, hồ ly tinh này dùng lớn mật không thể tưởng tượng xâm phạm hắn.

Vẫn nghe bọn họ nói chuyện Tiểu Mạt cái đầu nhỏ khê nghiêng, lộ ra hơi hơi nghi hoặc. Nàng đơn thuần như tờ giấy thật sự là nghe không ra nơi đó có cái gì buồn cười.

Hai cánh tay như ngó sen tuyết quán quanh ở tại trên cánh tay Diệp Vô Thần. Tuyết Phi Nhan đem thân thể của mình cùng hắn gần sát, hai khối to mọng trước ngực vừa vặn kẹp lấy cánh tay hắn, làm cho thân thể Diệp Vô Thần vi không thể sát cương một chút. Miệng môi nàng khê động, ghé vào lỗ tai hắn nhả khí như lan: “Vậy tỷ tỷ gọi người hảo đệ đệ, được không? Hảo đệ đệ, người không nói cho tỷ tỷ chuyện của người những năm gần đây... Còn có, cả ba năm người mới đến tìm tỷ tỷ, tỷ tỷ còn chưa có tính sổ với người đâu...”

Ở trước mặt hắn khôi phục hình tượng hồ ly tinh thanh âm nàng cũng trở nên thực mị thực lạc lạc, truyền vào trong tai, làm cho toàn thân trên dưới hắn toàn bộ bộ phận đều hầu như mềm nhũn. Mà hắn khôi phục thị giác, mới rõ ràng nhìn thấy bộ dạng Tuyết Phi Nhan giờ phút này là mị hoặc vô hạn cỡ nào, vẻn vẹn là liếc nhìn nàng một cái, trong lòng một ngọn lửa liền bị dấy lên, mặc hắn áp chế như thế nào cũng không thể dập tắt.

Ở chỗ sâu trong ý thức, hắn thấy được Tư Thần đang ngủ say. Khóe miệng Diệp Vô Thần mang theo đường cong rất nhỏ, trong trong lòng thầm nhủ: “Tư Thần, ngoan ngoãn nghỉ ngơi, ba ba chờ con tỉnh lại...”

Nhiệt độ trong Tuyết Nữ cung đã xa xa vượt qua hạn cuối người thường có khả năng thừa nhận. Nếu một người bình thường không có tu vi gì ở dưới nhiệt độ này, không ngoài ba canh giờ sẽ chết. Diệp Vô Thần không sợ giá lạnh, Tiểu Mạt có cường đại hắc ám lực lượng của nàng dựa vào, cũng không sẽ bị cái ảnh hưởng gì quá lớn. Tuyết phi nhan mặc dù ở ba năm trước đây đánh mất nguyên bản lực lượng, nhưng nàng hàng năm ở trong hoàn cảnh này, lại bị băng tuyết lực cải tạo thân thể, lực lượng mặc dù thất, thể chất do ở, cũng sẽ không e ngại rét lạnh, hơn nữa ở trong hoàn cảnh thông thả khôi phục gắng sức lượng. Tuyết tâm tuyết vũ cũng là sẽ không đối nơi này độ ẩm cảm nhận được gì không khỏe.

Suốt một buổi chiều, Diệp Vô Thần hướng Tuyết Phi Nhan kể tất cả nàng muốn biết, thậm chí bao gồm một cái thân phận khác Tà Đế của hắn, cùng với toàn bộ tà tông của hắn. Bởi đối với nàng một chút áy náy, còn có các loại cảm tình cảm kích phức tạp, hắn đối với nàng không có gì giữ lại, tường tận hướng nàng kể từng màn sau khi bọn họ ba năm trước tách ra.

Tuyết Phi Nhan lúc ban đầu ý cười uyển chuyển, nhưng ở sau khi biết hắn hôn mê hai năm, liền hoàn toàn im lặng xuống, sau đó lẳng lặng nghe hắn kể tất cả đã qua. Mãi cho đến tiếng của hắn ngừng lại, nàng cũng đắm chìm trong thế giới đó thật lâu không có tỉnh lại.

Nhìn người trước mắt số mệnh được ông trời định sẵn, ánh mắt nàng dần dần trở nên mê ly, sau khi thất thần thật lâu, ánh mắt nàng ngưng lại, hàm răng khê cắn. Cánh tay ngọc đột nhiên giống như rắn vòng hướng cổ Diệp Vô Thần, môi anh đào thì thào khê nói: “Hảo đệ đệ, tiểu oan gia, tỷ tỷ chỉ biết, nam nhân của tỷ tỷ nhất định là nam nhân bao trùm tất cả thiên hạ, đứng thẳng khắp đỉnh thiên hạ, chỉ là người đã chịu quá nhiều ủy khuất cùng cực khổ, lúc này, tỷ tỷ lại cũng không ở bên cạnh người... Ba năm trước, tỷ tỷ ở trong bất tri bất giác mê đắm người, muốn mặt dày mày dạn đi theo bên cạnh người, nhưng có chút lời, lại như thế nào cũng không dám nói ra miệng... Bởi vì, ta đang sợ hãi, ta chỉ có thể nghĩ phương pháp câu dẫn người, muốn cho người trầm luân mê luyện... Tỷ tỷ so với người lớn hơn rất nhiều, người sẽ nguyện ý muốn tỷ tỷ sao?”

Diệp Vô Thần còn chưa có trả lời, gần trong gang tấc môi hương nhuễn lẳng liên bỗng nhiên đem môi hắn cắn. Diệp Vô Thần trợn mắt, thân thể hơi hơi lui về phía sau một chút - cái này không phải kháng cự, mà là

bản năng ở sau khi bị đột nhiên công kích thân thể phản ứng. Tuyết Phi Nhan đối với hắn ôn nhu khó hiểu không khỏi phương tâm buồn bực, trong cặp môi thơm giập ra một tiếng hừ yêu kiều mê người, nhẹ nhàng mềm mại ngậm chặt môi Diệp Vô Thần. Gặp lại trước mắt trong đôi mắt thanh minh chậm rãi không thấy, ở trong sương mù dấy lên lửa tình dục. Lòng dắc ý cười một cái, lại phát hiện tâm thần của mình cũng xa xa muốn ngã, động tình như nước, tầm mắt trong mắt cũng dần dần mơ hồ không thấy. Ngậm môi Diệp Vô Thần đột nhiên khê cắn mạnh, hương vị say lòng người dần dần từ trong miệng tỏa ra, thẳng vào trong lòng, lại nhộn nhạo mở ra.

“Thì ra cùng người yêu thân thiết âu yếm là loại cảm giác này, giống như bông bênh đứng ở đám mây giống nhau... Toàn thân một chút khí lực cũng không có...” Lòng Tuyết Phi Nhan rung động như nước trong biển sương mù khê nhũ, ở trước mặt Diệp Vô Thần luôn tận tình hiển lộ phóng đảng của nàng, lần này cũng là nàng lần đầu tiên cùng một người nam nhân môi kề môi. Trong lòng thiếu nữ mê loạn, nàng bỗng nhiên cảm giác được miệng Diệp Vô Thần mở ra, đem hai phiến môi cánh hoa của mình tất cả đều cắn, lửa nóng đầu lưỡi bá đạo phá tan đàn khẩu, khẩu hướng răng ngọc. Hầu như là theo bản năng, cái lưỡi nhỏ thơm tho của nàng trong mơ hồ vội vã nghênh ra, nháy mắt liền quấn quýt cùng một chỗ. Dù chưa làm qua, cũng là tự nhiên như vậy, nước bọt dâng lên kia đúng là dâng trào lòng người như vậy. Dần dần, trong kịch lưỡi nàng phát hiện thần chí của mình đã có chút không rõ.

Bỗng dưng, đang say mê tại trong nụ hôn sâu này tâm thần Tuyết Phi Nhan run lên, thì ra một tay của Diệp Vô Thần đã lặng yên vươn ra, vươn vào trước ngực nàng. Ở lúc biết được Diệp Vô Thần đã đến, nàng dùng tốc độ nhanh nhất đem chính mình giả bộ, hiển lộ ra một mặt yêu mị nhất của mình. Sa y mỏng manh cùng váy dài kia đều ở chỗ cổ áo thật to tách ra, bạo lộ ra hai cái nửa vòng tròn tuyết to lớn, liền cái yếm bên trong đã vụng trộm tháo xuống, tay Diệp Vô Thần không phí khí lực gì liền thò vào quần áo nàng, cầm đầy tay tay mềm mại.

“!” Một tiếng thở nhẹ, trước ngực cái tay xấu kia dùng sức sờ nắn, trong cảm giác thoáng đau đớn tê dại kích thích thân thể mềm mại của nàng run lên. Nhưng nhanh chóng kể tiếp, loại cảm giác này trầm trọng thêm. Cái tay kia lực nhu động lớn hơn nữa, thịt ngực mềm mại giống như muốn từ trong tay hắn gạt ra, mũi nhọn mềm mại bị gạt nhẹ nhàng liền mang theo thân thể mềm mại một trận run rẩy. Cái loại cảm giác khê đau này càng lúc càng mờ nhạt, đều chuyển hóa làm cảm giác tê ngứa. Cặp môi thơm cũng rất cuộc ngậm không được môi miệng hắn, một chuỗi hừ nhẹ mềm mại đáng yêu tận xương từ đáy hầu truyền ra, thỉnh thoảng rên rỉ hỗn loạn thực cốt. Nàng không có kháng cự, cũng không muốn có kháng cự gì, mặc hắn làm. Nàng làm sao thường không phải đang chờ đợi một ngày này.

“Phụ thân, phụ thân?”

Tiếng gọi thanh thúy bình tĩnh hai nam nữ nhiệt độ cơ thể đang rất nhanh tăng lên, Tiểu Mạt không biết lúc nào xuất hiện ở cửa, yên lặng nhìn bọn họ quấn quýt, lại không biết cái nguyên nhân gì mà hô lên.

Thân thể hai người lập tức tách ra, Diệp Vô Thần khê hít mấy hơi thở, làm cho hô hấp hỗn loạn của mình chậm rãi dịu đi xuống dưới. Tuyết Phi Nhan khê thở hổn hển, một chút màu hồng hiện lên khuôn mặt xinh đẹp, xinh đẹp không thể so sánh. Nàng không e dè kéo vạt áo, đem ngực to lớn bị Diệp Vô Thần dùng sức quá lớn mà ra ngoài áo thả lại trong áo, cười mềm mại nói: “Tiểu Tiểu Mạt, nhìn lên phụ thân cùng đi đi thân thiết cũng không tốt đâu”.

“Phụ thân, chơi tuyệt vời ta được không?” Tiểu Mạt vụng trộm nhìn thoáng qua Tuyết Phi Nhan, đối với Diệp Vô Thần nói.

Khát vọng cùng chờ đợi trong mắt nàng, còn có một loại cảm xúc khác thường khác làm cho Diệp Vô Thần không thể kháng cự. Hắn mạnh mẽ tự áp chế tâm hỏa trong lòng vừa mới mãnh liệt bốc cháy, mỉm cười nói: “Ừm, chúng ta đi ra ngoài chơi”.

Ở lúc nắm tay Tiểu Mạt đi ra ngoài, hắn cảm nhận được phía sau hai đạo ánh mắt mềm mại đáng yêu tràn đầy thật sâu u oán.

Tuyết Phi Nhan nhẹ nhàng cắn cắn môi giống như anh đào, sau đó giống một tiểu cô nương đem môi xinh đẹp mân mê: “Tiểu oan gia, thật sự là không có lương tâm... Xem tỷ tỷ buổi tối trừng phạt người như thế nào... Hi, là trừng phạt rất tàn nhẫn”.

Ngoài Tuyết Nữ cung, tuyết đọng mờ mịt. Trên không là đồng dạng là bị đóng băng trắng xoá một mảng. Nơi này không thấy mặt trăng mặt trời và sao, nhưng ánh sáng lại là không ảm đạm, ánh sáng nhu hòa không biết từ đâu mà đến, tràn đầy mỗi một góc nơi này.

“Tiểu Mạt, con đang tức giận?” Diệp Vô Thần cười ở bên tai Tiểu Mạt nói.

“Con... Phụ thân, con chỉ là không muốn người cùng người khác quá tốt... con...” Tiểu Mạt ấp a ấp úng. Vừa mới nhìn thấy hắn cùng Tuyết Phi Nhan thân thiết như vậy nị cùng một chỗ, môi kề môi, một loại cảm xúc xa lạ không hiểu trong lòng nàng sinh ra, làm cho nàng lên tiếng đem cái bầu không khí cực nóng kia đánh vỡ.

“Vì sao có thể nghĩ như vậy?”

“Ta sợ phụ thân cùng người khác quá tốt, sẽ... không cần con nữa” Tiểu Mạt cắn cắn môi, trong lòng tìm được đáp án mình muốn. Cùng Diệp Vô Thần ở chung thời gian càng lâu, nàng càng là phát hiện chính mình đã tham luyến cảm giác ở bên người hắn, không muốn rời hắn, cũng sẽ càng ngày càng sợ hãi... Bởi vì, nàng dù sao cũng là một ma, một ma bị nhân loại sợ cùng chán ghét. Nàng lo lắng cùng sợ hãi một ngày sẽ bị hắn chán ghét.

“Hài tử ngốc” Diệp Vô Thần lắc đầu cười. Hắn dừng lại bước chân, khom lưng cong tay, một bàn tay đem tay phải Tiểu Mạt cầm lấy, tay kia thì vươn ngón út câu ở tại phía trên ngón tay non nà của nàng: “Phụ thân cùng con ngoắc tay, vĩnh viễn sẽ đối tốt Tiểu Mạt, vĩnh viễn sẽ không chán ghét Tiểu Mạt, nếu nói không làm được, liền phạt ta mỗi ngày bởi Tiểu Mạt chơi”.

Hai ngón tay một lớn một nhỏ dùng sức quấn quýt cùng một chỗ, một đôi đồng tử nhu hòa cùng một đôi mắt chớp lên sáng mắt liễm diễm thật lâu đối diện...

“Ừm!”

Một thanh âm thanh thúy dễ nghe từ trong miệng Tiểu Mạt lớn tiếng hô lên, ngón út nàng kéo tay Diệp Vô Thần dùng sức lay động vài cái, sau đó ở trong tiếng cười vui mừng xoay người chạy đi, bỗng nhiên xoay người lại, hướng Diệp Vô Thần ném ra một nắm tuyết thật to, đồng thời ở trong tầm mắt Diệp Vô Thần, lộ ra một vẻ tươi cười vô cùng đáng yêu thuần mỹ.

396. Chương 395: Tuyết Phi Nhan “trừng Phạt”

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 395: Tuyết Phi Nhan “trừng phạt”

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Trăm chén đèn băng bị tắt, thế giới Tuyết Nữ cung nhất thời trở nên một mảng bóng tối, hầu như không nhìn thấy chút ánh sáng. Đây là một cái địa phương bị hoàn toàn đóng băng, không thể được ánh sáng thấu xuống, mà ánh sáng nơi này, vốn từ đèn băng để đặt ở các vị trí kỳ dị. Ánh sáng của chúng rất nhu hòa, dưới sự chiếu rọi, mang đến cảm giác là hoàn toàn cùng cấp với ban ngày.

Diệp Vô Thần nằm ở trên một cái giường băng có đệm băng mềm mại, bên người, là Tiểu Mạt đã chơi một ngày, lặng yên ngủ. Trong bóng tối, Diệp Vô Thần lại trước sau mở to con mắt đen bóng, trong đầu nhớ lại mỗi một cái chi tiết trải qua sau khi đi vào Tuyết Nữ.

Tư Thần...

Tư Thần vẫn như cũ ở trong ý thức hải của hắc ngũ say, không có dấu hiệu gì muốn tỉnh lại.

Đến tột cùng là vì sao? Trên người Tư Thần, đến tột cùng ẩn giấu bí mật như thế nào? Cảm giác quen thuộc xa xôi đến từ trên người Tư Thần kia, lại là cái gì? Tư Thần lại vì sao ở sau khi gặp được chính mình khôi phục thị giác, thính giác, còn có thanh âm, khứu giác cùng vị giác cũng vô cùng có khả năng cũng đã khôi phục. Quý dĩ nhất là là, Tư Thần vì sao có thể cởi bỏ năng lực phong ấn thị giác của mình... Nàng chẳng qua chỉ là một đứa bé gái hai tuổi!

Có quá nhiều thứ không thể tưởng tượng, hắc ngũ không thể suy nghĩ cẩn thận. Nhưng hắc ngũ mơ hồ cảm giác được, tất cả cái “Quả” này, đều buộc ở trên một cái “Nhân”, mà “Nhân” này, cũng là một cái “Nhân” hắc ngũ vô luận nghĩ như thế nào cũng không thể hiểu thấu đáo.

Trong im lặng, tấm cửa băng kia bị không tiếng động đẩy ra. Một cái bóng người liêu nhân xuất hiện ở cạnh cửa, một đôi con ngươi thu thủy vừa vận đổi hai mắt Diệp Vô Thần. Nàng quynh rũ cười, lượn lơ hướng hắc ngũ đi vào: “Tiểu đệ đệ, còn chưa ngủ sao?”

“...Yêu nữ.” Bóng tối căn bản không thể ảnh hưởng thị giác của Diệp Vô Thần, ở một khắc nhìn thanh trang phục kia của Tuyết Phi Nhan, thân thể Diệp Vô Thần giống như điện giật, ánh mắt thì thẳng tắp chăm chú vào trên người nàng, sau hồi lâu, mới gian nan dời ánh mắt, trong miệng hô lên một cái xưng hô khác yêu tinh này.

Nàng toàn thân trên dưới chỉ một kiện lụa mỏng tuyết trắng mỏng manh nửa trong suốt, cổ tình, cái này lại là một kiện sa y hơi lộ ra bó sát người, bán trong suốt lụa mỏng dán thân thể, làm cho đường cong vô cùng xinh đẹp của nàng hiển lộ không bỏ sót. Liên ngay cả điểm đỏ hồng trước ngực cũng đều nửa ẩn nửa hiện.

Tuyết Phi Nhan thành công, lập tức liền đem dục hỏa của Diệp Vô Thần nhóm lên, làm cho hắc ngũ sinh ra xúc động đem tầng lụa mỏng mỏng manh kia hung hăng xé nát. Mà hắc ngũ nghiêng đi ánh mắt, dừng ở trên người Tiểu Mạt bên người. Lấy thực lực Tiểu Mạt, hơi có không khí dao động không bình thường đều đã đem nàng thức tỉnh, mà giờ phút này, nàng vẫn như cũ đang ngũ say .

“Kì quái tiểu Tiểu Mạt vì sao chưa tỉnh?”

Tuyết Phi Nhan mang theo một làn gió thơm say mê đi tới bên cạnh Diệp Vô Thần, mang chút đồ ửng trên mặt triển lộ nụ cười quynh rũ giáo hoạt: “Tiểu đệ đệ, tiểu cô nương bên cạnh người cũng là một tiểu quái vật, người còn không có nói cho ta biết, Tiểu Mạt muội muội này lại là người từ nơi này xách đến đâu? Tuổi còn nhỏ, lại cùng Đồng Tâm tiểu muội muội giống nhau lợi hại dọa người, vì có thể làm cho nàng im lặng ngủ, tỷ tỷ lại là rất tổn tâm tư đó”.

“Độc?” Đầu lông mày Diệp Vô Thần hơi động.

“Hi, ta như thế nào có thể độc nữ nhi ngoan ngoan đệ đệ không biết từ nơi này xách đến... Ta chẳng qua dùng một loại thuốc mê đối với cơ thể con người không có gì tổn hại mà thôi” Nàng ngồi vào bên giường Diệp Vô Thần, hai cánh tay quấn quanh trên cổ Diệp Vô Thần, ghé vào lỗ tai hắc ngũ nói nhỏ: “Không đến ngày mai, nàng là sẽ không tỉnh lại, muốn đối với tỷ tỷ làm cái gì đều là có thể...”

Thuốc mê... thuốc mê của Tuyết Nữ sao có thể tầm thường. Mê tâm dục của nàng ngay cả Phong Triêu Dương đều không thể giải. Mê dục của nàng, vậy mà Tiểu Mạt đều trúng chiêu mà không tự biết.

Đem một tấm thảm thật dày phủ ở trên người Tiểu Mạt, ánh mắt Diệp Vô Thần vốn có chút mê ly ngược lại chậm rãi bình tĩnh trở lại, hắc ngũ nhướng mày cười, từ từ nói: “Lại nói tiếp, ta cũng dường như cảm dục rất lâu rồi... Cũng không cần hối hận...”

Ở khi Tuyết Phi Nhan tuyệt thể vưu vật này mỗi lần cố ý trêu chọc hắc ngũ, tâm hỏa của hắc ngũ luôn sẽ lấy tốc độ cực nhanh bị châm lên, nổ mạnh... Hành động của Diệp Vô Thần mãnh liệt muốn vượt xa Tuyết Phi Nhan tưởng tượng, hai tay hắc ngũ đột nhiên đều xuất hiện, một bàn tay xuyên qua dưới nách nàng, đem một bên ngực bắt lấy, dùng sức khê xiết, chọc Tuyết Phi Nhan còn chưa phản ứng lại một tiếng hừ yêu kiều, một tay kia đồng thời hướng phía trước, bàn tay lướt ngang, mãnh liệt tách ra hai bờ mông đầy đặn run nhè nhẹ, lại dùng sức tiếp, vươn thẳng tới trong khe rãnh thâm thúy giữa hai bờ tuyết trắng kia, bàn tay bắt một cái, dùng sức xoa nắn lên.

“A!” Một tiếng ngâm nhon mềm mại đáng yêu đến làm cho người ta thất hồn xet qua bầu trời đêm tĩnh lặng, thân hình tuyệt mỹ đầy đà trong lòng một trận run run. Dục hỏa đốt lòng Diệp Vô Thần thể công quá mức mãnh liệt, khiến cho Tuyết Phi Nhan cảm địa chưa bao giờ bị đụng chạm qua đang không ngừng run run cùng trong tiếng ngâm nhon một chút gần như hồng mất, đầu óc lại ở trong kích thích thật lớn chưa bao giờ thể nghiệm qua một mảng âm âm, nàng vội kẹp hai chân, hoàn toàn quên mất phản kháng cùng đảo khách thành chủ, toàn thân như rắn mềm lắc lư vụn vụn...

Tay Diệp Vô Thần khẽ lật, đem Tuyết Phi Nhan ôm lên ném đến trên giường băng, “Xet! Xet! Xet!” vài tiếng xé rách tơ trắng, lụa mỏng mỏng manh trên người Tuyết Phi Nhan bị xé thành từng mảnh, một thân thể tuyết trắng câu hồn phách người đang lấy tư thế cực kỳ mê người nằm ở trên giường, phối hợp với rên rỉ uyển chuyển câu hồn xương thấp, thẳng làm cho người ta huyết mạch căng lên. Bình thường Tuyết Phi Nhan ăn mặc, chỉ dựa vào dáng người liền làm cho Diệp Vô Thần luôn nhìn không được cảm xúc mênh mông ý loạn thần mê, tuốt quần áo nàng, dù hoặc kia nhất thời thẳng lên gấp trăm lần. Toàn bộ thân thể mềm mại giống như một mỹ nữ xà tuyết trắng trắng mịn, trong chuyển động mềm mại, trước ngực thật lớn, eo nhỏ tinh tế kia vền vền chỉ có thể nắm chặt, cùng với cặp mông đầy đặn cực lớn liền đã muốn tạo thành một đạo đường cong phun máu. Hơn nữa thon dài mượt mà tuyết trắng, vền vền nhìn lên một cái, liền đủ để cho người ta hoàn toàn điên cuồng.

Diệp Vô Thần đang muốn cởi bỏ quần áo của mình, lại bị Tuyết Phi Nhan bỗng nhiên đứng dậy ngừng lại. Tuyết Phi Nhan thở hổn hển, thân thể mềm mại khẽ lật, đem Diệp Vô Thần áp đảo ở giường. Hô hấp dồn dập đem cặp mông đầy đặn đè trên bụng hắn, bàn tay tuyết nõn nà mặc dù có chút run run, nhưng vẫn đang nhanh chóng cởi hết quần áo cả người của hắn. Đợi khi toàn bộ nhìn thấy thân hình Diệp Vô Thần không còn gì che lấp nữa, ánh mắt đã như lửa, thở hổn hển liên tục, ánh mắt tất cả đều là hỏa diễm điên cuồng.

Nàng đè thân thể Diệp Vô Thần, cái mông ngồi ở giữa hắn, một bàn tay đem hắn gắt gao nắm chặt, trong mắt si mê, rên rỉ nói: “Tiểu đệ đệ, người cần phải nghỉ kĩ, khi tỷ tỷ ngồi xuống, người nhất định phải bảo hộ tỷ tỷ cả đời, muốn hối hận... cũng không còn kịp rồi...”

Nàng vụt vụt nói xong, lại căn bản không có chờ Diệp Vô Thần trả lời, nâng lên mông phì, ưm một tiếng, cắn răng ngồi xuống.

“Ừm!” Một tiếng hừ thấm mềm mại, thân thể mềm mại của Tuyết Phi Nhan kích bắn lên, một khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đau trắng bệch. Nàng lần này dùng sức rất mạnh, như một mũi lợi kiếm, lập tức xuyên qua thân thể nàng. Trong đau nhức, lệ phần cũng đều rơi xuống. Thân thể Tuyết Phi Nhan đập xuống, cánh tay ngọc một cái ôm chặt trên thân Diệp Vô Thần, dùng thanh âm mê ly ní non: “Người... là người của tỷ tỷ... Cả đời cũng không chạy thoát...”

Đêm tĩnh như nước, trong thời gian bốn tẩu, thế giới ngoài Tuyết Nữ cung đã là trắng tối giữa trời.

Tuyết Nữ cung bình thường im lặng, tối nay lại bị thanh âm cuồng loạn tràn ngập thật lâu thật lâu. Tuyết Phi Nhan ở dưới Diệp Vô Thần mãnh liệt tiến công phóng ra càng lúc càng lớn tiếng hừ yêu kiều, chân dài đầy đặn mượt mà gắt gao vòng ở bên hông hắn, eo nhỏ giống như rắn điên cuồng trên dưới vụn vụn, lên xuống chuyển động, vờn quanh trái phải. Tiếng va chạm vang dội, lại phối hợp với ngâm xương kiều nị tận xương, hoàn toàn phá hủy yên tĩnh của Tuyết Nữ cung. Tuyết Phi Nhan vốn là mặt ngọc diễm tuyết nhân gian tràn ngập biểu tình dục tiên dục tử, càng có vẻ yêu diễm; Vốn thu thủy quyến rũ câu hồn động lòng người, thêm vào như lửa nóng càng thêm xinh đẹp tận xương.

Đột nhiên, trên thân thể Tuyết Phi Nhan mềm mại dùng sức nâng lên, một tiếng kêu dài. Đôi mắt đẹp trợn lên, hoa hồng đỏ mê người nhất thời che kín toàn bộ thân thể mềm mại như ngọc của nàng, tiếp theo một trận run rẩy kéo dài, thân thể mềm mại đầy đặn bị Diệp Vô Thần đè nặng thật mạnh nện xuống. Hai mắt thất thần, mũi ngọc sôi sục, miệng hồng nhuận tuyệt mỹ hé nửa run run một lát sau, mới bắt đầu thở. Nàng một thân mị cốt, tự nhiên so với người thường tới lại càng mãnh liệt. Nàng thừa nhận năng lực lại là càng khác nữ tử bình thường có thể bằng, đem đầu tiên, lại ở dưới thân Diệp Vô Thần thừa nhận một lần lại một lần. Tiếng rên rỉ động lòng người ngừng lại vang, vang lại ngừng. Nàng tự nhiên là không muốn ở trước mặt Diệp Vô Thần biểu hiện ra yếu đuối phương diện này, một lần lại một lần chủ động cười thân thể

lên hân, nàng đã không biết chính nàng tới đỉnh mấy lần rồi.

Lúc một khắc khoái cảm xâm nhập cốt tủy kia lại đánh úp lại, nàng cảm giác được chính mình đã hồn phi phách tán, vừa rồi cổ kinh lực điên cuồng đón ý nói đùa kia, cũng giống như thủy triều rút đi, cả người giống như than bùn, một chút sức lực cũng là không có. Hai tay nàng buông Diệp Vô Thần ra, vô lực ngã xuống ở xe trên giường băng, hiện ra một cái tư thế nằm gheo người đến cực điểm.

“Lại đến chứ?” Diệp Vô Thần cười tà mị, một bàn tay khoan thai phủ ở trên ngọc thể của nàng, lấy ánh mắt như khiêu khích ánh mắt nhìn đã tan rã nàng, hoàn toàn không có bộ dáng uể oải kiệt sức gì.

Bỗng nhiên, Tuyết Phi Nhan một bên thở dốc, một bên đối với hân nhẹ nhàng nở nụ cười, nàng dùng thanh âm rất nhẹ nói: “Tiểu oan gia... Nghe được thanh gì âm sao?”

Ban đêm rất yên tĩnh, mỹ nhân trước người rõ ràng đã dừng rên rỉ, bên tai, lại vẫn như cũ mơ hồ truyền đến tiếng động ngâm run rẩy. Thanh âm kia rất nhẹ, tựa như cách rất xa. Ở dưới vừa mới cuồng loạn, hân lại là có chút không phân biệt khoảng cách.

Hơn nữa, thanh âm kia tựa như đúng là hai cái chồng chất cùng một chỗ. Tuy rằng rất nhẹ, nhưng trình độ kịch liệt của thanh âm, lại là nếu không hơn trước mắt yêu tinh, đó là thanh âm thiếu nữ, mà thiếu nữ của Tuyết Nữ cung, chỉ có...

“Các nàng...” Diệp Vô Thần ngạc nhiên.

“Các nàng cũng trúng độc... Là độc cùng Mê Tâm Hàm Ngọc giống nhau, không giống duy nhất, là loại độc này sẽ không sinh đứa nhỏ... Hi hi, cùng lần trước giống nhau, tỷ tỷ kéo dài tới hiện tại mới nói cho người, độc đã lan tràn toàn thân, người muốn giải cũng giải không xong. Đây là trừng phạt đối với người lúc trước đem làm toàn thân tỷ tỷ khó chịu, lại đem tỷ tỷ bỏ lại... hi...”

Diệp Vô Thần ngây người một lúc, lại nghe Tuyết Phi Nhan cười giận tiếp tục nói: “Loại độc này không có thuốc giải, nếu không lập tức tìm một nam nhân đến giải mà nói, kéo dài tới ngày mai, lại là sẽ vứt bỏ tánh mạng... Hảo đệ đệ, Tuyết Tâm Tuyết Vũ là sư phụ ta mười năm trước thu dưỡng một đôi tỷ muội sinh đôi, sinh lại là thiên tư quốc sắc, ta thấy rất đáng thương, người nhần tâm thấy các nàng sau khi chịu dày vò... Ngay cả tính mạng cũng không còn sao?”

Tuyết phi nhan như một thiếu nữ khê nháy đôi mắt nhìn hân, ánh mắt giống như khiêu khích, giống như giao hoạt, càng nhiều là yêu mị tận xương vĩnh hằng không thay đổi.

“...Người yêu nữ này!” Sắc mặt Diệp Vô Thần biến hóa, không giây dựa hồi lâu ngay tại trên ngực Tuyết Phi Nhan đã che kín vết ngón tay khiêu khích giống như hung hăng chộp một cái, mang theo một tiếng ngâm run rẩy của nàng, sau đó “nghĩa vô phản cố” chạy hướng về phía phòng ngủ của Tuyết Tâm Tuyết Vũ.

Tuyết Phi Nhan khê che miệng, nhẹ nhàng cười duyên lên. Tuyết Tâm Tuyết Vũ là nàng nhìn lớn lên, trừ nam nhân của mình, nàng căn bản sẽ không nữ đem các nàng tặng cho người khác. Mà nay, nàng cũng rốt cuộc vì các nàng tìm được một chỗ dựa vào.

397. Chương 396: Tuyết Thần Ngọc

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 396: Tuyết Thần ngọc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lúc Diệp Vô Thần trợn mắt, đại khái là lúc buổi sáng sớm bình thường. Đèn băng đã được dùng phương pháp kỳ dị mở ra, làm cho cả Tuyết Nữ cung khôi phục ánh sáng giống như ban ngày. Theo hần tỉnh lại, động tác thân thể đánh thức thiếu nữ trong lòng, chỉ thấy tiểu mỹ nhân gồi cánh tay phải hần nhấp cái miệng nhỏ nhắn, lông mi thật dài run rẩy vài cái, ánh mắt hơi hơi mở khe nhỏ, lại ngoan ngoan nhắm lại, một tiếng hô yêu kiều, một đôi cánh tay ngọc lập tức đem Diệp Vô Thần ôm càng chặt, đem trán cùng thân thể của trong lòng mình liều chết chui vào hần, không dám đi đối mặt ánh mắt hần, đồng thời ở trong ngưỡng ngừng vụng trộm che dấu trần như nhộng thân thể của mình. Lúc cặp ngực nồn nà linh lung kia khẽ chạm đến trước ngực Diệp Vô Thần, lại giống như chấn kinh né tránh.

Trong lòng Diệp Vô Thần nhu tình khẽ động, cúi đầu xuống ở mũi ngọc nàng nhẹ nhàng khẽ hôn, nhẹ nhàng gọi: “Tuyết Tâm”.

Thân thể thiếu nữ trong lòng co rúm lại một chút, lại không dám ngẩng đầu lên, mà là “ưm” một tiếng, sau đó dùng thanh âm thấp không thể nghe thấy hỏi: “Người... người như thế nào biết ta là Tuyết Tâm? Cung chủ cũng thường xuyên nhận lầm chúng ta”.

“Bởi vì lông mi Tuyết Tâm muốn cong hơn một ít, phía trước tóc hơi lệch sang trái một chút, còn có chính là... Tuyết Tâm nơi này muốn so với tỷ tỷ hơi lớn hơn một chút” Một bàn tay của Diệp Vô Thần nhẹ nắm ngực của Tuyết Tâm, nhẹ nhàng âu yếm, trong lòng không biết là nên buồn hay nên cười. Ở dưới yêu nữ tính kế, hần không thể không cướp đi trình tiết hai thiếu nữ, sau đó... Hần phải gánh lên hai thiếu nữ như tuyết này. Tuy rằng cùng các nàng mới quen, căn bản không có khả năng sẽ thành lập lên tình yêu nam nữ, nhưng hần vĩnh viễn không có khả năng làm ra loại sự tình vứt bỏ các nàng mà đi này.

“Ồ...” Tuyết Tâm chấn kinh thân thể lập tức căng thẳng, nhưng không có đi cự tuyệt hần vượt ve, chính là vụng trộm đem chính mình vùi đầu càng chặt. Dưới thâm độc của Tuyết Phi Nhan, luôn là loại độc có thể làm cho người ta ở dục hỏa đốt trái tim lại vẫn duy trì hoàn toàn rõ ràng này, nàng cùng Tuyết Vũ đều biết rõ ràng biết đêm qua đã xảy ra cái gì, chính mình lại biểu hiện là phóng đảng cỡ nào... Mặt như lửa đốt, tim đập như hươu chạy, nhưng ở sâu trong nội tâm, còn có một chút vui mừng thật sâu. Các nàng băng tuyết thông minh, lại như thế nào không biết đây là cung chủ vì các nàng tìm nơi dựa dẫm, nam tử hoàn mỹ như thế, lại là nam nhân của cung chủ, phụ thân của Tư Thần, đối với các nàng mà nói, nếu có thể cả đời hầu hạ hần, quả thực chính là nhân sinh hoàn mỹ.

“Tuyết Vũ, giả bộ ngủ nói không chừng đánh cái móng nhỏ của ngươi” Diệp Vô Thần một tay kia đặt tại bên phải ngực yêu kiều của thiếu nữ. Hai mắt nàng nhắm nghiền, nhưng không ngừng rung động mắt tiếp chương hiển nàng thật ra sớm tỉnh lại. Bị Diệp Vô Thần vừa gọi, nàng nhất thời cảm thấy đại loạn, lại vẫn như cũ gắt gao nhắm mắt lại không dám mở.

Ầm! Cửa băng lập tức bị đại lực đẩy ra, Tuyết Phi Nhan vẻ mặt cười quyền rũ đứng ở cửa, vẻ mặt ái muội nhìn các nàng. Trong con ngươi ngập nước của nàng như trước không lộ chút dấu vết, trong quyền rũ lộ ra皎皎 hoạt, còn có điểm mệt mỏi quá độ, nhưng nàng trải qua dễ chịu, mặt hoa phơn phớt xinh đẹp hào quang bức người. Ti sấm xuân ý đào vịnh kia, bài trí ở trên lúm đồng tiền phảng phất có ma lực thần kì, ở trong lưỡi biếng phóng thích vẻ đẹp làm cho người ta không mở ra được mắt, nhưng lại làm cho nàng nhìn vốn là trẻ tuổi giống như trẻ vài tuổi nữa, trong thành thực kiều mỹ thêm một chút mềm mại thiếu nữ mùa hoa.

Tuyết Nữ cung tổng cộng cũng chỉ có vài người như vậy, nghe được tiếng vang Tuyết Tâm Tuyết Vũ lập tức liền biết là ai đến, nhất thời tâm thần đại loạn, Tuyết Vũ cũng rút cuộc bất chấp giả bộ ngủ, cùng Tuyết Tâm giống nhau cuống quýt muốn bắt được cái gì che thân thể của mình. Nhưng quần áo các nàng từ lúc đêm qua đã bị các nàng chính mình xé vụn, căn bản tìm không thấy cái gì che giấu. Cuối cùng chỉ có thể đỏ bừng nghiêm mặt đem thân thể lui ở phía sau Diệp Vô Thần, cúi trán căn bản không dám ngẩng lên.

Tuyết Phi Nhan nhẹ nhàng mỉm cười, suýt nữa cười ra tiếng. Trên người chung quanh Tuyết Tâm cùng Tuyết Vũ lưu lại dấu vết điên cuồng quá độ, ngây ngô, lại có một phen hương vị chọc người khác. Mà thân thể các nàng như băng như tuyết cũng không giống thiếu nữ bình thường, thêm mấy phần thánh khiết thuần mỹ dụ hoặc. Các nàng tuy rằng bối rối, nhưng căn bản không có nửa điểm thần sắc ủy khuất cùng khó chịu, trong ánh mắt còn vụng trộm sót lại chút một chút vẻ vui mừng.

“Nên rời giường rồi, hi hi hi hi...” Tuyết Phi Nhan rút cuộc vẫn là nhịn không được nở nụ cười, nàng phong tình vô hạn nhìn Diệp Vô Thần một cái, móng khẽ uốn éo, đang trong tiếng cười đi ra ngoài.

Tuyết Nữ cung, bên lầu băng, Tuyết Phi Nhan ngồi ở một gốc cây phóng thích quang hoa huyền mỹ băng hoa dưới tầng cây, tay trắng nõn mịn nâng má hương, trong mắt lóe ra mị sắc tịnh lệ.

Tuyết Tâm bưng khay trà đến gần, đem khay trà nhẹ nhàng đặt ở trên bàn băng trước người Diệp Vô Thần, vụng trộm liếc hắt một cái, lại cuống quýt cúi đầu, đầy mặt đỏ ửng, giống như trốn rời đi. Diệp Vô Thần nâng chung trà lên đưa đến bên miệng tinh tế thưởng thức, lẳng lặng nhìn Tuyết Phi Nhan dưới tầng cây hoa băng, ánh mắt hắt hắt như là đang thưởng thức một kiện tác phẩm nghệ thuật không có gì tiếp cận đương thời.

“Tỷ tỷ đẹp không?” Đôi mắt ánh mắt hắt hắt không dời, Tuyết Phi Nhan che miệng cười cười, đôi mắt đẹp trong đảo mắt đều có một cổ xinh đẹp quyến rũ ở trong xương, bị băng mang huyền lệ tinh thuần tôn lên tăng thêm phong tình, ký thánh khiết diễm nhã làm cho người ta không dám tiết độ, lại có ý nhị câu hồn thành thực tao mị, làm cho người ta tâm thần nổi sóng.

“...” Nữ tử trước mắt rất đẹp, thiên hạ không có mấy người có thể cùng nàng sánh vai. Hơn nữa nàng giờ phút này phong tình nở rộ, không hề giữ lại hương nàng triển lãm vô tận tao nhã của mình, cái loại cực hạn xinh đẹp này làm cho Diệp Vô Thần căn bản tìm không thấy một từ ngữ đủ để hình dung.

“Đệ đệ xấu, tỷ tỷ rất thích biểu tình hiện tại của ngươi...” Tuyết Phi Nhan khẽ vuốt tóc mai, nhẹ nhàng mỉm cười. Nàng cười tủm tỉm thần nhiên vận vẹo thân thể, trong âm điệu mềm ngọt mang theo một tia hờn dỗi quyến rũ người. Vừa nói, trên hai má trên tuyết điểm sương lẳng yên dâng lên một đóa đỏ ửng, trăm mị mọc lan tràn, phong tao tận xương, ánh mắt nhìn Diệp Vô Thần nhất thời thẳng một chút. So với hôm qua, được Tuyết Nữ dễ chịu xinh đẹp giờ tay nhắc chân, trong khe nhẵn mày cười đều tự nhiên tản ra một loại vẻ quyến rũ làm cho người ta không thể chống đỡ, làm cho Diệp Vô Thần dần dần có cảm giác ăn không tiêu.

“Nếu có thể vĩnh viễn ở nơi này, cũng là một cái lựa chọn không tệ” Ánh mắt Diệp Vô Thần nhìn về phía xa xa, thưởng thức tuyết trắng cùng bông tuyết tràn ngập tầm nhìn, nhẹ nhàng nói. Nơi này, là một loại thể ngoại đào nguyên khác, một cái thế giới tinh thuần không có gì dơ bẩn.

Trong hai mắt của Tuyết Phi Nhan hiện lên một chút hào quang động lòng người đến cực điểm, con người câu dẫn người của nàng mềm mại đáng yêu hướng về Diệp Vô Thần thoáng nhìn, nũng nịu oanh ngữ: “Hảo đệ đệ, tỷ tỷ cũng rất hy vọng ngươi có thể vĩnh viễn ở tại chỗ này... Còn cần nhớ rõ đem Tuyết Nhi tiểu muội muội, còn có đa số hồng nhan tri kỷ không rõ của ngươi đều mang theo, tỷ tỷ tự nhiên có biện pháp làm cho các nàng còn không sợ lạnh nơi này”.

Lặng lẽ, nàng nói ra khát vọng lớn nhất của mình, tuy nàng biết, đây là một cái khát vọng vĩnh viễn không có khả năng thực hiện. Bởi vì Diệp Vô Thần tuyệt không thể là một người cam lòng bình tĩnh. Trong tiềm thức của nàng, lại há thường không muốn yên lặng nhìn hắt tận tình quấy thiên hạ phong vân, làm cho cả đại lục bởi vì hắt phong vân biến sắc.

Diệp Vô Thần buông chén trà, ánh mắt như ngừng lại phương bắc, dần dần trở nên thâm thúy: “Nhưng mà, ta phải đi rồi”.

“...” Tuyết Phi Nhan khoa trương hô yêu kiều một tiếng, ánh mắt hơi loạn, hàm răng khẽ cắn lên môi đỏ mọng đầy đặn động lòng người, bộ ngực cao ngất một trận phập phồng. Lập tức, tia ngoài ý tràn đầy bối rối của nàng lại lấy tốc độ nhanh hơn rút đi, vai nàng khẽ nhún, vẻ quyết rũ hoàn toàn trình ra vô thần liếc mắt một cái, ý cười uyển chuyển ở bên cạnh ghế ngồi của Diệp Vô Thần ngồi xuống, thần thái tự nhiên vươn cái lưng lưng, trong lơ đãng phóng thích đường cong và phong tình mê người của nàng.

Diệp Vô Thần khẽ cười, nói: “Ta không phải rời khỏi nơi này trở về Thiên Long quốc, mà là muốn đi địa phương xa phía bắc nữa nhìn xem”.

“Địa phương xa phía bắc?” Tuyết Phi Nhan thoáng kinh ngạc lên, neho lại con mắt quyến rũ, đẹp và tinh mịch nói: “Từ nơi này hướng bắc, đi nhiều mỗi một bước, nhiệt độ sẽ lạnh hơn vài phần. Qua ngoài mười dặm, lại là liên tỷ tỷ cũng không thể thừa nhận. Tiểu đệ đệ, ngươi thật muốn đi nơi đó sao?”

Bởi vì tu hành Băng tuyết lực, nàng không sợ lạnh, nhưng nhiệt độ thấp nàng thừa nhận dù sao có giới hạn,

Tuyết Nữ cung lại hướng bắc mười dặm, nhiệt độ sẽ lạnh đến một cái trình độ cho dù hắc không có mất đi lực lượng cũng khó thừa nhận. Mà tiếp tục hướng bắc sẽ càng thêm lạnh đáng sợ, mà cực bắc quả thực là cái gì, không ai biết, bởi vì chưa từng có một người, cũng chưa từng có một Tuyết Nữ có thể sống đạt tới cái vị trí kia.

“Ừm, ta phải đi tìm một kiện đồ vật, nếu ta không có đoán sai mà nói, nó là ở nơi đó” Diệp Vô Thần nói.

“Ồ? Là cái gì?”

“Là... thứ làm cho nơi này trở nên rất lạnh” Diệp Vô Thần ý tứ hàm xúc xa xưa nói.

Phương bắc nước Thương Lan nhiệt độ giảm xuống thật sự quá mức đột ngột cùng bất thường. Trong trí nhớ, ở trên địa cầu hắc từng sinh tồn, cho dù là cực nam bắc lạnh nhất cũng không thấp bằng chỗ cùng phương vị của Tuyết Nữ cung. Mà đồng thời, diện tích quốc thổ xấp xỉ với nước Thương Lan nam bắc Thiên Long quốc chênh lệch nhiệt độ cùng trên địa cầu cũng là gần nhiệt độ bản đồ chiều dài nam bắc, mà so sánh với, nước Thương Lan thì thật sự quá mức khoa trương. Trong cái này tất có nguyên nhân khác.

“...Tiểu đệ đệ, nói chuyện với người vẫn là giống như trước như vậy, luôn cố ý mấy chuyện xấu chỉ nói một nửa đến làm cho tỷ tỷ miên man suy nghĩ” Sóng mắt Tuyết Phi Nhan truyền lưu, mang theo ý tức giận quấy rầy người khẽ cười nói.

“Chẳng qua, tiểu đệ đệ, Tuyết Nữ cung chúng ta cho tới nay cũng có một cái lời đồn thú vị, người muốn hay không nghe một chút?”

“Ồ? Lời đồn gì?” Diệp Vô Thần xoay người hỏi. Tuyết Phi Nhan nếu đưa ra, đã nói lên lời đồn này nhất định cùng thân bí cực phương bắc nước Thương Lan có liên quan.

Tuyết Phi Nhan đứng lên, nhẹ nhàng đến bên cạnh người Diệp Vô Thần, ý cười uyển chuyển nói: “Người biết không, Thiên Thần đại lục vốn là không có Tuyết Nữ, sau đó, một người ở trong lúc vô tình xâm nhập địa phương không nên xâm nhập, do đó có một loại lực lượng thần bí có thể thao túng băng cùng tuyết, vì thế, nàng liền thành Tuyết Nữ đầu tiên. Mà nàng loại lực lượng này có thể một thể hệ một thể hệ truyền xuống, có thể một lần truyền cho một người, cũng có thể đồng thời cho rất nhiều người, cho nên, Tuyết Nữ liền một người tiếp một người truyền xuống, mãi cho đến hiện tại. Tỷ tỷ chính là ở năm năm trước, trở thành tân Tuyết Nữ cung chủ nơi này”.

“Địa phương không nên xâm nhập... Ý tứ người là, nàng tiến đến phương bắc, sau đó ở nơi đó đạt được lực lượng băng tuyết?”

“Tiểu đệ đệ đã đoán sai rồi, tổ sư bà bà cũng không phải đi đến nơi đó, mà là nhặt được một đồ vật, sau đó bị thứ đồ vật thần kì kia dẫn theo đi qua... Mà nơi đó, là một cái địa phương rất lạnh rất lạnh, so với nơi này muốn lạnh hơn nhiều, vốn nàng hắc phải chết, không hiểu kỳ diệu đạt được lực lượng, sau đó bị đuổi về địa phương ban đầu. Sau nàng nói, nàng nhất định là chiếm được thừa nhận của Tuyết thần, cho nên ban cho nàng lực lượng, cũng đem nàng đưa trở về... Về sau, tổ sư bà bà dùng thứ nhặt được kia thử muốn đi cái địa phương kia một lần nữa, lại lần lượt thất bại. Rồi sau đó, một tỷ tỷ của tổ sư bà bà trong lúc vô tình đụng chạm thứ kia, bị thứ kia mang đi, sau đó liền cũng không có thấy trở về, mà thứ kia, lại ở ngày hôm sau xuất hiện ở bên người tại tổ sư bà bà. Từ đó về sau, vô luận là ai ý đồ dùng thứ kia tiến vào địa phương tổ sư bà bà từng tiến vào qua, đều cũng có đi không về, trở về, chỉ có thứ kia - tổ sư bà bà vì nó lấy cái tên, gọi Tuyết Thần Ngọc”.

398. Chương 397: Thế Giới Băng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 397: Thế giới băng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ánh mắt Diệp Vô Thần chậm rãi hướng phía dưới, rơi xuống trước ngực Tuyết Phi Nhan. Trên cổ một vòng dây nhỏ bằng lam, đi xuống, là một đạo nữ câu thâm thúy, giống như trùng hợp hình như cố ý đem một khối ngọc bội dạng bông tuyết kẹp ở bên trong, chỉ lộ ra một góc sáng. Diệp Vô Thần nhất thời lòng nổi sóng, không lưu dấu vết đem ánh mắt dời đi.

Tuyết Phi Nhan đem thân thể hướng tới gần hắn, môi hướng phía trước ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng thổi một ngụm khí thơm ấm áp, lấy thanh âm giống như mơ tưởng khẽ thì thầm: “Đệ đệ xấu, nó liền treo tại trên cổ tỷ tỷ, muốn mà nói, liền tự tay cầm nó cầm lấy đi”.

Hô hấp của Diệp Vô Thần hơi loạn, giây lát lại khôi phục bình thường, ánh mắt hắn dao động, cũng là bỗng nhiên vươn tay, chuẩn xác không có lầm đặt tại giữa ngực Tuyết Phi Nhan, nửa bàn tay thật sâu lâm vào giữa hai bên ngực bởi quá mức no đủ, mà gắt gao chen cùng một chỗ đầy đà, một loại cảm xúc ấm áp mềm đến tận xương đem nửa bàn tay của Diệp Vô Thần bao vây, trong ngón tay, cũng đồng thời chạm đến một mảnh ngọc lạnh như băng.

“Nàng chơi với lửa” Khóe miệng Diệp Vô Thần lộ ra một chút ý cười. Tay dừng ở nơi đó, đã không nỡ dời, sau đó buông Tuyết Thần Ngọc ra, bỗng nhiên di chuyển sang phải, gạt quần áo ra, dùng sức nắm được một nắm mềm mại thật lớn một bàn tay hoàn toàn không thể nắm giữ, không nhẹ không nặng nắm lên.

Thanh âm khe khẽ mềm mại đáng yêu tận xương từ khóe miệng Tuyết Phi Nhan tràn ra, đôi mắt Diệp Vô Thần bỗng nhiên xâm phạm, nàng chẳng những không có kháng cự, ngược lại thoảng ưỡn ngực đến, lấy càng thuận tiện hắn tàn sát bữa bãi: “Đệ đệ xấu... Người lại ở khi dễ tỷ tỷ...”

“Xoạt” một tiếng, quần áo trên người Tuyết Phi Nhan bị thô bạo xé mở, hai luồng trắng chói mắt nhảy đánh mà ra, tạo nên sóng ngực mãnh liệt, trên thân nàng bị Diệp Vô Thần đặt mạnh ở trên mặt đất phủ kín tuyết đọng mềm mại.

“Phụ thân!”

Bầu không khí ái dục hết sức căng thẳng bị một cái thanh âm kiều thúy hoàn toàn đánh vỡ, vừa mới quần quýt đến cùng chỗ Diệp Vô Thần cùng Tuyết Phi Nhan ở sau khi cứng ngắc ngẩn ngủ tách ra thân thể đứng lên, nhìn về phía Tiểu Mạt lại một lần đưa bọn họ đánh gãy.

“Phụ thân, người muốn đi phương bắc chơi sao?” Ánh mắt Tiểu Mạt dao động, có chút không dám nhìn thẳng mắt Diệp Vô Thần.

“Ừm, Tiểu Mạt cũng muốn đi sao?” Diệp Vô Thần lấy ngữ khí hơi quái dị trả lời. Trái lại Tuyết Phi Nhan bên cạnh người muốn chặt vật hơn, quần áo trên người nàng bị hoàn toàn xé nát, đã không có gì che lấp. Một cái cánh tay vất ngang lên nâng hai nắm nặng trĩu, hai điểm nụ hoa trần châu hồng nhạt lại lặng lẽ bại lộ đi ra, ở trong gió nhẹ nhàng rung động.

“Ừm! Đương nhiên là phụ thân đi nơi đó, Tiểu Mạt muốn đi nơi đó” Con mắt Tiểu Mạt sáng lên, rất nghiêm túc trả lời. Chạy chậm đến bên người Diệp Vô Thần, nắm chặt tay hắn, sau đó tay phải duỗi ra, một cỗ lực lượng không màu không hình dạng ngưng tụ mà thành, nhất thời, Tuyết Thần Ngọc trên cổ Tuyết Phi Nhan bỗng nhiên bay lên, bay đến trong tay Tiểu Mạt.

“Phụ thân, đây là thứ người muốn” Tiểu Mạt đem Tuyết Thần Ngọc giơ lên trước mặt Diệp Vô Thần. Nàng ngay từ đầu ngay tại bên cạnh vụng trộm nhìn bọn họ, nghe bọn họ nói. Ở lúc bọn họ vừa muốn bắt đầu làm hành động rất thân mật, nàng rút cuộc nhịn không được chạy đến đánh gãy bọn họ. Nàng luôn như vậy không muốn nhìn thấy phụ thân của mình cùng người khác làm chuyện tương đối cùng nàng thân thiết hơn.

“Ồ? Chính giữa cái này hình như là một người rất nhỏ” Giơ Tuyết Thần Ngọc Tiểu Mạt ở trong lơ đãng thấy được chính giữa ngọc thể dạng bông tuyết kia, in một cái bóng người nhỏ đến khó có thể phân biệt, dưới sự tò mò, theo bản năng vươn ngón tay muốn đụng chạm một chút.

“Không nên dừng nơi đó!” Tuyết Phi Nhan ở trước khi Tiểu Mạt làm ra hành động thét một tiếng kinh hãi, ý đồ nàng vừa muốn tiến lên rút về, ngón tay Tiểu Mạt đã điểm chạm vào vị trí chính giữa tâm, theo đó, trên Tuyết Thần Ngọc bỗng nhiên bạo bắn ra một đoàn hào quang màu lam, hào quang dọc theo ngón tay Tiểu Mạt lan tràn tới toàn thân nàng, lại theo nàng nắm chặt tay Diệp Vô Thần lan tràn đến trên người Diệp Vô Thần...

Vù... Gió lạnh thổi qua, hào quang lam quang nháy mắt tan hết, mà Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt, còn có Tuyết Thần Ngọc đều đã hoàn toàn biến mất không thấy.

“Nguy rồi!” Lòng mảy Tuyết Phi Nhan nhúu chặt. Nàng biết Diệp Vô Thần bởi có một loại năng lực thần kỳ mà không sợ nước lửa, rét lạnh gì cũng sẽ không e ngại, hơn nữa hắn có một loại năng lực cắt không gian có thể tùy thời chạy thoát, cho nên đã chuẩn bị đem Tuyết Thần Ngọc giao cho hắn, xem hắn có thể phát hiện cái gì.

Nhưng Tiểu Mạt... Nàng có thể không tại địa phương không biết, nhưng nhất định khủng bố phi thường kia xuất hiện cái nguy hiểm gì hay... Dù sao, trừ tổ sư bà bà năm đó, chưa từng có một người ở sau khi sử dụng Tuyết Thần Ngọc có thể cùng Tuyết Thần Ngọc giống nhau còn sống trở về.

Không gian không biết, lúc Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt bị lam quang đưa đến, thân thể chợt bị gắt gao dừng hình ảnh, toàn thân trên dưới mỗi một chỗ bộ vị đều không thể nhúc nhích.

“!!”.

Trong miệng Tiểu Mạt phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, một đoàn hào quang màu đen tự phát từ nàng trong cơ thể diện ra, bao trùm ở toàn thân nàng, bảo vệ thân thể nàng.

Băng, trên dưới trái phải, từng cái bộ vị, mỗi một chỗ không gian, liền ngay cả trước mắt, cũng đều là băng cứng rắn tới cực điểm. Thân thể bọn họ, tứ chi, liền ngay cả thị giác đều bị băng hoàn toàn che lại. Đoàn lam quang Tuyết Thần Ngọc kia phóng thích, đưa bọn họ đến một cái thế giới chung quanh tràn ngập băng.

Tiểu Mạt phóng ra lực lượng làm cho băng chung quanh thân thể nàng bắt đầu xuất hiện vết rách... Nhưng coi cường độ lực lượng của nàng, nếu là băng bình thường, ngay cả độ dày mấy chục thước cũng đã toàn bộ nát như bụi, mà nơi này, vốn vốn là bắt đầu xuất hiện vết rách.

“Rất lạnh... rất lạnh... phụ thân... con rất lạnh...”

Môi Tiểu Mạt từ hồng nhuận lấy tốc độ cực nhanh trở nên xanh tím, lại biến thành trắng bệch không có màu máu. Lực lượng hắc ám của nàng cũng điên cuồng từ trong cơ thể trào ra, bảo vệ ở ngoài thân thể nàng, nhưng băng lạnh trí mạng này vẫn như cũ thật sâu đâm vào xương tủy cùng toàn thân nàng... Cái lạnh nơi này thật sự rất đáng sợ, mà nữ có được thực lực đã ngoài thần cấp này, tại trước nhiệt độ đáng sợ này ngay cả phóng ra toàn bộ lực lượng dùng để chống đỡ, vẫn như cũ không thể thừa nhận.

Diệp Vô Thần không sợ bất kì nhiệt độ nào, sẽ không cảm giác được lạnh. Nhưng thân thể hắn hoàn toàn bị phong bế lại căn bản không thể động, liền ngay cả môi cũng không thể khép mở một chút phát ra âm thanh. Xuyên thấu qua băng trong suốt đến không thể tưởng tượng, hắn thấy rõ bên người Tiểu Mạt sắc mặt kịch liệt biến hóa cùng tuôn ra hắc ám chi lực kia, trong lòng kinh hãi. Mà nhiệt độ nơi này... đã thấp đến một cái trình độ không thể tưởng tượng, liền ngay cả Tiểu Mạt đã ở trong vòng vài giây ngắn ngủn này liền trở nên không chịu được như thế, nếu là một người bình thường tới đây, không quá trong nháy mắt thời gian sẽ bị đông lạnh thành tượng băng.

“Hương Hương... chúng ta trước rời khỏi nơi này” Diệp Vô Thần dùng ý niệm nói. Nếu không có Tiểu Mạt, hắn sẽ nghĩ toàn bộ biện pháp thử nơi này đến tột cùng. Nhưng giờ phút này, hắn như thế nào có thể cho phép Tiểu Mạt tại trong hoàn cảnh đáng sợ này đánh mất tính mạng.

Im lặng ở chỗ sâu trong ý thức hải, hồi lâu mới truyền đến thanh âm Hương Hương dùng ý niệm nhắn mờ hồ không rõ...

Nhiệt độ nơi này, gần như độ không tuyệt đối có thể đóng băng tất cả, nàng nếu rời thân thể Diệp Vô Thần, tất trong nháy mắt đông lại, nếu không những không thể thi triển không gian lực lượng, ngược lại sẽ bỏ

mạng.

“Phụ thân, lạnh quá... phụ thân...”

Tiểu Mạt kiệt lực phát ra âm thanh mỏng manh như vậy, theo hắc ám lực lượng của nàng điên cuồng phóng thích, băng bên người nàng cũng rất nhanh lan tràn vết rách, bắt đầu thoát phá băng, Diệp Vô Thần đã nhìn đến thấy hắc mang bảo vệ thân thể Tiểu Mạt khi mạnh khi yếu, mà bên ngoài thân thể Tiểu Mạt, vậy mà đã bắt đầu kết lên một tầng băng rất mỏng, sau đó lại lập tức ở dưới hắc mang tán đi, giây lát lại rất nhanh kết lên.

Độ không tuyệt đối, nhiệt độ có khả năng đạt tới điểm cực hạn thấp nhất, một cái nhiệt độ có thể đóng băng toàn bộ thể gian. Vô luận là cái gì, tại dưới nhiệt độ này đều đã bị trong nháy mắt đông lại. Thời gian hơi lâu, một loại cảm giác càng ngày càng áp lực hít thở không thông bắt đầu sinh ra, rằng nanh Diệp Vô Thần cắn mạnh, bởi vì, tại không gian ngay cả không khí cũng có thể dễ dàng đông lại này, căn bản không có không khí tồn tại, hắc cùng Tiểu Mạt cũng căn bản không thể hô hấp. Lấy năng lực đặc thù của Diệp Vô Thần cùng thực lực của Tiểu Mạt, một đoạn thời gian không hô hấp cũng sẽ không đối với bọn họ tạo thành ảnh hưởng quá lớn, nhưng một đoạn thời gian dù sao có giới hạn, vượt qua giới hạn, bọn họ sẽ giống một người bình thường cảm giác được hít thở không thông cùng lực lượng cùng ý thức rất nhanh đánh mất.

Tiểu Mạt...

Một tầng hào quang màu đỏ chói mắt từ trên người Diệp Vô Thần rơi lên, đó là hỏa lực lượng mạnh nhất hắc có khả năng phóng ra, nhưng tầng hồng quang này vẫn vẹn lông lảnh một giây thời gian, liền chợt tắt. Tại dưới cái nhiệt độ này, cho dù là Diệp Vô Thần phóng thích hỏa lực, cũng sẽ bị dễ dàng gạt bỏ. Băng chung quanh hắc không có bị thương mấy may.

Băng... thủy lực của ta, không biết có thể hay không ảnh hưởng đến băng nơi đây.

Hào quang màu lam ở chung quanh thân thể Diệp Vô Thần ngưng tụ, chậm rãi lan tràn hướng băng chung quanh, đây là thủy lực thuộc về Diệp Vô Thần, nhưng so sánh với hắc hoàn toàn mở ra hỏa cùng phong lực lượng, thủy lực của hắc quá mức yếu ớt, mà cường độ thủy lực này, lại có thể nào ảnh hưởng đến băng nhiệt độ tiếp cận độ không tuyệt đối.

Nhưng mà, băng chung quanh lại động, ở dưới lực lượng dẫn dắt, chậm rãi hướng phía sau đẩy đi, nén lại. Tốc độ kia thông thả đến cực điểm, nhưng thật là đang thay đổi. Dần dần, băng kia từ gắt gao che lại thân thể Diệp Vô Thần đến rời khỏi thân thể hắc, lại thông thả rời xa.

Thủy lực của hắc rất yếu, mà lúc thi triển là tiêu hao rất lớn, cái này không có hoàn toàn mở ra thủy lực lượng tuy rằng luôn luôn tại theo Vô Thần quyết của hắc sinh trưởng mà lặng im sinh trưởng, nhưng Diệp Vô Thần hầu như chưa bao giờ vận dụng qua. Hôm nay, hắc lại là giống như kỳ tích lấy thủy lực thao túng cái băng đáng sợ này. Tuy rằng chỉ có trình độ rất nhỏ bé, loại trình độ này, một thủy ma sư thực lực thần cấp tới đây cũng khó làm được.

Thân thể khôi phục một chút tự do, lực lượng của Diệp Vô Thần đình chỉ, hô to một tiếng: “Nam Nhi!”

Trảm Tinh Kiếm ở trong kim mang chợt lóe mà qua xuất hiện ở trong tay hắc, hắc căn bản không dám có gì do dự nữa, quát khẽ một tiếng, vung kiếm hướng trên tầng băng ngăn cách hắc cùng Tiểu Mạt chém tới.

“Thiên Địa Liệt! Hãy!”

Oành! Rắc!

Quang mang Trảm Tinh Kiếm đem khu vực lớn băng cứng chung quanh chói thành màu vàng thuần túy, dưới một cái “Thiên Địa Liệt”, tầng băng trước người Diệp Vô Thần gần hai thước toàn bộ bị phá hủy không còn một mảnh, hóa thành nguyên tố hư vô thuần túy nhất hoàn toàn biến mất. Lại hướng ra mười thước không gian phía ngoài, tầng băng cũng xuất hiện vết tích nổ tinh mịn.

Lấy lực lượng của Thiên Địa Liệt, đối với nơi này tạo thành trình độ phá hư lại như thế có hạn. Băng nơi này trình độ cứng rắn có thể nghĩ.

399. Chương 398: Căn Nguyên Băng Lạnh - Thủy Thánh Châu.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 398: Căn nguyên băng lạnh - Thủy Thánh châu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần vội vàng thu hồi Trảm Tinh Kiếm về phía trước, đem thân thể Tiểu Mạt gắt gao ôm vào trong ngực, thân thể cùng trên tay truyền đến, là một loại băng lạnh đáng sợ.

“Phụ thân...” Lực lượng cùng ý thức đang rất nhanh ly tán Tiểu Mạt như bắt được một cây cỏ cứu mạng, gắt gao ôm chặt Diệp Vô Thần, thân thể kề sát hẳn, giống như muốn toàn bộ thân thể đều thu vào trong cơ thể hẳn.

“Tiểu Mạt, ta ở nơi này, không cần sợ hãi, chúng ta lập tức có thể rời nơi này” Trình độ băng lạnh của thân thể Tiểu Mạt làm cho Diệp Vô Thần trong lòng không thể ngăn chặn sinh ra hoảng sợ. Lạnh... rất lạnh, loại lạnh này, rõ ràng đã hoàn toàn xâm nhập đến trong cơ thể ngũ tạng lục phủ của nàng. Ngay cả lấy hắc ám ma lực rất mạnh của hẳn, có thể chống được hiện tại cũng đã không dễ.

“Phụ thân, con rất lạnh... rất lạnh, phụ thân, người ôm chặt ta..”.

Diệp Vô Thần đem toàn bộ thân thể nhỏ nhắn của nàng đều ôm vào trong lòng mình, lại từ trong chiếc nhẫn Kiếm Thần gọi ra một tấm chăn bông thật dày, rất nhanh đem thân thể Tiểu Mạt bao lấy. Nhưng tấm chăn bông này cũng là ở trong thời gian rất ngắn trở nên vô cùng lạnh cứng rắn. Diệp Vô Thần lại không ngừng thử phóng ra nhiệt độ hỏa lực, lại luôn bị trong nháy mắt quét đi.

“Phụ thân, con phải chết rồi sao? Có phải... con làm rất nhiều chuyện xấu, nếu phải bị trừng phạt hay không...”

Thân thể nàng ở trong chăn bông cuộn mình, trong miệng phát ra mấy thanh âm không thể nghe thấy. Chăn bông thật dày không có mang đến cho nàng dịu đi, nàng đã bắt đầu cảm giác được máu trong cơ thể tựa như đã không thể chống đỡ, bắt đầu một chút một chút đọng lại.

“...Nói cái gì lời ngốc nghếch, con là con gái ngoan của ta, trừ ta, ai cũng không thể trừng phạt con” Diệp Vô Thần cắn răng, lớn tiếng an ủi nói. Hẳn hiện tại sợ hãi nhất, chính là Tiểu Mạt bỗng nhiên mất đi ý thức. Bởi vì tại dưới loại tình cảnh này, ý thức của nàng một khi tán loạn, liền cũng không cách nào tỉnh lại nữa.

Thân thể trôi nổi, tay đặt tại tầng băng trên đỉnh đầu, Vô Thần lực không hề giữ lại hướng về phía trước xông đi, nhưng truyền về, là tin tức làm cho lòng hẳn càng lúc càng trầm... Ý thức của hẳn đi theo vô thần lực vẫn kéo dài đến phía trên ở ngoài khoảng cách trăm mét, cảm nhận được, vẫn như cũ là băng cứng rắn vô cùng... Bọn họ giống như là khóa dưới ở một cái hải dương bị hoàn toàn đóng băng vậy.

“Con không nên giết người, không nên không nghe lời phụ thân, không nên quấy rầy chuyện phụ thân cùng Tuyết a di kết thân mật... phụ thân...” Ma nữ thường xuyên lộ ra một mặt băng lạnh vô tình này giờ phút này như một con mèo nhỏ tuyệt vọng, kiệt lực mở mắt nhìn mặt Diệp Vô Thần, lại si ngốc nói: “Phụ thân... con thật muốn chết... Nhưng mà, con không muốn rời người...”

“Ừm... Vậy nhìn ta... Phải vẫn nhìn ta, biết không?”

Độ dày tầng băng phía trên làm cho Diệp Vô Thần cảm nhận được vô lực tuyệt vọng, ở phía trên dưới tầng băng không biết mấy trăm mấy ngàn thước, hẳn đã buông tha giấy dựa, bởi vì giấy dựa cũng sẽ chỉ là đơn thuần phí công.

Thời gian quá dài ở hoàn cảnh không có không khí, hắn đã rõ ràng cảm nhận được cảm giác đầu óc truyền đến mỗi một cùng mê muội. Hắn than nhẹ một tiếng, đem Tiểu Mạt trong lòng lại ôm chặt, ôn nhu nói: “Nhìn ta... Không cần sợ hãi, Tiểu Mạt không phải người xấu, là nữ hài tử ngoan nhất... Cho dù thật phải chết, phụ thân cũng sẽ cùng con, không sợ hãi, được không?”

Tiểu Mạt càng lúc càng trong con mắt thấp mê chớp động một cái hào quang chớp mắt động lòng người, nhưng lập tức lại ảm đạm đi xuống, nàng dùng hết toàn lực nhẹ nhàng lắc đầu: “Con không muốn phụ thân chết... Con không muốn...”

Một tầng băng mỏng manh ở dưới chân Tiểu Mạt kết lên, mà lần này, tầng băng kia không có bị hắc ám lực lượng càng lúc càng yếu kia lau đi nữa, mà là dán tại trên chân nàng, cũng bắt đầu thông thả hướng về phía trước lan tràn, dần dần, mắt cá chân nàng cũng bị tầng băng bao bọc.

“Tiểu Mạt... Ta không nên... Mang con tới nơi này” Cách chắn thật dày, hắn vẫn như cũ cảm nhận được thân thể thiếu nữ trong lòng lạnh như băng, trong lòng cũng như bị băng đao đâm vào, thống khổ khó chịu.

“Phụ thân, có người ở cùng con, cho dù lập tức sẽ chết, cũng rất vui vẻ... Chỉ là con không muốn phụ thân chết... Không muốn...”

Đinh.

Lại là một tầng băng mỏng bao trùm ở phía trước trên chân Tiểu Mạt, làm cho tầng băng kia trở nên càng thêm rất nặng.

Diệp Vô Thần ánh mắt theo thanh âm dừng ở trên chân Tiểu Mạt, trong lòng đau nhức đồng thời, bỗng nhiên ngẩng mạnh ra.

Dưới chân!

Trước hết không ngăn cản được là dưới chân, nói cách khác, nhiệt độ phía dưới nếu so với phía trên cao hơn một ít, hơn nữa thoát nhìn, tuy rằng chỉ có khoảng cách ngắn ngủn như vậy, nhiệt độ kém tựa như cũng không phải một chút. Mà chênh lệch nhiệt độ thật lớn như thế, rõ ràng ý nghĩa... Nơi phát ra băng lạnh tại phía dưới, hơn nữa ngay tại vị trí không xa phía dưới!

Diệp Vô Thần trong lòng chấn động mãnh liệt, ở bên tai Tiểu Mạt hô lớn: “Nghe lời... Không cần sợ hãi, càng không nên ngủ nữa, phụ thân sẽ lập tức mang con đi ra ngoài, nhìn ta, không nên nhắm mắt lại!!”

Hắn đem Tiểu Mạt đặt ở phía sau mình, Tai Ách Cung ở trong tay hiện ra, hắn bắt chắp chính mình vừa rồi đã vận dụng qua “Thiên Địa Liệt”, lực lượng trong cơ thể đánh mất gần nửa, Vô Thần lực từ dưới chân dừng mãnh vào băng cứng phía dưới, phán đoán thô sơ giản lược mà rất nhanh được phương vị, thu liễm tâm thần, bằng tốc độ nhanh nhất điên cuồng ngưng tụ lên Tai Ách Lực.

“Huyết Sát Phá Thiên Tiễn... Nhất định phải thành công!!”

“Hãy!!”

Huyết quang tràn ngập, không gian chấn động, ở không gian nhỏ hẹp Trảm Tinh Kiếm bị “Thiên Địa Liệt” phá vỡ, một tia máu phá vỡ không gian, ở trong một thét nhọn giống như tiếng phượng hót bắn xuống, nhập vào phía dưới...

Rầm rầm rầm rầm oành...

Huyết sát Phá Thiên tiễn tuy rằng cần thời gian ngưng lực dài, nhưng cường độ công kích của nó muốn hơn xa Thiên Địa Liệt, hơn nữa lực lượng của nó tập trung vào một điểm, tạo thành lực phá hoại lại kinh người đến cực điểm. Theo huyết quang bắn xuống, đến chỗ tầng băng như ác mộng kia bị lực lượng mạnh mẽ phá hủy căn cốt, vẫn kéo dài đến phương vị dưới chân mấy chục thước mới tan hết lực lượng, hóa thành vụn ánh sáng màu đỏ tiêu tán ở phía trên tầng băng.

Thiếu mất bằng cách trở, chung quanh bỗng nhiên rõ ràng trở nên lạnh hơn, khoảng cách độ không tuyệt đối càng lúc càng gần. Mà bị phá vỡ dưới chân kia, một đường mũi nhọn màu xanh lam đậm tràn ra, mắt Diệp Vô Thần hướng xuống dưới, ở chỗ phía dưới hơn mười thước, cái khu vực hình trụ bị phá vỡ ra thật rộng kia, nổi lơ lửng một quả cầu ánh sáng phóng thích quang mang băng lam.

Khối châu lam lam kia lúc xuất hiện ở trong tầm mắt, một loại ý lạnh không cách nào hình dung cũng ép tới thân thể. Liền ngay cả Diệp Vô Thần không e ngại rét lạnh trong lòng cũng chợt lạnh một chút. Lạnh như vậy, đạt tới cực hạn lạnh, không chỉ có là lạnh đến thân thể người, thậm chí ngay cả linh hồn cùng tâm thần không thể nắm lấy đều có xu thế đóng băng.

Một tầng băng rất mỏng lập tức bao trùm ở tại trên người Tiểu Mạt, lại chậm rãi bị hắc ám lực áp chế. Trong miệng Tiểu Mạt tràn ra một tiếng rên rỉ thống khổ nhỏ không thể nghe thấy, khẽ động trong lòng Diệp Vô Thần, hắn ôm chặt Tiểu Mạt, thân thể chợt đánh xuống, trong nháy mắt liền hạ xuống tới trước mặt cái quả cầu ánh sáng màu lam kia, vươn tay chường, đem quả cầu ánh sáng kích thương không bằng lòng bàn tay này gắt gao nắm trong tay.

Nó, vền vền là một cái hạt châu nhỏ như thế... Đúng là căn nguyên nhiệt độ đáng sợ nơi này, cũng là căn nguyên phía bắc của nước Thương Lan Thiên Thần đại lục trở thành băng tuyết cầm địa!

Diệp Vô Thần nắm nó rất chặt, hy vọng xa vời có thể sử dụng tay của mình đem nó phóng ra ngăn cách băng lạnh đến xương. Nhưng hy vọng xa vời dù sao cũng là hy vọng xa vời, cách hạt châu khoảng cách này lập tức trở nên gần như vậy, cảm giác băng lạnh kia đã trí mạng.

“Phụ thân... lạnh...!Lạnh...”

Diệp Vô Thần lòng nóng như lửa đốt muốn đem nó thu tới tay vào trong chiếc nhẫn kiếm thần, nhưng phía trên chiếc nhẫn Kiếm Thần chỉ ánh lên một tầng hào quang ảm đạm, khóa hạt châu kia vẫn như cũ im lặng nằm ở trong lòng bàn tay nó, phóng thích hơi lạnh khủng bố.

Hắn tìm được nguồn gốc cái lạnh, cũng tìm được thứ hắn hi vọng tìm được, lại không có sức đi ngăn cản băng lạnh từ thân tới gần. Từ thanh âm Tiểu Mạt đã mấy lần không thể nghe thấy cùng trên tay truyền đến nhiệt độ càng lúc càng lạnh như băng, hắn nghe được thanh âm trái tim bị xé rách.

Sá...

Sá...

Ở trong ánh mắt run rẩy, hắn giống như nhận mệnh đưa tay nâng đến trước mắt chính mình cùng Tiểu Mạt, chậm rãi mở bàn tay, nhìn về phía khóa hạt châu nho nhỏ này, nhìn nó ở trong lặng im phóng thích quang hoa băng lam chói mắt đến xương.

Nếu...thân thể ta không sợ lạnh... như vậy, có lẽ ta thân thể có thể đem băng lạnh của nó ngăn cách, làm cho Tiểu Mạt không thống khổ như vậy.

Từ lúc nàng muốn chính mình làm phụ thân nàng, mà thời điểm chính mình lại đáp ứng nàng, nàng chính là con gái của mình... Cùng Tư Thần giống nhau, là con gái của mình. Tư Thần ở trong thống khổ sinh ra, ở trong thế giới đáng sợ người thường khó có thể tưởng tượng vượt qua hơn hai năm. Mà ở trong đoạn thời gian này, hắn phụ thân này lại là còn không biết có một đứa con gái như vậy tồn tại. Tư Thần không có trách cứ hắn, đi vào bên người hắn chủ động đem hắn ôm chặt, cùng sử dụng lực lượng giống như kỳ tích làm cho hắn khôi phục ánh sáng... Cho hắn biết, hắn có một cô con gái tốt cỡ nào, hắn thiếu Tư Thần, cũng quá nhiều rồi, lại như thế nào có thể lại làm cho Tiểu Mạt cũng là con gái bị thương tổn.

Hậu quả đã không trọng yếu, hắn, lại như thế nào có thể cho phép Tiểu Mạt ở trong thống khổ, ở bên người hắn, trước mắt hắn vứt bỏ sinh mệnh.

Nàng không cần cùng chính mình làm bạn bè, mà là lựa chọn gọi mình “phụ thân”, đó là nàng khát vọng sau khi cô đơn quá lâu trở nên mãnh liệt. Chính mình nếu đáp ứng làm phụ thân nàng, phải vô điều kiện bảo vệ nàng, một mực bảo vệ nàng, yêu quý nàng, đem nàng trở thành con gái thân nhất, thân nhân nhất của mình.

Hắn đem khóa hạt châu kia nắm trong tay, ánh mắt khẽ ngưng, ở Tiểu Mạt trong đồng tử mắt chợt co rút lại được ăn cả ngã về không đem khóa hạt châu kia ấn đến trong miệng, đột nhiên nuốt vào.

“Phụ thân!”

Hoảng sợ thật lớn kích thích Tiểu Mạt hầu như muốn tiêu tán ý thức, nàng khép mở đã bờ môi đã lạnh cứng, bối rối hô to.

Roạt!!!

Thân thể Diệp Vô Thần nhất thời bị một đoàn hào quang màu lam đặc hơn đến chói mắt vây quanh, lam quang kia đem thân thể Diệp Vô Thần hoàn toàn che đậy, Tiểu Mạt chỉ có thể ở trong một loại tuyệt vọng bất lực ngơ ngác nhìn. Nàng biết Diệp Vô Thần không sợ lạnh, càng biết hẳn vì cái gì sẽ lựa chọn đem nó nuốt vào... Hắn suy nghĩ hết phương pháp muốn ngăn cách cái nơi phát ra băng lạnh này, không tiếc tất cả muốn cứu lại sinh mệnh nàng.

“Phụ thân... phụ thân...”

400. Chương 399: Vĩnh Viễn Là Phụ Thân

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 399: Vĩnh viễn là phụ thân

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ta tồn tại rất lâu rất lâu, mười năm, trăm năm, ngàn năm, vạn năm... Triệu năm, ta từ cái gì sinh ra, từ khi nào thì xuất hiện ở nơi này, vì sao lại ở chỗ này... Ta không biết, cũng vĩnh viễn không có khả năng biết.

Lại là rất lâu rất lâu sau, ta bỗng nhiên sinh ra ý thức, ý thức vốn rất xa vời lại ở rất lâu rất lâu sau trở nên thành thực, dần dần có tình cảm. Nhưng, ta vẫn như cũ chỉ có thể vĩnh viễn ở tại chỗ này... Mười năm, trăm năm, ngàn năm, vạn năm... Triệu năm... Vĩnh viễn vĩnh viễn...

Có tình cảm, với ta mà nói là một loại tai nạn đáng sợ, bởi vì ta phải vĩnh viễn chịu được lạnh như băng cô độc. Ta khát vọng có một đồng bọn, khát vọng có cái sinh linh khác có ý thức xuất hiện... Ta càng khát vọng, có thể có người đem ta mang rời khỏi địa phương này, nhìn thế giới bên ngoài, sinh mệnh bên ngoài, cho dù chỉ có một phút một giây, cho dù trở thành này món đồ chơi, nô lệ của sinh linh khác cũng tốt...

Về sau, trí tuệ ta cũng chậm rãi thành thực, ta dùng lực lượng của ta chế tác một cái lực lượng cực băng ẩn chứa không gian truyền tống, cũng đem nó tận khả năng đưa đến phương xa xa xôi. Về sau, một người thông qua khối cực băng kia đi tới nơi này, vì thế, ta rốt cuộc thấy được sinh linh khác. Vì cảm tạ nàng, ta cứu nàng ở trong đóng băng hầu như chết, đem nàng đưa trở về, cũng ban cho nàng lực lượng cường đại.

Nhưng sau này, cảm giác băng lạnh cô độc kia trở nên càng thêm mãnh liệt. Ta thật sâu khát vọng có thể có người đem ta mang đi ra ngoài, nhưng mười năm, trăm năm, ngàn năm... Lại có một ít người thông qua khối cực băng kia đi tới nơi này, nhưng sau khi các nàng đi vào nơi này, sẽ lập tức mất đi tính mạng, căn bản không có năng lực đem ta mang đi.

Rốt cuộc, người đã đến rồi.

Người làm cho ta nhìn thấy cảm tình giữa sinh linh, lúc người vì người bên người đem ta nuốt vào, ta bỗng nhiên rõ ràng rung chuyển qua cảm tình ta chưa từng có đến tột cùng là cái gì... Vĩnh viễn ta cũng là băng lạnh, bỗng nhiên cảm nhận được một loại ý ấm áp thật sâu.

Cảm giác như vậy, thật rất tốt rất tốt...

Cám ơn người...

Cám ơn.

Người làm cho thế giới của ta, rốt cuộc có thể trở về chỗ cũ cùng thứ lưu luyến.

Vì báo đáp người, ta nguyện ý trở thành nguồn suối lực lượng của người, cho người lực lượng của ta, cho người thủy cùng băng lực vô cùng vô tận...

“A A A A A...!”

Bên trong lam quang, bỗng nhiên truyền đến tiếng rống to của Diệp Vô Thần giống như thống khổ giống như khó chịu, lam quang trên người hắn cũng càng lúc càng mãnh liệt, cũng không ngừng khuếch tán lan tràn, dần dần, đem thân thể Tiểu Mạt đều hoàn toàn bao bọc trong đó.

Đánh mất nguồn suối băng lạnh, nhiệt độ bắt đầu lấy tốc độ cực nhanh dâng cao, băng lạnh giống như ác mộng kia cực nhanh rút đi, theo đó, tốc độ giảm xuống bởi vì băng lạnh lưu lại mà bắt đầu dịu đi xuống, nhưng vẫn như cũ đang từ từ giảm xuống.

Nhiệt độ kia giảm xuống Tiểu Mạt cảm thụ cực mãnh liệt, khi thân thể nàng bị lam quang bao vây, cảm giác băng lạnh đến xương tủy tim bỗng nhiên lập tức hoàn toàn biến mất, mặt ngoài thân thể nàng bao trùm băng lạnh cũng đột nhiên biến mất không thấy. Bên trong lam quang, một đôi tay vươn ra, đem nàng ôm vào trong ngực.

“Phụ thân” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn vẻ mặt mỉm cười, giống như nằm mơ nhẹ nhàng nỉ non. Hào quang màu lam, rét lạnh lui bước, còn có hắn mỉm cười... Tất cả là mộng ảo cỡ nào, chẳng lẽ, đây là cảm giác sau khi chết sao?

“Tiểu Mạt, đã không có việc gì” Diệp Vô Thần mỉm cười nói. Đồng thời lẳng lặng cảm giác trung ương trong thân thể, một cái nguồn suối năng lượng đang không hề giữ lại phóng thích lực lượng của mình, dung nhập đến trên dưới thân thể hắn...

Vô thần lực đang lấy tốc độ cực nhanh tăng lên, tốc độ cực nhanh, so với lúc trước cực viêm Thiên Long vì hắn mở ra hỏa lực, cùng với tốc độ tăng trưởng khi hấp thu lực lượng tràn đầy ngoài Phong Sát Châu, đều phải nhanh hơn trăm lần ngàn lần. Nhưng, cỡ lực lượng cường đại đến cực điểm kia có một loại tính mềm mại không thể tưởng tượng, đánh sâu vào như thế, trừ lúc ban đầu năng lượng bành trướng, vậy mà lại không gây cho hắn chút cảm giác không khỏe cùng thống khổ nào.

“Ừm...” Từ lúc làm cho nàng từ trong lạnh băng tử vong thoát ly, thân thể cùng ý thức nàng vẫn chưa có hoàn toàn khôi phục bình thường. Sau hôm nay, nàng cũng nhất định sẽ bệnh nặng một hồi. Nhưng vô luận như thế nào, bọn họ cuối cùng cũng bình an vô sự. Lại có cảm giác gì so với cái này tốt hơn, ấm lòng hơn.

“Nhưng là phụ thân... Vì sao ta muốn khóc như vậy” Tiểu Mạt than nhẹ, ngẩng đầu nhìn hắn. Bên trong hai mắt chớp động kia, tựa như có thứ gì đang trong suốt mà động.

Lực lượng, vẫn như cũ ở điên cuồng bắt đầu khởi động, biên độ phóng thích năng lượng chẳng những không có dấu hiệu yếu bớt, ngược lại càng lúc càng lớn.

Cực Viêm Thiên Long giao cho hắn lực lượng làm cho Vô thần quyết của hắn đề cao tới tầng thứ ba, bước vào Linh cảnh, mà lực lượng tràn đầy ngoài Phong Sát Châu làm cho hắn trực tiếp đột phá đến Thiên cấp. Mà giờ phút này... cái này không quá hơn mười giây thời gian, lực lượng được giao cho hắn liền xa xa vượt qua tổng hai cái trước.

Bởi vì, một cái là Hỏa Long Châu đã dốc hết lực lượng dựng dục Cực Viêm Thiên Long, một cái khác, là Phong Sát Châu lực lượng đã tràn ra ngoài. Mà giờ phút này, hắn được là thần bí quang châu kia tự thân không hề giữ lại giao cho năng lượng.

“Phụ thân, người vĩnh viễn làm phụ thân của con, được không?” Nàng cầm lấy áo hắn, ánh mắt nhìn hắn, ở trong ánh mắt mong mỏi, nhẹ nhàng nói.

Tay đem Tiểu Mạt nhẹ nhàng ôm sát, hắn mỉm cười nói: “Chỉ cần Tiểu Mạt nguyện ý, ta vĩnh viễn đều là phụ thân của Tiểu Mạt”.

“Phụ thân...” Tiểu Mạt lật tay đem hắn ôm sát, hưởng thụ ấm áp làm cho nàng lưu luyến kia. Từ sau khi gặp được hắn, nhân sinh liền thấy cũng không đáng sợ, bởi vì nàng không cần dùng ánh mắt cảnh giác cùng bài xích nhìn thế giới nữa, sẽ không cô độc nữa. Hắn thành chỗ dựa của nàng, tựa vào trong lòng hắn, nàng

bỗng nhiên cảm thấy chỉ cần hần ở bên người, vô luận đi nơi nào, làm cái gì cũng không cần sợ hãi nữa. Bởi vì, hần sẽ bảo hộ nàng... Tình nguyện không cần mạng cũng sẽ bảo hộ nàng.

Bình!

Trong đầu Diệp Vô Thần bỗng nhiên một mảng âm âm, trong lòng, một đạo quan tạp phong tỏa gắt gao bị một cỗ lực lượng không thể ngăn cản bẻ gãy phá tan giống như nghiền nát.

Đây là...

Lực lượng, bỗng nhiên từ thế giới bên ngoài cũng điên cuồng dũng mãnh vào trong cơ thể hần. Thân thể hần có thể tự nhiên hấp thu thiên địa linh khí, mà giờ phút này, hần vậy mà lại có thể rõ ràng cảm nhận được dấu vết linh khí kia dũng mãnh vào. Vô luận là tốc độ, hay là cường độ của nó, đều như nổi điên nhanh hơn, tăng mạnh hơn mười lần, thậm chí mấy chục lần.

Thế giới trước mắt, bên tai cũng bắt đầu trở nên khác biệt. Vô luận là thị giác cùng thính giác đều đã xảy ra biến hóa thật lớn, mở to mắt, tầm mắt xuyên qua lam quang dừng ở trên tầng băng, hần giống như có thể thấy rõ trên mặt mỗi một tia thủy nguyên tố lưu động. Bên tai, vậy mà giống như nghe được thanh âm thủy nguyên tố ở trong đột nhiên tăng nhiệt độ rung chuyển bất an.

Loại cảm giác hít thở không thông này hoàn toàn biến mất, lòng, cũng theo đó biến hóa. Bỗng nhiên trở nên rất tĩnh rất tĩnh. Đã không có tạp niệm gì, bình thường áp lực trong lòng trong suy nghĩ, tạp niệm, lo lắng toàn bộ tiêu tán mà đi. Thân thể, trở nên rất nhẹ rất nhẹ, cảm giác kia rõ ràng là chỉ cần hần thoáng động một chút khí tức, là có thể tùy ý nổi lên đến, tự do rong ruổi giữa thiên địa, không cần có gì tiêu hao nữa.

Đây là, Vô thần lực tăng thứ năm!

“Phụ thân, người trở nên mạnh, con cảm giác được, người bỗng nhiên trở nên rất lợi hại” Dán sát thân thể hần, nàng có thể nghe được tiếng tim đập của hần, lại rõ ràng cảm giác được lực lượng trong cơ thể hần giống như đi điên cuồng tăng trưởng, lại ở sau khi ngắn ngủi bị kiềm hãm đột nhiên tăng mạnh... Thần cấp! Nàng đã cảm giác được, lực lượng của Diệp Vô Thần vậy mà lại tại trong khoảng thời gian ngắn này từ Thiên cấp trung giai trực tiếp bước vào Thần đạo.

Là vì ăn sạch khóa hạt châu màu lam kia sao... Tiểu Mạt trong lòng nghĩ, nhưng lập tức, cái tuyến suy nghĩ này bị nàng hưng phấn nhảy nhót hoàn toàn dấu xuống, nàng ôm thân thể Diệp Vô Thần, cao hứng lại nhảy lại nhảy. Nguyên nhân là cái gì, thực đã không quan trọng, chỉ cần nàng cùng phụ thân đều không có việc gì, cái khác cái gì cũng tốt.

Lam quang ở sau khi giằng co thật lâu rốt cuộc tán đi, chung quanh băng cùng băng lạnh vẫn như cũ tồn tại, nhưng lại cũng không đáng sợ phức tạp trước nữa. Mà ở một khắc lam quang vừa mới rút đi kia, một đoàn bạch quang ngay sau đó lóng lánh dựng lên, mang theo Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt biến mất tại bên trong cái không gian bị đóng băng này.

Nơi này, là một mảng đại địa bị tuyết trắng bao trùm, chưa từng có sinh linh dám bước vào qua khu vực này. Nhưng nếu không có quang châu phóng thích băng lạnh cực hạn kia, nơi này, rõ ràng là một mảng đại dương mênh mông. Nhìn như mặt đất dưới chân, thật ra là băng cứng dày đến đáng sợ. Một viên quang châu, làm cho khắp hải vực biển này thành biển băng. Mà địa phương Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt bị Tuyết Thần Ngọc đưa đi, rõ ràng là dưới trung tâm cái mảng hải dương này. Khoảng cách mặt băng phía trên chừng xa mấy ngàn dặm.

Tuyết trắng trắng như tuyết, gió lạnh từ từ, nơi này rất lạnh, nhưng cái lạnh nơi này cùng cái lạnh vừa rồi trải qua so sánh với, căn bản không thể đánh đồng.

Thân thể Tiểu Mạt run run một chút, nhưng lập tức, một loại cảm giác mềm mại ảm áp bao bọc thân thể Tiểu Mạt, đó là hỏa nguyên tố nhu hòa Diệp Vô Thần phóng ra. Tiểu Mạt ở trong không gian vừa rồi thân thể đã bị tổn thương thật lớn, sắc mặt vẫn như cũ hiện ra xanh tím, lực lượng của nàng cũng bởi chống đỡ rét lạnh mà tiêu hao lớn, giờ phút này dưới sự suy yếu, ngay cả ngăn cản nhiệt độ nơi này cũng có chút cố hết sức.

“Phụ thân, người là bởi vì ăn cái tiểu cầu kia, mới bỗng nhiên trở nên rất lợi hại sao?” Không cảm giác được lạnh Tiểu Mạt hỏi ra tò mò trong lòng. Nơi này, là tầng băng đem phía trên Tuyết Nữ cung đóng băng rất dày. Bên cạnh cách đó không xa, là một cái động lớn hôm qua bị lực lượng của Tiểu Mạt xuyên qua mà ra.

“Đúng” Diệp Vô Thần trả lời. Sau đó lại về mặt thần bí nói: “Tên tiểu cầu kia, Tiểu Mạt cũng là biết”.

“Ồ?” Tiểu Mạt lộ ra vẻ mặt nghi vấn.

“Nhiệt độ đáng sợ của nửa Thương Lan quốc cùng với hải vực phương bắc, toàn bộ đều là bởi nó dựng lên. Mà có năng lực phóng thích rét lạnh đáng sợ như vậy, cũng chỉ có lúc trước Tiểu Mạt tiến đến tìm kiếm, trong truyền thuyết một trong thập thánh hỗn độn châu - Thủy Linh Châu!”.

Lúc trước, Diệp Vô Thần ở lúc vừa bước vào nơi này, liền bởi vì nhiệt độ dị thường nơi này mà sinh ra hoài nghi. Nơi của Hỏa Long Châu đúc thành vùng nóng nhất trên đại lục cùng siêu thần thú Cực Viêm Thiên Long, nơi của Phong Sát Châu vẻn vẹn là bên ngoài tràn đầy năng lượng liền chế tạo cái Phong cấm địa ngay cả Viêm Thiên Uy đều tuyệt không dám bước vào kia. Hắn cũng bởi vậy mà từng bước nhận thức được thập thánh hỗn độn châu phân biệt ẩn chứa lực lượng nguyên tố cường đại cỡ nào. Đồng thời, hắn cũng nghĩ đến, thánh châu phân biệt ẩn chứa lực lượng nguyên tố cường đại như thế, địa phương nó tồn tại, nhất định là nơi cực hạn loại nguyên tố này.

Vì thế, phương bắc Thương Lan quốc lạnh dị thường, địa phương lạnh nhất Thiên Thần đại lục, hẳn hoài nghi Thủy Linh Châu tồn tại. Sau khi đi vào nơi này, hoài nghi của hắn cũng lập tức phóng đại. Cho nên, hắn đề xuất muốn đi phương bắc thăm hỏi một phen. Mà ở cái địa phương đáng sợ bị Tuyết Thần Ngọc đưa đi kia, hắn thấy được một cái hình cầu nho nhỏ, đó, tất nhiên chính là Thủy linh châu.

Thập thánh hỗn độn châu có bốn cái khác phân tán ở trên Thiên Thần đại lục, mà nay đã có hai cái ở trên tay hắn, một cái ở trên tay Tiểu Mạt. Còn có một cái... Thổ Hoàng Châu ẩn chứa thổ lực mạnh nhất, hắn đã đoán được là ở nơi nào.

Nơi thổ cực hạn... Hơn phân nửa cái quốc thổ đều hàng năm chịu bão cát khó khăn khổ không nói nổi Đại Phong quốc, trừ nơi đó, đã không thể lại có cái địa phương thứ hai.

401. Chương 400: Hỏa Thánh Châu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 400: Hỏa Thánh châu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Thủy Linh châu? Đó là Thủy Linh châu... Trách không được đáng sợ như vậy, thì ra cái kia vậy mà là Thủy Linh châu”.

Một mục đích Tiểu Mạt đi vào Thiên Thần đại lục là Thủy Linh châu, lại như thế nào có thể không biết tên nó. Thủy Linh châu, cũng là một trong nguyên nhân nàng bị bắt ở lại Thiên Thần đại lục. Chính là giờ phút này nhắc tới Thủy Linh châu, trong lòng nàng đã không có cái gì rung chuyển quá lớn. Bởi vì lực chú ý của nàng, mục đích của nàng, tâm tư cùng khát vọng của nàng đều đã hoàn toàn dời đi.

“Trách không được khi đó chúng ta tìm khắp không thấy, thì ra nó vậy mà lại giấu ở địa phương đáng sợ như vậy. Chúng ta cho dù biết nó ở nơi nào, cũng nhất định không lấy được” Nàng thầm nhủ vài tiếng, mỉm

cười: “Vẫn là phụ thân lợi hại... Ô, trách không được ta cuối cùng là không tìm được phương pháp đạt được lực lượng Viêm Long Châu, thì ra là phải ăn vào mới có thể”.

Tay Tiểu Mạt khê lật, một viên hạt châu khắp cả người đỏ bừng, phóng thích nóng rực nồng đậm xuất hiện ở trong lòng bàn tay nàng, sau đó được nàng giơ lên trước mắt Diệp Vô Thần: “Phụ thân, đây là Hỏa Long Châu đó! Người cầm nó cũng ăn đi thôi, nhất định có thể trở nên lợi hại hơn”.

Diệp Vô Thần cười lắc đầu, nói: “Loại đồ vật này lại là không thể ăn bậy, nếu phụ thân thật ăn vào, nói không chừng không còn mạng”.

“Nhưng là phụ thân vì sao...?”

“Đó là nó tự nguyện” Thanh âm Diệp Vô Thần trở nên thấp, sâu kín hít một tiếng: “Nó tự nguyện đem lực lượng của nó ban cho ta, cũng trở thành nguồn suối thủy chi lực của ta”.

Diệp Vô Thần xoay người, tay khê lật, một mực cột băng rất dài chừng trăm mét từ trên mặt đất dựng lên hướng trời, sau đó lại rất nhanh hạ xuống, ở trong thủ thế biến hóa của Diệp Vô Thần, hóa thành một nắm tuyết trắng.

“Phụ thân, thật là lợi hại...”

“Đây là lực lượng Thủy Linh châu cho ta. Có nó ở trong cơ thể ta, khi ta thi triển thủy lực lượng căn bản không cần ngưng tụ thủy nguyên tố, trực tiếp do lực lượng của mình là được. Nó là có thêm Thủy Linh châu hỗn độn không gian thủy lực mạnh nhất, tồn tại không biết bao nhiêu năm, lực lượng của nó, căn bản không có điểm mâu chốt. Cũng liên ý nghĩa, thủy lực của ta cũng sẽ không có một ngày khô kiệt. Cho dù là ở một cái không gian không có nguyên tố gì, ta cũng có thể tự do phóng thích thủy lực lượng”.

Thủy lực vô cùng vô tận... Ở dưới lực lượng của Thủy Linh châu, thủy lực của bản thân Diệp Vô Thần cũng hoàn toàn mở ra, hỗn độn quyết trực tiếp phá tan tầng thứ năm, lấy cấp bậc thực lực của Thiên Thần đại lục, đã đạt tới cảnh giới Thần cấp, có thể phóng thích thủy lực Thần cấp... Mà vô cùng vô tận, ý nghĩa hẳn có thể không có hạn chế cùng hao tổn gì thi triển có thể phóng ra thủy ma pháp mạnh nhất, trình độ đáng sợ này, có thể nghĩ. Ngay cả là một mình đối mặt thiên quân vạn mã, cũng căn bản không cần có áp lực gì, trong giờ tay nhắc chân liền có thể nước tràn vạn quân.

Mà, đồng thời Thủy Linh châu ở giao lực lượng cho Diệp Vô Thần, ý thức của nó cũng hoàn toàn tiêu tán. Bởi vì có thể cảm giác tồn tại của mình, cũng dần dần có cảm tình đối với nó mà nói chính là một loại tai nạn thống khổ, bởi vì nó phải chịu được vĩnh hằng không thấy mặt trời cùng cô tịch. Nó có lực lượng quá mạnh mẽ quá mạnh mẽ, nhưng khát vọng của nó, là thứ người bình thường rất quen thuộc chẳng qua, quen thuộc đến sẽ không đi để ý.

“Nếu ta ăn luôn Hỏa Long Châu mà nói, không những không thể sử dụng lực lượng của nó, nói không chừng có một ngày còn có thể bị nó bạo đi lực lượng gây thương tích”.

“...” Tiểu Mạt tuy rằng vẫn là không hiểu rõ ràng, nhưng Diệp Vô Thần nói làm cho nàng cũng không dám tiếp tục khuyên hẳn ăn nữa, nàng thu hồi Hỏa Long Châu, thoáng suy nghĩ một chút đem nó đặt ở trước mặt Diệp Vô Thần: “Vậy phụ thân, thứ này sẽ đưa người, phụ thân lợi hại như vậy, nhất định có thể tìm phương pháp như thế nào sử dụng nó”.

Cho dù là độc thân tồn tại ở Thiên Thần đại lục trong hơn trăm năm, Tiểu Mạt cũng không có dừng bước chân tìm kiếm Thủy, Hỏa, Phong, Thổ tứ thánh châu, bởi vì nàng khát vọng đạt được lực lượng của chúng nó để trở về Ma chi đại lục. Nhưng Thủy, Phong, Thổ ba thánh châu nàng trước sau không tìm thấy dấu vết tồn tại, duy nhất biết chỉ có tồn tại của Hỏa Long Châu. Nhưng ở sau khi cùng hắc bạch song sứ đại chiến bởi vì thời gian cùng không gian nguyên rửa năng lực giảm xuống nàng căn bản không có khả năng là đối thủ của Cực Viêm Thiên Long, đi tới đó không khác chịu chết, còn có thể bại lộ tin tức chính mình vẫn như cũ còn sống. Cho nên nàng luôn luôn chờ, ở sau khi Cực Viêm Thiên Long đem lực lượng của mình truyền cho Diệp Vô Thần, nàng bắt được cơ hội, đánh chết Cực Viêm Thiên Long, lấy đi Hỏa Long Châu. Sau ba năm, nàng vẫn đang tìm phương pháp đạt được Hỏa Long Châu lực.

Nhưng giờ phút này, nàng đối với Hỏa Long Châu này một chút hứng thú cũng không có. Bởi vì, nàng đã không đi muốn trở về như thế nữa. Nếu cái khóa Hỏa Long Châu này có thể hướng Thủy Linh châu giống

nhau giao cho Diệp Vô Thần lực lượng, nàng sẽ rất cao hứng.

Từ lúc ban đầu nàng hô ra miệng “phụ thân” một chút khác thường cho tới bây giờ vô cùng dễ gọi, nàng đã ở trong bất tri bất giác hoàn toàn đem chính mình trở thành con gái của hắn. Thậm chí, trong ánh mắt đang nhìn về phía hắn nhiều hơn con gái đối với phụ thân thân sinh sùng bái. Quyển luyện muốn vĩnh viễn đi theo hắn bên người kia, cũng càng ngày càng sâu. Như một cây tiếng lòng cứng cỏi, liên tiếp một đầu liên tiếp đến trên người hắn, thiết không ngừng.

Từ khi nàng nói ra “vĩnh viễn làm phụ thân của con” những lời này, nàng cũng đã trong lòng quyết định... Vĩnh viễn không rời nàng, cho dù cha mẹ đã quên mất cùng vứt bỏ nàng kia muốn mang nàng về Ma đại lục, nàng cũng sẽ không đáp ứng, trừ có thể cùng hắn cùng nhau trở về.

Nàng cong lên lông mi, vui vẻ cười nói: “Đây là kiện lễ vật đầu tiên ta đưa cho phụ thân, phụ thân thích không?”

Vươn tay đến, đem Hỏa Long Châu tiếp nhận, một khắc chạm tay kia, hắn cảm giác được nóng rực rất nhỏ, nhưng trong đó mật độ ngưng tụ hỏa nguyên tố to lớn, lấy không thể tưởng tượng cũng không đủ để hình dung. Ít nhất, cái cổ hỏa lực này tiềm tàng trong đó phóng ra, có lẽ đủ để đem toàn bộ Thiên Thần đại lục đều biến thành Hỏa luyện ngục.

“Ừm, ta rất thích... Tiểu Mạt muốn lễ vật gì?” Diệp Vô Thần mỉm cười hỏi.

“Vây... phụ thân ôm con, con cảm thấy buồn ngủ, muốn ở trong lòng phụ thân ngủ” Tiểu Mạt cười đem song chưởng mở ra.

Diệp Vô Thần đem Tiểu Mạt ôm lấy, Tiểu Mạt bày cái tư thế thoải mái tựa vào trong lòng Diệp Vô Thần, chưa kịp nhiều lời một câu, cảm giác suy yếu rốt cuộc không thể chống đỡ kia liền làm cho nàng chìm sâu vào giấc ngủ.

Tay của Diệp Vô Thần từ trên xuống dưới xẹt qua cả người nàng, đánh tan khí tức băng lạnh đã xâm nhập trong cơ thể nàng, cũng đánh tan tai hoạ ngầm bệnh nặng sau này. Sau đó mang theo nàng nhảy xuống, quay trở về chỗ Tuyết Nữ cung.

“Tỷ tỷ, người có cảm thấy trở nên có nóng một chút hay không?”

“Ừm, ta cũng đang muốn nói, thực có nóng một chút” Tuyết Vũ nhìn bầu trời, cũng là vẻ mặt khó hiểu nói. Đối với một người thường mà nói, nhiệt độ biến hóa cũng rất bình thường, mà loại nhiệt độ biến hóa rất nhỏ này cơ bản ngay cả cảm giác cũng không cảm giác được. Nhưng Tuyết Tâm cùng Tuyết Vũ ở nơi này sinh hoạt mười năm, trong mười năm nhiệt độ chưa từng có thay đổi qua gì. Toàn bộ nhiệt độ không khí bỗng nhiên có một chút tăng lên các nàng rất miễn cảm nhận thấy được.

Một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, dừng ở thân thể các nàng. Tuyết Tâm Tuyết Vũ đầu tiên là hoảng sợ, sau đó lại cùng lúc cúi đầu, xấu hổ sợ hãi kêu khẽ: “Công tử”.

Vừa vặn, Tuyết Phi Nhan từ trong băng cung đi ra, nhìn thấy Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt, nàng rõ ràng ngây người một chút, sau đó bước nhanh tiến lên, gấp giọng hỏi: “Các người... Trở lại là tốt rồi, tiểu Tiểu Mạt nàng?” Ánh mắt nàng đảo qua cả người Diệp Vô Thần, sau khi không phát hiện tổn thương gì mới buông xuống nỗi lòng một mực treo, trong lòng bị càng ngày càng nghi hoặc tràn ngập. Dù sao, Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt bị Tuyết Thần Ngọc đưa đi đến bây giờ, mới trôi qua không quá hơn mười phút đồng hồ. Bọn họ rốt cuộc bị đưa đến địa phương nào, lại là như thế nào trở về?

Nàng nhất định không thể nghĩ đến, chính là ngắn ngủn hơn mười phút đồng hồ này, cả người Diệp Vô Thần, còn có lòng của Tiểu Mạt đều đã xảy ra biến hóa thật lớn.

“Tiểu Mạt bị cảm lạnh, cần nghỉ ngơi một chút. Phi Nhan, qua một lát đi đun cho Tiểu Mạt một ít thuốc có thể xoa lạnh được không?”

“Bị cảm lạnh?” Lấy thực lực của Tiểu Mạt, có thể làm cho nàng bị cảm lạnh... Địa phương bọn họ đi, nhất định là cái địa phương cực lạnh.

“Các người rốt cuộc bị đưa đi nơi nào... Hô, người tiểu oan gia này, thật sự là đem tim ta đều sắp dọa đi ra rồi” Tuyết Phi Nhan vỗ vỗ bộ ngực, một bộ tư thái lòng còn sợ hãi nghĩ mà sợ.

“Cái địa phương kia về sau vĩnh viễn sẽ không có người đi nữa, không nói cũng thế. Muốn nghe, buổi tối ta sẽ lặng lẽ cùng nàng nói” Diệp Vô Thần thần bí cười cười.

“Ồ? Vì cái gì nhất định phải buổi tối... Chẳng lẽ nhất định phải tỷ tỷ tự mình đưa lên cửa, người mới có thể nói sao?” Tuyết Phi Nhan cười khanh khách, chẳng qua nàng đã phát hiện, Diệp Vô Thần tựa như có chút thay đổi, trở nên cùng lúc trước không giống. Nhưng cụ thể là chỗ nào không giống nàng lại không thể nói ra, đó là một loại cảm giác rất vi diệu rất lúc ẩn lúc hiện.

Tuyết Tâm Tuyết Vũ đồng thời nghĩ tới cái gì, nhất thời mắc cỡ đỏ mặt cúi đầu thật mạnh, mặt đỏ tai nóng tim đập.

“Tâm Nhi Vũ Nhi, buổi tối hôm nay bồi tỷ tỷ cùng nhau được không, chúng ta đều là tỷ muội tốt nhất đó” Tuyết Phi Nhan vẽ mặt ái muội, lời nói ra lại làm cho Tuyết Tâm Tuyết Vũ ngay cả lòng quay đầu chạy trốn đều có, cũng là chỉ có thể đỏ bừng nghiêm mặt đứng ở nơi đó, một câu cũng không dám tiếp, nói “vâng” cũng không phải, “không vâng” cũng không phải.

“Nơi này, về sau hẳn là sẽ không lạnh như thế” Diệp Vô Thần bình thản một câu, nhất thời đem bầu không khí ái muội Tuyết Phi Nhan có thể chế tạo ra đánh vỡ. Mà hắn nói chuyện, cũng khiến cho các nàng chú ý. Diệp Vô Thần xoay người nói: “Phi Nhan, hai vị muội muội, các người có nguyện ý hay không cùng ta rời nơi này?”

“Tỷ tỷ đã quen ở nơi này, thế giới bên ngoài không thích hợp ta. Nếu người phải đi, tỷ tỷ lại ở chỗ này chờ người trở về... Chỉ Mong nhà người còn ở nơi này, cũng không tin người tiểu oan gia không lương tâm này có thể không nhớ trở về” Tuyết Phi Nhan đã sớm nghĩ tới hẳn sớm muộn gì sẽ có một câu hỏi như vậy, từ lâu đã làm lựa chọn.

“Chúng ta... muốn cùng cung chủ” Tuyết Tâm Tuyết Vũ đồng thời trả lời. Mặc kệ trong lòng các nàng là nghĩ như thế nào, trước hết không thể cắt đứt là cùng Tuyết Phi Nhan cảm tình nhiều năm như vậy, Tuyết Phi Nhan nếu không rời đi, các nàng cũng nhất định sẽ không lựa chọn rời đi.

“Được rồi” Diệp Vô Thần hơi lộ ra bất đắc dĩ hơi nhượng lòng mi, sau đó mỉm cười nói: “Ta đây liền ở nơi này dừng nhiều một đoạn thời gian là được rồi. Có đôi khi, ta cũng thật rất muốn vĩnh viễn ở tại chỗ này”.

Ánh mắt, đầu hướng về phía vị trí Thiên Long quốc xa xôi, tất cả thứ hắn tìm cách đã lâu, đã có thể bắt đầu vạch trần mở màn.

402. Chương 401: Lâm Gia Làm Phản

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 401: Lâm gia làm phản

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Trên trời mây đen dày đặc, hoàn toàn che phủ tất cả ánh trăng ánh sao. Dưới sự bao phủ của màn đêm, đại địa là một mảng tối đen, thỉnh thoảng lại có gió nhẹ thổi qua, đẩy lên hơi lạnh, cũng ảnh hưởng tới thính giác của người ta. Đối với hành gia mà nói, đây là một đêm giết người không thể tốt hơn.

Diệp gia ban đêm là một mảng im ắng, cứ tới giữa đêm là chỉ còn mấy ngọn đèn lửa thừa, chiếu ra ánh sáng mờ mờ. Trong bóng tối yên tĩnh, một bóng đen dung hợp cùng màn đêm chậm rãi tới gần đại môn của Diệp

gia, sau đó vận mình, lạng lẽ nhảy vọt lên, ở trên không trung dừng lại một lúc lâu rồi mới hạ xuống, khi hạ xuống nóc nhà, không hề mang theo tiếng giậm chân.

Song chính cái tiếng giậm trên cơ bản không thể bị người ta phát giác ra này lại dẫn tới sự cảnh giác của một người.

“Ai!”

Một tiếng quát từ bên tai truyền đến, Hắc y nhân còn chưa kịp kinh ngạc thì liền cảm giác được một cỗ lạnh khí từ dưới chân đang bức gần, hần nhanh chóng xoay người bay lên, vội vàng bỏ đi.

Vù! Ngó trên nóc nhà vỡ tung, một cái lỗ được phá ra trên nóc nhà, điều đầu tiên lộ ra là một điểm ánh sáng màu xanh, sau đó là một nam tử gầy gò mặc áo đơn nhảy ra, hạ xuống đối diện Hắc y nhân đó. Cách ăn mặc của hắn đã chứng tỏ rõ ràng là hắn đang ngủ say thì bị đánh thức, khiến Hắc y nhân hơi giật mình là, sự xuất hiện của hắn tạo ra một loại hơi lạnh xộc thẳng vào lòng. Đó là sát khí lạnh như băng phát ra rất tự nhiên.

Lãnh Nhai

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Một cửa phòng bên dưới được mở ra, tiếp theo là một bóng người cao to eo gấu lưng hổ từ bên dưới nhảy lên, hạ xuống bên cạnh Lãnh Nhai, sau khi nhìn thấy Hắc y nhân đó thì cả kinh, trầm giọng nói: “Người là ai?”

Động tĩnh phá nóc phòng quá lớn, kinh động đến thủ vệ tuần tra đêm khuya của Diệp gia, lập tức một tràng tiếng bước chân vội vàng từ xa tới gần. Hắc y nhân nhìn bọn họ một cái, bỗng nhiên không nói câu nào quay người bỏ đi, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm

Chân hắn vừa mới di động liền cảm giác được một cỗ gió lạnh từ phía sau đuổi tới, tốc độ so với hắn còn nhanh hơn một chút, trong lòng lập tức chấn động. Nhưng lập tức, cơn gió đó bỗng nhiên rút đi, một thanh âm cố ý hạ thấp truyền vào tai hắn: “Đừng đuổi theo... Không đánh đã chạy, rất có thể là kẻ điều hổ ly sơn, hiện tại Diệp lão đệ đang như vậy, chúng ta nhất định không thể rời khỏi nơi này.”

Khóe miệng Hắc y nhân lộ ra một nụ cười lạnh, lạng lẽ chạy đi thật xa. Mục đích đêm nay của hắn đã đạt được rồi.

Cho đến lúc Hắc y nhân đi xa, Sở Kinh Thiên mới thở phào một hơi, nói với Lãnh Nhai: “Ê, Mặt băng, hắn chắc chính là người tới thăm dò mà Diệp lão đệ nói đó. Chắc là lừa được hắn đi rồi nhỉ?”

Lãnh Nhai không để ý tới hắn, từ lỗ hổng trên nóc nhà nhảy xuống, nằm lại giường, chỉ trong mấy cái hô hấp đã biến thành im lặng như nước.

Sở Kinh Thiên chán nản gãi đầu, quay trở về phòng mình, nhưng không ngủ mà là ngưng thần lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Tin tức Diệp Vô Thần bị mù vào ngày đầu tiên mà hắn tỉnh lại đã không còn là bí mật nữa. Mà trong những ngày này Diệp gia trên dưới một mực gắng hết sức đi nghe ngóng cao nhân y đạo có thể chữa bệnh mù. Mà đối với người hữu tâm mà nói, so với sự mù lòa của hắn, trạng thái của hắc y thiếu nữ bên cạnh hắn càng khiến họ cảm thấy hứng thú hơn.

Khi Viêm Tịch Minh đề xuất muốn nhân cơ hội dồn Diệp Vô Thần vào chỗ chết, Viêm Đoạn Hồn quả quyết cự tuyệt. Khi biết thiên phạt chi nữ hôn mê, vẫn chưa tỉnh lại, hần trầm mặc một hồi lâu, sau đó chế định một kế hoạch chu toàn. Căn nguyên chi địa của Nam Hoàng tông bị diệt, hần không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng sự đang sợ của thiên phạt chi nữ từng giáng một đại tai đáng sợ cho Nam Hoàng Tông thì hần thật sự rất kiêng kỵ. Diệp Vô Thần chết là chuyện nhỏ, hần cần nhân cơ hội tuyệt hảo này trừ đi thiên phạt chi nữ, nếu không, có một uy hiếp lớn như vậy ở bên cạnh, hần ăn uống ngủ nghỉ cũng không yên.

Mà điều phải làm trước tiên là phải thăm dò. Bọn họ có thể không quan tâm tình trạng của Diệp Vô Thần là thật hay là giả, nhưng phải xác định thiên phạt chi nữ có thật sự bị khốn trong trạng thái hôn mê lâu

dài hay không. Vì thế, một người đi trước, mà lúc này, bọn họ đã nhận được kết quả. Đặc biệt tạo ra một động tĩnh nhỏ không làm kinh động tới thiên phật chi nữ, mà là hai hảo hữu của Diệp Vô Thần.

Sau khi có được tin tức, mấy cao thủ của Bắc Đẩu tông sức thể đã lâu dưới sự che phủ của màn đêm lặng lẽ tiếp cận Diệp gia.

Thiên Long thành đêm nay, đã được chú định là một đêm không yên tĩnh.

Trước Thiên Long hoàng cung.

“Lâm phó thống, nửa đêm ngài dẫn theo nhiều binh mã như vậy tới đây là muốn làm gì!”

Hai nhánh đội ngũ khổng lồ chen chúc ở phía trước Thiên Long hoàng cung, dưới ánh đèn, từng hàng đao kiếm sáng loáng phát ra ánh sáng lạnh lẽo. Thủ lĩnh của hai nhánh đội ngũ phân biệt đứng ở phía trước, một người mắt trợn trừng tức giận, một người thì lo lắng trùng trùng.

“Nhâm đại nhân yên tâm, tại hạ phụng lệnh của Lâm lão tướng quân, tới để hộ cung.”

“Hộ cung ư? Nực cười, ta thấy thế này chẳng khác gì tạo phản cả.” Tướng lĩnh canh giữa trước cửa cung, trông giáp hộ thân, uy phong lẫm lẫm trầm giọng quát.

“A... Lâm lão tướng quân đối với ta ân trọng như núi, ông ta cho dù bắt ta phải chết, ta cũng sẽ không nhú mày, muốn trách thì hãy trách hoàng thượng quá ác đi. Đã biết rồi thì không cần nhiều lời nữa, động thủ đi.”

Sau khi Lâm Khiếu và Lâm Cuồng của Lâm gia chết đi, Lâm gia gia môn đại suy, Lâm Cuồng cũng vì thế mà trần tịch, suốt ngày ôm bệnh không ra khỏi cửa. Mà tối nay, Lâm gia luôn an tĩnh cuối cùng cũng có hành động, hơn nữa là hành động cực lớn. Khi bóng đêm hoàn toàn buông xuống, trong Thiên Long thành và ngoài thành, tất cả binh lực mà Lâm gia có thể điều động đều dùng tốc độ nhanh nhất tập trung về phía Thiên Long thành.

Đại lượng binh mã được điều động tất nhiên sẽ dẫn tới sự cảnh giác của hoàng cung, Ngự Lâm quân của hoàng cung trực thuộc Long gia và Thành vệ quân nhao nhao hành động, khi đại đội binh mã của Lâm gia đang thấp thỏm lo âu ủa về phía hoàng cung bên trong Thiên Long thành thì đại đội nhân mã ở trước cửa hoàng cung đã trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Cửa cung đóng chặt, trên tường cung, cung tên dày đặc đang nhắm thẳng xuống phí dưới. Đội ngũ Ngự Lâm quân trình hiện ra trận hình cực kỳ nghiêm mật, trên mặt mỗi một binh sĩ đều đầy vẻ nghiêm túc. Sự yên lặng của Lâm gia dẫn tới sự cảnh giác và ngờ vực của rất nhiều người, mà những sự ngờ vực được nghị luận mãi không thôi này hôm nay cuối cùng cũng thành thật. Cục thế này, nếu không phải là Lâm gia muốn tạo phản thì e là ngay cả quỷ cũng không tin được.

“Hừ! Kẻ đại nghịch thì xứng gì với ơn trọng như núi!” Nhâm thủ lĩnh cười lạnh một tiếng, trường thương trong tay chậm chậm giơ lên.

Thủ lĩnh của Lâm gia nhú mày, tay phát mạnh một cái, gầm lên: “Lên! Xông vào hoàng cung! Giết hoàng đế, các người chính là khai quốc công thần! Hoàng đế nếu đã bắt nhân với chúng ta, chúng ta việc gì phải trung nghĩa với hắn, lên!”

“Gừ!”

Đao quang kiếm ảnh chớp lên, dưới hiệu lệnh của các thủ lĩnh trong đội ngũ của Lâm gia, binh lính ủa về phái đội ngũ Ngự Lâm quân ở phía trước như thủy triều. Một trận huyết chiến sắp nổ ra trước cửa hoàng cung.

Rầm!

Đột nhiên, phía hoàng cung truyền đến mấy tiếng nổ đan lại với nhau, mọi người bị hấp dẫn sức chú ý quay đầu lại, sau đó thì kinh ngạc phát hiện, tường cung cao mấy mét, dày mấy mét, vô cùng kiên cố không ngờ lại bị nổ cho liên tiếp đổ xuống. trong khói bụi mờ mịt, hai bên cửa cung đang đóng chặt phân biệt xuất hiện một lỗ hổng cực lớn phải rộng tới hơn chục mét.

Bầu trời tối om, hai bóng người màu đen lặng lẽ rời đi, xung quanh có gầm mấy vạn người mà không ai phát hiện ra sự xuất hiện của bọn họ.

“Chuyện gì vậy!” Thống lĩnh Ngự Lâm quân đại kinh thất sắc, lớn tiếng gào thét. Tường cung không biết vì sao lại đổ xuống, khiến Ngự Lâm quân đồng loạt đại loạn, thanh âm cực lớn đó cũng khiến trong hoàng cung sợ hãi. Lại nghe thấy thống lĩnh của Lâm gia quân hưng phấn hô lớn: “Nhìn kia... ngay cả ông trời cũng đang giúp chúng ta, tường cung đổ rồi, hiện tại không tấn công thì còn đợi tới khi nào nữa.”

“Gừ!”

Tiếng hô to của Lâm gia quân lúc này rõ ràng là to hơn vừa rồi không chỉ mấy lần, đúng như tên Thống lĩnh đã nói, tường cung không chút báo trước đổ sập xuống giống như là có thần linh giúp đỡ, khiến bọn họ sĩ khí đại chấn, sự do dự và thấp thỏm trong lòng cũng bị xóa đi một nửa. Lâm gia quân sĩ khí như cầu vồng và Ngự Lâm quân đã trận cước đại loạn va chạm với nhau, trong đao quang kiếm ảnh xen lẫn với máu thịt bay tứ tung, không ngừng có Lâm gia quân xuyên qua lỗ hổng của tường cung, giết về phía trong hoàng cung. Bên trong trong hoàng cung lập tức đại loạn.

Công thành thì dễ, thủ thành thì khó, hướng chỉ là một tòa thành không cửa. Nếu đây là một trận chiến chém giết làm tiêu hao lẫn nhau, vậy thì Lâm gia quân tuyệt đối không phải là đối thủ của Ngự Lâm quân. Nhưng lúc này tường thành bị phá, Ngự Lâm quân chỉ có thể trợ mắt từng đợt Lâm gia quân tắm máu vượt qua tường người, lao thẳng vào trong hoàng cung đại nội.

Khi nhận được hướng đi của Lâm gia quân, Long Dận cả đêm không ngủ được. Lập tức, hắn liền nhận được tin tức đại quân của Lâm gia nhân lúc đêm tối bức thẳng tới hoàng cung. Binh lực mà Lâm gia nắm trong tay mặc dù còn xa mới bằng được Diệp gia, nhưng cũng rất mạnh, đã mạnh tới trình độ đủ để khiến hắn cố kỵ. Hắn trải qua nửa đêm trong sốt ruột lo lắng. Đối với sự trung thành của Lâm Cuồng hắn chưa bao giờ hoài nghi, trong thời gian dài như vậy, hắn tuy rằng đã lơ mờ nghĩ thấy mùi vị khác lạ, nhưng vẫn không chịu tin rằng Lâm Cuồng sẽ tạo phản, nhưng lại không ngờ rằng, ngày này lại tới nhanh như vậy.

Vừa nhận được tin tức quân binh của Lâm gia đã tới trước cửa cung không lâu thì bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ vang, Long Dận vừa định quát hỏi thì một thị vệ vội vàng chạy vào, sợ hãi nói: “Hoàng Thượng, tường cung không biết vì sao bỗng nhiên lại sập, phản của Lâm gia đã bắt đầu tiến vào rồi!”

“Gì cơ!” Long Dận chấn động, đột nhiên từ trên ghế đứng bật dậy, trong lòng nổi lên hơi lạnh. Một tòa thành không có cửa, vậy thì áp lực và nguy cơ mà nó phải đối diện không nghi ngờ gì nữa sẽ lớn hơn gấp mấy lần, càng đừng nói tới thành không có tường thành. Đối với hoàng cung mà nói, hậu quả không còn tường thành càng đáng sợ hơn nhiều. Long Dận toàn thân run rẩy, hét lớn: “Bảo đội ngũ thị vệ các nơi điều một nửa tới bảo vệ long môn, những người khác không cho phép tự tiện hành động, trước khi viện quân tới, không cho bất kỳ kẻ nào vượt qua long môn nửa bước, nhanh lên!”

Long Dận vung tay, sau khi thị vệ đó đi, y đi đi lại lại rất lâu, cầm một bình trà trên bàn ném mạnh xuống đất.

” Hoàng Thượng, ngài yên tâm đi, ai dám làm thương hại tới hoàng thượng, Hắc Hùng ta nhất định sẽ đập vỡ đầu hắn.” Hắc Hùng đứng ở phía sau Long Dận, rụt rè nói.

” Hoàng Thượng chớ lo, với khả năng của Lâm gia, chẳng qua chỉ chế tạo ra một hồi đại loạn mà thôi. Có chúng ta ở đây, hoàng thượng không cần phải lo tới sự an toàn của mình đâu.” Thanh âm của Lý lão từ chỗ ẩn nấp truyền đến.

“Ài!” Long Dận thở dài, ngồi xuống ghế, nhú mày lẩm bẩm: “Điều mà trăm quan tâm nhất là, tường cung vì sao lại đột nhiên sập...”

403. Chương 402: Âm Sát

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 402: Âm sát

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Huyết quang và ánh lửa ở trước cửa Hoàng cung đan chặt vào nhau, tiếng chém giết liên tục vang lên trong mùi máu tươi nồng đậm. Thanh âm chấn thiên đó cuối cùng cũng dẫn tới sự khủng hoảng cực lớn trong Thiên Long thành. Nhà nhà đóng cửa không dám ra, trong thấp thỏm sợ hãi cố gắng đợi tới ngày mai. Tuy rằng là đêm tối, Lâm gia tạo phản, tin tức nửa đêm binh lâm hoàng cung vẫn được lan ra với tốc độ cực nhanh.

“Gì cơ?” Diệp Nộ đang ngủ say bị gọi dậy liền nổi giận bưng bưng, còn chưa kịp mặc quần áo chỉnh tề đã xông ra khỏi cửa. Không lâu sau, một đội ngũ cường mãnh và hùng dũng sải bước chân thiết huyết rất nhanh đi tới hoàng cung, đây là quân đội trực thuộc của Diệp gia, sự đại loạn ở phía hoàng cung không kinh động tới bọn họ chút nào. Mà cho dù là Hoàng Thượng tự mình ra mặt, cũng không có tư cách ra lệnh cho bọn họ. Đội ngũ uy chấn Thiên Thần đại lục này chỉ biết nghe lệnh của Diệp gia.

Bóng đêm lan tỏa, bao phủ cả đại địa. Tường cung bị phá, phản quân vào thành, thị vệ của Thiên Long môn hợp thành một đạo phòng tuyến cuối cùng, mà dưới sự áp chế của đội ngũ Lâm gia càng lúc càng nhiều, áp lực mang đến cho họ cũng càng lúc càng trầm trọng. Trong hoàng cung cũng có thể nghe thấy rõ thanh âm chém giết càng lúc càng gần, các phi tần cung nữ ai nấy sợ tới mức mất hồn mất vía.

“Toàn bộ tránh ra cho lão tử, lão tử hôm nay cho dù là mất mạng cũng phải giết tên cầu hoàng đế đó.”

Tóc bạc trên đỉnh đầu Lâm Viêm dựng đứng cả lên, hấn từ giữa đội ngũ bỗng nhiên bay lên cao, trong một trận gầm rú một đoàn liệt hỏa súc thế đã lâu bắn về phía Thiên Long môn.

Hỏa diễm rơi xuống đất, mang theo một vụ nổ trong phạm vi cực lớn, trong nhất thời toàn bộ Thiên Long môn bị hỏa diễm bao phủ, gần trăm tên thị vệ bị rơi vào trong liệt hỏa cháy rực, đang không ngừng lăn lộn và gào thét, Lâm Viêm tiếp tục tiến lên, một con hỏa long trắng kiên từ trong tay vẩy ra, mang theo khí nóng rực xông về phía trước, mang theo một đường hỏa tuyến dữ tợn.

Tạo phản? Bọn họ thật sự là đang tạo phản, nhưng vô luận là hấn Lâm Viêm là hấn hay là Lâm Cuồng đều biết trận tạo phản này nhất định sẽ không thành công. Tạo phản cũng không phải là mục đích của họ, bọn họ biết rõ sẽ thất bại, có lẽ còn có thể phải chết, nhưng vẫn phải khiến cho hoàng đình đại loạn, thậm chí giết chết hoàng đế để triệt hết sự giận dữ trong lòng! Báo thù cho Lâm Khiếu và Lâm Chiến.

Nếu đã dám đối đãi như thế với Lâm gia, vậy thì phải chịu đựng sự phẫn nộ của Lâm gia. Lâm Cuồng và Lâm Viêm căn bản là chưa từng nghĩ qua đêm nay có thể sống sót trở về.

Hỏa diễm của Lâm Viêm như tai họa rầm rầm bắn xuống, thị vệ đang chắn thủ Thiên Long môn hoàn toàn không thể chống đỡ được, nhao nhao chết cháy. Trong hỗn loạn, Lâm gia quân chen chúc ồ vào hoàng cung đại nội.

Hoàng cung bị tập kích, cho dù viện binh tới sau có thể tiêu diệt hoàn toàn phản quân, nhưng cảnh về sau nhìn thấy rất có khả năng sẽ là một hoàng cung đầm máu.

Mà đúng vào lúc này, một tiếng rống như sấm vang lên: “Lão tặc Lâm Cuồng nguoi, lão phu Diệp Nộ ở đây, mau mau nạp mạng đi.

“Nguoi làm sao mà vào được!” Long Dận chậm rãi từ tọa ý đứng lên, nhìn cửa điện mở rộng và Lâm Cuồng đang mang theo vẻ mặt âm trầm tiến về phía hấn. hấn có thể lơ mơ nghe thấy tiếng hò hét ở đằng xa, phản quân của Lâm gia căn bản không tấn công được đến đây. Mà thủ vệ ngoài điện rất mạnh, không có chỗ nào

là không có cao thủ, Lâm Cuồng cứ vậy mở cửa xuất hiện ở trước mặt hắn, khiến hắn đột nhiên có một loại cảm giác như nhìn thấy quỷ.

Sự khiếp sợ của hắn chỉ kéo dài trong thời gian ngắn ngủn rồi lập tức bình tĩnh trở lại, hừ một tiếng thật mạnh: “Lâm Cuồng, trầm vạn vạn lần không ngờ rằng, người phản trầm trước tiên lại là ngươi!”

Phía sau có Hắc Hùng trung thành một lòng với hắn, trong bóng tối còn có tam đại cung phụng, cho dù là thiên quân vạn mã ồa vào cũng không làm gì được hắn. Hắn tuy kinh ngạc không hiểu Lâm Cuồng rốt cuộc vì sao mà xuất hiện được ở đây, nhưng căn bản vẫn không cảm thấy có gì sợ hãi.

Mắt Lâm Cuồng hiện ra một loại màu trầm trọng như tro tàn, đó là một loại màu giống như là người đã chết, không còn bất cứ sự lưu luyến vào đối với trong cuộc sống. Hắn bước một bước lại gần Long Dận, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Con ta đã chết...Cháu ta đã chết... Lâm gia hết rồi. Trong những ngày này, ta đã nhiều lần muốn kết liễu bản thân để đi theo con cháu, nhưng ta không cam lòng.”

Đôi mắt từng tràn ngập sự cẩn thận và trung thành khi nhìn Long Dận, hiện tại lại chỉ còn một loại hận ý khắc cốt ghi tâm, dưới ánh mắt của lão, Long Dận cảm thấy lòng mình lạnh buốt.

“Ta từ nhỏ đã trung thành với ngươi, cả đời này đều là sống vì ngươi, vì dã tâm của ngươi, ta thậm chí còn nguyện hiến ra cả cháu của mình, Lâm Cuồng ta cả đời không phải với rất nhiều người, nhưng chưa bao giờ không phải với ngươi. Ngươi vì sao lại đối đãi với ta như vậy, đối đãi với Lâm gia ta như vậy...” Oán hận, bi thương, đau khổ. Trong thanh âm già nua khàn khàn mang theo tình tự trầm trọng. Lão đã áp chế quá lâu rồi, cuối cùng có thể đối diện với hắn, không chút cố kỵ phóng thích ra sự oán giận của mình.

Long Dận nhíu mày. Cuối cùng thở dài bất đắc dĩ, bình thần nói: “Con trai của Lâm Khiếu, thật sự là không còn cách nào khác. Trầm mặc dù có lòng xử tử hắn, nhưng ngươi đừng nên trách trầm mà nên trách kẻ giá họa. Mà Lâm Chiến...” Long Dận nhíu mày: “Ngươi chẳng lẽ đang hoài nghi, hắn bị trầm ban chết bí mật?”

Lâm Cuồng lúc này căn bản không thêm để ý tới bất kỳ lời tranh biện nào của Long Dận nữa, lão cười thâm: “Ha ha ha... Ha ha ha.! Bởi vì ngươi mà ta đã không còn gì nữa rồi. Lâm gia vì ngươi mà thịnh, hiện tại qua đêm nay rồi, ai cũng sẽ biết Lâm gia đã tạo phải, cho dù ngươi ngày mai không chết thì cũng tất sẽ tru diệt Lâm gia. Lâm gia đã xong rồi, ngươi cũng đừng hòng dùng bất kỳ lực lượng nào của Lâm gia nữa.”

Sự xuất hiện của Tà Đế khiến lão quyết tâm nghịch phản, lão không phải vì thành công, mà chỉ muốn dùng sự nghịch phản của mình để an ủi Lâm Khiếu và Lâm Chiến đã chết, cũng để bức Long Dận hủy đi Lâm gia mà hắn đã bỏ vào rất nhiều tâm huyết. Mà trước đêm nay, Tà Đế đã cho lão một lời hứa. Một lời hứa có thể để lão tự tay giết Long Dận.

Vì thế, lão được một người không quen biết vô thanh vô tức dẫn tới nơi này. Đột nhiên, lão lơ mơ phát giác ra điều gì đó bất thường, một loại cảm giác như tất cả mọi chuyện đều đã sớm được an bài, mà lão chỉ là một công cụ và là một con cờ bị người ta thao túng, nhưng đã vào cảnh này thì lão đã không còn tâm tư mà suy nghĩ nhiều nữa. Thời gian càng dài, sự đau khổ và oán hận của lão càng nhiều, từ lòng trung thành kiên nhận tới sự oán hận tới cực độ, giết Long Dận là để báo thù cho con cháu, đó không chỉ là ước mong lớn nhất của lão trong đoạn thời gian này.

Mà Long Dận, sao lại không phát giác ra biến cố của Lâm gia có quá nhiều chỗ quỷ dị, nhưng bất kể hắn nghĩ như thế nào cũng không tham ngộ được huyền cơ trong đó. Lúc này đối diện với Lâm Cuồng, hắn thật sự không thể nói ra được trong lòng mình đang có cảm giác gì. Như bản thân hắn đã nói, hắn chưa từng nghĩ tới người đầu tiên nghịch phản hắn chính là lão.

Một thanh chủy thủ từ trong tay áo Lâm Cuồng bắn ra, bị bàn tay già nua run rẩy của lão nắm chặt lấy. Lão chậm rãi tiến về phía trước vài bước, sắc mặt dữ tợn: “Lâm gia hết rồi, ta cũng không nghĩ có thể sống tới ngày mai, hoàng thượng. Ngươi khiến ta không còn gì cả, hủy đi toàn gia của ta, ta đã muốn chết thì phải kéo ngươi theo cùng!”

Chủy thủ của lão vừa xuất hiện, lông mày của Long Dận liè nhíu chặt lại, Hắc Hùng sải bước, đứng ở trước người Long Dận, quát: “Lớn mật! Ngươi không ngờ muốn làm thương hại tới hoàng thượng, ngươi mà còn dám tiến lên thêm một bước, cho dù ngươi là Lâm đại nhân thì ta cũng sẽ vật đầu ngươi!”

Lâm Cuồng mắt diếc tai ngơ, hai tay nắm chủy thủ từ run khê biến thành bình tĩnh. ánh mắt của lão lướt qua thân thể của Hắc Hùng, chiếu lên mặt Long Dận, bỗng nhiên nghĩa vô phản cố xông lên, chủy thủ trong tay đâm thẳng về phía trước. Chỗ mà chủy thủ chỉ tới chính là Hắc Hùng đang đứng ở trước mặt Long Dận.

Long Dận vẫn bất động, có Hắc Hùng và tam đại cung phụng ở bên cạnh, hẳn việc gì phải sợ một Lâm Cuồng đã gần như phát điên. Điều mà hắn lo lắng và quan tâm nhất là Long Cuồng làm sao mà vào được đây. Cùng với, sự bình tĩnh đến đáng sợ ở bên ngoài. Các thị vệ cung đình canh giữ ở bên ngoài lúc này không ngờ lại không có một ai nghe thấy thanh âm của Lâm Cuồng mà xông vào.

Tam đại cung phụng ở bên cạnh Long Dận chưa kịp ra tay thì Hắc Hùng đã chắn ở phía trước Long Dận, bọn họ căn bản không cần phải lo lắng cho sự an toàn của hắn. Nhưng sau đó, một màn khiến cho bọn họ cơ hồ không thể tin được vào mắt mình xảy ra. Ngay khi chủy thủ sắp đâm đến thân thể của Hắc Hùng, vẻ phần nộ trên mặt Hắc Hùng bỗng nhiên được thay bằng ra một vẻ quỷ dị, thân thể bỗng nhiên dùng tốc độ cực nhanh lướt sang. Chủy thủ mà Lâm Cuồng đâm ra sượt qua thân thể của Hắc Hùng, hung hăng đâm vào ngực Long Dận.

Long Dận chưa từng tập võ, mà Lâm Cuồng từng chinh chiến sa trường, võ kỹ trác tuyệt, Hắc Hùng bỗng nhiên né tránh là điều hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Long Dận, hẳn cho dù là phản ứng kịp thì với khoảng cách gần như vậy căn bản cũng không thể né tránh được. Phốc một tiếng, trong biểu tình giống như băng lãnh, lại giống như bị thương của Lâm Cuồng, chủy thủ đâm thẳng vào ngực hắn, mũi dao còn lòi ra ở phía sau lưng hắn.

“Người... người...”

Mắt Long Dận trợn trừng, ánh mắt của hắn lướt qua người Lâm Cuồng chậm rãi di động đến Hắc Hùng thần sắc đang bình tĩnh đến đáng sợ. Lúc này, thần sắc bình thường vẫn ngốc nghếch khờ khạo của Hắc Hùng đã không thấy đâu, mà bên trong vẻ bình tĩnh lại ẩn chứa một tia cười lạnh quỷ dị.

Mấy chỗ của nóc nhà bỗng nhiên nổ tung, ba bóng người già nua mặc quần áo khác nhau từ phương hướng bất đồng xông ra, lao thẳng về phía Long Dận. Sự kinh hãi trong lòng bọn họ lúc này không cần nghĩ cũng biết, mà Hắc Hùng đang bình tĩnh lúc này cũng động, hắn đột nhiên nhảy ra, nhắm về phía ba người, một quyền súc thế đã lâu đột nhiên vung ra.

Kình phong cương mãnh gào thét, hướng thẳng về phía ba người. Thế tới của ba người bị bức phải dừng lại, sau khi mượn lực liên hạ xuống đất, toàn thân trên dưới bị cổ đại lực kích không đó chấn cho khí huyết sôi trào. Mà trên cao, vị trí bị quyền của Hắc Hùng hướng tới rõ ràng phá ra một cái lỗ đen xì, gió lạnh từ đó ùa vào, thấu tới tận lòng.

Thiên Long thành không ai là không biết tam đại cung phụng của Long gia, nhưng lại bị bức lui dưới tay của một người. Bọn họ lạnh lùng nhìn Hắc Hùng, nhưng không có ai dám tùy tiện lao lên trước. Lý lão nhú mày nói: “Người.... Rốt cuộc là ai!”

Đao của Lâm Cuồng vẫn như cũ đâm vào phía trước ngực Long Dận, nhìn sắc mặt càng lúc càng tái nhợt của Long Dận, trong lòng Lâm Cuồng có một loại cảm giác được giải thoát, lão buông chủy thủ ra, lui về phía sau hai bước, ngã ngồi xuống đất. Một đao xỏ xuyên qua thân thể của Long Dận đó cơ hồ đã hút hết toàn bộ lực lượng của hắn.

“Ha ha... Ha ha ha ha...” Lâm Cuồng chỉ vào Long Dận, cười ha hả điên cuồng. Trong oán hận tích lũy ngày này qua ngày khác, lão cuối cùng cũng đâm được một đao này vào ngực Long Dận.

“Người... Các người...” Tay ôm ngực đang tuôn máu, Long Dận toàn thân run run, lão đảo vài bước rồi ngã xuống bên cạnh tọa ỷ của hắn, trong đồng tử đang từ từ giãn ra là vẻ kinh sợ. Lý lão, Lưu lão, Nhan lão thân kinh căng ra, với vị trí bị thương của Long Dận, thời gian chỉ cần kéo dài thêm một chút là sẽ nguy hiểm tới tính mạng, bọn họ há có thể trì hoãn được nữa, ba người đánh mắt ra hiệu với nhau rồi tản ra tiến về phía trước.

Bốp bốp bốp

Một tiếng vỗ tay rất không đúng lúc vang lên, trong không khí áp lực tới cực điểm ở đây lộ ra vẻ đặc biệt

chối tai, sau đó, một giọng nói trào phúng khàn khàn từ trên không chậm rãi truyền đến: "Phản kích, thật sự là phản kích...Người từng trung thành nhất với người lại phản bội người, hiện tại người trung thành với người nhất cũng phản bội người, Long Dận, tâm tình hiện tại của người nhất định phải phản kích lắm.

Ngân quang lạnh như băng từ lỗ hổng bên trên nóc nhà do Hắc Hùng phá ra rải xuống, một người mặc ngây y, che mặt hạ xuống điện, hai ánh mắt mang theo vẻ châm chọc dừng trên khuôn mặt đang đau khổ và run rẩy của Long Dận, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, nụ cười đó, cũng là một nụ cười trào phúng.

404. Chương 403: Nát Lòng

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 403: Nát lòng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Tà Đế!”

Tam đại cung phụng khi hắn xuất hiện đồng thời hô lên tên của hắn, trong lòng bỗng dưng lạnh toát.

Tên được coi như ác ma này bởi vì sao lại xuất hiện ở đây.

Một cỗ lãnh ý lạnh tới tận xương bắt đầu nảy sinh trong lòng, bọn họ bỗng nhiên bắt đầu nghĩ đến, bên trong tất cả những điều quý dị này chẳng lẽ có bóng dáng của Tà Tông?

Trong mắt Hắc Hùng đột nhiên hiện lên vẻ kích động và nhiệt liệt, chân hắn khê động, lập tức di chuyển tới bên cạnh Long Dận, tay chụp lên lưng hắn.

Ba cung phụng đồng loạt kinh hãi, bọn họ chẳng kịp hỏi Tà Đế, thân thể đã dùng tốc độ nhanh nhất đồng thời lao về phía Hắc Hùng. Mà bọn họ vừa động, trước mắt liền có ngân quang lóe lên, trong thị giác hiện rõ một khuôn mặt - đó là nụ cười lạnh của Tà Đế.

Một đạo tường băng to lớn không biết từ đâu đến, bỗng nhiên chắn ở trước mặt ba người, thân thể tam đại cung phụng đồng thời đụng vào tường băng. Nhưng, với thực lực của bọn họ, tường băng nhìn thì rất bình thường đó lại không bị tổn thương chút nào, ba người thì giống như bị búa tạ đập vào người, rên lên một tiếng rồi bắn ngược ra sau.

Tay Hắc Hùng đặt trên lưng Long Dận, khí tức nóng rực ủa vào người hắn. Ánh mắt vốn có chút mờ mịt của Long Dận bắt đầu trở nên trong hơn, ngay cả cơn đau do bị đâm xuyên qua người cũng từ từ biến mất.

“Tà Đế, đây không phải là nơi ngươi nên đến!” Lý lão trong ngực cảm thấy từng tức, lạnh lùng quát. Đồng thời trong lòng thâm kinh ngạc vì đạo tường băng vừa mới bỗng nhiên xuất hiện đó. Nghe đồn, công kích của Tà Đế là gió có thể cắt nát thân người, vậy tường băng vừa rồi là của ai?

Vù...

Tà Đế vươn tay phải màu bạc ra, một cỗ gió xoáy từ trong tay trào ra, ủa về phía ba người, đó không phải là gió đơn thuần, mà là thể hỗn hợp của phong nguyên tố và thủy nguyên tố.... Tốc độ của gió, sự lạnh lẽo của băng, tam đại cung phụng căn bản còn chưa kịp tránh né liền bị gió lạnh tới cực chí cuốn vào trong. Sau một tiếng rắc rắc vang lên, ba cột băng dày cộp xuất hiện ở dưới chân tam đại cung phụng, đóng băng chỉ dưới của họ lại.

Tà Đế thu hồi tay, lạnh lùng trả lời Lý lão: “Bản đế muốn đi đâu thì đi, thiên hạ này còn chưa có chỗ nào mà bản đế không tới được!”

“Hự!” Cơ lạnh thấu vào tận tim từ hạ thân nhanh chóng lan gặp người tam đại cung phụng, sắc mặt của bọn họ trở nên trắng bệch, răng va vào nhau lộp cộp. Lý đứng giữa đột nhiên đề khí, chỉ nghe thấy một tiếng rầm, cả đại điện đều rung chuyển, mặt đất dưới chân nứt ra mấy vết, nhưng cột băng đang trôi buộc họ lại không bị tổn thương chút nào.

Cảnh này khiến tam đại cung phụng vô cùng khiếp sợ, một lần thử này của Lý lão khiến lão cuối cùng cũng từ bỏ ý định đấu tranh, lão trầm giọng nói: “Tà tông chi đế, quả nhiên danh bất hư truyền.... Người hôm nay tới đây là muốn làm gì!”

Bên kia, sắc mặt của Long Dận đã dịu đi, điều này cũng khiến tam đại cung phụng bớt lo. Long Dận chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía Hắc Hùng sắc mặt lạnh lùng, dùng thanh âm run run hỏi: “Người... Trẫm đối với người không tệ, người vì sao lại làm thế với trẫm...”

“Bởi vì, ta là quân cờ mà chủ nhân bố trí ở bên cạnh người, người hài lòng với đáp án này chứ?” Hắc Hùng lạnh lùng trả lời, sau đó cười hắc hắc với Tà Đế. Câu trả lời này của hắn và vẻ mặt cuối cùng đó khiến Long Dận và tam đại cung phụng lập tức hiểu ra tất cả.

Ánh mắt Long Dận chậm rãi chuyển sang Tà Đế, một lúc lâu vẫn không nói nên lời. Cảm giác đau đớn đang biến mất, ý thức cũng càng lúc càng thanh tỉnh, hắn ngược lại cảm thấy tử vong đang càng lúc càng gần hắn. Hắn không thể chưa từng nghe thấy tên của Tà Đế và Tà Tông, nhưng chưa từng có tiếp xúc với Tà tông qua bất kỳ hình thức nào, ngay cả Tà Đế cũng là lần đầu tiên gặp. Hắn không nghĩ ra vì sao Tà Đế lại muốn bố trí một quân cờ như vậy ở bên cạnh hắn. Chẳng lẽ, là Tà tông muốn xuống tay với Thiên Long quốc ư.

Hắn bỗng nhiên hiểu rõ Lâm Cuồng vì sao có thể xuất hiện một cách quỷ dị ở đây, sau đó đâm chủy thủ vào thân thể của hắn. Lão rõ ràng đã dùng phương pháp gì đó để móc nối với Tà tông.

” Người có phải rất muốn biết vì sao phải bản đế muốn xuống tay với người hay không?” Giọng nói đó vẫn lạnh lùng như trước, mỗi một câu một chữ đều như dao nhọn đâm vào lòng người ta. Tiếng nói vừa dứt, tay Tà Đế chậm rãi nâng lên, trong ánh mắt run rẩy của mọi người đặt tay lên mặt nạ, ngón tay gậy một cái đã tháo mặt nạ ra.

Cho tới bây giờ vẫn không có ai dám giả mạo Tà Đế, nhưng cũng chưa bao giờ nghe nói có người nhìn thấy hình dáng của Tà Đế. Giờ đây Tà Đế lại chủ động tháo mặt nạ ở trước mặt bọn họ, Long Dận, Lâm Cuồng, và tam đại cung phụng đều trợn trừng mắt, một loại cảm xúc bất an cũng từ từ dâng lên.

Diệp Vô Thần... bỏ mặt nạ xuống, thứ xuất hiện chính là một khuôn mặt mà mọi người đều biết, và cũng là khuôn mặt mà không ai ngờ tới. Trong nháy mắt, cảm giác trời đất quay cuồng cũng chỉ như vậy mà thôi.

” Người... Người... ”

Long Dận, đế vương của Thiên Long quốc, lòng dạ cực sâu, vẻ ngoài khiêm hòa, xử sự luôn luôn thâm trầm ác độc lúc này lại không còn nổi một phần bình tĩnh, đối diện với nụ cười trào phúng của Diệp Vô Thần, hắn vươn tay ra, ngón tay run run chỉ về phía Diệp Vô Thần, liên tiếp nói hai chữ “người”, sau đó cổ họng như bị thứ gì đó làm cho nghẹn lại, không nói ra được một chữ nào nữa.

“Diệp Vô Thần.... Là người, sao có thể là người được!” Lâm Cuồng vẻ mặt ngây dại, hoàn toàn không thể tin được vào hai mắt của mình, lão hoài nghi tất cả điều này chỉ là ảo giác, hoặc có thể nói là một giấc mơ nực cười. Tam đại cung phụng đang ở trong trạng thái bị đóng băng cũng khiếp sợ đến cực điểm. Tà Đế mang danh ác ma, dưới tay có thể lực đáng sợ đủ để chống lại Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông không ngờ là đứa con của Diệp gia, kẻ mà thân thể đã bị phế, gần đây nghe đồn còn bị mù!

“Người, đã hiểu chưa?” Diệp Vô Thần khôi phục lại giọng nói vốn có của mình, nói.

Giọng nói đồng dạng đã đánh tan một tia ảo tưởng cuối cùng của Long Dận. Phòng tuyến tâm lý của hắn gần như đã tan nát. Hiểu rồi chứ? Lúc này, hắn giống như là đã hiểu hết tất cả, lại tựa hồ như không hiểu gì. Hư ảo giống như ở trong mộng.

“Nếu vẫn chưa rõ thì ta có thể nói rõ từng chuyện cho người nghe.” Diệp Vô Thần chậm rãi bước lại gần, giọng nói lạnh lùng tựa hồ như hòa hoãn lại. Hắn chậm rãi nói: “Có một việc, người chắc đã đoán được...Không sai, lúc trước Lâm Khiếu xuất hiện trên giường hoàng hậu, đó là ta đã sai người làm. Ha ha, Long Dận, cảm giác bị cầm sừng chắc là không tồi phải không. Mà càng không tồi hơn là, điều mà lúc đó người muốn làm nhất cũng giống như ta vậy. Thế là, ta thuận tiện lợi dụng điểm người muốn giết Lâm Khiếu, để cho người ta cướp Lâm Khiếu đi, cũng cố ý lưu lại sơ hở... Không sai, Lâm Khiếu căn bản không phải là Lâm Chiến sai người cướp đi, mà là ta! Bức thư đó là do ta viết, Lâm gia không biết đại lượng tiền mặt bị mất cũng là ta chuyển đi. Mà Lâm Chiến, chẳng qua chỉ là một vật hy sinh ngu xuẩn bị người đổ oan mà thôi.”

Con người của Long Dận và Lâm Cuồng đồng thời co rút lại, cả người đồng loạt run rẩy. Diệp Vô Thần nói tiếp: “Ta muốn Lâm Khiếu chết, vậy sao lại thật sự giúp hắn trốn ngục. A, các người hiện tại chắc đã đoán được rồi... Mũi tên bắn chết Lâm Khiếu cũng là người của ta âm thầm xuất thủ, còn Lâm Chiến chết ở trong ngục...”

” Là ta phụng mệnh của chủ nhân, dùng danh nghĩa của hoàng đế cho hắn ăn phong tâm tán.” Hắc Hùng nhếch miệng cười, đắc ý nói.

Giống như nghe thấy tiếng sét đánh, Long Dận và Lâm Cuồng triệt để ngây ra đó.

“Là người... Là người... Là người hại chết Khiếu nhi và Chiến nhi, là người.” Lâm Cuồng như bừng tỉnh từ trong ác mộng, đột nhiên từ dưới đất đứng dậy, điên cuồng lao về phía Diệp Vô Thần. Lão là người đã không còn gì để lưu luyến, mà mấy câu nói ngắn ngủi này của Diệp Vô Thần giống như là một con dao đâm vào tim lão, khiến một chút giải thoát và an ủi mà lão thật vất vả lắm mới đạt được lập tức biến thành thống khổ hơn mấy chục lần... Thì ra lão luôn hận sai người rồi, lão là một tên hề ngu xuẩn bị người ta lợi dụng.

Thân thể lão vừa di động được vài bước liền cảm thấy mình bỗng nhiên như đâm vào thứ gì đó, cơn đau hắt lão ngược trở về, sau đó không bỏ dậy nổi nữa, Lâm Cuồng ra sức giãy dụa, dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm vào Diệp Vô Thần.

“Diệp Vô Thần... Hoàng Thượng đối với người ân sủng có thừa, vậy mà người lại làm ra hành động phản nghịch đại nghịch bất đạo như vậy, Diệp gia mấy đời là trung lương, người không cảm thấy hổ thẹn ư?” Lý lão thủ chỉ vào Diệp Vô Thần, hét lớn trong khiếp sợ.

Diệp Vô Thần quay đầu liếc lão một cái, ánh mắt lạnh lùng đó khiến tim lão như run lên, cuối cùng không nói được nốt nửa câu cuối. Diệp Vô Thần cười lạnh nói: “Ta vì sao muốn làm như vậy ư, Long Dận và Lâm đại nhân tất nhiên là trong lòng biết rõ. Người, chẳng qua là một ngoại nhân biết rõ tất cả nhưng lại một mực giả vờ hồ đồ mà thôi.”

Lý lão: “...”

” Long Dận, bị người mà mình tín nhiệm nhất đâm một dao, tư vị đó nhất định là khổ sở lắm đúng không?” Thanh âm của Diệp Vô Thần đột nhiên lạnh đến đáng sợ: “Vậy người có từng nghĩ, Diệp gia ta nhiều thế hệ trung thành, lập vô số chiến công! Người có từng nghĩ, nếu không có Diệp gia, Long Dận người hiện tại đang ở đâu? Người có từng nghĩ, người từ hơn hai mươi trước đã tính kế Diệp gia ta, áp chế thực lực của Diệp gia ta, thậm chí không tiếc dùng độc kế nhiều lần muốn hại huyết mạch của Diệp gia hại ta. Diệp gia sẽ có cảm thụ gì!”

Long Dận: “...”

“Ông nội của ta không biết những điều này, mà cho dù biết, thì ông ta cũng sẽ giả vờ như không biết. Bởi vì trong xương cốt của ông ta chôn sâu lòng trung thành đối với Thiên Long quốc, vinh viễn không tin vào hiện thực này. Mà phụ thân ta, ông ta từ lâu đã biết rồi, sự đau lòng của ông ta lúc đó so với nỗi đau của Long Dận người lúc này thì lớn hơn cả trăm ngàn lần!”

“Hoàng Thượng... Lão thần thực sự xin lỗi người, xin lỗi người...” Lâm Cuồng sắc mặt trắng bệch như, thì thào nói với Long Dận. Ngực Long Dận bị thanh chủ thủ dài đâm vào, xuyên từ ngực cho tới sau lưng, đó là tự tay lão đâm, một dòng máu tươi vẫn còn đang từ miệng vết thương chậm rãi trào ra. Quân cờ, tên hề... Lão phát hiện mình lúc này giống một tên hề và một quân cờ biết bao. Từ cái ngày Lâm Khiếu bị hãm hại, lão thì đã trở thành quân cờ rồi.

“Lâm đại nhân, trung thành là bổn phận của thần tử, ngu trung cũng không phải là không được, nhưng người ngàn vạn lần không nên giúp loại hoàng đế này đi hại hậu thế trung lương. A, người đã có thể giúp hoàng thượng hạ thủ với hậu thế của trung lương, vậy ta vì sao không thể hạ thủ với hậu nhân của người, con trai và cháu trai mà người yêu thương nhất chết rồi, suy bụng ta ra bụng người, nói vậy người chắc đã biết được loại đau đớn đó nó như thế nào rồi chứ. Ha, người hại chết người nhà của người không phải là ta, mà là bản thân người.”

405. Chương 404: Cái Chết Của Long Dận

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 404: Cái chết của Long Dận

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Hoàng thượng... Lão thần xin lỗi người, xin lỗi người...” Lâm Cuồng giống như không nghe thấy gì, vẫn nằm bệt dưới đất, thất thần lạc phách lảm bảm. Long Dận thì há miệng thở hổn hển, hô hấp càng lúc càng dồn dập, sắc mặt cũng bắt đầu hiện ra một loại tái nhợt tới cực độ. Sợ hãi, run rẩy, hoảng sợ, các loại cảm xúc cực ít xuất hiện đã chiếm cứ trái tim hắn.

” A, người không có lỗi gì Long Dận cả, nếu nói tới xin lỗi thì cũng chỉ là bị ta bức phải làm mà thôi. Người mà người thực sự phải xin lỗi là con trai và cháu trai của người. Mà đứa cháu không phải chỉ một mình Lâm Khiếu thôi đâu.”

Diệp Vô Thần hạ giọng, một cơn gió lạnh đột nhiên thổi tới, trong lỗ hổng ở trên đỉnh đầu, một bóng người đột nhiên nặng nề rơi xuống, lăn trên đất, sau đó ngửa mặt lên trời, thân thể co giật. Nhìn cảnh đó, rõ ràng là bị người ta ném xuống.

Nhìn rõ sắc mặt của người đó, mắt Lâm Cuồng đang thất hồn lạc phách đột nhiên trợn trừng lên, răng va vào nhau lập cập: “Vân nhi... Vân nhi.”

” Vân nhi? Người còn có tư cách gọi hắn một tiếng Vân nhi ư?” Diệp Vô Thần lạnh lùng nói: “Người vì hại Diệp gia, khi hắn vừa sinh ra đã mang hắn rời khỏi nhà, bồi dưỡng hắn thành một công cụ. Từ nhỏ đến lớn, cha mẹ thân sinh của hắn thậm chí còn không biết sự tồn tại của hắn. Có người ông nội như người, ta không thể không nói đây là sự bất hạnh lớn nhất trong đời hắn. Ta tuy kinh bỉ hắn, nhưng còn thương xót hắn nhiều hơn.”

Lâm Vân nằm trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, tựa hồ đang cố gắng dây dưa muốn đứng lên. Mà trong miệng hắn căn bản đã không nói ra nổi một câu hoàn chỉnh, chỉ có thanh âm hừ hừ không rõ ràng.

Lời nói của Diệp Vô Thần lại như một con dao đâm vào tim Lâm Cuồng, mà tư thái như đang giãy dụa bên bờ vực của cái chết của Lâm Vân càng khiến tim lão như bị dao đâm, lão đột nhiên ngã xuống đất, lăn tới bên cạnh Diệp Vô Thần, vừa dập đầu vừa bi thương nói: “Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của Lâm Cuồng ta, Lâm Cuồng ta hại trung lương, nên bị phân thân thành trăm mảnh, ngũ lõi oanh đỉnh. Nhưng Vân nhi hắn không sai gì cả, hắn chỉ là một công cụ thân bất do kỷ, một người đáng thương mà vừa sinh ra mệnh vận đã bị định trước, tha cho hắn một mạng đi. Cho dù là để hắn trở thành nô phò của Diệp gia người cũng được, thả hắn đi, xin người bỏ qua cho hắn...”

Sau khi Lâm Khiếu chết, Lâm Vân từ nhỏ đã bị đưa đến Diệp gia trở thành huyết mạch và hi vọng cuối cùng của Lâm gia, trong khoảng thời gian này hắn thậm chí oán hận nguyện rửa Long Dận nhưng lại lặng lẽ khấn cầu thân phận của Lâm Vân vĩnh viễn đừng bị phát hiện, để cho Lâm gia của lão không đến nỗi thật

sự bị tuyệt hậu. Mà sau khi nghe đồn hần được Diệp gia phái tới phía nam lo việc buôn bán, rồi không còn tin tức gì nữa, lão tất nhiên cũng cảm thấy bất an, nhưng vẫn không muốn tin, mà lần này, nhìn thấy thảm trạng của Lâm Vân, lão cuối cùng cũng nhìn thấy sự tuyệt vọng chân chính rồi.

“Tha cho hần ư? Vậy các người sau khi hại trung lương, có từng nhân từ không? Hiện tại lại cầu xin ta tha thứ cho hậu nhân của người, ài...” Trong ánh mắt đang kinh hãi trợn trừng lên của Lâm Cuồng, trên mặt Diệp Vô Thần lộ ra một nụ cười lạnh khiến tim lão đập nhanh hơn, tay trái hần chậm rãi vươn ra, búng một cái nhẹ nhàng vào vị trí của Lâm Vân.

Vù!

Một mảnh băng nhỏ từ đầu ngón tay hần bay ra, vẽ ra một vết băng lãnh, đâm vào yết hầu Lâm Vân. Thanh âm da thịt bị đâm xuyên đó truyền vào trong tai của mỗi người một cách rõ ràng. Thân thể Lâm Vân cứng đờ, mắt lồi ra, thân thể vốn còn đang cố gắng giãy dụa không còn động tĩnh gì nữa

” Vân nhi!” Một tiếng hô to bị thương tới cực điểm từ trong miệng Lâm Cuồng phát ra, thân thể của lão vô lực nằm bệt trên đất, lớn tiếng gào khóc. Lâm Chiến chết, Lâm Khiếu chết, Lâm Vân chết, Lâm Dụ bị phế, Lâm gia của lão cuối cùng cũng bị chặt đứt một tia huyết mạch cuối cùng rồi.

” Rất đau lòng phải không?” Diệp Vô Thần Mặt không chút biểu tình thu tay lại, cũng không thèm nhìn Lâm Vân: “Hơn một tháng trước, hần đã rơi vào trong tay của ta rồi, nhưng ta một mực không nỡ giết hần, ta đang đợi, đợi để được thấy ngày này, để một kẻ từng hại hậu nhân của trung lương như người tự mình thưởng thức tư vị huyết mạch cuối cùng của bản thân chết trước mặt mình!”

Đối mặt với tiếng khóc bị thương tới cực điểm của Lâm Cuồng, Diệp Vô Thần không có một chút đồng tình nào, nhưng trong lòng cũng không thấy nhẹ nhõm, mà là có một áp lực nặng nề. Trên thế giới này có rất ít người biết, Diệp gia, thật ra đã chân chính tuyệt hậu từ bốn năm trước rồi, Diệp Vô Thần thực sự bốn năm trước đã chết dưới độc thủ của Long Dận và Lâm gia.

Hần đối với Diệp gia đã càng lúc càng có cảm tình sâu đậm. Diệp Nộ, Diệp Uy, Vương Văn Xu, hần cũng đã coi họ là gia gia, phụ thân, mẫu thân của mình, hần không định nói sự thật tàn khốc này với bọn họ, nhưng hần đã coi mình là người của Diệp gia, chưa bao giờ quên đi mối hận này. Long Dận và Lâm gia đối đãi với Diệp gia như vậy, vậy thì hần cũng sẽ dùng phương pháp tàn khốc tàn nhẫn gấp mấy lần để đáp lễ.

Sau khi Diệp Vô Thần về Diệp gia, Lâm gia và Long Dận đã bị Diệp Vô Thần tùy ý chà đạp trong lòng bàn tay. Hần nếu muốn họ chết, thật sự là dễ như trở bàn tay. Hần không làm vậy, mà là cho họ một cái chết cực đoan tuyệt vọng, đồng thời, mượn tay của Lâm Cuồng để hủy toàn bộ Lâm gia, lại mượn tay của lão đi đâm chết Long Dận. Mà bản thân Diệp Vô Thần thì căn bản lại không phí một binh một tốt.

“Diệp Vô Thần... Người độc lắm!” Long Dận mặt mày dữ tợn hét lên.

“Độc ư?” Diệp Vô Thần nhìn về phía Long Dận đang ngồi bệt ở đó, ánh mắt nhìn xuống đó căn bản không giống như là đang nhìn một đế vương, mà là đang nhìn một người sắp chết: “Có điều, câu sau này người chắc sẽ cảm thấy hứng thú hơn.” Hần cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói: “Tam nhi tử của người tên là Long Chính Kỳ phải không? Nhìn con trai mình chết trước mặt mình, cảm giác đó chắc là dễ chịu lắm... Không sai, đó cũng là ta sai người làm...”

“Có điều người yên tâm, đại nhi tử Long Chính Dương của người ta không những sẽ không động tới hần, ngược lại còn sẽ giúp hần. Nhị nhi tử Long Chính Nguyệt của người cũng không tới, là sống hay chết thì sẽ do hần tự lựa chọn. Còn những người khác, ta cũng chẳng buồn động tới, dẫu sao thì bọn họ cũng miến cưỡng được tính là thân nhân của Thượng thị hoàng thân. A, Long Dận, không thể không nói, may mắn lớn nhất trong cuộc đời của người chính là nuôi nấng được một nữ nhi tốt, nếu không phải Long Chính Dương và Hoàng Nhi, ta cũng không ngại cho Long gia của người tuyệt hậu như Lâm gia. Có điều như vậy cũng tốt, sau khi Hoàng Nhi kế vị, không có ai có thể động tới Diệp gia của ta nữa. Sau đêm nay, người trong toàn thiên hạ đều biết rằng người bị Lâm Cuồng đâm chết. Ha ha, sự thật cũng đúng là như vậy, Diệp Vô Thần ta, ngay cả chậm cũng không.”

Long Dận chết là Lâm Cuồng hạ thủ, không liên can gì tới Diệp Vô Thần hần, cũng không liên can gì tới Tà tông. Hần sẽ không tự tay giết Long Dận, nếu không sẽ thủy chung ấy nấy với Long Hoàng Nhi.

Phía sau Long Dận, Hắc Hùng dùng viêm hồn lực kéo dài hơi thở của Long Dận bỗng nhiên buông tay ra, đi tới đứng phía sau Diệp Vô Thần, vẻ mặt thương hại nhìn Long Dận. Hắc vừa bỏ đi, cơn đau lại lan khắp toàn thân Long Dận, hô hấp của hắn trở nên dồn dập, mắt trợn trừng lên, không nói ra nổi một câu hoàn chỉnh

” Hắc Hùng là tai mắt mà ta bố trí ở bên cạnh ngươi, trong một năm gần đây ngươi mỗi ngày làm gì, muốn làm gì, thậm chí là mỗi ngày ngươi ăn gì, qua đêm với nhi tử nào thì ta đều biết hết. Tất cả bí mật của Long gia ngươi, ta đã thông qua Hắc Hùng mà biết được một số, ngươi có một bí mật không muốn cho người ngoài biết, có những quân đội và át chủ bài mà trước giờ chưa từng dùng tới. Ta cũng đã nắm được rõ ràng rồi, ngươi cứ an tâm mà đi đi, những thứ mà ngươi còn chưa kịp dùng, ta sẽ dùng thay cho ngươi.”

“Ngươi...” Long Dận gian nan rút ra một chữ.

“Có điều, đừng cho rằng tai mắt bên cạnh ngươi chỉ có một đôi, những bí mật này của ngươi, người biết chắc không chỉ có một mình ta đâu.” Diệp Vô Thần nhướn mày, chỉ về phía ba cung phụng bị đóng băng đó, lạnh lùng nói: “Long Dận, ngươi chắc vẫn chưa biết, ba người này, ha ha hai người trong đó, cũng chính là hai người mà ngươi tín nhiệm nhất, hai người mà ngươi thường xuyên dẫn theo nhất bọn họ cũng chính là quân cờ mà Nam Hoàng tông bố trí ở bên cạnh ngươi mà thôi. Thông qua hai người bọn họ, tất cả những gì liên quan tới ngươi, Nam Hoàng tông đều biết hết. Còn Nhan lão mà ngươi không thích lắm, lão chính là người của Bắc Đế tông!”

Hai mắt vốn đã trợn trừng của Long Dận lại càng trợn to hơn vài phần, sự kinh hãi trong đó đã hóa thành sự bi thương và tuyệt vọng. Lý lão và Lưu lão cũng đột nhiên quay đầu nhìn về phía Nhan lão, mà Nhan lão cũng đồng thời nhìn về phía bọn họ. Bí mật này, ngay cả giữa bọn họ với nhau cũng không biết. Nhưng Diệp Vô Thần chỉ ra thân phận của bọn họ lại không sai chút nào

“Ha ha ha, có phải cảm thấy rất châm biếm không? Mấy người ở bên cạnh mà ngươi tín nhiệm nhất, một người dùng dao đâm ngươi, ba người còn là đều là kẻ mà ngươi khác dùng để giám thị và thăm dò nội tình của ngươi, thần tử duy nhất thể trung thành với ngươi lại bị ngươi bức hại. Long Dận, ta là nên nói ngươi đáng hận hay là đáng thương đây.”

Bịch, bịch.

Thân thể Long Dận cứng đờ ra rồi ngã vật xuống đất, mắt trợn trừng, không còn thở nữa.

Chết.

Hắn không phải vì một đao của Lâm Cuồng mà chết, mà là trong cơn giận tím gan vỡ nát, chết một cách không cam lòng.

Bầu không khí biến thành vô cùng lạnh cứng, ánh mắt của Diệp Vô Thần thản nhiên liếc lên thi thể của Long Dận rồi khinh thường nhìn sang chỗ khác, hừ lạnh một tiếng xoay người bỏ đi. Nếu không phải quá nhiều chuyện đã níu kéo bước chân của hắn thì ngày hôm nay sớm đã qua rồi.

” Hắc Hùng, bọn họ giao lại cho ngươi.” Diệp Vô Thần ném lại một câu, thân thể lóe lên, phá không mà đi, biến mất trong đại điện lạnh như băng này.

” Chủ nhân, Hắc Hùng cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Hắc Hùng hô to. Khi ánh mắt chiếu lên người tam đại cung phụng, không nhận được cười hắc hắc mấy tiếng. Thực lực Hắc Hùng rất mạnh, trong tộc nhân của Viêm Thị dưới Đoạn Hồn Uyên cũng chỉ kém có Viêm Cung Lạc, không chỉ là tu vi Viêm Hồn quyết của hắn thiên phú cực cao, mà còn có quái lực thì khi sinh ra đã có. Thực lực của tam đại cung phụng, hắn đã nắm rõ, nhưng thực lực của Hắc Hùng thì bọn họ lại căn bản không thực sự biết được. Bởi vì Hắc Hùng chưa từng có thể hiện ra toàn lực bao giờ. Diệp Vô Thần đã từng nói với hắn, vĩnh viễn đừng để lộ toàn bộ bản thân ra trước mặt địch nhân.

406. Chương 405: Định Loạn

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 405: Định loạn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một năm nay Diệp Vô Thần giả vờ bị liệt, một là để che giấu tai mắt của người khác, không để người ta chú ý tới hắn, che giấu thân phận Tà Đế một cách hoàn mỹ. Mà quan trọng nhất là, Tuyệt Thiên hiện giờ đã chết, thế cục của Thiên Long thành cũng đã dần dần ổn định dưới sự an bài của hắn, qua không lâu nữa sau khi diệt Bắc Đế tông, hắn căn bản không cần phải giả vờ nữa.

Bắc Đế tông, bởi vì quan hệ của Tư Thần, hắn đã trở thành nỗi hận lớn nhất tước mắt của Diệp Vô Thần. Nhất là Bắc đế thiếu chủ - Viêm Tịch Minh! Dù là lăng trì hắn, cũng không thể giải được mối hận trong lòng Diệp Vô Thần.

Hắc Hùng đi tới trước mặt tam đại cung phụng sắc mặt âm u bất định, rất hưng phấn xoa xoa tay. Bọn họ cũng không biết, tên thiếu niên một mực giả vờ ngu ngốc này, ở trong xương cốt kỳ thật là một loại máu cuồng nhiệt và thô bạo. Diệp Vô Thần nếu đã để lộ thân phận Tà Đế ở trước mặt bọn họ, cũng nói ra tất cả ở trước mặt bọn họ, vậy chứng tỏ là không định để họ sống. Hắc Hùng tuy rằng không biết Diệp Vô Thần vì sao thoáng cái trở nên cường đại như vậy, nhưng chỉ bằng một chiêu đã dùng tường băng kỳ quái mà hắn trước giờ chưa từng thi triển đóng băng ba cao thủ cấp thiên, nhưng những điều này không quan trọng, trong nhận thức của hắn, chủ nhân bất kể là cường đại thế nào cũng là điều tất nhiên. Từ khi Diệp Vô Thần dẫn họ rời khỏi Đoạn Hồn uyên, trong lòng mỗi một người bọn họ đều đã in vào sự trung thành đối với hắn.

Rầm!

Một quyền thật mạnh đập vào Lý lão, nhưng không phải là đập lên người lão, mà là đập lên cột băng ở bên dưới lão. Sau một tiếng rầm, Hắc Hùng lui lại giống như chạm phải điện, ôm tay nhe răng trợn mắt vì đau, mà một quyền có thể đâm nát cả sắt thép của hắn, không ngờ chỉ lưu lại một dấu vết không rõ ràng trên cột băng.

“Đây là băng gì vậy... Khối băng mà chủ nhân làm ra cũng quá cứng rồi, chẳng trách ba lão già này không ngờ lại không thể động đậy được.” Hắc Hùng trợn trừng mắt, vẻ mặt sùng bái suýt soa.

Mà băng trông không khác gì băng bình thường này, chính là huyền băng mà lúc trước Diệp Vô Thần dùng Thiên Địa liệt của Trảm Tinh Kiếm mới phá được phạm vi hai mét, dùng Tai Ách cung Phá Tiên tiền mới bắn xuyên được mấy chục mét.

Lâm Viêm như một con mãnh chui vào đàn dê, hỏa diễm cực nóng đó đã đánh tan từng tầng phòng ngự của Thiên Long môn, cuối cùng, Lâm gia quân càng ngày càng nhiều ủa vào Thiên Long môn, bên trong hoàng cung truyền đến tiếng kinh hoàng liên tiếp.

Thân thể Diệp Vô Thần đứng trên cao không mà không ai có thể nhìn rõ, con mắt lạnh lùng nhìn xuống dưới. Hắn giơ tay lên, một mũi gai băng dài hơn hai mét xuất hiện trong tay hắn, sau đó bị hắn ném về phía Lâm Viêm ở phía dưới.

Khi Lâm Viêm phát hiện ra đột nhiên ngẩng đầu lên thì gai băng đó đã từ đỉnh đầu hắn cắm thẳng xuống tận dưới chân, trực tiếp đóng đinh thân thể của hắn xuống đất. Trước khi chết, Lâm Viêm ngay cả kêu lên cũng không kịp.

Lâm Viêm bỗng nhiên tử vong khiến Lâm gia quân đại loạn, đúng lúc này, một cỗ thiết huyết khiến cho bọn họ run rẩy nhanh chóng tiếp cận họ, không bao lâu, một đám Diệp gia quân uy thế cương mãnh rất nhanh ủa vào, từng thanh cương đao cứ vậy đâm vào tim Lâm gia nghịch quân.

Viện quân của Diệp gia đến thật sự quá nhanh. Thật ra, từ khi Lâm gia quân vừa có hành động thì Diệp Uy đã chuẩn bị xong rồi. Khi quân phản nghịch của Lâm gia phá tan đại môn hoàng cung, Diệp Nộ cũng bị Diệp Uy đánh thức, Diệp gia thiết quàn vận sức chờ phát động từ lâu chậm rãi đánh vào trong hoàng cung, trong đao quang kiếm ảnh giằng co và thu gặt tính mạng nghịch quân Lâm gia.

Tất cả những điều này, tất nhiên đều được Diệp Vô Thần và Diệp Uy lên kế hoạch từ trước.

“Uy Long tướng quân ở đây, phản nghịch Lâm gia còn không mau mau đầu hàng... chịu chết!”

Diệp Uy mất hổ hàm uy, đi trước làm gương, trường thương trong tay vung lên một cái, trong nháy mắt đã đâm ngã mấy người. Đại danh của Uy Long tướng quân tới đâu, uy danh hiển hách đó khiến Lâm gia quân bỗng nhiên mất đi người cầm đầu ôm đầu bỏ chạy, không đánh đã tan. Mà đạo phụng ngự cuối cùng trong hoàng cung nghe tin hùng quân của Diệp gia đã tới, sĩ khí đại chao, bọn họ liều chết cầm chân nghịch quân của Lâm gia. Sau khi giằng co rất lâu, thế cục đã bắt đầu ổn định, nghịch quân của Lâm gia chỉ có thể khổ sở chống đỡ, khó mà tiến lên dù chỉ nửa thước.

“Nghịch tặc Lâm Cuồng đã đến tội rồi, thủ cấp ở đây, nghịch quân của Lâm gia còn không mau thúc thủ chịu trói!”

Một tiếng hét lớn bỗng nhiên vang lên, một bóng người hùng tráng bay thẳng lên trời trong tiếng hét vang, lập tức nhảy vào bên trong vòng chiến, theo sự hạ xuống của hắn, một cỗ khí trường khổng lồ bắn ra ngoài, bức đám người ở xung quanh lui ra ngoài chục mét. Người đó chính là Hắc Hùng, tay hắn giơ một cột sắt dài lên, bên trên gắn một đầu người, đầu người đó có con mắt màu tro tàn, rõ ràng là chết không nhắm mắt - chính là Lâm Cuồng!

Cái chết của Lâm Cuồng khiến sĩ khí của nghịch quân Lâm gia đang giãy dụa trong đau khổ lập tức hạ xuống thấp nhất, bọn họ vốn tràn ngập sự thấp thỏm và không nguyện ý đối với hành động phản loạn sau khi mất đi người cầm đầu càng không có lý do để làm phản, tất cả đều vứt binh khí, giơ tay đầu hàng. Mà đúng lúc này, Hắc Hùng bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Diệp Uy và Diệp Nộ, khóc lớn: “Diệp lão tướng quân, Hắc Hùng vô năng, không thể bảo vệ hoàng đế... Hắc Hùng ta thật sự không ngờ rằng, Lâm Cuồng không biết đã dùng phương pháp gì mua chuộc Lý lão và Lưu lão ở bên cạnh hoàng thượng, hoàng thượng và ta trở tay không kịp, bị tên nghịch tặc Lâm Cuồng này một đao đâm trúng hoàng thượng... Ta và Nhan lão tuy rằng đã đánh chúng chúng, nhưng hoàng thượng đã bị đâm trúng chỗ yếu hại, nên đã... đã chết rồi. Ngay cả Nhan lão cũng bị trọng thương mà chết.

“Cái gì?”

Lời nói của Hắc Hùng không khác gì một tiếng sét đánh giữa trời đêm. Thân thể Diệp Nộ đột nhiên run run mấy cái, trong kinh hãi như lung lay sắp ngã, thị vệ binh sĩ chung quanh cũng toàn bộ cất tiếng khóc ai oán, tiếng khóc theo tin tức hoàng thượng băng hà rất nhanh liền lan ra, chỉ một lát sau, cả hoàng cung đã ngập trong tiếng khóc than.

Khi hoàng cung gặp đại loạn, Diệp gia tương tự cũng gặp phải tập kích. Có điều phía dưới cuộc tập kích này, thứ bị che giấu đã hoàn toàn biến chất. Rất cuộc ai mới là kẻ tập kích thật sự, ai là người bị tập kích.

Sự phản loạn của Lâm gia khiến Thiên Long thành trở nên đèn đuốc sáng trưng, phía hoàng cung liên tục không ngừng truyền đến tiếng đại loạn. Bầu không khí như vậy rõ ràng là đã cung cấp cho họ sự yểm hộ tốt nhất. Bốn bóng người từ cùng một phương hướng lặng lẽ tiếp cận Diệp gia. Tuy nhiên bọn họ cho rằng đối diện với Diệp gia lúc này không cần bản không cần phải cẩn thận như vậy.

Song, khi bọn họ đã tiếp cận Diệp gia, bọn họ đột nhiên phát hiện bầu không khí xung quanh có chút không đúng, sau đó, trước mặt bóng người lấp loáng. Đây là một người cũng toàn thân đen xì, mặt che vải đen, hắn giống như quỷ mặt xuất hiện trước mặt họ, trong đôi mắt lấp lánh trong bóng đêm đó có vẻ trào phúng không chút che giấu.

“Một, hai, ba, bốn. Bốn người, so với những gì chủ nhân nói thì không khác lắm.” Người nọ nhếch miệng, chậm rãi vươn tay ra: “Ba cấp thiên, một cấp thân, Bắc Đế tông người quả nhiên là rộng rãi, có điều đây cũng là điều mà chủ nhân đã liệu trước rồi.”

Bốn Hắc y nhân nhìn nhau một cái, một loại cảm giác bất an rất nhanh liên lan ra trong lòng họ. Người ở giữa bỗng nhiên thấp giọng họ: “Chạy!”

Hành tung của bọn họ sớm đã bại lộ, hơn nữa đối phương rõ ràng là đang chờ bọn họ đến, mà, người đầu tiên phải đối mặt đã mang lại cho họ áp lực rất lớn. Bất kể đối phương là hư hay là thật, không tiến mà lui là lựa chọn tất yếu của họ, bọn họ vừa mới quay người thì phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng khác: “Ha ha, nếu đã đến rồi thì sao phải đi vội vã như vậy, Bắc Đế tông các người chẳng lẽ cũng chỉ là một đám phế vật chưa đánh đã chạy ư?”

Đây là thanh âm mà bọn họ đã từng nghe, vậy chủ nhân của giọng nói này là... Bọn họ quay người lại, đồng thời nhìn thấy trong tầng trời thấp mà tầm mắt có thể chiếu tới là một bóng người màu bạc hai tay khoanh trước ngực, hai ánh mắt khiến cho người ta phải run sợ bắn lên người bọn họ. Tuy rằng không nhìn thấy mặt hắn, nhưng bọn họ cảm giác được, hắn đang nở một nụ cười trào phúng.

“Tà Đế!” trong bốn người có hai người không nhận được mà hô khẽ.

Trừ tiếng chém giết từ phía hoàng cung truyền đến, ngã tư đường im lặng đến đáng sợ, người già nhất trong bốn người liếc hắc y nhân ở phía sau và xung quanh, tiến lên một bước rồi trầm giọng nói: “Tà Đế, người muốn làm gì?”

“A, người đường đường là Viêm Thiên Vân, thế mà cũng hỏi ra một câu khờ khạo như vậy à. Bản đế chỉ là ngẫu nhiên nghe nói mấy vị của Bắc Đế tông muốn tới Thiên Long thành làm khách, cho nên ở đây đợi một lát, không ngờ. Ha ha ha, người tới không ngờ chỉ là mấy con chuột lén la lén lút, Bắc Đế tông người thì ra thích loại hành động lén lút gầy gầy chỗ sửa này, thật sự là khiến bản đế đại khai nhãn giới.”

Gặp Tà Đế không ngờ lại buột miệng nói ra tên hắn, trên mặt người đó lộ ra vẻ sợ hãi, cảm giác bất an cũng nhanh chóng lan ra. Nghe đồn năng lực tình báo của Tà tông khiến người ta phải kinh sợ, tối nay bọn họ cuối cùng cũng cảm nhận được nó đáng sợ ra sao. Đối phương ngay cả tên của hắn cũng đã biết rồi, chắc cũng biết ba người còn lại, đồng thời tất nhiên cũng an bài trận thế để giữa toàn bộ họ lại.

Lần tập kích này mục tiêu của Diệp gia chỉ có hai người, một là Diệp Vô Thần, một là thiên phạt chi nữ đang hôn mê. Diệp gia nếu không còn thiên phạt chi nữ, người duy nhất còn có thể tính là khó đối phó chính là hai hảo hữu của Diệp gia - Sở Kinh Thiên và Lãnh Nhai, những người khác căn bản không có tư cách khiến họ phải cố kỵ. Đã như vậy, Bắc Đế tông để vạn vô nhất thất, xuất động một trong đại thần cao thủ cấp đại thần trong tông - Viêm Thiên Vân, một trong các thúc bá của Viêm Đoạn Hồn. Bởi vì, trong đoàn người này không ngờ lại có Viêm Tịch Minh muốn tự tay phanh thây Diệp Vô Thần. Viêm Đoạn Hồn cuối cùng cũng không ngăn cản Viêm Tịch Minh, bởi vì nếu không thể để hắn tự tay phát tiết đại hận này, nỗi sỉ nhục đó sẽ là nút thắt cả đời của hắn. Cho nên, Viêm Thiên Vân đi theo để bảo hộ cho sự an toàn của hắn.

Mây đen dày đặc che phủ tim gan họ, một cấp thần ba cấp thiên, thiên quân vạn mã cũng dừng hồng giữ được họ lại, nhưng bầu không khí vô cùng áp lực đó khiến bọn họ không thể nào an tâm cho được.

407. Chương 406: Ba Chết Một Phế

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 406: Ba chết một phế

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Đi!”

Viêm Thiên Vân hét lớn một tiếng, mặc kệ hai người khác, tóm Viêm Tịch Minh bay sang một bên, lão vừa động, hai cao thủ khác của Bắc Đế tông cũng động theo, tản theo hai hướng khác nhau mà chạy. Đây rõ ràng không phải là tư thái giao chiến, mà là tận hết khả năng né tránh.

Khóe miệng phác lên một nụ cười lạnh, thân thể của Tà Đế bỗng nhiên biến mất trong không trung, sau đó không hề có dấu hiệu gì xuất hiện trước mặt một Bắc Đế cao thủ trong đó. Bắc Đế cao thủ đó đang dùng tốc độ cực nhanh bay lên trời, đối với sự xuất hiện bỗng nhiên của Tà Đế căn bản chưa kịp có phản ứng thì một bàn tay của Tà Đế đã đặt lên ngực hắn.

Rầm!

Một cỗ lãnh khí thấu đến tận xương tủy trong nháy mắt điên cuồng ủa vào trong cơ thể hắn, cao thủ Bắc Đế đó vừa mới theo bản năng muốn giơ tay công kích thì ý thức đã tiêu tán rất nhanh, cảnh sắc cuối cùng mà con mắt hắn nhìn thấy là một mảng băng lam mông lung.

Thân thể của hắn biến thành một khối băng khắc rất nặng, từ trên không trung ngã xuống rồi sau đó vỡ tan. Nhưng băng đó thật sự quá lạnh, dưới những mảnh vỡ không ngờ lại không có một vết máu nào.

Ngay sau đó, thân thể của Tà Đế chợt lóe lên trong không trung, xuất hiện trước mặt một Bắc Đế tông cao thủ khác đang hoảng sợ quay đầu lại, thứ chờ đợi hắn rồi đồng dạng cũng là một loại băng lãnh tới tận xương tủy trong nháy mắt ủa vào trong ý thức của hắn. Thân thể hắn cũng hóa thành một khối băng khắc, từ không trung ngã xuống, vỡ thành mấy đoạn.

Tà Đế thu tay lại, nhìn về phía Viêm Thiên Vân đang mang theo Viêm Tịch Minh chạy đi xa. Hai lần xuất thủ của hắn nhìn thì vô cùng đơn giản, nhưng hắn trong nháy mắt kết thành lãnh khí chi hàn, toàn bộ Thiên Thần đại lục không ai có thể vượt qua được hắn. So với sự băng lãnh tới cực trí đó, tốc độ ngưng kết còn đáng sợ hơn.

Tong nhận thức của người bình thường, cường độ băng lạnh như vậy ngay cả tuyết nữ mạnh nhất của băng tuyết chi lực muốn hoàn thành, cũng yếu cần tiêu hao cực lớn và thời gian ngưng tụ rất dài, mà ở trong tay hắn, lại được hoàn thành một cách rất nhẹ nhàng, hai cái đối mặt vô cùng đơn giản đã trực tiếp giết chết hai cao thủ cấp thiên.

Mà lão nhân mặc một thân hắc y cũng cười mặt nạ ra, để lộ khuôn mặt thương lão trầm ổn, không ngờ là Viêm Thiên Uy, lão đang trở mặt nhìn Diệp Vô Thần không cần tốn nhiều sức đã đánh gục hai cao thủ của Bắc Đế tông, trong con ngươi vốn bình tĩnh hiện ra vẻ rung động kịch liệt. Sau đó, trên tay hắn xuất hiện một cây cung đơn giản, nhanh chóng giơ lên, nhắm về phía Viêm Thiên Vân đang độn đi xa.

VUU vù vù.

Kinh phong vô cùng lăng phá gió bay đi, tiếng phá không này cực lớn, chơi tai tới trình độ không thể tưởng tượng được. Viêm Thiên Vân đang phi hành kinh hãi quay đầu lại, dẫn Viêm Tịch Minh nhanh chóng lách người tránh né, nhưng lập tức, mấy đạo tiếng gió càng bén nhọn hơn bay tới, trình hiện ra những phương vị bất đồng nhắm vào chỗ yếu hại của lão.

Tên khí

Tên vô hình, nhưng so với bất kỳ tên hữu hình nào cũng đều đáng sợ hơn nhiều, đây có thể nói là mũi tên mạnh nhất mà Viêm Thiên Vân trong đời từng nhìn thấy. Thân thể của lão trên không trúng liên tiếp nhoáng lên, không ngừng né tránh, lão có thực lực cấp thần trung giai không ngờ muốn né tránh cũng vô cùng cật lực. Mà Viêm Tịch Minh được lão bảo vệ ở phía sau trong lòng vô cùng rung động. Lúc trước, hắn dưới tình huống chưa chạm được vào đối phương đã thảm bại dưới tên khí thần kỳ này, đối với mũi tên này đã có ấn tượng quá sâu. Mà tên khí lúc này phải đối diện, so với mũi tên lúc trước hắn gặp trên Thiên Thần Ma Võ đại hội thì còn mạnh hơn đâu chỉ mấy chục lần.

Nếu luận về tu vi Viêm Hồn quyết, Viêm Cung Lạc cao hơn Viêm Tịch Minh. Nhưng bằng vào thần kỹ này, hắn hoàn toàn thắng được Viêm Tịch Minh, ngay cả chéo áo cũng không bị đối phương chạm vào.

Mà chênh lệch giữa Viêm Thiên Vân và Viêm Thiên Uy cũng không phải chỉ một chút. Sau mấy chục đạo tên khí liên miên không dứt, Viêm Thiên Vân đã vô cùng chật vật, hết lần này tới lần khác bị tên khí bay sượt qua người, mang theo những cơn đau nhói. Cuối cùng, dưới tình huống không thể né tránh, lão ngưng lực ngạnh kháng với tên khí.

Phốc phốc.

Lực hộ thân của Viêm Thiên Vân bị hai mũi tên khí đánh cho tan đi, thân thể của lão ở trên không trung lui mấy chục bước mới hoàn toàn hóa giải được lực trùng kích. Nội tâm Viêm Thiên Vân kinh hãi vô cùng, lúc này lão mới hiểu được, trong những đạo tên khí này rốt cuộc là ẩn chứa lực trùng kích khổng lồ cỡ nào.

Sau đó, lão còn chưa kịp thở dốc lại bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kêu kinh hãi của Viêm Tịch Minh, cảm giác nguy hiểm chưa từng có bỗng nhiên xộc lên trong lòng, lão đột nhiên xoay người lại, nhìn thấy một đạo kim mang đã bức tới trước mặt.

Trảm Tinh kiếm chém xuống, xuyên qua thân thể, một kích Thiên Địa Liệt từ đỉnh đầu Viêm Thiên Vân trực tiếp bổ xuống vai trái của lão, chia thân thể của hắn thành hai nửa. Sau đó, một tầng băng rất nặng kết lại ở bên cạnh lão, đóng băng thân thể của lão lại, chỗ máu còn chưa kịp phun ra đã đóng băng lại.

Thân thể của Viêm Thiên Vân từ không trung rơi xuống, đến lúc chết, lão vẫn không hiểu vì sao Tà Đế lại bỗng nhiên vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau lão, lực lượng trực tiếp cắt đôi thân thể lão rốt cuộc là gì.

Thân thể của Viêm Thiên Vân rơi xuống đất, mà Viêm Tịch Minh một mực được lão bảo vệ đã bị Tà Đế xách cổ trên không trung, đôi mắt lạnh như băng bắn ra ánh mắt sắc nhọn như dao, đâm thẳng vào hai mắt của Viêm Tịch Minh. Vải đen che mặt Viêm Tịch Minh đã bị lột xuống, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn bất phàm, chỉ là khuôn mặt này không còn chút máu nào, tái nhợt như một tờ giấy trắng. Trong ánh mắt không ngừng co giật, tràn ngập một sự kinh hãi và không thể tin mà trước giờ chưa từng có.

Bắc Đế tông Viêm Thiên Vân, một gia gia của hắn, có thực lực cấp thần không ngờ lại bị chết một cách rất dễ dàng ở trước mắt hắn. Thậm chí trước khi chết, lão còn không thể phát động được một lần công kích nào. Mà Tà Đế giết chết lão thì rất dễ dàng, chỉ một kiếm, một cái đối mặt.

Toàn thân hắn tên dưới không biết từ lúc nào đã bị bọc lên một tầng băng mỏng, nhưng chính cái tầng băng nhìn thì mỏng manh vô cùng này lại khiến toàn thân hắn trên dưới giống như bị sắp bị chế trụ cho không thể động đậy được. Viêm hồn chi lực của hắn đã thử phát động mấy lần nhưng nói sao vẫn không thể giãy ra khỏi được sự trói buộc của tầng băng đó.

Trước đây nếu thi triển Thiên Địa Liệt, lực lượng của hắn lập tức sẽ bị rút đi một nửa, mà lúc này, Diệp Vô Thần lại cơ hồ không hề cảm thấy mỗi một. Lực lượng thần bí của Vô thần quyết tầng thứ năm và thủy lực vô cùng vô tận khiến hắn và Diệp Vô Thần trước khi tới Thương Lan quốc giống như là hai người khác nhau. Diệp Vô Thần không thể không kinh thán sự cường đại của Hồn Độn Thánh Châu, chỉ một viên thủy linh châu đã khiến lực lượng của hắn tăng tới trình độ hiện tại, chẳng trách ma của ma chi đại lúc cũng tham luyện như vậy, không tiếc chịu đựng sự công kích của thần chi đại lực cũng phải tới tìm Hồn Độn Thánh Châu trên Thiên Thần đại lục.

Lực lượng đã đạt tới cấp thần không phải là đáng sợ nhất, thứ đáng sợ là thủy lực vô cùng vô tận, vĩnh viễn không khô kiệt. Vô luận là thủy ma pháp và thủy chi kĩ cường đại cỡ nào, chỉ cần ở trong phạm vi năng lực mà hắn thi triển đều có thể tùy ý thi triển ra giống như chơi đùa.

Lúc Viêm Thiên Vân hạ xuống, Viêm Thiên Uy cũng đã tung người tới bên cạnh Tà Đế, hắn than: “Chủ nhân, không hổ là là thánh chủ được Trảm Tinh kiếm và Tái Ách cung đồng thời nhận chủ, tiến cảnh của ngài cực nhanh, e là ngay cả ông trời cũng phải ghen tị. Trong mấy ngày ngắn ngủn, thực lực hiện tại của chủ nhân, tin rằng ở Thiên Thần đại lục không còn ai có thể chống lại ngài nữa rồi.”

Hắn cúi xuống nhìn về phía Viêm Thiên Vân đã hóa thành băng: “Không hổ là cấm đoạn chi khí mạnh nhất, cường giả như Viêm Thiên Vân cũng không chịu nổi một kích. Chỉ sợ cho dù là ta cũng không có biện pháp để cản cấm kỵ chi uy của một kiếm đó.”

Di động trong nháy mắt khiến cho người ta khó lòng phòng bị, ngay cả cường giả cấp thần cũng dễ dàng công kích miếu sát, như lời hắn nói, Thiên Thần đại lục, còn có ai có thể chống lại được Tà Đế nữa.

Lời nói của Viêm Thiên Uy lọt vào tai Viêm Tịch Minh không sót một chữ, khiến đồng tử của hắn không ngừng co rút lại. Mà bàn tay đang kẹp lấy cổ họng hắn lại như một gọng kìm, khiến hắn không thở nổi, cũng không nói ra được một chữ. Viêm Thiên Uy căn bản không thêm để ý lời nói của mình bị Viêm Tịch Minh nghe thấy, bởi vì từ lúc Viêm Tịch Minh đứng như Diệp Vô Thần đã sở liệu đến đây, vận mệnh của hắn đã được định trước rồi.

Diệp Vô Thần lắc lắc đầu, coi như không nghe thấy Viêm Thiên Uy nói gì, ánh mắt vẫn như cũ chăm chú nhìn vào mặt Viêm Tịch Minh, dần dần, trong con ngươi lạnh lùng đó bắt đầu hiện lên một tia dữ tợn khiến Viêm Tịch Minh kinh hồn táng đảm.

Tay đặt trên mặt, cởi cái mặt nạ màu bạc đó xuống, lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ. Viêm Tịch Minh trợn trừng mắt nhìn khuôn mặt đó, sau một khoảnh khắc mê man rất ngắn, toàn thân hắn chấn động mãnh liệt. Đó là người mà hắn chỉ nhìn thấy trên tranh, nhưng lại nhớ kỹ tướng mạo và tên của hắn ở trong lòng, cũng là người mà hắn hận nhất trong đời, hận đến nỗi chỉ muốn phanh thây người đó.

“Viêm Tịch Minh, phản ứng của ngươi đã nói cho ta biết ngươi biết ta là ai. Tốt lắm, vậy ngươi cũng nên biết vận mệnh kế tiếp của mình là gì. Đúng vậy, ba năm trước đây, hài tử ở trong bụng Chỉ Mộng chính là của ta. Mà bởi vì ngươi, Chỉ Mộng hiện tại đang phải ở trong cảnh nửa sống nửa chết, con gái của ta tuy đã được sinh ra, nhưng bởi vì ngươi, nó lại bị mất đi tiếng nói và bốn cảm giác. A, ngươi nói xem, ta rốt cuộc là nên báo đáp ngươi như thế nào đây.”

Bàn tay đó kẹp càng lúc càng chặt, giữa bàn tay bắt đầu truyền tới tiếng vang giống như xương gãy, con mắt của Viêm Tịch Minh lồi ra, miệng há to, giống như tùy thời sẽ tắt thở.

”Ngươi yên tâm, ta tạm thời sẽ chưa cho ngươi chết đâu, nếu ngươi chết một cách đơn giản như vậy thì làm sao xứng với sự khổ sở mà Chỉ Mộng và con gái ta phải chịu trong hai năm nay. Ta không những bắt ngươi chết chậm một chút, mà còn khiến thanh danh của ngươi trước khi chết được mọi người trong thiên hạ biết đến.

Khuôn mặt hoàn mỹ đó lộ ra nụ cười dữ tợn giống như ác ma, sự đáng sợ của nụ cười đó khiến Viêm Thiên Uy không nhìn được mà muốn quay mặt đi không dám nhìn. Bởi vì một chương vào ba năm trước đó của Viêm Tịch Minh, hắn trở thành người mà Diệp Vô Thần hận nhất, cũng là người sẽ ban cho hắn một cái chết ác độc nhất.

Vung tay, thân thể của Viêm Tịch Minh lập tức nện xuống mặt đất, co giật mấy cái rồi không có động tĩnh gì nữa. Bắc Đế tông nửa đêm tập kích Diệp gia, bốn người còn chưa xuất thủ được lần nào thì đã ba người chết, một người thì muốn chết cũng không được.

“Ha! Chúng ta tới rồi, để lại một tên cho chúng ta đi!”

Đây là tiếng hô hưng phấn của Sở Kinh Thiên, thanh âm vừa dứt, một bóng người cao lớn và một bóng người gầy yếu cũng đồng thời xuất hiện từ nóc nhà, sau đó cùng nhau nhảy xuống, Sở Kinh Thiên chân vừa chạm đất, Thượng Minh kiếm trong tay đã bỗng bành ở cách trước mặt hắn mấy mét, ánh ra lam quang chói mắt, dù đứng xa nhưng vẫn cảm nhận được khí sắc bén từ bên trên phát ra.

Nhưng xung quanh, trừ Diệp Vô Thần và Viêm Thiên Uy từ không trung chậm rãi hạ xuống ra thì không còn ai đang đứng cả, trên mặt đất là hai khối băng vỡ nát, một khối băng nguyên vẹn, và một người không nhúc nhích. Sở Kinh Thiên đang vô cùng hưng phấn há hốc miệng, lắp bắp nói: “Sao lại như thế này. Chẳng lẽ đã giải quyết xong rồi ư? Vậy cũng nhanh quá rồi.”

Theo Viêm Thiên Uy rời khỏi Diệp gia ló theo Lãnh Nhai chạy tới đây, chẳng qua chỉ mất có không tới hai phút. Chẳng lẽ lần này Bắc Đế tông phái tới mấy tên lính tôm tướng của không nên thân ư?

408. Chương 407: Vì Ta Là Tà Đế

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 407: Vì ta là Tà Đế

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

” Sở đại ca, phiền ngươi dẫn người đó tới mật thất.” Ánh mắt của Diệp Vô Thần chiếu lên mặt đất, chỉ về phía Viêm Tịch Minh.

“Ha Ha.” Sở Kinh Thiên không được đánh nhau, cảm thấy rất vô vị chỉ đành gãi gãi đầu, chạy chậm tới trước mặt Viêm Tịch Minh, nhưng lập tức, một tiếng kêu sợ hãi rất khoa trương từ trong miệng Sở Kinh Thiên phát ra, hắn vừa vung vẩy cánh tay vừa chạm vào thân thể của Viêm Tịch Minh vừa liều mạng thối tay, phía trên tay phải của hắn đã bị đóng thành một lớp băng mỏng.

Diệp Vô Thần cách không điểm một cái, giải trừ băng phong trên người Viêm Tịch Minh, lúc này mới quay người bước về phía Diệp gia.

Cái gì nên đến đã đến rồi, cái gì nên giải quyết cũng đã giải quyết rồi. Sau tối nay, Thiên Long quốc bên ngoài thì bình tĩnh nhưng bên trong sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tuyệt Thiên đã chết, nguy cơ lớn nhất mà Diệp Vô Thần lo lắng lâm thời đã được giải trừ, hắn đã có thể mặc sức phóng tay làm những chuyện mà mình muốn làm.

Cơn lạnh trên tay bỗng nhiên biến mất, Sở Kinh Thiên trợn trừng đôi mắt trâu, nhìn nhìn bàn tay của mình, lại thử chạm vào thân thể của Viêm Tịch Minh, vẻ mặt như thấy ma, sau đó mới vừa than thở vừa kéo thân thể của Viêm Tịch Minh đi theo phía sau Viêm Thiên Uy, Lãnh Nhai thì mặt không chút đổi sắc đi song song với hắn.

Tách

Một giọt máu tươi từ khóe miệng Viêm Tịch Minh tràn ra, rơi xuống đất, phát ra thanh âm nhỏ không thể nghe thấy. Mà Lãnh Nhai bỗng nhiên lại dừng bước, đứng lặng ra đó.

“Mặt băng, người sao thế?” Sở Kinh Thiên quay đầu lại, vẻ mặt mê hoặc hỏi.

Lãnh Nhai lắc lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước, song quyền thì lặng lẽ nắm chặt lại. Từ ngày ấy bằng vào lực lượng khổng lồ không biết từ đâu đến ly khai Bắc Đế tông, mỗi lần hắn nhìn thấy máu, cảm xúc liền trở nên bức bối, tim cũng đập điên cuồng. Mà quá trình ngày ấy hắn thoát ly Bắc Đế tông, hắn không nói với bất kỳ ai, bao gồm cả Diệp Vô Thần. Bởi vì chỉ cần một khi hắn nhớ tới, đầu sẽ đau giống như sắp nổ tung vậy.

Trong thế giới lạnh lẽo và không có bất kỳ cảm tình nào, hắn không biết trên người mình rốt cuộc đang cất giấu bí mật như thế nào.

Tin tức Lâm gia phản loạn, hoàng đế Thiên Long quốc bị Lâm Cuồng liều mình dẫu chết truyền khắp thiên hạ với tốc độ cực nhanh, ở trong Thiên Long quốc dẫn tới sự khủng hoảng cực lớn. Đối với nhân dân của Thiên Long quốc mà nói, tất cả những việc khác đều là thứ yếu, nhưng hoàng đế băng hà có nghĩa là triều đình tất sẽ trong một đoạn thời gian rất dài bị khốn trong trạng thái bất ổn định, thậm chí là hỗn loạn, đây không nghi ngờ gì nữa là một thời cơ tốt nhất để Đại Phong quốc luôn rình rập ở bên cạnh xâm nhập.

Hoàng cung Thiên long tràn ngập trong tiếng khóc than, ai ai cũng mặc áo đen để tang, thật cũng được mà giả cũng được, ai nấy đều khóc trời than đất. Đặc biệt là những người bình thường ở trên triều đường không dám nói câu nào thì khóc càng thảm hơn, còn hơn cả cha mẹ thân sinh của mình chết. Trong ngày này, Thiên Long quốc cử hành quốc tang, lại trong bi thống chửi rủa Lâm gia, Lý lão và Lưu lão đã bị Lâm gia mua chuộc.

Lâm gia phản loạn quá mức đột nhiên, nằm trong ký liệu và ngoài ý liệu của rất nhiều người. Thứ trong ý liệu là, cái chết của Lâm Khiếu và Lâm Chiến cuối cùng vẫn sẽ khiến Lâm gia nổi lên phản tâm. Ngoài ý liệu là thế lực của Lâm gia tuy lớn, nhưng lần tạo phản rõ ràng không được ủ mưu quá lâu và không khác gì

táng tổng cả Lâm gia lại thành công giết chết Long Dân, càng quý dị hơn là, hai người trong tam đại cung phụng một mực trung tâm cảnh cảnh ở bên cạnh hoàng thượng không ngờ lại bị Lâm gia mua chuộc. Rất nhiều người không muốn tin, nhưng không tin không được, bởi vì nếu không có hai siêu cấp cao thủ Lý Lưu giúp đỡ, Lâm Cuồng sao có thể tới gần hoàng đế, và có thể dưới sự bảo vệ của Hắc Hùng đâm chết hẳn.

Mà người biết tất cả nguyên do trong đây rất ít, điều mà họ biết cũng sẽ vĩnh viễn là một bí mật không thể cho người khác biết.

Sự phản loạn của Lâm gia tới cực kỳ đột nhiên, tường cung đột nhiên đổ sập cũng nằm ngoài ý liệu của tất cả mọi người, nếu không phải có sự phản ứng thần tốc và cứu viện kịp thời của Diệp gia, phản quân Lâm gia cho dù không thành công nhưng có thể lưu lại đại hại. Ngày đại tang hoàng đế, tuy không có ai ca công tụng đức của Diệp gia, nhưng thanh danh của Diệp gia vô hình trung đã lại được đề thăng. Đồng thời đã không còn Lâm gia, vậy thì không còn cớ thế lực nào có thể sánh ngang với Diệp gia nữa rồi.

Sau khi hoàng đế băng hà, vấn đề đầu tiên phải đối mặt đó là ai sẽ là hoàng đế tiếp theo. Long Dân băng hà lúc còn trung niên, căn bản không lưu lại di chiếu gì. Cho nên ngôi vị hoàng đế không hề nghi ngờ gì nữa sẽ rơi lên người Thái tử Long Chính Dương.

Mà lúc này, trong ngày tang của Long Dân, Thái tử Thiên Long quốc lại không ở trước long vị, mà là ở một nơi không có người ngoài, đối ẩm với một người.

Một dòng chất lỏng chua cay thuận theo yết hầu chảy xuống, Long Chính Dương thở hắt ra một hơi, trên mặt là vẻ đau khổ không thể tiêu tan, hẩn buồn bã nói: “Diệp huynh đệ, cũng chỉ có ngươi ở trước mặt, ta mới có thể nói ra những lời trong lòng mà không phải cố kỵ gì. Cảm tình của ta và phụ hoàng nhạt nhẽo đến mức không bằng một bằng hữu bình thủy tương phùng, phụ hoàng chết, ta rõ ràng nên cảm thấy thoải mái hơn mới đúng, vì sao ta hiện tại ngược lại cảm thấy như bị thứ gì đó đè cho không thở nổi.”

Diệp Vô Thần mỉm cười, rót đầy chén rượu ở trước mặt Long Chính Dương, nói: “Ta biết vì sao. Bởi vì, phụ hoàng của ngươi đã chết, ngươi sẽ là hoàng đế tiếp theo. Mà ngươi thì căn bản là không muốn làm hoàng đế. Làm thái tử thôi đã khiến những ngày tháng sống trong hoàng cung của ngươi một ngày dài như một năm rồi, nếu làm hoàng đế, Long đại ca, nói không chừng ngươi sẽ sống không bằng chết. Nhưng ngươi thân là Thái tử, trong chuyện này căn bản thân bất do kỷ. Phụ hoàng của ngươi chỉ có ba đứa con trai, trước mắt chỉ còn lại có ngươi và nhị hoàng đệ của ngươi, nhị hoàng đệ của ngươi thích ngâm thơ làm phú, chưa bao giờ hỏi tới chính sự, ngươi đã là nhân tuyển duy nhất, cho dù không muốn làm hoàng đế thì cũng không thể không làm.”

Mắt Long Chính Dương sáng lên, rồi lại từ từ trở nên ảm đạm, cười khổ nói: “Diệp huynh đệ, trên thế giới này người hiểu ta nhất vĩnh viễn chỉ có mình ngươi.”

“Bởi vì Long đại ca cho tới bây giờ chỉ nói những lời tâm sự với một mình ta.” Diệp Vô Thần cười cười.

“Vậy ngươi, xem, ta nên làm như thế nào. Chẳng lẽ, ta cũng chỉ có thể đi làm tên hoàng đế vĩnh viễn không có tự do? Quyền lực không phải là thứ mà ta muốn, ta không phải là phụ hoàng của ta, năm đó phụ hoàng của ta vì hoàng vị, không tiếc xuống tay với thân sinh huynh đệ của ông ta. Ta không làm được, ta cũng không hiểu.” Long Chính Dương vẻ mặt thống khổ nói.

“Chỉ hướng và mong muốn của mỗi người luôn khác nhau, người không phải là cá thì sao có thể hiểu được cái vui của cá, ước nguyện của cá.” Diệp Vô Thần cười nhạt. Không biết có bao nhiêu người khát vọng quyền lực càng ngày càng cao. Ham muốn quyền lực là không có điểm dừng, ai cũng muốn chở thành người có nắm giữ tất cả, là chí cao vô thượng, vì quyền lực mà không tiếc mạo hiểm cả tính mạng. Mà người từ nhỏ đã sinh ra và lớn lên trong nhà đế vương thì lại càng như vậy. Nhưng Long Chính Dương lại khác, có điều như vậy cũng tốt, ít nhất thì đây cũng không phải là điều mà Diệp Vô Thần muốn nhìn thấy.

“...”

” Nếu Long đại ca thật sự không muốn làm hoàng đế, mà là khát vọng tự do tự tại, đi theo đuổi thứ mà mình cần, thật ra cũng dễ thôi.” Diệp Vô Thần uống một ngụm rượu, thản nhiên nói.

Mắt Long Chính Dương đột nhiên sáng lên, có chút cấp thiết hỏi: “Diệp huynh đệ, ta biết ngươi nhất định sẽ có biện pháp mà. Mau nói cho ta nghe đi.”

“Để Hoàng Nhi làm hoàng đế, từ nay về sau người ở lại Thiên Long thành cũng được, đi chu du thiên hạ cũng được, cái mà người có là sự tự do tuyệt đối.” Diệp Vô Thần bình thản nói xong, vẻ mặt cười cười nhìn hắn.

“Hoàng Nhi ư?” Long Chính Dương cả kinh.

“Đúng vậy. Chỉ cần người tuyên bố từ bỏ ngôi vị hoàng đế, sau đó ủng hộ hoàng muội Long Hoàng Nhi của người trở thành hoàng đế Thiên Long quốc kế tiếp là được.”

“Vớ vẩn!” Long Chính Dương nhướn mày: “Sao có thể để một nữ nhân làm hoàng đế được?”

“Ồ? Vì sao không thể.” Diệp Vô Thần nhướn mày.

“Từ cổ chí kim, chưa bao giờ có nữ tử làm hoàng đế. Sao có thể để một nữ nhi gia chấp chương chính quyền được.” Long Chính Dương nghiêm mặt nói.

“Ha ha ha ha.” Diệp Vô Thần cười to, tư thái cười điên cuồng đó giống như nghe thấy chuyện nực cười nhất trên đời vậy, hắn lắc đầu, mặt mày thương xót nhìn Long Chính Dương: “Long đại ca, không cần người thừa nhận hay phủ nhận, nhưng, trong xương cốt của người là một người yếu đuối.”

Long Chính Dương: “...”

“Người từ rất lâu rồi đã thích công chúa Thủy Mộng Thiên của Nam Hoàng tông, nhưng bởi vì nàng ta được chú định là nữ nhân của phụ hoàng người, cho nên người chỉ có thể đau khổ chôn sâu cuộc tình này trong lòng, và trốn tránh hết lần này tới lần khác. Bởi vì người yếu đuối, cho nên người không dám đi đấu tranh, cũng chưa từng có ý đấu tranh. Đồng dạng, người không muốn làm hoàng đế, nhưng người vẫn không dám đấu tranh, mà lại ở đây uống rượu giải sầu, thử xem có thể từ chỗ ta tìm được phương pháp hay không.”

Long Chính Dương như bị điện giật, ngây ngốc không nói ra được câu nào.

“trên lịch sử của Thiên Long quốc quả thực không có nữ nhân từng làm hoàng đế, nhưng điều này tuyệt không có nghĩa là nữ nhân không thể làm hoàng đế. Bởi vì người yếu đuối, cho nên người ngay cả thử một chút cũng không dám, cũng giống như người chưa bao giờ dám thử đi cướp Thủy Mộng Thiên từ chỗ của phụ hoàng người.” Diệp Vô Thần nheo mắt lại, thở dài: “Long đại ca, người ở các phương diện đều nổi bật, là một thiên chi kiêu tử chân chính, nhưng tính cách của người lại thật sự là khiến Vô Thần... Thương hại.”

Long Chính Dương cầm chén rượu trước mặt lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt mệnh chén rượu lên mặt bàn. Người nghiêng về phía trước, thở hổn hển. Lời nói của Diệp Vô Thần giống như một con dao nhọn đâm sâu vào trong lòng hắn, chỗ mà ngay cả bản thân mình cũng không dám chạm vào.

“Thanh Châu thành là thành trì xinh đẹp nhất của của Thiên Long quốc, thậm chí là của Thiên Thần đại lục, phong cảnh nơi đó như tranh, địa linh nhân kiệt, là một nơi mà ai cũng muốn tới, giống như tiên cảnh nhân gian. Ta đã sai người xây cho người một tòa nhà hồ tiểu trú ở đó, đợi Hoàng Nhi thượng vị, người có thể định cư lâu dài ở đó. Ở đó, không những sẽ không có người nào khác tới làm phiền người, trôi buốc người, còn có người sẽ bảo hộ cho sự chu toàn của người cả đời. Long đại ca, thấy thấy thế nào.”

Ánh mắt của Long Chính Dương đại đi, sau khi trầm mặc một lát, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nhìn thẳng và Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần mặt tươi cười nhìn lại hắn, không hề có ý chột dạ. Một lúc lâu sau, Long Chính Dương lại ngồi xuống, nói: “Người.... xem ra, người đã an bài từ trước rồi.”

“Đúng vậy, bởi vì ta rất hiểu người. Cho nên, ta biết người muốn gì. Mà thứ ta muốn, Long đại ca, nói vậy người chắc cũng đã biết.”

“Cái người muốn là quyền lực cao nhất.” Long Chính Dương ánh mắt thất thần, thấp giọng hồi đáp.

“Không, người lầm rồi.”

Diệp Vô Thần lại lắc đầu, chậm rãi nói: “Thứ mà ta mong muốn, so với thứ mà người muốn còn đơn giản hơn. Ta chỉ muốn người nhà và gia tộc của ta có thể sống yên ổn mà thôi.”

Khóe miệng Long Chính Dương khẽ giật giật, cuối cùng cười khổ: “Hoàng Nhi đối với người si tâm vô cùng, nó nếu thượng vị, quyền thế của Diệp gia người ở Thiên Long quốc là không ai có thể lay động. Mà với cảm tình của Hoàng Nhi đối với người, Diệp Vô Thần người có thể xưng là tồn tại tôn quý như hoàng đế. Mấy

năm sau, nếu Hoàng Nhi sinh con, sẽ là Thái tử, mà nó sẽ không mang họ Long mà là họ Diệp. A, kể từ đó, Diệp gia người chẳng những bảo toàn được cái danh trung nghĩa, lại còn đoạt được quyền lực vô thượng. Diệp huynh, ta nên khen người hay là nên sợ người đây.”

Diệp Vô Thần cười lớn một tiếng, nói: “Long đại ca, nếu đã biết thứ mà ta muốn, vậy thì sao phải sợ ta. Nếu người không yên tâm, ta sẽ hứa với người cả đời sẽ không làm gì có lỗi với Hoàng Nhi, lại càng không có dã tâm gì với quyền lực của Long gia người.”

“Vậy người dựa vào cái gì mà tự tin có thể đưa Hoàng Nhi lên thượng hoàng. Ta nên tin người như thế nào đây?”

“Dựa vào ta là Tà Đế!”

409. Chương 408: Cường Bức Dụ Dỗ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 408: Cường bức dụ dỗ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Năm chữ như năm tiếng sấm truyền vào tai Long Chính Dương, thân thể hắn đột nhiên run bắn lên như bị điện giật, mắt nhìn về phía Diệp Vô Thần với vẻ hoảng sợ. Diệp Vô Thần vẫn cười thản nhiên như cũ, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào hắn.

Diệp Vô Thần chậm rãi đứng lên trong sự khiếp sợ của Long Chính Dương, chấp hai tay sau lưng, thông thả bước vào giữa đại sảnh: “Bởi vì ta là Tà Đế, cho nên ta có thể làm được rất nhiều chuyện mà người không tưởng tượng được, cũng sẽ hoàn thành tất cả lời hứa với người, sẽ bảo vệ tốt cho Hoàng Nhi, giúp Hoàng Nhi duy trì Thiên Long đại quyền, thậm chí, tranh giành thiên hạ.”

Trên trán Long Chính Dương không biết từ lúc nào đã xuất hiện những giọt mồ hôi, rồi lại lặng lẽ tụ thành một cỗ rồi chảy xuống. Những giọt mồ hôi đó là mồ hôi lạnh. Từ nội tâm của mình đột nhiên biến thành run rẩy, hắn phát hiện mình không ngờ lại không có một chút kháng cự nào tin vào câu nói không thể tưởng tượng được này. Diệp Vô Thần đã không còn dữ tợn như trong lời đồn, mà trạng thái của hắn lúc này lại có vẻ suy yếu.

Sau một lúc trầm mặc, Long Chính Dương mở miệng nói: “Chỉ cần người có thể giúp ta có được Thủy Mộng Thiên, ta sẽ cho người tất cả những gì mà người mong muốn.”

Nghe thấy câu này, Diệp Vô Thần đang quay lưng về phía Long Chính Dương lộ ra vẻ thất vọng, hắn xoay người lại, bình thản nói: “Long đại ca, câu này người nói sai rồi. Thứ mà bản thân mình muốn, người cũng được, tài phú cũng được, quyền lực cũng được, đều nên dùng lực lượng và nỗ lực của mình mà giành lấy, người lại bảo ta giúp người có được Thủy Mộng Thiên, ta không làm được. Thứ hai, không phải là người sẽ cho ta điều ta muốn, ta hôm nay nói với người nhiều như vậy, là bởi vì người từng có đại ân với ta và Tuyết Nhi, là ta, đang cho người những gì mà người mong muốn, chứ không phải là người cho ta. Bởi vì hôm nay bất kể là người có đáp ứng hay không, đều không thể nào thay đổi được cục diện mà ta đã định.”

Nhìn ánh mắt phức tạp của Long Chính Dương, Diệp Vô Thần từ từ nói: “Ta không ngại nói cho người biết. Thủy Mộng Thiên là nữ nhân của ta! Khi phụ hoàng của người còn chưa băng hà đã là vậy rồi.”

Long Chính Dương: “...”

“Bởi vì ngươi không dám, ta dám, cho nên, ta thành công. Hay là, ngươi thử cướp Thủy Mộng Thiên từ trong tay của ta đi?” Diệp Vô Thần nói.

Đầu óc trở nên ngây ngốc, giống như tất cả hơi rượu thoáng chốc dồn hết lên vậy. Đó là một loại cảm giác bất lực và bị ai không thể nào tả xiết.

“Long đại ca, ta nói như vậy, ngươi sẽ hận ta chứ?” Diệp Vô Thần ngồi xuống trước mặt hắn, thở dài nói.

Long Chính Dương ngẩng đầu nhìn hắn một lúc, nói một cách đầy mắt mát: “Hận ư? Vì sao phải hận? Ta tuy là Thái tử một nước, nhưng với khả năng của Tà tông ngươi, muốn tiêu diệt một Thiên Long quốc thì có thể nói là dễ như trở bàn tay, tên thái tử như ta ở trong mắt của Tà Đế ngươi thì có khác gì người thường đâu? Ngươi muốn hoàn thành mục đích gì, cần bản không cần phải nói nhiều với ta như vậy. Mà ngươi chẳng những thành thật nói ra, ngay cả thân phận cũng mình cũng nói rõ, bởi vì ngươi vẫn thật sự coi ta là bằng hữu. Mấy tiếng Long đại ca này của ngươi, gọi không giả dối chút nào. Ta vì sao phải hận, và có tư cách gì mà hận.”

Diệp Vô Thần lắc đầu cười cười: “Long đại ca, ngươi khen nhầm rồi, năm đó nếu không phải ngươi và Long lão gia tử, Diệp Vô Thần ta và Tuyết Nhi có lẽ đã không còn ở trên đời này. Ôn cứu mạng, thật khó mà báo đáp, làm sao có thể vong ân phụ nghĩa được.”

Trên mặt Long Chính Dương miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, nói: “Gia gia của ta ánh mắt như thần, theo như lời của ông ta năm đó, một chút cũng không khoa trương. Ngươi có thể nói như vậy, ta đối với Hoàng Nhi thật sự không còn gì phải lo lắng nữa. Hoàng Nhi nó từ nhỏ đã cô đơn, tuy rằng ngang bướng, nhưng thật sự ở trong lòng rất đau khổ, nó có thể gặp được ngươi, là phúc phận đời này của nó, Ta có thể không cần phải vướng mắc gì nữa rồi. Thanh Châu thành, nơi đó ta đã từng tới, quả thật là một địa phương giống như tiên cảnh, nơi đó, nhất định sẽ rất thích hợp với ta.”

“Long đại ca, muốn đi đâu tự cứ theo lựa chọn trong lòng, đừng cưỡng bách mình. Nếu ngươi thật sự muốn đi tới đó, ngươi hay coi nơi đó là một khởi điểm mới trong nhân sinh của ngươi. Quên đi mình từng là thái tử, quên đi Thủy Mộng Thiên mà ngươi hằng lưu luyến, coi mình là một người khác. Có như vậy, tất cả áp lực của ngươi trong những năm nay đều sẽ từ từ tan đi. Ở Thanh Châu thành, nơi đó không có người tập võ, văn nhân mặc khách thì rất nhiều, tài tử giai nhân vô số, với khí chất và sự tài hoa của Long đại ca, tới đó tất sẽ vẫn như rồng trong loài người. Đến lúc đó tất sẽ có vô số nữ tử hâm mộ, bên trong ắt sẽ có người hợp với Long đại ca, Vô Thần tin rằng chỉ trong thoai gian ngắn, Long đại ca sẽ từ từ quên đi Thủy Mộng Thiên. Cho dù không quên được, có một kỷ niệm mỹ hảo trong ký ức, có lúc so với ép mình quên đi thì còn hay hơn nhiều.”

Lông mi của Long Chính Dương chậm rãi giãn ra, khóe miệng lộ ra một nụ cười thanh thản: “Diệp huynh đệ, với tầm mắt và lựa chọn của ngươi thì sao mà sai được. Nghe ngươi nói như vậy, ta không ngờ bắt đầu nóng lòng muốn tới đó. Ngươi nói không sai, nhân sinh đã được định trước là không thể hoàn mỹ. Quyền lực không phải là thứ ta muốn, cung đình vinh viễn không phải là nơi hợp với ta. Thanh Châu thành, có lẽ sau khi ta tới đó rồi sẽ không muốn quay lại nữa.”

Hai người chạm cốc, nhìn nhau cười.

Sau khi Long Chính Dương rời khỏi, Diệp Vô Thần một mực nhìn bóng dáng của hắn biến mất trong tầm mắt của mình rồi mới quay đi. Hắn tuy rằng khuyên bảo Long Chính Dương quên Thủy Mộng Thiên, nhưng đối với chính hắn mà nói, thì vĩnh viễn sẽ không cho phép mình từ bỏ thứ mà mình muốn. Hắn cũng không lo lắng Long Chính Dương sẽ tiết lộ thân phận Tà Đế của hắn. Long Chính Dương dù không nói rõ, nhưng hắn biết Long Chính Dương đã đáp ứng hắn, cố gắng đưa Long Hoàng Nhi lên ngôi vị hoàng đế.

Diệp Vô Thần giơ tay lên, thân thể vừa chuyển, ngân y và mặt nạ đã phủ lên người. Hắn giơ tay phải ra, hô kê trong lòng, gọi ra một thiếu nữ toát thân ánh lên bạch quang.

Có điều, không biết có phải là ảo giác hay không, Hương Hương xuất hiện trong lòng bàn tay hắn còn lớn hơn trước một chút. Dưới bề ngoài tựa như không khác gì trước kia, năng lực của nàng ta cũng theo sự bạo trưởng của năng lực của Vô Thần mà đề thăng với phúc độ tương tự. Không gian chi lực của nàng ta tăng trưởng tới trình độ nào thì Diệp Vô Thần cũng đã nắm rõ trong lòng.

“Đi thôi, chúng ta gặp một lão bằng hữu.” Diệp Vô Thần lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Đại Phong quốc, ngự thư phòng hoàng cung trong Thiên Phong thành.

Khóe mắt bỗng nhiên lóe ra bạch quang, khiến cho Phong Liệt đang nhíu mày cúi xuống bàn hoảng sợ thất sắc, cơ hồ bật dậy khỏi chỗ giống như bị điện giật. Hắn đối với bạch quang này quá mức miễn cảm, bởi vì điều này biểu thị một người đã đến, mà người này là người duy nhất có thể khiến hắn xuất hiện phản ứng như vậy.

Một tháng không gặp, Tà Đế giống như ác ma lại xuất hiện trước mặt hắn. Phong Liệt tuy cố gắng bảo trì trấn định, nhưng tim vẫn đập mạnh tới mức có thể nghe thấy rõ ràng. Đây là người khiến hắn sợ hãi, khiến hắn liên tục gặp ác mộng, khiến hắn không thể kháng cự, thậm chí là quỳ xuống cầu xin.

“Tà.... Tà Đế, ngươi lại tới làm gì...” Thanh âm của Phong Liệt phát ra lộ ra vẻ run rẩy kịch liệt không thể giấu được.

Hai đạo ánh mắt từ quét qua thân thể Phong Liệt từ trên xuống dưới, khiến vị Đại Phong hoàng đế lôi lệ phong hành này suýt nữa không khống chế được sự khiếp đảm mà ngã xuống, Tà Đế cười lạnh một tiếng nói: “Phong Liệt, ngươi đừng lo, lần này bản đế là tới để nói cho ngươi một tin tức tốt, thuận tiện cho ngươi một chuyện mà người nằm mơ cũng muốn làm. Những lời mà bản đế lúc trước nói với ngươi, chắc ngươi vẫn chưa quên chứ.”

“Là gì?” Tuy rằng như vậy nói như vậy, nhưng Phong Liệt vẫn không hề thôi căng thẳng. Nỗi ám ảnh mà Tà Đế mang tới cho hắn cả đời này cũng không tan đi được.

“Thiên Long quốc hoàng đế Long Dận đã chết rồi.” Tà Đế lạnh lùng nói.

Đồng tử của Phong Liệt hơi co lại: “Long Dận đã chết ư?”

Thiên Long thành và Thiên Phong thành cách nhau quá xa, tin tức Long Dận tới hôm qua bị Lâm Cuồng đâm chết vẫn chưa kịp lan tới Đại Phong quốc. Đột nhiên nghe thấy tin tức này, Phong Liệt khó nén của khiếp sợ.

“Hắn là chết như thế nào, tin rằng ngươi rất nhanh sẽ biết, có điều chuyện này không quan trọng.” Tà Đế hít một hơi, trầm thấp nói: “Long Dận đã chết, Thiên Long quốc tạm thời vô thủ, vì tranh đoạt và quyết định ngôi vị hoàng đế, nói không chừng còn sẽ loạn thêm một đoạn thời gian. Đây thật sự là một cơ hội hiếm có. Điều mà bản đế muốn ngươi làm là dùng tốc độ nhanh nhất phát binh đông hạ, tới thẳng Thiên Long quốc, đưa Thiên Long quốc vào trong bản đồ của Đại Phong quốc, với binh lực của Đại Phong quốc, muốn làm được điều này chắc là không mất quá nhiều thời gian, ngươi có bằng lòng không?”

Đúng như Tà Đế nói, đây đúng là một chuyện mà Phong Liệt nằm mơ cũng muốn làm. Mà nếu Long Dận thật sự băng hà, đích xác là cơ hội trời ban. Hắn áp chế sự sôi sục trong lòng, cẩn thận hỏi: “Ngươi... vì sao lại bảo trẫm tấn công Thiên Long quốc?”

“Mục đích của bản đế rất đơn giản rất.” Tà Đế cười lạnh: “Ngươi, Phong Liệt là một con rối không tài, bản đế sẽ chờ ngươi, còn có thể giúp ngươi từng chút từng chút hùng binh thiên hạ, hoành tảo Thiên Long, Quý Thủy, Thương Lan ba nước, cho ngươi trở thành đế vương duy nhất trên Thiên Thần đại lục. Mà ngươi, cũng sẽ vĩnh viễn là con rối của bản đế. Ngươi, đã hiểu ý của bản đế rồi chứ? Ha ha ha ha...”

Trong tiếng cười lớn, một đạo bạch quang từ trên người Tà Đế lóe lên, mang hắn biến mất trước mắt Phong Liệt.

Phong Liệt cả người bị mồ hôi lạnh làm cho ướt nhẹp vô lực ngồi bệt xuống ghế, tay run run lau mồ hôi lạnh trên trán. Ý tứ của Tà Đế rất rõ ràng, hắn muốn mượn tay mình, mượn tay binh lực của Đại Phong quốc để thống trị thiên hạ, mà bản thân Tà Đế chỉ cần ngôi yên hưởng thành quả, không phí một binh một tốt.

Nhưng Phong Liệt có thể cự tuyệt không? Hắn không thể, thậm chí, cho dù hắn có thể, hắn cũng sẽ không làm.

Bởi vì trở thành đế vương duy nhất là ước nguyện của cả đời hắn. Cho dù hắn thật sự vĩnh viễn chỉ là một con rối của Tà Đế, hắn cũng không cam tâm từ bỏ sự truy cầu này của mình. Hơn nữa, Tà Đế còn nói rõ

là sẽ giúp hần, với thực lực của Tà tông, nếu thật sự giúp hần, không nghi ngờ gì nữa sẽ là một trợ lực cực lớn.

Tà Đế hiểu rất rõ tâm tư của Phong Liệt, tuy là bức bách, nhưng lại sẽ khiến hần bắt tay vào làm một cách không kháng cự. Một hồi phong vân sắp bắt đầu rồi.

Trên quảng trường phía trước Thiên long đại điện, thần tử thái giám cung nữ chính tề quỳ dưới đất, ai nấy đều mặc áo đay đeo khăn tang, trong đó đám người không ngờ có cả Diệp Nộ Diệp Uy cùng với Hoa Chân Thiên, ở trước nhất là hoàng tử công chúa. bên tai là các loại tiếng khóc than khiến màng nhĩ của người ta rất khó chịu. Diệp Vô Thần bỗng bồng bềnh trên trời cao, ánh mắt dừng lại hồi lâu trên người Long Hoàng Nhi đang khóc lóc thê lương, một lúc sau mới xoay người sang chỗ khác, lặng lẽ nói: “Tạm hoãn một đoạn thời gian đi, ít nhất cũng nên chờ cảm xúc của nàng ta ổn định lại đã.”

Sau đó, ánh mắt của hần trở nên lạnh lùng, nghiêng răng nói: “Vậy trước tiên đi xử lý người đáng chết đã!”

410. Chương 409: Người Đáng Chết

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 409: Người đáng chết

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Bắc Đế tông .

Nơi căn nguyên của Nam Hoàng tông diệt vong khiến Viêm Đoạn Hồn tâm thần không yên, mà với khả năng của bọn họ, đến nay vẫn không tìm được nguyên nhân. Lúc này, hần đứng phía trước cửa sổ, nhúu mày khổ sở suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa sổ là một trận hỗn loạn.

Cửa bị đẩy ra, một người cuống quýt chạy vào, Viêm Đoạn Hồn nhúu mày xoay người lại, quát: “Chuyện gì thế?”

“Tông chủ, Vân trưởng lão chết rồi. Thi thể của ông ta ở bên ngoài...”

“Gì cơ!” Viêm Đoạn Hồn chấn động, trực tiếp từ cửa sổ tung người ra, lao thẳng tới phía thanh âm hỗn loạn truyền đến.

Trên một khoảng trống, một đén thân thể lạnh như băng già nua nằm vắn vẹo ở đó, vẻ mặt của lão là một loại hoảng sợ khác thường, giống như trước khi chết nhìn thấy gì chuyện bất khả tư nghị gì đó, thi thể thì lạnh tới đáng sợ, đứng từ xa cũng có thể cảm nhận được khí lạnh. Cổ thi thể này không ngờ chính là của Viêm Thiên Vân.

“Tông chủ, thi thể của Vân trưởng lão là từ trên trời rơi xuống.” Một người dùng một loại giọng điệu cực kỳ quái dị mà nói, giống như ngay cả chính hần cũng không tin những gì mà mình đã thấy. Mấy người bên cạnh hần cũng đồng thời gật đầu phụ họa. Thân thể của Viêm Thiên Vân đích xác là bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, nện xuống mặt đất.

Viêm Đoạn Hồn ngẩng đầu nhìn thiên không trống rỗng, lông mày càng nhúu chặt lại. Từ trên trời rơi xuống... Hần không khỏi nghĩ tới Tà Đế lúc trước bỗng nhiên xuất hiện tại Bắc Đế tông của hần rồi lại bỗng nhiên biến mất. Nhưng, điều khiến cho hần bất an nhất là Viêm Thiên Vân là bảo hộ Viêm Tịch Minh đi ám sát Diệp Vô Thần và thiên phạt chi nữ, mà với thực lực của Viêm Thiên Vân, không ngờ lại có kết cục như vậy, còn Viêm Tịch Minh đâu?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nếu thật sự là Tà Đế thì bọn họ vì sao lại gặp phải Tà Đế. Nếu không phải là... Chẳng lẽ tin tức thiên phạt chi nữ hôn mê căn bản chính là giả, thậm chí, đây là một cái bẫy?

Viêm Đoạn Hồn xoay người lại, ánh mắt như lợi kiếm nhìn quét bốn phía, trong đó xen lẫn sự phần nộ không thể khống chế và vẻ kinh hãi.

“Tông chủ, tông chủ! Không xong rồi!”

Một nam tử trung niên bước nhanh tới, vận mình mấy cái đã tới trước mặt Viêm Đoạn Hồn, Viêm Đoạn Hồn chưa kịp hỏi thì hắn đã thở hổn hển nói: “Thiếu chủ... Thiếu chủ hắn...”

Tư thái này của hắn rõ ràng là vừa trải qua một cuộc bôn ba rất nhanh, ánh mắt Viêm Đoạn Hồn nghiêm lại, bước lên quát: “Minh nhi nó làm sao!”

“Thiếu chủ hắn... Bị ta người treo ở trên cửa thành Thiên Thủy. Hơn nữa...” Người nọ cắn chặt răng, nửa câu sau không dám nói ra, mà vội vàng đổi giọng, nói: “Là người của Tà tông, hơn nữa toàn bộ là cao thủ, người của chúng ta ở gần đó căn bản không có biện pháp cứu lại thiếu chủ từ tay chúng, tông chủ..”

Rắc rắc rắc...

Xương cốt hai tay của Viêm Đoạn Hồn vang lên tiếng rắc rắc, hai mắt vốn được coi là bình tĩnh cơ hồ phun ra hỏa diễm. Quả nhiên là người của Tà tông. Rất rõ ràng, trên Thiên Thần đại lục thế lực có thể dồn Viêm Thiên Vân vào chỗ chết chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà Nam Hoàng tông hiện tại ắc còn không mang nổi mình ắc, thiên phạt chi nữ rất có khả năng đang ở trong trạng thái hôn mê, khả năng duy nhất cũng chỉ có Tà tông.

Treo ở Thiên Thủy thành, đây không nghi ngờ gì nữa chính là sự sỉ nhục và khiêu khích lớn nhất đối với Bắc Đế tông của hắn.

“Chúng ta đi!” Viêm Đoạn Hồn nghiêng răng nghiêng lợi, cơn thịnh nộ bành trướng cơ hồ muốn đốt cháy lý trí của hắn.

“Tông chủ, hành động này của Tà tông rõ ràng là muốn dụ chúng ta đến, chúng ta tốt nhất hãy bàn bạc kỹ lưỡng đã...”

Viêm Đoạn Hồn phát mạnh tay, khiến cho câu nói kế tiếp của người đó trượt tiếp tuột lại vào bụng: “Bắc Đế tông của ta từ khi nào trở thành con rùa đen rút cổ như vậy, chẳng lẽ chúng ta lại sợ Tà tông ư? Lập tức gọi thất thúc của ta, nói với ông ta rằng Minh nhi gặp đại nạn, chúng ta phải khiến Tà tông trả giá đắt vì đã trêu vào Bắc Đế tông ta, đi đi!”

Thiên Thủy thành, đô thành của Quỷ Thủy quốc, nằm ở vị trí gần phía nam trung tâm của Quỷ Thủy quốc. Là đô thành của Quỷ Thủy quốc, nơi này tất nhiên là thành thị phồn hoa nhất của Quỷ Thủy quốc, mà hôm nay đối với Thiên Thủy thành mà nói đã được định trước là một ngày của không yên bình.

Khi Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Hùng dùng tốc độ nhanh nhất tới Thiên Thủy thành, hai cường giả cấp thần rất ít khi tức giận cũng thiếu chút nữa thì nổ cả phổi.

Dưới cửa thành Thiên Thủy thành phủ kín một mảng băng, mấy người trong đó bọn họ liếc một cái liền nhìn ra là người của Bắc Đế tông, mà những người khác, đại đa số là quân sĩ của Quỷ Thủy quốc tay cầm đao thương. Tư trạng của bọn họ hoàn toàn nhất trí, đều là bị đóng băng từ đầu tới đuôi, những binh sĩ vẫn còn vẫn duy trì động tác chạy nhanh này rõ ràng là bị đóng băng trong nháy mắt, căn bản còn không kịp giãy dụa.

Ở nơi xa hơn, vệ binh của Quỷ Thủy quốc hợp thành một vòng, ai nấy đều căng thẳng nhìn về nơi này, nhưng không ai dám bước lên. Trong bọn họ, phần lớn là người xem náo nhiệt, ánh mắt của bọn họ phần lớn đều dừng trên không trung, và châu đầu ghé tai thảo luận.

Phía trên cửa thành Quỷ Thủy quốc, một sợi dây thừng buộc hai tay của một người, treo hắn trên cửa thành. Đây là một nam tử vừa nhìn đã biết là tuổi không quá ba mươi, tóc tai tán loạn che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, nửa bên mặt lộ ra thì tái nhợt không còn màu máu, mắt tuy rằng mở hé, nhưng không có một chút thần thái nào. Nổi bật nhất là, người đó toàn thân trên dưới trần như nhộng, thân thể trần

trường lộ ra trong mắt của mỗi người. Mà càng dễ thấy hơn là, trước ngực và sau lưng hắn viết một hàng chữ đỏ sáng chói: Bắc Đế thiếu chủ Viêm Tịch Minh.

Tuy rằng chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, nhưng Viêm Đoạn Hồn vẫn liếc một cái nhìn ra đó là Viêm Tịch Minh. Con trai của mình thì sao có thể nhận nhầm được. Trong nháy mắt, mặt hắn và Viêm Thiên Ngạo đều biến thành màu gan lợn, khó coi tới cực điểm. Trừ hai người bọn họ ra thì bên cạnh không còn ai khác, những cao thủ của Bắc Đế tông khác sớm đã bị tốc độ phi hành kinh thể hãi tục của bọn họ bỏ lại tít phía sau rồi. Bọn họ tin rằng, với thực lực của hai người bọn họ, nếu liên thủ, căn bản không có ai có thể địch nổi.

Viêm Đoạn Hồn toàn thân run rẩy, rõ ràng là đang tức giận đến cực điểm. Hắn bay lên cao, trong tiếng kinh hô vô thức của đám người ở đằng xa bay về phía Viêm Tịch Minh.

Rào!

Không có dấu hiệu báo trước nào, một bức tường bằng to đùng đột nhiên từ dưới đất dựng thẳng lên, vừa hay chắn trước mặt Viêm Đoạn Hồn, Viêm Đoạn Hồn tuy kinh mà không loạn, không thêm nhìn, một quyền đánh mạnh vào tường bằng vừa xuất hiện. Chỉ nghe thấy rầm một tiếng, một quyền mà ngay cả sắt thép cũng có thể đâm cho nát bấy này không ngờ lại không xuyên thấu được tường bằng ở trước mặt, một cổ lực phản chấn cực lớn từ trên quyền truyền tới, khiến cả cánh tay phải của y cũng đau đớn vô cùng, thân thể dưới lực hậu chấn ngã xuống mấy chục mét rồi mới rùng lại được trên không trung.

Tường bằng bị đánh nứt vỡ thành những khối to nhỏ khác nhau rơi loạn xuống. Sau tường bằng là một thân ảnh màu bạc không biết xuất hiện từ lúc nào, hắn bồng bênh trên độ cao ngang với Viêm Đoạn Hồn, che mặt nên y không nhìn rõ, nhưng vẫn cảm thấy người đó đang cười lạnh nhìn thẳng vào y, phía sau hắn không tới hai mét chính là Viêm Tịch Minh bị treo cứng ở đó.

Sự xuất hiện của Tà Đế khiến thành vệ binh nao núng không dám tiến tới hỗn loạn, tất cả đều theo bản năng kiệt lực lui về phía sau. Bởi vì lúc trước hắn chỉ thuận tay vung một cái mà cả mảng lớn binh sĩ hóa thành cột băng giống như bị ma chú vậy. Viêm Tịch Minh bị treo ở đây gần một ngày, trừ Tà Đế ra, căn bản không ai có thể tới gần hắn, nói chi là tới cứu hắn. Một Tà Đế, chỉ một người thôi nhưng đã khiến cho cả Thiên Thủy thành phải run sợ, thúc thủ vô sách, chỉ có thể khổ sở hy vọng hắn có thể sớm rời đi, cách càng xa càng tốt, vĩnh viễn đừng quay lại. Bọn họ đã từng nghe thấy tên của Tà Đế, hôm nay cuối cùng cũng thật sự cảm nhận được sự đáng sợ của Tà Đế, mà bọn họ cũng tuyệt không dám đi thử nghiệm lần thứ hai.

Một đám người của Bắc Đế tông bỗng nhiên chui ra muốn giải cứu Viêm Tịch Minh đó, cũng khiến đám người vốn còn đang nghị luận xác nhận hắn thật sự chính là thiếu chủ của Bắc Đế tông. Cái này có thể gọi là tin tức động trời. Cũng chính là tiếng xấu của Bắc Đế tông sẽ lắng lẽ được truyền ba ra, chắc không tới mấy ngày nữa, sẽ trở thành một đề tài của cả Thiên Thần đại lục trong lúc trà dư tửu hậu.

Một bằng nhiên đại vật không thể xúc phạm lại bị người ta sỉ nhục như vậy, đây là hành động kinh nhân mà ngay cả Nam Hoàng tông cũng không dám làm.

“A, Bắc Đế tông chủ, đợi ngươi đã lâu rồi. Ngươi tới so với dự tính của ta thì còn chậm hơn nhiều, xem ra ngươi cũng không quá quan tâm tới đứa con này.” Tà Đế lạnh lùng cười nói.

Viêm Đoạn Hồn liếc Viêm Tịch Minh nửa chết nửa sống ở phía sau Tà Đế, dưới sự chấn kinh do tường bằng vừa rồi mang tới, nộ khí đang cố gắng áp chế suýt nữa thì nổ tung. Y sầm mặt, nói: “Tà Đế, xem ra ngươi đã quyết tâm muốn trở mặt với Bắc Đế tông ta.”

“Lời này của Bắc Đế tông chủ ta thật sự không hiểu, Tà tông ta và Bắc Đế tông các ngươi trước giờ chưa từng có thứ gì như ”mặt mũi” cả, vậy thì nói gì tới trở mặt.” Tà Đế tùy ý chỉ ra sau một cái, hờ hững nói: “Thằng con này của ngươi không thích yên vui mà lại cứ chạy tới Thiên Long quốc gây sự, rơi vào trong tay bản đế, cũng là do hắn tự chuốc lấy. Bắc Đế tông chủ, ngươi nguyện ý lấy thứ gì ra để trao đổi con trai của ngươi?”

“Lấy mạng của ngươi!”

Trong một tiếng quát lớn giận dữ, Viêm Đoạn Hồn hai tay tóm thành trảo, đột nhiên bức gần Tà Đế, viêm hồn lực dồi dào bị y trong khoảnh khắc đề thăng lên tới cực trí, có thể thấy nộ khí của y thịnh đến thế nào. Tà Đế lạnh lùng cười, tay nhìn thì rất chậm rãi vươn ra.

Rắc rắc rắc...

Không có bất kỳ thời gian ngưng kết thủy nguyên tốt nào. Bốn tầng băng rắn chắc trong nháy mắt xuất hiện ở trước người Viêm Đoạn Hồn, hai mắt của Viêm Đoạn Hồn như máu, đột nhiên oanh kích mà đi, chỉ nghe thấy rầm một tiếng, một kích cơ hồ dồn hết toàn lực này của Viêm Đoạn Hồn khiến tầng băng thứ nhất vỡ vụn, tầng thứ hai thì lại vẫn nguyên vẹn không tổn hao chút gì, chỉ hơi lung lay một chút. Viêm Đoạn Hồn không khỏi kinh hãi, y vừa muốn vận mình vòng qua bức tường băng cứng rắn đến không thể tưởng tượng nổi này thì bỗng nhiên vô số phong nhận cắt về phía thân thể y.

Phong nhận đó quá mức quỷ dị, chúng không ngờ là trực tiếp từ trong tường băng ở phía sau Viêm Đoạn Hồn bay ra. Loại công kích hoàn toàn nằm ngoài lẽ thường này khiến Viêm Đoạn Hồn căn bản không thể đưa ra phản ứng, trước người lập tức cảm thấy đau nhói, y nhanh chóng quay người lui về phía sau, song chưởng liên tiếp vung ra, dùng viêm hồn chi lực triệt tiêu chỗ phong nhận còn lại.

Y phục ở trước ngực và cánh tay đã bị cắt ra mấy chục vết rách, mà mỗi một vết rách trên y phục đều có nghĩa là da phía dưới y phục cũng là các vết rách. Viêm Đoạn Hồn đề khí, dùng lực lượng phong trụ tất cả những vết thương nhỏ, không có một chỗ nào chảy ra máu, nhưng không thể nào làm biến mất được cơn đau do bị phong nhận cắt và sự chấn kinh ở trong lòng.

411. Chương 410: Thí Con

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 410: Thí con

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nghe đồn, Tà Đế có thể phóng thích ra phong nhận cắt người ta thành từng mảnh nhỏ, Viêm Đoạn Hồn tất nhiên là không thể phóng biết. Một đoạn thời gian trước, Tà Đế bỗng nhiên xuất hiện ở Bắc Đế tông, cũng phóng thích ra mạn thiên phong nhận đáng sợ của phong ma pháp. Nhưng Tà Đế lúc đó trừ một mũi tên kinh thiên bắn ra từ Tai Ách cung, cường độ của phong nhận này căn bản không đủ để tạo thành uy hiếp đối với y. Song Tà Đế hiện giờ mà y phải đối mặt, trừ phong nhận rất mạnh có thể khiến y bị thương ra, đáng sợ hơn là băng mà hắn phóng thích ra. Chưa bao giờ nghe nói Tà Đế có thể thi triển ra năng lực của băng. Chẳng lẽ trước đây, Tà Đế thật ra vẫn luôn che giấu thực lực ư?

Có thể đồng thời sử dụng lực lượng của gió và nước. Người trên đời có thể đồng thời thao túng hai loại nguyên tố này rất ít, nhưng cũng không phải là không tồn tại, nhưng có thể đồng thời thi triển lực lượng của hai loại nguyên tố này ra với cường độ lớn đến như vậy, là chưa từng nghe thấy, nhìn thấy. Vừa rồi phong nhận đã thương y là trực tiếp từ trong băng ủa ra, có nghĩa là sự thao túng của Tà Đế đối với hai loại thuộc tính này đã đến mức rợn người, chẳng những không để chúng quấy nhiễu lẫn nhau, ngược lại có thể hỗ trợ lẫn nhau.

“Tông chủ, người không sao chứ.” Viêm Thiên Ngạo phi thân đến bên cạnh Viêm Đoạn Hồn, trầm giọng hỏi. Cuộc giao thủ vừa rồi của Viêm Đoạn Hồn cùng Tà Đế khiến hắn trong lòng cũng không thể không chấn động. Sự cường đại của Tà Đế đã vượt xa lời đồn.

” Ta không sao.” Viêm Đoạn Hồn thả lỏng thân thể, lắc đầu nói, sau đó hạ thấp giọng: “Chẳng trách Tà Đế dám một mình tới đây. Không ngờ, hắn kỳ thực một mực ẩn tàng thực lực của mình. Mới hạn ngày hôm nay, không chết không thôi, nếu không cứu được Minh nhi, Bắc Đế tông ta tất sẽ thành trò cười.”

“Ta hiểu.” Viêm Thiên Ngạo chậm rãi gật đầu, thở dài nói: “Kể ra, tông chủ, cả đời ta và ngươi, hình như chưa từng liên thủ đánh người khác.”

“Động thủ đi.” Viêm Đoạn Hồn xua tay, thân thể lập tức di dời phương vị, xuất hiện ở tại bên phải, cùng Viêm Thiên Ngạo một tả một hữu dùng khí thể tỏa định Tà Đế, tùy thời sẽ phát động công kích.

Lúc trước mỗi một câu nói của Tà Đế chẳng những không hạ giọng, ngược lại còn dùng lực lượng kỳ dị truyền thanh âm ra xa, hơn phân nửa Thiên Thủy thành đều có thể nghe thấy rõ ràng. Mà những người ở xa xa đang trốn tránh mắt nhìn về phía này thì càng huyền ảo một phen. Từ trong lời nói của Tà Đế, bọn họ biết người đến không ngờ là Bắc Đế tông tông chủ! Một người mà trước giờ không xuất hiện, nắm trong tay Bắc Đế tông, thân phận so với bất kỳ hoàng đế của một nước nào trong bốn nước cũng đều tôn quý hơn.

Mà nhìn tình hình, hai người của Bắc Đế tông, bao gồm cả tông chủ sắp sửa tiến hành một lần chiến đấu không chết không ngừng với Tà Đế.

Dưới tâm lý cuồng nhiệt tới trí mạng, bọn họ quên mất đại nạn sẽ dẫn phát trong chiến đấu giữa cấp thần, không ngờ lại không có ai rời raxa. Cho dù biết ở lại đây có thể bị dư ba của cuộc chiến lan đến tạo thành nguy hiểm tới tính mạng, nhưng vẫn không có ai nguyện ý bỏ qua trận quyết đấu mà cơ bản là trong đời không thể được nhìn thấy lần thứ hai này.

Rõ ràng, Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo đã quyết định hợp lực xuất thủ. Ánh mắt của Tà Đế chậm rãi đảo qua hai người hai người bỗng nhiên cười hắc hắc: “Chúc các ngươi may mắn!”

Lần này, là Tà Đế ra tay trước, khi ha ttay của hắn đồng thời vươn ra, trong lòng Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo đồng thời nổi sóng. Hai lần xuất thủ vừa rồi của Tà Đế, và tư thái bình thản kiêu ngạo của hắn, vô hình trung đã tạo một áp lực trầm trọng cho họ, bọn họ vừa muốn có động tác thì bỗng nhiên cảm thấy thân thể đột nhiên lạnh hơn một chút.

Nhiệt độ giảm xuống với tốc độ bất khả tư nghị. Ngay cả đám người đứng quan sát ở ngoài trăm mét cũng rung mình ôm lấy hai cánh tay. Đó là cảm giác từ ngày mùa hè nắng hè chói chang trong nháy mắt quay sang trời đông giá rét lạnh thấu xương. Mà trên người Viêm Tịch Minh đứng gần Tà Đế nhất thì kết lên một tầng bawgn sương, đôi mắt vô thần đó đột nhiên co rút lại dưới sự kích thích của cái lạnh, thân thể lại run lấy bầy giống như bị sốt.

Cảm giác lạnh toát từ bên ngoài cơ thể truyền vào bên trong. Băng lực là một loại của thủy lực, dùng băng lực hạ thấp nhiệt độ cũng không phải là lần đầu tiên hắn gặp, nhưng có thể trong thời gian ngắn như vậy giảm xuống với biên độ lớn như thế, Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo trong lòng không khỏi hoảng sợ. Băng lực như vậy, ngay cả là Thương Lan Tuyết Nữ cũng còn lâu mới bằng. Chỉ dựa vào điểm này, thực lực của hắn đã vượt qua tuyết nữ, hơn nữa vượt qua không chỉ một chút.

Nhưng bọn họ không biết, cường độ băng lực mà Diệp Vô Thần có khả năng thi triển cũng không vượt qua được Tuyết Phi Nhan trước kia, tốc độ ngưng kết thì lại hoàn toàn không thể sánh bằng. Nếu Viêm Thiên Ngạo và Viêm Đoạn Hồn lúc này biết băng lực của Diệp Vô Thần cũng không phải do ngưng tụ thủy nguyên tố của không gian, mà là dựa vào lực lượng của bản thân, hơn nữa là vô cùng vô tận, như vậy cho dù Viêm Tịch Minh vẫn còn trong tay hắn, cho dù là gặp phải một sự sỉ nhục lớn, bọn họ cũng sẽ không chút do dự quay đầu bỏ đi, ngay cả suy nghĩ đưa Viêm Tịch Minh về cũng không có.

Thủy lực Vô cùng vô tận, vượt qua cảnh giới mà nhân loại có thể tượng tượng, cũng là cảnh giới mà nhân loại bình thường vĩnh viễn không thể đạt tới. Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Hùng tuy có danh hiệu là Thần, nhưng bọn họ dù sao cũng chỉ là người, có cường đại hơn nữa thì cũng khó có thể chống lại lực lượng không phải của con người. Với thực lực đã đạt tới cấp thần đỉnh phong của Viêm Thiên Uy, có thể nói rằng Thiên Thần đại lực không ai có thể là địch thủ của hắn. Đánh giá này cũng không phải là khoa trương.

Tay Tà Đế trầm xuống, trong nháy mắt phong vân biến sắc, khi Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo đồng thời phát hiện ra, ngăn đầu lên thì băng dày đặc che cả trời từ trên không rơi xuống, bao phủ cả đại địa.

Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo đồng thời xuất thủ, dùng viêm hồn chi lực đẩy mưa băng trên đỉnh đầu. Phạm vi mà băng bao phủ quá lớn, bọn họ căn bản không có phương vị để né tránh, chỉ có thể cố triệt tiêu lực lượng của nó. Mà công kích phân tán ra phạm vi lớn như vậy, lực lượng của băng nên là phải yếu,

nhưng khi viêm hồn chi lực của hai người va chạm với băng, bọn họ lại kinh ngạc phát hiện ra mình đã làm rồi.

Bình bình bình.

Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo trong lúc chống đỡ bị từng cú trọng chùy liên tiếp đánh cho, thân thể liên tục trầm xuống, cơ hồ trình hiện ra tốc độ tương tự từng chút hạ xuống mặt đất. Cuối cùng, bọn họ không dám giữ sức nữa, đồng loạt phát ra một tiếng quát lớn, đột nhiên thu tay lại rồi lại đẩy lên, sau đó hai người tạo nên một vụ nổ cực lớn, băng trên đỉnh đầu toàn bộ vỡ vụn, hai người có được thời gian để thở cũng đồng thời phi thân tấn công về phía Tà Đế, lúc này, kéo gần cự ly với Tà Đế đã trở thành lựa chọn duy nhất của họ, nếu không, phạm vi đáng sợ đó, sự công kích với cường độ đáng sợ đó sẽ khiến bọn họ ngay cả tới gần cũng không thể.

Hắc...

Tà Đế không nhúc nhích, khoe miệng thủy chung lộ ra nụ cười trào phúng giống như khinh thường, đối mặt với lực lượng mà hai người đồng thời phát ra, hần chẳng thêm bận tâm chút nào. Đây là sự tự tin đối với lực lượng mà mình hiện tại đang sở hữu. Hai tay của hắn đồng thời đẩy về phía hai người đang từ hai phương hướng khác nhau lao tới, hai luồng sương khí cũng từ trong lòng bàn tay đồng thời phun ra, khác với hơi nước, đây là hơi nước kỳ dị được phun ra dưới sự thôi động của phong chi lực, sự lan tràn của sương mù, tốc độ của gió, uy lực và hiệu quả tổ hợp lại tuyệt không phải là đơn giản như chỉ có một thứ.

Tốc độ quá nhanh, sương mù phun ra cũng quá đột nhiên, Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo vẫn không né tránh, thân thể lập tức bị hơi nước bao phủ, trước mắt đồng thời biến thành một mảng mù mịt, thị tuyến trình hiện ra sự mơ hồ và vụn vẹo nghiêm trọng. Sương mù nhìn thì rất bình phàm và phổ thông này, có một cái tên rất đáng sợ - Chướng Thần yên, tên đúng như ý nghĩa, là một loại kỹ thuật khiên chế cực khó thi triển ra, nhưng một khi thành công, ngay cả thị tuyến cũng thần cũng có thể che khuất. Che khuất mắt địch nhân, giống như là chặt đi một cánh tay của hắn vậy, cho dù là chỉ trong một thời gian ngắn, thì trong chiến đấu mà quân lực ngang nhau thì cũng đủ trí mạng rồi.

Viêm Đoạn Hồn cơ hồ hoàn toàn mất đi thị giác không thể không khựng lại trong không trung, vung tay muốn xua đi sương mù mang theo lực lượng quỷ dị đó. Đúng vào lúc này, một cổ kinh phong nhanh chóng ủa về phía y, trong tầm mắt mơ mơ hồ hồ, y lơ mơ phân biệt ra được bóng của một người, không chút do dự, hần sầm mặc, tay phải đẩy ra: “Viêm Hồn Phá Vân Thủ!”

Rầm!

Một quyền quán thân lực lượng cấp thần hung hãn đập lên thân thể người đó, viêm hồn chi lực từ trên quyền ủa ra, ở điểm tiếp xúc dẫn phát ra một năng lượng nổ khiến không khí xung quanh bị đẩy dạt ra. Mà trong nháy mắt này, Chướng Thần Yên đang che khuất thị giác của y và Viêm Thiên Ngạo bỗng nhiên biến mất, thị giác của hai người vào thời khắc này đã khôi phục hoàn toàn bình thường, trước mắt Viêm Đoạn Hồn hiện ra một khuôn mặt đang tuyệt vọng và hoảng sợ vô cùng, khuôn mặt này đối với y thì đã quá quan thuộc rồi.

Một kích của thực lực cấp thần, uy lực của nó khiến cho ngay cả đại địa cũng phải rung chuyển, hướng chỉ là thân thể của một người đã không còn sức chống đỡ. Thân thể bị Viêm Đoạn Hồn đánh trúng không bay ra ngoài, mà là giữa năng lượng nổ trực tiếp bị phá hủy thành vô số mảnh nhỏ, lại từ những mảnh nhỏ biến thành càng nhỏ hơn, một chùm huyết vụ bay tỏa ra trong con mắt đang trợn trừng của Viêm Đoạn Hồn.

Người mà y đánh trúng không ngờ lại là con của y- Viêm Tịch Minh. Trong thời gian cực ngắn mà tầm mắt của y bị che khuất, Tà Đế đã tóm Viêm Tịch Minh bị treo ở đó lên, nắm hần về phía y. Y xuất thủ, dùng lực lượng mạnh nhất của mình, tự tay khiến con trai của y chết không toàn thây.

Viêm Đoạn Hồn ngơ ngác nhìn huyết vụ đang chậm rãi phiêu tán trước mắt mình, lòng trầm xuống, ánh mắt dần dần biến thành trống rỗng, trống rỗng tới đáng sợ. Viêm Thiên Hùng cũng đã khôi phục lại thị giác toàn thân chấn động, sắc mặt tái nhợt, một lúc sau mới run run nói: “Tông chủ...”

Tự tay giết con mình, còn cái gì so với điều này khiến cho một người cha đau đớn hơn, đối với một người cha mà nói, thì còn gì tàn nhẫn hơn điều này, còn gì tuyệt vọng hơn điều này. Hồn phách của Viêm Đoạn

Hồn giống như lập tức rời khỏi cơ thể bay đi, ánh mắt không còn tiêu cự. Mỗi một bộ vị trên mặt đều vô ý thức giật giật.

Huyết vụ chậm rãi phiêu tán, phủ lên một tầng màu đỏ lên mặt đất. Xa xa, đám người đang mở to con mắt hưng phấn đã chứng kiến toàn bộ một màn chấn động và vô cùng tàn nhẫn này. Bắc Đế thiếu chủ đã chết, hắn không phải chết trên tay Tà Đế, mà là chết trên tay của Bắc Đế tông chủ đến để cứu hắn - chết một cách không toàn thây.

Bốp bốp bốp

Tà Đế Thân thể thủy chung đứng ở vị trí ban đầu không hề động đậy trong sự tĩnh mịch như cái chết chậm rãi vỗ tay, tuy động tác rất chậm, nhưng thanh âm thì lại vô cùng chói tai. Hắn cười nhạt: “Đặc sắc, đúng là đặc sắc. ngay cả con trai thân sinh của mình cũng ra tay nặng như vậy, thật không hổ là tông chủ của Bắc Đế tông, không hổ là Bắc Đế tông, ha ha ha ha!”

412. Chương 411: Thần Thuật Thủy Chi Hàng

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 411: Thần thuật thủy chi hàng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

” Tà Đế!” Ánh mắt của Viêm Thiên Hùng như máu, trở nên lạnh lẽ như độc xà: “Bắc Đế tông ta và người không thù không oán, cho dù là đối địch thì trước giờ cũng luôn quang minh chính đại, người vì sao phải hạ độc thủ như vậy. Người không sợ bị trời phạt ư?”

“Ha ha, trời phạt? Nếu thật sự muốn nói tới trời phạt, vậy thì kẻ nên bị trời phạt chính là các người mới đúng.” Tà Đế cười lạnh nói : “Người nói không sai, chúng ta đối địch, cũng nên đối địch quang minh chính đại, nhưng người sao biết ta và các người không có thù oán. Hắn, khiến bản đế rất mất hứng, bản đế vốn rất muốn tự tay giết hắn, nhưng sau cùng vẫn nhân từ, để hắn chết trong tay của phụ thân mình, tin rằng ở dưới cửu tuyền chắc hắn sẽ thiên ân vạn tạ ta.”

Viêm Tịch Minh chết, hắn vẫn không cảm thấy quá vui sướng. Bởi vì hắn cho dù chết trăm ngàn lần cũng không xóa đi được những đau khổ mà Tư Thần phải chịu trong hai năm đó, cũng không thể khiến Chỉ Mộng tỉnh lại. Thế giới không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì, không ngửi thấy gì rốt cuộc sẽ là một thế giới như thế nào, mỗi lần hắn nghĩ tới, trong lòng lại dâng lên một cơn đau khiến hắn ngạt thở. Vào mỗi thời khắc đó, hận ý của hắn đối với Viêm Tịch Minh cũng sẽ cao tới cực điểm, dù có ngàn đao lóc thịt cũng không thể tiết được hết mỗi hận này.

Viêm Đoạn Hồn chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ sậm đầy căm hận, hắn gằn từng chữ, rít qua kẽ răng: “Viêm Đoạn Hồn ta, và người... không đội trời chung!”

Không gian, đại địa, giống như động đất phát sinh ra sự rung chuyển càng lúc càng cường liệt, một cỗ uy áp cường đại mang theo áp lực trầm trọng bao phủ cả đại địa. Gió không tính là nhẹ đột nhiên hoàn toàn đình chỉ vào lúc này, một tầng bụi bặm trên mặt đất cũng bị lực lượng vô hình hoàn toàn ép xuống, không nổi lên được một chút nào nữa. Đây là tất cả lực lượng mà Viêm Đoạn Hồn trong đời lần đầu tiên phóng xuất ra không giữ lại chút nào.

Ào.

Lại một cỗ uy áp cường độ cơ hồ tương tự ép về phía đại địa và không gian xung quanh, ngực của đám người đứng xem ngoài trăm mét giống như bị một cái thiết bản đè lên ngực, cơ hồ là không thở nổi, thậm chí có người còn trực tiếp ngã xuống đất. Viêm Thiên Hùng cũng phần nộ đến mức tận cùng vào giờ khắc này đã phóng thích viêm hồn chi lực của mình đến cực hạn. Ánh mắt, khí tức, toàn bộ tập trung lên người Tà Đế. Sự tàn nhẫn của Tà Đế bọn họ sớm đã được nghe nói đến nhiều rồi, và lúc này, bọn họ cuối cùng cũng cảm nhận được sự tàn nhẫn chân chính như thế nào. Kiểu chết này của Viêm Tịch Minh đối với Viêm Đoạn Hồn mà nói, so với Tà Đế trực tiếp cắt y thành trăm ngàn mảnh còn khiến y khó tiếp nhận hơn.

Hai cường giả cấp thần, bất kỳ ai cũng đều đứng trên đỉnh phong của Thiên Thần đại lục, ngay cả một quốc gia cũng không dám tùy tiện trêu chọc vào. Tà Đế vẫn không chút hoang mang giơ tay lên, nụ cười vẫn đầy vẻ trào phúng: “Hai vị, các ngươi không ngại thì chờ một chút, nói không chừng lập tức sẽ có một cao thủ mà các ngươi kỳ vọng nhìn thấy sẽ đến giúp các ngươi. Nếu chỉ có hai người các ngươi, bản đế thật sự có chút lười chẳng muốn động thủ.”

Lại là một câu nói cuồng vọng đến cực điểm, lại mang theo vẻ gây hấn và trào phúng. Mà đúng lúc này, từ chân trời xa xôi bỗng nhiên truyền đến một thanh âm thương lão: “Ha ha ha ha, quả nhiên là cuồng vọng, thậm chí còn hơn cả lão phu năm đó, ha ha ha ha!”

Bình thần, trầm ổn. Đây là cảm giác mà thanh âm này mang tới cho mỗi người, nghe thấy thanh âm này, tự nhiên mà nói thì sẽ nghĩ đến hình tượng của một lão nhân tiên phong đạo cốt, mặt mũi hiền lành. Ánh mắt của Tà Đế liếc xéo sang, vẻ mặt vẫn như cũ, rõ ràng đã sớm nhận ra sự có mặt của lão nhân này, không cảm thấy giạt mình chút nào vì sự xuất hiện của lão. Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo đang cực kỳ tức giận khí tức cũng chậm lại, xoay người nhìn về phía phương hướng thanh âm, trong sự phần nộ, lộ ra một chút vẻ kinh ngạc và an ủi.

Vù!

Như gió mát bỗng nhiên thổi qua, trong mắt đám người quan vọng ở ngoài trăm mét, bọn họ chỉ cảm thấy trước mắt bỗng nhiên hoa lên, một lão nhân râu bạc trắng đã xuất hiện ở giữa không trung, đứng giữa Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo. Lão trông thì khoảng gần bảy mươi, mặc áo bào màu tro, tóc và chòm râu muối tiêu lộ ra vẻ già nua.

” Hai mươi sáu năm trước Bắc Đế tông chủ Viêm Thiên Hùng, lúc tuổi còn trẻ đã có danh xưng Thiên tài và Võ si, một mực lấy điều đó để kiêu ngạo. Vì hai mươi sáu năm trước cùng Nam Hoàng tông chủ lúc đó là Thủy Mạn Thương luận bàn mà bại một chiêu, rất không cam lòng truyền lại ngôi vị tông chủ cho trưởng tử là Viêm Đoạn Hồn, từ đó về sau bế quan ba năm. Ba năm sau đột phá xuất quan, lại nghe nói Thủy Mạn Thương đã chết, một mực coi đó là sự đáng tiếc nhất của nhân sinh. Về sau, sau khi chiến với thiên phạt chi nữ thì khó tìm được đối thủ, bế quan khổ tu cầu đột phá một lần nữa. Từ đó bế quan tới tận bây giờ.” Tà Đế chậm rãi nói xong, tùy ý cười cười: “Không hổ là võ si, nhân sinh vốn đặc sắc lại bỏ ra một nửa vào tu luyện, người quả thực là xứng với chữ si này. Có điều nói đi cũng phải nói lại, người có thể tự mình tới đây cũng nằm ngoài ý liệu của ta.”

Viêm Thiên Hùng là võ si chân chính, cũng bởi vậy, nhân sinh của lão quá đơn điệu, một mực cầu đột phá thêm một bước, sự truy cầu đối với võ cảnh là vĩnh viễn không thoả mãn. Nghe Tà Đế phân tích nhân sinh đơn điệu của lão không sai chút nào, lão lạnh lùng cười: “Con người không phải là cá, làm sao biết cái vui của cá. Lão phu chợt nghe tôn nhi bị bắt, sao có thể ngồi yên không quan tâm.”

“Ha ha, có điều người hình như tới chậm một bước rồi.” Tà Đế nheo mắt lại, thấp giọng cười nói.

” Phụ thân.... Minh Nhi hấn.... Đã chết rồi.” Viêm Đoạn Hồn hai tay nắm chặt, dùng thanh âm vô cùng vô cùng run run nói.

Viêm Thiên Hùng thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Lực lượng của các ngươi ẩn chứa khí oán hận quá mức, ta từ xa đã đoán được Minh Nhi nhất định đã xảy ra chuyện.” Lão nhìn thẳng vào Tà Đế, bên trong con người bình tĩnh nổi lên sát khí lạnh như băng: “Tà Đế, làm việc gì cũng phải lưu lại một đường. Bắc Đế tông ta và Nam Hoàng tông tranh đấu gay gắt nhiều năm, chưa bao giờ chạm tới đường ranh giới của đối phương. Người dù sao vẫn còn rất trẻ tuổi.”

Khóe miệng Tà Đế nhếch lên, ngả ngón thò tay chỉ về phía lão: “Các ngươi trước giờ không đụng chạm tới

đường ranh giới của đối phương, không phải là bởi vì các người không muốn, mà là không dám, bởi vì các người biết mình không có năng lực diệt được đối phương. Nhưng bản đế thì có thể.”

“Cuồng vọng!” Viêm Thiên Hùng trầm giọng quát.

“Có cuồng vọng hay không thì các người cứ nhìn hiện trạng của Nam Hoàng tông là biết ngay thôi.”

Một câu này của hắn khiến Viêm Đoạn Hồn đang trong cơn thịnh nộ và Viêm Thiên Ngạc trong lòng giật thót, ngay cả trên mặt Viêm Thiên Hùng cũng lần đầu xuất hiện vẻ rung động. Nơi căn nguyên của Nam Hoàng tông trong một đêm hóa thành phế tích, tất cả mọi người ở đó, căn cứ vào những gì mà họ tra được, trừ tông chủ Thủy Vân Thiên may mắn chạy thoát và Thủy Huyền Phong đã bị phế ra thì không còn một ai. Chuyện này gây chấn động cả thiên hạ, toàn bộ Bắc Đế tông chẳng những không cảm thấy may mắn, mà ngược lại chỉ có một loại cảm giác kinh hãi chưa từng có. Lực lượng có thể khiến Nam Hoàng tông bị diệt trong một đêm, bọn họ sao mà không sợ cho nổi.

“Là.... Là người?” Thanh âm của Viêm Thiên Hùng không ngờ xuất hiện một chút run rẩy, có thể thấy được nội tâm của lão đang khiếp sợ tới mức nào.

“Đúng vậy, chính là bản đế. Có hai người không chết, khiến bản đế hơi bất ngờ, những người khác thì toàn bộ bị chôn vùi dưới lòng đất rồi.” Tà Đế cười lạnh trả lời. Nơi căn nguyên của Nam Hoàng tông bị diệt mặc dù không phải là sức của hắn làm, nhưng cũng chính là dưới sự dẫn đường của hắn mà tạo thành, cũng đích xác là bị hắn tiêu diệt.

Một cỗ khí lạnh từ trong lòng ba người đồng thời dâng lên, rất nhanh lan khắp toàn thân, loại cảm giác run rẩy vì lạnh này đã vượt quá sự phần nộ tới cực điểm của họ. Phải nói người hiểu thực lực của Nam Hoàng tông nhất trên thế giới này trừ bản thân họ ra thì cũng chính là Bắc Đế tông. Lực lượng đáng sợ có thể hủy diệt Nam Hoàng tông đến loại trình độ này, ngay cả bọn họ cũng không dám tưởng tượng. Lập tức, uy áp mà bọn họ cảm nhận được từ trên người Tà Đế lại tăng thêm vô số lần, nụ cười đó, ở trước mặt bọn họ trình hiện ra sự lạnh lùng đáng sợ. Bọn họ rõ ràng không nên tin, nhưng giọng nói không có chút dị thường của Tà Đế khiến bọn họ bất giác phải tin.

“Khẩu xuất cuồng ngôn, vậy dễ lão phu nhìn xem người có tư cách cuồng vọng hay không!”

Viêm Thiên Hùng đã rất lâu rồi chưa giao thủ với người ta, bởi vì trong suốt hai mươi năm qua, lão cũng không thể tìm được đối thủ ngang ngửa. Mà lúc này đối mặt với Tà Đế, lão vừa ra tay đã dùng toàn lực. Tâm cảnh cứng cõi mà bế quan mấy chục năm tạo thành đã bị mấy câu nói tùy ý của Tà Đế đánh tan rồi.

Một bàn tay của Viêm Thiên Hùng hồng quang lượn lờ, khi chém ra tựa như Thái Sơn áp đỉnh. Tà Đế tuy rằng vẫn biểu hiện ra vẻ khinh miệt, nhưng từ lúc Viêm Thiên Hùng xuất hiện, hắn đã âm thầm đề phòng. Đó là một người so với sự liên thủ của Viêm Thiên Ngạc và Viêm Đoạn Hồn còn đáng sợ hơn rất nhiều. Sự thật cũng chính là như vậy, lão vừa xuất thủ, dù cách rất xa, nhưng Tà Đế vẫn cảm nhận được trọng áp cuộn cuộn. Chi Viêm Thiên Hùng động thân, giống như một con mãnh thú đang nổi giận, cắn xé về phía Tà Đế. Đồng thời, Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạc nén giận đã lâu cùng đột nhiên vùng tay, hai luồng khí nóng rực phá không gian, chồm về phía thân thể Tà Đế.

Tà tông chỉ để Tà Đế, đối mặt với ba người mạnh nhất của Bắc Đế tông, chiến đấu thảm liệt đã được định trước cuối cùng cũng khai hỏa. Trong áp lực khổng lồ cơ hồ có thể xé rách thân thể của đưa bọn họ, đám người đang đứng từ xa quan sát tuy rằng rút lui nhưng vẫn tập trung ánh mắt lên không trung, nhất là người tập võ, trong phần chần không dám bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào. Chỉ khí trường thôi đã làm cho bọn họ nhận thức rõ ràng được sự cường đại đến mức nào, loại trình tự này trước đây bọn họ cho dù là nằm mơ cũng không thể nhìn thấy. Lòng hiếu kỳ có những lúc chính là trí mạng.

Nhưng, nằm ngoài dự kiến của mọi người, đối mặt với công kích của ba người Bắc Đế tông, Tà Đế vẫn khê động, khê động, giống như dưới ba cỗ lực lượng tập trung cường đại mất đi năng lực hành động, chỉ có áo choàng màu bạc phía sau hắn là phản phật trong lực lượng.

Rầm.

Cỗ lực lượng cỗ lực lượng va chạm với nhau, giao điểm là vị trí mà Tà Đế đang đứng. Rõ ràng chỉ là lực lượng không màu, nhưng sau khi va chạm đột nhiên phóng xuất ra hào quang năng lượng chói mắt tới cực

điểm, bao phủ hoàn toàn phạm vi mười thước. Phía dưới, cửa thành và tường thành đã tồn tại không biết bao nhiêu năm giống gỗ mục phân tán thành phê tích, cuối cùng ngay cả phê tích cũng sẽ bị phá hủy thành những hạt bụi nhỏ.

Không chỉ là đám người ở đằng xa, ngay cả ba người của Bắc Đệ tông cũng rất ngạc nhiên. Tà Đế không thèm tránh, cứ vậy trực tiếp đón sự công kích.

Đúng lúc này, không khí chung quanh bỗng nhiên lập tức biến thành lạnh toát đến tận xương. Trên bầu trời xa xa, một thanh âm bình thản và trầm thấp gần từng chữ truyền đến: “Thần thuật của Thủy chi hàng - cực đông băng liệt phá!”

Rào

Quang mang băng lãnh trong nháy mắt từ trên thiên chuy xuống, trong tầm mắt của đám người đứng đằng xa, ba người của Bắc Đệ tông vừa mới ngẩng đầu lên thì quang mang đã rơi xuống trước mắt bọn họ. Đó là vô số cột băng thô to, trong phạm vi siêu lớn đan vào thành lưới băng ngập trời. Trên một cột đều tiềm tàng băng bạo chi lực vô cùng kinh người.

413. Chương 412: Hàng Thần Thuật Tứ Trọng

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 412: Hàng thần thuật tứ trọng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ma pháp sư trên Thiên Thần đại lục rất thừa thớt, nhưng sự cường đại của nguyên tố chi lực thì lại được công nhận. Nhất là trên chiến trường, chỉ cần cho bọn họ đủ thời gian, phạm vi công kích khổng lồ đó sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của chiến trường trên trình độ cực lớn. Nhưng đồng thời, cái đủ thời gian này lại là một tệ đoan trọng đại của bọn họ, thao túng và ngưng tụ nguyên tố, cần thời gian nhất định để hoàn thành. Nhưng nếu có người có thể biến thời gian này bằng không thì trình độ đáng sợ sẽ tăng lên mấy lần.

Mà hiện giờ, điều mà Viêm Thiên Hùng, Viêm Thiên Ngạo, Viêm Đoạn Hồn phải chịu đựng chính là sự phát động trong nháy mắt đó, hơn nữa còn là lễ rửa tội nguyên tố rất mạnh của hàng thần thuật. Cột băng đầy trời đó tạo cho bọn họ áp lực quá nặng, không cần bất kỳ sự do dự nào, bọn họ chuyển hóa tất cả lực lượng thành phòng ngự, để ngăn cản công kích của những cột băng đột nhiên giáng xuống này, dĩ nhiên cũng không có thời gian để suy nghĩ Tà Đế xuất hiện ở trên không từ khi nào, lực lượng nguyên tố khổng lồ này vì sao lại giáng xuống mà không có bất kỳ một dấu hiệu báo trước nào.

Tà Đế đã không chế phạm vi rất tốt, đem cái mà hắn gọi là Cực đông băng liệt phá giáng xuống khiến cho ba người kia ngoài chống đỡ ra thì không còn sự lựa chọn nào khác, lại vừa hay không làm ảnh hưởng tới phạm vi của đám người ở đằng xa. Sau đó lại vẫn đứng trên cao không xa xa, giống như một đế vương ngạo thị lạnh lùng nhìn xuống dưới.

Cột băng liên tục hạ xuống, giống như vĩnh viễn không có kết thúc, mỗi một cột băng rơi xuống đất đều sẽ lập tức biến thành vụn băng bay tán loạn, mang theo tiếng rít lạnh lùng, dưới sự thúc dục của băng bạo chi lực, những vụn băng nhỏ này kì thực có lực phá hoại đáng sợ, nếu là một cường giả không có năng lực phi hành, dưới sự công kích song trọng từ trên trời và dưới mặt đất, so với người đứng ở trên cao thì áp lực phải thừa nhận mạnh hơn không chỉ một lần. Đúng là băng chi địa ngục danh phó kỳ thực.

Không trung toàn là lưới bằng, dưới mặt đất là vụn bằng bay rào rào, trong nhất thời bị trong phạm vi bị Cực đồng bằng liệt phá bao phủ trừ màu xanh của băng ra thì không còn có tạp chất màu khác. Kỳ cảnh hoa lệ này không biết làm kinh hãi bao nhiêu người, lại không biết khiến bao nhiêu cái miệng phải há hốc không thể khép lại.

Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, bọn họ căn bản sẽ không tin đây là lực lượng mà con người có thể thích phóng ra.

Sự rơi xuống và nổ tung của băng kéo dài hơi mười giây, đám người đứng đằng xa không bị ảnh hưởng tới được hưởng một thịnh yến thị giác, còn người bị màn băng bao phủ thì.

Sau khi cột băng cuối cùng rơi xuống, thanh âm vỡ vụn diếc tai đó cuối cùng cũng hòa hoãn lại. Trên không trung xuất hiện ba bóng người toàn thân đầy là vụn băng. Trên mặt đất cũng bị rải lên một tầng băng dài, mà phía dưới tầng băng này, mặt đất đã bị phá hủy tới trình độ nào thì không cần nghĩ cũng biết.

“Đây quả thật là hàng thần chi thuật, năm đó tuyết nữ cũng từng thi triển. Uy lực mặc dù rất lớn, nhưng tiêu hao đồng dạng cũng cực lớn, đừng cho hấn cơ hội để thử!” Viêm Thiên Hùng trầm giọng nói. Ba người hợp lực, chống đỡ băng chi hàng thần thuật đáng sợ này một cách hoàn mỹ, nhưng hô hấp của lão đã loạn, hiển nhiên đã tiêu hao không nhỏ, Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo sắc mặt hơi tái nhợt. Nếu đối chiến với ma sư cấp thần, bọn họ căn bản sẽ không cho phép hàng thần thuật như vậy xuất hiện, mà sẽ phát động toàn lực cắt đứt nó, nếu không một khi phát động, không kéo sẽ là họa ngập đầu.

Nhưng, thân thể của bọn họ vừa muốn bay lên trên thì trên đỉnh đầu đã truyền đến thanh âm giống hét như vừa rồi.

“Thủy chi hàng thần thuật - Cực đồng bằng liệt phá!”

Rào!

Trong ánh mắt không dám tin của mọi người, cột băng vừa mới ngừng lại đầy trời đó lại đánh xuống, trong nháy mắt đã bao phủ hoàn toàn ba người của Bắc Đế tông.

“A!”

Viêm Thiên Hùng còn không kịp chấn kinh, dùng thân thể ngạnh kháng một cái, vung song chưởng đồng thời đẩy lên không, ngay lập tức đánh tan đám cột băng từ trên trời hạ xuống này. Nhưng lập tức, cột băng khác liền lấp vào chỗ trống vừa hình thành, rồi hạ xuống. Tim của ba người họ Viêm lập tức trầm xuống, chỉ có thể co chặt mình trong không trung, dùng lực lượng không chút bảo lưu cản tai nạn chi băng từ trên trời giáng xuống này.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng chống đỡ của bọn họ căn bản nhỏ đến mức không thể nghe thấy trong tiếng băng bạo đáng sợ, Tà Đế vẫn đứng ở vị trí cũ, giống như xem biểu diễn nhìn xuống dưới. Băng đó là hình thành từ lực lượng của hấn, ánh mắt của hấn trực tiếp xuyên qua màn băng, chiếu lên người ba người, nhìn bọn họ đang tận hết sức lực để ngăn cản.

Khi chống đỡ xong băng chi hàng thần thuật lần thứ hai giáng xuống này, Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo đã thở hồng hộc, hai tay không ngừng tiếp xúc với băng đã hiện ra một màu tái nhợt. Trong thời khắc này, Viêm Thiên Hùng trong tiếng rống to bay thẳng về phía Tà Đế. Liên tiếp hai lần thần giáng thuật, cho dù hấn còn hơn cả tuyết nữ, đã đạt tới thủy ma pháp sư cao giai cấp thần cũng sẽ gặp một loại trạng thái gần như thoát lực. Loại công kích siêu cường, phạm vi siêu lớn này cần tiêu hao cũng cực kỳ lớn.

Nhưng, hấn nói sao cũng dám tin thanh âm khinh miệt lại một lần nữa vang lên trên không: “Thủy chi hàng thần thuật - Cực đồng bằng liệt phá,

Khi Viêm Thiên Hùng ngẩng đầu lên, cái mà mắt mình đang nhìn thấy vẫn là màu lam che khuất cả trời. Lão trở tay không kịp, bị mấy cột băng đánh trúng, thân thể bay thẳng xuống dưới mấy chục mét mới dừng lại được, sau đó lại bị cột băng đầy trời nuốt chửng. Tiếng bạo liệt hỗn loạn chỉ ngừng lại không quá hai giây đó lại một lần nữa vang lên trong tai người ta.

Ngược với tiếng hỗn loạn của màn băng phủ xuống, đám người ở phương xa tụ tập càng lúc càng nhiều lại im lặng tuyệt đối. Màn băng đánh xuống đó trình hiện ra màu lam hoa mỹ, toàn bộ Thiên Thủy thành, cho dù là người không tới gần đây cũng nhìn thấy rõ ràng. Một lần là chấn kinh và phấn chấn, hai lần là khó mà tin được, ba lần thì... Đại não của bọn họ bắt đầu trình hiện ra một loại cảm giác uất nghẹn như thiếu dưỡng khí, trong ngực ngắc một hồi lâu vẫn không thể phản ứng lại.

Lực lượng đáng sợ như vậy, một lần đã áp chế được người mạnh nhất của Bắc Đế tông, liên tiếp ba lượt. Tà Đế này, rốt cuộc đã đáng sợ đến trình độ gì. Hẳn rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Từ trong thanh âm của Tà Đế, bọn họ biết được đó là Viêm Đoạn Hồn, tông chủ của Bắc Đế tông, lại cũng biết lão nhân đó chính là Viêm Thiên Hùng, tông chủ đời trước của Bắc Đế tông, và người không biết tên còn lại, lực lượng của hắn rõ ràng là không thua kém gì Viêm Đoạn Hồn. Ba người bọn họ không hề nghi ngờ gì nữa chính là cường giả cấp thần đỉnh phong, mà Tà Đế chỉ có một mình. Ba người vừa mới bắt đầu giao thủ với một người thì thần kỹ hoa lệ làm rung chuyển trời đất của Tà Đế đã áp chế ba người, khiến họ đã không có cơ hội xuất thủ.

Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo có thể hợp lực ngăn cản hai lần, còn lần thứ ba thì sao?

Rầm!

Sự phòng ngự của Viêm Thiên Ngạo cuối cùng cũng xuất hiện sự ngưng trệ khi lực lượng đã cạn, bị âm âm nện xuống đất, còn chưa tiếp xúc với mặt đất thì băng vụn đã đâm vào cơ thể của hắn. Hắn cắn chặt răng, chịu sự trọng áp băng lãnh cố gắng lao lên trên, đánh với cột băng trên đỉnh đầu, tiếp theo, hắn liền nhìn thấy Viêm Đoạn Hồn cũng bị đập cho bắn xuống giống như hắn.

Như vén mây thấy mặt trời, màu lam trên trời rút đi, thủy chi hàng thần thuật giống như tai nạn này cuối cùng cũng ngừng lại trong tầm mắt của mọi người. Băng trên mặt đất đã dày tới mấy thước, lúc này nhìn lại, vẫn còn đứng trên không chung thở hỗn hển chỉ có Viêm Thiên Hùng, với thực lực của lão, liên tục ngăn cản ba lượt thủy chi hàng thần thuật cũng tạo thành tiêu hao cực lớn.

Trên người Viêm Đoạn Hồn đầy băng vụn, cánh tay trái của lão vô lực rũ xuống, không nhúc nhích, trên cánh tay có một tầng băng mỏng, mà nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trên người hắn có mấy chục bộ vị bị mảnh băng đâm vào hoặc nhiều hoặc ít, lại bởi vì những mảnh băng này quá lạnh, vào thời khắc đâm vào đã lập tức đóng băng vết thương, căn bản không nhìn thấy máu chảy ra. Tình trạng của Viêm Thiên Ngạo so với Viêm Đoạn Hồn thì chỉ khá hơn một chút, nhưng cũng đã vô cùng thảm hại.

Thảm hại, đây là hai chữ thích hợp nhất để hình dung trạng thái của bọn họ lúc này. Liên tục ba lượt hàng thần thuật, công kích giống như thần tích, thực lực cấp thần của bọn họ cũng bị bức đến loại trình độ này, một chút cũng không oan.

Ánh mắt nhìn lên trời, thân ảnh màu bạc đó vẫn đứng đó, nhìn bọn họ. Ba lượt thủy chi hàng thần thuật, đây là thực lực mà bọn họ chưa bao giờ nghe nói tới, ngay cả nghĩ cũng chưa nghĩ tới bao giờ. Nhưng... Liên tục ba lượt, đáng tiếc là, bọn họ vẫn chưa chết. Mà Tà Đế, cho dù hắn có cường thịnh hơn nữa, cho dù là thần thật thì cũng đã như nổ mìn hết đà.

Viêm Thiên Hùng áp chế sự kinh hãi trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn Tà Đế, hai tay nắm chặt lại, không biết là bởi vì chấn kinh hay là đang cố áp chế sự phấn nộ. Ba lượt thủy chi hàng thần thuật, nếu không phải ba cao thủ cấp thần hợp lực ngăn cản, trong Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo kiểu gì cũng sẽ có một người không chết cũng bị thương nặng, mà cho dù là Viêm Thiên Hùng lão thực lực đã đạt tới cấp thần cao giai, nếu một mình ngăn cản thì cũng rất có khả năng trực tiếp mất đi năng lực hành động.

Mặt Tà Đế bị che, nhưng từ khí tức mà hắn phóng ra ngoài, không khó cảm giác được đây là một người chưa vượt qua ba mươi tuổi. Với niên kỷ như vậy, thực lực của hắn đúng là Viêm Thiên Hùng bình sinh ít thấy. Cho dù là là thiên phạt chi nữ năm đó cũng không mang tới cho lão áp lực trầm trọng như vậy. Bởi vì nếu năm đó thiên phạt chi nữ có thể liên tục phóng thích ra ba lượt công kích khiến cho người ta kinh hãi như vậy, vậy thì mấy người phân lớn đều là vừa bước vào cảnh giới của thần như họ cơ hồ không có ai toàn thân mà lui. Ba người dưới liên tục ba lượt hàng thần thuật có thể bảo trì hoàn hảo, lão không thể không cảm kích vì được thần linh chiếu cố.

“Hay cho một Tà Đế, quả nhiên có tư cách để cuồng vọng.” Viêm Thiên Hùng trầm giọng nói, sau đó tức giận hừ một tiếng, phi thân lên, một đạo khí trường nóng rực theo thân thể của lão di động lên trên: “Để ta xem xem, ngươi còn có thể cuồng vọng được bao lâu!”

Không chỉ là Viêm Thiên Hùng, lúc này bất kể là ai cũng đều cho rằng lực lượng của Tà Đế nhất định đã hết rồi. Một lần hàng thần thuật đủ để cho một cao thủ cấp thần hư thoát, liên tiếp hai lần cơ hồ là không ai có năng lực làm được, ba lần hàng thần thuật, điều này đã đột phá cực hạn mà nhân loại có khả năng đạt tới rồi. Liên tục ba lượt thủy chi hàng thần thuật hôm nay, chắc chắn sẽ thành truyền thuyết giống như thần thoại, xuất hiện trong sách giáo khoa của tất cả học viện ma võ.

Nhưng không ai ngờ được rằng, cũng không dám nghĩ sẽ có hàng thần thuật lần thứ tư xuất hiện, nếu thật sự có, như vậy.

Thanh âm dường như vĩnh viễn không thay đổi đó đã cho bọn họ một đáp án khó có thể tin được, thanh âm bình thản đó vang lên từng chữ trong tai họ, trực tiếp đánh tan ranh giới mà bọn họ có thể chịu đựng.

“Thủy chi hàng thần thuật - Cực đông băng liệt phá!”

Tay của Tà Đế chỉ lên trời, đỉnh đầu của hắn lập tức biến thành một mảng màu lam. Băng lam chi quang vô biên vô hạn mang theo sự băng lạnh tới đáng sợ vạch trời rơi xuống, đâm thẳng xuống đất. Lại một lần nữa bao phủ ba người của Bắc Đế tông đã khiếp sợ tới cực độ.

Hàng thần thuật lần thứ tư, mỗi một người đứng lại không đi liên tục nhìn thấy bốn lần cảnh sắc hoa lệ chấn động mà cả đời cũng khó mà nhìn thấy được một lần. Đồng thời cũng chứng kiến một thần tích trừ phi là tận mắt nhìn thấy, nếu không thì căn bản không dám tin.

414. Chương 413: Thái Tử Thoái Vị

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 413: Thái tử thoái vị

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Màn băng hạ xuống, trên mặt Tà Đế lại lộ ra nụ cười lạnh như băng. Hàng thần thuật lần này so với ba lượt trước còn mạnh hơn vài phần, có lẽ với năng lực của Viêm Thiên Hùng còn miễn cưỡng tự bảo vệ mình được, nhưng với trạng thái hiện tại của Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo, tuyệt đối là bất hạnh, màn băng vô biên này chính là nơi táng thân của bọn họ.

Bỗng dưng, một báo động nguy hiểm đột nhiên dâng lên trong lòng, nụ cười trên mặt Tà Đế trong nháy mắt liền biến mất.

Rầm.

Bên trong màn băng khô cứng, một đoàn hồng quang nóng rực đột nhiên nổ tung, mang theo lăng kính thiên động địa kéo dài đại địa vài trăm thước, trời cao vài trăm thước, bao gồm cả vị trí của Tà Đế cũng bị xích mang đáng sợ đến cực điểm này bao phủ. Trong vô số cột băng đang rơi xuống dưới cổ lực lượng này toàn bộ hóa thành bông tuyết, tản mát bay đi.

Trong tiếng hét hỗn loạn kinh hoàng, sự chấn động kịch liệt của đại địa khiến đám người ở xa xa toàn bộ ngã rạp xuống đất, những kiến trúc ở gần đó trong nháy mắt cũng hóa thành phế tích. Mà hồng quang tào

thành tai nạn cực lớn đó vẫn như cũ tồn lưu ở đó, một lúc lâu vẫn chưa có dấu hiệu tiêu tán. Đây là một cỗ lực lượng còn hơn cả thủy chi hàng thần thuật của Tà Đế.

Ở vị trí xa xa, Tà Đế không biết xuất hiện ở đó từ khi nào lạnh lùng nhìn về phía nam. Nơi tầm mắt có thể chiếu đến, một bóng người mặc áo bào tro mang theo hai người rất nhanh rời đi. Tà Đế không đuổi theo, nhìn về phái bọn họ, lộ ra một nụ cười thần bí, nói khẽ: “Không hổ là Viêm Thiên Hùng, đệ nhất nhân của Bắc Đế tông. Hưởng thụ thời gian cuối cùng của các ngươi đi, bởi vì...”

Nơi hạch tâm của Nam Hoàng tông bị hấn lợi dụng Tuyệt Thiên để tiêu diệt, mà kế tiếp sau Nam Hoàng tông, đầu mâu của hấn lạng về chỉ về phía Bắc Đế tông. Hôm nay, chẳng qua chỉ là một sự khởi đầu nhỏ nhỏ, cho bọn họ mấy cái châm dự phòng mà thôi.

Từ lúc hấn trở lại Diệp gia, tổng cộng thời gian không đến hai tháng, diệt Lâm gia, Long Dận chết, Nam Hoàng tông tán loạn. Trong thời gian ngắn Như vậy, trừ Lâm gia và Thiên Long hoàng đế ra, thì đã bức Nam Hoàng tông, một loại tồn tại trên Thiên Thần đại lục mà trước giờ không có ai dám trêu vào tới nước như vậy. Người của Nam Hoàng tông vì hấn mà chết vô số, Bắc Đế tông cũng chắc chắn máu chảy thành sông. Mà trừ cỗ tay không ai có thể chạm tới và ước chân cực nhanh của hấn không nói tới, hấn cùng với Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông, thật sự có cừu hận bất cộng đái thiên ư

Không! Hấn và Nam Hoàng tông vô cừu vô hận, nếu thật muốn nhắc tới thì cũng chỉ Nam Hoàng tông vì Trảm Tinh kiếm mà bắt hấn đi. Còn với Bắc Đế tông, người mà hấn hận cũng chỉ một mình Viêm Tịch Minh mà thôi. Nhưng đối với bọn họ, Diệp Vô Thần cho tới bây giờ lại không hề định lưu tình. Cái này không liên can gì tới ân oán cừu hận cả, hấn cũng không hùng tâm xưng bá thiên hạ. Cái mà hấn theo đuổi thật ra rất đơn giản, đó là cảm ngộ sâu sắc mà hấn năm đó khi rơi xuống Đoạn Hồn uyên.

Nếu ông trời đã không muốn hấn chết, hấn sẽ không để chuyện tương tự quay lại. Cái mà hấn phải làm là trừ đi, hoặc là nắm giữ tất cả những thế lực có thể tạo thành sự uy hiếp đối với hấn. Tất cả... trong đây, đứng đầu tất nhiên là Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông, cho dù là khiến cho họ tan thành tro bụi. Chỉ bởi vì hấn không muốn bất kỳ kẻ có thể tạo thành sự thương hại cho người bên cạnh hấn tồn tại.

Ba năm trước suýt chết, lại dưới sự chăm sóc của Ngưng Tuyết, sau hai năm hôn mê thì sống lại. Lúc đó, tim của hấn đã biến chất rồi. Hấn sẽ không thủ hộ bị động nữa, mà là sẽ nắm trong tay tất cả, bóp chết tất cả căn nguyên của nguy cơ. Loại tâm tính này rất ích kỷ, thậm chí là tàn nhẫn, Diệp Vô Thần cho tới bây giờ luôn coi mình là một người ích kỷ. Nếu một bên là khiến Ngưng Tuyết chịu một chút thương nhẹ, bên kia là hàng ngàn người vô tội phải chết, hấn sẽ không chút do dự coi thường sự diệt vong của cả ngàn người. Hấn không là ác nhân, nhưng chưa từng coi mình là anh hùng, người tốt, cho nên, hấn vì bọn họ mà gọi Tà Tông, còn bản thân mình là Tà Đế. Một chữ tà, không phải là thiện, là phải là ác, chỉ là vì tim của mình.

Một tấm lưới cực lớn đã bao phủ thiên hạ, cũng bao phủ những thế lực khác ngoài Bắc Đế tông và Nam Hoàng tông, cũng bao gồm cả mỗi một quốc gia của Thiên Thần tứ quốc. Trước khi về Diệp gia, hấn đã quyết định vận mệnh của Thiên Thần đại lục. Bất kỳ thứ gì nằm ngoài sự khống chế của hấn sẽ đều bị hấn bóp chết. Tất cả hấn đều có thể ứng phó mà không phải chịu chút áp lực nào. Trọng áp lớn nhất của hấn chỉ tồn tại ở một không gian xa xôi khác. Nơi mà muốn bắt Ngưng Tuyết và Đồng Tâm rời khỏi hấn.

Hương Hương xuất hiện trên vai hấn, vươn bàn tay nhỏ ra nghịch ngợm kéo mặt nạ của hấn. Từ sau khi từ Thương Lan quốc trở về, nàng ta có một biến hóa - trong miệng đã không còn phát ra thanh âm ê a. Trong đôi mắt thính thoảng lại chớp đó cũng thính thoảng lại lộ ra vẻ khác lạ. Ngay cả vẻ mặt so với trước kia rõ ràng cũng khác. Đó giống như là một loại cảm giác từ trẻ con biến thành người lớn vậy.

Mà Diệp Vô Thần là chủ nhân vận mệnh tương liên với nàng ta, nàng ta có thể mỗi thời mỗi khắc cảm thụ được tâm tình và tâm cảnh của Diệp Vô Thần. Có thể nói nàng ta nàng ta là người hiểu suy nghĩ trong lòng và biến hóa tâm tình của Diệp Vô Thần nhất trên thế giới này.

” Hương Hương, chúng ta đi thôi, vất vả cho ngươi rồi.” Diệp Vô Thần cười khẽ một tiếng, dùng tay điểm nhẹ vào thân thể của Hương Hương.

Về tới Diệp gia, Diệp Vô Thần nói với phía trước trống không, dặn khẽ một câu: “Kế hoạch diệt bắc bắt đầu!”

Tin tức Tà Đế chiến với tam đại cường giả của Bắc Đế tông trước cửa thành Thiên Thủy được truyền ra ngoài với tốc độ cực nhanh, truyền thuyết này mang theo sắc thái thần thoại, đầy sự thần bí và cường đại của Tà Đế ra ngoài phạm trù của con người. Tà Đế từng nổi danh hung tàn và cường đại, sau ngày đó liền được phủ lên thêm một chiếc áo khoác không thể chiến thắng.

Thiếu chủ của Bắc Đế vì Tà Đế mà chết thảm, cảnh hân bị lột trần treo ở trước cửa Thiên Thủy thành có rất nhiều người nhìn thấy. Điều này đối với Bắc Đế thiếu chủ và toàn bộ Bắc Đế tông là một sỉ nhục cực lớn, Bắc Đế tông tông chủ và tông chủ đời trước đều xuất hiện nhưng không làm được gì, mà dưới sự liên thủ còn thảm bại dưới tay của một mình Tà Đế. Sự nhục nhã và thất bại thảm hại này cũng khiến thanh danh chưa bao giờ bị xúc phạm của Bắc Đế tông lập tức bị Tà tông hung hăng giẫm dưới chân. Hơn nữa nơi căn nguyên của Nam Hoàng tông bị hủy, Tà tông đã lăng lẽ trở thành tồn tại siêu nhiên khác còn trên cả Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông. Mà thân phận của Tà Đế trở thành một câu hỏi lớn nhất

Tà Đế, cái tên này đã khắc sâu vào trong lòng mỗi người. Tuy rằng không ai nói rõ ra, nhưng trong tiềm thức của mọi người, sự cường đại của hắn giống như là một đế vương vô thượng cao cao tại thượng, không thể xúc phạm.

Mà đồng thời vào lúc tin tức Tà Đế đánh bại tam đại cường giả của Bắc Đế tông được truyền ra, còn có cả một tin tức cực kỳ chấn động - Tây Môn thế gia, một trong tứ đại ma vô thế gia của Thiên Long quốc vào ngày cuối cùng của tháng này, sau khi mặt trời lặn sẽ công khai bán đấu giá ba kiện trân bảo hiếm có, cùng với một thứ so với trân bảo hiếm có thì còn quý hơn cả ngàn lần.

Tây Môn thế gia chẳng tính là gì, cái gọi là trân bảo hiếm có được bán đấu giá cũng chẳng tính là gì, nhưng cái thứ được hào xưng là còn quý hơn cả trân bảo hiếm có đến ngàn vạn lần lại khiến rất nhiều người chú ý, thứ đồ đó không ngờ là - thanh kiếm mà bên trong giấu tàng bảo đồ của Thái tổ hoàng đế Thiên Long quốc.

Lập tức, toàn bộ Thiên Thần đại lục đều nghị luận về chuyện này, từng thế lực lại nối tiếp nhau rục rịch hành động.

Bảy ngày sau khi Long Dân băng hà, tang lễ cuối cùng cũng kết thúc, hậu loạn mà sự phản loạn của Lâm gia lưu lại cũng dần dần được bình ổn, tường cung bị sụp đổ trong vài ngày ngắn ngủn đã được dựng lại chắc chắn như xưa. Thái hậu đương triều đã mất thì nhiều năm rước rồi, sau khi Long Dân chết, hoàng hậu Lâm Tú cũng biết sau khi Lâm gia làm phản, mình có ở lại thì tất cũng sẽ sống không bằng chết, cho nên đã tự tử. Nhất thời, cả Thiên Long hoàng triều thật sự rơi vào cảnh quần long vô thủ. Việc cần kíp hiện tại không nghi ngờ gì nữa chính là mau chóng đưa Thái tử Long Chính Dương thượng vị, để định thần tâm dân tâm. Dưới sự đề cử của thần, Diệp Nộ uy vọng nhất và đế sư Vương Bạc Tạm thời cầm đầu chúng thần, hai người bọn họ một là gia gia của Diệp Vô Thần, một ngoại công của Diệp Vô Thần.

Thiên long chính điện chúng thần tề tụ, nghi thức lên ngôi từ lâu đã được chuẩn bị thỏa đáng rồi. Nhưng Long Chính Dương lại lững thững tới muộn, mà khi hắn tới nơi, câu hỏi đáp lại khiến mọi người đồng loạt trở mặt ra.

” Ta từ nhỏ lười nhác, vô tâm vi chính, không đảm đương nổi ngôi vị hoàng đế, nếu miễn cưỡng đăng cơ chỉ tổ sẽ làm khổ con dân của Thiên Long quốc, các vị đại nhân hay là đừng miễn cưỡng ta làm gì.”

Khi Long Chính Dương ở trước mặt chúng thần nói ra những lời này, ngữ khí rất bình thản, giống như cái mà hắn từ bỏ không phải là ngôi vị hoàng đế mà chẳng qua chỉ là một thứ gì đó rất tầm thường vậy.

” Thái tử điện hạ, việc lên ngôi không phải trò đùa, điện hạ thân là Thái tử của Thiên Long quốc, nên kế thừa ngôi vị hoàng đế, quyền khuynh thiên hạ, định bang quốc, phù vạn dân, há có thể xem thường như vậy.”

Không có gì bất ngờ, một lão thần đã hơn sáu mươi tuổi lập tức đứng ra khuyên can. Thật ra đại đa số thần tử đều biết Thái tử tâm tính đạm bạc, chẳng những vô tâm với triều chính mà còn lộ ra một mặt bài xích. Nhưng Long Dân băng hà, hắn thân là Thái tử, về tình về lý về pháp đều nên kế thừa ngôi vị hoàng đế này.

Sau khi người đầu tiên khuyên can xong, những thần tử trong cơn ngạc nhiên hết người này đến người kia lên tiếng can gián. Long Chính Dương mặt mang theo vẻ bất lực, thủy chung chỉ mỉm cười lắc đầu. Đúng

lúc này, Lễ bộ Thượng Thư bình thường vẻ mặt luôn uy nghiêm, nhưng rất ít nói bỗng nhiên tiến lên một bước, lớn tiếng nói: “Các vị đại nhân chậm đã, nghe ta nói một lời.”

Y nghiêm nghị nói: “Tâm ở triều chính thì mới có thể định bang quốc, tâm ở thương sinh thì mới có thể phù vạn dân. Đúng như lời mà Thái tử điện hạ đã nói, Thái tử nếu thật sự đăng cơ một cách miển cưỡng, chỉ sợ sẽ khiến con dân Thiên Long phải chịu khổ, Thiên tử đã không có lòng với hoàng vị, những thần tử như chúng ta nên thuận theo ý nguyện của thái tử, không thể ép buộc được.”

“Nhưng Sử đại nhân, việc lên ngôi quan hệ trọng đại, tuyệt không nên nói bỏ là bỏ. Thái tử tuổi còn trẻ, mới lên ngôi hoàng đế, mới nắm đại quyền thì lòng ắt phải thấp thỏm, đó cũng là điều trong tình lý, không có ai vừa mới bắt đầu đã là một vị minh hoàng cả. Năm đó tiên đế khi mới đăng cơ cũng vậy thôi...”

Lão thần đó còn chưa nói xong thì hộ bộ thượng thư bỗng nhiên tiến lên một bước, lớn tiếng nói: “Vi thần đồng ý với lời của Sử đại nhân, nếu Thái tử đã vô tâm với ngôi vị hoàng đế, chúng ta không nên ép Thái tử thượng vị. Vi thần thấy Thái tử nói rất thẳng thắn, chắc trong lòng cũng nắm chắc gì đó. Chắc lẽ thái tử đã quyết định nhường hoàng vị cho nhị hoàng tử?”

Trong ba đứa con trai của Long Dận thì một đứa đã chết, chỉ còn là Long Chính Dương và Long Chính Nguyệt. Mà nghĩ tới nhị hoàng tử, chúng thần tử không khỏi trầm lắng đầu, so với Long Chính Dương chỉ không ở triều chính, sự khao khát đối với quyền lực của Long Chính Nguyệt còn nhạt hơn. Rõ ràng là lớn lên trong cung đình luôn đấu đá, nhưng lại giống như một thư sinh xuất thân trong gia đình bình thường vậy. So với Long Chính Dương, hẳn càng không thích hợp làm hoàng đế hơn. Cũng bởi vậy, Long Chính Dương dĩ nhiên trở thành nhân tuyển gần như duy nhất.

Long Chính Dương dùng ánh mắt đầy thâm ý sâu sắc nhìn hai người đó một cái, gật đầu nói: “Ngôi vị hoàng đế này, ta quyết định nhường cho thất hoàng muội của ta. Các vị đại nhân thấy sao?”

“Gì cơ?”

415. Chương 414: Phi Hoàng Nữ Hoàng

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 414: Phi Hoàng nữ hoàng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Gì cơ?”

Lời vừa nói ra, chúng thần đồng loạt kinh hãi, ngay cả Diệp Nộ và Vương Bác trước giờ luôn trầm mặc cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Vương Bác cười nói: “Thái tử điện hạ nói đùa rồi, Thiên Long vương triều của ta chưa bao giờ có tiền lệ truyền ngôi cho nữ tử cả, lời này thật sự là quá không ổn.”

“Không có tiền lệ cũng không có nghĩa là không thể, đúng không? Hôm nay mở ra tiền lệ này, có gì mà không được.” Long Chính Dương thuận miệng trả lời: “Ta hiện giờ không phải là nói đùa, hoàng đệ của ta phớt lờ quyền lực, cũng giống như ta không thích hợp với ngôi vị đế vương. Mà thất hoàng muội của ta lại là nhân tuyển thích hợp nhất đối với ngôi vị hoàng đế, này nguyên do các vị chắc nghĩ một chút là rõ. Là nữ tử thì sao? Thất hoàng muội của ta cũng là người họ Long, Thiên Long giang sơn vẫn sẽ là thiên hạ của họ Long ta, có gì mà không thể?”

Vương Bác đang định lên tiếng thì đột nhiên lại trầm mặc. Lão là người thông minh, trong đời đã từng thấy rất nhiều sóng to gió lớn rồi. Long Chính Dương tuyệt không phải là người thích làm loạn, từ thần

thái khác thường của hắn lúc này lão có thể nghĩ được vị đạo kỳ lạ, lặng lẽ nghiền ngẫm lại câu “thất hoàng muội của ta lại là nhân tuyển thích hợp nhất đối với ngôi vị hoàng đế này” Thất công chúa, cũng chính là Phi Hoàng công chúa Long Hoàng Nhi. Cái tên này trừ ngoạn liệt ra thì chẳng có chỗ nào giống công chúa cả. Trong đây nhất định còn ẩn giấu thứ gì đó khác.

Song, những thần tử khác dưới những câu nói kinh người này thì lại không thể bình tĩnh được như Vương Bác, cả đám vội vàng bước lên phía trước khuyên can: “Thái tử điện hạ, việc này vạn vạn không thể, Phi Hoàng khuyên can tuy rằng thiên tư thông minh, nhưng ngôi vị hoàng đế liên quan đến tương lai của Thiên Long quốc ta, tuyệt đối không thể đem ra làm trò đùa như vậy được. Nếu Thiên Long đại quyền do nữ tử kế thừa, thần dân của Thiên Long quốc ta nhất định sẽ loạn, Thiên Long quốc ta tuyệt đối không thể mở tiền lệ này được!”

“Lời ấy của Ngôn đại nhân sai rồi, mặc dù không có tiền lệ, nhưng tổ tiên chưa bao giờ từng răn dạy không cho nữ tử đăng cơ, chỉ có điều chưa từng thử mà thôi. Nếu Thái tử điện hạ đã vô tâm với ngôi vị hoàng đế, để thất công chúa lên ngôi thì có gì mà không được, vì thần thật sự không cảm thấy có chỗ nào không ổn.” Sử đại nhân nhíu mày nói.

“Lời của Sử đại nhân cực đúng. Thái tử điện hạ mặc dù tâm không ở triều chính, nhưng tâm tính thuần lương cơ trí, quyết không lấy sự an sinh của Thiên Long quốc ra làm trò đùa, Thái tử điện hạ nếu đã nguyện thoái vị cho Phi Hoàng công chúa, tất có thâm ý. Phi Hoàng công chúa cũng là truyền nhân của Long thị, đương nhiên là có tư cách trở thành thiên long chi đế.”

“Rất đúng, rất đúng! Ha ha, không biết các vị đại thần còn nhớ không, năm đó khi tiên hoàng còn sống đã chính miệng hứa gả Phi Hoàng công chúa cho gia công tử của Diệp gia. Nếu Phi Hoàng công chúa đăng cơ, Diệp gia sẽ vĩnh viễn đứng ở phía sau Long gia. Có Diệp gia thủ hộ, chúng ta còn gì mà sợ nữa.” Lại một vị trọng thần trung niên mỉm cười nói.

Long Chính Dương lẳng lặng nghe bọn họ mồm năm miệng mười cãi nhau, sắc mặt thì bình tĩnh nhưng trong lòng lại kinh hãi vô cùng. Bởi vì trừ những người trầm mặc ra, người ủng hộ Long Hoàng Nhi thượng vị lại chiếm một nửa, bày thành trận thế đối kháng với những thần tử mặt mày hoảng hốt, khổ sở khuyên can, hoàn toàn không có tình trạng đầu đầu cũng là tiếng can gián như hắn đã nghĩ.

Không hổ là Diệp Vô Thần, không hổ là Tà Đế. Gần một nửa người trong triều đình, những khuôn mặt quen thuộc tay nắm trọng quyền không ngờ đều là người của hắn. Trong bọn họ ít thì năm năm, nhiều thì hơn chục năm sẽ chiếm những vị trí quan trọng trong triều đình, không ngờ mình từ đầu đến cuối lại không phát hiện ra dị dạng gì.

Trong lòng thầm thở dài một hơi. Tâm tình của hắn lập tức phức tạp đến cực điểm, nhưng tâm tình này lập tức biến mất theo một tia tro bụi mà hắn thở ra. Hắn tin rằng Diệp Vô Thần sẽ giữ đúng lời hứa với hắn, cả đời sẽ không làm ra chuyện gì có lỗi với Long Hoàng Nhi. Hắn nói được nhất định sẽ làm được. Nhân sinh sau này của mình sẽ là sống vì mình, hà tất phải để ý tới những rắc rối mà mình sắp được rời xa này.

Mà những người trầm mặc, bao gồm cả Vương Bác trong lòng cũng vô cùng khiếp sợ. Bỗng nhiên đưa ra ý kiến để một công chúa đăng cơ, đây vốn là một chuyện sẽ mang tới đầy tiếng phản đối, nhưng sự thật là tiếng phản đối lơ mờ bị tiếng ủng hộ chấn áp, bọn họ sao mà không kinh ngạc cho được.

Tiêu điểm của các ánh mắt chiếu lên người Long Hoàng Nhi vẫn đứng đó không nói gì, sắc mặt của nàng ta hơi có chút khác thường, nhưng vẫn tính là bình tĩnh, không lộ ra thần sắc kinh ngạc. Hiển nhiên, nàng ta đã có chuẩn bị đầy đủ.

Thật sự là quỷ dị quá mức!

Lúc này, một nhân vật mà không ai ngờ đến chậm rãi bước vào Thiên Long đại điện trong tiếng cười bình thản.

” Ha ha, là ai nói Hoàng Nhi của ta không thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế này.”

Thanh âm thương lão này trừ bình thản ra, còn mang theo một cỗ khí tức siêu nhiên nói không nên lời. Theo thanh âm này, một tiếng bước chân trầm ổn cũng đồng thời truyền tới. Mà ánh mắt của mọi người trong điện vào giờ khắc này toàn bộ chuyển hướng về phía lão.

Đây là một lão nhân đã gần bảy mươi, mặc quần áo bằng vải thô, trên giày vải còn dính bùn đất ẩm ướt. Vừa nhìn thấy lão đã có thể nghĩ thấy khí tức quê mùa, nhưng đối diện với các văn võ đại thần quyền cao của Thiên Long quốc tụ tập ở đây, lão nhân nhìn thì rất bình thường này lại không có bất kỳ một vẻ khác thường nào, vẫn rất bình thản. Dưới vẻ ngoài thô phác đó, bọn họ bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy được một loại khí tức vô cùng cao quý.

Lúc thanh âm này truyền đến, Diệp Nộ và Vương Bác toàn thân cũng chấn động mãnh liệt. Lúc này thấy hình dáng của lão, thì không thể bảo trì bình tĩnh được nữa, vội vàng bước lên phía trước quỳ rạp xuống đất: “Lão thần Diệp Nộ (Vương Bác), khấu kiến thái thượng hoàng!”

Thái thượng hoàng... Ba chữ như sấm đánh.

Nghe đồn thái thượng hoàng vào hơn hai mươi năm trước đã truyền ngôi vị hoàng đế cho Long Dận lúc đó còn là Thái tử rồi ly khai Thiên Long thành, cũng hạ lệnh không được tìm và quấy rầy lão, lão từ đó về sau cũng không biết tung tích. Hơn hai mươi năm cũng chưa từng về Thiên Long thành. Cho nên bên trong triều đình hiện giờ người từng thấy hẳn rất ít. Mà hai người đức cao vọng trọng Diệp Nộ và Vương Bác đồng thời quỳ xuống thì làm sao là giả được. Lập tức, đám người đứng đầy trong thiên long chính điện râm rạp quỳ xuống, hô to Thái thượng hoàng với lão nhân này.

” Đứng lên hết đi, hiện tại ta chỉ là một thôn phu hương dã hái thuốc để sống qua ngày thôi, danh xưng thái thượng hoàng đừng nhắc tới nữa, mà cũng không dám nhận lễ bái của các người, đứng dậy hết đi.” Long Chính khẽ lắc đầu, giơ tay lên.

Diệp Nộ đứng lên, cung kính nói: “Thái thượng hoàng, người cuối cùng cũng chịu về thành rồi.”

Long Chính đã hai mươi năm rồi không về Thiên Long thành, nhưng Diệp Nộ và Vương Bác sau mấy năm mà lão rời khỏi từng tới chỗ lão thăm hỏi vài lần, cho nên lập tức có thể nhận ra lão. Mà những người khác thì chỉ có thể tất cung tất kính đứng đó, lén lút quan sát vị thái thượng hoàng đã mai danh ẩn tích hơn hai mươi năm này. Từ vẻ ngoài đơn giản của lão, bọn họ không ngờ lại cảm nhận được một loại uy áp của bình hòa. Đó là khí thế cao quý siêu nhiên mà chỉ có từng nắm quyền lực vô thượng mới có thể tự nhiên hình thành.

” Hoàng đế băng hà, ta sao làm sao có thể không về xem thể nào.” Long Chính than khẽ một tiếng, thỏn thức nói.

Vương Bác khom lưng an ủi: “Hoàng thượng bị nghịch tặc Lâm Cuồng hãm hại. Ài, thái thượng hoàng xin nén bi thương.”

“Sống chế có số, ta đã là người bước một nửa chân không vào quan tài rồi, có gì mà nhìn không thấu nữa chứ, nhưng điều duy nhất còn vướng mắc là hậu nhân của ta.” Long Chính than.

“Hoàng gia gia.” Long Chính Dương bước tới gọi.

“A, cứ như trước kia gọi gia gia được rồi, bỏ cái chữ hoàng đi nghe vẫn thích hơn.” Long Chính vuốt râu, bình thản nói. Sau đó ánh mắt nhìn về phía Long Hoàng Nhi vẫn đang lén lút quan sát lão. Lần cuối cùng nhìn thấy đứa cháu gái này là vào mười mấy năm trước, Long Hoàng Nhi khi đó chỉ có bốn tuổi, nhưng sự xảo quyệt của nàng ta mỗi lần lão nhớ tới đều phải bật cười.

“Hoàng Nhi, đến bên cạnh gia gia đi.” Long Chính nhìn đứa cháu gái đã trở thành thiếu nữ của mình một cái. Ánh mắt âm áp nhu hòa. Nàng ta sẽ trở thành Thiên Long hoàng đế tiếp theo, đây đã là định cục rồi, không có lực lượng nào có thể thay đổi được. Nhưng với lão mà nói, cái này không phải là quan trọng, quyền lực, tài phú, dục vọng trong mắt lão hiện tại đã nhạt như nước trong, điều mà lão bận tâm chỉ có cháu gái của lão.

Long Hoàng Nhi bước chân nhẹ nhàng đi đến bên cạnh lão, mắt không ngừng lướt qua khuôn mặt già nua của lão: “Người thật sự là gia gia của cháu ư? Vì sao thoảng cái biến thành già vậy?”

Long Chính nghe vậy, không khỏi cười ha ha: “Bởi vì gia gia ta đã già rồi, mà Hoàng Nhi người cũng đã trưởng thành trưởng thành. Chẳng những trưởng thành còn có thể sắp trở thành một nữ hoàng đế. Gia gia thật sự không ngờ, cái con nhóc năm đó bắt sâu róm bỏ vào giày của gia gia lại trở thành một nữ hoàng đế uy phong.”

Long Chính dùng giọng điệu chọc cười nói ra, khiến Long Hoàng Nhi có chút ngượng ngùng. Cái “chết” của Diệp Vô Thần vào ba năm trước đây đã khiến thiếu nữ gần bướng này trong áp ức an tĩnh ba năm, tính cách cũng không còn hoạt bát như lúc xưa. Mà lời nói này của Long Chính khiến triều đình thoáng chốc biến thành lặng ngắt như tờ.

Lão vừa rồi rõ ràng có nói là - sắp trở thành một nữ hoàng đế. Chẳng lẽ Long Chính lần này tới đây là để Long Hoàng Nhi thượng vị ư?

Lúc này cho dù là người có ngốc hơn nữa cũng nghĩ và mùi vị bất thường. Từ Long Chính Dương chủ động nhường vị cho Phi Hoàng công chúa, rồi đến có rất nhiều người đồng thanh ủng hộ, rồi thái thượng hoàng đã hơn hai mươi năm chưa xuất hiện lại ra mặt, cũng nói rõ ràng rằng ta chính là hoàng đế kế tiếp, trong đây rõ ràng có một cỗ lực lượng thần bí đang thôi động.

” Hoàng Nhi, ngươi có bằng lòng làm hoàng đế hay không?” Long Chính cười nói.

” Nguyên ý, ta muốn trở thành nữ hoàng đế đầu tiên của Thiên Long quốc!” Long Hoàng Nhi không chút do dự trả lời Long Chính, cũng trả lời cho tất cả người ở đây. Trong lòng nàng ta lặng lẽ vang vọng lời mà Diệp Vô Thần đã nói với nàng ta. Vì hắn, nàng ta sẽ nắm quyền lực cao của Thiên Long quốc trong tay. Cũng vì hắn, nàng ta đi làm một nữ hoàng không thua bất kỳ hoàng đế nào khác.

“Ha ha, tốt. Chỉ cần Hoàng Nhi nguyện ý là tốt rồi, nếu Hoàng Nhi không muốn, cho dù là có người bức bách người gia gia cũng tuyệt đối không đáp ứng đâu.” Long Chính vuốt râu cười, giọng cười rất ấm áp. Trên mặt không hề có bất kỳ dị trạng nào. Giống như nói mấy câu quyết định ngôi vị hoàng đế thuộc về ai chỉ đơn giản như chuyện thường ngày.

Lão đảo mắt một cái, nụ cười biến mất, nghiêm túc nhìn Diệp Nộ và Vương Bác, nói: “Diệp tướng quân, Vương thái phó, các người đều là lương đồng của Thiên Long quốc ta, nhưng có nguyện ý tiếp tục giúp cháu gái của ta làm một nữ hoàng đế xưa nay chưa từng có không?”

Lão không hỏi” Các người có dị nghị gì không“, mà là trong câu hỏi trực tiếp đóng đinh quyết định này, cướp đi quyền cự tuyệt của bọn họ. Sự cơ trí của hoàng đế Long Chính Diệp Nộ và Vương Bác sao lại không biết, khi lão còn tại vị, uy vọng trong thần tử hơn xa khi Long Dận tại vị. Hắn, tuyệt đối không thể tùy tiện quyết định đại sự như ngôi vị hoàng đế. Hai người lập tức đồng thanh đáp: ”Lão thần nhất định sẽ thề chết nguyện trung thành với tân hoàng, vĩnh không có lòng khác!”

“Vi thần nhất định sẽ thề chết nguyện trung thành với tân hoàng, vĩnh không có lòng khác!” Thanh âm của Diệp Nộ và Vương Bác vừa dứt, những chúng thần vừa rồi ủng hộ Long Hoàng Nhi thượng vị không hẹn mà cùng đồng loạt quỳ xuống trước Long Hoàng Nhi và Long Chính, hô lớn lời nguyện trung thành. Những thần tử vẫn ở trong trạng thái ngây ngốc cũng không thể không quỳ xuống hô theo, không còn cơ hội nói ra những lời phản đối nữa.

“Ha ha ha, tốt! Không hổ là Thiên Long chi thần của ta, khí thế này không kém gì năm xưa!” Long Chính nửa thật nửa giả cười to: “Hoàng Nhi, hôm nay để gia gia tự mình chủ trì nghi thức lên ngôi cho ngươi, ha ha ha ha!”

Trong không khí nhìn thì bình thường nhưng lại đầy quái dị, nghi thức tân hoàng lên ngôi cuối cùng cũng bắt đầu, cho đến khi thuận lợi hoàn thành. Phi Hoàng công chúa Long Hoàng Nhi trong lúc vô số người trở tay không kịp đã đăng cơ thành đế, hiệu phong là Phi Hoàng nữ hoàng.

416. Chương 415: Chiến Tranh Tự Tẩu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 415: Chiến tranh tự tấu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nghi thức lên ngôi kết thúc, Long Hoàng Nhi đầu đội mũ phượng tử kim trên châu, thân mặc phượng màu vàng sớm đã được may sẵn, chân đi giày kim phượng, ngồi đoan trang trên long y, tiếp nhận sự quỳ bái của Thiên Long trung thần. Thiếu nữ mười sáu tuổi này phải trong thời gian cực ngắn chuẩn bị tâm lý trở thành nữ hoàng, tim của nàng ta vẫn đang thấp thỏm, nhưng không hề kinh hoàng và mê mang đối với tương lai, nàng ta tin rằng hẳn sẽ cho nàng ta một tương lai hoàn mỹ.

Ngôi vị hoàng đế này là vì hẳn mà nhận.

Khi nghi thức lên ngôi chấm dứt, một thanh âm rất không hợp lúc phá vỡ không khí trang trọng. Một binh sĩ của Diệp gia phóng ngựa chạy như bay đến, không chút cố kỵ trường hợp nơi này, sau khi xuống ngựa vội vàng xuống, hô to: “Biên cảnh cấp báo, Đại Phong quốc mấy ngày gần đây thường xuyên điều động binh mã, hiện giờ đã tập binh được ba trăm vạn, tùy thời có thể đông hạ xâm phạm biên cảnh của ta.”

Giống như một viên đá lớn được ném vào mặt hồ bình tĩnh, tiếng động ầm ầm nổ vang trong lòng mỗi người. Không ai trách tội binh đưa tin bỗng nhiên xâm nhập này, bởi vì cấp báo căn bản không nên chậm trễ dù chỉ một phần một giây. Nhưng tin tức này khiến cho tất cả nhân tâm đại chấn, quá nửa số người thậm chí vì kinh hãi mà sắc mặt tái nhợt.

Trong khoảng thời gian ngắn, ba trăm vạn hùng binh.

Ngày này cuối cùng cũng tới rồi. Sau trong thời gian ngắn yên lặng, Đại Phong quốc cuối cùng cũng chân chính bày ra rằng nanh vuốt của nó. So với công kích có tính quấy rối lúc trước, lần này rõ ràng là muốn há to miệng nuốt cả Thiên Long quốc của bọn họ.

Diệp Nộ đột nhiên đứng lên, dùng thanh âm già nua của lão không hề sợ hãi hô: “Tốt, Lão phu đã đợi ngày này rất lâu rồi. Hơn hai mươi năm trước, chúng ta có thể đánh cho bọn chúng hoa rơi nước chảy, hôm nay, chúng ta cũng có thể!”

Thanh âm của lão mang theo một loại sức cảm nhiễm nồng đậm, thanh âm không hề có chút lo lắng và sợ hãi nào đó vang vọng trong lòng mỗi người, không ngờ lại xóa đi một nửa sự hốt hoảng ở trong lòng họ. Điều bình với đại quy mô như vậy, Đại Phong quốc xâm nhập cơ hồ đã thành kết cục đã định, mấy câu nói đó của Diệp Nộ cũng có nghĩa là lão vốn đã rời khỏi triều đình sẽ tự mình mặc giáp ra chiến trường.

Diệp gia quân tiếng tăm lừng lẫy trên cả Thiên Thần đại lục, được công nhận là thiết huyết hung binh. Nhưng Quỷ Thủy quốc ba năm trước đây đã xác định nghiêng về phía Đại Phong quốc, ở trước mặt binh lực có tính áp đảo, tất cả thật sự sẽ lạc quan sao.

Trong bầu không khí bỗng nhiên trở nên nặng nề, Long Hoàng Nhi chậm rãi từ long ý ngai dậy, thần thái của nàng ta là một loại uy nghiêm trang trọng cực ít xuất hiện, ánh mắt cũng lơ mờ mang theo vẻ uy áp của đế vương, giống như một thân hoàng bào này, bầu không khí này cũng khiến nàng ta tự nhiên dung nhập thân phận đế vương, nói: “Ta biết rõ ta thượng vị khiến rất nhiều thần tử và con dân mang lòng nghi ngờ. Giờ Đại Phong quốc sắp tấn công, ta thề, trong vòng một năm sẽ đánh bại Đại Phong. Nếu không ta sẽ tự tay cởi chiếc hoàng bào này, tạ tội với con dân Thiên Long.”

Trong không khí im ắng tất cả ánh mắt tức thì toàn bộ tập trung lên người vị nữ hoàng mới đăng cơ này. Thứ ẩn giấu trong mắt cũng bỗng bùng phát sinh biến hóa, Nàng ta liệu có chối bỏ lời hứa này hay không không quan trọng, nhưng chỉ bằng vào thanh âm này của nàng ta, thần thái hét ra câu mà Long Dận năm đó cũng không dám nói này căn dừng khí và bá lực rất lớn, đủ để mỗi một người phải công nhận vị Phi Hoàng công chúa này.

Trong vòng một năm, đánh bại Đại Phong. Đây là những lời mà Diệp Vô Thần đã dạy cho nàng ta, cũng chính là phương thức nhanh nhất để đề thăng danh vọng của vị nữ hoàng này tới cực điểm. Đại Phong quốc, kẻ địch cường đại đến chỉ có thể bị động chống đỡ, khó có thể địch nổi trong trăm ngàn năm qua vẫn là địch nhân lớn nhất và căn nguyên nguy cơ lớn nhất của Thiên Long quốc. Nếu thật sự bị Thiên Long

quốc tiêu diệt, như vậy tên của Phi Hoàng nữ hoàng vĩnh viễn sẽ được ghi lại trong Thiên Long sử sách, thanh danh chấn thiên hạ hạ, tất cả sự nghi ngờ cũng sẽ biến thành sự sợ hãi từ tận đáy lòng.

Màn đêm phủ xuống, vạn vật yên tĩnh. Long Chính vốn nên ở Thiên Long thành, dưới tình hình không có bất kỳ ai phát giác, xuất hiện ở ngoài ngàn dặm, ở nơi được gọi là Thiên Liệt trấn.

“Tất cả đều như ước nguyện của người, và để ta xem xem, người sẽ khuấy đảo thiên hạ như thế nào.” Nhìn bóng dáng ở phía trước, Long Chính cười ha ha nói.

” Tất nhiên là sẽ khuấy cho long trời lở đất, để Hoàng Nhi trở thành hoàng đế duy nhất của thiên hạ.” Diệp Vô Thần xoay người lại, cười khê. trong thần thái và ánh mắt có một sự tự tin vô cùng.

“Hoàng Nhi trở thành hoàng đế duy nhất, cũng có nghĩa là người sẽ trở thành hoàng đế tối cao.” Long Chính mắt hơi nheo lại.

“Người lắm rồi.” Diệp Vô Thần lắc đầu, lạnh lùng nói: “Ta khi đó bắt quá là phu quân của Hoàng Nhi, một người đối với quyền lực không bất kỳ dục vọng nào.”

“Ta tin người, người nhất định là người như vậy.”

Long Chính ngồi xuống trước cái bàn làm bằng gỗ, cầm chén rượu lên, rót hai chén trà đầy, đặt một chén ở trước mặt Diệp Vô Thần. Có thể được Long Chính lão tự mình rót trà, trong thiên hạ rất hiếm có.

“Long lão gia tử, người thật sự không trách ta gián tiếp hại chết con của người ư?” Diệp Vô Thần uống một ngụm trà rồi nói.

Long Chính là người trí tuệ thật sự, lúc trước chẳng may đoán được nguyên nhân căn bản khiến lão vứt bỏ hoàng vị, rời xa Thiên Long thành hơn hai mươi năm không về, hẳn đã hiểu rõ điểm này.

“Nhân quả báo ứng thôi. Hẳn muốn tiêu diệt Diệp gia trung liệt, vốn là nên gặp báo ứng này.” Long Chính bình thản trả lời. mặt không hề có biểu hiện gì khác thường. Khi Diệp Vô Thần tìm được lão, thậm chí còn không giấu lão bất kỳ một chi tiết nào. Hẳn hiểu rõ nói thật với người ta hiệu quả tốt hơn là che giấu nhiều.

“Nhưng hẳn dù sao cũng là dù sao cũng là con của người.” Diệp Vô Thần nhếch miệng nói.

“Nhưng người đã cứu toàn bộ Long gia, nếu thật sự muốn luận, Long gia của ta trên dưới còn nợ người vô số.” Long lão gia tử cười ha ha, nói tiếp: “Nếu không có người, không quá ba năm, Thiên Long quốc sẽ không còn của họ Long, mà là của họ Thủy. Bởi vì có người, Thiên Long quốc vẫn là của họ Long. Huyết mạch của Long gia cũng không bị đứt.”

Long Chính hơn hai mươi năm trước từ bỏ ngôi vị hoàng đế, một đi không trở lại, là vì với sự thông minh của lão đã nhận ra ý đồ của Nam Hoàng tông. Nhưng sự cường đại với Nam Hoàng tông khiến lão biết được rằng, đây là một cỗ lực lượng mà cho dù biết được ý đồ và tính toán của chúng thì cũng không thể nào kháng cự được. Kháng cự, ngược lại càng đẩy mạnh bước chân của bọn chúng. Dưới sự tâm hồi ý lạnh, lão cuối cùng lựa chọn né tránh. Long gia đã không tránh được, Thiên Long quốc đã không tránh được, vậy thì lão tự mình ly khai, không sống dưới ám ảnh đã bị định trước là không thể xóa đi. Mà khi Diệp Vô Thần nhận thấy được ý đồ của Nam Hoàng tông cũng đã hiểu Long Chính vì sao phải luyện cho Long Chính Dương không ham mê quyền lực. Bởi vì dưới sự ám ảnh của Nam Hoàng tông, lãnh đạm với quyền lực mà nói ngược lại còn có thể thoát thân. Hẳn không khỏi thấy buồn cười vì suy nghĩ của Long Chính năm đó. Long Chính, là người trí tuệ không hơn không kém.

Mà tình trạng hiện giờ lại hoàn toàn khác lúc đó, nguy cơ Nam Hoàng tông đã hoàn toàn không còn tồn tại, không những không rút cũi dưới đáy nỗi đối với Long gia mà ngược lại còn trở thành sự giúp đỡ. Cho nên lão nói, lão phải cảm tạ hẳn mới đúng!

“Hướng đi của Dương nhi, để nó tự lựa chọn đi. Có điều ta tin con đường mà người lựa chọn cho nó chắc sẽ là con đường thích hợp với nó nhất. Để nó tự do đi đi. Điều đáng tiếc duy nhất là nó và công chúa của Nam Hoàng tông đã chú định là có duyên mà không phân. Hy vọng nó rất nhanh có thể tìm được thiên mệnh chỉ nhân của nó. Ha ha.” Long lão gia tử cầm chén trà lên, một hơi uống cạn. Lão từng không còn gì

vướng bạn, bắt đầu tràn ngập sự chờ mong đối với tương lai. Lão rất nóng lòng muốn nhìn thấy bố cục của Thiên Thần đại lực sẽ phát sinh kịch biến kinh nhân để thế nào dưới bàn tay của người thanh niên này.

Diệp Vô Thần đứng dậy đi ra ngoài, lập tức lại quay trở lại, mà ở trong lòng hắn có thêm một nữ hài nhỏ. Long Chính liếc một cái là nhìn rõ nữ hài này, ánh mắt giống như bị dính vào, không thể tách ra được.

Niên kỷ của nàng ta nhìn chỉ khoảng hơn hai tuổi mỗi một chỗ trên dưới toàn thân đều mập mạp, tinh trí, đôi mắt sáng to tròn lúc này đang không ngừng chớp chớp nhìn lão. Ánh mắt trong sáng không có bất kỳ sự hiểu kỳ nào.

“Đây là nữ nhi của ta, Tư Thần. Nó năm nay được hai tuổi rưỡi rồi. Tư Thần, đây là Long gia gia của con.” Diệp Vô Thần mỉm cười nói khẽ với nữ hài ở trong lòng hắn

“Cháu Long gia gia... con tên là Tư Thần.”

trong ánh mắt ngốc trệ của Long Chính, Tư Thần mỉm cười, miệng phát ra thanh âm khiến cho người ta cơ hồ muốn say. Thanh âm đó giống như dòng suối tinh thuần mà không có bất kỳ tạp chất nào, chậm rãi chảy qua tai, qua tim Long Chính.

Bất kể là tướng mạo hay là giọng nói của nó, đều mang tới cho lão một loại cảm giác giống như mộng ảo. Loại cảm giác này nói rõ với người ta rằng, đây căn bản không phải là người sinh ra trên thế gian, mà là một tinh linh không nhiễm khói lửa nhân gian, không dính chút tạp chất của nhân gian nào. Đó là một loại tinh thuần và thuần mỹ nằm ngoài sự tưởng tượng của nhân loại.

“Hảo, hảo... hài tử...”

Lão nhân từng làm đế hai mươi năm, đại trí như sơn này lúc này ngôn ngữ không ngờ lại lộ ra vẻ vô cùng cứng nhắc. Bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy Tư Thần, lão đã bị nó triệt để chinh phục rồi. Diệp Vô Thần mỉm cười nói: “Tư Thần, bảo Long gia gia bế con đi.”

“... Long gia gia, bế.”

Tư Thần rất nghe lời chủ động dang tay về phía Long Chính, thân thể của Long Chính cứng đờ ra một chút, rồi lập tức bước lên trước, Dang tay ra ôm Tư Thần vào lòng. Diệp Vô Thần nhìn thấy lão theo bản năng lau hai tay mình vào áo. Lão nhân có thân phận vô cùng tôn quý này, không ngờ trong tiềm thức lại sợ hai tay mình chạm vào Tư Thần sẽ làm bẩn đứa tinh linh không nên tồn tại trên thế gian này.

“Nếu lúc tuổi già ta có một đứa cháu gái như thế này bầu bạn, đó mới là thiên luân chi nhạc giống như thần tiên.” Long Chính đầy yêu thương nhìn Tư Thần, thấp giọng cảm thán. Đến lúc tuổi già, cái gì cũng đều phai nhạt, tâm phai nhạt, dục vọng cũng phai nhạt, tất cả khát vọng đều buộc lên tình thân vĩnh viễn không thể dứt dời. Bất kể là lúc nào, không gian nào, đây là định lý vĩnh viễn bất biến.

“Ngày này sẽ không còn xa nữa. Có lẽ năm sau, Long đại ca sẽ mang về một đứa cháu trai hoặc là cháu gái cho ông.” Diệp Vô Thần cười nói.

“Ha ha ha ha, tốt, tốt! Người chính là Tà Đế danh chấn thiên hạ, lời người nói, không chừng ông trời cũng sẽ tuân theo, ha ha ha...”

417. Chương 416: Tiểu Vũ, Nước Mắt

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 416: Tiểu Vũ, nước mắt

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thiên Thần đại lục, mây đen bắt đầu vần vũ. Đại động tác không hề che giấu của Đại Phong quốc đã kéo theo sự sợ hãi của nhân dân thiên hạ. Một hồi chiến tranh được chú định sẽ kéo dài sắp mở ra. Thiên Thần đại lục cho tới bây giờ vốn chưa hoàn toàn thoát khỏi chiến tranh. Những năm tháng ngập trong khói súng cũng không phải là gặp lần đầu tiên.

Sau mấy ngày chinh đồn trang bị, tám mươi vạn đại quân của Thiên Long quốc từ Thiên Long thành chậm rãi xuất chinh tây hạ. Diệp Nộ nay đã già cả nhưng hào khí vẫn chẳng kém gì năm xưa, việc nhân đức không nhường ai tự mình nắm giữ ấn soái, con trai của ông ta Diệp Uy tất nhiên cũng đi theo. Những năm này, chiến tranh đối ngoại của Thiên Long quốc cho tới bây giờ đều không phải ít, cũng không thể thiếu bóng dáng của Diệp gia.

Long Hoàng Nhi tự mình tiễn đại quân ra ngoài Thiên Long thành mười dặm, sau đó cùng văn võ bá quan dôi mất tiễn đưa. Trong lòng mỗi người đều nặng trĩu, bởi vì kết quả của lần viễn chinh này sẽ quyết định tương lai, thậm chí là sự sinh tử tồn vong của Thiên Long quốc.

Mà phó tướng của Diệp Nộ, tất nhiên sẽ không thiếu Gia Cát Vô Ý. Mà Gia Cát Vô Ý xuất chinh bên cạnh hẳn tất nhiên sẽ không thiếu Gia Cát Tiểu Vũ. Lúc này nàng ta một thân ngân bào, mày liễu nhíu chặt, ánh khí bức người, đôi mắt trở nên cơ trí trong tôi luyện nhìn về phía trước, bên trong không hề có một tia lo lắng và áp lực nào, ngược lại còn mong ngóng sớm ngày được giao chiến với Đại Phong quốc.

“Gia Cát tướng quân, Gia Cát tướng quân xin dừng bước!”

Rời khỏi Thiên Long thành chưa được bao lâu, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng hô to. Gia Cát Vô Ý đang ở vĩ quân quay đầu lại, người vừa hô đã giục ngựa tới trước mặt hắn.

“Gia Cát tướng quân, tại hạ là Diệp Nhị của Diệp gia, phụng lệnh của công tử nhà ta giao một món đồ cho Gia Cát tướng quân.” Nói xong, Diệp Nhị tháo một cuộn giấy trên lưng xuống, hai tay cung kính đưa lên cho Gia Cát Vô Ý.

“Diệp công tử?” Gia Cát Vô Ý lòng tràn đầy nghi hoặc, cũng nhìn Gia Cát Tiểu Vũ một cái, phát hiện khi nàng ta nghe thấy bốn chữ Công tử nhà ta thì ông mày rõ ràng là giật một cái. Sau đó xoay một cái quay mặt đi, giả vờ như không nghe thấy gì. Hắn vươn tay nhận lấy, vừa định hỏi thì nghe Diệp Nhị vội vàng nói: “Công tử có dặn, bức tranh này phiền Gia Cát tướng quân lúc nhận hạ thì chuyển cho lệnh ái. Tại hạ không làm trì hoãn hành trình của Gia Cát tướng quân nữa, xin được cáo từ. Chúc Gia Cát tướng quân khai hoàn trở về!”

Thi lễ với Gia Cát Vô Ý, ánh mắt của Diệp Nhị giống như là vô tình liếc sang Gia Cát Tiểu Vũ đang ăn mặt như một binh lính, sau đó thì giục ngựa phóng đi xa. Chuyện Gia Cát Tiểu Vũ mấy năm nay vẫn theo cha xuất chinh sớm đã là một bí mật công khai mà không ai nói ra.

Vù, một trận gió thổi qua, Diệp Nhị vừa đi chưa được bao xa thì cuộn giấy trong tay Gia Cát Vô Ý đã bị Chư Cát Tiểu Vũ giật lấy. Gia Cát Vô Ý trừng lên, sau đó tựa cười mà như không phải cười nói: “Khụ khụ, là đồ của Diệp công tử...”

“Không cho nói, không cho phép nói gì cả, càng không cho phép hỏi, con tự mình đọc!” Gia Cát Tiểu Vũ lườm hắn một cái, hừ nhẹ một tiếng, cũng căn bản không thèm cố kỵ đang trong lúc hành quân, xung quanh binh tướng vô số, vội vàng xé dây, sau đó cẩn thận mở cuộn giấy ra, Tim nàng ta bắt đầu đập dồn dập, không ngừng thăm hô ở trong lòng ” Đây là đồ mà hắn đưa cho ta, hắn thì ra vẫn còn nhớ ta, chưa quên ta. Thật sự là chưa quên ta...”

Cuộn giấy được mở ra, đây là một bức tranh, tanh vẽ một thiếu nữ.

Thiếu nữ trong tranh khoảng mười sáu mười bảy tuổi, mặc xiêm y màu vàng nhạt, dưới chân lộ ra một nửa chiếc cung hài, dáng người lung linh, mắt ngọc mày ngài, trên khuôn mặt xinh đẹp đó là điểm xuyết thêm mấy giọt lệ, tuy có nước mắt, nhưng thiếu nữ lại không lộ ra vẻ khóc than, giữa đôi môi đang cong lên cùng với lông mày đang tập trung ẩn chứa sự quật cường. Ánh mắt của Gia Cát Tiểu Vũ như đọng lại trên bức tranh, một lúc sau vẫn không động.

“Ê? Con gai ngoan, đây không phải là con ư. Xem ra đây Diệp công tử vẽ cho con rồi.”

“Cha...”

Bức tranh bị Gia Cát Tiểu Vũ gấp lại, nàng ta vừa rồi còn thất thần như si đột nhiên hạ tay xuống, đôi vai thon thả kịch liệt run rẩy. Tuy nàng ta đã cố nén, nhưng tiếng khóc vẫn từ trong miệng vang ra, nước mắt càng không ngừng tuôn rơi, rơi cả lên bức tranh và lưng ngựa.

Gia Cát Vô Ý đã không biết bao nhiêu năm rồi không thấy con gái khóc, dưới nước mắt và tiếng khóc đột nhiên tới hần lập tức luống cuống chân tay. Hần quá hiểu con gái, nếu không phải là cực độ thương tâm thì nàng ta vô luận như thế nào cũng sẽ không rơi nước mắt. Hần vội vàng an ủi: “Con gái ngoan, đừng khóc, có phải công tử của Diệp gia dùng bức tranh này để chọc tức con không, hay là để ta... ta...”

Gia Cát Vô Ý ta cả nửa ngày cũng không nói thêm được gì, đành phải đột nhiên một chưởng vỗ lên trán mình. Nói thật, hần thật sự không thể nào hiểu được bức tranh này vì sao lại khiến con gái bật khóc, chẳng lẽ bên trong có huyền cơ.

“Hần còn nhớ ta... Hần đang nói với ta rằng hần còn nhớ ta. Đây là bộ dạng của ta khóc trước mặt hần vào ba năm trước. Trí nhớ tốt quá. Ta đã đứng ba năm rồi chưa được nhìn thấy hần, nhưng hần vẫn nhớ rõ hình dáng của ta. Ta trong tranh, giống hệt như ta vào ba năm trước. Hần là dùng bức tranh này để nói với ta rằng, hần một mực nhớ đến ta, không những trước giờ chưa từng quên ta mà còn thường mong nhớ...”

Ba năm trước đây, lần cuối cùng nàng thấy hần là nàng bị lời nói vô tình của Diệp Vô Thần khiến cho tim đau nhói, mang theo ủy khuất và nước mắt rời khỏi Diệp gia, sau đó lại đập cửa quay lại, dùng khuôn mặt quật cường đã vương đầy nước mắt ấy đối diện với hần, và thề với hần một lời thề của thiếu nữ... Thiếu nữ trong tranh chính là nàng ta lúc đó.

Gia Cát Vô Ý trở mặt ra, nhưng lòng cuối cùng cũng thôi lo lắng. Hần cười ha ha nói: “Con gái ngoan, vì phụ biết rằng Diệp công tử không phải là người bạc tình mà. Kể ra, nữ nhi của ta ưu tú, như vậy, lại chủ động tỏ lòng, có nam nhi nào mà không muốn. Được rồi được rồi, con nên cao hứng mới đúng, đừng khóc nữa.”

Gia Cát Tiểu Vũ mất điếc tai ngơ, khóc trong sự phóng thích tình cảm. Ai có thể biết được, thiếu nữ ngoài mặt nhìn thì vĩnh viễn không biết tư vị của ưu sầu này trong ba năm nay trong lòng nặng nề tới cỡ nào. Diệp Vô Thần trở về, nhưng vẫn không tới gặp nàng ta dù chỉ một lần, nàng ta ủy khuất như thế nào chứ. Nàng ta không có dung mạo khuynh thành như Diệp Thủy Dao và Hoa Thủy Nhu, vẫn luôn cho rằng Diệp Vô Thần căn bản là vô tâm đối với nàng ta. Sau ba năm quay lại sợ rằng đã quên nàng ta rồi, không còn nhớ tới sự tồn tại của nàng ta nữa. Nàng ta muốn gặp hần, nhưng sự quật cường của nàng ta lại khiến nàng ta một mực nén nhịn được. Mông si tình của thiếu nữ vào ba năm trước đã vỡ tan, hóa thành những mảnh nhỏ không thể nào gắn lại được. Nàng ta theo cha xuất chinh, lại dồn tất cả sự chú ý lên hành quân đánh trận, nhưng làm sao có thể chuyển dời được tim mình.

Mà nay, một bức tranh của Diệp Vô Thần đã khiến nàng ta biết hần thật ra vẫn chưa quên nàng ta, ngược lại còn một mực giữ nàng ta ở trong lòng. Trong ba năm nay, một mực đều như vậy. Tình cảm đã bị kìm nén rất lâu, thoáng cái sôi sục tràn lên, theo nước mắt của nàng ta mà thống khoái tràn ra.

“Phụ thân, chúng ta đi mau một chút được không. Ta muốn sớm đánh bại Đại Phong quốc, rồi trở về sớm một chút...”

Gia Cát Vô Ý: “...”

Nhìn bóng lưng của con gái mình, hần vào lúc này bỗng nhiên nhận thấy con gái mình đã trưởng thành rồi. Bởi vì nó không lựa chọn quay đầu trở lại, mà vẫn theo hần tây chinh, biết rõ đây có lẽ là một cuộc chiến vong mạng.

Mà cùng lúc, Diệp Vô Thần vừa mới từ trong mộng tỉnh lại, lúc này mặt trời đã lên cao. Ngưng Tuyết ở bên cạnh vẫn gói lên tay hần mà ngủ.

“Bọn họ đã rời khỏi Thiên Long thành.” Diệp Vô Thần nhìn về phía tây. Hôm nay, Diệp Uy và Diệp Nộ rời nhà chinh, Vương Văn Xu mấy ngày nay không biết đã len lén bao nhiêu lần lau nước mắt. Đại chiến lần này không giống như trước kia, nếu bại sẽ là cứu tử nhất sinh, nếu thắng, cũng không biết phải năm nào thắng nào mới có thể trở về, nhưng đây là một hồi chiến tranh không thể tránh được.

Hướng đi của Đại Phong quốc đã hấp dẫn tất cả sự chú ý của người dân Thiên Long quốc. Chuyện tiên hoàng băng hà, Lâm gia phản loạn tạm thời bị bọn họ ném ra sau đầu. Chân tướng được che giấu trong đó cũng thành bí mật vĩnh cửu. Tin tức Diệp Vô Thần bị mù sau khi được truyền ra ra không lâu, trong mấy ngày nay lại có tin đồn hắn được Kiếm Thần chữa khỏi. Hắn tuy rằng “thân thể đã phế” lại đặc biệt trầm mặc, bình thường rất ít ra ngoài, nhưng hắn lúc trước dẫn sao cũng là nhân vật đã kích sát Chiến Thần, truyền kỳ của hắn đã được dùng các loại hình thức thịnh truyền trong ba năm, vẫn có rất nhiều người chú ý tin tức về hắn. Nhưng không ai biết được rằng, sự diệt vong của Lâm gia và cái chết của Long Dận, cùng với sự thượng vị của nữ hoàng toàn bộ là hắn ở trong bóng tối thao túng. Động tác nhắm vào Lâm gia của hắn lúc không chỉ đơn giản là vì báo thù, mà là một sự mở đầu trong một loạt mưu lớn.

Mà lời thề của nữ hoàng khi mới thượng vị rất nhanh cũng được loan khắp dân gian. Người nghi hoặc có, người thầm mĩm mai có, nhưng phần lớn vẫn là tán thưởng và ủng hộ. Mà phong ba dư luận vốn nên sôi sục lại cũng bởi vì câu thề này của nữ hoàng mà không dẫn tới rối loạn. Nếu thật sự có thể ở dưới sự trị vì của nữ hoàng này đánh bại uy hiếp lớn nhất đó, trong dân gian không những không còn thanh âm dị nghị đối với nữ hoàng, mà chỉ còn lại sự ủng hộ.

Bên cạnh, Đồng Tâm như một oa nhi băng im lặng nằm, không phát ra một tiếng thở nào. Diệp Vô Thần vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng ta, ôn nhu nói: “Đồng Tâm, nghỉ ngơi đi, sau này sẽ đến lượt ta bảo vệ nàng.”

Thanh âm và động tác nhẹ nhàng khiến Ngưng Tuyết tỉnh lại. Nàng ta ngồi dậy, nửa tỉnh nửa mơ dịu mắt, mơ mơ màng màng hỏi: “Ca ca, đã khuya rồi ư?”

Hai đạo quang mang màu trắng đồng thời hiện ra trên người Diệp Vô Thần. Tư Thần xuất hiện trong lòng Diệp Vô Thần, miếng phát ra tiếng cười ngây thơ, dụi người vào lòng Diệp Vô Thần. Trên Vai hắn là một người nho nhỏ, tỏa ra mùi hương thơm ngát.

“Tư Thần!” Con buồn ngủ của Ngưng Tuyết lập tức biến mất, thở nhẹ một tiếng, lách mình tới gần Tư Thần ở trong lòng Diệp Vô Thần, tay đặt lên lưng nó như muốn bế nó dậy. Khi nàng ta lần đầu tiên nhìn thấy Tư Thần, từ sự kinh ngạc đối với phương thức xuất hiện của Tư Thần rồi ngây người, rồi yêu mến - yêu mến không nỡ rời tay.

“Ngưng Tuyết .. A di!” Tư Thần vươn tay về phía Ngưng Tuyết, mặt mỉm cười tươi rói. Sự tồn tại của Tư Thần trong Diệp gia là một bí mật, cũng chỉ có Diệp Vô Thần và Ngưng Tuyết biết. Không phải là Diệp Vô Thần không muốn để Diệp gia biết, mà là không thể. Bởi vì Tư Thần hiện tại mỗi ngày có tới tám chín phần mười thời gian là ngủ, mà khi ngủ thì phải ở trong cơ thể hắn - giống như Hương Hương vậy. Đến nay Diệp Vô Thần vẫn không rõ trên người Tư Thần rốt cuộc có bí mật gì. Hắn chỉ có thể lặng lẽ tìm kiếm.

418. Chương 417: Tiêu Nhược

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 417: Tiêu Nhược

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ngưng Tuyết chưa kịp chơi với Tư Thần thì liền bắt gặp ánh mắt liếc xéo của Diệp Vô Thần, Tư Thần trong lòng và Hương Hương trên vai đồng thời hóa thành hào quang màu trắng bám vào người hắn, sau đó thì biến mất. Tiếp theo, cửa phòng bị gió nhẹ thổi ra, một bóng người như mộng lặng lẽ tiến vào. Cửa bị mở ra cũng theo đó mà đóng lại.

” Thủy tiên tử, động tác của người ở Thiên Long thành nhất định khiến Thủy Vân Lan sinh nghi trong lòng.” Diệp Vô Thần ngồi thẳng dậy, ôm ở Ngưng Tuyết trên đùi, bắt đầu mặc quần áo vào cho nàng ta.

Thủy Mộng Thiên hồi đáp: “Trong tông gặp tai ương ngập đầu, hiện tại thương thế của hắc đã khỏi hẳn, đã bắt đầu tập tập những nhân vật hạch tâm bị phân tán tới phân đà đông nam thương nghị đại sự, lần này cho dù là sinh nghi thì cũng tạm thời không thể bận tâm được.”

“Ta đã nhận được tin tức, hiện tại có rất nhiều người đang chạy tới chỗ của Thủy Vân Lan. Gặp đại nạn này, trong thời gian ngắn nhất tự được lại ở một chỗ mới là lạ. Rất tốt, nói với phụ thân của người, đồ mà hắc đã mất, ta lập tức sẽ lấy lại cho hắc.” Thanh âm của Diệp Vô Thần dừng lại rồi bỗng nhiên than khẽ một tiếng, ý tứ hàm xúc nói: “Chiếu cố tốt cho mẫu thân của người.”

Thủy Mộng Thiên nghe ra sự khác thường, đôi mắt thanh tú nhú chặt lại, buột miệng hỏi ra. Liên tiếp hỏi lại hai lần, nhưng thấy Diệp Vô Thần chỉ một mực chú ý mặc quần áo cho Ngưng Tuyết, làm bộ như không nghe thấy nên đành thôi.

Phía bắc Thiên Long quốc, khu vực bị quên lãng.

Sở Thương Minh đang nhập định, khí tức bình thản giống như không tồn tại, ngay cả người cũng dường như dung hợp với thiên địa vạn vật. Lúc này, hắc mới nhập định được nửa ngày bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn về phía thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Thiếu nữ nhìn qua chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi này, có mái tóc đen nhánh. Thứ đầu tiên tiếp xúc là ánh mắt của nàng ta, ánh mắt của nàng ta rất đẹp, giống như một dòng nước suối trong suốt, động lòng người. Đường cong trên khuôn mặt rất mềm mại, môi hồng, cằm nhỏ, trông giống như là ngọc mài, không nhiễm chút bụi bặm phàm trần. Nếu không phải vì thần sắc quá mức đậm mạc của nàng ta, đây nhất định sẽ là một nữ tử dịu dàng quyến rũ, có thể nói là khuynh quốc khuynh thành.

Đó không phải là một loại băng lãnh bài xích người khác, mà là giống như hoàn toàn không tồn tại bất kỳ cảm tình nào.

Đây chính xác là một thiếu nữ có thể còn chưa thành niên, nhưng một thiếu nữ như vậy, Sở Thương Minh khi nàng ta đã tới gần bên cạnh, còn đặc biệt phát ra thanh âm thì mới phát hiện ra sự tồn tại của nàng ta. Trên tay nàng ta cầm một thanh kiếm có vỏ, vỏ kiếm rất nhỏ, có thể thấy độ thon dài của thanh kiếm bên trong.

“Người là ai?” Sở Thương Minh không đứng dậy, lạnh lùng hỏi.

“Ta đến tìm người.” Thiếu nữ mở miệng, bên trong thanh âm mềm mại vẫn là sự đậm mạc không có tình cảm.

“Ồ? Là người nào?” Sở Thương Minh hỏi.

“Long Tiêu?”

“Hắc không có ở đây.” Vừa nghe thấy họ Long, mắt của Sở Thương Minh không khỏi híp lại. Nhưng đây là một cái tên mà y chưa từng nghe bao giờ.

“Mười ba năm trước, hắc đã tới nơi này. Hôn mê mười năm mới tỉnh.” Thiếu nữ vẻ mặt như trước, lạnh lẽo nói.

Sở Thương Minh chăm chú quan sát thiếu nữ một lúc rồi hỏi: “Người là gì của hắc?”

“Là vợ chưa cưới.” Thiếu nữ trả lời.

“Đánh bại ta, ta sẽ nói cho người biết hắc ở đâu.”

Sở Thương Minh bỗng nhiên tung người lên, tay tóm một cái, một thanh kiếm loang lổ rỉ sét không biết từ đâu bay ra, bị y nắm trong tay. Thân thể xoay tròn trên không trung, một kiếm đâm vào thân thể của thiếu nữ. Có thể khiến Kiếm Thần chủ động xuất kiếm, có thể thấy thiếu nữ đã khơi dậy sự hứng thú như thế nào cho y.

Mũi kiếm phóng đại trong đồng tử, ánh mắt của thiếu nữ hơi hướng lên trên, nhìn chăm chăm vào mũi kiếm đang nhanh chóng bức gần, nhưng lại vẫn không động đậy, khi mũi kiếm cơ hồ sắp chạm vào mi tâm của nàng ta.

Giống như một đạo lôi điện lặng lẽ lóe qua, thân thể của thiếu nữ giống như thuần di xuất hiện ở phía sau Sở Thương Minh. Nàng ta không thèm quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Hắn đang ở đâu?”

Cánh tay Sở Thương Minh rướn lên trước, vẫn làm ra động tác đâm. Một kiếm đâm vào khoảng không, thân thể của y giống như dừng hình không làm động tác thu kiếm. Nhắm mắt, y chậm rãi nói: “Đi thẳng về phía nam, hắn ở Thiên Long thành. Tùy ý hỏi người đi đường là biết.”

Thiếu nữ không nhiều lời, xoay người đi về phía nam như Sở Thương Minh nói. Y phục của nàng ta theo các loại hoa văn màu đỏ nhạt, bên ngoài khoác một cái áo nhỏ, tay áo so với xiêm y của nữ tử trên Thiên Thần đại lục thì nhỏ hơn nhiều. Quần bên dưới thì màu lam, hai ống quần bó chặt vào đùi, vẽ ra hai chân có đường cong hoàn mỹ, giày thì càng quá dị hơn. Cách ăn mặc của nàng ta, Sở Thương Minh chưa bao giờ nhìn thấy.

Một trận gió cực nhẹ thổi qua, lại mang theo ba tiếng vang khê, thiết kiếm trong tay Sở Thương Minh trong nháy mắt đã gãy thành bốn đoạn, rơi xuống mặt đất.

Kiểm trung chi thần của Thiên Thần đại lục, bại trong nháy mắt.

Thứ chặt đứt thiết kiếm trong tay y là kiếm của thiếu nữ, nhưng với năng lực của y, không ngờ lại không nhìn ra nàng ta ra tay lúc nào, thậm chí còn không cảm thấy dấu hiệu kiếm của nàng ta rời khỏi bao.

Sự chênh lệch thực lực giữa y và nàng ta giống như một trời một vực. Nếu thứ vừa rồi mà thiếu nữ chặt đứt không phải là kiếm, mà là thân thể của y, y, Kiếm Thần của Thiên Thần đại lục đã bị miểu sát.

Khiếp sợ. đây là một loại khiếp sợ mà một thiếu nữ mười sáu tuổi mang tới cho y.

“Có thể nói cho ta biết tên của ngươi không?” Sở Thương Minh xoay người, nhìn bóng dáng của nàng ta, hỏi “Tiêu Nhược.” Thiếu nữ vẫn không quay đầu lại, cũng không giấu diếm, vừa đi vừa trả lời y.

“Tiêu Nhược? Ngươi từ đâu tới?”

Bóng dáng của thiếu nữ đã khuất sau những rặng cây, biến mất trong thị tuyến, không trả lời.

Sở Thương Minh đứng rất lâu trong yên tĩnh, ngẩng đầu lên, lẩm bẩm: “Tới từ cùng một nơi với hắn ư? Đó rốt cuộc là một địa phương thần kỳ như thế nào...”

Một người hôn mê mười năm, sau khi tỉnh lại trong thời gian mấy năm ngắn ngủi lại khiến Thiên Thần đại lục rung chuyển liên tiếp, còn một người thì trong nháy mắt đánh bại y.

Long Tiêu... Đây mới là tên thật của hắn ư?

Thời gian trôi đi trong không khí khẩn trương, quân viễn chinh của Thiên Long quốc cũng đã tới biên cảnh. Đại chiến đã đè áp lực trầm trọng vào lòng vô số người. Diệp gia thì đắm chìm trong sự trang nghiêm. Đương nhiên, trong đây bao gồm cả Diệp Vô Thần. Hắn mỗi ngày hoặc là được Ngưng Tuyết đẩy đi phơi nắng, hoặc là ở trong phòng ở trong phòng ôm Hoa Thủy Nhu chàng chàng thiếp thiếp, mỗi ngày trôi qua rất thoải mái tự tại. Ít nhất trong mắt người ngoài là như vậy.

Phi Hoàng cung, từng là cung điện nho nhỏ của Phi Hoàng công chúa. Mà từ khi Phi Hoàng công chúa trở thành Phi Hoàng nữ hoàng, nơi ở của nàng ta biến thành tấm cung đế vương. Diệp Vô Thần quan sát nơi này, trong mũi vẫn ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt của Long Hoàng Nhi.

Hắn vẫn ngồi trên chiếc xe lăn làm bàn gỗ, được Ngưng Tuyết giúp đẩy tới đây. Hiện tại, hắn tạm thời vẫn chưa bỏ đi lớp ngụy trang này.

Tiếng bước chân ở ngoài cửa tới gần, ngay sau đó, thanh âm quen thuộc lại mang theo vẻ uy nghiêm đáng yêu vang lên: “Các người lui ra hết đi.”

“Vâng.”

Diệp Vô Thần xoay người, mỉm cười nhìn về phía cửa cung.

Két một tiếng, cửa nhẹ nhàng được đẩy ra. Một đôi giày màu hoàng kim, bên trên thêu đường viền hoa màu xanh nước biển bước vào, phát ra âm thanh rất cẩn thận. Tiếp sau đó là một bóng người nhỏ gầy. Long Hoàng Nhi chậm rãi bước vào.

Long Hoàng Nhi lúc này đã hoàn toàn không còn hình tượng của một vị tiểu công chúa tùy hứng điệu ngoa nữa, mà mất đẹp hàm uy, cao quý không thể xâm phạm, vẻ uy nghiêm của nữ hoàng lộ ra rõ ràng. Dưới sự tô điểm của trang sức, không ngờ lại khiến nàng ta thành thực hơn nhiều so với tuổi.

Khi nhìn thấy Diệp Vô Thần, vẻ uy nghiêm trong mắt nàng ta thoáng chốc đã biến mất, hóa thành vẻ vui sướng vô hạn, vứt bỏ vẻ tao nhã và cao quý của đế vương, trực tiếp nhào tới trước mặt Diệp Vô Thần: “Nhìn đi, có đẹp không?”

Về mặt của Diệp Vô Thần ngậy ra, ánh mắt mê ly, từ khi thân ảnh của Long Hoàng Nhi xuất hiện trong tầm mắt của hắn đến lúc nhào tới trước mặt hắn, ánh mắt của hắn như bị hút vào, không rời khỏi người nàng ta. Lúc này đối diện với ánh mắt khát vọng của nàng ta, hắn trả lời bốn chữ thích hợp với nàng ta nhất: “Phong hoa tuyết đại!”

“Rất xinh đẹp!” Môi Ngưng Tuyết hé mở, trong hai mắt tràn đầy vẻ kinh diễm. Long Hoàng Nhi sinh ra trong nhà đế vương, vốn đã rất xinh đẹp, khí chất rất cao quý. Lúc này dưới sự trang điểm hoa quý hoa lệ như vậy, càng diễm quang bức người, khó mà miêu tả nổi

“Hi!” Có được câu trả lời khiếm mình trả lời, Long Hoàng Nhi bật cười, sau đó chu môi lên: “Có điều bộ quần áo và đôi giày này nữa, khiến người ta quá mệt mỏi, hiện tại được cởi ra thì tốt.”

“Nàng hiện tại là nữ hoàng đứng trên vạn người, còn là nữ hoàng đế đầu tiên trong lịch sử của Thiên Long quốc, rất nhiều chuyện đều phải từ từ thích ứng.” Diệp Vô Thần mỉm cười nói: “Hoàng Nhi, thật ra nàng hiện tại đã bắt đầu thật sự coi mình là một nữ hoàng rồi.”

“Thật ra, ta cũng cảm thấy như vậy. Vốn là, ta còn rất lo lắng, có cảm giác cứ như đang nằm mơ vậy, nhưng khi mặc bộ quần áo này vào, ta bỗng nhiên có một loại cảm giác đặc biệt, lại nhớ tới những lời lúc trước người nói với ta, ta một mực cẩn thận điều tiết bản thân, chiếu theo lời người ngày đó đi làm chuyện mà hoàng đế nên làm.” Long Hoàng Nhi ngẩng mặt lên, nói. Lúc này nàng ta giống với Phi Hoàng công chúa lúc trước hơn, không còn bộ dạng của một nữ hoàng nữa.

“Hoàng Nhi, nàng đã trưởng thành rồi.” Diệp Vô Thần mỉm cười nói. Hắn không kỳ quái chút nào vì biểu hiện của Long Hoàng Nhi, những lời mà hắn đã nói với nàng ta, cùng với bộ hoàng bào này, đều sẽ là một ám thị cho Long Hoàng Nhi khiến khiến nàng ta trong tiềm thức dần dần trở thành một hoàng đế chân chính. Tin rằng không lâu nữa, Phi Hoàng công chúa từng rất điệu ngoa sẽ trở thành một Phi Hoàng nữ hoàng quyền khuyh thiên hạ chân chính.

Một thư quyển rất dài xuất hiện trong tay Diệp Vô Thần hắn đặt ở thư quyển đó vào tay Long Hoàng Nhi nói: “Có điều, muốn trở thành một hoàng đế chân chính, điều phải làm còn rất nhiều. Mà nàng không cần phải tự làm mọi việc, mà là phải học cách giao cho người thích hợp nhất đi làm. Việc mà nàng phải làm trước hết chính là phải hiểu những Thiên Long trọng thần trong triều đình.”

Long Hoàng Nhi nhận lấy thư quyển, nghi hoặc nhìn trang đầu tiên, sau đó vội vàng lật những trang sau. Bên trên không ngờ viết rõ tư liệu về tất cả những trọng thần tay nắm trong quyền. Bên trong ghi chép kỹ càng tất cả về bọn họ, bao gồm cả chức trachscho họ, thời gian vào triều, xuất thân lai lịch, bối cảnh, thậm chí là tính cách và một số chuyện mà họ đã làm, tường tận đến mức khiến người ta kinh hãi. Mà bất kỳ một vị thần tử nào nếu đọc được những gì ghi chép bên trong về mình, không nghi ngờ gì nữa sẽ toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt.

419. Chương 418: Thủy Vân Lan, Thủy Vân Thiên

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 418: Thủy Vân Lan, Thủy Vân Thiên

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Những thứ này... đều là thật ư?” Long Hoàng Nhi lẩm nhẩm, sau đó khép lại, vẻ mặt kinh ngạc nói. Nàng ta bắt đầu bước chân vào chính nghiệp, tất nhiên biết nếu có thể thuộc những thứ được ghi chép bên trong, nàng ta sẽ có thể thao túng những thần tử này dễ như trở bàn tay. Mà trực tiếp nhất là, bên trong ghi chép nhược điểm tính cách và thóp của mỗi một người, hơn nữa không chỉ là một cái thóp yếu hại.

“yên tâm đi, mỗi một dòng ghi bên trong đều không thể là giả.” Diệp Vô Thần cười thần bí.

” Trời ạ, người thật là lợi hại. Ta vừa rồi hỏi như vậy cũng không phải là hoài nghi người, ta chỉ là rất kinh ngạc thôi.” Long Hoàng Nhi đầu tiên là sợ hãi than một tiếng, sau đó lè lưỡi, thẹn thùng vì những lời nói vừa rồi.

Diệp Vô Thần mỉm cười lắc đầu, sau đó nghiêm mặt nói: “Hoàng Nhi, vô luận là vào lúc nào, cũng đừng quên hai chữ ‘lòng người.’” Sau đó sắc mặt của hắn hòa hoãn lại, đầy thương yêu, nói: “Ta biết, nàng lập tức trở thành một hoàng đế nhất định là không thích ứng kịp, nếu nàng thật sự không muốn làm hoàng đế...”

“Không đâu không đâu.” Long Hoàng Nhi lắc đầu thật mạnh, đứng dậy, ưỡn thẳng lưng, dần dần bắt đầu hiển lộ ra khí thế và vẻ mặt mà một hoàng đế nên có, nàng ta vong tình nói: “Bởi vì người đã nói, chuyện này là để giúp người, cũng giúp rất nhiều người. Cho nên, ta nhất định sẽ trở thành nữ hoàng đế lợi hại nhất, xuất sắc nhất. Ta Long Hoàng Nhi nhất định nói lời giữ lấy lời, không giống như người lừa ta hết lần này tới lần khác. Hừ!”

Diệp Vô Thần: “....”

” Hoàng Nhi tỷ tỷ, ca ca cũng không phải cố ý đâu.” Ngưng Tuyết biện giải cho Diệp Vô Thần.

Khi quay về Diệp gia, Diệp Vô Thần vừa vào cửa liền nghĩ thấy một hương vị khác thường, cước bộ của hắn dừng lại, sau khi suy tư một thoáng, khóe miệng lộ ra một nụ cười, nụ cười đó dần dần biến thành lạnh lẽo.

Nơi này là một trấn nhỏ hẻo lánh ở phía đông nam Thiên Long quốc, ở chân núi phía sau trấn nhỏ có một đình viện rất lớn. Đình viện này mặc dù cách trấn nhỏ cũng không xa, nhưng người trong trấn không có ai từng vào đó. Tương truyền, đó là nơi thuộc sở hữu của một phú hào siêu cấp của Viêm Long thành, hàng năm khi nóng nhất sẽ tới nghỉ hè. Một năm bốn mùa đều rất im ắng, rất ít khi có động tĩnh truyền ra, đồng thời, đại môn trước đình viện từng thời tức khắc đều có những bảo tiêu đứng đó canh gác, không cho bất luận kẻ nào tới gần, cư dân trong trấn nhỏ đều thuần phác, không ai lại muốn đi gây chuyện. Dần dà, thôn dân trừ ngẫu nhiên đi ngang qua thì liếc vài cái, còn đâu coi như nó không tồn tại.

Rất ít người biết rằng, nơi này là một phân đà của Nam Hoàng tông, cũng là một nơi gần trung tâm nhất. Ngày ấy sau khi Thủy Vân Lan và Thủy Huyền Phong tìm được đường sống trong chỗ chết, nơi này trở thành nơi an dưỡng của bọn họ. Mà sau khi Thủy Vân Lan khởi hân, trong Nam Hoàng tông đã nhiều năm rồi chưa từng có tin tức triệu tập khẩn cấp truyền tới mỗi một góc ngách của Thiên Thần đại lục.

Mà hôm nay, chính là lúc tụ hội. Nam Hoàng tông gặp phải đại kiếp nạn chưa từng có, thanh danh và thế lực cũng lập tức rơi vào hoàn cảnh kém nhất trong lịch sử. Tông chủ chưa chết đã là may mắn rất lớn. Khẩn cấp tụ tập tất cả các thủ lĩnh lớn nhỏ để thương lượng đối sách tiếp theo chính là việc cần kíp vào lúc này.

Nhưng, lưu lượng của người trong trần hôm nay không biến thành nhiều, khuôn mặt xa lạ cũng không có mấy ai. Người trong trần không hề phát giác ra trong đại đình viện ở phía sau đã đứng chật kín đủ loại người.

Cửa đình viện đóng chặt, bốn người cao to vạm vỡ vẫn lười biếng đứng canh cửa như trước, các phương diện cũng không có bất kỳ điều gì khác thường. Mà bên trong đình viện, cho tới trong đại sảnh, đám người đứng chật kín đó ai nấy sắc mặt ngưng trọng, trong lòng nặng nề như bị đá đè.

Thủy Vân Lan ngồi ở giữa đại sảnh. Lúc này y nhìn thì không hề có vẻ suy nhược, nhưng trong thần sắc ít nhiều vẫn mang theo vẻ chán nản không thể nào hoàn toàn che giấu được. Tuy y đã gắng sức bày ra tư thái trấn định để ổn định lòng người trong tông, nhưng loại thất bại đó, đặc biệt là sự lay động đối với tín niệm của bản thân khiến y trong những ngày này một mực sống trong phiền loạn và dằn vò.

Ngồi bên tay phải y là Thủy Huyền Phong sắc mặt tái nhợt. Tuy rằng bên ngoài không hề có vẻ bị thương, nhưng sắc mặt trắng bệch của y và khí tức hư phù của y đã chứng tỏ rằng lờn đồn Thủy Ngọc công của hắn bị phé là thật. Y tuy đã thành phé nhân, nhưng địa vị và uy vọng ở trong tông vẫn không thay đổi.

“Tông chủ, đã đến đông đủ rồi.” Một người ăn mặc như thương nhân bước tới trước mặt Thủy Vân Lan, nói khẽ.

Thủy Vân Lan gật gật đầu, đứng dậy, động tác của y cũng ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nhưng môi của Thủy Vân Lan vừa có động tác rất nhỏ thì một thanh âm mang theo vẻ khàn khàn quái dị bỗng nhiên vang lên trước y một bước: “Tông chủ chân chính của Nam Hoàng tông các người còn chưa tới, sao có thể nói là đã đến đông đủ được...”

Thanh âm thanh âm này khiến người trong sảnh đồng loạt biến sắc. Nơi này, tụ tập các nhân vật thủ lĩnh của Nam Hoàng tông trên Thiên Thần đại lục, ai ai cũng là hạng tay nắm trọng quyền nhất định, cộng lại cũng hơn ngàn người. Hơn nữa ai ai cũng đều là cao thủ phi phàm, có thể nói rằng, trước mắt tụ tập ở đây là thế lực mạnh nhất mà Nam Hoàng tông tạm thời có khả năng tập hợp được. Nhưng, nhiều cao thủ như vậy có mặt ở đây, trước khi thanh âm này vang lên lại không có một ai nhận thấy được sự tồn tại của hắn! Càng không biết hắn làm thế nào mà tới được đây, và đã ở đây bao lâu rồi.

Thủy Vân Lan sắc mặt sầm xuống, hữu quyền đột nhiên chém ra về phía nơi phát ra thanh âm, một đạo quang mang xanh lam bắn nhanh ra. Chỉ nghe rầm một tiếng, phía trên nóc sảnh có thêm một lỗ thủng, ánh sáng hắt xuống. Mà thanh âm kia thì lại đã vang lên ở một phương vị khác: “Ha ha ha ha, nơi này coi như là cơ nghiệp của Nam Hoàng tông người, tông chủ chân chính còn chưa lên tiếng, lúc nào tới lượt tên cung chủ giả mạo người xuất thủ phá hoại.”

“Ai, giả thần giả quỷ!”

Hét lớn một tiếng, hai lão già khoảng sáu mươi đồng thời lao tới hướng phát ra thanh âm. Hai người bọn họ tên là Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành, xếp ở vị trí huyền, hoàng trong tứ đại trưởng lão thiên địa huyền hoàng. Là hai siêu cấp cường giả đạt tới thần đạo khác của Nam Hoàng tông. Hai người bọn họ chưa xuất thủ, chỉ xông lên một cái đã đâm ra một cái lỗ lớn trên trần nhà. Nhưng, vẫn không phát giác ra sự tồn tại của bất kỳ một ai. Thanh âm rõ ràng là phát ra ở vị trí đó, hắn nếu muốn né tránh, tất sẽ phải phát ra động tĩnh nhỏ, nhưng bọn họ lại vẫn không có thu hoạch gì.

Một loại cảm giác bất an dâng lên trong lòng những người của Nam Hoàng tông, bọn họ vừa mới gặp đại nạn, hiện giờ vào thời khắc bí mật tụ tập lại gặp phải một người thần bí khó lường như vậy. Mà chỉ thần bí không thôi thì cũng không tính là gì, nhưng có thể ở trước mặt nhiều cao thủ của Nam Hoàng tông như vậy mà thần bí, thực lực của hắn không nghi ngờ gì nữa đã đạt tới một trình độ khủng bố cực đoan. Sự xuất hiện của người này khiến cho bọn họ lập tức trở thành chim sợ cành cong, không khỏi nghĩ đến liệu có phải là người đã dùng sức của một người diệt nơi trung tâm của họ hay không. Bởi vì người đó sau khi tiêu diệt nơi trung tâm của Nam Hoàng tông liền không có tung tích, nhưng tuyệt không có nghĩa là hắn sẽ không xuất hiện nữa.

Mà Thủy Vân Lan, khi y nghe thấy thanh âm đó nói “Nam Hoàng tông chủ giả mạo”, giống như trong trời đông giá rét bị người ta hắt cho một gáo nước lạnh. Nếu là khi Nam Hoàng tông chưa gặp đại nạn, hắn sẽ

không đổi sắc cười to ba tiếng, mà lúc này, hấn lại trong thất thần lẩm bẩm: “Cái nên đến cuối cùng cũng đến rồi ư?”

“Đừng sợ, bản đế không phải là thần đến từ thần chi đại lục đâu, mà là người giống như các ngươi thôi. Bản đế hôm nay đến là muốn tặng Nam Hoàng tông một lễ vật lớn.”

Lần này thanh âm không còn hư phù như trước kia, mà là rất rõ ràng, mọi người đồng thời quay đầu lại, ngạc nhiên phát hiện trong một góc phía bên trên tay phải của sảnh, không biết từ lúc nào xuất hiện một bóng người đeo mặt nạ màu bạc. Một cái tên đã in sâu vào trong lòng mỗi người đột nhiên vang lên.

“Tà Đế!”

Gần trăm đạo khí thức mạnh yếu khác nhau đồng thời tỏa định thân thể của Tà Đế, càng nhiều ánh mắt hơn tập trung lên người hấn, chỉ cần hấn hơi có động tác, cao thủ của Nam Hoàng tông sẽ đồng loạt xông lên.

Sự xuất hiện của Tà Đế nằm ngoài dự liệu của Thủy Vân Lan, y nhú mày, sau khi sắc mặt hơi biến đổi liền đứng dậy, phát tay ý bảo mọi người đừng vọng động, ngẩng đầu nói: “Ta còn tưởng là cao nhân phương nào mà lại có thần thông như vậy, thì ra là Tà tông chi đế tự mình giá lâm. Nếu không chê thì ngồi xuống cùng nhau uống chén trà?”

“Ha, chê ư? Trong thiên hạ ai dám chê Nam Hoàng tông các ngươi. Có điều người tuy rằng đến rồi, trà này không uống cũng được. Bởi vì nhân vật chính hôm nay không phải là bản đế, mà là...”

Rầm!

Cũng không thấy Tà Đế có động tác gì, trần nhà trên định đầu hấn đột nhiên nổ tung, ba bóng người nhảy xuống, đứng giữa đại diện. Bọn họ vừa hạ xuống đất, ánh mắt đồng thời chiếu lên người phía trên, sáu ánh mắt khác nhau, đều mang theo hận thù với trình độ bất đồng.

Lại là ba người bỗng nhiên xâm nhập, trước đó, bọn họ cũng không phát hiện ra sự tồn tại của ba người này. Nhưng bên trong đại sảnh lại không có ai rối loạn chút nào, ngược lại còn yên tĩnh tới đáng sợ. Từng đôi mắt toàn bộ chiếu lên người ba người đứng giữa - Ba người, một là công chúa Thủy Mộng Thiên, một là Thủy Vô Khuyết, con trai của tông chủ. Mà người đứng giữa, trừ cách ăn mặc của hấn, không ngờ lại giống tông chủ như lột. Mà trong đôi mắt đang nhìn tông chủ, bất kỳ một ai cũng có thể cảm nhận được hận ý chôn sâu bên trong. Đó là một loạn hận thù khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Ánh mắt của Thủy Vân Lan trầm xuống, nhìn chằm chằm vào Thủy Vân Thiên bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt y, sau một lúc im lặng, y cuối cùng cũng mở miệng trước: “Ngươi là ai?”

Sắc mặt của Thủy Vân Thiên so với y còn âm trầm hơn gấp trăm lần ngàn, hấn nghiêng răng nghiêng lợi, dùng thanh âm trầm thấp phần hận nói: “Thủy Vân Lan, ta chờ đợi ngày này đã hai mươi ba năm rồi. Ta Thủy Vân Lan phải cảm tạ trời xanh đã không để cho ngươi chết ở trong tay Tuyệt Thiên, bởi vì ta dù nằm mơ cũng muốn được tự tay từng xẻo ngươi!”

Một người giống tông chủ như đúc, mà hấn, rõ ràng gọi tông chủ là - Thủy Vân Lan?

Tuy rằng chuyện đã qua được hơn hai mươi năm, nhưng rất ít người không biết, Thủy Huyền Phong trưởng lão có một người con trai tên là Thủy Vân Lan, là người giống hệt tông chủ. Nhưng hấn hơn hai mươi năm trước bởi vì mê luyện Thủy Phụ Nhi, thê tử của tông chủ mà phát điên muốn hại một nhà tông chủ, hại chết tông chủ lúc đó là Thủy Mạn Thương và phụ nhân của tông chủ, nếu không phải Thủy Huyền Phong quân pháp bất vị thân, ngay cả thiếu tông chủ cũng đã bị hấn hại chết. Về sau thiếu tông chủ niệm tình Thủy Huyền Phong, không dồn Thủy Vân Lan vào chỗ chết, mà giam hấn trong một huyệt động nhỏ dưới lòng đất. Thủy Vân Lan cũng bởi vậy mà phát điên, người của Nam Hoàng tông cũng chỉ lúc rảnh rỗi mới ngẫu nhiên nhắc tới hấn.

420. Chương 419: Chân Tướng

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 419: Chân tướng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nhìn hai người giống nhau như đúc đứng gườm gườm nhìn nhau, từng suy đoán lớn mật không ngừng dâng lên trong lòng mỗi người, hô hấp cũng vì thế mà loạn. Ánh mắt của Thủy Huyền Phong nhìn thẳng, sắc mặt vốn tái nhợt trở nên càng thêm trắng bệch, thân thể suy yếu run rẩy đứng lên, mang theo vẻ mặt kinh hãi nhìn Thủy Vân Thiên, giống như gặp quỷ, không thể tin được vào hai mắt của mình.

Không! Không thể là hắn! Hắn rõ ràng đã điên rồi, lại bị tảo ma liên có thể tảo trụ thiên địa vạn linh phong tảo, đầu lưỡi cũng bị cắt, không thể nói chuyện. Ngày ấy Nam Hoàng tông gặp đại kiếp nạn, hắn cũng nhất định đã chết dưới công kích của Tuyệt Thiên, không thể là hắn! Tuyệt đối không thể!

Nhưng mà, Thủy Vân Lan vẫn không biện giải, chỉ chăm chú nhìn Thủy Vân Thiên, tựa hồ muốn nhìn thấu mỗi một bộ vị trên người hắn.

Mà hắn, ánh mắt đó quả thật là hắn, cảm giác cũng không sai, hắn có lẽ chính là Thủy Vân Thiên không thể nói được, càng không nên xuất hiện ở đây. Đây là trời phù hộ ư?

“Lão tặc người, hại chết gia gia của ta, hại chết nãi nãi của ta, sau khi hại phụ thân của ta lại giả trang thành tông chủ. Hôm nay, ta sẽ báo thù cho tất cả những thân nhân đã gặp độc thủ của ngươi, khiến ngươi chết không có chỗ chôn.” Thủy Vô Khuyết tiến lên một bước, đứng ở trước người Thủy Vân Thiên vẻ mặt thường ngày đáng lười nhác đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ oán hận và dữ tợn.

“Hơn hai mươi năm gọi ngươi là phụ thân, đây là sai lầm lớn nhất trong đời ta, nếu không phải là được người khác cứu, ta đã sai lầm cả đời rồi. Thủy Vân Lan, những thứ mà Thủy gia của ta đã mất tuy rằng không thể nào đòi lại toàn bộ trong tay ngươi, nhưng ít nhất cũng phải khiến ngươi mất đi tất cả.” Thủy Mộng Thiên mặc sao hàm nộ, giữa ngón tay thon nhỏ, thủy ngọc chi lực cực ít sử dụng đã lạng lẽ ngưng kết.

Thủy Huyền Phong cố áp chế sự khiếp sợ trong lòng, liếc Thủy Vân Lan một cái, lại phát hiện y vẫn không có dấu hiệu muốn lên tiếng, vội vàng trầm giọng hô lớn: “Công chúa, thiếu chủ, các người đã trưởng thành rồi, đã quá tuổi gây loạn rồi. Người giống hệt như tông chủ này các người tìm được ở đâu vậy, lập tức đuổi về đi, nếu không. Bỏ đi, người không phải của Nam Hoàng tông tự tiện lên vào, giả mạo Nam Hoàng tông tông chủ, ai cũng đều bị phán tử tội, lập tức giết chết tại chỗ!”

Nếu Thủy Huyền Phong không phải võ công đã mất hết, hắn nhất định sẽ ngay lập tức xuất thủ, giết chết Thủy Vân Thiên.

“Ha ha ha ha, Thủy Huyền Phong, ngươi vội giết người diệt khẩu như vậy sao?” Một tiếng cười lạnh trào phúng từ trong miệng Tà Đế phát ra, thanh âm khàn khàn đó khiến cho màng tai người ta rất khó chịu.

Thủy Huyền Phong ngẩng đầu nhìn Tà Đế, cũng cười lạnh: “Tà Đế, hay cho Tà tông chi đế. Nghe đồn ngươi liên tục thi triển bốn lần hàng thần thuật, dùng sức của một người đánh bại Viêm Thiên Hùng, Viêm Đoạn Hồn, Viêm Thiên Ngạo của Bắc Đế tông, trước đó còn hạ sát thủ giết Viêm Thiên Vân và thiếu chủ Viêm Tích Minh, quả nhiên là uy phong bát diện. Trêu vào Bắc Đế tông, hiện tại lại nhúng tay vào muốn khuấy đảo Nam Hoàng tông, còn tìm một người giống tông chủ đến để làm loạn nhân tâm của chúng ta. Thủy Vân Lan là nhi tử thân sinh của ta, nó vào hai mươi năm trước đã phạm sai lầm lớn, đã bị nhốt vĩnh viễn rồi, lại sớm đã mất đi năng lực nói chuyện. Người này..., thủ đoán của ngươi đúng là ngu xuẩn tới cực độ. Tà Đế, dã tâm của ngươi ai ai cũng biết rồi, Nam Hoàng tông của ta cho dù hôm nay bị diệt trên tay ngươi, cũng tuyệt đối không người đâu!”

Những lời nói của Thủy Huyền Phong cực kỳ cao minh, không hề có sơ hở khiến khiến Nam Hoàng tông trên dưới như vực tỉnh mộng, suy đoán lung tung trong lòng lập tức bị lòng cảnh giác thay thế. Sau một hồi xôn xao, mấy người có thực lực mạnh nhất đã vây quanh ở đám người Tà Đế, nhưng xuất phát từ sự kiêng kỵ đối với thực lực đáng sợ được nghe đồn của Tà Đế, bọn họ không tùy tiện xuất thủ, trong lòng bàn tay sớm đã túa mồ hôi lạnh.

“Hừ! Muốn chọc ngoáy Nam Hoàng tông ta ư, trước tiên qua cửa của lão phu đã!” Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành một tả một hữu đứng phía trước Tà Đế, trợn mắt lên. Đây là hai người từ nhỏ đã trung thành với Nam Hoàng tông, cũng là hai người mà năm đó phụ thân của Thủy Vân Thiên tín nhiệm nhất. Sau khi tông chủ mới thượng nhiệm, bọn họ một bị điều tới Đại Phong quốc, một bị điều tới Quỷ Thủy quốc, mấy năm mới về tông một lần, nhưng trong lòng không hề có chút oán hận nào.

“Huyền gia gia, Hoàng gia gia, ngay cả các người cũng không tin chúng ta ư! Ông ta là phụ thân của ta, còn hần.. thật ra là Thủy Vân Lan đã giả dạng cha ta, năm đó hại chết gia gia và nãi nãi của ta, lại giam giữ cha ta dưới đất hơn hai mươi năm! Ta và tỷ tỷ lại sao có thể lấy chuyện này ra đùa được!” Thủy Vô Khuyết lớn tiếng nói.

Sắc mặt của Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành hơi dịu đi, nhưng vẫn lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thủy Vân Thiên: “Thiếu chủ, nếu đúng như lời người nói, hần là tông chủ bị nhốt dưới lòng đất hơn hai mươi năm. Người đó rõ ràng đã bị cắt đầu lưỡi, làm sao còn nói chuyện được, thân thể hần bị tỏa ma liên phong tỏa, tương truyền trừ nam hoàng chi kiếm ra, căn bản không thể có gì có thể cắt đứt được tỏa ma liên. Còn nữa, hần quá tỉnh táo. Một người bị nhốt ở loại địa phương đó hơn hai mươi năm, cho dù là tâm trí có kiên định hơn nữa thì cũng biến thành một kẻ điên rồi!”

“Vậy người có thể nhận ra đây là thứ gì không?” Thủy Vân Thiên đột nhiên vươn tay ra, trên lòng bàn tay là một khối ngọc trong suốt có màu lam nhạt hình kiếm. Ánh mắt của Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành chiếu xuống viên ngọc nho nhỏ đó, đồng tử co lại, đồng thời hét lên: “Nam Hoàng chi ngọc!”

“Cái gì!”

Bốn chữ Nam Hoàng chi ngọc vừa được thốt ra, trong sảnh lập tức rối loạn, tất cả ánh mắt chiếu lên viên ngọc trong tay Thủy Vân Thiên. Nam Hoàng chi ngọc, vật tượng trưng mà chỉ Nam Hoàng tông chủ mới có. Nhưng khối ngọc này từ khi tông chủ đời này thượng nhiệm đã bị mất rồi, tông chủ mới tìm kiếm mãi mà vẫn không thấy.

Sắc mặt của Thủy Vân Lan lại tối đi một chút, sắc mặt của Thủy Huyền Phong thì càng thêm âm trầm hai tay hai tay nắm chặt lại. Lão biết rõ tên điên bị nhốt dưới đất là Thủy Vân Thiên, nhưng ngay cả lão, lúc này cũng không thể tin được người này là Thủy Vân Thiên thật sự.

Cổ tay c Thủy Vân Thiên vừa động, Nam Hoàng chi ngọc đã rơi vào tay Thủy Mạn Lâu, hần thở dài một hơi, mang theo vẻ buồn bã, nói: “Huyền thúc, ta biết các người nhất định đang nghi ngờ sự thật giả của nó. Là thật hay giả thì các người thử một lần sẽ biết.”

Thấy hần không chút do dự ném Nam Hoàng chi ngọc lên tay mình, dưới vẻ mặt ngưng trọng của Thủy Mạn Lâu, sắc mặt hơi có chút biến đổi. Hần cầm Nam Hoàng chi ngọc, hơi quán thấu một chút thủy ngọc chi lực.

Một đoàn lam quang nhu hòa từ trên Nam Hoàng chi ngọc phóng thích ra, chiếu rọi mặt Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành, theo sự xuất hiện của hào quang nhu hòa này, mỗi một người của Nam Hoàng tông ở đây đều cảm nhận được rõ ràng thủy ngọc công trong cơ thể đang sôi trào và cộng hưởng, sắc mặt sắc mặt vẻ mặt, ánh mắt của bọn họ cũng lặng lẽ biến hóa theo sự cộng hưởng ở trong lòng này.

“Nam Hoàng chi ngọc!”

“Đúng vậy! Loại cảm giác này...Đó đúng là Nam Hoàng chi ngọc đã bị mất hơn hai mươi năm!”

“Chẳng lẽ, hần đúng là...”

Tay phải của Thủy Vân Thiên vung tay tóm một cái, Nam Hoàng chi ngọc bay trở về tay hần, sau đó lại bỗng nhiên thả tay ra, rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng keng.

”Nam Hoàng chi ngọc chạm vào Nam Hoàng chi huyết trục hệ sẽ sinh ra cộng hưởng rất mạnh. Đồng thời sẽ kéo theo sự cộng hưởng lực lượng của người của Nam Hoàng tông trong vòng trăm dặm. Mà đây cũng là phương pháp tốt nhất để Nam Hoàng tông chủ mỗi đời mỗi khi gặp nguy kêu cứu.

“Vù” một tiếng, một lưỡi dao không biết từ lúc nào xuất hiện trên tay phải của Thủy Vân Thiên, nhẹ nhàng rạch qua đầu ngón tay của hắn, một giọt máu từ đầu ngón tay chảy xuống, vừa hay chạm lên Nam Hoàng ngọc.

Ầm.

Giống như là một vụ nổ, lam mang vô cùng đậm đặc bốc lên, quang mang chói mắt quá cường liệt, hoàn toàn bao phủ cả Thủy Vân Thiên, cùng với Thủy Mộng Thiên và Thủy Vô Khuyết bên cạnh hắn vào trong. Lam quang, hấp dẫn tâm thần của mỗi người, mà càng khiến cho bọn họ chấn động hơn là, viêm hồn chi lực trong cơ thể bắt đầu khởi động điên cuồng như sắp nổ tung.

Vù.

Trong không khí vô cùng yên lặng, lam quang sau khi kéo dài mấy giây đột nhiên hoàn toàn biến mất như lúc hiện ra. Nam Hoàng ngọc bay về lại tay của Thủy Vân Thiên. Ánh mắt của hắn xuyên qua Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành, nhìn thẳng vào Thủy Vân Lan, vô cùng âm trầm nói: “Thủy Vân Lan! Người có dám nhỏ máu lên Nam Hoàng ngọc không. Người dám không?”

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía Thủy Vân Lan, người được bọn họ hơn hai mươi năm gọi là tông chủ này, im lặng một giây, hai giây, rồi ba giây. Nhưng vẫn không thấy y trả lời.

Y trầm mặc, trong hoàng cảnh như thế này chẳng khác gì thừa nhận.

Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành nhìn nhau, trí nhớ đồng thời quay lại hai mươi ba năm trước. Cũng là bắt đầu từ lúc đó, vị thiếu chủ luôn luôn cười nói trước mặt họ phát sinh biến hóa rõ ràng, giống như là đặc biệt muốn tránh xa bọn họ, sau mấy tháng thì điều bọn họ tới nước khác. Bọn họ cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng hắn sau khi thành tông chủ, tính cách biến thành trầm ổn, không còn vô ưu vô lự như trước kia nữa. Song, sau mấy tháng, cả Nam Hoàng tông đều biết tông chủ muốn trong lúc còn sống, dùng thế lực của Nam Hoàng tông để nắm giữ chính quyền của thiên hạ trong tay. Bọn họ thật sự là rất ngạc nhiên.

Mà nay, tất cả bỗng nhiên trở nên rõ ràng. Đó thật sự là chân tướng rất tàn nhẫn, khiến bọn họ trong nháy mắt cảm nhận được sự đau đớn như bị dao đâm vào tim.

“Thiếu chủ!”

Đột nhiên, Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành đồng thời phát ra một tiếng hét bi thương, sau đó quỳ xuống trước quỳ xuống trước mặt Thủy Vân Thiên: “Là chúng ta vô năng, là chúng ta vô năng! Không ngờ lại trở mặt nhìn người chịu dày vò từng đây năm, chúng ta thật sự là có lỗi với tông chủ đã mất!”

Huyền, hoàng nhị trước lão quỳ xuống trước mặt Thủy Vân Thiên. Bởi vì, bọn họ đã hoàn toàn nhận định thân phận của hắn, không còn một chút hoài nghi nào. Bọn họ gọi Thủy Vân Thiên là Thiếu chủ, bởi vì hai mươi ba năm trước, bọn họ chính là đã gọi hắn như vậy, hai mươi ba năm đã trôi qua, hắn vẫn là thiếu chủ, mà người hại tông chủ và tông chủ phụ nhân năm đó thì giả mạo hắn làm tông chủ trong hơn hai mươi năm.

Huyền, nhị trưởng lão vừa quỳ xuống, không khí vốn đã rối loạn lập tức trở nên càng thêm rối loạn hơn. Sự xuất hiện của Nam Hoàng chi ngọc và phản ứng rõ ràng đó đã chứng thực thân phận của Thủy Vân Thiên. Nhưng bọn họ không thể tin được, hoặc có thể nói là không dám tiếp nhận, bọn họ hy vọng sự biện bạch của tông chủ, hy vọng hắn có thể phủ định tất cả những chứng cứ này. Nhưng cái mà bọn họ nhận được chỉ có sự trầm mặc của Thủy Vân Lan. Từ sau một câu đó của Thủy Vân Thiên, ánh mắt của y dường như đại đi, cũng không nói thêm câu nào nữa, không biết rốt cuộc là y đang nghĩ gì, hay là dưới sự trùng kích khó mà chịu đựng được vì chấn kinh và hoảng loạn mà thất thần lạc phách.

“Không thể! Tất cả đều là giả!” Thủy Huyền Phong gầm lên một tiếng, chỉ vào Tà Đế, hô lớn: “Huyền trưởng lão, Hoàng trưởng lão, chớ có tin chúng! Đây đều là vở kịch chướng mắt mà Tà Đế bố trí ra để phá rối Nam Hoàng tông ta, đừng trúng kế của hắn!”

421. Chương 420: Ân Oán

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 420: Ân oán

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

” Phong trưởng lão nói không sai!” Trong sảnh, mấy người tuổi tác xấp xỉ Thủy Huyền Phong đồng thời đứng dậy: “Tông chủ đã lao tâm lao lực vì Nam Hoàng tông ta hơn hai mươi năm, sao có thể là giả được. Ngàn vạn lần đừng để bị quỷ kế của Tà Đế lừa gạt!”

“Hả? Quỷ kế ư? Vậy người giải thích việc Nam Hoàng ngọc như thế nào?” Tà Đế cười lạnh nói

“Hừ!” Thủy Huyền Phong hừ khê một tiếng: “Tà Đế, ta không thể không khen người một tiếng thần thông quảng đại, có thể chế tạo ra thứ gì đó tương tự như Nam Hoàng ngọc, mà thứ này chẳng những có hình dáng tương tự, mà còn có thể cộng hưởng với máu của kẻ giả mạo tông chủ, còn dẫn tới sự công hưởng của thủy ngọc công của Nam Hoàng tông ta. Tà Đế, để có thể làm ra thứ này, người đã tốn bao nhiêu tâm tư?”

những lời nói này của Thủy Huyền Phong gượng ép vô cùng, lại lập tức khiến cho những người của Nam Hoàng tông vốn không muốn tin vào sự thật kinh người này lại càng lung lay hơn.

“Ha ha ha ha!” Tà Đế cười to một tiếng, mắt bắn ra quang mang, chiếu thẳng vào hai mắt của Thủy Huyền Phong: “Thủy Huyền Phong, thủy ngọc công của người đã bị phê, nhưng bản lĩnh nói láo thì lại vẫn không kém đi chút nào. Năm đó, con trai của người vì Thủy Phù Nhi được gả cho Thủy Vân Thiên, yêu quá thành cuồng, làm ra chuyện táng tận lương tâm. Đồng thời vì để kiểm chế Thủy Phù Nhi, không cho Thủy Phù Nhi tự tử vì tình, cho nên không dồn Thủy Vân Thiên vào chỗ chết. Không thể không nói, đây là quyết định sai lầm nhất của các người trong đời này. A, các người nhất định cho rằng hấn vào lúc Tuyết Thiên tiêu diệt nơi hạch tâm của các người đã chết rồi phải không? Rất đáng tiếc, hấn lại không chết, khi ta tới nơi, hấn vẫn bị nhốt trong lồng sắt. Càng không may là, trên người hấn còn mang theo Nam Hoàng ngọc chứng minh thân phận của hấn.”

Thủy Huyền Phong mắt híp lại, bỗng nhiên ngửa đầu cười ha hả, lão vừa cười vừa chỉ vào Tà Đế rồi quát to: “Nực cười, đúng là nhục cười! Tà Đế, uống cho người hao tổn tâm cơ hao tổn tâm cơ, hôm nay đừng hòng được như ước nguyện. Lồng sắt ư? Toàn Nam Hoàng tông của toàn trên dưới đều biết, thứ nhốt Thủy Vân Thiên cần bản không phải là lồng sắt gì cả!”

Câu cuối cùng của lão vừa thoát khỏi miệng, người trong sảnh toàn bộ biến sắc

“Ồ? Không phải là lồng sắt ư?” Thanh âm bình thản của Tà Đế mang theo chút ý lạnh.

“Hừ!” Thủy Huyền Phong cười lạnh nói: “Năm đó, khi chúng ta khóa Thủy Vân Thiên rõ ràng đã dùng tảo ma liên, hai mươi ba năm chưa từng thay đổi. Chỉ một cái lồng sắt, làm sao có thể...” Thủy Huyền Phong mới nói được một nửa, vẻ mặt lập tức cứng đờ, đối diện với lão là một đôi mắt tử khí trầm trầm, lại mang theo vẻ chán kinh và đau lòng.

“A. Thì ra thì ra Thủy Vân Thiên là bị các người dùng tảo ma liên khóa hai mươi ba năm. Vậy người hai mươi ba năm qua làm tông chủ của các người là ai?” Tà Đế vươn tay ra chỉ về phía Thủy Vân Lan đang đứng yên như người chết.

Lời nói của Thủy Huyền Phong không nghi ngờ gì nữa trong vô thức đã chính miệng thừa nhận năm đó đã hại Thủy Vân Thiên, khi lão từ bầu không khí bỗng nhiên trở nên quỷ dị và từng ánh mắt không thể tin nổi giật mình tỉnh dậy, lập tức đầu như bị đập một gậy, triệt để ngây ra đó.

Còn gì để cãi nữa khi chính mình đã tự thừa nhận?

“Thủy Huyền Phong... Người còn gì để nói nữa! Hai mươi ba năm trước, ta đã cảm thấy có chút kỳ lạ, thì ra, năm đó các người không ngờ đã hại chết lại còn dày vò thiếu chủ hai mươi ba năm. Chúng ta toàn tông trên dưới cho tới hôm nay mới biết được chân tướng, các người độc lắm!” Thủy Mạn Thành xoay người lại, trợn mắt lườm Thủy Huyền Phong và Thủy Vân Lan sắc mặt đã tối sầm, cắn chặt răng, song quyền nắm chặt lại, lửa giận trong mắt giống như tùy thời có thể trực tiếp phun trào. Thủy Vân Thiên bỗng nhiên xuất hiện này đã vạch trần chân tướng tàn khốc, khiến cho lòng họ sôi sục nghiêng trời lệch đất. Đó là một loại hối hận, thù hận đến tận xương tủy, nhưng lại không hề có cảm giác thoải mái và giải thoát khi biết rõ chân tướng. Bởi vì tông chủ năm đó và tông chủ phụ nhân đã chết, không thể nào sống lại, và thiếu chủ cũng chịu sự dày vò hai mươi ba năm. Bọn họ thì lại một mực coi hấn thành một tên phạm sai lầm đáng phải chết, coi thành một kẻ điên, và lại trung thành với một tên đã hại cả nhà tông chủ.

Đây là sự mỉa mai và bi ai cỡ nào chứ.

Loại mỉa mai và bai ai này, khiến không biết bao nhiêu người của Nam Hoàng tông đang vô cùng khiếp sợ đột nhiên sinh ra cảm giác oán hận phức tạp.

“Tông chủ này không ngờ lại là giả...”

“Thủy Huyền Phong, chẳng trách mấy năm nay quan hệ của người và Tông chủ lại luôn rất dị thường, thì ra hấn chính là con trai ruột của người. Vì vị trí tông chủ, các người không ngờ lại làm ra việc táng tận lương tâm như vậy! Các người làm sao còn xứng với Nam Hoàng tông!”

“Không cần phải nhiều lời, Thủy Huyền Phong đã chính miệng thừa nhận, tông chủ này chắc cũng biến giáo biện chỉ phí công cho nên đã thừa nhận rồi, trước tiên bắt chúng lại đã rồi tính. Bất kể bọn chúng là ai, đại tội sát hại tông chủ, cho dù là đã cách mười năm trăm năm cũng phải chịu sự chế tài tàn nhẫn nhất!”

Trong tiếng xô xao, Thủy Vân Lan vẫn khoai thai ngồi trên tọa ỷ, cầm chén trà trong tay, lặng lẽ nhấp một ngụm trà đã lạnh. Động tác rất thản nhiên, không hề nhìn ra một chút vẻ bối rối nào.

Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành nhìn nhau gật đầu, đồng thời quay trở lại đứng trước mặt Thủy Vân Lan và Thủy Huyền Phong, lại nghe ba giọng nói già nua đồng thời vang lên: “Chậm đã!”

Ba lão già đức cao vọng trọng trong Nam Hoàng tông tiến lên trước, người đứng giữa giơ tay, nghiêm nghị nói: “Trước tiên nghe ta nói một lời đã. Xon hỏi, vị tông chủ này trong hơn hai mươi năm qua đã từng làm chuyện gì có lỗi với Nam Hoàng tông chưa? Mà tông chủ trong những năm sau khi thượng vị, những ngày tháng của các vị ở trong Nam Hoàng tông có thuận lòng không, có khó khăn không? Ai có gan đứng ra phủ nhận sự lao tâm tận lực, hùng tài vĩ lược của tông chủ trong những năm nay!”

“Ha ha ha ha, nực cười, đúng là nực cười, tên tông chủ giả mạo này trong những năm nay quả thực không gây chuyện hoai hại cho Nam Hoàng tông. Nhưng, Thủy Tự Tại, người không thể chỉ dựa vào điểm này để xóa đi đại tội to bằng trời đã giết hại tông chủ, gia hại thiếu chủ của hấn được? Những lời nói của người cũng không khỏi quá nực cười rồi!” Thủy Mạn Thành chỉ vào Thủy Vân Lan, trợn mắt nói.

“Không sai! Ta đích xác là đang bắt bình thay cho tông chủ. Tông chủ tuy rằng đã phạm sai lầm lớn, nhưng tông chủ vào hơn hai mươi năm trước còn quá trẻ, đang là lúc huyết khí phương cương, ở vào tuổi dễ xung động, cho nên đã phạm phải sai lầm lớn. Mà trong những năm nay, tông chủ đã vì tông của ta mà dốc hết tâm huyết, chẳng lẽ tất cả những gì mà người làm trong những năm nay không đủ để xóa đi cái sai xung động năm xưa ư? Mà lúc này lại chính là thời kỳ mà Nam Hoàng tông của ta gặp phải đại nạn chưa từng có, toàn tông chúng ta trên dưới mỗi người đều mong mỗi tông chủ dẫn dắt chúng ta thoát khỏi cảnh này, vào lúc này mà lại đi truy cứu sai lầm năm đó của tông chủ, Nam Hoàng tông vốn đã lòng người hoảng sợ nhất định sẽ lòng người đại loạn.” Thủy Tự Tại không chút né tránh nhìn thẳng vào lão, chính nghĩa lẫm thiên nói. Mỗi một câu của lão đều nhắm đúng vào chỗ mấu chốt, những lời này đã khiến trong lòng người của Nam Hoàng tông đang phần hận điển ứng bất giác nẫu sinh cộng hưởng. Những gì mà lão nói quá thật không có một câu hư ngôn nào.

Thủy Mạn Lâu lại không hề bị lay động, bất kể là dùng phương thức gì để bổ cứu, hoặc là dùng lý do gì, lão đều không thể tha thứ cho tội nguyệt này. Lão cười lạnh nói: “Rất tốt, nói tiếp đi, để ta xem người còn có thể nói gì được nữa nào.”

Thủy Tụ Tại híp mắt lại, liếc sang bên cạnh, chỉ vào Thủy Vân Thiên sắc mặt đang âm trầm tới đáng sợ, lão lạnh lùng nói: “Bất luận tông chủ năm đó đã từng phạm phải đại tội gì, nhưng ai có thể phủ nhận sự tận tâm của tông chủ đối với Nam Hoàng tông ta. Mà hần... Cho dù hần thật sự là Thủy Vân Thiên, thiếu chủ năm đó, hiện giờ lại cấu kết với Tà Đế. Hừ! Dã tâm của Tà Đế ngay cả người qua đường cũng biết, hần và Tà Đế cấu kết xâm nhập Nam Hoàng tông ta rõ ràng rõ ràng là vì thù riêng. Nói không chừng sau khi báo thù, sẽ chuẩn bị chấp tay dâng cả Nam Hoàng tông cho hần.”

“Người không cần phải nói nữa?”

Nằm ngoài dự kiến của mọi người, người lên tiếng ngắt lời Thủy Tụ Tại không ngờ lại là Thủy Vân Lan mà lão đang ra sức bảo vệ, lạnh lùng nói: “Người năm đó liên hệ với Bắc Đế tông, lấy được Thủy viêm tiêu dao tán chính là người, nếu nói tới cấu kết, người khác trước tiên cấu kết với người khác để hại người trong tông là chúng ta. Những người năm đó trừ mấy người chúng ta ra thì đều đã chết dưới tay Tuyệt Thiên rồi, đây cũng coi như là báo ứng.”

Không ai ngờ được những lời này lại được phát ra từ trong miệng của Thủy Vân Lan. Y rất bình tĩnh, bình tĩnh tới quái dị. Mà lời nói của y không nghi ngờ gì nữa đã hoàn toàn thừa nhận tất cả sai lầm mà mình đã phạm phải. Không ai biết được y lúc này đang nghĩ gì. Là từ bỏ kiên trì mà tìm sự giải thoát trong tâm linh, hay là sự hối hận trong mấy chục năm đã khiến y không muốn khóa tất cả ở trong lòng nữa.

Sắc mặt của Thủy Tụ Tại lập tức trở nên khó coi đến cực điểm. Những ánh mắt đang nhìn lão cũng biết thành lạnh lẽo, bên trong chứa đựng sự kinh ngạc và mỉa mai. Lão tựa hồ như muốn biện giải gì đó, nhưng môi run run, không nói được gì. Sau những lời vừa rồi của biện giải, dĩ nhiên đã quyết định kết cục của lão, có tranh biện nữa thì cũng phí công.

Tà Đế lạnh lùng nhìn Thủy Vân Lan, trong mũi phát ra tiếng hừ lạnh. Thủy Vân Lan từ lúc ban đầu vẫn bảo trì trầm mặc, nhưng hành động này của y lại nằm ngoài dự liệu của mọi người, thật sự cũng chính là phương pháp tốt nhất để y bảo vệ mình.

Nhưng đáng tiếc.

Một nụ cười lạnh phác ra trên khóe miệng Tà Đế, hần bỗng bành trên không trung, dùng giọng khàn khàn nói: “Thủy Vân Thiên, bản đế hôm nay chỉ dẫn người tới đây, việc riêng của các người, bản đế không nhúng tay vào. Nhưng bản đế cũng tuyệt đối không cho phép ai được nhúng tay vào việc riêng của người. Người muốn làm gì, hiện tại bắt đầu làm đi. Nếu ai dám nhúng tay, vô luận là ai, bản đế cũng sẽ khiến hần tan xương nát thịt.”

Mấy câu nói bình thản lại giống như mang theo gió lạnh thổi qua, khiến người ta phải run rẩy. Tà Đế hung tàn vô tình, và ba đại cao thủ của Bắc Đế tông mà hần đánh bại cũng vô cùng cường đại, lời nói của hần như một hòn đá lớn đè vào lòng mọi người, nhất thời không ai dám lên tiếng.

Thủy Vân Thiên khẽ gật đầu với Tà Đế, chậm rãi bước lên phía trước, đẩy Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành ra, đi tới trước người Thủy Vân Lan. Một nụ cười lạnh lẽo vừa tàn nhẫn vừa giống như trút được gánh nặng hiện ra trên mặt hần: “Thủy Vân Lan, người hại cả nhà ta, nhưng người giả dạng ta làm tông chủ trong mấy chục năm nay quả thật là cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Nam Hoàng tông. Đây đúng là việc riêng của hai chúng ta. Nếu đã là việc riêng. Vậy người có gan đánh một trận sinh tử với ta, sống chết để trời định đoạt không! Người nếu có thể lấy mạng ta, người vẫn sẽ là tông chủ của Nam Hoàng tông, nếu ta thắng...”

Thủy Vân Thiên dừng lời ở đây, không nói tiếp. Nếu hần thắng thì nên xử trí Thủy Vân Lan như thế nào, hần cho tới giờ vẫn chưa từng nghĩ tới. Bởi vì sự thù hận đè nén trong những năm nay thật sự là quá trầm trọng, bất kể là phương pháp tàn nhẫn cỡ nào cũng không thể phát tiết ra hết được nỗi phẫn hận trong lòng hần.

422. Chương 421: Nam Hoàng Chi Kiếm

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 421: Nam Hoàng chi kiếm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

” Thiếu chủ...” Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành nghe vậy đều lấp bắp kinh hãi, vội vàng lên tiếng muốn ngăn cản, nhưng Thủy Vân Thiên đã khoát tay chặn lại, phần nộ quát: “Chuyện riêng của ta, không ai được phép nhúng tay vào!”

Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành nhìn nhau, cất bước trở về, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng. Thủy Vân Lan sau khi bị Tuyệt Thiên công kích đã trọng thương, nhưng thủy ngọc công có năng lực khôi phục rất mạnh, thân thể và lực lượng của y lúc này đã hoàn toàn phục hồi như cũ. Mà y lại có thực lực cấp thần trung giai.

Còn Thủy Vân Thiên hai mươi ba năm trước đã bị phong tỏa ở dưới đất, tỏa ma liên đã hoàn toàn phong tỏa thủy ngọc công của hắn, căn bản không thể tu hành. Hai mươi ba năm trước, với thiên phú cực cao của hắn, đã có thực lực gần tới cấp thiên. Sau khi bị phong tỏa hai mươi ba năm, hắn căn bản không thể có thực lực đối kháng một chọi một với Thủy Vân Lan.

“Tốt! Đây chính là chính miệng người nói ra, tất cả tộc nhân ở đây đều có thể làm chứng. Tông chủ, người đầu với hắn đi!” Thủy Huyền Phong lớn tiếng nói.

Thủy Vân Lan vỗ lên tay vịn của ghế, thân thể đã bỗng bình bay lên rồi nhảy vọt ra, rơi vào trong đình viện ngoài sân. Người Nam Hoàng tông đứng trong đình viện lập tức tránh đi, để lại một khoảng trống nhỏ bằng nửa đình viện.

Thủy Vân Thiên theo chân đi ra, không chút vội vàng bước tới cách trước mặt Thủy Vân Lan mười thước, ánh mắt chiếu thẳng vào mặt Thủy Vân Lan. Bọn họ có khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng hôm nay chỉ có thể có một người còn sống.

Đình viện rất lớn, nhưng nơi này cho dù có lớn hơn gấp mười lần thì đối với một siêu cấp cường giả có thực lực cấp thần mà nói thì vẫn quá nhỏ. Mà trong lòng tất cả người của Nam Hoàng tông đều nghĩ giống như Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành. Thủy Vân Lan đã tiếp nhận sự truyền công tốt nhất, hơn hai mươi tuổi đã bước vào cấp thần, còn Thủy Vân Thiên. Sự tự tin và bình tĩnh của hắn rất cuộc là có được từ đâu

” Nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai. Những lời này ta vốn rất khinh thường nó, nhưng ngày gặp Tuyệt Thiên, ta dù không tin cũng phải tin. Ngày hôm nay vốn không thể xuất hiện những lại đã xuất hiện, quả nhiên là nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai. Cũng tốt, mấy năm nay, cảm giác có thứ gì đó nghẹn trong lòng quả thật là quá mệt mỏi, ác mộng thường xuất hiện cũng khiến ta sợ rồi, báo ứng nếu đã đến, vậy thì để tất cả kết thúc đi.” Thủy Vân Lan thản nhiên nói, sau đó hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt mê mang: “Tuy rằng lòng của nàng chưa từng đặt trên người ta, nhưng nàng ta làm bạn hơn hai mươi năm, thật sự đã đủ rồi...”

Nàng ta?

Một câu cuối cùng đã khiến toàn thân Thủy Vân Thiên đột nhiên chấn động, dần dần, thân thể hắn bắt đầu run rẩy kịch liệt, một cỗ oán hận và khí thế sát ý vô tận cũng đột nhiên từ trên người phóng thích ra, mắt hắn như mắt rắn, dùng thanh âm vô cùng thâm trầm nói: “Tên cầu tặc chủng người.... Bởi vì người mà Phù nhi đã chết, đã chết rồi!”

Như một đạo thiên lôi đánh xuống đầu, Thủy Vân Lan vốn đang bình tĩnh đột nhiên ngẩn ra, con người trọn to, thân thể y đột nhiên tiến lên, đứng trước mặt Thủy Vân Thiên, thanh âm run run nói: “Người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa đi, lặp lại lần nữa đi!”

“Phù nhi đã chết!” Người là tên cầu tạp chủng!”

Rầm

Một quyền rất mạnh đánh vào trước ngực Thủy Vân Lan đang thất hồn lạc phách, bộ vị đánh vào có lam quang bắn ra, sắc mặt của Thủy Vân Lan trong nháy mắt biến thành vô cùng trắng bệch, thân thể như một cái bao cát bắn ra ngoài, rơi xuống mặt đất. Y dùng tay chống vào mặt đất đứng lên, ho khan đầy thống khổ, phun ra từng đạo máu tươi.

“Tông chủ!” Thủy Huyền Phong chấn động, vội vàng chạy về phía Thủy Vân Lan. Lão vừa đi được vài bước, một bức tường băng trong suốt bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, dừng ở trước người Thủy Huyền Phong, hất cho lão ngã xuống đất.. Sau đó, bên tai người vang lên thanh âm của Tà Đế: “Bản đế đã nói rồi, không ai được phép nhúng tay vào. Bản đế niệm tình thân thể của người đã bị phế, tạm tha cho người một lần để Thủy Vân Thiên xử lý. Nếu tái phạm, đừng trách bản đế cho người hối hận vì đã sinh ra trên đời này.”

Cái chết của Thủy Phù Nhi, thê tử của Thủy Vân Thiên nằm trong dự liệu của Diệp Vô Thần. Cho nên lúc trước, hẩn ý tứ hàm xúc nói với Thủy Mộng Thiên: “Chiếu cố tốt cho mẫu thân của người.” Nhưng lúc ấy, hẩn không nói với Thủy Mộng Thiên rằng Thủy Phù Nhi đã lựa chọn tự sát, bởi vì cái chết của nàng ta là không thể ngăn cản, mà cũng là điều mà hẩn hy vọng nhìn thấy.

Thủy Phù Nhi không phải là loại nữ tử tính tình cương liệt, mà là rất nhu nhược. Điểm này Diệp Vô Thần từ lựa chọn năm đó của nàng ta đã có thể dễ dàng nhận ra. Năm đó nàng ta mặc dù là vì bảo hộ đứa con trong bụng và bảo vệ mạng của Thủy Vân Thiên mà ở lại bên cạnh Thủy Vân Lan, nhưng dù sao, nàng ta cũng đã phụ bạc Thủy Vân Thiên hai mươi ba năm, cũng trở mặt nhìn Thủy Vân Thiên chịu sự giày vò hai mươi ba năm. Sau khi biết hẩn đã được sống lại, nàng ta làm sao dám đối diện với hẩn.

Cho nên từ chỗ Thủy Mộng Thiên biết Thủy Vân Thiên đã được cứu, phụ tử đoàn tụ, nàng ta không còn vướng bận gì nữa, cũng không đi gặp hẩn mà là lựa chọn cái chết. Dùng cái chết để bồi thường sự xấu hổ trong mấy năm nay đối với hẩn, dùng cái chết để bảo vệ danh vọng của Thủy Vân Thiên sau này ở Nam Hoàng tông. Nàng ta dù sao cũng đã theo Thủy Vân Lan hơn hai mươi năm, nếu sau này trở lại bên cạnh Thủy Vân Thiên, người trong tông sẽ nghĩ gì, sẽ đàm luận gì, và sẽ nghĩ về nàng ta như thế nào.

Nàng ta dùng thủy ngọc công bế khí mà chết, không làm thương tổn chút nào tới thân thể của mình. Kiểu chết này là hi vọng sau khi mình chết, Thủy Vân Thiên có thể nhìn thấy nàng ta một cách hoàn chỉnh. Khi tiếp xúc với thân thể đã phải ly biệt hai mươi ba năm, nhưng lại đã lạnh cóng, Thủy Vân Thiên, một người bị tra tấn hai mươi ba năm mà không sụp đổ, một nam nhi giống như khối thép không bao giờ ngã xuống cũng phải gào khóc.

Cũng bởi vậy, hận ý của hẩn đối với Thủy Vân Lan lại bành trướng đến một trình độ vô cùng vô tận.

“Tất cả là tại người, tất cả là tại người!”

Thủy Vân Thiên giống như một con dã thú nổi giận điên cuồng lao về phía Thủy Vân Lan, trong lúc lao, tay hẩn rút một cái ở trên eo, một thanh nhuyễn kiếm màu bạc, nhìn thì rất bình thường xuất hiện trong tay hẩn, hẩn chưa tới gần thân thể của Thủy Vân Lan đã mang theo hận khắc cốt, thanh nhuyễn kiếm đó vạch một cái vào hư không.

Rít!

Thanh nhuyễn kiếm vốn chỉ dài một thước bỗng nhiên trong tiếng rạch phá không khí biến thành một mũi nhọn màu lam dài gần mười thước, chém về phía thân thể của Thủy Vân Lan.

“Thủy ngọc chi mang!” Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành đồng thời kinh hô. Thủy ngọc chi mang là dùng thủy ngọc chi lực quán chú lên trên thân kiếm, ngưng tụ thành kiếm quang có thể dài có thể ngắn, cường độ kiếm quang thậm chí vượt qua cường độ của kiếm. Mà Thủy ngọc chi mang cho tới bây giờ đều chỉ có tông chủ mới có thể sử ra. Cũng có không ít người biết đây là bởi vì Thủy ngọc chi mang là kiếm chi thần kỹ mà chỉ huyết mạch Nam Hoàng trực hệ mới có thể thi triển được, cũng chỉ có thể tác dụng ở trên thân kiếm. Bởi vì kiếm là vũ khí bản mạng của Nam Hoàng.

Thân kiếm biến thành dài, ngay cả khí thế mà kiếm phóng xuất ra sau đó cũng trở nên càng hung hiểm hơn, uy áp rõ ràng cũng trầm trọng hơn. Kiếm quang Màu lam rất nhanh tới gần thân thể Thủy Vân Lan.

Thủy Vân Lan lại giống như không hề phát giác ra, hai mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước, giống như đã thất hồn lạc phách. Tin tức về cái chết của Thủy Phù Nhi đối với Thủy Vân Lan cũng là đả kích như trời sập đất nứt, bản tính của hần cũng không phải là xấu, nhưng chỉ bởi vì quá cố chấp và si cuồng vì một chữ tình, cho nên mới làm ra chuyện sai lầm nhất trong đời, mà hiện giờ, Thủy Phù Nhi đã chết... bởi vì y mà chết

” Tông chủ!”

Thủy Huyền Phong hét lên, hai mắt đang thất thần của Thủy Vân Lan đột nhiên tỉnh táo lại, thân thể theo bản năng lách mình né tránh, kiếm quang màu lam đỏ cơ hồ là sượt qua thân thể y chém vào mặt đất. Sau đó kiếm quang lại dâng lên, chém ngang thân thể hần.

” Thiếu chủ không ngờ lại còn hơn cả chúng ta!” Thủy Mạn Lâu và Thủy Mạn Thành mặt đầy vẻ kinh ngạc, hoặc cũng có thể nói mỗi một người của Nam Hoàng tông ở đây đều rất kinh ngạc. Bởi vì với sự hiểu biết của bọn họ đối với thủy ngọc công, loại cường độ này rõ ràng đã phá vỡ cấp thần, hơn nữa đã đạt tới cảnh giới cấp thần trung giai! Thủy ngọc công của Thủy Vân Thiên bị phong tỏa hai mươi ba năm, lại không ai truyền công cho hần, rốt cuộc là làm sao mà cường đại đến mức này.

Nếu luận về thủy ngọc công, Thủy Vân Thiên và Thủy Vân Lan lúc này ngang nhau. Nhưng Thủy Vân Lan bị Đồng Tâm chém đứt một tay, vừa hay vào lúc không phòng ngự chịu một kích của Thủy Vân Thiên, lại thêm kiếm quang thần kỹ kinh thể hải tặc của Thủy Vân Thiên, dưới sự xuất thủ đầy oán hận của Thủy Vân Thiên, Thủy Vân Lan trừ chống đỡ ra thì hoàn toàn không còn khí lực hoàn thủ. Kiếm quang quét tới đâu, kiếm khí sắc bén vạch ra từng vết sâu ở dưới đất tới đó.

Rầm.

Thân thể của hai người va chạm kịch liệt giữa không trung, năng lượng cấp thần khiến hơn phân nửa đình viện tan thành mây khói, gần trăm cao thủ của Nam Hoàng tông bị chấn cho ra ngoài, khi cát bụi đầy trời lắng xuống, dần dần lộ ra thân thể của Thủy Vân Thiên và Thủy Vân Lan. Thủy Vân Lan một tay chống xuống đất, ngồi bệt ở đó, ánh mắt vẫn là vẻ ngây dại vì đau khổ. Thủy Vân Thiên đứng trước mặt y, mũi kiếm của nhuyễn kiếm trong tay chỉ vào vết hằn Văn Thụy. Trong ánh mắt trầm thấp, hận ý vô tận sôi trào như nham thạch nóng chảy.

” Giết ta đi.” Ánh mắt của Thủy Vân Lan hoàn toàn thất thần lạc phách, lâm lâm.

” Người? Ha ha... Ha ha.... Ha ha ha ha!” Thủy Vân Thiên bật cười rất thâm thúy, nhuyễn kiếm trong tay theo tiếng cười của hần mà run rẩy kịch liệt: “Người hại chết phụ mẫu ta hại hại nửa đời ta, lại suýt chút nữa hủy đi con trai và con gái ta, hiện tại ngay cả Phù nhi cũng đã chết. Người... Không ngờ lại muốn được chết ngay ư?”

“Ta có lỗi với Phù nhi, có lỗi với bộ họ...”

“Một câu nói có lỗi là có thể bồi thường lại tất cả ư? Muốn chết ư... Thiên hạ không có chuyện tiện nghi như vậy đâu. Ta sẽ đem sự thống khổ mà ta từng phát chịu, giáng xuống người ngươi thêm gấp trăm ngàn lần!” Thủy Vân Thiên nói với giọng căm hận, môi của hần cũng bị cắn thành tím bầm.

“Là ta có lỗi với ngươi. Yên tâm đi, ta sẽ không tìm chết đâu, sẽ để mặc ngươi xử lý.” Thủy Vân Lan cười thầm một tiếng. Hôm nay, y đã không còn gì nữa, danh dự, thanh danh, địa vị đều đã thành mây khói, ngay cả tính mạng cũng lọt vào tay người khác. Thủy Phù Nhi cũng đã chết, cảm giác nhân sinh như tro tàn, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Bi thương đã khiến tim y tan nát, y đã không còn sợ gì nữa rồi.

” Ta chỉ muốn hỏi ngươi. Người vì sao có thể thoát khỏi tỏa ma liên, có phải là Nam Hoàng chi kiếm đã xuất hiện không?” Thủy Vân Lan chậm rãi hỏi. Đúng.... Nhất định là Nam Hoàng chi kiếm đã xuất hiện, cho nên, sự báo ứng mà Nam Hoàng tông tổ huấn đã ghi chép cũng tới rồi. Một người có được cánh tay của trời, còn một người thì bị thiên hàng thần phạt.

Vù!

Một đạo quang mang đạo kim sắc từ thiên bắn ra, đâm xuyên qua ngực trái của Thủy Vân Lan, đóng đinh thân thể hần ở bên trên.

” Đây là câu trả lời của ta, ngươi đã hài lòng chưa?” Tà Đế vẫn duy trì động tác ném kiếm lãnh đạm nói.

Cũng vào lúc này, Nam Hoàng chi ngọc vẫn được Thủy Vân Thiên cầm trong tay trái bỗng nhiên phóng xuất ra lam mang nhu hòa. Ánh sáng trong đình viện rất đầy đủ, nhưng vẫn bị lam quang mãnh liệt này át đi, xuyên qua bàn tay của Thủy Vân Lan, không ngừng lấp lánh trong mắt mỗi người, thanh kiếm màu vàng đang cắm trên người Thủy Vân Lan cũng lóe ra kiếm quang nhu hòa, tần suất lóe ra không ngừng lại nhất trí với Nam Hoàng chi ngọc.

” Chẳng lẽ.... Chẳng lẽ thanh kiếm đó là...”

Thủy Vân Lan bị một kiếm của Tà Đế đâm thủng ngực, một kích yếu hại đó không nghi ngờ gì nữa đã cướp đi sinh cơ của y. Nhưng chuyện vốn khiến người ta kinh sợ này tạm thời lại bị gạt sang một bên, cơ hồ tất cả ánh mắt đều rơi lên thanh kiếm ở trên ngực y. Toàn bộ là màu vàng, thân kiếm trong suốt như gương. Mà với mục lực của họ, có thể nhìn rõ chữ Nam rất nhỏ trên thân kiếm.

Nam Hoàng chi kiếm!

423. Chương 422: Chấm Dứt

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 422: Chấm dứt

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ánh mắt của Thủy Vân Lan gian nan chuyển tới trên người Tà Đế, sau đó chậm rãi nhắm lại. Tiếp theo Trảm Tinh kiếm trong cái nhìn chăm chú của mọi người hóa thành kim mang bắn vào mi tâm Tà Đế, thân thể Thủy Vân Lan lập tức ngã xuống, không còn có một chút sinh khí nào, Nam Hoàng chi ngọc vào lúc này cũng thôi lấp lánh.

“Tông chủ... Lan nhi, Lan nhi!” Thủy Huyền Phong lão đảo chạy tới nhào lên người Thủy Vân Lan. Cát tiếng gọi đầy thê lương.

“Vì sao giết hắn?” Thủy Vân Thiên xoay người lại, nghiêm mặt hỏi.

“Hắn cũng tính là thật lòng hối hận rồi, chết rồi thì tất cả có thể kết thúc. Ta không muốn nhìn thấy người trong sự giày vò hai mươi ba năm mà không sụp đổ lại đi giày vò một người đã bị oán hận làm hỏng tâm tính. Mạng của hắn là ta lấy thay cho người, hi vọng người đừng lưu tâm.” Tà Đế chậm rãi nói. Thanh âm khàn khàn, mang theo một chút linh hồn chi lực.

Trong lòng giống như bị kim đâm một cái, Thủy Vân Thiên giống như bị dội một gáo nước lạnh, lập tức từ trong triệu chứng hỗn loạn khôi phục lại, hắn đặt tay lên ngực, điều tiết hô hấp của mình, sau đó liếc Thủy Vân Lan đã chết một cái, rồi lập tức dời ánh mắt, than: “Là ta quá mức chấp nhất, cảm ơn ngươi, chủ nhân. Hắn đã chết, tất cả cũng có thể kết thúc rồi. Thật sự đã kết thúc rồi.”

Thủy Huyền Phong khóc đến khản cả giọng, nhưng mỗi người vẫn có thể nghe rõ hai chữ chủ nhân mà Thủy Vân Thiên gọi Tà Đế.

“Thủy Tự Tại, ta không muốn lại phải tự mình động thủ, ba người các ngươi tự kết liễu đi.” Ánh mắt Thủy Vân Thiên xuyên qua đám người, chiếu lên mặt ba người bọn Thủy Tự Tại. Ba người bọn chúng, đồng dạng cũng là kẻ năm đó đại hại cả nhà họ. Tuy rằng chuyện đã qua hơn ba mươi năm, nhưng vẫn nhớ rõ tướng mạo của chúng.

Những người tụ tập ở đây đây là nhân vật thủ lĩnh được phân bố ở các nơi trên Thiên Thần đại lục, ít có lai vãng, tuy cũng là người của Nam Hoàng tông, nhưng giao tình rất đậm bạc. Lúc này không có một ai ra mặt cầu tình cho bọn chúng. Mà bọn chúng nắm đó liên hệ với Bắc Đế tông lấy Thủy viêm tiêu dao tán để độc hại một nhà tông chủ, tội lớn như vậy đã bị vạch trần, có ai lại đi cầu tình cho bọn chúng.

Từng ánh mắt băng lãnh đó khiến Thủy Tự Tại toàn thân lạnh buốt, giống như rơi xuống vực sâu. Chỉ đứng ở đó, mỗi một giây một phút đều như một sự dày vò.

Cuối cùng toàn thân lão run run đứng lên. Ngay sau đó, thất khiếu của lão chậm rãi trào máu, thân thể cũng va mạnh xuống đất. Hai người phía sau lão đồng thời lui xuống một bước, sau cùng cũng thở dài một tiếng, dùng thủy ngọc công tự bạo mà chết. Dưới mấy câu nói của Thủy Vân Thiên, bọn chúng tự tận mà chết, điều này không nghi ngờ gì nữa có nghĩa là Thủy Vân Thiên tuy rằng vừa mới trở về, nhưng hấn lúc này vẫn có sức ảnh hưởng cực lớn trong Nam Hoàng tông. Hai nguyên nhân trọng yếu trong đây một là vì huyền hoàng trưởng lão đứng phía hấn, còn một là vì Tà Đế.

” Thiếu chủ, nghịch tặc Thủy Vân Lan đã chết, sau này người chính là tông chủ của Nam Hoàng tông, tông ta hiện tại đang ở vào thời kỳ đại nạn, mong rằng tông chủ có thể gánh được trách nhiệm lớn này, dẫn dắt tông ta thoát khỏi khốn cảnh. Toàn tông ta trên dưới thề sống chết nguyện trung thành với tông chủ, không dám hai lòng, để an ủi tiên chủ trên trời có linh thiêng. Tông chủ!”

Thủy Mạn Lâu trong tiếng hô sục sôi cùng Thủy Mạn Thành quỳ xuống, động tác quỳ của họ lập tức dẫn tới phản ứng dây chuyền liên tiếp, người của Nam Hoàng tông ở đây liên tiếp quỳ xuống, hô lớn Tông chủ với Thủy Vân Thiên. Vốn là tông chủ của Nam Hoàng tông, nhưng một hồi tai nạn khiến vị trí này mà hấn nên có bị trì hoãn mất hơn hai mươi năm.

“Đứng lên đi.” Thủy Vân Thiên khoát tay: “Đều là huynh đệ một nhà, không cần phải quỳ làm gì. Nam Hoàng tông mặc dù gặp được đại nạn, nhưng kiếp nạn này vốn nằm trong tình lý, hoặc sớm hoặc muộn, ngày đó rồi cũng sẽ tới. Các người hiện tại đã rõ tông ta vì sao gặp một kiếp này rồi chứ?”

“Cái này...” Vì sao gặp phải một kiếp này, bọn họ thật sự không biết. Chẳng lẽ trong đó còn có nguyên nhân mà bọn họ không biết?

“Tổ huấn có viết, tông ta phải tìm Nam Hoàng chi kiếm và chủ của nó, nếu có thể tìm được thì phải khuynh tộc nguyện trung thành, trọn đời không thể phản bội. Câu này viết ở trang đầu của gia phả Nam Hoàng tông, đến bây giờ còn có ai nhớ không?” Ánh mắt của Thủy Vân Thiên nhìn quét một cái, thanh âm hơi biến thành lạnh lùng.

Trầm mặc, chỉ có trầm mặc. Những lời này từ rất lâu rồi đã bị bọn họ ném ở sau đầu, thậm chí còn coi là một truyện cười. Nam Hoàng tông Bọn họ trong vài thập niên này, cho tới bây giờ vẫn không đặt tinh lực trên việc tìm kiếm Nam Hoàng chi kiếm gì đó, mà là thẩm thấu thể lực vào khắp các ngõ ngách trên Thiên Thần đại lục, chuẩn bị không chế chính quyền thiên hạ.

“Tông chủ, chúng ta...”

“Đúng, các người toàn bộ đã quên rồi, việc các người làm trong những năm nay lại là việc cấm kỵ được ghi trong tổ huấn! Vậy các người có biết trang cuối cùng của tổ huấn có viết ”Người thuận thì được trời giúp, người làm trái thì bị trời giáng thần phạt không’

Trời giáng thần phạt, mấy chữ này đã nện mạnh vào lòng bọn họ.

Nam Hoàng chi kiếm và Bắc Đế chi cung lần lượt xuất hiện, chứng tỏ truyền thuyết không phải giả, tổ huấn cũng không thể là giả. Đó, chẳng phải là đại nam tử trên trời giáng xuống, hủy diệt toàn bộ nơi hạch tâm của Nam Hoàng tông ư?

Thủy Vân Thiên rõ ràng đã bị cắt đầu lưỡi, phong tỏa ở dưới đất nhiều năm như vậy. Hiện giờ lại hoàn hảo vô khuyết, cũng mang theo thực lực kinh người xuất hiện ở đây, đây chẳng lẽ không phải là được trời giúp ư!

Trong nhất thời, mỗi người đều toát mồ hôi lạnh. Thần phạt, thứ này người thường cũng không tin, nhưng bọn họ không thể không tin. Bởi vì trong cơ thể bọn họ ít nhiều chảy dòng máu của thần.

“Tông chủ, chúng ta đã rõ nên làm như thế nào rồi.” Thủy Mạn Lâu ngẩng đầu lên, ngừng trọng gật đầu nói. Xoay người lại, mặt hướng về Tà Đế: “Tà Đế, kiếm mà ngươi vừa rồi sử dụng là Nam Hoàng chi kiếm ư?”

Ánh mắt lập tức toàn bộ tập trung trên người Tà Đế, hô hấp cũng như ngừng lại. Tà Đế nói: “Có phải hay không thì các ngươi không phải đã có đáp án rồi ư?”

Cách xưng hô của Thủy Vân Thiên đối với hắn, Nam Hoàng ngọc cộng hưởng với kiếm, chữ Nam trên thân kiếm, còn có phương thức nó bị Diệp Vô Thần thu hồi, không có cái nào là không chứng tỏ, đó vô cùng có khả năng là Nam Hoàng chi kiếm trong truyền thuyết.

” Đúng vậy, đó chính là Nam Hoàng chi kiếm. Tà Đế chính là chủ nhân của Nam Hoàng chi kiếm, thánh chủ của Nam Hoàng tông chúng ta. Ta có thể hoàn hảo đứng ở đây, là nhờ thánh chủ cứu ta ra, nếu không phải có Nam Hoàng chi kiếm, ta làm sao có thể thoát khỏi sự phong tỏa của tòa ma liên.” Thủy Vân Thiên nghiêm nghị nói: “Nam Hoàng chi kiếm xuất hiện, thánh chủ cũng đã xuất hiện, cũng chỉ có thánh chủ mới có thể giúp chúng ta thoát khỏi khốn cảnh hiện tại. Đây chính là vận mệnh của chúng ta. Các ngươi nếu đã nguyện ý gọi ta một tiếng tông chủ, vậy có bằng lòng vĩnh viễn nguyện trung thành với thánh chủ hay không?”

Trầm mặc, vẫn trầm mặc như trước.

Tà Đế từ trên không hạ xuống trước mặt mọi người, chậm rãi nói: “Bản đế sẽ không bắt các ngươi hiện tại gọi ta là thánh chủ, các ngươi chắc cũng không nguyện ý đột nhiên có thêm một chủ nhân có thể chi phối sự tự do, sinh mệnh và tất cả của các ngươi. Có điều, không bao lâu nữa, sẽ tới lúc các ngươi tự nguyện gọi ta là chủ nhân.”

Tà Đế nói xong, bỗng nhiên phóng lên cao, vô thanh vô tức bay về phía trời cao, trong nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt mọi người.

Tất cả những gì xảy ra hôm nay, giống như nằm mơ vậy. Vốn là cuộc tụ tập khẩn cấp của Nam Hoàng tông, lại không ngờ rằng một loạt chân tướng và sự thật kinh người liên tiếp hiện ra trước mắt. Tà Đế, người được tương truyền và mạnh nhất, khủng bố nhất đại lục, nếu hắn thật sự là thánh chủ của Nam Hoàng tông. Với thực lực của hắn, còn có Tà tông dưới tay hắn, Nam Hoàng tông nếu dưới sự dẫn dắt của hắn cho dù với trạng thái không trọn vẹn do vừa mới gặp đại nạn lúc này thì cũng thật sự không cần phải lo lắng hoặc là e ngại gì nữa.

Có lẽ, hắn thật sự chính là người đến để cứu vớt Nam Hoàng tông.

Nhưng, bọn họ không thể không bận tâm, căn cứ vào lời đồn trong cung, Bắc Đế chi cung mà Bắc Đế tông đang tìm kiếm không phải cũng nằm trong tay Tà Đế ư?”

Thời gian, đêm khuya người vắng; Địa điểm: Trung bộ Thiên Long quốc, Tây Môn thế gia trong Thiên Long tứ đại ma võ thế gia

Một bóng đen lặng lẽ tới gần Tây Môn trong sự yểm hộ của màn đêm. Từ sau khi Tây Môn thế gia tuyên bố tin tức bán đấu giá, mỗi ngày đều gặp một số kẻ trộm tới từ các phương, nhưng Tây Môn thế gia rõ ràng đã sớm có chuẩn bị, mỗi thời mỗi khắc đều có các cao thủ canh gác. Trong những cao thủ này không chỉ có người của Tây Môn thế gia, còn có thể nhìn thấy các khuôn mặt của Đông Phương, Nam Cung, Bắc Minh. Hiển nhiên, bọn họ đều là vì hiệp trợ Tây Môn gia mà đến.

Ngày mai, chính là ngày bán đấu giá. Trên các thành trấn gần Tây Môn gia tộc nhất đều đã đầy các du khách đến từ các nơi trên đại lục, mục đích của bọn họ không cần nói cũng biết. Mà bên trong bọn họ, tuy rằng không có mấy người muốn có được tằng bảo trong truyền thuyết, nhưng đều bức thiết muốn xem nó sẽ thuộc về ai. Trong lời đồn, đó là một bảo tàng phú khả địch quốc. Phú khả địch quốc, bốn chữ này phân lượng quá nặng. Bọn họ thật sự rất nghi hoặc, Tây Môn nếu thật sự có thanh thiết kiếm đó trong tay, vì sao không lén đi tìm bảo tàng, mà lại muốn bán đấu giá.

Mà đêm nay, tên kẻ trộm một thân hắc y này rõ ràng khác với trước kia, thân thủ của hắn rất thần kỳ, ở trong bóng tối như quỷ ảnh di động tới một cách vô thanh vô tức. Cho tới khi hắn bay qua tường cao bên ngoài Tây Môn thế gia, các cao thủ phân bố chung quanh vẫn không ai phát hiện ra.

Tây Môn gia tộc rất lớn, có thể ngang với một thôn trang, bố trí bên trong cũng rắc rối phức tạp, từ sau khi tin tức bán đấu giá được tuyên bố, minh vệ ám vệ trong đó càng khiến người ta giận sôi, cơ hồ là ba bước có một trạm gác. Phía sau vượt qua các kiến trúc phân bố phức tạp và phòng vệ nghiêm mật, bóng đen không phát ra tiếng động gì, cũng không dừng lại chút nào mà phóng thẳng về phía tây bắc, nơi hắn đi qua không hề bốc lên một hạt bụi vào, giống như là không hề có ai. Hành động của hắn không ngờ lại vô cùng quen thuộc với bố trí bên trong Tây Môn gia tộc.

Bóng đêm trở thành sự yếm hủ tốt nhất của hắn. Nhưng nếu một cao thủ chân chính ở đây, nhất định sẽ biết, cho dù nơi này là ban ngày tràn ngập ánh sáng, với năng lực kinh người của người này, thủ vệ của Tây Môn thế gia cũng đừng mơ có thể phát hiện ra hắn.

Nơi này là thông đạo dưới đất bí mật của Tây Môn thế gia. Thông đạo rất dài, bình thường nơi này luôn là một mảng tối om, chỉ lưu lại ở cửa thông đạo mấy người canh gác. Mà lúc này lại là một mảng sáng rực, cứ cách ba bước chân lại có hai ngọn đèn quang minh ma pháp đăng, đồng thời dưới mỗi ngọn đèn lại có một người tay cầm binh khí khác nhau thủ vệ, từ khí tức phả ra mà phán đoán, những người này không ai là hạng tầm thường.

Thông đạo dưới đất rất dài, hơn nữa chỉ có một cửa vào duy nhất. Trong loại thông đạo hẹp dài này, và thủ vệ nghiêm mật như vậy, cho dù là một con muỗi muốn bay vào mà không bị phát hiện cũng rất khó, một người thì căn bản càng không thể làm được.

Nhưng người này lại biến điều không thể thành có thể.

Hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở cửa vào thông đạo rất dài này, sau khi tạm dừng một chút, thân thể đột nhiên biến mất. Đó không phải là biến mất mà là tốc độ thật sự quá nhanh, hơn nữa bên trong còn có một loại lực lượng đặc thù cực kỳ quỷ dị che giấu dấu vết tồn tại của hắn, dưới tốc độ kinh thể hãi tục và thần tích quỷ dị khó lường này, hắn dán sát vào phần nóc của thông đạo, lướt qua đỉnh đầu các thủ vệ, tiến thẳng vào bên trong.

424. Chương 423: Tàng Bảo Đồ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế

Chương 423: Tàng bảo đồ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một cơn gió cực nhẹ thổi qua, mấy thủ vệ phản ứng linh mẫn trong nghi hoặc nhìn về phía cửa vào. Gió? Cửa vào đóng cửa quanh năm, ngoại nhân không thể biết sự tồn tại của thông đạo này, cũng không nên có gió thổi vào mới đúng chứ, vậy cơn gió đó...

Nhìn trái nhìn phải, căn bản không phát hiện ra bất kỳ điều dị thường nào. Bọn họ cuối cùng cũng chỉ có thể coi như mình mẫn cảm quá mức. Mà lúc này, cho dù là nói với bọn họ rằng vừa mới có đi qua đây, bọn họ cũng nhất định sẽ không tin. Nơi này xông vào thì dễ, nhưng muốn vô thanh vô tức không bị ai phát giác ra thì khó như lên trời.

Cuối mật đạo của Tây Môn thế gia, cũng là một mật thất nhỏ phía dưới cùng.

Nơi này là một mảng đen xì, không một tia ánh sáng nào chiếu vào. Nhưng mắt Hắc y nhân trong bóng tối lại chiếu ra hai điểm sáng rực. Trong bóng tối, hắn thấy rõ tất cả mọi thứ ở đây. Nơi tàng bảo của Tây Môn thế gia tương đương với kho bảo vật của thiên long hoàng cung. Chỉ liếc một cái là thấy châu báu rực

rõ muôn màu. Ánh mắt của Hắc y nhân đảo qua rất nhanh, đối với hi thế kì trân ở nơi này chỉ thoáng nhiều lướt qua, ánh mắt của hắn cuối cùng dừng lại trên một cái tráp dài.

Đó là một cái tráp làm bằng vàng ròng, chiều dài một thước rưỡi, độ rộng và độ cao chừng một gang tay. Bên trên khắc văn lộ phức tạp. Phần đáy của cái tráp này khảm mười viên tinh hoàn, mỗi một viên đều gắn chặt vào mặt đất bằng đồng thau ở bên dưới để cố định hộp, trừ phi là có thể nhổ toàn bộ mười viên này ra, nếu không thì đừng hòng di động cái hộp. Mà bên trên tráp, vị trí sống hộp khảm mười cái khóa. Tương tự, nếu như không thể mở toàn bộ mười cái khóa thì căn bản không thể mở được hộp.

Hắc y nhân tiến về phía trước vài bước, đi đến trước cái tráp rồi chậm rãi ngồi xổm xuống, tay chạm đến vào mặt trên.

Một tiếng động khe vang lên, ba đạo kinh phòng từ bên tai hắn truyền tới, Hắc y nhân cũng không thèm nhìn, tay trái vươn ra, kẹp ba mũi gai độc từ bên trên bức tường bên trái bắn ra vào trong tay, sau đó thì thuận tay ném ra.

Tay hắn lại bắt đầu có động tác bên trên hộp, động tác của hắn từ chậm thành nhanh, sau cùng càng nhanh hơn, hoàn toàn không nhìn rõ động tác trên tay hắn, hai bàn tay vung vẩy thành một mảng bóng hư phù. Rất nhanh, một tiếng động cực khe vang lên, cái khóa ở ngoài cùng bên trái của cái tráp nảy ra, sau đó, lại một cái khóa khác được mở. Những cái khóa làm bằng vàng ròng, kiên cố vô cùng này không ngờ bị hắn dễ dàng mở từng cái một như vậy, mà hắn không dùng bất kỳ một dụng cụ nào, chỉ dựa vào hai tay hắn.

Keng.

Một tiếng vang sau cùng, ổ khóa thứ mười đã bị mở ra. Trong mắt Hắc y nhân lóe lên tinh mang, tay đập rãi lật nắp của cái tráp lên. Trong bóng tối, hắn nhìn rõ thứ nằm bên trong là một thanh kiếm, một thanh thiết kiếm trông thì vô cùng bình thường, hơn nữa rõ ràng là đã tồn tại rất lâu rồi, bên ngoài đầy vết rỉ sét

Tay cầm chuôi kiếm, nắm từ giữa thanh kiếm nâng lên, sau khi tùy ý xem mấy cái liền kẹp nó ở trong tay. Đóng cái hộp lại, sau đó khóa lại mười ổ khóa. Làm xong tất cả, hắn quay người men theo đường cũ quay về, đồng dạng cũng không hề dẫn tới bất kỳ một sự phát giác nào.

Trong đêm tối, bóng đen xâm nhập Tây Môn thế gia bay qua tường vây, dưới màn đêm chạy đi rất xa. Toàn bộ Tây Môn gia căn bản không có một ai biết đã có người xâm nhập, lấy đi thứ mà hắn cần.

Đồng dạng cũng không có ai phát hiện, ngay cả Hắc y nhân cũng không nhìn thấy, ở trên trời rất cao, một người yên lặng nhìn chăm chú vào Hắc y nhân, sau khi hắn biến mất, thân thể mới lắc một cái, cũng quỷ dị biến mất trong không.

Thiên Long quốc, một gia đình bình thường trong một trấn nhỏ cách Tây Môn thế gia không quá xa.

“Đây thật sự chính là thanh thiết kiếm đó ư?”

Viêm Đoạn Hồn nhíu mày nhìn thanh thiết kiếm rỉ sét trong tay, ngấm đi ngấm lại, nhưng không phát hiện bất kỳ điều gì khác thường. Hắn vươn một ngón tay ra, chậm rãi trượt dọc theo thân kiếm, nơi ngón tay chạm đến, một đạo hồng quang mỏng manh như ẩn như hiện, sự rỉ sét theo thời gian biến mất dưới ngón tay của hắn, giống như là một mảng bụi, thân kiếm không còn rỉ sét trở nên bóng loáng như gương.

Ánh mắt của Viêm Đoạn Hồn nghiêm lại, sau khi im lặng một lúc, trên thanh kiếm bóng loáng, hắn không nhìn ra bất kỳ dấu vết bất thường nào. Ví dụ như, dấu vết sau khi bị chặt đứt thì nối lại.

“chắc là đúng đấy. Bắc Đế tông chủ, người không cần phải nhìn nữa, bất luận nó có phải là thứ người muốn hay không thì ta có thể cam đoan thanh thiết kiếm chưa từng bị chặt đứt, nếu không cho dù là thuật hàn tốt nhất cũng đừng hòng không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.” Hắc y nhân đem thanh thiết kiếm đến bình thần nói.

Viêm Đoạn Hồn khẽ gật đầu, công nhận lời nói của Hắc y nhân, đích xác, không có phương pháp hàn nào có thể không lưu lại dấu vết. Mà trên thân kiếm của thanh thiết kiếm này không có bất kỳ dấu vết dị thường nào. Đồng thời, vết rỉ sét trên thân kiếm cũng không có chỗ nào thiếu hoặc là chỗ nào có màu sắc khác với những bộ vị khác. Hắn đã quan sát rất lâu rồi, nhưng vẫn không nhìn thấy sơ hở, sự nghi ngờ trong lòng lập tức mất đi.

“Tốt.” Viêm Đoạn Hồn chậm rãi gật đầu, giờ kiếm lên, cổ tay nhẹ nhàng run lên.

Chỉ nghe keng một tiếng, mặt ngoài thân kiếm bỗng nhiên xuất hiện từng đạo vết nứt, sau đó, thân kiếm rung xuống, rơi lên trên mặt bàn ở trước mặt Viêm Đoạn Hồn, một tấm da thuộc được cuộn lại cũng rơi xuống.

Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo bên cạnh hắn đồng thời ánh mắt khê động. Cầm chuỗi kiếm hoàn hảo không tổn hao gì trong tay ném đi, Viêm Đoạn Hồn cẩn thận cầm lấy tấm da thuộc đó, sau đó thì mở ra, trải trước mặt mình.

Tuy rằng niên đại đã lâu nhưng nét vẽ bên trên vẫn rất rõ ràng, văn tự bên trên cũng có thể đọc được rõ ràng. Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo nhìn một lúc, im lặng nhìn nhau, trên mặt hiện ra vẻ rung động. Sau đó, bọn họ lật tấm da thuộc lên, ở mặt sau, bọn họ nhìn thấy một hàng chữ. Một hàng chữ chú thích lai lịch của tấm da này. Chữ ký rõ ràng là của Thái tổ hoàng đế của Thiên Long quốc.

“Đây là tấm tàng bảo đồ đó. Xem ra lúc trước có người trộm mộ của Thái tổ hoàng đế Thiên Long quốc cũng không phải là lời đồn.” Viêm Thiên Ngạo nói.

Viêm Đoạn Hồn nhú mày, sau khi cẩn thận xem xong văn tự bên trên, lại lộn đi lộn lại tấm da, thử thăm dò xem còn chỗ khác thường nào không. Một lúc sau, hắn nói: “Vì sao thanh kiếm giấu tàng bảo đồ lại sẽ xuất hiện trong tay Tây Môn gia? Theo chúng ta biết, thanh kiếm này năm đó rõ ràng bị Long Dận đưa cho Diệp Vô Thần. Còn nữa, Tây Môn gia nếu đã biết đây là một thanh kiếm cất giấu bảo tàng, vì sao không giữ tàng bảo đồ làm của riêng, mà là phải mang đi bán đấu giá.

Viêm Thiên Ngạo nghe vậy liền gật đầu, đây đồng dạng cũng là chuyện mà hắn mãi không hiểu.

“Cái này cũng không có gì là lạ cả.” Hắc y nhân Đứng trước mặt bọn họ lãnh đạm nói, thanh âm của hắn lộ ra vẻ già nua, cái trán lộ ra ngoài cũng đầy nếp nhăn, chắc là một lão nhân: “Thứ nhất, Tây Môn gia tuy rằng cường thịnh, nhưng bọn họ tự biết không cường đại đến trình độ có thể khống chế bảo tàng khổng lồ này. Bảo tàng lớn như vậy một khi được tìm thấy, một ngày nào đó bị lộ ra, khi đó tình cảnh của Tây Môn gia thế nào thì không cần nghĩ cũng biết. Hừ, thất phu vô tội hoài bích có tội, bất luận phản ứng của hoàng thất Thiên Long quốc thế nào, chỉ sợ người có hành động trước tiên sẽ là Bắc Đế tông là các ngươi. Thứ hai, kiếm này trước khi chưa bị hủy, không ai có thể xác định trong đó liệu có thật sự cất giấu tàng bảo đồ hay không. Mà cho dù có, bảo tàng của Thái tổ hoàng đế tất nhiên cũng sẽ ở một địa phương bình thường không thể bị người ta phát hiện, nếu không nhiều năm như vậy trôi qua sớm đã bị người ta trong lúc vô tình phát giác ra rồi. Địa phương như vậy không nghi ngờ gì nữa hung hiểm vạn phần, bí mật phi thường, nói không chừng bảo tàng chưa tới tay đã mất cả tính mạng rồi. Chỉ vào hai điểm này đã đủ để cho Tây Môn gia đưa ra quyết định hiện giờ. Thứ nhất di dời căn nguyên tai họa, thứ hai có thể đề cao thanh danh của Tây Môn gia.”

“Những điều mà người nói ta tất nhiên là hiểu.” Viêm Đoạn Hồn đứng dậy, chậm rãi cất bước rồi bỗng nhiên nói: “Điều mà ta đang băn khoăn là, tàng bảo đồ này tới tay có phải quá mức thuận lợi hay không.”

Hắc y nhân nghe vậy liền cười lạnh một tiếng: “Người là đang nghi ngờ năng lực của ta?”

“A, năng lực trộm cướp của Huyền Thần người là thiên hạ vô song, e là thần tiên cũng còn kém, người cũng hiệu xưng thiên hạ là không có thứ gì mà người không trộm được, chỉ một Tây Môn gia, đi đi về về chẳng phải là dễ như lấy đồ trong túi ư. Ý của ta là Tây Môn thế gia phóng ra tin tức lâu như vậy rồi, kẻ muốn lên vào trộm tất nhiên rất nhiều, những người khác có lẽ không có năng lực tìm được, nhưng vì sao Tà tông và Nam Hoàng tông vẫn không có động tĩnh gì. Với dã tâm của bọn chúng, không thể không có hứng thú với khoản tài phú cực lớn này.”

Nếu luận về số lượng cao thủ, cao thủ của một Bắc Đế tông đã đủ để nghe rợn cả người rồi. Nhưng bọn họ nếu muốn đặt chân vào thiên hạ, thứ thiếu nhất không phải là cao thủ đỉnh điểm mà là thiên quân vạn mã hùng binh thiên hạ, công thành cướp trại. Nhưng bởi vì tài lực hạn chế, Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông vẫn không thể xây dựng được quân đội thuộc về mình, đây cũng là nguyên nhân hàng đầu mà tiến cảnh của bọn họ trong những năm gần đây khá thong thả và bình tĩnh.

Cho nên, tài lực trở thành nhân tố mà bọn họ cần bổ khuyết. Cũng bởi vậy, tàng bảo đồ của Thái tổ hoàng đế được hào xưng là có bảo tàng phú khả địch quốc khiến Viêm Đoạn Hồn không quản ngàn dặm xa xôi tự mình đến Thiên Long quốc một chuyến.

Hắc y nhân hừ lạnh khinh thường một tiếng: “Nam Hoàng tông vừa mới nguyên khí đại thương, trăm năm khó hồi phục, há lại dễ dàng bạo lộ trước mặt người ta. Mà Tà tông, bọn họ mặc dù đã tâm đã lộ, nhưng bọn họ hành sự có chính có tà, hơn nữa làm nhiều việc tà nhưng lại chưa từng làm việc ác. Loại chuyện trộm gà bắt chó linh tinh này, bọn họ có lẽ không thể làm một cách thần nhiên như Bắc Đế tông các người đâu.”

” Ha ha!” Viêm Đoạn Hồn cũng không nổi giận, lạnh lùng cười nói: “Là thật là mưu, ngày mai sẽ biết thôi. Vô tiền bối, lần này làm phiền rồi.”

Đây là Viêm Đoạn Hồn uyển chuyển hạ lệnh đuổi khách. Hắc y nhân xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng nói: “Đây đã là chuyện thứ hai mà ta làm cho các người, còn một việc nữa thôi. Sau khi hoàn thành, đừng quên những lời mà ta đã nói với các người.”

“Vô tiền bối yên tâm, có thêm một bằng hữu vĩnh viễn tốt hơn là có thêm một địch nhân, chúng ta tuyệt đối sẽ không nguyện ý có một kẻ địch đáng sợ như Vô tiền bối.” Viêm Đoạn Hồn cười nói. Thanh âm vừa dứt, bóng đen trước mắt nhoáng lên một cái, Hắc y nhân đã dùng tốc độ khiến người ta căn bản không thể nhận ra mà biến mất.

Thần sắc của Viêm Đoạn Hồn cũng trầm xuống, hắn quay về chỗ, bắt đầu vô cùng cẩn thận quan sát tám tầng bảo đồ vừa có được này.

Đánh dấu bên trên, Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo đã biết rồi, địa điểm tầng bảo rõ ràng ở ngay một vị trí giao giới giữa phía nam Thiên Long quốc và Quỷ Thủy quốc. Nơi đó là một mảng rừng rậm không biết đã tồn tại bao nhiêu, mỗi một thân cây trong đó đều là một cây đại thụ đã sống mấy trăm năm. Là loại rừng rậm tồn tại đã lâu, thứ không thiếu nhất chính là các loại độc trùng mãnh thú.

Hồng quang trong tay lóe ra, tám da đã hóa thành bụi rong tay Viêm Đoạn Hồn. Viêm Thiên Ngạo cũng thu hồi ánh mắt, không có bất kỳ một vẻ kinh ngạc nào, tất cả đánh dấu bên trên tầng bảo đồ họ đã thuộc lòng rồi.

“Ngày mai tất sẽ tự nhìn thấy kết quả cuối cùng.”

425. Chương 424: Bán Đấu Giá - Điều Long Huyền Đàn Châu.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 424: Bán đấu giá - điều long huyền đàn châu.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Trong tứ đại ma võ thế gia phía nam Thiên Long quốc, bốn nhà từng tương đối cân bằng, mà bắt đầu từ một năm trước, Tây Môn thế gia phát triển nhanh chóng, lúc này đã lơ mờ có xu thế đứng đầu bốn thế gia. Ở chính giữa Tây Môn thế gia có một đại sảnh khổng lồ. Đại sảnh này là được xây dựng từ là từ một năm trước, sau khi xây thành chưa từng được sử dụng, hôm nay là lần đầu tiên nó được mở.

Hội đấu giá của Tây Môn thế gia dẫn tới sự chú ý của toàn bộ Thiên Thần đại lục. Mà bên trong đây tất nhiên là người tới xem náo nhiệt chiếm đa số. Ai cũng muốn biết bảo tàng thần bí này là thật hay giả, nếu là thật thì nó sẽ thuộc về ai. Thiên Long quốc hoàng thất sẽ có phản ứng gì. Nếu là giả, Tây Môn gia sẽ có kết cục như thế nào.

Vào lúc chín giờ sáng, hội đấu giá của Tây Môn gia bắt đầu trong đại sảnh này. Đại sảnh lớn như vậy mà không ngờ lại chật kín cả người, bất kỳ một người nào trong đây cũng đều không phú tức quý, bởi vì nếu

không có thân phận địa vị nhất định, Tây Môn gia căn bản sẽ không cho phép tiến vào. Trong những người này, có hoàng tử của một quốc gia, có người giàu sang hiển hách một phương, vương công quý tộc, các đại thế gia tụ tập dưới một mái nhà, trường hợp vô cùng rung động. Ngay khi hội đấu giá sắp bắt đầu, một người tiến vào, trong khoảnh khắc đã hấp dẫn cơ hồ tất cả ánh mắt.

Một thanh niên nam tử ngồi trên xe lăn, trên mặt mang theo nụ cười lười nhác. Mà bên cạnh hắn có hai nữ tử một cao một thấp. Thiếu nữ thấp thì tóc trắng như tuyết, trên mặt có hai vết sẹo đáng sợ, dưới cái nhìn chăm chú của nhiều ánh mắt, thân thể của nàng ta có lẽ là vì quá khấn trương mà hơi co rút lại, khẽ cúi đầu đẩy xe lăn đi vào. Còn người bên cạnh nàng thì một thân y thường màu xanh nước biển, có dung mạo tuyệt sắc khuynh thành, sự xuất hiện của nàng ta khiến đại bộ phận nam nhân thất hồn lạc phách, ánh mắt rất lâu không thể di dời.

Con gái của Thiên Long thành Uy Long tướng quân, Thủy Dao của Diệp gia, chỉ là thân phận của nàng ta và vẻ lạnh lùng của nàng ta khiến cho tất cả những nam tử đã từng nghe đồn về nàng ta không dám có bất kỳ sự động tâm nào.

Mà trong đó, có một ánh mắt lại cứ theo thân thể của Diệp Thủy Dao mà động, bên trong ánh mắt đó bao hàm rất nhiều vẻ phức tạp, có chua xót, có khổ sở, có kinh hãi. Mà nhiều hơn đó là sự si mê mà trong bao nhiêu năm chưa hề phai nhòa.

Ba năm không gặp, thân ảnh của nàng chưa bao giờ mờ đi trong lòng hắn, ngược lại theo thời gian mà càng lúc khắc càng sâu. Hắn đã nhiều lần ép mình phải quên đi, nhưng lại chỉ khiến mình càng lúc lún càng sâu. Sau ba năm gặp lại, phong vận thành thực đã khiến nàng ta lại đẹp tới mức khó có thể hình dung, cũng khiến tim hắn lại bắt đầu đập điên cuồng.

Tâm ma, nàng ta là tâm ma mà hắn không bao giờ thoát khỏi được. Cho đến khi Diệp Thủy Dao chỉ còn lại bóng lưng trong tầm mắt, Phong Lăng nhắm hai mắt lại. Hội đấu giá Hôm nay, hắn đã tới, mà cũng phải tới. Thiên Long quốc và Đại Phong quốc đã bắt đầu giao phong, sự xuất hiện của bảo tàng cực lớn này cũng khiến hoàng thất Đại Phong hơi cảm thấy bất an. Đã là bảo tàng của Thiên Long Thái tổ hoàng đế. Thiên Long hoàng thất rất có khả năng sẽ ra mặt can thiệp, mà nếu bảo tàng này rơi vào trong tay Thiên Long hoàng thất, đối với Đại Phong quốc của hắn chính là một tệ đoạn rất lớn. Cho nên hắn hôm nay không để ý tới nguy hiểm mà tự mình tới Thiên Long quốc. Bên cạnh chỉ dẫn theo hai hộ vệ.

Không ngờ, hắn ở đây lại nhìn thấy Diệp Vô Thần và thiếu nữ tóc bạc mà hắn năm đó đã trở mắt nhìn họ nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên, cũng nhìn thấy Diệp Thủy Dao khiến hắn hồn nhiên mộng nhiều. Ký ức năm đó cùng các loại cảm xúc phức tạp hỗn loạn dâng lên, khiến sự bình tĩnh của hắn như nổi sóng. Người có thể khiến hắn mất đi khống chế như vậy, trong thiên hạ cũng chỉ có Diệp Thủy Dao.

Diệp Vô Thần giống như không chú ý tới sự tồn tại của Phong Lăng, hắn ngồi xuống vị trí hiển hách ở chính giữa, bên tay phải là Ngưng Tuyết, tay trái là Diệp Thủy Dao. Ánh mắt bình thản, nhìn thẳng vào người ở trên bục phía trước.

Người chủ trì bán đấu giá là thiếu chủ của gia - Tây Môn Khánh.

Hôm nay Tây Môn Khánh nhìn trông có vẻ rạng rỡ, vô cùng hưng phấn. Khi chín giờ vừa điểm, hắn đi tới trước sảnh. Người bên trong Đại sảnh rất nhiều, nhưng với thân phận người này hiển hách hơn người kia của họ, không ngờ lại không có một ai cố ý lên tiếng chế tạo tạp âm, cho nên vô cùng im ắng. Tây Môn Khánh đầu tiên là làm một lễ tiết tiêu chuẩn, sau đó mỉm cười nói: "Các vị bằng hữu đường xa tới đây, thật sự là vẻ vang cho Tây Môn gia, vinh hạnh vạn phần. Hội đấu giá hôm nay, chỉ sẽ bán bốn món đồ, mà bốn món đồ này là những vật gì thì các vị sau này sẽ biết, điều mà tại hạ có thể đảm bảo chỉ là, mỗi một kiện trong bốn kiện này đều sẽ không khiến các vị bằng hữu phải thất vọng. Nhưng tại hạ không thể không nhắc, đây là đất của Tây Môn gia, giữa các vị bằng hữu nếu có ân oán gì chưa giải quyết xong, hoặc là có gì bất mãn với Tây Môn gia ta thì xin nể mặt Tây Môn gia mà bảo trì khắc chế, mọi chuyện để sau cuộc bán đấu giá này hãy nói."

Khi nói những lời này, Tây Môn Khánh vẫn mỉm cười, không hề có vẻ uy hiếp, cũng không nói nếu làm loạn trật tự của cuộc bán đấu giá thì sẽ có hậu quả gì. Nhưng đường đường là Tây Môn thế gia thì có ai lại dám tùy tiện trêu chọc, Tây Môn Khánh tuy rằng không nói rõ, nhưng bất kể là ai cũng biết rằng, nếu đã nói trước, ai còn gây loạn thì bọn họ nhất định sẽ không lưu tình.

“Gia phụ bị phong hàn, sức khỏe không tốt cho nên do tại hạ Tây Môn Khánh đến chủ trì cuộc bán đấu giá này.” Tây Môn Khánh dùng ánh mắt ra hiệu nhìn vào chiếc búa màu vàng kim ở bên cạnh tay. Cái búa này chính là búa gõ trong cuộc bán đấu giá ngày hôm nay.

Lại nói vài câu khách sáo, Tây Môn Khánh gọn gàng dứt khoát bắt đầu hội đấu giá này. Hắn vỗ tay, một thiếu phụ ăn mặc điệu đà bưng một cái bàn làm bằng ngọc tới, sau đó thì lui xuống. Khi nhìn thấy thiếu phụ đó xuất hiện, cơ nhục trên mặt Diệp Vô Thần thoáng run rẩy. Bởi vì ba năm trước nàng ta là thê tử chưa quá môn của Tây Môn Khánh, tên là Phan Kim Liên. Mà nhìn phần bụng hơi nhô lên của nàng ta cho thấy, vị thê tử chưa quá môn này đã biến thành thê tử, hơn nữa còn sắp có con rồi.

Sự kết hợp của Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên. Tuyệt phối, không biết sẽ sinh ra thứ con gì.

Tây Môn Khánh vén khăn che trên bàn ra, bên trên đặt một chuỗi phật châu màu sắc ảm đạm, nhìn qua thì không thấy có chỗ nào không thẩm thường.

” Không biết các vị bằng hữu có từng nghe qua Đại Hoa tự chưa. Ngàn năm trước, tên của mảnh đất này không phải là Thiên Long quốc mà là Đại Hoa quốc. Đại Hoa tự là hộ quốc tự của Đại Hoa quốc. Khi đó có một lời đồn, bên trong Đại Hoa tự có một kiện chí bảo hiếm có, tên là Điều long huyền đàn châu, là cao tăng Huyền Hoa đã đắc đạo từ mấy ngàn năm trước lưu lại, nếu mang trên người thì có thể khu quỷ trừ tà, cả đời bình an. Bên trong chuỗi Điều long huyền đàn châu này cất giấu công pháp tuyệt thế mà Huyền Hoa đại sư năm đó lưu lại. Về sau, Thái tổ hoàng đế chinh chiến hơn mười năm diệt Đại Hoa, lục soát khắp toàn bộ Đại Hoa tự những vẫn không tìm được Điều long huyền đàn châu, cuối cùng chỉ có thể bỏ cuộc.”

” Tây Môn thiếu chủ, chuỗi phật châu này không phải chính là...” Trong sảnh, cuối cùng cũng có người không nhận được mà hỏi.

Tây Môn Khánh thuận thế gật đầu, cẩn thận cầm lấy chuỗi phật châu nhìn thì rất bình thường đó, nói: “Không sai, đây là chuỗi Điều long huyền đàn châu đó.

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng trong sảnh vẫn có không ít người hô lên kinh ngạc. Không ai hoài nghi sự thật giả của phật châu này, bởi vì cho dù là Tây Môn gia, cũng quả quyết không dám lừa gạt nhiều người quyền quý như vậy,

Bọn họ đều là vì tàng bảo đồ mà đến, đối với mấy kiện Chí bảo trước thì không quan tâm lắm, cũng không ngờ Chí bảo này quả nhiên không phụ với cái tên chí bảo, kiện thứ nhất đã mang tới cho bọn họ một sự rung động rất lớn. Sự tồn tại của Điều long huyền đàn châu cho dù là vào thời hiện tại vẫn có ghi chép lại.

“Chuỗi điều long huyền đàn châu này là một tiền bối của Tây Môn gia là ta ngẫu nhiên có được, đã tồn tại ở Tây Môn ngàn năm, một mực là gia truyền chí bảo của Tây Môn gia, để đề phòng dòm ngó cho nên không cho ngoại nhân biết. Mà cũng nhờ điều long huyền đàn châu này, Tây Môn gia ta trong ngàn năm qua vẫn bình an vô sự. Nghe đồn, bên trên những đàn châu này có khắc văn tự kỳ dị, mà đó cũng chính là công pháp mà Huyền Hoa đại sư năm đó lưu lại, ai có thể đọc được những văn tự này, liền có thể có được công pháp nhất tuyệt thế. Tây Môn gia qua nhiều đời đã thử, nhưng lại không có được gì. Gia phụ tự cảm thấy Tây Môn gia vô duyên với điều long huyền đàn châu, liền quyết định bán đàn châu này, người có thể mua được điều long huyền đàn châu, chắc chính là người có duyên có thể đọc được công pháp bên trên.”

Những lời này của Tây Môn Khánh cực kỳ xảo diệu, nhất là câu “người có thể mua được điều long huyền đàn châu, chắc chính là người có duyên có thể đọc được công pháp bên trên” có tính mê hoặc rất lớn. Đối với người tập võ mà nói, công pháp cường đại không nghi ngờ gì nữa là vật báu vô giá, là thứ mà tài phú và quyền lực không thể đánh đổi được. Lập tức, dưới đài có không ít người rùn rịch đứng lên. Đồng dạng, một số thương nhân không tập võ cũng động lòng, thứ mà họ nhìn trúng là công hiệu Trừ tà.

“Theo ý của gia phụ, bán điều long huyền đàn châu chỉ là để tìm người có duyên với nó, cho nên giá khởi điểm chỉ có mười vạn lạng, hiện tại bắt đầu đấu giá.”

Mười vạn lạng đối với người bình thường là con số thiên văn, song đối với những người phú khả địch quốc mà nói, một kiện kỳ trân được lưu truyền cả ngàn năm, chỉ mười vạn hai quả thực là rẻ tới mức không thể tưởng tượng nổi.

“Quả nhiên là hảo thủ đoạn.” Diệp Vô Thần mỉm cười, thân nhiên nói. Mười vạn lạng, một cái giá khởi

điểm rất thấp, nhưng cái giá khởi điểm này lại vô hình nhấn mạnh thêm câu tìm người có duyên mà Tây Môn Khánh đã nói, sẽ càng khiến nhiều người tham gia đấu giá hơn. Giá khởi điểm cực thấp, nhưng cái giá cuối cùng lại sẽ gấp mấy chục lần, thậm chí mấy trăm.

“Năm mươi vạn lượng.”

Một người hơi mập khí định thần nhàn trực tiếp hô lên cái giá gấp năm lần giá khởi điểm, hiển nhiên, hẳn biết cái giá cuối cùng tuyệt đối sẽ hơn xa mười vạn lượng, căn bản không muốn lãng phí thời gian trả giá. Mà hẳn vừa ra giá, hơn một nửa người muốn ra giá lập tức từ bỏ ý định. Không phải cái giá năm mươi vạn quá cao, mà người này là...”

” Tiền Cồn Cồn, người giàu số một Thiên Long quốc, cũng là người giàu số một Thiên Thần đại lục. Đại danh của hắn ít có người không biết.” Diệp Vô Thần nhỏ giọng nói với Diệp Thủy Dao ngồi ở bên cạnh. Tiền Cồn Cồn, đó là một người thật sự coi tiền như co rác, cũng không phải là hắn khinh thường tiền, mà là tiền của hắn thật sự quá nhiều. Hắn là người duy nhất trên Thiên Thần đại lục mặt không đỏ sắc đốt ngân phiếu để sưởi ấm. Mà sản nghiệp và nhân mạch của hắn bao trùm toàn bộ Thiên Thần đại lục cùng với các ngành các nghề, đi tới ngã tư đường, cơ hồ cứ cách mười mét lại có sản nghiệp của hắn. Sức ảnh hưởng và tài lực của hắn cực lớn.

Hôm nay, hắn cũng tới tham gia hội đấu giá này, mà khi hắn biểu lộ ra sự hứng thú đối với chuỗi điều long huyền đàn châu này. Cũng không có bao nhiêu người muốn tranh giành, không phải là không dám, mà là căn bản không tranh được. Đừng nói là mười vạn lượng, cho dù là trăm vạn lượng thậm chí là ngàn vạn lượng, ở trong tay hắn cũng chẳng đáng kể.

Hắn có hai đứa con trai, một tiên gọi là Tiền Bất Thiếu (không thiếu tiền), một tên gọi là Tiền Đa Đa (tiền quá nhiều). Không ai không phải là nhân vật hiển hách trên thương trường.

“Năm mươi lăm vạn lượng!”

“Sáu mươi vạn.”

“Tám mươi vạn lượng! Chuỗi đàn châu này ta muốn.”

“Một trăm vạn lượng.” Vẫn là Tiền Cồn Cồn, khi một trăm lượng được hô ra từ miệng hắn, thở khê một hơi rất nhẹ nhàng. Nhìn bộ dạng của hắn, rõ ràng là có hứng thú không nhỏ với chuỗi điều long huyền đàn châu này, thế tất phải có.

426. Chương 425: Tây Hải Lam Giáng Ngọc

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 425: Tây hải lam giáng ngọc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Khi giá không ngừng tăng lên, ánh mắt bình tĩnh của Diệp Vô Thần vẫn một mực chiếu lên chuỗi đàn châu đó, ánh mắt vô cùng nhạy bén đã nhìn rõ văn tự li ti bên trên. Từ góc độ ở chỗ hắn, chỉ có khả năng nhìn thấy một phần ba tất cả văn tự. Trong ánh mắt lưu chuyển, từng văn tự kỳ dị lần lượt xuất hiện trong não.

Phá dịch văn tự là một loại công tác rất tốn đầu óc, nhưng nếu như tìm thấy được một điểm tiến vào mấu chốt, tất cả sẽ biến thành rất dễ dàng. Mà văn tự kỳ dị trên điều long huyền đàn châu, Diệp Vô Thần sau khi quan sát một lúc liền mơ mơ hồ hồ tóm được một cái bóng. Mỗi một chữ đều lơ mơ tiềm tàng tư thái

của phật tượng. Trong lòng hẩn khe động, lặng lẽ lựa chọn và di dời những chỗ không hài hòa trong từng văn tự, vẽ ra một đường nét phật tượng tiêu chuẩn, mà những bộ phận bị dịch chuyển hoặc là thêm vào giảm đi, án chiếu theo hướng đi nguyên bản và vị trí sắp hàng đơn độc của chúng liền có thể một lần nữa tổ thành một chữ.

Sáng tạo văn tự là một loại quá trình cực kỳ dài lâu và gian nan, tuyệt không phải là người của một thể hệ có thể hoàn thành, Huyền Hoa là một tăng nhân, càng không thể vì điều khắc ra chuỗi phật châu này mà đặc biệt đi sáng tạo ra một loại văn tự. Văn tự kỳ dị bên trên phật châu, khả năng lớn nhất chính là căn cứ vào văn tự trên Thiên Thần đại lục, dựa theo một loại phương thức biến hóa duy nhất tiến hành biến hóa và hình thành ra một loại khác. Chỉ cần tìm đúng quy luật biến hóa này, tất cả sẽ trở nên đơn giản đến cực điểm.

Mà hiển nhiên, loại quy luật biến hóa này rất khó tìm. Ít nhất chuỗi điều long huyền đàn châu này ở Tây Môn gia đã tồn tại ngàn năm, vẫn không ai hiểu thấu đáo được huyền cơ trong đó.

Mà Diệp Vô Thần dùng chỉ hơn mười giây thời gian, bởi vì Huyền Hoa là tăng nhân, thứ mà lão tiếp xúc nhiều nhất, cũng am hiểu nhất chính là phật. Từ góc độ này quan sát, từng văn tự lập tức đều tạo hẩn một loại cảm giác “Phật”. Vì thế, tất cả đều được giải quyết dễ dàng.

Hai chữ to trên viên đàn châu thứ nhất : sau khi hợp chỉnh là thì là “Phật”, thứ hai là “Luận”.

“Quả nhiên là vậy.” Diệp Vô Thần lắc đầu cười cười. Văn tự còn lại hẩn cũng lười chẳng buồn nhìn. Bởi vì đây căn bản không phải là công pháp tuyệt thế gì cả, mà là một thiên kinh văn, là tinh túy của phật luận mà Huyền Hoa tự mình lĩnh ngộ được. Lão là cao tăng đắc đạo, đối với công pháp vốn nhìn rất nhạt, mà phật luận lĩnh ngộ được mới là thành tựu lớn nhất trong đời lão. Lão không muốn những thứ này rơi vào tay người phạm tục, cho nên mới khắc vào trong phật châu, để người hiểu phật tham ngộ. Nhưng không thể không nói, Huyền Hoa đại sư này có chút lộng xảo thành chuyên rồi.

” Ba trăm vạn lượng.” Tiễn Cỗn Cỗn hơi híp mắt lại, hét ra một cái giá.

Điều long huyền đàn châu tuy rằng không hổ với cái tên hi thế trân bảo, nhưng bí mật bên trong bất kể là thật hay là giả, toàn bộ Tây Môn gia cả ngàn năm cũng không tham ngộ được, cho nên cho dù tới tay cũng đã phát huy được giá trị của nó rồi, dùng ba trăm vạn lượng bạc để đổi lấy thật sự là đáng ư?

Giá vẫn cứ thế leo thang, người bán đấu giá cũng người này nối tiếp người kia lui xuống. Nhưng tới sau cùng, chỉ còn lại hai người lăm tiền mà không biết tiêu vào đâu thì nháu hết giá. Mà đại thiếu gia của Diệp gia sau khi biết chuỗi đàn này thật ra chỉ khắc một đồng kinh văn, liền không còn một chút hứng thú nào, nhỏ giọng trêu đùa Ngưng Tuyết và Diệp Thủy Dao. Đồng thời, hẩn có thể cảm nhận được, phía sau không ngừng có ánh mắt quét về phía hẩn, trong đó có một đạo vẫn không rời khỏi bóng dáng của Diệp Thủy Dao.

“Một ngàn ba trăm vạn lượng!”

Một búa gõ xuống, một cái giá siêu cấp trên trời đã quyết định giá cuối cùng của điều long huyền đàn châu. Cuối cùng, chuỗi điều long huyền đàn châu này vẫn rơi vào trong tay Tiễn Cỗn Cỗn. Khi giao chuỗi đàn châu cho Tiễn Đa Đa, Tây Môn Khánh vẽ mặt bình tĩnh mỉm cười, nhưng bất kỳ ai cũng biết rằng, trong lòng hẩn lúc này nhất định đang nở hoa. Một ngàn ba trăm vạn lượng, cho dù là Tây Môn gia gia đại nghiệp đại, cái giá này cũng tuyệt đối là một con số không nhỏ, gánh được chi tiêu của họ trong mấy năm. Mà những thứ này, chỉ cần dùng một chuỗi phật châu vút trong nhà không dùng tới để đánh đổi.

Có điều không có ai nhận thấy được, trong nháy mắt ánh mắt của hai người tiếp xúc, ở sâu trong mắt đồng thời lóe lên quỹ quang.

Tiến Cỗn Cỗn có được phật châu, trực tiếp đeo nó lên cổ, vẽ mặt không hề vui sướng đắc ý, lại càng không đau lòng hay tiếc rẻ gì, mà vẫn bình tĩnh như vừa mua một cái bánh bao vậy. Bỏ một ngàn ba trăm vạn ra mua một chuỗi phật châu không biết tác dụng là gì, hiển nhiên là loại người tiền nhiều quá mà không biết làm gì.

Phan Kim Liên vẽ mặt ngượng ngùng, bưng một cái bàn ngọc lên đài.Khi Tây Môn Khánh vén tấm vải lụa che bên trên ra, một đoàn lam quang nhu hòa như mộng ảo lập tức bắt giác khơi lên một tràng tiếng kinh hô.

Đây là một khối đá hình tròn to bằng lòng bàn tay, lại bị một đoàn quang mang màu lam bao phủ, rõ ràng là lẳng lẳng đặt ở đó, nhưng lam quang lại lấp lánh không theo quy tắc nào, dùng biên độ rất nhỏ khi thâm khi mờ. Quang mang chiếu vào mắt, mà như chiếu sâu vào trong tim người ta, khiến cho nội tâm của người ta sau đó cũng trở nên nhu hòa thư sướng. Đây tuyệt không phải là lam quang đem quang minh nguyên tố xuyên thấu qua chất môi giới màu lam mà phóng xuất ra như quang minh ma pháp đăng, mà là một loại hào quang kỳ dị không thuộc bất kỳ nguyên tố nào, tự nhiên mà thành.

“Đây, chẳng lẽ đây là...”

“Đúng vậy.” Tây Môn Khánh mỉm cười nói: “Tin rằng các bằng hữu có kiến thức rộng rãi đã nhận ra rồi. Khối này tên là Tây hải lam giáng ngọc, trong thiên hạ, chỉ có một viên?”

“Tây hải lam giáng ngọc” cái tên này vừa được gọi ra, bên trong đại sảnh lại xuất hiện một tràng tiếng kinh hô, mà trong đó, rõ ràng là có nhiều giọng nữ hơn.

“Tây hải lam giáng ngọc, truyền thuyết của nó có rất nhiều, có người nói nó là tinh hoa của biển trải qua ánh dương phía tây vô số năm mà ngưng hóa thành, là thiên địa tinh hoa chân chính, cũng có người nói là do nước mắt của một đôi tình nhân tuấn tình ngưng thành. Lai lịch thật sự của nó không thể nào biết được, mà tại hạ thì nguyện ý tin cái sau hơn. Khối tây hải lam giáng ngọc này tuy nhỏ, nhưng có thể phóng thích ra quang mang vô cùng vô tận một cách vĩnh hằng, mà lam quang ấm áp này, giống như tình yêu tồn tại vĩnh hằng, không có gì có thể xóa đi được giữa tình nhân. Đây là một khối thiên địa chí bảo duy nhất có thể phóng thích ra hào quang vĩnh cửu trên Thiên Thần đại lục, cũng chỉ thuộc về tình yêu trung chính nhất. Tương truyền, nếu ai có thể đem khối tây hải lam giáng ngọc này tặng cho người mà mình yêu, thì sẽ có được sự chúc phúc của thần biển, trở thành một đôi tình nhân tình thâm như biển.”

“Tây hải lam giáng ngọc, giá quy định là ba trăm vạn lượng!”

Giá quy định gấp điều long huyền đàn châu ba mươi lần, nhưng chỉ dựa vào đặc tính có thể phóng thích ra lam quang phóng thích của nó, không ai cảm thấy giá này quá đắt.

Ánh mắt của Diệp Thủy Dao từ thời khắc tây hải lam giáng ngọc xuất hiện đã bị hấp dẫn, màu lam là màu nàng ta thích nhất, bởi vì nó tượng trưng cho sự thanh mỹ, và không tỳ vết như nước. Màu lam là màu của thủy nguyên tố tinh thuần nhất, trong tên của nàng ta cũng có một chữ Thủy. Bình thường, nàng ta mặc nhiều nhất cũng là quần áo màu lam. Giống như là lúc này vậy.

Khi Tây Môn Khánh nói xong câu cuối cùng, ánh mắt như nước của nàng ta lại có chút gợn sóng, nhưng lập tức lại trở nên âm trầm, ánh mắt cũng rời khỏi tây hải lam giáng ngọc, nhìn vào hai tay của mình.

Biến hóa của ánh mắt và vẻ mặt của nàng ta không thoát khỏi mắt Diệp Vô Thần, cũng lọt vào mắt Phong Lăng, trong lòng đột nhiên khẽ động.

Tây hải lam giáng ngọc... Trong lòng hắn có một khát vọng rất sâu rất sâu, bởi vì hắn nhìn thấy một thứ gì đó có thể ký thác tình cảm của mình.

“Bốn trăm vạn lượng!”

Người ra giá vẫn là Tiền Cổn Cổn. Hắn vừa ra giá, không ít người lập tức chửi thầm trong lòng. Nếu đo về tài lực, ai có thể nhiều tiền hơn tên này, hắn nếu có lòng muốn mua toàn bộ đồ được bán đấu giá ngày hôm nay vào túi thì có ai mà tranh được, những người khác cũng chỉ là muốn đi qua hắt nước tương một chút thôi. Cuộc bán đấu giá này, chẳng lẽ chỉ là mở cho một mình hắn ư.

“Một ngàn vạn lượng.”

Một thanh âm thần nhiên vang lên ở vị trí lệch bên phải, hắn vừa ra giá, lập tức có hàng loạt ánh mắt tập trung lên người hắn. Khuôn mặt anh tuấn mà xa lạ, nhưng người có thể trực tiếp đẩy giá lên tới một ngàn vạn lượng, há có thể là một nhân vật đơn giản. Trong nhất thời, mọi người bắt đầu nhao nhao suy đoán thân phận, lai lịch của hắn.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Phong Lăng lạnh lùng cười nói: “Tình yêu kiên trinh vốn là vô giá, vật báu vô giá như vậy một ngàn vạn thật ra cũng quá rẻ.”

Nói xong, mắt hắn cơ hồ là không chịu khống chế nhìn về phía Diệp Thủy Dao, hy vọng nàng ta có thể quay đầu lại, cho dù chỉ liếc hắn một cái thôi cũng được. Nhưng hắn chỉ có thể thất vọng, ánh mắt mà hắn mong mỗi đó thủy chung không nhìn sang đây.

“Vị bằng hữu này nói không sai, tình yêu kiên trinh vốn là vô giá mà mà tây hải lam giáng ngọc vĩnh hằng bất diệt này đồng dạng cũng là vật báu vô giá. Nếu không phải gia phụ có lệnh, tại hạ thật sự là không muốn đem nó ra bán đấu giá. Hiện tại là một ngàn vạn lượng, tin rằng đây tuyệt đối sẽ không phải là cái giá cuối cùng của nó, nếu không đúng là sỉ nhục cho vật báu vô giá nói.” Tây Môn Khánh nói. Hắn biết thân phận của Phong Lăng, hoặc có thể nói thân phận của mỗi người ở đây hắn đều biết rất rõ ràng. Không biết là cố ý hay vô tình, những lời này của Tây Môn Khánh mơ hồ mang theo một chút khinh thị đối với Phong Lăng.

Tây Môn Khánh nói xong, đại bộ phận ánh mắt chiếu lên trên người Tiễn Cỗn Cỗn, một số người cho dù là có lòng đối với tây hải lam giáng ngọc, cũng chỉ có thể bảo trì trầm mặc, tình quan kỳ biến. Bởi vì chỉ cần Tiễn Cỗn Cỗn ra giá, người tranh với hắn chẳng những tranh không được mà còn không xuống được đài.

“Một ngàn vạn linh một lượng.”

Tiến Cỗn Cỗn còn chưa kịp ra giá thì bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm lười nhác vang lên, hắn vừa ra giá, đại sảnh vốn đang âm ỉ soạt một cái trở nên yên tĩnh, toàn bộ ánh mắt cũng tập trung lên người vừa ra giá. Khi nhìn rõ người đó, trong lòng mọi người càng thêm quái dị.

Không ngờ là Diệp Vô Thần.

Tây Môn Khánh trước khi bán đấu giá không nói rõ mỗi lần tăng giá thấp nhất là bao nhiêu, Diệp Vô Thần ra giá như vậy cũng không vi phạm quy củ. Nhưng, người ở đây cho dù là kẻ ngốc cũng nhìn ra được, trên cơ sở ngàn vạn lượng chỉ trả thêm một lượng, rõ ràng là một loại trêu tức, hoặc có thể nói là khiêu khích. Mà với thân phận, gia thế và thịnh danh không ai không biết của Diệp Vô Thần, vốn không nên làm ra loại chuyện này, nhưng cái giá mà hắn kêu giá cũng rất ý vị sâu xa. Rõ ràng, người vừa ra giá có ân oán gì với hắn rồi.

Thần sắc của Phong Lăng lập tức trở nên xanh mét, rồi từ từ thu hồi lại

Tầm bài mà Diệp Vô Thần cầm trong tay vừa mới gơ lên liền được hạ xuống, tay lắc lắc, hất ngọc phiến, chậm rãi nói: “Phong thái tử nếu cảm thấy giá một ngàn vạn lượng quá rẻ, vậy thì tại hạ không ngại bỏ thêm một lượng, không biết cái giá này có còn rẻ không?”

Phong thái tử? Ba chữ đã nói ra thân phận của Phong Lăng, những ánh mắt đang nhìn về phía hắn cũng lặng lẽ biến hóa. Phần lớn là sự hả hê. Nghe nói Diệp Vô Thần từng có ân oán với Phong thái tử Phong Lăng, ba năm trước đây hắn cũng bị Phong Lăng bức phải nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên, ân oán giữa bọn họ có thể nói là cả thiên hạ đều biết. Chẳng trách Diệp Vô Thần lại cố ý làm vậy.

Tiến Cỗn Cỗn đang chuẩn bị gơ bài rất thức thời hạ xuống, lộ ra vẻ muốn xem náo nhiệt. Có thể trở thành người giàu nhất Thiên Thần đại lục, hắn sao có thể là hạng ngu xuẩn. Với ân oán của Thiên Long quốc Diệp gia cùng Đại Phong quốc Phong gia, Diệp Vô Thần ra giá như vậy rõ ràng là muốn dẫn cuộc bán đấu giá tây hải lam giáng ngọc thành tranh giành ân oán giữa hai nhà, một phía là Thiên Long Diệp gia, một phía là Đại Phong hoàng thất, mỗi một phía đều là người mà hắn không thể trêu vào, không thể nào tùy tiện chen vào được.

Sắc mặt trầm tĩnh của Phong Lăng hơi sầm xuống, Diệp Vô Thần ra giá như vậy, đã đẩy hắn vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Nếu hắn tiếp tục ra giá, Diệp Vô Thần mỗi lần đều sẽ tăng thêm một lượng như vậy, hắn sẽ không còn mặt mũi gì nữa. Nếu như rút lui, hắn càng mất mặt hơn. Bởi vì đường đường là Đại Phong quốc Thái tử nhưng lại bị con trai của Thiên Long quốc Diệp gia dùng một lượng bạc chén ép.

Hướng chi, ánh mắt của hắn chiếu lên bóng tiên của Diệp Thủy Dao, tình cảm trong lòng nhanh chóng lan ra. Khát vọng lớn nhất của hắn không phải là tranh giành với Diệp Vô Thần, mà là mua tây hải lam giáng ngọc cho bằng được, không dám hi vọng xa vời rằng với ngọc này có thể giành được tim của giai nhân, nhưng chỉ cần có được một nụ cười của giai nhân, hoặc là một cái liếc mắt thôi cũng được.

“Một ngàn hai trăm vạn lượng.” Phong Lăng không nhiều lời, thần nhiên ra giá

“Một ngàn hai trăm vạn linh một lượng.” Diệp Vô Thần chậm rãi giao bài lên. Hắn vừa báo ra giá này, không ít người trực tiếp bật cười.

Phong Lăng lạnh lùng cười nói: “Diệp công tử, Diệp gia gia đại nghiệp đại, báo vật vô giá như vậy người lại chỉ bỏ thêm một lượng, khó tránh khỏi làm hỏng thanh danh của Diệp gia.”

Diệp Vô Thần cười ha ha: “Diệp gia ta mặc dù gia đại nghiệp đại, nhưng mỗi một xu đều là vất vả tích lũy được, tại hạ vừa mới hai mươi, chưa từng góp thêm cho Diệp gia một hòn gạch nào, há dám vung tiền như rác như Phong thái tử. Có điều, tại hạ tuy chỉ tăng thêm một, cũng vẫn hơn Phong thái tử phải không nào?” Hắn đảo mắt, cao giọng nói: “Xin hỏi Tây Môn huynh, hành động của tại hạ có vi phạm quy củ không?”

“Cái này... Thật là không vi phạm quy củ gì cả.” Tây Môn Khánh mang theo chút ngượng ngùng nói. Chỉ có thể trách hắn không quy định hạn ngạch tăng giá thấp nhất mà thôi.

“Không sai, Diệp công tử nói rất đúng, thói quen tiêu xài vung phí thật sự là không nên.” Phong Lăng mỉm cười, văng ngồi nghiêm chỉnh ở đó, mở miệng nói: “Vậy tại hạ ra giá, Một ngàn hai trăm vạn linh hai lượng.”

Phốc...Mấy người đang uống trà lập tức phun hết cả trà ra ngoài.

Phong Lăng thì vẫn thản nhiên như cũ, đá nguyên quả bóng cao su trở lại cho Diệp Vô Thần.

427. Chương 426: Giá Trên Trời

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 426: Giá trên trời

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ai nấy đều thấy được, Phong Lăng ra giá như vậy, rất có khả năng sẽ đẩy cuộc bán đấu giá này vào một cục diện bế tắc, nếu hai người đều tăng giá mỗi lần một lượng bạc như vậy, đó chẳng phải là... Đồng thời, với địa vị và ân oán giữa hai người, nhất định không ai chịu chủ động nhượng bộ, cứ tiếp tục như vậy, cục diện tất sẽ là hai người đá tới đá lui quả bóng cao su, không biết sẽ đá tới lúc nào.

“Một ngàn hai trăm vạn linh ba lượng.” Quả nhiên, Diệp Vô Thần lay động ngọc phiến, chậm rãi nói, cũng không có một chút kinh ngạc nào, giống như đã đoán được Phong Lăng sẽ ra giá như vậy.

“Một ngàn hai trăm vạn linh bốn lượng.” Phong Lăng cũng không chút hoang mang, sắc mặt vốn còn có chút cứng nhắc cũng hòa hoãn lại, tư thái rất ung dung, không có nửa phần lo lắng

“Một ngàn hai trăm vạn linh năm lượng.”

“Một ngàn hai trăm vạn lẻ sáu lượng.”

“Một ngàn hai trăm vạn linh bảy lượng.”

“Một ngàn hai trăm vạn linh tám lượng.”

...

...

Trong đại sảnh im ắng chỉ còn lại có thanh âm của hai người, trong thần sắc quái dị của mọi người, giá mà Diệp Vô Thần và Phong Lăng hai người đưa ra từ từ đi lên, qua một lúc lâu, nhưng hai người chỉ tăng

thêm một lượng một, qua cả nửa ngày, thanh âm ra giá vẫn không ngừng, thế nhưng giá chỉ lên có mười mấy lượng bạc.

Cuộc tranh đấu này đã bắt đầu diễn biến thành một trò khôi hài. Ra giá một lượng bạc rồi lại một lượng bạc, khiến tâm lý của mỗi người đều khó chịu vô cùng, mà người khó chịu nhất trong đây không nghi ngờ gì nữa là Tây Môn thế gia, Tây Môn Khánh đứng ở trên đài mấy lần muốn nói lại thôi, cơ nhục trên mặt không ngừng run rẩy, ba đường đen trên trán đã rõ tới mức không thể rõ hơn được nữa.

“Một ngàn hai trăm vạn hai mươi chín lượng.”

“Một ngàn hai trăm linh ba mươi lượng.”

“Một ngàn hai trăm vạn ba mươi một lượng.”

Hai người không chút hoang mang, giống như hồn nhiên không phát hiện ra bầu khí bán đấu giá bởi vì bọn họ mà đột nhiên trở nên quái dị. Lúc này, bỗng nhiên một giọng nói vang lên: “Một ngàn năm trăm vạn lượng!” Tiễn Cỗn Cỗn gờ bài lên, sau đó hạ xuống rất nhanh, cũng không thêm nhìn ánh mắt của mọi người chung quanh, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Tên nhàu giàu phú khả địch quốc này cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, phá vỡ cục diện bế tắc này. Nếu như chỉ tăng giá mỗi lần một lượng như Diệp Vô Thần, sự nhúng tay của hắn thế tất sẽ đắc tội với Diệp Vô Thần, mà lần này hắn ra giá, lại đồng thời giúp hai người thoát khỏi cục diện bế tắc này.

Có người thở phào một hơi, có người thì thở dài vì trò cười này bị phá vỡ. Tây Môn Khánh thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chen vào nói: “Hiện tại là một ngàn năm trăm vạn lượng, còn có vị bằng hữu nào ra giá cao hơn không?”

Diệp Vô Thần không trả lời, phe phẩy cây quạt không mở miệng, sau một thoáng trầm mặc ngẩn ngui, Tây Môn Khánh đã gờ búa vàng trong tay lên. Phong Lăng không thể bình tĩnh được nữa, vội vàng ra giá: “Hai ngàn vạn lượng.”

Đối mặt với Tiễn Cỗn Cỗn, hắn thế tất không thể chỉ thêm một lượng, nếu không thì không nghi ngờ gì nữa người mất mặt sẽ là hắn. Cho dù hắn là Thái tử của Đại Phong quốc cũng sẽ không ngóc đến nỗi đi tùy tiện đắc tội với người giàu nhất Thiên Thần đại lục. Lại một lần nữa đề cao giá lên một độ cao mới, Phong Lăng buồn bã nói: “Trần bảo như vậy, nếu bỏ qua thật là niềm đáng tiếc trong đời này. Ánh sáng nhu hòa vĩnh hằng, tựa như lòng ta đối với giai nhân, nếu có thể giành được nụ cười của giai nhân. Cho dù là ném hàng vạn đỉnh vàng đi thì cũng có đáng chi.”

Những lời này của Phong Lăng không hề che đậy ý đồ của hắn, cùng với tiếng lòng chôn sâu của hắn. Hắn muốn tây hải lam giá ngọc này chỉ để tặng cho người hắn yêu, mà người hắn yêu chính là Diệp gia chi nữ khiến cho người ta kinh diễm, kinh sợ như người trời đó. Sự si tình của hắn đối với Diệp gia chi nữ cũng theo truyền thuyết về Diệp Vô Thần năm đó mà được truyền khắp thiên hạ. Ba năm trôi qua, sự si tâm đó vẫn không hề thay đổi.

“Hai ngàn vạn linh một hai lượng.” Diệp Vô Thần ngay sau khi Phong Lăng ra giá liền hô to. Tây Môn Khánh vừa mới thở phào nhẹ nhõm trên trán lại nhô ra ba đường đen.

“A, hai ngàn vạn linh hai lượng.” Về mặt của Phong Lăng chợt nghiêm lại, không chút thoái nhượng hô.

“Năm ngàn vạn lượng.”

Rầm, có người trực tiếp từ trên ghế ngã xuống.

Cái gì gọi là đại khí, Tiễn Cỗn Cỗn vừa ra giá đã giải thích khái niệm này một cách vô cùng nhuần nhuyễn. Năm ngàn vạn lượng, đó là một tài phú cực lớn mà một gia đình bình thường có tiêu xài cả mười đời cũng không hết, vậy mà hắn lại thoải mái hô ra, thanh âm rất bình tĩnh, rất tùy ý.

Tây hải lam giá ngọc, nó có lam quang mộng ảo vĩnh hằng bất diệt, nhưng là cũng chỉ như vậy mà thôi. Nói trắng ra là, nó chỉ là một khối đá đẹp mắt mà thôi, còn truyền thuyết của nó. Đã là truyền thuyết thì tất nhiên là bịa đặt. Trừ người thật sự cảm tiền mà không coi là tiền ra, không ai lại nguyện ý ném ra năm ngàn vạn lượng bạc cho một khối đá đẹp.

Giá này vừa được hô ra, trong đại sảnh lập tức xuất hiện vẻ nhợt nhạt ngẩn ngui. Món tiền năm ngàn vạn lượng, ngay cả người đại phú trên Thiên Thần đại lục cũng không có mấy ai có thể dễ dàng chịu được. Phía sau Diệp Vô Thần là Diệp gia, đây là một gia tộc có quyền lực cực lớn, nhưng thương nghiệp của gia tộc lại không hề rộng lớn, nếu luận về tài phú, Diệp gia còn lâu mới bằng được Phong gia, bọn họ độ sức với nhau, Diệp Vô Thần ngay từ đầu đã rơi vào thế hạ phong rồi.

Tiền Cỗn Cỗn rõ ràng là rất phiền lòng vì cuộc bán đấu giá này bị hai người dày vò, hét ra cái giá trên trời khiến người ta phải rớt cả cằm dưới. Cái giá này cho dù là không dọa khiếp được Phong Lãng thì cũng đủ để bức lui Diệp Vô Thần. với tài lực của Diệp gia, năm ngàn vạn lượng bạc cũng không phải dễ dàng chịu được như vậy, nếu thật sự xuất thủ đủ để dao động tới căn cơ của Diệp gia.

Phong Lãng mỉm cười, không hề do dự hô: “Năm ngàn năm trăm vạn lượng.”

Bên cạnh hắn, một nam tử tinh mang nội liễm nhìn thì khoảng ba mươi tuổi túm áo hắn, thấp giọng nói: “Thái tử, lúc này đang là lúc hai nước giao chiến, không thể phung phí tài chính được.”

Phong Lãng lắc đầu: “Không cần nhiều lời, ta có tính toán của ta.”

Nam tử đó lập tức không dám nói gì nữa.

“Năm ngàn năm trăm vạn linh một lượng.” Quả nhiên, Diệp Vô Thần vẫn tăng thêm một lượng so với giá của Phong Lãng, hắn vừa hét ra giá này, lập tức khiến trong lòng mọi người lại sinh ra một loại cảm giác cực kỳ khó chịu. Hắn không ra giá sau Tiền Cỗn Cỗn, nhưng Phong Lãng cứ ra giá là hắn trả thêm một lượng, dịch ý rất rõ ràng.

“Một vạn vạn lượng!”

Rầm!

Bốn chữ như bốn tiếng sấm, lại khiến cho vô số bàn trong sảnh đổ xuống. A, tất nhiên không phải là bị thanh âm chấn đổ, mà là bị chấn kinh tới mức khiếp sợ rồi kích động hất bàn.

Một vạn vạn lượng. Con số thiên văn chân chính, khi cái giá này được Tiền Cỗn Cỗn thản nhiên hô ra, không biết có bao nhiêu người không tin nổi vào tai mình.

Tây Môn Khánh ở trên bục đã không thể giữ được bình tĩnh. Hắn đưa ra một cái giá quy định rất cao cho tây hải lam giáng ngọc, dự đoán giá của nó có khả năng vượt qua ngàn vạn lượng bạc, nhưng với cái giá trên trời vạn vạn lượng, hắn dù nằm mơ cũng không nghĩ tới. Giá trên trời như vậy, hoàn toàn đủ để cho vị thiếu chủ của Tây Môn gia kích động đến nỗi không kiềm chế được, ngẩng đầu nói: “Ngàn vàng khó kiếm, cái này chính là ngụ ý tây hải lam giáng ngọc của vĩnh hằng chỉ tình chính là chỉ có một trong thiên hạ, nếu không có cơ duyên thì dù là vạn vạn vàng cũng khó mà đổi được. Một vạn vạn lượng! Hiện tại đã đến một vạn vạn lượng rồi, không biết còn có vị bằng hữu nào nguyện ý ra giá cao hơn.”

Tiền Cỗn Cỗn đã lơ mơ trở thành nhân vật chính của hội đấu giá này, thậm chí có thể nói là người nắm giữ và người dẫn đường. Nhưng ánh mắt lại không tập trung nhiều trên người Tiền Cỗn Cỗn, mà là tập trung vào Phong Lãng và Diệp Vô Thần. Lãng lẽ chờ đợi phản ứng của hai người bọn họ sau khi phải đối mặt với cái giá như vậy. Kỳ dị là, hai người đó vẻ mặt vẫn bình tĩnh, không hề có tư thái kinh ngạc, khó xử hoặc là đỏ mặt hôi lạnh.

“Một vạn một ngàn vạn lượng!” Phong Lãng hơi nhíu mày, nhưng lại không chút do dự tăng giá lên một ngàn vạn.

“Một vạn một ngàn vạn linh một lượng!”

Lại vẫn kiên trì tăng thêm một vạn lượng, đẩy giá của Phong Lãng xuống. Nhưng đúng lúc này, trong lòng mọi người không khỏi nảy sinh một suy nghĩ: Một vạn một ngàn vạn linh một lượng, Tiền Cỗn Cỗn có thể chịu được, với thân phận Thái tử của Phong Lãng, cũng có thể không phải chịu áp lực quá lớn, mà cái giá như vậy, Diệp gia thật sự có thể chịu nổi ư? Cho dù là có thể chịu được, vì một khẩu khí mà dùng cái giá khủng bố như vậy để mua một khối ngọc trang trí, đây thật sự là Diệp gia Vô Thần có danh xưng “đệ nhất tài tử”, “trí công tử”, lại kiếm trăm Phong Chiêu Dương ư? Vì sao lúc này lại giống như một tên nhị thế tổ không ra gì, vì ý khí nhất thời mà đi tranh đoạt bất chấp hậu quả.

“Ba vạn vạn lượng.” Tiễn Cỗn Cỗn không nhúc nhích, vẫn dùng khẩu khí trầm ổn như trước, hô lên cái giá trên trời siêu cấp khiến tim mọi người thiếu chút nữa thì bay ra khỏi lồng ngực. Một con số thiên văn vượt qua sự tưởng tượng của tất cả mọi người.

Ba vạn vạn lượng, một cái giá tiền khủng bố, một cái giá mà chỉ có người giàu nhất Thiên Thần đại lục mới có năng lực, quyết đoán hô lên. Giá này vừa được hô ra, Phong Lăng luôn bình tĩnh cuối cùng cũng thoáng biến sắc, ánh mắt liếc qua Tiễn Cỗn Cỗn một cái. Cảm nhận được ánh mắt của Phong Lăng, Tiễn Cỗn Cỗn chỉ khẽ nhúc nhích mí mắt, cũng không thèm nhìn hấn lấy một cái.

“Ba vạn vạn lượng! Đúng vậy, là ba vạn vạn lượng!” Tây Môn Khánh đã kích động đến nỗi nói năng lộn xộn rồi, ngay cả tiếng hét cũng cao hơn vài phần: “Hiện tại khối tây hải lam giáng ngọc này đã lên đến ba vạn vạn lượng, không biết còn có vị bằng hữu nào nguyện ý trả giá cao hơn không?”

Nhìn tư thái của Tây Môn Khánh giống như là kích động muốn nhảy cẫng lên vậy. Nhưng trong lòng hấn đồng thời lại thầm cảm thán: Tây Môn thế gia gia đại nghiệp đại thanh danh lớn, nhưng luận về tài phú, quả thực vẫn không thể so sánh với người giàu nhất Thiên Thần đại lục này. Hấn đã ra một cái giá khiến mình cơ hồ là kích động muốn rống lên. Mà chỗ bạc này, chỉ chẳng qua bị hấn dùng để mua một khối đá cảnh.

Quả nhiên là nhân bỉ nhân khí tử nhân.

Mà dưới cái giá ba vạn vạn lượng kinh người tới cực điểm này, quả nhiên không còn ai ra giá nữa. Diệp Vô Thần và Phong Lăng đều cả nửa ngày lúc này cũng phải bảo trì trầm mặc.

“Ba vạn vạn lượng lần đầu tiên!”

”Ba vạn vạn lượng lần thứ hai.

Búa nhỏ của Tây Môn Khánh giờ lên, mắt thấy sắp hạ xuống, mà một khi hạ xuống, khối tây hải lam giáng ngọc này sẽ thuộc về Tiễn Cỗn Cỗn với cái giá ba vạn vạn lượng mà nói ra chắc chẳng ai tình huống.

“Ba vạn lần thứ...”

“Ba vạn một ngàn vạn lượng!”

“Thái tử!”

Hai thanh âm một trước một sau vang lên, thanh âm thứ nhất là của Phong Lăng đầu đầy mồ hôi lạnh, thanh âm thứ hai là của nam tử bên cạnh Phong Lăng. Khi Phong Lăng cắn răng hô lên cái giá ba vạn một ngàn vạn lượng, hấn kinh hãi đến nỗi cả người toát mồ hôi lạnh, sau đó một tiếng hét to không nén được mà thoát ra khỏi miệng.

428. Chương 427: Thuộc Về.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 427: Thuộc về.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ba vạn vạn lượng, hoàng thất Đại Phong tuyệt đối không phải không lấy ra được nhiều bạc như vậy, mà là căn bản không thể lãng phí nhiều bạc như vậy. Huống chi, trước mắt đang là lúc hai nước Thiên Long Đại Phong giao chiến, vật tư trên trình độ cực lớn quyết định vận mệnh trên chiến trường, cũng căn bản không

thể lãng phí như vậy vào thời điểm mấu chốt này. Ba vạn vạn lượng. Không biết có thể nuôi sống bao nhiêu hùng binh chiến sĩ.

Trong đại sảnh lập tức xôn xao, mỗi người đều dùng thần sắc phức tạp nhìn hần. Để giành được nụ cười của giai nhân, ba vạn một ngàn vạn bạc trắng nghìn năm vô phần cổ được hô lên, với vị trí Phong thái tử của hần, sẽ càng có nhiều người hơn nói hần vô phương cứu chữa, yêu quá hóa dở, là hạng chẳng ra gì. Nhưng có ai nói tiền không phải không thể dùng để cưới gái đâu.

Hần nhìn về phía Diệp Vô Thần, lông mày nhíu chặt lại, từng đạo ánh mắt cũng tập trung trên người Diệp Vô Thần, nhìn xem hần sẽ có phản ứng gì. Ba vạn vạn một ngàn lượng. Cái giá này Đại Phong hoàng thất trả được, nhưng Diệp gia hần thì tuyệt đối không trả được. Ít nhất trong thời gian ngắn là không thể, trừ phi bọn họ bán đi gia nghiệp, đành chỉ tất cả sự cung cấp vật tư cho Diệp gia quân.

“Ha ha.” Diệp Vô Thần cười rất hiền hòa, xoẹt một cái xòe quạt trong tay, vừa chậm rãi phe phẩy quạt vừa hô: “Vẫn quy củ cũ, Diệp Vô Thần ta vĩnh viễn sẽ ở trên Phong Lăng người, có điều phô trương lãng phí như vậy là không được đâu. Vậy thì. Ba ba một ngàn vạn linh một lượng đi.”

Ba vạn một ngàn vạn lượng bạc nếu thật sự xuất thủ, tuyệt đối sẽ làm lung lay căn cơ của Diệp gia, nhưng kỳ quái là đối mặt với hành động điên cuồng của Diệp Vô Thần, tỷ tỷ của hần, Diệp Thủy Dao vẫn bình tĩnh tự nhiên, thủy chung không nói tiếng nào, cũng không có gì động tác muốn ngăn cản hần, ngẫu nhiên nhìn sang hần cũng vẫn là ánh mắt nhu hòa có thể làm tan chảy cả băng. Bọn họ nào có biết rằng, đối với Diệp Thủy Dao mà nói, hần vô luận làm chuyện gì, dù nghiêng trời lệch đất thế nào thì cũng đều có lý do của hần, nàng ta sẽ không can thiệp, chỉ biết yên lặng nhìn, dùng lực lượng yếu ớt của mình tận sức giúp hần.

Lúc này, Tiễn Cỗn Cỗn vẫn luôn trầm tĩnh bỗng nhiên quay đầu lại, dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn về phía Diệp Vô Thần, gật đầu nói: “Diệp gia công tử ra tay rộng rãi như vậy, chắc sẽ rất ưu ái tây hải lam giáng ngọc, tình thế bất buộc, tại hạ không đi đoạt thứ mà người khác yêu thích. Tây hải lam giáng ngọc tặng cho Diệp công tử vậy.”

Trong sảnh lập tức ồ lên.

Những lời này của Tiễn Cỗn Cỗn nghe thì vô cùng hào phóng, nếu không có những gì xảy ra lúc trước, mới nghe thì cứ như là tặng nhân tình cho Diệp gia vậy. Nhưng trước khi hần nói những lời này lại cố ý đẩy giá lên một vạn vạn lượng rồi lại tăng lên tới ba vạn vạn lượng, sau đó thì bỗng nhiên bỏ cuộc.

“Ha ha, một khi đã như vậy, tại hạ cũng bỏ cuộc, tây hải lam giáng ngọc này thuộc về Diệp công tử. Mong rằng Diệp công tử đừng quên ba vạn một ngàn vạn linh một lượng bạc đó nhé.” Về mặt khẩn trương của Phong Lăng trong phút chốc biến mất, lông mày giãn ra, khuôn mặt tuần tú trở nên khí định thần nhàn, trong ánh mắt lơ mơ mang theo nụ cười trào phúng.

Nam tử ở bên cạnh Phong Lăng sau một thoáng dờ người liền thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng lộ ra một nụ cười bình thản, cười thần bí khó lường. Mà bên trong đại sảnh lại ồ lên.

“Ba vạn một ngàn vạn linh một lượng lần đầu tiên!”

“Ba vạn một ngàn vạn linh một lượng lần thứ hai!”

“Ba vạn một ngàn vạn linh một lượng lần thứ ba!”

“Tốt! Một khối tây hải lam giáng ngọc duy nhất trên thế gian đã thuộc về Diệp công tử!”

Búa vàng gõ tiếng quyết định, bán đấu giá tây hải lam giáng ngọc chấm dứt, cuối cùng Diệp Vô Thần là người sở hữu. Cái giá là ba vạn một ngàn vạn linh một lượng!

Hiện tại, cho dù là kẻ ngốc hơn nữa cũng nhìn ra, Phong Lăng vốn bị Diệp Vô Thần cố ý khiêu khích lại trong khoảng khắc đảo khách thành chủ, chụp xuống cho Diệp Vô Thần một cái mũ, hơn nữa, đây là một cái mũ rất lớn, rất độc. Đây cũng chính là Diệp gia mất ba vạn một ngàn vạn linh một lượng bạc!

Diệp Vô Thần có phải là thật sự muốn tây hải lam giáng ngọc hay không, nhất định là không phải, hần lúc trước ra giá, rõ ràng chỉ vì muốn khiêu khích Phong Lăng, mà cho dù hần muốn thì cũng tuyệt đối không thể ra một cái giá kinh người như vậy. Ba vạn một ngàn vạn linh một lượng, Diệp gia trong khoảng thời

gian ngắn tuyệt đối sẽ không thể lấy ra, chủ động khiêu khích ngược lại bị người ta tính kế thì không nói, nhưng đường đường là Diệp gia công tử lại bỏ từng đống tiền ra mua một món đồ trang trí, không chỉ khiến Diệp gia thành trò cười của người khác, mà đối với thịnh danh của hắn cũng là một sự trùng kích không nhỏ.

Mà trong đây, Tiễn Cỗn Cỗn mang tác dụng đưa đẩy cực kỳ quan trọng, nếu không phải là hắn mấy lần cố ý mà như vô ý đưa ra cái giá phô trương như vậy, thì giá cũng sẽ không bị đẩy lên tới ba vạn vạn. Sau đó bỗng nhiên rút tay, Phong Lăng sau đó cũng từ bỏ, mới tạo nên cục diện hiện tại.

Trong đại sảnh bắt đầu tràn ngập tiếng thì thầm, họ đang thảo luận gì gì thì không cần phải nghĩ cũng biết. Bầu không khí lập tức biến thành hết sức vi diệu, mỗi người đều đang chờ đợi phản ứng của Diệp Vô Thần. Diệp gia cho dù thật sự có thể lập tức trả được khoản tiền lớn này, cũng nhất định không thể dùng tiền để mua khối đá ngọc này. Mà lúc này lại đang là lúc Thiên Long quốc và Đại Phong quốc giao chiến, càng không thể làm vậy được.

Nhưng, bọn họ ở trên mặt Diệp Vô Thần không nhìn thấy bất kỳ vẻ kinh hoàng nào. Diệp Vô Thần hơi ngẩng đầu lên, mỉm cười nói với Tây Môn Khánh: “Tây Môn huynh, Vô Thần hành động không tiện, có thể trực tiếp đưa khối ngọc này vào tay Vô Thần không, Vô Thần dùng danh của Diệp gia ra đảm bảo, ba vạn một ngàn vạn linh một vạn bạc, một xu cũng không thiếu!”

” Diệp công tử quả nhiên là người sáng khoái, có gì mà không thể chứ!” Tây Môn Khánh mỉm cười, cầm lấy tây hải lam giá ngọc, cổ tay run lên, lập tức, một đoàn lam quang vẽ ra một đường vòng cung hoa mỹ, như được gió đưa nhẹ nhàng bay tới vị trí của Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần giơ tay lên, nắm đoàn lam quang đó vào trong tay, một cỗ cảm giác mát mẻ từ trong lòng bàn tay truyền tới.

Xoè lòng bàn tay ra, lam quang đó gần trong gang tấc, với khoảng cách gần như vậy, càng nhìn rõ toàn bộ hình dáng của nó, lam quang mỏng ảo cũng trở nên càng rung động tâm hồn hơn. Mắt Ngưng Tuyết bị hấp dẫn, ngay cả ánh mắt của Diệp Thủy Dao cũng bị hút vào đó, thật lâu không thể dời ra được.

“Đẹp không?” Diệp Vô Thần đưa tây hải lam giá ngọc tới trước người Diệp Thủy Dao, nhẹ nhàng hỏi. Hắn giống như quên đi nơi này là đâu, giọng nói nhẹ nhàng nhưng vang vọng, truyền vào trong tai mỗi người.

“Đẹp lắm.” Diệp Thủy Dao nhẹ nhàng đáp

Diệp Vô Thần gật gù đầu, sau đó lại lắc đầu: “Cho dù đẹp thì cũng không bằng được tỷ tỷ của đệ. Vĩnh hằng lam quang, tượng trưng cho tình vĩnh hằng, tình này có thể là tình yêu, cũng có thể là tình thân, có thể là các loại tình...”

Xâu tây hải lam giá ngọc vào sợi dây màu lam rất nhỏ, tay Diệp Vô Thần chậm rãi lướt qua trán Diệp Thủy Dao, rất cẩn thận đeo khối ngọc thạch phóng thích ra lam quang vĩnh hằng này lên cái cổ trắng nõn của nàng ta, sau đó nhìn vào mắt nàng ta, ôn nhu nói: “Hiện tại, nó thuộc về tỷ tỷ và ta, tương chừng cho tình thân không thể phai nhòa của tỷ tỷ và ta.”

Trong con người đó đột nhiên phóng xuất ra ánh sáng sáng tới cực điểm, lập tức, ánh sáng đó bị một lớp hơi nước che đi, khúc xạ rồi biến thành mê ly hư ảo.

Diệp Vô Thần không phải là Diệp gia chi tử là bí mật vĩnh viễn không thể nói ra, cho nên nàng ta vĩnh viễn chỉ có thể là tỷ tỷ trên danh nghĩa của hắn. Nàng ta từng trốn tránh, nhưng ba năm trước khi Diệp Vô Thần chẳng quản xa xôi vượt vạn dặm tới Đại Phong, xông vào Đại Phong hoàng cung, cướp nàng ta trên hôn lễ với Phong Lăng đi, tim nàng ta đã triệt để trầm luân, thể vĩnh viễn sẽ không trốn tránh hắn và tim mình nữa. Nhưng nàng ta không thể không do dự vì tương lai của mình, bởi vì, nàng ta là tỷ tỷ của hắn.

Hôm nay, hắn trước mặt nhiều người như vậy, vì nàng ta mà giành lấy tây hải lam giá ngọc tượng trưng cho tình cảm vĩnh hằng. Lại ở trước mặt bọn họ không hề che giấu tình và tâm đối với nàng ta. Lọt vào tai người ngoài, đó là một loại tình thân tỷ đệ sâu đậm, nhưng nàng ta biết Tình mà hắn nói là gì.

Đủ, thật sự là đã đủ rồi, có ngày hôm nay, mình còn lo lắng gì nữa, sợ hãi gì nữa, do dự gì nữa. Cho dù mình cả đời này chỉ có thể vô danh vô phận, lặng lẽ nhìn hắn, cũng vĩnh viễn sẽ chỉ cười vui, sẽ không đau khổ, sẽ không bị thương. Bởi vì hắn đã không chút bảo lưu để mình nhìn rõ lòng hắn.

Xung quanh thoáng chốc biến thành yên tĩnh dị thường, không ai cười Diệp Vô Thần mua khối tây hải lam giáng ngọc này là để tặng cho tỷ tỷ của hắn.

Bốp bốp bốp

Trên đài, bỗng nhiên chậm rãi vỗ tay, tiếng vỗ tay của hắn lập tức dẫn tới phản ứng dây chuyền, tiếng vỗ tay của hắn lập tức vang vọng trong khắp đại sảnh bán đấu giá, tặng cho Diệp Vô Thần và Diệp Thủy Dao. Bọn họ nhớ lại Diệp Vô Thần ba năm trước trăm sát chiến thần và cái “chết” của hắn, nguyên nhân, không phải là chính vì tỷ tỷ của hắn ư? Diệp Thủy Dao gả cho Đại Phong quốc, Diệp Vô Thần sau khi trở về nhà nghe thấy tin tức liền đội nắng đội mưa, dùng tốc độ kinh người từ vạn dặm xa xôi đi thẳng đến Đại Phong, xông vào hoàng cung Đại Phong, đánh bị thương thái tử, bắt cóc hoàng đế, cuối cùng diệt Phong Chiêu Dương, đồ vạn quân, chẳng phải là vì tỷ tỷ của hắn ư...

Diệp Vô Thần nhẹ nhàng lau giọt lệ trên mặt Diệp Thủy Dao khinh, cười rất ôn nhu, quay đầu lại nói to với Tây Môn Khánh: “Tây Môn huynh đệ, Vô Thần chuyến này đi không mang đi ngân lượng, nếu như tin Vô Thần thì Vô Thần lấy danh của Diệp ra để đảm bảo, sau ba ngày nhất định sẽ mang ba vạn một ngàn vạn lượng bạc, không thiếu một lượng tới Tây Môn gia, mỗi người đang ngồi ở đây đều có thể làm chứng.”

“Cái này...” Tây Môn Khánh do dự một chút, nhưng vẫn nói: “Diệp công tử, thứ cho tại hạ nói thẳng, tây hải lam giáng ngọc này tuy là thiên hạ kì trân, nhưng kì thực còn lâu mới đáng với cái giá này... Diệp công tử hay là...”

“Ha ha ha ha...” Diệp Vô Thần cười sang sảng, ngẩng đầu nói: “Lời ấy của Tây Môn huynh sai rồi, vừa rồi Phong thái tử có câu nói rất đúng, tình cảm vốn là vô giá, tình cảm vĩnh hằng càng là vô giá, chỉ cần tỷ tỷ thích, có thể khiến tỷ tỷ vui vẻ, chỉ ba vạn vạn lượng ta còn cảm thấy rẻ.” Hắn hơi dừng lại, khẽ ngẩng đầu lên, ý vị thâm trường nói: “Không giống như một số người, chỉ tình ở trong mắt hắn, còn không bằng ba vạn vạn lượng bạc.”

429. Chương 428: Đem Tặng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 428: Đem tặng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nụ cười trên mặt Phong Lăng đã biến mất, những lời này của Diệp Vô Thần không nghi ngờ gì nữa đã đâm một dao vào trái tim hắn, các loại tình cảm trong lòng trở nên phiền loạn, trăm ngàn cảm xúc đan xen. Hắn rõ ràng đã chơi Diệp Vô Thần một vỏ, lừa Diệp Vô Thần hơn ba vạn vạn lượng bạc, nhưng lúc này sao lại không thể cao hứng cho nổi, ngay cả một chút cảm giác hả hê cũng không có. Ngược lại, hắn không ngờ lại cảm thấy mình đang ghen tị. Hắn là đệ đệ của nàng, lại có thể ngồi bên cạnh nàng, có thể được nàng nhìn chăm chú, có thể lau đi nước mắt cho nàng.

Mà... Cảm giác mơ hồ đó đã dần dần hóa thành một thanh âm loáng thoáng nói với hắn rằng, tình cảm giữa Diệp Vô Thần và Diệp Thủy Dao vô cùng vi diệu, tựa hồ không còn đơn giản là tình tỷ đệ.

“Ha ha ha ha!” Tây Môn Khánh đồng dạng cười to: “Diệp công tử như vậy quả nhiên là người chí tâm chí tình trong thiên hạ. Không sai, loại tình cảm vĩnh hằng há có thể dùng tiền tài để đo đếm. Cái mà Diệp công tử muốn không phải là tây hải lam giáng ngọc này, mà là một phần tâm ý, nếu còn luận về tiền tài, thật sự là bôi nhọ và hóa phần tâm tình này của Diệp công tử, thế này đi, tại hạ cả gan tự chủ trương, tặng

tây hải lam giáng ngọc này cho Diệp công tử và Diệp tiểu thư! Để nó trở thành vật chứng kiến cho ‘tình’ giữa hai người.

Lời vừa nói ra, chấn kinh tứ tọa.

Tặng ư?

Đó chính là ba vạn một ngàn vạn linh một lượng đó, cơ hồ đủ để mua tài phú khổng lồ của Tây Môn thế gia!

“Các vị trước tiên ta nói một lời đã rồi thảo luận cũng không muộn!” Tây Môn Khánh xua tay một cái, áp chế tiếng ồn ào, chân thành nói: “Tại hạ đem tây hải lam giáng ngọc này tặng cho Diệp công tử và Diệp tiểu thư cũng không phải là xung động nhất thời. Thứ nhất, mỹ ngọc xứng giai nhân, Diệp tiểu thư thiên nhân chi mào, trong thiên hạ này chỉ có viên tây hải lam giáng ngọc là có thể bồi bạn mới Diệp tiểu thư một cách hoàn mỹ nhất. Ba năm trước Diệp tiểu thư để bảo toàn sự bình an trong ba năm của Thiên Long quốc ta, không tiếc tự hủy đi hạnh phúc của bản thân mà gả cho Đại Phong quốc, sự đức độ này rất đáng khâm phục, tại hạ hôm nay cuối cùng cũng có may mắn được gặp, thật sự là vinh hạnh vạn phần. Thứ hai, Diệp gia mấy đời trung liệt, đời nào cũng dùng sự thiết đảm hùng uy để bảo vệ Thiên Long quốc ta. Nếu nói một câu đại nghịch bất đạo, Thiên Long quốc nếu không có Diệp gia, e là đã sớm đổi họ rồi! Là con dân của Thiên Long, có thể nói mỗi người đều mắc nợ Diệp gia. Chỉ là một khối tây hải lam giáng ngọc, căn bản khó có thể báo đáp một phần vạn công lao của Diệp gia. Thứ ba, năm đó Diệp công tử vì Diệp tiểu thư mà dưới cơn giận dữ làm ra hành động kinh thế, cho tới giờ khắp nơi vẫn lưu truyền thuyết năm đó, phần chí tình này ai có thể phủ nhận, và ai có tư cách phủ nhận. Thứ tư, lúc này đang là lúc Thiên Long quốc ta chống đỡ kẻ thù bên ngoài xâm nhập, người đứng đầu vẫn là Diệp gia, Diệp công tử và Diệp tiểu thư đều là người của Diệp gia, Tây Môn gia ta vẫn thở ngắn than dài vì không thể mặc giáp trụ đi giết địch, lại há có thể nhận một xu nào của Diệp gia, nếu không, Tây Môn gia ta trên dưới uống là con dân của Thiên Long quốc. Thứ năm, tại hạ năm đó cùng Diệp công tử vừa gặp mà như đã quen từ lâu, mà trước giờ vẫn luôn hối hận vì không thể thâm giao.” Hắn mỉm cười, thản nhiên nói: “Nếu có thể bởi vậy mà chu toàn tình bằng hữu với Diệp công tử, vậy thì Tây Môn Khánh ta kiếm được tiện nghi rất lớn rồi.”

“Như vậy, còn có vị bằng hữu nào cảm thấy đem tây hải lam giáng ngọc này tặng cho Diệp công tử và Diệp tiểu thư là không ổn không?” Ánh mắt của Tây Môn Khánh đảo qua, cười nhạt nói.

Bầu không khí lập tức yên tĩnh lại, mỗi người đều trong trầm mặc nghiền ngẫm mấy câu nói đó của Tây Môn Khánh. Mỗi câu của hắn đều nói rất hợp tình hợp lý, không có chỗ nào khoa trương, hơn nữa nói rất thành khẩn, vô cùng thản nhiên. Mà dưới sự kết hợp của những lời này, lại khiến cho người ta cảm thấy hắn đem tây hải lam giáng ngọc tặng cho Diệp gia thật sự là điều nên làm, cảm giác bất khả tư nghị vừa rồi cũng biến mất.

Bất giác, bọn họ bắt đầu kinh thần tâm tư và tài năng của Tây Môn Khánh, chẳng những nói mấy câu đã biến một chuyện khiến người ta khó mà tiếp nhận được thành chuyện rất bình thường, hơn nữa, như vậy, Tây Môn gia nhìn thì mất đi ba vạn một ngàn vạn linh một lượng, nhưng kỳ thực là... cho dù không có những lời này Diệp gia thật sự lấy ra được ba vạn một ngàn vạn linh một lượng ư? Cho dù lấy ra được, vào lúc chiến tranh như thế này, Tây Môn gia dám cầm không? Mà hiện giờ, Tây Môn Khánh bỏ qua ba vạn một ngàn vạn linh một lượng cơ bản không thể tới tay này, ngược lại còn tặng cho Diệp gia một nhân tình rất lớn, sau khi việc này được truyền ra, danh tiếng của Tây Môn gia sẽ được đề thăng nhất định. Tiền tài dễ kiếm, nhân tình khó tìm, ngấm kỹ lại, Tây Môn gia thật ra đã chiếm được một tiện nghi rất lớn.

Tây Môn Khánh, kẻ này trong tương lai nhất định sẽ là nhất phương chi hùng!

Sắc mặt của Phong Lăng lại càng lúc càng khó coi. Tây Môn Khánh nói mấy câu tuy rằng không có một câu nào nhắc tới hắn, nhưng mỗi một câu đều đứng trên lập trường của Thiên Long quốc, cơ hồ là tăng bốc Diệp gia lên tận mây xanh. Còn hắn là hoàng tử của Đại Phong quốc, năm đó bức bách Diệp Thủy Dao gả vào Đại Phong, lại là hoàng tử của nước địch đang xâm nhập Thiên Long quốc, trong lời nói của Tây Môn Khánh đều mang theo vẻ lãnh đạm và bài xích đối với hắn, vài câu nhắc tới Diệp Thủy Dao đó, lọt vào trong tai hắn giống như là châm chọc khiêu khích vậy, mà Tây Môn Khánh đem tây hải lam giáng ngọc tặng cho Diệp Vô Thân và Diệp Thủy Dao, khiến sự tính kế của hắn đối với Diệp Vô Thân cũng theo đó mà thành công đã trảng.

Phong Lăng thở dài một hơi, lẩm bẩm: “Diệp Vô Thần. Thì ra từ ngay lúc đầu hắn đã đoán được cục diện hiện giờ, cho nên mới không chút kiêng dè, ta còn cho rằng ta cuối cùng cũng đâm hắn một đao, không ngờ rằng...”

Ba năm sau lại đối mặt với Diệp Vô Thần, cái mà hắn nhận được vẫn là cảm giác thất bại và bất lực.

Tên tùy tùng bên cạnh hắn im lặng không nói gì.

“Nếu đã vậy, Vô Thần cũng không dám từ chối, Vô Thần sẽ ghi nhớ kỷ ân tình của Tây Môn huynh.” Đối mặt với đại lễ như vậy, Diệp Vô Thần ngay cả một chút ý tứ từ chối cũng không có, thản nhiên tiếp nhận. Thanh âm dừng một chút rồi giơ tay lên nói: “Tây Môn huynh, Vô Thần cơ thể đang yếu, lúc này đã có chút mệt mỏi rồi, xin được lui trước, hy vọng Tây Môn huynh không trách.”

Tây Môn Khánh vội vàng gật đầu nói: “Sao lại nói vậy. Linh Vân Linh Lộ, mau đỡ Diệp công tử về hậu viện nghỉ ngơi.”

Hai tiểu tì một mực đứng hầu ở bên cạnh đài của Tây Môn gia tiến lên, đỡ xe lăn của Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần gật đầu với Tây Môn Khánh, cùng Diệp Thủy Dao và Ngưng Tuyết rời khỏi. Mà vào thời khắc rời khỏi đại sảnh, khoe miệng hắn phác ra một nụ cười thần bí.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Bóng dáng của Diệp Thủy Dao vừa biến mất trong tầm mắt, Phong Lăng thở dài, sau đó đứng dậy.

” Nhưng Thái tử, chúng ta lần này tới đây là để xem tàng bảo đồ thuộc về ai, vạn nhất...” Tên tùy hành ở phía sau hắn lập tức lên tiếng nhắc nhở.

“Có quan trọng không?” Lắc đầu, vẻ mặt ảm đạm bước vào cửa sau của đại sảnh.

Quan trọng không? Biết rõ hắn ở đây, nhưng ánh mắt của Diệp Thủy Dao chưa bao giờ hướng tới hắn cho dù chỉ trong nháy mắt ngắn ngủn, ngay cả nhìn về phía hắn cũng chưa từng, giống như căn bản không bận tâm là có người này hay không. Ánh mắt Của nàng ta cơ hồ lúc nào cũng lúc nào cũng dừng trên người Diệp Vô Thần. Đả kích như vậy, hắn đã không còn tâm tư để làm chuyện khác nữa rồi. Trong lòng chỉ còn lại sầu não và cô đơn.

Bán đấu giá Tây hải lam giáng ngọc biến đổi bất ngờ, quá trình nằm ngoài dự đoán của mọi người, kết quả nằm ngoài dự đoán của mọi người, lúc này cuối cùng cũng đã kết thúc. Tây Môn Khánh vỗ tay một cái, lại có một cái bàn chế bằng ngọc được bưng lên. Mà lần này người bưng bàn ngọc không phải là Phan Kim Liên mà là hai đại hán hùng tráng, từ bộ pháp có vẻ trầm trọng của bọn họ xem ra, thứ trong đó không ngờ lại rất nặng. Khác với hai thứ trước, bàn ngọc lần này to hơn nhiều, cũng dài hơn nhiều.

“Các vị bằng hữu, hiện tại là kiện bảo vật thứ ba, mà kiện bảo vật này, giá trị đương nhiên hơn xa kiện thứ nhất và kiện thứ hai.” Tây Môn Khánh cao giọng nói, hắn không vội vàng vén vải che lên, mà chậm rãi nói: “Trong thiên hạ, trừ thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết ra, hiện tại đã có cấm đoạn chi khí Nam Hoàng chi kiếm Trảm Tinh kiếm và Bắc Đẩu chi cung Tai Ấch cung hiện thế, mọi người đều biết trên Thiên Thần đại lục, thần khí tổng cộng có bảy kiện, mà trong bảy kiện thần khí này, có ba kiện được công nhận là mạnh nhất. Thứ nhất, là Kiếm Thần nhất mạch truyền lưu vạn năm, có thể phá hết thiên hạ vạn binh - Thương Minh chi kiếm. Thứ hai, là Phá phong chi nhận có thể lấy mạng địch nhân ngoài ngàn mét. Thứ ba là Tuyết cơ chi kiếm ẩn chứa lực lượng của băng. Nhưng không biết có bằng hữu nào biết không, ba trăm năm trước, từng có một thanh kiếm tề danh với Thương Minh thần kiếm!”

Ba trăm năm trước, thanh kiếm nổi danh với Thương Minh kiếm?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, kiếm của ba trăm năm trước cho dù vẫn được ghi lại thì cũng sớm bị người ta quên đi rồi. Nhưng, lập tức một âm thanh trong trẻo vang lên: “Theo như lời của người, chính là Chỉ Thiên kiếm ư?”

Tây Môn Khánh thuận theo phương hướng thanh âm nhìn lại, phát hiện người phát ra âm thanh là một nam tử mi thanh mục tú, nhìn thì chưa quá hai mươi, lông mày khẽ nhướn lên để lộ ra vẻ bướng bỉnh bất tuân, tướng mạo và khí chất cũng làm lộ ra thân phận phi phàm của hắn, Mà một tiếng nói ra Chỉ Thiên kiếm, đủ thấy được sự bất phàm của hắn.

” Vị bằng hữu này, ngươi nếu đã biết Chỉ Thiên kiếm, vậy có biết lai lịch của nó là?” Trong đầu Tây Môn Khánh hiện ra thân phận lai lịch của hắn, cười hỏi.

Thủy Vô Khuyết, thiếu chủ của Nam Hoàng tông!

Thủy Vô Khuyết lười nhác ngồi ở đó, thần nhiên nói: “Ba trăm năm trước, trên thổ địa Thiên Long quốc từng xuất hiện một người tự xưng là Kiếm Ma, tu vi kiếm đạo của hắn cực cao, trong tay cầm Chỉ Thiên kiếm. Người này làm việc vừa chính vừa tà, khi thì thiện, khi thì ác, trong thời gian vài năm ngắn ngủn, thanh danh của hắn và Chỉ Thiên kiếm trong tay hắn liền được truyền khắp đại lục. Về sau, hắn cùng với Kiếm Thần lúc đó là Sở Tiêu Hà quyết một trận sinh tử ở Phong Viễn Sơn, cuối cùng bại dưới tay Kiếm Thần, từ đó về sau cùng Chỉ Thiên kiếm không biết tung tích, sinh tử không rõ.”

Thủy Vô Khuyết đứng dậy, cười có chút quái dị: “danh xưng Kiếm Ma, chỉ là hắn muốn vượt qua Kiếm Thần mà thôi, tên thật của hắn, nếu như ta nhớ không lầm thì là Dạ Độc Thương, và họ của hắn là Tây Môn!”

Con ngươi của Tây Môn Khánh đột nhiên co rút lại, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã khôi phục lại bình tĩnh, song sau lưng vẫn ướt đẫm mồ hôi lạnh. Nội tâm chấn động, đồng thời hắn không khỏi thầm hô một tiếng không hổ là Nam Hoàng tông, trong thiên hạ quả nhiên không có chuyện gì có thể qua được mắt họ. Thân phận thật sự của Kiếm Ma trong ba trăm năm không có ai biết, nhưng trong những người này không bao gồm người của Nam Hoàng tông. Kiếm Ma có thể tề danh cùng Kiếm Thần, há có thể không khiến Nam Hoàng tông chú ý. Nam Hoàng tông Khi đó tuy rằng không có dã tâm gì, nhưng lại lặng lẽ chú ý nhất cử nhất động của thiên hạ. Góc gác của Kiếm Ma Dạ Độc Thương sớm đã bị bọn họ biết rõ ràng. Mà Nam Hoàng tông phổ biến dùng kiếm làm vũ khí, đối với thần kiếm trong thiên hạ thì đặc biệt chú ý, ghi chép về Chỉ Thiên kiếm chưa từng bị phớt lờ.

Tây Môn Khánh cũng không phủ nhận, tán thưởng nói: “Vị bằng hữu này quả nhiên kiến văn rộng rãi! Tại hạ bội phục, không sai, kiện bảo vật thứ ba này chính là thanh kiếm ba trăm năm trước cùng tề danh với thần kiếm Thương Minh, kiếm trong tay Kiếm Ma Dạ Độc Thương - Chỉ Thiên kiếm!”

430. Chương 429: Cướp Trắng Trợn

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 429: Cướp trắng trợn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tây Môn Khánh không phủ nhận họ của Dạ Độc Thương là họ Tây Môn, như vậy kiếm này vì sao lại xuất hiện ở Tây Môn thế gia thì đã rõ ràng. Theo tấm vải che được vén ra, một thanh kiếm màu đồng đen, phong cách cổ xưa hiện ra trước mắt.

Thần kiếm dài gần hai thước, rộng chừng nửa cánh tay. Kiếm này vừa xuất hiện, kiếm khí khổng lồ và uy áp cũng đột nhiên phóng thích ra. Tuyệt luân, bàng bạc đại khí, đây là cảm giác mà thanh cự kiếm này tạo cho mọi người. Chỉ dựa vào cổ kiếm thế này, không ai hoài nghi đây là một thanh kiếm siêu phẩm. Bọn họ chỉ có thể tán thưởng, không hổ là thanh kiếm nổi danh với thần kiếm Thương Minh. Mà kiếm này vốn nên lộ hết phong mang, song lại bị Tây Môn cất giấu lâu như vậy, quả nhiên là làm mai một thiên vật.

Nhưng Tây Môn thế gia làm như thế cũng không có gì đáng trách. Năm đó tác phong hành sự của Kiếm Ma khiến hắn có rất nhiều cừu gia, nếu đem kiếm này trưng ra, tất sẽ khiến cho người ta đoán được Kiếm Ma Dạ Độc Thương có liên hệ gì đó với Tây Môn, từ đó sẽ đến trả thù. Hiện giờ ba trăm năm đã qua, ân

oán năm đó cũng sớm hóa thành bụi đất, không cần cố kỵ nữa. Vả lại, thất phu vô tội hoài bích có tội, nếu bị người ta biết Tây Môn gia có thần kiếm này, ắt sẽ bị người ta dòm ngó, từ đó chuốc lấy các loại phiền toái. Mà nay Chỉ Thiên kiếm xuất hiện, lại là xuất hiện trong phòng đấu giá. Đối với Tây Môn mà nói, đây là phương pháp xử trí và thủ đoạn tuyệt hảo nhất,

“Kiếm này là thật hay giả, có xứng được tề danh với thần kiếm Thương Minh hay không, tin rằng mọi người có thể cảm thụ được. Như vậy, đấu giá bắt đầu, Chỉ Thiên kiếm, giá khởi điểm. Một ngàn vạn lượng! Mỗi lần tăng giá không ít hơn mười vạn lượng.” Lần này Tây Môn Khánh đã học khôn rồi, vì để cục diện xấu hổ mỗi lần tăng một lượng xảy ra, hắn đã định ra giới hạn tăng giá.

Nhưng, qua một hồi lâu, vẫn không có một ai ra giá. Từng đạo ánh mắt nóng rực chăm chú nhìn vào Chỉ Thiên kiếm. Có thể có một thanh thần khí, không nghi ngờ gì nữa là ước mơ của mỗi người luyện võ. Đối với bọn họ mà nói, một thanh thần khí mới là trân bảo vô giá có thể gặp mà không thể cầu chân chính. Nếu có thể không chế một thanh thần khí, thực lực của bản thân sẽ đề thăng trên diện rộng. Cơ hồ mỗi người đều đang khát vọng có thể có được một kiện thần khí như vậy.

Nhưng mỗi người đều biết, hôm nay có thể mua được Chỉ Thiên kiếm, cũng không có nghĩa là có thể có được, bởi vì sau khi nó tới tay, còn cần phải có năng lực để giữ nó. Thương Minh kiếm của Kiếm Thần không ai dám có chủ ý với nó, phá phong nhận từng thuộc về Phong Triều Dương, cũng không ai dám cướp đồ từ trong tay Kiếm Thần, mà Tuyết Cơ kiếm thì thuộc về Tuyết Nữ, ba thanh thần khí mạnh nhất đều nằm trong tay mấy người mạnh nhất thiên hạ, đây tuyệt không phải là điều ngẫu nhiên. Nếu không có đủ thực lực, sau khi mua được kiếm không những nó không thể thuộc về mình, mà ngược lại còn là căn nguyên của tai họa. Nói không chừng hôm nay vừa rời khỏi Tây Môn liền rơi vào công kích của những kẻ hữu tâm. Thần khí mà mình bỏ một khoản tài phú lớn ra mua lại thành bùa đòi mạng.

“Một ngàn mười vạn lượng! Thanh kiếm này ta muốn!” Trong thần sắc xấu hổ của Tây Môn Khánh, cuối cùng cũng có một người đứng dậy, hô giá lên. Vẫn là Thủy Vô Khuyết vẻ mặt thỏa mãn, thế tất phải có.

Bởi vì do tu hành thủy ngọc công, Thủy Vô Khuyết nhìn qua so với tuổi thực tế thì nhỏ hơn rất nhiều, da nhẵn nhụi như da nữ nhân, rất giống hình tượng một tiểu sinh mặt trắng. Nếu hắn không chế một thanh kiếm to như vậy, sẽ là một hình ảnh không hài hòa.

Tây Môn Khánh thầm thở hắt ra, gật đầu cười nói: “Vị bằng hữu này, người có thể nói ra tên của Chỉ Thiên kiếm và lai lịch của nó, tại hạ bội phục vạn phần. Chắc là kiếm này tất có duyên phận với người, nếu không có bằng hữu nào khác muốn Chỉ Thiên kiếm này, tại hạ sẽ tặng kiếm này cho bằng hữu, sao hả?”

Tặng! Lại là tặng ư?

Đầu tiên là tặng một tây hải lam giáng ngọc được tranh với cái giá trên trời, hiện tại không ngờ lại muốn đem một thanh thần khí khiến cho người ta thêm nhỏ dãi tặng cho người khác. Tặng tây hải lam giáng ngọc cho Diệp Vô Thần bọn họ hoàn toàn có thể tiếp nhận được, thậm chí còn cảm thấy hợp tình hợp lý, đồng thời còn thầm khen một tiếng Tây Môn Khánh tâm tư kín đáo. Còn tặng Chỉ Thiên kiếm cho người xa lạ.... Chẳng lẽ là nghiện tặng cho người ta rồi à? Hay là, bọn họ vội vàng để lộ thứ này ra, rất có khả năng đã trêu vào một họa nguyên nào ư? Nếu như là cái sau thì cũng không tránh khỏi Tây Môn gia quá mức nhất gan rồi, có chút khiến cho người ta khinh thường.

“Không cần!” Khiến cho người ta không ngờ, thanh niên nam tử đó không chút cảm kích, gọn gàng dứt khoát cự tuyệt, giống như hoàn toàn không sợ đắc tội với Tây Môn gia thiếu chủ này. Cánh tay hắn duỗi ra, một cỗ lực lượng vô hình không bắn ra, thanh Chỉ Thiên kiếm cần hai đại hán hợp lực nâng như cái lông chim nhẹ nhàng bay lên không, vù một tiếng bay vào tay hắn.

Chiêu thức ấy của hắn lập tức khiến không ít cao thủ ở đây đột nhiên biến sắc, trong lòng kinh nhiên. Chẳng trách cuồng ngạo như vậy, tuổi còn nhỏ như vậy đã có thân thủ làm cho người ta sợ hãi, cho dù là gia chủ của Thiên Long tứ đại ma võ thế gia e là cũng không bằng được. Thanh niên này rốt cuộc là thần thánh phương nào!

“Hảo kiếm, quả nhiên là hảo kiếm! Một ngàn mười vạn lượng bạc này cũng không tính là đắt!” Thủy Vô Khuyết một tay nâng kiếm, chặc chặc tán thưởng, bán đấu giá Chỉ Thiên kiếm chỉ vừa mới bắt đầu, căn bản còn chưa chấm dứt mà hắn đã lấy kiếm trước, hoàn toàn không quan tâm liệu còn ai có thể ra giá cao

hơn hay không, giống như là cướp đi vậy. Tay hắn đứng vào trong ngực, soạt một tiếng lấy một tập ngân phiếu ném lên đài: “Đây là một ngàn mười vạn lượng ngân phiếu, một xu cũng không thiếu.”

Ném ngân phiếu xong, Thủy Vô Khuyết dùng tay chống kiếm, tiêu sái bước đi, cuộc bán đấu giá tiếp theo đã không còn hứng thú nữa rồi. Cầm thanh cự kiếm đó, thân thể hắn lộ ra vẻ vô cùng gầy yếu. Có điều nếu có người đứng gần hắn sẽ mơ hồ nghe thấy hắn đang nhỏ giọng nói thầm: “Kỳ quái, vì sao chủ nhân trước đó đã đoán được một ngàn vạn mười lượng bạc là có thể mua được nhỉ, Thật sự là kỳ quái.”

Mọi người nhìn Thủy Vô Khuyết đi xa với thần thái khác nhau, trong lòng thầm suy đoán thân phận của hắn. Mà trên đài, Tây Môn Khánh ngẩng người một hồi, sau đó thuận tay đếm tập ngân phiếu, đếm xong, vẻ mặt trở nên vô cùng. Tập ngân phiếu này vừa đúng một ngàn mười vạn lượng bạc, không thừa không thiếu. Người nọ không ngờ là tóm một cái là chuẩn như vậy, giống như đã chuẩn bị trước rồi vậy.

“Ha ha.” Tây Môn Khánh có chút xấu hổ cười gượng mấy tiếng: “Vị bằng hữu này tuổi còn trẻ, nhưng cũng là người hào sảng. Chỉ Thiên kiếm có thể vào trong tay hắn, cũng là cơ duyên.”

Ba kiện bảo vật toàn bộ đã bán đấu giá xong, tâm tư của mọi người cuối cùng cũng triệt để bị khơi dậy, mấy người vốn nhắm mắt dưỡng thần cũng mở mắt ra. Bởi vì kế tiếp, mới là màn quan trọng nhất ngày hôm nay - tàng bảo đồ của Thiên Long quốc Thái tổ hoàng đế.

Có điều, trừ người đương sự ra, không người nào biết thiết kiếm giấu tàng bảo đồ đã bị trộm rồi, ngay cả Tây Môn thế gia cũng không biết.

“Chắc là các vị bằng hữu từ xa tới đã biết một kiện bảo vật cuối cùng này là gì rồi. Như vậy, hiện tại bán đấu giá một kiện bảo vật cuối cùng...” Về mặt Tây Môn Khánh thu liễm, thận trọng đứng thẳng người lên, sau đó vỗ tay.

Lần này, vẫn không phải là Phan Kim Liên lên đài. Một nam tử toàn thân hắc y, khuôn mặt gầy ốm, sắc mặt âm lệ ôm một tráp vàng cực dài chậm rãi bước vào. Ánh mắt, từ cước bộ và khí thế phóng ra ngoài của hắn không có cái nào là không chứng minh đây là một nhân vật tuyệt đối bất phàm, là cao thủ trong cao thủ.

Tráp vàng xuất hiện đã hấp dẫn tất cả ánh mắt, đó không phải là mạ vàng, mà là cả vật thể đều từ hoàng kim chú, từ giá trị của cái tráp này thôi cũng biết được thứ bên trong không nghi ngờ gì nữa là.

Ánh mắt lập tức trở nên hoặc nóng bỏng, hoặc ngưng trọng. Hắc y nhân đó đặt ở tráp vàng trước người Tây Môn Khánh, nhưng không lui xuống mà đi tới phía sau hắn, đôi mắt nửa nhắm nửa mở liếc xuống dưới. Chức trách của hắn hôm nay chính là bóp chết tất cả những việc ngoài ý muốn phát sinh.

“Một kiện bảo vật cuối cùng, tin rằng mọi người đều đã biết rồi.” Một bàn tay của Tây Môn Khánh đặt tại trên tráp vàng: “Đúng vậy, bên trong chính là thiết kiếm mà Thiên Long quốc Thái tổ hoàng đế năm đó lưu lại. Nếu lời đồn không sai, trong thanh thiết kiếm này cất một tấm tàng bảo đồ, tàng bảo đồ có bảo tàng phú khả địch quốc.”

Bên trong Đại sảnh liền trở nên an tĩnh, tuy rằng đều đã biết từ trước, nhưng bên trong không khí im lặng này, vẫn tràn ngập vẻ hỗn loạn một cách rõ ràng.

“Về phần kiếm này vì sao rơi vào trong tay Tây Môn gia ta, xin các vị bằng hữu thứ cho tại hạ không tiện tiết lộ. Nhưng có nhiều bằng hữu như vậy chứng kiến, Tây Môn gia ta tuyệt đối không dám cố lộng huyền hư, đây thật sự là thiết kiếm mà Thái tổ hoàng đế năm đó lưu lại. Có thể rất nhiều bằng hữu sẽ nghi ngờ Tây Môn gia ta vì sao không phá mở thiết kiếm, lấy tàng bảo đồ ra rồi đi tìm bảo tàng, chấn hưng Tây Môn gia môn ta. Thật ra, nguyên do trong đó rất đơn giản, nói trắng ra là, Tây Môn gia ta gia nghiệp quá nhỏ, căn bản không khống chế được bảo tàng khổng lồ trong truyền thuyết đó, mà một ngày một khi bạo lộ, ngược lại sẽ khiến Tây Môn trên dưới liên tiếp gặp đại nạn. Mặt khác, bảo tàng này chính là Thái tổ hoàng đế lưu lại cho hậu nhân, Tây Môn gia ta dù có lòng, nhưng cũng không có gan chiếm làm của riêng. Gia phụ khổ tư hồi lâu, cuối cùng quyết định đem bán đấu giá, để lại cho người có duyên. Tây Môn gia ta chỉ cần từ bên trong kiếm được một chút lợi tức đủ để lo việc nhà là được rồi.”

Lời giải thích của Tây Môn Khánh hợp tình hợp lý, khiến cho người ta không tìm thấy bất kỳ sơ hở hoặc là chỗ nào khó chấp nhận. Hắn không trì hoãn, cầm lấy búa vàng nhỏ, hô: “Tại hạ ngu dốt, không biết bốn

chữ phú khả địch quốc có giá trị bao nhiêu tài phú, liền tùy tiện đưa ra giá quy định là...”

“Đã không biết thì không cần phải báo. Thứ này bản đế muốn.”

Một cỗ gió lạnh nổi lên trong sảnh, mang theo một trận ý lạnh âm trầm, màn trên vách tiếng kịch liệt bay lượn, đột nhiên tăng thêm bầu không khí bất an trong lòng mỗi người.

Thuận theo thanh âm, mọi người đồng thời nhìn về phía trên. Đại sảnh Bán đấu giá rất cao, đại khái có độ cao hơn mười thước, mà ngay ở trên không đài bán đấu giá, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thân ảnh màu bạc, sự xuất hiện của hắn mang theo một cỗ hàn ý khiến cho tim người ta tim đập nhanh hơn. Mà trước đó, không ai chú ý tới sự tồn tại của hắn, càng không biết hắn xuất hiện ở đó từ lúc nào.

“Tà Đế!” Bên trong Đại sảnh, hơn phân nửa người hít một hơi lạnh, có người răng còn va vào nhau lập cập, thân thể bất giác lui ra sau.

Tà Đế! Hắn không ngờ lại xuất hiện ở đây!

Có bất ngờ không? Tựa hồ như không có gì là bất ngờ cả, với dã tâm của Tà tông sao lại bỏ qua khoản tài phú kinh người này.

Khi ánh mắt của mọi người đang hướng tới hắn, tráp vàng giống như một mũi tên bắn về phía Tà Đế, bị hắn tóm vào tay, tốc độ này cực nhanh, không thể đánh đồng với Thủy Vô Khuyết vừa rồi cách không lấy vạt, tốc độ nhanh đến nỗi không có bất kỳ một người nào phản ứng kịp.

431. Chương 430: Tai Ương Ngập Đầu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 430: Tai ương ngập đầu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, người trong đại sảnh đều đứng lên, không khí lập tức biến thành hỗn loạn. Hắc y nhân phía sau Tây Môn Khánh đột nhiên phóng lên cao, mặt bình tĩnh nhìn về phía Tà Đế, mục tiêu là tráp vàng bị hắn hút vào tay.

Động tĩnh khiến Tà Đế liếc sang bên cạnh, tay kia hắn theo đó vung ra. Chỉ nghe thấy một tiếng rầm, thân thể của trung niên nhân đó giống như đụng vào thứ gì đó trong suốt giữa không trung, rơi thẳng xuống, lúc rơi xuống, thân thể lộn về phía sau mấy vòng, sau đó không nhúc nhích, lát sau, một tầng băng rất dày kết thành trong những đôi mắt đang trợn to, càng lúc càng dày, cho tới khi triệt để đóng băng toàn bộ thân thể hắn vào bên trong.

Tây Môn Khánh trong lòng hoảng hốt, hắn vận khí hô lớn: “Các vị bằng hữu bình tĩnh, mọi người im lặng!”

Tiếng hô này của Tây Môn Khánh chắn cho lỗ tai của mọi người lòng bùng, giống như là thanh âm của hắn chui vào trong tay người ta vậy, hiệu quả cũng chậm chậm hiện ra, đại sảnh vừa rồi còn âm âm lập tức an tĩnh lại. Nhưng ánh mắt vẫn dừng trên người Tà Đế, hoặc là dùng khóe mắt liếc người sống vừa bị đóng thành băng kia, không thể nào che giấu được sự chấn kinh trong lòng.

Tà Đế xuất hiện, ở trước mặt mọi người không hề kiêng kỵ cướp tráp vàng, nhưng từ hoảng loạn ra, bọn họ không có một ai muốn thử lên cướp lại. Từ sau khi Tà Đế một mình đánh bại ba của Bắc Đế tông, sự khủng bố và cường đại của hắn đã được phóng đại vô số lần. Bốn lần hàng thần thuật. Đừng nói là bốn lần dù chỉ là một lần, cũng đủ để hóa toàn bộ mọi người ở đây thành băng rồi.

” Tà Đế, cứu ngưỡng đại danh. Hôm nay tới Tây Môn ta, thật sự là khiến Tây Môn gia vẻ vang. Nếu không chê, có thể nể mặt ngồi xuống, tâm tình một hen?” Tây Môn Khánh ngẩng đầu nói, ngữ khí vô cùng thành khẩn, nhìn không ra bất kỳ vẻ giả dối nào.

Tà Đế trầm giọng nói: “Không cần, bản đế tới đây chỉ là để lấy thứ đồ mà ta cần thôi.”

“Thứ mà Tà Đế nói chính là thiết kiếm mà Thiên Long quốc Thái tổ hoàng đế lưu lại ư?” Tây Môn Khánh hỏi.

“Hừ!” Tà Đế hừ lạnh đầy khinh thường: “Biết rõ rồi còn cố hỏi. Được rồi, Tây Môn gia người làm không tồi, nếu bên trong thật sự có tàng bảo đồ, bản đế sẽ nhớ kỹ tên các người, nói không chừng ngày nào đó còn có thể thưởng cho các người.”

Thần thái, ngữ khí, hành động của Tà Đế đều là một loại cuồng ngạo giống như đế lâm thiên hạ, căn bản không để bất kỳ một người nào ở đây vào mắt, trong thanh âm, lại lộ ra sự khinh thị và khinh thường đối với Tây Môn gia. Nhưng người ở đây không có một ai phát tác. Bởi vì hắn là Tà Đế, có tư cách cuồng ngạo tuyệt đối. Ai dám ở trước mặt hắn lộ ra tư thái ngỗ nghịch, kết cục không nghi ngờ gì nữa chỉ có một.

“A. Nếu hôm nay đã là bán đấu giá, vậy bản đế cũng sẽ không thể phá hỏng quy củ. Nói đi, người muốn bao nhiêu, bản đế cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai có thể ra giá cao hơn bản đế!”

Ánh mắt của Tà Đế đột nhiên đảo qua toàn trường, ai chạm phải ánh mắt của hắn đều không khỏi toàn thân lạnh run. Lời nói của Tà Đế mang theo ý tứ uy hiếp rõ ràng, ý của hắn rõ ràng là. Ta xem ai dám hô ra giá cao hơn bản đế nào.”

Trong lòng vừa sợ vừa giận, nhưng vẫn không ai dám phát tác, ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ dẫn tới sự chú ý của tên sát tinh này.

“Cái này...” Chỉ cần Tây Môn Khánh không phải là kẻ ngốc, chắc nên biết phải ứng phó như thế nào, hắn không dám suy nghĩ, vội vàng nói: “Bên trong Thiết kiếm có giấu tàng bảo đồ, nhưng lời đồn dù sao cũng là lời đồn, có lẽ nói không chừng lại là giả, cho nên giá vốn cũng không quá cao, một... Một trăm lượng bạc.”

Khi nói ra Một trăm lượng, Tây Môn Khánh toàn thân đã đầy mồ hôi, còn len lén nhìn về mặt của Tà Đế, sợ cái giá này của mình quá cao, mà Tà Đế thì lại không mang theo nhiều bạc như vậy.

Tàng bảo đồ hấp dẫn ánh mắt của thế nhân, có giấu bảo tàng phú khả địch quốc không ngờ chỉ có giá một trăm lượng bạc. Nhưng với tình cảnh này, không ai dám cười, càng không ai dám nói gì.

“Một trăm lượng? Tốt lắm.” Tà Đế chậm rãi gật đầu, rõ ràng là thập phần hài lòng với cái giá này của Tây Môn Khánh: “Vậy bản đế trả một trăm linh một lượng.”

Tây Môn Khánh thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm, mà Tà Đế ra giá, lập tức khiến sắc mặt của người trong sảnh đều không được tự nhiên, nhưng lại không dám lên tiếng phản đối.

“Một trăm linh một lượng, còn.. còn có vị bằng hữu nào nguyện ý trả giá cao hơn không, nếu không thì thanh thiết kiếm này thuộc về Tà Đế.” Tây Môn Khánh len lén lau mồ hôi lạnh, cố gắng trấn định hô. Mà những lời này của hắn đã hoàn toàn là vô nghĩa, ý đồ Tà Đế rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn nữa, hơn nữa cái tráp vàng đó đã ở trong tay Tà Đế, trong thiên hạ có lẽ căn bản không ai có năng lực cướp đi, cho dù có thể ra giá cao hơn thì sao chứ? Trừ phi là chán sống rồi.

“Lần thứ nhất.... lần thứ hai... lần thứ ba!” Cơ hồ là liền một lúc hô xong, toàn thân Tây Môn Khánh trên dưới tràn đầy một loại cảm giác thoát lực: “Được! Kiện bảo vật cuối cùng của ngày hôm nay đã được bán rồi, thuộc về Tà tông chi đế Tà Đế!”

Lặng ngắt như tờ. Hội đấu giá chấm dứt với kết quả như vậy, sở hữu của tàng bảo đồ cũng là kết quả như vậy. Nhưng lúc này không có ai dám đi trước, đều như bị trúng định thân pháp không dám động đậy. Thanh danh và uy thế của Tà Đế đã tạo dựng nên một bầu không khí cực kỳ đáng sợ, bọn họ như bị một cây đao kẻ trên cổ, chỉ khẽ động là sẽ bị cắt đứt yết hầu.

Thân thể Tà Đế chậm rãi từ không trung hạ xuống trước mặt Tây Môn Khánh, Tây Môn Khánh biểu hiện luôn trầm âm hữu độ lại theo bản năng lui về phía sau một bước. Tà Đế mắt khép hờ, ném một tấm ngân phiếu cũ nát và một chút bạc vụn. Tây Môn Khánh vội vàng vươn tay nhận lấy. Không nhiều không ít, vừa

đúng một trăm linh một lượng. Cầm một trăm linh một lượng bạc này, hần không biết là nên khóc hay nên cười.

Tay Tà Đế đặt lên trên cái tráp, nói: “Được rồi, có điều bản đế trước tiên phải xác nhận xem thanh thiết kiếm này có từng bị Tây Môn gia các người động tới hay không?”

“Không có, tuyệt đối không có. Lúc trước khi có được kiếm này, gia phụ đã hạ nghiêm lệnh, không cho phép bất kỳ ai để lộ tin tức ra ngoài, càng không được phép làm tổn hại tới cây kiếm.”

Tây Môn Khánh vội vàng giải thích.

” Bản đế chưa bao giờ tin ai cả. Cũng tốt, bản đế giờ xác nhận một chút, nếu đều là vì tàng bảo đồ mà đến thì bản đế sẽ cho các người kiến thức một chút hình dạng của tàng bảo đồ này.”

Bàn tay mang bao tay màu bạc đột nhiên nhoáng lên, theo đó là một tiếng keng chói tai, mười ổ khóa vàng toàn bộ bật ra, chiêu thức ấy của Tà Đế lập tức khiến cho người ta hít một hơi lạnh. Cái này không phải là hộp sắt hay hộp gỗ, mà là hộp làm bằng vàng, ở trong tay Tà Đế không ngờ vẫn bị dễ dàng phá hủy như đậu hủ vậy.

Tà Đế đẩy một cái, nắp màu vàng bị mở ra, rơi xuống đất.

Tay Tà Đế dừng ở đó, bỗng nhiên không có động tác và thanh âm gì, tuy rằng không nhìn thấy sắc mặt của hần, nhưng ánh mắt của hần trong khoảnh khắc biến thành lạnh lùng, lạnh tới đáng sợ.

Tây Môn Khánh đứng gần Tà Đế nhất, sự biến hóa của không khí hần cũng cảm thụ được rõ ràng nhất, hần nơm nớp lo sợ ngẩng đầu lên, lập tức sắc mặt đại biến.

Cái tráp màu vàng đó không ngờ lại trống không! Thanh thiết kiếm rỉ sét đó không ngờ đã không cánh mà bay.

Tà Đế chậm rãi quya đầu lại, nhìn về phía Tây Môn Khánh sắc mặt đã trắng bệch, nói không ra lời, thanh âm trầm trầm giống như đến từ địa ngục: “Giỏi, giỏi lắm, hãy cho Tây Môn Khánh, hay cho Tây Môn thế gia!”

”Đợi đã... cá này... không đúng... rõ ràng tôi qua còn ở bên trong mà, sao giờ lại không thấy. À, có thể là phụ thân ta đã cầm đi rồi, ta lập tức đi hỏi gia phụ.”

Thanh âm run run của Tây Môn Khánh khiến cho người ta sắc mặt cũng biến đổi, Cái tráp đó không ngờ lại trống không, chẳng trách khí thế của Tà Đế đột nhiên trở nên âm trầm đáng sợ như vậy.

Vì sao lại trống không? Chẳng lẽ là bị người ta trộm đi rồi? Hay là, Tây Môn thế gia đang cố lộng huyền hư? Nếu là cái trước thì có ai có thể ở trong Tây Môn gia thủ vệ trùng trùng không kinh động bất kỳ ai mà trộm cái thứ được đặt ở địa phương bí mật nhất, lại được khóa kỹ càng như vậy đi. Còn cái sau thì có thể ư? Tây Môn gia không phải là kẻ ngốc, nếu quả thật là muốn dùng cái tráp không để hồ lộng người trong thiên hạ, không nghi ngờ gì nữa là tự chui đầu vào rọ, bọn họ nhất quyết không thể làm như vậy.

“Không... cần...”

Tây Môn Khánh vừa mới hốt hoảng xoay người lại thì thanh âm vô cùng trầm thấp đó khiến hần rùng mình một cái. Sau đó, cổ hần lạnh toát, một bàn tay lạnh như băng đã tóm lấy cổ hần, con người không ngừng trợn to ra từ từ nhỏ lại, sau đó thì kẹp chặt cổ hần, nhắc hần lên từng chút một.

“... Người... Người...”

Tây Môn Khánh miệng há to, thanh âm mơ hồ từ trong cổ họng từ từ thoát ra, cảm giác nghẹn thở đó nhanh chóng cướp đi ý thức của hần.

Người Trong đại sảnh không có một ai dám phát ra âm thanh phát ra âm thanh, bàn tay giống như kim sắt đó bóp chặt yết hầu của Tây Môn Khánh, nhưng mỗi người đều cảm thấy giống như đang bóp lên cổ mình, trong lòng sợ hãi vô cùng.

“Không ngờ dám lừa bản đế. Người...muốn chết...”

“...” Hai tay Tây Môn Khánh dùng hết toàn lực muốn gạt tay Tà Đế ra, nhưng lực lượng của hắn giống như chuồn chuồn rung cây, căn bản không khiến tay của Tà Đế di chuyển chút nào, thị tuyến hắn biến thành càng lúc càng mờ hồ, ngay cả sức để giấy dựa cũng càng lúc càng yếu đi.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh phần nộ ẩn chứa sự ngoan độc vang lên, Tây Môn Khánh thiếu chút nữa thì tắt thở bị Tà Đế ném xuống đất, Tây Môn Khánh nằm úp trên mặt đất, ôm vết hầu thống khổ ho khan, liệu mạng hít thở.

Ánh mắt của ánh mắt đảo qua đại sảnh, thanh âm âm hàn đó từng chữ truyền vào tai mọi người, lại vang cả ra ngoài, truyền vào trong tai người của Tây Môn gia: “Bản đế không muốn lạm sát, không muốn giết người. Cho những ngoại nhân các ngươi một phút đồng hồ để đi, sau một phút đồng hồ, tất cả người còn ở lại Tây Môn thế gia, vô luận là ai, toàn bộ.... Chết không toàn thây!”

Thân thể Tà Đê, bay lên trời xuyên qua xuyên qua nóc nhà biến mất trong tầm mắt của mọi người. Giống như cơn ác mộng đã qua đi, người trong đại sảnh toàn bộ thở hắt ra một hơi, sau đó không chút do dự xoay người bỏ đi. Trên đài, chỉ còn lại Tây Môn Khánh vẫn đang thống khổ ho khan, cùng với Phan Kim Liên ở phía bên phải rèm, mặt bị dọa cho không còn giọt máu ngọt bết trên đất.

Với thể lực của Tà tông và sự cường đại của Tà Đế, muốn diệt một ma võ thế gia thật sự là dễ như trở bàn tay, Hoàng Phủ thế gia cách Đại Phong quốc trăm dặm chính là ví dụ tốt nhất. Tây Môn thế gia lần này bán đấu giá là để bán đi một số nguồn gốc có thể gây họa, nhưng không ai ngờ rằng, lần này lại mang tới cho Tây Môn gia một hồi tai ương ngập đầu.

Đồng thời, thanh kiếm đó rốt cuộc là ở đâu. Vì sao lại không cánh mà bay?

432. Chương 431: Bình Vân Đại Tướng Quân

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 431: Bình Vân đại tướng quân

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Khủng hoảng và hỗn loạn tràn ngập trên dưới Tây Môn, nam nữ già trẻ triệt để sụp đổ. Ma võ thế gia tất nhiên là có đông đảo cao thủ, nhưng bọn họ biết trình độ cường đại của mình, càng biết Tà tông và Tà Đế cường đại cỡ nào. Cho nên căn bản ngay cả tâm tư chống cự cũng không có.

Một phút đồng hồ sau

Trên không Tây Môn thế gia bỗng nhiên giáng xuống một hồi tuyết lớn phô thiên cái địa, tuyết lớn với tốc độ khiến cho người ta không thể tin được rất nhanh bao phủ toàn bộ Tây Môn thế gia, sau đó tuyết lại bỗng nhiên hóa thành băng, hoàn toàn đóng băng Tây Môn thế gia, băng lại bỗng nhiên nổ tung. Chỉ trong thời gian vài phút, trong tiếng bạo liệt khiến cho nội tâm người ta kinh hoàng, Tây Môn thế gia đã tồn tại ngàn năm bị nổ cho thương tích đầy mình, Tây Môn thế gia không còn tồn tại nữa.

Tà Đế nói được thì làm được, không ai cho rằng hắn chỉ hù dọa Tây Môn gia. Nhưng Tây Môn thế gia to lớn như vậy lại trong thời gian ngắn ngủi như vậy bị phá hủy triệt để, sự kinh hãi của mọi người vẫn rất tột đỉnh. Sự vô tình và cường đại Tà Đế, đã in sâu vào lòng họ.

Tây Môn thế gia có bao nhiêu người chết, và có bao nhiêu người trốn thoát, không ai biết cả. Nhưng có thể tin chắc là, cho dù tất cả mọi người của Tây Môn gia từ trong trốn ra được, về sau chỉ cần còn Tà tông, thì sẽ không còn danh xưng Tây Môn thế gia nữa. Bởi vì chỉ cần cái tên này vừa xuất hiện, tất sẽ chọc tức Tà Đế. Sự vô tình của hắn giống như là một người điên, chỉ một chút sai lầm không tính là sai lầm mà có thể diệt đi cả một nhà.

Trong một ngõ ngách, một người lẳng lặng nhìn Tây Môn thế gia bị hủy, đầu tiên là lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó là một tiếng cười mỉa mai.

“Tông chủ, Tây Môn bị Tà Đế tiêu diệt rồi.” Viêm Thiên Ngạo quay về chỗ Viêm Đoạn Hồn, nói khẽ.

“Ta biết rồi!” Viêm Đoạn Hồn từ trong trầm tư phục hồi tinh thần lại, đáp. Hắn đứng lên đi đến phía trước cửa sổ, bình thần nói: “Tà Đế quả nhiên đã đến đây, nhưng thật không ngờ lại vô tình khiến Tây Môn gia gặp đại nạn, coi như là kiếp số của bọn họ đi, không trách chúng ta được.”

“Tông chủ, như vậy xem ra...” Viêm Thiên Ngạo tiến lên nói.

“Ừ?” Viêm Đoạn Hồn gật đầu nói gật đầu nói: “Xem ra lo lắng của ta là dư thừa, như vậy...” Trong mắt hắn lóe sáng, đó là một loại quang mang ẩn hàm sự bức thiết và hưng phấn: “Lập tức về tông, trong thời gian ngắn nhất lấy được bảo tàng đó vào tay. Lúc trước chúng ta có thể hoài nghi Tà Đế, Tà Đế cũng không phải là hạng người ngu xuẩn, mặc dù giận chó đánh mèo Tây Môn gia, nhưng cũng nhất định biết không phải là bọn họ cố lộng huyền hư, mà là thật sự mất trộm, người hắn hoài nghi trước tiên cũng sẽ là chúng ta.”

Viêm Thiên Ngạo gật đầu. Hai người lập tức động thân quay về Bắc Đế tông. Chuyến đi này, vì để che giấu hành tung, để không lưu lại dấu vết, cũng chỉ có hai người bọn họ tới nơi này. Từ đầu đến cuối căn bản không có ai phát hiện bọn họ xuất hiện ở Thiên Long quốc.

Đương nhiên, cũng chỉ là bọn họ tự cho rằng như vậy mà thôi.

Trong một mặt thất dưới đất cách Tây Môn thế gia bị hủy không xa.

“Làm không tồi.” Tà Đế hai tay chắp sau lưng, mắt hướng vào vách tường, phía sau hắn một thanh niên nam tử đang quỳ cung kính, hắn cúi đầu, không nhìn rõ tướng mạo, nhưng tiếng thở hổn hển của hắn đã làm bại lộ sự khẩn trương và bất an trong lòng hắn.

“Tạ ơn chủ nhân đã khích lệ.” Người nọ vội vàng ứng tiếng nói.

“Khởi tây hải lam giáng ngọc đó, tỷ tỷ của ta thích, chuyện này, ngươi làm cũng rất không tồi.” Tà Đế hơi hơi quay đầu lại.

Nam nhân đó có chút kích động đáp: “Có thể khiến chủ nhân hài lòng, đó là phần thưởng lớn nhất đối với ta. Sớm biết rằng Diệp... Tỷ tỷ của Chủ nhân sẽ thích, ta sớm nên lấy nó ra đưa cho chủ nhân rồi.”

“Ngươi lui đi, cố gắng che giấu hành tung cho tốt.” Tà Đế vung tay về phía sau.

“Vâng.” Người nọ lập tức đứng dậy. Khi hắn ngẩng đầu lên, khuôn mặt đó rõ ràng là của thiếu chủ Tây Môn gia - Tây Môn Khánh! Tuy rằng chỉ ở cùng với Tà Đế trong thời gian ngắn ngủn, nhưng hắn toàn thân trên dưới đều ướt đầm mồ hôi lạnh. Ở trước mặt Tà Đế, hắn từng thời từng khắc phải thừa nhận một cỗ uy áp đáng sợ, chính là cỗ uy áp này đã khiến hắn căn bản không khơi dậy nổi một chút lòng phản kháng nào.

“Ngươi đã biết thân phận của ta, chắc cũng biết hậu quả nếu tiết lộ thân phận của ta.” Tà Đế bỗng nhiên nói.

Tây Môn Khánh Vừa mới đứng lên lại đột nhiên quỳ xuống, sợ hãi vạn phần nói: “Ta thề với trời, nếu có một ngày làm chuyện có lỗi với chủ nhân, ắt gặp nỗi khổ vạn kiến căn tim. Tây Môn gia trên dưới không được chết tử tế, đàn ông thì làm nô, phụ nữ thì làm điếm...”

Tây Môn Khánh toàn thân run rẩy, dùng lời thề ác độc nhất mà hắn có thể nghĩ ra để biểu đạt sự trung tâm mình. Hắn sớm đã biết rõ Tà tông rất cuộc cường đại cỡ nào. Mà Tà Đế muốn hắn chết, thậm chí toàn bộ Tây Môn thế gia chết đều dễ như giẫm chết một con kiến vậy.

“Tốt lắm, bản đế tất nhiên sẽ không hoài nghi ngươi. Ngươi lui xuống đi.”

“Vâng, chủ nhân.” Tây Môn Khánh đứng dậy, cúi người cẩn thận lui ra.

” Một năm sau, Tây Môn gia sẽ lại quật khởi, ba năm sau, Tây Môn thế gia sẽ trở thành ma vô thể gia cường đại nhất toàn bộ đại lục, Tây Môn gia sẽ uy phong bát diện.”

Lúc Tây Môn Khánh sắp rời khỏi cửa phòng, thanh âm của Tà Đế chậm rãi truyền vào trong tai hắn, Tây Môn Khánh vui mừng quá đỗi, mang theo vẻ kích động bước nhanh ra ngoài. Khi hắn rời khỏi, một người mập mập đi lướt qua hắn.

“Chuyện gì?” Trung niên nhân Mập mập đi vào, Tà Đế trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm chủ nhân, Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo hiện đã không còn trong thành, rất có khả năng đã khẩn cấp về Bắc Đế tông.” Trung niên nhân cung kính đáp.

Trầm mặc trong chốc lát, Tà Đế đáp lại: “Nếu không có chuyện gì khác thì lui xuống trước đi.”

“Vâng thưa chủ nhân.” Trung niên nhân cúi đầu, cẩn thận lui ra. Đi ra tới cửa mới dám ngẩng đầu lên. Cái mặt vuông vắn tầm thường, cái mũi thô to, hai mắt thì rất nhỏ, nhưng trong mắt thỉnh thoảng lại lóe ra quang mang sắc bén. Khuôn mặt này rất nhiều người đều nhận ra, bởi vì nó thuộc về người giàu nhất Thiên Thần đại lục - Tiền Cồn Cồn.

“Cá, đã mắc câu rồi?” Tà Đế nhìn vào vách tường, khoe miệng nở nụ cười thần bí khó lường.

” Quả nhiên là một vở kịch vừa đặc sắc tuyệt luân, vừa không chút sơ hở. Tà Đế, chuyện mà người bảo ta làm ta đã làm xong hết rồi, đừng quên những lời mà ta đã nói.”

Bên trong Mật thất, một thanh âm thương lão không biết từ đâu truyền đến. Tà Đế không kinh ngạc, bình thản nói: “Với khả năng của Huyền Thần người, thiên hạ có ai mà không e ngại người, bản đế sao dám thất tín với người. Không lâu nữa, bản đế sẽ làm như ước nguyện của người.”

” Ha ha ha ha, trong thiên hạ có ai mà Tà Đế người không dám trêu vào chứ? Lão phu đi đây...”

Tiếng tay áo phát gió rất nhỏ vang lên, Tà Đế nghe vậy liền biết rằng hắn đã đi xa rồi, nụ cười trên miệng càng thêm thần bí, chậm rãi nói ra nửa câu còn lại: “Chỉ có điều, hình thức có thể sẽ không giống trong tưởng tượng của người.”

Cuối thu vừa đến, bên trong không khí mang theo hơi lạnh rõ ràng.

Tây Lô thành.

Phía trên mặt đất lưu lại dấu vết giao chiến, trong không khí cũng tràn ngập mùi máu tươi. Khi đại quân chậm rãi tới đông môn của Tây Lô thành, cửa thành mở ra, một người lão đảo chạy ra, quỳ xuống trước ngựa Diệp Nộ, gào khóc.

” Diệp tướng quân... Các người cuối cùng cũng đến rồi. Vi thần vô năng, Qua Lô sơn, Phong Vân cấp, Phong Vân đạo đều đã thất thủ rồi.”

Đó là một trung niên nhân tuổi tác tương tự Diệp Uy, quần áo của quần áo lộn xộn, trên giáp khắp nơi có thể nhìn thấy vết máu, trên mặt cũng lộ ra vẻ đau đớn, rõ ràng đã lâu rồi không được nghỉ ngơi. Diệp Nộ và Diệp Uy đồng thời xuống ngựa nâng hắn dậy. Diệp Nộ thở dài nói: “Quân c Đại Phong quốc quả nhiên nhanh như sấm, chúng ta vẫn đã tới chậm.”

“Vẫn không chậm.” Diệp Uy nhíu chặt mày: “Tây Lô thành vẫn chưa thất thủ, đây là một kết quả rất tốt.” Hắn vỗ vỗ vào người nọ, an ủi: “Phong huynh, không cần phải bận tâm, người có thể với binh Tây Lô mà chống đỡ được tới lúc này đã là rất không dễ dàng gì rồi.”

Người này tên là Phong Duyên, là bộ hạ và môn sinh đặc ý của Diệp Nộ năm đó, năm đó đã cùng với Diệp Nộ và Diệp Uy sống vai tung hoành sa trường, là một thiết hán không hơn không kém. Sau khi chiến sự bình ổn liền chân thủ ở Tây Lô thành phía tây Thiên Long quốc. Có thể khiến hắn rơi nước mắt, có thể thấy được mấy ngày nay hắn đã chống đỡ vất vả cỡ nào. Mà áo giáp trên người loang lổ vết máu, càng lộ ra hắn một lực đều tự mình ở chiến trường, trong những ngày này không biết đã trải qua bao nhiêu lần cứu tử nhất sinh rồi.

Phong Duyên cố gắng bình ổn cảm xúc của mình, hít sâu một hơi rồi ngưng trọng nói: “Diệp lão tướng quân, sĩ khí quân địch tăng vọt, ai ai cũng như phát điên vậy, bọn chúng chỉ mất thời gian một ngày đã dẹp xong Qua Lô sơn, quân ta căn bản không thể ngăn cản. Địch thịnh ta suy, không chiến tự tan.”

Thổ khí của quân Đại Phong quốc tăng vọt thật sự điều rất bình thường. Bọn họ hàng năm phải chịu đựng bao nhiêu sự giày vò của gió cát, luân luân hâm mộ và ghen tị cuộc sống yên ổn của Thiên Long quốc. Bọn họ là vì mình mà chiến, chứ không phải là vì quốc gia, sao mà không lấy ra sĩ khí cho được. Bọn họ ba năm trước vốn đã nên tiến quân rồi, nhưng một mực kéo dài tới hiện tại, tích góp từng tí một khí phách trong ba năm cuối cùng phóng thích ra, bùng nổ tựa như hồng thủy không thể chống đỡ.

” Phong tướng quân nói không sai, lúc mới giao chiến, khí thế của quân địch đã rất mạnh, thật sự không nên lập tức giao chiến với bọn chúng, mấy ngày nay tạm thời trấn thủ Tây Lô thành, có thể tránh được thì tránh. Một là để chinh đồn, hai là để kéo dài thời gian, đợi cho sĩ khí của chúng hạ thấp. Đến lúc đó tìm thời cơ, chuyển thủ thành công, xuất kì chế thắng.” Gia Cát Tiểu Vũ tiến lên nói.

Trong ba năm, Phong Duyên đóng ở Tây Lô thành đã nhiều lần liên thủ kháng địch cùng Diệp Uy, đối với Gia Cát Tiểu Vũ cũng sớm quen thuộc rồi, ở chung càng lâu, đối với nàng ta càng phục sát đất. Hắn lại cuống quýt nói: “Diệp tướng quân, Tây Lô thành tạm thời còn thủ được. Nhưng Đại Phong quân ngày hôm trước đã chia binh làm hai đường, một đường tiến thẳng tới Vân Hoa ở tây nam, thành thành đã bại liên tiếp, sĩ khí mạnh mẽ vô cùng, quân tâm đang dao động, hiện đã đầy nguy cơ. Cần mau đi trợ giúp.”

“Ta đi!”

Diệp Nộ còn chưa trả lời, Gia Cát Tiểu Vũ đã tiến lên một bước, ngưng mi chú mục. Dáng người hiên ngang khiến cho người ta thầm khen trong lòng.

Gia Cát Tiểu Vũ tuy là một nữ tử, nhưng chuyện của nàng Diệp Uy và Diệp Nộ trước giờ không nói ra. Thấy nàng ta xung phong như vậy, hoàn toàn không biết cái gì là lo lắng thấp thỏm, lập tức bắt cười ha ha, sau đó đột nhiên nghiêm mặt, nói: “Được, ta tạm phong ngươi là Bình Vân đại tướng quân, tức tốc dẫn năm vạn binh mã tới Vân Hoa thành! Lập tức động thân, không được chậm trễ!”

Diệp Nộ ở trên chiến trường vĩnh viễn là lời lệ phong hành như vậy. Chiến trường không có cha con, không có tình thân, lão quyết đoán hạ lệnh không phải bởi vì nàng ta là nữ tử mà do dự, cũng không hỏi đến ý tứ của Gia Cát Vô Ý.

“Vâng!” Gia Cát Tiểu Vũ quỳ gối, sắc mặt bình tĩnh như thường.

“Nha đầu, ngươi cũng không cần phải ngại trang nữa. Trên chẳng phân biệt nam nữ. Để mọi người thiên hạ nhìn thấy, nữ tử của Thiên Long quốc ta chẳng những có thể làm vua, mà còn có thể chinh chiến thiên hạ, không kém gì nam nhi!” Diệp Nộ gật đầu nói.

Gia Cát Tiểu Vũ cúi bỏ cái mũ nặng trĩu đó ra, tóc búi chặt. Gia Cát Tiểu Vũ hành quân lễ tiêu chuẩn: “Cẩn tuân lệnh của Diệp tướng quân!”

“Đi đi!”

Gia Cát Tiểu Vũ đứng dậy, xoay người lên ngựa. Khi nàng ta sắp điểm binh đi xa, phía sau truyền đến thanh âm của Diệp Nộ: “Chờ đánh lui Đại Phong rồi, ta sẽ tự mình làm chủ để Thần nhi cưới ngươi vào cửa, hần nếu không chịu thì người làm gia gia như ta sẽ không cho hần vào cửa, ha ha ha...”

Không khí đang khấn trương căng thẳng bị mấy tiếng cười của Diệp Nộ làm cho tan chảy, Gia Cát Tiểu Vũ ánh mắt mê ly, cuối cùng cũng lộ ra bản sắc nữ nhi, cúi đầu dạ một tiếng rồi giục ngựa phóng đi.

433. Chương 432: Nơi Tàng Bảo.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 432: Nơi tàng bảo.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ở một nơi khác.

“Đúng vậy, chắc chính là nơi này.”

Nơi này là chỗ giao giới của Quỷ Thủy quốc và phía nam Thiên Long quốc, một khu rừng rậm rạp, cũng là rừng rậm mà người thường không dám đặt chân. Tuy là mùa thu, nhưng nơi này một năm bốn mùa đều là xuân hạ, không có giá rét, cây cối thực vật lúc nào cũng xanh tươi rậm rạp.

Đoàn người, tổng cộng sáu người sau một đoạn thời gian bôn ba cuối cùng cũng tìm được đến nơi này. Rừng rậm này là nơi dã thú hoành hành, lúc nào cũng có tiếng thú gầm, côn trùng kêu. Trung tâm rừng rậm cũng là nơi đáng sợ nhất, các loại dã thú cường đại kinh người, độc trùng độc thảo cùng với một số cạm bẫy thiên nhiên thậm chí so với mãnh thú còn lợi hại hơn. Nơi này mặc dù không đáng sợ bằng mê thất chi địa, nhưng ngay cả bọn họ thực lực rất mạnh đi lại trong đây cũng phải cố gắng cẩn thận hết sức.

Ngàn năm trước, rừng rậm này chỉ là một rừng rậm bình thường. Vào thời kỳ Thiên Long quốc mới thành lập, khi đó Thiên Long quốc và Quỷ Thủy quốc còn giao hảo, Thiên Long thái tổ đại đế từng hạ lệnh nghiêm cấm động đến dù chỉ một gốc cây của rừng rậm này, cũng không được tiến vào săn bắn. Lệnh cấm kỳ quái này vẫn kéo dài cho tới hôm nay, không ai dám quấy rối khu vực đã trở thành lĩnh vực của các loại thú, mãnh thú diễn sinh càng ngày càng nhiều và đáng sợ hơn, hiện tại nhân loại cho dù là muốn động thì cũng không phải dễ dàng gì.

Hiện tại xem ra, lệnh cấm này của Thiên Long Thái tổ hoàng đế năm đó quả nhiên là có dụng tâm.

Một đoàn sáu người, thủ lĩnh là Viêm Thiên Ngạo, năm người còn lại cũng không ai không phải là người thực lực cực cao, tay nắm đại quyền trong Bắc Đế tông. Mục đích của chuyến đi này tất nhiên là để tìm kiếm bảo tàng mà Thiên Long Thái tổ hoàng đế lưu lại. Từ sau khi Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo đã hủy tàng bảo đồ đó đi, không còn người thứ ba nào được xem nữa. Lần này, hoàn toàn là Viêm Thiên Ngạo tuân theo sự chỉ dẫn trên bản đồ. Sau một thời gian hồi thẩm, hẳn cuối cùng cũng tới được đây.

Thảm thực vật nơi này rậm rạp vô cùng, hơn nữa chủng loại phức tạp, các hình các màu, trong đó đều mang theo độc tính, người thường ngay cả chạm vào cũng không thể. Mà trước mắt là một vách đá nhỏ cao hơn mặt đất chừng hơn mười thước, vách đá thiên nhiên như vậy ở bên trong rừng rậm này cũng không phải là hiếm thấy, nhìn từ bên ngoài, vách đá đã bị thảm thực vật các màu hoàn toàn bao phủ.

Viêm Thiên Ngạo chăm chú nhìn về phía trước, vươn tay ra, lòng bàn tay hướng về phía trước, tiềm vận viêm hồn chi lực, chậm rãi quét từ trái sang phải.

Lập tức, phương hướng mà lòng bàn tay của hắn hướng tới, thảm thực vật dày cộp liền khẽ động đậy. Viêm Thiên Hùng di động cước bộ, để lực lượng của mình xuyên thấu qua thảm thực vật này rồi thẩm thấu vào trong. Phía trên tám tầng bảo đồ giấu trong kiếm có đánh dấu rất tỉ mỉ, đánh dấu mỗi một chi tiết. Viêm Thiên Ngạo bước sang bên phải đại khái khoảng mấy chục thước, bỗng nhiên dừng chân, thu hồi tay, ánh mắt lóe sáng rồi tiến về phía trước.

Trước mắt là thảm thực vật rất dày, phía sau nó là một tầng vách đá từ bên trên trải xuống, dây leo rậm rạp, mỗi một cây đều cực kỳ thô to, hơn nữa còn mọc sắc như dao, đừng nói là người, cho dù là dã thú không có việc gì cũng chẳng muốn chạm vào. Viêm Thiên Hùng đứng đó tỉ mỉ quan sát một hồi lâu, nhưng vẫn không tìm ra bất kỳ dấu vết từng bị đụng chạm vào, ánh mắt sau khi lấp lánh một hồi, bàn tay bỗng nhiên đánh ra.

Một trận sóng nhiệt ủa ra, dây leo phía trước lập tức hóa thành từng mảnh vụn, nhưng những mảnh vụn này không dọc theo vách đá rơi xuống dưới mà lại bay vào trong, đồng thời phía sau chỗ mà chúng bao phủ, lộ ra một mảng hắc động.

“Cái này? Là sơn động, chẳng lẽ...” Năm người đi theo Viêm Thiên Ngạo nhanh chóng tiến lên.

“Đúng vậy, chính là nơi này. Từ dấu vết cho thấy, nơi này chắc chưa bị ai động tới.” Viêm Thiên Ngạo nói. Đồng thời hắn không thể không cảm thán, loại che giấu này quả nhiên là quá mức hoàn mỹ, so với cam bẫy hàng rào cố ý tạo ra còn hữu hiệu hơn nhiều, nếu không phải trên tảng bảo đồ có đánh dấu, hắn cho dù là đi qua đây cũng sẽ không chú ý, lại càng không vô duyên vô cớ đi chạm vào những thứ có khả năng gây nguy hiểm này. Chẳng trách từ ngàn năm nay không có ai phát hiện ra bảo tàng của Thiên Long Thái tổ hoàng đế.

Nhìn bề ngoài, nơi này đích xác không có bất kỳ dấu vết từng bị động tới, chút nghi ngờ còn sót lại trong lòng Viêm Thiên Ngạo bắt đầu tiêu tán.

Đây là một sơn động không rộng lắm, cũng không sâu, chỉ hơn mười thước mà thôi. Sáu người đi vào, nhìn quanh bốn phía. Đây chỉ là một sơn động đơn thuần, thời gian tồn tại đã rất lâu rồi, cũng không nhận ra là thiên nhiên hay là do nhân công đào ra. Trừ mấy con chuột hốt hoảng chạy đi chạy lại ra thì bên trong là một mảng trống trơn, cũng không có bất kỳ vật gì khiến người ta chú ý. Một trung niên nhân mặt đầy râu, diện mạo thô hào nói: “Thất trường lão, nơi này có cơ quan khác không?”

Viêm Thiên Ngạo gật đầu: “Bảo tàng phú khả địch quốc, đương nhiên là được giấu cực kỹ. Sơn động mà người bình thường không thể phát hiện chỉ là cửa vào, cho dù là bị ai đó vô ý xông vào thì cũng chỉ coi đây là một sơn động bình thường mà thôi. Mà nơi cất tàng chân chính là ở phía dưới.”

” Phía dưới ư?” Mấy người đồng loạt thốt lên, đồng thời nhìn về phía dưới chân. Trên mặt đất có cả bùn đất và đá vụn, không hề nhìn ra điểm gì khác thường.

“Theo chú giải trên tảng bảo đồ, địa điểm tàng bảo của Thiên Long Thái tổ hoàng đế năm đó chính là ở chỗ sâu bên dưới mười trượng.”

Viêm Thiên Hùng chậm rãi giơ tay lên, một cỗ lực lượng rất nhanh bành trướng ra, lực lượng cực mạnh mang theo không khí hỗn loạn bắt đầu khởi động, bức năm người ở xung quanh ra xa.

“Thất trường lão chờ một chút!” Một người trong đó hô to: “Nếu thật sự là ở dưới đất mười trượng, hay là để người trực tiếp đào đi. Phía trên nơi này là vách núi cao, nếu không cẩn thận chút đã vách đá gãy thì...”

“Các người trước tiên lui ra, ta tự có chừng mực.” Viêm Thiên Ngạo cũng không quay đầu lại, nói.

Năm người do dự một hồi, rồi toàn bộ rời khỏi sơn động đó, đứng ở vị trí xa hơn một chút, tràn đầy lo lắng và hưng phấn nhìn chăm chú vào đây. Theo lời của Viêm Thiên Ngạo, địa điểm đánh dấu trên tảng bảo đồ chính là nơi này, cũng ghi chú rõ nơi này có một sơn động được che giấu. Mà bọn họ lúc này quả nhiên ở địa điểm này nhìn thấy... Cũng tiến thêm một bước xác định: tảng bảo đồ không phải là giả!

Rầm!

Một tiếng nổ nặng nề từ phía trước truyền đến, mặt đất sau đó cũng rung chuyển nhẹ nhẹ. Trước mắt, vách đá cao đó cũng rung lên, đá vụn rào rào rơi xuống, rồi lập tức trở lại bình tĩnh.

Năm người thở phào nhẹ nhõm, vội vàng quay lại trong động, vừa mới bước vào, đồng loạt ngã ra.

Một cái động lớn dài mấy thước xuất hiện trước mắt, liếc nhìn một cái, sâu không thấy đáy. Viêm Thiên Ngạo vẻ mặt bình tĩnh bỗng bèn trên cái động khẩu, có chút dăm chiêu nhìn xuống dưới chân. Độ sâu như vậy, mà độ rộng thì lại rất hẹp, căn cứ vào trình độ chấn động của mặt đất, lực lượng tràn ra ngoài rõ ràng là ép xuống phía dưới, mà ít khi tràn lên trên. Dưới sự kết hợp, muốn làm hoàn mỹ thì khó khăn cỡ nào.

Không hổ là Viêm Thiên Ngạo thực lực mạnh nhất trong ba mươi bảy trưởng lão của Bắc Đế tông, cũng đạt tới cảnh giới cấp thần trung giai!

“Xuống thôi!”

Viêm Thiên Ngạo nói xong, thân thể rất nhanh hạ xuống. Năm người không chút do dự, cùng nhau nhảy xuống.

Vừa rơi xuống, rất nhanh liền giẫm lên mặt đất. Mặt đất dưới Mấy chục thước không ẩm ướt như trong tưởng tượng của bọn họ, ngược lại rất bằng phẳng rắn chắc. Lập tức, một đoàn hào quang lóng lánh vụt nên, chiếu chung quanh sáng như ban ngày. Dưới chân, rõ ràng không phải bùn đất gồ ghề, mà là một khối đất gạch được lát chỉnh tề. Ba mặt chung quanh là vách tường, một mặt thì tối om không nhìn thấy gì.

Thông đạo dưới đất!

“Đi thôi.”

Viêm Thiên Ngạo làm việc rất dứt khoát, hẳn không cho năm người thời gian kinh ngạc và hỏi han, bước tới phía trước tối om. Đây là một thông đạo dưới đất rất dài, nhưng đã đến nơi này rồi thì tuyệt không phải là đã tìm được bảo tàng. Căn cứ vào đánh dấu trên tảng bảo đồ, thông đạo phía trước là một đoạn đường hung hiểm vạn phần, cơ hồ cứ cách vài bước chính là một loại cơ quan vì ác độc, hơn nữa cơ quan không lặp lại. Nếu không có tảng bảo đồ trong tay, cho dù đến được nơi này cũng không có khả năng toàn thân mà vào- đương nhiên, là đối với người thường mà nói, còn đối với siêu cấp cường giả như Viêm Thiên Ngạo, cho dù chưa từng nhìn tảng bảo đồ thì những cơ quan này cũng không làm gì được hắn.

Quả nhiên, đi được không lâu, mặt đất dưới chân Viêm Thiên Ngạo bỗng nhiên lõm xuống, lộ ra một chỗ trống. Phía dưới hơn mười thước, những mũi nhọn rậm rạp phóng thích ra hàn quang khiến người ta nhìn mà rợn tóc gáy, một khi rơi xuống, không nghi ngờ gì nữa sẽ bị vạn nhận xuyên tâm. Viêm Thiên Ngạo vẫn duy trì cước bộ tiến về phía trước, chẳng thèm nhìn xuống dưới lấy một cái, giống như bên dưới chẳng có gì vậy. Năm người phía sau giơ quang minh ma pháp đăng lên sau đó nhảy qua, đồng thời ánh mắt không né được mà nhìn thoáng về phía dưới, trong lòng không khỏi có chút khiếp sợ. Viêm Thiên Ngạo mới vừa đi được vài bước, từng mũi tên thô to từ bên phải đột nhiên bắn ra, chỉ nghe thấy rầm rầm, mũi tên thô trắng do sắt thép chế thành bị chắn gãy thành mấy đoạn, rơi xuống đất. Mà những điều này chỉ là khởi đầu.

Càng đi về phía trước bọn họ càng thể hội sâu hơn sự đáng sợ của nơi này.

Mục đích của bọn họ không phải phải là để lấy bảo vật, mà là để thăm dò hư thật, người tới đây dĩ nhiên là được tín nhiệm nhất, cũng là thực lực mạnh nhất. Năm người theo Viêm Thiên Ngạo không ai không phải là cao thủ cấp thiên, nhưng một đường đi tới, ngay cả bọn họ cũng phải run rẩy từng đợt. Để tay lên ngực tự hỏi, cho dù với thực lực của bọn họ, nếu không phải Viêm Thiên Ngạo đi trước mở đường, bọn họ đã mấy lần đã đi sát qua người tử thần rồi, muốn đi vào bên trong, càng lúc càng khó, cử tử nhất sinh.

Có điều đồng thời, muốn chế tạo cơ quan trùng trùng đáng sợ như vậy, chắc phải hao phí cực lớn. Đồng thời không nghi ngờ gì nữa, cơ quan như vậy, cái mà nó bảo hộ tất nhiên chính là cái xứng với bốn chữ phú khả địch quốc. Nếu dễ dàng tìm được, bọn họ ngược lại sẽ cảm thấy khó hiểu.

Không biết đi được bao lâu, trong bầu không khí khẩn trương, đã không thể phán đoán chuẩn xác sự lưu động của thời gian. Bọn họ không biết con đường phía trước dài bao nhiêu, sẽ gặp được bao nhiêu loại cơ quan. Bỗng dưng, bọn họ đồng thời phát hiện, phía trước đột nhiên hiện ra ánh sáng mờ mờ. Tuy rằng rất mờ, nhưng ở trong không gian dưới đất hắc ám như vậy lại rất bắt mắt.

Quang minh ma pháp đăng lập tức được tắt đi, mà ánh sáng ở phía trước thì vẫn tồn tại. Cước bộ của sáu người đồng thời chậm lại, từ từ tiến về phía trước. Ở đây xuất hiện ánh sáng, không nghi ngờ gì nữa có nghĩa là phía trước có vật sáng đặc thù, hơn nữa là thứ mà hơn một ngàn năm vẫn phát sáng được. Vứt bỏ những thứ khác, chỉ với năng lực có thể phát sáng một ngàn năm, thứ này chính là giá trị liên thành rồi.

Đó chính là nơi cất bảo tàng ư?

Nội tâm của mấy người bắt đầu nổi sóng, bọn họ đương nhiên biết nếu thật sự là bảo tàng như trong truyền thuyết, đối với toàn bộ Bắc Đê tông, và đối với toàn bộ thiên hạ sẽ mang tới ý nghĩa gì.

434. Chương 433: Bảo Tàng

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 433: Bảo tàng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Rẽ vào một góc, không còn gặp cơ quan gì nữa. Nhờ ánh sáng mờ mờ, trước mắt rõ ràng là một cánh cửa lớn đang đóng chặt, ánh sáng mờ mờ này là từ khe cửa chiếu ra. Hơn nữa rõ ràng đó không phải là một loại quang mang thuần túy, mà xen lẫn vô số ánh sáng hoa lệ do vô số báu vật dưới ánh sáng phát xạ ra.

” Quả nhiên chính là nơi này. Yên tâm, tiếp theo không có bất kỳ cơ quan nào nữa đâu.” Sắc mặt luôn ngưng trọng của Viêm Thiên Ngạo cuối cùng cũng động dung, dựa vào loại quang mang chỉ có hi thể trên bảo mới có thể phóng xuất ra, hẳn dĩ nhiên có thể xác nhận, tất cả đều là sự thật. Phía sau cánh cửa nhất định là tài phú khiến cho người ta khiếp sợ.

Hắn tiến lên vài bước, đứng ở trước cửa, tay chậm rãi đặt lên trên cửa. chìa khóa của cánh cửa này chính là ngọc tỷ truyền quốc của Thiên Long quốc, nếu không người bình thường tuyệt đối không thể mở ra. Nhưng cũng chỉ là người bình thường mà thôi. Viêm Đoạn Hồn và Viêm Thiên Ngạo không thèm bôn ba tới Thiên Long hoàng cung đánh cắp ngọc tỷ, bởi vì bọn họ đã siêu thoát nhân cảnh, đạt tới thần đạo tự tin rằng mình có thể phá vỡ cánh cửa này.

“Rầm!”

Động tĩnh khiến thân thể năm người năm người đều rung chuyển theo, đây là viêm hồn chi lực đã bị áp súc đến trình độ lớn nhất, đem lực lượng đủ mạnh tập trung đến điểm tác dụng nhỏ nhất, lực phá hoại sinh ra cũng sẽ tăng lên với biên độ gấp mấy lần.

Cánh cửa vô cùng cứng rắn đó dưới lực phá hoại cường đại trong nháy mắt từ vị trí trung tâm bị đánh trúng phát sinh rạn nứt, sau đó giống như một tấm thủy tinh bị vỡ rơi xuống. Quang mang chói mắt ủa vào mặt.

Viêm Thiên Ngạo giật mình, tất cả mọi người đều hoàn toàn ngây ra vào giờ phút này.

Một màn rung động trước mắt, cả đời này bọn họ cũng không thể quên được.

Dưới đất tấm tối mà quang mang trước mắt lại chói mắt như vậy. Đó không phải là đèn, cũng không phải là quang minh nguyên tố nồng đậm, mà là kỳ quang do vô số kỳ trân dị bảo khiến cho người ta nhìn mãi không hết đan xen lại với nhau sinh ra, mãnh liệt tới mức khiến cho người ta khó có thể tin được.

“Cái này... cũng quá khoa trương rồi.” Trung niên nhân mặt đầy râu đó há miệng hô lên. Chắc là cả đời này hắn cũng chưa từng chấn động như bây giờ.

Nơi ánh mắt có thể chiếu tới, toàn bộ hoàng kim, châu báu, bảo vật rực rỡ muôn màu, không có gì ngoài những kỳ trân dị bảo nằm la liệt trên đất này, trong không gian lớn như vậy, còn đặt vô số những thùng lớn mà không thể đếm hết. Từ quang mang trên thùng cho thấy, vô luận là thần thùng hay là khóa thùng, toàn bộ đều từ hoàng kim đúc thành.

Rầm!

Lại một cái thùng được mở ra, bên trong là vô số trân châu các màu, viên nào viên nấy đều là vô giá. Ngay sau đó, cái thùng thứ ba được mở ra, bên trong phủ kín thỏi vàng.

Bọn họ lập tức cảm thấy thần kinh và mắt của mình đều có chút không đủ dùng. Bọn họ thật sự không ngờ lại có ngày bị hoàng kim châu báu làm lóa mắt.

Không gian ở đây rất lớn, mà thùng vàng lại có thấy mấy trăm. Không đúng, phải nói là hơn ngàn thùng. Đây là một con số khiến cho phú hào đệ nhất tiên hạ cũng bị dọa cho rớt cả cằm dưới, không dám tin.

Mấy người của Bắc Đế tông ngơ ngác nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ kinh ngạc và hưng phấn trong mắt đối phương. Tất cả đều giống hệt như trong lời đồn. Tất cả cũng đều là thuận lợi như vậy. Truyền thuyết về

Thiết kiếm là thật, bọn họ trộm thiết kiếm, lấy được tàng bảo đồ, lại căn cứ vào chỉ dẫn trên tàng bảo đồ tới nơi này, tìm tới bảo tàng này. Là bảo tàng phú khả địch quốc chân chính.

Bọn họ từng tới quốc khố và bảo vật khố của Quỷ Thủy quốc, nhưng dự trữ ở nơi đó so với những gì ở trước mặt, căn bản là còn lâu mới bằng. Tài phú trước mắt nói có thể mua được một quốc gia cũng không có gì là quá đáng.

“Thất trường lão, đã tìm được bảo tàng rồi. Hiện tại nên làm gì bây giờ?” Một người trong đó thăm nước miếng, nói với Viêm Thiên Ngạo. Nhiệm vụ lần này của bọn họ đã hoàn thành rồi, hơn nữa hoàn thành vô cùng thuận lợi. Đối diện với tài phú vô cùng trước mắt, ngay cả bọn họ vốn có thực lực cực cao, tâm tình cực kỳ cứng cỏi cũng rung động không thôi.

“Trở về thông tri cho tông chủ, trong thời gian ngắn nhất vận về trong tông. Cơ sở ngầm của Tà tông rải khắp thiên hạ, mà Tà Đế cũng rất có khả năng sẽ đoán được là chúng ta trộm đi thanh thiết kiếm đó, không thể khinh thường được, nhất định phải nhanh lên.” Viêm Thiên Ngạo trả lời.

“Ta lập tức sẽ đi phóng tên tín hiệu.”

“Không thể được!” Viêm Thiên Ngạo ngăn lại: “Phóng tên tín hiệu có thể khiến cho Tà tông chú ý. Ba người các người, nhanh chóng quay về tông, tận hết khả năng gọi thật nhiều người tới đây. Sau đó đi đêm, về đêm, giải quyết trong một lần, cố gắng đừng để người khác chú ý.”

“Vâng!” Ba người lĩnh mệnh, không chút do dự trả lời.

Viêm Thiên Ngạo và hai người khác thì canh giữ ở nơi này.

Sáu người bọn họ không có một ai nhận thấy được, phía sau thung bấu chông chất như núi kia có một thân ảnh màu bạc nhoáng lên một cái lướt qua. Nếu hắn không mang mặt nạ, thì có thể nhìn thấy rõ ràng trên mặt hắn đang nở một nụ cười châm chọc.

Gia Cát Tiểu Vũ vốn một thân khinh giáp đã đổi sang trọng giáp, nàng ta chưa kịp dừng lại ở Tây Lô thành đã mang theo binh mã chậm rãi tới thẳng Vân Hoa thành. Binh quý ở chỗ thần tốc, nàng ta cho tới bây giờ vẫn không quên phép tắc cơ bản trên chiến trường này.

Mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu, Gia Cát Tiểu Vũ tính toán một chút, với tốc độ hành quân hiện giờ, lúc tới Vân Hoa thành đại khái đã là thời gian chạng vạng. Nàng ta đi trước làm gương, đi ở trước nhất đội ngũ, lặng lẽ ghi nhớ cự ly và địa hình xung quanh. Đúng lúc này, trước mắt bỗng nhiên truyền đến một tiếng ngựa hí, ngay sau đó tiếng vó ngựa từ xa tiến tới gần.

Ánh mắt Gia Cát Tiểu Vũ nghiê lại, quát khê: “Nhanh đi xem thử là bạn hay là địch!”

Ba người từ bên cạnh nàng vọt đi, không bao lâu liền quay trở lại, trong tay kéo một người toàn thân đầy là máu. Tóc của hắn rối bù, áo giáp trên người cũng có nhiều chỗ vỡ nát, khí tức cũng khá mỏng manh. Hắn có thể phóng ngựa rong ruổi lâu như vậy, toàn là dựa vào một cỗ nghị lực chống đỡ.

” Vân Hoa gặp nạn, thỉnh cầu trợ giúp...” Hắn nói ra một câu mơ hồ với Gia Cát Tiểu Vũ, tinh thần thả lỏng, ngã oặt xuống.

Gia Cát Tiểu Vũ cau mày, quát to: “Toàn quân nghe lệnh, toàn tốc đi tới, không được dừng lại! Phải trước lúc chạng vạng tới Vân Hoa thành!”

Tên chiến sĩ đã hôn mê kia rõ ràng là từ là từ Vân Hoa thành liều chết phá vây chạy tới Tây Lô thành cầu cứu. Cuộc bộ của Đại Phong quốc quân cực nhanh, hiện tại Vân Hoa thành đã gặp nguy rồi.

Bụi đất bay lên vó ngựa vó ngựa chấn thiên, một mảng lớn binh mã dưới ánh mặt trời chói chang tiến về phía nam.

Vân Hoa thành đích xác đã ở vào thời khắc đối diện với nguy cơ. Tướng lĩnh trấn thủ Vân Hoa tên là Diệp Huy, thuộc một nhánh bên của Diệp gia, cũng có thể tính là người của Diệp gia, tạo nghệ trên quân sự cũng bất phàm. Nhưng thủ vệ trong ít ỏi, không đủ vạn, mà mười lăm vạn quân của Đại Phong đã phô thiên cái địa ủa tới, khí thế hung mãnh vô cùng, bọn họ kiên trì không được ba ngày đã mấy lần suýt bị phá thành.

Mà nay bọn họ ba vạn quân mã của bọn họ đã hao tổn quá nửa, sau khi đóng thành không chiến, Đại Phong quốc mỗi ngày đều bắn vô số hỏa tiễn vào trong thành, khiến cho bọn họ khổ sở vô cùng, mà chung quanh đông tây nam bắc đều bị Đại Phong quân bịt kín, không để lại một lỗ hổng nào, ngay cả bỏ thành phá vỡ cũng biến thành hy vọng xa vời. Nếu không đợi được viện quân, chỉ sợ chỉ có kết cục chờ chết. Quân tâm đã dao động, thậm chí không ít binh sĩ tướng lãnh đã có lòng ra khỏi thành đầu hàng.

Lại một chạng vạng nữa sắp tới, trong quân Đại Phong im lặng nửa ngày bỗng nhiên có mười mấy người đi ra, đi tới phía trước cửa thành Vân Hoa thành, lập tức, phía trên tường thành bắn tên xuống. Bọn họ coi như không thấy, chỉ có một người trong đó bỗng nhiên giơ tay lên một một tấm chắn màu đất xuất hiện ở trên không, cản hết những mũi tên đó. Nguyên tố phòng ngự thuần Thổ hệ.

Mười mấy người khác thì đều yên lặng đứng đó, đều nhú mào nắm mắt, ngưng tụ tinh thần, hơn mười giây sau, nguyên tố thuần trên đỉnh đầu xuất hiện rạn nứt, mắt của mười mấy người cũng đồng thời mở ra, lực lượng nguyên tố nồng đậm dưới sự hợp lực của bọn họ đẩy về phía trước, đồng thời, những mũi tên cũng liên tiếp đâm xuyên thân thể của họ.

Lực lượng đi tới đâu, bụi đất bay tới đó, cuối cùng rơi lên cửa thành. Cửa thành rất nặng đó lập tức nổ tung, xuất hiện mấy vết nứt rất lớn.

Đại Phong quân hiển nhiên đã không chờ được nữa rồi, không tiếc hao tổn mười mấy người có thể sử dụng ma pháp, đánh tan phòng ngự của cửa thành Vân Hoa. Sau đó, rất nhiều binh sĩ trong tiếng hô lớn bắt chấp nguy hiểm đội mưa tên lao lên, trên vai bọn họ khênh từng cây cột gỗ tròn to.

Trên tường thành, một tướng lãnh gần năm mươi, uy phong lẫm liệt nhìn xuống dưới, lông mày nhú chặt lại, cuối cùng thở dài một tiếng. Y chính là Diệp Huy.

Dưới sự công kích không sợ chết của Đại Phong quân, cửa thành Vân Hoa dần dần sắp đổ, đội ngũ ở phương xa cũng bắt đầu từng bước tới gần. Cửa thành vừa vỡ, bọn họ liền ồ ồ vào, máu nhuộm Vân Hoa thành,

Đã không còn lựa chọn, Diệp Huy đột nhiên lao xuống, tay cầm trường thương hét lớn hét lớn: “Các huynh đệ, chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi, cho dù chết cũng phải phong quang mà giết ra ngoài, chớ có co cụm ở đây chờ chết. Ai con mẹ nó giết không đủ vốn thì kiếp sau là dạng không chim!”

Cửa thành đã gần như nát vụn bị mở ra, thành vệ quân của Vân Hoa thành chen chúc ồ ồ ra, ở phía trước cũng là quân của Đại Phong quốc chen chúc ồ ồ vào, một hồi hỗn chiến triển khai ở trước cửa thành, chỉ trong nháy mắt, tường thành đã đầm máu.

Thái dương dần dần ngả về tây, phá vỡ vô vọng, lui về phía sau thì không đường, dưới giắc ngộ hẳn phải chết, quân của Vân Hoa thành lập tức giống như một con sói đói bị bức tới phát điên, mất đồ rục lao về phía kẻ địch trước mắt, dũng cảm không sợ chết phát huy ra toàn bộ chiến lực của mình, không ngờ lại ngăn cản được trận thế xâm nhập của Đại Phong quốc quân. Nhưng, chênh lệch binh lực tới mấy lần, đã định trước rằng bọn họ không chịu nổi cuộc tiêu hao chiến này. Thái dương sắp hạ xuống, cũng giống như họ và vận mệnh của toàn bộ Vân Hoa thành, vào thời hắc mà ánh chiều tà tắt hẳn, đó cũng là lúc vận mệnh của bọn họ kết thúc.

Hỗn loạn giằng co hồi lâu. Diệp Huy tay cầm trường thương, như một con mãnh thú xuống núi, toàn lực xung phong liều chết về phía trước, hoàn toàn bất chấp sinh tử, trường thương trong tay chỉ công không thủ, đã có mấy chục tên quân của Đại Phong quốc chết dưới tay của hắn. Trường thương và áo giáp đều bị máu tươi nhuộm đỏ, lực lượng và tinh thần của hắn rất nhanh bị hút cạn, vết thương trên người càng lúc càng nhiều, máu đang tràn ra cũng kéo theo sinh mệnh của hắn.

Xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng hò hét chấn thiên, theo một tiếng Bình Vân tướng quân ở đây! Đại Phong tặc quân mau mau nhận lấy cái chết!” Đội ngũ từ phương bắc phi nhanh tới chia làm hơn mười đội, vẫn duy trì thế tới không giảm, như hơn mười thanh lợi kiếm hung hăng đâm vào đội ngũ của Đại Phong quốc đang bất ngờ không kịp đề phòng.

Viện quân đã đến khiến tinh thần của thành quân Vân Hoa vốn đang rơi vào cuộc khổ chiến đại chán, dưới ánh rạng đông của hy vọng, bọn họ bắt đầu từ trong thân thể cơ hồ đã kiệt sức rút nốt chỗ lực lượng cuối cùng, gào thét lao vào kẻ địch ở trước mặt.

Năm vạn binh mã của Gia Cát Tiểu Vũ chia làm mười sáu đội, với “Bát môn thiết tác trận” mà nàng nàng tự nghĩ ra lao vào trong đội ngũ của Đại Phong quân, trùng kích đội ngũ đang đều nhịp trở thành thất linh bát lạc, không thể chiếu ứng cho nhau. Lập tức Đại Phong quốc quân bắt đầu quân tâm hơi loạn, rồi đến đại loạn, bị áp chế lui từng bước về phía sau. Hỗn chiến kéo dài cho tới lúc mặt trời lặn, Đại Phong quân cuối cùng phát kình thu binh, tàn binh của Vân Hoa thành và viện quân của Gia Cát Tiểu Vũ cũng toàn bộ lui vào trong thành.

435. Chương 434: Nổ Mạnh

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 434: Nổ mạnh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một hồi hỗn chiến suốt nửa khiến Vân Hoa thành bị phá đã khiến Vân Hoa thành hao tổn gần vạn, nhưng viện quân vào thời khắc nguy cơ cuối cùng đến kịp vẫn khiến Vân Hoa thành có thể giữ được. Cửa thành rất nhanh lại được sửa lại, sau khi sắp xếp xong xuôi thì màn đêm cũng buông xuống, Diệp Huy dẫn theo mấy tướng lĩnh của Vân Hoa thành đi tới phía trước Gia Cát Tiểu Vũ, chấp tay nói: “Mặt tướng Diệp Huy, tham kiến Bình Vân đại tướng quân.”

Gia Cát Tiểu Vũ nghe theo lời của Diệp Hộ, không còn có ý giả trang thành nam nhi nữa. Thân phận nữ nhi của nàng ta khiến cho ánh mắt của Diệp Huy và mấy tướng lĩnh bên cạnh hần lộ ra vẻ khác thường. Bọn họ đang nghĩ gì thì Gia Cát Tiểu Vũ trong lòng biết rõ, nữ nhi làm tướng vốn đã khiến cho người ta giật mình rồi, hơn nữa còn trẻ tuổi như vậy, thật sự là khó có thể khiến cho người ta tin phục được, hiện giờ còn được phong làm Bình Vân đại tướng, chèn ép những người đã làm tướng mấy chục năm như họ xuống, bọn họ làm sao mà tâm phục được. Bảo những lão tướng bọn họ phải bái một nữ oa bằng tuổi con gái họ, trong lòng tất nhiên là khó chịu.

Gia Cát Tiểu Vũ cũng không nói ra, ứng đối vài câu đơn giản với bọn họ. Không bao lâu sau, Diệp Huy lấy cơ chiến sự phức tạp rồi đi trước. Sau khi hần và các tướng lĩnh khác rời khỏi, đôi mi thanh tú của Gia Cát Tiểu Vũ lặng lẽ nhíu chặt lại. Biểu hiện của Diệp Huy đã không chút nào che giấu cảm xúc của bản thân hần, đó là một loại khinh thị và bất mãn.

Một nữ tử vừa mới tròn hai mươi tuổi thì có bao nhiêu năng lực, có bao nhiêu bản sự? Dựa vào cái gì mà làm tướng, lại dựa vào cái gì mà đứng trên đầu bọn họ. Là vì cha của nàng ta là Gia Cát Vô Ý ư?

Viện quân được họ mong nóng, không ngờ là một nữ oa tử, hần sao không thất vọng cho được.

Tin tức Gia Cát Tiểu Vũ trong ba năm nay vẫn theo cha xuất chinh trong Thiên Long triều cũng không phải là bí mật, nhưng bên ngoài thì lại có rất ít người biết.

Tiếng thở dài từ trong miệng Gia Cát Tiểu Vũ phát ra, nàng ta từng vô ưu vô lự, thích sao làm vậy chưa từng, biết thế nào là ưu sầu, thở dài như vậy, nàng ta cũng chưa từng. Mà từ sau khi gặp Diệp Vô Thần, nàng ta lại thường xuyên thở ngắn than dài như vậy.

Nữ nhi làm tướng, so với nam nhi làm tướng càng khó hơn nhiều.

Nàng ta là nữ nhi, cho nên, nàng ta đã chú định trong lúc xuất chinh không có người nói lời tri âm, lại bởi vì có quá nhiều điều bất tiện, bất kể là trong trường, hay là trong sảnh cư trú lâm thời, nàng ta đều không có người bầu bạn.

Đi tới bên cửa sổ, mở cánh cửa, trên bầu trời đêm, vầng trăng cong cong treo nghiêng trên trời. Gió đêm thổi tới, một mảng mây đen di động lặng lẽ che khuất một nửa vầng trăng. Ánh mắt của Gia Cát Tiểu Vũ mê đi, si ngốc nhìn bầu trời đêm, không biết đang nghĩ gì...

Khi nào thì mới có thể về nhà đây...

Một năm, hai năm, hay là mười năm... Hay là, vĩnh viễn cũng không thể trở về.

Ở một nơi khác.

Dưới sự che giấu của màn đêm, từng tốp người tung mình vội vã xuyên qua màn đêm, giống như từng đạo quỷ mị. Lát sau, lại có một tốp người khác hoặc là đẩy, hoặc là kéo những chiếc xe thiết bản thật dài đi tới. Thân xe rất nặng, nhưng ở trong tay bọn họ lại vẫn tiến về phía trước như bay, hơn nữa rất kỳ dị là không dẫn tới một tiếng vang nào.

Sau khi xác nhận địa điểm, đám người bắt đầu nối đuôi nhau tiến vào, hành động mau lẹ tuyệt luân, người này nối tiếp người kia, biến mất dưới một vách núi cao. Tính toán sơ qua, nhân số cộng lại không ngờ phải hơn một ngàn. Mà nhiều người như vậy lặn lội đường xa tới đây, lại mang theo các loại dụng cụ rườm rà, nhưng lại không dẫn tới sự chú ý của bất kỳ ai, đó là bởi vì, bọn họ ai ai cũng là cao thủ hiếm thấy.

Điều duy nhất khiến người ta thấy kỳ lạ là, mấy thành trấn phụ cận tất cả xe thiết bản hoặc là xe có ván gỗ đều được mua sạch với giá rất cao, nguyên nhân thì không ai rõ.

Tất cả lại trở nên im lặng, một chiếc xe thiết bản từ dưới vách núi được hai người một trước một sau đẩy đi, bên trên chất ba cái thùng to tướng, dưới ánh trăng mờ mờ, cái thùng đó ánh ra quang mang chói mắt. Sau xe thứ nhất, xe thứ hai, thứ ba cũng lần lượt đi ra. Đồ được chở nặng nề như vậy, nhưng bọn họ vẫn đi như bay, chỉ trong nháy mắt đã tiến vào trong màn đêm không còn thấy bóng dáng.

Dạ nhập dạ xuất, đến từ đến từ mê thất chi địa, lặn lội đường xa sau đó lại quay về lại mê thất chi địa. Trước khi trời sáng, là thời gian muộn nhất mà họ phải về. Bọn họ vốn căn bản không cần phải cẩn thận như vậy. Mà người cần đề phòng chỉ có một Tà Tông. Một mình Tà Đế đã đánh bại Viêm Thiên Hùng, Viêm Đoạn Hồn, Viêm Thiên Ngạo, lại giết hại thiếu chủ Viêm Tịch Minh, khiến sự kiêu kị và hận ý của Bắc Đế tông đối với Tà tông lên cao chưa từng có.

Phía trên bầu trời đêm, một điểm ngân quang vì quá xa và ảm đạm cho nên không dẫn tới sự chú ý của bất kỳ ai. Không ai phát hiện ra được, trong ngân quang, một đôi mắt lạnh lùng đang nhìn xuống dưới.

Bắc Đế tông không thể nào ngờ được, thứ mà bọn họ mang về không phải là tài phú cự đại mà là từng thùng...

Diêm vương thiếp!

Phía tây Mê thất chi địa, Bắc Đế tông.

Mặt trời vừa nhô lên ở phía đông, Bắc Đế tông vốn vào thời gian này nên là lúc yên lặng nhất lại là một mảng huyền ảo. Người đi vận bảo đã trở về toàn bộ, không bỏ sót một thùng nào. Mà ở chính giữa Bắc Đế tông, hoàng kim kì trân chônchất như núi làm cho cả Bắc Đế tông trên dưới đều hưng hưng phấn phấn và không hề buồn ngủ trong chần kinh.

Vô số các loại châu báu, còn có tiền cổ đại nằm rải rác, đáng chú ý nhất là mấy ngàn thùng vàng cộng lại đó, chất thành một ngọn núi nhỏ, nhiều tới mức khiến cho người ta quả thực không thể tin được vào hai mắt của mình, trong đó có mấy cái đã được mở ra, hào quang hoa lệ phóng thích ra khiến cho người ta thêm nhỏ dãi. Trong truyền thuyết, bảo tàng mà Thiên Long Thái tổ hoàng đế lưu lại là phú khả địch quốc, nhưng tài phú trước mắt, đâu chỉ là phú khả địch quốc. Nếu thật muốn dùng một từ để hình dung, đó chỉ có thể là bất khả tư nghị. Bọn họ thậm chí đang hoài nghi, Thái tổ hoàng đế năm đó có phải đã cướp sạch toàn bộ tiền tài trong thiên hạ hay không.

“Tông chủ, có khoản tài phú cự lớn này, chúng ta còn gì mà lo lắng nữa. Không quá ba năm, không, không quá một năm, chúng ta không cần phải âm thầm thao túng nữa mà bằng vào thể lực của mình quét ngang thiên hạ.” Một nam tử trẻ tuổi ở bên cạnh Viêm Đoạn Hồn kích động hô lên.

Không có được câu trả lời, hắn quay đầu lại nhìn, phát hiện trên mặt Viêm Đoạn Hồn phủ lên một tầng ngưng trọng như có như không.

Hắn bỗng nhiên cảm giác được sự bất an.

Rất thuận lợi, từ lấy được thiết kiếm đến lấy được tàng bảo đồ, rồi đi tìm bảo tàng và vận về trong tông, chỉ trong thời gian vài ngày đã hoàn thành toàn bộ, tất cả đều không hề gặp chút trắc trở nào, thuận lợi đến mức có chút dị thường.

Còn nữa... Tài phú thật sự quá nhiều, quá nhiều, hơn xa dự đoán của bọn họ.

“Mở tất cả thùng ra!” Viêm Đoạn Hồn bỗng nhiên trầm giọng quát. Mệnh lệnh này và ngữ điệu của hắn lập tức khiến người của Bắc Đế tông đang hưng phấn không kiềm chế được đồng loạt ngẩn ra.

“Ha ha, có cần bản để mở ra cho các ngươi không?”

Người bên cạnh Viêm Đoạn Hồn còn chưa kịp trả lời thì trên không bỗng nhiên truyền tới một câu trả lời. Lúc mọi người kinh hãi ngẩng đầu lên, thân ảnh màu bạc đó đã từ trên cao hạ xuống giữa thùng vàng được chất cao như núi, ánh mắt lạnh như băng mang theo vẻ trào phúng nhìn chằm chằm lên người Viêm Đoạn Hồn.

“Tà Đế!” Viêm Đoạn Hồn đột nhiên nhíu mày, hận ý khắc cốt ghi tâm và áp lực trầm trọng đồng thời ủa tới, còn có một loại bất an bành trướng. Tà Đế bỗng nhiên xuất hiện, khiến hắn bắt đầu cảm thấy mình tựa hồ thật sự bị trúng bẫy rồi.

Người của Bắc Đế tông như lâm đại địch, nhanh chóng ngưng thần tập khí che trước người Viêm Đoạn Hồn, chăm chú nhìn Tà Đế, vận sức chờ phát động.

” Phốc” Một tiếng, một cái ống dài không biết làm bằng gì xuất hiện trong tay Tà Đế, sau đó hắn rung tay một cái, đâm vào cái thùng vàng ở bên dưới, giống như xuyên vào đậu hủ vậy. Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện bên trên có dịch thể dính dính chảy xuống.

“Không tồi, không hổ là Bắc Đế tông, tốc độ quả nhiên khiến cho người ta không thể không bội phục, các ngươi tìm được bảo tàng trong thiết kiếm, chỉ có điều...” Các ngươi nhếch miệng cười: “Những thứ này, căn bản còn chưa tới một thành đâu.”

Số lượng kinh người như vậy không ngờ ngay cả một thành cũng không đến ư? Mọi người hoàn toàn không hiểu Tà Đế đang nói gì.

” Ngươi có ý gì?” Viêm Đoạn Hồn cố nén cảm xúc của mình, cắn răng nói. Phía sau hắn gió nhẹ khẽ động, một thân ảnh thương lão đã xuất hiện bên cạnh hắn, chính là Viêm Thiên Hùng đang bế quan tu dưỡng cảm nhận được Tà Đế đến. Ngày ấy dưới bốn lần hàng thần thuật của Tà Đế, lão không thể không vận dụng cấm chiêu của viêm hồn quyết, lực lượng tổn hao rất nhiều, đến nay cũng mới chỉ khôi phục không tới bảy thành. Lão vừa xuất hiện, liền trợn mắt quát: “Tà Đế, đã có gan xông vào Bắc Đế tông thì đừng hòng sống sót trở về, kết trận - viêm hồn phản long trận!”

Viêm Đoạn Hồn tuy là tông chủ hiện tại, nhưng luận về uy vọng, Viêm Thiên Hùng vẫn vượt qua Viêm Đoạn Hồn, nghe lão hạ lệnh, người chung quanh lập tức có động tác, một trận thể trong động tác của bọn họ bắt đầu hình thành rất nhanh, mục tiêu tỏa định nhắm thẳng vào phương vị của Tà Đế. Khác với Nam Hoàng tông, trận pháp của Bắc Đế tông toàn bộ là trận công kích, người lập trận càng nhiều thì uy lực càng cường đại.

Sự cường đại của Viêm hồn phản long trận Diệp Vô Thần cũng từng nghe Viêm Thiên Uy nói tới. Với thực lực của Viêm Thiên Uy nếu là một trăm người từ cấp linh trở lên dựng trận, hắn cho dù thắng thì cũng thân thụ trọng thương. Trận pháp của Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông là chỗ đáng sợ nhất của bọn họ, cũng là nguyên nhân lớn nhất mà Diệp Vô Thần sau khi có thủy chi lực vô tận vẫn không dám tùy tiện một mình xông vào Bắc Đế tông. Hắn có thể một mình thắng được ba người mạnh nhất của Bắc Đế tông, nhưng tuyệt không có nghĩa là hắn có tư cách một mình đối mặt với Bắc Đế tông. Nếu một mình tới lãnh địa của Bắc Đế tông, hắn vẫn nằm trong thế yếu tuyệt đối.

Tà Đế không để ý đến Viêm Thiên Hùng, mà là nhìn Viêm Đoạn Hồn rồi chậm rãi hỏi đáp: "Đó là bởi vì... Chín thành còn lại, một năm trước đã nằm trong tay Tà tông ta rồi, một thành còn lại này là để cho Bắc Đế tông các người ở dưới cữu tuyền chậm rãi tiêu khiển. Ha ha ha ha, ha ha ha ha.

Trong tiếng cười to, trên tay Tà Đế có thêm một ngọn lửa đỏ rực, ngón tay hất búng một cái, ngọn lửa này rơi lên cái ống đang cầm vào thùng vàng, ngọn lửa lập tức bùng nổ, cũng dọc theo dịch thể dinh dính đó lan xuống rất nhanh. Thân ảnh của Tà Đế vào lúc này cũng bỗng nhiên biến mất.

Rầm!

Nổ mạnh, vang trời chấn đất. Toàn bộ Mê thất chi địa đều rung chuyển kịch liệt, vô số tẩu thú gầm gừ không ngừng, chim chóc cũng vì sợ hãi mà bay tán loạn.

Phía bắc Mê thất chi địa, nơi bí mật của Tà tông, Tà Đế bình tĩnh nhìn trên không Bắc Đế tông từ từ dâng lên một đám mây hình nấm cực lớn. Tiếng nổ cực lớn truyền ra vào thời khắc này, chấn cho cát bùn ở phòng ốc phía sau rơi lả tả.

436. Chương 435: Hôi Phi Yên Diệt

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 435: Hôi phi yên diệt

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

"Thì ra, nhiều thuốc nổ cũng có thể tạo ra kỳ cảnh như vậy, ha ha." Tà Đế tùy ý cười cười. Viêm Thiên Uy bên cạnh hắt lại toàn thân cứng đờ, mà Viêm Cung Lạc thì mặt mũi trắng bệch, nếu như tới gần sẽ nghe thấy trong miệng hắn đang lẩm bẩm: "Mẹ ơi mẹ ơi. Đáng sợ quá. Đây là cái thứ gọi là thuốc nổ mà chủ nhân khi đó sai làm ư?"

Chế tác thuốc nổ rất đơn giản, tài liệu cũng có thể tìm thấy rất dễ, mà trên thế giới này lại vẫn chưa có cái thứ thuốc nổ này, Đối với bọn họ mà nói, sự nổ tung đáng sợ giống với một hiện tượng siêu tự nhiên nghịch thiên hơn.

Bảo tàng của Thiên Long quốc Thái tổ hoàng đế một năm trước Diệt Vô Thần và tộc nhân của Viêm Thị khi rời khỏi Đoạn Hồn uyên đã tìm được rồi, nếu không có tài phú lớn như vậy, bọn họ làm sao có thể trong thời gian ngắn xây dựng được một thể lực chặt chẽ và mạng lưới tình báo như vậy. Thành tựu của bảo tàng Thái tổ hoàng đế không phải là Thiên Long quốc mà là Tà tông.

Cũng vào lúc đó, kế hoạch diệt Bắc Đế tông đã hình thành trong đầu Diệt Vô Thần, bốn chữ - hôi phi yên diệt!

Bắc Đế tông Hiện giờ đã hóa thành tro bụi. Trong đó có bao nhiêu người may mắn còn sống, hắn không biết được, nhưng có thể xác định, mấy người mạnh nhất của Bắc Đế tông, bao gồm Viêm Đoạn Hồn, Viêm Thiên Ngạo, Viêm Thiên Hùng, bọn họ đứng gần nhất, không thể có khả năng trốn thoát.

Một năm trước, thực lực của Diệt Vô Thần còn khá yếu đuối, mà nếu dựa vào thực lực của Tà tông lúc ấy để đánh bại Bắc đế, cho dù có thể thì cũng lưỡng bại câu thương. Huống chi, bọn họ dù sao cũng là người chảy trong mình dòng máu của Bắc Đế, không nên tàn sát lẫn nhau. Thế là, hắn nghĩ là mượn thứ khác để diệt Nam Hoàng tông.

Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông, hai thế lực mạnh nhất trên Thiên Thần đại lục, ngàn vạn năm không ai lay động được, không ai trêu vào được. Mà Diệp Vô Thần sau khi quyết định tiêu diệt bọn họ, cái nghĩ đến lại rất điên cuồng - đó là không phí một binh một tốt.

Nơi căn nguyên của Nam Hoàng bị diệt, là bị Tuyệt Thiên mà dẫn dẫn tới tiêu diệt, Tà tông chưa phải xuất động một người nào.

Hiện giờ, nơi căn nguyên của Bắc Đế tông cũng bị diệt, vụ nổ kinh thiên đó đủ để cho nơi đó hoàn toàn hóa thành tro bụi. Tà tông vẫn không xuất động một người nào. Đó là Bắc Đế tông dưới sự tính kế của Diệp Vô Thần hí hửng đi tìm căn nguyên tai họa, sau đó thì hưng phấn mang về.

Trong hơn một ngàn cái thùng vàng đỏ, chất đầy hoàng kim châu báu chỉ có mười mấy cái, còn lại toàn bộ đều chứa thuốc nổ, hơn nữa là thuốc nổ cực mạnh. Hơn một ngàn thùng thuốc nổ, vụ nổ sinh ra vô cùng dữ dội khủng bố. Chỉ sợ cho dù là Tuyệt Thiên lúc trước muốn hoàn toàn chống đỡ được cũng phải bị thương trên trình độ nhất định. Tuy rằng thùng chứa châu báu chỉ có mười mấy cái, nhưng vị trí đặt của những thùng này đã được Diệp Vô Thần tính toán rất kỹ càng, đặt chúng ở những vị trí tuyệt diệu nhất. Mấy cái rương mà Bắc Đế tông mở ra, toàn bộ là trong mười mấy cái đó. Hơn nữa bọn họ vì sợ tiết lộ phong thanh cho nên vụn ra ngoài với thời gian nhanh nhất, căn bản không thể mở ra toàn bộ để xem.

Diệp Vô Thần mặc dù ở dưới sự trợ giúp của thủy linh châu có lực lượng khủng bố, nhưng hắn vẫn quyết định dùng phương pháp này để diệt Bắc Đế tông. Lực lượng của hắn tuy rằng vô cùng vô tận, nhưng không có nghĩa là vô địch. Trừ kiêng kỵ trận pháp của Bắc Đế ra, Nam Hoàng tông cũng có con bài tẩy đáng sợ, Bắc Đế tông há lại không có. Nhưng rốt cuộc là gì thì hắn cũng không biết, Viêm Thiên Uy cũng không biết, bọn họ dữ thế cách tuyệt cả trăm năm, tiền bối vì tránh tiếng mà không nhắc tới với bọn họ. Cho nên, hắn sẽ không mạo hiểm, chiếu theo kế hoạch liên hoàn lúc trước, từng bước dụ Bắc Đế tông vào.

Mà kế hoạch diệt bắc này vốn từ lâu đã có thể thực thi, chỉ vì hắn vẫn lo lắng Viêm Chỉ Mộng còn ở trong Bắc Đế tông cho nên mới kéo dài đến nay, sau khi từ tuyệt nữ cung trở về, hắn không thể chờ đợi được nữa, vì Tư Thần được sinh ra mà oán hận khiến hắn hận không thể khiến Bắc Đế tông lập tức hôi phi yện diệt, không còn tồn tại nữa.

“Viêm Đoạn Hồn, người ở dưới suối vàng có biết thì cũng đừng oán hận ta, bởi vì người giết chết các người chính là là các người.” Diệp Vô Thần lạnh lùng cười.

Về phần các thế lực của Bắc Đế tông rải khắp thiên hạ, vào giờ khắc này đã trở thành năm bè bảy mảng, đối phó chắc cũng dễ như trở bàn tay.

“Chủ... Chủ nhân, Thuốc nổ này chế tác thế nào vậy? Ta hình như quên rồi.” Viêm Cung Lạc vẻ mặt quái dị, trông ngóng nói. Hắn mơ hồ nhớ rõ lúc trước bảo hắn đi góp nhặt đại lượng lưu hoàng và quặng nitrát kali gì đó, sau đó hỗn hợp lại với nhau, tạo thành thứ này. Bọn họ lúc ấy không biết sự đáng sợ thứ này, thường thường tùy ý ném đi ném lại, hiện tại nhớ lại, hắn không khỏi rung mình sợ hãi.

“Thứ này tốt nhất là ít dùng thôi. Khi không cần thiết thì cố gắng đừng dùng.” Diệp Vô Thần nói.

Viêm Cung Lạc lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Mây nấm ở đằng xa cũng bắt đầu tan đi, nhưng tiếng nổ và khói bụi vẫn mang tới sự chấn hám, khiến mọi người ở thành trấn phía bắc Mê thất chí địa thất thần rất lâu. Nếu lúc này tới chỗ của Bắc Đế tông, sẽ phát hiện trong sương khói tràn ngập, vị trí trung tâm là một cái hồ lớn khiến người ta nhìn mà lú cả lưởi. Chung quanh, trừ phế tích và cây cối thất linh bát lạc ra, phía trên mặt đất căn bản không tìm thấy một khối thân thể hoàn chỉnh nào.

” Chủ nhân, có cần đi xác nhận chút không?” Viêm Cung Lạc cẩn thận hỏi

“Không cần. Cho dù còn sống sót thì các người cũng có thể dễ dàng tìm được.” Diệp Vô Thần lắc đầu hỏi đáp. Uy lực của thuốc nổ lớn cỡ nào thì hắn biết rất rõ. Nổ hủy một Bắc Đế tông còn có chút quá liều lượng.

” Phân bố của thế lực khác của Bắc Đế tông tra xét thế nào rồi?” Diệp Vô Thần hỏi.

“Được tám chín phần mười rồi.” Viêm Thiên Uy trả lời

“Có thể thu thì thu, nếu không thể thì phế đi viêm hồn quyết của bọn họ, đừng giết họ.” Diệp Vô Thần tùy ý nói, hiển nhiên, hắn không để thể lực ngoài nơi trung tâm này vào mắt. Nói xong, thân thể hắn khẽ chuyển, biến mất trong một đạo bạch sắc quang mang.

Trong nháy mắt rời đi đó, hắn mơ hồ nghe thấy từ phía rất xa truyền tới một tiếng đã thú gầm gừ. Tiếng gầm gừ đó rất xa, cũng chỉ nghe thấy loáng thoáng.

Thực lực của hắn sau khi tăng lên tới tầng thứ năm của Vô Thần quyết, năng lực của Hương Hương cũng theo đó mà tăng vọt, không có mấy người biết, trên người Tà Đế còn cất giấu một thần thú hệ không gian. Hiện giờ Hương Hương đã có thể liên tiếp mấy lần di động xác định địa điểm với cự ly cực xa. Nếu không phải trọng lượng số lượng di động mỗi lần của nàng ta hữu hạn, hắn cũng không ngại trực tiếp truyền đồng thuốc nổ đó tới Bắc Đế tông. Mà Kiếm thần chỉ hoàn trong tay thì không thể một lần bỏ xuống toàn bộ. Mà cho dù có thể, hắn cũng không thể làm như vậy. Bởi vì Hương Hương lúc trước trong thời gian ngắn chỉ có thể di động khoảng cách xa một lần, hắn cho dù dùng Kiếm thần chỉ hoàn dẫn nàng ta tới Bắc Đế tông, khi thuốc nổ nổ thì ngay cả nàng ta cũng bị kéo vào.

Cho nên, để chỗ thuốc nổ này làm thế nào xuất hiện ở Bắc Đế tông cũng khiến Diệp Vô Thần phí chút đầu óc, cuối cùng hắn rất âm hiểm lựa chọn để chính bọn họ tự vận chuyển về hang ổ của mình, do đó từ cướp mộ của Thiên Long Thái tổ hoàng đế, đến phát tán tin tức, rồi đến bán đấu giá... lòng vòng mấy vòng.

Nhìn vị trí mà hắn lúc trước đứng, ánh mắt của Viêm Thiên Uy trở nên cực kỳ phức tạp. Nam Hoàng tông vì hắn mà trong một ngày hóa thành phế tích, Bắc Đế tông cũng vậy. Thiên hạ lập tức sẽ biết nơi căn nguyên của Bắc Đế tông cũng bị diệt như Nam Hoàng tông, nhưng không có ai biết rốt cuộc bị diệt như thế nào.

Thiên hàng thần phạt.... Thần phạt... Thần...

Truyền thuyết của Tổ tiên và huấn ngôn của tổ tiên cũng không sai, mà thần phạt do Nam Hoàng và Bắc Đế ruồng bỏ sứ mệnh cũng không do thần đánh xuống, mà là từ một người.

Hay là...

Người này thật ra chính là thần.

Gừ!

Một tiếng gầm rú đến từ phía nam xa xôi, thanh âm rất nhỏ khiến Viêm Thiên Uy chấn động. Lúc trước, hắn chưa từng nghe thấy tiếng gầm như vậy, nó không thể thuộc về bất kỳ một loại dã thú nào mà hắn biết.

Gừ!

Gừ!

Thanh âm vẫn rất xa, nếu không phải tu vi của Viêm Thiên Uy cực cao, hắn căn bản không có khả năng nghe được thanh âm còn cách rất xa này. Viêm Thiên Uy nhíu mày, ngưng tụ tinh thần, tập trung lực cảm tri của mình tới nơi phát ra thanh âm, cố xem phát hiện được gì. Từ từ, hắn bắt đầu cảm nhận được một cỗ khí tức nổi giận đến từ phía nam xa xôi. Mơ hồ, cỗ khí tức này bắt đầu tiến về phía hắn.

Đó là một loại khí tức tựa hồ rất quen thuộc, hắn từng ở đâu đó cảm nhận được rồi.

Phía nam?

Phía nam Mê thất chi địa?

Viêm Thiên Uy hoảng sợ biến sắc, hắn cuối cùng cũng nhớ được mình từng ở đâu cảm thụ khí tức này. Lúc trước khi hắn lần đầu bước vào phía nam Mê thất chi địa, chính là bị cỗ khí tức này cảnh cáo, bắt buộc phải lui lại, không dám tiến vào nữa, bởi vì hắn căn bản không thể chống lại được sự uy áp vô cùng đó, lúc này, trong đầu hắn trong nháy mắt hiện ra ba chữ “siêu cấp thần”

Là nó! Vụ nổ vừa rồi đã kích động tới siêu thần thú ẩn náu ở Mê thất chi địa.

Phía tây Thiên Long quốc

Diệp Nộ, Diệp Uy, các người cuối cùng cũng đến rồi.” Nhạc Hám Đông Nhận được tin tức mắt sáng rực, ngay cả sự mệt mỏi và uất ức trong lòng đều bị ý chí chiến đấu cuồng nhiệt thay thế. Tên của Diệp Nộ uy chấn đại lục, thanh danh của Uy Long tướng quân trong vài năm gần đây cũng bắt đầu vang vọng, Diệp gia mấy đời không có hạng tầm thường, hẳn một mực mong mỗi có một ngày có thể được gặp Diệp gia trên chiến trường

Ái nữ Nhạc Tư Kỳ đã bị bắt cóc gần hai tháng, Nhạc Hám Đông mang hi vọng mong manh tìm kiếm rất lâu rồi, nhưng không thu hoạch được gì, cả ngày thở dài thở ngắn, lấy rượu tiêu sầu. Hắn tuy rằng không dám thừa nhận, nhưng tiềm thức đã nói cho hắn biết nữ nhi tất nhiên đã gặp chuyện không may, cho dù còn sống ở nhân gian thì ắt cũng gặp phải lăng nhục. Vì mất đi nữ nhi, hắn mới hiểu được tư vị đau khổ khi tình thân bị chia lìa.

Sau khi nhận được mệnh lệnh bắt đầu chiến sự của Phong Liệt, hắn nắm giữ ấn soái chinh đông, trở thành đại thống lĩnh của quân, hy vọng có thể phát tiết nỗi bi thương trên chiến sự.

“Nhạc tướng quân, căn cứ vào tin đồn không đáng tin, hôm qua khi Diệp Nộ tới Tây Lô thành từng chia năm vụn quân tới Vân Hoa thành, người mang binh là một nữ tướng, tuổi hình như chưa quá hai mươi.” Tướng sĩ dưới trướng Nhạc Hám Đông báo cáo.

“Nữ tướng ư?” Nhạc Hám Đông hơi ngạc nhiên, sau đó lông mày nhíu lại: “Với sự tinh minh của Diệp Nộ, giao một phần trọng nhiệm lên người một nữ tử, chắc không chỉ là một loại lịch luyện. Nữ tử này, tuyệt đối bất phàm. Tận hết khả năng tra rõ lai lịch của ả, tùy thời quan chú động tĩnh phía Vân Hoa thành. Tốt nhất truyền thư bảo bọn họ chớ có khinh thường. Đừng quên nỗi nhục năm đó trăm vạn quân của Đại Phong quốc ta đã bị ba mươi quân của Thiên Long quốc đánh lui.”

“Vâng!”

437. Chương 436: Giết Người Giữa Đường

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 436: Giết người giữa đường

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Phía tây Thiên Long quốc khói thuốc súng bốc lên, mà lúc này, nơi căn nguyên của Bắc Đế tông vừa mới bị tiêu diệt trong một vụ nổ lớn, tin tức vẫn còn chưa kịp được truyền ra. Trên ngã tư đường Thiên Long thành vào sáng sớm, một thiếu nữ xa xa chậm rãi bước đi. Nàng ta từ vào thanh, cho đến tới chỗ này đều dẫn tới sự chú ý của người đi đường.

Đây là một nữ hài tử nhìn còn rất trẻ tuổi, chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi. Tuổi còn nhỏ, nhưng lại rất đẹp, chỉ liếc một cái thôi là có thể khiến người ta sinh ra cảm giác kinh diễm mà cả đời cũng khó mà quên được. Đồng thời, vẻ mặt của nàng ta lại mang theo một loại lạnh lùng thật sâu. Hoặc là, đó không phải gọi là lạnh lùng, mà trầm tĩnh, một loại trầm tĩnh không hoàn toàn tương xứng với tuổi tác của nàng ta. Ánh mắt như vậy, vẻ mặt như vậy không nên thuộc về một thiếu nữ mà nên thuộc về một người đã trải qua quá nhiều tang thương.

Hấp dẫn sự chú ý cũng không chỉ có tướng mạo của nàng ta, mà còn cả quần áo có người ta nữa. Đó là một cách ăn mặc mà bọn họ chưa từng thấy, nếu nhất định muốn tìm một từ ngữ để hình dung, đó chính là “dị loại” Không hơn không kém, người đi đường không khỏi âm thầm suy đoán, đây liệu có phải là một người ngoại tộc rất ít khi đi ra ngoài hay không.

Cước bộ của nàng ta rất nhẹ, đôi giày có hình dạng kỳ quái khi bước không hề phát ra thanh âm, giống như một làn khói vậy. Trong tay nàng ta cầm một thanh kiếm rất nhỏ, thân kiếm không lộ ra, nhưng vỏ kiếm đã trình hiện ra một loại ngân sắc âm đạm, dài nhỏ chừng một thước.

Nơi này là Thiên Long thành, nàng ta một đường hỏi thăm, đi tới nơi này. Nhưng nàng ta từ phương bắc mà đến, chưa từng có một ai biết Long Tiêu mà nàng ta hỏi là ai, nhưng mỗi khi nàng ta hỏi cái tên này, đối phương đều sẽ dùng một loại ánh mắt cực kỳ quái dị để nhìn nàng ta.

“Long Tiêu ở đâu.” Nàng ta dừng lại ở trước một quán ven đường, vẻ mặt mặt không chút thay đổi hỏi người đang nhìn chằm chằm nàng ta, nhất thời chưa phục hồi được tinh thần.

Một chữ Long, khiến người nọ lập tức từ trong thất thần tỉnh lại. Họ Long, là dòng họ tôn quý nhất của Thiên Long quốc, bởi vì nó thuộc về hoàng thất nắm trong tay quyền lực cao nhất của Thiên Long quốc. Họ Long bắt nguồn từ ngàn năm trước, là Thiên Long quốc Thái tổ hoàng đế khi lập quốc là Thiên Long đã đổi họ của mình thành họ Long. Đồng thời, họ Long cũng là một cấm kỵ lớn, bởi vì trừ nhất mạch hoàng tộc Thiên Long ra, không còn ai mang họ Long nữa, cũng bởi vậy, phàm là người họ Long đều tất là người có huyết mạch Thiên Long hoàng thất. Long Tiêu này cũng có thể là như vậy, nhưng cái tên này, hẳn lại chưa bao giờ nghe nói tới.

Mà gọi thẳng danh húy của người họ Long cũng là một tội không nhỏ.

Người nọ cuống quýt lắc đầu, thiếu nữ xoay người lại, phiêu miểu vô thanh bước đi, bỏ lại người đó nhìn theo bóng lưng nàng ta tới phát ngốc.

“Long Tiêu ở đâu?”

Nàng ta lại chặn trước mặt một người đang từ phía trước đi tới. Hành động này của nàng ta lập tức khiến người đi đường đang nhìn về phía này giật thót, vội vàng cúi đầu đi xa, chỉ sợ dính vào họa, đi xa được một chút rồi liền lại dừng bước nhìn về nơi này, chờ đợi náo nhiệt xuất hiện.

Thiếu nữ lần này rõ ràng đã hỏi nhầm người rồi, nam tử bị nàng ta cản lại dừng bước, nhưng không trả lời câu hỏi của nàng ta, mà không nhúc nhích nhìn vào mặt nàng ta, trên mặt là vẻ ngây ngốc như mất hồn, miệng há hốc cả ra, thùy thời đều có thể có nước miếng chảy xuống. Đó là một thanh niên nam tử trên dưới hai mươi tuổi, ăn mặc đúng kiểu một công tử nhà giàu tiêu chuẩn, tay cầm quạt gấp, mặt trắng trẻo, nhưng bên trong lại lộ ra vẻ túng dục quá độ. Ở Thiên Long thành, hẳn cũng coi như là một người nổi danh, tên là Lý Sắt, thanh danh của hắn một là vì phụ thân của hắn là Lễ bộ Thị Lang đương triều, mặt khác, thì là bởi vì hắn háo sắc như mệnh, không chuyện ác nào là không dám làm, chuyện cưỡng bắt dân nữ cũng làm không ít, do đó, thanh danh của hắn cũng là thối không ngửi nổi.

Giờ có thiếu nữ dung mạo mê người như vậy chủ động tới trước mặt hắn, hậu quả không cần nghĩ cũng biết - người qua đường đều âm thầm thương xót.

Thiếu nữ tư sắc giống như thiên nhân, cho dù là so với Lạc Thủy thần nữ Diệp Thủy Dao của Diệp gia cũng không kém bao nhiêu, qua vài năm nữa, có lẽ đủ để cân sức ngang tài, thậm chí là còn hơn, nói là trong ngàn vạn chọn một cũng không quá. Không nghĩ ngờ gì nữa, Lý Sắt đã bị thiên nhân chi mạo của thiếu nữ trước mắt khiến cho đầu vầng mắt hoa, hai chân cũng thiếu chút nữa thì mềm ra.

Thần sắc của hắn khiến thiếu nữ nhú mày, lách người đi qua hắn, nàng ta vừa đi vài bước liền nghe thấy phía sau có tiếng hô: “Thật là to gan! Người không ngờ dám gọi thẳng danh húy của người trong hoàng thất, bắt nàng ta lại, dẫn về!”

Chính là Lý Sắt theo bản năng lau nước miếng ở khóe miệng, chỉ vào lưng thiếu nữ rồi hét lớn. Cái tên mà thiếu nữ gọi ra đã trở thành cớ của hắn.

Hai gia nô phía sau hắn làm sao mà không hiểu tâm tư của hắn, vội vàng cười hắc hắc rồi dạ ran, đồng thời tiến lên tóm lấy thiếu nữ. Tuổi còn nhỏ, bề ngoài yếu đuối, nhưng bất kỳ ai cũng không ngờ được, người mà bọn họ tóm không phải là một thiếu nữ yếu nhược, mà là một diêm vương sống.

Khi tay hai người sắp tiếp xúc tới thân thể của thiếu nữ thì bọn họ bỗng nhiên cảm giác được trên tay mình xuất hiện cảm giác man mát, giống như cảm giác có gió lạnh nhẹ nhẹ bỗng nhiên thổi qua vậy. Loại cảm

giác này còn chưa kịp hoàn toàn biến mất thì bọn họ liền đồng loạt nhìn thấy, tay phải của mình từ chỗ cổ tay chính tề thoát vị, rơi xuống đất.

Người ở bên ngoài, bao gồm cả chính bọn họ đều cho rằng là tay bọn họ hoàn toàn là tự bỗng nhiên rớt xuống, không có bất kỳ tự tiếp xúc nào của ngoại nhân, thiếu nữ cách bọn họ gần nhất vẫn duy trì động tác đi tới, ngay cả đầu cũng không quay lại chút nào.

“A!”

Hai tiếng kêu thảm thiết không chỉ tràn ngập sự đau đớn mà còn bao hàm cả sự sợ hãi cực đoan khi mắt thấy tay mình bỗng nhiên rơi khỏi cơ thể, bọn họ lúc đầu còn ôm cổ tay, về sau thì nằm bệt ra đất, không ngừng lăn lộn vì đau đớn, tiếng khóc thảm thê lương khiến người ta nghe mà tim thắt lại từng cơn.

Về mặt vốn đang mê đắm của Lý Sát lúc này cũng trắng bệch một mảng, tận mắt thấy cổ tay hai người bỗng nhiên đồng thời rơi xuống, cảnh tượng đó hoàn toàn giống như là nhìn thấy quỷ vị. Theo bản năng, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ của nhìn về phía đột nhiên biến thành sợ hãi.

Cho dù là kẻ ngốc cũng không cho rằng bàn tay của vì bọn họ thật sự là bỗng nhiên rơi xuống, mà tất nhiên là có nguyên nhân. Nguyên nhân này, chỉ có thể là xuất phát từ trên người thiếu nữ.

Vừa hay ở phía sau, một đoàn thành vệ quân tuần tra phụ cận nghe thấy tiếng hét bèn chạy tới, Lý Sát đang run lấy bầy lập tức như tóm được cọng cỏ cứu mạng, vội vàng chạy ra phía sau tiểu đội thành vệ quân, chỉ vào thiếu nữ: lên: “Là nàng ta... Nàng ta giết người giữa đường, mau bắt nàng ta lại!”

Hai bàn tay đứt trên mặt đất và hai người đang lăn lộn gào thét khiến thủ lĩnh của tiểu đội thành vệ quân chau mày, hần tiến lên nói: “Là người làm ư?”

“Là ta.” Thiếu nữ không xoay người lại, bình thản hồi đáp. Câu trả lời này của nàng ta chẳng những không khiến người chung quanh thoải mái, ngược lại còn rung mình sợ hãi.

Là nàng ta làm? Nhưng nàng ta căn bản là không xoay người lại, tay cũng không có động tác gì, vậy nàng ta rốt cuộc là làm như thế nào? Chẳng lẽ thật sự có quỷ ư?

Thiếu nữ đó không nói gì, thản nhiên như không tiến về phía trước, đi tìm người mà nàng ta muốn tìm.

“Đứng lại... Bắt!”

Mười mấy thành vệ quân nhanh chóng ủa lên, tới phía sau thiếu nữ, cước bộ của thiếu nữ hơi chậm lại, trong cái mũi nhỏ xinh phát ra một tiếng hừ khê.

Nàng ta không phải là người thích gây chuyện, cũng không là một kẻ ngu dốt, nàng ta hiểu rõ không nên gây chuyện ở một thế giới khác với thế giới mà mình được sinh ra. Nàng ta biết Long Tiêu mà nàng ta muốn tìm ở trên thế giới này không phải tên là Long Tiêu, nhưng nàng ta vẫn không ngừng hỏi tên Long Tiêu, đó là bởi vì muốn cái tên này truyền tới tai hắn, để hắn chủ động xuất hiện trước mặt nàng, nàng tin rằng mình chỉ liếc một cái là nhận ra được hắn.

Nhưng, nàng ta trời sinh đã là một người không biết nhịn, cũng trước giờ không thể bị xúc phạm. Bởi vì người trên thế giới này có năng lực xúc phạm nàng ta lại chưa bao giờ xúc phạm nàng ta.

Cho nên, người xúc phạm nàng ta, vô luận là ai, kết cục cũng chỉ có một, nàng ta căn bản không cần cố kỵ gì cả, những người này cũng không có tư cách khiến nàng ta phải cố kỵ.

Nếu tốc độ chậm lại một chút, có lẽ có thể nhìn thấy, tay trái cầm vỏ kiếm của nàng ta bất động, tay phải hơi nâng lên, đặt trên chuôi kiếm, rút kiếm ra, thuận thế chém ra sau, sau đó lại theo quỹ tích xuất kiếm mà thu kiếm, dứt lại kiếm vào vỏ.

Tốc độ quá nhanh, với mắt của người thường, bọn họ căn bản không nhìn thấy bất kỳ dấu vết động kiếm nào, ngay cả cái bóng cũng không nhìn thấy. Giống như hai người trước bị đứt cổ tay, không có bất kỳ dự triệu nào, thân thể của ba gã thành vệ quân tới gần thiếu nữ nhất đang chạy bỗng nhiên từ phần eo thoát vị, thân trên thì rơi xuống đất trước, thân dưới thì vẫn theo quán tính sau khi chạy một đoạn ngắn mới ngã xuống - chia thành hai đoạn như vậy, máu tươi rất nhanh liền nhuộm đỏ cả mặt đất.

Nàng ta không biết cái gì gọi là tàn nhẫn, cái gì gọi là nhân từ. Nàng ta giữa đường đã thương người, thành vệ quân bắt nàng ta cũng chỉ là chức trách của họ, cho dù là bắt sai thì cũng không đến nỗi phải chết. Nhưng đối với nàng ta mà nói, xúc phạm, đó là tử tội.

Vào lúc này, đội trưởng thành vệ binh cũng đã thể nghiệm được tư vị run rẩy kịch liệt từ tận trong tim.

“Lên...lên! Trực tiếp giết chết nàng ta!” Hắc cần chặt rằng, đi trước cầm đao xông lên, mệnh lệnh cũng từ bắt thành giết. Giết người trên đường, đã thành tử tội.

Keng.

Nếu tốc độ chậm lại một ngàn, có thể nhìn thấy một quang hồ màu bạc lóe lên.

Cả mười ba người từ các phương hướng bất đồng tới gần nàng ta, gần nhất là cách nàng ta một thước, xa nhất là cách mười thước, toàn bộ bị chặt ngang người. Mười sáu thành vệ quân, không một ai may mắn thoát khỏi, toàn bộ chết không minh bạch.

Một màn này khiến người chung quanh không thể không hoài nghi mình đang ở trong mộng.

“Quý...quý..” Lý Sát lập tức ngã bệt xuống đất, run rẩy lui về phía sau, sau đó không biết từ đâu lấy ra được khí lực, bỗng nhiên từ dưới đất lao đảo bò lên, vừa chạy vừa hô: “Có quý... có quý!”

Thiếu nữ cũng chẳng buổi đến ý tới hạng người mà trong mắt nàng ta không bằng một con kiến này, trong từng ánh mắt đang sợ hãi bước về phía trước, nàng ta đi tới đâu, không ai còn dùng ánh mắt hân thưởng và kinh diễm để nhìn nàng ta nữa, mà lại vội vàng di động thân thể đang run lấy bầy, cố gắng tránh nàng ta càng xa càng tốt, không có một ai dám đứng ra ngăn cản nàng ta.

Phía mà nàng ta đi tới lại chính là Diệp gia.

438. Chương 437: Một Kiếm Kinh Thiên

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 437: Một kiếm kinh thiên

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Mấy phút sau, thiếu nữ bị mấy trăm thành vệ quân bao vây, gần trăm cung tiễn thủ kéo cung dặt tên, mũi tên nhắm thẳng vào thiếu nữ. Có lẽ là vì lời đồn và mười sáu thi thể bị chặt đôi đó, bọn họ tuy có hơn mấy trăm người, nhưng nhất thời không ai dám tới gần nàng ta, ánh mắt nhìn về phía nàng ta cũng hơi hơi có chút co rúm lại.

Nơi này cách Diệp gia chỉ còn lại có mấy chục bước, dị động như vậy lập tức kinh động tới Diệp gia, cùng với người của Tà tông đang thăm canh giữ ở trong ngoài Diệp gia.

“Người là người phương nào?” Thủ lĩnh Thành vệ quân đứng ra, chỉ vào thiếu nữ quát.

“Tiêu Nhược.” Thiếu nữ dùng thanh âm bình thản ”

“Tiêu Nhược?” Một cái tên hoàn toàn xa lạ, thủ lĩnh đó quát: “Người vì sao giết người giữa đường?”

Khẩu khí không hề tôn trọng của người này đối với nàng ta khiến Tiêu Nhược nhú mày, ở thế giới của nàng ta ngay cả tây phương thần vương Zeus và Đông Phương Ngọc Hoàng đại đế cũng không dám nói chuyện với nàng ta như vậy, nàng ta xoay người lại nhìn hắn, nói: “Long Tiêu ở đâu?”

“...” Trong lòng Thủ lĩnh khê động, nhưng không nhớ được trong hoàng cung có cái tên này, hắn thầm nghĩ một hồi, vẫn không nghĩ ra, hắn mất kiên nhẫn vấy tay một cái: “Trước tiên bắt nàng ta lại đã, nếu phản kháng, giết chết ngay tại chỗ.”

“Vâng!”

Cung tiến thủ chưa, binh sĩ cầm đao thuận giơ thuận tiến lên. Hiển nhiên, sự miêu tả của người xem và cảnh máu chảy đầm đìa đó đã dọa bọn họ, bọn họ tuyệt không dám coi nàng ta là một thiếu nữ nhu nhược bình thường nữa. Mặc dù có có mấy trăm người, nhưng vẫn rất cẩn thận.

Đôi mắt của Tiêu Nhược chậm rãi trầm xuống, khi nàng ta giết người không hề có cảm giác, nhưng không có nghĩa là nàng ta thích giết người. Từ nhỏ đến lớn, nàng ta rất ít thấy máu tươi, ngay cả kiếm của nàng ta cũng rất ít ra khỏi vỏ. Có điều, đối mặt với người mà nàng ta muốn giết, nàng ta xuất kiếm không có bất kỳ sự do dự nào.

Lần này, động tác rút kiếm của nàng ta lại thông thả đến thần kỳ, mỗi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng tay nàng ta nắm lấy chuôi kiếm, chậm rãi rút thân kiếm màu bạc từ bên trong vỏ kiếm ra. Có lẽ là ảo giác, thời khắc nàng ta rút kiếm, sự lưu động của thời gian bỗng nhiên trở nên rất chậm, nàng ta rút kiếm rõ ràng là rất lâu, mà bọn họ đứng cách nàng ta gần như vậy, nhưng vẫn không chạy được tới trước người nàng ta. Đồng thời, bọn họ giống như cảm nhận được trong không gian bốn phương tám hướng giống như có cái gì đó đang điên cuồng ủa tới tay phải cầm kiếm của nàng ta.

Kiểm động, thiên địa dâng, phong vân kinh.

Kiểm trở vào bao, tất cả quay trở lại vẻ bình tĩnh, khi Tiêu Nhược xoay người, cả ba trăm người, gần trăm cung tiến thủ vẫn đang duy trì động tác kéo cung cầm tên, và kiếm thuận binh vẫn đang duy trì động tác chạy nhanh, và binh sĩ cùng thủ lĩnh phía sau vẫn chưa động đậy, toàn bộ vẫn không nhúc nhích, giống như thời gian dừng hình vào lúc này vậy.

Tiêu Nhược cất bước, lướt qua đám người đang vây quanh nàng ta, khi trong tầm mắt của nàng ta không còn một thành vệ binh nào, phía sau nàng ta có một trận gió thổi qua, hơn ba trăm người vẫn không nhúc nhích đó giống như từng cái gỗ xếp bị gió thổi đổ xuống. Chết thành một đồng thi thể.

Giết người, đối với nàng ta mà nói chỉ là tay khê động mà thôi, đơn giản giống như lúc này nàng ta đang đi vậy.

Người nơi này rất mạnh, so với ở thế giới của nàng ta thì mạnh hơn rất nhiều, nhưng đối với nàng ta mà nói, vẫn không đáng kể. Ở thế giới của nàng ta, sau khi tiếp nhận lực lượng của người kia, người có thể thắng nàng ta rất ít, ở thế giới này, nàng ta tạm thời chưa tìm được người có thể tiếp được một chiêu của nàng ta. Người đầu tiên có thực lực mạnh nhất mà nàng ta sau khi tới thế giới này nhìn thấy là - Kiếm Thần Sở Thương Minh, mà nếu nàng ta chủ động xuất kiếm, đồng dạng có thể một kiếm dồn hắn vào chỗ chết.

Nhưng có thực lực cường thịnh như thế nào thì nàng ta đi tới Thiên Long thành vẫn không tìm được người mà nàng ta muốn tìm.

Mà hôm nay, là ngày cuối cùng của nàng ta. Thời gian trôi đi rất vô tình.

Chung quanh rất yên tĩnh, đã không có tạp âm, lòng của nàng cũng bình tĩnh lại. Cuộc hôn nhân của nàng ta đã kéo dài rất nhiều ngày, ngay cả ban đêm cũng không dừng lại, không hề nghỉ ngơi. Tìm được hắn đã trở thành chấp niệm lớn nhất của nàng ta lúc này.

Tiêu ca ca, còn nhớ Nhược Nhược mười ba năm trước đây từng thề cùng chết với huynh không.

Ánh mắt của nàng ta bắt đầu trở nên mê ly. Khi đó, nàng ta chỉ có ba tuổi, mà hắn vừa mới bảy tuổi. Khi đó hắn rất yếu ớt, giống như một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua cũng khiến hắn ngã xuống. Hắn thường xuyên rất thống khổ, đau đớn lăn lộn trên mặt đất, lại dùng sức cắn chặt thứ gì đó, cắn đến nổi kẻ răng ứa máu. Khi đó, nàng ta đã biết, bảy tuổi đã là giới hạn cuối cùng của sinh mệnh của hắn, hắn không sống được tới bảy tuổi.

Nhưng hắn mỗi ngày đều tươi cười, dùng nụ cười để cảm nhiễm phụ mẫu, gia gia, nãi nãi, tất cả những người bên cạnh hắn, và cả nàng ta nữa. Hắn dẫn nàng đi chơi, kể chuyện xưa cho nàng. Nàng lúc đó mới

chỉ hai ba tuổi, chuyện vui nhất mỗi ngày chính là được hấn chơi cùng.

Thời gian họ ở cùng nhau chỉ có một năm, từ lúc nàng hai tuổi, tới lúc ba tuổi.

Tuổi đó, rõ ràng là không nhớ được chuyện, nhưng hơn chục năm qua rồi, nàng đối với ký ức vẫn nhớ rất rõ ràng, không quên đi một chút nào. Cũng từ năm nàng ba tuổi, hấn không còn xuất hiện nữa. Hấn lấy cái giá xóa đi sự tồn tại của mình để cứu tất cả mọi người, cứu cả thế giới, sau đó thì mỉm cười trong lưu luyến, hóa thành hư vô.

Hấn vốn chắc đã chết. Nàng ta lúc ấy khóc đến thiên hôn địa ám, tâm lý của nàng ta thành tục hơn tuổi rất nhiều, nàng ta lúc đó cũng muốn tìm tới cái chết, bởi vì nàng ta biết hấn sống không tới tám tuổi, cho nên nàng ta từng rất nghiêm túc nói với hấn rằng: Ta nguyện ý cùng chết với Tiêu ca ca.

Phụ thân đã ngăn cản nàng ta, cũng nói cho nàng ta biết là hấn không chết, phụ thân hấn vào một khắc cuối cùng đã cứu hấn, hấn chưa chết, mà đang ở trong một thời không nào đó.

Nàng ta đau khổ chờ, mong. Tính cách của nàng ta cũng trong hơn chục năm diễn biến thành như thế này. Nàng ta cuối cùng cũng đợi được tới ngày này, làm sao lại cam tâm không tìm thấy hấn.

Bên tay trái là một cánh cửa rất lớn, giữa cửa khảm hai chữ to "Diệp phủ, cước bộ của nàng ta chỉ hơi dừng lại rồi lại lạnh lùng dời đi. Nàng ta cảm thụ được có mấy ánh mắt đang ở trong bóng tối quan sát nàng ta, hơn nữa, ánh mắt đó đang run rẩy.

Không chỉ là ánh mắt đang run rẩy, người của Tà tông đang phân bố chung quanh Diệp gia ngay cả rằng cũng đang va lập cập vào nhau. Bọn họ nhìn thấy gì? Bọn họ nhìn thấy một thiếu nữ mười mấy tuổi đang nhẹ nhàng giơ tay lên, mà bọn họ căn bản không nhìn rõ là phát sinh chuyện gì thì mấy trăm người liền hóa thành thi thể, máu chảy thành sông.

“Diệp ...Diệp lão đệ!”

Sở Kinh Thiên lập bắp gọi một tiếng. rồi xông vào trong phòng Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần quan sát hành động của Bắc Đế tông cả một đêm, lúc sáng sớm sau khi cho nổ tung Bắc Đế tông mới trở về ngủ, tới lúc này mới nghỉ ngơi không đến một giờ.

“Cao thủ! Là cao thủ... Không đúng, là cao thủ trong cao thủ, so với ông nội của ta còn lợi hại hơn.” Sở Kinh Thiên có chút kích động quá độ, lời nói lộn xộn, hấn vỗ đầu, tóm lấy Lãnh Nhai: “Mặt băng cũng nhìn thấy, cao thủ đó, nàng ta vừa động thủ, mấy trăm người toàn bộ chết hết. Chỉ thoáng động tay một cái thôi, ngay cả ta cũng không nhìn rõ là chuyện gì.”

“Ồ?” Con buồn ngủ vốn không còn bao nhiêu của Diệp Vô Thần đã hoàn toàn biến mất, có chút hứng thú nói: “Chỉ khẽ động tay một cái là giết chết mấy trăm người ư? là cao thủ phương nào!”

“Không biết. Diệp lão đệ, ta nói ra sợ người nhất định không tin, đó chính là một nữ oa tử, chỉ khoảng mười mấy tuổi thôi. Ta nói thật đó.”

Diệp Vô Thần nhìn sang Lãnh Nhai, Lãnh Nhai trầm mi gật đầu, Diệp Vô Thần thoáng nhíu mày: “Nói kỹ lại với ta một lần. Quả nhiên là ngoa hồ tàng long, đây là cao thủ kinh tế từ đâu tới vậy?”

Sở Kinh Thiên lập tức kể lại một lượt tất cả những gì hấn sau khi nghe thấy động tĩnh, cùng Lãnh Nhai ở trên nóc nhà nhìn thấy. Những gì mà họ nhìn thấy nghe thấy rất ít, bởi vì tất cả bắt đầu quá nhanh mà kết thúc cũng quá nhanh.

Sở Kinh Thiên kể lại xong, Diệp Vô Thần cuối cùng cũng rõ được đại khái, sau khi suy tư một chút liền đột nhiên hỏi: “Các ngươi có biết tên của nàng ta là gì không?”

“Tên ư?” Sở Kinh Thiên vẽ mặt mơ hồ: “Bọn họ hình như có hỏi tên nàng ta, tên nàng ta hình như là... là...”

“Tiêu Nhược.” Lãnh Nhai nói.

“Đúng rồi, đúng rồi! Là Tiêu Nhược! Nàng ta nói nàng ta tên là Tiêu Nhược!” Sở Kinh Thiên vội vàng gật đầu, khi thủ lĩnh của thành vệ quân đó đã từng hỏi tên của Tiêu Nhược, bọn họ cũng đã ở đó.

“Tiêu Nhược ư?” Diệp Vô Thần thấp giọng nhắc lại cái tên này rồi đột nhiên ngẩn ra.

Tiêu Nhược....

Tiêu Nhược...

Tiêu Nhược....

Diệp Vô Thần bỗng nhiên đứng lên, phiền loạn bất an đi đi lại lại trong phòng, hắn trước giờ luôn rất bình tĩnh, không ngờ cũng bắt đầu vừa đi vừa không ngừng gõ vào đầu mình.

Tiêu Nhược... Hắn xác định mình đã nghe qua cái tên này.

Quen thuộc mà xa lạ, cảm giác xa xôi, cảm giác quen thuộc xa xôi.

Đầu đau như muốn vỡ ra, đó là linh hồn chi lực rung chuyển mãnh liệt. Hắn gõ mạnh lên đầu mình một cái, thử nhớ tới cái tên này, nhưng ngọn nguồn ký ức của hắn giống như bị thứ gì đó bịt kín lại, mặc cho hắn nỗ lực như thế nào cũng không thể phá được.

Tiêu Nhược...

Loại cảm giác này, là tên của một người trong thế giới mình từng sống ư. Nhưng loại cảm giác lực lượng linh hồn rung chuyển đó, cái khơi lên không phải là người đơn thuần có tên tương tự, mà rất có khả năng là...

Không... cái này vốn không nên phát sinh mới đúng. Là hư, là ảo... Hay là thật sự có một người, hơn nữa là người mà mình từng rất thân tới đây.

“Diệp lão đệ, ngươi làm sao vậy? Ngươi không sao chứ?” Sở Kinh Thiên thật cẩn thận hỏi.

“Nàng ta hiện tại đã đi đâu rồi.” Diệp Vô Thần quay người, vô cùng gấp gáp hỏi.

“Nàng ta... nàng ta đi theo hướng đó.” Sở Kinh Thiên đại khái khoa tay múa chân chỉ phương hướng mà Tiêu Nhược rời đi. Lời còn chưa dứt thì Diệp Vô Thần đã biến mất không thấy đâu, bỏ lại Sở Kinh Thiên mắt đang tròn tròn không rõ nguyên do.

Cảm giác cấp thiết, cấp thiết cường liệt này, giống như là cảm giác khi ba năm trước Ngưng Tuyết bị Phong Như bắt đi vậy.

Hắn muốn gặp một người, hắn hy vọng nàng ta thật sự là người tới từ cùng một thế giới với hắn.

Bởi vì một mình đi tới thế giới này đã mười ba năm, hắn thật sự rất tịch mịch. Mặc cho tâm trí của hắn, lực lượng của hắn có mạnh hơn nữa thì cũng vĩnh viễn không thể xóa được bản tính của Tiêu Nhị. Hắn không phải là người của thế giới này, một mực đều không phải. Hắn cho dù có rất nhiều người làm bạn, nhưng hắn vẫn thường cảm thấy mình rất cô đơn. Loại cảm giác này, hắn vẫn luôn chôn sâu trong lòng. Sau khi nghe thấy cái tên khiến nội tâm của hắn rung chuyển, khát vọng mãnh liệt và sự cấp bách đó khiến hắn không thể nào giữ được bình tĩnh.

439. Chương 438: Gặp Lại, Xa Cách.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 438: Gặp lại, xa cách.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần chẳng buồn che giấu, trực tiếp phóng lên cao, giống như một con chim lớn bay về phía mà Sở Kinh Thiên chỉ, ánh mắt nhìn chăm chăm xuống dưới, không bỏ qua dù chỉ một cành cây ngọn cỏ.

Rất nhanh, hần nhìn thấy một người, một người khiến trái tim hần hưng phấn thiếu chút nữa thì nhảy cả ra ngoài. Hần không thấy rõ mặt của nàng ta, chỉ từ tóc và thân hình mà nhìn ra được là một nữ tử, nhưng cách ăn mặc của nàng ta. Áo phong và quần bò, chân đi giày vải. Đây căn bản không phải là trang phục của Thiên Thần đại lục, mà là thuộc về địa cầu trong trí nhớ của hần.

Diệp Vô Thần từ không trung bay thẳng xuống, từ trong lưu động không khí, Tiêu Nhược cảm nhận được gì đó, cước bộ dừng lại, mắt nhướn lên. Thoáng cái, Diệp Vô Thần đã hạ xuống trước mặt nàng ta, hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Người tới từ địa cầu, đúng không?” Diệp Vô Thần dùng phương thức trực tiếp nhất hỏi ra những lời này, nhìn ánh mắt của nàng ta, cùng đợi câu trả lời của nàng ta. Mà cho dù nàng ta trả lời là không thì hần cũng vẫn tin vào phán đoán của mình.

Mắt thiếu nữ rung động, ánh mắt như dính liền vào mặt hần, nhìn mỗi một bộ vị trên người hần, cuối cùng, lại quyến luyến nhìn lên mặt hần, một hồi lâu vẫn không nói gì.

Nàng ta vươn tay ra, trên lòng bàn tay có một tấm ảnh. Đúng vậy, đó là một tấm ảnh, trên thế giới này không thể nào xuất hiện ảnh được.

Trên bức ảnh, là hai đứa bé ngồi dựa vào nhau, một đứa trong đó là bé trai khoảng sáu bảy tuổi, thân thể gầy yếu, mặt trắng bệch như bị bệnh, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười tươi tắn. Đang dựa vào hần là một cô gái nhỏ đáng yêu, tóc ngắn, mặt mày dễ thương, thân thể như phấn điêu ngọc trác. Thân thể cô bé nghiêng nghiêng, một nửa trọng lượng đè lên người cậu bé, lộ ra hết sự dựa dẫm của cô bé đối với nó.

Bức ảnh... Diệp Vô Thần ánh mắt lóe sáng, vươn tay ra cầm tấm ảnh đó vào tay. Nhìn một lát rồi hần bỗng nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng: “Một là nàng, một người là ta đúng không?”

Thiếu nữ gật đầu, khóe miệng nhếch lên, tựa hồ là muốn cười, nhưng nụ cười còn chưa kịp lộ ra thì nước mắt đã rơi xuống trước.

Đây là hần, không sai. Lực lượng trên người hần, trên toàn thế giới chỉ có hai người có, một người là phụ thân của hần, một người là hần, trừ hai cha con họ ra, cũng thể xuất hiện người thứ ba. Chia tay đã mười ba năm, nàng ta cuối cùng cũng lại gặp được hần, thời quá cảnh niên, mình đã lớn, hần cũng đã lớn, biến thành thành thực, ánh mắt trở nên thâm thúy hơn, ẩn chứa nhiều sự tang thương hơn, nhưng có một điểm không đổi, là chỉ có hần mới cả thể tạo cho nàng loại cảm giác này, trong tâm mắt mơ hồ, nàng ta từ trong trí nhớ về mười ba năm trước đây, nhớ lại mỗi một câu, mỗi một cố sự mà hần nói với nàng.

Cảm giác như vậy, chỉ có hần mới có thể mang tới cho nàng ta.

”Tiêu ca ca, huynh còn nhớ không. Khi ta vừa mới sinh ra, huynh cũng vừa đoàn tụ với phụ mẫu thân sinh và người nhà của mình. Lúc đó, phụ thân muội và mẫu thân của ta có nói, trừ phi là huynh không cần muội, nếu muốn phải gả thì chỉ có thể gả cho huynh.

“ ... ”

Tiêu ca ca...

Tiêu...

Đây là tên của ta sao?

Thiếu nữ nhào tới, lập tức gục vào lòng hần, hai vai run run, bật khóc lặng lẽ. Thiếu nữ chỉ nhắc tay một cái là đoạt đi tính mạng của mấy trăm người mà không động dung, khiến người ta sợ vỡ cả mặt này lúc này lại giống như một nữ hài tử bình thường nhất dựa vào bờ vai ấm áp mà rơi lệ. Hai tay Diệp Vô Thần giờ giữa không trung, không biết mình có nên ôm lấy nàng ta hay không.

Cái tên mang tới cho hần cảm giác quen thuộc và sự chấn động của tâm linh này, từ trong giọng nói của nàng ta, hần nghe ra nàng ta tới đây tựa hồ là chỉ vì tìm hần.

Cuối cùng, hai tay hần hợp lại, nhẹ nhàng ôm nấy nàng ta, mắt nhắm lại, tìm cảm giác của mình.

“Nói cho ta biết, ta tên là gì.” Diệp Vô Thần ghé vào tai nàng ta, nói khẽ.

“Huynh tên là Long Tiêu. Huynh thật sự đã hôn mê mười năm... đã quên hết tất cả rồi sao?” Thiếu nữ thút thít, ngẩng đầu lên, dùng mắt ngấn lệ nhìn hắn.

“Đúng, sau khi ta tỉnh lại, ta không còn nhớ gì nữa. Nói cho ta biết, ta là ai, phụ mẫu ta là ai, ta vì sao lại đến đây, nàng nhất định biết, đúng không?” Trong thanh âm nhẹ nhàng của Diệp Vô Thần lộ ra vẻ cấp thiết cực khó che giấu.

Tiêu Nhược và hắn bốn mặt nhìn nhau, lại lắc đầu: “Xin lỗi Tiêu ca ca, muội không thể nói với huynh được.”

“...”

“Phụ thân của huynh, và cả dì Ngọc Lưu Ly nói với ta rằng, thân thể của huynh, quá khứ của huynh, phải dựa vào lực lượng của mình để nhớ lại, nếu không, huynh sẽ buông lòng quyết tâm, khiến tạp niệm kéo lùi bước chân của huynh. Phụ thân của huynh còn nói, nếu huynh không thể dựa vào lực lượng của chính mình để lấy lại quá khứ của huynh, thì...thì không có tư cách làm con của ông ấy.” Tiêu Nhược nhẹ nhàng nói

Ánh mắt Diệp Vô Thần ngẩng lên, lặng lẽ ghi nhớ mỗi một câu nói của Tiêu Nhược. Phụ thân là ai? Hắn không biết, trong lòng, chỉ có một bóng dáng mơ hồ, nhưng không cách nào nhớ được hình dạng của ông ta. Nhưng cảm giác mơ hồ này nói cho hắn biết, hắn không muốn xa rời phụ thân cỡ nào. Đó sẽ là một người cao như núi.

“Bọn họ nói rất đúng.” Diệp Vô Thần nói, sau đó lại mỉm cười: “Vậy muội, vì sao lại tới tìm ta.”

“Bởi vì ta muốn gặp huynh, và mang tới một thứ vốn thuộc về huynh.”

“Thứ vốn thuộc về ta ư?”

Tiêu Nhược từ trong lòng hắn đứng dậy, lau đi nước mắt trên mặt: “Vì có thể nhìn thấy huynh một lần nữa, ta cực khổ trông ngóng hết năm này qua năm khác, về sau, dì Ngọc Lưu Ly có thể thành lập cánh cửa thiên giới, cuối cùng dùng thứ nguyên lực lượng đặc thù của dì ấy để dựng lên một cánh cửa không gian lâm thời để tới nơi này, một cánh cửa mà chỉ có thể cho một người tới đây. Phụ thân của huynh không thể gặp lại huynh, mẫu thân của huynh thì không có lực lượng, một mình đến đây tất sẽ gặp nguy hiểm, cho nên, ta mới tới đây. Tiêu ca ca, ta cuối cùng cũng tìm được huynh rồi.”

Tiêu Nhược vén áo lên, sau đó từ trong túi áo lấy ra một thứ to như lòng bàn tay, Diệp Vô Thần nhìn một cái, trong lòng đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó thì lại một lần nữa rung động.

Đó không ngờ là một con rùa nhỏ!

Không đúng, giống rùa nhưng lại không phải là rùa. To cỡ bàn tay, cả người màu vàng đậm, tứ chi và mai giống rùa, nhưng cổ của nó lại dài hơn rùa bình thường rất nhiều, giống với cổ rắn hơn. Bị Tiêu Nhược từ trong túi lấy ra cầm vào tay, cái đầu đang co vào trong mai của nó thò ra, đôi mắt nhỏ tròn vo nhìn Diệp Vô Thần, trong nháy mắt phóng ra ánh sáng rực rỡ, thân thể bắt đầu giãy dụa trong tay Tiểu Nhược, muốn thoát khỏi lòng bàn tay của nàng ta.

Đây là...

“Tiêu ca ca, chỉ có đi theo bên cạnh huynh, lực lượng của nó mới có thể trưởng thành nhanh nhất, nó nhất định sẽ giúp cho huynh rất nhiều.” Tiêu Nhược đặt con rùa nhỏ vào trong tay Diệp Vô Thần. Con rùa nhỏ đó khi vào tay Diệp Vô Thần lập tức trở nên ngoan ngoãn. Tuy rằng ngăn cách mười ba năm, nhưng nó làm sao có thể nhận sai mùi.

“Nó là?”

“Tiêu ca ca, ta phải đi rồi.” Ánh mắt Tiêu Nhược lấp lánh, si mê nhìn mặt hắn, như khóc lại như cười, còn có một phần lưu luyến.

“Đi ư?” Diệp Vô Thần cả kinh, tay thả lỏng, con rùa lập tức từ trên tay hắn rơi xuống, ngã chổng vó lên trời, sau đó lại chật vật đứng dậy, đầy ủy khuất cọ vào giày của Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần hai tay nắm lấy vai Tiêu Nhược, vội vàng nói: “Muội muốn đi đâu?”

“Trở về, về địa cầu... Thời gian của ta đã sắp hết rồi, vốn là ta cho rằng không tìm được huynh, không ngờ vào thời gian cuối cùng ta vẫn có thể gặp được Tiêu ca ca, dù chỉ là trong phút chốc.” Tiêu Nhược quyền luyến lẩm bẩm.

“Không trở về không được ư?” Diệp Vô Thần còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi nàng ta, đây là người đến từ cùng một thế giới với hắn, làm sao nỡ để nàng ta đi như vậy được. Nhưng hắn biết, không phải nàng ta muốn rời khỏi mà là có nguyên do gì đó khiến nàng ta không thể không rời khỏi.

“Tồn tại vượt qua lực lượng thứ nguyên không gian có hạn chế thời gian rất nghiêm khắc, mà đảo loạn không gian vốn không đi qua nhau là nghịch phản pháp tắc hỗn độn, ta nếu không về, không chỉ là không thể trở về, mà ta cũng sẽ bởi vì làm trái pháp tắc hỗn độn mà biến mất. Mặc dù Phong bá bá cũng là vua của thế giới hỗn độn, nhưng không phải là vua của hỗn độn này.” Tiêu Nhược dùng thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp, nói xong Diệp Vô Thần giống như mê mang, lại giống như hiểu ra gì đó.

“Ta chỉ còn một phút cuối cùng. Ta phải đi rồi.”

Vận mệnh chính là kỳ diệu như vậy, khi một người mang kỳ vọng cực lớn mà đến, nhưng phải nhận lại sự thất vọng, rồi vào thời khắc cuối cùng lại được thanh toàn. Tiêu Nhược vào giây phút cuối cùng có thể gặp được hắn, nhưng lại chỉ đành vội vàng trở về. Khiến cho người ta không biết là nên cảm kích hay là nên oán than.

Một phút đồng hồ, một phút đồng hồ cuối cùng, nếu không phải đến thời khắc cuối cùng nàng ta sao lại nỡ bỏ đi.

Trong tay Tiêu Nhược có một cái khay hình tròn to như bàn tay, đây không phải là một cái khay tròn đơn giản, bên trên có phù hình kỳ dị đan xen ngang dọc, Diệp Vô Thần vừa nhìn một cái là biết đây là một pháp trận thực thể hóa, trung tâm trận pháp phóng thích ra quang mang, lúc này tốc độ lóe ra của quang mang dần dần nhanh hơn, giống như đang cảnh cáo, hoặc là điềm báo sắp biến mất. Mà quang mang đó mang tới cho Diệp Vô Thần một loại tương tự như lực lượng không gian, nhưng lại không phải là lực lượng không gian.

Tiêu Nhược chính là dựa vào nó, mà từ địa cầu tới nơi này, cũng lại là dựa vào nó mà phải lập tức trở về.

“Khi nào thì có thể quay lại.” Diệp Vô Thần thở dài, nói.

“Ta không biết, có lẽ rất ngắn, cũng có lẽ rất dài, có lẽ không phải là ta quay lại mà là huynh sẽ trở về. Tiêu ca ca, ta sẽ đợi huynh. Mỗi người đều đang đợi huynh, đợi huynh dùng lực lượng của mình để trở về.”

Diệp Vô Thần: “...”

“Không gian từ địa cầu đến đây tuyệt đối không phải là không gian chuyển di đơn thuần, bởi vì, đây là hai hỗn độn khác nhau. Hai hỗn độn vốn là không thể có giao điểm, sinh linh nào một khi đã phá định luật này, nhất định sẽ bị xóa bỏ, mà có thể nhảy qua thứ nguyên không gian khác mà không bị trừng phạt, trong thiên hạ chỉ có Phong bá bá mới có thể làm được.” Tiêu Nhược cúi người xuống nhặt con rùa nhỏ lên, đưa vào bàn tay đang run run của Diệp Vô Thần: “Cũng chỉ có máu của huynh mới có thể giúp nó tồn tại ở đây được. Thời kỳ trưởng thành của nó rất dài, muốn thoát ly khỏi thời niên ấu cần ba ngàn vạn năm, thậm chí là dài hơn, mà nếu theo Tiêu ca ca, có lẽ ngay cả ba năm cũng không tới. Ta, phải đi rồi.”

440. Chương 439: Huyền Vũ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 439: Huyền Vũ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Tiêu Nhược tiến một bước về phía trước, lặng lẽ kiễng mũi chân, trong tầm mắt, khuôn mặt đó càng lúc càng gần, nhưng cuối cùng, tâm thiếu nữ khiến nàng ta lui bước, nàng ta cúi đầu xuống, không cho hắn nhìn thấy khuôn mặt đang đủ bằng của nàngta: “Tiêu ca ca, ta chờ huynh về nhà. Huynh cả đời không trở về, ta sẽ chờ huynh cả đời...”

Pháp trận hình tròn từ trong tay Tiêu Nhược bay lên, phiêu tán, biến mất vô tận, mà bên tay phải của nàng ta xuất hiện một quang quyển hình vuông. Đó là một thứ hình cửa, bên kia cánh cửa thông tới một không gian hoàn toàn bất đồng khác, nơi đó là quê hương chân chính của Diệp Vô Thần.

Thời gian của nàng ta chỉ còn lại có vài giây cuối cùng, nàng ta lui về phía sau một bước nhỏ, ánh mắt không hề rời khỏi người Diệp Vô Thần, nỗi đau biệt ly, nàng ta chưa bao giờ cảm thụ sâu sắc như lúc này. Bởi vì bọn họ đã xa cách mười ba năm, mười ba năm hồn khiên mộng nhiều, cuối cùng cũng gặp được hắn, nhưng lại chỉ trong thời gian ngắn ngủi. Khuôn mặt trước mắt này chứa đựng quá nhiều vẻ phức tạp, lại hoàn mỹ không tỳ vết, lộ ra bóng dáng của phụ thân hắn và hắn lúc còn nhỏ. Trong tầm mắt mơ hồ, kí ức của nàng ta lặng lẽ quay lại thời khắc mà họ mới gặp nhau.

“Cha, con nhớ nhà.”

“Ừ...”

“Cha, cha đang khó chịu à?”

“Tiêu nhi, cha có phải rất vô dụng không...”

“Lời nói của cha sao gốc thế, cha là người lợi hại nhất trên thế giới này, vì sao lại nói vậy, có chuyện gì khiến cha tức giận à?”

“Cha, chúng ta hứa với nhau nhé, cha vĩnh viễn không được phép nghĩ vậy nữa. Con có một người cha giỏi nhất, một người mẹ đẹp nhất, không ai hạnh phúc bằng con cả. Hi...”

Năm đó hắn chủ động muốn rời nhà đã trở về, bởi vì hắn biết, mỗi người đều biết, sinh mạng của hắn chỉ còn lại một năm cuối cùng, cho nên, vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, hắn muốn được ở bên cạnh thân nhân của hắn, cho dù điều đó đẩy nhanh sự tử vong của hắn.

Nhưng, hắn vẫn đang cười. Hắn năm ấy mới sáu tuổi mà giống như căn bản không e ngại tử vong và những cơn đau thường xuyên ập tới, không có oán hận, không hề oán trách, không có bất kỳ sự bất mãn đối với vận mệnh nào. Có chăng chỉ là nụ cười giống như vĩnh viễn không nhạt đi, nụ cười của hắn đã cảm nhiễm rất nhiều người, cũng khiến rất nhiều người thấm rơi lệ trong lòng vì hắn.

Trời đối kỵ anh tài. Một đứa nhỏ như vậy, sinh mệnh lại ngắn ngủi đến thế. Nếu hắn không phải là con của y, mà là bất kỳ một đứa bé nào đó trên thế giới này, cha của nó đều nắm chắc vận phần có thể giúp nó sống sót, cho dù là chết rồi cũng có thể sống lại, cho dù là cho nó sinh mệnh vĩnh cửu cũng không phải là việc gì khó. Nhưng sự thật chính là tàn khốc như vậy, nó cứ là con trai ruột của y. Cha của nó tồn tại thì nó buộc phải chết. Mà phương pháp khiến nó bất tử chỉ có một, đó chính là cha của nó phải chết.

Nhưng cha của nó đã được định trước là không thể chết. Không ai có thể giết được y, mà nếu y thật sự có chết thì mệnh vận của cả không gian hỗn độn đều sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, y không thể.

Cửa mở, y nhìn thấy một bé gái rất nhỏ, khi nó nhìn y, y dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn lại nó.

“Cha, nó là bé gái nhà Tiêu thúc thúc đúng không?” Long Tiêu hỏi phụ thân. Hắn còn nhớ, năm đó khi hắn rời khỏi bên cạnh cha, bé gái ấy vừa mới sinh.

“Ừ... Nó là em gái Nhược Nhược của con, hôm nay nó được hai tuổi một tháng, có điều nó là một tiểu nha đầu rất khá, tuy rằng chỉ mới hai tuổi, nhưng đã có trí thông minh và học thức của một đứa bé hơn năm tuổi.” Phụ thân mỉm cười giải thích với hắn. Ánh mắt của y nhìn về phía trước, không để con trai của y nhìn thấy vẻ đau xót trong mắt y. Y ép mình phải nhìn thật thản nhiên, nhưng bất kể là cố thế nào cũng

không làm được. Nếu một người ngay cả tình thân của mình sắp bị đoạn tuyệt mà cũng có thể nhẫn nại, vậy người đó còn có nhân tình gì nữa.

Nhược Nhược muội muội, ta là Tiêu ca ca của ngươi, chúng ta đã gặp mặt rồi, chỉ là khi đó ngươi còn rất nhỏ, chắc là không thể nhớ được ta.” Long Tiêu đi tới, hân thưởng cô bé có trí thông minh hơn người này, dùng giọng nói rất nhẹ rất êm nói. Khi lần đầu tiên hắn gặp nàng ta, nàng ta chỉ là một đứa bé còn nằm trong tã lót, khi đó, là Tiêu thúc thúc của hắn ôm nàng ta nói chuyện. Cho nên hắn nhớ rõ nàng ta, nhưng nàng ta không nhớ được đã từng gặp hắn;

“Tiêu ca ca...” Con gái nhỏ trời sinh sợ người lạ, có chút rụt rè trả lời. Phát âm của nàng ta rất chuẩn, không hề có một chút ngọng ngịu của trẻ con hai tuổi. Long Tiêu không thấy kỳ quái chút nào, với năng lực của Tiêu thúc thúc, sinh ra một nữ nhi thiên tài cũng là điều hết sức bình thường.

Bởi vì hắn về nhà cho nên phụ thân hắn đưa nàng ta đến đây.

“Hi, hay quá, sau này có người chơi với ta rồi. Nhược Nhược, sau này thường tới chỗ ta chơi nhé?” Long Tiêu từ trong túi lấy ra hai viên kẹo, đặt vào trong tay cô bé: “Đây là cách mà cha dạy ta, nếu muốn chơi chung với con gái, thì phải cùng ăn kẹo với nàng ta, nếu như nàng ta ăn kẹo rồi thì chính là đáp ứng ta...”

Nàng ta bị một loại khí tức và thanh âm ấm áp cảm nhiễm, bất giác, nàng vốn còn sợ người lạ đã ngừng đầu nhìn hắn, rất lâu mà vẫn không dời mắt ra được.

Nàng ta cầm lấy viên kẹo màu đỏ đó, bóc giấy kẹo ra, chớp chớp mắt nhìn hắn, miệng khê há ra, bỏ viên kẹo be bé vào miệng, dùng hàm răng còn chưa mọc đủ nhai nhẹ. Nàng ta lúc đó vốn không hiểu, vì sao nàng ta trước giờ chưa từng nhận đồ của người lạ lại giống như gặp ma ăn kẹo của hắn.

“Cha, con và em ra ngoài chơi nhé.”

“Ừ.” Phụ thân mỉm cười nhìn con mình dẫn một cô bé rất nhỏ ra ngoài. Phụ thân của bé gái đó là chí hữu thân như huynh đệ của y, hắn hào ngôn nói rằng chỉ có con trai của y mới xứng với con gái của hắn, nếu con gái của hắn gả cho người khác, hắn sẽ không cam lòng. Hắn lại tin chắc rằng y vốn không gì không làm được sẽ có thể tìm được cách giữ tính mạng cho Long Tiêu.

Nhưng...

Nhưng...

Y chỉ có thể trong thời gian một năm cuối cùng ở cùng với nó, thỏa mãn những gì mà con trai của y muốn. Đồng thời cũng liều mạng tìm tất cả những phương pháp có thể

“Nhìn đi, đó là hạo bằng hữu của ta, rất đáng yêu đúng không.” Thiếu nam và thiếu nữ ngồi xuống đất, giữa bọn họ có một sinh linh nhỏ cỡ nửa bàn tay đang thò cổ ra nhìn họ.

“Rùa nhỏ.” Thiếu nữ thốt lên khe khẽ.

“Không phải, nó không là rùa nhỏ, tên của nó là tiểu Huyền Vũ, là cha tặng cho ta, lợi hại lắm đấy. Có nó, không ai có thể khi dễ ta. Tiểu Huyền Vũ, đây là hạo muội muội là của ta, nàng ta tên là Nhược Nhược, về sau ngươi cũng phải bảo hộ nàng ta cho tốt đó.”

Sinh linh được gọi là tiểu Huyền Vũ như nghe hiểu lời hắn, cổ lập tức duỗi dài ra, dọa cho thiếu nữ đó ngã bệt xuống đất, nhưng nó lại cúi đầu, làm ra một hình thái chào hỏi rất đáng yêu, nàng ta mới không còn sợ hãi nữa mà bật cười khúc khích.

Từng mảng ký ức vụt qua, thân thể của Tiêu Nhược bước vào cửa, cánh cửa màu vàng đậm đó mang theo nàng ta biến mất.

Diệp Vô Thần giống như thoáng cái mất đi thứ gì đó vậy, trong lòng trống rỗng. Trong đầu tràn ngập sự mất mát và quyến luyến.

Tiêu Nhược, cái tên này được hắn nhớ kỹ một lần nữa. Trong trí nhớ hiện tại, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta, nhưng sự rung động của tâm thần, cùng với sự lưu luyến đó khiến hắn biết rằng hắn và nàng ta từng có cảm tình sâu đậm cỡ nào. Cảm giác mất mát và trống rỗng đó, không chỉ là bởi vì nàng ta là một người tới từ địa cầu.

“Rùa nhỏ.” Lòng bàn tay Diệp Vô Thần nâng sinh linh nho nhỏ mà Tiêu Nhược giao cho hắn lên, gọi cái tên mà năm đó Tiêu Nhược đã gọi khi lần đầu gặp nó.

Thân thể của tiểu sinh linh rất cứng, cũng rất nhỏ, nó vốn còn tính là ngoan ngoãn, lúc này đột nhiên nóng nảy bất an, tứ chi ngắn cùn không ngừng vung vẩy. Ngón tay của Diệp Vô Thần ấn lên người nó: “Ta biết, người là cần máu của ta.”

Đầu ngón tay bị một đạo khí mang bóng nhiên xuất hiện cắt qua, hai giọt máu trước sau nhỏ xuống, rơi lên bên trên cái mai của nó, sau đó trong nháy mắt bị hấp thu, Một vầng quang mang không màu chợt lóe lên trên người nó, thân thể vốn đang cấu kính của nó liền an tĩnh lại.

“Tiểu Huyền Vũ.... Tiểu Huyền Vũ...”

Trong đầu, vang lên một thanh âm rất non nớt, đây là thanh âm của Tư Thần.

Tiểu Huyền Vũ...

Huyền Vũ...

“Tên của người là tiểu Huyền Vũ?” Diệp Vô Thần chăm chú quan sát nó, nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Huyền Vũ rõ ràng nghe hiểu lời nói của hắn, con mắt nhỏ của nó đột nhiên trở nên rất sáng, cái cổ thò ra không ngừng gật lên gật xuống, nó hưng phấn vì tiểu chủ nhân lại một lần nữa gọi tên của nó.

“Người nhất định là bằng hữu tốt của ta lúc ta còn nhỏ rồi, đúng không?”

Tiểu Huyền Vũ lại gật đầu, nó bỗng nhiên từ trên tay Diệp Vô Thần nhảy xuống đất, thân thể nhìn thì công kênh hưng phấn nhảy lên nhảy xuống trên mặt đất, phóng thích ra sự vui mừng trong lòng. Mà sắc mặt của Diệp Vô Thần thì lại đột nhiên biến hóa.

Bởi vì mặt đất đang rung chuyển.

Thân thể của tiểu Huyền Vũ rất nhỏ, có thể cầm nó bằng một bàn tay, bình thường có thể trực tiếp đút nó vào trong túi, nhưng chính là một tiểu sinh mệnh như vậy, mỗi lần nhảy lên nhảy xuống, mặt đất xung quanh lại chấn động. Hơn nữa không phải chấn động rất nhỏ, cách bên tay phải của hắn không xa, một vách tường đã xuất hiện những vết nứt.

“Pa pa pa”

Tiểu Huyền Vũ bắt đầu phát ra thanh âm hưng phấn, thanh âm của nó không tính là quá vang, nhưng mang theo vẻ nặng nề dị thường. Diệp Vô Thần cầm nó lên, mặt đất cuối cùng cũng dừng chấn động, mà chung quanh vốn im lặng rõ ràng đã hỗn loạn cả lên, chấn động vừa rồi bất kể là ai cũng liên tưởng tới động đất.

“Chúng ta đi thôi.”

Diệp Vô Thần nhẹ nhàng nhảy lên, bay trở về Diệp gia.

Bắc phương Huyền Vũ, trong thế giới mà hắn từng ở, nó và đông phương Thanh Long, phương Chu Tước, nam phương Bạch Hổ cùng với thánh vương Kỳ Lân còn được gọi là ngũ thánh thú, là thánh thần cao nhất chủng quần thổ chi lực!

441. Chương 440: Siêu Thần Uy Áp, Tử Tinh Nghiệt Long

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 440: Siêu thần uy áp, Tử tinh nghiệt long

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Về tới nhà, Ngưng Tuyết vẫn đang ngủ chưa dậy. Trời vừa sáng chưa lâu, nhưng chấn động vừa rồi là hai lần hạ độc thủ liên tiếp của Tiêu Nhược khiến Thiên Long thành bắt đầu trở nên không bình tĩnh, thành vệ quân xem xét chung quanh, tìm kiếm tung tích của Tiêu Nhược.

Bên cạnh Ngưng Tuyết, Đồng Tâm vẫn duy trì tư thái mê man lúc ban đầu, nàng ta im lặng như vậy, nhiều ngày rồi vẫn chưa động dậy. Lòng bàn tay của nàng ta thủy chung nắm một mảng màu đỏ tươi. Ánh mắt của Diệp Vô Thần khẽ động, đi tới trước giường, nhẹ nhàng gảy tay nàng ta ra, cầm lấy Thiên Phật chi nhận. Nàng ta vốn nên là một nữ hài yên tĩnh, được người ta thương yêu và sủng ái, chứ không phải là một sát phát chi nhận được chú định nhuộm trong máu.

Vũ khí bản mạng rời cơ thể, ngón tay của Đồng Tâm bỗng nhiên giật giật. Động tác nhẹ nhàng này khiến tinh thần Diệp Vô Thần chấn động, sau đó ngồi xuống cạnh giường, tay đặt lên người Đồng Tâm: “Đồng Tâm!”

Đôi mắt đã khép kín rất lâu từ từ mở ra, ánh mắt quen thuộc nhìn thẳng vào hắn.

Diệp Vô Thần bật cười, nhẹ giọng nói: “Đồng Tâm, nàng cuối cùng cũng tỉnh rồi...” Hắn ôm nàng ta vào trong lòng: “Nếu còn mệt thì ngủ thêm một lát đi. Đẳng nào cũng không còn việc gì cả, người kia đã chết rồi, không bao giờ xuất hiện nữa, chúng ta không sao cả, nàng không cần phải lo lắng.”

Nàng ta nhất định không biết mình đã ngủ bao lâu, kí ức vẫn dừng lại ở thời khắc trước lúc nàng ta hôn mê.

Con mắt đen láy chớp chớp, thân thể Đồng Tâm giật giật, chậm rãi nhắm mắt lại. Bỗng dưng, nàng ta mở choàng mắt ra, trên mặt lộ ra vẻ bối rối.

Thân thể yếu đuối như vậy, một chút lực lượng cũng không vận lên được. Lực lượng của nàng ta đã biến mất không còn một chút nào.

Không có lực lượng, nàng ta làm sao bảo hộ được hắn.

Diệp Vô Thần lập tức hiểu nàng ta phát giác ra điều gì, ôm nàng ta càng chặt hơn: “Đồng Tâm ngốc, không sao cả, sau này, nghe lời ta, để ta bảo vệ nàng, được không?”

Một bàn tay nhỏ bé đặt lên ngực hắn, nàng ta cuối cùng vì quá mệt mỏi nên lại thiếp đi.

Diệp Vô Thần ôm nàng ta về trên giường, đứng dậy. Bởi vì Đồng Tâm tỉnh lại, tâm tình của hắn cũng từ sự rung động vì sự xuất hiện của Tiêu Nhược mà bình tĩnh trở lại, hắn bỗng nhiên mơ hồ cảm giác được mình quên mất gì đó.

Hắn chưa bao giờ khinh thường cảm giác của mình, lông mày nhíu lại, trí nhớ bắt đầu cẩn thận xem xét lại từ sau tối trước, Đồng Tâm tỉnh lại... Tiểu Huyền Vũ... Tiêu Nhược...Nổ hủy Bắc Đẩu tông.

Một tia sáng lóe lên trong đầu, sau khi Bắc Đẩu tông bị nổ tung, khi hắn từ Tà tông về Thiên Long thành, trong nháy mắt rời khỏi đó hình như nghe thấy thanh âm gì đó. Một loại thanh âm rung động tâm linh. Lúc ấy, thanh âm này bị hắn coi là tiếng gầm của dã thú bình thường nên không để ý, hiện tại sự rung chuyển của linh hồn chỉ lực mang tới cảnh báo cho hắn, hắn lập tức gọi Hương Hương: “Chúng ta tới Quỷ Thủy.”

Trở lại chỗ của Tà tông, bên trong đại sảnh không ngờ là một mảng trống rỗng. Diệp Vô Thần lập tức cả kinh, lúc này, cửa mở ra, Viêm Tử Tâm nghe thấy động tĩnh chạy, nhìn thấy Diệp Vô Thần, hắn không kịp vui mừng chào hỏi mà hét hối nói: “Chủ nhân ca ca, người đã đến rồi, thật sự là tốt quá. Lão gia tử bọn họ tới mê thất sâu lắm, vụ nổ của Bắc Đẩu tông đã kinh động đến siêu thần thú ẩn núp ở phía nam Mê thất chi địa, nó đang di động về phía này, nếu đến đây, toàn bộ thành sẽ gặp tai ương, sẽ có rất nhiều người vô tội phải chết.”

“Ta biết rồi.” Diệp Vô Thần lao ra, dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía nam, khi Viêm Tử Tâm nói chuyện, hắn đã cảm nhận được khí tức đáng sợ đó. Đó là không hề giống với khí tức của người và khí tức của thú, mà khí tức đó tuy còn cách rất xa, nhưng cường độ của nó, không ngờ lại không kém gì Tuyệt Thiên!

Nó vốn sẽ không rời khỏi địa bàn của mình đã bị kinh động, có lẽ vụ nổ đó đã lan đến khiến nó tức giận. Một sinh linh đã im lặng nhiều năm như vậy một khi nổi giận, hậu quả không nghi ngờ gì nữa là cực kỳ đáng sợ. Mà đối với thú mà nói, giẫm đạp lên sinh mệnh của nhân loại là một chuyện quá bình thường, chúng sẽ không nhân từ và do dự.

Nếu đã là nguyên nhân do hấn reo xuống, vậy hấn nhất định phải tự mình giải quyết. Hấn không phải là người tốt, nhưng tuyệt không thể cho phép mình mang tới tai họa cho nhiều người vô tội.

Thực lực khổng lồ gần bằng Tuyệt Thiên, hấn nên ứng đối như thế nào.

”Hương Hương.... Lực lượng của ngươi đủ đủ không?” Từ truyền tống đến Bắc Đế tông, lại từ nơi đó trở lại Tà tông rồi về Thiên Long thành, sau đó lại từ Thiên Long thành quay lại đây, trong thời gian ngắn cắt không gian với khoảng cách siêu dài liên tiếp bốn lần, cho dù năng lực của Hương Hương cũng đã đạt tới cấp thần, nhưng điều này đã có thể đạt tới cực hạn năng lực của nàng ta rồi.

Hương Hương đã nhận ra sự lo lắng của Diệp Vô Thần, không trả lời, mà là trực tiếp xuất hiện ở tại trên vai hấn, song chưởng xòe ra, rải quang mang bao bọc lấy thân thể Diệp Vô Thần.

Đừng! Cắt không gian, Diệp Vô Thần đã đi tới bên cạnh phương bắc Mê thất chi địa, phía trước là rừng rậm u ám, chung quanh là một mạng trụ lủi. Hai người đứng ở đây, nhúu mày nhìn Mê thất chi địa phía trước, tiếng gầm đang tiến lại gần, áp lực đó cũng càng lúc càng trầm trọng, mặt đất đã rung chuyển theo quy luật. Lúc Diệp Vô Thần xuất hiện, hai người lập tức phát giác, quay đầu nhìn về phía hấn, sau đó thần sắc bất ổn căng thẳng.

“Chủ nhân!”

“Không cần nhiều lời?” Diệp Vô Thần khoát tay chặn lại, đứng ở bên cạnh Viêm Thiên Uy: “Ta đã biết rồi, các ngươi không cần khuyên ta rời khỏi, nếu là mối họa do ta đưa tới thì ta phải đích thân trừ đi.”

Càng ở gần càng có thể cảm nhận được rõ ràng cỗ uy áp ẩn chứa sự tức giận cuồng bạo trầm trọng cỡ nào. Uy áp như vậy, cơ hồ thật sự có thể sánh ngang với Tuyệt Thiên. Ngay cả Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương liên thủ cũng tuyệt đối không thể cản được nó. Mà sự xuất hiện của Diệp Vô Thần làm cho bọn họ tâm thần hơi loạn. Bọn họ có thể không cần tiếc mạng sống, cũng không cho phép Diệp Vô Thần gặp chuyện không may.

“Nhưng chủ nhân...” Viêm Đoạn Thương còn muốn nói gì đó.

“Yên tâm, ta và các ngươi, không phải giao thủ với nó. Nếu vạn bất đắc dĩ, ta còn có thể tùy thời chạy trốn.” Diệp Vô Thần mỉm cười nói, mà trong lòng biết hấn rõ, sau khi Hương Hương thi triển lần di động thứ năm này, năng lực cơ hồ đã cạn kiệt, trong khoảng thời gian ngắn không thể lại phát động cắt không gian.

Sắc mặt Viêm Thiên Uy hơi hòa hoãn lại, nói: “Chủ nhân nói không sai, chúng ta tới đây, cũng không phải giao thủ với nó, nếu không thì có khác gì là chịu chết. Con thú này sống ở Mê thất chi địa đã lâu, chưa bao giờ rời khỏi, cũng không làm địch với nhân loại, cho dù là bị vụ nổ làm kinh động thì lần phần nộ này cũng thật sự có chút kỳ quái. Trí lực của Siêu thần thú cao hơn nhân loại bình thường, nếu có thể hỏi nguyên do, và khuyên nó trở lại thì là tốt nhất, nếu không thể...”

Nếu không thể, thì chỉ có thể dùng lực lượng của bọn họ liều chết ngăn cản. Con siêu thần thú này một khi trút giận tới nhân loại, tai nạn tạo thành chính là không thể tưởng tượng được. So với chiến tranh thì càng đáng sợ hơn nhiều.

“Cung Lạc đâu?” Diệp Vô Thần hỏi.

“Hấn à mọi người đều ở chỗ cửa thành, nếu như có gì không ổn, bọn họ sẽ nghĩ biện pháp chế tạo hỗn loạn để người trong thành rút lui trước.” Viêm Đoạn Thương hồi đáp.

“Ừ?” Diệp Vô Thần gật đầu, ánh mắt liếc sang bên cạnh, thấp giọng nói: “Nó đến đây, lui về phía sau, cố gắng cẩn thận!”

Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương cũng đồng thời cảm nhận được uy áp đó đang bức gần, với thực lực của họ ở Thiên Thần đại lục có thể nói là vô địch, mà cỗ khí thế không phải cố ý nhắm vào bọn họ này vẫn làm cho bọn họ có cảm giác nghẹt thở. Bọn họ nhẹ nhàng lướt ra sau ngoài mấy chục thước, rơi xuống đất

vừa mới hạ xuống đất, vẻ mặt của bọn họ đồng thời ngẩn ra, bởi vì, bọn họ nhìn thấy một bóng dáng cực lớn làm cho bọn họ khiếp sợ không thôi.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Cây cối ở Mê thất chi địa tồn tại đã lâu, cổ thụ chọc trời cao trăm mét cũng không hiếm, mà bóng dáng cực lớn này, độ cao của nó còn cao hơn cả cây cao nhất mà bọn họ có thể nhìn thấy. Nó cuối cùng cũng đến gần, mỗi một lần cất bước của nó đều mang theo sự rung chuyển và tiếng đi đùng từ mặt đất. Từng tiếng gào thét từ miệng phát ra càng khiến mặt đất rung chuyển kịch liệt hơn, từng vết nứt bắt đầu lan ra trong phạm vi mà tầm mắt có thể nhìn được. Theo sự di chuyển của nó, cây cối và cành lá cũng bị tiếng gầm của nó chấn cho rơi lá tả!

Ầm

Ầm

Đại thụ chọc trời, giống như từng cơn rơm bị lực lớn hất bay, khi vết nứt trên mặt đất lan tới chân bọn họ, bọn họ cuối cùng cũng nhìn rõ được toàn bộ hình dáng của siêu thần thú. Thời khắc đó, Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương đều theo bản năng lui về phía sau một bước.

Đây tuyệt đối là sinh vật lớn nhất mà bọn họ từ lúc sinh ra đến giờ nhìn thấy.

Thân hình nó cao hơn trăm mét, đây là một vật khổng lồ tới kinh thế hãi tục. Thân thể của nó cực lớn, cái cổ so với thân thể mà nói thì hẹp dài hơn nhiều, phía sau nó là một cái đuôi rất dài, bên ngoài thân thể thô hào vô cùng thì lóe ra màu tím. Đầu của nó thì ở tận trên không trăm mét, con mắt nhỏ lại hoàn toàn trái ngược với thân thể khổng lồ, nhưng bên trong ánh mắt này lại đầy vẻ thô bạo khiến cho người ta khiếp sợ, cái miệng nó đang há to, lộ ra răng năng sắc bén khiến cho người ta rợn tóc gáy.

“Đây.... đây là...” Đây chẳng những sinh vật lớn nhất mà Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương từng thấy, mà còn là loại sinh vật mà bọn họ chưa gặp bao giờ.

“Là rồng.” Diệp Vô Thần nhướn mày. Khi con cự long này xuất hiện, hắn cũng hơi chấn kinh. Đây quả thực là rồng, tin tức mà lực lượng của Linh hồn chi nhãn mà cực viêm thiên long ban cho hắn cũng nói cho hắn biết đây là một con rồng, tên là Tử tinh nghiệt long, năm tháng mà nó tồn tại đã quá lâu rồi, đích xác như Viêm Thiên Uy đoán, đó là khi nhân loại còn chưa thật sự sinh sôi thì nó đã tồn tại rồi, Thiên Thần đại lực khi đó là đại lực của thú, mà nó, cho dù là vào thời đó cũng hoàn toàn xứng đáng là vua trong các loại thú.

Hình thể của nó có thể so với Cực viêm thiên long, mà lực lượng của nó thì lại hơn xa. Năng lực của Cực viêm thiên long là siêu cấp thần sơ kì, mà con Tử tinh nghiệt long nó đã là siêu cấp thần đỉnh phong như Tuyệt Thiên. Nó và Cực viêm thiên long tuy rằng cũng là rồng, nhưng lại là hai loại rồng hoàn toàn khác nhau. Long hình của Cực viêm thiên long là kiểu Hoa Hạ thần long ngũ trảo kim long mà hắn biết, còn Tử tinh nghiệt long lại giống như cự long trong truyền thuyết của tây phương. Chỗ khác biệt là, nó không có hai cánh, nó là đi bộ tới, rõ ràng là không có năng lực phi hành.

“Rồng? Lực lượng đáng sợ.” Viêm Thiên Uy chưa từng nhìn thấy rồng, nhưng uy áp mà sinh linh trước mắt mang đến, hắn lại cảm nhận được rất rõ ràng. Đây là cảm giác áp bức mạnh nhất mà trong đời hắn từng phải đối diện.

442. Chương 441: Siêu Thần Uy Áp, Tử Tinh Nghiệt Long (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 441: Siêu thần uy áp, Tử tinh nghiệt long (hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thân thể Tử tinh nghiệt long quá lớn, căn bản sẽ không chú ý tới ba nhân loại nhỏ dưới chân, nó tiến lên một bước, trực tiếp vượt qua khoảng cách mấy chục thước, trực tiếp rút ngắn khoảng cách với ba người Diệp Vô Thần lại một phần ba, Diệp Vô Thần trầm giọng nói: “Lui về phía sau!” Sau đó cả người nhẹ nhàng bay lên. Bay tới độ cao ngang với đầu Tử tinh nghiệt long liền hét lớn một tiếng: “Tử tinh nghiệt long!”

Hắn trực tiếp hô lên tên của Tử tinh nghiệt long, vốn định khiến Tử tinh nghiệt long vì kinh ngạc mà tạm thời hòa hoãn lại, nhưng sự thật lại không như hắn mong muốn, chân trước của Tử tinh nghiệt long đột nhiên vung ra, mang theo một trận cuồng phong đập vào thân thể Diệp Vô Thần.

Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương đồng loạt hoảng hốt, không chút do dự bay lên, muốn chắn trước người Diệp Vô Thần, tuy rằng đây chỉ là một kích thuận tay của Tử tinh nghiệt long, nhưng cái mà nó ẩn chứa vẫn là lực lượng làm cho bọn họ không thể không run sợ trong lòng. Diệp Vô Thần vừa muốn lách mình né tránh, đột nhiên nhìn thấy hai người Viêm Đoạn Thương và Viêm Thiên Uy xông lên, chỉ đành ổn định thân hình, hai tay toàn lực đẩy ra, liền tiếp chế ra mười đạo tường bằng thật dày đập về phía trước.

Rắc rắc rắc.

Tường bằng ngay cả cao thủ như Viêm Đoạn Hồn cũng có thể hoàn toàn cản được lại bị một trảo thuận tay của Tử tinh nghiệt long đập tan tã tã, tã tã thứ chín và tã tã thứ mười phân biệt ngăn cản một chút, trong thời gian ngắn ngủi này Diệp Vô Thần nhanh chóng quay người lại, tóm lấy Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương vừa mới xông lên, lực dồn vào song chưởng, mạnh mẽ quăng hai người ra ngoài mấy ngàn mét, thanh âm nghiêm nghị cũng truyền vào trong tai bọn họ: “Đừng vọng động!”

Diệp Vô Thần rất ít dùng loại thanh âm nghiêm túc mang theo ý tứ cảnh cáo này để nói chuyện với bọn họ, Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương cảm thấy hơi run sợ, mặc dù lo lắng cho sự an toàn Diệp Vô Thần, nhưng cũng không dám vọng động nữa, chỉ có thể ở ngoài ngàn mắt định thần nhìn về nơi đó.

“Tử tinh nghiệt long, từng là vô thượng chi vương của thú giới phía nam, người không nên xuất hiện ở đây, trở về đi. Nếu người có lý do không thể không ở đây, người có thể nói cho ta biết, chúng ta sẽ hoàn thành giúp người một cách hoàn mỹ.” Thấy cước bộ của Tử tinh nghiệt long dừng lại, Diệp Vô Thần cũng từ xa đối diện với nó, bình tĩnh nói. Tử tinh nghiệt long không nhất định có thể giống như Cực viêm thiên long sử dụng ngôn ngữ của nhân loại, nhưng nhất định có thể nghe hiểu ngôn ngữ của hắn.

Trong tin tức mà Linh hồn chi nhãn báo cáo về nó, tuy rằng không thể xác định lai lịch ban đầu của Tử tinh nghiệt long, nhưng mơ hồ có đề cập tới địa vị tôn quý của nó nằm đó ở thú giới. Mặt khác, cũng nhắc tới bản tính ôn hòa và tàn bạo của nó cùng tồn tại, mà sự tàn bạo của nó, sẽ biểu hiện ra vào lúc nó bị người khác đụng chạm đến sự cấm kỵ.

Cấm kỵ?

Rốt cuộc là cấm kỵ gì khiến nó ngàn vạn năm, thậm chí là vạn vạn năm cũng không rời khỏi Mê thất chi địa lại rời khỏi nơi này, mang theo sự phẫn nộ muốn đặt chân, thậm chí có thể sẽ phá hư lãnh địa của nhân loại. Chẳng lẽ chỉ vì vụ nổ đó ư? Lực lượng của vụ nổ đó đích xác có khả năng lan đến gần phía nam Mê thất chi địa, nhưng này loại vụ nổ này cho dù nổ ngay bên cạnh nó cũng không nhất định mang tới nguy hiểm cho nó, mà lực lượng tràn ra ngoài thì lại càng không thể, vậy rốt cuộc là..

Gừ

Tiếng gầm chấn thiên động địa đã trả lời Diệp Vô Thần, trong mắt Tử tinh nghiệt long bỗng nhiên phóng xạ hai đạo lôi điện, đánh lên người Diệp Vô Thần. Thân thể Diệp Vô Thần nhanh chóng né tránh, mặc dù không sợ thể chất của ngũ hành, nhưng lực trùng kích này cơ hồ khiến thân thể hắn bị tê liệt, khi hắn đứng vững lại, liền trầm giọng nói: “Tử tinh nghiệt long, ta biết nhất định là có chuyện gì đã xúc phạm người,

nhưng người dù sao cũng từng vạn thú chi vương, biết cái gì nên làm, cái cậ gì không nên làm, người nếu đặt chân vào lãnh thổ của nhân loại, tất sẽ mang đến tai nạn không thể vãn hồi, đến lúc đó người cũng nhất định gặp sự trừng phạt của trời, lập tức dừng lại đi.”

Gừ!

Phần nộ, cuồng bạo. Từ trong tiếng gầm đó, Diệp Vô Thần bỗng nhiên mơ hồ nghe thấy sự bi thương và tuyệt vọng, trong lòng đột nhiên khẽ động.

Tử tinh nghiệt long tiến lên một bước, đại địa chấn chiến, nhưng nó lại không công kích Diệp Vô Thần nữa, mà là không thèm để ý tới hắn, lập tức tiến về phía trước, hai tay Diệp Vô Thần giơ lên, lòng bàn tay đã phân biệt xuất hiện một cây băng thứ dài mấy thước, mà băng thứ nhìn thì đơn giản này kì thực ẩn chứa mật độ thủy nguyên tố được áp súc tới khủng bố, lực lượng bao hàm tất nhiên cực kỳ khủng bố, hắn quát khẽ một tiếng, tay phải vươn ra trước, cậ tay trái kéo ra sau, hai cây băng thứ một trước một sau bắn về phía thân thể Tử tinh nghiệt long. Nếu không thể dùng ngôn ngữ để ngăn cản, vậy đầu tiên tất nhiên phải tận khả năng níu chân nó, chậm rãi tìm xem rốt cuộc trên người nó đã xảy ra chuyện gì. Mà với sự chênh lệch thực lực giữa bọn họ, nếu thật sự muốn công kích, bộ vị hữu hiệu cũng sẽ chỉ là mắt hoặc là cổ, Diệp Vô Thần không công kích hai bộ vị này, bởi vì một khi lại chọc giận nó, đó mới là chân chính không thể vãn hồi.

Hai cây bang thứ, uy lực của nó kì thực là cấp bậc cấm chú, ngay cả cao thủ cấp thần bị đánh trúng cũng bị thương không nhẹ. Tử tinh nghiệt long vung long trảo lên, chỉ nghe rầm một tiếng, cây băng thứ thứ nhất đã bị đập tan, lại vung lên, cây băng thứ thứ hai dưới một trảo của nó cũng hóa thành bông tuyết đầy trời, dễ dàng giống như bóp nát hai mảng bông tuyết, bên trên trảo không lưu lại bất kỳ dấu vết bị thương nào.

Diệp Vô Thần: “...”

Sự chênh lệch thực lực giữa Bọn họ quá lớn, Diệp Vô Thần mặc dù có thủy chi lực vô cùng vô tận, nhưng năng lực cao nhất mà hắn có khả năng phóng thích ra là cấp thần trung giai, cường độ như vậy cho dù là vô cùng vô tận cũng căn bản khó có thể tạo thành tổn thương gì đối với Tử tinh nghiệt long, ngay cả ngăn cản bước chân của nó cũng không phải dễ dàng.

Mà hắn chỉ cần bị Tử tinh nghiệt long đánh trúng một lần, hắn phải chết không nghi ngờ gì nữa.

Công kích của Diệp Vô Thần khiến con mắt đáng sợ của Tử tinh nghiệt long lập tức nhìn chằm chằm vào hắn, một tiếng rít gào phần nộ chấn cho cát bụi bốc lên, Diệp Vô Thần đứng quá gần, không ngờ bị một tiếng rống ngâm khiến cho trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, thân thể suýt nữa rơi xuống, mà khi hắn vừa hoàn hồn, một cỗ lực lượng khổng lồ đã quét đến trước người. Đó là long vĩ của Tử tinh nghiệt long phần nộ quét tới.

“Chủ nhân!”

Tránh né không kịp, mắt Diệp Vô Thần trợn to như rách ra, không chút giữ sức nữa, kiếm mang trong tay lóe lên, dùng Trảm Tinh kiếm Thiên địa liệt đón đỡ.

Cầm kỵ chi kiếm cùng long vĩ của siêu thần chi long chạm vào nhau, thân thể của Diệp Vô Thần vẫn bị đập bay, nhưng không phải bị đánh trúng mà là bị lực lượng của mình kích bay ra, thân thể khổng lồ của Tử tinh nghiệt long dưới lực lượng mạnh mẽ cũng bị oanh kích cho ngã ngã ra đất, trong miệng phát ra một tiếng rít gào thống khổ và phần nộ, trên cái đuôi đang cong lên, không ngờ có một vết lõm không tính là nông, máu rồng nhanh chóng chảy ra, rồi lại mau chóng cầm lại.

Thân thể của nó không ngờ lại bị thương. Ngàn năm, vạn năm, nó đã không nhớ rõ mình bao lâu rồi chưa từng bị thương.

Gừ gừ gừ...

Nó phần nộ rồi, tiếng gầm rú đó đã mất đi sự cuồng bạo như lúc mới gào thét, thay vào đó là một loại đe dọa áp ức, lọt vào trong tai, khiến cho màng nhĩ của người ta cũng phải rung động theo.

Thân thể khổng lồ của nó đứng dậy, sau đó trong tiếng gầm thiên một cước đạp thật mạnh lên đất. Một tiếng ầm ầm vang lên, đại địa trong chu vi ngàn dặm đều bị hoàn toàn hất lên, trong phút chốc che phủ cả

trời, sau đó lại dưới sự thôi động của một loại lực lượng nào đó hóa thành màu tím, vô số ngôi sao màu tím từ trên trời giáng xuống, che phủ cả không gian mà ba người đang đứng.

Đã không còn khả năng tránh né nữa rồi, Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương đồng loạt hét lớn một tiếng, quanh người lóe lên một đoàn quang mang màu đỏ chói lòa, hồng quang chậm rãi bành trướng, lưu tinh màu tím bị hồng quang chạm vào đều bị hóa thành tro bụi, hai người bọn họ dưới sự bảo vệ của lực lượng nhanh chóng triệt thoái về phía sau, dùng tốc độ nhanh nhất thoát ly khỏi sự bao phủ của lực lượng đáng sợ này.

Tử tinh nghiệt long chỉ giậm chân một cái liền dẫn phát ra tai nạn khủng bố như vậy. Nếu ở trên chiến trường, một cước này không biết sẽ tạo nên bao nhiêu thương vong. Khi đó, sự đáng sợ của lực lượng và sự chênh lệch giữa thần và người sẽ được thể hiện ra trọn vẹn.

Chung quanh Diệp Vô Thần toàn bộ được tường băng chắn, một khi bị đánh tan, lập tức sẽ lại có tường băng phòng ngự mới xuất hiện. Từ xa xa, hần nhìn thấy Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương cuối cùng cũng thoát ly khỏi phạm vi bao phủ của một kích cuồng bạo của Tử tinh nghiệt long, hít mạnh một hơi, tường băng chung quanh bỗng nhiên vỡ nát, hần không chút úy kỵ đón đỡ đá vụn mang theo lôi điện chỉ lực dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía Tử tinh nghiệt long.

Khi Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương ở xa xa thu hồi lực lượng, nhìn về phía bên này, Diệp Vô Thần cũng đã trên đỉnh đầu Tử tinh nghiệt long, Trảm Tinh kiếm lóe ra kim mang chói mắt hung hăng chém về phía một long trảo đang lơ lửng trên Tử tinh nghiệt long. Tử tinh nghiệt long vừa mới bị thương không dám coi thường cỗ lực lượng này, long chi lực không ai địch nổi được nó quán thấu vào bên trong, nghênh đón Thiên địa liệt nhất kiếm mà ngay cả nhân loại cấp thần cũng đều có thể bị một kiếm kích sát.

“Thiên... Địa... Liệt!”

Ầm

Kiếm và cánh tay va chạm, trong sự bao phủ của kim mang, bộ vị va chạm trước tiên lóe lên đốm lửa. Thân thể của Diệp Vô Thần lập tức bay vọt trở về như đạn pháo, bay tạt ra ngoài cả ngàn mét. được Viêm Thiên Uy nhảy lên dùng lực lượng đỡ lấy, rồi đứng ở bên cạnh Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương, mà Trảm Tinh kiếm trong tay hần không ngờ vào sát na kiếm và cánh tay va chạm, trong một giọng kinh hô của nam nhân thoát khỏi tay bay đi, bay về phía đằng xa.

Trảm Tinh kiếm của hần lần đầu tiên rời tay.

Ổng tay áo bên phải của Diệp Vô Thần trong khoảnh khắc bị máu tươi nhuộm đỏ, ngay sau đó ngay cả y phục bên tay phải cũng biến thành từng mảnh nhỏ rơi xuống, lộ ra cánh tay đầy vết rách, máu tươi rất nhanh trào ra, nhuộm đỏ cả cánh tay hần, trên mặt đất rất nhanh cũng xuất hiện một vũng máu nhỏ.

“Chủ nhân!” Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương kinh hãi, vội vàng bước lên phía trước. Diệp Vô Thần khoát tay chặn lại, nói: “Ta không sao.”

Vô Thần chi lực ủa lên, thương thế ở cánh tay phải rất nhanh liền khép lại. Bên phải bay tới một đạo kim mang, Trảm Tinh kiếm dưới sự triệu hồi của hần một lần nữa bay trở về trong tay hần. Nhìn ra xa, trên cánh tay ngăn cản Trảm Tinh kiếm của Tử tinh nghiệt long, chỉ xuất hiện một vết máu có độ sâu như trên đuôi rồng của nó. Mà chiều dài và chiều sâu của vết máu đó đối với thân thể khổng lồ của nó mà nói căn bản không đáng nhắc tới.

Đây là sự chênh lệch của lực lượng, đây là lực lượng siêu cấp thần. Hần tay cầm Cầm đoạn chi khí, thương tổn tạo thành cho nó vẫn hữu hạn như vậy. Lúc trước, hần từng dùng Thiên địa liệt đánh cho Tuyệt Thiên đã bị trọng thương lại càng thương nặng hơn, mà theo sự đề thăng lực lượng, Thiên địa liệt mà hần chém ra uy lực cũng được đề cao trên diện rộng, hần tin rằng nếu hần lúc ấy có thực lực hiện tại, khi đó đã trực tiếp chém Tuyệt Thiên thành hai nửa rồi.

Mà đối mặt với thực lực siêu cấp thần đỉnh phong, lực lượng của hần vẫn còn yếu nhược lắm.

443. Chương 442: Thương Khung Phá

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 442: Thương khung phá

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Các người đi mau.” Diệp Vô Thần nắm chặt Trảm Tinh kiếm, trầm giọng nói. Trước khi chưa tìm thấy nguyên nhân khiến Tử tinh nghiệt long bạo tẩu, nhất định phải tận khả năng ngăn cản bước chân của nó, tuyệt đối không thể để nó đặt chân vào lãnh địa của nhân loại, nếu không đại nạn sẽ tới, hắc cả đời sẽ bất an. Dù sao, Tử tinh nghiệt long rất có khả năng là bị vụ nổ do hắc tạo ra dẫn tới đây.

“Chủ nhân... Không thể được! Chúng ta sao có thể để chủ nhân mạo hiểm như vậy.” Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương nghe vậy đồng loạt kinh hãi, Diệp Vô Thần bảo bọn họ đi trước, những lời này còn có một hàm nghĩa khác là - hắc không thể dùng không gian chi lực đưa bọn họ đi xa, cũng có nghĩa là, lực lượng không gian của Hương Hương hiện tại đã bị khô kiệt hoặc là trong trạng thái không thể sử dụng, hắc căn bản không thể dùng lực lượng không gian để đào tẩu.

“Đây là mệnh lệnh.” Lông mày Diệp Vô Thần nhíu chặt lại, nhìn chằm chằm và ông Tử tinh nghiệt long đang tới gần.

“Chủ nhân... Xin thứ cho chúng ta kháng lệnh. Nếu không thể khuyên nó trở về, chúng ta sẽ dùng mạng để ngăn cản nó, nếu chúng ta đào tẩu mà để chủ nhân ngộ hiểm, chúng ta thà tự kết liễu mình.” Viêm Đoạn Thương tiến lên, nghiêm mặt nói.

“Chúng ta sẽ không làm vương chân chủ nhân đâu.” Viêm Thiên Uy bình tĩnh trở lại, ánh mắt nhìn về phía Viêm Đoạn Thương, trong mắt hai người đồng thời hiện lên một tia sáng.

Nhận ra biến hóa vi diệu, Diệp Vô Thần hơi quay đầu lại, phát hiện trên mặt Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương đồng thời lộ ra vẻ mặt thống khổ, mỗi một bộ vị trên mặt, trên người đều đang co rúm lại, giống như bị vô số cánh tay đồng thời ấn kéo vậy, ngay cả tóc, lông mao cũng bắt đầu dựng đứng lên.

” Các người...”

“Viêm... Hồn... Giải... Thể... A”

Hào quang màu đỏ hiện ra trên người hai người, sau đó đột nhiên trở nên mãnh liệt, rõ ràng là từ trong cơ thể trào ra. Vẻ mặt thống khổ của bọn họ biến mất, trở nên vô cùng an tĩnh, chỉ có tóc vẫn dựng đứng lên như trước. Viêm hồn chi lực mà Diệp Vô Thần rất quen thuộc bắt đầu bành trướng, bành trướng đến điểm giới hạn mà bọn họ lúc trước có thể đạt tới, sau đó vẫn bành trướng, cho đến lúc trở nên vô cùng mãnh liệt.

Hồng quang chung quanh thân thể đang run rẩy, lực lượng của bọn họ cũng đang ba động, mỗi một lần ba động, viêm hồn chi lực sẽ tăng thêm một lần, từng vòng từng vòng hồng quang càng lúc càng đậm từ trong cơ thể bọn họ phát ra, dần dần, quang mang màu đỏ đó không bành trướng nữa, nhưng chung quanh hào quang lại bắt đầu xuất hiện từng đạo sóng gợn màu đỏ như tia chớp, khí tức của mỗi một tia chớp màu đỏ đó đều rất khủng bố, ba động năng lượng khổng lồ khiến Diệp Vô Thần cũng phải sợ hãi.

Diệp Vô Thần cũng tới giờ mới biết trên người Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương còn cất giấu lực lượng như vậy. Nhưng, hắc cũng biết rằng, phương thức bỗng nhiên đề thăng lực lượng này tất nhiên là một loại làm tổn thương thân mình, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không thể sử dụng. Hắc đang lo không biết hai người sau khi sử dụng lực lượng cấm kỵ này sẽ gặp được hậu quả như thế nào.

“Đây là cấm kỵ của quyết - viêm hồn giải thể, cũng chỉ có chúng ta có Bắc Đế chi huyết trực hệ mới có thể sử dụng, viêm hồn giải thể có thể đốt cháy mỗi một phần viêm hồn chi lực trong cơ thể, không giữ lại một

chút nào hóa thành lực lượng. Ít nhất, có thể đề thăng gấp hai lần.” Viêm Thiên Uy sắc mặt tường hòa, chậm rãi giải thích.

“Chủ nhân không cần phải lo lắng, viêm hồn giải thể tuy rằng là chiêu thức không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không thể sử dụng, nhưng cũng không tạo thành tổn thương gì đối với thân thể của chúng ta, sẽ chỉ khiến chúng ta sau khi thiêu đốt hết lực lượng viêm hồn trong hai tháng không thể vận dụng lực lượng viêm hồn nữa, trở thành một phế nhân. Có điều, nếu hôm nay có thể bình yên trở về, có chủ nhân, ai dám gây tổn thương cho cha con ta.” Viêm Đoạn Thương thần nhiên mỉm cười, Diệp Vô Thần đang nghĩ gì, bọn họ lập tức có thể đoán được.

” Đừng lãng phí lực lượng cấm kỵ này. Dùng toàn lực của chúng ta để ngăn cản nó đi. Chủ nhân là thiên mệnh chi nhân, nhất định có thể từ trong chu toàn tìm được phương pháp ứng đối, điều mà chúng ta phải làm là tận khả năng giúp chủ nhân ngăn cản nó.”

Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương tiến lên, trong tay hai người đồng thời có thêm một cây cung rất bình thường, dây cung đồng thời bị kéo ra, hai cây tên khí bắn về phía Tử tinh nghiệt long.

Tử tinh nghiệt long đã tới gần trăm mét, chỉ còn hai bước nữa là có thể giẫm lên người bọn họ, khí mang mà hai người bắn ra đối với thân thể của nó mà nói là bé nhỏ vô cùng, nhưng lực lượng ba động này lại rõ ràng khiến Tử tinh nghiệt long cảnh giác, hữu trào của nó đột nhiên tóm ra.

Phốc!

Rầm!

Tên khí của Viêm Đoạn Thương trực tiếp bị tóm cho tan đi, mà một mũi tên của Viêm Thiên Uy thì bắn lên long trào mà nó vung ra, lập tức tia lửa văng ra, giống như là bắn lên một tấm thép cứng vậy. Diệp Vô Thần biết, thân thể của Tử tinh nghiệt long so với thép tấm thì còn cứng hơn nhiều, Tử tinh, một là vì lực lượng của nó và màu thân của nó, một là phòng ngự của nó kiên cố như tử tinh vậy.

Một vết thương nho nhỏ xuất hiện trên cánh tay của Tử tinh nghiệt long, dẫn tới một tràng tiếng gầm gừ không biết vì đau đớn hay vì tức giận. Tên khí của Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương như lưu tinh, liên tiếp bắn ra, giống như mưa rào liên tiếp không ngừng rơi lên người nó, tần suất mũi tên bắn ra quá nhanh, nhanh tới mức nó căn bản không thể nào ngăn cản được, dưới sự trùng kích liên tiếp, thân thể của nó cuối cùng cũng bị kích cho lui ra sau một bước, sau đó lại lui một bước nữa. Viêm Thiên Uy vốn đã đạt tới cấp thần đỉnh phong, tăng lực lượng lên gấp đôi, thực lực của hắn lúc này cho dù là Đồng Tâm lúc trước ở vào trạng thái toàn thịnh cũng khó mà sánh bằng, công kích tên khí của hắn, Tử tinh nghiệt long đã không thể nào khinh thường được nữa, có điều, đây cũng không có nghĩa là Viêm Thiên Uy lúc này có lực lượng siêu thần cấp. Thần và siêu thần mặc dù chỉ cách nhau một đường, nhưng thứ đại biểu lại khác nhau một trời một vực, cũng không phải chỉ vài lần là có thể hình dung.

Diệp Vô Thần cuối cùng cũng không khuyên bọn họ rời khỏi nữa. Quả nhiên, Tử tinh nghiệt long bị liên tiếp đánh lui trong mắt lóe ra vẻ cuồng bạo, thân thể đang thối lui của nó đột nhiên dừng lại, gầm lên một tiếng, đón mưa tên dày đặc đang bắn tới, lúc này, phía trước người nó có một tầng thứ gì đó có tử quang lấp lánh, khí mạng sau khi rơi xuống dấy lên một mảng lớn tử mang liền tận hết lực lượng rồi tiêu tán, đã không thể tạo thành thương hại gì đối với nó nữa.

Cỗ thể tới và lực lượng đó có lẽ là bất kỳ sinh vật nào cũng không thể bằng được, cho dù cản trước mắt là một ngọn núi thì cũng sẽ bị nó trực tiếp đâm cho đổ. Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương quyết đoán dừng bắn tên khí, đồng thời bước lên cản trước mắt thân thể khổng lồ của Tử tinh nghiệt long, viêm hồn chi lực bị thiêu đốt rất nhanh tụ tập trong tay. Bọn họ không ngờ lại trực tiếp lao thẳng vào nó.

Cách làm lấy cứng chọi cứng này là cực kỳ ngu xuẩn, Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương vốn không nên làm như vậy, nhưng một khắc vừa rồi, Diệp Vô Thần ở phía sau bọn họ nói nhỏ một câu: “Nếu có thể thì đánh cho nó rời mặt đất, cao mấy mét là được rồi.”

Thân thể cực lớn cao trăm mét, lực lượng không thể chống lại, đừng nói đánh cho bay cao lên mấy mét, cho dù là mấy mm thôi cũng đã khó như lên trời rồi. Nhưng Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương lại không chút do dự đứng lên, lực lượng thân thể bành trướng, cơ hồ như sắp đến bờ nổ tung rồi. Mà trước mắt, áp lực khổng lồ đang bức gần đó tựa hồ như muốn cả thế giới này phải sụp đổ. Dưới chân của Tử tinh nghiệt

long, mặt đất bị nó giẫm lên cũng không phải là nứt bình thường, mà là hóa thành bột phấn. Mà tử quang trên người nó cũng càng lúc càng đậm, sau cùng hoờng hóa quang thành hình, hình thành một tầng tử tinh rắn chắc và nặng nề, giống như là một bộ áo giáp kiên cố nhất trên thế giới, bảo vệ mỗi một góc trên cơ thể nó.

Khi Tử tinh nghiệt long xông đến trước mặt hai người, bọn họ thoảng chốc cảm giác được không gian như ngưng cố lại, lực lượng quá mức mạnh mẽ đã quét sạch tất cả mọi thứ chung quanh, khiến bọn họ cơ hồ mất đi tất cả năng lực cảm nhận. Tử tinh nghiệt long nổi giận, nó không hề bảo lưu một chút thực lực nào. Trong nhận thức của nó, nhân loại đều rất yếu ớt, không ai có thể chống lại một cái ngón út của nó, nhưng hôm nay ba người này đã khiến nó khiếp sợ, lại trong oán hận chuẩn bị không chút bảo lưu thực lực xé nát bọn họ.

Tâm tình của nó đã bình hòa năm, trong tiếng nổ mạnh cực lớn bị đốt cháy lên sự cuồng bạo và oán hận, nó cần phát tiết, bởi vì, nó đã đánh mất thứ quý giá nhất, đã không còn gì quyến luyến nữa, cho dù là nó gặp phải sự trừng phạt của thật giới thì nó cũng phải báo thù.

Chân của Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương dính chặt trên mặt đất, khi Tử tinh nghiệt long xông tới trước mặt vẫn không lui lại dù chỉ một bước, khi hai bên còn cách nhau không tới mấy chục mét, lực lượng mà hai người cơ hồ sắp không khống chế được không chút bảo lưu được phóng thích ra toàn bộ, phương hướng mà lực lượng nhắm tới là trên không, mà khi bàn tay chỉ lên không trung, cái chân rỗng không lồ đó cũng vừa hay giẫm lên đầu bọn họ.

Rầm

Sơn diêu địa chấn địa chấn, hai tiếng nổ vang đồng thời vang lên, hai cha con cực kỳ ăn ý này dưới tình huống không cần trao đổi bất kỳ một ánh mắt hay lời nào vẫn lựa chọn thời gian giống nhau, tính toán giống nhau, vào một thời gian tuyệt duyệt đã tính toán tốt dồn lực lượng của mình đánh vào cái chàm đang giẫm xuống của Tử tinh nghiệt long.

Trừ tiếng nổ ra còn có tiếng xương cốt vỡ vụn... đến từ Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương.

Tuy rằng đó chỉ là một cước Tử tinh nghiệt long giẫm xuống, một lực lượng mà một cước đó mang theo có thể khiến cả một ngọn núi bị san bằng. Hai cỗ lực lượng cách không va chạm, lực phản chấn tạo ra khiến bọn họ thể nghiệm được một loại cảm giác như thân thể nát thành từng mảnh. trên mặt đất, xuất hiện một cái lỗ sâu mấy chục mét, mà thân thể của hai người cũng nằm sâu trong hố. Xương cốt gãy mấy chỗ, nhưng vẫn chưa nguy hiểm tới sinh mệnh của bọn họ. Đây đã một kết quả tốt nhất rồi, khi hai người trong lòng đồng thời đưa ra quyết định này, bọn họ cũng đồng thời có giác ngộ phải chết. Vì mệnh lệnh của chủ nhân, cũng vì tôn nghiêm của Bắc Đế huyết mạch, bọn họ cho dù mất mạng cũng phải hoàn thành mệnh lệnh đó của Diệp Vô Thần. Bởi vì những lời này của hắn, cũng có nghĩa là hắn đã tìm được phương pháp gì đó, mà phương pháp của hắn là hy vọng lớn nhất của bọn họ. Ở trong lòng bọn họ, Diệp Vô Thần một mực đều là người được mệnh vận lựa chọn, không gì không làm được.

Một chân của Tử tinh nghiệt long bị lực lượng của Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương hất lên, thân thể lập tức mất thăng bằng ngã xuống, thân thể quá lớn, thời gian ngã cũng tương đối dài một chút, mà trong quá trình ngã, thân thể tất sẽ ở trong trạng thái đình trệ.

Đây là cơ hội khó có thể xuất hiện lần thứ hai, Diệp Vô Thần một mực nhíu mày cũng cuối cùng động, vị trí mà hắn di động không phải là tới bên cạnh Tử tinh nghiệt long, mà là phía sau nó. Vị trí mà thân thể của nó ngã xuống. Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương lập tức giật nảy mình, với sự cường hành của thân thể Tử tinh nghiệt long, nếu như trực tiếp bị đè lên, chẳng phải là sẽ dẹp lép như con tép ư! Nhưng bọn họ còn chưa kịp phát ra âm thanh thì một đạo kim mang đã trả lời bọn họ.

Màu vàng, đó là màu của Trảm Tinh kiếm, cũng là màu của lực lượng thuộc về nó. Trừ Trảm Tinh kiếm, bên trong không gian hỗn độn này không còn lực lượng màu vàng thuần túy như vậy. Thần giới có lực lượng màu vàng tổng cộng có ba người, nhưng trình độ tinh thuần của lực lượng màu vàng của bọn họ tuyệt đối không thể so sánh với Trảm Tinh kiếm.

Mà quang mang màu vàng này, so với khi Thiên địa liệt phóng thích ra mà Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương từng chứng kiến thì rõ ràng mạnh hơn rất nhiều, khi kim mang không bành trướng nữa, bọn họ

bỗng nhiên có một loại cảm giác như thời gian bị dừng lại. Bởi vì gió dừng thổi, cát bụi đầy trời ngừng bay, thanh âm dường như cũng tắt hết.

Tất cả bị lực lượng vô cùng cường đại này xua đuổi đi hết.

“Trăm tinh đệ nhị thức: Thương - khung - phá!”

444. Chương 443: Huyền Vũ Thần Uy

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 443: Huyền Vũ thần uy

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Cánh tay nhuộm máu nắm chặt Trăm Tinh kiếm, lực lượng của hắn cũng giống như Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương đã tăng cao tới đỉnh điểm, thân kiếm được kim mang bao bọc, vẽ ra một đường cong tiêu chuẩn, giờ về phía Tử tinh nguyệt long đang ngã xuống.

“Thương khung phá. Chủ nhân, thực lực hiện tại của ngài đã miễn cưỡng có thể dùng được một chiêu này. Lực lượng mà một chiêu này cần so với thiên địa liệt còn nhiều hơn gấp mười lần, uy lực so với thiên địa liệt đương nhiên cũng lợi hại hơn nhiều. Hơn nữa, chủ nhân, ngài có biết vì sao một chiêu này tên là Thương khung phá không? Bởi vì đây là chiêu thức chuyên môn công kích phần trên, nếu dùng để công kích kẻ địch đang rơi xuống, uy lực sẽ gia tăng lên rất nhiều.”

Đây là lúc trước sau khi Vô Thần quyết của hắn đạt tới tầng thứ năm, nam nhân dùng thanh âm hưng phấn nói với hắn.

Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng chiêu Thương khung phá này, bởi vì giống như lúc trước hắn vừa mới sử dụng Thiên địa liệt, sử dụng một lần sẽ hút đi hơn phân nửa lực lượng của hắn.

Dưới lực lượng của Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Hồn, thân thể của Tử tinh nguyệt long đang ở trong trạng thái bồng bềnh trên không, đây là thời cơ tốt nhất để hắn sử dụng Thương khung phá. Hắn chỉ hy vọng, uy lực của một kiếm này sẽ không khiến hắn thất vọng.

Thân kiếm giờ lên, chưa đụng tới thân thể của Tử tinh nguyệt long mà một đạo cột sáng màu vàng đã từ trên thân kiếm phóng lên cao, đánh thật mạnh lên lưng Tử tinh nguyệt long đang rơi xuống, thể rơi của nó lập tức đình trệ, sau đó trong sự trùng kích của kim mang. Nó đau đớn hét lên.

Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương hợp lực mới hất được thân thể của Tử tinh nguyệt long lên, mà một kiếm còn chưa chạm vào cơ thể nó, không ngờ đã hất được thân thể của nó lên không, thân thể khổng lồ giống như một lưu tinh bay ngược, dùng tốc độ bất khả tư nghị bay lên, cao, biến thành càng lúc càng nhỏ.

Con người của Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương đột nhiên thu nhỏ lại, vì khiếp sợ mà quên mất cả đau đớn trên người. Bọn họ lại một lần nữa từ trên người Diệp Vô Thần nhìn thấy kỳ tích.

Bay thẳng lên, hơn nữa còn bay cao như vậy, lực lượng này cần bao nhiêu. Bọn họ đã chính diện lĩnh giáo qua sự cường đại của Tử tinh nguyệt long biết được rằng, đây là một loại lực lượng mà bọn họ khó có thể tưởng tượng được.

Mà thổ địa dưới chân Diệp Vô Thần vẫn hoàn hảo vô khuyết, không hề bị một chút ảnh hưởng nào. Thương khung phá, đây là một chiêu thức tập trung tất cả lực lượng lên không, cũng là một chiêu thức không thể

né tránh, bởi vì vào thời khắc thân thể đang khựng lại trên không, căn bản không có năng lực né tránh, trừ phi là có thể di động trong nháy mắt như Hương Hương.

Kim mang vẫn chiếu lên, bắn thẳng lên thượng cung không nhìn thấy điểm cuối, nghe đồn kiếm này vừa ra, có thể đánh nát cả thiên không. Với năng lực của Diệp Vô Thần hiện tại, tuy rằng không thể đạt tới năng lực đánh tan thiên không chân chính, nhưng cũng đã đủ khủng bố rồi.

Diệp Vô Thần không thả lỏng tâm thần, hần thở dốc kịch liệt một lúc, sau đó trực tiếp thu hồi Trảm Tinh kiếm, ánh mắt nhìn về phía Tử tinh nghiệt long đã biến thành điểm đen kia, hai tay chậm rãi nâng lên, dần dần bắt đầu biến thành màu lam.

Khí lưu trên không đã xảy ra biến hóa, thân thể đang bay lên cao cuối cùng cũng biến thành rơi xuống, mang theo khí lưu áp bức đại địa rơi xuống dưới. Hai tay Diệp Vô Thần vươn ra, chỉ thẳng lên không trung, trong miệng niệm khế: “Băng chi hàng thần thuật. Cực băng đồng lẫm trận!”

Băng chi lực khổng lồ bắn về phía trời cao, va chạm với Tử tinh nghiệt long đang rơi xuống, Tử tinh nghiệt long đang ngưng tụ, nhiệt độ hạ xuống dần. Tử tinh nghiệt long đang trong quá trình rơi xuống căn bản không có năng lực chống đỡ, có điều trong thời gian ngắn, bên ngoài phía dưới của thân thể đã đóng lại một tầng băng mỏng. Chiêu cực băng đồng lẫm trận không có năng lực công kích, nhưng nhiệt độ thấp nhất mà Diệp Vô Thần có khả năng chế tạo ra cũng là băng phong chi thuật mạnh nhất của hắn, có thể trong thời gian rất ngắn làm một con sông dài đóng băng.

Cực băng đồng lẫm trận của hắn cũng không phải đơn thuần phóng thích một lần, mà là dưới sự thúc dục của thủy chi lực vô cùng liên tiếp từ trong hai tay hắn phóng thích ra. Bộ vị bị đóng băng của thân thể Tử tinh nghiệt long càng lúc càng nhiều, dần dần bắt đầu từ dưới đến giữa, rồi đến trên. Thân thể, tứ chi, cổ, đầu rỗng, trong thời gian rất ngắn bị phủ lên một tầng băng càng lúc càng dày.

Rầm!

Thân thể bị đóng băng ngã thật mạnh xuống mặt đất, khiến mặt đất nảy lên một cái. Diệp Vô Thần lắc người, thủy chi lực lượng lạnh đến đáng sợ vẫn không dừng lại, không ngừng truyền lên người Tử tinh nghiệt long, đóng băng nó càng thêm triệt để, đồng thời hét lớn: “Đánh gãy cổ Nó!” Thân thể to lớn, cổ lại dài nhỏ, đây chính là đặc tính của tất cả loại cự long, nhưng cái cổ dài nhỏ của Tử tinh nghiệt long tương đối mà nói, cổ nó, ước chừng cũng phải thô mấy mét. Mà Diệp Vô Thần đóng băng lại khiến cổ nó lại càng cứng hơn, nếu đột nhiên gặp một kích cường lực, có lẽ thật sự có thể trực tiếp đánh gãy.

Khi Diệp Vô Thần dùng toàn lực thử đóng băng Tử tinh nghiệt long đang rơi xuống, Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương liền hiểu rõ ý đồ của hắn, sớm đã tích tụ lực lượng vận sức chờ phát động, lúc này nghe thấy tiếng hô của Diệp Vô Thần, hai người đồng thời phi thân lên, hạ xuống phần cổ Tử tinh nghiệt long, đem tất cả lực lượng còn sót lại của mình đánh lên phần cổ của nó. Đã chọc giận nó, vậy thì khó có cơ hội thuyết phục nó, vậy thì, tận hết khả năng cản bước nó, kết quả tốt nhất là khiến nó vĩnh viễn nằm lại ở đây, không đặt chân vào lãnh địa của nhân loại nữa.

Một kích âm âm, hồng quang nổ tung, hai người căn bản chưa kịp tạo thành hiệu quả như thế nào thì đã bị lực phản chấn hất cho bay đi, ngay cả Diệp Vô Thần cách đó không xa cũng bị lực lượng hất bay, lui về phía sau vài trăm thước mới đứng vững lại được.

Thủy chi lực của hắn là vô cùng vô tận, nhưng sau khi liên tiếp sử dụng thiên địa liệt và Thương khung phá, thể lực của hắn đã xuất hiện thiếu hụt, thân thể rõ ràng đã mềm nhũn.

Mà Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương lại càng không chịu nổi, từ tình trạng của Diệp Vô Thần, bọn họ biết một kiếm kinh người vừa rồi tất nhiên cần tiêu hao cực lớn, sẽ không có kiếm thứ hai nữa, cũng sẽ không có cơ hội tuyệt hảo như thế này lần thứ hai, cho nên, công kích của bọn họ thật sự là sử dụng toàn lực không chút bảo lưu, viêm hồn chi lực được thiêu đốt toàn bộ phóng thích ra, lưu lại trong cơ thể chỉ còn khí lực để đứng.

“Chủ nhân, người không sao chứ.” Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương cố sức đứng lên, đi đến trước mặt Diệp Vô Thần, trong miệng thở hổn hển. Hai mắt Diệp Vô Thần nhìn vào thân thể cực lớn ở xa xa vẫn đang trong trạng thái bị đóng băng đó, thở khê một tiếng: “Không sao... có điều.. sắp có chuyện rồi đây.”

Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương chấn động, đồng thời nhìn về phía Tử tinh nghiệt long. Ý của Diệp Vô Thần là đang nói.

Một kiếm đánh bay nó ra xa như vậy, lại đóng băng toàn thân nó, lại bị bọn họ trong trạng thái Viêm hồn giải thể đánh một kích toàn lực, trúng bộ vị yếu hại yếu ớt nhất, chẳng lẽ nó thật sự còn có thể đứng lên sao?

Rầm!

Theo tử quang đột nhiên lóng lánh, tầng băng đang bao bọc thân thể nó vào thời khắc này nổ tung, mảnh băng rải đầy trời. Một cổ gió mạnh mang theo lực lượng lôi điện thổi tới, hất ba người Diệp Vô Thần ra xa.

Nó không chết cũng không trọng thương, ngay cả lực lượng của nó cũng giống như không hề giảm xuống.

Mặt đất vốn gồ ghề trong cuồng phong mang theo lực phá hoại khổng lồ này đã bị san phẳng. Ba người Diệp Vô Thần bị thổi bay ra xa trăm mét, nếu không phải có băng chi lực của Diệp Vô Thần bảo hộ, Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương cơ hồ đã không còn lực lượng hộ thân chắc đã bị cuồng phong cắt cho nát bấy rồi.

Cát bụi lắng xuống, bên trong tầm mắt hiện ra bóng dáng của Tử tinh nghiệt long, nó không phải nằm trên mặt đất, mà là đứng đó, có điều thân thể của nó đã xảy ra biến hóa rõ ràng - bên trên trên trình hiện ra long lân dày đặc, long lân lóng lánh tử mang như lôi điện, trong suốt mà sáng đẹp. Đôi mắt của nó cũng biến thành màu tím, cái sừng duy nhất trên đỉnh đầu lấp lánh lôi quang, từ xa vẫn có thể nghe thấy bên trên phát ra tiếng lạch tạch.

Gừ!

Bởi vì chịu thương tổn đủ để trí mạng, cho nên lực lượng tinh mạnh nhất của nó đã tự phát trào ra bên ngoài cơ thể để bảo hộ nó, đỡ Thương khùng phá, cũng đỡ công kích của cha con Viêm Thiên Uy sau khi nó bị đóng băng. Nhưng, lực lượng phòng ngự cũng không phải không có hạn, trên lưng nó xuất hiện một vết thương lớn, dài mười mét, sâu mười mét, vết thương đã bị lực lượng bịt lại, nhưng cơn đau vẫn không biến mất. Bộ vị trung tâm của cổ nó đã xuất hiện một vết lõm rõ ràng, xương ở đó đã bị gãy mất mấy đoạn.

Tiếng gừ đó, đôi mắt oán hận đó, nó thật sự nổi giận rồi. . Nó lúc này mới là đáng sợ nhất, bởi vì nó sẽ lập tức tiến hành công kích điên cuồng đối với bọn họ. Mà ba người Diệp Vô Thần cơ hồ đã không còn lực lượng ngăn cản, thậm chí là chạy trốn.

”Hương Hương... Lực lượng khôi phục được bao nhiêu rồi?” Hai hàng lông mày của Diệp Vô Thần nhíu chặt lại, dùng ý thức để hỏi.

“...”

Diệp Vô Thần nhẹ nhàng thở một hơi, Hương Hương đã rất cố gắng tích tụ lực lượng, nhưng truyền tống không gian dù sao cũng tiêu hao quá lớn, lực lượng lại trong thời gian ngắn dùng năm lần, căn bản vẫn chưa kịp hồi phục.

Cho nên, bọn họ hiện tại ngay cả chạy trốn cũng là hy vọng xa vời.

“Chủ nhân?” Viêm Thiên Uy dùng ngữ khí nghi vấn gọi. Sắc mặt của Diệp Vô Thần rất bình tĩnh, không hề có vẻ lo lắng, điều này khiến cho tâm của hắn cũng bình tĩnh trở lại theo. Bọn họ chết không đáng tiếc, bởi vì đối thủ đầu sao cũng là một kẻ cường đại siêu thần cấp, bọn họ tuyệt đối không thể chấp nhận để Diệp Vô Thần chết ở chỗ này cùng bọn họ.

Đại địa lại bắt đầu rung chuyển, Tử tinh nghiệt long bắt đầu chạy, chỉ mất vài bước nso đã kéo gần lại khoảng cách với bọn họ, lực lượng đã giảm đi, nhưng lực áp bức đó lại vẫn khó có thể thừa nhận được, Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương như bị người ta bịt kín miệng mũi, chẹn cổ họng, căn bản không thể hô hấp, nhưng vẫn đồng thời đứng thẳng người che trước mặt Diệp Vô Thần. Đây hoàn toàn là động tác theo bản năng.

Tay Diệp Vô Thần đặt bên hông, tóm tiểu Huyền Vũ vào trong tay, sau một chút do dự, dùng hết toàn lực ném nó về phía Tử tinh nghiệt long.

“Tiểu Huyền Vũ. Nếu người thật sự là thánh thú Huyền Vũ trong truyền thuyết của Hoa Hạ, vậy để ta thấy thánh thú chi uy của người đi, tuy rằng người vẫn còn nhỏ, nhưng Huyền Vũ còn nhỏ cũng vẫn là Huyền Vũ!”

Trong tiếng hô to của Diệp Vô Thần, tiểu Huyền Vũ như một viên hòn đá bị ném đi, xé rách không khí bắn về phía Tử tinh nghiệt long, thân thể chỉ to bằng bàn tay thiếu nữ ở trước mặt Tử tinh nghiệt long tựa như là một hạt cát vậy. Nhưng, theo đà bay của tiểu Huyền Vũ, ba người Diệp Vô Thần nhìn thấy rõ ràng, thân thể đang chạy nhanh của Tử tinh nghiệt long lại khựng lại một chút.

Nó đã cảm nhận được gì đó.

Mục tiêu thật sự quá nhỏ, nó cảm nhận được lực lượng đang tới gần, nhưng căn bản không nhìn thấy vị trí của mục tiêu, sau đó bị tiểu Huyền Vũ cứng đối cứng húc.

Rầm.

Một màn Khiến Diệp Vô Thần Diệp Vô Thần ghen hòng nhìn trần trời lập tức hiện ra.

Quang mang màu vàng đất và quang mang màu tím sẫm ầm ầm nổ tung ở bộ vị chúng chạm vào nhau, tử tinh vốn không thể phá vỡ trên bụng Tử tinh nghiệt long trong phút chốc vỡ thành bột phấn, thân thể khổng lồ của nó trong một tiếng rống thảm bay ngược ra sau, bay đi rất xa, bay tận vào sâu trong rừng rậm của Mê thất chi địa, rời khỏi tầm mắt của bọn họ.

Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương ngậy ra, ngay cả Diệp Vô Thần cũng dờ ra đó, mãi lâu sau vẫn không phục hồi lại tinh thần

445. Chương 444: Huyền Vũ Thần Uy (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 444: Huyền Vũ thần uy (hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Chốc lát, Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương đồng thời quay đầu nhìn về phía Diệp Vô Thần, trong hai mắt tràn ngập vẻ dò hỏi và cuồng nhiệt. Bọn họ đương nhiên cho rằng, thứ đáng sợ mà Diệp Vô Thần ném ra hất bay Tử tinh nghiệt long đi cũng tương tự như thuốc nổ.

Diệp Vô Thần bật cười, tâm thần đã hoàn toàn trầm tĩnh lại, mỉm cười nói: “Đó là đồng bọn mới của ta?”

Đồng bọn?

Tử tinh nghiệt long bị đánh bay, tiểu Huyền Vũ cũng bị lực phản chấn hất bay trở về, lúc này vừa hay từ trên không trung hạ xuống, ngã xuống cạnh chân Diệp Vô Thần, mai cắm xuống đất, bốn vó chống lên trời, cả nửa ngày vẫn không động đậy được.

Năng lực va chạm là phương thức công kích đáng sợ nhất của Huyền Vũ, Huyền Vũ trưởng thành va chạm một cái có thể đem hất tung cả một tòa thành, nhưng sự va chạm của Huyền Vũ là dựa vào mai, tiểu Huyền Vũ bỗng nhiên bị ném đi căn bản chưa kịp điều chỉnh tư thế, trực tiếp dùng đầu mà đụng, kết quả bị đụng cho đầu óc choáng váng, sao nổ đầy trời.

“Tiểu Huyền Vũ, làm tốt lắm.” Diệp Vô Thần tán thưởng. Một màn Vừa rồi mang cho hắn sự chấn kinh và kinh hãi. Hắn không ngờ mình vì bất đắc dĩ ném thử một cái, không ngờ lại thu được kết quả kinh người như vậy.

Huyền Vũ dù sao cũng là dù sao cũng là Huyền Vũ. Thánh thú còn nhỏ, nhưng siêu việt cả tầng thứ cấp siêu thần tối cao!

Nghe thấy tiểu chủ nhân khen, tiểu Huyền Vũ lập tức từ trong sao nổ đầy trời tỉnh lại, hưng phấn bắt đầu ngo nguẩy tứ chi. Lưng của nó chống xuống đất, dầy dựa cả nửa ngày vẫn không lật lại được.

“Chủ nhân... vừa rồi là nó à?” Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương nhìn con rùa nhỏ trên mặt đất. Bởi vì nếu không vươn cổ lên, ngoại hình của nó đích xác không khác gì rùa.

Bọn họ không thể tin được, bất kể là ai cũng sẽ không thể tin được.

Một sinh linh to cỡ bàn tay, đánh bay cả một siêu thần thú to như trái núi.

Làm sao có thể!

Hơn nữa nhìn bộ dạng góc ghech của nó, nói sao cũng chẳng liên tưởng được đến hai chữ cường đại.

“ba ba, ba ba...” Tiểu Huyền Vũ giãy dựa cả nửa ngày vẫn không lật được người lên, không khỏi phát ra tiếng cầu trợ.

Diệp Vô Thần dùng chân gẩy một cái, lật người nó lại, từ đằng xa đột nhiên truyền tới một tiếng rống to, một đạo lôi điện to hơn chục mét bắn tới. Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Hồn đồng loạt hoảng hốt, bọn họ còn chưa kịp bày ra tư thế chống đỡ thì tiểu Huyền Vũ dưới chân bỗng nhiên bật tứ chi, thân thể nho nhỏ nhảy lên độ cao mấy chục mét, trong quang mang màu vàng đất rất nhanh phóng to ra, trong nháy mắt, thân thể chỉ mười mấy cm, đã hóa thành dài mười mấy mét.

Rẹt!

Lôi điện thô to đánh lên mai tiểu Huyền Vũ, sau một tiếng nó tan thành lôi nguyên tố đơn thuần rồi tiêu tán, thân thể của một traten dưới lực trùng kích rơi xuống mặt đất, nhưng không bị thương chút nào.

Lực phòng ngự của Huyền Vũ hoàn toàn xứng đáng với bốn chữ không gì phá nổi. Trong ngũ thánh thú vô địch, có lực phòng ngự mạnh nhất.

Nhưng điều này tuyệt không có nghĩa là năng lực công kích của nó yếu.

Lôi điện qua đi, Tử tinh nghiệt long lại xuất hiện trong tầm mắt, trước người nó xuất hiện một khối tử tinh không khuyết nhỏ, trong mắt rồng đã bớt đi mấy phần bạo lệ, mà tăng thêm mấy phần sợ hãi.

Tiểu Huyền Vũ lập tức xoay người, chạy về phía Tử tinh nghiệt long. Tốc độ của rùa rất chậm, nhưng tốc độ của nó lại nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã tới trước người Tử tinh nghiệt long. Đối mặt với tiểu Huyền Vũ chủ động công kích, Tử tinh nghiệt long vẫn không nhúc nhích, cước bộ hơi lùi ra sau, rõ ràng, nó đang nghi hoặc và sợ hãi gì đó.

Tiểu Huyền Vũ nhảy lên cao tới tận trăm mét. Không thể phi hành là chỗ thiếu hụt của Huyền Vũ, nhưng năng lực nhảy của nó trên trình độ nhất định đã bù đắp lại, khi nhảy lên cao, nó vừa hay ở bên trên Tử tinh nghiệt long, tứ chi và đầu toàn bộ thu vào trong mai, thân thể xoay tròn rất nhanh, từ trên cao rơi xuống thẳng tắp, vừa rơi vừa xoay tròn càng lúc càng nhanh, như một cổ lốc xoáy màu vàng đất đâm vào đầu Tử tinh nghiệt long. Thân thể được bao bọc trong hào quang màu vàng khiến cổ lốc xoáy này nhìn qua so với thân thể của nó thì lớn hơn gấp hai lần.

Tử tinh nghiệt long vẫn không nhúc nhích, ngay cả đầu của nó cũng không ngẩng nân. Không phải nó không muốn mà là nó không thể. Thân thể của nó bị một loại lực lượng không thể kháng cự tỏa định thật chặt, không thể động đậy được.

Đây mới là năng lực va chạm mạnh nhất của Huyền Vũ, đó không phải là va chạm đơn thuần, còn mang theo một loại lực lượng phong tỏa không gian đáng sợ, mục tiêu bị nó tỏa định trừ phi có thể đào thoát khỏi sự phong tỏa của không gian, nếu không thì đừng hòng tránh được sự va chạm của nó.

Từ trên cao đánh xuống, cái mang theo là Huyền Vũ chi lực có thể xuyên thủng đại địa. Tử tinh nghiệt long bị đánh trúng.

Rầm!

Đây là tiếng rầm mà mạnh nhất mà bọn họ trước giờ ngay thấy, sự rung chuyển của đại địa, lúc này đã đạt tới cực hạn. Mặt đất bị nâng lên không phải chỉ thước, mà là mấy chục thước, phạm vi cũng đạt tới mấy ngàn thước.

Diệp Vô Thần trước khi tiểu Huyền Vũ va chạm đã mang theo Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương bay lên cao, nhưng cho dù là vậy, sự nổ mạnh của lực lượng thổ hệ khổng lồ và tiếng rầm cực lớn vẫn khiến trước mắt hắn tối sầm, ngực từng tức, lực lượng dư ba khiến thân thể hắn ở trong không trung không chịu nổi chế bị hất bay ra xa mới dừng lại được.

Dối mắt nhìn, trên mặt đất, Huyền Vũ nằm úp sấp trên đó, hào quang màu vàng trên người nó vẫn còn, thân thể công kênh đó lúc này nhìn qua có chút ý vị uy phong lẫm lẫm. Mà Tử tinh nghiệt long cũng đã biến mất không thấy đâu. Theo cảm tri của lực lượng, Diệp Vô Thần rất ngạc nhiên, bởi vì Tử tinh nghiệt long rõ ràng vẫn ở bên dưới tiểu Huyền Vũ. Vụ va chạm vừa rồi đã đập cho con cự long khổng lồ trực tiếp cắm sâu xuống đất.

“Con rồng đó đâu rồi?” Viêm Thiên Uy hỏi

” Ở dưới đất.”

“... Con rùa đó, nó là?” Sau vụ va chạm đủ để cho thiên địa sụp đổ, bọn họ làm sao còn dám hoài nghi năng lực của tiểu Huyền Vũ nữa. Bọn họ chỉ có thể tán thưởng: Chủ nhân bên cạnh chẳng những có những người rất cường đại, còn có cả quái vật cường đại đến không thể tưởng tượng được. Con tiểu hồ ly có thể biến thành hình thái của tiểu cô nương, còn có năng lực không gian bất khả tư nghị. Mà con rùa nhỏ này. Lực lượng của nó lại không kém gì Tử tinh nghiệt long.

Rốt cuộc nó có lai lịch gì.

“Nó tên là tiểu Huyền Vũ, là đồng bọn ta vừa mới tìm được.” Diệp Vô Thần đáp.

Công kích lần này của Tiểu Huyền Vũ kỳ thật mang theo ý tứ muốn khoe yêu công với chủ nhân lâu ngày mới gặp lại, có điều hậu quả tạo thành cũng không phải là đơn giản như vậy. ngoài hơn mười dặm, Tử Thủy thành của Tà tông vừa mới rung chuyển kịch liệt, tiếng âm cực lớn cũng theo đó mà tới, khiến người trong thành địa loạn, nhưng còn chưa kịp bình tĩnh lại thì mặt đất lại rung chuyển, một số nhà cửa đã lâu chưa tu sửa bị chấn cho đổ sập.

Tử tinh nghiệt long trong phần nổ phóng lên cao, hất tiểu Huyền Vũ bay lên, khi nó lại đứng thẳng trên mặt đất, thân thể có chút lắc lư, cái cổ dài cũng không thể vươn thẳng được nữa, mà hơi cúi xuống, nó lắc lư cái đầu, long trảo vươn ra, mấy đạo lôi điện đánh vào Huyền Vũ, sau khi Huyền Vũ rơi xuống đất đột nhiên một cước giơ lên, giẫm lên mai Huyền Vũ.

Lần này là tiểu Huyền Vũ bị giẫm lún xuống đất, Nhưng chỉ lát sau, tiếng gầm đau đớn từ trong miệng của Tử tinh nghiệt long phát ra, một cột hào quang rất dài từ dưới đất bắn ra, phá hủy phòng ngự của Tử tinh nghiệt long, đâm vào thân thể nó, ngay sau đó, mặt đất bị năng lực thổ hệ nâng lên, đá vụn đầy trời dưới sự dẫn dắt của thổ chi lực từ bốn phương tám hướng bay về phía Tử tinh nghiệt long.

Rầm

Sự quyết đấu của lực lượng Cấp siêu thần Thiên Thần đại lục không thể thừa nhận được, huống chi là một con thú đạt tới cấp siêu thần đỉnh phong và một con thánh thú nhỏ.

Kẻ địch Cường đại khiến Tử tinh nghiệt long không thể không thi triển toàn lực, mà tiểu Huyền Vũ cũng không giữ lại sức, hiệu quả phá hoại mà công kích của chúng tạo thành và phạm vi lan đến thật sự quá lớn, ba người Diệp Vô Thần ở trên không trung dưới sự kích động của năng lực bị trùng kích bay ra xa hơn.

Diệp Vô Thần như phát giác ra gì đó, quay đầu lại nhìn về phía phương bắc, nhìn từ trên trời, Tử Thủy thành và Thanh Thủy thành đang chấn động trong sự giao chiến của hai con thú. Hắn ngưng tụ thanh âm, hô lớn với tiểu Huyền Vũ: “Đừng đánh ở đây, đi xa ra một chút!”

Vì những lời này của Diệp Vô Thần, Tử Thủy thành và Thanh Thủy thành đáng ra sẽ phải thành phế tích đã được bảo toàn.

Tiểu Huyền Vũ Nhận được mệnh lệnh không chút do dự nện một cái vào trước ngực Tử tinh nghiệt long, đánh nó bay ra xa gần hai ngàn thước, Tử tinh nghiệt long vừa mới đứng dậy, tiểu Huyền Vũ nhanh chóng chạy tới một thể xông lên, lại một cú va chạm toàn lực, hất nó bay về phía nam.

Dưới sự dẫn dắt của tiểu Huyền Vũ, thanh âm giao chiến của hai con thú càng ngày càng xa, Viêm Đoạn Thương và Viêm Thiên Uy phương xa, mãi lâu sau vẫn không nói được gì.

“Với thực lực của tiểu Huyền Vũ, đã chiếm thượng phong rồi, xem ra không cần phải trì hoãn nữa.” Viêm Đoạn Thương phá vỡ sự trầm mặc, nói.

“Không, không nhất định như vậy.” Viêm Thiên Uy nhíu mày: “Tử tinh nghiệt long đã tồn tại vô số, mà tiểu Huyền Vũ còn nhỏ, chắc chưa được sinh ra lâu lắm, cường độ lực lượng của nó mặc dù thôn Tử tinh nghiệt long, nhưng trình độ phong phú thì còn lâu mới bằng. Mặc dù tạm thời chiếm được thượng phong, nhưng nếu kéo dài thời gian...”

“Yên tâm, độ phong phú của lực lượng của tiểu Huyền Vũ cũng vượt qua Tử tinh nghiệt long.” Diệp Vô Thần ngắt lời. Viêm Thiên Uy nói vốn không sai, nhưng dùng ở trên người tiểu Huyền Vũ thì lại không thích hợp, bởi vì nó không phải là một con thú đơn thuần mà là thánh thần có thổ chi lực mạnh nhất.

“Chủ nhân một khi đã nói nhưng vậy thì không sai rồi.” Viêm Thiên Uy gật đầu cười.

Sự giẫm đạp và lôi điện của Tử tinh nghiệt long, sự va chạm và đủ loại thổ chi năng lực của tiểu Huyền Vũ, hai con quần nhau trong Mê thất chi địa mãi không thôi, cũng mang đến tai họa rất lớn cho phương bắc Mê thất chi địa, vô số đại thụ ngàn năm hóa thành bụi phấn, lại có không biết bao nhiêu mãnh thú bị chết trong dư ba lực lượng. Luận về năng lực công kích, tiểu Huyền Vũ hiển nhiên so với Tử tinh nghiệt long thì mạnh mẽ hơn một chút, luận về phương thức công kích, tiểu Huyền Vũ so với Tử tinh nghiệt long thì đa dạng hơn, luận về phòng ngự, Tiểu Huyền Vũ lại vượt xa Tử tinh nghiệt long, sau khi quần đấu, trên người Tử tinh nghiệt long xuất hiện các loại vết thương, mà tiểu Huyền Vũ vẫn không chút tổn thương, trên mai xuất hiện từng dấu vết bị công kích, nhưng rõ ràng là rất nông.

“Bọn Cung Lạc đang chạy tới đây. Các người trở về đi, nói với bọn họ rằng đừng tới gần nơi này.” Diệp Vô Thần hạ xuống, đặt hai người lên mặt đất, nói với bọn họ

“Vậy còn chủ nhân...”

“Ta ở lại đây còn có việc khác phải làm, Tử tinh nghiệt long vì sao đi ra khỏi Mê thất chi địa, ta đại khái có chút manh mối rồi.” Diệp Vô Thần nói

“Được rồi, chủ nhân cẩn thận.” Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương không dây dưa nữa, xoay người bước về phía bắc.

446. Chương 445: Ấu Long

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 445: Ấu long

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Chờ bọn họ đi xa, Diệp Vô Thần nhẹ nhàng bay lên, tới độ cao nhất định, nhìn về phía nam ở đằng xa. Tuy cách rất xa, nhưng với thị lực của hắn có thể thấy rõ Tử tinh nghiệt long, tiểu Huyền Vũ thì chỉ có thể thấy một hình bóng mơ hồ. dưới sự công kích của nó, Tử tinh nghiệt long lùi rồi lại lùi, tiếng rống trong miệng càng lúc càng vô lực.

Đất lở xuống, tiểu Huyền Vũ bỗng nhiên biến mất trên mặt đất. Lúc này, một đoàn quang mang màu vàng bao trùm phạm vi hơn ba ngàn thước, ngay sau đó, trong phạm vi mà quang mang màu vàng bao trùm truyền đến tiếng va chạm ầm ầm, ảnh hưởng không chỉ có phạm vi là bị quang mang màu vàng bao phủ, thổ địa chung quanh cũng bắt đầu nứt ra rất nhanh, từng cái hố sâu không thấy đáy bắt đầu lan ra.

Đây là cấm chú đặc biệt mạnh nhất mà tiểu Huyền Vũ trước mắt có thể dùng, đây là lần đầu tiên nó sử dụng. Thậm chí, đây là lần đầu tiên nó chiến đấu. Truyền thừa mỗi đời của Huyền Vũ, Huyền Vũ mỗi một đời tuy rằng không thể giữ lại kinh lịch của đời trước, nhưng có thể giữ lại kinh nghiệm tác chiến của chúng, bởi vì nó trời sinh đã là để thủ hộ và chiến đấu, vì thủ hộ mà chiến đấu.

Tử tinh nghiệt long cuối cùng ngã xuống, ngã xuống trong cấm chú cường đại của tiểu Huyền Vũ. Cấm chú của Tiểu Huyền Vũ đã hủy đi mấy chục kilomet vương Mê thất chi địa, cũng cuối cùng khiến Tử tinh nghiệt long từ bỏ giấy dựa. Mà Diệp Vô Thần biết, năng lực của nó chỉ kém hơn Huyền Vũ một chút. Nó sợ dĩ thua nhanh như vậy, là vì trong lòng nó có vướng bận, và nó một mực chỉ sử dụng một chiếc long trảo.

Mà long trảo bên tay trái một mực quặp trước ngực, trước giờ chưa từng động, khi bị tiểu Huyền Vũ công kích khi Diệp Vô Thần rõ ràng nhận thấy được, quang mang màu tím trên móng trái đang bắt động của nó là đậm nhất, rõ ràng là nó tập trung lực lượng phòng ngự ở đó nhiều nhất.

Nó đang bảo hộ cái gì, nhưng Diệp Vô Thần đã thử mấy lần cũng không thể nhìn thấy là thứ gì. Vô luận công kích của tiểu Huyền Vũ tạo thành uy hiếp đối với nó cỡ nào, nó vẫn không buông long trảo ra. Đó, tất nhiên là thứ so với tính mạng của nó còn trọng yếu hơn.

Dưới cấm chú của tiểu Huyền Vũ, nó ngã xuống, không phải nó không thể đỡ, mà là nó sợ hãi thứ nó bảo hộ bị thương tổn, cho nên bất chấp hậu quả đem hơn phân nửa lực lượng dùng để bảo hộ thứ trong lòng, phòng ngự của bản thân yếu đi hơn một nửa, do đó mới bị thương nặng.

“Dừng tay lại.”

Thanh âm của Diệp Vô Thần từ xa xa truyền, ngăn tiểu Huyền Vũ đang tiếp tục phát động công kích lại, không lâu sau, hắn từ không trung hạ xuống cách bên cạnh tiểu Huyền Vũ không xa.

Thân thể Tử tinh nghiệt long khẽ động, cái miệng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ đau đớn, nhưng vẫn không đứng dậy. Diệp Vô Thần nói với nó: “Chúng ta cũng không muốn thương tổn người, nhưng không thể không ngăn cản người, người không phải thú bình thường, có linh tính rất mạnh, chắc người biết tiến vào lãnh địa của con người sẽ tạo thành tai nạn thế nào.”

Cách rất gần, góc độ mà Diệp Vô Thần lựa chọn vừa hay có thể nhìn về phía móng trái đang cong lại của nó. Diệp Vô Thần cuối cùng cũng loáng thoáng nhìn thấy nó đang thủ hộ cái gì, trong nháy mắt Diệp Vô Thần đã rõ hết.

Đó là một quả trứng màu tím rất nhỏ, đại khái chỉ bằng nắm tay của hai người trưởng thành. So với thân thể của Tử tinh nghiệt long thật sự không tính là gì, cho nên Diệp Vô Thần một mực không thể phát hiện. Mà khiến cho người ta để ý là, trên quả trứng đó phủ kín đầy vết nứt không theo quy tắc nào.

Diệp Vô Thần minh bạch, bọn họ quả nhiên đã xúc phạm tới cấm kỵ lớn nhất của Tử tinh nghiệt long, chẳng trách nó trầm tĩnh nhiều năm như vậy lại lao ra khỏi Mê thất chi địa, hiện tại xem ra, thật sự là rất bình thường.

Tuy rằng sự chênh lệch to nhỏ quá lớn, chênh lệch tới mức buồn cười, nhưng có thể nó không tiếc tính mạng để thủ hộ, nhất định là đứa con còn chưa sinh ra của nó. Nhưng quả trứng đó nứt là bởi vì...

Diệp Vô Thần tiến lên vài bước, nói: “Tử tinh nghiệt long, ta rất cực thì đã hiểu, tuy rằng là trong vô ý tạo thành thương hại, nhưng chúng ta thật sự xin lỗi người. Hải tử của người trong vô số năm chờ đợi của người cuối cùng cũng đã tới thời khắc xuất sinh, người đang mở mắt nhìn tiểu sinh mệnh bên trong giây giụa rồi khỏi trứng. Nhưng, giống như ác mộng, vụ nổ đó ập tới, vốn với năng lực của người, đừng nói là

lực lượng, cho dù là một sinh linh tùy ý tới gần đều có thể lập tức phát giác ra. Nhưng vụ nổ đó lại là một lực lượng phi tự nhiên, không có khí tức dễ lần theo, người căn bản không có biện pháp phòng bị và phát giác ra trước, cổ lực lượng đó cách rất xa, truyền tới tai người lại biến thành rất nhỏ, nhưng sinh linh lúc xuất sinh là yếu nhược nhất, quả trứng rồng đang nứt sau sự trùng kích của lực lượng càng nứt nhiều hơn, sau đó thì không có động tĩnh gì nữa.

Tử tinh nghiệt long phát ra một tiếng rống suy yếu nhưng đã dụ đi rất nhiều, không biết là đang biểu đạt gì với Diệp Vô Thần. Mà trong lòng nó kinh ngạc vì... những gì mà Diệp Vô Thần nói và căn nguyên mà nó bạo tẩu cơ hồ không có sai biệt gì.

“Trơ mắt nhìn đứa nhỏ sắp sinh ra lại yên lặng như vậy, trên thế giới không có gì tàn nhẫn hơn. Vì thế, người mang theo đứa nhỏ mà đã không thể xuất sinh của người xông ra khỏi nơi mà người đã sống quá lâu, muốn phát tiết, muốn trả thù.”

Năng lực của thú càng cao, khả năng dự đoán sẽ càng thêm gian nan và dài lâu. Với sự cường đại của Tử tinh nghiệt long, dự đoán ra Tử tinh nghiệt long kế tiếp không biết phải mất bao nhiêu thời gian, có lẽ là vạn năm, có lẽ mười vạn năm thậm chí cả ngàn vạn năm. Mà tiểu Huyền Vũ, theo như lời của Tiêu Nhược, thời gian ấu niên của nó lại tới ba ngàn vạn năm.

Cũng bởi vậy, nó từng ấy năm vẫn ở trong Mê thất chi địa không đi ra, bởi vì nó đang chờ đợi đứa con của nó sinh ra. Mà nhiều năm chờ đợi và mong mỏi nhiều năm như vậy lại đổi lấy một kết cục là như thế này, sự thương tổn như vậy đối với nó mà nó, so với cướp đi tính mạng của nó còn rất tàn nhẫn hơn trăm ngàn lần. Tuy là vô tâm, nhưng đúng là hắn đã có lỗi với Tử tinh nghiệt long.

Sinh tử của con người, chỉ mang thai mất mười tháng mà còn coi như tính mạng của mình, huống chi là mười vạn năm của rồng, cho dù biết rõ đã chết, nhưng Tử tinh nghiệt long vẫn muốn bảo vệ nó, tình nguyện tha để bản thân phải chịu thương tổn cũng không để quả trứng đã nứt đó bị thương tổn. Mà sự trầm tích của đứa bé đối với nó đã tạo thành thương tổn to lớn cỡ nào thì không cần nói cũng biết.

Diệp Vô Thần nói: “Sinh mệnh của rồng, cho dù một con rồng chưa được sinh ra cũng không phải dễ dàng chết như vậy. Có lẽ, ta có thể cứu sống nó, sau đó để nó được sinh ra một cách hoàn hảo vô khuyết. Nếu người tin ta, thì tạm thời giao hài tử của người cho ta, thế nào?”

Thân thể của Tử tinh nghiệt long đột nhiên lắc lư một cái, một dòng khí khổng lồ quét về phía Diệp Vô Thần, thân thể Huyền Vũ chợt lóe lên, đã chắn trước người Diệp Vô Thần, dùng mai rùa hoàn toàn đỡ công kích đã suy yếu của Tử tinh nghiệt long.

Diệp Vô Thần xua tay bảo Huyền Vũ đừng loạn động, lại tiến lên một bước: “Ta biết người cho dù biết nó đã chết, nhưng cũng quý trọng nó còn hơn sinh mệnh của mình, vô luận là con người hay là thú, thì đây đều là một loại bản năng, là thiên tính vĩ đại nhất. Có điều, nếu ta là người, cho dù là kẻ địch nói những lời như vậy, ta cũng sẽ lựa chọn tin tưởng, bởi vì cho dù chỉ có hy vọng cực kỳ bé nhỏ, nếu thật sự có thể đem cứu lại đứa con của mình, cho dù trả giá có lớn hơn nữa thì ta cũng nguyện ý thử, người, chẳng lẽ không muốn cứu lấy con mình ư? Được rồi, thế này đi, người không cần phải giao hài tử cho ta, ta tự mình tới, như vậy, người có thể nắm giữ sinh mạng của ta, nếu ta đang lừa người, vậy thì người có thể tùy thời lấy đi tính mạng của ta.”

Long thủ của Tử tinh nghiệt long hơi hơi nâng lên, bên trong mắt rồng màu tím nhạt đó không biết thứ gì đó đang lóe ra, ánh mắt dừng lại trên người nhân loại nhỏ nhỏ. Trong miệng vẫn gậm nhẹ, nhưng rõ ràng đã dụ đi, tần suất cũng giảm xuống rất nhiều.

Diệp Vô Thần tiến lên trước, không hề sợ hãi, khi tới gần Tử tinh nghiệt long, thân thể hắn bay lên, hạ xuống trên người Tử tinh nghiệt long, vừa hay là bên cạnh quả trứng đang được nó bảo hộ. Thân thể của Tử tinh nghiệt long giật nảy lên, nhưng cuối cùng vẫn không phát động công kích với Diệp Vô Thần. Nó thật sự hy vọng sẽ có kỳ tích phát sinh, cho dù cực kỳ bé nhỏ. Mà Diệp Vô Thần cách long trảo của nó gần như vậy, chỉ cần long của nó vừa động là có thể là có thể xé rách thân thể hắn, như vậy, nó còn gì mà phải hoài nghi.

Long trảo của Tử tinh nghiệt long cuối cùng cũng buông ra, Diệp Vô Thần yên lòng, rùn người xuống, vươn tay chạm vào quả trứng rồng đã nứt đi, trong lòng khẽ động.

Sinh mệnh bên trong đang chậm rãi trôi đi, quả trứng rồng này đã tồn tại vô số năm, tuy rằng nếu tiếp tục như vậy thì không thể được sinh ra, nhưng cho dù sinh mệnh muốn trôi đi hết cũng cần một quá trình rất dài. Mà chỉ cần sinh mệnh lực của nó vẫn chưa hoàn toàn biến mất, hẳn tuyệt đối nắm chắc có thể cứu lại.

Diệp Vô Thần chậm rãi nhắm mắt, Vô Thần chi lực tăng thứ năm chảy vào trong đó, sinh mệnh đang trôi đi lập tức đình chỉ, chỉ sau một chút hòa hoãn ngắn ngủi liền bắt đầu phục hồi.

Sinh mệnh của rồng so với sinh mệnh của người thì cứng cõi hơn nhiều, lực lượng để nó thức tỉnh cũng cực kỳ khổng lồ, lực lượng của Diệp Vô Thần không hề giữ lại rót vào, ngưng tụ tâm thần khôi phục sinh mệnh lực của sinh linh đang lặng yên đó, dần dần, hẳn bắt đầu cảm giác được sự tận lực nhẹ nhàng.

Mở to mắt, Diệp Vô Thần thu hồi tay lại, dùng một đường phong nhận cắt qua ngón tay, hắt hai giọt máu lên trên quả trứng rồng. Máu của hắn cũng không phải là máu của người thường, tuy rằng là máu của bản thân hắn, nhưng sự thần kỳ trong đó hẳn tới bây giờ vẫn chưa hiểu thấu đáo. Máu nhỏ xuống, trong chớp mắt liền chảy vào bên trong quả trứng rồng, có một bộ phận nhỏ xuyên thấu qua khe hở chảy vào bên trong.

Huyết dịch của hắn lại một lần nữa mang theo thần tích cơ hồ là nằm ngoài dự đoán của hắn, khi tay của hắn lại một lần nữa đặt lên quả trứng, trên trứng rồng đột nhiên truyền tới một tiếng động nhẹ, tuy rằng rất nhẹ rất khẽ, nhưng vào thời khắc một người một rồng đang tập trung toàn bộ sự chú ý lên đó mà nói, thì lại là rất rõ ràng. Đó là vết nứt trên trứng khoách đại, cùng với tiếng vết nứt mới xuất hiện.

Rắc rắc

Khí tức sinh mệnh sinh động như vậy, Diệp Vô Thần đứng gần tất nhiên là cảm thụ được sinh mệnh bên trong đang giãy dụa, khóe miệng lộ ra nụ cười ấm áp. Quả nhiên, hắn đã thành công, thành công đơn giản như vậy, tất nhiên, trong lòng hắn cũng không kinh ngạc lắm, giống như vốn là nên như vậy. Đứng trên thân thể của Tử tinh nghiệt long, hắn đã cảm nhận được thân thể dưới chân đang run rẩy.

Rắc

Vết nứt dài nhất tiếp tục lan rộng, tiếp theo, một mặt đang hướng về phía Diệp Vô Thần đột nhiên vỡ ra, ánh sáng chiếu vào trong quả trứng rồng cuối cùng cũng nở, tiểu sinh mệnh bên trong dưới sự chiếu rọi của ánh sáng rõ ràng đang co mình lại, sau đó cuối cùng cũng lúc lắc thân thể từ từ bò ra.

447. Chương 446: Long Tinh

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 446: Long tinh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một ấu long rất nhỏ rất nhỏ, mỗi một bộ vị đều nhỏ bé như vậy, còn không bằng tiểu Huyền Vũ, tứ chi thô to, trên đầu cũng không có sừng, chỗ giống Tử tinh nghiệt long nhất là thân thể nó cũng phủ lên một tầng màu tím rất nhạt, lơ lơ lóe ra tử quang. Trong vạn năm dựng dục và một lần quanh quần bên bờ vực sinh tử, nó cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mặt trời.

Cái đầu nhỏ dong đưa, đôi mắt nhỏ cũng không ngừng chuyển động, quan sát thế giới xa lạ sắc sỡ, nó nhìn thấy một đôi chân, tầm mắt hướng về phía trước, nó thấy rõ mặt của Diệp Vô Thần, trong đôi mắt nhỏ lập tức phóng xuất ra màu sắc khác thường, giống như có thứ gì đó lóe lên trong mắt nó vậy, Diệp Vô Thần cười vui vẻ, thân thể bỗng bồng bềnh bay lên, từ trên người Tử tinh nghiệt long hạ xuống, đứng ở bên cạnh tiểu Huyền Vũ.

Gừ...

Gừ...

Gừ...

Đây là tiếng gào của Tử tinh nghiệt long, lần này tiếng hô không hề có vẻ phần nộ, không hề trầm thấp, tựa hồ lộ ra một loại nức nở vì vui quá mà khóc. Cảm giác tuyệt địa phùng cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Thân thể chú rồng nhỏ bị long trảo của Tử tinh nghiệt long tóm lên, thân thể của nó quá nhỏ, còn không bằng được một cái móng tay của Tử tinh nghiệt long, không biết phải trải qua bao nhiêu năm trưởng thành mới có thể lớn được như mẫu thân của nó. Đối với loại thú như Tử tinh nghiệt long mà nói, mẫu thân cũng không nhất định là cái, bởi vì sự dựng dục của chúng cũng không phải dựa vào giao phối, mà là lực lượng dựng dục.

” Tử tinh nghiệt long, đã thương ngươi cũng là bất đắc dĩ, là chúng ta có lỗi với ngươi trước, hy vọng ngươi có thể bỏ qua hiềm khích trước kia, trở lại địa phương của ngươi.” Diệp Vô Thần nói. Về mặt của Tử tinh nghiệt long lúc này nói cho hắn biết, cảm xúc của nó đã từ oán hận và phần nộ mà hoàn toàn thay đổi, hóa thành một loại kích động, còn có cảm xúc cảm kích. Tử tinh nghiệt long mặc dù bại dưới tay tiểu Huyền Vũ, lực lượng hao tổn rất lớn, nhưng tuyệt đối không tới mức trí mạng, ngay cả trọng thương cũng không, chỉ cần hơi nghỉ ngơi một chút là có thể dẫn theo tiểu Tử tinh nghiệt long trở về phía nam Mê thất chi địa.

Mà khu vực phương bắc Mê thất chi địa trong cuộc quần đấu gần một giờ của Tử tinh nghiệt long và tiểu Huyền Vũ đã bị phá hoại cực nặng, từ rừng rậm âm u hóa thành bình địa, cây cối bị hủy đi vô số, sinh linh của chết vô số. Mê thất chi địa lớn như vậy, phạm vi chịu tổn hại trên trình độ bất đồng chừng một phần ba.

Trong miệng Tử tinh nghiệt long phát ra một tiếng ồ khê, cổ ngồng lên, hình như là đang nỗ lực muốn đứng dậy, mà lúc này, tiểu Tử tinh nghiệt long ở trong lòng bàn tay nó bỗng nhiên nhảy lên, tiếng rồng ngâm non nớt hướng về phía Diệp Vô Thần. Có điều nó rõ ràng là không đủ sức, thân thể lúc lắc giữa không trung, không thể khống chế được thăng bằng, tay phải Diệp Vô Thần phóng xuất ra một đoàn gió nhu hòa, nâng thân thể của tiểu long chậm rãi hạ xuống mặt đất.

Chân vừa chạm đất, tiểu long cũng chạy nhanh tới dưới chân Diệp Vô Thần, chạy quanh chân hắn, hai chi trước ngắn nhỏ không cựa cựa vào chân hắn, con mắt đen xì nhìn lên trên, bên trong lóe ra quang mang mà Diệp Vô Thần nhìn không hiểu.

“... Chủ nhân, nó hình như đã coi ngươi là thân nhân của nó rồi, bởi vì sau khi nó sinh ra, người thứ nhất nó nhìn thấy là ngài.” Nam Nhi lo sợ nói. Trong thế giới của thú, đại bộ phận thú sau khi sinh ra sẽ theo bản năng coi sinh linh đầu tiên mà nó thấy là mẫu thân của nó.

Diệp Vô Thần lập tức không biết nói gì.

Tiểu long tóm lấy giày của hắn, trông mong nhìn Diệp Vô Thần, trong miệng phát ra thanh âm giống như nức nở.

Gừ...

Đây là tiếng hô của Tử tinh nghiệt long, thanh âm đó giống như bất đắc dĩ, giống như vui mừng, nhưng không hề có vẻ phần nộ và bất an khi tình chí thân bị đoạt đi, ngược lại, có cảm giác như trút được gánh nặng.

Miệng rồng của Tử tinh nghiệt long há to ra, một chút quang mang màu tím sẫm chói mắt từ trong miệng nó chậm rãi ánh ra, dưới sự dẫn đường của lực lượng thần bí, bay xuống bên dưới, tới trước người tiểu Tử tinh nghiệt long, tiểu Tử tinh nghiệt long bị tử mang quá mức mãnh liệt khiến cho chói mắt, theo bản năng co người lại, trốn ra sau chân Diệp Vô Thần.

Gừ...

Tử tinh nghiệt long phát ra tiếng hô bất đắc dĩ, hạt châu màu tím sẫm đó lại bay về phía trước, bỗng bành ở trước người Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần vươn tay ra, cầm nó trong tay. Hào quang chói mắt, đây là lỗi

điện chi mang tập trung quá nhiều lôi nguyên tố phóng thích ra. Sau khi Diệp Vô Thần cầm vào tay, mới biết được đây là một hạt châu nho nhỏ, chỉ to bằng ngón cái, chỉ là tử quang quá cương liệt khiến nó như to ra gấp đôi.

Đây là...

“Chủ nhân! Đây là long tinh của Tử tinh nghiệt long! Long tinh là nguồn lực lượng của rồng, cũng là thứ quan trọng nhất trên người rồng, có điều long tinh bình thường là không thể lấy được, bởi vì cho dù là giết chết rồng, rồng chết thì long tinh cũng sẽ biến mất theo. Muốn lấy long tinh, chỉ có rồng tự nguyện từ bỏ toàn bộ lực lượng triệu hồi ra. Chủ nhân mau ăn nó đi, nguồn lực lượng của Tử tinh nghiệt long là lôi điện, chủ nhân sau khi ăn long tinh này, chẳng những sẽ trở nên càng cường đại hơn, nói không chừng. Không đúng, là nhất định có thể khiến chủ nhân hoàn toàn mở ra lôi điện chi lực.” Nam nhi tràn đầy hưng phấn nói. Long tinh quá mức trân quý, cho dù là ở Thần Chi đại lục, đây cũng là kì trân có thể gặp mà không thể cầu. Bởi vì ăn long tinh, là một con đường ngắn nhất để thực lực tăng vọt.

Diệp Vô Thần nhướn mày, bình thần nói: “Vứt bỏ lực lượng chi nguyên ư... Là ta mang đến mối họa cho chúng, cho dù là ta cứu sống lại tiểu long thì nó cũng không đến nỗi cảm kích ta như vậy đâu, nó là muốn ta cho tiểu long ăn.”

Ở trong Mê thất chi địa vạn năm không ra ngoài, điều duy nhất mà nó làm là chờ đợi tiểu long sinh ra. Trăm năm, ngàn năm, vạn năm... Kỳ thật, nhân loại mong được trường thọ là vì thọ mệnh quá ngắn, mà cuộc sống có thể có rất nhiều sắc thái, đối với Tử tinh nghiệt long mà nói, nó đã sống đủ rồi. Chết, đối với nó mà nói thì không đáng sợ chút nào, ngược lại còn như một loại giải thoát. Hiện giờ, tiểu long đã sinh ra nó đã không còn quyến luyến sự sống nữa rồi, không còn chuyện gì vướng bận nữa. Điều sau cùng mà nó có thể làm là đem lực lượng chi nguyên của mình ban cho đứa con, ban cho nó lực lượng cường đại.

Diệp Vô Thần bỗng nhiên hiểu rõ Tử tinh nghiệt long vừa rồi vì sao lại vui mừng. Tiểu long nhận nhầm hắc là thân nhân, thì sẽ không thể lương vì cái chết của mẹ nó. Mà sau khi Tử tinh nghiệt long chết, tiểu long sẽ đi theo hắc, do đó được sinh tồn trong thế giới nhân loại, thế giới nơi đó sẽ khiến tiểu long có một cuộc sống phong phú hơn so với mẹ nó.

“Ta biết rồi... Nhưng chủ nhân, người sẽ không thật sự cho con tiểu long này ăn chứ? Chủ nhân ăn vào, có thể trở nên rất mạnh. Tử tinh nghiệt long hiện tại đã không còn lực lượng chi nguyên, người cho dù ăn nó thì nó có thể làm gì được. Chủ nhân...” Nam nhi nói rất cẩn thận.

Diệp Vô Thần lắc đầu, mỉm cười nói: “Nam nhi, ta biết người chuyện gì cũng sẽ nghĩ cho ta đầu tiên, nhưng thứ nên thuộc về ta thì đừng ai cướp được, mà đây, lại là thứ không phải thuộc về ta, nếu ta cướp đi lực lượng mà một mẫu thân dùng sinh mạng để đánh đổi cho con mình, cả đời ta sẽ không yên.”

Diệp Vô Thần ngồi xuống, dùng tay nâng tiểu long lên, đặt viên long tinh đó vào cạnh miệng nói: “Ăn đi, ăn nó đi.”

Linh tính của rồng vừa sinh ra đã có, tiểu long tuy rằng còn nhỏ, nhưng sau một thời gian không tính là dài cũng miễn cưỡng hiểu được lời nói của Diệp Vô Thần, nó há to cái miệng rộng, nuốt viên long tinh đó vào.

Cổ Tử tinh nghiệt long rủ xuống, phát ra một tiếng gầm nhẹ cảm kích, sau đó mắt rồng đóng lại, không còn động đậy nữa. Diệp Vô Thần không chiếm long tinh làm của riêng mà cho tiểu long ăn, điều này khiến cho nó không còn oán hận đối với Diệp Vô Thần đã suýt nữa cướp đi tính mạng của đứa con nó, nhưng lại cứu lại con nó. Nhưng đánh mất long tinh, nó cũng đã tới điểm cuối của sinh mệnh. Long tinh, không những là lực lượng chi nguyên của rồng cũng cũng là sinh mệnh chi nguyên của rồng. Vào thời khắc tuyệt vọng, chúng có thể cho nổ long tinh, dẫn đến tai nạn hủy thiên diệt địa. Vào thời khắc gần chết, bọn chúng sẽ ban tặng long tinh cho người mà nó muốn tặng để mang đến lực lượng khổng lồ cho người đó.

Nam phương chi vương của thú giới năm đó, sinh tồn từ thời đại viễn cổ đến nay, cường đại nhất, cũng sống lâu nhất, cứ vậy mà chết.

Ăn long tinh, tiểu long không phát sinh biến hóa rõ rệt gì, chỉ có cặp mắt đen lánh của nó ánh lên màu tím như có như không, tử quang bên ngoài da cũng biến thành đậm hơn mấy phần. Lực lượng đến từ long tinh

của Tử tinh nghiệt long tiểu long không thể lập tức hấp thu toàn bộ, cho dù có thể, cũng khó tránh khỏi kết cục không chịu nổi mà nổ tung. Nhưng long tinh ở trong cơ thể, sẽ khiến lực lượng của tiểu long trong thời gian rất ngắn sẽ nhanh chóng đề thăng, cho đến khi nó hấp thu hết toàn bộ lực lượng của long tinh.

Tử tinh nghiệt long đã không còn thở, Diệp Vô Thần sau khi suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói: “Tiểu Huyền Vũ, chôn nó ở chỗ này đi.”

Toàn thân trên dưới của rồng, vô luận là da thịt, xương cốt hay là nội tạng, không chỗ nào không phải là bảo vật vạn kim khó cầu, mà thân rồng khổng lồ như vậy, lại là một con rồng siêu thần, đây là một khoản tài phú không thể đo đếm được. Diệp Vô Thần sau khi trải qua lựa chọn gian nan, cuối cùng vẫn lựa chọn mai táng nó.

Đào hố đối với Huyền Vũ nắm trong tay thổ chi lực mà nói thì là chuyện quá đơn giản, thân thể nó xòe ra, hai chi trước vỗ lên đất, lập tức, dưới thân Tử tinh nghiệt long vang lên tiếng ầm ầm, mặt đất rất nhanh lõm xuống, chỉ trong hơn mười giây thân thể khổng lồ của Tử tinh nghiệt long liền biến mất dưới mặt đất, sau khi chôn rất sâu, trào trước của Huyền Vũ lại vỗ một cái, cát đá đầy trời không biết từ đâu mà đến, phủ lên cái hố trên mặt đất. Cuối cùng, mặt đất biến một mảng bằng phẳng, lại vô cùng cứng rắn, thậm chí không hề nhìn ra dấu vết vừa bị đào bới. Tử tinh nghiệt long cứ vậy yên nghỉ dưới đất.

“Quả nhiên thế sự khó liệu, trong một ngày ngắn ngủi, lại có thể phát sinh nhiều thăng trầm như vậy.” Diệp Vô Thần cảm khái nói, cuối cùng nhìn nơi này một cái rồi xoay người rời khỏi.

Tiểu Huyền Vũ hóa thành hình thái như lúc ban đầu, nhảy trở về trên người hắn, ngoan ngoãn trốn trong túi hắn. Tiểu Tử tinh nghiệt long cũng vội vàng đuổi theo, đi sau Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần dừng chân lại, tiểu Tử tinh nghiệt long cũng ngừng theo. Diệp Vô Thần cười khẽ, tóm lấy tiểu long rồi bay lên trời.

Khi Diệp Vô Thần tới Tử thủy thành, bên trong là một mảng hỗn loạn, tuy rằng cuộc chiến của tiểu Huyền Vũ và Tử tinh nghiệt long đã kết thúc từ lâu, nhưng không khí hỗn loạn và bất an của nơi này vẫn chưa bình ổn. Nơi mắt có thể nhìn thấy, không ít nhà cửa đổ sập, trên mặt cũng ngẫu nhiên có một vết nứt hoặc sâu hoặc nông, hoặc dài hoặc ngắn, chiến đấu của siêu thần cấp, đích xác không nên phát sinh trên đại lục này, bởi vì nó không nghĩ ngờ gì nữa sẽ mang đến tai nạn mà người thường không thể thừa nhận được.

Báo cho Viêm Thiên Uy và Viêm Đoạn Thương biết tình thế đã được dẹp yên, sau thời gian khôi phục nghỉ ngơi ngắn ngủi, Hương Hương cuối cùng cũng khôi phục, lại dùng được năng lực cắt không gian. Diệp Vô Thần gọi Hương Hương ra quay trở về Diệp gia.

448. Chương 447: Tiểu Tử

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 447: Tiểu Tử

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ngưng Tuyết đã tỉnh lại, Đồng Tâm cũng đã tỉnh lại, tuy rằng nhìn thì vẫn còn rất suy yếu, nhưng rõ ràng đã không còn trở ngại gì. Nhìn thấy Diệp Vô Thần trở về, Ngưng Tuyết hưng phấn gọi: “Ca ca, huynh đi đâu vậy, Đồng Tâm tỷ tỷ đã tỉnh rồi.”

“Ừ! Nàng ấy lúc muội đang ngủ đã tỉnh lại rồi.” Diệp Vô Thần ngồi xuống cạnh giường, ấn nhẹ một cái vào mũi Ngưng Tuyết, sau đó nhẹ giọng nói với Đồng Tâm: “Nghe lời, nghỉ ngơi cho tốt đi, không cho phép nghỉ nhiều, biết không?”

Đồng Tâm nhẹ nhàng gạt đầu, dựa sát vào lòng hân. Nàng ta đã quen thành một thanh lợi kiếm trong tay hân, nàng ta không thể không nghĩ, mình đã không còn lựa chọn thì làm thế nào mà bảo hộ được hân, và ai sẽ bảo hộ hân.

“Rồng... Phụ thân, vì sao lại có khí tức của rồng.” Tiểu Mạt vô thanh vô tức xuất hiện phía sau Diệp Vô Thần, vẻ mặt kinh ngạc, rất nhanh, ánh mắt của nàng ta dừng ở gần vạt áo bên hông Diệp Vô Thần, nơi đó có một cái đầu nhỏ đang lộ ra, vừa hay đang nhìn xung quanh với ánh mắt hiếu kỳ. Tiểu long còn lâu mới ngoan ngoãn như tiểu Huyền Vũ, cho dù bị Diệp Vô Thần ném vào trong túi, nó vẫn không ngừng nhìn người và sự vật ở xung quanh. Tất cả đều tân kỳ và khiến nó tò mò.

“Làm quen với đồng bọn mới của chúng ta đi.” Diệp Vô Thần xách cả tiểu Huyền Vũ và tiểu long rồi, đặt lên mặt đất, sự xuất hiện của chúng lập tức hấp dẫn ánh mắt hiếu kỳ của ba nữ tử, Ngưng Tuyết và Tiểu Mạt đều ngồi xổng xuống, tò mò quan sát chúng.

“Ca ca, con rùa nhỏ này là vừa bắt về à? Có điều, nó trông có chút kỳ quái.” Ngưng Tuyết muốn dùng tay sờ tiểu Huyền Vũ một chút, nhưng sau cùng lại không dám. Lúc này tiểu Huyền Vũ có chút ỉu xiu, bộ dáng mệt mỏi buồn ngủ. Vừa rồi giao chiến cùng Tử tinh nghiệt long, nó tuy rằng thắng rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn hao tổn không nhỏ, rất cần phải được nghỉ ngơi. Ngược lại, tinh thần của tiểu long thì rất tốt, mặt không ngừng chuyển động hết nhìn người này rồi nhìn người kia.

Ngưng Tuyết theo bản năng cho rằng, đây là Diệp Vô Thần bắt từ bờ sông về.

“Nó tên là tiểu Huyền Vũ, cũng không phải là một con rùa thật sự.” Diệp Vô Thần giải thích một chút.

“Tiểu Huyền Vũ? Cái tên quái lạ quá, ca ca bắt được nó từ đâu vậy.” Ngưng Tuyết hỏi.

“Là người khác tặng cho ta.” Diệp Vô Thần chỉ có thể trả lời như vậy.

“Ồ... vậy con chó nhỏ đó cũng là người khác tặng ư?”

Chó nhỏ?

Tiểu long đang vung vẩy chi trước phốc một cái ngã xuống đất.

“Là rồng đấy.” Tiểu Mạt nhú mày nói: “Là lôi điện chi long. Nhìn bộ dạng chắc là vừa mới sinh ra được không lâu, phụ thân, con rồng này từ đâu ra vậy?”

Rồng là thú cao quý nhất trong các loại thú, vô luận ở Thần Chi đại lục, Ma chi đại lục hay là Thiên Thần đại lục đều có rồng tồn tại, trong trí nhớ của Tiểu Tư, thế giới mà nàng ta sinh ra có ma long. Nhưng vô luận là ở đâu, số lượng rồng cũng đều là cực kỳ thưa thớt.

“Mê thất chi địa.” Diệp Vô Thần trả lời ngắn gọn.

“Ừ. Hi hi, nuôi một con rồng để chơi cũng không tồi. Cho dù là rồng kém cỏi nhất, sau khi lớn lên cũng sẽ rất lợi hại.” Tiểu Mạt cười nói: “Đúng rồi, nó tên là gì?”

“Tử tinh nghiệt long.”

“Tử tinh nghiệt long? Cái tên này khó nghe quá. Ca ca, chúng ta đặt tên khác cho con chó nhỏ này... à, con rông nhỏ này nhé?” Ngưng Tuyết ngẩng đầu, hai mắt lóe sáng, hỏi.

“Ừ, vậy Tuyết Nhi cho nó một cái tên hay đi.”

“Ồ, mắt nó hình như là màu tím, trên người cũng có một chút màu tím, vậy gọi nó là Tử nhi đi.” Ngưng Tuyết hưng phấn hỏi. Tiểu long nhìn thì không dễ tiếp cận như Huyền Vũ, nàng ta dùng tay nhẹ nhàng chạm vào nó, sau đó mới yên tâm chơi đùa.

Diệp Vô Thần vừa muốn nói “được” thì trong đầu bỗng nhiên nhói lên, hân đột nhiên đổi giọng: “Cái tên Tử nhi này... Tuyết nhi, hay là gọi là tiểu Tử đi.”

“Hả? Nhưng cái tên Tử nhi dễ nghe hơn mà, vì sao không gọi là Tử nhi?” Ngưng Tuyết ngẩng đầu hỏi.

Vì sao không thể gọi là Tử nhi ư? Diệp Vô Thần cũng không biết vì sao, nhưng lực lượng linh hồn nói cho hân biết, hân không thể gọi cái tên này, nếu không, nói không chừng sẽ xảy ra một chuyện rất đáng sợ.

“Cha, không thể gọi là Tử nhi... không thể...”

Không chỉ có linh hồn ám chỉ, ngay cả Tư Thần vừa mới tỉnh lại cũng dùng thanh âm của nàng ta ngăn cản gọi tiểu long là Tử nhi.

“Bởi vì Tư Thần nói nó không thích cái tên Tử nhi này, nó thích cái tên tiểu Tử hơn, gọi là tiểu Tử đi, được không?” Diệp Vô Thần đành phải lấy Tư Thần ra làm cớ, nói với Ngưng Tuyết. Ngưng Tuyết trước giờ luôn rất chiều Tư Thần, nghe Diệp Vô Thần nói như thế, nàng ta cũng gật đầu, lắc lư thân thể của tiểu long: “Ừ! Vậy người về sau tên là tiểu Tử nhé, đây là cái tên mà Tư Thần đặt cho người đó.”

Dưới ý nguyện của Diệp Vô Thần, tiểu Tử tinh khiết long được đặt tên là tiểu Tử tạm thời lưu tại bên cạnh Ngưng Tuyết và Đồng Tâm, trở thành thủ hộ chi thuần cuối cùng của các nàng. Lực lượng của nó cũng vì có long tinh mà trong bất tri bất giác nhanh chóng trưởng thành.

...

Phía tây Thiên Long quốc, Vân Hoa thành.

Hai nước mỗi bên đều điều chỉnh mấy ngày, gió êm sóng lặng. Đại Phong quốc quân tuy rằng vẫn rục rịch, nhưng vẫn chưa chính thức tiến công, Chỉ cần lấy được Vân Hoa thành và Tây Lô thành, bọn họ tương đương với phá được đạo phòng tuyến thứ nhất của Thiên Long quốc.

Gia Cát Tiểu Vũ ở Vân Hoa mấy ngày, Diệp Huy cầm đầu tướng lĩnh chỉ làm theo lệ bái kiến nàng ta một lần, bình thường không chủ động đi tìm nàng ta, rõ ràng không để Bình Vân nữ tướng này vào mắt. Phó tướng của Gia Cát Tiểu Vũ đều tức giận không thôi, mà bản thân nàng thì không thèm để ý. Tình hình hiện giờ thật sự là quá bình thường. Đối với những quân nhân này mà nói, nữ tử làm tướng đã khó chấp nhận, há lại nguyện ý nghe theo sự bài bố của một nữ tướng.

Đứng ở trên thành lâu, Gia Cát Tiểu Vũ nhíu mày nhìn về đằng xa. Đại Phong quốc quân cách rất gần, đóng ở chỗ cách không quá trăm dặm, từ xa nhìn lại, cờ xí thêu chữ Phong dày đặc.

Sau một lúc lâu, nàng ta quay trở lại trong sảnh, hô: “Kinh Lôi Kinh Hỏa!” Hai tướng sĩ mặc màu đỏ đen tiến vào, chấp tay nói: “Có mặt tướng.”

“Chấn thiên lôi còn có bao nhiêu?” Gia Cát Tiểu Vũ hỏi. Kinh Lôi Kinh Hỏa hai người là hai thủ lĩnh cao nhất trong đội ngũ Thiên lôi địa hỏa mạnh nhất của Hoa gia, lần này Hoa Chấn Thiên tuy rằng không tới, nhưng đã giao lực lượng mạnh nhất của đưa hấn cho Diệp Nộ. Mà Diệp Nộ lại giao cho Gia Cát Tiểu Vũ.

“Chấn thiên lôi quá mức trân quý, chỉ trên người hai người mặt tướng là có, chừng trăm quả.” Hai người hồi đáp.

“Tốt lắm, như vậy buổi tối hôm nay...” Gia Cát Tiểu Vũ gật đầu, cẩn thận nói ra sách lược của nàng ta.

“Vâng!” Hai người không chút do dự lĩnh mệnh mà đi.

Sĩ khí của Đại Phong quốc rất thịnh, Thiên Long quốc quân lại rất thấp. Nếu muốn cùng giao phong muốn cùng Đại Phong quốc quân, điều đầu tiên phải làm là làm giảm khí thế này. Lúc trước né tránh không chiến cũng là lựa chọn duy nhất.

Ban đêm, dưới sự che giấu của màn đêm, mấy bóng người mặc hắc y từ tường thành của Vân Hoa thành trèo xuống, lặng lẽ tới gần doanh địa của Đại Phong quốc quân. Nhưng lính gác của Đại Phong quốc quân đã dựng trạm gác, bọn họ vì cẩn thận nên không dám tới gần, mà cũng không cần phải tới quá gần.

Còn cách rất xa, mấy người đã đồng thời dừng lại, sau đó gật đầu với nhau, tháo cung ở sau người xuống, lại từ trong túi lấy ra một quả cầu đen xì, cố định trên mũi tên, sau đó giương cung đặt tên, chia ra các phương hướng khác nhau rồi bắn ra, không đợi mũi tên rơi xuống đất, bọn họ đã đồng thời quay người dùng tốc độ nhanh nhất rút lui.

Rầm rầm...

Mấy chục đạo mũi tên mang theo chấn thiên lôi giống như hơn mười đạo lưu tinh, bắn ra rất xa, rơi vào trong quân doanh của Đại Phong quốc quân. Lập tức, mười mấy tiếng nổ chấn thiên vang lên, trực tiếp nổ bay mấy quân doanh gần đó, Đại Phong quốc quân từ trong mơ ngủ bừng tỉnh, tiếng nổ cực lớn khiến bọn

họ cho rằng quân địch đột kích, trong thất kinh đều dùng tốc độ nhanh nhất mặc áo giáp vào, nhưng đi ra khỏi trường, cảnh nhìn thấy chỉ là bên ta đã chuẩn bị đội ngũ chỉnh tề, còn đằng xa thì là một mảng im lặng, nào có địch tập gì đâu.

Hoảng sợ chờ đợi tới hơn nửa đêm, trời đã xuất hiện tia sáng. Đại Phong quốc quân cuối cùng cũng quay trở lại nghỉ ngơi, nhưng vừa mới đi vào giấc ngủ trong đi vào giấc ngủ thì lại liên tiếp mấy tiếng nổ vang đinh tai nhức óc khiến bọn họ tỉnh lại, sau đó nhanh chóng mặc áo giáp cầm vũ khí lao ra. Nhưng trước mặt vẫn là một mảng trống không.

Ngày thứ hai, Đại Phong quốc quân mắng chửi không ngừng, đại môn của Vân Hoa thành vẫn đóng chặt, không hề có động tĩnh gì. Đến ban đêm, quân doanh của Đại Phong quốc vừa mới an tĩnh lại lại bị chấn thiên lôi quấy rối. Ba ngày về sau, ngày nào cũng như vậy. Sau ba ngày, đại bộ phận quân sĩ của Đại Phong quốc quân mất đều thâm quầng, ngày thứ tư đại quân liền ngoan ngoãn lui về phía sau hai mươi dặm, một lần nữa hạ trại.

Ngày kế, Diệp Huy bày tiệc cố ý mời Gia Cát Tiểu Vũ, trên tiệc đối với chấn thiên lôi của Hoa gia khen không dứt miệng, đối với kế sách này của Gia Cát Tiểu Vũ cũng tán thưởng không thôi, Gia Cát Tiểu Vũ vẫn bình tĩnh ứng đối, nhưng lòng mày lại nhú vào chặt hơn.

Đích xác, Diệp Huy là đang tán thưởng, nhưng đó lại là loại ngôn từ hành động của kẻ trên đối với người dưới, hơn nữa nói càng lúc càng không kiêng nể gì ai. Tới sau cùng, là mấy tướng lĩnh của Vân Hoa thành say sưa chề chén, lời nói cũng càng lúc càng thô tục, không ngờ hoàn toàn lạnh nhạt đối với nàng ta. Rõ ràng, là sự trầm mặc và im lặng trong những ngày này của Gia Cát Tiểu Vũ đã làm cho bọn họ đối với nàng ta càng không có chút kính sợ nào, ngay cả phó tướng của Diệp Huy cũng hoàn toàn không để nàng ta vào mắt.

Không đợi tiệc rượu chấm dứt, Gia Cát Tiểu Vũ đã lấy cớ rời khỏi, trở lại chỗ ở của mình, nàng ta im lặng lắc đầu, lẩm bẩm: “Chẳng trách hần tuy họ Diệp nhưng không được ở lại Thiên Long thành, mà là ở tận phương tây xa xôi nhất, vô luận là khinh thị kẻ địch hay là khinh thị người nhà đều là điều đáng kiêng kị nhất, tuy rằng dũng mãnh nhưng lại chú định là một người không ra gì.”

Nàng nhìn về đằng xa, nhẹ giọng nói: “Xem ra, tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.”

449. Chương 448: Nhập Bộ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 448: Nhập bộ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hôm nay Diệp Huy bỗng nhiên nhận được một tin tức khiến hần rất hưng phấn.

“... Tây Lô thành tất cả bình an, Diệp lão tướng quân và Uy Long tướng quân dụng binh như thần, chẳng những không gặp trở ngại, ngược lại còn chiếm thượng phong. Hai giờ trước Đại Phong quân điều binh mười hai vạn, đã tới Tây Lô.” Một binh sĩ báo cáo.

“Tốt...Hả? Điều binh mười hai vạn? Là đi viện trợ tấn công Tây Lô thành à?” Diệp Huy đột nhiên đứng lên, nhú mày nói.

“Hồi tướng quân, chắc là như vậy!” Binh sĩ hồi đáp.

Diệp Huy đứng dậy, có chút nóng nảy bước đi vài bước, sau đó lớn tiếng nói: “Nghe nói nha đầu của Gia Cát gia mấy ngày nay bảo binh tướng của nàng ta mua sắm trong thành, những đồ được mua đều là những thứ giá cả không rẻ, có chuyện này không?”

“Quả thực là có việc này. Chuyện này toàn thành đều biết.” Binh sĩ kia vội trả lời.

“Hừ! Rốt cuộc cũng chỉ một con nhóc, cũng không biết Diệp lão tướng quân rốt cuộc nghĩ như thế nào. Lập tức gọi nàng ta đến, nói ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

Gia Cát Tiểu Vũ đến, Diệp Huy lập tức mặt mày hớn hở ra đón, cười to nói: “Bình Vân tướng quân, Đại Phong quốc quân mấy ngày trước bị chúng ta dọa cho một trận, đã tạm hoãn tiến công rồi. Hiện tại đã cử quân mười hai vạn tới Tây Lô thành, đây là thời cơ tốt của chúng ta, xin Bình Vân tướng quân cho ta mượn ba vạn binh mã, nhất định sẽ giết cho Đại Phong quốc quân một mảnh giáp cũng không còn, sau đó có thể cử quân tới viện trợ Tây Lô.”

” Chuyện này ta đã biết... Diệp tướng quân bình tĩnh chớ nóng nảy. Sự điều binh của Đại Phong quân có rất nhiều chỗ kỳ quái, cứ thăm dò cho kỹ đã rồi hành động cũng không muộn.” Gia Cát Tiểu Vũ lắc đầu. Khi Diệp Huy sai người gọi nàng ta đến, nàng ta đã đoán được hẳn muốn làm cái gì.

” Không cần, đã xác định nhiều lần rồi, việc này thiên chân vạn xác, Diệp lão tướng quân dụng binh như thần, Đại Phong quốc quân điều binh tới trợ giúp cũng là điều bình thường, thăm tử c chúng ta vẫn luôn theo dõi việc chúng điều binh.” Diệp Huy vùng mạnh tay.

” Tướng lĩnh của Đại Phong không phải là kẻ ngốc, vì sao lại để lại một cái cửa trống lớn như vậy. Không thể!”

Diệp Huy sắc mặt khê biến, biến thành có chút bất thiện: “Bình Vân tướng quân chẳng lẽ là đang nói mặt tướng kẻ ngốc ư?”

Gia Cát Tiểu Vũ trầm mi, ánh mắt thoáng biến thành lạnh lùng: “Diệp tướng quân hiểu lầm rồi, ta không có ý này.”

Sắc mặt Diệp Huy lại khê động, kiên quyết nói: “Cho dù Bình Vân tướng quân nghĩ như vậy cũng không sao cả, nhưng làm ơn cho ta mượn ba vạn binh mã. Mặt tướng nguyện lập quân lệnh trạng, nếu thua, nguyện dâng đầu lên!”

“Không được!” Gia Cát Tiểu Vũ quả quyết cự tuyệt

“Hừ!” Diệp Huy tính tình vốn nóng nảy, hơn nữa Gia Cát Tiểu Vũ thân là nữ lưu, tuổi còn không bằng được một nửa của hắn mà lại ngồi trên đầu hắn, khiến hắn trong lòng rất là bất mãn, lúc này hừ mạnh một tiếng: “Người là đang sợ ta cướp công của người ư?”

Gia Cát Tiểu Vũ: “...” Cố gắng nén cơn giận, nàng ta tận lực giữ ngữ điệu nhẹ nhàng: “Đại Phong quân lần này điều binh thật sự có rất nhiều chỗ không bình thường, không thể làm liều được, để ba ngày nữa rồi quyết định.”

“Thối lắm! Cơ hội ngàn năm một thuở như vậy, một khi bỏ qua thì làm sao còn có lần sau. Binh quý ở chỗ thần tốc, rụt rè do dự là điều tối kỵ của binh gia, một con nhóc như ngươi thì biết cái gì!”

Những lời này của Diệp Huy nói không chút nể mặt nhau. Gia Cát Tiểu Vũ nheo mắt lại, từ trong tay áo lấy ra một tấm bài và một ấn vàng, trên bài viết bốn chữ màu vàng: “Như trăm địch thân tới!” Trên ấn vàng thì khắc hai chữ Bình Vân, sắc mặt Diệp Huy lập tức trở nên cứng ngắc, nàng ta gần từng chữ: “Niệm tình người cũng coi như là người của Diệp gia, ta chỗ nào cũng nhìn người, mong rằng người đừng cạy già lên mặt, người nếu dám vọng động, trăm!”

Gia Cát Tiểu Vũ xoay người bỏ đi, bỏ lại Diệp Huy đứng đó sắc mặt biến đổi không ngừng. Nàng ta vẫn kính Diệp Huy là người của Diệp gia, hơn nữa còn là tiền bối mà nhìn hắn. Nhưng nàng ta vốn không phải là người nhu nhược, hơn nữa với tính khí của Gia Cát đại tiểu thư trước giờ không phải là hạng người dễ tính chịu nhịn lâu ngày. Nàng ta mặc dù hết sức khuyên can, nhưng nàng ta biết Diệp Huy tất nhiên sẽ không nghe lời của nàng. Nếu không thể ngăn cản, vậy thì để mặc cho hắn đi. Còn bản thân nàng cũng phải chuẩn bị một chút.

Điều mà nàng ta muốn nhất là mình có thể tự do chỉ huy thiên quân vạn mã thuộc về mình đi quyết định sự thắng bại của cuộc chiến này, chứ không muốn ai ở bên cạnh can thiệp, bao gồm cả phụ thân của nàng ta. Nàng ta tự do quen rồi, không muốn có ai quản thúc nàng ta, người ngỗ nghịch với nàng ta, bình thường là như vậy, cho dù là đứng trên chiến trường thì nàng ta cũng vẫn như vậy. Đây là thiên tính không thể thay đổi được của nàng ta. Bất kể là vào lúc nào, nàng ta cũng là thiếu nữ quật cường lúc trước hét ra “Rồi sẽ có một ngày, ta sẽ khiến ngươi phải cầu ta cưới ngươi.”

Tấm bài màu vàng đó, không ngờ là Thiên long lệnh bài. Bài này vừa được giơ ra, giống như hoàng đế đích thân tới, đối với văn võ bá quan có thể tiền trăm hậu tấu, đồng thời vô luận nàng ta phạm lỗi lầm bao lớn, trừ hoàng đế ra thì không ai có quyền lấy tính mạng của nàng ta.

“Tướng quân.” Phó tướng phía sau Diệp Huy tiến lên, hỏi dò.

“Cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ qua được, đợi ta khai hoàn trở về, ta xem con nhóc con này dám làm gì ta nào. Đi!”

Cửa thành Vân Hoa mở ra, Diệp Huy đi trước làm gương, dẫn dắt một vạn bốn ngàn kỵ binh bộ binh dưới ta hấn xông ra, tốc độ rất mau, rõ ràng là muốn giết cho đối thủ trở tay không kịp. Không có mệnh lệnh của Gia Cát Tiểu Vũ, binh tướng dưới tay nàng ta hấn không dừng được tới một người. Gia Cát Tiểu Vũ đứng trên thành lâu lẳng lẽ nhìn hấn đi, sau đó chậm rãi quay lại, không bao lâu sau, phó tướng thủ hạ của nàng ta đã xuất hiện trước mặt, nghe nàng ta ra lệnh, mỗi người đều lĩnh mệnh mà đi.

Quân doanh của Đại Phong quốc quân doanh kéo dài cả ngàn mét, nhưng lại lộ ra vẻ trống không. Hơn mười vạn hùng lúc trước giờ chỉ còn lại không tới hai vạn. Nhưng kỳ quái là, binh tướng rời đi nhưng quân doanh vẫn quy củ dựng ở đó.

Từ đằng xa một tiếng pháo vang lên, tiếng vó ngựa thiên đồn dập mà tới, Đại Phong quốc quân đang im lặng lập tức đại loạn, nhao nhao cầm đao thương lên ngựa bày trận, xông lên đón địch. Vân Hoa thành quân thế tới ào ào, đội ngũ hai bên vừa mới va chạm, phòng tuyến của Đại Phong quốc quân liền bị xé toạc, đã loạn càng thêm loạn, Diệp Huy tay cầm trường đao, tả xung hữu đột.

Rào!

Chiến tranh bên này vừa khai hỏa chưa tới một khắc, phía nam bỗng nhiên truyền đến tiếng hò hét chấn thiên, đội ngũ phô thiên cái địa bỗng nhiên từ phía nam phân ra khắp nơi xông tới, đường lui của Vân Hoa thành quân hoàn toàn bị chặn, từng lá cờ lớn thêu chữ Phong được dựng lên.

“Hồng rồi!” Trong lòng Diệp Huy đột nhiên giật thót. Đại Phong quốc quân điều binh bắc thượng, lúc này lại từ phía nam ủa ra. Rõ ràng là trước tiên đi về phía bắc, sau đó vòng về phía nam, mai phục ở đó đợi bọn họ cắn câu. Công thành đối với binh mã tạo thành tổn thương cực lớn, Đại Phong quốc quân tạm hoãn công thành, mà là sử ra một chiêu man thiên quá hải, lừa cho Diệp Huy lọt lưới.

Vân Hoa thành lập tức lập tức quân tâm đại loạn, trước nhìn sau ngoảnh, dưới sự từng bước ép sát của Đại Phong quốc quân liên tiếp lui bại, dần dần quân tâm bắt đầu sụp đổ. Chiến ý vừa mất, đội ngũ cũng không thành quân theo, dưới hỗn chiến bị giết cho thất linh bát lạc, Diệp Huy hai mắt đỏ ngầu, tả xung hữu đột. Thân thể xung quanh từng cái biến thành thi thể, máu nhuộm đỏ cả mặt đất.

Vân Hoa quân đã thành cá trong chậu mất đi sức chống đỡ. Diệp Huy tự biết bị sập bẫy trong lòng vừa xấu hổ lại vừa tức giận, đã giết đến đỏ cả mắt rồi, nhưng xung quanh vẫn dày đặc địch quân, dĩ nhiên là không nhìn thấy đường lui. Dối mắt nhìn, không ngờ cơ hồ không nhìn thấy sự tồn tại của sĩ tốt bên cạnh mình.

Thở dài một tiếng, trường đao của hấn vung lên, cắt gọt tính mạng của địch nhân xung quanh, bị vây khốn, hấn đã biết hôm nay không có hi vọng đột vây, cho dù chết thì cũng phải kéo thêm vài tên làm đệm lưng. Hấn tuy chỉ là nhánh bên của Diệp gia, nhưng vẫn luôn kiêu ngạo vì được là người họ Diệp, chết cũng không thể để Diệp gia mất mặt được.

Trên Vân Hoa thành, Gia Cát Tiểu Vũ nhui mày nhìn chiến cuộc hỗn loạn ở đằng xa, vẻ mặt thờ ơ.

“Bình Vân tướng quân!” Hai tướng lãnh với Vân Hoa thành vẫn đang khổ sở cầu xin Gia Cát Tiểu Vũ đột nhiên quỳ xuống phía sau nàng ta: “Cầu xin ngài phát binh cứu Diệp Huy tướng quân. Hấn kháng lệnh của tướng quân, tuy tội đáng chết vạn lần, nhưng một vạn binh tướng đó họ không có tội, vì những binh sĩ

trung thành với Thiên Long quốc này, xin ngài lập tức phát binh cứu viện đi, nếu không... Nếu không Diệp Huy tướng quân bọn họ sẽ toàn quân bị diệt.”

Trong tầm mắt khắp nơi đều là bụi đất, khi đội ngũ từ phía nam bao vây tới, bọn họ đã biết Diệp Huy trúng kế, hành động lần này chẳng khác nào là tự chui đầu vào lưới. Bọn họ khổ sở khuyên Gia Cát Tiểu Vũ xuất binh trợ giúp, nhưng Gia Cát Tiểu Vũ vẫn một mực im lặng, không nói câu nào, mặc cho họ khóc lòng cầu xin.

Kinh Lô Kinh Hỏa bước nhanh, thấp giọng nói với Gia Cát Tiểu Vũ: “Tướng quân, các nơi phát tin tức đến, tất cả đã chuẩn bị xong rồi.”

“Tốt.” Gia Cát Tiểu Vũ gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về chiến cuộc ở phía tây như cũ, bình thản nói: “Đây là huyền giáp trận được biến hóa lớn, có thể ở khi bị tập kích phản công làm thủ, khi kẻ địch trở tay không kịp liền tiến hành vây đánh, hừ, bọn chúng sớm đã có tính toán, rõ ràng là không cam lòng chỉ tiêu diệt binh của Diệp Huy, mà là đang chờ chúng ta đến trợ giúp. Có điều, đùa bốn trận pháp ở trước mặt ta, muốn chết!”

Trong thời gian vừa rồi, Gia Cát Tiểu Vũ đã nhìn rõ trận thế của Đại Phong quốc. Trận pháp là vũ khí cường đại trên chiến trường, nếu vận dụng tốt có thể sinh ra kì hiệu, xuất kì chế thắng, lấy ít thắng nhiều, hạ hao tổn xuống thấp nhất. Mà Gia Cát Tiểu Vũ giống như là kỳ tài bày trận, sinh ra vì trận pháp, năng ta trong ba năm nay nghiên cứu nhiều nhất chính là trận pháp, năng lực nhận biết đối với trận pháp trong thời gian cực ngắn đã đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng được, trên cơ bản chỉ cần cho năng ta đủ thời gian, năng ta có thể nghĩ ra tất cả sự huyền bí của trận pháp này, cũng rất nhanh nghĩ ra phương pháp ứng đối.

Trận pháp cũng là một thanh kiếm hai lưỡi, vận dụng tốt, có thể là lợi khí. Nếu bị lấy trận phá trận, ngược lại sẽ trở thành sự trói buộc.

“Phát hiệu lệnh, tả quân từ đông nam giết vào, tây bắc giết ra, lại từ tây bắc vu hồi, rút từ phía đông, hữu quân từ đông bắc giết vào, tây nam giết ra, lại từ tây nam vu hồi, rút về phía đông, nhanh lên!”

“Vâng.” Kinh Lô Kinh Hỏa nhanh chóng lĩnh mệnh mà đi. Vài câu hiệu lệnh ngăn ngủ của Gia Cát Tiểu Vũ liền chặt đứt tất cả đương gân của trận pháp của Đại Phong quốc quân, khiến trận biến thành tử trận. Nhưng rõ ràng, phá trận cũng không có nghĩa là phá địch, hơn mười vạn quân của Đại Phong quốc, hơn nữa binh tướng khí thế như cầu vồng, thật sự không thể vào lúc này lấy cứng chọi cứng, nhiệm vụ sau cùng của tả hữu quân mà năng ta lặng lẽ phái đi chính là từ phía đông rút về thành.

Có điều, kế hoạch chân chính là gì, năng ta đã có tính toán rồi.

450. Chương 449: Tiêu Diệt Hoàn Toàn

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 449: Tiêu diệt hoàn toàn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Huy tả xung hữu đột, toàn thân nhuốm máu, trường đao trong tay đã chém đến cong đi, phó tướng bên cạnh hấn liều chết bảo hộ hắn, từng người ngã xuống, nhưng vẫn không có hy vọng đột vây. Dưới một phen hỗn chiến, vạn quân mà hắn dẫn tới đã mất bảy thành. Thở dài một tiếng, Diệp Huy mắt trợn to như muốn rách ra, giống như một con thú tuyệt vọng điên cuồng chém giết, miệng thì hò hét lên tục.

Đúng lúc này, cánh trái phải bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang, tiếng hò hét chấn thiên lọt vào tai, từ đằng xa nhìn thấy những lá cờ, bên trên thêu chữ Gia Cát và chữ Long.

“Viện quân! Là viện quân! Diệp tướng quân, chúng ta được cứu rồi!” Phó tướng bên cạnh Diệp Huy dùng giọng nói khàn khàn phấn chấn hét lớn, ánh rạng đông của hy vọng khiến những thân hình đang mỗi một không chịu nổi lập tức một lần nữa được rót vào lực lượng, trường đao lên xuống, chém giết từng tên địch đang xông lên.

Viện quân của Vân Hoa thành tới đúng như dự đoán của Đại Phong quốc, nhưng phương vị đến lại hoàn toàn bất đồng với suy tính của họ. Không ngờ không phải là mãnh liệt từ trong thành xông ra, mà là hai cánh kẹp lấy, vì trở tay không kịp, bọn họ căn bản không rõ quân địch rốt cuộc đã mai phục quân ở hai hướng nam bắc từ lúc nào.

Cờ ở đằng xa đột nhiên phát mạnh, Đại Phong quốc quân lập tức gầm lên một tiếng, đội ngũ nhìn thì hỗn loạn lại rình hiện ra một sự di chuyển nhanh chóng theo quy luật đã được định trước, trận pháp của bọn họ vừa mới biến hóa, hai lá cờ ở trên thành Vân Hoa cũng phân biệt vẩy sang trái phải, Thiên Long quân tiếng la chấn thiên bỗng nhiên thay đổi phương hướng, một công tây nam, một công tây bắc, trực tiếp chiếm cứ mất trận mà đưa bọn họ vừa mới dựng lên, cũng không dừng lại chém giết, mà là trùng kích lên trước, hai cánh giao nhau tiến lên, trao đổi vị trí, phá cho huyền giáp trận của Đại Phong quốc không thành trận. Trận pháp của Đại Phong quốc quân vừa đại loạn, trong hoảng sợ mặc ai người nấy đánh. Trận cước vừa loạn, quân tâm cũng loạn theo. Chiến lược của Đại Phong quốc quân nhanh chóng giảm xuống, lại trong lúc hỗn loạn bị Thiên Long quân phá quân mà vào, bảo vệ bên cạnh Diệp Huy đang bị vây khốn, hai cánh hợp làm một đội.

Phía Vân Hoa thành truyền đến tiếng kèn thu binh, Thiên Long đội ngũ lập tức không dây dưa với Đại Phong quốc quân nữa mà rút lui rất nhanh, vạn quân mà Diệp Huy mang theo lúc này chỉ còn sót lại không tới ngàn, trong lòng thống khổ đan xen, lại trong thống hận tả xông hữu sát, Thiên Long quân phá vỡ vòng vây, chạy về phía thành Vân Hoa. Đại Phong quốc quân phía sau đuổi theo không tha, tiếng la chấn thiên.

Cước bộ rút lui của đội ngũ Thiên Long quốc rất nhanh, có lẽ là vì quá vội vàng, trên người bọn họ thỉnh thoảng lại có thứ gì đó rơi xuống, mà càng lúc rơi càng nhiều, rất nhanh liền rải đầy đất. Trong đó rõ ràng có các loại đồ trang sức to nhỏ khác nhau, ánh ra màu sắc hoa lệ, còn có cả những loại thực vật được gói rất đẹp, rải đầy đất.

Cước bộ đuổi theo của Đại Phong quân chậm lại, sau đó thì tranh nhau nhặt, thậm chí còn xảy ra tranh cướp, đội ngũ phía trước lập tức đại loạn, phía trước vừa loạn, đội ngũ phía sau vẫn duy trì hướng tiến cũng theo đó mà loạn, trong nhất thời người ngã ngựa đổ, giẫm đạp lên nhau. Đột nhiên, trên Vân Hoa thành truyền đến tiếng pháo nổ, Thiên Long quốc quân đang rút lui bỗng nhiên hô to một tiếng, chỉnh tề như một giết trở lại, ai nấy giơ cao vũ khí giết vào trong quân của Đại Phong quốc đang tự loạn, giống như một con nước lũ giết cho Đại Phong quốc quân thất linh bát lạc.

Tình thế lập tức nghịch chuyển, Đại Phong quốc quân trở thành phía bỏ chạy, sau khi nghe thấy tín hiệu rút lui liền tranh nhau bỏ chạy về doanh địa ở hướng tây, nhưng phía trước đột nhiên là một mảng sáng rực, doanh địa dài vài dặm hóa thành biển lửa, Đại Phong quân tâm càng loạn, lại chạy theo hướng tây. Thiên Long quốc ở phía sau theo sát không tha, tiếng la chấn thiên.

Diệp Huy sức cùng lực kiệt cuối cùng dưới sự bảo vệ về tới Vân Hoa thành, hắn tự biết không còn mặt mũi nào mà nhìn người ta, liền trở về phòng mình đợi bị xử lý, nhưng đợi mãi vẫn không thấy Gia Cát Tiểu Vũ gọi, cuối cùng không nhịn nổi chủ động đi gặp Gia Cát Tiểu Vũ, và câu trả lời là: “Bình Vân tướng quân tạm thời không rảnh gặp người, khi nào cần gặp tự sẽ gọi.”

Diệp Huy chỉ có thể lặng lẽ mà đi.

Liệt Vân cốc, một sơn cốc tới gần biên giới của Thiên Long quốc và Đại Phong quốc, thuộc cảnh nội Thiên Long quốc, trái phải núi cao trùng điệp, đường ở giữa không tính là hẹp, cũng phải rộng hơn ba mươi mét. Bởi vì đang là cuối thu, bình thường rất ít người đi lại, bên trong rải đầy lá khô, ngập tới tận đầu gối.

Đại Phong quân điều cường chạy vào trong Liệt Vân cốc, trong lòng cảm thấy hòa hoãn lại, mà phía sau, Thiên Long quốc quân vẫn đuổi theo không ta, sau khi dồn hết được Đại Phong quân vào trong cốc, bỗng

nhien thu trống cất chiêng, từ bỏ truy đuổi, chỉnh tề như một trấn thủ ở trước cửa cốc.

Đại Phong quân tiến lên trước chưa được một dặm liền toàn bộ khựng lại. Vô số cây cối rõ ràng là được chặt trước đó không lâu chất đồng phía trước, phải dựng cao tới mười mét, đường phía trước đã bị bịt kín. Một cỗ mây đen lập tức phủ lên trong lòng binh sĩ Đại Phong. Việc chặn đường rõ ràng là sớm đã được bố trí, bọn họ rõ ràng là lập bày lừa Thiên Long quân, lúc nghĩ lại thì rõ ràng là không biết từ lúc nào đã lọt lại vào bẫy của Thiên Long quốc.

Vách núi hai bên thẳng đứng, một tiểu sinh sắc mặt trắng nõn đứng ở phía trước, từ trên cao nhìn xuống: “Phụng mệnh của Bình Vân tướng quân, đã chờ ở đây từ lâu, hướng thụ một chút bữa đại tiệc Thiên lôi địa hỏa của chúng ta đi. Phóng!”

Theo một tiếng hét lớn của hắn, từng viên lôi chấn tử và hỏa độc tử từ bên trên được ném xuống, rơi vào trong cốc. Những cây khô đó gặp hỏa bốc cháy, chỉ không tới mấy giây trong cốc đã ngập ánh lửa, sau đó là tiếng nổ diếc tai của Lôi chấn tử.

Diệp Huy cãi quân lệnh, chuyên quyền độc đoán đến giờ vẫn không biết, hắn kỳ thật chính là một con mồi mà Gia Cát Tiểu Vũ cố ý phóng ra, các tốp binh mã sau khi con mồi này thành công hấp dẫn sự chú ý của Đại Phong quốc quân liền lạng lẽ hành động, bày ra một bàn cờ bức Đại Phong quân vào tuyệt lộ.

Đại Phong quân muốn man thiên quá hải, mà Gia Cát Tiểu Vũ thì mượn sự man thiên quá hải này mà ám độ trần thương. Diệp Huy trong đây đóng một vai trò rất quan trọng. Nếu Diệp Huy có thể thông minh ra một chút, thu liễm sự cuồng ngạo của mình một chút thì Gia Cát Tiểu Vũ ngược lại sẽ không thể nào xuống tay được.

Con đường phía trước đã bị bịt kín, đường lui bị Thiên Long chặn, thoát một tên thì giết một tên. Toàn bộ Liệt Vân cốc đã ngập trong ánh lửa, tiếng hét thảm vang tới tận chín tầng trời, mãi sau vẫn không dứt.

Hoàng hôn đã tới gần, khi bầu trời phía tây trải đầy mây đỏ, ánh lửa trong Liệt Vân cốc cuối cùng cũng tắt, Thiên Long quân ủa lên, trảm sát binh của Đại Phong quân. Hơn mười vạn hùng mà Đại Phong quốc dùng để công hãm Vân Hoa thành, trong một ngày toàn quân bị diệt, tử vong hầu như không còn, khi tin tức truyền đến, Vân Hoa thành đầu tiên là không thể tin được vào tai của mình, sau đó thì tiếng hoan hô như sấm dậy, trong thành là một mảng vui mừng. Mà đại danh của Bình Vân tướng quân vào lúc này mới chính thức vang vọng trong Vân Hoa thành.

Diệp Huy bị trói gô, quỳ gối trước mặt Gia Cát Tiểu Vũ. Hắn vẫn không thay quần áo, tóc tai bù xù, toàn thân đều là vết máu, áo giáp trên người cũng vỡ nhiều chỗ, trên mặt cũng có vài vết thương. Vân Hoa thành đại thắng, tiêu diệt toàn bộ Đại Phong quân, khi hắn nhận được tin tức này thì ngất ra một thoáng, lúc này ở trước mặt Gia Cát Tiểu Vũ, hắn ngay cả một câu cũng không nói ra được, đầu cúi gằm, không dám nhìn vào mắt Gia Cát Tiểu Vũ.

” Diệp Huy, ngươi biết tội chưa?” Gia Cát Tiểu Vũ trầm mi tức mực, quát to một tiếng. Lúc này nàng ta hoàn toàn đã không còn tư thái im hơi lặng tiếng nhường nhịn.

“Mặt tướng biết tội!” Diệp Huy cúi đầu, hối hận nói.

“Cãi quân lệnh, tùy tiện xuất binh, làm mất chín ngàn nam nhi của Vân Hoa thành, nếu không phải bản tướng xuất binh người người đã toàn quân bị diệt. Tự ngươi nói xem, bản tướng nên trị tội người như thế nào!” Gia Cát Tiểu Vũ lạnh lùng nói.

Diệp Huy cắn chặt răng, nói: “Tội đáng chém.”

“Sai!” Gia Cát Tiểu Vũ đứng lên, hừ khê một tiếng: “Tội của ngươi chính là chém một trăm lần cũng không đủ! Ngươi đã biết tội đáng chết vạn lần, vậy bản tướng không cần nói thêm gì nữa, Kinh Lôi Kinh Hỏa, đem Diệp Huy ra ngoài chém đầu, treo thủ cấp ở cửa thành ba ngày, sau bảy ngày thì đem đi mai táng, mau!”

“Vâng!” Kinh Lôi Kinh Hỏa trước nay không bao giờ cãi lại mệnh lệnh của Gia Cát Tiểu Vũ lập tức lập tức lên tiếng trả lời, bước tới kéo Diệp Huy đi.

Quả nhiên, mệnh lệnh này của Gia Cát Tiểu Vũ vừa ra, lập tức làm chấn kinh người trong sảnh, phó tướng của Diệp Huy và các tướng quân khác của Vân Hoa thành vội vàng bước lên phía trước, đồng loạt quỳ xuống

cầu tình cho Diệp Huy.

” Bình Vân tướng quân, thắng bại là chuyện thường của binh gia, sao có thể vì bại một trận mà bắt Diệp tướng quân phải chịu tội chết, xin Bình Vân tướng quân thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, lúc này đang là lúc chiến loạn, rất cần dùng người, ít nhất cũng cho Diệp tướng quân một cơ hội lập công chuộc tội đi.” Một phó tướng của Diệp Huy sợ hãi hô.

“Thắng bại là chuyện thường của binh gia, không thể vì bại một trận mà định tội, cái đó không sai.” Gia Cát Tiểu Vũ nói: “Nhưng Diệp Huy trước tiên là kháng lệnh, bản tướng lấy Thiên Long lệnh bài ra hạ nghiêm lệnh cho Diệp Huy không được xuất binh, Diệp Huy vẫn khư khư cố chấp, bản tướng nếu không trị hần tội chết, vậy thì còn gì là quân lệnh nữa, và biết ăn nói thế nào với những Thiên Long quốc quân bởi vì hần mà phải chết đây!”

“Nhưng Diệp tướng quân từng lập không ít công lao hãn mã, năm đó từng đi theo Diệp lão tướng quân, lại có thể được coi là người của Diệp gia, vô luận phạm tội lớn cỡ nào, cũng đều nên...”

“Hừ!” Tiếng hừ của Gia Cát Tiểu Vũ đã ngắt lời hần: “Người của Diệp gia ư? Nam nhi của Diệp gia đều là anh hào, một tên mãng phu cuồng vọng có họ Diệp, nhưng ngay cả quân kỷ cũng không tuân theo mà xưng là người của Diệp gia à? Nếu Diệp gia có thêm mấy người như thế này, sự anh minh mấy đời ắt bị hủy trong sớm chiều. Diệp lão tướng quân quân kỷ nghiêm minh, không bao giờ nể tình thân, đừng nói là Diệp Huy, dù là con cháu của ông ta phạm tội tương tự thì cũng sẽ bị phạt nặng, hôm nay cho dù là Diệp lão tướng quân ở đây cũng nhất định sẽ chém đầu người.”

“Nhưng...”

“Mau lôi đi chém đầu, ai còn ngăn cản thì dùng loạn côn đánh chết.”

Một tiếng trọng lệnh của Gia Cát Tiểu Vũ đã lộ ra tâm thế tất phải xử quyết Diệp Huy của nàng ta, cũng đã quyết định kết cục của Diệp Huy. Những người đang khổ sở cầu xin thả dài một tiếng, không có một ai dám lên tiếng cầu tình nữa. Gia Cát Tiểu Vũ Hôm nay khác với Gia Cát Tiểu Vũ mà họ từng biết, sau một hồi đại thắng, còn có sự quyết tuyệt lần này của nàng ta, làm cho bọn họ ở trước mặt nàng ta bắt đầu cảm nhận được một cỗ uy áp làm cho bọn họ hít thở không thông, đồng thời, còn có một loại khám phục sâu sắc, không còn khinh thị như trước kia nữa.

Diệp Huy giơ tay lên, ngăn hai người đang mà đứng dậy, cười thắm một tiếng: “Bình Vân tướng quân nói không sai, ta thật sự là không còn mặt mũi nào tự xưng là người của Diệp gia nữa, lần này chém đầu, ta tâm phục khẩu phục. Chỉ mong trước khi chết, Bình Vân tướng quân có thể giải mấy sự nghi hoặc của ta, sau này có chết cũng không oán hận.”

“Nói đi.” Gia Cát Tiểu Vũ ngồi xuống, nói, đôi mắt đẹp hàm uy. Ngay cả chính nàng ta cũng bắt đầu càng lúc càng cảm thấy mình giống một đại tướng quân.

Diệp Huy nói: “Đại Phong quốc quân luôn luôn quân kỷ nghiêm minh, mà hôm nay sự tan tác Đại Phong quân, chính là vì chúng tranh cướp những đồ vật mà quân ta vớt lại. Ta hôm nay có nghe nói Bình Vân tướng quân bảo các binh sĩ thu mua các loại vật tư linh tinh trong thành, thì ra là để chuẩn bị cho việc này. Ta muốn biết, Bình Vân tướng quân rốt cuộc là dựa vào gì mà nhận định Đại Phong vốn quân kỷ nghiêm minh sẽ tiến hành tranh đoạt mà tự loạn.”

Sự nghi hoặc của Diệp Huy của cô cũng là nghi hoặc của đại bộ phận người trong sảnh. Với quân kỷ của Đại Phong quân, đích xác vốn không nên phát sinh hành động loạn như thế này, mà Gia Cát Tiểu Vũ mấy ngày trước đã chuẩn bị, rõ ràng đã nhận định được cục diện hôm nay, mà sự thật, cũng vì Đại Phong quân tranh cướp nhau mà tạo thành toàn quân đại loạn, bị Thiên Long giết về đánh cho đại bại.

451. Chương 450: Ngoại Viện, Tà Tông

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 450: Ngoại viện, Tà tông

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Rất đơn giản.” Gia Cát Tiểu Vũ tùy ý đáp: “Các người chỉ nhìn thấy quân kỹ của bọn chúng, lại quên quân kỹ này từ đâu mà có, mục đích mà bọn chúng xâm nhập Thiên Long quốc ta là gì.”

“Đại Phong quốc ít có người vi phạm quân kỹ, cũng không phải là bởi vì quân kỹ của bọn chúng nhất định nghiêm khắc hơn so với chúng ta, mà là từ tính tự giác của bọn chúng. Khí thế của bọn chúng như vậy. Thiên Long chi binh của ta là vì đánh lui kẻ thù bên ngoài, là vì nước mà chiến, mà Đại Phong quốc quân lại là vì mình mà chiến. Khí hậu của Đại Phong quốc ác liệt, bão cát đầy trời, việc này cả đại lục đều biết, bọn chúng nhắm tới Thiên Long quốc yên tĩnh dồi dào, hy vọng có thể đặt chân lên Thiên Long lãnh thổ, để mình và người nhà thoát ly khỏi cảnh nghèo khó. Cho nên, Đại Phong quốc chưa bao giờ cần trưng binh, người chủ động nhập quân nhiều vô số kể, bọn chúng là vì mình, vì tương lai của mình mà chiến, cho nên bọn chúng sẽ tuân thủ nghiêm khắc quân kỹ, cũng chỉ có vì bản thân mình, ở trên chiến trường mới có thể có quyết tâm không lùi bước.”

“Mà hôm nay, quân ta bỏ lại rất nhiều đồ quý giá, những thứ này ở Thiên Long quốc của ta cũng không phải là hiếm thấy, mà bọn chúng thì có thể là cả đời này chưa từng thấy quần áo và vật phẩm trang sức hoa lệ như vậy, bọn chúng là vì mình, cuộc sống của người nhà và tương lai mà chiến, sao có thể chống đỡ được sức dụ hoặc của những vật chất dễ tới tay. Lúc đó lại là lúc quân ta đang rút lui, bọn chúng sẽ theo bản năng muốn chiếm những vật quý giá này làm của riêng, mang về cho cha mẹ vợ con của mình. Cái này không liên quan tới quân kỹ của bọn chúng có nghiêm minh hay không?”

Gia Cát Tiểu Vũ nói xong, trong sảnh lập tức im ắng. Trên chiến trường chẳng những phải chú ý tới quân pháp trận pháp, nhiều lúc phải hiểu thấu đáo lòng người. Lòng người, thường thường sẽ trở thành mấu chốt của thắng bại.

Diệp Huy thở dài: “Chẳng trách Bình Vân tướng quân tuổi còn trẻ, thân là nữ nhi nhưng lại được Diệp lão tướng quân coi trọng như vậy. Ta thật sự là ngu dốt, người có thể được Diệp lão tướng quân trọng dụng như vậy sao có thể là một nha đầu đơn thuần được. Ta vẫn muốn hỏi thêm một câu, ta gặp mai phục, Bình Vân tướng quân vì sao không tới cứu viện sớm, mà lại lập sẵn mai phục ở Liệt Vân cốc? Bình Vân tướng quân trước khi ta xuất binh đã có dự liệu rồi ư?”

“Không sai.” Gia Cát Tiểu Vũ thản nhiên hồi đáp: “Từ sau khi bản tướng tiến vào Vân Hoa thành, người đã không để bản tướng vào mắt, ngày ấy mặc dù khuyên can người, nhưng đã đoán trước được rằng người tất sẽ trái lệnh xuất binh. Mà kế điều quân của Đại Phong quân là để đội ngũ của bọn chúng đang thủ ở thành bắc của chúng ta rút đi, bản tướng liền bảo tiểu đội thiên lôi địa hỏa từ bắc môn đi ra. Mai phục trước ở Liệt Vân cốc. Lại bảo quân ta dùng chặn thiên lôi cho nổ doanh trại của chúng, bức chúng vào trong cốc. Bản tướng mấy ngày nay nghe dân chúng trong thành có nhắc tới Liệt Vân cốc cỏ khô mọc đầy, là một nơi tốt để đốt cháy. Diệp Huy, bản tướng không thể không nói, nếu không phải người tùy tiện ra quân, bản tướng muốn toàn diệt Đại Phong quân cũng phải phí thêm chút thủ cước.”

Diệp Huy ngây người, mỗi người trong sảnh cũng đều ngây ra đó. Loại tính toán dung hợp lòng người, bố cục, binh pháp, địa hình, trận thế lúc này nghe Gia Cát Tiểu Vũ tùy ý nói ra, đối với bọn họ đã tạo thành sự rung động như thế nào thì không nói cũng biết. Điều này cần tư kiến đáo cổ nào, khứu giác linh mẫn đối với chiến trường cổ nào và năng lực suy đoán cổ nào mới có thể làm được. Một nữ tử Như vậy, bọn họ lúc trước không ngờ lại khinh thị, lúc này nghĩ lại, bọn họ thật sự là xấu hổ vô cùng.

Mà Diệp Huy ở trong đó không ngờ lại sắm vai một con cờ, chỉ là chính bản thân hắn cũng không biết. Gia Cát Tiểu Vũ chẳng những tính kế với kẻ địch, còn nghĩ tính kế cả người nhà, tiêu diệt hơn mười vạn quân của Đại Phong. Tồn thất, chỉ có chín ngàn binh của Vân Hoa thành và hai ngàn binh mã dưới tay nàng ta.

“Hay... Hay cho một Bình Vân tướng quân, thành tựu tương lai của người, nhất định sẽ vượt qua phụ thân

Gia Cát Vô Ý của người. Ta tâm phục khẩu phục, chết cũng không có gì hối hận.” Diệp Huy nhắm hai mắt lại.

“Bình Vân tướng quân, Diệp tướng quân đã khó thoát khỏi tử tội, nhưng hấn ở Vân Hoa thành thanh danh hiển hách, thật sự không nên treo thủ cấp ở ngoài thành để thị chúng.” Một người bước lên, cẩn thận góp ý.

“Không cần.” Người lên tiếng vẫn là Diệp Huy, hấn không hề sợ hãi nói: “Hành động này của Bình Vân tướng quân rất hợp ý ta, nếu có thể dùng cái chết của ta để thị chúng, tất sẽ sinh ra sự uy hiếp, tin rằng sẽ không có ai dám tự ý làm trái lệnh như ta nữa. Ta cam tâm tình nguyện!”

Gia Cát Tiểu Vũ vung tay lên, Diệp Huy bị Kinh Hỏa Kinh Lôi lôi ra ngoài. Nàng ta chém Diệp Huy, một là để lập uy, thứ hai là để nghiêm minh quân kỷ, thứ ba là... cũng không thiếu sự báo thù riêng. Từ nhỏ tới lớn, người dám xúc phạm nàng ta, đều sẽ bị nàng ta nghĩ hết cách dày vò. Đây là bản tính điều ngoa chôn sâu trong xương cốt. Cho dù nàng ta có nỗ lực hết sức để trở thành một nữ tướng chân chính thì cũng không thể xóa bỏ đi được.

Ngày tiếp theo, tin đại thắng của Vân Hoa thành cũng tới Tây Lô thành, Thiên Long quốc quân phấn chấn, Diệp Nộ tay cầm thư, cười dài, ý vị thâm trường nói: “Vô tình, người đã nuôi lớn được một nữ nhi tốt đấy, tuy là độc nữ, nhưng cũng đủ rồi. Ha ha, cũng là Thần Nhi nhà ta không xứng.”

,

Tây Lô thành phải đối diện với trăm vạn quân của Đại Phong quốc, trong khoảng thời gian này đã giao chiến mấy lần, có thắng có bại, ngoài mặt nhìn thì là đang giằng co, nhưng kì thực là áp lực của Tây Lô thành càng ngày càng tăng, mà Gia Cát Tiểu Vũ chỉ hao tổn một vạn quân đã tiêu diệt toàn bộ được hơn mười vạn quân của Đại Phong, lão kinh thần, cũng cảm thán mình thật sự đã già rồi, mà Thiên Long quốc lại sắp xuất hiện một tướng tài tuyệt thế.

Gia Cát Vô Ý khó kìm được sắc mặt vui mừng, lúc đầu nói: “Diệp tướng quân khen nhầm rồi, tiểu nữ chẳng qua chỉ có chút thông minh vặt, may mắn thủ thắng mà thôi. Mà Diệp công tử năm đó từng lấy sức của một người chém chết Phong Triều Dương, diệt vạn người, cho dù là hiện tại... Thiên hạ, căn bản không có nữ tử nào mà hấn không xứng.”

Diệp Nộ khép thư lại, nụ cười trên mặt biến mất, thở dài: “Diệp Huy kháng mệnh xuất binh, gặp mai phục mà đại bại, đã bị Tiểu Vũ xử tử, thủ cấp treo ở cửa thành thị chúng ba ngày.”

Vẻ mặt của Diệp Uy đột nhiên biến đổi, Gia Cát Vô Ý chấn động toàn thân, cuống quýt quỳ xuống: “Tiểu nữ bất hảo, không biết nặng nhẹ, mong Diệp lão tướng quân...”

” Ha ha ha ha, Vô Tình, cái này người không hiểu đâu, trong chuyện này Tiểu Vũ làm rất thỏa đáng, người làm vậy là sao.” Diệp Nộ cười cười hỏi.

” Nhưng, Diệp Huy dù sao cũng là người họ Diệp, có uyên nguyên với tướng quân, há có thể bảo chém là chém, cho dù muốn chém, trước tiên cũng nên hỏi tướng quân một chút chứ.” Gia Cát Vô Ý nói, trên trán đã túa mồ hôi lạnh. Hấn không quan tâm đến bản thân, nhưng chỉ sợ hành động này của Gia Cát Tiểu Vũ sẽ mang tới họa hoạn.

“Trên chiến trường không có cha con, Vô Tình, người nếu còn nói nữa là cha ta mất hứng đấy.” Diệp Uy cười ha ha, nâng Gia Cát Vô Ý dậy.

Diệp Nộ xoay người ngồi xuống, thở dài: “Nhạc Hám Đông không phải là nhân vật đơn giản, lại thêm Đại Phong quốc hơn quân ta tới mấy lần, phía Quỷ Thủy quốc nói không chừng còn chen ngang một chân, Thương Lan quốc dưới sự uy hiếp chỉ có thể bảo trì trăm mặc, lần này, chúng ta thật sự có thể coi là cô quân mà chiến.”

Diệp Nộ là đang nói cho bọn họ biết, bọn họ tuy có quyết tâm tất thắng, nhưng sự thật lại là hy vọng thắng lợi thật sự rất xa vời, bọn họ phải tính toán tới điều xấu nhất.

“Phía Vân Hoa thành đã tạm thời bình ổn, truyền thư cho Tiểu Vũ đi, cô gái nhỏ này chắc có thể giúp cho chúng ta rất nhiều đấy.” Diệp Nộ chậm rãi nói, lão càng lúc càng mong chờ biểu hiện của Gia Cát Tiểu Vũ.

Vù.

Một trận tiếng phá gió truyền đến, trên bàn cạnh tay Diệp Nộ đã cắm một cây đoản tiễn, ba người đồng thời cả kinh, đồng loạt đứng đến nói: “Ai!”

Lao ra khỏi nhà, bên ngoài là một mảng tĩnh lặng, binh sĩ thủ vệ không còn một cái bóng nào. Quay trở lại trong nhà, trên thanh đoản tiễn không ngờ treo một bức thư dày.

Ba người nhìn nhau, lông mày nhú chặt. Thân thủ của người vừa bắn tên cao vô cùng, lần này không ngờ lại không kinh động bất kỳ ai: “Chắc là bạn không phải địch đâu, nếu không với thân thủ của người đó, muốn giết chúng ta thì dễ như trở bàn tay.” Diệp Nộ nói, bước về phía trước, cởi bức thư dính trên tên ra.

Bức thư được mở ra, trải thành một tờ rất lớn, ánh mắt của Diệp Nộ quét xuống dưới, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Diệp Uy và Gia Cát Vô Ý tiến lên nhìn, cũng kịch liệt động dung. Đây là một tấm bản đồ, bên trên vô cùng cẩn thận đánh dấu địa điểm phân bố hiện giờ của Đại Phong, ngay cả động hướng sắp tới cũng dùng mũi tên để đánh dấu. Mà Đại Phong quân mà Tây Lô thành đang phải đối mặt, quân doanh phân bố, nơi cư trú của tướng lĩnh cũng vẽ rất rõ ràng, mà điều khiến cho họ kinh sợ nhất chính là, trên bản đồ đặc biệt đánh dấu thông đạo vận lương và kho chứa lương thảo của Đại Phong quân.

“Là thật hay giả?”

Đây là nghi vấn chung của ba người, mà nếu đây là thật, Đại Phong quân lớn như vậy nhưng chẳng khác gì bị lột hết y phục ở trước mặt bọn họ. Biết người biết ta, chiến dịch lần này biến thành không còn gian nan nữa. mà nếu là giả, đây sẽ là một cạm bẫy gây ông đập lưng ông, ít nhất, cũng có thể dẫn lầm tai mắt của họ.

Tờ giấy bị lật lên, sau lưng không ngờ có một chữ Tà được viết bằng máu.

“Tà tông!” Ba người đồng loạt lên tiếng.

“Xem ra, chắc không phải là giả rồi.” Diệp Nộ nói, “Mấy năm trước thường có giao chiến với Đại Phong quốc, đội ngũ đột tập của Đại Phong quốc thường xuyên bị Tà tông diệt hoàn toàn, mà tin tức như vậy có thể thường nhận được trong khoảng thời gian ngắn, đây cũng là vì sao chúng ta luôn thắng dễ dàng như vậy.”

“Đúng vậy.” Gia Cát Vô Ý cũng cười nói: “Nếu là Tà tông có ý giúp chúng ta, trận này có lẽ sẽ không còn khó đánh nữa.”

“Hy vọng là vậy.” Diệp Nộ nói. Đối với cá nhân lão mà nói, lão chú trọng dùng năng lực của mình để giành chiến thắng, không hy vọng nhận được bất kỳ sự giúp đỡ nào. Nhưng việc đã liên quan tới sự tồn vong của quốc gia, lão nguyện ý nhận bất kỳ lực lượng ngoại lai nào.

Trận chiến tranh này từ thời khắc ban đầu đã bị thứ gì đó xen vào, chiến cục cũng đã bắt đầu phát sinh biến hóa lặng lẽ.

Trong cùng một thời gian, Quỷ Thủy quốc Thiên Thủy thành.

Vụ nổ ở phía tây Mê thất chi địa lại không khiến Quỷ Thủy quốc trên dưới chú ý, kết luận cuối cùng sau khi thăm dò được là... Nơi trung tâm của Bắc Đế tông đã bị diệt. Theo tin tức nơi trung tâm của Nam Hoàng tông bị diệt được truyền ra không lâu, tin tức Bắc Đế tông bị diệt cũng rất nhanh được truyền ra. Mà trong lời đồn lại mang theo hai chữ Tà tông.

Ngày đó khi Tà Đế một mình đối mặt với ba đại cao thủ của Bắc Đế tông ở Thiên Thủy thành, hẳn từng nói qua Nam Hoàng tông là vì hắn mà bị diệt, hẳn ngày đó chẳng những không hạ thấp giọng mà ngược lại cố ý nói to cho mọi người đều nghe thấy. Câu nói lúc ấy của Tà Đế không có bao nhiêu người tin, mà lần này Bắc Đế tông đồng dạng bị diệt, đó là sau mấy ngày đại chiến với Tà Đế, trong lòng những người vốn không tin cũng bắt đầu dao động vì khiếp sợ.

Chẳng lẽ nơi trung tâm của Nam Hoàn và Bắc Đế cùng bị diệt là vì Tà tông?

Mà trừ Tà tông ra, liệu còn ai có năng lực có thể hủy diệt cả Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông.

Tà tông, Tà Đế, sau khi tin tức Bắc Đế tông hủy diệt được truyền ra, bất kể là ai khi nhắc đến cái tên này đều sẽ biến sắc. Sự xuất hiện của Tà tông mới chỉ có một năm, mà sức ảnh hưởng do nó mang đến

lại bành trướng với mức độ không thể tưởng tượng được. Hiện giờ, đã hơn xa Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông cực thịnh cả ngàn vạn. Nam Hoàng tông và Bắc Đế tông tuy chỉ là nơi trung tâm bị hủy, nhưng cái này cũng chẳng kém gì bị diệt tông.

452. Chương 451: Chiến Cuộc

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 451: Chiến cuộc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hoàng đế Quỷ Thủy quốc năm nay chẳng qua hơn bốn mươi tuổi, cũng là bệnh nặng quán thân, bị ai nhất là, hoàng đế này người tới trung niên, như trước không có một hậu nhân. Đã không có con trai, cũng không có con gái. Các đại thần y dùng hết các loại phương pháp đều không chút có thấy hiệu quả. Mà hắn từ rất sớm bắt đầu liền biết, chính mình cho dù có thể sinh dục, sinh hạ cũng nhất định là thai chết.

Chính là, hắn tuy là hoàng đế một quốc gia, lại không một người có thể lắng nghe nỗi lòng hắn, hóa giải tích tụ trong lòng hắn.

Thăng đến Tà Đế xuất hiện.

Bắc Đế Tông diệt, ban đêm hôm qua, thành Thiên Thủy bỗng nhiên xông vào mười mấy tên cao thủ... Không, đó hẳn là một đám siêu cấp cao thủ, trong một đêm, bọn họ sau khi làm xuống hơn mười huyết án không có lưu lại dấu vết gì chạy đi. Chết đi, đều là một ít trọng thần trong triều.

“Quỷ Long Cơ, bản đế làm, ngươi có hài lòng? Hiện tại, đã đến thời điểm ngươi có điều tỏ vẻ. Nhưng trăm ngàn đừng cho bản đế thất vọng”.

Hai chữ “trăm ngàn” kia nói rất nặng, bên trong bình tĩnh âm lãnh chất chứa là uy hiếp thâm trầm.

Nơi này là hoàng cung Quỷ Thủy quốc, bởi huyết án đêm qua mà tràn ngập không khí khẩn trương. Bên trong ngự thư phòng, Quỷ Thủy đế Quỷ Long Cơ bình tĩnh mà đứng, trước người hắn, rõ ràng là Tà Đế.

“Tà Đế, ngươi so với Bắc Đế Tông mạnh hơn nhiều, nhưng ngươi lại xa không có đáng sợ của Bắc Đế Tông” Quỷ Long Cơ lạnh nhạt cười, ý cười kia không biết là giải thoát hay là buồn bã.

“Bởi vì thứ nhất ngươi không phải kẻ địch của bản đế, thứ hai, ngươi cũng là hoàng đế tốt một lòng vì dân, bản đế không có lý do gì hại ngươi. Nay Bắc Đế đã diệt, cơ sở ngầm thế lực xếp vào ở bên cạnh ngươi cũng toàn bộ bị nhổ, bản đế còn có thể cam đoan không bao giờ nữa có người Bắc Đế Tông đến uy hiếp ngươi. Nhưng mà, cũng không nên quên chuyện lúc trước đáp ứng bản đế” Tà Đế lạnh nhạt nói.

“Ha ha, trăm tự nhiên sẽ không quên. Ba ngày sau, trăm liền sẽ khởi binh thẳng lấy Đại Phong quốc, tin tưởng đủ để cho Đại Phong quốc trở tay không kịp, loạn một trận. Ít nhất, cũng có thể dụ đi nguy của Thiên Long” Quỷ Long Cơ nghiêm mặt nói.

“Còn có?” Tà Đế không động, lạnh lùng hỏi.

Quỷ Long Cơ thần sắc buồn bã, than thở nói: “Ba năm sau, trăm tự nhiên như ngươi mong muốn”.

“Ha ha ha ha!” Vẫn đưa lưng về phía hắn Tà Đế cười điên cuồng một tiếng, xoay người lại, hai đạo ánh mắt đâm thẳng con mắt hắn: “Bản đế biết lòng ngươi có không cam lòng, lại bởi vì vô lực kháng cự mà bất đắc dĩ thỏa hiệp... Chẳng qua, bản đế tự nhiên có phương pháp cho ngươi cam tâm tình nguyện. Quỷ Long Cơ

người không con cái, huynh đệ tỷ muội cũng liên tục gặp độc thủ của Bắc Đế Tông, người trở thành một người cuối cùng họ Quỳ. Chẳng qua, người có từng nghĩ tới thu một nghĩa tử có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế của người”.

Quỳ Long Cơ: “...?”

Tà Đế ánh mắt hơi nghiêng, đối với phương hướng cửa lớn nói: “Tử Tâm, vào đi”.

Cửa đóng chặt bị đẩy ra, một đứa bé trai tuổi nhỏ khoảng bảy tám tuổi đi đến, tuổi hấn rất nhỏ, nhưng ánh mắt lại thâm thúy thần kỳ, thần thái lại hiện ra một loại bình tĩnh an hòa cùng tuổi hoàn toàn không hợp, hấn chính là thiếu niên thiên tài trong Viêm thị bộ tộc - Viêm Tử Tâm.

“Chủ nhân” Viêm Tử Tâm đi đến bên người Diệp Vô Thần, ngẩng đầu lên, thanh thúy hô.

Tà Đế hướng hấn mỉm cười, đối với ánh mắt Quỳ Long Cơ có chút hoảng hốt nói: “Hấn tên Tà Tử Tâm, là thiên tài thiếu niên trong cùng một đời tà tông ta, bản đế tạm thời đem hấn ở tại chỗ này... Người yên tâm, bản đế sẽ không bức người, người mà cùng hấn ở chung một tháng, sau một tháng có hay không thu hấn làm con cũng truyền ngôi cho hấn, tất cả do chính người quyết định... Đến lúc đó, cho dù người muốn chiếu cáo thiên hạ nói hấn là con thân sinh lưu lạc dân gian của người cũng không phải không thể, bản đế liền sẽ đem tất cả đều chuẩn bị không chút sơ hở”.

Tà Đế dứt lời, ở bên trong bạch quang biến mất mà đi. Hoàng thất Quỳ Thủy quốc từ lúc thật lâu trước ngay tại dưới Bắc Đế Tông khống chế, liên tiếp ba đời hoàng đế đều là con rồi của Bắc Đế Tông. Mà đến một thế hệ này, vua Quỳ Thủy quốc tuy rằng như trước là họ Quỳ, nhưng là chỉ còn lại có một người họ Quỳ cuối cùng. Cũng bởi vậy, chưa từng có người thấy vua Quỳ Thủy quốc cười quá. Ba năm trước đây Quỳ Thủy quốc chủ động hướng Đại Phong quốc kì hảo, cũng là Bắc Đế Tông khống chế, nếu không, Quỳ Thủy quốc lại như thế nào không rõ đạo lý môi hở răng lạnh.

Đối mặt Bắc Đế Tông cường đại, vua Quỳ Thủy quốc không có sức kháng cự cùng giãy dụa, chỉ có thể đời đời ẩn nhẫn, thế lực trong triều, ngay cả hấn cũng không phân biệt được rốt cuộc cái nào là Bắc Đế Tông xếp vào.

Quỳ Long Cơ không phải kẻ ngu dốt, ở một năm trước sau khi gặp được Tà Đế, giữa bọn họ làm một cái giao dịch, nội dung giao dịch này là Tà Đế giúp hấn hoàn toàn thoát khỏi Bắc Đế Tông nắm trong tay, mà một thế hệ Quỳ Thủy quân vương sau phải là người Tà Đế an bài - tuy rằng cái này không thể nghi ngờ là đuổi đi sài lang lại đưa tới mãnh hổ, nhưng hấn dứt khoát vẫn là lựa chọn Tà Đế, bởi vì bọn họ nhiều năm như vậy đối với Bắc Đế Tông hận, còn có không thể nhịn được nữa.

Hiển nhiên, hôm nay hấn đã biết, hấn lúc trước làm một cái lựa chọn cực kì sáng suốt. Bắc Đế Tông lại có thể thật ở trong tay hấn tan thành mây khói, chỗ oán hận của hấn Bắc Đế đứng đầu bại trong tay hấn, sau đó ở trong nổ mạnh tan thành mây khói. Mà lúc này, Tà Đế vẫn như cũ không có ép hấn.

Quỳ Long Cơ bắt đầu thật sự đánh giá thiếu niên này, tuổi nhỏ như thế, lại là người của tà tông, từ trong cặp mắt non nớt kia của hấn, hấn thấy được linh động cùng cơ trí, hấn không thể phủ nhận, khi đang nhìn đến hấn cái nhìn đầu tiên, hấn liền bắt đầu bị hấn chinh phục, hấn bỗng nhiên rõ ràng Tà Đế tin tưởng từ nơi nào mà đến.

Chỉ cần Quỳ Thủy quốc dân trọn đời an khang, quân vương là ai, họ gì thật quan trọng sao? Nếu, hấn có thể trở thành một thế hệ minh quân, lại có tà tông cái ngọn núi cường đại không thể lay động dựa vào này, Quỳ Thủy quốc làm sao cần e ngại kẻ địch nào... Cái này thật sự là một cái lựa chọn gian nan sao?

Mấy ngày sau, Quỳ Thủy quốc bỗng nhiên không hề báo trước phát binh lên Bắc, hùng hổ, thẳng lấy Đại Phong quốc, Đại Phong quốc sau khi nghe tin tức nhất tề kinh hãi, nhưng bởi lúc trước Quỳ Thủy quốc kì hảo, phía nam Đại Phong quốc phòng thủ bạc nhược, đại bộ phận điều hướng phía đông, bởi vậy ở dưới quân Quỳ Thủy mãnh công phòng tuyến bị phá, Đại Phong quốc suốt đêm điều binh, mới vừa rồi ở sau hơn mười ngày ổn định thế cục, mà ngay tại sau khi Quỳ Thủy động binh không đủ một vòng, Thương Lan quốc trăm mặc bỗng nhiên điều binh xuôi Nam, công kích trực tiếp phương bắc Đại Phong quốc, Đại Phong quốc lại giống hơn hai mươi năm trước như vậy gặp phải ba mặt giáp công. Tin tức truyền đến, Thiên Long quốc trên dưới cử quốc vui mừng, bóng ma mất nước kia mang đến đặt nặng ở sớm chiều nhạt đi hơn phân nửa.

Hơn hai mươi năm trước, ba nước cùng nhau cố gắng đánh lui Đại Phong quốc xâm nhập, nay triều đại này, lại vì sao không thể? Thiên Long quốc nguyên bản áp thật lớn lực đến từ Quỷ Thủy quốc đổ hướng Đại Phong, nay, cái nguồn gốc nguy cơ lớn nhất này đã bỗng nhiên biến mất. Vì thế, thế cục vốn nên hiện ra nghiêng về một phía ở không đủ một tháng thời gian đạt tới ổn định ngắn ngủi.

Binh lực Đại Phong quốc từ tập trung công kích đến phân tán ba phương, nhưng Đại Phong quốc dù sao cũng là Đại Phong quốc, tuyệt đối không thể khinh thường. Nam cùng bắc ở thời gian dài giằng co, tiêu điểm chiến tranh điểm vẫn như cũ là biên quan Thiên Long quốc.

Thời gian vội vàng mà đi, mùa thu qua đi, trời đông giá rét chậm rãi tới. Không khí lạnh như băng cũng không có đuổi đi chiến hỏa không ngừng va chạm, Thiên Long quốc cùng Đại Phong quốc liên tiếp giao chiến, binh lực, như trước là Đại Phong quốc giữ lấy ưu thế tuyệt đối.

Nhưng một lần lại một lần va chạm, Đại Phong quốc lại là không cách nào lại xâm nhập nửa phần Thiên Long quốc, ngược lại bị từng bước bức lui. Tại trong mấy tháng chiến tranh này, Thiên Long quốc giống như một mục có đôi mắt ở trên trời nhìn trộm hướng quân Đại Phong đi, lần lượt mai phục không thành ngược lại gặp mai phục, đánh lên không thành ngược lại gặp đánh lên.

Để cho Đại Phong quốc kêu khổ cùng kinh sợ là, Thiên Long quốc luôn ở tận sức đốt cháy bọn họ lương thảo, mỗi lần địa điểm truân lương luôn bị bọn họ giống như thần trợ giúp tìm được, sau đó lấy có thể trong nháy mắt khiến cho phạm vi nhỏ mỗi lửa lửa độc đốt cháy. Tuy rằng mỗi lần có thể chôn vùi tánh mạng tiểu đội binh sĩ gần trăm cảm tử, nhưng thiêu hủy lương thảo tựa như chặt đứt trụ cột tinh thần quân địch, khí thế rào rạt của Đại Phong quốc cũng bởi vậy mà đã suy lại suy thêm, khí thế suy sụp, chiến lực giáng xuống, giao chiến luôn bại nhiều thắng ít.

Tà tông cũng không có quá mức can thiệp trận chiến tranh này, bọn họ làm chẳng qua là truyền đưa cho Thiên Long quân một ít tin tức đơn giản mà thôi. Tuy rằng, lấy thế lực mạnh của bọn họ, lấy sức một tông toàn diệt quân Đại Phong cũng không phải việc khó gì, nhưng đối với Thiên Long quốc mà nói, đây là một hồi có thể đem tâm bọn họ ngưng tụ hẳn lên thủ hộ cuộc chiến, phía trên chiến trường thân hình ngã xuống sẽ được lại vào sử sách, truyền lưu đời sau, ở trên lịch sử Thiên Long hoa hạ một bút sáng chói. Nếu bọn họ trực tiếp nhúng tay, tất cả đều hoàn toàn biến chất.

Không hề che lấp thân phận của mình Gia Cát Tiểu Vũ đã ở trong trận chiến tranh này chân chính triển lộ tài hoa, ở Thiên Long quốc, Đại Phong quốc đều đánh vang danh hiệu nàng. Ở trong một đám tiếp báo truyền đến thành Thiên Long, luôn sẽ nhắc tới tên nàng. Lấy kinh nghiệm chiến trường của Diệp Nộ, lấy kì chiêu của Gia Cát Tiểu Vũ chồng chất, hai người kết hợp tạo nên Đại Phong quốc từng bước bại lui. Diệp Nộ đối Gia Cát Tiểu Vũ cũng là càng ngày càng yêu thích, thậm chí một lần ở trong tiệc hào ngôn đây là nữ oa tử hán kiếp này phục nhất, nói cái gì cũng muốn khiến cho nàng gả vào Diệp gia.

Mà chân chính làm cho Gia Cát Tiểu Vũ uy danh đại chấn là một trận chiến cửa ải cuối năm. Ngày ấy là một ngày cuối cùng tháng ba mùa đông, tuyết trắng bay lượn, mặt đất đều trắng. Lấy tuyết trắng làm che dấu, Gia Cát Tiểu Vũ tỉ mỉ thiết kế liên hoàn ba mươi sáu lộ mai phục đem Đại Phong quốc giết đến không thành quân, tổn hại vô số, đại bại mà chạy, đang bên trong thời gian gian lần trốn lòng người hoảng sợ, tả hữu nhìn trước ngó sau.

Sau đại chiến kia, Đại Phong quốc lui về phía sau trăm dặm, bị hoàn toàn xua đuổi khỏi quốc cảnh Thiên Long, tên Thiên Long quốc Bình Văn tướng quân cũng thanh chấn thiên hạ. Dân gian bắt đầu thịnh truyền nổi lên lời đồn. “Nữ quân thần” Trận này vốn mang theo lòng người dân Thiên Long quốc hoảng sợ ảnh hưởng chiến tranh mang đến đã rất nhanh chuyển biến.

Đại Phong Quốc tổng thống lĩnh Nhạc Hám Đông chỉ có thể nhìn hướng đông mà than, lần này, Thiên Long quốc không có Kiếm Thần ở thời khắc nguy cơ tương trợ, lại xuất hiện một cái nữ quân thần làm cho hắn nhiều lần kinh tâm... Đó chẳng qua là một cô gái hai mươi tuổi, Gia Cát Tiểu Vũ con gái của Gia Cát Vô Ý. Nàng làm cho Đại Phong quốc kiêng kị đến nhiều lần sai người đi ám sát, lại đều cũng có đi không về. Trận chiến cửa ải cuối năm, hắn rốt cuộc chịu khổ tan tác, thử dài nàng này vì sao không phải sinh ở Đại Phong quốc.

Chiến tranh mấy tháng, lại chưa được tấc đất, ngược lại nhiều lần gặp bại tích, chí khí tự tin tràn đầy kia bắt đầu bị thái diệt.

453. Chương 452: Hôn Kỳ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 452: Hôn kỳ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ngự thư phòng hoàng cung thành Thiên Phong Đại Phong quốc.

“Phụ hoàng, hiện tại sĩ khí hạ, hay không tạm thời thu binh, đợi đi một trận” Phong Lăng một thân áo dày đối với Phong Liệt vẻ mặt vẻ giận dữ nói. Một năm mới đã tới, thời tiết bắt đầu chuyển ấm, mùa xuân đến, u ám trong lòng bọn họ cũng là càng ngày càng nặng.

“Hừ!” Phong Liệt thật mạnh một quyền nện ở phía trên ghế ngồi, trầm giọng nói: “Chúng ta đợi hơn hai mươi năm, chuẩn bị hơn hai mươi năm, trăm còn có bao nhiêu thời gian đi trì hoãn... Hay cho một Quỷ Long Cơ, nắm đó hẳn chủ động kì tốt, lúc giao chiến lại đâm ngược một đao, nếu không phải Quỷ Long Cơ, quân ta hiện tại sớm bức đến tây nam Thiên Long!”

Phong Lăng thở dài: “Phụ hoàng bớt giận, chỉ có thể quái thiên quyền Thiên Long, Diệp Nộ Diệp Uy vốn đã rất khó đối phó, nay lại ra một Gia Cát Tiểu Vũ kì chiêu chồng chất, quân ta càng nhiều lần là đưa tại trên tay nàng. Phụ hoàng, mà nghe nhi thần một lời, lúc này Thiên Long quân liên tiếp đại thắng, sĩ khí tăng vọt, nên tạm lánh mũi nhọn, này, tránh mà không chiến. Trong khoảng thời gian này, trước tận khả năng làm cho người ta ám sát tướng lĩnh Thiên Long quân, bọn họ so với thiên quân vạn mã cũng muốn đáng sợ hơn, nhất là Diệp Uy Diệp Nộ cùng Gia Cát Tiểu Vũ”.

Phong Liệt nhíu nhíu mày, sắc mặt dịu đi, rất nhỏ lắc đầu nói: “Người trước đi xuống đi, theo ý người mà nói, tạm hoãn một đoạn thời gian”.

“Dạ, nhi thần cáo lui”.

Hướng đi trận chiến tranh này, thế cục còn có kết quả tạm thời đều cùng bọn họ, còn có hầu như mọi người đoán muốn không quá giống, Phong Lăng bắt đầu mơ mơ hồ hồ cảm thấy, một đám thay đổi ngoài ý liệu kia đều tựa như là bị một đôi tay âm thầm thúc đẩy .

Mùa đông sắp chấm dứt, theo băng hòa tan, nhiệt độ dịu đi, mùa xuân đã bắt đầu trước thời gian tới gần.

Diệp Nộ Diệp Uy như trước ở biên quan chưa về, Gia Cát Vô Ý cùng Gia Cát Tiểu Vũ cũng vẫn canh giữ ở nơi đó, chưa bao giờ thừa dịp khoảng tạm thời bình tĩnh mà thừa dịp trở về nhà.

Nơi trung tâm Bắc Đế Tông sau khi bị diệt, chịu chấn động nhất là trên dưới Nam Hoàng Tông, ở dưới Thủy Vân Thiên dẫn dắt, trên dưới Nam Hoàng Tông rốt cuộc toàn tâm hướng Tà Đế thần phục, phụng hấn là đứng đầu tối cao. Mà Bắc Đế Tông... Viêm Đoạn Hồn, Viêm Thiên Hùng không còn có xuất hiện qua, mất ở bên trong tràng nổ mạnh kia, thế lực các nơi của Bắc Đế Tông phân bố khắp thiên hạ bị tà tông một người tiếp một người đào móc mà ra, cũng thay nhau tẩy trừ - một loại tẩy trừ thuận ta thì sống nghịch ta thì chết. Tại trước đây, bọn họ đều có thể lượng trước ra Bắc Đế Tông đã mất đi trăm năm, tượng trưng thân phận tông chủ - Bắc Đế ngọc.

Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông đều không có chân chính diệt vong, mà là ở trong biến chất cùng chinh đồn tụ hợp đến dưới tay một người.

Quỳ Thủy quốc quốc quân Quỳ Long Cơ ở sau khi chiến sự hơi nghỉ bỗng nhiên đối với thiên hạ tỏ rõ một cái hỉ văn, công bố hần ở trong lơ đảng tìm được con trai di lạc dân gian. Theo đó, hần trước mặt văn võ bá quan còn có rất nhiều mặt con dân ở quảng trường chính giữa Thiên Thủy thành cùng Viêm Tử Tâm lấy máu nhận thân, từ nay về sau không người hoài nghi nữa. Tin tức sau khi truyền ra, trên dưới Quỳ Thủy quốc tiếng hoan hô sấm dậy, từ nay về sau không hề lo lắng hoàng thất Quỳ Thủy không người nối nghiệp. Viêm Tử Tâm từ nay về sau được xưng Quỳ Tử Tâm, phong Quỳ Thủy Thái tử. Một cái tin mừng khác cũng theo sát tới: ngọc tỷ truyền quốc Quỳ Thủy quốc mất đi rốt cuộc tìm về, hơn nữa Đại Phong quốc bị bức lui tam hỉ lâm môn, một năm này được hô to là năm đại cát. Của Quỳ Thủy quốc

Thương Lan quốc cũng là không khí vui mừng dào dạt, bởi vì bọn họ chỗ thổ địa kia vốn vĩnh hằng không thay đổi nhiệt độ dần dần biến đến một cái nhiệt độ càng thêm thoải mái. Cái này càng như là một cái điềm báo đại tường.

Diệp Vô Thần như trước là không có việc gì như vậy, ít nhất ở trong mắt người ngoài là như thế. Hần rất ít rời nhà, mỗi ngày việc làm nhiều nhất chính là về phòng ngủ hoặc là cùng nữ tử bên người vui đùa ẩm ỉ. Đồng Tâm mất đi lực lượng, lại trở nên càng quán quýt Vô Thần, hầu như là hần đi đến nơi nào, nàng liền theo tới nơi đó. Tiểu Mạt cũng vẫn ở tại trong nhà Diệp Vô Thần, thời gian lâu, nàng đối với Diệp Vô Thần xưng hô “phụ thân” cuối cùng được người Diệp gia quen.

Diệp Thủy Dao đã ở trong lặng yên gánh vác lên toàn bộ Diệp gia, nàng có việc chính nàng muốn làm, cùng phải làm. Chẳng qua người trên dưới Diệp gia có thể không biết, nàng bình thường làm nhiều nhất, thật ra là ẩm giường cho Diệp Vô Thần. Trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước, sức quyến rũ phóng ra cũng là càng ngày càng rung động lòng người. Bởi năm đó Đại Phong chi biến, việc hôn nhân của nàng một mực không có được nhắc tới nữa, mà năm nay nàng đã hai mươi ba tuổi, trong lúc này lại không biết có bao nhiêu người nói bóng nói gió đối với Vương Văn Xu nhắc tới qua, Vương Văn Xu ở sau khi hỏi Diệp Thủy Dao hai lần, cuối cùng từ bỏ, tuy rằng, nàng cũng là một mực đều đang lo lắng đại sự chung thân của nữ nhi, nhưng việc bức bách của nữ nhi, nàng tuyệt đối sẽ không làm ra nữa.

Mà Hoa Thủy Nhu, nàng thời gian nhiều nhất, là ôm lòng hạnh phúc đơn thuần nhất vì phu quân tương lai của mình may quần áo, bởi vì lại là một cái mùa sắp đến. Còn có... còn có lại là cẩn thận chuẩn bị đồ cưới. Bởi vì lúc đầu mùa xuân, chính là theo như lời Diệp Vô Thần lúc trước hạn cưới. Nàng ở thử may áo mới cho chính mình, thậm chí... Nàng vụng trộm làm rất nhiều xiêm y tiểu hài tử, nam hài nữ hài đều có, làm tốt rồi, sẽ được nàng khóa ở trong rương nhỏ, không cho bất luận kẻ nào nhìn đến. Mỗi lúc đó, nàng đều mang theo ẩm áp cười tưởng tượng thấy bộ dáng đứa nhỏ tương lai của bọn họ... Là sẽ giống hần nhiều một ít, hay là sẽ giống chính mình nhiều một ít... Con trai, phải hoàn mỹ giống hần như vậy, con gái, hần là ngoan ngoãn giống chính mình.

Long Hoàng Nhi ở còn thật sự trở thành một nữ hoàng, mỗi ngày đều làm việc một hoàng đế nên làm. Thời gian lâu, con dân Thiên Long ở trong thói quen thừa nhận nữ hoàng đế này, mà biên quan liên tục đại thắng cùng lời thề lúc trước của nàng làm cho ngôn luận dân gian nhằm vào nàng càng ngày càng ít, ngược lại không ngừng có thanh âm đang tán tụng là nàng thành tâm mang đến phúc của Thiên Long. Lúc trước đi theo Long Dận Hắc Hùng cũng đi theo bên người nữ hoàng mới này, trở thành lá chắn bảo vệ nàng. Lòng thành của hần đối với Long Hoàng Nhi chút không giảm Long Dận, vô luận là ai đối Long Hoàng Nhi nói năng lỗ mãng, trước hết cảm nhận được nhất định là sát khí của Hắc Hùng.

Trừ Hắc Hùng, Diệp Vô Thần ở thành Thiên Long bày ra cơ sở ngầm vô số. Mà thế lực Thủy Mộng Thiên dùng nhiều năm thời gian xếp vào ở thành Thiên Long bị Diệp Vô Thần ngồi mát ăn bát vàng. Lần này, thành Thiên Long nhất cử nhất động đều không trốn khỏi mắt hần.

Ở Tuyết Nữ cung cực bắc Thương Lan quốc, nơi đó là địa phương Diệp Vô Thần thường xuyên đi, mỗi lần đến nơi đó, hần đều ở trước người Viêm Chí Mộng lặng im nhìn nàng đứng đó hồi lâu, sau đó lẳng lặng rời đi. Sinh mệnh lực lượng, hần đang đau khổ tìm, lại không thể nào tìm được. Đường nhiên, hần sẽ thường xuyên nhin không được tới đó đi dạo, một cái nguyên nhân rất quan trọng còn lại là...

Tà tông trên dưới vẫn như cũ đang bận rộn, sự tình bọn họ phải làm nhiều lắm. Muốn nói nhàn rồi, chỉ có Tà Đế chủ nhân bọn họ, còn có còn lại là hai nữ nhân thuộc về Tà Đế, Viêm Cung Nguyệt cùng Viêm Cung Nhược. Hai tỷ muội các nàng vốn là phụ trách công tác tình báo đơn giản, mà gần nhất, Viêm Cung Nguyệt hiển nhiên đem càng nhiều tinh lực đặt ở trên mặt làm bạn Nhạc Tư Kỳ bị Tà Đế cướp đến. Nhạc Tư Kỳ

bị cướp đến mấy tháng, cũng nhận mệnh, đã không có không yên sợ hãi lúc ban đầu, nhưng hỏi nhiều nhất vẫn như cũ là thời điểm nào có thể thả nàng trở về.

Vì cái gì phải cướp Nhạc Tư Kỳ đến, Viêm Cung Nguyệt đến nay cũng không biết nguyên nhân chân chính. Mà mang đến mấy tháng này, Tà Đế vẫn đều không có động nằng, điều này làm cho dự đoán ban đầu của nàng bị phủ quyết. Mà Viêm Cung Nhược... Nàng càng như là chuyên trách ấm giường cho Tà Đế, trừ cái đó ra cơ bản cái gì cũng không muốn làm. Cho dù là lúc trước lúc ở dưới Đoạn Hồn uyên, cũng là ai nói cũng không nghe, ai sai sử cũng không động người. Chẳng qua, ngẫu nhiên chỉ đạo một chút tiểu bổng hữu trong tông tu hành Viêm Hồn Quyết hay là tương đối vui, càng vui là được người kêu “Chủ mẫu”.

Sáng sớm, Diệp Vô Thần từ trong ngủ mơ tỉnh lại, đuổi người, trong mũi một trận hương vị tươi mát mơ hồ truyền đến, Diệp Vô Thần nhẹ nhàng ngồi, trong lòng thầm nhủ nói: “Lại là một mùa xuân đến”.

Đây, đã là năm thứ bốn hần đi vào Thiên Thần đại lục.

Bên người, Tiểu Mạt đã sớm rời giường, không biết đi nơi nào đi chơi, Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đều ngủ say chưa dậy, một trái một phải cuộn mình ở bên người hần. Diệp Vô Thần cẩn thận đứng dậy, lúc này, tiếng đập cửa truyền đến, bên ngoài vang lên thanh âm của Vương Văn Xu: “Thần nhi, rời giường chưa?”

“Ừm, mẹ người vào đi” Diệp Vô Thần đáp.

Cửa bị đẩy ra, Vương Văn Xu đi đến bên giường ngồi xuống, ý cười uyển chuyển nói: “Sáng sớm Hoa gia thân gia vừa mới tới, truy hỏi khi nào thì đem việc vui làm. Vì nương lại đây hỏi một chút ý muốn của người, sơ cửu tháng sau là ngày hoàng đạo, Thần nhi người xem thấy thế nào?”

“Tất cả đều theo ý tứ nương đến đi” Diệp Vô Thần mỉm cười nói. Trong lòng Ngưng Tuyết hơi hơi giật mình, sau đó thay đổi cái tư thế, lại lẳng lặng ngủ, không có bị đánh thức.

Wương Văn Xu lập tức vui vẻ ra mặt: “Vậy định trước như vậy, vì nương lập tức bảo người ta đi chuẩn bị. Thủy Nhu đứa nhỏ này quốc sắc thiên hương không nói, lại thê tử tốt thiên hạ khó tìm, người lại là trăm ngàn không nên phụ bạc nàng... Hiện tại chiến sự hơi nghỉ, gia gia cùng phụ thân người hần là có thể gấp trở về tham gia đại hôn người, nương sẽ lập tức bảo người ta đi thông báo một chút. Đúng rồi Thần nhi, việc người cùng nữ hoàng...”

“Ngay tại cùng một ngày đi” Diệp Vô Thần khoe miệng khe cong, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Cùng một ngày? Cái này...”

“Nương người yên tâm được rồi. Hoàng Nhi chẳng những sẽ không phản đối, ngược lại vui mừng đều không kịp... Hoàng Nhi là một trong con dâu của người, cái tục danh nữ hoàng này, nói lý ra vẫn là không cần phải gọi” Diệp Vô Thần cười nói.

“Nhưng là đại hôn nữ hoàng này dù sao không phải là nhỏ, nhưng là thiên cổ tới nay đầu một hồi, nếu cùng Nhu nhi cùng nhau mà nói, cái này... Cái này thật thích hợp sao? Hơn nữa trong lúc này cũng có chút...” Vương Văn Xu do do dự dự nói. Diệp Vô Thần trả lời, tương đối làm cho nàng trở tay không kịp.

“Nương, người chỉ cần báo cho Hoàng Nhi biết một chút là tốt rồi, nàng sẽ thao làm tốt tất cả”.

Wương Văn Xu suy nghĩ một hồi, mày giãn ra, tràn đầy từ ái nói: “Thần nhi, người tuy rằng bị rất nhiều khổ, nhưng cũng có quá nhiều phúc khí, Nhu Nhu đối với người trước sau tình cảm sâu vào, kiên như sắt đá, Hoàng Nhi thân là nữ hoàng, cũng như trước đối với người quán quýt si mê như thế. Nếu người cùng Hoàng Nhi kết hợp, vậy địa vị người, chẳng phải là Muốn... muốn vượt qua hoàng đế? Vì nương có chút lo lắng...”

“Lo lắng một đời nữ hoàng lại gả cho một người tàn phế, đưa tới nhân ngôn toái ngữ của thiên hạ, đúng không?” Diệp Vô Thần tiếp lời nói.

Wương Văn Xu lắc đầu: “Ở trong mắt nương, Thần nhi vô luận biến thành bộ dáng gì nữa đều là nam nhi ưu tú nhất trên đời này, chỉ có người khác không xứng với Thần nhi, không có người Thần nhi không xứng với. Được rồi, nương cũng không miên man suy nghĩ, cái này tự mình vào cung một chuyến..... Còn vậy nói liền nghỉ ngơi một hồi, Tuyết Nhi cùng Đồng Tâm sau khi tỉnh nhớ rõ bảo các nàng ăn bữa sáng”.

Vương Văn Xu vội vàng mà đi, chiến sự thuận lợi làm cho khuôn mặt u sầu thâm đậm của nàng rút đi hơn phân nửa. Nhìn bóng dáng nàng rời đi, trong lòng Diệp Vô Thần hiện ra ra một cái thân ảnh nhỏ nhắn mềm mại mơ hồ, hần lần lướt cố gắng muốn đi nhớ lại, lại như thế nào cũng không thể nhớ bộ dạng nàng, thanh âm còn có tên.

Có mẫu thân, thực tốt lắm...

Mụ mụ, người ở nơi nào...

454. Chương 453: Âm Độ Trần Thương

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 453: Âm độ Trần Thương

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần ngồi ở nơi đó phiên muộn hồi lâu, yên lặng đứng dậy, ánh mắt mê mang giây lát trở nên tỉnh táo lạnh lẽo, mở cửa sổ, nhìn phương tây, trong miệng khẽ thầm nói: “Trước đại hôn, tất cả đều đã xong rồi”.

Cách Vương Văn Xu định ra hôn kỳ không đủ một tháng, mà hần sắp phải làm, là ở trong vòng một tháng này, làm cho Đại Phong quốc luân hãm... Đúng vậy, không phải đánh lui, mà là luân hãm, càng cụ thể một chút, là đem bản đồ Đại Phong quốc nhét vào dưới Thiên Long quốc... Thời gian, là điên cuồng, nói ra đi ai cũng sẽ không tin tưởng hai mươi mấy ngày. Đồng thời, hần sẽ không sử dụng thể lực Tà tông hoặc là Nam Hoàng Tông Bắc Đế Tông, mà là để cho Thiên Long tự lực, đi tự mình đảo khách thành chủ, vĩnh viễn tuyệt họa lớn.

Tất cả, thật ra có thể rất đơn giản.

Cửa bị đẩy ra, Tiểu Mạt miệng cắn một khối bánh tuyết hoa, trong tay bưng một cái khay tinh xảo, trên mặt đặt đầy đủ loại trà bánh, đối mắt Diệp Vô Thần, nàng vui mừng hô: “Phụ thân, đến ăn bữa sáng”.

Miệng nàng mở ra, bánh tuyết hoa cắn ở trong miệng rớt xuống, “bốp” rơi ở trên khay trước người, Tiểu Mạt có chút ngượng ngùng nở nụ cười một cái, đi đến trước người Diệp Vô Thần, cầm lấy khối điểm tâm bị nàng cắn một nửa kia đặt tới bên môi Diệp Vô Thần: “Phụ thân, người ăn”.

Điểm tâm hình tròn bị Tiểu Mạt cắn thành một cái hình trăng khuyết, phía trên dấu răng còn dính nước miếng tinh lượng, Diệp Vô Thần mỉm cười, cắn ở bộ vị dấu răng Tiểu Mạt lưu lại, nhẹ nhàng cắn khối tiếp theo khe ăn. Tiểu Mạt nhìn bộ dáng hần, ánh mắt lại dần dần trở nên mê ly hần lên, nàng đã càng ngày càng cảm thụ được, chính mình đã không rời hần, một ngày cũng không rời. Bởi vì trên thế giới chỉ có hần mới biết nàng, biết nàng, đau nàng yêu nàng... Nguyên ý dùng sinh mệnh đến bảo hộ nàng.

Diệp Vô Thần phân biệt nắm cái mũi nhỏ của Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, nhẹ nhàng kêu: “Tuyết Nhi, Đồng Tâm, nên rời giường rồi, nếu không rời giường là muốn đói bụng”.

Khẽ lay động vài cái, Đồng Tâm tỉnh lại, chớp chớp con mắt đen láy, Ngưng Tuyết như một con mèo con lười khờ ở một hồi nhỏ, mới u u tỉnh dậy.

“Ca ca, đã muộn rồi sao?” Ngưng Tuyết khẽ dụi mắt, mơ mơ màng màng hỏi.

“Ừm, còn không muộn, đến, mặc quần áo” Diệp Vô Thần nâng thân thể Ngưng Tuyết dậy, cầm lấy đôi cánh tay nõn nà như tuyết của nàng, đem áo trong của nàng nhẹ nhàng khoác lên. Ngưng Tuyết nửa mở mắt nhìn lung lung còn chưa có hoàn toàn tỉnh táo lại mắt buồn ngủ, lười biếng thừa nhận ca ca chiều chuộng.

Ánh mắt Đồng Tâm dừng ở trên khay bên người Tiểu Mạt, khẽ nuốt một chút nước miếng. Diệp Vô Thần thấy thế, khẽ cười nói: “Đói bụng sao... Đến, uống trước một chén nước lại ăn đồ”.

Có lẽ là bởi vì duyên cớ thân thể mất đi lực lượng, từng căn bản không cần uống nước ăn cơm Đồng Tâm trở nên rất dễ dàng đói, mỗi ngày giống người thường giống nhau một ngày ba bữa, thiếu một bữa cũng đã đói choáng váng đầu hoa mắt. Nàng trừ không biết nói, đã cùng một cái nữ hài tử rất bình thường giống nhau. Từng trải qua bản tính khát máu, ở dưới Diệp Vô Thần dẫn đường cùng thời gian ma hợp đã hoàn toàn ẩn giấu.

Diệp Vô Thần đem chén nước đặt tới bên trong lòng bàn tay Đồng Tâm, tay vừa mới dời, liền nghe được phành một tiếng vang giòn, chén nước kia ở trong lòng bàn tay Đồng Tâm hóa thành vô số mảnh vụn thủy tinh, cùng bọt nước nổ tung cùng nhau phân tán xuống.

Môi Đồng Tâm khẽ nhếch, ở trong bối rối không biết làm sao. Diệp Vô Thần lập tức vươn tay đem bàn tay Đồng Tâm cầm: “Thế nào, đau không?”

Nhưng lập tức, Diệp Vô Thần khẽ giật mình một chút, bởi vì lòng bàn tay Đồng Tâm lại non mịn như lúc ban đầu, không có bị vết thương thậm chí dấu vết xẹt qua gì.

Đồng Tâm lắc lắc đầu, nâng lên tay đến xem lòng bàn tay của mình. Diệp Vô Thần đem mảnh nhỏ thủy tinh phân tán đến trên giường toàn bộ hấp thụ tới trong tay, sau đó xa xa ném ra, lại lấy thủy lực đem dịch nước vãi ra toàn bộ rút sạch, sau đó kéo Đồng Tâm qua, trong lòng tràn dâng lên vui sướng thật sâu... Trong lơ đãng bóp nát chén trà, lại không đã bị chút vết thương... Cái này rõ ràng là lực lượng của Đồng Tâm đang ở trong bất tri bất giác khôi phục.

Địa đạo, ở trong chiến tranh thường xuyên dùng làm trong đánh lén. Tuy rằng sử dụng đến rất là gian nan, nhưng một khi thành công, liền có thể như thần binh trời giáng giết địch nhân trở tay không kịp. Vài dặm địa đạo thông thường, hơn mười dặm thậm chí mấy chục dặm cũng không phải là chưa từng có, vậy ngàn vạn dặm đâu?

Sợ là người thường nghĩ cũng sẽ không nghĩ, lại càng không thể đi tin tưởng.

Nơi này là phương tây Thiên Long quốc, cách tới gần Thiên Long quốc Đại Phong quốc đều Thiên Phong thành mặc dù không đến mức xa ngàn dặm, nhưng cũng có khoảng cách trăm dặm, mà làm một cái địa đạo hiện tại trước mặt Thiên Long quốc, cũng có người nói cho bọn họ biết, địa đạo này một mực đi thông trong thành Thiên Phong... Khiếp sợ trong lòng bọn họ có thể nghĩ.

Báo cho Diệp Nộ bọn họ biết, vẫn như cũ là một phong tín hàm không biết từ chỗ nào phóng tới. Tín hàm kí tên cũng như trước là Tà tông. Mấy tháng gần đây, tin tức Tà tông truyền lại cho bọn họ vẫn chưa từng có xuất hiện qua lệch lạc, cái này cũng là nguyên nhân lớn nhất bọn họ có thể đánh thuận lợi như thế. Căn cứ địa điểm đánh dấu trên tín hàm, Diệp Nộ cùng Diệp Uy quả nhiên tìm được cửa vào cái địa đạo rộng rãi kia. Đồng thời làm cho bọn họ kinh ngạc là, địa đạo này chẳng những dài liếc mắt một cái không nhìn thấy cuối, hơn nữa đào ra bằng phẳng... Hoặc là nói, cái này căn bản không có khả năng dùng sức người đào ra. Mà càng làm cho bọn họ khó có thể thừa nhận là, địa đạo này ngay tại quân doanh bọn họ cách đó không xa, bọn họ lại chưa bao giờ nhận thấy được địa đạo to lớn này hình thành.

Nếu cái địa đạo này thật sự là một cái trực tiếp đi thông thành Thiên Phong, như vậy, bọn họ là có thể trở thành một mũi ki binh, có mười phần nắm chắc nhất cử đem thành Thiên Phong nắm xuống. Nhưng nếu là giả, là một vòng tròn lời nói khách sáo... Quân đội bọn họ tùy tiện tiến vào, sẽ có nguy hiểm thật lớn bị toàn bộ mai táng trong đó.

Tin, hay là không tin?

Một mặt là dự hoặc lớn đến làm cho bọn họ hầu như không thể kháng cự, một mặt, lại là phiêu lưu thật lớn quá mức. Đồng thời, cho dù là lấy khả năng của Tà tông, thật có năng lực đào liền một cái địa đạo kinh

thiên động địa như vậy sao?

Ngay tại đám người Diệp Nộ do dự không định, đang muốn sai người đi tới đi lui đến thử địa đạo, một phong cấp báo ngàn dặm bụi bặm mà đến.

“Diệp lão tướng quân, phụng lệnh nữ hoàng, mời Diệp lão tướng quân vự tất trước tiên sách xem”.

Một phong thư trình đến trước người Diệp Nộ, Diệp Nộ ngừng mày lấy ra giấy viết thư, sau khi nhìn kỹ một lần sóng mắt rung chuyển, thấp giọng nói: “Nữ hoàng có mệnh, lập tức đi qua địa đạo Tà tông báo cho biết đối với thành Thiên Phong tiến hành tập kích đêm, tranh thủ trong một đêm bắt thành Thiên Phong, bắt được Phong Liệt hoàng đế Đại Phong”.

Diệp Uy nghe vậy, động dung nói: “Phụ thân, từ Thiên Long quốc đi nơi này ngay cả ngày đêm kiên trì cũng cần mấy ngày thời gian. Chúng ta vừa lấy được tin tức của Tà tông, vì sao Hoàng Thượng vậy mà lại vừa đúng như thế truyền đến mệnh lệnh, trong cái này có phải hay không có cái gì kỳ quái”.

“Thư này quả thật là Hoàng Thượng tự tay viết, cái cũng là truyền quốc ngọc tỷ Thiên Long quốc ta. Muốn nói kỳ quái...” Diệp Nộ thanh âm hơi ngừng, hạ giọng nói: “Ta hiện tại đã bắt đầu có chút rõ ràng vì sao lúc trước có thể là phi hoàng nữ hoàng bỗng nhiên thượng vị, nữ hoàng lúc ấy lại vì sao có thể tin thệ mỗi ngày phát xuống cái lời thề kia...”

Diệp Uy sững sờ, nói: “Người là nói...”

Xác thực, nếu là vì Tà tông ở sau lưng duy trì cùng thúc đẩy, như vậy tất cả liền rất dễ giải thích. Lấy thực lực bọn họ áp đảo Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông, muốn hoàn thành cái này tất cả không thể dễ hơn, đồng thời cũng giải thích vì cái gì Tà tông luôn luôn tại âm thầm giúp bọn họ, nhưng, mục đích của Tà tông cùng bọn họ muốn đến tột cùng là cái gì?

Cái này, hay không lại là đang bảo hồ lột da, hay là ẩn tình cái gì khác bọn họ không biết.

Diệp Nộ nâng tay chặn lời hấn: “Chuyện này tạm thời không cần đi đàm luận, chúng ta chỉ cần nhớ rõ chúng ta nên làm cái gì là tốt rồi. Lập tức truyền lệnh toàn quân chinh đồn, sau giờ ngọ hành động. Tuy rằng kinh người, nhưng cái địa đạo gọi là đi thông thành Thiên Phong này hẳn là thực. Cái này, là cơ hội Thiên Long quốc ta ngàn năm... vạn năm khó gặp!”

Diệp Uy gật đầu, nhanh chóng dời bước mà đi. Đối mặt Đại Phong quốc, Thiên Long quốc cho tới bây giờ đều chỉ có thể bị động phòng ngự cùng chống cự, không phải bọn họ không muốn nhổ mối họa khổng lồ này, mà là thực lực không thể. Nếu cái địa đạo này là thật, như vậy một ngày kia bọn họ chưa bao giờ dám nghĩ có lẽ lập tức sẽ tiến đến, lịch sử Thiên Thần đại lục, cũng sẽ từ nay về sau mà sửa.

Giờ này khắc này, Tà tông đến tột cùng là dùng cái phương pháp kinh người gì hình thành địa đạo này đã không trọng yếu nữa.

Buổi trưa qua đi, Diệp Nộ lưu nhiều hơn phân nửa quân mã lưu thủ, tự mình cùng Diệp Uy, Gia Cát Vô Ý còn có kiên trì muốn đi theo mà đi Gia Cát Tiểu Vũ cùng nhau dẫn binh ba mươi vạn, giờ vô số cây đuốc tiến vào bên trong địa đạo.

Đại Phong quốc xâm nhập chiến tranh tự nhiên sẽ không lan đến gần an bình bản thân, ai cũng sẽ không nghĩ đến, một cái nguy cơ trọng đại xưa nay chưa từng có đã tới gần thành Thiên Phong một phái tường hòa, càng ngày càng gần...

Địa đạo này xác thực đi thông thành Thiên Phong, cũng phân tán năm cửa ra, phân biệt chỉ hướng đông tây nam bắc trong thành. Mà cái địa đạo này cũng không là do người của Tà tông đào móc, bọn họ cho dù thực có cái năng lực này, muốn đào xong cũng không biết cần năm nào tháng nào, muốn hoàn mỹ tránh tai mắt của người đào xong lại không có khả năng làm được. Người khởi xướng Địa đạo này cũng là mạnh nhất trong tay Diệp Vô Thần nắm giữ thổ chi thần lực Tiểu Huyền Võ. Tiểu Huyền võ tốc độ di động cũng không mau, nó dùng gần một đêm thời gian đem địa đạo này đào xong, mà ở dưới đất, tốc độ tiêu hao của hắn còn so ra kém tốc độ khôi phục, sau khi đào xong địa đạo, Tiểu Huyền Võ cứ thế là không nữa điểm về mặt nhọc. Địa đạo này, trở thành một phần đại lễ Diệp Vô Thần đưa cho Đại Phong quốc.

Bởi Tiểu Huyền võ đã đến, kế hoạch lúc trước của Diệp Vô Thần cũng đã xảy ra chuyển biến rất lớn, trở nên càng thêm dễ dàng, hệ số phiêu lưu cũng hạ thấp đến điểm thấp nhất. Không thay đổi, là kết cục được hẳn định.

Bóng mặt trời nghiêng phía tây, chậm rãi hạ xuống, màn đêm lặng yên buông xuống, sau đêm dài, đèn đuốc vạn nhà tắt, vạn năm đều yên tĩnh. Ban đêm đội ngũ tuần tra cũng đều có ý thức buông nhẹ bước chân. Một đám mây đen bay qua, đem nửa vầng trăng sáng che lại, lại chậm rãi bay đi, bày ra bầu trời trắng tàn đầy đủ, sáng tỏ không rảnh. Gió đêm, cũng chậm rãi thích ý, mang theo hương vị mùa xuân vừa đến.

Đêm càng lúc càng tối, lúc trăng tới giữa trời, vừa vặn là giờ canh ba tiến đến. Một cái góc hoang phế trong thành, thăm cỏ đã dài đầy cỏ xanh bỗng nhiên bị lặng lẽ nhắc lên một cái biên độ không lớn, một đôi mắt từ bên trong lộ ra, thăm dò bốn phía một hồi. Theo đó, mặt cỏ bị liên tiếp nhắc lên, mặt đất hiện ra một cái lỗ hổng chừng mười thước dài, từng đội binh sĩ thân trọng铠, cầm trong tay đao thương từ trong đó rất nhanh có thứ tự trào ra. Bọn họ không có lập tức phát động tập kích bất ngờ, mà là buông nhẹ động tĩnh, ngay ngắn có thứ tự sắp hàng chỉnh tề.

Không chỉ có một vị trí, phân bố ở bốn phương vị đông tây nam bắc thành Thiên Phong đều bắt đầu rất nhanh trào ra lượng lớn binh mã. Bốn vị trí này lựa chọn cực là xảo diệu, đều là nơi buông bỏ bình thường ít có người qua, ban đêm thành vệ binh tuần tra cũng sẽ không qua nơi đó. Mà chính giữa thành Thiên Phong, bên trong đại điện, kia thờ phụng Thái tổ hoàng đế Đại Phong quốc sần đá cẩm thạch thật dày cũng bị xóc lên, đại đội nhân mã từ trong đó trào ra, binh vệ trông coi bên ngoài nghe được động tĩnh, từ trong buồn ngủ bừng tỉnh, vội vàng vọt vào đi thăm dò xem, nhưng cửa vừa mở ra, bọn họ đã bị loạn đao loạn thương trực tiếp bị mất mạng.

455. Chương 454: Thiên Phong Hãm Lạc

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 454: Thiên Phong hãm lạc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nhưng nơi này dù sao hàng năm có trọng binh gác, tin tức kẻ thù bên ngoài bỗng nhiên xâm nhập lập tức bị hô to đi ra ngoài, cảnh báo vang lớn, ban đêm yên tĩnh nhất thời bị hương vị trộn loạn hỗn loạn. Nhưng mà, có cũng không vền vẹn là rối loạn, không quá bao lâu, tiếng kêu rầm trời liền từ phương hướng chính giữa thành truyền đến. Mười vạn trung quân toàn bộ từ trong địa đạo trào ra, mười vạn người tiếng la lớn ở ban đêm yên tĩnh truyền ra rất xa rất xa, truyền khắp toàn bộ thành Thiên Phong.

Quân chờ ở đông tây nam bắc kia sau khi nghe đến tiếng vang cũng nhất tề phát ra kêu lớn rầm trời, đồng loạt xông hướng về phía phương hướng hoàng cung Đại Phong.

Thành Thiên Phong nhất thời một trận đại loạn, đối mặt quân giống như từ trên trời giáng xuống đầy thành Thiên Long kia, thành vệ quân thành Thiên Phong hầu như còn tưởng rằng chính mình ở trong mộng chưa có tỉnh lại. Đại quân áp tới, đem phòng tuyến Đại Phong thành căn bản còn chưa có tới kịp hoàn toàn dựng lên kia toàn bộ phá hủy, đông tây nam bắc bốn lộ quân đều khổng chế bốn phương vị, trung quân xông thẳng phương hướng hoàng cung.

“Oanh” vài tiếng nổ, cửa lớn đóng chặt hoàng cung bị chấn thiên lôi cho nổ tung, giống như thủy triều Thiên Long binh vọt vào bên trong cung Đại Phong thành, kẻ địch bọn họ người người trở tay không kịp, nghi ở trong mộng. Giờ phút này Thiên Long binh ngay cả là bình thường đám lượng nhỏ nhất cũng hận không

thể người thứ nhất giết đi vào... Trước mắt, là đặt ở trên đầu bọn họ mấy trăm năm đô thành Đại Phong quốc, mà bọn họ lại như mộng ảo đem đao kiếm vươn hướng về phía địa phương này... Đây là loại sự tình vĩ đại cỡ nào, loại làm rạn vỡ tổ tông cỡ nào. Tại trước đây mấy trăm năm trước, lại có Thiên Long binh nào có cơ hội này, có may mắn này!

Trận tập kích đêm này, binh Thiên Long khí thế không thể nghi ngờ tăng vọt đến đỉnh điểm từ trước tới nay, như một cây mũi nhọn dài sắc nhọn, chưa từng có từ trước đến nay đâm hướng về phía trái tim Đại Phong quốc.

Trong đêm đen thành Thiên Phong nhất thời trở nên đèn đuốc sáng trưng, đêm im lặng hoàn toàn luân làm đêm hỗn loạn.

Tiếng kêu rầm trời đem Phong Liệt từ trong mộng bừng tỉnh, hần nhanh chóng từ trên giường ngồi dậy, bóng ma bất an mãnh quán hướng trong tim. Hần còn chưa có kịp hô to, một thủ vệ cũng đã liều lĩnh xông nhập, run run hô: “Hoàng... Hoàng Thượng! Thiên Long quân giết vào được... Đây thành đều là Thiên Long quân... Đây thành đều là...”

“Cái gì... Cái gì?” Phong Liệt một cái giật mình, mãnh liệt từ trên giường nhảy xuống, lại là như thế nào cũng không dám tin tưởng, hần một nắm xách lên quần áo thủ vệ kia, hung hăng nói: “Bọn họ là từ đâu đến? Thiên Long rõ ràng ở ngoài mấy trăm dặm, tuyệt đối không thể bước vào Đại Phong quốc ta nửa bước, chẳng lẽ bọn họ là bay tới hay sao!”

“Là... là bay tới, nhất định là bay tới...” Hoàng cung bóng ma bối rối cùng diệt vong làm cho binh sĩ này sớm hoang mang lo sợ, lúc này lại nói năng lộn xộn. Không biết có bao nhiêu người trong hoàng cung ở trong sợ hãi lớn tiếng cầu nguyện... Nếu cái này chẳng qua là một hồi ác mộng, thì mời mau chút tỉnh lại đi...

Nếu không phải ác mộng, Thiên Long quân kia đến tột cùng là từ đâu mà đến, chẳng lẽ thật sự là bay tới...

“Hừ!” Phong Liệt một tay đem tên thủ vệ kia ném ra, không kịp mặc quần áo, xông lên mãnh liệt đem cửa phòng mở ra, một cái chớp mắt nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài kia, hần hít ngược một ngụm khí lạnh, lại nhanh chóng đem cửa gát gao đóng lên, rút lui vài bước, thân thể nhoáng lên một cái, suýt nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Trách không được tiếng kêu là gần như thế, trách không được thủ vệ này lại có thể hoảng sợ thành cái dạng này... Đó là một đám binh sĩ mặc áo giáp Thiên Long quốc, liếc mắt một cái nhìn lại, trước mắt đều là. Bọn họ, lại là đã công vào nơi này rồi.

Nơi này, nhưng là trung tâm hoàng cung, tấm cung đế vương!!

Có thể đánh tới nơi này, rõ ràng là... toàn bộ hoàng cung đều đã hầu như toàn bộ vùi lấp rơi rụng.

“Người tới, người mau tới... Người mau tới!”

Phong Liệt run run hô to, nhưng trừ bỏ tiếng kêu giết, căn bản không một người trả lời hần. Cao thủ hộ vệ bình thường thủ hộ từ một nơi bí mật gần đó, nhưng lại không có một người phát ra động tĩnh - bởi vì những người đó, một nửa là cơ sở ngầm của Diệp Vô Thần, một nửa, đã không nghe được thanh âm gì.

“Phong tiền bối, người ở nơi nào... Phong tiền bối, mau tới cứu cứu trăm, mau tới cứu trăm nào!”

Cho dù lần lượt bị Tà Đế dùng lấy thủ đoạn cực kỳ khủng bố, hần cũng cho tới bây giờ chưa sợ hãi qua như thế. Bởi vì, hần giờ phút này bỗng nhiên đối mặt là bóng ma mất nước, như một hồi ác mộng bỗng nhiên đánh úp lại, hần vẫn muốn thấu tóm Thiên Long quốc, nhưng lại bỗng nhiên tấn công tới trước cửa hần. Trong tâm thần hoảng sợ, hần nhớ tới Phong Triều Dương... Nếu hần còn đây, hần nào e ngại ngàn vạn quân này.

“Phản!!”

Cửa lớn đại cung bị đá văng, mùi vị lạnh như băng phong hòa mùi máu tươi đồng thời xông tiến vào, Thiên Long binh đem toàn bộ thị vệ hoàng cung đánh chết hầu như không còn đánh sâu mà vào, hơn mười thanh kiếm đồng thời đặt tại trên cổ Phong Liệt. Ánh mắt nhìn cách cổ hần không quá một tấc đao kiếm, Phong Liệt nhất thời như bị dừng hình ảnh, vẫn không nhúc nhích. Hần nghĩ tới Đại Phong quốc xâm nhập thành

Thiên Long có khả năng lại lần lượt bởi thứ ngoài dự liệu mà thất bại, còn chưa có nghĩ qua một ngày bị Thiên Long binh đánh vào đô thành. Mà một ngày này, lại liền như vậy bỗng nhiên đã đến.

Rất đột nhiên, một loại đột nhiên căn bản không thể tiếp nhận.

Một trường ba mươi vạn binh quy mô thật lớn tập kích đêm, trực tiếp xé rách toàn bộ phòng tuyến tâm lý thủ vệ thành Thiên Phong, lại ở trong khoảng thời gian ngắn đem toàn bộ thành Thiên Phong nắm xuống. Tại dưới phía trước địa đạo, một tấm bản vẽ thành Thiên Phong bày tại trước mặt Diệp Nộ, mặt trên tinh tế đánh dấu phân bố bên trong, bao gồm các chỗ đóng quân, toàn bộ vừa xem hiểu ngay. Tập kích đêm vừa mới bắt đầu không bao lâu, những thành vệ binh này bị bừng tỉnh còn chưa có kịp mặc xong, cũng đã bị Thiên Long binh giống thủy triều bao phủ, chết chết, đầu hàng. Thiên Long binh từ đầu đến cuối cũng chưa phí cái khí lực gì.

Trời còn chưa sáng, thành Thiên Phong liền đã đổi chủ. Hoàng đế Đại Phong quốc Phong Liệt rơi vào trong tay Thiên Long quân, hoàng tử công chúa lớn lớn nhỏ nhỏ vương công đại thần toàn bộ bị bắt giữ, người phản kháng không lưu tình chút nào trực tiếp giết chết. Bên trong Hoàng cung không có thị vệ nữa, toàn bộ đổi thành binh mã Thiên Long, thủ vệ trong thành cũng không một người là binh Đại Phong nữa, đứng trên tường thành, toàn bộ là Thiên Long binh tướng hãnh diện, phần chân máu cũng sắp muốn sôi trào lên. Một ngày này thực đến quá nhanh, rất đột nhiên, rất vượt qua dự kiến, không chỉ có là Đại Phong quốc không kịp phản ứng cùng tiếp nhận, liền ngay cả bọn họ, làm sao há không phải như thế.

Liền như vậy, bụi bậm ngừng rơi. Lúc Diệp Nộ Diệp Uy ngẩng đầu đi vào đại điện hoàng cung Đại Phong quốc, vẫn như cũ còn có một loại cảm giác thân ở trong mộng. Đây là lần đầu tiên bọn họ đặt chân đất đại Đại Phong quốc, càng là lần đầu tiên đặt chân nơi này. Hô hấp vào không khí Thiên Long quốc, không khí nơi này quả nhiên chen lẫn một loại hương vị loáng thoáng cát đất.

“Không nghĩ tới, thật sự là không nghĩ tới” Diệp Nộ đi đến trước long ỷ nam vàng kia, cảm thán nói. Trước hôm qua thu được tin tức đến từ Tà tông, hẳn nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến hôm nay có thể đứng ở chỗ này.

“Thế sự vô thường, nói chính là hôm nay đi” Diệp Uy cười nói, chuyển động ánh mắt đánh giá đại điện này. Nơi này là địa phương văn võ bá quan Đại Phong quốc vào triều, mà lúc này, thủ vệ bên ngoài đều là Thiên Long binh.

“Diệp lão tướng quân, công hôm nay, nhất định mãi lưu sử sách, danh để lại thiên cổ” Gia Cát Vô Ý cảm thán nói.

“Ài” Diệp Nộ cũng là khe thở dài: “Cái này không phải công lao chúng ta, mà là công lao của Tà tông... Hơn nữa, chiếm cứ đô thành, cũng không ý nghĩa nắm xuống toàn bộ Đại Phong quốc, Đại Phong quốc phản kháng, lại há tầm thường”.

“Hi hi, mới không cần sợ bọn họ, ngay cả đô thành đều bị chúng ta chiếm lĩnh rồi, chúng ta còn sợ gì, đến một tên đánh một tên, đến một đồng đánh một đồng, thẳng đến bọn họ ngoan ngoãn tuân theo.” Gia Cát Tiểu Vũ hếch hếch cái mũi nói. Lòng nàng đang phần chấn cùng sôi trào, không phải bởi vì nắm xuống thành Thiên Phong, mà là... sự tình đến tình trạng như thế, tất cả đều vượt qua bọn họ mong muốn nhiều lần lắm, nàng, đã rốt cuộc có thể về nhà .

“Nha đầu, người nghĩ quá lạc quan” Diệp Nộ mỉm cười một tiếng, lắc lắc đầu: “Tập kích bất ngờ ‘Từ trên trời giáng xuống’, xác thực có thể phát động làm cho người ta không thể phòng ngự, làm cho chúng ta nắm xuống thành Thiên Phong mạch máu Đại Phong quốc, nhưng ‘Từ trên trời giáng xuống’ đồng thời làm cho chúng ta không trải qua xé mở phòng ngự Đại Phong quốc liền trực tiếp tiến vào trong Đại Phong... Từ một cái phương diện khác giáng đến, là trực tiếp nhảy vào bên trong vòng vây bọn họ. Công thành dễ dàng thủ thành khó, Đại Phong quốc tầng tầng vây quanh tất nhiên sẽ ở trong thời gian ngắn nhất tiến đến, có thể thủ được hay không cái thành này, mới là lo lắng nhất”.

“Ta không nghĩ như vậy” Gia Cát Tiểu Vũ nói: “Đô thành bị phá, hoàng đế Thái tử đều rơi vào trong tay chúng ta, thứ nhất, Đại Phong quân sẽ nếm chuột sợ vỡ đồ, chiến lực đại suy, thứ hai, bọn họ sẽ trở thành rắn mất đầu, khó có thể phối hợp, thứ ba...” Khóe miệng nàng hơi hơi cong lên, thần bí nói: “Tà tông tận hết sức lực giúp chúng ta như thế, trước mặt kệ mục đích cuối cùng của bọn họ là cái gì, trước mắt xem ra

hiển nhiên cấp thiết hy vọng chúng ta nắm xuống toàn bộ Đại Phong quốc, bọn họ nhất định còn có thể có hậu chiêu”.

“Tiểu Vũ” Gia Cát Vô Ý nói: “Mục đích của Tà tông, mới là chúng ta phải lo lắng nhất. Hơn nữa, chúng ta tuyệt không nên đối với thế lực thần bí khó lường khó có thể nắm này sinh ra ý lại”.

“Diệp lão tướng quân, hoàng đế Đại Phong Phong Liệt cùng Thái tử Phong Lăng áp giải đến...” Một Thiên Long binh chạy đi lên thanh âm cung kính nói.

“Đưa bọn họ mang xuống, không cần dẫn bọn hắn tới gặp ta” Diệp Nộ hướng phía sau vung tay lên. Nếu là bọn họ một đường xung phong liều chết, giết vào thành Thiên Phong, bắt được Phong Liệt, như vậy hắn sẽ lấy tư thái người thắng đi gặp hắn. Mà hôm nay, bọn họ mặc dù thắng, thắng lợi cũng không phải thuộc về bọn họ. Hắn, lại như thế nào đi lấy một cái người thắng đến đối mặt Phong Liệt đã là tù binh. Đây là tôn trọng với đối thủ, cũng là tôn trọng với chính mình.

“...Vâng!” Tên binh sĩ kia sững sốt một chút, cung kính lên tiếng trả lời lui ra.

Vù!

Một mũi tên lệnh bỗng nhiên từ trên không hạ xuống, dính ở trên một cái ghế dựa vào tường. Mấy người nhìn nhau một cái. Diệp Uy tiến lên đem tên rút ra, đem quyển giấy trên mặt đặt tới trong tay Diệp Nộ. Diệp Nộ sau khi mở ra nhìn lướt qua, ngẩng đầu nói: “Mặt trên nói, ở trước chúng ta còn chưa tới thành Thiên Phong, Tà tông cũng đã dùng phương pháp của bọn họ báo cho Nhạc Hám Đông, trăm vạn Đại Phong quân đã rất nhanh đi vòng vèo, tới kéo dài buổi trưa hôm nay là có thể tới... Nhanh đi chuẩn bị đi”.

Trăm vạn?

Diệp Uy cùng Gia Cát Vô Ý trong lòng đồng thời lộ bộp một chút... Xác thực, đô thành nếu thực bị nắm xuống, bọn họ lại có thể nào không tụ tập ở trong thời gian ngắn nhất có khả năng tề tựu binh mã nhiều nhất tới cứu. Địa phương khác có thể bỏ, nhưng đô thành một quốc gia, là tuyệt đối không thể vứt bỏ.

Suốt một đêm không có nghỉ ngơi Thiên Long binh vẫn như cũ ở một loại trạng thái hưng phấn dị thường. Sau khi chiếm lĩnh thành Thiên Phong, ở dưới nghiêm lệnh, bọn họ không có mang theo cử chỉ gì cùng nhau nhiều dân, làm cho dân Thiên Phong thành trong sợ hãi cuối cùng yên tâm. Tin tức đại quân tiến đến không có làm cho bọn họ khủng hoảng, đều có tự hành động hẳn lên.

Tà tông mang đến tin tức, đám người Diệp Nộ đã là rất tin không nghi ngờ. Bọn họ mặc dù trong tiềm thức không muốn mượn dùng lực lượng bọn họ, nhưng lúc này, lại không thể không căn cứ bọn họ nhắc nhở đến bố trí tất cả. Đại Phong quân suốt đêm bốn ba, trong lòng gấp như đốt đến Đại Phong thành là lúc nhất định đã là người kiệt sức, ngựa hết hơi, nhưng Thiên Long binh công thành một đêm, đến nay chưa nghỉ ngơi, cũng là sẽ mệt mỏi không chịu nổi. Cái này không thể gọi dĩ dật đãi lao, chỉ có thể này lấy lao đại lao. Chỗ nghênh đón, sẽ là một trường khổ chiến không hề nghi ngờ.

456. Chương 455: Uy Hiếp

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 455: Uy hiếp

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thời gian ở trong không khí khẩn trương vội vàng mà qua. Lúc cách thời gian chính Ngọ còn có một khắc đồng hồ, trên thành lâu nhìn lại, phương xa bỗng nhiên xuất hiện một mảng đông nghìn nghịt, mang theo đầy trời bụi đất khắp nơi bay lên.

Cùng Tà tông báo cho bọn họ biết cũng không sai biệt, trăm vạn Đại Phong quân ở thời gian chính Ngọ nhanh chóng chạy lại đây. Nhưng mặc cho bọn họ bước nhanh như bay, cũng đã không thay đổi được sự thật thành Thiên Phong trong một đêm luân hãm.

Thành Thiên Phong cửa thành đóng chặt, Diệp Nộ đứng ở phía trên tường thành, ngưng mắt nhìn phương xa. Trong tầm mắt Đại Phong quân càng lúc càng gần, khí thế xuất hồ ý liệu mãnh liệt như nước, rất có thể bẻ gãy nghiền nát.

“Bọn họ đến rồi... Hai cánh binh chúng ta khi nào thì xuất động?” Diệp Uy ở bên người hấn hỏi.

Ánh mắt Diệp Nộ từ tiền phương di động đến bên phải, lại di động đến phía trái, bỗng nhiên nói: “Trước chờ một chút, không khí tựa như có điểm không quá đúng”.

Diệp Uy sửng sốt, ngưng trọng gật đầu nói: “Xác thực, ta cũng nhận thấy được tựa như có chút mùi vị bất thường”.

Đây là một loại không có căn cứ, là ở trong quá nhiều chiến hỏa tôi luyện luyện liền khứu giác chiến trường. Diệp Nộ cả đời trải qua chiến dịch lớn nhỏ vô số, vẫn rất tin loại cảm giác hư vô mờ mịt kỳ dị này, yên lặng nhìn phía trước, đi tìm cầu nơi loại cảm giác khác thường này phát ra.

Đại Phong quân càng ngày càng gần, phía trước tiếng vó ngựa kỵ binh đã như bên tai, phía sau bộ binh đầy trời khắp nơi, không thấy giới hạn. Trên cờ xí không ngừng phiêu đảng kia, đã có thể rõ ràng nhìn thấy đều là chữ “Phong” cùng “Nhạc”.

Rốt cuộc, trăm vạn quân đến dưới thành Thiên Phong, kẻ đầu tiên, rõ ràng là đại thống lĩnh Nhạc Hám Đông, hấn hùng mục hàm uy, trợn mắt nhìn về phía tường thành, quân sĩ Thiên Long tầng tầng kia làm cho hấn một lòng mãnh liệt chìm vào đáy cốc. Thành Thiên Phong, vậy mà lại thực luân hãm... Cái đội binh Thiên Long này, đến tột cùng từ đâu mà đến!

“Nhạc Thống soái, nhiều ngày không gặp, còn mạnh khỏe?” Diệp Uy ở cao nhìn xuống, mặt mang mỉm cười nói.

Nhạc Hám Đông cắn chặt răng, trầm giọng nói: “Các người đến tột cùng là dùng cái phương pháp gì?”

Bọn họ đóng quân ở chỗ giao giới Đại Phong quốc cùng Thiên Long quốc, đừng nói Thiên Long quân vi phạm, chỉ cần toàn quân hơi di động về phía trước, bọn họ có thể phát hiện. Nhưng ngày hôm trước còn ở phía đông Thiên Long quốc bọn họ nhưng lại xuất hiện ở tại bên trong thành Thiên Long, cũng trong một đêm đem thành Thiên Long đánh bất ngờ nắm xuống... Bọn họ, chẳng lẽ là được quỷ thần tương trợ hay sao!?

“Hỏi rất hay, ta tuy rằng không thể nói cho người toàn bộ, nhưng là không thể không nói, chúng ta thắng không võ. Nhưng thắng chính là thắng. Đô thành Đại Phong quốc đã thuộc Thiên Long ta, Nhạc Thống soái, người là quy hàng, hay là muốn đem đoạt lại?”.

Nhạc Hám Đông quát lạnh nói: “Quy hàng? Cả cuộc đời Nhạc Hám Đông ta, cả đời cũng sẽ không xuất hiện hai chữ này! Vua ta ở đâu!”.

“Ha ha ha ha, nói hay!” Một trận tiếng cười to từ phía trên truyền đến, thanh âm kia, rõ ràng là thanh âm của Phong Liệt.

Bị trời gô Phong Liệt từ trên tường thành đứng lên, hấn tóc hỗn loạn, trên người còn mặc áo ngủ, hấn mắt nhìn Nhạc Hám Đông, lớn tiếng nói: “Trẫm rơi vào trong tay bọn họ, chết không đủ tiếc, nhưng trẫm có thể chết, thành Thiên Phong lại vĩnh viễn không thể vứt bỏ, trẫm có thể bại, Đại Phong quốc vĩnh viễn sẽ không thua! Nhạc tướng quân, còn có toàn bộ các dũng sĩ Đại Phong quốc ta, không cần cố kỵ cái gì, coi như trẫm đã chết ở trong tay bọn họ, đoạt lại cho trẫm đem cái thành Thiên Phong thuộc về chúng ta này.. Trẫm chính là chết cũng sáng mắt. Nếu là toàn bộ người họ Phong đều ở trong tay bọn họ chết hết, Nhạc

tướng quân... Người sau khi đoạt lại thành Thiên Phong có thể đăng cơ làm đế! Trẫm chỉ cầu người trọn đời không thay đổi cái tên ‘Đại Phong’ này!!”

“Hoàng Thượng!” Nhạc Hám Đông hô to một tiếng. Phong Liệt vậy mà ngay cả để cho hắn đăng cơ làm đế lời như vậy đều trước mặt trăm vạn quân nói ra, đủ thấy hắn quyết tâm. Mà hắn cái hô to quyết tuyệt này, cũng nháy mắt khơi dậy toàn bộ hùng tâm tướng sĩ Đại Phong, Diệp Nộ liếc Phong Liệt một cái, nhíu nhíu mày, bắt đầu hồi hận đem hắn dẫn theo lại đây.

Phong Liệt sau khi bị bắt, vẫn biểu hiện cơ rúm lại sợ hãi, hắn nguyên bản muốn cho hắn đến làm cho Đại Phong quân ném chuột sợ vỡ đồ, hoặc là làm cho hắn đi chiêu hàng. Không nghĩ tới, hắn vẫn làm ra phen tư thái kia, vì chính là Diệp Nộ có thể đem hắn đưa đến trước mặt đại quân, vì chính là giờ khắc này. Hoàng đế Đại Phong, sao có thể đơn giản.

“Các nam nhi Đại Phong!” Nhạc Hám Đông xoay người cao giọng hô: “Giờ lên vũ khí các người, thiêu đốt nhiệt huyết các người, Hoàng Thượng chúng ta cũng thà chết chứ không chịu khuất phục như thế, chúng ta còn có cái lý do gì không cần tánh mạng cùng máu tươi đến đem thành Thiên Phong thuộc về chúng ta đoạt lại! Các nam nhi...”

Hiệu lệnh đánh sâu vào còn của hắn chưa có phát xuống, phương hướng trái phải bỗng nhiên đồng thời truyền đến một tiếng nổ, ngay sau đó, đó là âm thanh đập đất chỉnh tề cùng tiếng kêu rung trời. Xa xa bụi đất bay lên, hai phiến binh mã đông nghìn nghịt một nam một bắc rất nhanh xông tới hai bên Đại Phong quân.

“...Chờ chờ! Đây không phải quân đội chúng ta!” Diệp Uy ở hai bên ngoài thành an bài hai cánh phục quân, chuẩn bị bắt tốt thời cơ cho Đại Phong quân đánh bất ngờ, nhưng bọn hắn căn bản còn chưa có ra lệnh, hơn nữa, phía trên cờ xí hai chi đại quân kia rõ ràng là...

“Phía nam Quỷ Thủy, phương bắc Thương Lan... Binh mã bọn họ như thế nào có thể xuất hiện ở nơi này!”

Nhạc Hám Đông cùng Diệp Uy đồng thời thấy rõ hai mảng lớn binh mã kia thuộc về đâu, cũng đồng thời kinh sợ giao nhau. Nơi này, căn bản là địa phương bọn hắn không nên xuất hiện!

Hai lộ đại quân không có trực tiếp tiến công, mà là ngay ngắn có thứ tự đứng ở sườn nam bắc Đại Phong quân, đem Đại Phong bao bọc trong đó. Trong Đại Phong quân nhất thời một trận rối loạn, không khí cũng theo đó đại biến.

Nhạc Hám Đông nhìn quanh trái phải, trong lòng bất an, quát lớn: “Quả thật là ngoài dự đoán mọi người. Chẳng qua, các người cho rằng như vậy có thể cản trở nam nhi Đại Phong ta sao!”

“Ha ha ha ha, như vậy lại thêm bản đế đây”.

Thanh âm này không có bao nhiêu người nghe qua, mà phàm là người nghe qua thanh âm này ở khi nghe đến thanh âm này vang lên đồng loạt sắc mặt đại biến, thân bị bắt giữ cũng uy vũ bất khuất chí khí hào ngôn Phong Liệt kia ở khi nghe đến thanh âm này vậy mà lại không chịu không chế rung rung một chút, trên mặt lộ ra hoảng sợ không thể che giấu.

Mà lúc chủ nhân thanh âm bỗng nhiên xuất hiện ở cao cao trên không tại trước Đại Phong quân, toàn bộ nhìn đến người khác đều trong lòng hoảng hốt.

Áo bạc, mặt bạc, áo choàng bạc... Là Tà Đế! Là Tà tông chi đế tương truyền diệt Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông, thực lực cường đại đến trình độ không thể tưởng tượng, là người đáng sợ nhất, cũng là người khắp thiên hạ không thể trêu chọc nhất, thậm chí tuyệt không thể chạm mặt.

Hắn vốn vẹn là một người, lại làm cho trăm vạn đại quân đổi mặt hắn đồng thời cảm nhận được một cỗ uy áp trầm trọng không cách nào hình dung, đó là một loại trong lòng bị cái gì gắt gao áp chế cảm giác, cái loại cảm giác này ở tầm ăn lên ý chí chiến đấu cùng đảm lượng, bọn họ làm cho bọn họ hít thở không thông, run rẩy... sợ hãi.

Vẹn vẹn là một người!

“Đó là... đó chính là Tà Đế trong truyền thuyết?” Gia Cát Tiểu Vũ môi mở ra, giật mình nhìn nam nhân phiêu phù ở cao cao trên không phía trước, như thần linh cao cao tại thượng. Toàn bộ Thiên Thần đại

lục có lẽ không ai không biết tên Tà Đế, từ lúc hắn xuất hiện đến bây giờ, thanh danh hắn một mực càng truyền càng thịnh, cường đại, đáng sợ, thần bí... Hắn đã sớm đã bị truyền thành một nhân vật giống thần. Mỗi người đều muốn chính mắt thấy một chút nhân vật giống như thần thoại này, lại bởi vì thanh danh hắn mà lại sợ hãi có một ngày đụng tới hắn.

Diệp Nộ cùng Diệp Uy cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Tà tông chi đế này, bọn họ nhìn nhau, trong lòng rung chuyển không thôi. Tà Đế vì sao lại đích thân xuất hiện... Sau lưng cái này, đến tột cùng cất dấu cái gì?

Mà Tà Đế xuất hiện một khắc đó, Phong Liệt sau khi sợ hãi, khi lại nghĩ đến hắn vừa mới hô lên một câu kia, sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch... Hắn rốt cuộc rõ ràng, hắn bị Tà Đế trêu đùa, trở thành một cái quân cờ cho trêu đùa... Hắn lúc trước muốn hắn xuất binh thẳng lấy Thiên Long, vì, lại muốn cho Thiên Long lật tay Đại Phong của hắn!

Ánh mắt biến thành một loại màu tro tàn, kết cục nếu đã bị Tà tông quyết định, thiên hạ có ai có thể kháng cự nữa... Trăm vạn quân này có thể sao... Hắn biết, không thể. Đại thế, thật đã qua, không đường quay lại nữa. Hắn nghĩ không rõ là, hắn đến tột cùng cùng Tà Đế có thù oán gì, hắn cần đối với hắn như thế... Lấy chí khí hùng tâm cùng dã tâm của hắn, làm cho hắn trở thành một người thất bại mất nước mất nhà, mới là tàn phá tàn nhẫn nhất đối với hắn.

“Tà... Đế!!” Sắc mặt Nhạc Hám Đông thay đổi, từ kinh ngạc, lại dần dần biến thành tức giận, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người... người đến tột cùng đem con gái của ta thế nào rồi!!”

“Con gái người tốt lắm, làm không tốt đã không muốn về nhà cũng nói không chừng. Chẳng qua, bản đế cho rằng người vẫn là trước bận tâm tốt bản thân người, còn có trăm vạn hùng binh sau lưng người đây tương đối thỏa đáng” Tà Đế cười nhạt nói.

“A... Trách không được Thiên Long binh có thể từ trên trời giáng xuống, cũng không lạ binh mã Quỷ Thủy cùng Thương Lan cũng có thể đồng thời tới, Tà tông người quả nhiên là thần thông quảng đại, mà thần thông như thế, có lẽ cũng chỉ có người Tà tông mới có thể làm ra” Nhạc Hám Đông đã có một chút rõ ràng. Tà Đế, làm cho hắn nghĩ tới cái Tà tông kia tương truyền không gì không làm được, nếu quả nhiên là bọn họ nhúng tay, như vậy trước mắt những thứ lẽ thường không thể giải thích này có lẽ cũng sẽ trở thành có thể... Cái này cũng là giải thích tốt nhất!

“Đúng vậy, quả thật như thế. Nếu biết là Tà tông ta nhúng tay, vậy người còn muốn chống cự?”

“Ha ha ha ha!” Nhạc Hám Đông cười to một tiếng, hắn đối với Tà Đế không có e ngại, càng nhiều là thống hận đối với hắn cướp đi con gái duy nhất của mình, lại sao có thể đối với hắn thỏa hiệp: “Trò cười quá lớn, nam nhi Đại Phong chúng ta cho tới bây giờ cũng không biết một cái chữ ‘Sợ’!”

“Ồ? Biết hắn phải chết cũng không đầu hàng?”

“Tuyệt, Không, Đầu, Hàng!” Nhạc Hám Đông thanh âm trầm thấp, từng chữ từng lần hô.

“Một khi đã như vậy, vậy các người phải đi chết đi”.

Ở trong thanh âm hắn bỗng nhiên trở nên vô cùng lạnh lẽo, tay phải hắn chậm rãi nâng lên, trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đã biết cái gì gọi là thay đổi bất ngờ, cái gì gọi ụy nghịch thiên.

Bầu trời truyền đến hào quang đã xảy ra biến hóa, một cỗ lạnh như băng, cũng bỗng nhiên truyền lại mà đến. Bọn họ đồng loạt ngẩng đầu nhìn đi, xa xôi trên không, nhiều điểm hàn mang là chói mắt như vậy, giống như sao trời phủ kín bầu trời, liếc mắt một cái nhìn không thấy giới hạn. Ít nhất, cả thấy trăm vạn binh mã Đại Phong kia đều bị hoàn toàn bao phủ trong đó. Cái nhìn đầu tiên, bọn họ bị lóa mắt, cái nhìn thứ hai, bọn họ bị dọa hầu như ngay cả tim đập cũng ngừng lại.

Là băng... là một cây băng ngưng tụ thành mũi tên nhọn, rậm rạp phủ kín toàn bộ bầu trời. Mỗi một cây, đều lóe ra chói mắt thứ trái tim băng giá mũi nhọn, mỗi một cây, đều phóng thích khí tức lạnh như băng làm cho bọn họ tới gần tử vong. Mỗi một tên quân Đại Phong đều cảm giác được phía trên cổ bị che lên vô số thanh băng đao, chỉ cần một cái trong đó tùy ý khẽ động, có thể đem tánh mạng bọn họ thu gặt mà đi.

Mỗi người, đều chính mắt thấy cái lực lượng không nên thuộc về con người này, không biết là may mắn, hay là bất hạnh.

“Trời... trời...” Gia Cát Tiểu Vũ trừng lớn con mắt, che miệng lại, tách môi ra thật lâu không thể khép lại. Bởi vì cảnh tượng này thật sự là chỉ có ở trong thần thoại mới có thể nghe nói.

457. Chương 456: Công Tâm!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 456: Công tâm!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Nộ cùng Diệp Uy thật lâu không nói, bọn họ khiếp sợ rất nhiều, đồng thời nghĩ tới một cái tâm sự trầm trọng. Bọn họ cũng không là người tu võ thuần khiết, bọn họ mặc dù nghe nói Tà Đế cường đại, lại chưa từng có thể nghĩ qua cường đại đến loại trình độ nghịch thiên này. Điều này làm cho bọn họ không thể không nghĩ đến, có một người như vậy, còn có quốc gia nào có thể chân chính an bình. Hẳn giúp Thiên Long quốc diệt Đại Phong, lại là vì cái mục đích gì... Nếu hẳn có một ngày đem tay vươn hướng Thiên Long quốc, bọn họ lại lấy cái gì đi ngăn cản.

Cái cổ lo lắng này như một tảng đá lớn, nặng trĩu ép bọn họ không thở nổi. Đại Phong quốc tuy mạnh, nhưng bọn hắn có thể đấu tranh, mà nếu là Tà Đế kẻ địch như vậy, bọn họ như thế nào đi đấu tranh? Chỉ sợ trăm vạn quân kia, ở trước mặt hắn cũng không bằng một đám con kiến.

“Năm đó, Sở Thương Minh từng lấy Kiếm Thần trận triệu hồi ra ngàn vạn bóng kiếm đem bọn người bức lui, mà bản đế, cũng không phải là đang hù dọa các ngươi, cho các ngươi thời gian mười phút đồng hồ, các ngươi chỉ có hai lựa chọn, một là chết, hai là hàng!”

“Không cần !” Về kinh sợ của Nhạc Hám Đông qua đi, cũng là không hề sợ hãi: “Đại Phong chúng ta chỉ có chết trận, không có hàng binh! Người đừng si tâm vọng tưởng! Chúng ta làm binh chết trận, cũng sẽ không làm nô lệ khuất phục!”

“Hay một câu làm binh chết trận, không làm nô lệ khuất phục, khí tiết của Nhạc tướng quân thật sự là làm cho người ta khâm phục. Người một khi đã lựa chọn như vậy, bản đế tự nhiên sẽ thành toàn cho người. Chẳng qua, lựa chọn của người, lại dựa vào cái gì đại biểu trăm vạn người phía sau người. Người, lại có cái tư cách gì nắm sinh tử bọn họ trong tay, can thiệp lựa chọn của bọn họ”.

“Ha ha ha ha!” Nhạc Hám Đông cười to một tiếng: “Nam nhi Đại Phong ta người người đỉnh thiên lập địa, đã tòng quân, đã nghĩ qua có một ngày chết trận sa trường, không chỉ có Nhạc Hám Đông ta, chúng ta toàn bộ tướng sĩ Đại Phong, đều chưa bao giờ e ngại một cái chữ ‘Chết’.

“Hào! Hào!”.

Nhiệt huyết bất khuất bị chí khí hào ngôn Nhạc Hám Đông cho kích khởi, trăm vạn người kêu lớn tiếng động rung chuyển trời đất, ở dưới Thống soái cùng đồng bạn bên người cuốn hút, chết, bỗng nhiên thật không hề đáng sợ như vậy, liền cả trời đầy trời hàn băng đều trở nên không phải khủng bố như vậy, bọn họ thẳng thắn thẳng lưng, chăm chú nhìn phía trước, buông ra giọng lớn tiếng hô lên khí phách thuộc về bọn họ.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha...” Tà Đế lên tiếng phát ra cười to so với Nhạc Hám Đông còn rõ trăm ngàn lần, đó là một loại cười trào phúng không chút nào che lấp, hắn nhìn xuống phía dưới, khinh miệt nói: “Chết trận sa trường... Thật sự là buồn cười đến cực điểm, ở trước mặt bản đế, cần bản là không có cái chiến tranh

gì, có, sẽ chỉ là bản để đơn phương giết hại, mà các người, chẳng qua là một đám con kiến hèn mọn chết ở dưới tay ta mà thôi. Chết trận sa trường, là tướng sĩ một quốc gia vì thủ vệ quốc gia mà chết cùng kẻ địch đối kháng trên chiến trường, bọn họ mỗi một người đều là anh hùng. Mà các người, thì là không công chết ở trong một cái lật tay cho các người chết không toàn thân trong tay người, chết không hề ý nghĩa, không hề giá trị, sau khi chết chỉ có thể trở thành đá đập chân bản để uy hiếp thiên hạ, chỉ có thể khiến người thương hại, Nhạc tướng quân, người câu ‘Chết trận sa trường’ này, quả nhiên là làm cho bản để cười rớt răng hàm”.

“...Người!” Thân thể Nhạc Hám Đông cứng đờ, thân thể rung động một chút, trong bị chọc giận, cũng là không nói gì mà chống đỡ, Tà Đế những lời này, thẳng đánh tử huyết bọn họ không thể cãi lại. Tướng sĩ Đại Phong cũng là nhất tề瑟瑟 ở nơi đó, trăm vạn Đại Phong quân vừa mới mãnh liệt dựng lên khí thế bị Tà Đế nói mấy câu trong nháy mắt áp chế.

Đúng, bọn họ chết ở trong tay Tà Đế, chẳng qua là không công chịu chết, không phải chết ở trên chiến trường, không phải chết ở trong chống cự. Sau khi chết, chỉ có thể lời đồn bọn họ cãi lệnh Tà Đế mà chết trong tay hắn, có lẽ sẽ có người khen ngợi, nhưng càng nhiều là, sẽ chỉ là thương hại, thậm chí trào phúng bọn họ không biết tự lượng sức mình, bỏ ngựa đấu xe.

“Các tướng sĩ Đại Phong, bản để hỏi các người... Các người vì sao phải tòng quân?” Tà Đế trầm giọng nói, thanh âm hần phiêu phiêu dang dang, trăm vạn Đại Phong quân toàn bộ nghe rõ ràng, mỗi người đều cảm giác được thanh âm kia giống như là ở bên tai bọn họ vang lên.

“Các người không cần trả lời, bản để biết, người khắp thiên hạ cũng đều biết. Đại Phong quốc hàng năm gặp phải bão cát khó khăn, hoàn cảnh ác liệt, đất đai cằn cỗi, một thế hệ lại một thế hệ cuộc sống quá khổ không nói nổi. Lão nhân, chung quy ở không đủ bảy mươi năm liền sớm lìa đời, đứa nhỏ luôn dễ dàng chết non như vậy...”

Trừ thanh âm Tà Đế, tràng diện chừng hơn trăm vạn người lại lập tức trở nên châm rơi có thể nghe, trăm vạn Đại Phong quân toàn bộ nhìn Tà Đế không trung, lâm vào thất thần, theo như lời Tà Đế, là chôn sâu trái tim bọn họ, một thế hệ lại một thế hệ cực khổ kia.

“Mà ở Thiên Long quốc phía đông các người lại quốc thái dân an, xinh đẹp phì nhiêu, mỗi người cơm no áo ấm. Các người hâm mộ, ghen tị... Khát vọng nhất, là chính mình, còn có người nhà của mình, người đời sau cũng có thể qua cuộc sống như vậy. Đại Phong quân chưa bao giờ cần chủ động trưng binh, bởi vì các người sẽ một tên so với một tên nóng bỏng trở thành một gã binh sĩ, khát vọng một ngày đánh hạ Thiên Long quốc”.

“Ở dân Thiên Long quốc, ở trong mắt vạn dân thiên hạ, các người là một đám cường đạo muốn đoạt lấy người khác, nhưng các người ninh lưng đeo tên cường đạo, cũng không lui về phía sau cùng hối hận, bởi vì các người phải vì chính mình, vì nhà của mình, vì thế hệ sau của mình đi tranh thủ hy vọng...”

Thanh âm Tà Đế đang dịu đi, âm như nước trong, chậm rãi chảy vào trong tai mỗi người, chảy vào trái tim mỗi một tướng sĩ Đại Phong. Lời Tà Đế, bất chính là khát vọng lớn nhất trong lòng bọn họ sao... Dân Đại Phong quốc đã bị quá nhiều năm khổ, bọn họ không muốn làm cho chính mình đã thừa nhận quá nhiều năm cực khổ lại làm cho con cháu bọn họ đi thừa nhận tiếp. Vì thế, bọn họ nước mắt rơi từ biệt cha mẹ vợ con, rời xa đất cũ, bỏ xuống tất cả, ôm quyết tâm chết trận đi chủ động làm cường đạo xâm lược người khác kia...

Diệp Nộ cũng là thở dài một tiếng. Đại Phong rơi vào sai lầm rồi sao? Đã sai lầm rồi, cũng đúng vậy... Chân chính sai, là bão cát điên cuồng quần đại bộ phận quốc thổ Đại Phong quốc. Bọn họ, phải vì tương lai rải sẵn con đường.

“Hoàng đế Đại Phong Phong Liệt có hùng tâm xưng bá thiên hạ, mà các người, vì là chính mình cùng thân nhân, con cháu của mình mà chiến, nếu các người hôm nay chết ở trong tay bản đế như vậy, vậy các người lại chiếm được cái gì? Thanh danh? Vinh dự? Buồn cười... Vậy các người lại mất đi cái gì? Các người mất đi là sinh mệnh, các người có thể không chút nào sợ hãi cái chết, vậy lý do các người nhập quân đâu? Các người là vì nhà mà chiến, các người chết, người nhà các người lại như thế nào... Các người không dám đi nghĩ? Vậy bản đế liền nhất nhất nói cho các người nghe... Cha mẹ các người người đầu bạc tiễn người đầu xanh, về già không chỗ dựa, buồn bực suốt ngày. Vợ các người có thể gả người khác, trở thành vợ người

khác, đứa nhỏ các người ở trong một cái gia đình xa lạ sẽ nhận hết khi dễ, thậm chí bị xua đuổi vứt bỏ; Có thì sẽ thủ tiết cả đời, vợ con đều nhận hết người đời xem thường khi dễ, không người có thể bảo hộ bọn họ... Những cái này, chính là các người dùng cái chết đổi lấy... Các người, thực liền muốn chết như vậy sao?”

Vô luận ở lúc nào bên trong đại chiến tranh, chiêu hàng đều sẽ hàng đầu đề cập cha mẹ vợ con, mà vô luận ở thời nào, cái này đều là lời chiêu hàng hữu hiệu nhất. Một người có thể không sợ hãi sống chết, nhưng vướng bận nhất cùng không thể bỏ qua, vĩnh viễn là người nhà hần. Mà Tà Đế lần này đem chi tiết trong đó từng bước từng bước nói ra, mỗi một lời hung hăng đánh ở tại chỗ sâu nhất trong lòng mỗi người, chỗ hiệu quả sinh ra, không thể nghi ngờ phóng đại quá nhiều lần.

Diệp Vô Thần cũng là sợ chết, hần sợ không phải sinh mệnh của mình mất đi, mà là sợ chính mình sau khi chết, sẽ có bao nhiêu người ruột gan đứt từng khúc, bao nhiêu không người không chỗ nào dựa vào. Hần vẫn một mực cho rằng, trên đời ích kỷ nhất, cũng đáng giận nhất là những người phí hoài bản thân mình này, bọn họ thống khoái chấm dứt sinh mệnh chính mình, từ nay về sau vô treo lo âu nữa, vô ưu vô lự, lại đem thống khổ lưu cho những người quan tâm cùng trân trọng bọn họ này.

Đám người bắt đầu xuất hiện từng trận rung chuyển, im lặng trong Đại Phong quân không biết có bao nhiêu người thân thể bắt đầu rất nhỏ run run hần lên, bọn họ bỗng nhiên bắt đầu sợ hãi, sợ hãi chính mình hôm nay thật chết ở nơi này, để lại người nhà không nơi dựa vào... Bọn họ còn có lý do không công đi tìm chết. Không chỉ có là bọn hần, các tướng sĩ Quỷ Thủy, Thương Lan đều bị xúc động trong lòng thật sâu.

Nhạc Hám Đông nhìn chăm chú vào bất an cùng rung chuyển trong đại quân, thở dài một tiếng. Chỗ Tà Đế công kích, là tử huyết không thể chống đỡ, cũng không giải được. Mà hần, làm sao sao không phải nhớ tới con gái của mình vẫn như cũ không có tin tức, nếu chính mình chết rồi, ai lại có thể đi cứu nàng... Cho dù nàng bình an trở về nhà, ai lại để cho nàng đến dựa vào cả đời.

“Bản đế nếu muốn các người chết, chẳng qua là chuyện rất đơn giản, đại cũng không phải cùng các người tốn nhiều lời lẽ, nhưng chung quy không đành lòng nhìn thấy người nhà nhiều người như vậy chịu khổ. Cũng thế, bản đế cuối cùng cùng các người làm một cái giao dịch... Mà cái này, cũng là kiên nhẫn cuối cùng của bản đế” Thanh âm Tà Đế hơi dừng, lấy âm điệu trầm trầm chữ rõ ràng nói: “Các người từng đời cực khổ, nguyên nhân là bạo thổ cuồng sa bao trùm hơn phân nửa cái Đại Phong quốc kia. Chỉ cần các người hôm nay quy thuận Thiên Long quốc, toàn bộ Đại Phong quốc đều quy thuận Thiên Long quốc, tôn Thiên Long quốc để vương phi hoàng nữ hoàng làm đế, bản đế, liền ở trong vòng một tháng, giải quyết cái họa bão cát này! Nếu bằng không, mảnh đất này, sẽ gặp là chỗ chôn thân các người, Tà tông ta sẽ giúp Thiên Long quét ngang Đại Phong người, kéo dài nhất nửa năm, toàn bộ Đại Phong quốc cũng tất cả thành quốc thổ Thiên Long, cho các người nửa khắc cuối cùng, các người, chính mình lựa chọn đi!”

Trong vòng một tháng, giải quyết họa bão cát!?

Đại Phong quân một đám trợn mắt há hốc mồm, giống như đang nghe nói nhảm.

Tà Đế rất cường đại, so với bọn hần tưởng tượng muốn cường đại gấp trăm lần ngàn lần, nhưng hần ngay cả cường thịnh nữa... Nhưng đó là đám bão cát che phủ hơn phân nửa cái Đại Phong quốc, một phần tư cái Thiên Thần đại lục khổng lồ, hơn nữa từ bắt đầu nhân loại sinh sản, liền vẫn có ghi chép về cuồng sa kia, ý nghĩ đó là vẫn một mực tồn tại, chưa từng có ngừng lại lực đại thiên nhiên, đó căn bản là không có khả năng là nhân loại có khả năng khống chế!

Nhưng, nếu hần thật có thể?

Nếu họa cuồng sa kia thực không có, bọn họ là có thể yên bình vững vàng cuộc sống, ngay cả nghèo khó, bọn họ cũng có thể dựa vào hai tay của mình đi an cư lạc nghiệp... Như vậy, còn cần cái chiến tranh gì? Bọn họ còn lấy máu, lấy mệnh đi đụng cái gì? Nếu cuộc sống an hòa, lại có ai sẽ nguyện ý đi chiến trường rải máu? Ai sẽ nguyện ý nhìn thấy chiến hỏa dấy lên? Quy hàng Thiên Long quốc... Nếu có thể có tương lai như vậy, con cái con cháu của mình không bao giờ nữa phải chịu cực khổ bọn họ gặp, chẳng qua là đổi tên một quốc gia, đổi một hoàng đế, bọn họ lại có cái gì không muốn. Đối với ngay cả sống yên ổn cũng không thể bảo vệ bọn họ mà nói, quốc gia là Đại Phong hay là Thiên Long, hoàng đế là ai, thực quan trọng sao?

Không quan trọng, thực không quan trọng. Bọn họ không phải thiết cốt trung tâm, trung can nghĩa đảm, là đại anh hùng hào kiệt danh tộc khí tiết còn hơn sinh mệnh, bọn họ chẳng qua là một đám con dân bình

thường tìm kiếm cuộc sống an hòa. Thậm chí, bọn họ đều là đều nằm mơ chính mình là người Thiên Long quốc, hy vọng xa vời có một ngày có thể đặt chân thổ địa Thiên Long quốc, đem nhà mình an trí đến Thiên Long đại địa.

Quân tâm Đại Phong rung chuyển, mọi người, đều bị những lời này của Tà Đế cho kinh hãi đến. Bọn họ để ý nhất, là những lời này của Tà Đế đến tột cùng là thật, hay là vì hàng phục trăm vạn quân này lập nói dối to lớn. Nếu là thật... như vậy, một người có thể ảnh hưởng lực tự nhiên khổng lồ như thế. Hẳn thực vẫn là người sao? Lực lượng của hắn, đến tột cùng đã cường đại đến một cái độ cao như thế nào!?

Nhạc Hám Đông cũng động dung, hắn chỉ vào Tà Đế hô lớn: “Tà Đế... Người đừng vội nói ra vọng ngôn, tai họa cát Đại Phong quốc ta, lại há là nhân loại có khả năng khổng chế. Mạnh mẽ như thế, người sẽ không sợ thiểm đầu lưỡi!”

“A!” Tà Đế cười nhạt một tiếng: “Vậy bản đế liền lấy tên Tà Đế thề như thế nào?”

“Tên Tà Đế... Ha ha ha ha, buồn cười, Tà Đế người bắt quá là tên cặc thể lẳng nhân, hung tàn tốt sát, có cái tư cách gì đến làm cho chúng ta tin tưởng!” Nhạc Hám Đông không lưu tình chút nào nói.

Tà Đế trầm mặc, dưới mặt nạ bảo hộ màu bạc, một đôi mắt đột nhiên bắn ra ánh sao làm cho người ta sợ hãi, xuyên thấu qua hai cái lỗ hổng trên mặt nạ, bắn thẳng đến trên người Nhạc Hám Đông. Tà Đế trầm mặc làm cho thế giới lập tức im lặng xuống, mọi người toàn bộ ngừng thở, khẩn trương nhìn hắn. Nhạc Hám Đông câu nói này không lưu tình chút nào hiển nhiên đem Tà Đế chọc giận... Mà trong lời đồn, phạm là người dám xúc phạm Tà Đế, không tên nào không phải là chết thảm... Nhẹ nhất, cũng phải chết không toàn thây.

Nhạc Hám Đông không chút úy kỵ cùng hắn đối diện, khóe môi nhếch lên một chút khinh thường cười lạnh. Bỗng dưng, ánh mắt Tà Đế bỗng nhiên trở nên lạnh nhạt, không hề là lạnh như băng như vậy, giấy lát, hai đạo ánh mắt kia cũng theo đó biến mất. Tà Đế nhắm hai mắt lại, sau đó chậm rãi mở, mắt nhìn phía trước, chậm rãi nói: “Ta đây lấy tên Diệp gia Thiên Long quốc!!”

Thanh âm buông xuống, tay Tà Đế ở giữa không trung vung, áo khoác màu bạc, áo choàng màu bạc, còn có mặt nạ màu bạc, đều ở dưới hắn vung lên bay lên đi ra ngoài, ở không trung phiêu phiêu dang dang hạ xuống, rơi xuống ở tại trên đất.

Hắn, trước mặt trăm vạn mặt người này, bỏ đi áo khoác Tà Đế.

458. Chương 457: Mặt Thật Của Tà Đế

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 457: Mặt thật của Tà đế

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ánh mắt, vẫn như cũ là kiên nghị tỉnh táo như vậy, cùng ánh mắt hắn đối diện lâu, sẽ cảm giác ánh mắt của mình đang bị kéo xả hãm sâu. Dáng người hắn anh tuấn, khuynh thái thượng thiên nhiều tâm huyết khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết kia, đủ để cho nữ nhân đều ghen tị, lại không có khí âm nhu nữ nhân sẽ có, mà là một loại anh khí bùng bột lồi lạc bất phàm.

Hắn cởi đi áo khoác Tà Đế, lúc này không là Tà Đế nữa, không thay đổi, là hắn vẫn như cũ đặt ở trong lòng mọi người, khí thế uy áp nặng trịch giống như đế vương.

Tĩnh, tĩnh giống như chết. Thế giới, chưa từng có giống giờ khắc này im lặng qua như vậy. Phong ngừng lại, cát bụi không hề dương lên, hơn trăm vạn người, hô hấp vậy mà lại giống nhau toàn bộ đình trệ, im lặng đáng sợ, im lặng làm cho người ta hít thở không thông.

Nhạc Hám Đông hoàn toàn ngây dại... Diệp Uy Diệp Nộ ngây người... Gia Cát Vô Ý ngây người... Gia Cát Tiểu Vũ mở to hai mắt ngốc ở nơi đó... Co rúm lại Phong Liệt sắc mặt tái nhợt, một mực không nhúc nhích...

Trong bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà lại không có một người dám tin tưởng mắt của mình.

Tà Đế... Quyền thế ngập trời, không người có thể đụng, được gọi thiên hạ đệ nhất cường giả, thiên hạ đáng sợ nhất, cường đại nhất, không thể trêu chọc nhất, giống như thần thoại Tà tông chi đế, vậy mà là... con của Thiên Long Diệp gia - Diệp Vô Thần!!

Ba năm trước, Nhạc Hám Đông từng gặp qua Diệp Vô Thần, cũng là hắn, suất lĩnh đại quân cuối cùng đem hắn bức đến dưới Đoạn Hồn Uyên. Hôm nay, là lần thứ hai nhìn thấy hắn, lại như thế nào cũng không thể nghĩ đến sẽ là tại dưới loại tình hình này, càng không thể nghĩ đến, năm đó con của Diệp gia bị hắn bức xuống Đoạn Hồn Uyên, sau khi trở về thân thể tàn phế kia, vậy mà lại là một ngón tay đủ để che trời Tà Đế!

“Thần nhi hắn... hắn... hắn lại là...”

Thanh âm của Diệp Nộ mơ hồ hầu như khó có thể nghe rõ, hắn cả đời trải qua quá nhiều sinh tử cùng mưa gió, suy nghĩ chưa từng có như một khắc đó giống hiện tại hỗn loạn qua như vậy. Nói chuyện, vậy mà lại là lấp bắp... Con mắt, cũng giống nhau đang chớp lên, thế giới, giống như toàn bộ đảo điên. Hắn thực không thể tin mắt của mình, không thể tin chỗ nhìn thấy, nghe được tất cả... Lúc Diệp Vô Thần hô lên câu nói kia, hắn cùng Diệp Uy liền nhất tề chấn động.

Diệp Vô Thần, đây là ba năm trước làm cho hắn vui mừng kiêu ngạo, ở Đại Phong quốc sau kế tiếp thần thoại đồ thần “mất đi”, lại khi trở về đã thành đứa cháu phế nhân. Có thể sống, đã cho hắn vui mừng quá lớn, hắn không hề cầu xa hắn lại có cái gì thành tựu thật lớn, chỉ mong hắn có thể cả đời bình an. Rồi sau đó, một đám hành động của hắn cho hắn biết hắn luôn luôn đang yên lặng làm cái gì... Hắn tín nhiệm cháu của mình, cũng biết hắn sớm người phi thường, có mục tiêu của mình... Vì thế, hắn đối với hắn nói vô luận hắn làm cái gì cũng không cần phải có cổ kị, hắn làm ông nội này, sẽ chỉ ở sau lưng yên lặng ủng hộ hắn...

Nhưng hắn như thế nào cũng không thể nghĩ đến, việc cháu hắn làm, vậy mà lại lớn đến tình trạng như thế.

Diệt Nam Hoàng, diệt Bắc Đế, thanh danh chấn thiên hạ, một tay che trời, giờ phút này có thể không chút nào khoa trương mà nói, toàn bộ Thiên Thần đại lục, đã không còn có người có thể cùng Tà tông cùng ngồi cùng ăn... Thậm chí, là thiên cổ đệ nhất nhân diệt Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông!

“Phụ thân... Mặc kệ hắn là ai... Hắn cũng là Thần nhi của chúng ta” Diệp Uy so với Diệp Nộ muốn bình tĩnh nhiều, hắn đang mỉm cười, không biết bao lâu không ướm át qua con mắt lại ở trong lặng yên mơ hồ. Hắn thực rất kiêu ngạo... Có một con trai một tay che trời, làm cho thiên hạ mọi người nhìn lên, ngay cả đế vương, đều chỉ có thể phủ phục ở dưới chân hắn. Đối với một người cha mà nói, còn có cái vinh quang gì so với này lớn hơn nữa.

“Phải... Hắn là Thần nhi của chúng ta... Ha ha... Ha ha... Ha ha ha ha...” Diệp Nộ chậm rãi nở nụ cười, hắn suy nghĩ rất loạn, không biết chính mình vì sao mà cười. Bởi vì đó là một loại cười hoàn toàn không tự chủ được, một loại cười căn bản không chịu được áp lực.

Thì ra là thế... Thì ra là thế...

Trách không được Phi Hoàng công chúa thượng vị, bởi vì nàng là vị hôn thê tử của Thần nhi.

Trách không được Tà tông muốn giúp hắn như thế, bởi vì, Thần nhi là con cháu của mình.

Tà tông một năm rưỡi trước thành lập, mà Thần nhi nửa năm trở về nhà... Thì ra hắn sớm trở về, nhưng vẫn ở vùng trộm chuẩn bị từng kiện đại sự chưa từng có từ trước đến nay, khi hắn về nhà, cũng là lúc từng kiện đại sự này bắt đầu thực thi là.

“Phụ thân... Phụ thân, mắt ta có phải hay không hoa mắt rồi...! Ta lỡ tai có phải hay không cũng hỏng rồi, đó là hắn... Còn có thanh âm hắn... Ta.... Ta...” Tay Gia Cát Tiểu Vũ gắt gao siết chặt quần áo trước ngực,

kích động toàn thân đều đang run rẩy, Diệp Vô Thần cái vừa hiện thân này, trùng kích đối với nàng thật sự quá lớn quá lớn. Hơn ba năm rồi, nàng rốt cuộc lại gặp được hắn. Mấy tháng trước hắn làm cho người ta mang cho nàng bức họa kia, nàng vẫn một mực mang theo trên người, vô luận đến nơi nào đều không có rời khỏi người. Bởi vì đó là chứng minh hắn luôn luôn tại nhớ nàng, là cất chứa quý giá nhất của nàng kiếp này. Mỗi lần nhìn đến cái bức họa này, vô luận ở dưới bầu không khí như thế nào, nàng đều ngậy ngốc cười. Bởi vì bức họa này đang nói cho nàng, trong ba năm này, hắn vẫn một mực nhớ nàng, nhớ nàng... Nàng đối với hắn nỗi nhớ cũng một ngày mãnh liệt quá một ngày. Nàng rất muốn chiến tranh có thể sớm chấm dứt một ngày, nàng sẽ bằng tốc độ nhanh nhất về nhà, sau đó bắt cần vọt vào cửa nhà hắn...

Hôm nay, nàng ở dưới tình hình không có chuẩn bị gì lại gặp được hắn... Hắn, là Tà Đế. Là được thịnh truyền giống như thần Tà Đế. Cũng là hắn, vẫn một mực đang âm thầm giúp bọn họ.

“Con gái ngoan” Gia Cát Vô Ý vỗ vỗ bả vai Tiểu Vũ, cảm thán nói: “Mắt con không có hoa, chẳng những không hoa... Ánh mắt con, quả nhiên là thiên hạ vô song... Con có nơi dựa vào như vậy, cha cùng mẹ con đời này liền thực không còn có cái gì có thể bận tâm rồi”.

Con của Diệp gia... Nam nhi mạnh nhất thiên hạ, không thể trêu chọc nhất... Thì ra hắn vậy mà lại là con của Diệp gia!

Tà Đế trước mặt nhiều người như vậy hiển lộ thân phận chính mình, cũng liên ý nghĩa hắn sau này sẽ không đi che dấu chân thân chính mình nữa. Có hắn thân phận này, có Tà tông ở phía sau hắn, còn có ai dám đi động Diệp gia, có ai dám đi động một người nào cùng Diệp Vô Thần có liên quan, lại có ai còn dám đánh chủ ý Thiên Long quốc. Bởi vì đây là một cái chân chính muốn đạp ai liền đạp người đó, ngay cả Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông đều như thế dễ dàng diệt trong tay hắn, còn có ai có tư cách chống cự hắn.

Trên tường thành, thân thể Phong Liệt mềm ngã xuống, ngồi phịch ở phía trên mặt đất lạnh như băng. Rõ ràng, hắn toàn bộ rõ ràng rồi. Trách không được hắn muốn đổi đãi hắn như thế, đổi đãi Đại Phong quốc như thế... Thì ra đó là thiếu niên năm đó giết Phong Triều Dương, bị bọn họ bức xuống Đoạn Hồn Uyên, cũng ở trước khi nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên hô lên “Nếu Diệp Vô Thần ta không chết, tất cho Phong gia các người vạn kiếp bất phục”.

Từ một khắc hắn đạp đến đất đai Đại Phong quốc kia, kết cục hắn cùng Đại Phong quốc cũng đã được định sẵn. Tất cả nguyên nhân, cũng là Phong Thái tử Phong Lăng lưu luyến si mê Thủy Dao của Diệp gia. Nếu không, tất cả có lẽ sẽ là một cái quá trình cùng kết cục khác.

“Nhạc tướng quân, danh vọng Diệp gia ta, có thể cũng đủ chứ?” Diệp Vô Thần vẻ mặt lạnh nhạt, thanh âm thường thường thản nhiên đem Nhạc Hám Đông từ bên trong cực độ khiếp sợ bình tĩnh. Mỗi hắn run run vài cái, cũng là một chữ cũng không có nói ra.

“Nếu như không đủ, thì lại thêm vào danh vọng cả đời Diệp Nộ ta! Nếu ta tôn nhi không thể bình tĩnh người Đại Phong quốc chỉ sa loạn, thiên hạ tất cả có thể cười nhạo Diệp gia cùng Diệp Nộ ta!” Nhạc Hám Đông còn chưa nói, phía trên tường thành Diệp Nộ cũng đã lên tiếng hô lớn. Thanh âm hắn vang dội như chuông đổ, khi nhắc tới hai chữ “Tôn nhi”, thanh âm, vẻ mặt, ánh mắt đều tràn ngập kiêu ngạo thật sâu. Diệp Vô Thần cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, từ trong ánh mắt Diệp Nộ, hắn thấy được tín nhiệm, còn có kiêu ngạo cùng vui mừng rất lớn.

“Ha ha ha ha! Nếu như còn chưa đủ, thì lại thêm vào tên Quỷ Long Cơ ta! Nếu Tà Đế thất tín, Quỷ Long Cơ ta nguyện vĩnh viễn là nô lệ của Đại Phong, ở đây mỗi người trăm vạn hùng binh đều là chứng kiến!”.

Trong Quỷ Thủy, một người ngẩng đầu mà bước đi ra, hắn đầu đội tử kim quan, thân khoác chiến bào màu vàng, hùng mục hàm uy, khí thế kinh người. Mà hắn tự xưng tên “Quỷ Long Cơ” làm cho tất cả mọi người ở đây chấn động. Bởi vì, đây là tên đế vương Quỷ Thủy quốc. Hắn vậy mà lại cũng đi tới nơi này... Hơn nữa, lại không tiếc phát xuống thẻ độc như thế đến vì Tà Đế làm đảm bảo.

“Ha ha ha ha... Một khi đã như vậy, vậy thì thêm ta... Tà Đế nếu là thất tín, ta Thương Khiếu Vân cũng là cam làm nô lệ của Đại Phong. Trăm vạn hùng binh, có thể làm chứng kiến”.

Lại là một cái thanh âm uy nghiêm từ phương bắc truyền đến, phương bắc trong đội ngũ Thương Lan quân, chậm rãi đi ra một người đầu đội mũ bạc, một thân áo giáp màu bạc, hắn xuất hiện cùng thanh âm hắn làm cho người ở đây lại hoảng hốt... Thương Khiếu Vân, đây là tên đế vương của Thương Lan quốc!

“Cô, cũng là ở đây ừ, nếu phu quân ta thất tín với Đại Phong, cô nguyện thân rời ngôi vị hoàng đế, chuộc tội cho phu quân ta”.

Đây là thanh âm một nữ tử, thanh âm này, làm cho chưa từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại toàn bộ người Thiên Long nghi ở trong mộng. Bọn họ nhất tề quay đầu, nhìn về phía nơi thanh âm phát ra... Một góc thanh âm, một người thân phượng bào không biết khi nào đứng ở nơi đó, một đôi mắt phượng chăm chú nhìn phía dưới. Rõ ràng là nữ hoàng Thiên Long quốc... Long Hoàng Nhi!

“Hoàng... Hoàng Thượng” Diệp Uy cùng Diệp Nộ nhất tề kinh hãi, nếu Hoàng Thượng ở trong thành, bọn họ lại như thế nào có thể không biết. Nàng lúc này bỗng nhiên xuất hiện, tựa như từ trên trời đến rơi xuống.

Long Hoàng Nhi mỉm cười gật đầu, ánh mắt nghiêng, nhìn về phía Diệp Vô Thần trong không trung. Lần đầu tiên, hơn nữa là trước mặt nhiều người như vậy, nàng xưng hô hắn là “phu quân”, có nhiều người như vậy chứng kiến, từ nay về sau, liên hệ giữa bọn họ rốt cuộc không thể chặt đứt nữa. Khắp thiên hạ, đều đã lập tức biết Tà Đế - Diệp Vô Thần, là phu quân duy nhất của nàng Thiên Long quốc nữ hoàng Long Hoàng Nhi.

Diệp Nộ Diệp Uy cũng đem ánh mắt chuyển hướng Diệp Vô Thần, cảm thấy thoải mái. Là... Tà Đế không gì không làm được, Thần nhi của bọn họ không gì không làm được, từ nay về sau, sự tình lý kỳ nữa, bọn họ hẳn là cũng sẽ không kỳ quái.

Nhưng mà, vẫn như cũ chưa có xong. Giống như đứng ở đỉnh cao nhất toàn bộ Thiên Thần đại lục những nhân vật đó muốn một người tiếp một người toàn bộ xuất hiện ở nơi này, đi phá hủy tâm lý phòng tuyến Đại Phong quân...

“Nam Hoàng Tông chủ Thủy Vân Thiên, lấy tên Nam Hoàng Tông ta đảm bảo cho chủ ta, việc lời chủ ta nói, vĩnh viễn sẽ không nuốt lời! Cũng là hướng thiên hạ làm sáng tỏ, Nam Hoàng Tông ta vẫn chưa chân chính diệt vong, mà là từ nay về sau nguyện trung thành chủ ta, cả đời cả kiếp, vĩnh viễn không phản bội, nếu có lòng khác, trời tru đất diệt!”.

Người chưa tới, thanh tới trước. Lúc thanh âm buông xuống phía bên phải, Diệp Vô Thần mới xuất hiện một nam tử trung niên diện mạo anh tuấn, khí chất trác tuyệt, hần uy mục nhìn xuống, trước mặt trăm vạn người, lấy ngữ điệu leng keng vô cùng phát xuống lời thề toàn bộ Nam Hoàng Tông nguyện trung thành Diệp Vô Thần. Câu lời thề này, cũng sẽ ở sau hôm nay truyền khắp thiên hạ, nói cho người trong thiên hạ lại một cái chân tướng kinh người.

459. Chương 458: Hàng!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 458: Hàng!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Bắc Đế Tông tôn chủ Viêm Thiên Uy, lấy tên Bắc Đế ta đảm bảo cho chủ ta. Nếu chủ ta nói không giữ lời, thiên hạ đều có thể cười nhạo Bắc Đế Tông ta. Cũng là, Bắc Đế Tông ta chưa bao giờ mất ở trong tay chủ nhân, mà là được chủ nhân lấy lực lượng cùng quyền lực hắn có được rửa tội một phen, thanh trừ dơ bẩn không nên tồn tại mà thôi. Bắc Đế Tông ta đem đời đời kiếp kiếp nguyện trung thành chủ ta, vĩnh viễn không phản bội, nếu làm trái lời thề này, đất diệt trời tru, thiên hạ đều có thể làm chứng!”

Viêm Thiên Uy, ở nơi trung tâm Bắc Đế Tông sau khi bị diệt trong mấy tháng, hấn mang theo Bắc Đế ngọc, cùng đám người Viêm Đoạn Thương, Viêm Khinh Hồng đập biến Bắc Đế Tông phân tán thể lực thiên hạ, kẻ thuận hưng thịnh, kẻ nghịch chết, xuống tay tàn nhẫn, sạch sẽ lưu loát đem thể lực còn sót lại của Bắc Đế Tông thu phục dưới tay. Tuy rằng trước mắt còn ở thời kì chỉnh đốn không ổn định, nhưng không cần bao lâu, một cái tân Bắc Đế Tông đã lại sừng sững ở Thiên Thần đại lục.

Một lão giả tuổi gần bảy mươi xuất hiện ở tại bên trái Diệp Vô Thần, hấn vừa hiện thân, lại là một cổ uy áp rào rạt bao phủ hướng về phía dưới, làm cho những người phạm này một lần lại một lần thừa nhận khí thể siêu thoát trên người phạm.

Xoảng... Một tướng sĩ Đại Phong vũ khí rơi xuống trên mặt đất, dưới bầu không khí ở im lặng, là rõ ràng như vậy.

Xoảng... Xoảng... Xoảng...

Theo thanh vũ khí đầu tiên hạ xuống, một loại cảm giác thoát lực thật sâu cũng từ trên người mỗi một tướng sĩ Đại Phong dâng lên, vũ khí, đều từ trong tay bọn họ thoát ra, thân thể, một người tiếp một người quỵ xuống, thần phục ở tại trước mặt Tà Đế, còn có Thiên Long quân.

Đám đông dừng động, không có thời gian lâu lắm, trăm vạn Đại Phong quân đã toàn bộ quỵ rạp xuống đất, biểu đạt chính mình thần phục.... Tà Đế, Quỷ Thủy chi đế, Thương Lan chi đế, Thiên Long chi đế, đứng đầu Nam Hoàng Tông, đứng đầu Bắc Đế Tông... Mạnh nhất thiên hạ, sáu người có thân phận cao quý nhất, toàn bộ tụ tập đến nơi này... Bọn họ còn có cái gì không tin, ngay cả vẫn là không tin, có năng lực như thế nào đi tranh?

Nếu Tà Đế có thể khu trừ khó khăn cuồng sa kia, bọn họ còn kiên trì cái gì, còn cần cái chiến tranh gì... Nếu có thể cho bọn hấn một cái gia viên không tai họa, thần phục hấn, thậm chí làm nô làm phò, lại có cái gì không thể?

Đội ngũ phía trước, Nhạc Hám Đông vẫn như cũ đứng ở nơi đó, như hạc trong bầy gà, sắc mặt hấn đang rung chuyển, nhưng thân thể vẫn đứng căng thẳng. Nhưng hấn biết, từ giờ khắc này trở đi, Đại Phong quốc đã mất, vô luận giãy dụa như thế nào nữa, sau hôm nay, Thiên Thần đại lục không còn có Đại Phong quốc quốc gia này nữa. Tà Đế, Quỷ Thủy chi đế, Thương Lan chi đế, Thiên Long chi đế, đứng đầu Nam Hoàng Tông, đứng đầu Bắc Đế Tông... Lại có ai, có thể từ trong tay bọn họ đoạt lại Đại Phong quốc?

“Rất tốt... Các người đã lựa chọn quy hàng, khoảnh khắc từ nay về sau, đó là thần dân Thiên Long quốc của cô”.

Trên tường thành, Long Hoàng Nhi khẽ gật đầu, sau khi vụng trộm nhìn Diệp Vô Thần một cái, nhú mày: “Phu quân của cô sẽ ở trong vòng một tháng giải trừ khó khăn cuồng sa nơi này. Các người từng chịu khó khăn, cô rất biết, đã là con dân cô, cô sẽ làm cho toàn bộ con dân an khang gia hòa”.

Long Hoàng Nhi vươn tay đến, trong tay giơ lên cao một khối Ngọc Thạch thật to, hình dạng khối Ngọc Thạch kia, làm cho bộ dạng như chết Phong Liệt lập tức mở to hai mắt nhìn... Bởi vì đó là ngọc tỷ truyền quốc Đại Phong quốc hấn đã mất đi hơn một năm trước!

“Đây là ngọc tỷ truyền quốc Đại Phong quốc, từ giờ khắc này trở đi, Thiên Thần đại lục không còn có tên Đại Phong nữa.” Ngọc tỷ trầm trọng bị Long Hoàng Nhi cao cao ném lên, nòng cầm lấy kiếm màu vàng đứng ở trong tay, chém về phía ngọc tỷ rơi xuống.

Một tiếng vỡ vang, ngọc tỷ bị cắt thành hai nửa, bay khỏi tường thành, thẳng tắp rơi xuống mà xuống, một mực rơi xuống trên đất đá ngoài tường thành, rơi dập nát. Ngọc tỷ truyền quốc phá vỡ làm cho Phong Liệt hầu như nghe được thanh âm trái tim chính mình vỡ vụn, bởi vì từ giờ khắc này trở đi, Đại Phong quốc không còn tồn tại nữa.

“Sau hôm nay, cô sẽ chiêu cáo thiên hạ: Từng là Đại Phong quốc toàn bộ xếp vào bản đồ Thiên Long quốc, mà phu quân của cô, sẽ giải quyết từng khó khăn cuồng sa. Ngày mai bắt đầu dần dần tiếp nhận di chuyển hướng tây, nếu có chút phản kháng, hoặc là đuổi đi, hoặc là giết chết. Không chút lưu tình!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Diệp Nộ ở phía trên tường thành hai đầu gối quỳ xuống, hô to một tiếng. Các tướng sĩ thành Thiên Phong cũng đều quỳ xuống. Ngoài thành Thiên Phong, từng trăm vạn

Đại Phong quân kia đã ở giờ khắc này quỳ lạy để vương mới.

Tay Diệp Vô Thần giơ lên cao rũ xuống, trên mặt lộ ra một chút ý cười vui vẻ. Trên không, mũi tên băng rậm rạp kia giống như bị bốc hơi lên biến mất không thấy. Bầu trời, lại khôi phục màu sắc nó vốn có.

Thiên Long quân chiếm lĩnh thành Thiên Phong đô thành Đại Phong quốc, nhưng cái này tuyệt không đại biểu đã đem toàn bộ Đại Phong quốc đều hàng phục, vãn vẹn là một cái khởi đầu vô cùng tốt mà thôi. Mà Thiên Long nữ hoàng lại tại một khắc này liền buông xuống hào ngôn đem toàn bộ Đại Phong quốc nhét vào bản đồ Thiên Long quốc, nhưng không có một người cảm thấy không ổn. Đối mặt sáu người mạnh nhất, tôn quý nhất trên đời này, Đại Phong quốc lại há có khả năng bảo toàn... Đây là lực lượng tính áp đảo chân chính, căn bản không có cách lực lượng phản kháng.

Mà cho dù bất luận những cái này, chỉ dựa vào Tà Đế có thể giải trừ tai họa cuồn sa điểm này, nhiều hơn phân nửa dân Đại Phong quốc đều đã ngàn vạn chịu quy thuận cái giá lớn của Thiên Long.

Trăm vạn Đại Phong tướng sĩ đi xa mà đến ở dưới cường bức to lớn cùng dụ lợi to lớn hàng rồi... Nhưng ngay cả bọn họ đều hàng rồi, Nhạc Hám Đông vẫn như cũ không thể hàng. Hắn boong boong thiết cốt chống đỡ hân hân như cũ đứng ở nơi đó... Nhưng hắn không có đi khuyên bảo tướng sĩ phía sau hắn đi phản kháng, bởi vì phản kháng chẳng những sẽ chỉ làm bọn họ không công chôn vùi tánh mạng, cũng căn bản không thể thay đổi kết cục đã được định. Mà khu trừ khó khăn cuồn sa giống như ác mộng kia, cũng không đúng là hy vọng xa vời toàn bộ dân Đại Phong quốc sao?

Hắn không phản kháng, cũng không ý nghĩa hân nguyện ý hàng Thiên Long quốc, xoảng một thanh âm vang lên, hắn rút ra bội kiếm trên người, múa hươg về phía cổ chính mình.

Hành động này của hắn làm cho tướng sĩ Đại Phong nhất tề hoảng hốt, lại căn bản không kịp ngăn trở. Diệp Uy Diệp Nộ đối với loại hành động này của hắn cũng không kinh ngạc, chỉ có trong lòng thở dài. Bọn họ tự hỏi, nếu lúc này gặp phải cảnh này không phải Đại Phong quốc mà là Thiên Long quốc hắn, bọn họ cũng là sẽ làm ra như hành động giống như Nhạc Hám Đông giờ phút này.

“Phụ thân! Không cần! Phụ thân...”

Trên tường thành, bỗng nhiên truyền đến một tiếng khóc kêu thê lương, Nhạc Hám Đông chấn động cả người, trường kiếm trong tay rơi xuống đến trên đất.

Hắn liếc mắt một cái liền thấy được nơi phát ra thanh âm... Đó là một cô gái mặt mang nước mắt, liền đứng ở bên người Phi hoàng nữ hoàng hướng hắn hô to. Nhạc Hám Đông trong lòng hỗn loạn thì thầm thấp: “Kỳ Kỳ... Kỳ Kỳ!!”

Con gái hắn, hắn bị mất con gái mấy tháng... Nhạc Tư Kỳ!

“Phụ thân, không cần chết... Con cùng mẫu thân đều đang chờ người về nhà... Phụ thân!” Nhạc Tư Kỳ hai tay gấu gao cầm lấy quần áo trước ngực, lấy thanh âm lớn nhất của mình hô lớn. Mấy tháng đi qua, nàng rốt cuộc có thể về nhà... Cũng rốt cuộc, lại gặp được người thân của nàng.

Con mất Nhạc Hám Đông sương mù, rốt cuộc thật mạnh quỳ xuống, toàn thân đều đang rung động rất khê.

Tà Đế nhìn Nhạc Hám Đông quỳ xuống một cái, một chút ý cười nhỏ không thể phát hiện chợt lóe mà qua, thân thể nổi tại không trung khê chuyển, xa xa bay đi.

Hướng đi của hắn hấp dẫn mọi người chú ý, Nhạc Tư Kỳ hai tay nắm chặt trước ngực, đối với phương hướng hắn rời đi nhẹ nhàng thì thầm: “Cám ơn người...”

Cho đến hôm nay, nàng rốt cuộc biết hắn lúc trước vì cái gì phải bắt nàng đi, lúc ấy lại vì cái gì sẽ nói là vì cứu nàng.

Nếu nàng lúc trước thực gả cho Phong Thái tử Phong Lăng, như vậy làm Thái tử phi mất nước, tình cảnh nàng giờ phút này có thể nghĩ. Hắn từ lúc cái thời điểm kia, cũng đã quyết định kết cục hôm nay. Mà hắn cứu nàng, cũng không vẹn vẹn là một người nàng, còn có phụ thân nàng Nhạc Hám Đông. Lấy tính tình hắn, Đại Phong quốc diệt, hắn nhất định sẽ lựa chọn lấy thân tuấn quốc, ngay cả vợ và con gái ra mặt ngăn trở cũng không nhất định có thể trừ lòng muốn chết. của hắn... Mà một con gái mất đi mấy tháng, làm cho ngày đêm khiên tràng ở một khắc hắn tìm chết kia bỗng nhiên xuất hiện. Rốt cuộc gặp được con gái sống

chết chưa biết, dưới tình cảm đánh sâu vào, hắn sẽ luyện tiếu chết, cuối cùng sẽ thả khí tử vong, vì con gái, vì cả nhà...

Nàng rõ ràng , toàn bộ rõ ràng rồi.

Diệp Vô Thần ánh mắt hơi nghiêng, lập tức lại thu hồi, bóng người rất nhanh biến mất ở trong tầm mắt mọi người, Thủy Vân Thiên cùng Viêm Thiên Uy cũng trước sau rời đi.

Diệp Vô Thần lúc trước bắt đi Nhạc Tư Kỳ, sau đó bảo Viêm Cung Nguyệt trông coi lâu mấy tháng, hao hết trắc trở như thế cũng không phải đơn giản chỉ vì cứu hai người cha con bọn họ đơn giản như vậy. Hắn sẽ không duyên cớ làm một ít chuyện đối với chính mình không có lợi. Nhân thất mà phục nữ nhi, Nhạc Hám Đông sẽ buông bỏ lấy thân tuần quốc. Mà hắn làm thống soái vạn quân, ở Đại Phong quốc có uy danh vang đương đương hiển hách. Hắn nếu chết, truyền ra nhất định ở trên trình độ nhất định kích khởi phần đông tướng Đại Phong thủ thành cốt khí cùng tức giận, thà chết không hàng, thế tất mang đến trở ngại thật lớn cho Thiên Long quốc từng bước thu phục thành trì Đại Phong. Mà Nhạc Hám Đông hàng... Ngay cả hắn cũng hàng rồi, tướng thủ thành Đại Phong sĩ khí cùng cảm xúc chống cự tất nhiên trên diện rộng suy nhược, đồng thời còn có thể cấp cho chính mình một cái tâm lý an ủi. Như thế, mới là mục đích căn bản Diệp Vô Thần lúc trước bắt đi Nhạc Tư Kỳ.

Lúc trước cướp hôn, lại há là vển vẹn cướp hôn đơn giản như vậy. Sống chết của một người, có khi sẽ ở trên trình độ ảnh hưởng rất lớn cục diện sắp đến.

Tà Đế rời đi, Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông tông chủ rời đi, Quỷ Thủy quốc quân cùng Thương Lan quốc quân cũng trước sau dẫn binh mà đi, tất cả tựa như ở trong bụi bậm dừng lại chấm dứt, lại tựa như, chính là một cái bắt đầu một lần nữa. Tin tức bắt đầu lấy tốc độ cực nhanh truyền khắp toàn bộ Đại Phong quốc, cùng với toàn bộ thiên hạ, chỗ chấn động dẫn phát có thể nghĩ.

Phong Lăng một thân quý giá đẹp đẽ, đoan đoan chính chính ngồi ở trong cung điện của hắn, ánh mắt bình tĩnh như một cái đầm nước – nước, là nước lặng.

Hắn biết, đây là một ngày cuối cùng hắn ngồi ở chỗ này. Hôm nay qua đi, tất cả đều trở thành mây khói qua lại. Đại Phong quốc diệt, mà Tà Đế cũng là Diệp Vô Thần năm đó bị bọn họ bức xuống Đoạn Hồn Uyên. Chân tướng đáng sợ mà khó có thể tin cỡ nào. Mà chân tướng này, cũng cho hắn biết kết cục của mình sẽ là cái gì.

Cửa, rốt cuộc bị đẩy ra, Phong Lăng dùng ánh mắt nhìn lướt qua, sau đó mãnh liệt đứng lên, sau đó lại chậm rãi ngồi xuống.

Hoàn toàn ra ngoài dự kiến của hắn, mở cửa, dĩ nhiên là Diệp Vô Thần, cũng chính là Tà Đế.

Diệp Vô Thần chậm rãi đến gần, ở chỗ trước người hắn mấy thước đứng lại, lúc bước chân ngừng, tiếng vang duy nhất nơi này cũng theo đó ngừng lại. Im lặng đáng sợ.

“Phong Lăng, ngươi còn từng nhớ rõ năm đó lời ta nói rồi” Diệp Vô Thần mở miệng trước, hắn không có hiển lộ ra một loại tư thái người thắng, mà là thường thường thản nhiên, không gợn sóng.

“Nhớ rõ, ngươi làm được rồi” Phong Lăng bình tĩnh nói. Năm đó Diệp Vô Thần ở trước khi ôm Ngưng Tuyết nhảy xuống Đoạn Hồn Uyên hô lên câu lời thề kia “Nếu ta Diệp Vô Thần không chết, tất cho Phong gia ngươi vạn kiếp bất phục”, thường xuyên quanh quẩn bên tai, cảnh tượng ngày ấy rõ ràng ở trước mắt.

460. Chương 459: Tiểu Vũ Quy Túc

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 459: Tiểu Vũ quy túc

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Vừa đoạt lãnh thổ Đại Phong, vốn không nên xử tử đế vương của Đại Phong đến nhận người lên án, nề hà bởi ân oán cá nhân, người cùng phụ thân người Phong Liệt đều phải chết” Vên vên là vì chính mình hôn mê hai năm chỗ Ngưng Tuyết chịu khổ kia, hẳn nhất định phải làm cho tất cả người Phong gia xuống địa ngục.

Diệp Vô Thần quay người đi: “Phong Lăng, người không tính là một người xấu, mỗi chút phương diện, ta còn có một chút thưởng thức người như vậy, cho nên, liền ban thưởng người một cái cách chết có tôn nghiêm đi... Người, tự kết thúc đi”.

Tay hướng phía sau ném đi, một cái bình nhỏ hình vòng tròn ném đến dưới chân Phong Lăng, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi, không muốn ở Phong Lăng trên người lãng phí thời gian gì nữa. Trong cái bình nhỏ kia đựng là Phong tâm tán có thể làm cho người ta không thống khổ chết đi.

Phong Lăng đem bình nhỏ nhất lên, bật nắp che, không chút do dự ngửa đầu uống xuống, sau đó đem cái chai xa xa ném ra, nhắm mắt lẳng lặng ngồi ở ghế trên nằm, yên lặng chờ sinh mệnh trôi qua. Hắn tuy là Thái tử Đại Phong, cả đời lại có thể vì Đại Phong làm cái gì. Ngược lại... cục diện Đại Phong quốc kết quả hôm nay, căn nguyên cuối cùng của nó cũng là bởi hắn dựng lên. Có thể nói, Đại Phong quốc là vì hắn mà diệt, cho dù Diệp Vô Thần không cho hắn chết, hắn cũng đã là không có mặt mũi ở trên đời nữa.

Nếu hắn năm đó không có đi hướng Diệp gia, không có nhìn thấy Diệp Thủy Dao của Diệp gia, trên thế giới này liền sẽ không có tà tông xuất hiện, cũng sẽ không có Tà Đế xuất hiện. Đại Phong quốc, vẫn như cũ là Đại Phong quốc.

Thật sự là... Hồng nhan họa thủy!

Đại diện hoàng thành thành Thiên Phong, văn võ bá quan quỳ lạy tân hoàng. Sau hôm nay, Đại Phong quốc không là Đại Phong quốc nữa, nhưng vận mệnh bọn hắn cũng sẽ không bởi vậy có thay đổi quá lớn. Thành Thiên Phong ổn định, trong ngắn hạn vẫn là cần ý lại những Thiên Phong cự thần này. Mà quyền thế càng lớn, thường thường càng là sợ chết, cho nên trong bọn họ nếu không ít có phản kháng, ngược lại là nơm nớp lo sợ, thật cẩn thận, e sợ nơi nào đắc tội tân hoàng... Đại Phong phục quốc đã vĩnh viễn là không có khả năng. Bởi vì căn bản không có khả năng có người kháng cự Tà Đế, căn bản không có. Vì tương lai chính mình, bọn họ chỉ có thể tận khả năng ở trước mặt tân hoàng cực lực biểu hiện, lại có bao nhiêu người sẽ cùng tiền đồ cùng tánh mạng của mình không qua được. Mà thiết cốt kiên cường này, hoặc là luẩn quẩn trong lòng đều đã bị áp giải vào trong lao, không biết ngày nào xử lý, lại sẽ xử lý như thế nào.

Mặt trời chiều ngã về tây, đã là gió cuộn mây vần thành Thiên Phong rồi cuộc im lặng xuống dưới. Long Hoàng Nhi cùng Diệp Uy Diệp Nộ mấy người rồi cuộc được nhàn hạ, bắt đầu du thưởng trong hoàng cung Đại Phong. Đại Phong quốc không tồn tại nữa, mà thành Thiên Phong vẫn như cũ gọi thành Thiên Phong, nơi này, ngược lại thật ra có thể trở thành một cái hành cung xa hoa của Thiên Long hoàng đế, Long Hoàng Nhi cũng không có đem nơi này tính huỷ bỏ.

“Hoàng Thượng, không biết người là khi nào đi vào Thiên Phong thành này, nhưng là Thần nhi hẳn... Mang người lại đây” Diệp Nộ rồi cuộc có cơ hội hỏi, ở phía sau Long Hoàng Nhi hỏi. Có một số việc, thật sự là quá mức không thể tưởng tượng, mà chuyện trên người Tà Đế, bao gồm thân phận hắn, lại có một điểm nào không phải lý kỳ kinh người. Nếu không phải hẳn là người đã trải qua quá nhiều sóng to gió lớn, chỉ sợ đến bây giờ cũng đang hoài nghi chính mình có phải hay không ở trong mộng chưa có tỉnh lại.

Long Hoàng Nhi luôn luôn đối với Diệp Nộ cực kỳ kính trọng, đã có kính trọng đối với trọng thần trong triều, đương nhiên lại bởi vì hắn là ông nội của Diệp Vô Thần. Nàng lộ ra một nụ cười rất đẹp, nhẹ nhàng nói: “Thật ra, ta cũng là đến hôm nay mới biết được thì ra hẳn chính là Tà Đế, lúc buổi sáng, ta còn ở trong thành Thiên Long, sau đó hẳn tìm được ta, nói cho ta biết toàn bộ chuyện lập tức muốn phát sinh, sau đó, ta liền bỗng nhiên xuất hiện ở tại thành Thiên Phong”.

Ở trước mặt Diệp Nộ Diệp Uy, trong lời nói của nàng chẳng những không có uy nghiêm nàng bình thường cố ý mang theo, liền ngay cả “Cô” loại thượng vị giả nữ tính tự xưng này đều vứt bỏ không cần, mà là dùng

“Ta”. Nàng đi lên ngôi vị hoàng đế, chỉ vì Diệp Vô Thần. Ở trước mặt người nhà Diệp Vô Thần, nàng càng hy vọng cũng là người nhà bọn họ, mà không phải một nữ hoàng.

Bỗng nhiên xuất hiện...

Bốn chữ như vậy, đổi làm trước kia, cho dù là nữ hoàng chính mồm nói ra, bọn họ hơn phân nửa cũng sẽ trở thành nói nhảm mà thôi, mà nay, bọn họ đã là không thể không tin. Nếu không, lại như thế nào giải thích Long Hoàng Nhi bỗng nhiên hiện thân ở trong thành Thiên Phong. Mà Tà Đế xuất hiện, lúc đó chẳng phải trống rỗng bỗng nhiên xuất hiện sao?

Một cái chớp mắt ngàn dặm, chuyện lạ như vậy, vậy mà lại thực tồn tại. Còn là xuất hiện ở trên người người thân bọn họ vốn phải quen thuộc nhất.

“...Vậy, nếu chúng ta phải về nhà mà nói, có phải hay không có thể lập tức trở về đi?” Gia Cát Tiểu Vũ cười nói, nhìn Long Hoàng Nhi vô cùng cao quý trước người, nàng bắt đầu có chút cảm thấy lo sợ. Mà loại cảm xúc, này cũng là từ thời điểm nàng biết Tà Đế chính là Diệp Vô Thần mà bắt đầu sinh ra. Đó là một loại xu hướng tự biết xấu hổ, cũng không phải cảm giác tự biết xấu hổ. Nàng làm cho chính mình đi rất cao rất cao, vì lời thề năm đó, cũng vì có thể xứng đôi hần. Mà hôm nay, nàng đã biết một cái thân phận khác của hần... Một cái thân phận dọa chết người. Thân phận như vậy, có lẽ chỉ có nữ hoàng người tôn quý như vậy mới có tư cách xứng đôi, mà chính nàng... Không dung mạo kinh người, không tài kinh thiên... Khoảng cách nàng cùng hần, kém thật sự quá xa, xa không thể thành.

“A, Tiểu Vũ nếu hiện tại muốn về nhà mà nói, muốn hay không ta lập tức mang nàng trở về?”

Đây là một cái thanh âm không thuộc về bất luận kẻ nào trong bọn họ, thanh âm đến từ phía sau, làm cho mấy người vốn đi lại đồng thời dừng bước, cùng quay đầu.

Diệp Vô Thần không biết khi nào xuất hiện ở tại phía sau bọn họ, ngạo nghễ mà đứng, áo trắng thẳng tuyết, tao nhã, cười như gió mát. Như vậy hần không phải Tà Đế, mà là Diệp Vô Thần bọn họ biết rõ.

“Người...” Bất ngờ không kịp phòng bị Gia Cát Tiểu Vũ lập tức sững sốt, ánh mắt trừng rất lớn rất lớn.

“Thần nhi” Diệp Nộ khẽ cười, đây là một nụ cười ẩn chứa quá nhiều ý tứ hàm xúc, trong đó không có phần chán, không có kích động, không có vui mừng hoặc là trách cứ, có vẻ vẹn là thỏa mãn... Tà Đế trong truyền thuyết, hần không phải một người tốt đơn thuần, cũng không phải một ác nhân đơn thuần, cái danh tàn nhẫn hiếu sát cũng là không người nghi ngờ. Trong mắt người đời Tà Đế đã làm chuyện tốt, cũng làm quá việc ác. Mà Diệp Nộ đang dùng ánh mắt nói cho hần, vô luận hần đã làm cái gì, tốt cũng được, xấu cũng được, bé nhỏ không đáng kể cũng tốt, kinh thiên động địa cũng tốt, hần có thể trở thành Tà Đế, đã là thỏa mãn lớn nhất kiếp này của hần, ngay cả lập tức chết đi, cũng đã là không uổng.

Diệp Uy cũng là hướng hần khẽ gật đầu, không nói gì, ngàn vạn ngôn ngữ đều ở trong ánh mắt. Trước Tây chinh cuối cùng thấy hần lúc trước, hần còn nằm ở trên giường, thân thể là người sở cộng tri gầy yếu, không nghĩ tới lúc gặp lại, đúng là thoáng như mơ mộng. Người đời đánh giá như thế nào cũng được, nhưng không ai không thể phủ nhận là, hần đã có thể xưng được là thiên cổ đệ nhất nhân, vẹn vẹn quang vinh đặc biệt này, trên lịch sử Thiên Thần, vĩnh viễn sẽ nhớ rõ tên hần, còn có tên Diệp gia bọn họ.

“Vô Thần ca ca!” Long Hoàng Nhi một tiếng thở nhẹ, vội vàng vài bước, khi sắp dán đến hần thân thể mới bỗng nhiên ở trong hưng phấn nhớ tới thân phận của mình cùng nơi này trường hợp, vội vàng cứng rắn dừng lại bước chân, có chút sợ hãi bất an đứng ở nơi đó. Diệp Vô Thần ha ha cười nói: “Hoàng nhi, phía trước không phải kêu ca hơn nữa phụ quân sao, hiện tại lại không muốn hô?”

Long Hoàng Nhi trán buông xuống, vẻ xấu hổ tất hiện, phương vật xinh đẹp tuyệt luân bất khả. Lúc này nàng nào có tư thái nữ hoàng nữa, yêu kiều mềm mại khẽ giọng nói: “Phụ quân”.

“Vậy mới ngoan” Diệp Vô Thần kéo tay nàng, hần chưa bao giờ sẽ đem nàng trở thành một nữ hoàng, cũng sẽ không bảo nàng làm hoàng đế này quá lâu, chỉ biết đem nàng sớm trở thành Hoàng Nhi thuộc về chính mình. Nắm tay Long Hoàng Nhi đi đến trước mặt Diệp Nộ cùng Diệp Uy, hần mỉm cười nói: “Đầu tháng sau liền là đại hôn ta cùng Hoàng Nhi còn có Nhu Nhu, mong rằng ông nội cùng cha có thể sớm đi trở về nhà”.

Vương Văn Xu đã bắt đầu bảo người xử lý tất cả, cũng đã phái người ngàn dặm đưa tin cho Diệp Nộ Diệp Uy, chẳng qua đoạn ngắn thời gian này, Vương Văn Xu truyền thư căn bản còn chưa kịp đến. Dưới Diệp Nộ cùng Diệp Uy chợt nghe, đều hơi sửng sốt một chút, mà Long Hoàng Nhi cũng đã ở trong xấu hổ vui mừng cúi đầu xuống, không dám nhìn hai vị trưởng bối trước người.

“Cái này... Có thể hay không có chút không ổn...” Diệp Uy do do dự dự nói, ý tứ trong lời nói của Diệp Vô Thần, rõ ràng là Hoa Thủy Nhu cùng Long Hoàng Nhi thân là nữ hoàng cùng một ngày gả hần. Tình hình mấy nữ cùng gả một chồng cùng ngày cũng là không thấy trước, nhưng một phương trong hai cô gái này, lại là đường đường hoàng đế Thiên Long quốc!

“Ha ha ha ha! Tốt! Tốt!” Diệp Nộ cũng là cười ha ha lên: “Thần Nhi, người thật sự là cho ông nội một cái lại một cái kinh hỉ. Đại hôn người cùng nữ hoàng bệ hạ... Ồ? Không đúng không đúng, là đại hôn người cùng Hoàng Nhi, chúng ta làm ông nội cùng cha lại như thế nào có thể không đến”.

Về mặt của Diệp Uy cũng lập tức giãn ra, mặt mang mỉm cười, không nói thêm cái gì nữa. Hần bỗng nhiên nghĩ đến, lấy tất cả chỗ Diệp Vô Thần hiện tại có được, trên đời này lại có cái quy tắc gì có thể trói buộc hần. Hần hiện tại đã trở thành một người có thể tùy ý sửa đổi quy tắc của Thiên Thần đại lục, hần muốn làm cái gì, đều không có cái lực lượng nào có năng lực, cùng đảm lượng đi can thiệp.

“Chẳng qua” Diệp Nộ lời nói vừa chuyển, ánh mắt liếc một chút Gia Cát Tiểu Vũ về mặt có chút ảm đạm một cái, híp mắt giả nói: “Gia gia nhưng thật ra còn cho người định ra một việc hôn nhân. Đến, Tiểu Vũ, đến Diệp gia gia của người bên này”.

Gia Cát Tiểu Vũ xoay nhãn nhó niết đi đến bên người Diệp Nộ, đầu tiên là đỏ mặt cúi đầu, sau đó bỗng nhiên lại lòng khê ngang, mãnh liệt ngẩng đầu, về mặt thịnh khí cùng Diệp Vô Thần đối diện, trong đó, ngược lại thật ra hơi có chút ý tứ hàm xúc khiêu khích.

“Tiểu Vũ cũng mới đến tuổi lập gia đình, ta chinh chiến nửa đời, chưa bao giờ phục qua ai, cũng là đối với cô gái nhỏ này tán phục có thừa. Nữ oa tử như vậy, như thế nào cũng không thể tiện nghi nhà khác, Tiểu Vũ cũng là đối với người tình căn đậm sâu vào, một khi đã như vậy, ta liền làm chủ, kéo dài nhất sang năm, người nhất định phải đem Tiểu Vũ lấy vào cửa Diệp gia ta”.

Môi Tiểu Vũ càng dẩu càng cao, còn tại trong một cái góc độ Diệp Nộ nhìn không tới vụng trộm hướng Diệp Vô Thần vung vung nắm tay nhỏ, giống nhau đang nói: Xem đi xem đi, xem người còn dám không cưới ta, chính là người là Tà Đế, cũng không thể không nghe gia gia nói.

Gia Cát Tiểu Vũ như trước là Gia Cát Tiểu Vũ, Diệp Vô Thần mỉm cười, vội vàng ứng tiếng nói: “Gia gia phân phó, ta ỉn thỏa vâng theo” Hần lại mỉm cười nói: “Cho dù không có gia gia tác hợp, ta cũng nhất định sẽ đem Tiểu Vũ lấy vào nhà ta”.

Đối mặt ánh mắt Gia Cát Tiểu Vũ lập tức trở nên sương mù, hần nhẹ nhàng nói: “Tiểu Vũ, năm đó nàng đã nói, một ngày nào đó, nàng sẽ làm ta cầu người gả cho ta... NÀNG thực thẳng rồi, vậy nàng hiện tại, còn mong muốn gả cho Diệp Vô Thần ta không...”

Vẫn không nói được một lời Gia Cát Vô Ý giờ đầu lên đến, thật dài ra một hơi, trên mặt lộ ra vui mừng cùng thỏa mãn cười. Tiểu Vũ nửa đời sau, bọn họ đã không cần có vướng bận nữa. Mà Gia Cát gia của hần, cũng sẽ bởi Gia Cát Tiểu Vũ gả cho Tà Đế mà thịnh cực một đời, không người dám chọc đến.

Gia Cát Tiểu Vũ, vừa này mới còn dẩu môi hướng Diệp Vô Thần thị uy, cô gái giờ phút này lấy tay gắt gao che môi, sau đó quay người đi, bả vai kịch liệt rung động, tiếng khóc bị cô gái quật cường cùng cũng không nhận thua này gắt gao ngăn chặn, nhưng trước người nàng, lại liên tiếp truyền đến thanh âm giọt nước mưa rơi xuống đất.

Diệp Nộ vui mừng gật đầu, “ha ha” cười, vỗ nhẹ một chút bả vai Gia Cát Tiểu Vũ. Nàng quy túc (có chồng), là nàng lấy chính mình tâm, tình, còn có chấp nhất của nàng cùng cố gắng đổi lấy. Nhìn đến nàng ở trong vui mừng cùng kích động không kèm chế được, hần cũng cuối cùng lại giải quyết xong một cục tâm sự.

461. Chương 460: Đại Mạc Phong Sa

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 460: Đại mạc phong sa

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần khẽ nhéo một chút tay Long Hoàng Nhi, Long Hoàng Nhi liếc hẩn một cái, chủ động buông ra tay hẩn, sau đó mỉm cười ý bảo hẩn đi an ủi Gia Cát Tiểu Vũ. Nàng đã không tùy hứng nữa, nàng biết nam nhân bên người chính mình đã trở nên cường đại cỡ nào, cũng biết chính mình khi nào thì nên làm như thế nào. Nhớ lại ba năm trước mấy ngày cùng hẩn một chỗ, đó là một đoạn hồi ức trân quý đời này kiếp này vĩnh viễn sẽ không mơ hồ, cũng là tại cái thời điểm kia, nàng yêu hẩn, cũng bởi vì mấy ngày đó, nàng tìm được quy túc cả đời của mình.

Diệp Vô Thần vỗ qua bả vai Gia Cát Tiểu Vũ, cúi đầu nhìn kỹ mặt hoa nàng bị nước mắt dính. Cười khẽ nói: “Thì ra Tiểu Vũ là nữ hài tử thích khóc như vậy, ba năm trước thời điểm chúng ta cuối cùng cùng một chỗ, nàng chính là khóc chạy đi, hiện tại vừa khóc như một con mèo nhỏ vậy...”

Một nắm tay nhỏ lập tức nện ở ngực Diệp Vô Thần, lần này xuống tay tuyệt đối không nhẹ, nếu là người thường, khó bảo toàn sẽ không bị đánh nhe răng trợn mắt. Sau đó, thân thể mềm mại liền thuận thế dựa ở trên thân thể hẩn, một mực không nhúc nhích, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt người chung quanh.

Diệp Vô Thần ở trên lưng nàng vỗ nhẹ vài cái, sau đó ngẩng đầu chống lại ánh mắt mang chút ý cười của Diệp Nộ: “Gia gia, phụ thân, ta là hướng các người cáo biệt”.

“Cáo biệt? Người muốn đi đâu?” Ý cười trên mặt Diệp Nộ biến mất, vẻ mặt Long Hoàng Nhi cũng hơi ứ đọng, Gia Cát Tiểu Vũ cũng không khỏi thoáng ngẩng đầu nhìn hướng về phía hẩn.

“Đi phương tây nhìn xem, chặt đứt căn nguyên tai họa cuồng sa” Diệp Vô Thần vẻ mặt thoải mái nói.

“...Thần nhi, gia gia mặc dù tin tưởng con, nhưng vẫn muốn hỏi một câu, con thực sự có biện pháp ảnh hưởng cái lực thiên nhiên này sao?”

Bão cát Đại Phong quốc bao phủ diện tích chừng cỡ một phần tư cái Thiên Thần đại lục. Nếu Diệp Vô Thần thật có thể đem lực thiên nhiên khổng lồ như thế cũng khống chế, như vậy, hẩn muốn lấy sức một người tiêu diệt toàn bộ quốc gia đều đã là chuyện dễ dàng. Diệp Nộ tin tưởng Diệp Vô Thần, nếu không hẩn cũng sẽ danh vọng không lấy chính mình thậm chí toàn bộ Diệp gia vì hẩn làm đảm bảo, đồng thời, do sáu người mạnh nhất tôn quý nhất thiên hạ đang phát xuống lời thề độc làm đảm bảo, lại có ai dám không tin. Nhưng làm gia gia hẩn, hẩn không thể không lo lắng nhiều một chút.

“Yên tâm đi, thật ra tất cả cũng không có phức tạp như mọi người nghĩ đâu” Diệp Vô Thần mỉm cười nói: “Chính là thời gian có thể sẽ rất ngắn, cũng có thể sẽ rất dài. Nếu thời gian quá dài, căn bản không cần lo lắng an nguy của cháu”.

“Khi nào thì đi?” Diệp Nộ hỏi nói.

“Ngày mai. Cháu sẽ về nhà trước một chuyến” Diệp Vô Thần trả lời.

“Tốt... Một khi đã như vậy, vậy cháu đi đi, đi sớm về sớm, cháu đã muốn sáng tạo nhiều kỳ tích kinh người như vậy, thì sáng tạo một lần nữa lại như thế nào. Đi thôi, chẳng những là khu trừ cái khó khăn bão cát này, lại giải cứu vạn dân thương sinh!”.

Sáng sớm, lại là một ngày mới.

Diệp Vô Thần sớm tỉnh lại, mở to mắt, lại nhìn thấy một đôi mắt đang nhìn chăm chú vào hắn. Thấy hắn tỉnh lại, Tiểu Mạt ngồi đến bên người hắn, nhẹ giọng hỏi: “Phụ thân, bây giờ liền đi sao?”

“Ừm, muốn đi sớm một chút” Diệp Vô Thần nói. Bên người Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đều chưa có tỉnh lại. Hắn quả thật không có nhiều thời gian chậm trễ lắm, dù sao lúc trước hắn trước mặt trăm vạn người, đặt xuống cho chính một tháng mình thời hạn. Thời hạn này cũng không phải hắn tự tin quá phận, mà là bởi vì đây không sai biệt lắm là một cái thời gian dễ dàng nhất làm cho Đại Phong quân tiếp nhận. Nếu là quá dài, độ đáng tin nhiệm sẽ trên diện rộng giảm xuống.

“Thực không cần con cùng đi sao?” Tiểu Mạt nhìn trông mong nhìn hắn nói.

“...Con gái ngọc, cha của con là không sợ bão cát, cho nên không cần bảo hộ. Con cần ở nơi này bảo hộ hai muội muội của con, biết chưa?”

Tiểu Mạt xưng hô Diệp Vô Thần là cha, lại xưng hô Đồng Tâm cùng Ngưng Tuyết là muội muội, mà Ngưng Tuyết lại là xưng Diệp Vô Thần là ca ca, nhìn như lộn xộn, bọn họ gọi lên cũng là vô cùng tự nhiên, một chút cũng không cảm thấy nơi nào không được tự nhiên.

“Ừm, biết rồi phụ thân. Nhưng mà phải nhớ về sớm” Tiểu Mạt nói.

Diệp Vô Thần không có đánh thức Đồng Tâm cùng Ngưng Tuyết ngủ say, mặc quần áo, gọi ra Hương Hương, trong lòng hiện ra vị trí chỗ chính mình đi qua sát phía tây nhất, giấy lát, ở trong một đoàn bạch quang biến mất mà đi.

Diệp Vô Thần rời đi, Tiểu Mạt trong nhất thời thấy bị mất cái gì, vô tình ngồi ở trên giường, lấy tay chỉ đùa tiểu long kia cũng là còn không có hoàn toàn tỉnh ngủ. Ở trên người người thường cùng thú bình thường, sinh mệnh lúc ban đầu mấy tháng không thể nghỉ ngơi là giai đoạn sinh trưởng nhanh nhất, hình thể có thể trực tiếp gia tăng ngoài gấp đôi, mà mấy tháng đi qua, thân hình tiểu tử vền vẹn là hơi lớn một chút như vậy, vẫn như cũ còn không bằng cỡ bàn tay của Tiểu Mạt. Nhưng Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt đều cảm giác được, tốc độ lực lượng tăng phúc của nó cũng là cực kỳ đáng sợ. Dù sao, nó ăn đi là một khối long tinh có siêu thần cấp chi lực.

Vừa mới rời giường Sở Kinh Thiên hắt xì một cái, trong miệng mơ mơ màng màng than thở hai câu, mặc quần áo, đẩy cửa đi ra ngoài, lại thiếu chút nữa cùng một cô gái thân áo xanh đụng vào nhau. Cô gái kia vội vàng lui ra phía sau, cung kính nói: “Chào Sở công tử”.

“Ồ, chào, chào” Sở Kinh Thiên ngốc ngốc đánh cái tiếp đón. Cô gái này là nha hoàn Tiểu Lục chuyên thuộc về Diệp Vô Thần, tuy chỉ là nha hoàn, lại lớn lên uyển chuyển hàm xúc đáng yêu, là hắn bình thường nhìn cũng không dám nhìn cái loại kia. Hắn mặc dù đã rời Sở Thương Minh gần nửa năm, nhưng ở trước mặt nữ nhân, nhất là nữ tử cùng tuổi vẫn là không buông ra tay chân.

Lập tức, hắn thấy được Lãnh Nhai đang lẳng lặng đứng thẳng ở bên cạnh ao hoa, lập tức chạy đi qua, ghé vào lỗ tai hắn hô: “Mặt khối băng, dậy sớm như vậy”.

Lãnh Nhai cũng chưa động dậy, đầu cũng không ngẩng, giống như một tảng đá cứng ngắc đứng ở nơi đó. Nếu Sở Kinh Thiên cẩn thận một chút, sẽ nhìn thấy sắc mặt hắn một trận đỏ, một trận trắng, mặc dù không hiện rõ, nhưng tần suất biến hóa cũng là càng lúc càng nhanh.

“Này! Này! Có phải không là vẫn chưa tỉnh ngủ đi?” Sở Kinh Thiên vỗ vỗ bả vai hắn, sau đó đem đầu vươn về phía trước đi.

Nhưng mà, hắn vỗ về phía Lãnh Nhai mấy chưởng kia lại giống như đánh thức một đầu ngủ say mãnh thú, Lãnh Nhai bỗng nhiên quay đầu mạnh đến, trong nháy mắt tiếp xúc đến ánh mắt Lãnh Nhai kia, Sở Kinh Thiên nhìn thấy là hai điểm con mắt khi thì phiếm đỏ, khi thì trở nên trắng. Lãnh Nhai công kích, cũng đột nhiên tới, Phá Phong Nhận hắn không rời khỏi người chọt đâm ra, đâm thẳng yếu hại trước ngực Sở Kinh Thiên.

Bóng ma tử vong đột nhiên mà đến làm cho Sở Kinh Thiên chấn động, thân thể hắn bằng tốc độ nhanh nhất rút lui về phía sau, cũng là Thương Minh kiếm không rời khỏi người từ sau lưng tự động ra khỏi vỏ bay đến trong tay hắn, hắn cánh tay chỉ phía trước, thân kiếm đỡ lấy Phá Phong Nhận...

Binh!

Sở Kinh Thiên còn không có tới kịp buông lỏng một hơi, liền bỗng nhiên cảm giác được trên tay truyền đến một cỗ lực chấn động lớn vô cùng, hấn trong lòng bàn tay đau nhức, Thương Minh kiểm rời tay bay ra, Phá Phong Nhận ở trong đồng tử hấn chợt co rút lại đâm đến trước ngực hấn... Lại ở một khắc kia hầu như dán tại quần áo hấn, bỗng nhiên ngừng lại, mũi nhọn xanh biếc kia đang run nhè nhẹ, Lãnh ánh mắt Nhai cũng đang kịch liệt rung động.

Con mắt Sở Kinh Thiên trừng lớn, thân thể vẫn duy trì động tác ngửa ra sau, cũng là một câu cũng nói không được. Lãnh Nhai đem Phá Phong Nhận thu hồi, không nói được một lời trở về trong phòng của mình, đem cửa phòng cài lên, đóng chặt.

Sở Kinh Thiên nâng lên tay phải, trong lòng bàn tay đã bị đánh rách tả tơi mấy miệng vết thương, róc rách rỉ máu, đã đem nửa bàn tay đều nhuộm thành màu đỏ. Hấn kinh ngạc nhìn cửa phòng Lãnh Nhai một hồi, vẫn như cũ không có từ trong kinh ngạc vừa rồi tỉnh lại, trên phía sau lưng, đã là một tầng mồ hôi lạnh.

Rất mạnh, hấn cho tới bây giờ cũng không biết thì ra Lãnh Nhai đã mạnh đến trình độ như thế.

Luận tốc độ cùng sức bạo phát, hấn tự biết xa xa không bằng Lãnh Nhai. Nhưng lực lượng chính diện giao phong, lại là cùng cấp bậc thần kiếm thần nhận chạm vào nhau, hấn cho tới bây giờ đều không có rơi vào hạ phong qua. Nay vậy mà lại bị Lãnh Nhai một nhận đánh bay Thương Minh kiểm.

Hơn nữa, Lãnh Nhai một đoạn thời gian gần nhất... Phải nói từ mấy tháng trước hấn sau khi từ Bắc Đệ Tông trở về liền trở nên rất không thích hợp, hấn nói trở nên càng ít, khí tức cũng trở nên lạnh hơn, trở nên càng như là khí tức người chết. Mà hấn thời gian nhiều nhất là đem chính mình khóa ở trong phòng, có khi vài ngày cũng không đi ra.

Trên người Lãnh Nhai, đến tột cùng đã xảy ra cái gì? Hấn đã không chỉ một lần hỏi chính mình như vậy.

Xa xa, Tiểu Mạt đem ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ thu hồi, lẩm bẩm: “Ma khí... Trong tâm thần không có dưới tình huống không khống chế được hấn lại có thể cũng phóng ra ma khí, hơn nữa...”

Cái khí tức rõ ràng xa lạ này, vì sao bắt đầu cho nàng một loại cảm giác xa xôi quen thuộc...

**

Nguyên một cái trấn nhỏ của Đại Phong quốc, địa phương gần phía tây nhất Diệp Vô Thần từng đã tới. Lúc trước từng ở nơi này, hấn lấy thân phận Tà Đệ dọa chết Thượng Quan thế gia trưởng công tử. Chẳng qua cách xa nhau quá xa, tin tức không kịp truyền đến nơi này, người ở đây còn chưa biết Đại Phong quốc đã không là Đại Phong quốc nữa.

Như trước là bão cát đầy trời, bụi đất bay lên. Gió, không phải đáng sợ, đất đai trống trải có gió thổi há rất bình thường nữa, đáng sợ là cát bụi, ngẫu nhiên vài lần còn được, nếu quanh năm suốt tháng đều là loại cát bụi này, chúng nó sẽ thấy đáng sợ như ôn dịch.

Diệp Vô Thần lơ lửng lên, nghênh đón bão cát nhằm phía tây. Nơi bắt đầu bão cát, hấn đã không hoài nghi nữa. Bởi vì bão cát cũng không phải gió mang theo cát, mà là cát tàn sát bờ bãi mang theo gió. Cái này không phải hiện tượng tự nhiên đơn thuần, tự nhiên, cũng sẽ không tàn khốc như thế. Thổ lực lượng hỗn loạn nơi này rõ rệt hiện ra tất cả căn nguyên, đến từ chính cái nguồn suối phóng thích thổ lực lượng kia.

Lưu lạc ở Thiên Thần đại lục hỗn độn tứ thánh châu - Thổ hoàng châu!

Gió mang theo cát cũng được, cát mang theo gió cũng được, đối với Diệp Vô Thần không e ngại gió cũng không e ngại cát mà nói sẽ không tạo thành thương tổn gì. Nhưng đây trời bão cát đối với tầm mắt che lấp cũng là không thể kháng cự. Trên không nhìn lại, tầm mắt có thể đạt được một mảng vàng mênh mông, căn bản không thể nhìn vật, càng là hướng tây càng là nghiêm trọng. Diệp Vô Thần đơn giản nhắm mắt lại, thẳng tắp phi hành, yên lặng cảm thụ được tồn tại của nguồn suối thổ lực.

Cường độ bão cát như vậy ở trong phạm vi nhân loại bình thường thừa nhận, Diệp Vô Thần biết, cường độ như vậy nói rõ cách chỗ thổ hoàng châu còn có rất xa rất xa. Lấy cường độ chúng nó, phụ cận vị trí tồn tại tạo nên nhất định là nơi cực hạn, như Hỏa long châu chỗ núi lửa Thiên Diệt, Thủy linh châu chỗ hải dương

đóng băng, Phong sát châu chỗ phong cấm địa, đều là địa phương tuyệt đỉnh cao thủ cũng không thể đặt chân. Mà nơi thổ cực hạn, sẽ là một cái tình cảnh đáng sợ như thế nào.

Lưng Diệp Vô Thần vừa động, đầu Tiểu Huyền Vũ vươn đi ra, hưng phấn nhìn thế giới cát mờ mịn trước mắt. Nó cảm nhận được thổ chi nguyên tố càng ngày càng đậm. Thổ, là nguồn gốc lực lượng của nó, là cùng nguyên tố nó hòa hợp nhất.

Con mắt Diệp Vô Thần hơi mở nói: “Tiểu Huyền Vũ, lần này có thể cần dùng đến lực lượng của người, chuẩn bị sẵn sàng”.

462. Chương 461: Thổ Thánh Châu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 461: Thổ thánh châu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một đường đi về hướng tây, càng đi về hướng tây, người ở càng thưa thớt, thẳng đến trước rốt cuộc không nhìn thấy tung tích một ai. Nhưng thú vật không bởi vậy mà bị diệt sạch, bên trong cuồng sa ngẫu nhiên có thể nhìn thấy kì hình cự hạt màu vàng đất kết thành nhóm. Thổ hệ ma thú thuần một màu. Cũng chỉ có thổ hệ ma thú mới có thể thích ứng với hoàn cảnh nơi này.

Diệp Vô Thần phi hành với tốc độ cực nhanh, nhiều nhất là nửa ngày đã bay qua lộ trình mà thường nhân phải bốn ba mấy ngày đêm. Tất cả trước mắt nói cho hắn biết cái gì là cát vàng đầy trời.

Bão cát, hầu như mỗi một tấc không gian đều là bão cát. Mức dày đặc, mức độ cuồng bạo đều không thể tưởng tượng. Nhìn về phía trước, ngoại trừ màu vàng đất trước mắt, căn bản không nhìn thấy gì khác. Mà nếu một người bình thường đứng ở chỗ này, không chỉ không thể mở to mắt, mà không cần vài giây sẽ bị bão cát cuồng bạo hóa thành một cái cây nát.

Nơi cực hạn... Vùng đất cực hạn!

Nhưng sau khi Diệp Vô Thần phi hành về phía trước một đoạn thời gian ngắn, hắn mới biết được hắn sai lầm rồi.

Nguyên bản mật độ bão cát đã rất đáng sợ, ở phía trước càng ngày càng đáng sợ, mà cảm giác thổ lực nguyên tuyền (suối nguồn) càng ngày càng gần. Đột nhiên, làm cho Diệp Vô Thần trở tay không kịp là hắn lại bỗng nhiên bay ra khỏi phạm vi bão cát tàn sát bờ bãi, trước mắt là một mảng trong trẻo, căn bản không có một tia cát bụi.

Phía sau, bão cát điên cuồng tàn sát bờ bãi, mà ngay tại cách phía sau hắn không xa, lại giống như cách một cái bình chướng vô hình, ngăn thế giới bão cát cùng thế giới bình tĩnh.

Không, Diệp Vô Thần lập tức nhận thấy được cái này cũng không phải thế giới bình tĩnh, mà là một thế giới càng đáng sợ.

Trọng lực... Trọng lực gấp mấy chục lần bình thường!

Phía sau, tiếng rít liên tục, trước mắt, là một mảng sa mạc tĩnh lặng, mênh mông vô bờ. Cát nhìn qua cực kỳ xốp, chỉ cần một giẫm lên, sẽ lún xuống, nếu lún sâu hơn, sẽ bị hoàn toàn bao phủ vào trong đó. Mà nơi này không có bão cát cũng không phải bởi vì không có thổ lực bạo động, mà tại nơi này có trọng lực rất đáng sợ. Cát ở nơi này toàn bộ bị trọng lực gắt gao áp chế, căn bản không thể bay lên.

Trọng lực là lực lượng chuyên chế đặc thù của thổ lực, cũng là một phương thức kiểm chế thổ lực đáng sợ. Nếu Diệp Vô Thần không phải có thể miễn dịch ý thổ lực lượng, thì hấn vào nơi này sẽ bị trọng lực gấp mấy chục lần gắt gao áp chế, ép vào phía dưới, mai táng ở trong biển cát khôn cùng.

Trường trọng lực khủng bố cùng biển cát, đây mới là vùng đất cực hạn của Thổ hoàng châu! Cũng đồng nghĩa, Thổ hoàng châu nhất định ở nơi nào đó ngay trong biển cát khôn cùng này, có khả năng là ở trung tâm.

Sau khi dừng lại một chút, Diệp Vô Thần tiếp tục bay về phía trước, trọng lực nơi này không thể ảnh hưởng tới Diệp Vô Thần, cũng sẽ không ảnh hưởng đến Huyền Vũ. Ngược lại, đôi mắt nhỏ của Tiểu Huyền Vũ không ngừng lóe ra hào quang hưng phấn, giống như đang hưởng thụ trọng lực nơi này.

Tìm được Thổ hoàng châu, lại dựa theo phương pháp đã định tiêu trừ bão cát khôn cùng này, tất cả, liền thực trần ai lạc định rồi.

Đại Phong quốc quy về Thiên Long quốc.

Nguyên bản hai đại thế lực tối cường của Thiên Thần đại lục Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông cũng toàn bộ bị hấn khống chế dưới tay. Đế vương của Thiên Long quốc chính là thê tử của hấn, đế vương của Quỷ Thủy quốc cùng Thương Lan quốc từ lâu đã bị hấn nắm trong tay. Cái tên Tà Đế, từ lâu đã rung động thiên hạ, không người nào dám chọc đến. Hôm qua sau khi hấn triển lộ thân phận chân chính của Tà Đế, không ai có đảm lượng đi xúc phạm người bên cạnh Diệp Vô Thần.

Bóp chết toàn bộ khả năng tạo thành uy hiếp đối với hấn, đem tất cả đều nắm trong tay, hấn đã làm được, dùng thời gian cực ngắn, ngắn đến mức làm cho người ta hồi tưởng lại cảm thấy không thể tưởng tượng. Ai cũng không dám hoài nghi, Tà Đế ở Thiên Thần đại lục đã muốn là lấy thúng úp voi, vô luận là ai, đã từng công nhận tối cường giả của đại lục, cũng chỉ có thể nhìn lên hấn.

Thiên Thần đại lục đã ở trong tay hấn, đã không còn gì đủ để cho hấn cố kỵ. Vậy, sau đó thì sao...

Áp lực lớn đối với hấn chung quy không phải Thiên Thần đại lục, mà là Thần Chi đại lục, còn có... Ma đại lục. Cho nên, trong thời gian ngắn hấn bình định thiên thần, lấy càng nhiều thời gian dư đi ứng phó kiếp nạn chân chính.

Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đã vô cùng khó khăn để tới thần giới hai lần, mỗi một lần đều là mạo hiểm vạn phần. Xuống thứ, có khả năng đáng sợ hơn mấy lần, thậm chí hơn mười lần, thần, chung quy không phải người có khả năng chống cự được. Nếu hấn dứt bỏ Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, tùy ý để các nàng bị thần giới mang đi, thì hấn được bình an vô sự làm thiên thần chi vương, nhưng hấn vĩnh viễn, vĩnh viễn không làm được, đây là hấn kiên trì không thay đổi. Hấn cho tới bây giờ chưa từng hối hận vì đã gặp gỡ Ngưng Tuyết và Đồng Tâm.

Mà trở thành “Nữ nhi” của hấn - Tiểu Mạt... Nàng, thật sự là bị Ma giới vút bỏ sao?

Không phải...

Tiểu Mạt thực yêu cha mẹ nàng, nếu không phải quá yêu bọn họ, cảm thấy chính mình bị vút bỏ, nếu không sao lại hận như vậy. Mà nàng yêu cha mẹ như thế, thì cha mẹ nàng cũng đối với nàng thực tốt lắm, cha mẹ như vậy, thực bỏ nữ nhi của mình, tùy ý nàng ở thế giới kia mà mặc kệ không hỏi sao? Nếu biết hỗn độn thập thánh châu chỉ tứ lưu lạc ở Thiên Thần đại lục, cho dù không vì nữ nhi, vì sao lâu như vậy vẫn không xâm nhập ma lần thứ hai.

Cho nên, không phải bọn họ không nghĩ tới, mà là không thể... Nhất định là có nguyên nhân gì đó, làm cho ma không thể tái trước khi tới Thiên Thần đại lục. Mà bọn họ cũng nhất định đang nỗ lực, cha mẹ Tiểu Mạt nhất định vẫn luôn lo lắng, mong sớm nhìn thấy nữ nhi của mình một chút.

Cho nên, Tiểu Mạt ở bên người hấn cũng tùy thời có khả năng bùng nổ tai nạn chi nguyên.

Cùng Đồng Tâm Đồng Thực bên người hấn, ba cô gái như hình với bóng, thật ra là ba nguồn suối tai nạn thật lớn, mỗi một người, đều là “người” không thể chống cự.

Như vậy, hấn nên làm thế nào để ngăn cản...

Mãi suy tư, hắc đã bay rất xa. Phóng mắt nhìn lại, chung quanh toàn bộ là cát vàng, đơn thuần nhìn không có chút tạp sắc gì. Trong một hoàn cảnh như vậy, thị giác đã không thể dùng để phân biệt phương hướng, Diệp Vô Thần nhắm mắt lại, dụng tâm yên lặng cảm thụ trung tâm nơi phát ra thổ lực, nhưng càng về phía trước, lực lượng căn nguyên càng mơ hồ, dần dần, hắc bắt đầu cảm giác được nơi này mỗi một chỗ đều là thổ lực căn nguyên... Lực lượng của Thổ hoàng châu đã rất nhiều năm yên lặng dung hợp cùng biển cát khôn cùng nơi này, khó có thể phân rõ chỗ nào.

Diệp Vô Thần bỗng nhiên dừng lại giữa không trung, bởi vì hắc nghe được một thanh âm, một thanh âm thực trầm, rất nặng. Thanh âm kia không phải vang lên ở bên tai, mà là trong lòng, giống như thủy linh châu lúc trước thông qua ý thức truyền ngôn ngữ cho hắc.

Người là một sinh linh đi vào nơi này. Người tới mang ta đi sao?

Diệp Vô Thần ngưng thần, cũng dùng ý thức hồi đáp: “Ta nghĩ mang người đi, bất quá, ta hy vọng, là người có thể đình chỉ cuồng sa liên miên ngàn dặm. Cuồng sa tạo nên vô số tai nạn ở thế giới nhân loại, nói là đồ thần sinh linh cũng không quá chút nào. Người là một trong hỗn độn thánh châu, kỳ vì thánh châu, ý thức cũng không nhất định ghê tởm, người, nhất định cũng không hy vọng lực lượng của mình tạo thành tai nạn không ngừng chứ?”

Giống như đồng thủy linh châu, Thổ hoàng châu cũng sinh ra ý thức, hơn nữa, tựa như ý thức này so với ý thức của thủy linh châu càng thành thực hơn, xem ra, ngay cả lực lượng của nó so với ba cái thánh châu Diệp Vô Thần đoạt được cường đại hơn rất nhiều. Bên ngoài Thủy linh châu tràn đầy lực lượng tạo nên bắc hải băng phong, hỏa long châu còn lại dựng dục cực viêm Thiên Long, hình thành thiên diệt hỏa sơn. Phong sát châu tương đối ôn hòa, hình thành một cái phong chi cấm địa rất nhỏ nhưng thực đáng sợ. Mà phạm vi ảnh hưởng của cả ba đều không bằng Thổ hoàng châu đại. Phạm vi nó lan đến là một phần tư của Thiên Thần đại lục!

Người nói đúng, ta vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy lực lượng của ta tạo thành tai nạn đối với sinh linh, cái này cho tới nay vẫn là một nỗi bi ai lớn của ta. Lực lượng tràn đầy bên ngoài khiến ta không có khả năng khống chế, ngay cả ta muốn ngăn cản, cũng căn bản không có biện pháp.

“Như vậy, ta có thể giúp người” Diệp Vô Thần nói tràn đầy tự tin.

Giúp ta? Người giúp ta thế nào?

“Dem lực lượng tràn ra bên ngoài của người, cắn nuốt toàn bộ!” Đối với phía trước, Diệp Vô Thần nói ra câu trả lời của hắc.

Ha ha ha ha...

Thổ hoàng châu linh đang cười, không biết là cảm thấy buồn cười, hay là một loại cười thoải mái.

“Ta đã tồn tại thật lâu, rất lâu, lâu đến mức ta đã tính không rõ có bao nhiêu lâu. Ta dựng dục cho trung tâm không gian hỗn độn, ở dưới có quá nhiều lực lượng hỗn độn, ta có ý thức quá sớm, khi đó, hỗn độn còn chưa bị vỡ tan, Nam Hoàng cùng Bắc Đế lúc trước liên tục tranh đấu một năm lại một năm nữa ở bên trong”.

Diệp Vô Thần: “...”

Thổ hoàng châu dựng dục cho trung tâm hỗn độn, cho nên lực lượng của nó cường đại hơn so với các thánh châu khác một chút, ý thức cũng hình thành rất sớm, thời điểm nó sinh ra ý thức thậm chí còn sớm hơn thời gian hình thành Thiên Thần đại lục.

“Sau khi hỗn độn bị vỡ tan, ta, còn có thủy hỏa phong, toàn bộ bay xuống phiên thổ địa này. Ta vẫn đều quan sát từ xa diễn biến của thế giới này, từ thú sinh thành, đến người sinh sản... Mà địa phương ta bay xuống là một mảng sa mạc trên phiên đại lục to lớn này, nơi này có lực lượng thổ hệ sung túc nhất, vì thế, lực lượng không ngừng dũng mãnh tiến vào, mà lực lượng dư thừa lại điên cuồng trào ra, dần dần, càng ngày lực lượng của ta tạo ra càng nhiều tai nạn cho sinh vật và con người. Nhưng ta tuy có ý thức, nhưng chung quy chỉ là một thánh châu, vĩnh viễn không thể tự di động, cũng vô pháp chân chính khống chế lực lượng của mình. Thời gian lâu, trí tuệ của ta cũng càng ngày càng thành thực, sau thời gian lâu lắm, tịch

mịch lâu lắm, ta khát vọng có người có thể mang ta đi. Ta nghĩ, đây cũng là toàn bộ hy vọng xa vời của một linh châu đã sinh ra linh tính”.

Diệp Vô Thần im lặng. Xác thực, cũng giống thủy linh châu sinh ra ý thức, nó có một khát vọng lớn không phải là được người mang đi khỏi thế giới băng lãnh vĩnh hằng bất biến sao?

“Nhưng hy vọng xa vời dù sao cũng là hy vọng xa vời, lực lượng của chúng ta quá mạnh mẽ, căn bản sinh linh của phiến đại lục này có khả năng tới gần. Cho nên, ta chỉ có thể vĩnh viễn chờ ở nơi này như vậy... Lại là một năm qua đi, ý thức cùng trí tuệ của ta cũng ngày càng thành thực, dần dần, ta bắt đầu hiểu ra mục đích tồn tại của ta, cũng lâu lắm rồi trong suy tư mơ hồ thấy được tương lai của ta, cùng việc ta phải làm”.

Diệp Vô Thần: “...”

463. Chương 462: Tây Chi Hải Dương

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 462: Tây chi hải dương

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Có thể được thủy, hỏa, phong trong người, người nhất định sẽ không phải là một người bình thường, bởi vì có được thánh châu, không phải dựa vào lực lượng cùng cơ duyên, mà trước hết là vận mệnh. Bởi vì chúng nó vốn thuộc loài người, trốn thế nào cũng không có khả năng chạy thoát. Người, nhất định không phải một người bình thường, người có thể đi vào nơi này, đã chứng tỏ, người đã muốn ta duy nhất quy túc”.

“Nói cách khác, người nguyện ý để ta mang đi, cũng cho phép ta cắn nuốt lực lượng tràn ra ngoài của người?”
Diệp Vô Thần hỏi. Cùng Thổ hoàng châu trao đổi, đối mặt với hắn giống như không phải một viên thánh châu đơn thuần, mà là một lão nhân tang thương.

“Tuy rằng ta không biết người dùng phương pháp như thế nào, nhưng người đã tự tin là có biện pháp cắn nuốt bạo tẩu lực lượng của ta, có được ba thánh châu trong người tất nhiên có thể làm được. Bất quá, người mặc dù có ba thánh châu thủy hỏa phong, nhưng cũng không đại biểu đã được ta thừa nhận... Thông qua khảo nghiệm của ta, làm cho ta có thể an tâm theo người mà đi”.

“Khảo nghiệm? Khảo nghiệm gì?” Diệp Vô Thần nhíu mày nói.

“Giúp ta tìm được hai kiện này. Cái này cùng với nói là khảo nghiệm, chẳng bằng nói là người phải làm hai việc. Nếu người làm được, như vậy, người nhất định chính là năm đó hỗn độn phá toái, ta nhìn đến người kia”.

“Nói cho ta biết, hai kiện đó là cái gì?” Diệp Vô Thần hỏi.

“Đệ nhất kiện... Thật lâu trước kia, Nam Hoàng cùng Bắc Đế đánh nhau cuối cùng làm cho hỗn độn vỡ tan, sau đó, cảm xúc phản đối của bọn họ qua thời gian dài tích lũy cùng ngưng hóa rốt cuộc sinh ra ‘Ma’, ‘Ma’ là vì cảm xúc phản đối của bọn họ mà sinh, bọn họ tuy rằng liên thủ đánh lui ma, nhưng không thể hoàn toàn tiêu trừ cảm xúc phản đối của bọn họ, ‘Ma’ vĩnh viễn sẽ không biến mất, ngay cả bị đánh chết, cũng sẽ thông thả sống lại. Mà cảm xúc phản đối một khi sinh ra, cho dù bọn họ là chí cao vô thượng hỗn độn chí cao thần cũng vô pháp hoàn toàn diệt trừ. Cho nên, Nam Hoàng cùng Bắc Đế cuối cùng lựa chọn cái chết... Bọn họ đã chết, ‘Ma’ sẽ không cường thịnh trở lại, những người khác chỉ cần đem nó đánh bại, có thể làm cho nó vĩnh viễn biến mất. Làm cho sinh mệnh của mình trôi đi, bọn họ hợp lực nhìn phá Thiên cơ, sau đó đi vào phiến đại lục này, đem máu huyết của mình phân biệt giao cho hai nhân loại... Sau đó, Nam

Hoàng đã chết, mà Bắc Đế... Nàng dựa vào sinh mệnh lực cuối cùng chưa kịp trôi đi, đi tới hải dương phía tây của phiên đại lục này, đem một viên mầm mống màu xám thả vào trong biển, sau đó biến mất trong thiên địa”.

Một đoạn thần thoại bình thường, Nam Hoàng cùng Bắc Đế tranh đấu diễn sinh “Ma”, nhìn phá Thiên cơ mà đem máu huyết giao cho nhân loại của Thiên Thần đại lục... Diệp Vô Thần đều đã biết từ trong mảnh trí nhớ nhỏ của trăm tinh kiếm cùng tai ách cung, nhưng Bắc Đế đem một viên mầm mống màu xám đi hải dương phía tây, hẳn trước nay chưa bao giờ biết.

“Người muốn ta đi tìm khóa chủng tử mà Bắc Đế để ở biển phía tây?”

“Không... khóa chủng tử sớm đã không tồn tại, qua nhiều năm nó đã mọc rễ, nảy mầm, trưởng thành, ra cành màu xám, lá cây màu xám, ra hoa màu xám, cuối cùng kết xuất một quả màu xám... Năm đó Bắc Đế đi vào biển tây, toàn bộ hỗn độn không gian có lẽ chỉ có một mình ta biết, bởi vì thời điểm đó ngoại trừ ta, không có sinh linh gì có thể tới gần nơi này. Theo thời gian vĩnh hằng, ta vẫn dùng ý thức của mình từ xa quan sát khóa chủng tử biến hóa, mà chính ở một khắc người tới nơi đây, quả màu xám rốt cuộc cũng thành thực. Nhân loại, người hiểu chưa, cái này cũng không phải trùng hợp đơn thuần”.

“Nam nhân, vậy một viên mầm mống màu xám kết xuất quả thực màu xám, người có biết là cái gì không?” Diệp Vô Thần ngưng tụ tinh thần, lấy tâm niệm hướng nam nhi hỏi. Nàng có thể tồn tại trong trăm tinh kiếm, tất nhiên cùng Nam Hoàng có liên hệ nhất định, nói không chừng sẽ biết viên mầm mống màu xám là cái gì.

“Chủ nhân, ta không biết... Giống như không nhớ rõ quả thực là màu xám đâu” Nam nhi suy nghĩ một lúc, hồi đáp.

Diệp Vô Thần không hỏi lại, hồi đáp: “Ta hiểu được, nói cho ta biết nó ở vị trí nào của biển tây, ta sẽ trong thời gian ngắn thu hồi nó”.

“Người có được sinh linh gì đều đã có, lại cực ít có thể thức tỉnh lực lượng linh hồn, đến trung tâm biển tây, người tự nhiên có thể cảm giác được vị trí của nó... Đi thôi, cảm giác nói cho ta biết, nó là ở đó”.

Tương truyền, một người trí tuệ cao đến trình độ nhất định, như vậy hẳn còn có khả năng nhìn phá Thiên cơ. Mà Thổ hoàng châu đã tồn tại ý thức từ lúc Thiên Thần đại lục hình thành, thời gian tồn tại dài như thế, trí tuệ của nó, có lẽ đã đạt tới trình độ nhìn phá Thiên cơ. Diệp Vô Thần yên lặng suy nghĩ, không trì hoãn chút nào, trực tiếp hướng tây phương bay đi.

Bên cạnh Thiên Thần đại lục là một hải dương mênh mông vô bờ. Cực tây của Đại lục là biển tây, bởi vì Thổ hoàng châu tồn tại, mọi người muốn tới biển tây chỉ có thể từ phương hướng xa xa nhiều tới, trực tiếp từ phía tây Đại Phong quốc đi biển tây, từ xưa đến nay có lẽ Diệp Vô Thần là đệ nhất nhân.

Thiên Thần đại lục một nửa là nước, một nửa là lục địa, mà muốn đi trung tâm biển tây, không thể nghi ngờ phải vượt qua một khoảng cách rất dài. Diệp Vô Thần không chuyên tâm, thẳng tắp bay về tây phương, đến lúc chạng vạng, hẳn đã thoát ly bão cát, rốt cuộc thấy được một mảng đại dương mênh mông.

Hắn dừng lại một lúc, nhắm mắt, dùng linh hồn lực cảm giác hồi lâu, nhưng không có nhận thấy gì khác thường, vì thế tiếp tục đi về hướng tây.

Một ngày đi qua.

Hai ngày đi qua.

Ngày thứ ba, trong khi nhắm mắt phi hành, Diệp Vô Thần rốt cuộc cũng cảm giác được một tia linh hồn lực xao động, hẳn nhanh chóng đình chỉ phi hành, ngưng tụ tinh thần, đem linh hồn lực của mình mở rộng tới đa, lắng lắng cảm giác cổ lực lượng nguyên tuyền nọ.

Giây lát, hẳn nghiêng người đi về hướng tây bắc, qua mấy khắc chung, hẳn lại dừng lại, một lần nữa tìm kiếm vị trí, sau mấy lần liên tiếp, hẳn dừng lại thật lâu trên không, sau đó nhìn xuống phía dưới, thân thể thẳng tắp rơi vào mặt biển yên tĩnh, xé nước biển, lao xuống phía dưới cực nhanh.

Diệp Vô Thần nguyên bản không sợ nước, sau khi đạt được thủy lực của thủy linh châu, đối với thao túng nước đã đến trình độ tùy tâm sở dục. Lực lượng của hắn tùy ý khởi động, nước biển phía dưới liền nhu

thuận tự động tách ra, thân thể Diệp Vô Thần tuy rằng ở trong nước, nhưng không bị ảnh hưởng bởi sức nổi chút nào, tựa như rơi xuống từ trên trời cao.

Theo như lời Thổ hoàng châu nói không sai, đó là một loại linh hồn lực đặc thù, linh hồn lực rất lớn so với sinh linh bình thường khác, không chỉ đặc thù, hơn nữa rất cường đại, chỉ cần có một chút linh hồn lực, ở khoảng cách rất xa đã có thể cảm giác được nó tồn tại. Phía dưới vị trí của Diệp Vô Thần chính là mục tiêu.

Nơi này là gần trung tâm biển tây của Thiên Thần đại lục, là địa phương mà nhân loại bình thường không có khả năng tới được, cho nên các loại sinh vật biển rất đa dạng, trong thời gian ngắn Diệp Vô Thần có thể thành linh đánh lên một đám. Mà độ sâu của biển tây hơn xa dự kiến của Diệp Vô Thần, thời gian từng giây từng phút trôi qua, hắn cũng không biết chính mình đã xuống bao lâu, nhưng lấy tốc độ lao xuống của hắn vẫn chưa thấy dấu hiệu của đáy biển. Căn nguyên linh hồn lực nọ cách hắn càng ngày càng gần, nhưng vẫn như cũ có một khoảng cách tương đối xa.

Ở bên trong hải dương, ngoài sức nổi, còn có thủy áp, nước biển càng sâu, thủy áp càng cao. Bởi vậy càng xuống phía dưới, sinh vật biển cũng càng ngày càng ít, mà sinh vật có thể sinh tồn trong thủy áp rất mạnh này đã bắt đầu thoát ly thú cấp bình thường, càng ngày càng nhiều mãnh thú hải dương xuất hiện.

Lại mấy phút đồng hồ trôi qua, cỗ linh hồn lực lượng nguyên tuyền cũng càng ngày càng gần, bỗng dưng, tầm mắt Diệp Vô Thần có hơn một chút ánh sáng..... Một chút ánh sáng màu xám. Ánh sáng không có khả năng đầu nhập dưới đáy biển tối đen, quang sáng trắng ảm đạm này rất đáng chú ý.

Mà chỗ quang trắng mờ, đúng là căn nguyên của linh hồn lực kỳ dị!

Đến! Chính là nơi đó... Thật là màu xám.

Trong khi thân thể rơi, Diệp Vô Thần chuyển mình, thân thể từ hạ xuống rất nhanh chuyển thành kinh phiêu chìm xuống dưới, đồng thời mở toàn bộ thị giác, mỗi một tác không gian dưới đáy biển tối đen đều thấy rõ ràng. Hắn trước tiên nhìn về phía nơi phát ra quang trắng mờ.

Quả thực là một gốc thực vật, bỏ qua nhan sắc, bề ngoài của nó nhìn lại cũng không có gì khác biệt quá lớn so với thực vật bình thường. Chiều dài ba mươi thước, có ít ỏi vài lá cây hình trứng, ở đỉnh hành, tà tà treo một quả thực rất nhỏ không thu hút, khóa nọ chỉ to cỡ ngón cái, hiện ra một hình tròn tiêu chuẩn đến dị thường. Mà quang trắng mờ ảm đạm đó chính là từ quả thực này phóng thích ra.

Mà thời điểm nhìn quanh cái cây này, Diệp Vô Thần tự nhiên cũng thấy rõ cảnh tượng chung quanh nó. Kỳ dị là ở phụ cận tụ tập một con lại một con sinh vật khổng lồ, chúng nó tồn tại ở nơi đáy biển trụi lủi một mảnh này, ngay cả nguyên bản hải nham đều bị phá hư không còn một mảnh, mà chỉ có khóa thực vật màu xám này hoàn hảo không tổn hao gì, đứng ở nơi đó.

Một sinh vật màu đen thật lớn đang bơi về phía hắn, Diệp Vô Thần dừng thân thể, không có ngăn trở, mà ngưng mắt nhìn. Sinh vật này đầu thật lớn, thân hình ngư hình, giống như sa lại giống như phi sa, khi đầu nó ở cách thực vật màu xám không tới một thước bỗng nhiên ngừng lại, tình hình giống như là đánh vào bình chướng vô cùng cứng rắn phía trên. Quả nhiên, sinh vật to lớn dùng đầu nó dẫm mạnh đâm về phía trước... Oành một tiếng, một trận động tĩnh thật lớn truyền khắp đáy biển, Diệp Vô Thần bất ngờ không kịp đề phòng bị chấn động hai màng nhĩ nổ vang, thân thể ở trong nước biển kích động bị bắn ra ngoài rất xa, trong lòng chấn động, nhanh chóng mở linh hồn chi nhãn nhìn về hướng con cá mập nọ... Sinh vật có thể tồn tại dưới đáy biển sâu như thế, quả nhiên không đơn giản.

Ám ma sa: Hải dương ma thú - hắc ám hệ - thần cấp cao giai, ở đáy biển tây là bá vương của biển, trời sanh tính tàn bạo, thị ám thị huyết, e ngại ánh sáng, ngoại trừ ngẫu nhiên lên mặt biển để thở, bình thường chỉ ở trong biển sâu. Tất cả sinh vật trong hải dương đều là mục tiêu liệt sát của nó, vô cùng đáng sợ. Đến nay đã sống tới ba vạn năm lâu.

Thần cấp cao giai!

Diệp Vô Thần hít một ngụm lãnh khí, linh hồn chi nhãn truyền đến tin tức “Bá vương đáy biển” bốn chữ này đơn giản nhưng có phân lượng rất nặng, bởi vì ý nghĩa con ám ma sa này là tối cường giả của toàn bộ biển tây, thậm chí toàn bộ thiên thần hải dương. Thần cấp cao giai chính là siêu thần cấp, như vậy ngoại

trừ con tử tinh nghiệt long lúc trước, ở Thiên Thần đại lục đã không còn ai có khả năng tồn tại. Lần đầu tiên xâm nhập đáy biển liền đụng tới sinh vật tối cường trong hải dương, không biết là hần rất may, hay là đại bất hạnh.

Cũng khó trách nó va chạm một phát lại có thể dẫn phát chấn động lớn như thế. Mà cú va chạm này, cũng làm cho Diệp Vô Thần biết chung quanh thực vật màu xám quả nhiên có một tầng bình chướng, hơn nữa bình chướng cứng cõi vô cùng, bởi vì dưới cú va chạm của ám ma sa này vẫn không thể đi tới nửa tấc như cũ. Mà cú va chạm này cũng làm các sinh vật thật lớn đang ngủ say chung quanh bình tĩnh, đa số chúng nó đều có năng lực nhìn trong bóng đêm, khi thân thể tối đen của ám ma sa xuất hiện trong tầm mắt, đáy biển đại loạn một trận, một đám cự thú hải dương tụ tập ở trong này toàn bộ cuống quýt chạy trốn bằng tốc độ nhanh nhất, không có một con nào dám dừng lại. Ám ma sa cũng không có đuổi theo đuổi đám cự thú cuống quýt chạy trốn, mà tiếp tục va chạm vào bình chướng không nhìn thấy trước người, liên tục mấy lần rốt cuộc cũng mất đi kiên nhẫn, thân thể đi vòng vèo, vọt mạnh về phía Diệp Vô Thần.

Thần cấp cao giai ma thú, có trí lực gần bằng nhân loại, lại sống ba vạn năm, nó công kích Diệp Vô Thần tuyệt không phải ngẫu nhiên, mà là bởi vì nó lập tức nghĩ được đây là một ngoại tộc của hải dương.

464. Chương 463: Ly Hồn

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 463: Ly hồn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lực lượng của Ám Ma Sa khiến hải dương cuồng bạo, xung lực của nước làm cho Diệp Vô Thần trực tiếp nín thở, hần cắn chặt răng, hần bỗng nhiên biến mất trước khi thân thể Ám Ma Sa tới gần, cùng thời gian đó ở trong bạch quang chợt lóe xuất hiện ở phía sau nó, tay phải vươn ra rất nhanh.

Rắc rắc rắc rắc rắc...

Hải dương ngưng kết rất nhanh, Diệp Vô Thần khiến thủy lực bành trướng đến lớn nhất, trước người hần mấy chục thước nước biển ở trong khoảng thời gian ngắn ngưng tụ thành băng cứng, thân thể Ám Ma Sa vọt tới trước nhất thời bị đình chỉ, bị hàn băng gắt gao dừng ở trong đó.

Diệp Vô Thần thu hồi cánh tay, nhưng lập tức, hàn băng trước người hần bỗng nhiên nổ mạnh, một tiếng rít gào chói tai truyền đến. Diệp Vô Thần bị một mảng hàn băng nổ tung đẩy lui về phía sau mấy chục thước, Ám Ma Sa phần nộ xoay người, cũng mở to mồm như một cái sơn động khủng bố lao tới gần hần, răng mỗi một cái răng nanh dài, tinh mịn đều đáng sợ kinh người.

Lần này, Diệp Vô Thần cảm nhận được không phải lực đánh sâu vào, mà là một cỗ xả lực thật lớn so với lực đánh sâu vào vừa rồi còn mạnh hơn nhiều, thân thể Diệp Vô Thần nhất thời như cát bụi tho gió cuốn vào bên trong cái mồm to của Ám Ma Sa, cái mồm thật lớn của Ám Ma Sa chợt khép kín.

Ám Ma Sa sau khi cắn nuốt mục tiêu liền im lặng xuống dưới, hải dương chung quanh cũng chậm chậm trở nên yên tĩnh, bỗng dưng, thân thể to lớn của Ám Ma Sa cương lên một chút, sau đó trong tiếng kêu tê tái từng đợt thống khổ nổi lên.

Nếu chỉ thân thể bốc lên, như vậy bất quá nước biển bị kích động, mà giờ phút này lực lượng của nó cũng theo thân thể mà bạo tẩu. Đáy biển phẳng phát chấn động, đáy biển bắt đầu rung động kịch liệt, sinh vật

biển ở vài dặm chung quanh đều cảm nhận được dị động, trong lúc hỗn loạn cuồng quít thoát đi. Xa xôi phía trên mặt biển, bắt đầu tạo nên sóng gợn càng ngày càng kịch liệt.

Nhưng cũng may, Âm Ma Sa điên cuồng cũng không duy trì bao lâu, bất quá chỉ vài giây, thân thể nó sủy động lại, càng ngày càng cứng ngắc, sau đó rồi cuộc yên lặng, vẫn không nhúc nhích trầm mình xuống, ngã xuống trên tảng đá dưới đáy biển. Ngay sau đó, mặt ngoài thân thể nó bắt đầu xuất hiện một tầng băng, nước biển chung quanh nó cũng đóng băng rất nhanh.

Đình!

Một đạo hào quang màu đỏ từ trên thân thể nó bắn ra, phá vỡ một cái động lớn trên thân thể nó, Diệp Vô Thần từ trong đó nhảy ra, hướng về phía thân thể to lớn của nó lộ ra một nụ cười khinh thường.

Nếu là cùng nó cứng đối cứng, hẳn dựa vào thủy lực vô cùng và Hương Hương không gian thuận di để thắng nó cũng không khó khăn, nhưng nguy hiểm cũng rất lớn, lấy hình thể cùng lực lượng của nó, chỉ cần bị nó va chạm một lần, phỏng chừng liền vứt bỏ nửa cái mạng. Mà cũng may, Âm Ma Sa thực biết điều, đưa cho hắn một phương pháp giải quyết nó nhanh nhất. Hắn theo cổ hấp lực tiến vào bên trong thân thể Âm Ma Sa, lấy băng lực đông cứng nội tạng của nó. Lấy lực lượng của Âm Ma Sa, Diệp Vô Thần muốn đông cứng thân thể nó hoàn toàn thì hao phí công phu rất lớn, nhưng vô luận là sinh linh gì, nó cường thịnh trở lại cũng không khả năng đem lực lượng tác dụng đến trong cơ thể của mình... Trừ phi là muốn tự bạo, cho nên trong một khắc bá vương của biển tây này cắn nuốt Diệp Vô Thần, nhất định dễ dàng chết trong tay hắn.

Âm Ma Sa xuất hiện cùng rung chuyển thật lớn vừa rồi đã khiến sinh linh chung quanh chạy trốn hết, cũng giúp Diệp Vô Thần rất lớn, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có cự thú nào đến quấy rầy hắn.

Đi quanh thực vật màu xám nọ, Diệp Vô Thần tính tốt vị trí, dừng lại ở phía trước nó hơn một thước, vươn một bàn tay ra, sau đó quả nhiên bị một đạo vách ngăn nhìn không thấy ngăn cản. Từ hình dạng phía trên phán đoán, đây là một vòng vách ngăn vô sắc bảo vệ trung tâm, cũng là bảo hộ cho nó tồn tại bình yên ở đáy hải dương trong vô số năm.

Diệp Vô Thần rút tay về, lui ra phía sau hai bước, ở mi tâm chợt lóe kim mang, Trảm Tinh Kiếm đã nắm chặt trong tay. Ngay cả Âm Ma Sa va chạm đều không thể thương hại một chút đến cái vách ngăn vô hình này, như vậy lấy lực lượng của hắn phá vỡ cái vách ngăn này cũng chỉ có thể hy vọng vào “Thương Khung Phá” trên Trảm Tinh Kiếm, nếu ngay cả “Thương Khung Phá” cũng không có thể đem đánh nát cái vách ngăn này, như vậy hắn cũng không còn biện pháp gì khác.

Sau đó, ngay lúc Trảm Tinh Kiếm xuất hiện trong tay Diệp Vô Thần trong nháy mắt, nguyên bản vách ngăn vô hình vô sắc bỗng nhiên hiện ra một tầng màu vàng, Diệp Vô Thần hơi sửng sốt một chút, liền nghe được bình một tiếng vang thanh thúy, vách ngăn biến thành màu vàng như một tầng thủy tinh bỗng nhiên phá toái, hóa thành những vụn kim mang nhỏ bay ra, chậm rãi biến mất.

“Đây là.....”.

Diệp Vô Thần thử đưa tay thăm dò phía trước, mà lần này, tay hắn không bị cái gì cách trở, trực tiếp xuyên qua nước mà qua... Tầng vách ngăn nọ thực tiêu thất như vậy!

“Chủ nhân, tiêu thất...” Nam nhi ngạc nhiên nói.

“Ừm” Diệp Vô Thần thu hồi Trảm Tinh Kiếm, ánh mắt dừng phía trên thực vật màu xám nói: “Vách ngăn này hẳn là không phải vì bảo hộ khóa thực vật này mà sinh thành, mà là sau khi Bắc Đế năm đó bỏ lại khóa chủng tử vì bảo hộ nó mà thiết hạ. Lực lượng của Bắc Đế thì thường nhân khó có khả năng phá vỡ, mà giải trừ vách ngăn này cần chìa khóa là Trảm Tinh Kiếm.”

Bản mạng vũ khí của Bắc Đế vì Tai Ách Cung mà đối đầu với Nam Hoàng từng ấy năm tới nay. Nếu hắn muốn thực vật huyền diệu này kế thừa Tai Ách Cung, vì sao chìa khóa cởi bỏ cái vách ngăn này cũng là Trảm Tinh Kiếm? Hay là nói, hắn muốn lưu nó cho người thừa kế Trảm Tinh Kiếm?

Không hề nghi ngờ, trong cái này nhất định có nguyên do đặc thù.

Diệp Vô Thần chậm rãi tới gần, ngồi xổm xuống, quả thực màu xám đã phóng đại ở trong tầm mắt, dần dần, ánh mắt Diệp Vô Thần bắt đầu trở nên mê ly, một loại cảm xúc khác thường vô hình ở trong đầu thúc

dục hấn đi chạm vào quả thực màu xám này. Vốn là muốn ngắt lấy nó nên Diệp Vô Thần cũng không cảnh giác gì, tự nhiên đưa tay hướng tới quả thực màu xám.

Tay, chạm đến quả thực màu xám nho nhỏ, trong nháy mắt ngón tay chạm vào quả đó, một thanh âm non nớt vang lên:

“Ba ba... Không nên đụng nó...”

Lúc này, thân thể Diệp Vô Thần chợt cứng đờ, trong nháy mắt ánh mắt đã trở nên mơ hồ, đại ra...

Trí nhớ, như nước sông đảo lưu, lưu chuyển rất nhanh...

... Vài ngày trước, hấn tìm được chỗ của Thổ Hoàng Châu...

... Mấy tháng trước, hấn đi Tuyết Nữ cung của Thương Lan quốc, tìm được nữ nhi Tư Thần của mình...

Tư Thần... Dần dần, trí nhớ tiếp tục quay ngược, hấn hoảng sợ, bắt đầu quên tên Tư Thần, sau đó, quên sự tồn tại của Tư Thần...

Trí nhớ giữa dòng đảo lưu, thân thể, tinh thần hấn hoàn toàn không chịu khống chế của mình, trong thân thể giống như có cái gì bị hút ra rất nhanh, lực lượng không biết từ đâu mà đến làm cho hấn không thể giãy dụa, cũng không biết nên giãy dụa như thế nào...

... Sớm hơn mấy tháng trước, hấn quay về cửu biệt ba năm ở Diệp gia...

... Hơn một năm trước, hấn dựa vào Hương Hương thức tỉnh không gian lực lượng ly khai Đoạn Hồn uyên...

Viêm Cung Nhược, Viêm Cung Nguyệt... Vài cái tên hiện lên ở trong đầu hấn, sau đó trở nên mơ hồ, thẳng đến khi hấn rốt cuộc không nhớ nổi các nàng là ai...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Trí nhớ của ta...

Trí nhớ, về tới lúc hấn ở Đoạn Hồn uyên thì tỉnh lại một khắc, một khắc trong lòng quanh quẩn nổi lên tiếng khóc tê tâm liệt phế của Ngưng Tuyết...

Trí nhớ vượt qua hai năm, về tới ba năm trước kia, Tuyết Phi Nhạn, Viêm Chi Mộng, Đồng Tâm...

Đồng Tâm...

Đồng...

...

Thiên Phạt nữ...

Hoảng sợ, đó là một loại đáng sợ so với tử vong còn muốn đáng sợ hơn trăm ngàn lần, hấn thanh tỉnh trở lại mới nhận ra trí nhớ bị bóc ra...

Trí nhớ, tiếp tục đảo lưu... Về tới khi hấn sơ lâm Diệp gia... Về tới lần đầu tiên hấn gặp Ngưng Tuyết...

Tuyết Nhi... Không! Ta không thể quên Tuyết Nhi... Tuyết Nhi! Tuyết Nhi! Tuyết Nhi...

Trong tiếng hét tê tâm, hấn bắt đầu quên tên Ngưng Tuyết, lại dần dần bắt đầu quên hình dáng của nàng... Quên bọn họ đã từng quen biết...

Trong đầu truyền đến một tiếng nổ lớn, giống như có cái gì nổ tung ở trong đầu, thanh âm bùng nổ này cũng nổ tan ý thức cuối cùng của hấn, trong đầu nhất thời trống rỗng, sau đó trở thành một mảng tối đen.

Ánh mắt Diệp Vô Thần đại ra, đã không còn ý thức, thân thể thẳng tắp, trôi nổi ở trong nước... Một đoàn quang trắng mờ từ chỗ tiếp xúc giữa ngón tay hấn và quả thực màu xám lan tràn tới thân thể hấn, ngay lập tức, lại có một đoàn hào quang màu trắng từ trong cơ thể Diệp Vô Thần bộ điệu ra, lướt qua quang trắng mờ, lại là một cỗ lực lượng kỳ dị làm cho tay phải của Diệp Vô Thần thoát ly khỏi quả thực màu xám.

Một hào quang màu trắng khác chớp động ở bên người Diệp Vô Thần, đó là một tụ trần thiếu nữ rất nhỏ, nàng không biết làm sao nhìn Diệp Vô Thần đã không còn cử động, trong ánh mắt linh động tràn đầy nỗi sợ hãi. Nàng mở hai tay ra, bỏ ra một mảng hào quang trắng noãn che kín lấy mình cùng thân thể Diệp

Vô Thần, rồi thoát ly khỏi nơi sâu nhất của biển tây này.

465. Chương 464: Diệp Uy Hoài Nghi.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 464: Diệp Uy hoài nghi.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thành Thiên Phong.

Diệp Nộ đứng ở chỗ cao nhất trên thành lâu lâm tây, lặng im nhìn về tây phương. Bầu trời nơi đó không phải màu xanh thẳm, mà là cát vàng mênh mông. Từ ngày sau Diệp Vô Thần cáo biệt hắn, mỗi ngày hắn đều tới nơi này quan vọng về tây phương, thời gian càng ngày càng lâu. Một ngày, hai ngày... năm ngày... mười ngày... mười lăm ngày...

Màu sắc của phương tây vẫn như trước, không có chút biến hóa.

Rốt cuộc, thời điểm mỗi lần hắn đứng ở nơi này, ánh mắt bắt đầu mang theo vẻ không an càng ngày càng đậm.

“Diệp lão tướng quân.” Một gã vệ binh đi tới phía sau hắn, quỳ xuống.

“Bên kia thế nào?” Diệp Nộ không có quay đầu, bình thản hỏi.

“...Bẩm Diệp tướng quân, không có biến hóa gì” Vệ binh thấp giọng nói, sau đó ngẩng đầu lên, lo lắng lo lắng nhìn bóng dáng Diệp Nộ một cái. Hắn biết dưới bề ngoài bình tĩnh của Diệp Nộ, nhất định che giấu sự bất an thật sâu, không chỉ có hắn biết, toàn bộ mọi người trong thành Thiên Phong đều biết.

Thành Thiên Phong bị Thiên Long quân chiếm lĩnh, mà ngày ấy sau khi Tà Đế xuất hiện đã phát sinh tất cả, từ lâu chuyện đó truyền ra ngoài rất xa, bao gồm cả hắn thật ra là Diệp Vô Thần con cháu của Diệp gia... Thân phận Tà Đế sau khi được truyền ra, không thể nghi ngờ đã gây ra chấn động thật lớn, nhất là khiến cho Thiên Long quốc oanh động đến long trời lở đất.

Thì ra lời đồn con của Diệp gia là thân phế là giả, tất cả là do hắn nguy trang, hơn nữa nguy trang cực kỳ hoàn mỹ, ngoại trừ người hắn muốn cho biết, còn lại không có một ai nhìn thấu nguy trang của hắn. Bởi vì cả Lý lão, Lưu lão lúc trước, thậm chí người của Nam Hoàng Tông đã tự tay thử, đều trực tiếp phán định vì thân thể hắn đã quá suy yếu, không thể sống quá mười năm. Hắn tiếp tục nói dối, che mắt thế nhân, sau đó lại lấy một thân phận khác đi làm đại sự.

Rốt cuộc, toàn bộ kẻ địch có thể uy hiếp tới hắn đều bị hắn hủy diệt, thế lực tối cường cũng thần phục dưới tay hắn, không còn có gì có thể uy hiếp đến người nhà hắn, cuối cùng hắn cởi bỏ nguy trang. Khi công bố hắn là Tà Đế đã làm cho thế nhân ngưỡng vọng hắn, đồng thời làm cho người ta sợ hãi hắn, khi hắn triển lộ thân phận của mình là lúc cao cao tại thượng, áp lực khiến cho lòng người sợ hãi vẫn khắc thật sâu vào trái tim mọi người như cũ, cho nên, không người nào dám đi xúc phạm Diệp gia phía sau hắn nữa, còn có mỗi người bên cạnh hắn. Từ nay về sau, chỉ cần hắn nói phải bảo vệ người nào, không hề nghi ngờ người đó là người an toàn nhất trên thế giới.

Tin tức rơi vào tay thành Thiên Long mới vài ngày ngắn ngủn, trước khi tới Diệp gia Thiên Long thần tử nói liền không dứt, hầu như đem tướng môn đập phá. Ngay cả một số kẻ đứng về phía Lâm gia trước kia, sau khi Lâm gia diệt vong, một số quan lại gia tộc cũng không ngừng mang theo khuôn mặt tươi cười tới

cửa, hết sức nịnh nọt lấy lòng, cho dù không thể cùng Diệp gia tạo một cái quan hệ, cũng muốn tận khả năng tiêu trừ ngăn cách, nếu không chỉ cần Tà Đế nói một câu, một cái gia tộc có thể hồi phi yên diệt trong nháy mắt gian, vô luận là ai cũng không thể ngăn cản. Không chỉ có Diệp gia, Vương Văn Xu đã đem tin tức thắng sau đại hôn giữa Diệp Vô Thần cùng Hoa Thủy Nhu truyền ra ngoài, ngay cả trước khi tới đám cưới, người của Hoa gia mỗi ngày đề kết thành quần đội, mới đầu thì hoàn hảo, bất quá qua vài ngày Hoa Chấn Thiên đã mất bình tĩnh hẳn lên, đóng chặt đại môn không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, thế này mới dụ đi một đoạn thời gian.

Đối với con dân của Thiên Long quốc mà nói, Tà Đế tuy là truyền kỳ cực đáng sợ, như nhân vật thần thoại trong chúng nhân, nhưng đầu tiên hẳn cũng là con cháu của Thiên Long Diệp gia, có một người này... Chỉ cần một mình hắn, còn có ai dám xúc phạm Thiên Long quốc? Bởi vì sự tồn tại của Tà Đế, ngay cả thế lực có thể so với ba nước Đại Phong liên thủ, cũng bị diệt vong... Mà từ khi Tà Đế xuất hiện, hắn luôn như cố ý vô tình trực chỉ đối chọi với Đại Phong quốc, lại chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với Thiên Long quốc, cái này chứng tỏ hắn tuy là Tà Đế đứng trên cao, lại chưa bao giờ quên mình là người Thiên Long quốc, không quên mình là người của Diệp gia.

Cho nên, khi dân chúng Thiên Long quốc nói đến Tà Đế, tuy rằng họ sợ hãi, nhưng càng nhiều là một loại sùng bái và kính ngưỡng cuồng nhiệt, mê mông. Tà Đế ở trong ấn tượng của bọn họ đã muốn siêu thoát anh hùng, thậm chí là vượt qua phạm trù thủ hộ thần, đạt tới một cảnh giới rất cao, cao đến hầu như khó có thể nhìn tới.

Nhưng, mọi người cũng sẽ không quên, hơn nữa luôn luôn chú ý là lúc trước Tà Đế ở trước mặt trăm vạn hùng quân và nữ hoàng của Thiên Long, Thương Lan quốc quân, Quỷ Thủy quốc quân, Nam Hoàng Tông chủ, Bắc Đế Tông chủ đưa ra lời thề trong một tháng giải trừ cuồng sa của Đại Phong quốc, điều này càng như là một thần thoại. Mà mọi người vẫn đang chờ mong Tà Đế hoàn thành cái thần thoại khổng lồ thiên nhiên này.

Nhưng nay đã qua kỳ hạn ước định lúc trước của Tà Đế lúc gần hai mươi ngày.

Đất đai của Đại Phong quốc vẫn bị tàn sát bừa bãi như cũ, không có gì biến hóa, bão cát vẫn tàn sát bừa bãi như cũ, mà Tà Đế thì bất vô âm tín, dần dần, càng ngày càng nhiều có người bắt đầu nghi ngờ... Bọn họ không dám ở bên ngoài nghi ngờ Tà Đế, nhưng đang âm thầm, bắt đầu có càng ngày càng nhiều thanh âm.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Nộ cũng không xuất binh đi thu phục thành trì khác của Đại Phong quốc, mà thành Thiên Phong cũng không bị các binh tướng của Đại Phong đến từ địa phương khác tập kích, hiển nhiên, hai phương đều đang đợi... Nếu Tà Đế thật sự có thể giải trừ cuồng sa, Đại Phong tướng sĩ sẽ cam nguyện thần phục, nếu không thể...

“Người lui ra đi, tùy thời lưu ý” Diệp Nộ phát tay nói.

“Vâng!” Gã binh sĩ kia lên tiếng trả lời, lui nhanh ra.

Diệp Uy vẫn đứng ở cách đó không xa đã đi tới, đứng ở bên người Diệp Nộ, cùng hắn nhìn về phía tây phương, nói: “Phụ thân, không cần lo lắng, thần nhi nếu dám phát độc thệ đảm bảo với bọn họ, cho thấy hắn nhất định có biện pháp làm được. Hắn đã gây cho chúng ta nhiều khiếp sợ cùng ngạc nhiên|vui mừng lắm rồi. Cũng không có nhiều khả năng một lần lại một lần có chuyện phát sinh trên người hắn”.

Diệp Nộ gật gù đầu, nhưng ánh mắt vẫn đầy lo lắng như trước, không thể cởi bỏ, thật lâu sau, hắn khẽ thở dài: “Người khác chắc hẳn đều tin tưởng hắn như vậy... Nhưng chúng ta không thể, chúng ta dù sao cũng là thân nhân của hắn. Phải nghĩ đến nếu vạn nhất hắn không thể hoàn thành, thì nên có đối sách giải quyết như thế nào”.

Diệp Uy: “...”

“Vây, dù sao cũng không đơn giản giống như tiêu diệt kẻ địch... Mà là lực lượng tự nhiên bao phủ một phần tư Thiên Thân đại lục” Diệp Nộ thở dài đầy lo lắng. Thời hạn đã qua hơn phân nửa, vẫn không có chút động tĩnh, hắn lại cố gắng làm cho mình bình tĩnh, nhưng vẫn vô pháp làm cho mình an tâm.

Diệp Uy im lặng thật lâu, cũng không phải do Diệp Nộ nói làm cho hắn xúc động, mà là câu kia của hắn “Chúng ta dù sao cũng là thân nhân của hắn” Làm trong lòng hắn cảm thấy áp lực của tử vong, hắn cố nén

xúc động trong lòng lại. Dưới im lặng, ánh mắt hắn càng trở nên thâm thúy, thanh âm bên trong tâm hải cũng là...

Hắn thật sự là con ta sao?

Hắn rất vĩ đại, vĩ đại vượt qua tưởng tượng của hắn, thậm chí tưởng tượng của mọi người.

Hai mươi năm trước, con của hắn sinh ra, rồi biến mất mãi cho đến khi hắn mười sáu tuổi, hắn nổi tiếng là một ma ốm trong thành Thiên Long, ngay cả xuống giường cũng rất khó khăn, sau hắn mới biết được, thì ra đó là bởi trước khi Vương Văn Xu sinh bị hạ được. Sau đó, năm hắn mười sáu tuổi bỗng tiêu thất, bị Long Dân cùng Lâm gia làm hại.... Một năm sau, hắn lại xuất hiện...

Tướng mạo vẫn vậy, giống như ấn ký... Lấy máu nhận thân, lại xác nhận quan hệ của bọn họ. Khi đó, hắn bị mất đi trí nhớ, nhưng hắn tin tưởng là đứa con của hắn thất lạc một năm trước.

Nhưng, một người thể chất có thể thay đổi, trí nhớ có thể mất đi, năng lực cũng có thể đột nhiên tăng mạnh... Nhưng trí tuệ, tính cách thay đổi dễ dàng như vậy sao?

Con của hắn mười sáu tuổi không chỉ thân thể gầy yếu, ngay cả trí lực cũng rất lạc hậu, nói là ngu dốt còn có chút không đủ, mà sau khi Diệp Vô Thần trở về thì trí tuệ cao đáng sợ... Hắn dễ dàng khuy phá tình cảnh của Diệp gia lúc trước, mà hắn bày ra thế cục hoàn mỹ cũng ngoài dự đoán của mọi người, không một kẻ hở, bất tri bất giác trải qua vài năm ngắn ngủn, toàn bộ thiên hạ đều đã ở trong tay hắn, phiên thủ khả vì vân, phúc thủ khả vì vũ.

Hơn nữa, thực lực, năng lực của hắn phát triển thật sự quá nhanh, người khác có lẽ không biết, mà Diệp Uy, tự nhiên biết hắn bắt đầu khởi bước như thế nào. Nay, thực lực của hắn lại cao đáng sợ, lúc trước ba kẻ tối cường của Bắc Đế Tông thảm bại dưới tay hắn, sợ là tứ thần uy chấn Thiên Thần đại lục liên thủ cũng không là địch thủ của hắn. Tốc độ trưởng thành như vậy... Thật sự là “người” có khả năng đạt tới sao?

Về phương diện khác, từ năm đó hắn mất đi, đến năm đó hắn trở về cách nhau một năm, mà một người thật có thể ở trong khoảng thời gian ngắn như thế trở nên họa kỹ, tiêu kỹ, vũ kỹ đăng phong tạo cực?

Kiểm Thần kiếm đạo tu vi xuất thần nhập hóa, lại chưa bao giờ nghe qua có người họa kỹ tiêu kỹ cũng như hắn.

Hoài nghi, rất sớm trước kia hắn cũng đã có, nhưng chỉ có một tia như vậy mà thôi, hắn tin tưởng phụ thân của mình cũng như thế. Nhưng hoài nghi rất nhỏ này bị hắn hoàn toàn để trong đầu, chưa bao giờ sẽ đụng chạm đến, bởi vì cũng hoài nghi rất ít mà thôi, có lấy máu nhận thân, điểm hoài nghi ấy vốn không nên tồn tại. Đồng thời, cái này thường không phải âm thầm trốn tránh, bởi vì vạn nhất truy cứu xuống, sự thật lại đúng như hắn hoài nghi... Vậy tức là con của hắn thật ra đã chết, hắn không thừa nhận được, toàn bộ Diệp gia cũng không thừa nhận được. Cho nên, hoài nghi bị hắn dứt bỏ, vui mừng cùng kiêu ngạo nhìn Diệp Vô Thần Phiên Vân Phúc Vũ.

Nhưng, ngay tại mấy tháng trước, khi hắn sắp xuất chinh tây hạ, thần kinh đại điều Sở Kinh Thiên lơ đãng nói ra một câu làm cho sự hoài nghi mà Diệp Uy chôn sâu đột nhiên phóng đại... Hơn nữa, khi Sở Kinh Thiên đang nói ra câu nói kia cũng lập tức phát hiện, vội vàng im tiếng, còn nhìn trộm xem hắn có nghe được hay không. Sở Kinh Thiên tâm tính thuần lương, căn bản sẽ không gạt người, biểu tình mất tự nhiên trên mặt hắn không dấu đi được. Diệp Uy cúi đầu không hề phản ứng, cho rằng chưa từng nghe thấy cái gì, sau đó, hắn nghe được Sở Kinh Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Khi đó là ở trên bàn cơm, trước thời gian Diệp Vô Thần rời đi, Sở Kinh Thiên một bên lang thôn hồ yết vừa nói: “...Diệp lão đệ năm đó ngủ mười năm cũng chưa từng ăn cái gì, thiếu ăn hắn cũng không đói...”

...

Ài!

Diệp Nộ nói, lại làm cho cái cảm xúc áp lực mệnh mông này của hắn bị dựng lên, hắn lại hoài nghi, nhưng lại không thể nào nguyện đi hồi tưởng lại. Tâm tư của hắn cũng chưa từng nói với người thứ hai. Thậm chí, có khi hắn vì lòng nghi ngờ của mình mà áy náy... Diệp gia, là do Diệp Vô Thần cứu, nếu không, có lẽ sớm liên tiếp lọt vào ám toán của Long Dân cùng Lâm gia, Diệp gia, cũng là bởi hắn mà thịnh, hiện tại, toàn

bộ đại lục có ai dám trêu vào Diệp gia, chỉ sợ là một cái gã sai vặt của Diệp gia đi ra ngoài đều không có ai dám đắc tội. Hắn, lại như thế nào nên hoài nghi con của mình.

Nhưng chuyện quan hệ đến huyết mạch, vô luận lớn nhỏ, cũng chưa có người có thể bỏ qua, Diệp Uy cũng không thể, không tránh được hoài nghi tựa như tâm ma vẫn quần quanh trong tim hắn, lần lượt kiệt lực áp chế, lại lần lượt bốc lên ở trong óc.

466. Chương 465: Thiếu Nữ Hương Hương.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 465: Thiếu nữ Hương Hương.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ác mộng...

Đây là ác mộng đáng sợ nhất mà hắn trải qua trong đời.

Hắn quên Đồng Tâm, quên tỷ tỷ, quên Tuyết Nhi... quên toàn bộ.

Thế giới trống rỗng và tối đen, ý thức hắn không biết đã yên lặng bao lâu, rốt cuộc, hắn bỗng nhiên bắt đầu cảm giác được ý thức của mình. Trong một khắc khôi phục ý thức, hắn sợ hãi về trí nhớ... Làm cho hắn mừng rỡ như điên là hắn vẫn nhớ rõ Ngưng Tuyết như cũ, nhớ rõ Đồng Tâm... Nhớ rõ Thổ Hoàng Châu đã chỉ dẫn hắn tới đây biển tây, tìm được loại thực vật mà năm đó Bắc Đế thả xuống...

Trí nhớ không bị mất... Đó chỉ là một ác mộng đơn thuần thôi sao?

Nhưng bên trong trí nhớ cũng tồn tại nỗi sợ hãi việc trí nhớ bị bóc ra... Hay là trí nhớ của mình đã bị tước đoạt rất nhiều, trí nhớ của mình đã không thể nhớ lại.

Ý thức tiếp tục sống lại, hắn bắt đầu khôi phục thính giác cùng xúc giác... Hắn cảm giác được thanh lương dưới thân, đó là cảm giác nằm trên một nơi thật mềm và dày, loại cảm giác này làm cho hắn nghĩ tới bờ biển hải sa. Nhưng lập tức, hắn tập trung chú ý đến trên người, nơi đó truyền đến là một loại xúc giác ấm áp thực nhu thực nhuyễn, có cái gì đang dán tại nơi đó, cái loại xúc giác này, giống như là một cô gái ôn nhu mềm mại... Mà một cỗ lực lượng ấm áp vừa như quen thuộc vừa giống như xa lạ từ nơi đó tràn đầy...

Mí mắt Diệp Vô Thần giật giật, rốt cuộc chậm rãi mở mắt ra. Tựa như đã lâu lắm không có tiếp xúc với ánh mặt trời, trong nháy mắt mở mắt thốt nhiên lại khép kín, sau đó lại mở mạnh, ngơ ngác nhìn phía trước.

Trước mắt, là một gương mặt tuyết trắng gần trong gang tấc... Tuyệt đối không phải bệnh bạch tạng hoặc là bệnh khác thường, mà là trong suốt trong sáng, thuần trắng như mộng ảo làm cho người ta không đành lòng đụng chạm, mắt nàng đang khép kín, đôi mắt thật dài lại hơi hơi phát run, cặp xuồng, cái mũi tinh xảo như ngọc điêu mài được tinh tế. Gió nhẹ từ hai má thổi qua, từng sợi tóc theo gió tung bay, tiến nhập vào tầm mắt của Diệp Vô Thần... Màu trắng, đó là một cây tuyết trắng tuyết trắng, còn mang theo một mái tóc bạch quang mộng ảo.

Nàng... là ai?

Khứu giác, cũng bắt đầu khôi phục, một loại hương thơm nồng đậm, quen thuộc tràn đầy trong mũi Diệp Vô Thần.

Tiếng hít thở trở nên dồn dập làm cho cô gái mở mắt, đôi môi nàng cũng từ rời khỏi môi Diệp Vô Thần, thân thể lui về phía sau, không có một chút xấu hổ, mà nhìn hần cười vui vẻ.

“Nàng là... Hương Hương?” Diệp Vô Thần kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt, nhưng lại xem ngây người. Nếu không phải nàng thuộc loại dị nhân hương khí, còn có tóc nàng trắng như tuyết, xiêm y lông xù tuyết trắng, hần nhất định sẽ không hô lên tên Hương Hương.

Đó là gương mặt của Hương Hương... nhưng thân thể nàng cũng chỉ to bằng bàn tay Diệp Vô Thần, một hình thể lung linh nhỏ nhắn mềm mại, hình thể giống như cô gái mười bốn mười lăm tuổi, cô gái tuổi này vốn nên có ánh mắt thiên chân.

Cô gái vẫn cười như cũ, không nói gì, cũng không có gật đầu. Mà nàng tươi cười là quen thuộc như vậy. Từ khi hần dựa vào lực lượng của Thủy linh châu mà thực lực tăng lên trên diện rộng, năng lực của Hương Hương cũng đi vào thần cấp, khi đó, nàng cũng thấy không phát ra thanh âm “y nha y nha”, cũng không nhất gan lại búống bình giống như trước kia, mà là trở nên thành thực, im lặng, chính là thường xuyên lấy khuôn mặt tươi cười lẳng lặng nhìn hần cùng Ngưng Tuyết, chính là khuôn mặt tươi cười giống như giờ phút này vậy.

Mà Diệp Vô Thần cho tới bây giờ cũng không biết, Hương Hương đã có năng lực biến ảo hình thể.

Hương Hương tuy rằng không trả lời, nhưng Diệp Vô Thần đã xác định được đáp án của mình, hần nhìn chăm chú nhìn Hương Hương hồi lâu, bỗng nhiên nở nụ cười: “Cảm ơn nàng Hương Hương, nàng lại cứu ta một lần”.

Cô gái cười càng thêm vui vẻ, trong hai mắt loan thành tể nguyệt, hai mắt sắp xếp tinh mịn như hai cánh con bướm nhẹ nhàng chớp động. Thời điểm thân thể nàng rất nhỏ, Diệp Vô Thần còn không cảm thấy gì, giờ phút này gần trong gang tấc, xem nàng rõ ràng như thế, hần mới phát hiện cô gái do long hồ hóa thành này lại đẹp không tỳ vết như này, gần như là nàng tuyết nhan, nhưng lại tìm không thấy chỗ nào không hợp, mỗi một phân, mỗi một tấc đều tinh xảo không thể tưởng tượng.

Long hồ... trung tâm hỗn độn, bên trong hỗn độn tối cường, lực lượng tối thuần dựng dục sinh linh, cũng là không gian hỗn độn hoàn mỹ nhất của sinh linh, vô luận là ai, đều không thể chân chính đánh đồng cùng nàng.

“Hương Hương, thì ra nàng đẹp như vậy” Diệp Vô Thần ý cười như trước, ánh mắt cũng đã bắt đầu trở nên mờ lung. Có thể nói không khoa trương chút nào, mấy nữ tử đẹp nhất Thiên Thần đại lục đều ở bên người hần, năng lực chống cự sự vật tuyệt mỹ của hần hơn xa thường nhân, lại vẫn cảm giác tâm thần của mình rung chuyển như cũ, đó là một loại điềm báo không thể ngăn chặn, muốn trầm mê trong đó.

Hần bỗng nhiên vươn tay, đem cô gái yếu ớt đang cười ôm vào trong ngực, sau đó cúi đầu xuống, trước ánh mắt ngơ ngàng của nàng, khẽ hôn lên miệng nàng... Xúc giác của hần vừa mới khôi phục là lúc, nàng nhanh rời khỏi miệng hần, nhưng xúc cảm hoàn mỹ không thể dùng ngôn từ hình dung này đã khắc sâu ở trong lòng hần, làm cho hần càng khát vọng mãnh liệt.

Cô gái hờn thẳng, lại càng yếu đuối, mềm mại hơn cô gái bình thường, cách thân thể nàng gần như thế, hương khí mờ mờ cũng trở nên đặc hơn, làm cho ý thức Diệp Vô Thần chậm rãi say mê. Hương Hương mở to hai mắt, bắt đầu chậm rãi thư hoãn, sau đó lại lặng lẽ khép kín.

Một bàn tay đặt ở bên hông cô gái vô thức hướng về phía trước, nhẹ nhàng hướng tới trên ngực mềm mại của nàng, khẽ xiết lấy, mềm mại đến không thể tưởng tượng, xúc cảm nhất thời tràn đầy trong tay... Trong lòng cô gái nhất thời như bị điện giật, hai tay ôm trước ngực, thất kinh nhìn hần.

Ánh mắt Diệp Vô Thần có chút sượng mù nhất thời thanh tỉnh, ánh mắt dừng ở trên vẻ mặt của cô gái đang biến ảo phức tạp, hần vừa muốn mở miệng, trước mắt bạch quang chợt lóe, thân thể cô gái đã hóa thành một mảng bạch mang dung hợp phía trên thân thể hần.

Diệp Vô Thần giật mình, nhắm hai mắt lại, ở sâu trong lòng, Hương Hương đã hóa thành cô gái bỏ túi, đang lấp máp hai mắt, im lặng ngủ. Hần khẽ kêu: “Hương Hương... nàng tức giận sao?”.

Diệp Vô Thần cười, lắc lắc đầu, chậm rãi nâng tay trái lên, vừa mới kìm lòng không được xâm phạm nàng, ngực của Hương Hương tuy nhỏ, nhưng xúc cảm lại tuyệt vời đến mức khó tin, ngay cả yêu tinh Tuyết Chi

Nhận cũng không làm hấn rung động tâm linh quá như vừa rồi. Hấn không một chút cău giận hành động đối với Hương Hương vừa rồi của mình, bởi vì mị lực của nàng dĩ nhiên là lớn như vậy, trực tiếp phá hủy tâm phòng của hấn. Hấn hôm nay mới biết được, cô gái nhỏ nhỏ vẫn luôn đi theo bên người hấn đúng là một thiên ngoại yêu tinh không hơn không kém như thế.

“Hấn là tức giận rồi” Diệp Vô Thần lắc đầu cười cười, đứng dậy, khi tay đặt trên mặt đất mới phát hiện tay phải tựa như nắm cái gì, vừa mở ra, ánh mắt Diệp Vô Thần nhất thời ngưng trụ.

Trí nhớ vẫn lưu lại sự sợ hãi bị cướp đoạt trí nhớ như cũ, hấn tin tưởng tuyệt đối không phải là ảo giác, mà chuyện phát sinh đều là thật, mà trí nhớ của hấn lúc đầu bị xói mòn, đó là do một khắc hấn đưa tay chạm vào quả thực màu xám. Hấn còn nhớ rõ trong một khắc đó Tư Thần phát ra thanh âm ngăn cản rất lớn, nàng khi đó nhất định đã nhận ra cái gì... Mà trí nhớ của hấn vì sao hiện tại lại đầy đủ, hấn không biết. Hấn có thể xác định là, nhất định có liên quan cùng Hương Hương.

Mà điều cũng làm cho Diệp Vô Thần không thể lý giải là lúc này quả thực màu xám bị hấn nắm trong tay nhưng hấn không nhận thấy gì khác thường. Quả thực rất nhẹ, nhẹ đến mức giống như không tồn tại, cho nên khi ý thức Diệp Vô Thần vừa mới thanh tỉnh trong ngắn thời gian không phát hiện nó tồn tại.

Quả thực màu xám tới tay là đã hoàn thành khảo nghiệm thứ nhất của Thổ Hoàng Châu đối với hấn. Diệp Vô Thần nhắm mắt thì thầm: “Hương Hương, nếu không giận ta liền đem ta truyền tống về tới đó, được không?”

Từ trước tới nay, hấn vẫn đem Hương Hương trở thành một sủng vật có lực lượng không gian cường đại, hấn không muốn ly khai sủng vật này, mà bản thân hình bình thường của Hương Hương làm cho ấn tượng của hấn đối với Hương Hương đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, từ nay về sau, hấn căn bản không có cách nào lại đem nàng trở thành sủng vật của mình.

Trong biển sâu vẫn không có hồi âm như cũ. Ngay tại thời Diệp Vô Thần vẫn khinh niệm đệ tam biển, tụ trần bản Hương Hương rốt cuộc cũng lặng lẽ xuất hiện ở phía sau Diệp Vô Thần, rắc, một đoàn bạch quang che kín thân thể Diệp Vô Thần.

Hương Hương không một chút phản cảm khi đụng chạm với Diệp Vô Thần, một chút cũng không, bởi vì khi nàng được Ngưng Tuyết xá lại vận mệnh của mình mà chủ động nhận Diệp Vô Thần làm chủ nhân, nàng vốn không có năng lực cự tuyệt hấn.

Nhưng một cái thân phận khác của nàng dù sao cũng là long hồ.

Trí lực cùng lực lượng Long hồ đã bị thay đổi. Lúc trước khi lực lượng của nó hạ đến mức thấp nhất, trí lực cơ bản chỉ bằng một trẻ nhỏ học chữ, mà thời điểm nàng khôi phục lực lượng tới thần cấp, trí lực của nàng cũng càng ngày càng có xu hướng bình thường. Khi nàng ở bên trong thân thể Diệp Vô Thần vẫn đều dùng ánh mắt của mình yên lặng quan khán mỗi một sự kiện hấn làm, cũng thông qua hấn để nhận thức thế giới này một lần nữa, bao gồm cả thời điểm hấn cùng nữ nhân bên người làm chuyện điên loạn đảo phượng.

Mỗi khi ở phía sau, trong lòng nàng lại xuất hiện một loại sợ hãi không hiểu được... Cái này không phải sợ hãi đối với loại sự tình này, mà là một thanh âm nói cho nàng, hiện tại nàng, tuyệt đối không thể làm chuyện như vậy... Tuyệt đối tuyệt đối không thể, nếu không, sẽ phát sinh chuyện cực kỳ đáng sợ.

Cho nên, khi Diệp Vô Thần chạm đến bộ ngực của nàng, nàng liền liên tưởng đến hình ảnh này nên bị dọa sợ.

Nhưng Diệp Vô Thần dù sao cũng là chủ nhân của nàng, nếu hấn kiên trì nói vậy, vô luận hấn làm gì đối với nàng, nàng đều không thể cự tuyệt, bao gồm cả tánh mạng của nàng. Nhưng cũng may, hấn cũng không bắt buộc nàng cái gì, mà là dùng thanh âm nhẹ nhàng an ủi nàng, không để nàng khủng hoảng... Diệp Vô Thần nghĩ nàng tức giận, thật ra, nàng cũng vì ý nguyện của hấn mà xấu hổ.

Nơi này, quả nhiên là hải dương chi ngạn, bên dưới là hải sa mềm mại, phong cảnh chung quanh lại đẹp đến cực hạn. Nhưng có lẽ nguyên nhân là địa vực, chung quanh không cảm giác có bất kỳ kẻ nào tồn tại. Sau khi bạch quang nhấp nhô, không gian bị cắt ra, hải dương trước mắt biến mất vô tung, thủ nhi đại chi là một mảng cát vàng mênh mông vô bờ.

“Người rốt cuộc đã trở lại”.

Thổ Hoàng Châu dùng thanh âm của mình nghênh đón hắn.

Diệp Vô Thần gật gật đầu, mở tay phải ra đối với phía trước trống trải, hiện ra quả thực màu xám trong tay: “Người bảo ta tìm là vật này?”

“Đúng vậy. Từ sau khi người rời khỏi nơi này, ta luôn theo nhất cử nhất động của người... Tuy rằng đã xảy ra một cái khúc chiết thật lớn, nhưng người đúng là vẫn thu hồi được nó”.

Không biết có phải là ảo giác, Diệp Vô Thần từ trong thanh âm của Thổ Hoàng Châu nghe ra một chút rung chuyển khác thường.

467. Chương 466: Hoàn Thành Khảo Nghiệm

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 466: Hoàn thành khảo nghiệm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Vậy nói cho ta biết, ta tổng cộng đã mất bao lâu” Diệp Vô Thần hỏi. Hắn không thể không quan tâm thời gian... Lúc trước, hắn định ra kỳ hạn là một tháng, đây là thời hạn dễ dàng nhất để dân chúng Đại Phong quốc tiếp nhận, đồng thời, sau một tháng, cũng là đại hôn của hắn. Hắn phải vì Hoa Thủy Nhu, còn có một cái hôn lễ tối hoàn mỹ với Long Hoàng Nhi, để bù lại ba năm thua thiệt trước đây của các nàng.

Hắn từ trong hôn mê tỉnh lại, cảm giác mỏng manh nói cho hắn, hắn tựa như hôn mê rất lâu...

“Đi tới đi lui tổng cộng dùng hai mươi mốt ngày... Người, hôn mê mười chín ngày! ”

Thanh âm Thổ Hoàng Châu cho hắn một câu trả lời chuẩn xác.

Mười chín ngày!? Diệp Vô Thần trong lòng máy động, lại chậm rãi dụ xuống. Thì ra đã hôn mê thời gian dài như vậy. May mắn là vẫn chưa vượt qua thời hạn mấu chốt hắn định ra.

“Vật đó đến tột cùng là cái gì? Người vì sao muốn ta mang nó tới?” Diệp Vô Thần hỏi. Cảm giác sinh mệnh bị hút ra, trí nhớ bị cướp đoạt, cảm giác sợ hãi đó khiến hắn không thể lạnh nhạt đối với nó.

Ta không biết... Nhưng chuyện người gặp được thì ta biết, đây là một loại có thể hút linh hồn ra... Khi người chạm đến nó, linh hồn người liền bị nó hút ra... Không hổ là đồ của Bắc Đế để lại, lấy lực lượng của người, thể nhưng cũng không có năng lực chống cự... Nếu không phải một lực lượng kỳ dị vào thời khắc cuối cùng bỗng nhiên phong tỏa linh hồn cùng ý thức của người ở trong cơ thể người, hiện tại người đã là một cái xác không có ý thức.

Lực lượng kỳ dị...

Chẳng lẽ là Hương Hương?

Hay là...

Diệp Vô Thần nhanh chóng ngưng tụ tinh thần, nhìn Tư Thần trong ý thức hải, hai mắt Tư Thần khẽ nhắm, vẫn ngủ say không nhúc nhích, thần sắc nàng thực tĩnh, im lặng hầu như mất đi tồn tại.

“Tư Thần?”

“...”.

“Tư Thần...”

“...”

Hắn liên tiếp gọi vài lần, Tư Thần vẫn không hồi âm, nàng giống như đã chìm vào trong giấc ngủ, không muốn tỉnh lại. Diệp Vô Thần nhất thời rõ ràng là Tư Thần lại một lần nữa cứu hắn, dùng lực lượng thần kỳ lúc trước phá tan nguyên rửa của Tai Ách cung khôi phục thị lực cho hắn để cứu hắn... Hắn chưa bao giờ biết lực lượng của Tư Thần đến tột cùng là cái gì, nơi phát ra là nơi nào, chỉ biết là lực lượng của nàng tựa như từ trong ngủ say chậm rãi sống lại. Mà cái này lại là vì cứu hắn, lực lượng của nàng lại một lần nữa hao hết, lâm vào giấc ngủ dài.

Lực lượng của mình sinh không chống cự ra, nhưng lại một lần nữa bị Tư Thần đả bại.

Tư Thần... Trên người nữ nhi thần bí này đến tột cùng cất dấu bí mật như thế nào...

“Bất quá cũng bởi vì như thế, lực lượng cứu người đánh lui nó mà được nó thừa nhận, chủ động thoát ly, tùy người mà đi... Ta càng không ngờ là, Long Hồ, thế nhưng đi theo bên cạnh người... Tuy rằng lực lượng của nó không bằng một phần vạn của Long Hồ ta biết, nhưng nó thật là không gian hỗn độn độc nhất vô nhị của Long Hồ, không thể nghi ngờ, không nghĩ tới, nó còn sống...”

Diệp Vô Thần: “...”

“Người không cần có ý đồ hỏi ta tất cả về Long Hồ, bởi vì tất cả những gì ta biết đã nói rồi, người có được Trảm Tinh Kiếm cùng Tai Ách Cung cũng đã biết toàn bộ, thậm chí biết còn nhiều hơn ta. Không nghĩ tới, nó lại cam nguyện nhận người là chủ nhân, cũng vì đem thân thể cùng linh hồn của người một lần nữa kết hợp mà liên tục hơn mười ngày quán thủ lực lượng cho người...”

Diệp Vô Thần: “...”

Hương Hương.....

“Nói cho ta biết, Bắc Đế, có phải là một nữ nhân hay không?” Diệp Vô Thần bỗng nhiên ngắt đầu hỏi.

“... Nàng thật là một nữ nhân, hỗn độn chi sơ, nam vi dương, bắc vi âm. Dương sinh Nam Hoàng, âm sinh Bắc Đế, Nam Hoàng Bắc Đế là một nam một nữ” Thổ Hoàng Châu đáp. Hắn cũng không có hỏi Diệp Vô Thần vì sao lại hỏi dạng vấn đề này, và dựa vào cái gì để phán đoán Bắc Đế là nữ nhân.

“Ta hiểu được. Nói cho ta biết vật thứ hai muốn ta tìm là cái gì?” Diệp Vô Thần gật gật đầu, nghiêm mặt nói.

“Ồ? Chủ nhân, sao người biết Bắc Đế là nữ nhân vậy? Trong trí nhớ của ta không có mấy thứ này đâu” Thổ Hoàng Châu không có hỏi, nhưng Nam nhi lại vội vàng vội hỏi.

“Đoán.” Diệp Vô Thần tùy ý trả lời.

“Ồ...” Diệp Vô Thần hiển nhiên là không muốn trả lời, Nam nhi chỉ có thể ủy khuất, sợ hãi khinh ô một tiếng. Sau đó lại liều mạng hỏi tưởng thiên sự nào đó, làm sao cũng không nhớ được cái gì có thể kết luận ra Bắc Đế là nữ nhân.

“Cái quả thực màu xám này là Bắc Đế lưu lại, nếu nó đã thừa nhận người, hẳn là cũng chỉ có người có thể phóng xuất ra thần lực của nó, cho nên, người hãy lưu nó lại đi. Kịch thứ hai này... Tựa như thực dễ dàng tìm được, lại tựa như rất khó tìm tìm được, nó, cũng là người phải tìm được... là... ta...”

“Người?” Diệp Vô Thần kinh ngạc.

“Đúng vậy... Vô luận ta có đại lực lượng, nhưng vĩnh viễn không thể di động thân thể của mình, mà khí tức tồn tại của ta đã dung hợp cùng biển cát khôn cùng này, ngay cả ta cũng không thể phán đoán chuẩn xác vị trí của ta đến tột cùng là ở đâu... Nếu người muốn mang đi ta, hãy tìm ta ngay trong biển cát liên miên ba trăm dặm này đi”.

Thổ Hoàng Châu cũng không phải cố ý làm khó dễ Diệp Vô Thần, bởi vì chính như lời nó, bản chất của nó liền vì thổ, mà nơi này tất cả đều là đất cát tối thuần túy, qua vô số năm khí tức của nó đã không còn nhận

ra được trong chỗ thổ địa này. Diệp Vô Thần vừa mới đi vào nơi này cũng cảm giác được toàn bộ nơi này giống nhau, đều là căn nguyên thổ lực khổng lồ.

Tìm kiếm một hạt châu nho nhỏ trong Sa địa liên miên ba trăm dặm, cái đó và mò kim dưới đáy biển có cái gì khác nhau?

Đừng nói một ngày, mười ngày, trăm ngày... Kể cả mười năm, trăm năm cũng ít có khả năng làm được. Huống chi, biển cát này cũng không phải một tầng mỏng, chiều sâu của nó nhất định cũng đạt tới trình độ khủng bố. Chỗ của Thổ Hoàng Châu rất có thể là ở sâu dưới đáy biển cát.

Diệp Vô Thần gất gao nhú mày lại.

“Ha ha ha ha... Ta, sao lại không sớm nghĩ tới thổ địa này đã tồn tại quá dài, lại càng không muốn lực lượng của ta tạo thành tai nạn vĩnh hằng cho sinh linh trên phiên đại lục này. Nhưng sự thật thường thường không thể như người mong muốn. Nếu vận mệnh của ta thật sự sẽ vì người mà biến, nhất định sẽ có ngày người tìm được ta... Một năm cũng tốt, mười năm cũng tốt...”

“Không cần.” Mày Diệp Vô Thần nhú chặt không biết khi nào đã giãn ra, hấn cắt ngang thanh âm của Thổ Hoàng Châu, thản nhiên cười nói: “Một năm mười năm thật sự lâu lắm... Ta không chờ được lâu như vậy, ta muốn, là hiện tại liền tìm ra người”.

“Ồ? Ta đây chờ mong biểu hiện của người”.

Diệp Vô Thần thân thể thẳng tắp bay lên, vắn lên tới trăm mét trên trời cao, liếc mắt nhìn lại một cái, trong tầm mắt vẫn là một mảng cát vàng như cũ, không thấy cuối. Hấn thủ gian hồng mang chợt lóe, nơi tay có một cây cung màu máu dữ tợn hiện ra, tay trái cầm cung, tay phải mở ra nhìn không thấy dây cung, một mũi tên năng lượng huyết sắc hình thành trên dây cung, chỉ thẳng phía dưới.

“Người nếu đã biết trên người ta có Trảm Tinh Kiếm cùng Tai Ách Cung, vậy người cũng biết tuyệt kỹ thứ hai của Tai Ách Cung Huyết Minh Truy Hồn Tiễn!” Diệp Vô Thần ánh mắt nheo lại, dây cung bị hấn kéo ra lớn nhất, một cỗ lực lượng khổng lồ làm cho thiên địa biến sắc bắt đầu rất nhanh ngưng tụ trên tay hấn.

“Huyết Minh Truy Hồn Tiễn... Người muốn làm gì?”

“Huyết Minh Truy Hồn... Người có thể sinh ra ý thức, cũng có nghĩa người có linh hồn, mà trong thiên hạ chỉ cần là vật có hồn đều không thể né tránh huyết minh truy hồn tiễn tập trung. Đây là thuộc loại quy tắc cưỡng chế của tai ách cung... Người, cho dù người là Thổ Hoàng Châu, cũng không tránh khỏi!”

“...”

Diệp Vô Thần hai mắt bé khởi, sâu trong ý thức, quanh quẩn thanh âm của Thổ Hoàng Châu.

Phương thức tập trung hồn rất đơn giản... Mục tiêu diện mạo, thân ảnh, thậm chí thanh âm, hương vị, bóng dáng đều có thể... Mà lần này, Diệp Vô Thần, hoặc là Tai Ách Cung dựa vào là thanh âm của Thổ Hoàng Châu, thông qua thanh âm của nó mà tập trung hồn của nó, bởi vì Thổ Hoàng Châu biểu lộ ra cũng chỉ có thanh âm của nó.

Lực lượng điên cuồng tụ tập, biển cát trăm mét phía dưới nguyên bản bị trọng lực gất gao áp chế thể nhưng bắt đầu lưu động, đám mây trên trời như bị cuồng phong thổi quét, bị đánh sâu vào dập nát, rất nhanh chạy tứ tán, dần dần, ngay cả không khí cũng bị lực lượng khổng lồ đánh văng ra ngoài, không gian chung quanh Diệp Vô Thần xuất hiện một phạm vi chân không lớn.

“Huyết... Minh... Truy... Hồn... Tiễn!!”

Cẩn rằng thừa nhận áp bách cường đại do lực lượng khổng lồ mang đến, Diệp Vô Thần kéo nhanh dây cung rút cuộc buông ra, một mũi tên huyết sắc vang vọng thiên địa tiêm minh, bắn ra ngoài. Diệp Vô Thần không kịp thở dốc, thân thể theo sát tới, bằng tốc độ nhanh nhất đuổi theo hướng huyết tiễn.

Đây là lần thứ hai hấn bắn ra “Huyết Minh Truy Hồn Tiễn”, lần đầu tiên, hấn lấy đánh chết Tuyệt Thiên, đồng thời bị lực lượng phản phệ, mất đi quang minh. Nhưng lúc này hấn đã có năng lực bắn ra một mũi tên này, kết quả sau đó không hề nghi ngờ là thoát lực trên diện rộng.

Mà một mũi tên này cũng không giống với lúc trước Diệp Vô Thần ngưng tụ toàn bộ lực lượng, hy vọng cùng tín niệm bắn về phía tuyệt thiên, lúc này “Huyết Minh Truy Hồn Tiễn” được hấn giảm bớt lực lượng phát ra, tốc độ phi hành cũng chậm lại rất nhiều, nhưng dù như thế, Diệp Vô Thần đã truy tung cực nhanh mà vẫn như cũ không đến hai giây đã không thấy huyết tiễn.

Ha ha ha ha... Huyết Minh Truy Hồn, không hổ là Huyết Minh Truy Hồn, ta đã cảm giác được đang bị một đôi mắt đáng sợ tập trung, đó là một đôi mắt vô luận ta trốn như thế nào cũng không thoát...”

Thanh âm của Thổ Hoàng Châu hạ xuống, biển cát phía trước tầm mắt Diệp Vô Thần bỗng nhiên bị một cổ lực lượng thật lớn làm bốc lên cao tới trăm mét, cát vàng đầy trời, ngay sau đó, bạo âm vang lên bên tai, Diệp Vô Thần không có chân chờ, bằng tốc độ nhanh nhất nhắm về phía đó.

“Hương Hương!”

Diệp Vô Thần kêu một tiếng, cùng lúc Linh Tê Hương Hương đã xuất hiện trên bả vai hấn, thả ra một mảng bạch mang, Diệp Vô Thần nháy mắt xuất hiện tại phương vị bị lực lượng của truy hồn tiễn kích động, sau khi ánh mắt xem xét rất nhanh, cuối cùng tập trung lên thiên không.

Trên không trung, một hạt châu phóng thích chức nhãn hoàng mang đang bị lực lượng giơ lên cao, sau khi dừng lại ngắn ngủi trên không trung, bắt đầu rơi tự do xuống dưới.

Thân thể Diệp Vô Thần hướng về phía trước, bắt lấy hạt châu vào trong tay. Đây là một hạt châu to bằng thủy linh châu, hào quang là thổ hoàng sắc chuyên thuộc loại thổ lực. Diệp Vô Thần cười nói: “Cái khảo nghiệm thứ hai, ta cũng đã qua”.

Thổ Hoàng Châu... Biển cát liên miên mấy trăm dặm, còn có bão cát đầy trời che đầy một phần tư Thiên Thần đại lục đều do Thổ Hoàng Châu này dựng lên, hơn nữa, cái này mới chỉ là lực lượng tràn ra ngoài của nó, lực lượng to lớn ẩn chứa trong đó căn bản là không thể tưởng tượng. Mà khi Diệp Vô Thần cầm trong tay một hạt châu như vậy cũng không cảm giác được gì khác thường, chỉ vì hấn là Diệp Vô Thần, nếu là người thường, trọng lực khổng lồ đã ép hấn thành thịt vụn trong nháy mắt. Địa phương cách Thổ Hoàng Châu hơi xa là cát bụi, địa phương gần nó là nơi có trọng lực đáng sợ nhất.

468. Chương 467: Trở Lại!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 467: Trở lại!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Ha ha ha ha!” Trong lòng Diệp Vô Thần truyền đến tiếng cười vui mừng của Thổ hoàng châu: “Tốt lắm... người có thể đi vào nơi này, thật tốt quá, ta rất cuộc cũng có thể chấm dứt cái tịch mịch vĩnh hằng này, theo người đi đến thế giới bên ngoài... Nhưng, ta không thể khổng chế lực lượng dư thừa của ta, tại đây trước tiên, người phải cần nuốt lực lượng dư thừa của ta như lời người nói, nếu không vô luận người đem ta đi nơi nào, đều chỉ tạo thành tai nạn khổng lồ”.

“Ta hiểu rõ, cái này cũng là mục đích lớn nhất ta tới nơi này. A, quả nhiên, người cũng không đem hoàn toàn lực lượng của người giao cho ta tính” Diệp Vô Thần nửa đùa nửa thật nói.

Nếu Thổ hoàng châu như Thủy linh châu tự phát đem toàn bộ lực lượng giao cho Diệp Vô Thần, như vậy tai nạn mà nó sở mang đến cũng sẽ hoàn toàn bị trừ khử, nhưng hiển nhiên, hấn cũng không chuẩn bị làm như vậy. Diệp Vô Thần cũng không hy vọng quá xa vời hấn phải làm như vậy. Thủy linh châu cũng là một

loại cảm kích, càng nhiều là vì tìm một loại giải thoát cho mình. Mà Thổ hoàng châu có lực lượng tối cường, ý thức cũng thành thực hơn nhiều lắm, quả quyết sẽ không dễ dàng giống thủy linh châu trừ khử ý thức cùng hành động của mình.

“Người nếu đem ta mang đi, ta sẽ đợi một ngày người có năng lực cướp đoạt hoàn toàn lực lượng của ta. Nhưng ta sẽ không dễ dàng đem toàn bộ lực lượng của ta giao cho người. Người có thể được Thủy linh châu hiến tế, nhất định là nó tìm được lý do gì đó, ta không tìm thấy lý do để làm như vậy” Trong lòng Diệp Vô Thần vang lên tiếng trả lời thần nhiên của Thổ hoàng châu.

“Ừm!” Diệp Vô Thần tùy ý gật đầu, gương mặt nhìn về phía căn nguyên của bão cát trong tay, ngày nào đánh tan nạn bão cát mới có thể là ngày con dân Đại Phong chân chính quy tâm. Chẳng những sẽ không ngỗ nghịch với Tà Đế như lúc trước, ngược lại còn xem Tà Đế trở thành thần minh, không dám xúc phạm... Bởi vì, hắn là người ngay cả tai họa tự nhiên cũng không chế được!

“Tuy rằng ta không biết là nguyên nhân gì, nhưng người tựa như cũng không e ngại thổ hệ lực lượng. Nhưng không e ngại cũng không có nghĩa người có thể hấp thu lực lượng của ta, người đến tột cùng phải làm thế nào”.

“Ta xác thực không thể” Diệp Vô Thần nói theo. Hắn không sợ ngũ hành lực cùng tử vong lực, nhưng cũng không có nghĩa hắn có thể hấp thu lực lượng này. Hỏa lực của hắn mở ra là cực viêm Thiên Long giao cho, thủy lực là Thủy linh châu giao cho, mà phong lực... đó là thời điểm lực lượng của hắn hoàn toàn biến mất, thân thể trống rỗng, thân thể của hắn mới ngồi một chút trong phong cấm địa đã bị phong nguyên tố cuồng bạo đồng hóa, sau đó không chịu cách trở gì, chủ động dũng mãnh tiến vào... Nếu hiện tại hắn đi đến phong chi cấm như lúc trước, cũng không bị gió nơi đó thương tổn, nhưng căn bản không thể hấp thu.

“Nhưng, có một sinh linh lại có thể” Diệp Vô Thần tràn đầy tự tin nói, một tay kia lấy Tiểu Huyền Vũ từ bên hông ra.

Tiểu Huyền Vũ không bị tiêu nhục đưa tới phía trước, bên trong kế hoạch tìm được Thổ hoàng châu của Diệp Vô Thần còn có một bước quan trọng là trừ khử nạn bão cát của Đại Phong quốc để thần phục con dân Đại Phong, nhưng khi đó hắn tính là đem Thổ hoàng châu xuống dưới biển sâu, rời xa Đại Phong quốc, về phần sẽ mang đến cho hải dương hậu quả đáng sợ gì, hắn cũng không có lòng tốt gì, bởi vì nhiều nhất cũng là làm cho diện tích của đại hải vực hàng năm chịu khổ, không có ảnh hưởng gì đối với đại lục.

Mà Tiểu Huyền Vũ đã đến khiến hắn buông tha ý niệm trong đầu trước kia, hắn đem Thổ hoàng châu phóng tới bên miệng Tiểu Huyền Vũ, nói: “Ăn đi”.

Không đợi thanh âm của Thổ hoàng châu vang lên, Tiểu Huyền Vũ vẻ mặt hưng phấn, cũng đã há mồm, một ngụm nuốt Thổ hoàng châu vào... Nhưng thân thể Tiểu Huyền Vũ quá nhỏ, Thổ hoàng châu trực tiếp vướng ở cổ họng, thân thể Tiểu Huyền Vũ cứng đờ, hoàng quang vừa hiện trên người, thân thể nhất thời lớn gấp đôi, Thổ hoàng châu đã tiến nhập vào trong bụng Tiểu Huyền Vũ.

“...Nó sẽ chết” Thổ hoàng châu hiển nhiên đã bị hành động này của Diệp Vô Thần làm cho sốc, qua hai giây mới chậm rãi nghẹn ra ba chữ.

“Nó sẽ không” Diệp Vô Thần lắc đầu nói.

“...”

Thời gian một giây, một giây qua đi, ngoại trừ mặt ngoài thân thể Tiểu Huyền Vũ loáng thoáng xuất hiện một màn hào quang màu vàng, không còn dị thường gì khác, nhưng thật ra ánh mắt rõ ràng sáng hơn rất nhiều, ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm Diệp Vô Thần, nếu lúc này nó có thể mở được miệng nói chuyện, nhất định sẽ hỏi là: “Có còn không?”.

Cái này... Điều đó không có khả năng! Thanh âm của Thổ hoàng châu rốt cuộc cũng vang lên, khiếp sợ quá lớn làm cho nó kết ba một chút.

Diệp Vô Thần mỉm cười nói: “Đúng vậy, đây vốn là không có khả năng. Trừ phi là người tự nguyện, nếu không vô luận sinh linh nào nuốt Thổ hoàng châu vào, đều bị thổ lực kích động từ trong ra ngoài mà hủy diệt, cho dù là ta không e ngại thổ lực cũng không thể. Nhưng nó, cũng chỉ có nó có thể. Bởi vì... người có không gian hỗn độn cường đại nhất của thổ nguyên tố, mà nó, có được năng lực khống chế thổ cường

đại nhất, tuy rằng hiện tại nó vừa mới sinh ra không lâu nên lực lượng bạc nhược, nhưng trên đời, căn bản không có thổ lực mà nó không khống chế được. Người ở trong cơ thể nó bạo đi lực lượng thổ hệ chẳng những không có khả năng làm nó bị thương, còn có thể bị nó dễ dàng hấp thu, hóa thành lực lượng của nó. Người là thổ châu tối cường, mà nó là thổ thú tối cường!”

“...Nó, tên gọi là gì?”

“Huyền Vũ”.

Thổ hệ lực lượng vô thượng chí tôn Huyền Vũ!

“Huyền Vũ?”

Nó khiếp sợ vì mình không biết cái tên này.

Mà nó cũng không có khả năng biết, bởi vì Huyền Vũ cũng không phải loại sinh linh thuộc thế giới này, mà là đến từ một thế giới xa xôi khác, tuyệt đối không tưởng tượng đến.

“Huyền Vũ vốn là tên nó, không phải ta đặt, cũng không phải ta vì nó mà lấy. Người nhất định rất muốn biết lai lịch của nó. Việc này ta không thể trả lời người” thanh âm Diệp Vô Thần nói: “Thân thể hắc chẳng những có thể cắn nuốt rất nhanh lực lượng tràn ra ngoài của người, còn có thể hoàn toàn ngăn cách lực lượng của người, hiện tại...”

Diệp Vô Thần xoay người nhìn về Phương Đông, nơi bão cát đó, hẳn là bắt đầu chậm rãi ngừng lại rồi.

Dưới chân, bắt đầu từ từ truyền đến thanh âm cát vàng dao động, đã không còn bị trọng lực ảnh hưởng, sa mạc rộng lớn vô cùng này bị gió thổi bắt đầu lưu động với biên độ nhỏ. Cái này cũng có nghĩa, lực lượng của Thổ hoàng châu đã bị Tiểu Huyền Vũ ngăn cách, không còn ảnh hưởng tới cảnh vật chung quanh.

Hào quang màu vàng trên thân thể Tiểu Huyền Vũ càng ngày càng mãnh liệt, thẳng đến khi toàn bộ thân thể đều bị hào quang bao phủ, biến thành một quang cầu màu vàng, lúc này hào quang mới đình chỉ bành trướng. Mà bản thân nó cũng bắt đầu cảm giác được lực lượng biến hóa trong cơ thể, vẫn không thể nhúc nhích, ngoan ngoãn ngưng tụ tinh thần khống chế hấp thu cùng hướng đi của lực lượng trong cơ thể.

Nhưng lập tức, lông mày Diệp Vô Thần đang giãn ra lại nhíu lại, bởi vì, cát phía dưới vừa mới lưu động rất nhỏ bỗng nhiên đình chỉ, gió lồng lộng vừa rồi cũng biến mất, không khí chung quanh bắt đầu tràn ngập thổ chi nguyên tố càng ngày càng đậm đặc, trọng lực vừa mới mất đi lại hiện ra.

Hắn nhìn về phía Tiểu Huyền Vũ trong tay, nó vẫn im lặng như lúc ban đầu, hào quang trên người vẫn như trước, bảo trì ở một trạng thái cân bằng, không tăng cường, cũng không suy yếu.

“Ha ha, nhân loại, người tính sai rồi... Thân thể nhỏ như thế có thể làm được bao nhiêu, nếu nó lớn lên, ta tin tưởng nó sẽ như lời người nói, trong thiên hạ không có thổ lực nào nó không thể nắm trong tay. Nhưng nó dù sao vẫn còn rất trẻ, năng lực còn chưa hoàn toàn thành thực, tuy rằng lực lượng của ta nó không thể làm nó bị thương, mà nó đối với việc khống chế cùng ngăn cách thổ lực đã đến cực hạn... Vượt qua cực hạn, lực lượng ta vẫn tràn ra ngoài như cũ”.

Ánh mắt Diệp Vô Thần nheo lại, cẩn thận cảm thụ lực lượng nguyên tố dày đặc chung quanh, giây lát sau, mỉm cười nói: “Loại trình độ này, vậy là đủ rồi!”

Thân thể hắc từ trên không trung đánh xuống, mũi chân chạm đến mặt biển cát phía dưới, huyền phù trong không trung, ngồi xổm xuống, đem Tiểu Huyền Vũ đặt ở trên biển cát. Tiểu Huyền Vũ rốt cuộc cũng có động tĩnh, dài cổ, nghi hoặc nhìn hắn.

“Huyền Vũ, người hẳn là rất thích nơi này đi... Như vậy, tạm thời ở tại chỗ này, ở đây hấp thu thổ lực người vừa mới ăn đi, mà nơi này, hẳn cũng là địa phương tối thích hợp để người trưởng thành. Chờ sau khi người hấp thu hoàn toàn lực lượng trong cơ thể, sẽ trở lại bên người ta”.

Tiểu Huyền Vũ nhìn Diệp Vô Thần trong chốc lát, đầu thu về bên trong giáp bối, thân thể chậm rãi chìm vào trong biển cát thẳng đến khi bị bao phủ hoàn toàn, vô tung vô ảnh.

“...Thì ra là thế, xác thực, thân thể hắc hấp thu cùng ngăn cách lực lượng tràn ra ngoài của ta nên phạm vi ảnh hưởng đã trở nên rất nhỏ, sợ là không che ngay cả trăm dặm. Nguyên bản thổ lực hỗn loạn này cũng

sẽ bởi vì mất đi căn nguyên mà dần dần tiêu tán... Kể từ đó, ta rút cuộc cũng có thể an tâm” Thanh âm vui mừng của Thổ hoàng châu vang lên.

Diệp Vô Thần gật gật đầu, trong lòng rút cuộc cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi. Hắn đi tới nơi này, tìm được rồi Thổ hoàng châu, nhưng cho dù tất cả không có thuận lợi như hắn dự đoán, thậm chí, bất tri bất giác hắn đã thoát gặp qua tử thần. Nếu không phải nhờ Tư Thần cùng Hương Hương... Hắn có lẽ đã trở thành một cái xác không hồn.

Có Tiểu Huyền Vũ tồn tại, lực lượng tràn ra ngoài của Thổ hoàng châu rút cuộc cũng không còn đáng sợ, bão cát lan đến một phần tư đại lục giờ đã thu nhỏ lại rất nhiều, dân chúng của Đại Phong quốc sẽ không bao giờ bị ảnh hưởng bởi bão cát nữa. Mà lực lượng cường đại Thổ hoàng châu phóng xuất ra bị Tiểu Huyền Vũ muốn tiêu hóa toàn bộ, không thể nghi ngờ sẽ là một quá trình tương đối lâu dài, cũng không phải một ngày hai ngày có thể hoàn thành.

Hắn rút cuộc cũng hoàn thành mục đích đi vào nơi này, nếu không có gì ngoài ý muốn, nạn cuồng sa sẽ rất nhanh rút đi, đồng thời, lực lượng của Tiểu Huyền vũ cũng nhất định sẽ tăng lên rất nhanh, nhất cử lưỡng tiện. Tuy rằng đã trải qua một cái khúc chiết khiến cho hắn lưu lại bóng ma trầm trọng, nhưng cuối cùng tất cả là trần ai lạc định.

“Một khi đã như vậy, ta cũng nên trở về thôi, bất quá, hắn là ta thường xuyên trở về” Diệp Vô Thần nói.

“Ồ?”

“Bởi vì người phóng xuất ra lực lượng nguyên tố, nơi này thiên địa chi thần dày đặc khác thường, với ta mà nói là một địa phương rất tốt để tăng lên thực lực” Diệp Vô Thần giải thích không chút giấu diếm. Vô thần lực của hắn tăng lên là dựa vào thiên địa chi linh, tựa như lúc trước hắn rời khỏi thành Thiên Long đi thiên diệt hỏa sơn, vì để tìm kiếm nơi cực hạn, dựa vào linh khí của nơi đó để đề thăng lực lượng của mình. Mà nơi này, có thổ chi linh cực kỳ dày đặc, mật độ linh khí gấp mấy chục lần khu vực bình thường.

Một khi đã như vậy, vì sao phải vội vã rời đi.

“Bởi vì qua tiếp vài ngày chính là hôn kỳ của ta” Khóe miệng Diệp Vô Thần vi kiều, xoay người nhìn về phía phía đông xa xôi. Hôn mê lâu như vậy, đã thật lâu không trở về nhà, Tuyết Nhi, Đồng Tâm nhất định chờ hắn, có lo lắng mà gầy yếu hay không... Nhu Nhu, còn có tỷ tỷ Hoàng Nhi nhất định cũng đang sốt ruột, phụ thân mẫu thân gia gia cũng nhất định trông mòn con mắt... Không biết Nhu Nhu có phải hay không đã muốn khẩn cấp mặc giá y chờ đợi mình đến cửa...

Tính thời gian một chút, khoảng cách đến thời hạn Vương Văn Xu định ra lúc trước cũng chỉ còn lại bốn ngày.

“Hôn kỳ... Ha ha, thì ra là thế...” Thanh âm bình thản của Thổ hoàng châu trở nên ôn hòa.

Bạch quang lóe ra trên người Diệp Vô Thần, dẫn hắn ly khai khỏi không gian đầy cát vàng này.

Long hồ đứng đầu...Tập hợp lực lượng của Nam Hoàng cùng Bắc Đế dự ngôn đến thánh đế sao?

Sau khi Diệp Vô Thần rời đi, Thổ hoàng châu lặng im hồi lâu chợt phát ra linh hồn chi âm ngân nga, nhẹ nhàng, sau đó cũng không thấy có tiếng động. Không gian này từ nay về sau có thêm một sinh linh, Huyền Vũ rất nhanh sẽ trưởng thành trong yên lặng.

469. Chương 468: Bão Cát Bình Tĩnh

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 468: Bao cát bình tĩnh

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Từ khi Diệp Vô Thần đi về hướng tây của Đại Phong quốc đã qua hơn hai mươi ngày, nhưng có mười chín ngày trong đó Diệp Vô Thần ở trong trạng thái hôn mê, không có ý thức. Trở về thành Thiên Long, cảm giác bất quá mới như ly khai hai ba ngày mà thôi.

Hắn không trực tiếp trở về Diệp gia, mà xuất hiện ở trong thành, từ trong nhẫn Kiếm Thần lấy ra một bộ y phục mặc vào, chậm rãi đi đến Diệp gia. Thỉnh thoảng, hắn chính tai nghe được một ít dư luận.

Không ngoài sở liệu, ven đường mười phần đều là nói về hắn. Sau khi Tà Đế công khai thân phận, người Thiên Long quốc chấn động vì hắn, thành Thiên Long cũng sôi trào rất lâu, tuy rằng đã qua hơn hai mươi ngày, lại vẫn như cũ không có hoàn toàn biến mất.

“Ài, một tháng này cũng đã đến, không biết Đại Phong quốc bên kia ra sao”.

“Cho dù bao cát không biến mất, bọn họ có năng lực làm gì Tà Đế... Đại Phong quốc mấy năm nay lòng muông dạ thú muốn xâm nhập Thiên Long ta, Tà Đế giúp bọn hắn là ân huệ đối với bọn họ, cho dù không thành công, hoặc là không muốn giúp bọn hắn cũng không có gì”.

...

“Nghe nói, Diệp công tử qua vài ngày nữa sẽ đại hôn... Lòng ta... Ài, nếu có thể gả cho Diệp công tử, cả đời này thực không còn cầu gì nữa”.

“Tiểu thư... Không phải ta đã kích người, thiên nhân như Diệp công tử cũng chỉ có phi hoàng nữ hoàng thân phận tôn quý mới xứng đôi, tiểu thư, người hay là...”.

“Nhưng mà, Hoa gia...”

“Phụ thân của tiểu thư Hoa gia nhưng là Hoa Chấn Thiên, ài, là đại gia tộc đứng thứ hai, gần bằng Diệp gia của thành Thiên Long ta. Hơn nữa, năm đó công tử Diệp gia truyền tin người chết, tiểu thư Hoa gia tuyên bố chung thân không lấy chồng, vĩnh viễn chỉ yêu một mình Diệp công tử. Ài, nữ tử si tình như vậy... Nếu ta là nam nhi, đừng nói gia thế của nàng hiển hách, lại là quốc sắc thiên hương, cho dù nàng là một nha đầu nông thôn ta nhất định cũng sẽ yêu thương nàng cả đời. Diệp công tử sao lại phụ bạc nàng chứ”.

...

“Vị sư phó này, cho hai cân đậu hủ”.

“Được rồi... Khách quan, đây là đậu hủ của ngài, tổng cộng sáu lạng bạc”.

“Khụ khụ... Diệp thập thất biểu đệ - trông cửa Diệp gia là một hảo hữu chí giao thân ca ca là cách ta hai nhà...”

“...Bạc này ta không nhận, quý nhân đi đường vui vẻ, hoan nghênh lần sau lại đến”.

...

“...Trách không được sẽ là phi hoàng nữ hoàng thượng vị, chỉ cần một câu của Tà Đế, chính là để gã thổ phỉ làm hoàng đế cũng không có ai dám lên tiếng”.

“Hừ! Nhỏ giọng đi, lời này của ngươi thật đại nghịch bất đạo, nếu không cẩn thận bị Tà tông hoặc là người của Nam Hoàng Tông, Bắc Đế Tông nghe được, sợ là cả nhà ngươi chết thể nào cũng không biết”

“...”

...

“Ai, tu vô để làm gì, cho dù luyện cường thịnh trở lại, phỏng chừng cũng không đủ cho một đầu ngón tay của Diệp công tử niết. Tu vẫn có là gì, ở trước mặt Diệp công tử, ta phỏng chừng một chút đảm lượng cũng không có, ài...”

“Con mẹ nó... Người nói cái này cũng vô nghĩa thôi. Nhưng người cũng không thể lấy của mình so sánh với Tà Đế”.

“Ài. Diệp công tử là sinh ở thành Thiên Long, ta cũng sinh ở thành Thiên Long vậy, tính ra ta còn lớn hơn hẳn vài tuổi, vì cái gì người với người chênh lệch quá lớn như vậy. Vì cái gì, vì cái gì... Vì cái gì ta không phải Diệp Vô Thần!”.

“Chỉ cho người nè... Nhìn thấy lão khát cái ở góc tường không, khi người còn chưa sinh ra hẳn đã lăn lộn ở thành Thiên Long, so với hẳn nhiều lần, người sẽ cân bằng tâm lý, so với Diệp công tử... Người thuần túy tự tìm hổ thẹn”.

“ ... ”

...

“Thương thiên, đại địa... Nữ hoàng bề hạ xinh đẹp tôn quý thế nhưng phải lập gia đình... Ta ngày đêm khổ công đọc sách, chính là vì muốn vào cung trở thành nam phi của nữ hoàng...! Để cho ta chết đi...”

“Điên à... ngay cả nữ nhân của Tà Đế người cũng dám có tư tưởng, ta xem người là sống không kiên nhẫn , chạy nhanh cách xa ta một chút, về sau coi như không biết người, sợ rằng sau khi người chết còn liên lụy đến ta cũng nên”.

...

Diệp Vô Thần một đường đi tới, vì hẳn cố ý ẩn mình nên không bị ai nhận ra. Những chuyện mà người trong thành đàm luận càng ngày càng làm cho hẳn không còn gì để nói. Nhưng ít ra có thể xác định là, sau khi hẳn bộc lộ thân phận mang đến lực ảnh hưởng cũng không hơn hẳn mong muốn.

Ít nhất, không ai dám xúc phạm Diệp gia, lại càng không có người dám đi xúc phạm người bên cạnh hẳn. Hẳn không cần giống như ba năm trước đây, mỗi một bước đi đều phải cố kỵ rất nhiều, nghi ngờ rất nhiều.

Loại cảm giác này, thực tốt lắm.

Nhưng...

Bất tri bất giác đã tới trước cửa Diệp gia, thủ vệ trước cửa Diệp gia bình thường đều rất quy củ, vẻ mặt nghiêm nghị. Dĩ vãng khi Diệp Vô Thần ra vào cũng chỉ được tiếp đón nhìn không chớp mắt, mà lúc này đột nhiên nhìn thấy Diệp Vô Thần nhưng mọi người nhất tề đứng ở nơi đó, vẫn ngây người hồi lâu sau đó mới lắp bắp nói: “Công công công... Công tử người đã trở lại”.

Tin tức Diệp Vô Thần là Tà Đế đã truyền bá được hơn nửa tháng, nhưng sau chuyện đó đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Diệp Vô Thần, tự nhiên mà nghĩ tới thân phận Tà Đế của hẳn, căn bản không thể bảo trì bình tĩnh.

Diệp Vô Thần hướng bọn họ mỉm cười gật đầu, rồi đi vào. Hai gxa thủ vệ nhìn theo bóng dáng hẳn thật lâu, chờ hẳn đi xa. Khi phục hồi lại tinh thần, bọn họ không khỏi vì biểu hiện vừa rồi của mình mà xấu hổ.

Tiểu viện của Diệp gia so với lúc trước hẳn rời đi đã có biến hóa rất lớn, tuy rằng khoảng cách đến ngày định ra hôn kỳ còn mấy ngày, nhưng trên dưới Diệp gia đã giăng đèn kết hoa, từng nhóm đông người đang ở trong ngoài viện viện đi lại bận rộn, chung quanh màu sắc rực rỡ rất tiên diễm, trong áp này không ai dám nhàn hạ, vô luận làm cái gì đều chuyên tâm... Bởi vì, đây là chuẩn bị hôn lễ cho nữ hoàng Thiên Long, chuẩn bị hôn lễ cho Tà Đế, bọn họ nào dám một chút qua loa.

Mà Vương Văn Xu đang đứng ở trong viện tự mình chỉ huy , hốt, nàng rõ ràng nhận thấy được không khí trở nên không đúng, đám gia phó của Diệp gia đều ngừng tay, choáng váng nhìn về phía đại môn, nàng quay người lại, vừa vặn nhìn thấy Diệp Vô Thần đi đến phía sau nàng.

“Thần nhi... con đã trở lại! Con rốt cuộc đã trở lại... con thực làm nương vội muốn chết.” Vương Văn Xu xông lên vỗ bả vai hẳn, ánh mắt không ngừng nhìn hẳn từ trên xuống dưới... Hẳn không phải ngồi xe lăn, không bị thương, mà hoàn hảo đứng ở trước mặt nàng.

“Nương, con sự tình đã muốn làm xong, những ngày này đã vất vả cho mẹ. Về sau không có gì sự nói, con sẽ không lại đi chỗ đó sao lâu.” Diệp Vô Thần lại nhìn thoáng qua Diệp gia đại viện trang sức vô cùng hoa lệ, ôn tồn nói.

“Trở về sớm một chút là tốt rồi... Nếu chậm trễ hôn kỳ cùng nữ hoàng còn có Nhu Nhu, vậy nương không vội muốn chết mới lạ” Ánh mắt nàng vẫn như cũ không ngừng đánh giá hắn, hai ánh mắt rõ ràng đã muốn không đủ dùng. Bên trong ánh mắt là khó nén vẻ hưng phấn, từ ái, kiêu ngạo... Nàng không có hướng hắn xác nhận lời đồn hắn là Tà Đế hay không, đối với nàng mà nói, hắn làm chuyện tốt kinh thiên động địa tốt, hay là chuyện xấu kinh thiên động địa gì cũng không quan trọng, nàng chỉ cần nhớ rõ hắn là con nàng, chỉ cần hắn hoàn hảo không việc gì thì cái gì cũng tốt.

“Con sẽ đi tìm Nhu Nhu... Tuyết Nhi đâu?”

“Nàng hắn là còn ở trong phòng, mỗi ngày nàng đều nhìn trông mong, hy vọng con trở về... Ài, lần sau, đừng đi lâu như vậy nữa” Vương Văn Xu khẽ trách cứ nói.

“Vâng, con đi thăm Tuyết Nhi”.

Ở trong từng ánh mắt khác thường, Diệp Vô Thần đi về phía tiểu viện của mình, qua tiểu hội, thanh âm của mang lý mang ngoại mới lại vang lên. Bọn họ là những người quen thuộc với thiếu gia, nhưng một thân phận khác của hắn cũng làm cho bọn họ không thể dùng tư thái trước đây đối mặt với hắn, hai chữ Tà Đế, thật sự rất trầm trọng.

Đi qua viện môn, một thân ảnh cô gái nghênh diện mà đến, trốn tránh không kịp, lập tức oai đổ, Diệp Vô Thần thuận thế, thân thủ nắm lấy vòng eo nàng, nâng nàng dậy, mỉm cười hỏi: “Người không sao chứ?”

Nhìn đến mặt Diệp Vô Thần, cô gái kia rõ ràng đứng ở nơi đó, quên giãy dụa, thất kinh nói: “Thiếu... Thiếu gia, người đã trở lại...”

“Ừm... Đi mang đi.” Diệp Vô Thần buông cái eo nhỏ của nàng ra, đem thân thể nàng đỡ lên, đi đến phòng của mình.

Tiểu Lục trực tiếp ngây ngốc ở tại nơi đó, thất hồn lạc phách nhìn Diệp Vô Thần đi xa, thẳng đến khi hắn mở ra cửa phòng, tiến vào trong đó, thân ảnh bị bị cửa phòng ngăn cách tầm mắt. Theo đó truyền đến tiếng hô to hưng phấn của Ngưng Tuyết.

Trên người Tiểu Lục vẫn còn lưu lại cảm giác vừa mới bị hắn ôm lấy, chậm rãi cúi đầu, tay niết góc áo, bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài. Vô luận thực lực, tài hoa, quyền lực, thế lực, thanh danh, tướng mạo... Trong thiên hạ không có một nam tử nào có thể so sánh cùng hắn, nam nhân như vậy, nàng có thể làm một thị nữ bên người hắn đã là phúc phận rất lớn, nàng vĩnh viễn không dám hy vọng xa vời có thể được hắn ưu ái. Hắn đối với nàng chỉ có thể là một giấc mộng xa xôi.

Một ngày này, cư dân phía tây của Đại Phong quốc rõ ràng cảm giác được bão cát dịu đi, hơn nữa, xu thế liên tục dịu đi, càng ngày càng nhiều người đi ra ngoài phòng, nhìn về phía tây phương, trong lòng vang lên lời thề sảng khoái của Tà Đế, ngọn lửa hy vọng cùng kỳ vọng trong lòng bắt đầu hừng hực dậy lên.

Ngày hôm sau, phạm vi bão cát lan đến đã lui về phía sau mấy trăm dặm, một năm bốn mùa chưa từng có ngày nào không có bão cát bỗng nhiên sau khi tĩnh lại nó trôi đi vô ảnh vô tung, không biết có bao nhiêu người vì được hô hấp không khí mới mẻ, mà lớn tiếng cuồng khiếu, trong lòng, tràn đầy khát khao đối với tương lai an bình.

Ngày thứ ba...

Ngày thứ tư...

Đi ra khỏi phòng, ở tây phương xa xôi, bọn họ vẫn như trước thấy được một chút màu vàng, nhưng ở trên đầu bọn họ là bầu trời xanh thẳm, còn có từng đám mây hình dạng khác nhau. Không khí là tươi mát như vậy, cát đất không hề rung chuyển bay lên, gió cũng sẽ không cuồng bạo, có, sẽ chỉ là gió nhu hòa. Bọn họ như được sinh ra lần nữa, một lần lại một lần hô to, nhảy nhót... Đại đa số ngẩng đầu lên không trung hô to tên Tà Đế.

Anh hùng... Trong lịch sử của Đại Phong quốc có rất nhiều anh hùng, bọn họ vì mở rộng ranh giới mà chết trên chiến trường, đem sinh mệnh hiến cho quốc gia. Nhưng bọn hắc mang đến là cái gì... Dân chúng bình thường không biết, bọn họ chỉ biết tên những người đó, biết những người đó là anh hùng cũng chỉ là một cái tên, một cái danh hiệu mà thôi.

Mà Tà Đế là người đã cho bọn họ tân sinh, là người mà dù bọn hắc vô luận dùng nhiều ngôn ngữ hoa lệ cũng không thể phóng xuất ra hết cảm kích trong lòng. Bởi vì Tà Đế, bọn họ đem quốc gia “Đại Phong” sửa thành Thiên Long, nhưng những người này, lại cố tình thề sống chết ủng hộ Tà Đế, bọn họ không cho phép bất luận kẻ nào nói xấu Tà Đế. Thậm chí, rất nhiều tấm bia đá được dựng lên ở các nơi Đại Phong quốc, mặt trên có khắc tên Tà Đế.

470. Chương 469: Đại Hôn Bắt Đầu

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 469: Đại hôn bắt đầu

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Cũng là ngày thứ tư...

“Gia gia, phụ thân, ngày mai chính là ngày đại hôn của ta, ta tới đón các người trở về” Diệp Vô Thần đi tới thành Thiên Phong tìm được Diệp Nộ Diệp Uy. Hắc vài ngày trước khi trở về thành Thiên Long đã báo cho bọn họ một tiếng, để bọn họ không cần vội vã chạy về, hắc tự nhiên dẫn bọn họ ngay lập tức đi ngàn dặm.

“Ha ha, tốt” Diệp Nộ vuốt vuốt chòm râu, phát ra tiếng cười hùng hậu. Bọn họ đã kiến thức Diệp Vô Thần có năng lực ngay lập tức đi ngàn dặm, có thể tự mình thể nghiệm cái thần kỳ thần thoại này, ngay cả hắc cũng có chút hưng phấn và khẩn cấp hắc lên.

Diệp Vô Thần xoay chuyển ánh mắt: “Gia Cát bá phụ, Tiểu Vũ”.

“Ta không đi... Ta không cần đi tham gia hôn lễ của người. Người chừng nào thì cưới ta, ta cùng người trở về làm cái gì, nếu không ta vĩnh viễn ở tại chỗ này” Khi Diệp Vô Thần nhìn về phía Gia Cát Tiểu Vũ, nàng dùng lực lắc lắc đầu, môi vung trộm vênh lên.

“Cái này...” Gia Cát Vô Ý xấu hổ lắc đầu, sau đó cười nói: “Nếu Tiểu Vũ không quay về, ta là phụ thân của nó cũng nên lưu lại. Hiện tại nơi này nạn bão cát vừa mới giải trừ, đúng là thời điểm tốt nhất để thu phục dân tâm, không nên bỏ lỡ thời cơ lãnh binh thu phục lãnh thổ Đại Phong, việc này giao cho ta cùng Tiểu Vũ đi”.

Diệp Nộ trừng mắt liếc Gia Cát Tiểu Vũ một cái, mặt mày giãn ra, ả ý cười nói: “Cũng tốt... Ha ha, Tiểu Vũ, Diệp gia gia đã nói qua, người đời này chỉ có thể là tức phụ của Diệp gia ta, trốn cũng trốn không thoát, hiểu chưa?”

“Hi... Rõ ràng” Gia Cát Tiểu Vũ hướng Diệp Nộ thoáng ỏi ra dưới đầu lưỡi, ánh mắt nàng cùng Diệp Vô Thần chạm, lại “xoát” cái đầu xoay qua. Đại hôn của Diệp Vô Thần, nàng có thể cao hứng mới là lạ, nếu không phải tình cảnh không hợp, nàng thực rất muốn hung hăng véo hắc vài cái.

Hai mươi tuổi... Đã sớm qua tuổi lập gia đình. Ở trong lòng, nàng tự oán, hối tiếc nghĩ, càng nghĩ càng u oán, cuối cùng ngay cả tâm tư cần Diệp Vô Thần một cái cũng có.

Ngày thứ năm...

Ngày thứ sáu...

Một ngày này, có thể nói là một ngày nhiều người nhất của thành Thiên Long từ trước tới nay. Một thành trì to như vậy hầu như bị dòng người chen chúc. Các khách sạn lớn nhỏ căn bản đứng nghì tìm được một cái phòng trống, cho dù giá bị đẩy lên ào ào đến hơn mười lần, vẫn hết sạch phòng như cũ. Mà trên mấy con đường gần Diệp gia, mọi người ngay cả chuyển thân đều cực kì khó khăn.

Thiên hạ đều biết, hôm nay là ngày đại hôn của Diệp Vô Thần, cũng chính là của Tà Đế, cưới hai người... Một là nữ hoàng của Thiên Long quốc, một người là độc nữ của Thiên Long quốc Hoa gia.

Nếu chỉ là cưới Hoa Thủy Nhu cũng liền bỏ đi, mà đại hôn của nữ hoàng thế nhưng cũng thiết lập tại Diệp gia, ý nghĩa của cái này không thể nghĩ ngờ, phi hoàng nữ hoàng sau khi kết thân cùng Diệp Vô Thần, đây phu gia vi tôn. Cái này cũng có nghĩa là quyền lực của Diệp Vô Thần ở Thiên Long quốc sẽ trên nữ hoàng Thiên Long. Nếu là trước kia, chắc chắn có rất nhiều người thổn thức khó hiểu, nhưng thân phận của Diệp Vô Thần là Tà Đế, cái này tất cả trở nên thực tự nhiên, không ai cảm thấy có cái gì không hài hòa. Bởi vì dù phân lượng của đế vương của bốn nước có cao thêm, cũng xa xa không hơn một cái tà tông chi đế.

Hoa Chấn Thiên đứng ở cửa Diệp gia cung nghênh tân khách đến, hần bình thường tính tình dữ dằn, động bất động liền bốc hỏa, nhưng hôm nay ngay cả miệng hần cũng cười lệch cả đi. Tiếp khách vốn nên là việc của phu gia, hần lại kiên trì yếu đứng ở nhà chồng lượng tướng. Sau khi Diệp Vô Thần từ Diệp công tử biến thành Tà Đế, trời mới biết hần thoải mái cỡ nào, tâm tình thư sướng thế nào. Hoa gia của hần từ nay không ai dám đến chọc là thứ yếu, mà nữ nhi của hần rốt cuộc cũng tìm được một chàng rể phổng chừng toàn bộ nữ tử trên thế giới nằm mơ cũng không dám, đời này của hần cuối cùng có thể vô ưu vô lự. Trước đây nữ nhi quá mức cuồng dại, hần không có chút phản đối việc nàng muốn gả cho “thân phế” Diệp Vô Thần, nhưng trong lòng vẫn tồn tại lo lắng, bởi vì theo khí tức của hần tra xét, thân thể của hần đã suy yếu, chỉ sợ mệnh bất quá kéo dài được mười năm. Mà nay, hần còn có gì phải lo lắng, mấy ngày nay hần thường xuyên thở dài: Thương thiên không phụ Hoa gia, nữ nhi của ta cuồng dại như thế, vốn là nên có một chàng rể hoàn mỹ nhất.

Khi hần biết Diệp Vô Thần “thân phế” là giả, hần đã muốn cười to, lại muốn tự tát hai cái tát tai.

Hôm nay Hoa Thủy Nhu cùng một nữ tử khác đồng thời gả cho Diệp Vô Thần. Nếu nữ tử này là người khác, cho dù Diệp Vô Thần là Tà Đế, Hoa Chấn Thiên chắc chắn sẽ bùng nổ một chút tính tình ở sau hần, nhưng một người khác là phi hoàng nữ hoàng, cái này ý nghĩa đã hoàn toàn bất đồng. Dụng ý như thế rõ ràng là nói tương lai Hoa Thủy Nhu ở Diệp gia ít nhất cũng có địa vị bằng phi hoàng nữ hoàng, sẽ không khuất dưới bất luận kẻ nào.

Nhưng Hoa Chấn Thiên cũng không thể ở trước cửa trạm Diệp gia lâu, sau đó hần đi ra phía ngoài... lại đi ra phía ngoài... thiếu chút nữa là đi ra ngoài thành Thiên Long, bởi vì người tới tham gia đại hôn nhiều lắm, người không mời mà đến so với người có thiệp mời nhiều hơn không biết bao nhiêu lần, vẻ mặt tươi cười của Hoa Chấn Thiên bắt đầu run run, cuối cùng toàn thân bắt đầu run run hần lên.

Hần xem như đã kiến thức đến lực ảnh hưởng của Tà Đế.

Cuối cùng, Diệp gia chỉ có thể để cho người có thiệp mời đi vào, những người khác chỉ có thể ngồi ngoài Diệp phủ, vì thế, nhân thủ của Diệp gia đã muốn không đủ dùng, phải xuất động đông đảo thái giám thị vệ hoàng cung bố trí bàn ăn, người người đầu đầy mồ hôi. Rất nhanh, trước cửa Diệp gia bị lấp đầy, không bao lâu, cách một con phố cũng bị lấp đầy...

“Nam Hoàng Tông chủ Thủy Vân Thiên cùng thiếu chủ Thủy Vô Khuyết, công chúa Thủy Mộng Thiên đến, dâng ba vạn lượng hoàng kim, ba mươi rương châu báu, chín ngàn tám tư lụa...”

“Bắc Đế Tông chủ Viêm Thiên Uy cùng thiếu tông chủ Viêm Đoạn Thương đến, dâng ba vạn lượng hoàng kim, hai rương phỉ thúy...”

“Gia chủ Bắc Minh cùng Bắc Minh phu nhân của Bắc Minh thế gia đến...”

“Hoàng đế Quỷ Thủy quốc cùng Thái tử đến...”

“Một trăm ba mươi đả chủ của hào phân đả viêm của Bắc Đế Tông tới...”

“Hình bộ Thượng Thư sử đại nhân đến...”

“Tiền Cống Cống, tiền Đa Đa, tiền Bất Thiểu đến...”

“Hoàng đế Thương Lan quốc cùng Thái tử cùng trưởng công chúa đến...”

...

Một cái danh hiệu so với một cái cang dọa người, làm cho thanh âm của tiểu thái giám ở cửa, cảm thiệp mời gọi là một lần run run hơn so với một lần, hẳn sống lâu như vậy, số quyền quý mà hẳn nhận thức chưa từng nhiều như hôm nay, mà có thể đi vào Diệp gia đều là người được Diệp gia hoặc là tự mình Diệp Vô Thần mời, mà các nhất phương thành chủ, đứng đầu gia tộc, cùng với các loại đại phú đại quý này bình thường thường nhân ngay cả muốn gặp mặt một lần đều muôn vàn khó khăn, nhưng bọn họ đều chỉ có thể tạm thời ngồi ở trên vị trí bố trí của Diệp gia, để thị vệ đến thái giám trong cung tiếp đón, nhưng không có một ai dám lộ ra bất mãn.

“Phu nhân... phu nhân, toàn bộ địa phương đều đã chật” Một hồng y thị nữ vẻ mặt lo lắng hô.

Vương Văn Xu đã chảy đầy mồ hôi, các loại hạ lễ đã muốn từ một tòa núi nhỏ biến thành một tòa Trung Sơn, cao cao chông chênh ở nơi nào hiểm hiểm đều phải thấp đi xuống, mà hạ lễ vẫn cuộn cuộn không ngừng bị nâng lên, tốc độ chút không giảm. Nhưng toàn bộ góc phòng trống trong viện đều đã tràn đầy, quá nhiều lễ hồi ngược lại làm cho các nàng cũng bó tay.

“Mau... Lập tức cho người phá tường hậu viện đi, phía sau đại viện là nhà cũ của Diệp gia ta, trước đem mấy thứ này đều để đó đi, nhanh lên nhanh lên... Đúng rồi, các lễ có ghi lại không?”

“...Nhiều lắm, căn bản không nhớ đến”.

“Quên đi... Không nhớ thì thôi, chạy nhanh đến nhà cũ đi” Vương Văn Xu xoa xoa đầu đầy mồ hôi nóng, vừa lo lắng vừa hưng phấn chạy ra ngoài. Nàng lần đầu cảm thấy sân nhà mình thật sự quá nhỏ.

Diệp gia bận túi bụi còn có bọn hắn, Diệp Uy cùng Hoa Chấn Thiên cùng nhau tiếp khách đã muốn thất lưng và chân bủn rủn, miệng lưỡi khô ran, một buổi sáng so với đánh một hồi đại chiến sinh tử còn mệt hơn, vô số lần đã muốn trực tiếp nằm trên đất ngủ lun. Diệp Nộ tuy rằng không có đi ra ngoài, nhưng mọi người không nhìn thấy Diệp Vô Thần, nên hẳn phải không ngừng đi tới tiếp đón, một buổi sáng hẳn không biết đã uống bao nhiêu nước trà, nhưng vẫn cảm thấy cổ họng bốc hỏa như trước.

Mà trong Diệp gia duy nhất chỉ có Diệp Vô Thần có vẻ thanh nhàn... Ồ, còn hẳn là tính thêm hai “muội muội” cùng một “nữ nhi”.

“Ca ca, vừa lên ngựa, còn không ra có được không?” Ngưng Tuyết kéo tay áo Diệp Vô Thần hỏi. Vừa hé cửa nhìn ra trong đám người quá đông trong đại viện, cho nên hẳn vẫn chưa đi ra ngoài.

Lúc này Diệp Vô Thần một thân hỉ phục đỏ thắm, trước ngực là một đóa hoa đỏ thắm, im lặng ngồi trên ghế tính giờ. Nguyên bản khuôn mặt hắn tuần nhả vô song trải qua tân trang đơn giản lại càng có mị lực, làm cho Tiểu Lục hầu hạ hắn mặc hỉ phục đỏ mặt ngượng người nửa ngày.

Đồng Tâm nhàm chán ở bên người Diệp Vô Thần đùa bỡn bắt tay vào làm một viên thủy tinh cầu, kết hôn là khái niệm gì, nàng hoàn toàn không biết, thủy tinh cầu trong tay đại khái có to bằng ngón cái của nàng, nàng chơi đã lâu nhưng vẫn cầm trong tay, không ngừng chuyển.

“Rắc” một tiếng lay động rất nhẹ, thủy tinh cầu chịu không được lực lượng của Đồng Tâm không chế tốt nứt ra một vết rách tinh tế, cái miệng nhỏ của Đồng Tâm chu lại, mở lòng bàn tay ra, đem thủy tinh châu phóng tới trước mặt Diệp Vô Thần, chớp động đôi mắt đáng thương hề hề nhìn hắn. Diệp Vô Thần cười nhẹ, đưa tay bao trùm trên tay Đồng Tâm, lúc nâng lên là vết rách trên thủy tinh cầu đã biến mất.

Đồng Tâm cười vui vẻ, tiếp tục nghịch thủy tinh cầu, lạc thú của nàng vĩnh viễn đơn thuần như vậy.

“Ca ca, kết hôn đến tột cùng là cái gì?” Ngưng Tuyết hỏi.

“Kết hôn, chính là hai người vĩnh viễn ở cùng một chỗ, cả đời cũng không tách ra” Tiểu Mạt mặt không chút thay đổi giải thích. Nàng hôm nay vẻ mặt hơi chút lạnh nhạt, tâm tình tựa như không tốt.

“Ồ...” Ngưng Tuyết trừng mắt nhìn, sau đó đôi mắt khinh bỉ một chút, hưng phấn hỏi: “Vây ca ca, chúng ta kết hôn được không, là có thể cả đời cũng rồi”.

Tiểu Mạt: “...”

Diệp Vô Thần mỉm cười, khẽ vuốt mái tóc tuyết trắng của nàng nói: “Chờ muội lớn lên đã”.

“Vì cái gì phải lớn lên?” Ngưng Tuyết vẻ mặt khó hiểu, còn có chút thất vọng cùng ủy khuất.

“Phụ thân so với ngươi lớn hơn” Tiểu Mạt tựa vào bên tai Diệp Vô Thần, dùng thanh âm chỉ có hân nghe được, sau đó, lại bỗng nhiên dùng ngữ khí rất quái lạ bổ thêm một câu: “...Ta cũng lớn so với phụ thân”.

Diệp Vô Thần: “...”

Cửa phòng vẫn đóng chặt hồi lâu bị kẹt một tiếng đẩy ra, Vươn Văn Xu mỉm sắc ửng hồng, toàn thân ướt đầm mồ hôi chạy vào hô: “Thần nhi... Mau, đã đến giờ, Nhu Nhu cùng Hoàng nhi hẳn là đã chuẩn bị tốt, mau chút đi đón dâu...” Nói đến đây, Vươn Văn Xu bỗng nhiên dừng một chút, do do dự dự nói: “Là trước tiếp Nhu Nhu, hay là Hoàng nhi?”

Tại phiên đại lục này, một phu đa thê là chuyện bình thường, nhưng một lần thành hôn cùng hai nàng, loại tình hình này cũng rất ít xuất hiện, từng có nhiều nhất là cưới tiểu thư phú quý của người ta, được tặng một nha hoàn làm của hồi môn. Huống chi, cái này hai nàng đều không phải người bình thường, trong đó một người là nữ hoàng đế thứ nhất trong lịch sử của Thiên Long quốc.

Phóng mắt khắp thiên hạ, phỏng chừng cũng chỉ có Diệp Vô Thần có năng lực này. Cũng chỉ có hắn, mọi người mới không cảm thấy khó có thể chấp nhận, mà nữ hoàng cũng chưa từng có tỏ vẻ bất mãn.

“Đi trước tiếp Nhu Nhu” Diệp Vô Thần không chút do dự nói. Bởi vì tại thế giới này, Hoa Thủy Nhu là người thứ nhất đính hôn cùng hắn.

471. Chương 470: Đại Hôn (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 470: Đại hôn (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Vô Thần ở trong các loại ánh mắt như chúng tinh phủng nguyệt, ngồi kỳ mã ra khỏi đại môn Diệp gia, lần đi ra này, hắn mới biết toàn bộ dân chúng thành Thiên Long đều vì hôn lễ này của hắn mà đã xảy ra biến hóa thật lớn.

Hai trăm hồng dài khoa trương lấy Diệp gia làm khởi điểm, một cái khúc chiết kéo dài đến Hoa gia, một cái khúc kéo dài vài dặm tới hoàng cung. Khoảng cách từ Diệp gia tới Hoa gia, còn có hoàng cung tuy nói cũng xa xôi, nhưng trải thảm xuyên qua các đường lớn phồn hoa của thành Thiên Long, từ xưa đến nay có lẽ cũng là lần đầu tiên. Mà chung quanh thảm, cách mỗi vài bước có một gã hoa đồng đứng đó, tay cầm lẵng hoa màu đỏ.

Khoảng cách giữa các nam nữ tiểu đồng đều nhau, thân hình đều hơn kém không lớn, tướng mạo thanh tú, khả ái. Nam đồng mặc phần sắc cổ văn song điệp vân hình thiên thủy quần, nữ đồng mặc đạm lam sắc đào hoa vân vụ yên la sam, đầu sơ tiểu kế, lam phần giao nhau, càng kiều diễm chói mắt. Nhiều hài đồng như

vậy, chẳng lẽ là tìm toàn bộ hài đồng của thành Thiên Long đem đến đây! Nguyên bản ngã tư đường chật chội bị hồng thẩm mở ra một con đường, không ai dám đụng chạm đến hồng thẩm.

Diệp Vô Thần xuất hiện, toàn thành nhất thời vui mừng, đám đông bắt đầu khởi động. Liếc mắt nhìn lại một cái, mãn thành giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng tận trời, nơi nơi đều là đèn lồng màu đỏ chói lọi, thắm đỏ thắm, trên đường lớn kinh thành, một chiếc tiếp một chiếc lễ xe được trang sức cực kỳ xa hoa, vô cùng đồ sộ, xa xa nhìn lại, dân chúng thành Thiên Long xếp làm ba tầng vây quanh, náo nhiệt quả thực không thể dùng ngôn từ hình dung.

Dù là Diệp Vô Thần có chuẩn bị, khi mới ra khỏi cửa Diệp gia cũng bị dòng người hoa lệ mãn nhãn nhìn không thấy cuối làm ngạc nhiên. Không hề nghi ngờ, đây là hôn lễ quy mô lớn nhất, ảnh hưởng lớn nhất, cũng là xa hoa nhất Thiên Long quốc, thậm chí lớn nhất toàn bộ Thiên Thần đại lục từ trước tới nay, bởi vì tổ chức hôn lễ này không chỉ có Diệp gia cùng hoàng thất Thiên Long, thậm chí bao gồm Nam Hoàng Tông, Bắc Đế Tông, đế vương của Quỷ Thủy quốc cùng Thương Lan quốc, các đại thế gia uy danh hiển hách, bọn họ e sợ để cho Diệp Vô Thần một tia bất mãn, tại đây dưới sự hợp sức của toàn bộ thế lực tối cao của đại lục, hôn lễ xa hoa đến mức làm cho người ta không thể tin được.

“Có phải quá khoa trương hay không” Diệp Vô Thần nhìn phía trước, trong lòng không khỏi rên rỉ một tiếng.

Thành Thiên Long Hoa gia.

Hoa Thủy Nhu đang lo lắng khẩn trương đứng ngồi không yên không yên rốt cuộc bị hai người phù dâu đưa lên kiệu hoa, sau đó khẩn trương nắm cây táo không thấy rõ là ai đưa qua trong tay, nàng vẫn cúi đầu, không nhìn ai, ngay cả Diệp Vô Thần vẫn mỉm cười nhìn nàng cũng không có dám thăm dò xem. Nhưng bên cạnh khẩn trương, trong mắt nàng luôn luôn chớp lên sóng mắt tràn ngập hạnh phúc. Bên tai, tiếng chiêng trống vang vọng kinh thành, thanh âm vui mừng ở các phương hướng truyền đến. Sau hôm nay nàng rời khỏi Hoa gia, về sau liên vĩnh là người của Diệp gia. Nàng không hề lo, bởi vì hai nhà cách xa nhau rất gần, nàng muốn trở về, tùy thời đều có thể trở về. Phụ thân nàng cũng nhất định sẽ thường xuyên thăm nàng.

Hôm nay hôn lễ có hai tân nương, các nàng không phải cùng nhau bá đường với Diệp Vô Thần, mà là theo thứ tự mà đến, sau khi người thứ nhất bá đường mới đi tiếp cái thứ hai. Nếu cả hai nàng cùng bá đường, có vẻ quá mức không được tự nhiên. Làm cho nàng vui sướng là người thứ nhất t hấn ới đón không phải Long Hoàng Nhi, mà là nàng.

Hoa Thủy Nhu nắm chặt cây táo tượng trưng cho hạnh phúc bình an, trong lòng cầu nguyện... Đây là hạnh phúc của ta... Hấn là nam nhân hoàn mỹ nhất trên thế giới, yêu ta cả đời, có hấn ở bên người, ta vĩnh viễn hạnh phúc, vĩnh viễn... Rốt cuộc. Trong một tiếng kêu lớn “Khởi kiệu!”, nàng bắt đầu hướng về một đoạn nhân sinh khác.

Khởi kiệu, Diệp Vô Thần cười ngựa đi ở phía trước, bên tai đủ loại tiếng hô cùng tiếng chiêng trống vang trời. Nhiều người kinh ngạc vì hôn lễ xa hoa này, càng muốn chính mắt thấy Tà Đế đem hai vị bích nhân vào cửa.

Trên lưng ngựa, Diệp Vô Thần mâu nhược thâm đàm, tinh lực sâu thẳm, thần nghi minh tú, phong độ nhanh nhẹn, một thân hỉ phục đỏ thắm, tóc dài tung bay ở phía sau, toàn thân đều tản ra khí tức đế vương hình thành từ sớm, trên mặt mang theo vài phần tươi cười nhàn nhạt. Không biết khiến bao nhiêu nữ tử mất hồn, trợn mắt há hốc mồm.

Mỗi khi đạp vài bước trên hồng thẩm, nam đồng nữ đồng bên cạnh sẽ rải đầy hoa đủ mọi màu sắc trên kiệu hoa, ngẫu nhiên, còn dùng liễu chi tát thủy. Diệp gia cách Hoa gia cũng không xa, chỉ cách vài con phố, khi đi qua một góc, ánh mắt Diệp Vô Thần thoáng nhìn về phía sườn một chút, bởi vì cảm giác nói cho hấn, có một ánh mắt quen thuộc, không nên xuất hiện ở trong này đang nhìn hấn.

Từ ánh mắt hấn có thể thấy được thần sắc phức tạp của Nhạc Hám Đông, bên người hấn là nữ nhi Nhạc Tư Kỳ đã trở về nhà, ánh mắt của Diệp Vô Thần chạm vào ánh mắt của nàng, sau một hồi thoáng ngạc nhiên, trong lòng hơi hơi nghi hoặc: Bọn họ như thế nào lại đến nơi đây.

Mà ánh mắt Nhạc Tư Kỳ nguyên bản si mê nhìn hấn, nhưng khi hai ánh mắt chạm nhau lập tức như bị điện giật, tim đập như hươu chạy, trong lòng hỗn loạn hô: Hấn nhìn đến ta... Hấn nhìn đến ta...

Khi Nhạc Tư Kỳ ngẩng đầu lên, bóng dáng Diệp Vô Thần đã đi xa, ánh mắt nàng dừng lại tại kia đồ án long phượng trình tường trên kệ hoa, thần sắc trở nên ảm đạm...

Nhạc Hám Đông yên lặng quan sát thần sắc biến hóa của nữ nhi, rốt cục thì quay mặt qua chỗ khác, im lặng hít một hơi. Sau khi Nhạc Tư Kỳ trở về nhà, hấn biết nàng không bị thương tổn gì, ngược lại được chiếu cố cẩn thận, không chịu nửa điểm ủy khuất. Nhưng sau khi nữ nhi trở về nhà rõ ràng đã thay đổi, thường xuyên mất hồn mất vía, nhìn ra ngoài cửa sổ. Dần dần, hấn biết là vì cái gì. Đối mặt với nam nhi như Diệp Vô Thần, có nữ tử nào chưa gả mà không động tâm. Mà lúc trước nàng bị hấn bắt đi, do đó xuất hiện cùng hấn, một khi nảy sinh tình cảm đối với hấn, thì nhìn các nam nhi phỏng chừng như cặn bã... Sau khi nàng nghe thấy tin tức đại hôn của hấn, liền năn nỉ cha mang nàng đi xa ngàn dặm tới thành Thiên Long, tâm tư của nàng, hấn làm phụ thân sao lại không biết. Mẫu thân nàng cũng chỉ có thể thở ngắn thở dài.

Chính là...

Hoa Thủy Nhu chờ đợi không yên, thời gian giống như quá chậm, rất chậm, không biết qua bao lâu, nàng cảm giác cổ kiệu chậm rãi ngừng lại, bên tai vẫn huyền não như trước, một góc màn bị xốc lên, Tiểu Ngọc thị nữ của nàng nhẹ nhàng nói: “Tiểu thư, đến rồi”.

Sau đó, một bàn tay tiến vào, Hoa Thủy Nhu nhẹ nhàng từ trong cổ kiệu đi ra. Mà nàng mới ra khỏi kiệu hoa một khắc, thanh âm bên tai bỗng nhiên im lặng hơn rất nhiều, nàng tựa hồ nghe thấy bốn phía mơ hồ hút không khí. Nàng sờ trán, nắm chặt quần áo Tiểu Ngọc. Nàng vẫn biết mình xinh đẹp, buổi sáng sau khi nàng mặc mũ phượng khăn quàng vai, thay trang phục tân nương vào, tất cả thị nữ trong phòng đều ngơ ngác nhìn nàng, ngay cả chính nàng cũng bị vẻ xinh đẹp của nữ tử trong gương làm cho sợ ngây người, cái khuôn mặt này, cái thân thể này, thật sự là... Thật đẹp !

Đây là hôn lễ có quy cách còn vượt qua hoàng gia, hoàng thất Thiên Long không đội khăn dân gian hội che khuất toàn bộ khuôn mặt, mà dùng rèm đám kim che mặt, cho nên sau khi Hoa Thủy Nhu hạ kiệu, dung nhan tự nhiên nửa che nửa lộ trước mặt mọi người. Hôm nay ánh mặt trời phá lệ nhu hòa, ánh nắng liềm diễm ánh trên mũ phượng khăn quàng duyên rũ mình diễm trên người nàng, ngạo nghễ sinh huy, rạng rỡ loang loáng khiến người hoa cả mắt. Nàng đầu bội tứ bình phượng quan, tóc cài một cây trâm tinh mỹ tuyệt luân, phía dưới thùy trứ sổ điều điều lũ loan phượng kim bộ diêu, mặc tú kim phượng văn đại hồng lễ phục, thắt lưng mang hệ đồng sắc đồng văn khoan cấm đai, chân đi kim ti lí, từng bước sinh huy. Đại hồng kim ti loan phượng có gắn minh châu, che khuất nàng mỹ tâm buông xuống ruby. Đại mi tuyết phu, con mắt sang, đôi môi tình xảo động lòng người, thái độ e lệ cùng bức rèm đám kim che nửa lại càng tăng thêm mỹ lực cho nàng, giống như thiên nữ trích trần, mỹ không giống thế gian.

Hôm nay là thời khắc xinh đẹp nhất của nàng. Toàn bộ vẻ xinh đẹp của nàng trong nháy mắt chinh phục tất cả mọi người dù từng gặp nàng hay chưa từng thấy qua nàng, không biết có bao nhiêu người vô ý ngừng hô hấp, ngơ ngác nhìn nàng, ánh mắt không thể dời.

Hoa Thủy Nhu đi chưa được mấy bước, một chậu than xuất hiện ở bên chân, nàng nhẹ nhàng, chậm chạp, cẩn thận vượt qua chậu than dưới sự giúp đỡ của Tiểu Ngọc, giấy lát, cây tảo nàng cầm trong tay bị lấy đi, một bình hoa kim tố đặt ở trong tay nàng... Lúc trước nàng đã ghi tạc rất kỹ quy củ hôn lễ trong lòng, mà tại đây không ngờ lại quên không còn chút gì, cầm trong tay bình hoa không biết làm sao, thẳng đến khi cái bình trong tay chấn động, vang lên vài tiếng thanh thúy “đương đương”, nàng mới nhớ tới vì cái gì muốn bắt bình hoa này...

Chung quanh truyền đến tiếng huyền não trầm trầm khen ngợi, nàng cầm cái bình trong tay, một dải lụa hồng đặt trong tay nàng, bị nàng vụng về nắm chặt.

Dưới sự dẫn dắt của hồng trù, nàng liên bước nhẹ nhàng, chậm rãi theo sát, nàng đương nhiên biết, một đầu là phu quân nàng - Diệp Vô Thần.

Rốt cuộc, vượt qua mấy nhà cao cửa rộng, nàng bước vào đại môn Diệp gia, nguyên bản Tâm nhi vẫn như hươu chạy lại “bang bang” nhảy hấn lên.

Mà có thể đi vào vòng tân khách trong Diệp gia, không người nào không phải là quý nhân vô cùng tôn quý. Bọn họ sớm đã kiễng mũi chân, kiễng chân lấy dãi, để lúc Diệp Vô Thần cùng Hoa Thủy Nhu nhập môn là từng đợt áp lực không nén được hô hấp cùng khởi, có nam có nữ, hôm nay Hoa Thủy Nhu giống như một tiên nữ từ trong bức họa đi ra, vẻ tuyệt mỹ làm cho người ta mở rộng tầm mắt...

Cũng chỉ có Tà Đế mới có thể xứng đôi với nữ tử xinh đẹp si tình như vậy, cũng chỉ có nữ tử như vậy mới xứng đôi với Tà Đế vô luận các phương diện đều đứng ở điểm cao nhất của Thiên Thần đại lục.

Hoa Thủy Nhu nhìn mũi chân của mình, Nhu Nhu sợ hãi theo hồng trù nắm trong tay cất bước về phía trước. Từ khi vào cửa Diệp gia, nàng suy nghĩ sẽ không biết bay về nơi nào, từ khi gặp hắn, đến khi hắn mạnh mẽ chinh phục nàng, lại thêm ba năm bị thương khổ tư... Chậm rãi đã đến tương lai chung thân cùng hắn, tất cả tất cả cái này, giật mình giống như giấc mộng phồn hoa, hạnh phúc khó có thể tìm được chân thật. Sau khi biết hắn chết, trong ba năm nàng chưa bao giờ dám hy vọng xa vời sẽ có một ngày hạnh phúc này.

472. Chương 471: Đại Hôn (trung)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 471: Đại hôn (Trung)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thanh âm xung quanh dần dần nhỏ xuống. Nàng rảo bước tiến vào trong một đại sảnh tràn đầy vẻ xa hoa cao quý. Nàng lén ngẩng đầu lên. Thì ra nơi này là trung tâm đại sảnh nghị sự của Diệp gia, nhưng vì cuộc hôn lễ này, bên trong đã được trang hoàng rất nhiều, trở nên hoàn toàn thay đổi. Trong tầm mắt, xà nhà được khắc nạm hoàng thủy tinh, bốn bức tường đều treo tranh song long hí châu, phía trên còn được khắc cả một số minh châu hiếm có, thậm chí trải dọc trung tâm đại sảnh, cho tới tận bậc thềm phía trước, kim quang nhàn nhạt, khiến cho đại sảnh được trang hoàng lại càng thêm mấy phần rực rỡ chói mắt.

Nơi này, chính là cung điện tổ chức hôn lễ của nàng.

Ở chỗ cao nhất trong đại sảnh là mấy chiếc ghế tựa được trang trí lộng lẫy. Diệp Uy mỉm cười cùng Vương Văn Xu đã cười đến toét mắt đã ngồi xuống, ánh mắt nóng rực nhìn bọn họ đi tới. Hai hàng ghế tử tịch hai bên thậm chí đã sớm bị người ta ngồi hết. Những người này đều là khách quý trong khách quý. Bất cứ một người nào đi ra ngoài cũng là người đại quyền đại quý, không ai dám chọc vào.

Hoa Thủy Nhu cùng Diệp Vô Thần đứng song song với nhau. Được thị nữ Tiểu Ngọc dìu bước, bàn tay vẫn nắm chặt chéo áo bỗng nhiên bị một bàn tay ấm áp lạnh lẽo nắm lấy, giữ chặt trong tay. Toàn thân Hoa Thủy Nhu cứng đờ, đầu càng cúi thấp hơn một chút. Bàn tay bị Diệp Vô Thần nắm đã lạnh lẽo rịn mồ hôi.

Một bước, hai bước, ba bước...

Hoa Thủy Nhu thầm đếm bước chân của mình. Khi Diệp Vô Thần dắt nàng tiến lên phía trước, tất cả cảm giác của nàng đều tập trung lên bàn tay của Diệp Vô Thần. Tiếng ồn ào bên tai tựa hồ biến mất, toàn bộ đại sảnh cũng mau chóng an tĩnh trở lại. Trong lúc bọn họ bước về phía trước, một thanh âm ôn hòa dễ nghe luôn cao giọng tụng niệm cái gì đó. Đó là người chủ trì tối cao của cung đình, bình thường chỉ chủ sự đại hôn của hoàng công quý tộc. Hắn nói những gì, Hoa Thủy Nhu đều không nghe rõ nửa chữ, từng bước từng bước di chuyển bước chân của mình.

Bàn tay nắm tay nàng khê siết chặt, kéo nàng dừng lại. Thanh âm kia vào giờ khắc này cung dừng lại. Nàng khê ngẩng đầu, xuyên qua châu liêm hoàng kim, nàng chạm vào ánh mắt vui mừng cao hứng của Vương Văn Xu rồi lại lặng lẽ cúi đầu.

“Nhất bái thiên địa!”

Diệp Vô Thần khê kéo nàng, theo hần cúi xuống, cùng bái thiên địa.

“Nhị bái phụ mẫu!”

Thân thể bị nhẹ nhàng xoay qua, vẫn là Diệp Vô Thần khê kéo nàng, nhẹ nhàng bái lạy Diệp Uy và Vương Văn Xu. Diệp Uy mỉm cười gật đầu, Vương Văn Xu vui vẻ ra mặt, kích động đến nỗi nhồm người lên rồi lại ngồi xuống, miệng không ngừng mỉm cười.

“Phu thê giao bái!”

Thân thể bị xoay đối diện với hần, nhưng bàn tay kia vẫn nắm chặt lấy tay nàng, không hề buông ra. Nàng khê ngẩng đầu, lập tức chạm phải ánh mắt nhu hòa khiến nàng mê say. Đây chính là nam nhân đầu tiên khiến nàng ái mộ, cũng là nam nhân sẽ làm bạn cả đời với nàng.

Nhìn ánh mắt đối phương, hai người khom lưng giao bái. Tiếp đó, trong phong chợt vang lên một tràng vỗ tay vô cùng nhiệt liệt. Tiếng cười lớn, tiếng hoan hô cũng vang lên không ngừng.

“Thần nhi... rốt cuộc cũng thành gia rồi.” Vương Văn Xu đứng lên, cầm khăn gắm trong tay không ngừng lau nước mắt vui sướng trên khóe mắt.

Diệp Uy gật đầu mà cười: “Thần nhi, Nhu Nhu là một thê tử thiên hạ khó tìm, người phải đối xử với nàng thật tốt.”

Diệp Vô Thần mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Hoa Chấn Thiên vẫn đứng một bên chợt đứng lên, chẳng thềm để ý tới mọi người xung quanh, cao giọng quát: “Từ giờ trở đi, người đã chính thức trở thành con rể ta. Tuy ta biết tiểu tử nhà ngươi sẽ không bắt nạt nữ nhi của tao, nhưng một nhạc phụ như ta vẫn phải nói trước một câu... Nếu người mà để ta biết nữ nhi của ta bị bắt nạt, cho dù người có là Tà đế gì gì đi nữa thì ta cũng sẽ không tha cho người đâu.”

Hai chữ Tà đế khiến cho không khí chợt khựng lại, nhưng lập tức bị tiếng cười tràn đầy thiện ý áp đảo. Tà tông, còn có người của Nam hoàng Bắc đế lưỡng tông thì cũng thôi, đại bộ phận người trong đại sảnh đều là quan to trong Thiên Long triều, mà phân lượng của hai chữ Tà đế thật sự quá lớn, bọn họ vẫn cố ý quên đi cái thân phận này, mà cố gắng coi hần trở thành công tử Diệp gia. Nếu không như vậy thì thật sự không thể nào trò chuyện vui vẻ trước mặt Tà đế được. Cho nên vừa nghe Hoa Chấn Thiên nói như vậy, trái tim bọn họ lập tức nhảy thót lên. Nhưng thấy Hoa Chấn Thiên lên tiếng nói như vậy mà Tà đế vẫn mỉm cười cung kính, trái tim bọn họ cũng buông lỏng xuống, cái cảm giác lo lắng lúc trước cũng giảm đi rất nhiều.

Diệp Vô Thần vội vàng gật đầu: “Nhạc phụ đại nhân dạy phải lắm... Nếu có ngày nào đó tiểu tử khiến Nhu Nhu chịu ủy khuất, không cần nhạc phụ đại nhân động thủ, tiểu tử cũng không tha cho mình đâu.”

Hoa Chấn Thiên vuốt râu cười lớn: “Tốt! Tốt! Không hổ là con rể tốt của ta. Người nói vậy ta cũng an một trăm cái tâm rồi. Ha ha ha ha ha...”

Ai cũng nhìn ra, tâm tình hần hôm nay vô cùng tốt. Mà một số người cũng thầm ghen tỵ trong lòng, tâm tình không tốt mới là quái. Con gái gả cho Tà đế, toàn bộ Hoa gia của hần cũng nhờ con gái mà thơm lây... Con gái của mình sao lại không có vận may đó chứ...

Hâm mộ ghen tỵ chết mất thôi...

Tiếng chiêng trống hỉ nhạc điếu tai vang trời không ngừng vang vọng bên tai. Sau khi hành lễ giao bái xong, Hoa Thủy Nhu lập tức được Tiểu Ngọc dìu vào trong tiểu viện của Diệp Vô Thần. Ngồi trên giường, trong hỉ phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy những tiếng bước chân nhẹ nhàng, cùng với tiếng hít thở chậm chậm của mình, còn có tiếng tim đập. Khi nàng được dìu tới hỉ phòng, hần vẫn mỉm cười nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra ý tứ: “Chờ ta...”

Trước mắt vẫn chỉ có một màu đỏ tươi. Thảm đỏ thêu tinh tú và long phượng tường vân, chữ song hỷ thật lớn, lùa đỏ cả phòng, hai chiếc nền hỷ đỏ thẫm dập dờn chớp sáng. Trên thân nền còn được khắc tường long và loan phượng, dưới ánh nền chiếu rọi tỏa ra ánh sáng lung linh như ngọc, khiến cho cả căn phòng trở nên như mộng như ảo...

“Tiểu Ngọc, người ở đâu?” Hoa Thủy Nhu vẫn hỏi hệt như trước. Nàng nhẹ nhàng lên tiếng.

“Ta ở đây, tiểu thư.” Tiểu Ngọc im lặng canh giữ bên giường trả lời.

“Cái này... hơi nặng. Có thể tháo xuống không?” Hoa Thủy Nhu gạt kim sắc liêm châu trên phượng quan. Phượng quan hơi nặng, nàng đội một hồi lâu, cổ bắt đầu cảm thấy mỏi nhừ.

“Không được, không được.” Tiểu Ngọc vội vàng bước tới, giúp nàng chỉnh lại phượng quan: “Cái này phải để Diệp công tử đích thân gỡ xuống. Nếu không sẽ là điềm xấu đó.”

“Ừm.” Hoa Thủy Nhu nhỏ giọng ừm một tiếng, không đụng chạm tới phượng quan nữa. Một lát sau, nàng lại hỏi: “Hắn... khi nào mới tới?”

“Cái này... Diệp công tử còn phải đi đón nữ hoàng. Chắc rất lâu... Xong rồi còn phải đi mời rượu tới khuya... có khi, có khi tới tối mới quay trở lại được.” Tiểu Ngọc do dự nói.

Tối tối... hiện giờ mới là giữa trưa mà thôi.

“Ta hơi khát, muốn uống nước.”

“Tiểu thư, trước khi Diệp công tử tới đây, tốt nhất là không nên ăn uống thứ gì. Nếu không sẽ là điềm xấu....” Tiểu Ngọc nhẹ nhàng nói.

“Ừm.” Nàng vẫn ừm một tiếng, không hề kháng cự một chút nào, cứ lẳng lặng chờ đợi.

Đội ngũ rước dâu của Diệp gia lại bước ra khỏi Diệp gia, đi về phía hoàng cung. Long Hoàng không biến tằm cung của mình thành địa điểm xuất giá, mà là Phi Hoàng cung mà nàng ở lúc trước. Bởi vì lúc trước, cũng chính tại nơi này, hắn lần đầu tiên ôm lấy nàng, mà cũng chính trong một khắc đó, trái tim nàng đã lặng lẽ đặt lên người hắn, hơn nữa tình cảm trong bất tri bất giác còn càng lúc càng sâu đậm.

Toàn bộ hoàng cung trên dưới đều được trang trí rực rỡ vô cùng. Hôm nay là đại hôn của nữ hoàng, toàn quốc vui mừng, đại xa toàn bộ Thiên Long quốc. Ngay cả một số nữ tử rất ít khi ra ngoài cũng lặng lẽ đi đường xa mà tới, hi vọng dựa vào hỉ khí của nữ hoàng tôn quý mà tìm cho mình một nơi an thân gửi phận.

Long Hoàng hôm nay cũng không hề mặc trang phục của nữ hoàng. Cũng mặc hỉ bào, mái tóc dài đen nhánh mềm mại búi ở phía saubên hông đeo đại ngọc Linh Lung. Gương mặt tuyệt mỹ mà cao quý lúc này đang đỏ hồng vì vui mừng lại trở nên rực rỡ chói mắt. Một chút non ớt còn lưu lại trên khuôn mặt tinh xảo đó chợt khiến người ta nhớ ra. Nàng... nữ hoàng đế đầu tiên của Thiên Long quốc, năm nay mới chỉ mười sáu tuổi...

Nàng được dẫn ra khỏi hoàng cung, theo thảm đỏ đi tới Diệp gia, được đỡ xuống kiệu, vượt qua chập thán, sau đó mang khuôn mặt hân hoan tiến vào đại môn Diệp gia. Tính cách của nàng cũng không trời sinh nhu nhược giống như Hoa Thủy Nhu. So với sự e lệ, long vui mừng vô hạn của nàng còn lớn hơn. Hôm nay không phải chính là ngày mà nàng nằm mơ cũng chờ đợi sao... Diệp Vô Thần cưới Hoa Thủy Nhu trước, nàng không hề tức giận một chút nào, một chút cũng không, nước lại còn cảm thấy làm vậy mới đúng. Bởi vì Hoa Thủy Nhu đã đính hôn với hắn từ trước, tuổi cũng lớn hơn nàng. Mặc dù nàng là nữ hoàng, nhưng sau này ở Diệp gia, nàng chính là tỷ tỷ của mình, tất cả mọi chuyện đều phải ưu tiên tỷ tỷ.

Nếu như nàng vẫn là Phi Hoàng công chúa bất hảo như ba năm về trước, thì hiện giờ nàng nhất định đã khóc lớn, đại náo một hồi. Nhưng ba năm bi thương đã khiến cho tính cách của nàng thay đổi. Khi hắn trở về, nàng đã biết trái tim của mình càng thêm kiên định rồi... chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, nhìn hắn bình an vô sự, gả làm thê tử cho hắn... những thứ khác đều không quan trọng.

Diệp Vô Thần nắm tay Long Hoàng bước trên thảm đỏ đi về phía trước. Long Hoàng vẫn lén nhìn hắn, thỉnh thoảng lại lộ ra nụ cười vui vẻ, cánh tay bị hắn nắm cũng giãy ra nắm ngược lại tay đối phương. Trong tiếng niệm tụng của người chủ trì, dưới ánh mắt chứng kiến của mọi người, bọn họ đã bá thiên địa phụ

mẫu, từ nay về sau trở thành phu thê. Nữ hoàng duy nhất của Thiên Long quốc đã gả cho Tà đế ở tuổi mười sáu...

Trong thành tiếng chiêng trống vang trời, hết ca lại múa, chúc mừng duyên trời tác hợp...

473. Chương 472: Đại Hôn (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 472: Đại hôn (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Long Hoàng được đưa tới một căn hỉ phòng khác. Hỉ phòng của nàng và Hoa Thủy Nhu đều ở trong tiểu viện của Diệp Vô Thần. Hai gian phòng này vốn trống không, nhưng mấy ngày nay đã được trang trí vô cùng đẹp đẽ, huy hoàng. Mà phòng của Diệp Vô Thần lại không hề được động tới. Đây mới nên là phòng tân hôn chính thức nhưng Diệp Vô Thần lại không cho phép động chạm tới.

Lúc này, Diệp Vô Thần đương nhiên là đang mời rượu tân khách bốn phương tám hướng... Với cái số lượng và quy mô khủng bố kia, cho dù kính từng bàn một cũng không có khả năng. Nếu không thì cho dù có kính đến ngày mai cũng không xong được. Hắn bắt đầu từ bên Diệp gia trước, uống từng ly từng ly một.

“Ngoại công.”

“Ha ha ha, Thần nhi à, ngoại công sẽ không nói thêm gì nữa. Có ngoại tôn như ngươi, ngoại công ngủ cũng phải mỉm cười rồi. Nhưng mà sau này phải tới chỗ ngoại công, cùng ngoại công thưởng họa làm thơ đấy nhé...” Vương Bác cười nói xong liền nhận ly rượu mà Diệp Vô Thần kính lên, uống một hơi cạn sạch.

“Vâng, ta nhất định sẽ đến chỗ ngoại công, xin ngoại công thỉnh giáo.” Diệp Vô Thần cung kính nói.

Vương Bác mỉm cười ngồi xuống. Tuy hắn là đệ sư, nhưng ở trước mặt Diệp Vô Thần, hai chữ “thỉnh giáo” hay thật sự vẫn không dám nhận.

...

“Quy đế, Thương đế, làm phiền các người đường xa mà tới.” Diệp Vô Thần đứng trước bàn Quy Thủy quốc quân Quy Long Cơ và Thương Lan quốc quân Thương Khiếu Vãn, tự mình rót rượu cho bọn họ.

Hai vị đế vương này nâng chén rượu lên, Thương Khiếu Vãn cười nói: “Diệp công tử, hôm nay là ngày vui của người. Tâm tình Thương mỗ cũng chưa bao giờ vui vẻ như vậy. Có một số việc, dù đúng hay sai cũng đã thành mây khói. Ta cùng Quy huynh nói chuyện một hồi, cuối cùng cũng vì có người mà thiên hạ thái bình. Cho nên rượu này không phải là mời chúng ta, mà là chúng ta mời người. Đây là chúc mừng người, cũng là cảm tạ người.”

Quy Long Cơ cũng mỉm cười gật đầu, ba chén đụng nhau, ba người cùng một hơi cạn sạch, nhìn nhau mà cười. Dù không có quá nhiều ngôn từ, nhưng hết thấy đều ở bên trong. Người thông minh nói chuyện với nhau, điểm tới là được. Nếu không với dã tâm của Nam Hoàng tông cùng Bắc Đế tông, thiên hạ sớm muộn gì cũng bị đảo loạn. Quy Thủy quốc mất chục năm nay đã trở thành con rối trong tay Bắc Đế tông, Thương Lan quốc, Thiên Long quốc sớm muộn gì cũng bị Đại Phong quốc thay thế. Nhưng bởi vì Tà đế, Nam Hoàng tông cùng Bắc Đế tông đã bị tiêu trừ thu phục. Dã tâm của Đại Phong quốc bị bóp chết, chiến tranh giải trừ. Mà khi đối diện với bọn họ, Tà đế cùng bọn họ vẫn là hai bên cùng tình nguyện giao dịch, chưa bao giờ bức hiếp. Sau khi diệt Đại Phong quốc, bọn họ hồi tưởng lại, lập tức cảm thán. Chí của Tà đế không ở

thiên hạ, thiên hạ lại vì hấn mà định. Có mấy người biết được, nếu không có Tà đế, Thiên Thần đại lục đã phát sinh ra một hồi náo động kinh thiên rồi.

Cho nên bọn họ sau này sẽ nghe theo Tà đế, nhưng chỉ cần không thẹn với lương tâm, chuyên tâm vì dân, thì căn bản không cần e ngại hấn.

“Lão gia tử.” Diệp Vô Thần đi tới trước bàn Viêm Thiên Uy. Viêm Thiên Uy. Cả một nhà Viêm Thiên Uy, Viêm Cung Lạc, Viêm Đoạn Thương, Viêm Thu Sa, Viêm Cung Nguyệt, Viêm Cung Nhược đều ở đây. Ở bàn bên cạnh còn có Viêm Khinh Hồng, Viêm Khinh bình cùng tất cả những người quan trọng trong tông ngồi. Đám người trẻ tuổi của Viêm thị rõ ràng là náo nhiệt hơn rất nhiều, vừa thấy Diệp Vô Thần tới liền trở nên ồn ào.

“Chủ nhân, chúng ta làm sao dám để ngài rót rượu cho được...” Viêm Thiên Uy vừa định lên tiếng thì đã thấy hành động của Diệp Vô Thần, lập tức luống cuống tay chân ngăn lại. Diệp Vô Thần mặc kệ đối phương, mỉm cười nói: “Lão gia tử, hôm nay là đại hôn của ta, hai chữ chủ nhân này đừng gọi nữa, cứ coi ta là một văn bối là được rồi.”

“Cái này... Ha ha, được. Hài, nhoáng một cái đã hai năm qua đi. Vận mệnh của chúng ta cũng vì người mà thay đổi... Hài, việc này không nói nữa. Hôm nay là đại hôn, toàn bộ trên dưới tông môn chúng ta đều vui mừng vô cùng. Nếu không phải không thoát thân ra được, bọn họ đã sớm bay tới đây rồi. Rượu này, ta nhận thay bọn họ.” Viêm Thiên Uy dẫn đầu, nâng chén uống cạn một hơi.

Diệp Vô Thần vừa rời đi đã bị Viêm Cung Nhược lên dùng móng tay cấu một cái, sau đó còn hừ nhẹ một tiếng quay đi chỗ khác. Diệp Vô Thần đau tới nhẹ răng nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, không dám chọc vào tiểu nha đầu này nữa mà quay ra nhìn Viêm Đoạn Thương cười một tiếng, nói: “Nhị nha và tứ nha cũng trưởng thành rồi...”

Viêm Thiên Uy cùng Viêm Đoạn Thương đã quy về Bắc Đế tông, mà Viêm Cung Lạc vẫn thuộc Tà tông. nếu bàn về năng lực tình báo, vẫn là Tà tông mạnh nhất. Lấy bảo tàng mà Thiên Long quốc Thái Tổ hoàng đế lưu lại, gây dựng lên mạng lưới tình báo bao trùm thiên hạ. Mà Bắc Đế tông cùng Nam Hoàng tông vừa mới bị thanh tẩy còn phải mất một thời gian rất dài nữa mới có thể chinh hợp hội phục được, cho nên tộc nhân Viêm thị của Tà tông cũng không được đưa về Bắc Đế tông, mà vẫn tồn tại bí mật như trước, là đôi mắt và lợi kiếm không gì không thể xuyên thủng của Tà đế.

...

Khi Diệp Vô Thần đi tới bàn tiếp theo, một đám người đã đồng loạt đứng lên. Hắc Hùng tranh trước, cười toe toét, ngoác cả miệng nói: “Chủ...” Một chữ vừa ra khỏi miệng đã bị nuốt lại. Thân phận của hấn bây giờ vẫn phải che giấu, thành ra lại phải nhờ giọng nói: “Chủ nhân, một ngày người rước tới hai bà vợ, làm Hắc Hùng ta phải đại khai nhãn giới đó...”

“Oa! Hai vị tân nương tử đều đẹp như tiên nữ, làm nước miếng ta cũng phải chảy ròng ròng!”

“Thiết Oa Tử, ngậm cái miệng thối của người lại. Nương tử chủ nhân mà người cũng dám ba hoa hả.”

“Con lừa chết nhà người, nương tử chủ nhân vốn đã giống tiên nữ, ta nói chỗ nào hả?”

Diệp Vô Thần liếc mắt đánh giá Hắc Hùng một chút, nhin cười nói: “Hắc Hùng... người cũng hơi...”

“Hắc! Chủ nhân, đừng nói người, ngay cả chúng ta khi mới thấy hấn cũng không nhận ra đâu. Mà nhận ra rồi lại càng hoảng sợ... Cuộc sống trong cung quả nhiên thoải mái, khiến người ta hâm mộ. Ăn thành như vậy, sau này không gọi Hắc Hùng nữa, cứ gọi là Hắc Trư đi, ha ha ha!”

Hắc Hùng lúc này so với Hắc Hùng mấy tháng trước quả thực giống như hai người. Khi mới diệt Lâm gia, Diệp Vô Thần còn nhìn thấy Hắc Hùng. Khi đó hấn cũng không có biến hóa gì lớn. Mà chỉ sau có mấy tháng... thân hình của hấn đã phình ra gấp đôi rồi. Thân hình tráng kiện lúc xưa hiện giờ chẳng khác nào một cái trụ thịt cả. Nếu không phải mặt hấn còn vài nét lúc trước, lại ngồi chung với bàn với đám Thiết Oa Tử, Tam Lư Tử, thì Diệp Vô Thần cũng chẳng nhận ra nổi.

“Hắc.” Hắc Hùng, gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng, than thở nói: “Ở với lão hoàng thượng rắm chó trước kia cái gì cũng phải cẩn thận, ăn không ngon ngủ không yên. Mà tiểu nữ hoàng đế... À, không đúng không

đúng, là chủ mẫu, bình thường không có việc gì lại ăn ngủ nhiều hơn một chút, cho nên mới...”

Diệp Vô Thần rút cuộc cũng không nhịn được bật cười, làm mọi người cùng bàn đều ôm bụng cười theo. Diệp Vô Thần nín cười nói: “Xế chiều ngày mai tới tìm ta, ta sẽ giúp ngươi bớt mập hơn một chút.”

Hắc Hùng vui mừng quá đổi, kích động nói: “Hả? Thật sao? Vâng vâng... chủ nhân nói thì nhất định có thể... Mẹ ơi, hiện giờ ngay cả cha mẹ ta cũng không nhận ra ta nữa.”

Cả bàn lại cười nghiêng ngả.

...

“Sở đại ca.”

“Hả hả!” Sở Kinh Thiên đang ăn như hổ đói vội vàng đứng lên, vừa cố gắng nuốt miếng thịt vẫn còn nhai dở trong miệng xuống, vừa áp úng nói: “Diệp... Diệp lão đệ, chúc mừng chúc mừng. Hắc hắc, Sở Kinh Thiên ta rút cuộc cũng biết kết hôn là cái dạng gì rồi. Sớm biết vậy đã gọi gia gia tới rồi.”

Diệp Vô Thần mỉm cười, hắn từng cố ý trở lại phương bắc một chuyến tìm Sở Thương Minh, muốn mời hắn tham gia đại hôn của mình. Dù sao mạng của hắn năm đó cũng là do Sở Thương Minh cứu. Kết quả như hắn sở liệu, đối phương mỉm cười cự tuyệt, tâm tư đã tịnh không, không muốn giao thiệp với trần thế, sau đó còn hỏi hắn một nữ tử tên Tiêu Nhược, cho hắn biết nơi Tiêu Nhược xuất hiện lần đầu chính là nơi hắn xuất hiện mười ba năm về trước.

Lãnh Nhai đứng dậy, cộng chén với hắn một cái, dứt khoát uống một hơi cạn sạch, vẻ mặt vẫn lạnh như băng, không có một chút biểu tình nào. Hắn suốt ngày nào cũng treo một bộ dáng lãnh đạm này, chẳng hề hợp với không khí xung quanh chút nào. Diệp Vô Thần không để ý tới lắm, nhưng trong lòng cũng thầm thở dài. Cái chết của Bình nhi khiến chút cảm tính cuối cùng của hắn cũng biến mất, từ đó nay về sau tâm tàn tro lạnh, không còn chút tình cảm nào nữa. Cũng chẳng có cách nào, có tên Lãnh Nhai nhìn như vô cùng lạnh lùng kia kỳ thật vô cùng trân trọng đoạn tình cảm đó.

“Lưu đại nhân...”

“Sử đại nhân...”

“Công Tôn đại nhân...”

“Liễu bá bá...”

Hết bàn này tới bàn khác, đám quan to triều đình không có mấy giao tình với Diệp Vô Thần đều bị hắn gọi tên vô cùng chuẩn xác, khiến ai nấy đều được sủng mà kinh, cuống cuống nâng cốc kính rượu, động tác và ánh mắt đều vô cùng cẩn thận. Nhưng qua vài chén rượu, nhìn vẻ hiền hòa của Diệp Vô Thần hòa hợp với không khí náo nhiệt xung quanh, bọn họ rút cuộc cũng thả lỏng tâm tình, bắt đầu thi nhau mời rượu, ý đồ chúc chết Diệp Vô Thần. Nhưng ngay lập tức, tất cả những người chưa nhìn thấy tử lượng Diệp Vô Thần đều há hốc mồm. Diệp Vô Thần lần lượt kính rượu một lượt tất cả các bàn của Diệp gia, người khác ai cũng không cự tuyệt, mọi người trở mắt nhìn hắn uống mấy chục chén, mặt đúng là đỏ thật, nhưng cước bộ vẫn vững vàng, hai mắt sáng ngời, không có nửa điểm dấu hiệu say rượu.

Đừng nói rượu, cho dù là mấy chục cốc nước người thường cũng uống không nổi. Mọi người lú lười, thậm chí không hổ là Tà đế, qủy nhiên không thể đánh giá theo lẽ thường, nhanh chóng vứt cái ý định chúc rượu chết hắn ra khỏi đầu.

Diệp Vô Thần có thể làm được chuyện “ngàn chén không say” kỳ thật là vì cồn vừa mới vào miệng thì đã bị vô thần chi lực của hắn phân giải, lượng nước còn lại cũng bị thủy chi lực của hắn trực tiếp hóa thành hơi nước, tổng ra ngoài. Đừng nói là mấy chục chén, cho dù là ngàn vạn chén cũng chẳng khiến hắn say được.

Uống từ trong Diệp gia cho đến ngoài Diệp gia, từ chiều cho tới gần nửa đêm, tử lượng của Diệp Vô Thần quả nhiên khiến cho mọi người sợ tới mức sưng sốt.

Mà cả ngày nay, Diệp Thủy Dao đều chờ ở trong khuê phòng của mình, đâu cũng không đi, nàng chốc chốc lại im lặng, chốc chốc lại cười khẽ, không biết nghĩ cái gì, nhớ cái gì.

Màn đêm buông xuống, trên dưới Thiên Long thành và Diệp gia đều giăng đèn sáng trưng. Huyền náo giăng co một ngày mới bắt đầu tán đi, nhưng công tác giải quyết hậu quả buổi hôn lễ không thể nghỉ ngơi chính là công trihf khổng lồ. Tiễn tân khách đi xong, Diệp gia cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, Vương Văn Xu bắt đầu vội vàng cho người thu dọn nhà cửa, đồng thời cho người chỉnh lý, kiểm kê hạ lễ hôm nay thu được. Cho dù là thăng ngọc cũng biết, hạ lễ thu được hôm nay nhất định sẽ nhiều đến mức hù chết người.

Rốt cuộc cũng thoát khỏi cực hình, Diệp Vô Thần không cho bất luận kẻ nào đi theo, trở về trong tiểu viện của mình. Bước chân hần nhẹ nhàng, không để lại một chút thanh âm. Nhưng hần lại không hề tới hỉ phòng của Hoa Thủy Nhu, cũng không tới hỉ phòng của Long Hoàng, mà lặng lẽ quay trở về phòng ở của mình.

474. Chương 473: Vô Khuyết Chi Dạ (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 473: Vô khuyết chi dạ (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Cửa phòng vừa mới mở ra, Ngưng tuyết đã nhào tới, không nói một câu, hai mắt long lanh ánh nước. Nàng cuối cùng cũng hiểu được kết hôn là gì. Ca ca của nàng có thể tử của mình, có nhà của mình, từ nay về sau hần không thể ngủ cùng các nàng nữa...

“Trời đã tối rồi, nghỉ ngơi sớm một chút.” Diệp Vô Thần ôn nhu nói, khẽ ôm lấy Ngưng Tuyết.

Cũng giống như trước, hần tắm rửa cho Ngưng Tuyết, lau khô người rồi ôm nàng về giường, kéo chăn lên, để nàng tựa vào ngực mình, nhìn nàng ngái ngủ, chậm rãi nhắm mắt lại. Hần vừa mới lên giường, Đồng Tâm liền ngáp một cái, cõ y phục rúc vào bên kia người hần. Ngưng Tuyết tham ngủ, chẳng mấy chốc đã chìm vào mộng đẹp, mà Đồng Tâm ở trong trạng thái khôi phục lực lượng chẳng những ăn nhiều tới kinh người mà thời gian ngủ cũng dài hơn rất nhiều, chẳng bao lâu cũng chìm vào giấc ngủ.

An tĩnh một hồi lâu, Diệp Vô Thần khẽ yêu thương thơm lên trán hai thiếu nữ, vén chăn lên, lặng lẽ đứng dậy.

“Phụ thân.”

Tiểu Mạt giả ngủ chợt mở to mắt, nhẹ nhàng ôm lấy hần.

Diệp Vô Thần kéo chăn lên cho nàng, mỉm cười nhỏ giọng nói: “Tiểu Mạt, đi ngủ sớm đi.”

“Sau này ta có thể cùng ngủ với phụ thân không?” Nàng lộ vẻ lo lắng, hỏi.

“Đương nhiên có thể. bất quá...” Diệp Vô Thần cúi đầu xuống, khẽ nói: “Nhớ ngày mai phải tới nói với Nhu Nhu tỷ tỷ và Hoàng Nhi tỷ tỷ một tiếng. Chỉ cần Tiểu Mạt ngoan, các nàng nhất định sẽ đồng ý.”

“...Ừm...” Tiểu Mạt khẽ ừm một tiếng, mày giãn ra, gật đầu thật mạnh.

Ánh trăng mờ lung, phủ xuống đại địa.

Hoa Thủy Nhu đã chờ trong tân phòng rất lâu. Trong phòng đã sáng lên một chiếc đèn đỏ, một chút ánh trăng xuyên qua hai bức rèm chiếu vào trong phòng, khiến cả căn phòng lại càng trở nên mờ ảo. Cảnh cửa rốt cuộc cũng được mở ra, nương theo ánh đèn, nàng nhìn rõ thân ảnh đi vào. Thân thể đã ngồi đến tê dại của Hoa Thủy Nhu khẽ run lên, vừa căng thẳng vừa vui mừng.

Cước bộ Diệp Vô Thần nhẹ nhàng, ngồi xuống bên cạnh Hoa Thủy Nhu, cầm lấy bàn tay nàng, một tay còn lại thì khoác lên bả vai nàng, ôm nàng vào trong lồng ngực mình. Phương quanh lấp lánh ánh hoàng kim đã bị hắt nhẹ nhàng gỡ xuống. Lập tức, dung nhan xấu hổ và e lệ của Hoa Thủy Nhu đã hiện ra trong mắt Diệp Vô Thần. Hoa nhan tinh khiết như ngọc dưới ánh trắng lại càng trở nên mỹ lệ. Cử chỉ thân mật của Diệp Vô Thần khiến nàng xấu hổ vô cùng, hai bên má ửng hồng, càng lộ vẻ mềm mại, hàng mi khẽ rung động, long lanh ánh nước. Diệp Vô Thần vuốt mái tóc đen nhánh của nàng, ôn nhu nói: “Nhu Nhu, để người phải chờ lâu.”

“Không có... Một chút cũng không lâu...” Hoa Thủy Nhu bị Diệp Vô Thần cầm tay, cảm thấy từng đợt từng đợt nhiệt khí từ trong tay hắt truyền tới, phảng phất như chui thẳng vào trong tâm khảm của mình, mặt cười lập tức đỏ bừng, trái tim nhảy loạn, cúi đầu tránh ánh mắt sáng quắc của hắn. Hai người dán chặt vào nhau, từ trên người nàng truyền tới từng đợt hương thơm, bay vào mũi Diệp Vô Thần. Hoa Thủy Nhu gần trong gang tấc, hít được khí tức nam tử của hắn, một loại cảm giác kỳ quái chợt xuất hiện trong lòng, trên mặt, cả người cứ nóng bừng lên, đôi chân mảnh khảnh cũng không nhịn được khép lại, thân hình nhẹ nhàng cựa quậy. Diệp Vô Thần cảm giác được người nàng nhẹ nhàng cựa quậy, không những không buông ra mà ngược lại còn ôm chặt hơn, khẽ vuốt ve bàn tay nàng, mỉm cười ôn nhu, nâng cằm nàng lên, cúi đầu khẽ đặt một nụ hôn lên môi nàng.

Hoa Thủy Nhu then thừng nhắm mắt lại, phương tâm nhảy nhót loạn xạ giống như hươu chạy. Một nụ hôn nóng bỏng đặt lên đôi môi, khí tức nam tử mạnh mẽ xộc vào mũi, Hoa Thủy Nhu khẽ ư một tiếng, sắc mặt đỏ bừng như lửa, vẻ e thẹn thuần khiết của thiếu nữ chỉ trong nháy mắt đã bị hòa tan trong nụ hôn nhẹ nhàng của Diệp Vô Thần. Đây không phải là lần đầu tiên hắn hôn nàng, nhưng lúc này lại là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, hết thảy đều đẹp đẽ như mộng, khiến cho nàng say mê.

Hôn xong, Hoa Thủy Nhu khẽ nép vào ngực hắn, mi mắt run rẩy, mặt cười đỏ bừng như hoa hồng. Diệp Vô Thần cúi đầu, dùng một giọng nói thâm trầm, tinh ôn mà hắn chưa bao giờ nói: “Nhu Nhu, đời này kiếp này, ta vĩnh viễn không phụ nàng.”

Năm đó, hắn lần đầu gặp Hoa Thủy Nhu trong một trận đấu trong Thiên Long Hoàng Gia học viện. Chỉ trong ánh mắt đầu tiên, hắn đã có một cảm giác bị nàng chinh phục. Từ ánh mắt của nàng, vẻ mặt của nàng, hắn nhìn thấy một loại ôn nhu, ôn nhu giống như nước vậy, một loại ôn nhu khiến hắn không kìm hãm được mình mà bị hấp dẫn. Và cũng trong một khắc đó, hắn đã quyết định, vô luận thế nào cũng phải khiến nàng ở bên cạnh mình, vô luận nàng là ai, gia thế ra sao.

Ngày đó, hắn tham gia bỉ tái, thuận thế dùng từng thủ đoạn khiến nàng phải chú ý tới hắn, tò mò về hắn, rồi lưu một dấu ấn thật sâu trong lòng nàng. Bất quá, cho tới tận ngày hắn đột nhập vào phòng nàng, bá đạo thu lấy trái tim nàng. Mà trái tim Hoa Thủy Nhu một khi thuộc về một người nam tử thì cả đời sẽ không thay đổi. Cho nên, khi tin Diệp Vô Thần chết truyền tới, nàng đã cho toàn thành đều biết, kiếp này nàng chỉ thuộc về Diệp gia, vĩnh viễn không lập gia đình. nếu như bức bách nàng, nàng tình nguyện chết.

Sự ôn nhu của nàng biểu hiện ở tất cả phương diện. Vì làm một thê tử tốt, nàng học tất cả những gì mà một thê tử tốt nên có. Cũng như bây giờ, nàng chờ đợi rất lâu rất lâu trong tân phòng, cho tới khi Diệp Vô Thần tới đây, trừ cảm giác ảm áp và vui sướng ra, nàng không có một chút tức giận nào.

Nghe thanh âm của Diệp Vô Thần bên tai, khuôn mặt Hoa Thủy Nhu lại ửng hồng, trái tim càng đập loạn xạ, trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Cảm giác ngọt ngào của nụ hôn vừa rồi vẫn còn vương trên môi, lại nhớ tới vừa rồi hắn mới hôn mình, cả người Hoa Thủy Nhu lập tức bủn rủn vô lực. Ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, hai má nóng bừng như lửa đốt. “Phu quân...” Hoa Thủy Nhu rốt cuộc cũng mở miệng, nói như muỗi kêu: “Kiếp này có thể gả cho phu quân, chính là phúc khí lớn nhất đời này của ta. Ta không còn cầu gì hơn nữa... sau này sẽ vì phu quân mà sinh, vì phu quân mà tử, cho dù phu quân phụ ta, lòng ta cũng chỉ có phu quân...”

Hoa Thủy Nhu cố lấy hết dũng khí mới nói ra được lời trong lòng. Trái tim đập loạn, chỉ trực nhảy ra khỏi lồng ngực, hai má bị một màu đỏ hồng chiếm cứ trừ bỏ, đầu lại càng cúi thấp hơn. Nghe thanh giống như nỉ non của nàng, ánh mắt Diệp Vô Thần khẽ động, trong lòng cảm thấy ảm áp vô cùng. Si ngốc nhìn Hoa Thủy Nhu, miệng cười hạnh phúc, ngàn vạn cảm xúc, tất cả yêu thương nhất thời tràn ngập trái tim. Hắn giơ tay lên nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt nàng, hôn lên môi nàng. Vô luận ngôn ngữ có hoa lệ cỡ nào, êm tai cỡ nào cũng không thể sánh bằng tình yêu thuần khiết, cuồng dại của nàng nữa rồi.

Hoa Thủy Nhu hòa tan trong lòng Diệp Vô Thần, trái tim vừa sợ hãi vừa ngênh tiếp nụ hôn của hắn, chỉ là vừa nghĩ thấy khí tức nam tử trên người hắn, nàng lại chẳng còn nửa phần khí lực, toàn thân mềm nhũn ngã vào trong lòng hắn, bị hắn âu yếm, bị hắn hôn môi. Cảm giác được nhiệt độ cơ thể nóng cháy và khí tức của cơ thể hắn, dần dần, nàng bắt đầu quên mất mình đang ở nơi đâu, quên mất thân phận của mình, quên đi sự thẹn thùng của thiếu nữ, quên đi tất cả, chỉ nhớ đây chính là giấc mơ mà nàng vẫn ôm ấp, vô luận thế nào cũng không muốn rời khỏi. Diệp Vô Thần tận tình hôn lên môi nàng, cuốn lấy đầu lưỡi của nàng, nhắm nháp hương thơm vị ngọt thuần khiết nhất trong miệng nàng. Cái cảm giác ấm áp và xúc động từ trước tới nay chưa từng có đã tràn ngập tâm linh Hoa Thủy Nhu. Chẳng biết từ lúc này, một giọt lệ hạnh phúc đã lặng lẽ chảy xuống, nàng bắt giác ôm chặt lấy phu quân, cùng người sẽ làm bạn với mình cả đời, hôn tới thiên trường địa cửu....

Động tác của Diệp Vô Thần dần dần trở nên nhẹ nhàng, chậm chạp, gần như khiến cho Hoa Thủy Nhu hít thở không thông, nhẹ nhàng thở dốc., xấu hổ không nói, hai gò má lúm đồng tiền vừa hiện, Diệp Vô Thần nhìn không được lại nhẹ nhàng hôn. “Ừm...” Một tiếng, lẳng lặng nhắm mắt hôn trả, bỗng nhiên cảm thấy bàn tay Diệp Vô Thần bắt đầu chậm rãi di chuyển trên lưng nàng khiến cả người tê dại, Hoa Thủy Nhu không khỏi tâm thần rung lên, khẽ nhỏ giọng nói: “Phu quân...”

Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, là đêm đầu tiên mà nàng giao tất cả cho hắn. Nàng ôm lấy hắn, dùng phương thức của mình, nói cho hắn biết, hết thảy của nàng đều thuộc về hắn. Diệp Vô Thần phảng phất như nghe được tiếng nói trong lòng nàng, từ trên đôi môi dần dần hôn xuống phía dưới, từng điểm từng điểm hôn lên chiếc cổ thơm tinh tế, trắng ngần của HOA Thủy Nhu, mặc kệ những sợi tóc mềm mại không ngừng xẹt qua chóp mũi. Thân thể Hoa Thủy Nhu cực kỳ mẫn cảm, Diệp Vô Thần đã sớm biết, gần như không phải khiêu khích gì nhiều nàng đã không chịu nổi những động tác của Diệp Vô Thần. Trong khoảnh khắc mồ hôi lấm tấm rịn ra, nàng khẽ thấp giọng rên rỉ: “...A... Phu quân...”

Tuy chỉ là một tiếng rên rỉ nhất nhỏ, nhưng cũng tiêu hồn đoạt phách vô cùng. Diệp Vô Thần vừa nghe xong liền huyết khí dâng cao. Tâm thần hắn rung động, hôn mạnh lên cổ nàng một cái, thân thể Hoa Thủy Nhu run lên, khẽ “ừ” một tiếng. Diệp Vô Thần nhìn đôi mắt long lanh của nàng, động tác chợt dừng lại, ôn nhu nói: “Nhu Nhu... để ta nhìn nàng được không?”

Trong nháy mắt, thân thể mềm mại của Hoa Thủy Nhu khẽ run lên, sau khi ngáp ngừng một hồi lâu, khẽ cắn môi rúc đầu vào trong lòng ngực hắn, nhẹ giọng nói: “Phu quân...” Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, vừa khấn nguyện vừa hạnh phúc, chờ đợi chuyện sắp phát sinh.

Diệp Vô Thần trong lòng vạn phần thương tiếc, phải mất một hồi lâu mới quyết tâm tặng cho Hoa Thủy Nhu một đêm động phòng hoàn mỹ nhất. Lập tức, hắn nhẹ nhàng mơn trớn cái cổ tinh tế mịn màng của Hoa Thủy Nhu, nhìn thật sâu vào đôi mắt mỹ lệ của nàng, mỉm cười trấn an nàng. Cánh tay chậm rãi cởi đai gấm đỏ rực trên hông nàng, ném ra sau người, lại từng bước từng bước cởi bỏ lễ phục kim phượng đỏ tươi trên người nàng. Khi ngón tay hắn không cẩn thận chạm phải bộ ngực cao nhất, thân thể Hoa Thủy Nhu không nhìn được lại khẽ run lên một cái, động tác Diệp Vô Thần càng thêm chậm rãi, thật cẩn thận, trân trọng cởi y phục bên ngoài của nàng, lộ ra lớp áo giữa cũng mang màu đỏ tươi, chậm rãi, lớp quần áp giữa cũng bị Diệp Vô Thần cẩn thận cởi bỏ, cởi bỏ... Tuy còn có áo lót che lấp, nhưng thân thể hoàn mỹ đã ẩn hiện, làn da trắng muốt nửa hiện nửa kín, đẹp đẽ vô cùng.

Hoa Thủy Nhu nắm chặt hai mắt, thở dồn dập, e lệ lấy tay che ngực, mày liễu xấu hổ, lại càng lộ vẻ động lòng người. Diệp Vô Thần thương mỹ rất nhiều, nhưng lúc này nhìn thấy vẫn có cảm giác tâm thần hoảng hốt, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên cánh tay trước ngực Hoa Thủy Nhu, da thịt mềm mại như tuyết nhưng, mê người cực kỳ, khiến người ta vừa chạm liền không nỡ buông ra. Diệp Vô Thần nhẹ nhàng xoa đôi tay trắng muốt của Hoa Thủy Nhu, trong lòng càng thêm mê say, bắt đầu gỡ hai tay nàng ra. Từng cảm giác ấm áp thoải mái từ cánh tay truyền tới, khiến trái tim nàng dần dần tan chảy, thấp giọng rên rỉ: “Phu quân... phu quân...”

475. Chương 474: Vô Khuyết Chi Dạ (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 474: Vô khuyết chi dạ (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một cánh tay Diệp Vô Thần nhẹ nhàng gạt cánh tay của nàng, tay còn lại thì đã dùng một thủ pháp quỷ dị kéo dài lựa buộc ngực đỏ thắm xuống không một chút tiếng động. Trong nháy mắt, hai ngọn núi xinh xắn, sẵn chắc đã bật ra, nhẹ nhàng lắc lư dao động vô cùng mê người, để lộ ra hai viên hồng ngọc điểm lệ kinh nhân. Cảm nhận trước ngực bỗng nhiên mát lạnh, Hoa Thủy Nhu kinh hô một tiếng, ánh mắt càng nhắm thật chặt, làn da trắng tuyết mềm mại lại lộ ra một sắc thái đỏ hồng e lệ. Diệp Vô Thần thần trí hơi loạn, hô hấp dần dần trở nên nóng bỏng dồn dập. Một tay hắn nhanh chóng leo lên đỉnh núi, tham lam vuốt ve, còn tay kia thì đặt lên bên hông mềm mại, lặng lẽ lướt xuống phía dưới, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, bàn tay lập tức xuyên vào trong chiếc quần lót còn sót lại của Hoa Thủy Nhu rồi tiến vào sâu bên trong, chạm vào cảm địa thiếu nữ mà ngay cả Hoa Thủy Nhu cũng cực kỳ ít khi chạm vào, khẽ vuốt ve trên chọc.

Đột nhiên bị xâm phạm như thế, chân mày Hoa Thủy Nhu lập tức run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, cặp đùi ngọc lại càng ra sức khép chặt lại trong tiếng thở dốc kịch liệt, tiếng rên rỉ như nước nổ cũng không thể ức chế nữa mà liên tục vang lên từ miệng nàng.

Vỗ về khiêu khích đến tận khí thiếu nữ động tình, Diệp Vô Thần mới rút bàn tay dính đầy nước ra. Chút xấu hổ ngượng ngùi cuối cùng của Hoa Thủy Nhu đã biến mất. Diệp Vô Thần nhẹ nhàng lách vào giữa hai chân của nàng, lồng ngực cũng phủ phục lên thân thể nhu nhược của nàng. HOa Thủy Nhu khản trương mở to mắt, nhìn hắn si ngốc, hai bàn tay nhỏ bé bám chặt lấy hai cánh tay của hắn, chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng kia.

Xiềng xích thần bí vừa xong đã phá, Hoa Thủy Nhu kêu lên một tiếng, một cơn đau nhói từ hạ thân truyền tới, đau đến tim thất thân run, cặp đùi ngọc bất giác khép lại với nhau, quấn chặt lên hông Diệp Vô Thần. Từ lúc xuất thế tới nay, nàng còn chưa bao giờ bị đau đớn tới như vậy... Nàng ngân ngán nước mắt, ôm lấy nam tử của mình thật chặt. Lệ là đau đớn, nhưng cũng là vui mừng...

...

Trắng sáng lên cao, Hoa Thủy Nhu đã từ thiếu nữ biến thành thiếu phụ, Nhưng như một nụ hoa mới nở, không chịu nổi truy kích, chẳng mấy chốc đã mềm nhũn, không ngừng rên rỉ giống như con mèo nhỏ bị thương vậy, không còn chút sức mạnh nào cả, rúc vào trong lòng Diệp Vô Thần, nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ. Dưới thân một đóa hồng mai kiều diễm không tỳ vết. Diệp Vô Thần lẳng lặng ôm nàng một hồi lâu, chờ đến khi nàng ngủ say mới rời khỏi giường, đắp kín chăn, sau đó mặc quần áo, đi ra không một tiếng động.

Tân phòng của Long Hoàng ở ngay cách vách tân phòng Hoa Thủy Nhu, chỉ cách nhau một vách tường mong manh.

Đẩy cửa phòng ra, một mùi hương nữ nhân khác biệt liền xộc vào mũi. Bên trong căn phòng này chính là vị đệ nhất nữ hoàng củ Thiên Long quốc, nữ hoàng đế năm nay mới mười sáu tuổi. Diệp Vô Thần mở cửa phòng, sau đó men theo mùi hương, bước nhẹ tới bên người thiếu nữ đã chờ đợi hắn thật lâu. Mà thiếu nữ cũng tựa như không phát hiện ra hắn, không có chút phản ứng nào?

“Hoàng Nhi, giận rồi à?” Diệp Vô Thần gỡ phượng quan trên đầu nàng xuống, thưởng thức khuôn mặt xinh đẹp kiều mị của nàng. Hắn biết, cái phượng quan này hơi nặng, đội cả ngày nhất định sẽ mệt chết, cho nên khi tới chỗ Hoa Thủy Nhu và Long Hoàng đều gỡ nó xuống trước tiên. Nàng má phấn, mũi ngọc, mắt sáng không gì không tinh xảo vô song. Chỉ là môi của nàng lại khẽ cong lên, hiển lộ rõ ràng chút ủy khuất thiếu nữ nho nhỏ trong lòng vị nữ hoàng này.

Diệp Vô Thần ôm lấy bả vai của nàng, nhẹ giọng nói: “Hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta, đừng tức giận nữa, ngày mai nhất định sẽ bồi thường đầy đủ cho nàng?”

Long Hoàng liếc mắt, nhìn thấy ánh mắt của hắn, bỗng nhiên bật cười hì hì một tiếng, thuận đà ngã luôn vào trong lồng ngực của hắn: “Từ ngày chúng ta đính hôn, chàng đã trở thành phu quân của thiếp rồi... Thiếp làm sao lại giận chàng được chứ. Thủy Nhu tỷ tỷ vốn là tỷ tỷ của thiếp, đương nhiên phải để tỷ tỷ hưởng trước.” Thanh âm của nàng thoảng có chút sâu kín: “Thủy Nhu tỷ tỷ yêu chàng sâu đậm như vậy, ngốc ngếch như vậy, thiếp yêu chàng nhất định cũng không ít hơn tỷ tỷ... Lúc còn nhỏ, mẫu hậu của thiếp đã mất, hiện giờ, phụ hoàng của thiếp cũng đi rồi. Trừ chàng ra, chẳng còn ai thật sự quan tâm tới cả. Thời gian vui vẻ nhất vĩnh viễn là thời điểm ở cùng với chàng. Tất cả những gì hiện giờ của thiếp đều do chàng tặng, cũng chính bởi vì chàng mà tồn tại. Nếu như ngay cả chàng cũng bỏ thiếp mà đi... Thiếp thật sự... chẳng còn gì nữa... Thiếp làm sao có thể trách chàng, giận chàng...”

Đêm tân hôn, nàng nói hết suy nghĩ trong lòng với hắn, không giữ lại chút nào. Rồi nàng bỗng nhiên mỉm cười, dùng một thanh như muỗi kêu nói: “Nhu Nhu tỷ tỷ nhất định đã ngủ rồi đúng không... Thanh âm của nàng... vừa xấu hổ vừa dễ nghe...”

Hoa Thủy Nhu vẫn một mực kìm nén thanh âm, mãi cho đến khi tinh thần mê loạn, không thể kìm chế được nữa, tiếng rên rỉ kiều mị lập tức lọt qua vách tường, chui vào trong Long Hoàng, khiến cho nàng nghe mà mặt mũi đỏ bừng. Tay nàng quàng lên cổ Diệp Vô Thần, sóng mắt lưu chuyển, khẽ nói: “Phu quân của thiếp... làm cho thiếp giống như tỷ tỷ... phát ra thanh âm dễ nghe như vậy...”

Nàng chủ động ngẩng đầu, hôn Diệp Vô Thần. Tuy ba năm trước, vì Diệp Vô Thần mà nàng bỏ đi tính điều ngoa, nhưng cũng không hề e lệ như Hoa Thủy Nhu. Ở trước mặt Diệp Vô Thần, trong bất tri bất giác nàng đã bỏ đi sự cao quý tôn nghiêm, trở thành một thiếu nữ bình thường, muốn được người yêu âu yếm.

Bốn cánh môi chạm vào nhau, Diệp Vô Thần tham lam hưởng thụ đôi môi mềm mại giống như cánh hoa của nàng, thuần thực đẩy hai hàng răng ngọc đang đóng chặt, tìm kiếm đầu lưỡi thơm ngát nhu nhuyễn, nhẹ nhàng cuốn lấy, cảm nhận từng tia từng tia ngọt ngào thấm vào tim gan. Long Hoàng khẽ ư một tiếng, cái cổ tinh xảo ngẩng cao, nhiệt liệt đáp lại, hơn thở lan xạ nóng bỏng phả vào mặt Diệp Vô Thần, thân thể mềm mại lại càng trở nên nóng bỏng, cánh tay mềm mại ôm chặt lấy thân thể hắn, mê say hòa vào làm một với nam tử của mình.

Diệp Vô Thần yêu thương hôn Long Hoàng, dùng thân hình của mình bảo vệ xung quanh thân hình nhỏ nhắn nhu nhược của nàng. Long Hoàng lấy môi đào thơm mềm đáp lại, tình yêu tích lũy nhiều ngày trời vào giờ phút này đã được biểu hiện hết ra ngoài. Long Hoàng lén mở mắt, nhìn hắn lưu luyến si mê. Thần tình dần dần đỏ bừng, trong mắt tràn ngập một vẻ say mê.

Lần đầu tiên hắn hôn nàng là khi nàng mười ba tuổi. Đó là một khi rừng cây tĩnh lặng, nàng vĩnh viễn không bao giờ quên được. Trong ba năm khi Diệp Vô Thần “chết đi”, nàng gần như mỗi tối đều có thể mơ thấy cảnh tượng hắn đột nhiên hôn nàng...

Nàng dùng sức xé rách quần áo của Diệp Vô Thần, đưa tay vào trong vạt áo của hắn, không ngừng vuốt ve, cảm thụ nhiệt độ cơ thể của hắn. Bàn tay Diệp Vô Thần từ vòng eo mềm mại của nàng lướt xuống, vừa vặn đặt lên cặp mông tinh xảo của nàng. Long Hoàng “A” lên tiếng yêu kiều thật lớn, hai hàng mi đang nhắm chặt lại khẽ run lên, hàm răng cắn chặt môi hồng, thở hổ hển, liên hương khẽ thở, mang theo hương thơm cỏ lan nhàn nhạt, trên mặt cũng lặng lẽ ửng hồng, mi nhãn như tơ, toàn thân tràn ngập xuân ý. Cảm nhận bàn tay đang tác quái, vuốt ve trên ngực, cam, r giác nóng rất xuyên thấu qua da thịt truyền vào cơ thể, toàn thân trên dưới đều giống như bị lửa thiêu đốt. Cái eo nhỏ nhắn không tự chủ được lại khẽ vặn vẹo. Trong mũi vô thức phát ra thanh âm, làm như giấy dựa nhưng càng giống như khiêu khích. Tuy đây chỉ thiếu nữ ngây ngô khiêu khích, nhưng lại khiến cho tình hỏa của Diệp Vô Thần bùng cháy. Một bàn tay không kịp cởi áo cưới xuống, trực tiếp luồn vào bên trong, leo lên hai ngọn núi mà công phá, đầu ngón tay thỉnh thoảng còn đùa nghịch hai hạt hồng ngọc mê người trên đỉnh núi. Thân thể Long Hoàng run rẩy càng lúc càng mạnh, tiếng hít thở cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng càng lúc càng sáng, ánh nến trong tân phòng vẫn lay động không ngừng, tiếng rên rỉ yêu kiều tràn ngập. Nữ hoàng mười sáu tuổi vào giờ khắc này đã thành người của Diệp Vô Thần. Thoảng chốc, minh nguyệt chẳng biết bị một đám mây đen từ nơi nào bay tới che khuất, ngăn cản quang huy của

nó.

Sau một hồi lâu, khi ánh trăng lại chiếu xuống, thanh âm kia đã trở nên mê ảo, thần hồn tan vào nhau. Long Hoàng bị Diệp Vô Thần áp bên dưới mắt mê như tơ, mặt cười ửng hồng, bộ ngực sữa phập phồng không ngừng, cặp chân mềm mại thon dài khi co khi duỗi, khiến cho khăn trải giường dao động như sóng nước.

Bị Diệp Vô Thần trùng kích, thân thể của nàng không ngừng nghênh hợp trong run rẩy, lay động. Cái miệng hồng nhuận phát ra những tiếng kêu từng hồi. Thanh âm kia như oán như mỹ, tựa như một con mèo như động tình. Ngay cả Long Hoàng nghe thấy cũng cảm thấy quá mức dâm mỹ, chỉ là cả người nàng lúc này nóng rát, trên da ẩn hiện sắc thái đỏ bừng như hoa hồng, không thể nào kiềm chế được.

Vô khuyết chi dạ, say đắm lòng người.

Canh bốn, thiên không vẫn tối đen như mực. Long Hoàng chịu đựng một đêm mưa móc điên cuồng không ngờ lại tỉnh lại sớm nhất. Nàng khẽ động thân thể, lập tức cảm thấy một cơn đau nhói, sau đó toàn thân bủn rủn.

Diệp Vô Thần nằm cạnh nàng cảm thấy có động tĩnh liền tỉnh lại, vừa mới mở mắt ra đã nhìn thấy ánh mắt xấu hổ, hân hoan của nàng, liền khẽ cười: “Phải lên triều sớm sao?”

“Ừm.” Long Hoàng rúc thân thể lảng mẫn của mình vào trong lồng ngực của hắn, thoái mái nhắm hai mắt lại. Cái cảm giác ấm áp gần gũi như vậy, cả đời này nàng đều không muốn xa rời. Tuy hôm qua mới là ngày nàng thành hôn, nhưng ngôi vị đế vương mà nàng đang ngồi quá mức đặc biệt, tuy cường lực lượng tối cao nhưng lại thường mất định tự do căn bản: “Chuyện Đại Phong quốc gặp họa vừa truyền đi, hiện tại vừa vặn là thời cơ thu phục tốt nhất, rất nhiều chuyện không thể chậm trễ một ngày được, cho nên...”

Diệp Vô Thần yêu thương vỗ về thân thể băng cơ ngọc cốt của nàng, nhẹ giọng nói: “Hoàng Nhi, nàng đã trưởng thành rồi...”

“Thiếp vốn đã trưởng thành... còn thành hôn nữa.” Long Hoàng cười yêu kiều, ngẩng đầu hạnh phúc nhìn phu quân của mình. Đêm qua, nàng đã thành hôn. Đó là nam nhân yêu mình nhất, cũng là nam nhân cường đại nhất trên thế giới. Chẳng có gì có thể hạnh phúc hơn được nữa. Lúc này rúc vào lồng ngực của hắn, cảm thụ được hơi ấm của hắn, nàng đã cảm thấy mình là thiếu nữ hạnh phúc nhất trên đời, kiếp này chẳng cầu gì hơn nữa.

Nàng mới chỉ mười sáu tuổi, nhưng lại nắm giữ quyền lực tối cao, địa vị tôn quý, lại có một chỗ dựa cường đại nhất thiên hạ. Đời này đã quá hoàn mỹ.

“Đi đi Hoàng Nhi, nàng sẽ là một nữ hoàng đế tốt... Nếu nàng thích cảm giác này, nàng chính là nữ hoàng đế, nếu nàng mệt mỏi, hoặc không muốn nữa, ai cũng không thể bắt nàng làm nữ hoàng.” Diệp Vô Thần ôn nu, nhưng lại ẩn chứa một sự kiên định.

“Ừm, thiếp biết.” Long Hoàng hạnh phúc trả lời.

476. Chương 475: Dị Biến

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 475: Dị biến

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Văn kim phượng đỏ thắm lí y cùng trung y che khuất thân thể Long Hoàng Nhi, tại trong đó bị Diệp Vô Thần không ngừng giữ tròn, khi mặc xong đã là thở hồng hộc, được tầm ti phượng bào tốt thay thế áo cưới hôm qua, vương miện hình bán nguyệt mang ở trên đầu, trên mặt làm đẹp hình sao dạng bảo thạch hoa lệ làm cho người ta lóa mắt. Lúc mặc vào nữ hoàng trang, khí chất cao quý thuộc về nữ hoàng kia tự nhiên hiện ra, nàng quỳ gối trên giường, giúp Diệp Vô Thần mặc quần áo, thực hiện bổn phận một người vợ. Nhưng mà hiển nhiên, nàng chưa bao giờ hầu hạ qua người khác mặc quần áo, cho nên có vẻ có chút vụng về tay chân, chờ khi nàng rốt cuộc giúp Diệp Vô Thần mặc xong, lại vội vàng vuốt lên nếp nhăn quần áo, bên ngoài đã trở nên sáng, canh năm buông xuống.

Long Hoàng Nhi khẽ kéo quần áo hắt, cười hì hì nói: “Liên bộ dạng này được rồi... Hi, dù sao nói không chừng lúc chàng qua sẽ đi cùng Thủy Nhu tỷ tỷ còn phải cởi ra, tỷ tỷ mặc nhất định so với ta tốt hơn...”

Hắn tuy là cưới Hoa Thủy Nhu trước, cũng là vào động phòng Hoa Thủy Nhu trước, nhưng một đêm lại là ôm nàng mà ngủ. Nàng đã rất thỏa mãn. Mà lúc này trời chưa sáng, nàng sau khi rời đi, Diệp Vô Thần nhất định sẽ lại đi Hoa Thủy Nhu nơi đó. Lấy tính cách nàng, đã sớm vụng trộm luyện tập tốt như thế nào tốt nhất hầu hạ phu quân của mình mặc quần áo.

Một chiếc giày hoa màu hoàng kim, mặt trên dùng đường viền hải tâm ti tú xanh biển tinh mỹ được Long Hoàng Nhi dẫm dưới chân, nàng đỡ vương miện đang trên đầu, hai tay dán tại trước ngực Diệp Vô Thần, nhẹ nhàng dựa vào hắn: “Phu quân, bọn họ hẳn là ở ngoài cửa đợi ta rất lâu rồi... Ngày hôm qua có phân phó qua bọn họ, thiếp đi trước... Sau đó, lại trở về”.

“Đi thôi” Diệp Vô Thần vuốt khuôn mặt non mềm của nàng nói.

Diệp gia ngoài cửa lớn, kiệu loan đỉnh đầu văn phi vũ kim phượng, bốn góc phiêu đăng đoạn lẳng đỏ thắm ở lúc canh bốn cũng đã đứng ở nơi đó, chờ đợi hồi lâu, nhưng vẫn không người lên tiếng... Hôm qua mới là đại hôn của nữ hoàng, bọn họ không dám quấy rầy, cũng không nhỡ tâm quấy rầy. Khi canh năm buông xuống, cửa lớn bị mở ra, Long Hoàng Nhi một thân uy nghiêm đẹp đẽ quý giá bình tĩnh đi ra, mắt phượng khẽ quét, hầu ở nơi đó, toàn thân đã bị sương sớm ướt nhẹp thái giám cung nữ thị vệ lập tức đồng loạt quỳ xuống vãn an, Long Hoàng Nhi khẽ vuốt cằm, bước lên kiệu phượng của nàng, khi đi đường tận lực không làm cho bước chân xuất hiện khác thường.

Kiệu phượng vừa lên, cửa lớn khép kín của Diệp gia lại “xoát” bị từ bên trong mở ra, quần áo cũng chưa mặc chỉnh tề Hắc Hùng vội vàng không ngừng chạy đi ra, vừa thấy Long Hoàng Nhi còn chưa có rời đi, lúc này mới thở phào một hơi. Ngày hôm qua cùng huynh đệ tỷ muội lâu không gặp mặt đoàn tụ, hơn nữa đại hôn của chủ nhân, trong lòng thống khoái dị thường, uống say mềm, suýt nữa ngủ quên...

Mà đi ra không chỉ có là một người, phía sau hắn còn theo một đám nhỏ người, bao gồm Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai cùng với Viêm Cung Lạc ở bên trong cùng tất cả mười người, đều là từng qua một đám tử thiệt huynh đệ của Hắc Hùng, hôm qua ngàn dặm xa xôi tới tham gia đại hôn của Diệp Vô Thần. Hắc Hùng vội vàng hướng Long Hoàng Nhi đã là của mình chủ mẫu vãn an - đối với hắn mà nói, danh hiệu “chủ mẫu” này lại là muốn so với nữ hoàng tôn quý hơn nhiều, sau đó lại hắc hắc cười nói: “Hoàng Thượng... Các huynh đệ của ta đều muốn đi trong hoàng cung đi dạo chơi chút, có thể hay không...”

“Bạn của phu quân ta, đương nhiên có thể” Long Hoàng Nhi mỉm cười trả lời.

“Cáp! Cảm ơn chủ... Cảm ơn Hoàng Thượng... Đây! Các người nghe được không, Hoàng Thượng người đồng ý rồi, đi đi đi đi đi! Cái kia... Khởi kiệu!”

Kiệu phượng lên, Hắc Hùng theo thường lệ hăm hăm theo ở phía sau thực hiện chức trách hộ vệ của hắn, Tà tông Đại lư Tử Nhị Lư Tử Tam Lư Tử Thiết Oa Tử Hồng Hầu Tử Nhị Cầu Tử... Cũng đều cao hứng phấn chấn theo ở phía sau, hoàn toàn không câu thúc, nhưng thật ra làm cho các tiểu thái giám cùng các cung nữ đi theo nâng kiệu này âm thầm không vui, ở bên người hoàng thượng, người nào không phải đi nói cẩn thận thận, thật cẩn thận, mà bọn họ lại là không nửa điểm cấp bậc lễ nghĩa cổ kỵ...

“Sở huynh đệ, Lãnh huynh đệ, cùng nhau đến đây đi” Thấy hai người Sở Kinh Thiên bất động, Tam Lư Tử lập tức xoay người gọi bọn họ. Hắn chính thức tên gọi Khiếu Viêm Tử Mạch, nhưng từ nhỏ bị người gọi Tam Lư Tử gọi quen, đối với tên này rất là không quan tâm, lại thích người khác gọi hắn Tam Lư Tử. Hai huynh trưởng của hắn Đại Lư Tử, Nhị Lư Tử (Viêm Tử Hủy, Viêm Tử Tầm) cũng như thế.

“Cái này... Chúng ta hay là không đi” Sở Kinh Thiên nhúc đầu, hàm hàm hồ hồ nói... Hắn chưa bao giờ đi qua hoàng cung, trong lòng rục rịch, nhưng hắn đã bắt tri bắt giác dựa vào chỉ thị của Diệp Vô Thần làm việc quen, không hỏi hắn một tiếng, ngược lại thật ra có một chút ngượng ngùng như vậy rồi đi.

Con mắt của hắn không biết che lấp biểu tình kia ai cũng không thể gạt được, mấy người Tam Lư Tử đi lên túm chặt Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên bước đi: “Đi một chút đi! Chúng ta đều đi, các người không đi là rất không có ý tứ... A...”

Bên người bọn họ, không biết khi nào xuất hiện Viêm Thiên Uy cùng Viêm Đoạn Thương, hai ngày cũng là một đêm chưa ngủ, canh giữ ở trên không Diệp gia, dự phòng dị động gì. Thiên hạ đã không tìm thấy người thực lực có thể cùng bọn họ chống đỡ, cũng căn bản sẽ không có dám trêu Diệp gia nữa, nhưng ngày đại hôn của Diệp Vô Thần, bọn họ vẫn như cũ không có thả lỏng, một ngày quan trọng này, bọn họ tuyệt đối không cho phép chút ngoài ý muốn gì phát sinh.

“Hắc, lão gia tử, lão căn thúc, cùng đi hoàng cung nhìn xem đi...” Thấy Viêm Đoạn Thương cùng Viêm Thiên Uy vẻ mặt mỉm cười, lại căn bản không nhúc nhích, Tam Lư Tử lập tức cúi đầu nói một câu: “Chủ mẫu về cung, đương nhiên phải hảo hảo bảo hộ... Lão gia tử, lão căn thúc, các người một người có thể đối chọi một đám lớn chúng ta”.

Viêm Thiên Uy ha ha cười, cười nói: “Thương Nhi, người cùng bọn họ đi cùng nhau. Bọn họ chưa đi đến qua hoàng cung, nói không chừng sẽ nháo ra cái gì nhiều loạn, người đi cũng quản chế tốt một chút, sớm đi dẫn bọn hắn trở về đi”.

Viêm Đoạn Thương cười gật đầu: “Cũng tốt”.

Vì thế, bên trong đoàn người lại nhiều một siêu cấp cao thủ Viêm Đoạn Thương. Những thái giám cung nữ này hàng năm ở ở trong cung nếu biết bên người xuất hiện một thần cấp cường giả, không biết có thể hay không liền tay nâng kiệu cũng run run rẩy rẩy.

Hôm qua, Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai không thể ở lại tiểu viện của Diệp Vô Thần, mà là cùng một đám người tuổi trẻ Tà tông ở cùng một chỗ, cao hứng phấn chấn lẫn lộn một đêm, cảm tình tăng tiến rất lớn... Mà duy nhất không hài hòa chính là Lãnh Nhai, hắn giống như một khối thi thể xơ cứng một mực không nhúc nhích, không lên tiếng, cùng hắn đáp lời cũng là hoàn toàn hờ hững, cũng may bọn họ đối với tính cách hắn cũng có chỗ hiểu biết... Nhưng, cùng tính hắn lúc trước lạnh lùng bài ngoại so sánh với, biểu hiện của hắn tựa như quá mức chút, lộ ra một chút không tầm thường.

Lãnh Nhai con mắt khép hờ, đầu cúi xuống, từng bước một đi theo bọn họ đi ở trên đường đi hoàng cung, sáng sớm người đi đường thấy kiệu loan kim phượng đều lui xuống bái, ngẫu nhiên khi ánh mắt đụng chạm đến hắn, đều sẽ không có tới do cảm nhận được lãnh ý sợ hãi nhẹ nhàng đi vào tâm, thân thể không tự chủ được đánh cái rùng mình.

Lãnh Nhai ngày ấy như thế nào từ Bắc Đế Tông rời đi, cho tới nay cũng là một cái bí mật không người nào biết... Nhưng không nghi ngờ là, là nữ tử kia được nàng bảo hộ chết đem hắn kích thích... Trên người hắn đến tột cùng đã xảy ra cái gì, trừ chính hắn, không ai biết... Từ phương diện khác nói đến, ngay cả chính hắn cũng không biết.

Ngày ấy, phần nộ, cừu hận cùng tuyệt vọng đem lòng hắn xé rách, đem ý thức hắn mất đi, trong lòng rung chuyển cùng mơ hồ, hắn cảm giác được ở chỗ sâu trong đầu óc giống như bị cái gì hung hăng đâm một cái, ý thức bắt đầu rời xa hắn, nhưng cổ lực lượng không biết từ đâu mà đến lại điên cuồng ở hắn trong cơ thể dâng lên, cổ lực lượng kia quá mức cường đại, cường đại làm cho thân thể hắn cũng hầu như nổ mạnh, ý thức mơ hồ kia nói cho hắn, đó là một cổ lực lượng có thể giết bất luận kẻ nào...

Vì thế, hắn giơ lên Phá Phong Nhận trong tay... Sau đó, toàn bộ cao thủ Bắc Đế trong tầm mắt hắn đều đã chết, không một mạng sống... Về sau, ở trong tầm mắt mơ hồ, hắn thấy được đã thân thể Bình Nhi đã không có sinh cơ, ý thức đi xa kia nháy mắt trở về, vì thế hắn mang theo nàng rời khỏi nơi đó...

Từ đó trở đi, lòng hắn cùng suy nghĩ liền chưa bao giờ bình tĩnh qua... Hắn ở chỗ sâu trong đầu óc sẽ thỉnh thoảng truyền đến đau đớn cùng rung động không hiểu, mơ hồ, hắn còn nghe được thanh âm gì luôn ở trong lòng chính mình vang lên, thời gian lâu, liền ngay cả ý chí hắn cũng ngẫu nhiên trở nên hỗn loạn. Ở mỗi

thời khắc này, hấn đều sẽ lấy ý chí lực vô cùng cứng cỏi của mình gắt gao nhện xuống, áp chế... Nhưng, cũng luôn có thời điểm hấn không thể áp bức, cho nên ngày đó, hấn suýt nữa giết Sở Kinh Thiên.

Chính là, lúc ấy Lãnh Nhai đột nhiên bùng nổ cùng đột nhiên thu tay lại làm cho Sở Kinh Thiên nghĩ đến hấn chính là như dĩ vãng thăm dò như vậy, tuy rằng cảm thấy khiếp sợ, nhưng cũng chưa để ở trong lòng quá lâu.

Mà hôm nay, nếu bọn họ nhìn kỹ Lãnh Nhai, tất nhiên sẽ phát giác hấn bất thường...

Bước chân của hấn rất bình tĩnh, nhưng cơ thịt trên mặt một mực đều run rẩy, tuy rằng biên độ rất nhỏ, nhưng tần suất cũng là rất cao, tựa như ở trong gió lạnh run rẩy rất nhỏ giống nhau. Mới đầu, hấn chính là bộ mặt đang run rẩy, khi đi được một nửa, thân thể hấn cũng bắt đầu run run rất nhỏ lên... Hơn nữa mồ hôi run run càng lúc càng kịch liệt.

Từ ngày hôm qua bắt đầu, đầu hấn liền đang đau nhức... Đó không phải đau đớn trên sinh lý, mà là ở chỗ sâu trong óc giống như có cái gì đang từng chút đâm, loại cảm giác này, hấn trong khoảng thời gian này đã rất quen thuộc, nhưng lúc này đây liên tục cũng là chưa bao giờ từng có kéo dài, từ ban ngày, đến đêm khuya, lại đến sáng sớm.

Hơn nữa, càng lúc càng đau, hấn im lặng một đêm, cũng là một đêm chưa ngủ, đến thời gian rạng sáng, ý thức cùng tầm mắt cũng bắt đầu xuất hiện hoảng hốt...

Lúc này, cách cửa lớn hoàng cung còn khoảng cách không đủ một dặm, Lãnh Nhai bỗng nhiên đứng ở nơi đó, toàn thân thẳng tắp.

“...Mặt khối băng, như thế nào không đi ?” Sở Kinh Thiên xoay người hỏi, nhưng lập tức, hấn trong lòng mãnh liệt lạnh một cái, mà một đường vui đùa âm ỉ bọn người Hắc Hùng cũng toàn bộ dừng lại bước chân, tươi cười trên mặt thoáng chốc biến mất, chuyển thành ngưng trọng... lại chuyển thành khiếp sợ.

Sát khí, sát khí càng ngày càng đậm mạnh... Hơn nữa bành trướng rất nhanh, rất nhanh bành trướng tới một cái biên độ bọn họ chưa bao giờ thể nghiệm qua, làm cho trong lòng bọn họ càng ngày càng lạnh.

“Mặt khối băng... Ngươi, ngươi phát hiện cái gì?” Sở Kinh Thiên thật cẩn thận hỏi, sát khí kia cũng không có cố ý chỉ hướng bọn họ, hấn nghĩ đến Lãnh Nhai phát hiện cái gì, đem cảnh giác đề cao đến đỉnh, tiến lên hỏi.

“Đừng tới gần hấn!”

Một tiếng hét lớn ngăn lại bước chân Sở Kinh Thiên, Viêm Đoạn Thương phi thân lên, rơi xuống bên người Sở Kinh Thiên, kéo hấn nhanh chóng rút lui về phía sau, cau mày, ánh mắt vẫn dừng ở trên người Lãnh Nhai, chưa bao giờ rời đi.

“Sao... làm sao rồi?” Sở Kinh Thiên không rõ nguồn gốc, nghi hoặc nhìn bốn phía hỏi, hấn cùng Lãnh Nhai cảm tình sâu đậm, có thể nói là đồng bọn tốt nhất từ nhỏ đến lớn, căn bản là sẽ không nghĩ nơi phát ra nguy hiểm từ trên người hấn.

Viêm Đoạn Thương không nói gì, ánh mắt sắc bén gắt gao chăm chú vào trên người Lãnh Nhai, không buông tha một tia hành động gì của hấn, hai tay đã lỏng lẻo nắm chặt. Mà đám người Hắc Hùng cũng người người nhú mày đứng ở phía sau Viêm Đoạn Thương nhìn Lãnh Nhai, như lâm đại địch, cũng là không một người tiến lên. Kiệu phượng của Long Hoàng Nhi cũng bởi vì dị động của bọn họ mà ngừng lại, thị vệ cung nữ đều vạn phần nghi hoặc nhìn bọn họ.

Sở Kinh Thiên thần kinh chính là thô to nữa, cũng rút cuộc bởi vì mặt bọn họ cùng nhìn về phía ánh mắt Lãnh Nhai mà đã nhận ra cái gì, hấn nhìn chăm chú Lãnh Nhai một thoáng, trong lòng càng lúc càng kinh, rút cuộc nói không ra lời.

477. Chương 476: Bùng Nổ (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 476: Bùng nổ (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Từng tia mồ hôi từ trên trán Lãnh Nhai tràn ra, bởi vì quá nhiều mà tụ thành từng cổ chảy xuống, nhưng lập tức, chúng nó lại không biết bị cái lực lượng gì cắn nuốt, hoặc là bị cái gì trực tiếp bốc hơi lên, quỷ dị biến mất không thấy bóng dáng. Thân thể hắn đang run rẩy, toàn thân trên dưới, từ đầu tóc, đến dưới chân hắn, không một chỗ không đang càng lúc càng kịch liệt run run, mà sắc mặt hắn không biết khi nào bởi kịch liệt vận vẹo mà hiện ra khuôn bố dữ tợn... Sát khí, từ trên người hắn cuộn cuộn mà ra, nhưng sát khí này lại dần dần trở nên xa lạ, đó không phải sát khí lạnh như băng của Lãnh Nhai Sở Kinh Thiên biết rõ, mà là một loại... Sát khí âm lạnh làm cho hắn sợ hãi run rẩy.

Mà khiến cho hắn kinh hãi nhất, là ở mặt ngoài thân thể hắn hiện lên một tầng sương khói nhàn nhạt... sương khói màu đen!

“Mặt khói băng! Người làm sao vậy!” Sở Kinh Thiên rớt cuộc hô to ra tiếng, nghe được thanh âm hắn, sắc mặt vận vẹo của Lãnh Nhai mãnh liệt co rúm một cái, con mắt hầu như mất đi tiêu cự lóe ra một chút, sát khí khẽ có rung chuyển, nhưng lập tức, sát khí kia lại trở nên lạnh hơn, càng thêm làm cho người ta sợ hãi...

“Mau! Mang chủ mẫu về hoàng cung trước... Lập tức!” Viêm Đoạn Thương lấy thanh âm nghiêm khắc quát khẽ nói, hắn bắt đầu cảm giác được bất an... Biểu hiện của Lãnh Nhai hắn tuy rằng không biết là nguyên nhân gì, nhưng đây rõ ràng là một loại báo hiệu trước mất đi tâm trí mà sắp bạo, điều này làm cho hắn nhớ tới lúc trước chính mắt thấy hắn triển lộ một màn Huyết Sát Ma Đồng, nhưng, hắn giờ phút này chỗ sát khí phóng thích so với khi đó không biết muốn cường đại cùng đáng sợ hơn bao nhiêu lần, liền ngay cả hắn, cũng cảm thấy lòng chính mình đang run rẩy.

“...Tốt, tốt!” Hắc Hùng từ trong khiếp sợ tỉnh lại, vội vàng trở lại hô: “Đừng nhìn , mau đưa Hoàng Thượng về cung!” Vừa nói xong, hắn vội vàng vài bước tới gần sau kiệu Long Hoàng Nhi, cách vền vền xa có vài bước, thân thể rút lui một mực nhìn phương hướng Lãnh Nhai cẩn thận đi lại.

“Thiết Oa Tử, lập tức trở về nói cho chủ nhân, nhanh đi!”

Oa Tử lập tức lên tiếng trả lời, hắn không dám qua bên người Lãnh Nhai, mà là dán ven đường quần qua, sau đó bước nhanh chạy về Diệp gia.

“...” Đúng lúc này, trong miệng Lãnh Nhai bỗng nhiên phóng ra một tiếng kêu khan vô cùng thống khổ, thân thể hắn trong run rẩy rớt cuộc có động tác, song chưởng ôm đầu, sau đó bắt đầu như một đầu dã thú tuyệt vọng dùng sức nện đánh đầu chính mình, lực lượng to lớn làm cho mấy người Sở Kinh Thiên kinh hồn táng đảm, lực đạo như vậy, làm cho bọn họ lo lắng đầu hắn có thể hay không tùy thời bị hắn đánh nổ.

“A...!”

Lãnh Nhai giãy dụa không có kéo dài bao lâu, động tác hắn nện đầu ngừng lại, đầu mãnh liệt ngẩng lên, một khắc kia, bọn họ chống lại một đôi mắt giống như máu tươi đỏ đậm.

“Huyết Sát Ma Đồng!” Sở Kinh Thiên cùng Viêm Đoạn Thương đồng thời hô to một tiếng, trong lòng tràn ngập lên một loại sợ hãi lạnh như băng... Huyết Sát Ma Đồng tương truyền sẽ chỉ ở cơ hội có được con người tuyệt vọng cùng cực hạn oán hận phần nộ này mới có thể bỗng nhiên xuất hiện, Lãnh Nhai rõ ràng không có bị công kích, nơi này lại căn bản không có những người khác nào, hắn vì cái gì có thể...

Hắc khí, từ một khắc này trở đi bỗng nhiên trở nên càng lúc càng đậm, trong chớp mắt thời gian liền đem thân thể hắn đều hoàn toàn che đậy, hắc khí dư thừa ở trong vận vẹo chớp lên từ từ bay hướng không trung,

khi bọn hắn ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời, đồng tử toàn bộ tức thời co rút lại đến giống như lỗ kim, sợ hãi, cũng ở một khắc này xa xa ép qua khiếp sợ... Trên không Lãnh Nhai, đó là một cái do hắc khí tụ thành - ác ma nhe răng cười!

Lãnh Nhai động rồi, Phá phong chỉ nhận màu xanh bị hắn nắm ở trong tay, hắn đột nhiên như một tên điên nhằm phía trước, tốc độ nhanh như chớp lóe mà qua huyền ảnh, sau lưng huyền ảnh, sương khói màu đen bay rót xuống, từ từ mà tan...

Mà phương hướng hắn nhắm, đúng là chỗ phương vị Viêm Đoạn Thương. Trước người xuất hiện một cái bóng người cản đường hắn, con ánh mắt màu máu của Lãnh Nhai hiện lên dữ tợn, ở dưới lực lượng cùng sát khí vô cùng kia lóe ra yêu dị lực mang Phá Phong Nhận đâm về phía trước. Thần kinh sớm căng thẳng Viêm Đoạn Thương ở dưới Lãnh Nhai đột nhiên hành động không có bối rối, nhưng lập tức, làm cho trong lòng hắn đột nhiên dâng lên khí lạnh mũi nhọn nhận làm cho bàn tay hắn vừa muốn chống đỡ thu hồi, chuyển làm tránh né. Lãnh Nhai một đòn đánh trượt, nhưng không có công kích hắn nữa, mà là mang theo một thân hắc khí, bạo nhằm phía trước... Không biết hắn muốn đi đâu.

Mà Viêm Đoạn Thương vừa mới né qua, tâm thần còn chưa thả lỏng lại đột nhiên thu nhanh, thân thể rất nhanh ép gần phía sau Lãnh Nhai, hét lớn: “Bảo hộ chủ mẫu!!”

Lãnh Nhai hiển nhiên đã mất đi lý trí, cuồng loạn hướng phía trước xông lên - mà phía trước hắn, rõ ràng là kiêu phượng của Long Hoàng Nhi.

Xẹt...

Một thị vệ đi ở cuối cùng, vừa mới xoay người lại bị Phá Phong Nhận ngang lưng chặt đứt, cung nữ đi theo còn chưa kịp phát ra thét chói tai, Lãnh Nhai cũng đã vọt tới trước kiêu, mảnh kiêu phượng bị Long Hoàng Nhi nhận thấy được khác thường nhắc lên, nhưng cái nhìn đầu tiên của nàng, thấy đều cũng là một đôi mắt đáng sợ, còn có một điểm lực mang đâm hướng thân thể nàng, nháy mắt mặt hoa thất sắc...

“A!!”

Một cổ đại lực trầm trọng vô cùng kèm một tiếng rống to điếc tai thật mạnh oanh che ở trên cánh tay Lãnh Nhai, cổ đại lực kia làm cho cánh tay hắn đâm phía trước thay đổi phương vị, chỉ hướng về phía trên không, thân thể cũng bị va chạm về phía sau hơi lui. Ở trong tích tắc từ bên cạnh Hắc Hùng nhảy qua chắn trước kiêu, đã là đầu đầy mồ hôi lạnh, nếu Long Hoàng Nhi thực ra chuyện gì, hắn chính là một trăm cái mạng cũng không đủ chuộc lỗi.

Nhưng, lấy đại lực hắn, vậy mà lại chỉ đem Lãnh Nhai đánh lùi một bước nhỏ, không quá giây lát thời gian, Phá phong chỉ nhận lại giống như tia chớp lộn trở lại, như một con rắn độc bắn về phía Hắc Hùng, đã bị công kích Lãnh Nhai tia máu trong mắt kia càng thêm làm cho người ta sợ hãi, giống như một đầu dã thú nổi giận lại bị chọc giận...

Cánh tay thô to của Hắc Hùng giống như tương đương với thân thể Lãnh Nhai kia trầm trọng chém ra, đi đón đỡ Lãnh Nhai, nhưng... lần này, hắn lại không có đem Lãnh Nhai đẩy lui nữa, động tác của Lãnh Nhai thật sự quá nhanh, ở trong khe hở hắn giơ lên cánh tay, Phá Phong Nhận kia đã xuyên qua quần áo hắn, đâm vào thân thể giống như sắt đúc của hắn.

Đồng tử Hắc Hùng co rút lại, dưới đại lực đánh sâu vào, hắn cắn răng không có rút lui, bởi vì một khi rút lui, liền có khả năng thương đến Long Hoàng Nhi phía sau. Hai tay hắn bóp ở tại trên cổ tay nắm giữ Phá Phong Nhận của Lãnh Nhai, gắt gao nắm chặt, nắm chặt nữa...

“Mặt khối băng!”

“Hắc Hùng!”

“Hắc Hùng!”

Tơ mắt nhìn Hắc Hùng bị một nhận đâm vào ngực, bọn họ hầu như tim mật muốn vỡ, đuổi kịp đến phía sau Lãnh Nhai Viêm Đoạn Thương ầm ầm một chưởng đánh về phía Lãnh Nhai, cánh tay Lãnh Nhai khẽ động, vậy mà lại không có thoát khỏi hai tay Hắc Hùng kiềm chế, hai tròng mắt màu máu chớp nổi hắc

mang, sương khói tối đen như mực từ phía sau hắt đột nhiên bắn mà ra, vừa vắn đưng vào nghênh đón trên người Viêm Đoạn Thương...

Chưa bao giờ nghĩ tới Lãnh Nhai còn có phương thức công kích như thế Viêm Đoạn Thương bất ngờ không kịp phòng bị, một tiếng kêu rên, bị trực tiếp đánh bay, thân thể ở giữa không trung liên tục lật mấy cái té ngã mới vững lại. Mà Lãnh Nhai, tay phải cầm Phá Phong Nhận của hắt đột nhiên run lên, một hồi lực lượng so với đại lực của Hắc Hùng càng muốn mệnh mông đem hắt trực tiếp đánh bại, sau đó cũng không thêm nhìn tới hắt một cái, nhằm phía trước, gặp được ngăn cản, Phá Phong Nhận mang theo hắc ám sát khí một nhận vạch tới...

Phá Phong Nhận hầu như là dán mặt Long Hoàng Nhi xẹt qua, Lãnh Nhai lại bị Hắc Hùng xoay người nhảy lên nổi giận gầm lên một tiếng đồ gục, thân thể trắng kiện vô cùng thật mạnh đặt ở trên người hắt, hai tay đều gắt gao ngăn chặn một cánh tay của hắt...

Nếu là bình thường Lãnh Nhai, hai tay bị kiềm chế, đối mặt lại là lực lượng của Hắc Hùng, hắt hầu như ngay cả lực lượng giấy dựa cũng sẽ không có. Nhưng Lãnh Nhai lúc này... Tay phải hắt lỏng lẻo hắc quang, tùy ý giương lên liền đem cánh tay Hắc Hùng đẩy ra, một nhận đâm phía trước, lại đâm vào thân thể Hắc Hùng... Mà lần này, hắt đâm vào là ngực trái hắt...

Oành!!

Đuối tới Viêm Đoạn Thương đem Hắc Hùng nắm lên, một chưởng không hề giữ lại bên cạnh giả ở trên người Lãnh Nhai, đem thân thể hắt đánh bay hướng về phía ven đường, đưng đồ một mặt vách tường, thẳng tắp bay xa mấy chục thước, Phá Phong Nhận lóe ra lực quang không tỳ vết, đã muốn nhiễm máu.

Viêm Đoạn Thương không kịp xem xét Hắc Hùng, phi thân đuối hướng Lãnh Nhai... Những thị vệ này lúc này mới cũng không biết làm sao phản ứng lại, phân tứ phía đem cổ kiệu Long Hoàng Nhi vây quanh ở chính giữa, đã là sắc mặt trắng bệch...

“Hắc Hùng!”

“Hắc Hùng!!”

Từng tiếng la nóng nảy, nay cũng là tê tâm liệt phế như thế, nam nhi Viêm thị chưa bao giờ khóc, lúc này lại mang theo khóc nức nở. Ngực trái... bộ phận trái tim Hắc Hùng đã máu thịt mơ hồ, trong lòng bọn họ cũng đồng loạt bị khoét một đao, đau thấu xương tủy.

Hắc Hùng ôm ngực chính mình, hắc hắc ngây ngô cười, nhưng vừa cười hai tiếng, liền ho mạnh lên, ho ra từng cục máu, hai cánh tay ẩn chứa lực lượng vô cùng kia đã không thể gờ lên, hắt trọn to con mắt đã bắt đầu thấy không rõ đồ vật, dùng thanh âm mơ hồ không rõ thống khổ nỉ non nói: “Nói cho chủ nhân... Hắc Hùng... không... cần...”

Một câu chưa xong, vẻ mặt hắt liền đã dừng hình ảnh, nguyên bản sắc thái dâng lên hai mắt ở trong tan rã đánh mất toàn bộ sắc thái... Ngực trái còn có lỗ ngực, từ trong khe hở của hắt chảy ra máu đã là màu đen...

“Hắc Hùng!!”

“Hắc Hùng!! Hắc Hùng! Người dậy cho ta... Người lại con mẹ nó giả chết với ta tin hay không ta gọi là người cả đời Hắc Trụ!!” Tam Lữ Tử liều mạng lắc thân thể Hắc Hùng, hầu như đã đem toàn bộ thân thể hắt đều xách hắt lên, hốc mắt hắt đã mơ hồ, thanh âm run run đã hoàn toàn vắn vẹo...

“Hắc Hùng... Người con mẹ nó nếu dám chết, kiếp sau đừng nghĩ cùng chúng ta làm huynh đệ... Người loại yếu ớt, phế sài, thằng ngốc này, có loại dậy cho ta!”

“Hắc Hùng!!!”

Mặc kệ bọn hắt gọi như thế nào, mắng như thế nào, khóc như thế nào... Hắc Hùng đều đã rút cuộc không thể hồi âm cho bọn hắt, cuối cùng lưu cho bọn họ, chỉ có một nụ cười ngốc ngốc, cùng một câu nói mơ hồ không rõ...

Dưới Đoạn Hồn Uyên, cái thế giới tinh thuần kia, hữu nghị cùng cảm tình của bọn hắt cũng tinh thuần không có một tia tỳ vết nào, chơi từ nhỏ đến lớn, cười đến lớn, cùng nhau tu luyện, cùng nhau săn thú, cùng

nhau chơi đùa, cái loại này không phải huynh đệ, lại hơn xa qua huynh đệ cảm tình chân thành tha thiết trong trần thế đã rồi cuộc tìm không thấy, thậm chí, người trần thế sẽ không thể lý giải.

Hắc Hùng đã chết... Đây là bọn họ lần đầu tiên đối mặt huynh đệ chết, cái loại thống khổ này, giống như tìm bị xé thành mảnh nhỏ, làm cho bọn họ thống khổ.

Long Hoàng Nhi từ trong kiệu bước ra, những thị vệ này kinh hãi, hoảng không ngừng vây quanh ở chung quanh nàng. Long Hoàng Nhi nhìn chăm chú vào Hắc Hùng một mực không nhúc nhích, dưới thân một vũng lớn máu đen, không có kêu sợ hãi, không có rơi lệ, không có kinh hoảng, nàng ôm ngực, chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn người, Hắc Hùng...”

Sở Kinh Thiên bước chân phập phều, hai mắt vô thần, không tiếng động đi đến phía sau bọn họ, ánh mắt thẳng tắp nhìn Hắc Hùng đã mất tiếng động, run rẩy nói: “Hắc Hùng hử... Hử đã chết sao...”

Toàn thân run run Tam Lưu Tử mãnh liệt xoay người, một nắm kéo lấy cổ áo Sở Kinh Thiên, hét lớn: “Đã chết!? Người nói ai đã chết! Hắc Hùng hử như thế nào có thể chết! Hử chính là đang ngủ! Đang ngủ! Hử không có khả năng chết! Có chúng ta những huynh đệ tốt này, hử không có khả năng nỡ chết, người hiểu không! Người hiểu không!”

Nam nhi trước mắt hai mắt rưng rưng, thanh âm bởi thống khổ mà khàn khàn, thần sắc bởi thống khổ mà vụn vụn, Sở Kinh Thiên không tự chủ được gật đầu, ở trong một loại cảm giác vô lực chưa bao giờ từng có... lòng như đao cắt.

Hử mãnh liệt xoay người, nhắm phía ở cùng Viêm Đoạn Thương đánh nhau Lãnh Nhai, Thương Minh kiểm ra khỏi vỏ, bay đến trong tay hử, hử đứng ở cách không xa trước người Lãnh Nhai, tay cầm kiếm đang kịch liệt rung động, hử thống khổ hô lớn: “Lãnh Nhai... Người vì cái gì làm như vậy... Người vì cái gì mà giết hử!!”

478. Chương 477: Bùng Nổ (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 477: Bùng nổ (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ngày hôm qua, bọn họ ở tại cùng cái sân, lại đều không có trở về trong phòng ngủ, mà là một đám người nằm ở trong sân nhìn sao nói khoác, nường không khí vui mừng đại hôn Diệp Vô Thần buông ra nổi lòng, nói ba hoa chích choè, nghe bọn hử nói cuộc sống trước kia ở dưới Đoạn Hồn Uyên, nói bọn họ sau khi mỗi người phân tán đến các nơi Thiên Thần đại lục gặp được các loại việc thú vui, nghe Sở Kinh Thiên nói ngày nhàm chán trước khi hử rời đi phương bắc... Suốt một đêm, tiếng cười to đều hầu như không ngừng qua. Cùng mỗi người bọn họ cùng một chỗ đều là thư thái như vậy, không cần câu thúc cùng áp lực gì.

Hắc Hùng hôm qua giống như đứa nhỏ cười ngây ngô cùng tiếng cười vẫn còn ở trong lòng, nhưng giống như trên trời cùng bọn họ mở một cái vui đùa thật lớn, không quá nửa ngày, cũng đã là âm dương xa cách... Giết chết hử, còn là Lãnh Nhai được hử đem thành huynh đệ cùng đồng bọn tốt nhất... Thống khổ trong lòng hử, muốn hơn xa bọn họ.

Nghe được tiếng la của Sở Kinh Thiên, thân thể Lãnh Nhai vậy mà lại ngẩn ngừ ngừng một chút, tại cái không chốn này, hử bị sắc mặt âm trầm Viêm Đoạn Thương một đòn “Viêm Hồn Phá Vân Thủ” chính giữa ngực, một quyền này có thể đem núi nhỏ đánh vỡ đem ngực Lãnh Nhai đánh lõm xuống, thân thể cũng là một bước chưa lui, Viêm Đoạn Thương còn chưa kịp giật mình, một cổ công kích so với hử vừa rồi còn

muốn lớn hơn mấy phần sức phản chấn từ bộ phận nắm tay hấn cùng thân thể Lãnh Nhai tiếp nhau truyền đến, rắc một tiếng, cổ tay hấn trực tiếp trật khớp, thân thể bị sức phản chấn chấn đến lật đi ra ngoài.

Nhưng một quyền này cũng làm cho Lãnh Nhai từ trong mê mang đối với thanh âm vừa rồi xuất hiện tỉnh táo lại, nhìn thân thể Viêm Đoạn Thương lao đảo rơi xuống đất, Phá Phong Nhận trong tay hấn chậm rãi giơ lên, giơ lên vị trí cùng cái trán cao bằng, sau đó đột nhiên chém xuống...

Lãnh Nhai tối cường chi kị, một nhận đoạt mạng - Nhất Tuyến Thiên!

Vừa rồi cùng Lãnh Nhai giao thủ, Viêm Đoạn Thương một mực cũng là càng lúc càng kinh, thực lực của Lãnh Nhai hấn vốn là tận mắt nhìn thấy, mà hôm nay hấn lại hoàn toàn không phải Lãnh Nhai trong nhận biết của hấn, cùng hấn giao thủ mỗi một giây, đều phải chịu một loại khí tức kỳ dị làm cho lòng hấn khó chịu, còn có Phá Phong Nhận của hấn khi vung mang đến từng trận cảm giác nứt ra làm cho người ta thống khổ không thôi. Mà giờ phút này tự mình đối mặt “Nhất Tuyến Thiên” của hấn, lúc này mới chân chính rõ ràng hấn lúc trước lấy thực lực thiên cấp sơ giai trong nháy mắt giết trưởng lão Bắc Đẩu Tông Viêm Chính tuyệt kỹ này là đáng sợ cỡ nào. Phá Phong Nhận chém xuống một khắc kia, sóng không khí vạch không mà đến kia như một cây đại đao sắc bén vô cùng, trầm trọng vô cùng, bổ thẳng tới trước người hấn, lấy năng lực của hấn, vậy mà lại ngửi được một chút khí tức tử vong tới gần, đối với tử vong kháng cự làm cho tâm thần hấn không phản ứng lại trước, thân thể đã muốn tự hành đem toàn bộ lực lượng hóa thành sức bảo vệ che ở trước người.

Xẹt!!!

Phòng ngự của Viêm Hồn Quyết bị trong nháy mắt xé rách, “Nhất Tuyến Thiên” rốt cuộc không có làm nứt ra thân thể Viêm Đoạn Thương, chỗ lực đánh vào sinh ra ngăn cản làm cho hấn lại lần nữa bay ngược đi ra ngoài, một đạo vết máu nông từ trán trái của hấn thẳng tắp vạch đến đuôi phải hấn, một khắc kia, Viêm Đoạn Thương đã cảm thấy thân thể chính mình bị cắt thành hai nửa.

Nguy cơ cũng không có bởi vậy mà chấm dứt, Phá Phong Nhận của Lãnh Nhai lại giơ lên, nhưng tay hấn còn chưa hạ xuống, một tiếng làm cho tâm hải hấn mãnh liệt chấn động vang ở bên tai:

“Kiếm Thần quyết... Thiên Đạo Vô Thường!”

Được lực lượng rót vào mà lóe ra lam quang Thương Minh kiếm từ phía trên xéo hấn bay tới, đâm thẳng cổ tay hấn, hào quang màu lam kia làm cho con ngươi máu của Lãnh Nhai hơi hơi lóe ra một chút, động tác lần nữa ngừng lại, nhưng theo đó, huyết quang lại lóe lên, Phá Phong Nhận của hấn huy động, trầm ở trên Thương Minh kiếm, cùng khí tức Thương Minh kiếm tương liên sắc mặt Sở Kinh Thiên trắng bệch, lần sau đâm trúng Thương minh bị một nhận đánh bay, bay rất xa...

Sở Kinh Thiên ngơ ngác nhìn Thương Minh kiếm bay xa, thật dài thở dốc một tiếng, hét lớn: “Lãnh Nhai... Người tỉnh tỉnh, ta biết hiện tại ngươi không phải người... Người nhất định không phải người như vậy... Người mau tỉnh lại! Người rốt cuộc làm sao vậy!”

Vù! Vù! Vù!

Ba mũi khí tiễn phá không kêu gào, phân biệt bắn về phía trước ngực cùng hai chân Lãnh Nhai, tay phải Lãnh Nhai vung, “bang bang bang” ba tiếng, ba đạo Viêm Hồn Khí Tiễn do Viêm Đoạn Thương bắn ra, tính cả cấp thần cấp cao thủ đều tuyệt không dám đón đỡ bị hấn một nhận đồng thời đánh tan, trên người nhuộm ứa máu Viêm Đoạn Thương ngây người một chút, trong lòng bịt kín một tầng vẻ lo lắng càng lúc càng trầm trọng... Hắc Hùng, vậy mà đã chết.

Huyết Sát Ma Đồng... Cái này sẽ là tác dụng phụ của hấn sao?

“A!!! Ta muốn giết ngươi!”

Rốt cuộc nghe không được Hắc Hùng cười ngây ngô mấy người Tam Lư Tử toàn bộ nổi giận lên, điên cuồng nhắm phía Lãnh Nhai, nhưng bỗng nhiên, một người chắn trước người bọn họ. Sở Kinh Thiên lấy Thương Minh kiếm vừa mới thu hồi trong tay chỉ vào bọn họ, mặt bình tĩnh, lấy thanh âm kiên định vô cùng hô: “Không được lại đây... Ai cũng không cho phép lại đây! Dem hấn giao cho một người ta!”

“Người tránh ra cho ta!”

“Dem hần giao cho ta!!!!”

Một tiếng rống to giống như tiếng sấm rống mấy người nhất thời giật mình ở nơi đó. Sở Kinh Thiên trong ấn tượng bọn họ là một người hàm hậu, hiền hoà, còn mang theo một chút ngu dần, chưa từng có thấy qua một mặt như thế, vẻ mặt như thế của hần, chưa bao giờ nghe qua thanh âm như thế của hần. Nhìn sắc mặt hần không ngừng co rúm thống khổ, bọn họ bỗng nhiên nghĩ đến, thống khổ nhất không phải bọn họ, mà là hần... bởi vì huynh đệ của hần, giết bạn bè của hần !

“Giao cho hần đi... Hiện tại Lãnh Nhai rõ ràng mê tâm trí, có lẽ, hần có thể đem hần tỉnh lại.” Viêm Đoạn Thương thở hổn hển, Lãnh Nhai đối với thanh âm của Sở Kinh Thiên sinh ra phản ứng, hần toàn bộ xem ở trong mắt.

Bọn họ rút cuộc lui ra phía sau, đứng ở bên người Hắc Hùng lấy ánh mắt phức tạp oán hận nhìn Lãnh Nhai.

Một nơi khác, sau khi Long Hoàng Nhi vừa mới rời Diệp gia.

Diệp Vô Thần yên lặng không tiếng động đi tới phòng Hoa Thủy Nhu, Hoa Thủy Nhu đang nghiêng người nằm ở trên giường cười, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi mang nụ cười, trên mặt còn mang theo dấu vết đêm qua mới nhận mưa móc, tôn lên nàng mặt cười yếu ớt mang theo quyến rũ nhẹ nhàng động lòng người kia. Diệp Vô Thần trong lòng khẽ mềm, nhẹ nhàng ngồi vào bên giường, mà lúc này, Hoa Thủy Nhu lại mở mắt, nửa là ngượng ngùng, nửa là lưu luyến si mê nhìn hần.

“Như thế nào không thể ngủ nhiều” Diệp Vô Thần tin tưởng chính mình không có làm ra thanh âm hần là sẽ không đem nàng đánh thức, nàng giờ phút này mở to mắt, rõ ràng là nàng cũng vẫn chưa ngủ.

“Thay đổi giường... Cho nên liền tỉnh thật sớm” Hoa Thủy Nhu rất thành thực trả lời hần, nàng tỉnh so với Long Hoàng Nhi còn muốn sớm hơn. Từ bắt đầu nàng nhớ chuyện, nàng liền vẫn ngủ ở trên giường phòng của mình, cho tới bây giờ đều không có đổi quá, đêm qua, là nàng lần đầu tiên ngủ ở một cái địa phương khác, trên giường khác, thói quen nhận thức giường đáng yêu cũng bại lộ đi ra.

“Từ từ thì sẽ quen, Tiểu Nhu Nhu của ta về sau lại là liền phải vĩnh viễn ngủ ở bên người phu quân nàng” Diệp Vô Thần cười nói.

“Ừm...” Hoa Thủy Nhu cúi thấp đầu trả lời, không dám nhìn mắt hần. Trong vô ý thức, nàng vẫn kéo chăn che trước ngực chính mình chảy xuống non nửa, bộ ngực sữa lộ một nửa, đêm qua bị cởi đến sạch sẽ nàng lúc này trên người đã không còn gì, cũng là nàng không thắng then thùng, ở trước khi Diệp Vô Thần đến liền vụng trộm ở trong chăn đem áo lót mặc vào.

Bộ ngực nàng so với khi Diệp Vô Thần mới gặp nàng đã no đủ rất nhiều, nụ hoa muốn nở hai luồng miên mĩ ở dưới áo lót bên người có vẻ trưởng thành. Diệp Vô Thần tâm thần rung động, bàn tay vào chỗ đặt tại trên ngực nàng, một đoàn hương nhuyễn nắm trong tay, nhẹ nhàng xoa nhẹ lên. Hoa Thủy Nhu mềm mại như nước, tuy rằng đây là phòng tân hôn của bọn họ, lại chỉ có hai người nàng cùng Diệp Vô Thần, lại thẳng xấu hổ đến mặt cười của nàng rúng động một mảng, như thoa phấn. Nàng không đành lòng cự tuyệt hần, chỉ có xấu hổ không thể ức nhỏ giọng xin khoan dung nói: “Phu quân, không nên... Hiện tại... Trời đã sáng, sẽ bị người bên ngoài... Nghe được”.

“Yên tâm được rồi, ai cũng không thể nghe được” Diệp Vô Thần nhẹ giọng an ủi, bắt qua hàm dưới Hoa Thủy Nhu tình xảo khéo léo, ghé miệng hôn qua. Hoa Thủy Nhu cắn môi, một đôi con ngươi nước ắt tình đưa tình nhìn hần, hai má hồng thanh tú thơm ngào ngạt, xấu hổ thừa nhận Diệp Vô Thần khinh bạc. Nàng ngượng ngùng nguyên vì bản tính trời sinh, cho dù đã cùng Diệp Vô Thần thân mật khăng khít, vẫn như cũ sát mặt không xong, nhưng dung nhan tiên nữ của nàng phối hợp mặt trời sinh e lệ kia, dưới sự kết hợp sinh ra là đủ để cho bất cứ nam nhân nào nhiệt huyết sôi trào, lại cố nén điên cuồng, thậm chí đối với sức hấp dẫn của nàng ôn nhu hết sức có thể.

Nhưng, nàng nhắm mắt đợi hồi lâu, lại không có đợi đến Diệp Vô Thần hôn lên môi nàng, tay kia trêu chọc nụ hoa trước ngực nàng cũng dừng lại động tác, nàng vụng trộm mở to mắt, lại phát hiện mây hần đột nhiên nhướng, thần sắc khẽ ngốc.

Đỡ bả vai Hoa Thủy Nhu làm cho nàng ở trên giường nằm xong, giúp nàng kéo chăn lên, Diệp Vô Thần ở bên tai nàng ôn nhu nói: “Chờ ta một chút, ta đi ra ngoài một hồi trước”.

“Ừm...”

Ở trên trán nàng nhẹ nhàng một nụ hôn, Diệp Vô Thần rời khỏi phòng. Ở một khắc hẳn xoay người kia, sắc mặt hẳn trầm xuống, trong ánh mắt ngưng tụ lại một vòng ngưng trọng.

Bước ra phòng, trời đã muốn tiếp cận sáng rõ, bên trong đình viện, một vòng bóng người xinh xắn lạnh lẽo đang yên lặng nhìn phương hướng hoàng cung, nhìn thấy Diệp Vô Thần đi ra, ánh mắt nàng khẽ lóe một chút nói: “Ma khí!”

“Ừm, ta cảm giác được” Diệp Vô Thần gật đầu. Mà lúc này, vừa vặn là Lãnh Nhai mở con ngươi máu, trên đầu xuất hiện ác ma nhe răng cười một khắc kia.

Viêm Thiên Uy từ trên không mà rơi, rơi xuống bên người Diệp Vô Thần, hấp tấp nói: “Chủ nhân, lại là cái bóng đáng màu đen kia, chính là lần trước ta và ngươi nhắc tới cái bóng của ác ma, nếu thật theo như lời chủ nhân là lực lượng của Lãnh Nhai sinh thành, vậy... Chẳng lẽ là bên đó gặp kẻ địch đáng sợ gì”.

“Lão gia tử, người trông nơi này” Diệp Vô Thần nói xong, phóng lên cao, bay về phía phương hướng hoàng cung. Tiểu Mạt cũng không chút do dự theo sát sau đó. Diệp Vô Thần có chỗ cảm giác, ngừng lại một chút chờ Tiểu Mạt đuổi theo, sau đó ôm thân thể nàng rất nhanh rời đi.

Lông mày Viêm Thiên Uy kịch liệt nhảy lên vài cái, hẳn cảm giác được bất an khó hiểu.

“Lãnh Nhai... Mặt khối băng! Ta biết, tất cả cái này cũng không phải ngươi sai... Ngươi chính là bị cái gì mê tâm tính, không phải ngươi sai... Nếu ngươi nghe hiểu được lời ta, thì mau tỉnh lại chút!” Sở Kinh Thiên toàn thân căng thẳng, răng nanh run lên, lớn tiếng la lên .

Ở trong con mắt màu máu lóe ra giây tựa, Lãnh Nhai lắc lắc đầu, bỗng nhiên bạo rống một tiếng hướng Sở Kinh Thiên vọt tới, thân thể bị khí thể màu đen bao vây lôi kéo một đạo bóng đáng màu đen thật dài.

“Kiếm Thần quyết - Phi Long Nộ Quyền!!”

Thương Minh kiếm xoay tròn bay đi, mang theo sóng khí xoay tròn ngay mặt đánh úp về phía Lãnh Nhai, Lãnh Nhai như trước là thuận tay vung lên, đem mũi nhọn Thương Minh kiếm không người dám đối diện này cho đánh bay đi ra ngoài, nháy mắt tiến lên tới trước mặt Sở Kinh Thiên, một nhận đâm ngực...

Không có máu tươi, mũi nhọn nhận xanh biếc kia ở vị trí cực gần trước ngực hẳn dừng lại, ánh mắt Lãnh Nhai đang lóe ra, tay đang run đáu, Phá Phong Nhận lắc lư trái phải, cũng rốt cuộc không thể đi tới một phần. Hoảng sợ thất sắc đám người Tam Lữ Tử trái tim cũng thiếu chút nữa nhảy ra cơ thể, thấy tình cảnh cuối cùng này an tâm một chút, một mũi khí tiễn thiếu chút nữa bắn ra Viêm Đoạn Thương cũng thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Hắn còn nhận được Sở Kinh Thiên, lý trí, cũng không có hoàn toàn đánh mất. Mà giờ phút này, bọn họ liền càng không thể tới gần, để cho Sở Kinh Thiên đi chậm rãi dẫn đường, bọn họ ra mặt, ngược lại có thể sẽ làm hắn lại bùng nổ lên.

479. Chương 478: Ly Biệt

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 478: Ly biệt

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sở Kinh Thiên lui ra phía sau vài bước, rời xa Phá Phong Nhận của hắn, bàn tay khê lật, Thương Minh kiếm đã trở về trong tay hắn: “Ta có thể bại trong tay người... Nhưng tuyệt không thể chết ở trong tay người... Người không phải Lãnh Nhai, không phải... Nếu hắn sau khi tỉnh lại biết tự tay giết ta, nhất định sẽ chết... Phải, Lãnh Nhai, người đã không có phụ thân, đã không có mẫu thân, mà ta, cũng cũng là đã không có cha mẹ, cảm thụ của người cùng tâm tình của người, ta một mực đều biết. Người có tin hay không, ta mới là người hiểu người nhất trên thế giới, bởi vì hiểu người, ta mới có thể cùng người làm bạn bè. Người tuy rằng quen cô tịch lạnh lùng, nhưng ta biết người thật ra một mực đều thực rất nghiêm túc đem ta cũng làm thành người bạn bè, trừ ta, người còn có rất nhiều bạn bè, người cũng không đơn độc là một người, người như thế nào sẽ bỏ được liền như vậy đem bản tính chính mình đánh mất... Hiện tại người, căn bản không phải người... Nếu người nghe được lời ta, liền đem tâm ma đánh bại cho ta, mau mau tỉnh táo lại cho ta...”

“A...”

“A!!”

Trong mắt hào quang màu máu giống như ngôi sao màu máu khi thì đậm đặc khi thì ảm đạm lóe ra, Phá Phong Nhận trong tay hắn rơi xuống ở mặt đất, cả người cũng bỗng nhiên quỵ xuống trên đất, thủ ôm đầu giống như dã thú tru lên... Quả thật, đó không phải tiếng của Lãnh Nhai, cũng không phải tiếng của loài người, thanh âm như vậy, chỉ có thể làm cho bọn họ nghĩ đến dã thú.

Hắn, đang giãy dụa, không biết đang cùng cái gì giãy dụa.

Sở Kinh Thiên hai tay nắm chặt, hướng phía trước đi vài bước, một tay ẩn hướng bả vai hắn, bỗng dưng, bên trong đồng tử Lãnh Nhai xích mang động bắn, hắn mãnh liệt phát ra một tiếng rít dài giống như ma quỷ rít gào, đem Sở Kinh Thiên kinh sợ thối lui mấy bước, sau đó cầm lên Phá Phong Nhận trên đất, mang theo khí tức khủng bố một nhận, cắt ra không khí, cắt qua không gian, đâm hướng về phía Sở Kinh Thiên. Nhận này vừa ra, xa ở ngoài mấy chục thước Viêm Đoạn Thương cũng cảm nhận được một cỗ áp lực hít thở không thông.

Thương!!

Lục mang như điện lóe mà qua, Sở Kinh Thiên hốt hoảng ra tay đón đỡ Thương Minh kiếm ở trong một tiếng vang loong coong bị xuyên qua, một nửa rời tay bay ra, một nửa khác bay về phía một cái phương hướng khác. Bay rất xa rất xa... Giống như lòng Sở Kinh Thiên ngã xuống vạn trượng vực sâu.

Phá Phong Nhận như trước không có đâm vào trong cơ thể Sở Kinh Thiên, ở trong nháy mắt điểm ở làn da hắn kia ngừng lại.

Thần kiếm Thương Minh, gãy!

“Thương Minh... Thương Minh...”

Bị Phá Phong Nhận chống ở ngực, Sở Kinh Thiên lại giống như không có cảm giác, như bỗng nhiên mất đi tâm thần, đồng tử mắt không có tiêu cự, ánh mắt trở nên tan rã, bàn tay phải bị chấn đến chảy máu hắn không cảm giác chút nào đau... Thương Minh kiếm, hắn xem như sinh mệnh, thứ thậm chí xem so với tánh mạng còn nặng hơn... Không, với hắn mà nói, đó không thể gọi đồ vật, đó là đồng bọn gắn bó tính mạng hắn, lại bị bạn tốt nhất của hắn, một nhận chặt gãy.

Lãnh Nhai, cũng như hắn như vậy đứng ở nơi đó, hồng quang trong mắt lập tức ảm đạm, lam mang biến mất kia, làm cho hắn giống như lập tức rõ ràng chính mình vừa mới làm cái gì, thân thể, không tiếng động quỵ xuống, nhưng mãnh liệt, hắn bỗng nhiên phi thân dựng lên, thân thể xa xa mà đi, tốc độ nhanh đến một cái trình độ làm cho người ta không thể tưởng tượng... Trong nháy mắt thời gian, liền biến mất ở trong tầm mắt mọi người, không thấy bóng dáng nữa.

“Thương Minh... Lãnh Nhai...” Sở Kinh Thiên trong miệng khê niệm, ngơ ngác nhìn phương hướng Lãnh Nhai biến mất, thất hồn lạc phách.

Lãnh Nhai, Thương Minh kiếm... Đồng bọn quan trọng nhất của hắn, bạn tốt nhất, ở cùng một ngày, rời hắn. Thế giới, giống như từ giờ khắc này lập tức trống rỗng, trống rỗng không còn có màu sắc.

Mà Diệp Vô Thần, đã ở giờ khắc này từ không trung hạ xuống, hắn vừa muốn đuổi theo Lãnh Nhai bỗng nhiên rời xa, bỗng nhiên thoáng nhìn Hắc Hùng nằm trên đất, đồng tử mắt đột nhiên co rút, mãnh liệt hạ thân thể xuống, ngồi xổm bên người Hắc Hùng.

“Chủ nhân!” Thấy Diệp Vô Thần xuất hiện, tìm được người tâm phúc làm cho bọn họ an tâm đám người Tam Lữ Tử lập tức tụ lại bên người hắn, nhưng trong lòng lại trầm trọng như thế nào cũng thoải mái không nổi, nhìn Hắc Hùng trên mặt đất, nước mắt bọn họ rốt cuộc không thể ép bức, một đám cắn chặt môi, ngẩng đầu lên, không cho người khác nhìn thấy nước mắt của mình, cũng chết chết áp lực tiếng khóc của mình. Nam nhi có nước mắt không dễ rơi... Từ bắt đầu bọn họ trở thành một nam nhi, đây là lần đầu tiên bọn họ rơi nước mắt, chỉ vì bọn họ đến chỗ thương tâm nhất.

Tay Diệp Vô Thần từ Hắc Hùng trên người rời đi, bên trong đang run rẩy rất nhanh, rốt cục là thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại. Nếu hắn chính là trọng thương, hắn còn có thể lập tức đem hắn cứu sống, nhưng, Hắc Hùng đã là sinh cơ hết sạch... Vết thương của hắn không chỉ có là trái tim, một cỗ lực lượng bóng tối từ miệng vết thương của hắn xông mạnh vào, ở trong cơ thể lan tràn, cắn nuốt sinh mệnh hắn.

“Phu quân” Long Hoàng Nhi gục ở trong lòng hắn, rốt cuộc anh anh mà khóc, ở trước mặt hắn, nàng vĩnh viễn sẽ không là nữ hoàng, mà là cô gái ba năm trước đây kia quần quýt si mê muốn hắn ôm, muốn hắn mang nàng đi chơi.

Khóe mắt Viêm Đoạn Thương ướt át, nhưng lập tức bị hắn lấy Viêm Hồn Quyết hấp đi, hắn thở dài nói: “Chủ nhân, Hắc Hùng hắn...”

“Không cần phải nói” Diệp Vô Thần khoát tay chặn lại, đem Long Hoàng Nhi đã bị dọa sợ ôm sát, nhẹ vỗ về lưng nàng: “Nói cho cha mẹ Hắc Hùng Thập Thất thúc cùng Thập Thất thẩm... Sau đó, tất cả do các người đến xử lý đi”.

Thanh âm Diệp Vô Thần lộ ra một cỗ bất lực thật sâu, hắn thở dài một tiếng, buông Long Hoàng Nhi, ôm lấy Tiểu Mạt bên người, bay về phía phương hướng Lãnh Nhai vừa mới rời đi.

Diệp Vô Thần có lẽ là lúc trước liền phát hiện khác thường của Lãnh Nhai, lại ở trong lời của Tiểu Mạt thường xuyên đoán cái gì. Nhưng, hiển nhiên, thứ trên người Lãnh Nhai che dấu muốn nghiêm trọng xa so với hắn tưởng tượng. Đó tựa như cũng không vẹn vẹn là bị chặt đứt cảm tình, càng như là... Ẩn náu một quả bom hẹn giờ làm cho người ta cường đại, cũng đồng thời điên cuồng.

“Tiểu Mạt, con lại phát giác được ra cái gì?” Diệp Vô Thần ngheh đón gió lạnh, bình tĩnh hỏi.

“Con...” Tiểu Mạt do do dự dự, nhưng không có nói ra.

“Ta một mực cũng biết con có cái gì không nói cùng ta, hiện tại, nói cho ta biết đi. Ta không thể mắc thêm lỗi lầm nữa” Diệp Vô Thần nhìn phía trước, sâu kín nói. Từ trong ánh mắt Tiểu Mạt vài lần lóe ra, hắn biết nàng đối với cái gì hắn ẩn giấu. Lấy trình độ không muốn xa rời của Tiểu Mạt đối với hắn, nàng giấu diếm tất nhiên là có nguyên nhân không thể nói, hắn cho tới bây giờ không bắt buộc nàng nói qua.

Tiểu Mạt rốt cuộc không giấu diếm nữa, cúi đầu đến nói: “Ma khí trên người hắn... Rất quen thuộc... Thời điểm sớm nhất, rất xa lạ, nhưng càng lúc càng quen thuộc, tựa như... Tựa như...”

“Tựa như cái gì” Long mảy Diệp Vô Thần nhíu chặt.

“Giống... giống ca ca của con đã bị một trong tam thánh tướng thiên giới Huyết Dạ giết chết...”

Diệp Vô Thần: “!!”

Hắn ở không trung ngừng lại, kinh ngạc nhìn phía trước. Bởi vì cỗ ma khí chỉ dẫn chỗ Lãnh Nhai biết mất, biến mất không thấy bóng dáng, hắn ngừng thần thăm dò, cảm giác trong phạm vi mỗi một cái sinh linh, mỗi một gốc cỏ nhỏ đều không trốn khỏi linh giác của hắn, lại đã căn bản không tìm thấy Lãnh Nhai ở nơi nào.

Tiểu Mạt không có nói nữa, khẩn trương vô cùng rúc ở trong lòng Diệp Vô Thần, thỉnh thoảng dùng ánh mắt vụng trộm nhìn về mặt hắn. Diệp Vô Thần ở trong gió im lặng hồi lâu, rốt cuộc lật người trở lại.

Nguyên bản yên tĩnh, lại bị đảo loạn.

Mà cái này, có thể hay không lại là mở đầu một tràng đại loạn khác.

Hắc Hùng được mai táng ở dưới Đoạn Hồn Uyên, địa phương hắn sinh ra. Ngày đó, Thiên Thần đại lục không có tà tông, bởi vì ngày đó, toàn bộ người chủ sự của tà tông, mọi người từng cùng Hắc Hùng cùng nhau sinh hoạt tại dưới Đoạn Hồn Uyên, vô luận nam nữ già trẻ, vô luận lúc ấy trong tay có nhiệm vụ quan trọng bao nhiêu, việc quan trọng cỡ nào, đều ở ngày đó về tới dưới Đoạn Hồn Uyên, không ai ngoại lệ.

Hắc Hùng, là sau khi bọn họ từ Đoạn Hồn Uyên đi ra, người thứ nhất chết đi.

Mấy trăm người tụ tập ở trước mộ Hắc Hùng, một đám trong mắt ngậm nước mắt, có đã muốn khóc không thành tiếng. Người bên ngoài vĩnh viễn sẽ không hiểu được loại tình cảm chí thân người với người chỗ thế giới lúc trước của bọn họ. Cha mẹ Hắc Hùng đứng ở trước mộ phần, hai mắt không có tiêu cự gì nhìn bia mộ hắn, phụ thân cả ngày cũng không có nói một câu nói, mẫu thân sớm khóc khô nước mắt. Bọn họ cả đời này, cũng chỉ có một đứa con như vậy.

Mọi người một người tiếp một người dâng hương, một ngày này, Long Hoàng Nhi cũng được Diệp Vô Thần mang đến, bọn họ cùng nhau bái biệt Hắc Hùng. Hứng thú lớn nhất lúc còn sống của Hắc Hùng chính là ăn, bọn họ vì hắn mang đến tất cả đồ ăn hắn thích lúc còn sống, tràn đầy chồng chất một đống rất lớn. Hắn là vì Long Hoàng Nhi mà chết, vô luận là Diệp Vô Thần, hay là Long Hoàng Nhi, đều cảm ơn hắn cả đời cả kiếp.

Không quá vài ngày thời gian, Sở Kinh Thiên lại giống như lập tức già đi mười tuổi, từng hăng hái, thần thái bay lên, tư vị buồn không biết hắn suy sút giống một người già vừa mới trải qua quá nhiều phong sương, tóc hỗn loạn, đầy mặt hồ tra. Hắn một mực yên lặng đứng ở sau lưng mọi người, đợi cho tất cả mọi người cùng Hắc Hùng cáo biệt xong, hắn mới cất bước chân trầm trọng tiến lên... Thật mạnh quỳ gối trước mộ phần Hắc Hùng.

Không có một người nói chuyện, cũng không có người đi đe, hắn kéo dây. Bọn họ cũng biết, hắn đang thay Lãnh Nhai chuộc tội, thay Lãnh Nhai sám hối... Cũng chỉ có như vậy, trong lòng hắn có lẽ mới có thể dễ chịu một ít.

“Đại Ngưu” Một mực không nói gì, cha Hắc Hùng Thập Thất thúc lại ở một khắc này bỗng nhiên mở miệng, thanh âm khàn khàn làm cho nhiều người quen thuộc như vậy cảm giác sâu sắc xa lạ khác: “Đứng lên đi, Lãnh Nhai là bạn của chủ nhân, kẻ ác, là không có khả năng trở thành bạn của chủ nhân. Chúng ta mỗi người đều biết, hắn chính là bị cái gì mê loạn tâm tính, không trách hắn... Thực không trách hắn... Chờ hắn trở về, chúng ta đều sẽ tha thứ hắn. Cho nên, người cũng không cần tự trách như vậy, chúng ta thực không trách hắn”.

Mối hận giết con, bị bi thương phụ thân liên nhẹ nhàng như vậy lau đi, mẫu thân Hắc Hùng khóc không thành tiếng, thật mạnh hướng Sở Kinh Thiên gật đầu. Bọn họ sinh trưởng ở thế giới chí thuần, đối đãi bạn của mình vĩnh viễn là hiền lành cùng khoan dung như vậy. Thân thể Sở Kinh Thiên xoay qua, trên mặt đã là hai dòng nước mắt, hắn bỗng nhiên quỳ đến trước mặt vợ chồng Thập Thất thúc, khê hô: “Hắc Hùng mất... Mà ta từ nhỏ thì không cha không mẹ... Về sau, các người chính là cha mẹ ta, ta sẽ chiếu cố tuổi già các người, dưỡng lão cho các người... Chăm sóc người thân trước lúc lâm chung...”

Vô luận là người gặp qua Sở Kinh Thiên, hay là không có gặp qua hắn, đều ở một khắc này bị chí thiện tới thuần của hắn cảm động, thân hình cao lớn, lưng hùm vai gấu, bình thường hi hi ha ha, về mặt khờ ngốc thiên tài kiếm đạo này, có được cũng là lòng thiện lương cỡ nào. Vì Hắc Hùng, vì bạn của mình, vì cha mẹ Hắc Hùng...

Cho nên, Diệp Vô Thần trước sau nguyện ý gọi hắn một tiếng “Sở đại ca”.

Vợ chồng Viêm Thập Thất tiếng lòng bị hung hăng chọc, bọn họ cuống quýt đồng thời vươn tay muốn đem Sở Kinh Thiên nâng dậy, mẫu thân Hắc Hùng rừng rừng gật đầu: “Tốt... Tốt... Chúng ta lại có con rồi... Lại

có con rồi...”

Được bọn họ thừa nhận, Sở Kinh Thiên thật mạnh trên mặt đất dập đầu ba cái, môi khẽ động, rốt cuộc hô lên tiếng đầu tiên của kiếp này: “Cha... Mẹ...”

Hắn, ở hôm nay có cha mẹ của mình, mà vợ chồng Viêm Thập Thất cũng ở ngày đó đánh mất con yêu có một đứa con nữa, bọn họ ôm đầu khóc rống một màn kia không biết làm cho bao nhiêu người lặng lẽ rơi nước mắt, cổ ấm áp thúc giục người rơi nước mắt kia đã ở trong lặng yên hòa tan nồng đậm bi thương kia.

Hắc Hùng cách thế bảy ngày sau.

Sở Kinh Thiên thân đeo trường kiếm, đi tới Diệp gia. Từ vỏ kiếm cùng trên chuôi kiếm xem, đó như trước là Thương Minh kiếm - lại chỉ có thể là Thương Minh đã gãy. Gãy thần kiếm, hầu như đã không có khả năng khôi phục.

“Diệp lão đệ, ta phải đi” Hôm nay, hắn nhìn thấy Diệp Vô Thần chuyện thứ nhất không phải cười, hắn tuy rằng cố gắng suy nghĩ giống như trước cười đi ra như vậy, nhưng khẽ động khóe miệng vài cái, lại như thế nào cũng cười không được, thanh âm, cũng không có thần thái bay lên như trước, mà là tràn ngập cô đơn thật sâu.

“Đi nơi nào?” Diệp Vô Thần hỏi.

“Đi tìm Lãnh Nhai”.

“...” Hắn đã bảo người Nam Hoàng Tông, Bắc Đế Tông, Tà tông phân bố thiên hạ toàn lực lưu ý hành tung của Lãnh Nhai.

“Ta muốn tự mình đi tìm... Ta phải tìm được hắn” Sở Kinh Thiên nói. Từ thanh âm hắn trong thanh âm cô đơn rất thấp, Diệp Vô Thần lại nghe được kiên quyết không thể thay đổi.

“Đi thôi, Lãnh Nhai nói không chừng đang ở nơi nào chờ ngươi, nhưng mà nhớ rõ phải thường xuyên trở về gặp chút, để cho ta biết ngươi tất cả bình an” Diệp Vô Thần trong lòng lẳng lặng thở dài, nhẹ nhàng nói. Một hồi dị biến bất ngờ, làm cho Sở Kinh Thiên trong một đêm trở thành một người khác. Thay đổi một người, thực có thể rất đơn giản... Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, đó là bởi vì không có xúc động thứ để ý nhất bên trong bản tính hắn.

“Ừm... Diệp lão đệ, ngươi bảo trọng. Ta nhất định sẽ đem Lãnh Nhai mang về. Bởi vì hắn cùng ngươi giống nhau, là bạn tốt nhất của ta” Sở Kinh Thiên gật gật đầu, không có dừng lại nữa, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Sở đại ca” Diệp Vô Thần gọi hắn lại nói: “Tuy rằng Thương Minh kiếm đã bị hủy, nhưng kiếm đạo, cũng không nhất định phải dùng đến kiếm chân chính, ngón tay có thể làm kiếm, sợi tóc có thể là kiếm, thân thể mỗi một cái bộ phận, thậm chí lòng cũng có thể là kiếm...”

“Ừm!” Sở Kinh Thiên quay đầu, thật mạnh lên tiếng, trên mặt tại một khắc này rốt cuộc lộ ra một chút ý cười. Nhưng đây là một loại nụ cười Diệp Vô Thần chưa bao giờ thấy qua trên mặt hắn.

Sở Kinh Thiên, một thiên tài, kỳ tài kiếm đạo chân chính, một cái thần thoại ở Thiên Thần đời sau vĩnh hằng truyền lưu, không thể siêu việt kiếm đạo, một kẻ vốn làm người, lại được gọi Thần “Thiên Kiếm Thần”, từ giờ khắc này trở đi, ở sau một hồi tâm lột xác, chân chính đi trên con đường đỉnh phong thuộc về hắn.

480. Chương 479: Tâm Ưu!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 479: Tâm tư!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nửa năm sau...

Thế giới cát vàng, biển cát vô biên vô hạn, xa xa hợp với chân trời, không thấy cuối. Trừ cát vàng, nơi này không gió không tiếng động, nguyên bản cũng không nên có sinh linh, liền tiếp giáp bầu trời, cũng bị ánh lên màu sắc cát đất.

Im lặng không trung biển cát, một cái bóng đen đang im lặng lơ lửng ở nơi đó, ở gần, mới phát hiện đó là một người, hắn hai mắt khép kín, tứ chi mở ra, im lặng không có một tia động tĩnh. Hắn đã không biết ở nơi đó lơ lửng bao lâu, mà nơi này trừ hắn ở, rốt cuộc tìm không thấy sinh linh khác.

Trời bắt đầu dần dần tối xuống dưới, Diệp Vô Thần rủ xuống song chưởng, mở ra con mắt, hai đạo kim mang ở bên trong đồng tử mắt chợt lóe mà qua. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn nhìn xa xa, mơ hồ, mật độ thổ nguyên tố lại giảm xuống một ít, phạm vi cũng có chỗ giảm bớt.

Mấy tháng này tới nay, hắn thường xuyên đi đến nơi này, có đôi khi thời gian dừng lại dài chút, có đôi khi thì sẽ ngắn chút. Độ nồng linh khí nơi này là địa phương khác mấy chục lần, Vô thần chi lực của hắn cũng ở nơi này tăng trưởng rất nhanh. Mà, lực lượng Thủy linh châu lúc trước giao cho hắn làm cho hắn bước vào cảnh giới Vô Thần Quyết tầng thứ năm, cũng thiếu chút nữa trực tiếp phá tan tầng thứ sáu, mà nay, hắn ở một tháng trước liền cảm giác được lực lượng của mình tựa như đến bình cảnh tầng thứ năm, chỉ cần hơi tiến thêm một bước nữa, liền có thể lại đột phá. Trước kia, Vô Thần Quyết của hắn đột phá đều là dễ dàng tự nhiên như vậy, nhưng lần này, từ tầng thứ năm đến tầng thứ sáu đạo huyền quan kia lại ương ngạnh đến cực điểm, lực lượng của hắn như vậy dừng lại ở tại nơi đó, mặc cho hắn trong một tháng này cố gắng như thế nào đều không thể tiến thêm một bước nữa.

Hơn nữa, một cái nghi hoặc vẫn quay quanh ở trái tim hắn...

Ngày ấy, Tiêu Nhược từng đối với hắn nói qua một câu - “Hỗn Độn Vương”, cũng đang nói cho hắn, lực lượng hắn có được trên thế giới chỉ có hai người có được, một kẻ là hắn, một kẻ là thân sinh phụ thân của hắn. Mà thân sinh phụ thân của hắn. Là Hỗn Độn Vương... Hỗn Độn Vương là cái khái niệm gì? Đó là một vương giả hỗn độn tối cao, cùng loại với hắn chỗ không gian Nam Hoàng Bắc Đế tồn tại. Thậm chí, sự mạnh mẽ của hắn muốn xa xa vượt qua Nam Hoàng cùng Bắc Đế. Lúc trước, hơn mười đạo lực lượng chiếm cứ ở trong cơ thể, làm cho hắn thiếu chút nữa chết kia hiển nhiên là thân sinh phụ thân hắn vì bảo vệ hắn mà lưu lại, mà khi đó mới gặp Đồng Tâm, một đạo lực lượng trong đó khi theo lực lượng Đồng Tâm phản kích Đồng Tâm, Nam Nhi từng kinh hô qua đó là lực lượng vượt qua Nam Hoàng cùng Bắc Đế...

Lực lượng bọn họ có được tăng cao cấp nhất là tầng thứ bảy, nói cách khác, Vô Thần Quyết cường độ lực lượng tầng thứ bảy muốn vượt qua lực lượng Nam Hoàng Bắc Đế. Mà hắn... Trước mắt hắn có được tầng thứ năm Vô thần lực, nhưng mà là cường độ lực lượng thần cấp trung giai, cùng Nam Hoàng Bắc Đế cường đại như vậy so sánh với tựa như cát bụi cùng biển khơi... Cái này thật sự thường sao?

Hay là tầng thứ bảy, cũng không phải giới hạn của Vô Thần Quyết...

“Người, thu hoạch cái gì.” Một cái thanh âm trầm tĩnh chậm rãi vang lên, đây là thanh âm của Thổ hoàng châu, Diệp Vô Thần thất thần, làm cho hắn có câu hỏi này.

Diệp Vô Thần lắc lắc đầu, nói: “Ta cần phải trở về”.

Tiểu Huyền Vũ vẫn như cũ ở tại chỗ này, hơn nửa năm thời gian, nó chưa bao giờ từng có động tĩnh gì. Nhưng có Thổ hoàng châu ở trong cơ thể, nó dừng lại ở nơi này thời gian càng lâu, lực lượng sẽ tăng phúc càng lớn, Diệp Vô Thần vẫn chờ mong một ngày nó lại thấy ánh mặt trời. Khi đó, nó sẽ là thủ hộ mạnh nhất bên người hắn.

Hắn gọi ra Hương Hương, vừa muốn động người, bỗng nhiên ý niệm khẽ động nói: “Đi Tuyết Nữ cung”.

Không gian cắt, thế giới chung quanh từ màu vàng biến thành màu lam, trước mắt, là một mặt tường bằng rộng rãi, sau tường bằng, một cái bóng người thanh lịch như tiên lẳng lẳng nằm ở trong bằng, bằng làm nổi bật bên trong, nguyên bản đáng người tuyệt đẹp lại như mộng như ảo, như thơ như họa.

Diệp Vô Thần không tiếng động ngưng mắt nhìn nàng, thật lâu thật lâu. Hắn thường xuyên yên lặng như vậy nhìn nàng, mỗi lúc này, suy nghĩ của hắn sẽ trở lại lúc trước cùng nàng trải qua từng màn một. Hắn cùng với nàng cùng một chỗ không quá ngắn ngủn hơn mười ngày, từ gặp nhau, ở chung, lại đến Tuyết Phi Nhan cố ý an bài dưới đêm trăng triền miên... Sau đó nàng rời hắn mà đi, rất ngắn rất ngắn, nhưng ở trong hồi ức, lúc đó mỗi một phút mỗi một giây đều là di tấc trân quý như vậy.

Hắn vẫn một mực đang tìm lực lượng có thể cứu sinh mệnh nàng, núi rừng, hải dương, mặt cỏ, dòng suối, toàn bộ địa phương lực lượng sinh mệnh dày đặc hắn đều cố ý tìm kiếm cùng ném thử qua, nhưng hắn không thể nào cân nhắc, cũng căn bản không thể nắm trong tay cùng tụ tập sinh mệnh lực lượng, mà Thiên Thần đại lực mờ mịt, cũng chưa từng có người tìm kiếm được một cái có thể khống chế sinh mệnh chi lực.

Hắn luôn luôn oán hận chính mình, ba đại vận mệnh lực, hắn có được lực lượng linh hồn cùng tử vong, lại chỉ không có sinh mệnh.

“Chỉ Mộng... Chờ ta, vô luận gian nan cỡ nào, ta rốt cuộc có một ngày sẽ làm nàng mở mắt, trở lại bên người ta. Từng trải qua nàng ở thời điểm rất nhỏ toàn tộc bị hại, không nơi nương tựa, vì báo thù mà dựa vào Bắc Đế Tông, từ khi đó trở đi, nàng vốn không có tự do của mình. Lúc trước rời ta, nàng là vì cứu hận toàn bộ tộc nhân của nàng, cũng là vì bảo vệ ta, lại chỉ không có vì nàng mà nghĩ qua... Chỉ Mộng, nam nhân của nàng đã có năng lực bảo vệ nàng, sau khi mở mắt, nàng liền sẽ thuộc về một mình ta, không có người khác có thể quyết định cái gì của nàng, năm đó kẻ hại tộc nhân nàng ta đã toàn bộ giúp nàng tìm được, cùng bọn họ tương quan tổng cộng bảy trăm ba mươi hai người, một kẻ đều không có thiếu, tuy rằng không ai đi đụng chạm bọn họ, nhưng mỗi một kẻ đều đã ở trong khống chế, đừng nghĩ thoát đi, càng đừng nghĩ chết, bởi vì chỉ có nàng, mới có thể quyết định vận mệnh bọn họ... Nàng, cũng nhất định phải hảo hảo nhìn xem con gái của chúng ta, nàng nhất định không biết, nàng vì chúng ta sinh một nữ nhi đáng yêu cỡ nào, thần kỳ cỡ nào... Nữ nhi như vậy, cũng chỉ sẽ thuộc về chúng ta...”

Diệp Vô Thần mỉm cười như gió, trong lòng mềm nhẹ, chua xót, đau đớn. Hiện tại, hắn chỉ có thể yên lặng như vậy nhìn nàng, nhưng không cách nào đem nàng tỉnh lại, không thể nghe được tiên âm giống như nàng ngày đó nữa.

Diệp Vô Thần lại yên lặng nhìn Viêm Chí Mộng thật lâu, lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Hương Hương, chúng ta trở về...”

Thanh âm vừa nói xong một nửa, ánh mắt hắn khẽ nghiêng, nhìn về phía ngoài cửa lớn căn phòng bằng, một cái thanh âm mềm mại đáng yêu ngay sau đó truyền đến: “Tiểu đệ đệ, lúc đến cũng không cùng tỷ tỷ nói một tiếng, hiện tại lại đi vội vã như vậy, người không sợ làm cho tỷ tỷ tan nát cõi lòng khổ sở sao...”=

Tuyết Phi Nhan cười duyên như hoa, nũng nịu dựa ở phía trên cửa bằng, đỉnh đầu vân đồng búi tóc cong, trán cột một cái bím tử nghê, mi tâm treo một giọt nước mưa tử ngọc, vạt áo trước mở lớn, lộ ra làn da tuyết phong cơ giống như tuyết chi bạch ngọc, trước ngực nhô cao một đôi tuyết phong màu mỡ tròn lặn ngạo nhân. Nàng vừa xuất hiện, một cỗ hương thơm mùi thơm ngào ngạt như lan giống như hình bay bổng ở bên trong phòng bằng.

Ở lúc Diệp Vô Thần nói chuyện với Viêm Chí Mộng, nàng mới nhận ra hắn đã đến, mà làm cho nàng ngoài ý muốn, lần này đối mặt ngọc dung hoa nhan của nàng, Diệp Vô Thần vậy mà lại đã không có hô hấp dồn dập lúc trước như vậy, khẩn cấp đem nàng đè ngã trên mặt đất, mà là trong ánh mắt đang mê ly dao động, tựa như có tâm sự rất lớn.

Lòng Tuyết Phi Nhan cũng cùng áp lực một chút, nàng vặn vẹo vòng eo, bước bộ pháp mị hoặc ngàn vạn hướng hắn đến gần. Vòng eo nàng rất nhỏ, nhưng đường cong ôn nhu cao thấp dọc đi, lại ở hai đầu đột nhiên bành trướng kinh tâm động phách địa, phân mà buộc vòng quanh ngực no đủ cao ngất khuếch cùng bộ móng yêu kiều nổi rất tròn, hoàn toàn xứng đáng là móng nở. Nàng cái bước đi này, bạc thường phiêu phiêu phiến động, mấy chỗ địa phương làm người ta tìm đập chột lóe lướt qua, vòng eo khẽ xoay tạo nên

hai biên độ sóng thật lớn cuộn cuộn cuộn sóng, chẳng làm cho người ta lo lắng eo nhỏ của nàng có thể hay không bị bỗng nhiên vụn gãy.

“Thần đệ đệ, người là nam nhân cường đại nhất trên thế giới này, là Tà Đế được lưu truyền không gì làm không được. Tỷ tỷ một mực đều tin tưởng, trên thế giới này không có chuyện của nam nhân ta không làm được” Tuyết Phi Nhan tới gần thân thể hắn, dùng ngón tay ngọc giống như bạch ngọc tạo hình mà thành mời điểm hai má hắn. Nàng nghĩ đến hắn đang bởi tạm thời không thể cứu về Chỉ Mộng mà tự trách cùng ảm đạm.

Ánh mắt Diệp Vô Thần khẽ mê, âm thầm hít một ngụm khí thơm, hỏi: “Phi Nhan, người nói, dùng cái phương pháp gì mới có thể đánh bại kẻ địch so với chính mình cường đại ngàn lần vạn lần”.

Kẻ địch cường đại gấp trăm ngàn lần?

Tuyết Phi Nhan khẽ cười, vô cùng quyến rũ, tựa giận tựa cười nói: “Đệ đệ ngốc, người nói, một con kiến cho dù lợi hại như thế nào nữa, thông minh như thế nào nữa, nó có thể nhắc lên một con voi sao?”

Diệp Vô Thần: “...”

“Chỗ người hiện tại có được, là chỗ mọi người khác trên thế giới không thể có được. Cho dù là Phong Triều Dương còn trên đời, người đơn giản một câu, là có thể quyết định sống chết của hắn. Người bây giờ, chính là quái vật lớn đứng ở cao cao đỉnh điểm, chỗ độ cao của người, từ xưa đến nay, chưa từng có người có thể vượt qua. Mà vô luận là ai, ở trước mặt người cũng chẳng qua là con kiến rất nhỏ rất nhỏ. Một người vô luận hắn thông minh như thế nào nữa, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, cũng khó có năng lực giãy dụa. Người bây giờ, lại có cái gì có thể lo lắng đây?”

Thân thể Tuyết Phi Nhan hầu như dán đến trên người Diệp Vô Thần, thân thể mềm mại không có đứng thẳng, mà là thoáng gấp khúc, lại làm cho đáng người nhất thời mặt ngoài hiện hết, bộ ngực tròn cao cao khởi động. Trong tà áo thêu, chỉ thấy hai tòa bầu vú đầy đặn như mỡ trắng nõn nà như tuyết yêu kiều nổi lên, thịt ngực từ buộc căng tẽ mang theo hạ tẽ trần ra đến, tản ra lực đàn hồi vô cùng chọc ghẹo người. Hai điểm đỉnh núi đột đột mặc dù bị bao lấy, nhưng bên cạnh hai mảng phần cực nộn đỏ bừng kia lại mơ hồ có thể thấy được, ánh mắt Diệp Vô Thần chỉ cần thoáng xuống phía dưới, có thể từ cổ áo xóc một nửa đem cảnh xuân bên trong thu hết trong mắt. Mà từ góc độ như vậy nhìn lại, muốn so với trực diện càng thêm đòi mạng.

Nàng luôn có thể lập tức mang lên dục hỏa của hắn, mà mỗi lần, nàng đều sẽ trước làm cho Diệp Vô Thần ở trên người nàng phát tiết xong, lại đẩy cho Tuyết Tâm cùng Tuyết Vũ.

Chẳng qua lần này, nàng hiển nhiên thất bại... Cũng là nàng lần đầu tiên thất bại. Ánh mắt Diệp Vô Thần mông mông lung lung, dừng hình ảnh ở phía trước, hồn phách sớm không biết bay về phương nào. Tuyết Phi Nhan nói là đang an ủi hắn... Lại không biết, lời nàng an ủi lại trên chọc gấc rễ ở trong lòng hắn không muốn đụng chạm. Như lời nàng, ở Thiên Thần đại lục, Diệp Vô Thần đã là đứng ở điểm cao nhất không người có thể chạm, ai cũng không thể vượt qua, không có gì có thể uy hiếp đến hắn nữa. Đối mặt kẻ địch so với chính mình cường đại gấp trăm ngàn lần, trí tuệ, âm mưu quỷ kế tái nhợt không chịu nổi một đòn...

Nàng nói đúng...

Nhưng nàng không thể nghĩ đến, Diệp Vô Thần lo lắng không ở phía trên Thiên Thần đại lục, mà là ở ngoài.

“Phi Nhan, trời sắp tối rồi, ta đi về trước” Hắn đem tay khẽ đặt tại trên mặt nàng, cười nói: “Thực rất muốn mỗi ngày đều nhìn thấy nàng, nhưng ta biết nàng, còn có Tuyết Tâm Tuyết Vũ đã quen địa phương này. Chờ sau khi tất cả đều bình tĩnh trở lại, ta sẽ tạo một cái địa phương thích hợp mỗi người chúng ta”.

Nói xong, hắn biến mất ở tại bên trong phòng băng, để lại Tuyết Phi Nhan ánh mắt thất thần, yên lặng đoán hắn tâm sự tăng tăng.

481. Chương 480: Bình Tĩnh Cuối Cùng (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 480: Bình tĩnh cuối cùng (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Không đúng không đúng! Là bộ dạng này... Đến, xem ta viết... Bên này là cái dạng này, sau đó là bên phải...” Ngưng Tuyết cầm bút viết trên giấy, một bút một nét đều là rất nghiêm túc như vậy Đồng Tâm cầm cũng là một cây bút, nhìn không chuyển mắt nhìn Ngưng Tuyết dưới ngòi bút cái chữ kia thành hình, ngay cả mực nước trên bút điểm ở trên quần áo chính mình cũng không biết.

“Ừm! Được rồi, đây là chữ ‘Dao’, là một chữ cuối cùng của tên tỷ tỷ” Ngưng Tuyết thu bút, hưng phấn nói. Nàng viết chữ tinh tế không tỷ vết, tựa như điêu khắc lên, làm cho người ta rất khó tưởng tượng đây là chữ dưới ngòi bút một cô gái mười tuổi.

Mà Đồng Tâm thì...

Con mắt Đồng Tâm không chớp một cái nhìn cái chữ “Dao” kia, nhìn nửa ngày, nhất thời cảm thấy mắt của mình cũng hoa rồi, cây bút kia bị nàng treo không ngừng thật lâu, cứng rắn không có hạ xuống. Đối với nàng mà nói, viết một chữ muốn so với giết một trăm người khó hơn rất nhiều.

“Ô... Quên đi, chúng ta hay là đến học toán học được rồi” Ba ngày dạy Đồng Tâm biết năm chữ, tiếp qua một ngày lại bị quên bốn Ngưng Tuyết rút cuộc buông tha, lấy ra khi Diệp Vô Thần dạy nàng số học quyển sách nhỏ chính mình biên, sau đó một tờ một tờ lật, một mực lật đến... trang thứ năm.

Gần một năm thời gian, Đồng Tâm cũng chỉ học xong bốn trang trước.

“Ô... Đồng Tâm tỷ tỷ nghe xong rồi. Đây là ngày hôm qua vừa mới làm, lập tức là có thể tính đi ra... Đem một khối tảng đá lớn đánh thành ba khối hòn đá nhỏ, lại đem từng cái hòn đá nhỏ đánh thành ba khối hòn đá càng nhỏ, cuối cùng, tổng cộng sẽ có bao nhiêu hòn đá nhỏ đây?”

Đồng Tâm: “!@# %...”

“Đây là ngày hôm qua vừa mới tính qua, Đồng Tâm tỷ tỷ ngày hôm qua còn trả lời... Hôm nay cũng nhất định có thể” Ngưng Tuyết cười cổ vũ nói.

Đồng Tâm vươn ba ngón tay non mịn, từng ngón như ngọc. Làn da nàng rất trắng, nhưng trắng của nàng lại là cùng một loại trắng khác Ngưng Tuyết, đó là một loại trắng giống như băng, trắng trong suốt trong sáng, mà Ngưng Tuyết là trắng giống như tuyết... Lại như Tuyết Phi Nhan, đó là trắng nhũ như sữ. Nàng đưa ngón tay gầy gầy, lại duỗi vươn ra ba ngón tay của tay trái, sau đó... Nàng choáng váng một chút, liền trong mắt một mảng mê mang, cuối cùng rút cuộc đáng thương hể hể nhìn về phía Ngưng Tuyết, đó là một loại biểu tình xin khoan dung.

“Ô... Chúng ta hay là đi Hoa tỷ tỷ chơi đi. Trời muốn tối rồi, ca ca cũng sắp trở về” Kiên nhẫn của Ngưng Tuyết rốt cuộc bị tiêu ma hết, ủ rũ nói, cũng may, nàng từ lâu đã quen rồi. Đồng Tâm như trước là Đồng Tâm, lúc trước nàng vì bảo vệ Diệp Vô Thần không bị Tuyết Thiên thương tổn, hao hết một tia lực lượng cuối cùng trong cơ thể, dưới sự đem lực lượng bên trong đều hao hết, lực lượng của nàng vốn không có khả năng khôi phục, nhưng kỳ dị là, từ sau khi nàng tỉnh lại, lực lượng của nàng vậy mà lại bắt đầu khôi phục lên, hơn nữa còn khôi phục càng lúc càng nhanh, một tháng trước, nàng vậy mà lại khôi phục đến cường độ lúc trước không kém lúc nào, đó được gọi “Thiên Phật nữ” khi cường đại, điều này làm cho Diệp Vô Thần một lần lại một lần ngạc nhiên. Chẳng qua, lúc này Diệp Vô Thần hiển nhiên đã không người có thể trên chọc, cũng liền không cần nàng bảo vệ.

Nàng mỗi ngày đều cùng Ngưng Tuyết cùng một chỗ, Ngưng Tuyết một lần lại một lần dạy nàng viết chữ tính toán, Đồng Tâm cũng rất nghiêm túc học, nhưng nàng giống như trời sinh không thông một khiếu này, cũng là tri thức nàng học lên thời gian sử dụng là còn hơn gấp ba Ngưng Tuyết, hơn nữa rất dễ dàng liền quên mất, cho nên cho tới bây giờ, chữ nàng biết viết còn không đến hai trăm cái, mà Ngưng Tuyết đã có thể ngẫu nhiên chỉ thị viết văn của mình, còn có vẽ chút cho ca ca.

Mà mỗi cái lúc này, Tiểu Mạt đều sẽ xa xa tránh ra, tâm tính nàng tuy rằng chỉ có hơn mười tuổi, nhưng trí nhớ cùng học thức một chút đều không có mất đi, nhìn các nàng ở nơi đó viết chữ làm toán nàng chỉ có thể bội cảm vô liêu, chẳng qua cũng là không có sự phụ làm các nàng hứng thú. Cùng Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm vô ưu vô lự so sánh với, thứ nàng suy nghĩ cùng bận khoăn không thể nghỉ ngơi muốn nhiều hơn rất nhiều, thứ Diệp Vô Thần bận khoăn, nàng cũng là biết rõ ràng nhất.

Hơn nữa nàng phát giác, Diệp Vô Thần gần đây nổi lòng rõ ràng khác thường, hẳn là hẳn lại cảm giác được cái gì.

Mà có thể làm cho hắn phản ứng giống như vậy, không thể là người hoặc là chuyện trên mảnh đại lục này, chỉ có thể là...

“Ai cũng đừng nghĩ thương tổn hắn” Ghé vào trên bệ cửa nhìn bầu trời bên ngoài Tiểu Mạt hai mắt nhắm lên, dùng thanh âm rất thấp rất thấp lầm bầm, bên trong đồng tử mắt trong suốt như trước, đột nhiên hiện lên một cái hào quang âm độc chớp mắt.

Diệp Vô Thần ở trong phòng Hoa Thủy Nhu hiện thân, đang lật xem một thân quần áo Hoa Thủy Nhu ngẩng đầu lên, vui mừng nghênh đón. Diệp Vô Thần loại phương thức bỗng nhiên xuất hiện này nàng đã quen, nàng sẽ không chủ động đến hỏi vì sao, cũng sẽ không đến hỏi hắn đi nơi nào, đang làm cái gì, khi nào thì trở về, chỉ biết ôm lòng thỏa mãn hạnh phúc, ở nhà an tâm làm thê tử hắn. Cùng Diệp Vô Thần thành hôn hơn nửa năm, nàng như trước như một cô gái ngây ngô mềm mại dễ xấu hổ, biến hóa lớn nhất là ở hàng đêm dưới mưa móc dễ chịu bắt đầu có phong vận thiếu phụ, trong sóng mắt hơn một chút quyến rũ động lòng người, trước ngực cũng bắt đầu cao cao ngất lên, đem quần áo chống đỡ phình.

“Phu quân, thời tiết sắp chuyển lạnh, đây là quần áo mới vừa làm xong, thử xem có phải hay không vừa người” Hoa Thủy Nhu ôn nhu đem áo khoác hắn cởi, đem áo khoác chính mình vừa mới vì hắn làm xong mặc vào, lại là một mùa thu đến. Mùa thu, là mùa Diệp Vô Thần từ trong mười năm ngủ say tỉnh lại.

“Tiểu Nhu Nhu làm quần áo cho tới bây giờ vốn không có không quá vừa người” Diệp Vô Thần cười nói, tùy ý nàng cầm lấy cánh tay của mình, khoác vào trong bộ đồ mới. Trên thế giới này, chỉ có nàng hiểu nhất hắn thích mặc quần áo màu, hình thức gì, cũng chỉ có nàng làm quần áo vĩnh viễn là vừa người như vậy, mặc ở trên người luôn có thể mang cho hắn ấm áp ấm áp.

Hoa Thủy Nhu hầu hạ hắn mặc xong, đem nút thắt từ trên đến dưới mềm nhẹ thắt lên, sửa sang xong vạt áo hắn, lui ra phía sau một bước, lộ ra một nụ cười rất đẹp rất mềm mại: “Ừm, rất vừa người, phu quân mặc kệ mặc quần áo nào đều là đẹp như vậy... Quần áo này sắp sẵn rồi, ta giặt muện một chút, phu quân mặc cái này trước được không?”

“Được” Diệp Vô Thần tiến lên một bước, nâng lên mặt mềm nhũn của nàng.

Trán Hoa Thủy Nhu hơi buông xuống, kiều nhan vụng trộm vòng lên một tầng rặng mây đỏ, thanh âm tinh tế yếu ớt nói nhỏ: “Phu quân, thân thể ta hôm nay có chút không có tiện, đêm nay có thể không thể... không thể hầu hạ... Đêm nay đi tìm Hoàng Nhi muội muội được không?”

Diệp Vô Thần chưa phủ nhận, vẻ xấu hổ động lòng người kia lại dẫn tới nhu tình trong lòng hắn đại động, cúi đầu đến ở môi nàng thật sâu hôn một cái, thế này mới rời phòng nàng.

Mở cửa phòng đi ra, một cỗ gió hơi lạnh nghênh mặt thổi đến, Diệp Vô Thần hít dài một ngụm gió tươi mát, khẽ thở dài: “Mười bốn năm rồi”.

Từ khi hắn đi vào Thiên Thần đại lục đến bây giờ, đã cả thảy mười bốn năm.

Trong đó, mười năm ở ngủ say, hai năm ở hôn mê, có trí nhớ lưu lại, cũng là chỉ có hai năm.

Mười bốn năm, đời người có thể có mấy cái mười bốn năm, trong trí nhớ hắn cái “nhà” kia, phải hay không đã là tang thương biến đổi lớn, cảnh còn người mất. Nếu hắn tìm được quá khứ của mình, lại nên như thế nào trở về, như thế nào đi đổi mặt.

Đại Phong quốc khó khăn cuồn cuộn sa sau khi được bình ổn, Thiên Long quốc cũng bắt đầu tiến trình thu phục Đại Phong. Trong nửa năm thời gian này, bản đồ Đại Phong quốc khổng lồ dần dần bị nhét vào dưới Thiên Long quốc, những người chống cự không đầu hàng kia bị lấy thủ đoạn sắt thép mạnh mẽ vang dội mạnh mẽ phá thành, lúc hành động không chút nào nương tay, ở thêm vào Tà Đế tồn tại khổng lồ giống như thần này cùng ân huệ hấn tiêu trừ tai nạn vạn năm của Đại Phong, hầu như không có mấy người lẩn quẩn trong lòng. Có thành ngay cả thủ lĩnh kiên quyết không hàng, cũng sẽ bị thành dân đầu tiên lọt vào ổ lên cùng bất mãn, cho nên, quá trình thu phục Đại Phong quốc cũng không có phí quá nhiều thời gian cùng khí lực. Nay, toàn bộ Đại Phong quốc đã toàn bộ về đến dưới Thiên Long quốc, mặt đối diện tích lập tức bành trướng mấy lần Thiên Long quốc, Quỷ Thủy quốc cùng Thương Lan quốc ngược lại thành tiểu quốc xứng đáng.

Chẳng qua, bọn họ cũng không lo lắng sẽ bị Thiên Long quốc thôn tóm, ngược lại so với dĩ vãng càng muốn an tâm nhiều.

Mà nửa năm trước sau khi tràng ngoài ý muốn kia, Lãnh Nhai liền hoàn toàn biến mất, biến mất không thấy bóng dáng, lấy tà tông của Diệp Vô Thần trải rộng thiên hạ, thế lực Bắc Đế Tông, Nam Hoàng Tông kia, liền hoàn toàn tìm không thấy dấu vết để lại của hấn, giống như hấn bỗng nhiên từ trên thế giới này hoàn toàn biến mất. Nhưng thật ra tin tức của Sở Kinh Thiên luôn cách một đoạn thời gian truyền đến một lần. Hấn không có trở lại phương bắc đi tìm Sở Thương Minh, có lẽ là vì chặt đứt Thương Minh kiếm mà không có mặt mũi gặp lại, hấn mỗi ngày qua lại Thiên Thần đại lục, đang tìm mạch tung tích Lãnh Nhai đồng thời một đường hành hiệp trượng nghĩa, nhưng... hấn tuy rằng lúc nào cũng thân đeo Thương Minh kiếm đã gãy, cũng rút cuộc không dùng qua kiếm, cùng người giao thủ, cùng thú giao thủ, hấn luôn ở lúc giao chiến nhặt lên thứ bên người có thể mượn, có khi vì cảnh khô, có khi là bút lông, có khi là quyển giấy, có khi là hòn đá... Nếu không có thứ hấn có thể mượn, hấn liền tay không, sử dụng, vẫn như cũ là Kiếm Thần quyết, khi đó, hấn sẽ lấy ngón tay là kiếm, lấy tay là kiếm, lấy cánh tay là kiếm.

Dần dần, không có sự vật không thể được hấn làm kiếm.

Mà hấn hành tẩu thiên hạ, nửa năm tới nay, cho tới bây giờ từng có trận chiến thất bại, cũng chưa từng có cùng bất luận kẻ nào làm bạn, có lẽ, hấn đã bắt đầu thích loại cảm giác độc hành thiên hạ này.

Mà nửa năm này qua, biến hóa lớn nhất lại là tiểu tử, Diệp Vô Thần là trở mắt nhìn nó từ một con ngừ cấp ma thú khi mới sinh ra biến thành thần cấp ma thú hôm nay... Ngừ cấp đến thần cấp, vậy mà lại vẫn vẹn dùng thời điểm nửa năm, tốc độ tăng trưởng thực lực như vậy, sợ là cũng tìm không ra cái thứ hai nữa. Long tinh không hổ là thứ ngay cả thần giới đều thêm nhỏ dãi ba thước. Đã nửa tuổi hình thể tiểu tử không giống như lực lượng của nó tăng vọt như vậy, chính là loáng thoáng tăng lên hầu như phát hiện không ra một vòng. Mà nó đến nay không có ra tay qua một lần, mỗi ngày đều cùng Ngưng Tuyết và Đồng Tâm làm... đồ chơi. Nhưng mà tiểu tử tinh nghệt long không tự tôn này thật ra mỗi ngày đều thoải mái, không nửa điểm bất mãn, thấy ai, vô luận người quen cũng sẽ không sinh ra cái địch ý gì.

Hấn không có lập tức về phòng của mình, mà là thân thể uốn éo, nhẹ nhàng nhảy lên trời cao, ở không trung di chuyển chéo, rơi xuống bên trong một cái tiểu viện khác, trong đó không có phát ra tiếng vang gì, cũng không có bị bất luận kẻ nào phát hiện.

Linh giác của hấn đảo qua bốn phía, sau đó ngẩng đầu lên, đi hướng phía trước đẩy ra mảnh cửa phòng chỉ vì hấn mà mở.

482. Chương 481: Bình Tĩnh Cuối Cùng (trung)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 481: Bình tĩnh cuối cùng (Trung)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Diệp Thủy Dao trang điểm vĩnh viễn là đơn giản thanh nhã như vậy, trên đầu không có quá nhiều châu sức, suối huyền đen nhánh mềm mại tựa như thanh giản, trút xuống mà lưu tú bệch, tự do thoải mái rủ tán với vai lưng phần, tôn lên cả vai cái cổ trắng như màu da dê, phần ngoài hiện ra tuyệt thế tao nhã cùng hình dáng đường cong phập phồng tuyệt đẹp của nàng, váy dài màu da trời nhạt do nhiều nếp gấp váy rộng tạo thành, mỗi nếp gấp một màu, nhẹ nhàng, thanh nhã cao quý.

Có loại nhẹ nhàng tiêu sái nói không nên lời, tú dật nhiều vẻ.

Một điểm noãn ngọc phóng thích lam quang mộng ảo dán tại trước ngực, hết sức hiện ra tao nhã.

Từ ngày ấy Diệp Vô Thần trước mặt người nhiều như vậy vì nàng đeo cái “Tây hải lam giáng ngọc” này, nàng chưa bao giờ có một khắc đem nó lấy xuống qua, ngay cả ở lúc tắm rửa, cũng luôn để cho nó kề sát làn da của mình, tựa như hần lúc nào cũng làm bạn ở bên người nàng.

Giai nhân vừa muốn xoay người, một cánh tay đã ôm lưng liễu mềm mại không xương của nàng.

Thân thể Diệp Thủy Dao mềm nhũn dựa vào trong lòng hần, mặt cười vàng đỏ rạng mặt trời sinh, ngay cả hô hấp cũng mang theo thở gấp run rẩy nóng bỏng.

Lại đến một ngày này, lúc này, nàng biết lập tức sẽ xảy ra cái gì.

Diệp Vô Thần từ đằng sau ôm cổ nàng, một bàn tay tìm đến trước ngực nàng, đặt lên no đủ kia của nàng đối với áo hở muốn ra, vươn ngón tay đẩy ra vạt áo nàng.

Hai ngực của Diệp Thủy Dao tuy rằng không lớn hơn bằng Tuyết Phi Nhan, nhưng thực có thể dùng hùng vĩ hình dung, vô luận bị buộc ngực hoặc là áo lót đè ép như thế nào, dán sát, vẫn là tràn ra hai nắm giống như mặt tuyết.

Buộc ngực vừa bị kéo xuống, một đôi nõ nang bắn đi ra, thoải mái nhảy lên, giống như vật còn sống.

“Tiểu Thần...” Mỗi lần lúc này, Diệp Thủy Dao cũng chưa bao giờ biết kháng cự, nàng sẽ chỉ ở trước mặt hần phóng ra ra tiếng thở dốc mềm mại luôn dễ dàng châm dục hỏa của Diệp Vô Thần.

“Yên tâm đi tỷ tỷ, không ai sẽ đến đâu”.

Diệp Vô Thần ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói.

Thân thể Diệp Thủy Dao nhẹ nhàng run một chút, rõ ràng không phải chị em thật sự, nhưng mỗi lần ở lúc này Diệp Vô Thần kêu nàng tỷ tỷ, nàng đều sẽ có một loại cảm giác tội ác cấm kỵ, mà loại cảm giác này lại là kích thích như vậy, làm cho nàng muốn lại trong loại tội ác này hoàn toàn luân hãm... vĩnh viễn luân hãm.

Cặp môi thơm bị Diệp Vô Thần mút chặt, Diệp Thủy Dao nhắm mắt đón.

Áo bị vén lên, Diệp Vô Thần nắm lấy cái mông đầy đà của nàng, tay kia thì vươn vào trong áo nàng, tiến quân thần tốc, ở các nơi trên người nàng rất dung túng ham muốn tay chân.

Thân thể Diệp Thủy Dao run run càng thêm kịch liệt, trước ngực no đủ càng thêm phồng lên, trên hai điểm nhỏ xinh đẹp tiên điểm đã bị xâm nhập kia mà lặng lẽ cứng rắn dựng lên.

Giống như là không chịu được kích thích mãnh liệt như thế, trán nàng ngửa ra sau, miệng thơm hé nửa, không đợi nàng kịp phát ra rên rỉ, liền lại bị đôi môi Diệp Vô Thần bao trùm mà lên.

Diệp Thủy Dao thở dốc trở nên dồn dập, chỉ cảm thấy cả người nóng, hai tay nóng rực của Diệp Vô Thần giống như có điện ở nang linh lung di động đột thân thể mềm mại trườn đi lên, đến chỗ đều không làm nang khó chịu không chịu nổi.

Ôm thân thể kiều nhuỷ quyến rũ của nang, ngửi mùi thơm của cơ thể mùi thơm ngào ngạt quen thuộc trên người nang, cảm thụ được da tuyết băng cơ trắng mịn mềm mại thoải mái trong tay, Diệp Vô Thần tâm hỏa thiêu đốt càng lúc càng nóng, đem tay đặt ở trước ngực nang thu hồi, cởi bỏ quần của mình, vén lên tầng tầng váy dưới người của Diệp Thủy Dao.

Thân thể bị chặt chẽ đè lại, không có che lấp đầy đặn dán tại phía trên mặt tường lạnh như băng, trước ngực lạnh như băng cảm giác vừa mới đến, một loại cảm giác phong phú chợt đánh úp lại làm cho nang phát ra một tiếng rên nhón... “Tỷ tỷ, người bên trong cái gì cũng không mặc sao... Là đang chờ ta sao?” Diệp Vô Thần từ phía sau dán sát thân thể nang, bắt đầu càng lúc càng nhanh Phúc Vũ Phiến Vân.

Diệp Thủy Dao mặt đỏ như máu, cắn cặp môi thơm, tựa vách tường, ở dưới kịch liệt đánh sâu vào trừ bỏ âm rung đã rồi cuộc nói một câu không nên lời.

Nang đang đợi hần... Vì thuận tiện hần xâm phạm, nang ở trước khi hần đến lặng lẽ cởi xuống đồ lót của mình.

Cửa phòng nang, cũng vĩnh viễn sẽ chỉ vì một nam tử hần mở ra.

Ngoài cửa sổ bắt đầu dần dần trở nên tối, hai người đắm chìm trong đó mà quên mất thời gian, từ trên tường, đến trên đất, cuối cùng rồi cuộc quay cuồng đến trên giường.

Lúc thanh âm rồi cuộc quy về bình tĩnh, hoàng hôn đã dần dần kết thúc, tiếp qua đoạn ngắn thời gian, đó là thời khắc đêm tối buông xuống.

Diệp Thủy Dao trong hương khuê, rèm màn cấm tú trên giường, sa mạn xuyên thấu qua mỏng như sương mù, mơ hồ chiếu ra một đạo bóng mờ lung lỉnh mãnh mẽ mạn diệu lệ.

Kịch liệt triển miên qua đi, Diệp Thủy Dao giống như một con sơn dương nhỏ ôn thuần lẳng lẳng nằm ở trong lòng Diệp Vô Thần, trán gối trong ngực hần, giống như hư thoát thở dốc nhẹ nhàng phun lên ghé vào lỗ tai hần.

Mái tóc đen bóng mềm mại tách ra hai nửa, quần qua cổ tuyết khoát lên trên vú đầy đà của nang, đen trắng tôn nhau lên, càng phát làm nền da thịt nhẵn nhụi như nhựa của nang, phản quang như nị, không thì phần trang điểm mà nhan sắc như ánh bình minh khuôn mặt ánh tuyết lụa đỏ vị thốn, mây liễu như khói tiếp hai mắt phượng nhu tình như nước, liền giống như thấm vào một dòng sóng thu, thâm tình nhìn nam nhân của nang, đệ đệ của nang.

Diệp Vô Thần nhẹ nhàng vuốt ve đùi đẹp thon dài mượt mà của nang, tiếp xúc lên ôn lạnh, hương mềm mại nị nói không nên lời.

Hần thường xuyên cảm thán, tỷ tỷ của hần vốn không nên thuộc về nhân gian, mà là tiên nữ đến từ trên trời, đến từ thế giới kia, lại hoặc là băng sơn tuyết liên hóa thành yêu tinh trong trời nhưng lạnh lùng.

“Tiểu Thần...” Diệp Thủy Dao nhẹ nhàng gọi hần, giống như nằm mộng trong nỉ non ẩn chứa nồng đậm quần quýt si mê.

Diệp Vô Thần kéo qua eo nhỏ của nang, bàn tay vuốt phẳng một chút, cảm thụ được cổ ôn nhuận nhu nị đến cực điểm kia, một cổ cảm giác sung sướng từ đầu ngón tay truyền thẳng vào trong lòng.

“Tỷ tỷ”.

Hần ôn nhu gọi lại nang một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Chờ ta... Không cần lâu lắm, tỷ tỷ sẽ đường đường chính chính gả cho ta, khắp thiên hạ mọi người sẽ chứng kiến cùng chúc phúc chúng ta”.

Diệp Thủy Dao nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Hai gò má rươi oa hơi hiện.

Lộ ra hàm răng tuyết trắng nhỏ nhắn.

Nàng không hỏi hấn sẽ dùng cái phương pháp gì, trong lòng chỉ có tràn đầy hạnh phúc cùng thỏa mãn, ôn thuận dựa vào trong lòng Diệp Vô Thần, châu tròn ngọc sáng dùi đẹp thon dài, cặp mông đầy đà no đủ rất tròn cùng hấn gắt gao dán vào nhau, lẳng lẳng hưởng thụ cái thân mật ôn nhu này.

Thân phận Diệp Vô Thần, vốn là một cái bí mật không thể vạch trần, một khi vạch trần, quá nhiều sự tình trở nên càng không thể văn hồi.

Nhưng, sự tình gì đều không có tính tuyệt đối này, nhất là hấn sau khi từ trong ánh mắt Diệp Uy nhìn về phía hấn phát hiện che dấu sâu đậm khác thường, hấn biết chính mình cần trong thời gian ngắn nhất giải quyết chuyện phải giải quyết này.

Diệp Uy có thể đối với hấn sinh ra lòng nghi ngờ, hấn lại như thế nào sẽ không có điều phát hiện.

Cần hoàn mỹ xử lý tốt tất cả cái này, hấn có thể không cần cố kỵ cảm thụ tất cả người khác, nhưng tuyệt không thể không cố kỵ người trong Diệp gia đã được hấn làm thành thân nhân của mình.

Nếu là bị Vương Văn Xu, Diệp Uy, Diệp Nộ biết Diệp Vô Thần chân chính thuộc về Diệp gia đã chết, huyết mạch Diệp gia đã đứt, đối với bọn họ mà nói không thể nghi ngờ là cái sét đánh giữa trời quang.

Cho nên, đầu tiên cần giải quyết phải là... Đêm trăng sáng, ngân hà rực rỡ, ngoài cửa sổ một mảng yên tĩnh, chỉ có ngẫu nhiên một hai thanh trùng điệp riu rít.

Diệp Vô Thần an ủi Hoa Thủy Nhu đi vào giấc ngủ, sau đó về tới trong phòng chính mình, cũng chỉ có ở bên người hấn, Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm mới có thể ngủ an ổn như vậy, Tiểu Mạt cũng sẽ lộ ra cười vui sướng.

Vừa mới ngủ, Diệp Vô Thần lại lập tức tỉnh lại, Đồng Tâm cũng Tiểu Mạt đã ở cùng thời gian tỉnh lại, Diệp Vô Thần khẽ xoa bóp một chút thân thể các nàng, từ trên giường ngồi dậy.

Thủy Mộng Thiên, đêm khuya đến thăm, tựa như đã trở thành thói quen của nàng.

Lần này, nàng cũng là đẩy cửa sổ mà vào, cười tủm tỉm đứng ở trước giường hấn.

“Có tin tức của Lãnh Nhai không?” Không chờ nàng mở miệng, Diệp Vô Thần hỏi trước.

Vừa mới đem mắt nhắm lại Tiểu Mạt lại lập tức mở to mắt, dựng lên lỗ tai.

“Không có”.

Thủy Mộng Thiên nhẹ nhàng lắc đầu.

Nam Hoàng Tông cao thấp mỗi ngày đều cố ý lưu ý hướng đi của Lãnh Nhai, lại chưa bao giờ từng có một chút tin tức, mà mỗi lần tới gặp hấn, chuyện thứ nhất Diệp Vô Thần hỏi nàng đều là Lãnh Nhai.

Nhìn trong chăn bên người Diệp Vô Thần lộ ra vai cô gái, tuy rằng đã thấy qua rất nhiều lần, bên trong đôi mắt của Thủy Mộng Thiên vẫn như cũ toát ra khác thường, hiển nhiên, ba cô gái chỉ có hơn mười tuổi đều là không một đám cùng hấn dán ở cùng nhau, làm cho nàng không cách nào không đi nghĩ một phương diện hấn thích yêu trẻ em nữ kia.

Mà nàng thân là Nam Hoàng chi nữ, vốn là thân thuộc Nam Hoàng thánh chủ Diệp Vô Thần, nhưng thời gian dài như vậy, Diệp Vô Thần lại chưa bao giờ chạm qua nàng, làm cho nàng không biết là nên may mắn, hay là nên u oán.

“Có tin tức, trước tiên nói cho ta biết”.

Diệp Vô Thần ngừng lại một chút, hỏi: “Sở Kinh Thiên đâu, hấn hiện tại tới nơi nào?” Thủy Mộng Thiên đáp: “Một người hôm qua ở Quỳ Thủy Lam Thủy thành thấy qua hấn, nơi đó một cái kiếm sĩ gia tộc loại nhỏ ỷ thế hiếp người, đem một gia đình nghèo khổ thiếu nam thiếu nữ bức bách đến chết. Sở Kinh Thiên đi ngang qua biết được, tại trước cửa lớn cái gia tộc kia sau khi đứng thẳng nửa khắc đồng hồ rồi đi, vẫn chưa tiến vào, sau đó không lâu trong gia tộc này bỗng nhiên phát sinh rối loạn, người của chúng ta tiến vào điều tra. Phát hiện mười mấy người bỏ mạng, kiểu chết nhất trí, đều là bị cắt yết hầu bị mất mạng. Mà bên người bọn họ, thứ nhiễm máu có lá cây, có đạo thảo, có tơ lụa... Chết cực kỳ quái”.

Diệp Vô Thần: “...”

Sở đại ca, là người sao? Nếu là người, vậy người trong khoảng thời gian này lẻ loi một mình lĩnh ngộ được, đến tột cùng một loại kiếm đạo như thế nào.

Có lẽ, cái gọi là “Vô kiếm”, “Tâm kiếm” cũng không thích hợp người, thích hợp người nhất, là người tự nhiên lĩnh ngộ, kiếm đạo thuộc về một người người.

Diệp Vô Thần không hỏi nữa, ngược lại hỏi: “Người muộn như vậy vội vã đến, hẳn là cảm đến thứ ta cần chứ. Trước đưa ta đi”.

Thủy Mộng Thiên gật đầu, vươn tay đến, một trận tiếng va chạm rầm rập thanh thúy nhất thời truyền đến, dưới hào quang ảm đạm chiếu rọi, kim mang kia cũng là đáng chú ý bắt mắt như vậy.

Đây là một cái xiềng xích màu vàng, mà mặc cho ai nhìn đến ổ khóa này, đều đã sợ hãi than về màu vàng tinh thuần kia.

Mà cái này, rõ ràng là chỉ bảo Tỏa Ma Liên chỉ Nam Hoàng Tông có, lúc trước Đồng Tâm chính là bị nó phong tỏa vào bên trong phong ma tháp mà không thể rời khỏi.

Diệp Vô Thần vươn tay hư không một trảo, đem thu vào trong chiếc nhẫn Kiếm Thần, khẽ gật đầu, người trở về đi.

Trong vẻ mặt của Thủy Mộng Thiên hiện lên một chút mất mát cùng ảm đạm, không tiếng động mà đi.

Tỏa Ma Liên... Yêu nữ nói không sai, trước mặt tuyệt đối lực lượng, âm mưu quỷ kế gì đều cũng là không chịu nổi một đòn.

Lần trước đối mặt Tuyệt Thiên, hắn lấy toàn bộ Nam Hoàng Tông mà đối phó, lại vẫn như cũ thiếu chút nữa không thể đem hắn ngăn cản, buộc hắn liều lĩnh sử dụng Huyết Minh Truy Hồn Tiễn.

Mà đối mặt một kẻ địch đáng sợ thực lực có thể vượt qua Tuyệt Thiên gấp mười có thừa, hắn còn có thể lấy cái gì đi ngăn cản.

Không thể... Cho dù hắn có thể bày ra kín đáo nữa, một cái ngoài ý muốn nhỏ nhất, có thể đem tất cả chôn vùi.

Nếu không thể cứng rắn đối kháng, như vậy phương pháp duy nhất chỉ có thể tránh... Tránh đi, thẳng đến ngày nào đó thực lực của chính mình tăng lên tới không cần tránh, lại thẳng nghênh mà lên.

Đây là lựa chọn duy nhất của hắn.

Mà Tỏa Ma Liên, thành một chỗ dựa vào lớn nhất hắn đem một hồi tai họa sắp đến tránh đi.

483. Chương 482: Bình Tĩnh Cuối Cùng (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 482: Bình tĩnh cuối cùng (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một đêm đi qua.

Không trung vẫn như cũ lưu lại nhiều điểm ánh sao không có bị nắng sớm che đậy. Diệp Vô Thần hôm nay dậy rất sớm. Liền ngay cả Tiểu Mạt luôn dậy rất sớm cũng chỉ là mở mắt buồn ngủ mờ mịt nhìn hắn một

cái, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt lại ngủ. Diệp gia sáng sớm rất yên tĩnh, Diệp Vô Thần đứng ở trong viện, hô hấp không khí tươi mát, đầu khẽ nâng, nhìn bầu trời xa xôi xanh thẳm.

Một đoàn bạch quang nhu hòa ở trên vai hắn lộ ra, không có trải qua Diệp Vô Thần triệu hồi, Hương Hương chủ động xuất hiện, ngồi ở trên vai hắn, dùng hai tay nhỏ nhỏ mà chơi đùa tóc tuyết trắng ánh sáng lóa mắt của mình, nhất thời, không khí Diệp Vô Thần hít vào trong mũi bí mật mang theo lên mùi thơm xông người muốn say.

Ánh mắt Diệp Vô Thần khẽ nghiêng, dừng ở trên người nàng, khẽ cười nói: “Hương Hương, ngươi cũng cảm giác được cái gì, đúng không?”

Hương Hương nhìn hắn, con mắt giống như ngôi sao sáng ngời nhẹ nhàng loáng động một chút.

Xao động rất nhỏ của Hương hương Diệp Vô Thần ở vài ngày trước cũng đã cảm nhận được, mà cái thời điểm kia, cũng là thời khắc trong lòng hắn bắt đầu bởi một loại cảm xúc cực kỳ bất an mà bắt đầu xao động.

Hương Hương đã thật lâu thật lâu không có cùng hắn nói chuyện, giống như nàng ở sau khi trưởng thành đến thần cấp thực lực liền cùng Đồng Tâm giống như mất đi năng lực ngôn ngữ. Mà không biết cái nguyên nhân gì, từ nửa năm trước nàng sau khi vì cứu Diệp Vô Thần mà hiện ra hình thái cô gái bình thường, liền lại cũng không có lại hiện ra qua, một mực đều duy trì trạng thái cô gái bỏ túi. Mà Diệp Vô Thần thật ra vẫn biết, nàng là sợ hắn “xâm phạm” nàng... Có lẽ, nàng rõ ràng sức hấp dẫn của mình đến tột cùng lớn bao nhiêu.

Có thể làm cho Diệp Vô Thần vẩn vẩn nhìn thoáng qua liền hầu như không khống chế được, cũng chỉ có Hương Hương.

Có một số việc, nhất định không thể trốn tránh, mà hắn trước mắt có thể làm cũng chỉ có trốn tránh. Nhìn chung Thiên Thần đại lục, trước mắt đã có thể nói hoàn toàn là đại lục thuộc về hắn, hắn chỉ cần đơn giản một câu, một động tác, liền có năng lực ở khắp đại lục khiến cho mãnh liệt rung chuyển. Bởi cường đại cùng thủ đoạn của hắn, trải qua tẩy trừ không có lâu lắm, lòng người không đồng đều Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông cũng đã toàn bộ quy tâm, lại đều hài hòa thanh âm, hoàn toàn trở thành thanh kiếm sắc bén cùng lưới che trời trong tay hắn.

Nếu bên người hắn không có Ngưng Tuyết, không có Đồng Tâm, không có Tiểu Mạt. Hắn từ nay về sau là có thể tung hoành thiên hạ, làm gì mình thích, toàn bộ pháp tắc, trật tự đều do hắn đến định.

Nhưng, lần lượt thay đổi thời không, vận mệnh an bài, nhất định đây sẽ không là điểm cuối của hắn.

Cái này, có lẽ chính là số mệnh.

“Hương Hương, hiện tại hiểu ta nhất, cũng chỉ có ngươi” Diệp Vô Thần mỉm cười, vươn một ngón tay điểm ở trước người Hương Hương, ở trên thân thể khéo léo của nàng nhẹ nhàng khẽ chạm. Thân thể Hương Hương hơi chút về phía sau rút một chút, sau đó ngẩng đầu lên, hướng hắn lộ ra một nụ cười nhu hòa, đó là một nụ cười an ủi.

Mấy ngày sau, ba ngự y trong hoàng cung vội vàng đi tới Diệp gia, thẳng đến hậu viện Diệp gia. Vương Văn Xu ở sáng nay sau khi ném qua điểm tâm bỗng nhiên nôn khan không ngừng, sắc mặt tái nhợt, bước chân phập phều muốn ngã, đem trên dưới Diệp gia dọa không nhẹ. Diệp uy lập tức kêu người đi nội cung. Long Hoàng Nhi nghe nói Vương Văn Xu sinh bệnh nhẹ, lòng nóng như lửa đốt, lập tức bảo ba ngự y y thuật tốt nhất, tư cách già nhất bằng tốc độ nhanh nhất đã chạy đến.

Lý ngự y hỏi rõ bệnh trạng, lại xem xét một chút sắc mặt Vương Văn Xu, cảm thấy sinh nghi, cũng là không dám lên tiếng, cầm lấy cổ tay nàng, mắt già khẽ nhắm, im lặng đem mạch cầm đến, giấy lát, mắt già của hắn mãnh liệt ngẩn ra, trong lòng không hoài nghi nữa, lập tức đứng dậy, đầu tiên là cười to ba tiếng, sau đó cất cao giọng nói: “Diệp tướng quân, Diệp phu nhân, chúc mừng chúc mừng, Diệp phu nhân không phải có bệnh, mà là có thai... Không hổ là Diệp tướng quân, người tới trung niên, vẫn như cũ là trâu bò như vậy, làm cho người ta hâm mộ, ha ha ha ha!”

Hai lão ngự y khác cũng vốn là nhìn mặt xem mày trong lòng có đại khái, nhưng không có một người dám tự tiện làm định luận, nghe Lý ngự y vừa nói như vậy, nhất thời cùng kêu lên chúc mừng.

Vương Văn Xu trực tiếp sờ sờ ở nơi đó, tay đặt tại trên bụng của mình, cũng là như thế nào cũng không dám tin tưởng lỗ tai của mình, hơn nửa ngày mới mang theo vẻ mặt vui mừng khó có thể tin nói: “Cái này... Đây là thực sao...”

“Tuyệt đối chính xác, lão phu tuy rằng y thuật thấp kém, nhưng điểm này cũng là vô luận như thế nào cũng sẽ không nhìn lầm” Lý ngự y cười lớn nói: “Lão phu đây trở về khai mấy thang thuốc dưỡng thai tốt nhất, Diệp phu nhân tuổi hơi cao, trong khoảng thời gian này không nên cử động mạnh, tám tháng sau, Diệp gia tất thêm con trai mới, chúng ta vài lão già này đã có thể chờ uống rượu mừng lâu!”

“Cái này... Cái này... Cảm ơn mấy vị lão tiền bối.” Vương Văn Xu vui mừng có chút nói năng lộn xộn, đứng dậy, lại cẩn thận ngồi xuống, kéo tay Diệp Uy, nhất thời kích động không biết nên làm như thế nào mới tốt. Diệp Uy hướng về phía nàng mỉm cười gật đầu, bên trong mỉm cười kia, ẩn chứa thật lớn an ủi cùng vui sướng, hẳn vui sướng, thậm chí muốn vượt qua Vương Văn Xu.

“Diệp phu nhân, lão phu có nghi hoặc hỏi, nếu Diệp phu nhân thuận tiện nói, còn mời báo cho biết” Lý ngự y khom người nói.

“Lý đại nhân cứ nói đừng ngại” Vương Văn Xu gật đầu nói.

“Là như thế này. Thể chất của Diệp phu nhân, lão phu mấy năm nay vẫn lòng có biết. Thứ lỗi lời lão phu, Diệp phu nhân thân thể nhiều năm trước liền mất đi năng lực sinh dục, bọn ta dùng hết phương pháp cũng vô ích, không biết Diệp phu nhân lại là dùng cái linh đan diệu dược gì... Hoặc là công vị thần y nào?”

Từ sau khi Vương Văn Xu năm đó sinh hạ trưởng tử Diệp Vô Thần, liền lại không chỗ nào ra, tại lúc đó liền là Thiên Long hoàng cung thủ tịch ngự y hẳn xem xét qua thân thể nàng, dùng hết đủ loại phương pháp cũng chưa thể làm cho nàng khôi phục năng lực sinh dục, đây cũng là hôm nay lúc mới gặp nàng liền nhìn ra tướng có thai, lại nghi hoặc không dám xác định nguyên nhân lớn nhất. Mà nay Vương Văn Xu đã là tuổi gần bốn mươi, lại bỗng nhiên có có bầu, thật là kỳ quái chút.

Vương Văn Xu hướng về phía Diệp Uy vui vẻ cười, nói: “Là Thần nhi mấy tháng trước điều dưỡng cho ta một phen, không nghĩ tới vậy mà lại nhanh như vậy liền...”

“Thì ra là thế” Lý ngự y giật mình, tiếp đó thở dài thật dài: “Diệp công tử quả nhiên là người trời, thật như truyền thuyết như vậy không gì không làm được, khó trách, khó trách...”

Bốn năm trước, hẳn liền đối với Diệp Vô Thần tán phục có thêm, mà nay, đã không phải nịnh phục đơn giản như vậy, vốn vẹn là phương diện y thuật, cũng đã biến thành núi cao chỉ ngửa nhìn mong muốn mà không thể thành.

Tin vui truyền ra, Diệp Nộ cao hứng cười to ba tiếng, nói không biết bao nhiêu chữ “Tốt”, mà toàn bộ gia nô hạ nhân Diệp gia tiền thưởng tháng đó đều bỏ thêm gấp hai, toàn bộ Diệp gia trên dưới một mảng vui sướng vui mừng, mà tin tức này cũng rất nhanh truyền đi ra ngoài, rất có làm cho thiên hạ biết rõ thế. Lấy địa vị cùng uy vọng của Diệp gia, nhất cử nhất động của bọn họ đều đang được khắp thiên hạ chú ý. Trong lúc nhất thời, bốn phương tám hướng tới cửa chúc hầu như đập phá cửa, các loại đại bổ vật quý báu vô cùng từ các nơi mà đến, ở Diệp gia chồng chất lên một tòa núi nhỏ. Giờ đây Diệp gia đã khác xưa, Diệp Nộ cùng Diệp Uy sớm đã bày ra mở rộng Diệp gia quy mô.

Diệp Uy đi tới sân của Diệp Vô Thần, thấy hẳn đang đứng bên cạnh Hà Hoa Đường nơi đó, ánh mắt không sáng nhìn thẳng phía trước, đối với hẳn đến gần giống như không cảm giác gì. Diệp Uy ở sau lưng hẳn đứng lại, hai người trầm mặc hồi lâu, Diệp Uy rót cuộc mở miệng trước, chỉ nói ba chữ:

“Cảm ơn con”.

Đưa lưng về phía hẳn Diệp Vô Thần ánh mắt khẽ nhắm, ba chữ rất bình thường này, thứ bao hàm thật sự quá nhiều rất phức tạp, mà những lời này, cũng chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe hiểu.

Diệp Vô Thần xoay người lại, mỉm cười: “Chúng ta là người nhà, vĩnh viễn đều sẽ là, căn bản không cần nói ba chữ này”.

Diệp Uy trả lấy mỉm cười, xoay người rời đi.

“Phụ thân” Diệp Vô Thần gọi hần lại, nhìn bóng lưng nói hần: “Con họ Diệp, tên Vô Thần, đây là ta ở lúc mất đi toàn bộ trí nhớ cho tên gọi của mình. Cho nên, duyên phận ta cùng với Diệp gia là do trời định, ta, từ lâu đã dung nhập nhà này, hưởng thụ tất cả nơi này, cho nên vô luận lúc nào, tương lai sẽ thế nào, ta đều vĩnh viễn sẽ không làm chuyện có lỗi Diệp gia”.

Diệp Uy xoay người lại, ý cười càng thêm ôn hòa: “Ta biết... Bởi vì con là con ta... Tin tưởng con sẽ cho Dao nhi một cái tương lai hoàn mỹ”.

Diệp Vô Thần tâm thần chấn động, đã thấy Diệp Uy cười lần nữa, xoay người rời đi.

Diệp Vô Thần đã nhận ra hoài nghi của Diệp Uy, lại không nghĩ rằng hần liền ngay cả quan hệ giữa hần cùng với Diệp Thủy Dao từ lâu có điều phát hiện, hiện tại nghĩ đến, tất cả lại đều là đương nhiên, tại thời điểm hoài nghi đến thân phận hần, như vậy vô luận năm đó hần đi xa Đại Phong quốc cướp cô dâu, hay là trước mặt mọi người vì nàng mang lên Tây hải lam giáng ngọc, đều đã không phải loại tình cảm chị em đơn thuần, mà chỉ có thể...

Từ lúc biết được chính mình có bầu, Vương Văn Xu đem toàn bộ việc trên mình đều xa xa bỏ qua, mỗi ngày đều tận khả năng bảo trì thân thể thả lỏng, tâm tình thoải mái, cũng không dám có chút mệt nhọc hoặc là động tác to lớn nữa, mỗi ngày phán sao phán ánh trăng hận không thể ngày mai liền đem đứa nhỏ sinh hạ. Mà nàng cũng tự nhiên trở thành đối tượng bảo hộ trọng điểm của Diệp gia, đi đến nơi nào đều có thị nữ hộ vệ đi theo, âm thầm, hay là người tà tông Diệp Vô Thần an trí.

Lại là mấy ngày sau, Đại Phong quốc xa xôi phát đến một phong thư chúc mừng, người chấp bút thì lại là Gia Cát Tiểu Vũ, nàng đầu tiên là chúc mừng Diệp gia có thai, sau đó dùng độ dài thật lớn chất vấn Diệp Vô Thần khi nào thì lấy nàng trở về, mà trừ phi Diệp Vô Thần cưới nàng, nếu không nàng vĩnh viễn ở lại thành Thiên Phong không quay về.

Đây là năm đó Gia Cát Tiểu Vũ làm xuống quyết định quật cường, mà quyết định này nàng cũng chưa từng có dao động qua, tự nhiên sau khi năm đó rời thành Thiên Long liền cũng không có về nhà qua nữa. Vì việc này, mẫu thân Gia Cát Tiểu Vũ không biết đã đến nhà bao nhiêu lần, mỗi lần đều nhìn trông mong nói bóng nói gió thăm biểu lộ Diệp Vô Thần khi nào thì cưới Gia Cát Tiểu Vũ. Mà Diệp Vô Thần mỗi lần cũng chỉ có thể hàm hàm hồ hồ trả lời.

484. Chương 483: Thần Chi Thánh Tướng - Dạ Minh (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 483: Thần chi thánh tướng - Dạ Minh (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thể giới Thần Chi đại lục.

Điện phủ màu vàng, không có tiếng động áp lực, không khí nóng rực của nơi này ngay cả thần cũng khó thừa nhận, không khí nóng rực lưu động vận vạo, không gian vận vạo, ánh mắt quét tới nơi nào cũng đều thấy rung chuyển.

Nam nhân ngồi ở chính giữa điện phủ tại giờ khắc này đột nhiên mở mắt, ánh mắt đó như là hai mặt trời, nhất thời, không gian nóng rực lại cuồng loạn, độ ẩm tăng lên điên cuồng với một tốc độ làm cho người ta sợ hãi.

Thời gian đã đến.

Đạp! Đạp! Đạp! Một tiếng bước đều đều chân từ hướng cửa điện truyền đến, từ xa tới gần, số người dám can đảm không chào hỏi mình mục trương đảm mà dám đi vào như thế trên toàn bộ Thần Chi đại lục có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Một cơn gió quỷ dị bỗng nhiên thổi tới, gần như trong nháy mắt.

Nhiệt lưu trong không gian bỗng nhiên tán đi, tiêu tán vô tung vô ảnh.

Dạ Minh ánh mắt nhắm lại, chậm rãi từ trên đất đứng lên, hai căn kim thứ thật dài giao nhau ở sau lưng triển lộ ra bốn điểm kim mang nóng rực, chói mắt.

“Người tới làm cái gì?” Dạ Minh mở miệng trước, hỏi người vừa đi vào.

Mặc cho ai nhìn đến nàng, đều nghĩ đến đầu tiên là bốn chữ “xinh xắn lanh lợi”, đây là một cô gái đáng người thấp bé tinh tế, nhìn qua chỉ có mười ba, mười bốn tuổi, quần áo màu xám bó sát người, dáng người nhỏ nhỏ yếu yếu.

Dung nhan mười phần tinh xảo, hàm xúc, da thịt trong suốt, giống như có thể nhìn thấu cốt cách.

Váy dài tới đầu gối, lộ ra một đôi chân nhỏ trong suốt như ngọc, xuống chút nữa là đôi tất ngắn ngắn và đôi giày nhỏ tinh xảo.

Diện mạo của nàng vốn nên là diễm đam đáng yêu, nhưng trong cặp mắt khép hờ lại bắn ra mâu quang làm cho lòng người run lên, miệng nàng chu lên, trên mặt mang nét cười, nhưng nụ cười này cũng mang một vẻ ác ma thị huyết khủng bố, làm cho người ta cảm nhận được không phải nụ cười đáng yêu của nàng, mà là nụ cười âm lãnh đáng sợ.

Trong lòng nàng đang ôm một cái đồng khoan to bằng thân thể nàng, đồng khoan màu xám chiều dài lại sắp xỉ chiều cao của nàng, hai bên răng cửa màu máu rậm rạp sắp thành hàng... Đây là một cây cứ, một cây huyết cứ cực vì khủng bố, huyết sắc răng cửa tựa như vừa nhiễm máu, ánh mắt nhìn vào không rét mà run.

“Hi hi hi hi, Dạ Minh, nghe nói người tới một nơi kêu là Thiên Thần đại lục, chúc người may mắn”.

Cô gái ngẩng đầu nhìn hắn, cười nhẹ.

Nhưng nụ cười lại làm cho Dạ Minh cảm giác toàn thân nổi lên lãnh ý nhẹ nhẹ.

Vô luận là thực lực, địa vị của hắc ở thần giới đều tiếp cận thần đế chi hạ tam thánh, nhưng mỗi lần đối mặt cô gái thiên sứ - Huyết Dạ này vẫn có chút run rẩy như cũ, trong tam thánh đáng sợ nhất là cô gái huyết cứ, che dấu dưới bề ngoài thuần mỹ là một tính cách còn đáng sợ hơn cả ác ma.

Huyết cứ là vũ khí duy nhất của nàng, cái chuỗi huyết cứ này không biết đã xé nát bao nhiêu thân thể, đã làm nên bao nhiêu ác mộng.

Ma hoàng sa hâu Nhân Tử Sa La cũng chết dưới huyết cứ này.

Vô luận ở tại thần giới, hay Ma giới, chỉ cần nghe được tên Huyết Dạ đều phải run rẩy.

“Người nói móc ta?” Dạ Minh lui về phía sau một bước, kéo giãn khoảng cách cùng nàng, thanh âm cùng sắc mặt đều lạnh xuống.

Lấy thân phận tôn quý của hắc lại muốn đi Thiên Thần đại lục, cái này với hắc mà nói không phải chuyện tốt gì, “Ai da da, Dạ Minh người là ca ca tốt của ta, ta sao lại nói móc người. Ta chỉ là muốn nhắc nhở người, trăm ngàn lần không nên quên mang một ít đồ nhiều tốt từ nơi đó trở về, nếu người không mang một ít, ta nói không chừng sẽ thực sự tức giận”.

Huyết Dạ khoe miệng cong lên càng lúc càng lớn, thanh âm rõ ràng kiều ngọt nhu mì, nhưng nghe đến trong tai, lại có cảm giác lạnh như băng thấu vào xương, “Hừ!” Dạ Minh khề hừ một tiếng, cũng không cự tuyệt, hắc tận khả năng không vi phạm ý nguyện của cô gái này.

Bởi vì một khi nàng thực sự nóng giận, ngay cả hắc cũng phải cố kỵ.

Thùng! Thùng! Thùng!! Điện phủ đang run rẩy, rất khó tưởng tượng, cái này bất quá là một tiếng bước chân.

Mỗi một bước chân đều khiến đại diện khê rung lên, nếu không phải diện phủ này cũng không bình thường, có lẽ đã bị chấn động sụp đổ sau vài bước chân.

Khác hẳn so với Huyết Dạ khéo léo linh lung, lần này tiến vào là một cái thân ảnh trắng kiêu cao lớn, hẳn thân cao ngoài năm thước, tứ chi thô to thần kỳ, một cánh tay còn thô to hơn thân thể Huyết Dạ vài phần, thân thể lại khổng lồ, giống như một tòa núi thịt, mà đầu hẳn lại đặc biệt nhỏ, không kém người thường là bao nhiêu, còn không to bằng nắm tay hắn.

Bên ngoài cơ thể lồ lộ phản xạ hào quang đen bóng, tựa như thiết chú.

Thiên Trọng, thần giới tam thánh chi nhất, được xưng nhất quyền tháp thiên, nhất cước liệt địa - Đại Lực Cuồng Thần! Thiên Trọng rút cuộc cũng dừng lại, đại diện cũng bình tĩnh lại, thân thể to lớn của hắn đi với cái đầu nhỏ trông thật buồn cười, hắn lấy giọng vô cùng thô to nói: “Dạ Minh, thời gian đã đến, người nên đi Thiên Thần đại lực đem Bạch Dực công chúa cùng Hắc Dực công chúa mang về đây, qua hôm nay, người cần tiếp qua một năm tài năng để mở ra luân thiên chi tỉnh”.

“Ngay cả người cũng đến nói móc ta?” Dạ Minh mày lại trầm xuống.

“Không, ta chỉ tới nhắc nhở người. Lực thiên chết có thể vì ngẫu nhiên, nhưng Tuyết Thiên cũng chết, đây không phải là ngẫu nhiên nữa, Thiên Thần đại lực có lẽ không có đơn giản như chúng ta tưởng tượng, người nên cẩn thận một chút đi. Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa quan hệ đến tương lai của thần giới ta, chiếu theo thời gian tính ra, họ cũng đã thành thực, mang Hắc Dực cùng Bạch Dực công chúa về, để thức tỉnh hai Huyền Thần ngũ say, chỉ là Sa Hầu còn có thể làm được gì” Thiên Trọng nói.

Hắn chưa cố ý lớn tiếng mà giọng đã như sấm rền, may mà Dạ Minh cùng Huyết Dạ đứng ở bên người hắn không phải là người bình thường, nếu là một người bình thường có thể trực tiếp bị thanh âm của hắn chấn cho ngất xỉu.

“Hi hi, ui. Dạ Minh ca ca cần phải cẩn thận, vạn nhất bị đả bại, có thể sẽ không tốt lắm yêu”.

Huyết Dạ ánh mắt nheo lại, vươn cái lưỡi phàn nộn liếm môi, nguyên bản động tác câu nhân này lại làm cho người ta cảm thấy giống như một con ác ma đang liếm máu trên khóe miệng.

“Hừ!!” Hừ thật mạnh. Dạ Minh không thèm liếc mắt nhìn bọn hắn một cái, lập tức đi ra ngoài. Luân thiên chi tỉnh là thông đạo duy nhất từ Thần Chi đại lực tới Thiên Thần đại lực. Mà thần bình thường không thể tiến vào trong đó, chỉ có siêu thần cấp cùng nhân tài có thực lực vượt trên siêu thần mới có thể. Luân thiên chi tỉnh mỗi ba năm mở ra một lần, mà lấy thực lực thánh giai của Dạ Minh chỉ cần luân thiên chi tỉnh hơn một năm chưa mở ra, hẳn có thể tùy thời mở ra. Luân thiên chi tỉnh thật ra cũng không phải một cái “tỉnh”, mà là một cái “môn”. Dạ Minh đặt tay lên trên cửa, hào quang màu vàng chợt lóe, cửa tức thì mở ra. “Thiên Thần đại lực...” Dạ Minh phát ra một tiếng khinh thường, im lặng đi vào trong đó, ở trong thông đạo thời không đi tới một không gian khác.

Cùng thời gian đó, thành Thiên Long xuất hiện một gương mặt xa lạ, một băng cơ ngọc nhan, một cô gái động lòng người. Nhạc Tư Kỳ.

So sánh với nửa năm trước, nàng rõ ràng gầy hơn một chút, vẻ xinh đẹp trên mặt mang chút điềm đạm đáng yêu, cô gái này bị tra tấn trong mối tình đầu suốt nửa năm, mỗi ngày cơm nước không màng, thường xuyên ngẩn người nhìn về Đông Phương xa xôi. Cha mẹ nàng đều biết nàng nghĩ đến cái gì, nhưng chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Rất cuộc, cha mẹ nàng không đủ nhẫn tâm nhìn nữ nhi ngày một tiêu tụy như vậy nữa, để cho nàng theo chính tâm mình đi tìm hắn, nếu nàng thực đối với hắn khẳng khái một mực như thế, vậy vì hắn, vì chính mình mà dừng cảm một lần, đi thành Thiên Long đứng trước mặt hắn.

Vì thế, nàng một mình đến đây, này bình thường đại môn không ra nhị môn không bước đại tiểu thư thuận theo chính tâm mình tâm, liễu lĩnh đi tới nơi này... Nàng cự tuyệt không cho cha mẹ đi theo, mà nhóm người đưa nàng đến thành Thiên Long đã bị nàng đuổi về thành Thiên Phong. Kể từ đó, nàng đã ngăn cách đường lui của chính mình, bởi vì một mình nàng căn bản không có khả năng tìm được đường trở về, nàng tin tưởng khi nàng không có nhà để về, hẳn sẽ giữ nàng lại...

Thành Thiên Long không ai không biết Diệp gia ở nơi nào, nàng rất nhanh tìm đến nơi đó, đứng ở trước đại môn Diệp gia, mặt nàng cười đỏ bừng, hai tay khấn trương hầu như vò nát quần áo của mình. Nàng tin tưởng không có khả năng lại có thể làm ra hành động dũng cảm như vậy lần thứ hai, nàng thậm chí nghe được tiếng tim đập của mình, cảm giác giống như tim tùy thời đều có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mà ngay khi nàng khấn trương không biết nên tiến vào Diệp gia như thế nào thì nhìn thấy đại môn Diệp gia bị mở ra, gã nam nhi mà nàng ngày đêm mong nhớ đang cùng một phụ nhân vinh hoa phú quý, tươi cười ấm áp, sóng vai đi ra, ánh mắt nàng trong nháy mắt như bị sương mù bao phủ.

Bỗng nhiên thấy một người ngoài ý muốn xuất hiện, Diệp Vô Thần thoáng sửng sốt một chút, tiến đến, ngần ngừ xác nhận lại một lần, lúc này mới hỏi: “Người là nữ nhi của Nhạc Hám Đông... Tư Kỳ?”

Nhạc Tư Kỳ kinh ngạc đối diện cùng hắn, trong lúc nhất thời, không nghe thấy thanh âm của hắn, thế giới trước mắt trở nên mờ lung gian chỉ còn có hắn tồn tại. Nàng cảm giác mũi có chút nghẹt lại, khóe mắt tựa như có cái gì dừng mãi tiến ra, tầm mắt, dần dần trở nên mơ hồ, càng mơ hồ.

Nàng rót cuộc cúi thấp đầu xuống, sau đó cố lấy toàn bộ dũng khí, nhẹ nhàng nói: “Diệp công tử... Người có thiếu một nha đầu giặt quần áo nấu cơm... Trải giường chiếu... không?”

Diệp Vô Thần: “...” Nhìn cô gái một mình từ ngàn dặm xa xôi tìm hắn, hắn nhất thời không biết nói gì.

Vương Văn Xu đi đến bên người Nhạc Tư Kỳ, nghi hoặc nói: “Cô gái này là...”

Diệp Vô Thần bỗng xoay người, lấy tốc độ cực nhanh vọt vào đại môn Diệp gia, biến mất trước mặt Nhạc Tư Kỳ.

Giống như trời lập tức sụp đổ, ủy khuất thật lớn, toàn bộ chua xót cùng đau lòng đều trong một khắc này nảy lên, nàng ngồi xổm trên đất, hai tay che mặt, “hu hu” Khóc lên.

“Cái này... Ài, Thần nhi đứa nhỏ này” Vương Văn Xu cẩn thận cúi xuống, đau lòng đỡ lấy bả vai cô gái, an ủi nàng, nói: “Tiểu cô nương, con tên là gì?”

“Ta... Ta gọi là Tư Kỳ.” Thanh âm nhu hòa cuốn hút của nàng mang theo tiếng khóc, nhẹ nhàng hô lên tên của mình. Nàng biết, đây là mẫu thân của Diệp Vô Thần.

“Tư Kỳ? Đến, trước hãy đứng lên, con nhất định là cô gái quen biết với Thần nhi ở nơi nào đó. Thần nhi đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, chỉ là hơi đào hoa một chút, một chút cũng không giống phụ thân” Vương Văn Xu cười khẽ an ủi nói, đem Nhạc Tư Kỳ đang ủy khuất nâng dậy: “Đến đây, cùng a di đến bên trong nói chuyện đi, tất cả có a di làm cho chủ cho con”.

“Ừm... Cảm ơn người... a di”.

Diệp Vô Thần trở về trong phòng của mình, hai tay trái phải đồng thời ôm lấy Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đang loạn nháo, sắc mặt trầm thấp của hắn rất dọa người, toàn thân không biết vì nguyên nhân gì mà kịch liệt run run, hắn quay đầu nói với Tiểu Mạt về mặt đang ngốc trệ: “Nói cho cha mẹ ta biết, ta có việc mang Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm ra ngoài vài ngày... Nếu mười ngày sau ta chưa trở về... Bảo bọn họ bảo vệ tốt người nhà của ta!”.

Không đợi Tiểu Mạt trả lời, Diệp Vô Thần đã mang theo Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm ly khai, biến mất trong bạch quang không biết đến nơi nào.

Tiểu Mạt hoàn toàn ngây người, sau khi Diệp Vô Thần rời đi thật lâu vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. Tinh thần trở về là lúc nàng nhanh chóng lao ra cửa phòng, người nhẹ nhàng bay lên cao, nhắm mắt lại, bằng tốc độ nhanh nhất phóng thích linh giác của mình đến lớn nhất, giây lát, toàn thân nàng run lên, hoảng sợ biến sắc, nguyên bản khuôn mặt tuyết trắng biến thành trắng bệch đến dọa người.

“Thần chi... Thánh tướng” Tiểu Mạt thân thể, toàn thân trở nên rất lạnh, rất lạnh.

485. Chương 484: Thần Chi Thánh Tướng - Dạ Minh (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 484: Thần chi thánh tướng - Dạ Minh (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Một người thần giới Thánh tướng đến Thiên Thần đại lục đối với mọi người mà nói có ý nghĩa gì, nàng vô cùng rõ ràng. Thực lực của Thánh tướng đến tột cùng mạnh bao nhiêu, nàng rõ ràng hơn Diệp Vô Thần nhiều.

Không thể chống lại! Không còn đường sống!

Lòng bỗng nhiên trầm trọng giống như bị một ngọn núi đè, giống như trong lòng Diệp Vô Thần bị bóng ma che đậy. Nàng rốt cuộc rõ ràng áp lực trầm trọng của Diệp Vô Thần từ trước tới nay là cái gì... Thì ra, cường giả đến không phải là siêu thần cấp thần giới, mà là thần chi thánh tướng ngay cả nàng lúc trước ở Ma giới đều vô cùng kiêng kị!

Có thể lấy cái gì ngăn cản hắn!?

Có lẽ cũng chỉ có thể trốn hắn... Chỉ cần tránh đi một ngày, một ngày là tốt rồi.

Tiểu Mạt thu liễm khí tức của mình, để tránh bị cái gã đến từ Thần Chi đại lục kia phát hiện. Bởi vì một khi hắn nhận thấy được ma khí tức, tất sinh hứng thú, sẽ lần theo chỗ nàng hiện tại tới Diệp gia.

Phụ thân mặc kệ thế nào cũng không thể gặp chuyện không may... Ta chờ người trở về.

Phía đông thành Thiên Long, Phong Ma tháp.

Âm u, ẩm ướt, không ánh sáng, nơi này tối om, xuất hiện ở trong này là lúc trong mũi truyền đến một mùi hôi nồng đậm, Diệp Vô Thần chém ra một trận gió, xua tan mùi hôi ở nơi này. Nơi này là địa phương năm đó Đồng Tâm bị phong tỏa hai mươi năm, mà khí tức hắc ám cùng tử vong năm đó tích góp từng tí một đã tiêu tán hầu như không còn. Tuy rằng rất nhiều người biết Thiên Phạt nữ đã ly khai nơi này, nhưng vẫn như cũ không ai tiến vào trong đó.

Cửa đá bị đóng chặt, nơi này không có một tia ánh sáng, giơ tay ra không thấy năm ngón. Ngưng Tuyết có chút sợ hãi ôm lấy Diệp Vô Thần, lại tò mò khấn trương hỏi: “Ca ca, nơi này là chỗ nào?”

Mà Đồng Tâm, lập tức nhận ra nơi này, dù sao, nàng năm đó bị khóa ở trong này suốt hai mươi năm, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn chăm chú vào tất cả ở nơi này. Mỗi một tác ở nơi này nàng đều nhớ rõ.

“Đây là địa phương năm đó tìm được Đồng Tâm tỷ tỷ của ngươi, không cần sợ hãi, nơi này ngoại trừ chúng ta ra, không còn có ai” Diệp Vô Thần nhẹ giọng an ủi.

Nghe được địa phương này là chỗ của Đồng Tâm trước kia, Ngưng Tuyết bớt khấn trương hơn một chút, hỏi ngược lại: “Chúng ta cố ý trở về xem chỗ ở của Đồng Tâm tỷ tỷ trước kia sao?”

Diệp Vô Thần lắc lắc đầu, trong bóng tối, Ngưng Tuyết không có cách nào thấy. Hắn nói rất nhỏ: “Tuyệt Nhi, quá hội không chỉ nói nói, nhất định không chỉ nói nói, biết không?”

Khẩu khí ngưng trọng làm cho Ngưng Tuyết không tự chủ được nắm tay thật chặt, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Một cái xiềng xích màu vàng được Diệp Vô Thần gọi ra từ trong chiếc nhẫn Kiếm Thần, hắn buông ở trong lòng Đồng Tâm ra, một tay đỡ lấy của eo nhỏ nàng, ánh mắt nhìn nàng trong bóng đêm lóe ra hắc mang quỷ dị, nói: “Đồng Tâm, ngươi nhất định cũng cảm giác được nhóm người muốn đem ngươi đi lại tới nữa.....

Hắn rất mạnh, so với lần trước tuyệt đối cường đại hơn rất nhiều lần, chúng ta không thể đả bại hắn, cho nên, ta chỉ có thể trước che dấu khí tức của ngươi lại, hiểu chưa?”

Đồng Tâm nhìn thoáng qua Tỏa Ma Liên trong tay hắn, tựa như đã rõ ràng, nhưng trừ phi quan hệ đến an nguy của Diệp Vô Thần, nếu không vô luận Diệp Vô Thần làm cái gì, nàng đều chỉ biết gặt đầu.

Tỏa Ma Liên chẳng những có thể khóa trụ thân thể của sinh linh, còn có thể phong tỏa lực lượng và khí tức. Năm đó Đồng Tâm chính là bị Tỏa Ma Liên khóa trụ, cho nên trong hai mươi năm mới không có bị thần của Thần Chi đại lục tìm được. Cho nên, việc Diệp Vô Thần trước hết phải làm là dùng để Tỏa Ma Liên phong tỏa khí tức của Đồng Tâm.

Nhưng lần này kẻ địch thật sự quá mức cường đại, linh giác cùng năng lực sát thị tất nhiên cũng viễn siêu hơn trước kia, hắn không biết phương pháp này có thể hữu kinh vô hiểm qua mắt người nọ hay không.

Diệp Vô Thần vung tay, xiềng xích màu vàng thật dài vòng lên thân thể Đồng Tâm, từ đầu quần đến chân, quấn kín cả người chỉ lộ ra hai ánh mắt. Diệp Vô Thần ôm chặt lấy Ngưng Tuyết, ngồi ở bên người Đồng Tâm, nhẹ giọng nói: “Đồng Tâm, ủy khuất cho ngươi”.

Hắn cảm giác được khí tức của Đồng Tâm đã tiêu thất, do bị Tỏa Ma Liên che đậy. Hắn vươn tay đến hư không mấy lần, liên tục chế tạo tầng tầng kết giới vô hình che dấu khí tức, sau đó ôm chặt Ngưng Tuyết, vẫn không nhúc nhích.

“Tuyết Nhi, cái gì cũng không muốn, cũng không được hỏi, nhắm mắt lại, nếu cảm thấy bị vây khốn, hãy ngủ một hồi ngay tại nơi này” Diệp Vô Thần vuốt ve tóc Ngưng Tuyết, một lần lại một lần. Thời gian nàng ở bên cạnh mình, mỗi một khắc mỗi một giây đều trân quý. Hắn vĩnh viễn đem nàng ở lại bên mình, vĩnh viễn vĩnh viễn... Nếu không, sinh mệnh hắn chỉ còn lại một nửa.

Ngưng Tuyết nằm ở trong lòng hắn vẫn không nhúc nhích, nàng bắt đầu nhận ra sự bất an trong lòng hắn, đem thân thể nép sát vào hắn, dùng chính nhiệt độ cơ thể mình an ủi lòng hắn.

Hắc ám trong Phong Ma tháp thật đáng sợ, im lặng đến đáng sợ. Mà thế giới bên ngoài Phong Ma tháp lại hiện ra tình cảnh hoàn toàn tương phản, ánh sáng bỗng nhiên trở nên rất sáng, rất sáng, không khí rõ ràng trở nên nóng rực, làm cho khi mọi người nghỉ hoặc ngẩng đầu nhìn lên trời đều bị kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Trên trời... thế nhưng có hai mặt trời! Một cái ở đông, một cái ở tây. Một cái, phóng xạ ra bạch quang làm cho người ta không thể nhìn gần, mà một cái quái dị xuất hiện ở tây phương lại phóng thích ra hào quang màu vàng vô cùng mãnh liệt, làm mọi người nhìn về phía màu vàng mặt trời kia chột cảm thấy trong lòng giống như bị hỏa thiêu, nóng rực đau nhức.

Âm ảnh của thần, khí tức của thần, tại đây một khắc bao phủ Thiên Thần đại lục.

Dạ Minh một trong tam Thánh tướng của Thần Chi đại lục rốt cuộc đã đến...

Quỳ Thủy quốc, Tà tông nơi bắt đầu. Viêm Đoạn Thương cùng Viêm Thiên Uy sừng vai đứng ở trên đỉnh, nhìn mặt trời màu vàng bỗng nhiên xuất hiện trên trời.

“Cái này... Cái này... Đây là loại lực lượng gì!”

Viêm Đoạn Thương có được thực lực thần cấp cũng đang run rẩy, hán tử này chưa bao giờ biết sợ hãi thế nhưng đang sợ hãi phát run, lực lượng kia đang từ không trung hạ xuống, còn cách bọn họ rất xa rất xa, nhưng hắn có thực lực cường đại nên hiểu rõ lực lượng kia khủng bố ra sao... Ở trước mặt dạng lực lượng này, răng nanh của hắn cũng run lên, trái tim kinh hoàng, cơ thể co rút, ngay cả linh hồn cũng vì sợ hãi mà lạnh run.

Sợ hãi... Một loại áp chế vô cùng đáng sợ giống như con kiến bị một tòa đại sơn ép xuống!

Viêm Thiên Uy không trả lời hắn, khi ánh mắt rung động của Viêm Đoạn Thương nhìn về phía hắn lại phát hiện toàn thân hắn đã bị mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp, toàn thân run run kịch liệt.

Hắn cũng cảm nhận được sợ hãi, dưới lực lượng tuyệt đối sẽ xuất hiện loại sợ hãi hèn mọn và vô lực này.

Cái lực lượng này, tuyệt đối không có người nào có khả năng đạt được, căn bản không có người có khả năng có được lực lượng như vậy. Mà lực lượng này bọn họ cũng chưa hề thấy qua, ngay cả muốn cũng không dám muốn lực lượng này. Bọn họ thậm chí không chút nghi ngờ, lực lượng như vậy có thể hủy diệt một tòa thành trì của Thiên Thần đại lục trong nháy mắt.

Đây là lực lượng không nên xuất hiện ở Thiên Thần đại lục, bởi vì lực lượng như vậy xuất hiện, chỉ cần thoáng động là có thể tạo thành tai nạn ngập đầu đối toàn bộ đại lục.

Là ai... Đến tột cùng là ai!

Mặt trời đang không ngừng phóng đại trên trời làm cho bọn họ ngay cả hô hấp cũng run rẩy, uy áp cũng càng ngày càng gần, càng ngày càng gần... Như một tòa đại sơn cao không thấy đỉnh rơi vào đầu.

Toàn bộ võ giả của Thiên Thần đại lục đều sợ hãi, giờ khắc mặt vàng như đất, sợ hãi và run rẩy nhìn lên mặt trời màu vàng trên trời, khủng hoảng rất nhanh nảy sinh, phần đông ma vũ gia tộc, môn phái xảy ra rối loạn và rung chuyển thật lớn. Đây là một cỗ lực lượng cường đại đến mức bọn họ không thể tin được, một cỗ lực lượng có thể hủy diệt tất cả, toàn bộ Thiên Thần đại lục cũng tuyệt đối không có khả năng ngăn cản lực lượng này. Đó là người, là thần... Hay là thiên thượng đánh xuống, lúc tai nạn hạ xuống là hủy diệt toàn bộ Thiên Thần đại lục!

Một bóng ma khổng lồ chưa từng có bao trùm khắp Thiên Thần đại lục, mặt trời màu vàng xuất hiện làm cho tất cả mọi người đình chỉ công việc trong tay, chờ đợi trong khủng hoảng cùng sợ hãi... Vận mệnh của Thiên Thần đại lục có lẽ sẽ thay đổi thật lớn từ giờ khắc này, có lẽ, bọn họ chờ đợi chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió, cũng có lẽ, bọn họ đợi cho là – tử vong.

Nếu một trường đại kiếp sắp đến thì ai có thể cứu chúng ta... Tà Đế? Tà Đế cường đại đâu... Hắn có thể xuất hiện đánh lui lực lượng đáng sợ này hay không, trừ khử cái khủng hoảng này hay không... Trong tâm vô số người đang la lên. Không gì làm không được, nhất thủ giả thiên Tà Đế, nếu thật sự là tai nạn, đây là hy vọng duy nhất mà bọn họ nghĩ đến trong giờ phút này.

Mặt trời màu vàng càng lúc càng lớn, mặt đất cũng bắt đầu chuyển thành màu vàng, có vẻ hào quang đường như che cả mặt trời. Độ ẩm không khí luôn luôn tăng lên, càng ngày càng nóng rực, người sợ hãi, thú cũng sợ hãi, dã thú trên cây cối đều chạy trốn, trong lúc hỗn loạn dẫm đạp lên nhau. So sánh với nơi đây, không gian hắc ám nơi Diệp Vô Thần ngược lại trở thành một mảng Niết bàn an bình.

Nóng rực... nóng chết người, mặt trời màu vàng trên trời ngày càng lớn, đã muốn lớn gấp ba mặt trời bình thường, mà đúng lúc này, mặt trời màu vàng bỗng nhiên di động, nháy mắt dời phương vị, từ bầu trời phía tây lập tức di động tới Đông Phương.

Thân thể Dạ Minh bị kim mang nóng rực bao vây, Dạ Minh đắm chìm trong kim mang vẫn triển lộ tư thái vô thượng thiên thần, trong mắt hắn phiên thổ địa dưới thân này vô cùng hèn mọn. Về anh tuần trên mặt lộ ra một nụ cười khinh miệt: “Hắc Dực công chúa, Bạch Dực công chúa... Đã tìm ra các người!”

Hắn dừng lại đứng tại phía trên Phong Ma tháp của thành Thiên Long!

Diệp Vô Thần dù được kết giới ngăn cách, hắn vẫn lặng im cảm thụ được lực lượng cường đại đang tiếp cận, mà sau khi cỗ lực lượng nguyên tuyến xảy ra một lần di động siêu cự ly, lòng Diệp Vô Thần lập tức như ngã vào đáy cốc.

Chính phía trên! Cỗ lực lượng căn bản không có khả năng chống lại đã đi tới chính phía trên hắn, hắn thậm chí cảm giác được một đôi mắt mang theo vẻ cười nhạo nhìn bọn họ trốn ở chỗ này.

Rõ ràng đã dùng Tỏa Ma Liên phong tỏa khí tức của Đồng Tâm, cộng thêm mấy đạo kết giới ngăn cách khí tức... Hắn đến tột cùng là dựa vào cái gì tìm tới nơi này... Tỏa Ma Liên là bảo vật do Nam Hoàng sở lưu lại, khả năng ngăn cách khí tức của nó đáng lý ngay cả thánh cũng không thể phát hiện mới đúng!

Chỉ là... Trùng hợp sao? Hay là...

“Bạch Dực công chúa, Hắc Dực công chúa, tại hạ Dạ Minh, phụng lệnh thần đế mang các người trở về, xin không nên kháng cự hay chạy trốn... Vô luận các người trốn ở nơi nào, dùng phương pháp che dấu gì, chỉ cần lực lượng căn nguyên của các người bắt diệt, thì vĩnh viễn trốn không khỏi ánh mắt của ta”.

Thanh âm thâm trầm từ trên không truyền tới, thẳng nhập vào không gian của Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần lập tức ôm chặt Ngưng Tuyết, ôm thật sự nhanh, thực nhanh, hần thực sự sợ, chính mình không nghĩ qua là Ngưng Tuyết sẽ bị cướp đi từ trong lòng hần.

486. Chương 485: Kẻ địch không thể chiến thắng

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 485: Kẻ địch không thể chiến thắng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hần tay phải phẩy một cái, Tỏa Ma Liên trên người Đồng Tâm bị thu lại, Đồng Tâm đứng dậy, Thiên Phật Nhận màu đỏ tươi được nàng niết trong tay, nàng đứng ở trước người Diệp Vô Thần cùng Ngưng Tuyết, cái tay nắm Thiên Phật Nhận mơ hồ phát ra chiến ý. Lực lượng loại này tuyệt đối mang tính áp đảo làm cho nàng cũng cảm thấy sợ hãi.

“Đồng Tâm... cấp cho Tuyết Nhi thêm vào miễn dịch lực lượng nguyên tố thủ hộ... Thời gian càng dài càng tốt... Hương Hương, chúng ta đi!”

Đem Đồng Tâm ôm lấy, không gian bị cắt ra, ba người Diệp Vô Thần từ không gian hắc ám dời đến thế giới cát vàng. Liếc mắt nhìn lại một cái, cát vàng không thấy cuối - nơi này là cực tây cả Thiên Thần đại lục, biển cát của Thổ hoàng châu.

Ngưng Tuyết được gia trì hắc ám thủ hộ lực nên có thể chịu được trọng lực cường đại ở nơi này, Diệp Vô Thần thoáng yên tâm, nhìn xuống phía dưới hô lớn: “Huyền Vũ, đi ra đi... Huyền Vũ... Huyền Vũ! Ta cần lực lượng của ngươi... Huyền Vũ!”

Thật lâu sau... Biển cát vẫn yên tĩnh.

Hần thể nhưng không nghe được hồi âm. Ngay cả thanh âm của Thổ hoàng châu cũng không có. Im lặng làm cho tim người ta đập nhanh.

Diệp Vô Thần cắn chặt răng, hy vọng cuối cùng cũng không còn. Hần biết Huyền Vũ nhất định là gặp được cái gì, nếu không căn bản không thể không nghe hần triệu hồi.

Thổ hoàng châu chất chứa lực lượng là không gian hỗn loạn tối cường, nó cường đại vô cùng. Khi nó tồn tại trong cơ thể Huyền Vũ, lực lượng của Tiểu Huyền vũ có khả năng đạt tới tốc độ tăng trưởng nhanh nhất... Nguyên bản ba trăm ngàn năm tuổi bị áp súc vô hạn, lại áp súc...

Từ ba trăm ngàn năm... Đến nửa năm... Thổ hoàng châu lấy thổ hệ lực lượng khổng lồ của nó làm ngăn lại thời gian trưởng thành của thánh thần Huyền Vũ. Mà nó từ nhỏ đến trưởng thành sẽ xảy ra thoát biến, không chỉ mượn lực lượng tràn ra ngoài của Thổ hoàng châu, còn có lực lượng bên trong. Lúc này Tiểu Huyền Vũ phong bế toàn bộ linh giác, căn bản không có khả năng nghe được Diệp Vô Thần triệu hồi, cho dù nghe được, cũng căn bản không thể hành động.

Vận mệnh có khi thực tàn nhẫn. Nếu Huyền Vũ có thể hoàn thành lột xác sớm vài ngày, vị tất không phải không thể đánh bại Dạ Minh.

Diệp Vô Thần không kịp suy nghĩ trên người Tiểu Huyền Vũ đến tột cùng đã xảy ra cái gì, bởi vì lực lượng từ phương xa bỗng nhiên biến tới gần trong gang tấc làm cho lòng hần lại trầm xuống. Hần quay đầu, nhìn về thiên không phía sau lưng.

“Thật sự là làm cho ta ngạc nhiên, ở loại địa phương này ta lại thấy được không gian lực lượng... Thiên Thần đại lực này quả thực khá hơn so với tưởng tượng của ta một ít... Người hẳn là cường giả mạnh nhất của nơi này?”

Kim mang chói mắt, sóng nhiệt đập vào mặt, ánh mắt xuyên qua kim mang, nhìn thấy một nam nhân cao lớn, áo giáp màu vàng, tóc dài màu vàng, gương mặt hoàn mỹ, đây là một gã trung niên vô luận tướng mạo, khí chất, lực lượng đều chỉ có thể tồn tại trong ảo tưởng hoặc thần thoại, mà hắn đứng lại giữa cao trời cao, dù là ai nhìn thấy hẳn lần đầu tiên đều nghĩ đến một chữ...

Thần!

Lấy năng lực thuần di vạn dặm của Hương Hương từ Đông phương đi tới tây phương, mà ngay lập tức hắn liền đuổi tới nơi này... Hắn cũng có thể thao túng không gian!

Diệp Vô Thần hít một hơi thật dài, tại một khắc này bỗng nhiên thấy bình tĩnh. Vô luận đối mặt với cái gì, hắn cũng không thể mất đi bình tĩnh.

“Người là ai?” Diệp Vô Thần ngẩng đầu lên, ngưng mắt hỏi. Động tác ngẩng đầu vô cùng thông thả, cái này không phải là hắn cố ý, mà do có một cỗ áp lực vô cùng trầm trọng áp chế đỉnh đầu cùng với toàn thân hắn, làm cho toàn thân hắn nặng như vạn quân, ngay cả di động một bước chân đều phải hao phí khí lực thật lớn. Cái này hoàn toàn không phải phụ gia trọng lực của thổ hệ lực, mà là lực lượng uy áp vô hình và khổng lồ. Cỗ uy áp này gần như làm cho hắn không thể động đậy, càng đừng nói chạy trốn cùng phản kháng. Chênh lệch thực lực giữa bọn họ thật sự quá lớn, quá lớn.

“Người mang theo Hắc Dực cùng Bạch Dực công chúa tránh đi, xem ra người hẳn là biết ta đến từ nơi nào... Tên của ta, loại người chết không có tư cách biết” Thanh âm Dạ Minh lãnh đạm mà khinh thường, ánh mắt nhìn chăm chú vào Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm trên tay Diệp Vô Thần, vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt hoàn mỹ lộ ra phần nộ, trầm thấp nói: “Hắc Dực cùng Bạch Dực công chúa tôn quý, ngay cả khi các người bị thời gian cùng vận mệnh song trọng nguyên rửa khiến cho mất niên linh, lực lượng cùng trí nhớ, nhưng các người thân thể cao quý sao có thể bị một nhân loại dễ tiện đụng chạm... Rồi khỏi hẳn đi, theo ta trở về, thần đế bệ hạ sẽ khôi phục tất cả những gì các người đã mất đi...”

Thừa nhận áp lực cường đại chỉ có Diệp Vô Thần, Dạ Minh sợ xúc phạm tới Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, phóng thích khí tràng cố ý không ảnh hưởng tới các nàng. Mà nguyên bản không gian trọng lực tràng cũng bởi vì hắn đến mà biến mất một cách quỷ dị, giống như là bị khí thế của hắn trực tiếp xóa tan.

“Ca ca...” Ngưng Tuyết cảm giác được thân thể Diệp Vô Thần lạnh và cứng ngắc như băng, nàng tựa trên người hắn, thân thể nhỏ bé sợ hãi mà run lên... Nàng rất sợ, nàng có thể không sợ chính mình lập tức chết, nhưng từ khi Diệp Vô Thần mang nàng chạy trốn và nói nhiều chuyện, còn có thanh âm của Dạ Minh, làm cho nàng rõ ràng, người này muốn dẫn nàng đi, mang nàng đi khỏi Diệp Vô Thần... Đối nàng mà nói, trên thế giới không có cái gì sợ hãi hơn chuyện này nữa. Cho dù Diệp Vô Thần vào địa ngục, mà nàng cũng bị mang lên thiên đường, nàng cũng sẽ không chút do dự lựa chọn vĩnh viễn dính vào bên người hắn.

Diệp Vô Thần một tay ôm Ngưng Tuyết, đem nàng che ở phía sau chính mình, nhẹ giọng nói: “Tuyết Nhi, không cần sợ hãi... Tuyết Nhi...”

Hắn chỉ có thể an ủi như vậy, đối mặt lực lượng như thế, hắn chưa bao giờ cảm thấy vô lực như lúc này, cũng chưa bao giờ có khát vọng lực lượng giống như giờ khắc này. Trong lòng hắn đã có một dự cảm đáng sợ...

Hôm nay, hắn mất đi Ngưng Tuyết, mất đi Đồng Tâm...

Nhưng, chỉ cần có một tia hy vọng, ngay cả là liều mạng, hắn cũng sẽ không buông tha cho giây dựa cuối cùng.

“Đồng Tâm... Không nên cử động!” Ngay tại lúc Đồng Tâm vừa muốn xông lên, Diệp Vô Thần thấp giọng cản nàng lại, Đồng Tâm hai tay cương trực, không thể không nghe hắn nói, chỉ là cặp đồng tử màu đen nguyên bản tràn ngập run rẩy cùng oán hận lại chậm rãi chuyển thành nhu hòa, nàng không hề nhìn Dạ Minh, mà là lặng lẽ nhìn Diệp Vô Thần, thân thể, cũng nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

Nàng so với Ngưng Tuyết càng hiểu rõ người này đáng sợ cỡ nào, cho dù là đối mặt với Tuyết Thiên lúc trước, nàng cũng là không hề do dự xông lên, chưa từng có kẻ địch nào làm cho nàng trực tiếp buông tha như vậy... Nhẹ nhàng dựa vào Diệp Vô Thần, nàng tham lam hít lấy hương vị trên người hắn, bởi vì, cái này có lẽ là lần cuối cùng nàng ở bên cạnh hắn...

“Người... đừng... mơ...” Hắn lấy thanh âm bình tĩnh, thay Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm trả lời ngắn gọn.

“Ồ? A, nhân loại hèn mọn, vô tri, người sẽ không ngu xuẩn đến mức muốn ngăn trở ta mang Bạch Dực công chúa cùng Hắc Dực công chúa trở về chứ... Ồ?”

Tay trái huyết mang, tay phải kim mang, tay trái Tai Ách cung, tay phải Trảm Tinh kiếm, hai thanh cấm đoạn chi khí đồng thời xuất hiện, khí tức của Dạ Minh nhất thời xuất hiện rung chuyển, ánh mắt cũng xuất hiện biến hóa không nhỏ.

“Nam Hoàng kiếm, Bắc Đế cung!” Hai thanh cấm đoạn chi khí uy chấn hoàn vũ, thực lực hơn xa siêu thần chi khí của thần giới đang xuất hiện ở trước mắt, nhưng lại cùng ở trên tay một người tay, Dạ Minh khiếp sợ không thôi, hai thanh cấm khí này vẫn đều là tồn tại trong truyền thuyết, hắn chưa bao giờ thấy tận mắt, nhưng ngoại hình này, còn có khí thế hơn xa toàn bộ vũ khí mà hắn đã chứng kiến nên hắn mới chắc chắn hô lên tên chúng nó.

Mà hắn khiếp sợ cũng bất quá chỉ trong chớp mắt, tiện đà tản mạn nói: “Khó trách Lục Thiên cùng Tuyết Thiên hai gã phế vật lại có thể chết ở nơi này, xem ra người cũng không phải là một người bình thường... Tốt, xuất phát từ tôn trọng đối với Nam Hoàng cùng Bắc Đế, ta có thể cho người một cơ hội... Đến đây đi, công kích ta... Nam Hoàng kiếm cũng tốt, Bắc Đế cung cũng tốt, thủ đoạn gì cũng được, tận tình công kích ta, yên tâm, ta tuyệt không hoàn thủ, để ta xem xem hai thanh cấm khí này ở trong tay nhân loại các người đến tột cùng có thể phát huy ra bao nhiêu uy lực, có hay không... Tư cách làm cho ta bị thương...”

Khinh miệt, quá khinh miệt. Đây là một vị thần, hay là một loại bản năng miệt thị cùng khinh thường của các thần. Nhưng có khinh miệt mà không có thực lực là ngu xuẩn cuồng ngạo, mà đối mặt với một nhân loại của Thiên Thần đại lục, Dạ Minh tuyệt đối có tư cách khinh thường.

Đem Ngưng Tuyết giao cho Đồng Tâm ở bên cạnh, để các nàng tránh ra phía sau mình. Huyết sắc tiễn ngưng tụ trên dây cung màu máu, Diệp Vô Thần tay phải nắm Trảm Tinh kiếm, chậm rãi kéo dây cung ra, trong đôi mắt bình tĩnh chớp động như đem trăm ngàn đao phong mũi nhọn ngưng tụ thành lãnh quang.

Đối mặt với Dạ Minh, mặc cho hắn trí tuệ thông thiên, căn bản cũng không thấy tìm một phương pháp tránh thoát tai kiếp này, bởi vì đó là lực lượng tuyệt đối, lực lượng mang tính áp đảo không có khả năng bị nghịch chuyển. Mà Dạ Minh cho hắn một cơ hội này, giờ phút này lại trở thành hy vọng lớn nhất của hắn, mà hy vọng lớn nhất này cũng xa vời hầu như nhìn không thấy dấu vết tồn tại.

Lực lượng ngưng tụ, không khí chung quanh bị lực lượng phong dũng bài không. Diệp Vô Thần hai mắt nhắm nghiền, trong óc hiện ra thân ảnh Dạ Minh được kim mang bao phủ.

“Ồ? Huyết Minh Truy Hồn Tiễn? A...” Dạ Minh lãnh đạm cười một tiếng, Tai Ách cung công kích rất mạnh, nhưng thời gian ngưng tụ lực lượng cũng tương đối dài, lúc này chỉ cần hắn tùy ý ra tay, có thể đánh gãy lực lượng ngưng súc trong “Huyết Minh Truy Hồn Tiễn”, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, tùy ý để cổ lực lượng này tập trung vào chính mình, lạnh lùng nhìn lực lượng của Huyết sắc tiễn đang kịch liệt bành trướng. Tai Ách cung là tồn tại cao nhất trong khí, nhưng khí, chung quy chỉ dùng để phụ trợ, mà không phải đơn thuần đem lực lượng chính mình phụ gia trên sinh linh. Nếu lúc này một gã cường giả siêu thần cấp cầm Tai Ách cung trong tay, như vậy hắn sẽ thận trọng, tuyệt không dám trực diện đối mặt với phong mang, nhưng lấy thực lực của Diệp Vô Thần căn bản không thể phát huy ngay cả một phần ngàn, một phần vạn lực lượng của Tai Ách cung, hắn có gì e ngại chứ.

Xẹt!!

Dây cung động, mũi nhọn màu đỏ tươi mang theo khí thế làm cho người ta run rẩy, xé rách không khí, cắt qua không gian, bắn thẳng đến Dạ Minh.

Đây là lần thứ ba Diệp Vô Thần bắn ra Huyết Minh Truy Hồn Tiễn. Lần đầu tiên, một mũi tên xuyên tâm Tuyết Thiên, lần thứ hai, lần thứ hai dùng khả năng truy hồn tìm được Thổ hoàng châu. Mà lần này...

Huyết Minh Truy Hồn Tiễn tuyệt kỹ thứ hai của Tai Ách cung, lúc này phóng xuất ra uy lực cường đại hơn nhiều so với mũi tên lúc trước đánh chết Tuyệt Thiên, huyết tiễn đến đâu, không gian nơi đó bị xé rách, một mũi tên này tuyệt đối đủ để miểu sát bất cứ người nào trên Thiên Thần đại lục...

487. Chương 486: Tinh Thần Diệt (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 486: Tinh thần diệt (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Dạ Minh không trốn không tránh, cũng không ai có khả năng tránh được Huyết Minh Truy Hồn Tiễn, nhưng hắn thậm chí không dùng bất cứ lực lượng gì để triệt tiêu ngăn cản huyết tiễn, mà vươn một bàn tay ra, mang theo vẻ cười lạnh chớp tới huyết tiễn, phía trên bàn tay có hỏa diễm màu vàng hùng hực dấy lên.

Xẹt.

Huyết sắc đang bay vút tới bị ngăn cản mạnh mẽ, phát ra ra âm thanh chói tai đến mức làm cho tim người ta đập nhanh, lực lượng rung chuyển làm cho biển cát phía sau Dạ Minh bùng lên, ước chừng bắn lên cao gần trăm mét, mà huyết tiễn cũng bị Dạ Minh trực tiếp nắm trong tay như vậy, không thể giãy dụa tới nửa phần. Mà thân thể Dạ Minh bị Huyết Minh Truy Hồn Tiễn đẩy lùi về phía sau mang mấy chục thước.

Uy lực của Huyết Minh Truy Hồn Tiễn bị một tay Dạ Minh triệt tiêu.

Mà Diệp Vô Thần bỗng nhiên biến mất ngay giờ khắc này, năng lượng màu đỏ máu rốt cuộc cũng biến mất trong tay Dạ Minh, bạch quang chợt lóe, hắn bỗng xuất hiện ở phía dưới Dạ Minh, hắn lấy toàn bộ lực lượng còn thừa sau khi bắn ra Huyết Minh Truy Hồn Tiễn, chém ra một kiếm tối cường.

“Thương Khung Phá!!”

Thân Trảm Tinh kiếm lóng lánh kim mang vô cùng mãnh liệt, trình độ mãnh liệt hoàn toàn áp chế hào quang màu vàng trên người Dạ Minh, dưới lực lượng kim sắc lực lượng của trảm tinh, kim sắc lực lượng của Dạ Minh rõ ràng lui bước, tự tiêu tán đi hơn phân nửa. Thân kiếm từ dưới chém lên thân thể Dạ Minh, thân kiếm chưa chạm đến thân thể hắn, một đạo thương khung màu vàng đã phóng lên cao bắn thẳng đến.

Có lời đồn uy lực cực hạn của Thương Khung Phá có khả năng đánh nát thiên không, một kiếm này từng đem nghiệt long tử tinh thực lực vượt qua Diệp Vô Thần vô số lần đánh bay lên trời cao...

Oành!!

Thân thể của Trảm Tinh kiếm bỗng nhiên bị một cổ lực lượng vô cùng lớn ngăn chặn, cứng rắn dừng ở nơi đó, rốt cuộc không thể chém tới... Bên trong kim mang một bàn tay to màu vàng chớp vào mũi kiếm Trảm Tinh kiếm, giây lát, vị trí chưởng kiếm giao tiếp, một giọt máu màu vàng chảy xuống...

Một bàn tay, vẫn như cũ là một bàn tay, Trảm Tinh kiếm chém ra “Thương Khung Phá” bị trảo của Dạ Minh nắm chặt, khó tiến thêm nữa.

Dùng không gian thuận di đánh lén, lại sử ra chiêu thức tối cường của Trảm Tinh kiếm tấn công trước, thế nhưng lại bị hắn dùng bàn tay trực tiếp tiếp được! Giờ khắc này, Diệp Vô Thần có chút không thể tin được ánh mắt của chính mình.

Ánh mắt của Dạ Minh bị kim mang che đậy. Dạ Minh thần sắc run rẩy, hắn cảm thấy đau đớn, mà đổ máu cho hắn biết hắn đã bị thương... Hắn thế nhưng lại bị thương!

“Không tệ... Không hổ là Trảm Tinh kiếm, cho dù dùng trên tay nhân loại hèn mọn này, vẫn có uy lực lớn như thế...” Tay gắt gao bắt lấy thân kiếm màu vàng, thanh âm Dạ Minh nguyên bản bình tĩnh trở nên trầm thấp, không biết là bởi vì khuất nhục, hay là phần nộ. Hắn bỗng nhiên buông tay ra, một ngón tay nhẹ nhàng bắn lên thân kiếm!

Oành!!

Đó là một lực trùng kích khổng lồ mà Diệp Vô Thần chưa bao giờ cảm thụ qua, lực lượng dọc theo thân Trảm Tinh kiếm lan đến, làm cho Diệp Vô Thần như bị một vạn cân cự thạch đè lên toàn thân cùng tứ chi, chưa kịp phát ra một tiếng kêu rên, ngay khi kim sắc bạo tạc hắn cũng bay ngược ra xa, bay rất xa, rất xa, bay thẳng ra khỏi tầm mắt, Trảm Tinh kiếm rời tay bay đi, bay về phía biển cát xa xôi...

“Ca ca! Ca ca!!!”

Nhìn thấy Diệp Vô Thần bị đánh bay xa như thế, Ngưng Tuyết giống như bị một lực lượng khổng lồ nện lên người, làm cho nàng thống khổ và sợ hãi, phát ra tiếng hô to tê tâm liệt phế. Đồng Tâm song xỉ cắn chặt, ánh mắt vô cùng oán hận nhìn bàn tay của Dạ Minh, mạnh mẽ nhện xuống xúc động muốn liều lĩnh xông lên, cắt hắn thành trăm ngàn đoạn, nàng dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo hướng Diệp Vô Thần bay đi.

Phanh!

Thân thể Đồng Tâm vừa mới có động tác, trước mắt chợt lóe kim mang, nàng bỗng nhiên va vào một vách ngăn màu vàng, một âm thanh ôn tồn vang lên phía sau nàng: “Bạch Dực công chúa, Hắc Dực công chúa, xem ra các ngươi rất quan tâm tới sống chết của nhân loại đó... Yên tâm, sinh mệnh của nhân loại chỉ làm bản lực lượng thần thánh của ta, hắn không chết được, nhiều nhất nửa chết nửa sống mà thôi”.

Một cái vách ngăn hình cầu màu vàng đường kính hai thước, bán trong suốt không biết từ khi nào xuất hiện chung quanh Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, hoàn toàn bao phủ các nàng trong đó, Đồng Tâm liên tục va chạm hai lần đều không thể đánh vỡ nó, nàng cảm Thiên Phật Nhận, hắc ám lực của mình áp súc trên nhận tiêm, chợt đâm về phía trước.

Tư.

Lực va chạm khổng lồ làm cho Thiên Phật Nhận suýt nữa rời khỏi tay Đồng Tâm, nhưng trên bích chương màu vàng cũng có thêm một lỗ hổng cực kỳ nhỏ bé, sau đó chỉ trong nháy mắt lỗ hổng nho nhỏ liền được lực lượng hoàn toàn tu bổ, không còn tỳ vết. Mà không gian quá mức nhỏ hẹp, cho nên Ngưng Tuyết ở phía sau Đồng Tâm cũng bị một chút năng lượng lan đến, sắc mặt trắng bạch.

Đồng Tâm buông tha giấy dựa, chậm rãi xoay người, gắt gao nhìn chằm chằm Dạ Minh, nàng như muốn dùng ánh mắt của mình làm cho hắn chết một cái chết khủng bố nhất.

“Người... Người, tên khốn này... Người dám thương tổn ca ca ta... Ta vĩnh viễn, vĩnh viễn không tha thứ cho người!” Ngưng Tuyết hai mắt ngấn lệ, hai tay dùng sức vuốt bích chương màu vàng, ánh mắt mông lung bình tĩnh nhìn theo phương hướng Diệp Vô Thần biến mất... Ngày hôm qua, nàng còn vô ưu vô lự ở trong lòng ca ca, mà nay... Ác mộng, nàng hy vọng đây chỉ là một cơn ác mộng, nếu là ác mộng, nàng lại càng hy vọng ác mộng này có thể mau chóng tỉnh lại...

“Ca ca... Ca ca!!!” Nàng bắt lực lớn tiếng khóc hô, ở phương xa vẫn không có thanh âm trả lời mà nàng muốn truyền đến, cũng không xuất hiện thân ảnh mà nàng khát vọng. Loại cảm giác này đáng sợ như thế.

“Bạch Dực công chúa, Hắc Dực công chúa, để cho hai vị công chúa thương tâm, Dạ Minh thật sự vạn phần thật có lỗi. Nhưng lấy thân phận cao quý của các người, nhân loại ti tiện đó căn bản không có tư cách tiếp xúc với các người... Ta sẽ dẫn các người trở về, đến nơi đó, thần đế bệ hạ sẽ làm các người khôi phục nguyên bản, khi đó, các người rất nhanh sẽ quên nhân loại ti tiện này” Dạ Minh vừa nói, tay vừa chậm rãi nâng lên, lòng bàn tay hướng về phía Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm. Không khí của Thiên Thần đại lực thật sự quá mức không sạch sẽ, hắn ngay cả một giây cũng không muốn dừng lại. Nếu hoàn thành lần tới Thiên Thần đại lực này, như vậy, hiện tại đã đến lúc hắn nên trở về.

“Ca ca... Không! Người, tên khốn này, ta mới không muốn trở về đâu... Ta muốn ca ca, người đem ca ca trả lại cho ta!”.

“Ca ca? Ha ha ha ha...” Dạ Minh lắc đầu nở nụ cười, ôm lấy môi nói: “Nhân loại, sao xứng làm ca ca của thần chi công chúa ta... Chúng ta đi thôi, Bạch Dực công chúa, người phải tin tưởng ta, khi người khôi phục trí nhớ, người sẽ hoàn toàn quên nhân loại này tồn tại, sinh mệnh người thuộc về thần linh vĩ đại nhất thế gian!”

Thân thể Dạ Minh chậm rãi dâng lên, bích chương màu vàng vây khốn Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm cũng theo thân thể hần mà lên cao, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh...

“Không cần! Ta không cần... Thả chúng ta ra ngoài... Thả chúng ta ra ngoài! Ta muốn tìm ca ca!!”

Rắc!

Trên bầu trời trong sáng không mây bỗng nhiên tại một khắc bắn xuống thiểm lam quang mang, Dạ Minh vừa nhấc đầu lên, nhìn lên trời cao, vô số băng lăng thật lớn như lưu tinh vũ diên cuồng nện xuống, toàn bộ băng lăng bắn về phía một mục tiêu... Ánh mắt hần!!

Thân thể Dạ Minh vẫn không động, ngẩng đầu nhìn băng lăng rót xuống, hai đôi mắt thâm thúy, lóe ra quang huy màu vàng kỳ dị, nhìn lại tựa như bầu trời bỗng nhiên xuất hiện hai mặt trời màu vàng.

Băng lăng giống như vô cùng vô tận như giáng xuống, nhưng này hai hào quang giống như thái dương màu vàng vừa xuất hiện, băng lăng đầy trời liền bị hoá khí trong nháy mắt, biến mất vô tung vô ảnh... Gần như là trong nháy mắt!

Kim mang trong mắt Dạ Minh cũng biến mất, ánh mắt dời đi, nhìn về phía Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, phía trước vách ngăn màu vàng đã hơn một người, một huyết nhân toàn thân là máu... Tay trái, vẫn như cũ là Tai Ách cung, tay phải vẫn như cũ là Trảm Tinh kiếm, mái tóc hần đã hỗn loạn, quần áo đã bị tổn hại nhiều chỗ, máu nhiễm toàn thân, chỉ có ánh mắt vẫn sắc bén nhìn về phía trước như cũ, càng nhiều là một loại sát khí cùng hận ý lạnh như băng, thấu tận xương.

“Ca... Ca ca... Ca ca...” Ngưng Tuyết hai tay đỡ vách ngăn, ngơ ngác nhìn bóng dáng che ở phía trước nàng, trong khoảnh khắc hai mắt mơ hồ có nước mắt. Đồng Tâm cũng yên lặng nhìn hần, hai tay nắm thực chặt thực nhanh, tựa như muốn đem Thiên Phật Nhận trong tay niết đoạn. Nàng từng rất thích chính mình bởi vì nàng có thể dùng lực lượng của mình bảo hộ hần khỏi tất cả, giúp hần hoàn thành rất nhiều chuyện... Mà hiện tại, nàng lại chỉ có thể bất lực nhìn hần bị nhập tuyệt cảnh, mà không làm được cái gì.

“Tuyệt Nhi... Đồng Tâm... Không cần sợ hãi” Hần quay đầu lại, hướng các nàng cười nhu hòa: “Cho dù chết... Chúng ta cũng sẽ chết cùng một chỗ, không cần sợ hãi, được không?”.

“...Ta không sợ... Chỉ cần có ca ca ở đây, dù ở nơi nào, ta cũng không hội sợ, nhưng ta không muốn ca ca gặp chuyện không may... Không muốn...” Ngưng Tuyết nhìn thân thể nhiễm đầy máu của hần, nước mắt đã ướt đầm vạt áo của nàng. Ngoại trừ năm đó xuống Đoạn Hồn uyên, nàng chưa từng thấy hần chảy nhiều máu như vậy. Hần nhất định bị thương rất nghiêm trọng...

“Ồ? Nhân loại, người lại làm cho ta kinh ngạc một lần nữa, người còn sống cũng không ngạc nhiên, nhưng người còn có thể đứng trước mặt ta cũng còn tiến hành công kích, ngay cả ta cũng không thể không nói ‘Không tệ’.” Dạ Minh lăng lăng trôi nổi giữa không trung, đạm cười nói.

Vừa rồi một kích trong nháy mắt của Dạ Minh cũng có uy lực vô cùng khủng bố, cường độ thân thể hần đã luyện qua vô thần bí quyết nhưng vẫn cảm thấy thân thể như bị xé rách trong nháy mắt, toàn thân mỗi một chỗ thần kinh đều đau nhức, hầu như làm cho ý thức hần tán loạn, vì Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, hần mới có nghị lực thật lớn không để mình hôn mê đi. Từ không trung ngã xuống là lúc hần chỉ có cảm giác đau... Vô cùng đau, huyết lưu từ đầu, cảnh bộ, hai tay, song chương của hần... Toàn thân mỗi một tác đều có đầy máu, không đếm được có bao nhiêu vết rách che kín thân thể hần.

Một kích đơn giản tùy ý trong nháy mắt... Đây là lực lượng của thần!

Nơi này mật độ linh khí tương đối hùng hậu, Diệp Vô Thần cắn chặt hàm răng, dùng vô thần lực bằng tốc độ nhanh nhất phục hồi toàn bộ thương thế trên người như cũ, về tới bên người Ngưng Tuyết cùng Đồng

Tâm, nhưng phục hồi nhiều vết thương như vậy, vô thần lực của hắn đã không còn chút nào... Lực lượng còn thừa thậm chí không thể chống đỡ hắn dừng ở không trung lâu được.

A...

A...

A...

Hắn há to mồm, thở hổn hển, hấp thu thiên địa linh khí nơi này, tận hết khả năng khôi phục lại lực lượng của mình.

488. Chương 487: Tinh Thần Diệt (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 487: Tinh Thần Diệt (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Nhân loại hèn mọn quả nhiên ngu xuẩn, nếu người ngoan ngoãn ở lại nơi đó, không nhúc nhích, cho dù xoay người đào tẩu, ta cũng sẽ không ra tay ngăn trở, mà người lại cố tình muốn chọn con đường phải chết... Nhân loại nhỏ bé, nhưng dám vọng tưởng lưu lại Hắc Dực cùng Bạch Dực công chúa của thần giới ta... Được rồi, người đã một lòng muốn chết, ta liền thành toàn cho người. Người coi như là một nhân loại cường đại, giết người, hắn là cũng không si nhục cho lực lượng của ta”.

Tay chậm rãi nâng lên, lòng bàn tay hướng về thân thể Diệt Vô Thần, trên bàn tay một tầng hào quang màu vàng từ ảm đạm rất nhanh trở nên chói mắt... Nhưng một song thủ chưởng nhỏ bé này ở trong mắt Diệt Vô Thần lại vô cùng kỳ dị, như có thể che cả trời, dần dần tới gần thân thể hắn, chỉ cần một trảo có thể bóp hắn thành mảnh vụn...

Diệt Vô Thần lúc này khép kín hai mắt, toàn thân đình chỉ run rẩy, cắn chặt răng, đôi mắt vốn đầy hận quang cũng trở nên bình tĩnh, giờ khắc này hỗn loạn đã quy về bình tĩnh.

Đánh bại hắn bằng cách nào... Thực lực của thần thánh gấp trăm ngàn lần hắn...

Huyết minh truy hồn tiền cùng thương khung phá đều bị một tay hắn tiếp được, mặc dù thật lâu trước đây biết được lời đồn về thần chi tam thánh từ Tiểu Mạt, nhưng hôm nay mới biết, hắn đã xem nhẹ thực lực của bọn họ rất nhiều. Sự chênh lệch giữa người và thần thật sự là quá lớn, quá lớn. Người ở trước mặt thần quá hèn mọn, những lời này không giả dối chút nào. Người mạnh nhất nhân gian giới căn bản không thể sánh bằng người mạnh nhất thần giới. Có thể nói hắn là người mạnh nhất Thiên Thần đại lục, nhưng ở trước mặt thần thánh lại giống như một đứa trẻ con còn chưa biết đi.

Bằng cách nào đánh bại hắn, không để hắn mang Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đi...

Ngay cả Truy Hồn Tiền cùng Thương Khung Phá đều bị hắn dễ dàng tiếp được, chính mình còn có cái gì dựa vào để giãy dụa trước mặt hắn... Ngay cả có được thủy lực vô cùng vô tận thì sao, cường độ thủy lực như vậy căn bản không có khả năng tạo thành nửa điểm uy hiếp đối với hắn.

Tuyết Nhi... Đồng Tâm... Tỷ tỷ... Nhu Nhu... Hoàng Nhi... Chỉ Mộng... Tiểu Mạt... Yêu nữ... Nam nhi... Tư Thần...

Nói cho ta biết, ta nên làm cái gì bây giờ... Bởi vì các người, ta không thể chết được, càng không thể để cho hắc mang Tuyết Nhi cùng Đồng Tâm đi..

Không thể!!!!

Như vậy...

Thân thể ta...

Sinh mệnh ta...

Tinh thần ta...

Tín niệm của ta...

Toàn bộ tất cả tất cả của ta...

Sơn xuyên...

Cây cối...

Đại địa...

Hải dương...

Không khí...

Cuồng phong...

Hỏa diễm...

Toàn bộ tất cả, tất cả...

Không được cố kỵ thân thể ta, không được cố kỵ sinh mệnh của ta, cho dù thân thể ta sẽ nổ tung, hóa thành tro bụi cũng không hề chi...

Mời các người... Toàn bộ hóa thành lực lượng của ta đi!!

“Chủ nhân!!” Bỗng nhiên trong thế giới yên tĩnh truyền đến một tiếng hô hoảng sợ của Nam nhi.

Một đoàn màu vàng hào quang đến từ Dạ Minh đang khinh thường cười lạnh che kín thân thể Diệp Vô Thần, mà ngay tại lúc tiếng nam nhi vang lên, sắc mặt Dạ Minh bỗng nhiên đột biến... Là xuất hiện cực ít, hoặc là nói chưa từng có động dung kịch liệt như vậy, lực lượng hắc tác động vào Diệp Vô Thần bỗng nhiên biến mất.

Thế giới trong nháy mắt trở nên an tĩnh lại... Nhưng sau im lặng là cuồng bạo vô cùng!

Gió từ bốn phương tám hướng thổi tới, gió tây. Gió nam, gió đông, gió tây bắc... Nhưng đây tuyệt đối không đơn thuần là gió, mà là gió bí mật mang theo lực lượng thiên nhiên vô cùng, mà vô luận gió từ hướng nào thổi tới, đều điên cuồng hướng về phía một mục tiêu... Diệp Vô Thần!

Ánh mắt hắc vẫn mấp máy như cũ, quần áo rách nát bay phất phật, toàn bộ lông tóc trên người đều dựng thẳng, mỗi một tác da trên người đều giống như bị lực lượng nào đó loạn động. Dưới thân không biết biến cát vàng vốn yên lặng từ khi nào trở nên cuồng bạo như Bạo Phong, cát bị bốc lên, thỉnh thoảng từng đợt cát bắn lên cao như sóng triều.

“Cái này... Đây là...” Dạ Minh kinh nghi nhìn bốn phía. Đúng vậy, hắc vô cùng tin tưởng đây là lực lượng hấp thu cùng tụ tập, nhưng hắc thân là thần chi thánh tượng, lại chưa bao giờ nghe nói tới phương thức hấp thu kinh người như thế, càng chưa từng nghe qua tốc độ hấp thu làm cho người ta sợ hãi như thế, cho dù là một người bỏ lực lượng của mình truyền cho một người khác cũng tuyệt đối không thể đạt tới tốc độ khủng bố như thế. Hơn nữa, trong lực lượng này có phong lực, viêm lực, thủy lực, thổ lực tinh thuần... Toàn bộ là tự nhiên lực, toàn bộ đều tồn tại, hơn nữa toàn bộ bị Diệp Vô Thần hấp thu vào trong cơ thể.

Không nói đến việc Diệp Vô Thần làm sao lấy được phương thức hấp thu lực lượng thiên nhiên này, mà tốc độ cùng biên độ hấp thu đúng mãnh như vậy, cho dù là hắc cũng không khả năng thừa nhận trụ... Nhưng nhân loại này lại chịu được qua mười giây, một phạm nhân chỉ khu thể nhưng không bị nổ tan xác mà chết!

Thống khổ, thân thể sắp tới cực hạn nổ tung... Đây là cảm giác duy nhất của Diệp Vô Thần.

Mà thống khổ qua đi, hắn đã không còn cảm giác gì, trong thế giới trống rỗng, còn lại duy nhất một tia tín niệm cuối cùng... Đánh bại Dạ Minh!

Hắn lựa chọn đánh cược tất cả.

Lực lượng đã muốn ngưng tụ đến trình độ đủ uy hiếp Dạ Minh, hắn cuối cùng không thể bảo trì trầm mặc, thuần di đến trước người Diệp Vô Thần, trọng quyền màu vàng hung hăng oanh kích ở trước ngực Diệp Vô Thần...

Oanh!

Không gian đều chấn động hồi lâu, mà thân thể Diệp Vô Thần... không lui một bước, không chút sứt mẻ vẫn đứng ở nơi đó, vẻ mặt vô cùng tái nhợt, im lặng, không có lộ ra chút thống khổ nào.

Dạ Minh thu tay, yên lặng nhìn thoáng qua lòng bàn tay chính mình, thấp giọng nói: “A, có thể hoàn toàn thừa nhận hai thành lực lượng của ta, nhân loại này... Bắt đầu làm cho ta cảm thấy hứng thú. Hừ, có thể được Nam Hoàng chi kiếm cùng Bắc Đế chi cung đồng thời nhận chủ, quả nhiên không đơn giản”.

“Nhưng... Người cho là như vậy đủ để đánh bại Dạ Minh ta thì quá ngây thơ rồi... Cho dù người hội tụ toàn bộ lực lượng của nơi hèn mọn này vào thân mình, cũng không thể làm được gì!”.

Thần kiêu ngạo đình chỉ công kích đối với Diệp Vô Thần, thân thể thối lui, hai tay ôm ngực, ở trong kiếm quang, im lặng nhìn Diệp Vô Thần ngưng tụ lực lượng, thần sắc trên mặt đầy hứng thú, bởi vì lực lượng cường đại mà hắn rất tự phụ ở trước mặt nhân loại, hắn đang chờ đợi xem đến tột cùng Diệp Vô Thần có thể đến trình độ nào.

“Ca ca...” Ngưng Tuyết nhỏ giọng nỉ non, nhẹ nhàng gọi hắn. Do lực lượng màu vàng cách trở, nàng không cảm giác được khí lưu bắt đầu hỗn loạn, nhưng nàng biết, trên người hắn nhất định đã xảy ra gì đó. Nàng dùng toàn bộ tín niệm cầu nguyện cho hắn đã bại Dạ Minh, cùng các nàng trở về nhà, vĩnh viễn sẽ không gặp người xấu như vậy nữa.

Mà, cho dù Diệp Vô Thần hầu như tiêu hao hết sinh mệnh chính mình, hắn cũng căn bản không có khả năng hấp thu toàn bộ lực lượng của Thiên Thần đại lục, ngay cả bách phân chi nhất cũng không khả năng làm được. Sau nửa phần chung, tự nhiên lực điên cuồng bắt đầu hòa hoãn hơn, đôi mắt của Diệp Vô Thần khép kín rồi cuộc cũng mở ra... Hiện ra là ánh mắt màu tro tàn, không có chút thần thái nào.

Tai ách cung hóa thành huyết sắc hào quang bắn vào mi tâm Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần hai tay cầm kiếm, nâng trảm tinh kiếm lên cao, động tác thông thả mà cứng ngắc, tựa như một người gỗ.

“Đây là cực hạn của người?” Dạ Minh buông hai tay ôm ở trước ngực xuống, ánh mắt nheo lại, thần nhiên nói: “Nhân loại, người thực không tệ, lại làm cho ta kinh hãi, nhưng... Cũng chỉ như thế, không tiếc thiêu đốt sinh mệnh lực còn thừa của mình để đối lấy lực lượng thiên nhiên, phương pháp ngu xuẩn nhất của người nhưng thật ra khá kinh người. A, cái này cũng có thể đã vượt qua cực hạn của nhân loại. Người có thể đã chết. Cho dù ta không giết người, sinh mệnh lực của người hầu như đã tiêu tán hết, người cơ bản cũng sống không được bao lâu, một khi đã như vậy, ta đây liền cho người một cái chết quang vinh... Cho người chết dưới tay Dạ Minh ta, nhân loại thứ nhất ta tự tay giết chết!”

“Tinh...”

Đôi môi đang khép mở, tái nhợt không có chút huyết sắc, bỗng tràn ra một âm phù mơ hồ... Thanh âm này lại xa lạ như vậy, ngay cả Ngưng Tuyết cách hắn rất gần cũng không dám tin tưởng đó là thanh âm của ca ca.

“Tinh?” Dạ Minh hơi lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Thần...”

Dạ Minh: “...”

Kim mang, lại là kim mang... Nhưng lần này trảm tinh kiếm hiển lộ ra kim mang lại hoàn toàn khác trước, không hề đơn thuần là mũi nhọn màu vàng, mà hóa điểm màu vàng lấy thân kiếm làm trung tâm dấy lên,

trong khoảnh khắc lan tràn tới toàn thân Diệp Vô Thần, kim hỏa hùng hực sôi trào, một cỗ uy áp khủng bố hầu như làm cho thiên không, đại địa đều hoàn toàn biến thành yên lặng, bao phủ cả thiên địa...

Dạ Minh thần sắc rốt cuộc lại biến hóa, thần sắc khinh miệt lúc này đã bị thay thế bởi một loại khiếp sợ cực độ, cũng là hỏa diễm màu vàng, nhưng kim viêm đến từ trăm tinh kiếm so với kim viêm từ lực lượng của hắn dấy lên tinh thuần hơn đâu chỉ trăm ngàn lần, mãnh liệt hơn đâu chỉ trăm ngàn lần, hỏa diễm này đã làm cho lòng hắn run rẩy... Hắn vừa muốn nâng hai tay lên, lại hoảng sợ phát hiện cánh tay cứng ngắc giống như hóa thành sắt đá, không chỉ có là cánh tay, toàn thân hắn đều bị một cỗ lực lượng tập trung, ngay cả hắn đều không thể kháng cự, không thể động đậy.

“Đây là... Đây là...” Đồng tử trong mắt Dạ Minh kịch liệt co rút lại, kim mang trên người hắn cũng thiêu đốt càng ngày càng mãnh liệt, liều mạng muốn giãy khỏi lực lượng phong tỏa, hắn bắt đầu sợ hãi, trong miệng Diệp Vô Thần thốt ra hai chữ nọ, hiện tại hắn đã ý thức được ý nghĩa của nó.

Tinh Thần Diệt... một thức tối cường trong truyền thuyết của Trăm Tinh Kiếm, lời đồn một kiếm nghịch thiên có thể hủy diệt tinh thần!

Hắn... Một nhân loại thế nhưng lại có năng lực sử dụng chiêu Tinh Thần Diệt này! Hắn không thể tin được, nhưng lực lượng tập trung này, lại làm cho hắn không thể không tin, ngoại trừ chiêu thức nghịch thiên này, có cái gì có thể làm cho một nhân loại tạo thành bóng ma sợ hãi đối với hắn chứ.

“Diệt...”

Ba chữ vô cùng khô khan, gian nan phát ra từ trong miệng Diệp Vô Thần, trăm tinh kiếm đang giơ lên cao, mang theo hỏa diễm màu vàng thiêu đốt, vô cùng thông thả chém xuống...

Kim mang bắn tới mặt Dạ Minh, kiếm chưa chạm đến thân thể hắn, hỏa diễm màu vàng đã bao vây toàn thân hắn, hắn kêu một tiếng tuyệt vọng nhất từ lúc chào đời tới nay...

Khoảnh khắc đó, thiên địa bất ngờ thay đổi. Thế giới bị nhiễm thành thuần túy màu vàng, trừ màu đó ra, không còn có tạp sắc gì khác... Mà dần dần, màu vàng lại biến thành màu trắng, không phải màu sắc biến hóa, mà là tất cả nguyên tố trong không gian đều bị hủy diệt, thị giác, đã hoàn toàn mất đi tác dụng. Nơi này đã không còn màu sắc, đã không còn thanh âm, đã không còn hương vị, đã không còn xúc giác... Cái gì cũng không có. Tất cả, tất cả đều hóa thành hư vô, trở thành không gian hỗn độn nhỏ bé như hạt.

Đại địa bỗng nhiên rung động hẳn lên, vô số người trở tay không kịp té lăn quay trên đất. Chấn động, bọn họ bản năng nghĩ tới chấn động, mà phía tây của Thiên Thần đại lục chấn động càng kịch liệt. Đại địa run rẩy giằng co thật lâu, mọi người chóng mặt, ngơ ngác nhìn về bầu trời phía tây... Bởi vì nơi đó bầu trời lại là màu vàng!

Mà giờ phút này toàn bộ người Nam Hoàng Tông cũng là người mất bình tĩnh, lực lượng cùng máu của bọn họ đều cuồng loạn, sôi trào, đó là một loại hưng phấn sôi trào. Dưới một cỗ lực lượng kỳ dị dẫn dắt, bọn họ hầu như là không tự chủ được chạy ra khỏi phòng, phẫn chấn nhìn tây phương, kim mang đầy trời, cùng lực lượng và máu bọn họ sinh ra cộng minh mãnh liệt nhất từ trước tới nay.

Mà loại cảm giác mãnh liệt này, làm cho ba người Viêm Thiên Uy, Viêm Đoạn Thương, Viêm Cung Lạc bọn họ vừa phẫn chấn vừa kinh hãi, bởi vì bọn họ biết, đây là lực lượng của Nam Hoàng kiếm!

Mà người có lực lượng đáng sợ làm cho toàn thân bọn họ run rẩy, không chịu nổi, đang ở phía tây... Chẳng lẽ là chủ nhân đang chiến đấu với người kia!?

Trên người chủ nhân thì ra vẫn còn cất dấu lực lượng nghịch thiên, không thể tưởng tượng như thế!

489. Chương 488: Bạch Dực Công Chúa

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 488: Bạch Dực công chúa

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thân thể Diệp Vô Thần phập phều ở không trung, vẫn không nhúc nhích, hai tay cầm kiếm, chỉ xéo xuống phía dưới, vẫn làm động tác phách kiếm như cũ, thời gian như dừng lại một khắc này... Một khắc chém xuống, Trảm Tinh Kiếm từ trong tay hắn rơi xuống trong khi kim mang chưa hoàn toàn tiêu tán, rơi xuống phía dưới biển cát chưa bị hủy diệt, trong chớp mắt bị cát vàng bao phủ, ngay sau đó, nhắt đạo kim mang từ trong cát vàng bắn ra, bắn vào mi tâm Diệp Vô Thần.

Tinh Thần Diệt có uy lực quá lớn, nếu không khống chế phạm vi, có thể trực tiếp hủy diệt biển cát phía dưới, hóa thành vực sâu vạn trượng. Nhưng khi đó lực lượng Diệp Vô Thần thì triển ra dù sao cũng không hoàn toàn là Tinh Thần Diệt, lực lượng phân tán tất nhiên làm cho cường độ công kích yếu đi, lại vì không muốn ảnh hưởng đến Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm bên cạnh, hắn tận hết khả năng áp súc phạm vi công kích đến nhỏ nhất, chỉ đánh vào không gian song song của Dạ Minh...

Mà phía trước đã hóa thành một mảng chân không, không khí từ xa rất nhanh kéo tới hướng này, bị từng trận gió dao động, sớm đã không thấy bóng dáng Dạ Minh. Diệp Vô Thần chậm rãi nhắm mắt lại, che đầy đôi mắt xám trắng kia, thân thể thẳng tắp rơi xuống phía dưới, rơi thẳng vào trong biển cát, lại thân thể lại không chịu ảnh hưởng của thổ lực nên không bị biển cát nuốt hết, hắn như nằm phiêu phù trên biển cát, vẫn không nhúc nhích, cũng không có chút tiếng động.

“Ca ca!” Ngưng Tuyết ngây người, sau đó đánh như điên vào vách ngăn màu vàng trước mắt, khiến cho bàn tay nhỏ bé tuyết nộn đỏ bừng nhưng vẫn không cảm thấy đau đớn gì. Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nàng không biết, nàng chỉ biết là hào quang màu vàng làm cho nàng ánh mắt không nhìn thấy gì, khi nàng khôi phục thị giác lại nhìn thấy ca ca ngã xuống, giống như... đã chết.

Hai mắt Đồng Tâm đã muốn biến thành màu tối đen, rất đáng sợ, nàng một tay kéo Ngưng Tuyết qua, đem nàng bảo hộ ở phía sau chính mình, chính mình ngưng tụ toàn bộ lực lượng lên mũi nhọn của Thiên Phật Nhận, gắt gao cắn răng, chọt hướng vách chắn đâm tới...

Dạ Minh biến mất, kia vách ngăn sau khi bị phá hủy sẽ không khôi phục lại!

Nhưng nàng đâm ra Thiên Phật Nhận mới được một nửa, Đồng Tâm đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung, ánh mắt phóng thích hắc mang lập tức bị thay thế bởi vẻ hoảng sợ rất ít khi xuất hiện!

Trên trời cao, hỏa diễm màu vàng vẫn thiêu đốt, gương mặt hoàn mỹ, áo giáp màu vàng, giao xoa tiêm thứ, ánh mắt phẫn nộ... Dạ Minh vẫn hoàn hảo vô khuyết!

“Tốt lắm! Tốt lắm...” Thanh âm Dạ Minh mang theo một chút run run, hắn không chết, không bị hóa thành hư vô trong “Tinh Thần Diệt”, áo giáp trên người đầy đủ không chút sứt mẻ, cũng không có một vết thương hoặc lỗ hổng, khí tức của hắn cũng không có chút dấu hiệu yếu bớt, chỉ là xuất hiện một chút hỗn loạn: “Một khắc vừa rồi, ngay cả ta cũng nghĩ chính mình sẽ chết... Không nghĩ tới, lần đầu tiên làm cho ta nhắm nháp cảm giác tuyệt vọng, nghĩ được hương vị tử vong, lại là một nhân loại!”

Diệp Vô Thần gian nan mở mắt, nhìn về phía Dạ Minh trên trời... Tầm mắt hắn đã trở nên rất mơ hồ, nguyên bản tầm mắt hắn có thể nhìn xa vài dặm, lúc này lại chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng màu vàng mơ hồ. Mà chút ý thức còn sót lại nói cho hắn: Hắn (Dạ Minh) tránh được “Tinh Thần Diệt”, không đánh trúng hắn, bị hắn tránh được ngay một khắc cuối cùng.

Lực lượng không gian... Hắn (Diệp Vô Thần) từ phong ma tháp thuận di đến nơi này, hắn (Dạ Minh) cũng theo sát tới, có thể trong nháy mắt độn xa vạn dặm, cũng đào thoát từ trong lực lượng tập trung, cũng chỉ có không gian lực lượng. Vô luận không gian lực lượng của hắn có thuần túy hay không, hay là do lực lượng mạnh mẽ của hắn phát động mà thành, đều là không gian lực có thể đào thoát khỏi lực lượng tập trung.

“Cũng khó trách Tuyệt Thiên cùng Lục Thiên đều chết ở đây, xem ra, bọn họ chết cũng không oan” Dạ Minh thần sắc hiện ra vẻ dữ tợn đáng sợ, tuy rằng đã đào thoát, nhưng trong lòng hắn vẫn còn sót lại bóng ma tử vong như cũ, nghĩ lại mà sợ, mặc là ai, người cũng thế, thần cũng thế, sau khi nhắm nháp cảm giác tử vong thì điều đầu tiên cảm giác được là sợ hãi. Trong hỗn độn vẫn có thể sử dụng không gian lực lượng cũng không hiếm thấy, nhưng có thể sử dụng không gian lực lượng thuần túy là cực ít. Không gian lực lượng của Dạ Minh chính là do lực lượng mạnh mẽ của hắn thúc dục, căn bản không có khả năng di động trong nháy mắt như Hương Hương, hắn cắt không gian, cần thời gian chuẩn bị dài. Mà vừa rồi, chỉ cần hắn trì hoãn thêm một chút thời gian, hắn sẽ bị lực lượng của Tinh Thần Diệt cắn nuốt, cho dù hắn có thể bắt tử, ít nhất cũng sẽ bị trọng thương.

Thần cũng chỉ là bề ngoài, bởi vì thần thật ra cũng là người, bất quá là sinh hoạt tại không gian có lực lượng cường đại, có được lực lượng cường đại hơn nhân loại, nhưng đối với của Dạ Minh loại thần chi thánh tướng đỉnh phong này mà nói, hắn đối với nhân loại có cùng một loại khinh thường và miệt thị. Mà nay, hắn lại thiếu chút nữa chết trong tay một nhân loại, trong lòng đại nộ, kinh hãi, sợ, hận, còn có khuất nhục thật sâu, tất cả cảm giác đều đạt tới cao điểm.

Người bị người đánh có lẽ không tính làm gì, nhưng nếu bị một con kiến cắn sao lại cam tâm được.

“Như vậy, chết đi!” Dạ Minh vươn tay phải ra, chỉ hướng Diệp Vô Thần đang nằm trên đất, đã không thể nhúc nhích.

“Không được! Không được tổn thương ca ca ta... Không được, không được!!” Ngưng Tuyết dùng sức đánh vào vách ngăn đang vây khốn nàng, hai mắt mơ hồ, liều mạng hô to trong thống khổ cùng sợ hãi.

Sinh mệnh đang trôi qua, chút sinh mệnh lực còn sót lại cuối cùng cũng không đủ để hắn mở to mắt, Diệp Vô Thần thông thả khép mắt lại, ánh mắt hắn mang theo lưu luyến nhìn Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, nhưng lại không thể nghe thấy nghe thấy tiếng la khóc của Ngưng Tuyết, mắt hắn rốt cuộc đã hoàn toàn khép kín... Thế giới chỉ còn một mảng hắc ám.

Đã xong sao...

Tuyệt Nhi, Đồng Tâm... Ở trước mặt thần, ta vẫn không bảo hộ được các người...

Thần... Nếu đã có người tồn tại, vì sao còn có thần tồn tại... Đã có thần tồn tại, vì sao lại làm cho nhân loại không thể chống lại thần, thần không nên xuất hiện ở Thiên Thần đại lục.

Tất cả đều không công bằng.

Thần...

Hỗn độn...

Hắn nói rất yếu, hắn là hỗn độn vương... Là, hỗn độn vương.

Chính mình xem như là vua của Thiên Thần đại lục, vua của nhân loại sao...

A, hỗn độn chỉ ở trong tay nhân loại, nếu có thể nắm toàn bộ hỗn độn trong tay, như vậy. Vô luận thời gian nào, không gian nào, chuyện như vậy cũng sẽ vĩnh viễn không phát sinh... Hắn có thể làm được, vì cái gì ta không thể...

Vì cái gì...

Hương Hương, nói cho ta biết, vì cái gì?

Nam nhi, nói cho ta biết, vì cái gì...

Tư Thần, nói cho ta biết, vì cái gì...

Không đến thời khắc cuối cùng, chỉ cần một tia hy vọng cuối cùng không tắt, ta vĩnh viễn không buông tha... Nhưng hiện tại ta đến tận cùng còn có thể làm cái gì...

Các nàng đều không hỏi âm cho hắn. Hương Hương không biết ngôn ngữ. Diệp Vô Thần bất kể hậu quả sử dụng “Tinh Thần Diệt”, tuy rằng hắn thiêu đốt sinh mệnh để hấp thu lực lượng đại giới mà không mạnh mẽ sử dụng “Huyết minh truy hồn tiên” phụ gia như lúc trước. Khi phụ gia nguyên rửa, lực lượng quá mức

khổng lồ bám vào kiếm làm nam nhi không thể chống đỡ, ý thức tạm thời lâm vào hôn mê. Tư thần ở nửa năm trước vì cứu Diệp Vô Thần mà hao hết lực lượng liên luôn luôn ngủ say, chưa từng có động tĩnh, càng không biết ba ba nàng hiện tại đã lâm vào tuyệt cảnh chân chính.

Thị giác biến mất, thính giác biến mất, ý thức cũng tiêu tán trong hận ý vô tận, thế giới lại quy về bình tĩnh.

“Không được, không được tổn thương ca ca ta... Ta xin người không được tổn thương hần... Ta đi theo người, người dẫn ta đi nơi nào cũng được, không được tổn thương ca ca ta!”

Vách ngăn màu vàng bị quyền đầu của Ngưng Tuyết nện “bang bang”, thanh âm thê lương của nàng như đổ quyền khắp huyết, làm cho người ta nghe thấy mà đau lòng, nước mắt sớm đã chảy đầy khuôn mặt nàng.

Dạ Minh ánh mắt nghiêng đi, bình tĩnh nói: “Bạch Dực công chúa, hần bất quá là một nhân loại ti tiện, căn bản không đáng để người tôn quý cầu tình vì hần... Chấm dứt đi, người lập tức sẽ trở về địa phương của người, quên nhân loại này đi!”

Hào quang màu vàng lóe lên trong lòng bàn tay Dạ Minh, mặt hào quang thực ảm đạm, hào quang trên thân thể Dạ Minh ảm đạm hầu như không thể nhận thấy, nhưng đồng tử trong mắt Ngưng Tuyết trong nháy mắt lại mở lớn nhất... Bởi vì đối với nàng mà nói, đó là tuyệt vọng, mặt hào quang này sẽ mang đi sinh mệnh của ca ca nàng, vĩnh viễn mang đi. Nàng vĩnh viễn sẽ không được thấy hần nữa, không được nghe thanh âm của hần, không ngửi hương vị của hần, càng không thể dựa sát vào nhau để nàng ôm ấp.

Lòng đang rung động, máu đang rung động, ý thức đang rung động, toàn bộ đều hỗn loạn, điên cuồng, náo động, tựa như chỗ xung yếu phá mãnh liệt bộc phát.....

Không thể mất ca ca...

Cho dù mất đi tất cả, cũng không thể mất đi ca ca.

Là sinh mệnh ca ca cho ta ấm áp, cho ta nhà, cho ta sinh mệnh, cho ta toàn bộ...

“Không được...”

“Không được!!!!”

Phành!!!!

Theo một trận kêu khóc khàn cả giọng, bích chương màu vàng vẩy khốn Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm vách vang lên một tiếng thanh thúy liên bạo liệt, hóa thành lực lượng màu vàng tiêu tán đầy trời. Dạ Minh chấn động toàn thân, vừa muốn đánh ra lực lượng để đình chỉ, hần vừa mới chuyển qua, liền bị hào quang màu trắng già thiên tế nhật làm chói mắt.

Không gian bị nhuộm thành màu trắng. Đó là một màu trắng thuần túy nhất, màu trắng thần thánh, quang minh nguyên tố tinh thuần tràn ngập xung quanh. Bạch quang tuy mạnh, nhưng dù sao cũng không thể so sánh với kim mang mà Tinh Thần Diệt thi triển ra, hỏa diễm màu vàng Dạ Minh trên người không bị che khuất, ngược lại ở trong thế giới màu trắng chiếu ra một chùm màu vàng rõ ràng.

“Đây là... Bạch... Bạch Dực công chúa!?” Dạ Minh lấy tay cản một chút, kinh ngạc hô.

Bên trong không gian thuần trắng, chậm rãi truyền đến một thanh âm nhu hòa mang theo tiếng khóc... Đây là một thanh âm thực nhu hòa, lại thánh khiết, vô cùng cao quý, dù là ai nghe thấy thanh âm này, trước hết đều nghĩ đến một nữ thần thánh khiết, tuyệt mỹ, cao quý, bởi vì dạng thanh âm này căn bản không có khả năng xuất hiện trong cuộc sống, mà chỉ có thể thuộc về thần nữ loại trong truyền thuyết.

“Bạch Dực thần cấm kĩ – Thánh Quang Vĩnh Hằng!”

“Cái gì?” Nghe được bốn chữ “Thánh Quang Vĩnh Hằng”, Dạ Minh chấn động, nhưng hần lúc này muốn ngăn trở đã hoàn toàn không kịp, quang minh nguyên tố ở chung quanh tại một khắc này bỗng nhiên tiêu tán, mà một đoàn thánh quang thuần túy bao bọc lấy ba người Diệp Vô Thần, Ngưng Tuyết, Đồng Tâm. Bên ngoài là một mảng trắng xoá, căn bản không thể thấy rõ một chút bên trong.

Dạ Minh nhú mảy lại, nhẹ nhàng cắn răng nói: “Sao lại thế này! Nam Hoàng cùng Bắc Đế thiết hạ nguyên rửa dữ dội, cường đại, ngoại trừ thần đế, ngay cả ta cũng không khả năng tránh thoát... Đúng vậy, đó thật là thanh âm của Bạch Dực công chúa, còn có lực lượng hiện tại, nàng lại có thể dựa vào lực lượng của chính mình thoát khỏi nguyên rửa... Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì! Chẳng lẽ nói, Nam Hoàng Bắc Đế chết đi nhiều năm, lực lượng nguyên rửa cũng bắt đầu yếu bớt?”

“Nếu Bạch Dực công chúa tự mình phá tan nguyên rửa, tất nhiên cũng khôi phục trí nhớ, vì sao còn che chở cho nhân loại này, thậm chí không tiếc vận dụng ‘Thánh Quang Vĩnh Hằng!’” Hắc câu giận nói, lập tức, mảy lại giãn ra: “Hừ... Chỉ cần thiên địa có một tia quang minh tồn tại, kết giới thánh quang vĩnh hằng vốn không thể bị phá! Nhưng, lấy lực lượng của Bạch Dực công chúa, kết giới này căn bản không thể duy trì lâu lắm... Để ta xem các ngươi đến tột cùng giãy dụa tới khi nào!”

490. Chương 489: Phân Ly (thượng)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 489: Phân ly (Thượng)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ca ca...

Ca ca...

Ca ca...

Ai? Là ai đang gọi ta?

Thanh âm hay quá... Chủ nhân của thanh âm này nhất định cũng rất đẹp, rất đẹp đi.

Ta rõ ràng chưa từng nghe qua thanh âm này mới đúng, vì sao lại cảm thấy quen thuộc như vậy. Cách xưng hô của nàng, còn có loại cảm giác này, sao giống như vậy...

Tuyết Nhi.

Ý thức của ta đã tỉnh lại sao... Ta rốt cuộc có chết hay không? Vì sao ta vẫn còn sống...

Là cái gì nhỏ giọt ở trên mặt ta, cảm giác thực ấm áp, chảy vào trong miệng... Đó là hương vị mằn mặn, nước mắt sao?

Thân thể ta sao lại ấm áp như vậy, sinh mệnh lực không phải đã bị ta thiêu đốt sao, vì sao khôi phục nhanh như vậy... Ý thức, càng ngày càng thanh tỉnh, cái cảm giác sinh mệnh đã mất đi, bỗng nhiên tứ chi rất nhanh khôi phục tri giác, máu khôi phục lưu động, thậm chí, đã nghe được thanh âm trái tim nhảy lên.

Đằng đằng! Đây là... Sinh mệnh lực! Là sinh mệnh lực mà ta luôn tìm kiếm!

Là ai, ai có sinh mệnh lực cường đại tinh thuần như thế!

Ca ca...

Ca ca...

Ý thức, thính giác, càng ngày càng rõ ràng, mí mắt Diệp Vô Thần giật giật, rốt cuộc cũng gian nan mở được mắt ra. Đập vào mắt là một mảng bạch quang tinh thuần. Trắng là mềm nhẹ như vậy, không có gây cho hắc nửa điểm chói mắt.

“Ca ca” Nhìn hấn cuối cùng đã tỉnh lại, nàng ngồi xổm trên đất, gắt gao ôm hấn vào trong lòng, một đôi cánh chim trắng noãn từ phía sau cong lên phía trước, bao bọc lấy toàn bộ thân thể hấn và chính mình, ôm chặt lấy nhau, từng giọt sinh mệnh lệ thánh khiết chảy xuống, rơi trên mặt hấn.

Diệp Vô Thần ánh mắt ở trong hoảng hốt mê ly, nhìn gương mặt gần trong gang tấc... Bởi vì, người hấn nhìn thấy chân chính là tiên nữ.

Nàng rất đẹp...

Không, có lẽ dùng hai từ “rất đẹp” của nhân loại cũng không đủ để diễn tả vẻ xinh đẹp của nàng, dù Diệp Vô Thần tài hoa trác tuyệt, học thức thông thiên, lúc này lại căn bản tìm không thấy một từ nào có thể dùng để hình dung vẻ tuyệt mỹ này. Nàng xinh đẹp sớm đã vượt qua tưởng tượng của nhân loại, đẹp như mộng ảo.

Đây là một không gian thuần một màu trắng, tóc nàng màu trắng, xiêm y màu trắng, quần áo vẫn quen thuộc như vậy, vẫn như cũ không nhiễm một hạt bụi, so với hấn biết lớn rất nhiều, phía sau nàng có hai cánh chim trắng noãn không tỳ vết... Thiên sứ, hấn không tự chủ được nghĩ tới hai chữ này.

“Người là... Tuyệt Nhi?”

Hấn run run vươn tay của mình ra, muốn vuốt ve khuôn mặt nàng, nhưng lập tức, hấn lại lặng lẽ buông xuống, không phải hấn không còn khí lực, mà là giờ phút này nàng xinh đẹp thánh khiết đến mức hấn không dám chạm vào.

Nàng nắm tay hấn, đặt lên chính mặt mình, để nàng cảm thụ được nhiệt độ của bàn tay hấn, nhẹ nhàng nói: “Ta là Tuyệt Nhi, là Tuyệt Nhi của ca ca, cả đời này vĩnh viễn đều là Tuyệt Nhi của ca ca”.

Diệp Vô Thần nhẹ nhàng nở nụ cười: “Tuyệt Nhi của ta quả nhiên là tiên nữ”.

“Ca ca...” Nàng càng thêm dùng sức ôm chặt hấn, giống như muốn đem chính mình cùng hấn hòa hợp cùng nhau, mãi không rời, chết cũng cùng chết một chỗ. Cho tới bây giờ nàng chỉ có bị hấn ôm vào trong ngực, rốt cuộc bây giờ đã được ôm hấn vào trong lòng của mình, cho tới bây giờ nàng chỉ có được hấn bảo hộ, bây giờ nàng rốt cuộc cũng dùng lực lượng của chính mình lại một lần nữa đem sinh mệnh hấn trở về, nàng nhẹ nhàng lẩm bẩm nói: “Ta mong mình không phải là tiên nữ... Nếu ta vẫn là cô gái xấu xí bị vứt bỏ kia thì thật tốt... Như vậy ta có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh ca ca, không ai chia rẽ chúng ta”.

“Tuyệt Nhi...”

Hấn thấy Tuyệt Nhi đã thay đổi, từ một cô gái biến thành một tiên nữ chân chính. Vết thương trên mặt đã biến mất không thấy, tuổi, xấp xỉ với hấn, nàng là nữ nhi thần đế, là Bạch Dục công chúa của Thần Chi đại lục, là thần nữ cao quý mà nhân loại chỉ có thể nhìn lên... Nhưng nàng vẫn là Tuyệt Nhi của hấn như cũ, vẫn yêu thương hấn như cũ. Chỉ cần có thể ở lại bên cạnh hấn, nàng thà rằng làm cô gái xấu xí kia.

Đôi môi mềm mại của Ngưng Tuyết hôn lên đôi môi khô héo của Diệp Vô Thần, Ngưng Tuyết giống như khóc giống như cười, nhẹ nhàng hôn hấn, hưởng thụ cái ôn tồn cuối cùng này. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt hấn, vuốt ve mặt hấn, một lần lại một lần, nước mắt, từ đầu đến cuối không ngừng tuôn trào.

“Ca ca, ta phải đi” Nàng nhẹ nhàng nói ra một câu làm cho lòng đau như bị kim đâm.

“Tuyệt Nhi...”

“Ta biết... Ta biết ca ca không muốn ta đi, nhưng chúng ta đã không còn lựa chọn nào khác” Thần nữ đang khóc, khóc là như vậy, hai cánh chim trắng noãn mở ra: “Dạ Minh quá cường đại, chúng ta căn bản không có khả năng ngăn cản, chúng ta giãy dụa như thế nào cũng vĩnh viễn không có kết quả thứ hai, chỉ càng thêm hại ca ca...”

“Tuyệt Nhi... Tuyệt Nhi...”

Đau, hối, hận... Hấn chính mình, giống như ngàn vạn nhát đao hung hăng đâm vào tim hấn. Đây là một loại đau đớn chưa từng có, hận chưa từng có.

Đôi mắt Diệp Vô Thần bị hơi nước che lấp, rốt cuộc ngưng tụ thành giọt lệ, dọc theo khuôn mặt lạnh như băng chảy xuống.

Lần đầu tiên, hấn rơi lệ .

Ngưng Tuyết nhẹ nhàng cúi đầu, trên mặt lộ ra tư thái vô cùng thành kính, nhẹ nhàng hôn lên giọt nước mắt của hấn, nước mắt chui xuống cổ, trong nước mắt nàng cất tiếng cười nhẹ: “Ca ca, thì ra người cũng rơi lệ... Đây là lần đầu tiên ta thấy ca ca rơi lệ, lần đầu tiên ca ca rơi lệ là vì ta... Ta thực... Thật là cao hứng...”

Nàng vĩnh viễn sẽ không quên hấn đã vì nàng mà rơi lệ đầu tiên, cũng là lần đầu tiên hấn rơi lệ ở Thiên Thần đại lục.

“Ca ca, đừng khóc... Ca ca, năm đó người từng nói qua, người tin tưởng vận mệnh, thực lực chưa đạt tới vẫn có thể chống lại vận mệnh phía trước, người theo vận mệnh chỉ thị bước từng bước một. Ca ca tin tưởng thiên mệnh của ta cùng ca ca sao... Từ khi chúng ta gặp nhau, vận mệnh của chúng ta đã gắn liền với nhau, ngay cả vĩnh viễn chia lìa, cũng sẽ vĩnh viễn không quên đối phương. Bất quá, ta vẫn nói, chúng ta chia lìa chỉ là tạm thời tách ra, bởi vì ca ca sẽ đi tìm ta... Nhất định sẽ đi tìm ta... Ca ca, ta chờ người, ở thần giới chờ người, chờ người cường đại đến trình độ có thể đánh bại Dạ Minh, đánh bại mẫu thân ta... Sau đó, ta có thể vĩnh viễn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với ca ca... Cũng không phải tách ra nữa...”

Nàng, Ngưng Tuyết, sớm khóc không thành tiếng, vì bảo toàn sinh mệnh cho Diệp Vô Thần, nàng đã nhất định phải theo Dạ Minh rời đi, trở lại Thần Chi đại lục. Nhưng nàng biết, hấn nhất định sẽ liều lĩnh tìm kiếm phương pháp đi Thần Chi đại lục tìm nàng... Nàng không có khuyên hấn không cần vì nàng mà đến địa phương nguy hiểm đó, bởi vì nàng hiểu ca ca của mình, nàng biết không thể khuyên được, hấn đều nhất định sẽ đi tìm nàng, đem nàng mang về bên cạnh mình... Cho nên, nàng chờ hấn... Nếu hấn vĩnh viễn không xuất hiện, nàng vẫn sẽ vĩnh viễn chờ đợi.

“Cho nên, ca ca, vì tương lai chúng ta, ca ca nhất định phải đủ cường đại để đi tìm ta, được không? Đáp ứng ta... Ca ca, khi nào có thể đánh bại Dạ Minh, lại đi tìm ta, được không... Đáp ứng ta...”

Thế giới màu trắng bắt đầu chấn động rất nhỏ, chấn động dần dần trở nên kịch liệt, đó là điềm báo kết giới thánh quang vĩnh hằng không thể tiếp tục duy trì.

Diệp Vô Thần không trả lời nàng, ngơ ngác vẻ xinh đẹp hư ảo của Ngưng Tuyết, bên tai, trong lòng, quanh quẩn mỗi một câu nói của nàng, từ nước mắt ngưng tụ thành ngôn ngữ...

Nàng đưa tay đến trước mặt Diệp Vô Thần, lòng bàn tay tuyết trắng nhẹ nhàng nắm toàn thân tử sắc tiểu tử, nhẹ nhàng cầm nó trong lòng bàn tay: “Đây là ca ca tặng cho ta, tiểu tử đã bảo hộ ta, ta sẽ nuôi nó lớn, và chờ ca ca...”

Ngưng Tuyết đã khóc lâu lắm, lâu lắm, nhưng nước mắt nàng vẫn không đình chỉ như cũ, là thương tâm lớn cỡ nào, đau lòng lớn cỡ nào mới làm cho một thần nữ chảy nhiều nước mắt như vậy. Hầu như toàn bộ nước mắt của cả đời nàng đều chỉ vì một người. Các nàng gặp nhau, gắn bó, yêu thương... Sau một thời gian vô cùng tốt đẹp, lại là một hồi tê tâm liệt phế, chia lìa, vì sao để cho bọn họ gặp nhau.

Ngay cả đau như vậy, nàng cũng chưa từng hối hận vì đã gặp hấn... Nàng không dám nghĩ đến thời gian sau này không có hấn bên cạnh nên vượt qua như thế nào, nhưng nàng càng sợ hãi nếu lúc trước không gặp được hấn, sinh mệnh của mình sẽ không trọn vẹn.

Nàng cúi đầu, hôn lên mặt hấn, cánh chim trắng noãn mở ra, rốt cuộc cũng buông thân thể hấn ra, nhẹ nhàng rời đi.

“Tuyết Nhi...”

Thân thể Ngưng Tuyết kịch liệt run run, nàng nhìn Diệp Vô Thần một lần cuối cùng, thống khổ nhắm hai mắt lại, một tay ôm lấy Đồng Tâm đã hôn mê khi nàng phá vỡ kết giới màu vàng, thân thể nhập vào trong thể giới trắng xoá, ly khai khỏi tâm mắt Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần ngơ ngác nhìn vị trí Ngưng Tuyết biến mất, ánh mắt, chậm rãi mất đi tiêu cự...

Hấn, rốt cuộc đã mất Ngưng Tuyết... Bọn họ rốt cuộc đã bị tách ra...

Nàng là một nửa sinh mệnh của hấn, không có nàng, hấn ngay cả còn sống, cũng chỉ là một linh hồn không trọn vẹn, tâm không trọn vẹn.

Đau... Rất đau, thống khổ đã không còn cảm giác thống khổ. Lòng như bị xé rách, linh hồn bị xé rách... Đó là một loại dung nhập, toàn thân mỗi một giọt máu, mỗi một gân mạch, mỗi một tế bào đều đau và hận.

Rõ ràng thân thể không còn khí lực, lại có thể cắn môi chảy máu, hai móng tay đã đâm thật sâu vào trong thịt, máu nhiễm lòng bàn tay.

“Tuyệt Nhi... Tuyệt Nhi... Đồng Tâm... Ha ha, ha ha... Ha ha ha ha!”

Hắn bỗng nhiên cười phá lên, cười thống khổ và thê thảm, lúc này hắn không phải Tà Đế đã làm cho Thiên Thần đại lực run rẩy, mà là một linh hồn bất lực đã đánh mất tất cả thứ quan trọng nhất với mình... Có được lực lượng tối cường của Thiên Thần đại lực, uy danh tối cao, uy vọng tối cao, thể lực tối cường thì sao, hắn vẫn không thể bảo hộ Tuyệt Nhi cùng Đồng Tâm, trở mắt nhìn các nàng bị bắt đi.

Phốc... Một ngụm máu từ trong miệng hắn phun ra, ý thức hắn đã ở trong thống khổ thật sâu lại tan rã, trước mắt ở trong nhiều điểm màu đỏ tươi trở nên mơ hồ.

Ngủ đi... Ngủ cũng tốt, có thể quên, ngủ là có thể không phải thừa nhận thống khổ lớn như vậy, ngủ... Sau khi tỉnh lại có lẽ sẽ phát hiện cái này chỉ là một giấc mộng... Giấc mộng hư ảo mà tàn nhẫn.

Ý thức pháp phù di động, rốt cuộc hóa thành trống rỗng, lại hóa thành một mảng hắc ám.

491. Chương 490: Phân Ly (hạ)

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 490: Phân ly (Hạ)

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ngưng Tuyết ôm Đồng Tâm, từ trong kết giới thánh quang vĩnh hằng màu trắng người nhẹ nhàng bay lên, phiêu phù ở trước mặt Dạ Minh. Nàng cùng Đồng Tâm từng là cô gái nhỏ nhỏ bên cạnh Diệp Vô Thần, mà giờ phút này Đồng Tâm vẫn là kia cô gái tóc đen mắt đen như trước, nhưng Ngưng Tuyết đã mở ra bạch dục, hóa thành bạch dục thần nữ.

Kết giới thánh quang vĩnh hằng đang dao động, nhưng vẫn chưa tiêu tán, nàng tận khả năng chống đỡ nó tồn tại.

“Bạch Dục công chúa...” Dạ Minh nhìn chăm chăm Bạch Dục đã thật lâu không chớp mắt, bên trong thanh âm có phần mất tự nhiên.

“Ta cùng ngươi trở về” Ngưng Tuyết đã lau khô nước mắt, nhưng vẫn không thể dấu vẻ lưu luyến thật sâu trong mắt. Nàng nhìn thánh khiết bạch mang phía dưới, chỉ có nàng mới có thể nhìn xuyên thấu kết giới, thấy rõ tất cả bên trong, ánh mắt sương mù dục toái, nàng nhẹ nhàng nói: “Nhưng ngươi không được thương tổn người nơi này, nếu không, ta lập tức sẽ chết trước mặt ngươi!”

Thanh âm mềm nhẹ thánh khiết làm cho người ta lâm vào say mê lại ẩn chứa quyết tâm cứng rắn như Ngọc Thạch, Dạ Minh nhíu mày, hắn đang đợi khi kết giới thánh quang vĩnh hằng biến mất, sau đó tự tay giết chết nhân loại kia, nhắm nháp hương vị đưa hắn đến tử vong, đây là vì cao ngạo, đồng thời, hắn đã mơ hồ nghĩ được, nếu hắn còn một chút cảm giác sợ hãi nhân loại này, tương lai có lẽ sẽ mang đến cho hắn một hồi tai nạn thật lớn.

“Bạch Dục công chúa, ngươi sa đoạ quá” Hắn trầm mặc nói.

“Là ta sa đoạ. Nếu có thể, ta tình nguyện bồi hấn xuống địa ngục, cũng không nguyện trở lại Thần Chi đại lục” Ngưng Tuyết ánh mắt si ngốc, vẫn nhìn Diệp Vô Thần đã không còn tiếng động, không nhìn Dạ Minh lấy một cái. Sa đoạ... Nếu đây là sa đoạ, nàng hy vọng chính mình vĩnh viễn sa đoạ cỡ nào, vĩnh viễn không có người ngăn cản nàng sa đoạ.

Thanh âm Dạ Minh văng vẳng mang chút lãnh ý: “Lấy thân phận tôn quý của ngươi, sao có thể động tình với nhân loại ti tiện này, nếu để thần đế bệ hạ biết, nàng nhất định sẽ rất giận dữ, ngươi, Bạch Dực công chúa, cũng sẽ bị toàn bộ chúng thần cười nhạo... Để ta kết liễu hần đi, hần đã chết, ngươi có thể hoàn toàn quên hần”.

Kết giới thánh quang vĩnh hằng rung chuyển, bắt đầu thu nhỏ phạm vi, càng ngày càng yếu, Dạ Minh cũng chậm rãi nâng tay lên.

“Tốt, như ngươi mong muốn, hiện tại ta căn bản không có khả năng ngăn cản ngươi giết hần... Ngươi có thể giết hần, nhưng nếu như hần bị nửa điểm thương tổn, ta sẽ lập tức chết trước mặt ngươi... Đồng thời hủy diệt sinh mệnh cùng quang minh thánh châu trong cơ thể ta!” Ngưng Tuyết chuyển mục quang, thanh âm bình thản như gió nhẹ, đơn thuần nước.

“Ngươi!”

Một tiếng vang nhỏ, kết giới thuần bạch biến mất, nguyên bản biển cát vàng bị bạch quang bao trùm giờ lại hiển lộ ra, thân thể Diệp Vô Thần lẳng lặng phiêu phù trên cát vàng, vô thanh vô tức. Hần thiêu đốt sinh mệnh lực để khuếch trương năng lực hấp thu của Vô Thần Quyết, nguyên bản không thể sống thêm lâu lắm, nhưng Dạ Minh biết, khi Bạch Dực công chúa khôi phục lực lượng cùng trí nhớ, mệnh lực lượng trong hỗn độn không gian tối thuần khiết của nàng có thể trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn khôi phục sinh mệnh lực cho hần...

Một gã nhân loại làm cho hần phải nhám nháp cảm giác sợ hãi tử vong, lại được Nam Hoàng chi kiểm cùng Bắc Đế chi cung thừa nhận, còn được Bạch Dực công chúa si tâm như thế...

Người này nếu không ngoại trừ, sau này trong lòng hần nhất định giống như có tạp trụ vậy!

Nhưng, nếu Bạch Dực công chúa làm như lời nàng nói...

Dạ Minh hai tay nắm chặt, ánh mắt thay đổi phức tạp, hần cuối cùng liếc mắt nhìn Diệp Vô Thần một cái, quay mạnh đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hừ! Bạch Dực công chúa đã phân phó, Dạ Minh nào dám không nghe! Thế giới hèn mọn này chỉ biết làm bẩn thân thể ngươi, nơi này, còn có nhân loại này, rốt cuộc có điểm nào hấp dẫn ngươi!”

“Ngươi, ngoại trừ có lực lượng của thần, còn lại không có thần, vĩnh viễn sẽ không biết” Ngưng Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, lắc đầu thương hại. Nàng không dám nhìn Diệp Vô Thần, nếu không, nàng sợ chính mình không khống chế được mà trở lại ôm chặt lấy hần, không thể rời đi.

“...Hừ!” Dạ Minh hừ lạnh một tiếng rồi chuyển thân đi, vung tay lên, thân thể Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm lại bị một màn hào quang màu vàng sở bao phủ, trên người chợt lóe kim mang, thân thể ba người đồng thời biến mất tại nơi đó, khi xuất hiện lại đã ở nơi cực xa xôi.

Trên đám mây, cực cao thiên không, ở độ cao này, nàng hầu như có thể thấy rõ toàn cảnh Thiên Thần đại lục, nhưng không thể nhìn thấy thân ảnh Diệp Vô Thần... Bên trong không một tiếng động, nước mắt lại chảy xuống giống như vô cùng vô tận, nàng ngẩng chiếc cổ tuyết trắng lên, làm cho nước mắt ngưng tụ ở hốc mắt không chảy xuống, ôm chặt Đồng Tâm trong lòng, mê man về tương lai của chính mình...

Ca ca...

Tuổi nàng gặp hần vài lần, có lẽ là hơn mười lần, mấy chục lần, nhưng nàng vĩnh viễn gọi hần là “Ca ca”. Nàng sợ hần sẽ liêu lĩnh đi Thần Chi đại lục tìm nàng, nàng tình nguyện để hần quên, vĩnh viễn không cần nhớ lại nàng, như vậy hần có thể không phải thống khổ, lại càng không gặp nguy hiểm, cứ ở lại Thiên Thần đại lục thuộc về hần, hần có thể Phúc Vũ Phiền Vãn, tiêu dao cả đời, ai cũng không thể thương tổn hần, lại có nhiều người yêu hần như vậy, chiếu cố hần... Như vậy, toàn bộ đau thương, tưởng niệm, bi thương, nước mắt, đều chỉ cần một mình nàng gánh vác là tốt rồi.

Nhưng, nàng lại ích kỷ hy vọng hắc sẽ trở nên cường đại, cường đại đến mức đả bại cả thần giới để mang nàng rời đi, cường đại đến mức ai cũng không thể cướp nàng khỏi hắc... Bởi vì, nàng thực không muốn rời xa hắc. Hắc từng nói, nàng là một nửa sinh mệnh của hắc, mà hắc lại hầu như là toàn bộ sinh mệnh của nàng. Đã không có hắc tồn tại, nàng bất quá là một cái xác không hồn.

Ca ca, người tin tưởng ta, vận mệnh của chúng ta đã liên kết chặt chẽ, vĩnh viễn sẽ không rời...

Vĩnh viễn sẽ không.

Ngay cả hỗn độn phá toái, thiên địa sụp đổ, sông cạn đá mòn, chúng ta vĩnh viễn không có quên đối phương...

Vĩnh viễn sẽ không.

...

Trên bầu trời, thái dương màu vàng đã biến mất, không khí nóng rực cũng dịu đi, cổ khí tức khổng lồ làm cho toàn bộ cao thủ trên đại lục mặt vàng như đất cũng biến mất. Một hồi khủng hoảng bỗng nhiên tới, lại bỗng nhiên tiêu tán vô hình. Nhưng thời gian rất lâu sau đó, mọi người đều đàm luận chung quanh đề tài làm cho người ta run rẩy này, trong đại sự ký của Thiên Thần đại lục cũng ghi chép lại chuyện này.

Diệp Vô Thần từ trên trời giáng xuống, ở trong bạch quang chợt lóe, hắc đã xuất hiện trong tiểu viện của Diệp gia, khi xuất hiện, hắc vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không có ý thức, tóc rối tung, trên quần áo rách nát nhiễm đầy vết máu, nhất thời làm cho mọi người Diệp gia sợ hãi, vội vàng đưa hắc về phòng. Mà người Tà Tông ẩn trong Diệp gia lại sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng bằng tốc độ nhanh nhất thông cáo cho đám người Viêm Thiên Uy ở cách xa ngoài ngàn dặm, nhất thời, toàn bộ thủ lĩnh tối cao của Tà Tông, Bắc Đế Tông, Nam Hoàng Tông ngày đêm chạy tới Diệp gia, âm thầm bảo hộ Diệp Vô Thần.

Đến tột cùng là ai, lại có thể bức bách hắc đến như thế?

Là kẻ đáng sợ toàn thân màu vàng xuất hiện ngày đó sao?

Hắc hô hấp, tim đập vẫn vững vàng, sắc mặt bình thường, toàn thân ngoại trừ quần áo dính máu, thì bên trong không có vết thương hoặc nội thương gì, nhưng một ngày đi qua, hai ngày đi qua... Lực lượng của hắc cũng hoàn toàn khôi phục, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Bảy ngày... Mười ngày... Mười lăm ngày... Ba mươi ngày.

Hắc vẫn không tỉnh lại.

Hơn nữa, Ngưng Tuyết còn có Đồng Tâm chưa bao giờ hội rời khỏi hắc, lúc này lại không thấy xuất hiện, giống như bỗng nhiên biến mất.

Hoa Thủy Nhu ngày đêm cực nhọc, không rời hắc một tấc cũng, chiếu cố tới hắc, thường xuyên yên lặng ở trước giường nhìn hắc, trộm lau nước mắt. Trên dưới Diệp gia lại một lần nữa vì Diệp Vô Thần mà lâm vào ảm đạm, nguyên bản không khí tràn ngập vui mừng vì Vương Văn Xu có thai cũng bị hòa tan rất nhiều.

Mà bên trong Diệp gia, biến hóa lớn nhất là Tiểu Mạt. Nàng từ ngày Diệp Vô Thần trở về liền trở nên cực kỳ lạnh lùng, ngoại trừ nhìn Diệp Vô Thần, không bao giờ nói một câu, đối với những người khác, bao gồm cả cha mẹ Diệp Vô Thần đều không để ý tới, suốt một tháng, lại chưa từng rơi lệ, chỉ có bên trong con người thỉnh thoảng hiện lên hận quang hỗn loạn, lơ đãng phóng xuất ra sát khí làm cho những thủ hộ ở nơi bí mật gần đó kinh sợ.

Chỉ có nàng biết chuyện gì xảy ra với Diệp Vô Thần.

Các nàng bị Diệp Vô Thần mang đi, nhưng không được hắc mang về.

Ngưng Tuyết, Đồng Tâm, Thần Chi đại lục Bạch Dực công chúa cùng Hắc Dực công chúa, rốt cuộc đã bị mang đi. Với tình cảm yêu thương của hắc đối với các nàng, nàng có thể cảm thụ được lòng hắc đau đến cỡ nào.

Hắc không bị thương, cho dù bị thương cũng sẽ rất nhanh khép lại. Nhưng hắc không tỉnh lại... Bởi vì hắc đang trốn tránh, tỉnh lại, liền đối mặt với thống khổ vì mất đi Ngưng Tuyết và Đồng Tâm, sẽ đối mặt với

hối hận vì chính mình không thể bảo hộ các nàng... Có thể làm cho hắn trốn tránh như thế, đây là loại đau lòng thế nào.

Long Hoàng Nhi thân là thê tử của Diệp Vô Thần, hầu như cả ngày đều ở Diệp gia, ngay cả lâm triều cũng là không yên lòng, chính sự bị nàng để sau đầu. Nàng cùng Hoa Thủy Nhu luôn luôn có một người ở lại bên cạnh hắn, khi một người thật sự quá mệt mỏi sẽ ngủ ở bên giường hắn, một người khác nhìn hắn. Các nàng đều muốn là người đầu tiên nhìn thấy hắn tỉnh lại.

Hôm nay, không thể không xử lý đại sự, Long Hoàng Nhi phải tạm thời rời đi, Hoa Thủy Nhu đã một ngày một đêm không chớp mắt, rốt cuộc không thể chống đỡ tiếp, nằm úp sấp trước giường Diệp Vô Thần, vô ý đã ngủ. Tiểu Mạt vẫn ghé vào trên bệ cửa, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ tại một khắc xoay người lại, bước chân đi đến trước giường không một tiếng động, yên lặng nhìn sắc mặt trầm tĩnh của Diệp Vô Thần.

Phụ thân...

Lại là người của thần giới... Vì sao hủy nhà của chúng ta, lại hại phụ thân ta...

Các người... Đều đáng chết!

Toàn bộ đều đáng chết!

Toàn bộ!

Độ ẩm không khí đột nhiên hạ xuống, cao thủ Tà Tông ẩn ở một nơi bí mật gần đó đều rung mình một cái, sau đó dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn cô gái phóng xuất ra sát khí đáng sợ này. Ba nữ tử bên cạnh Diệp Vô Thần, Ngưng Tuyết, Đồng Tâm cùng Tiểu Mạt không có một ai là người đơn giản, bọn họ sớm biết được. Một người là Thiên Phật nữ không biết từ khi nào, vì nguyên nhân gì mà đi theo bên cạnh hắn, cũng là người cường đại đến mức làm cho bọn họ mỗi lần đều khó lấy tiếp thu.

Sát khí, bỗng nhiên trong nháy mắt bị trừ khử vô tung vô ảnh, Tiểu Mạt chậm rãi nhắm hai mắt lại, thế giới tại một khắc biến thành tuyệt đối im lặng. Bàn tay nhỏ bé của nàng cầm một bàn tay của Diệp Vô Thần, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Hương Hương... Người nhất định cũng muốn phụ thân tỉnh lại, đúng không? Như vậy, giúp ta... một tháng đã đủ rồi”.

Hào quang màu trắng từ trên vai Diệp Vô Thần lóe lên, nhanh chóng bao phủ thân thể Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt vào trong đó.

492. Chương 491: Sở Kinh Thiên Trở Về

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 491: Sở Kinh Thiên trở về

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thế giới màu trắng, linh hồn không gian Hương Hương đúc thành.

Trên không, phía dưới, bên trái, bên phải... Trắng xóa một mảng, không có điểm cuối. Tiểu Mạt đánh giá thế giới màu trắng này, nhắm mắt lại, theo cảm giác của mình, không tiếng động đi hướng một cái phương hướng, tìm kiếm phụ thân nàng.

Nàng đang tìm hắn, mà linh hồn hắn lại đang tránh né nàng, nàng đang đi phía trước, lại cảm giác được cách hắn càng lúc càng xa.

Nàng không có ử rữ, không có lo lắng chạy, mà là lẳng lẳng như vậy vẫn hướng chỗ phương hướng hần đi tới, một mực một mực...

Rốt cuộc, hần không tránh né nữa, Tiểu Mạt cảm giác được bước chân của mình cách hần càng lúc càng gần, nàng không có tăng tốc bước chân của mình, e sợ quấy nhiễu đến hần bị thương tổn quá nặng.

Rốt cuộc, nàng nhìn thấy hần... Hần cuộn mình ở góc thế giới màu trắng, một mực không nhúc nhích ngồi ở nơi đó, tựa đầu chôn ở giữa đầu gối, nhìn không thấy con mắt hần còn có vẻ mặt hần. Nhưng khí tức truyền lại cho nàng, cũng là một loại thống khổ cùng suy sút giống như tuyệt vọng.

Hần là phụ thân nàng, trong toàn bộ thế giới phụ thân duy nhất biết nàng, yêu nàng, làm cho nàng vui vẻ, làm cho nàng không muốn xa rời, làm cho nàng sùng bái. Hần là nam nhân cường đại nhất Thiên Thần đại lục, ai cũng so ra kém hần... Nhưng hần hiện tại, cũng là như vậy làm cho nàng đau lòng, liền như một con vật nhỏ bị thương nặng, ở trong góc thuộc về chính mình im lặng chậm rãi liếm miệng vết thương.

Tiểu Mạt không tiếng động khóc, trong lòng, nhẹ nhàng thì thầm: Ngưng Tuyết... Đồng tâm... Nếu phụ thân kiên cường nhất có một ngày kia chịu bởi vì ta mà biến thành bộ dạng này, cho dù là lập tức chết đi, ta cũng sẽ cười hạnh phúc.

Linh hồn bị thương giống như không có phát giác nàng tồn tại, như trước im lặng không có một tia hơi thở sự sống. Đây là thế giới linh hồn, hần có được, lại là linh hồn màu tro tàn.

Tiểu Mạt lấy tay đem nước mắt của mình từng chút lau đi, rơi ở trong thế giới màu trắng. Nhấc lên váy của mình, ở bên người hần dựa vào hần cùng nhau ngồi xổm xuống, đem trán chính mình gối dựa vào trên vai hần. Trên thế giới này, chỉ có hần mới có thể làm cho nàng làm ra động tác vô cùng thân thiết, không muốn xa rời như thế.

“Phụ thân, tỉnh lại đi, hơn một tháng, người đã ngủ rất lâu rất lâu rồi, nhất định cũng không muốn ngủ tiếp, đúng không?” Ghé vào lỗ tai hần, nàng dùng thanh âm, non nớt mềm nhất nhẹ nhàng nỉ non.

“Ta không muốn nhìn thấy phụ thân khó chịu như vậy, bởi vì phụ thân khổ sở, ta sẽ so với phụ thân càng khó chịu hơn”.

“Phụ thân, người đáp ứng qua ta sẽ làm phụ thân vĩnh viễn của ta... Phụ thân là không thể để cho con gái khổ sở, đúng không?”

“Người là phụ thân tốt nhất, lợi hại nhất, kiên cường nhất trên thế giới, Tiểu Mạt bởi vì có phụ thân như vậy, mới có thể mỗi ngày đều rất vui mừng, rất hạnh phúc. Phụ thân, người sẽ làm ta vĩnh viễn đều vui mừng hạnh phúc nữa, đúng không?”

“Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đi rồi, ta biết phụ thân nhất định rất khổ sở, mà phụ thân ngủ không muốn tỉnh lại, lại làm cho càng nhiều người vì phụ thân khổ sở. Thủy Nhu tỷ tỷ mỗi ngày đều vụng trộm khóc, Hoàng Nhi tỷ tỷ con mắt cũng luôn đỏ đỏ... Toàn bộ người quan tâm phụ thân, thích phụ thân sẽ mỗi ngày trông coi phụ thân, cầu xin phụ thân nhanh tỉnh lại... Phụ thân, Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm tuy rằng bị mang đi, nhưng bên cạnh người còn có ta, còn có nhiều người như vậy nguyện ý vĩnh viễn cùng người, người nhất định không nỡ các nàng thương tâm khổ sở đúng không?”

“...”

Bên trong màu trắng trầm tĩnh, nàng cảm nhận được cái linh hồn yên lặng kia rung chuyển.

Tiểu Mạt vươn song chưởng, ôm chặt lưng hần, đem thân thể nhỏ nhắn yêu kiều của mình cùng hần dùng sức dán sát: “Phụ thân, người biết không, ở trong lòng ta, người là lợi hại như vậy, ta một mực đều tin tưởng, trên thế giới này nhất định không có chuyện phụ thân làm không được... Thần giới có rất nhiều thần cường đại, nhưng ta tin tưởng phụ thân một ngày nào đó sẽ trở nên so với bọn hần càng cường đại hơn, đến lúc đó, phụ thân sẽ đem bọn họ đều đánh bại, đem Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đều mang về đến... Phụ thân, các nàng, cũng nhất định đang chờ người... Phụ thân, người nhất định biết, ở trung tâm Thiên Thần đại lục có một tòa thông thần chi tháp, một cái địa phương có thể từ Thiên Thần đại lục tới Thần Chi đại lục... Phụ thân, người mau tỉnh lại, để cho ta cùng phụ thân... cùng nhau cố gắng”.

Thế giới màu trắng bỗng nhiên thoát phá... Lực lượng Hương Hương đã đạt tới cực hạn rồi. Vì tìm được Diệp Vô Thần, Tiểu Mạt ở trong thế giới màu trắng đi quá lâu rồi.

Vàng sáng trắng tản đi, đứng ở trước giường Diệp Vô Thần Tiểu Mạt mở con mắt khép kín rất lâu. Nàng vùng trộm cắn môi, hơi hơi rung động hai mắt nhìn mặt Diệp Vô Thần im lặng, hy vọng xa vời hắt bóng nhiên tĩnh lại.

Nàng cầm lấy cái tay Diệp Vô Thần kia bỗng nhiên bị cầm ngược lại, Tiểu Mạt chấn động cả người, cặp mắt kia nàng lẳng lặng si ngốc nhìn đôi mắt khép kín, rốt cuộc chậm rãi mở, hắt nhìn nàng, lộ ra một nụ cười nhu hòa.

Tiểu Mạt bỏ nhào đến trên giường, lập tức nhào vào trong lòng hắt, khẽ hô một tiếng “Phụ thân”, đem trán thật sâu chôn vào, không có thanh âm, chỉ có hai vai mảnh mai của nàng nhẹ nhàng rung động.

“Cám ơn người... Tiểu Mạt, con gái của ta” Hắt ôm sát nàng, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói. Khóe miệng, là một vòng cười rất nhẹ rất nhạt, cười là nhu hòa như vậy, tìm không thấy một tia dấu vết thương cùng đau.

“Phu quân.” Tiếng vang động làm cho tinh thần đang ngủ cũng ở trạng thái khẩn trương Hoa Thủy Nhu tỉnh lại, nàng trợn to con mắt mờ mịt, si mê nhìn Diệp Vô Thần, hoài nghi chính mình có phải hay không còn chưa có từ trong mộng tỉnh lại.

Diệp Vô Thần nắm chặt tay nàng, mấy phần đau lòng, mấy phần ấm áp, còn có càng nhiều áy náy thật sâu: “Nhu Nhu, nhiều ngày như vậy, vất vả người rồi”.

Hoa Thủy Nhu vươn tay che môi của mình, không cho chính mình khóc thành tiếng, dùng sức lắc đầu.

“Chủ nhân!”

“Chủ nhân!”

...

Ẩn nấp ở chỗ tối bóng người đều tranh trước hiện ra thân hình, ghé lại bên giường Diệp Vô Thần, thân thiết nhìn hắt. Bởi vì nóng lòng cho an nguy của Diệp Vô Thần, gần gũi bảo hộ như thế không có một nhân vật đơn giản, rõ ràng là Viêm Thiên Uy, Viêm Đoạn Thương, Viêm Cung Lạc, Thủy Vân Thiên cùng với Thủy Vô Khuyết, Diệp Vô Thần hôn mê lâu như thế, trừ những người có được huyết mạch tinh thuần nhất, vĩnh viễn sẽ không phản bội Diệp Vô Thần này, bọn họ không dám đi tin tưởng bất cứ người nào khác. So với an nguy của Diệp Vô Thần, việc trong tông trong khoảng thời gian này đã bị bọn họ hoàn toàn bỏ xuống, giờ phút này, bọn họ rốt cuộc chờ được hắt tỉnh lại. Nhìn kỹ xuống, giờ phút này hắt không có chút chỗ không bình thường, bình yên vô sự.

“Chủ nhân, người rốt cuộc tỉnh, chúng ta những ngày này đều là ăn ngủ khó yên, mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, gia gia của ta tóc cũng trắng nhiều hơn mấy sợi” Viêm Cung Lạc vỗ bộ ngực, vui mừng nói.

Diệp Vô Thần một tay cầm lấy tay Hoa Thủy Nhu, một tay đem ngay cả giấy cũng chưa cửi Tiểu Mạt ôm lên giường, đối với bọn họ mỉm cười gật đầu: “Những ngày này vất vả các người rồi”.

“Bảo hộ chủ nhân là chức trách hàng đầu của chúng ta, cái này lại tính cho là cái gì. Chính là làm cho chủ nhân bị thương tổn như thế, chúng ta chỉ có sợ hãi... Chủ nhân, ngày đó đến tốt cùng là ai...” Thủy Vô Khuyết kinh nghi hỏi. Lấy thực lực Diệp Vô Thần một mình đánh bại ba đại cao thủ Bắc Đẩu Tông lúc trước, đến tốt cùng còn có ai có thể thương tổn hắt.

“Không cần hỏi nữa” Thủy Vân Thiên lắc đầu thật mạnh: “Không chút nghi ngờ, chỉ có thể là một tháng trước người đáng sợ lực lượng màu hơi vàng kia, không thể tin được, trên thế giới vậy mà lại còn tồn tại lực lượng làm cho người ta sợ hãi như thế”.

Diệp Vô Thần im lặng không nói, tâm tư bay trở về từng màn trước khi hắt hôn mê.

Diệp Vô Thần trầm mặc tương đương ngầm thừa nhận, Viêm Đoạn Thương nhíu mày hỏi: “Chủ nhân, người kia hắt hiện tại...”

“Đi rồi, đem Tuyết Nhi cùng Đồng Tâm mang đi rồi” Diệp Vô Thần chưa xót cười, sâu kín nói, ngữ điệu bình thản không có một tia cảm tình.

Thần sắc mấy người đồng thời trở nên cứng ngắc.

Mang đi Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm...

Cái này...?

“Chẳng lẽ...” Trong miệng Viêm Thiên Uy, khẽ tràn ra hai chữ.

“Không cần hoài nghi, liền cùng các người đã đoán đến giống nhau... Các nàng, rốt cuộc vẫn là bị mang về rồi” Diệp Vô Thần cười cười, khẽ nắm ngón tay non mịn của Hoa Thủy Nhu, phân tán lực chú ý của mình.

“...” Viêm Thiên Uy nheo lại con mắt già, thở dài nói: “Như vậy đến giờ, một ít nghi hoặc lâu dài cũng có thể giải khai. Người kia, cùng Tuyết Thiên năm đó giống nhau không thuộc về thế giới này, mà là thần đến từ Thần Chi đại lục xa xôi... Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, thì ra lại cũng là người của Thần Chi đại lục. Chẳng lẽ, Đồng Tâm tuổi nhỏ như thế, vậy mà lại có thể trở thành Thiên Phật chi nữ... Thì ra là thế”.

Đối với người thường mà nói, đây sẽ là một cái sự thật không thể tưởng tượng cỡ nào, nhưng đối với bọn họ thực lực đã đạt thần đạo mà nói, bọn họ càng có thể tiếp nhận thần tồn tại.

“Thần... Thần, người kia quả nhiên là thần, khó trách ngay cả chủ nhân cũng... Thì ra, hai cái tiểu bất điểm kia cũng là thần...” Ở trong khiếp sợ không kềm chế được Viêm Cung Lạc nhẹ giọng nhắc tới, sau đó không tự chủ được đem ánh mắt định ở trên người Tiểu Mạt, tuổi nhỏ như thế, thực lực cùng sát khí kinh người như thế, nàng có thể hay không cũng là...

“Chủ nhân, không cần khổ sở, chúng ta...”

“Yên tâm, ta đã sẽ không khổ sở nữa” Diệp Vô Thần cười chặn lời Thủy Vân Thiên, ngẩng đầu nhìn trời, mỉm cười nói: “Ta vì cái gì phải khổ sở, Tuyết Nhi cùng Đồng Tâm chẳng qua là rời nhà quá lâu, về nhà thăm chút mà thôi... Các nàng, đang chờ ta đi quê nhà các nàng, đem các nàng từ quê nhà các nàng đón trở về, các nàng đang đợi ta, ta, rất nhanh sẽ đi”.

Viêm Thiên Uy: “...”

Viêm Đoạn Thương: “...”

Viêm Cung Lạc: “...”

Thủy Vân Thiên: “...”

Thủy Vô Khuyết: “...”

“Chủ nhân, người không sao chứ?” Viêm Cung Lạc thật cẩn thận hỏi. Đi thần giới... Không nói đến có thể hay không có phương pháp đi vào trong đó, tại cái thế giới kia, cho dù người mạnh nhất trong loài người, đi nơi đó cũng cùng lắm là bình thường thậm chí đội sổ, đó căn bản không phải là nơi loài người có khả năng đặt chân.

“Ta không sao... Được rồi, không nói việc này. Trong khoảng thời gian này có xảy ra việc gì lớn không” Diệp Vô Thần tùy ý hỏi, tuy rằng, lòng hẩn sớm không biết bay hướng về phía phương nào.

Viêm Thiên Uy lắc đầu: “Không có. Nhưng mà, nhưng thật ra có một người đã trở lại”.

“Ồ?” Diệp Vô Thần hơi hơi kinh ngạc.

Cùng lúc, cửa phòng bị kẹt một tiếng đẩy ra, một bóng người cao lớn xuất hiện ở cửa, sau đó liếc mắt một cái liền thấy được vừa vặn nhìn về phía Diệp Vô Thần hẩn, nhất thời con mắt sáng lên, xông lên hưng phấn hô: “Diệp lão đệ, người tỉnh rồi!”

Diệp Vô Thần gật đầu, mỉm cười nói: “Sở đại ca, đã lâu không gặp. Cũng may, người rốt cuộc đã trở lại”.

Sở Kinh Thiên khoe miệng khẽ nứt ra, cười cười: “Vài ngày trước nghe nói Diệp lão đệ gặp chuyện không may, không đến thăm chút, ta căn bản không có cách nào an tâm. Hiện tại người rốt cuộc tỉnh rồi”.

Diệp Vô Thần bình tĩnh nhìn hẩn một hồi, bỗng nhiên nói: “Sở đại ca, người thay đổi rồi”.

Sở Kinh Thiên lắc lắc đầu, lại gật gật đầu, mang chút chua xót cười một tiếng: “Gia gia của ta nói qua, người, luôn phải thay đổi, khác nhau ở có mau, có chậm, có lớn, có nhỏ mà thôi. Thay đổi cũng tốt, có lẽ ta càng thích chính mình hiện tại”.

Ánh mắt hắn đã không có từng dáng người bay lên, nhiệt tình dào dạt, mà là trở nên trong thâm thúy mang theo ẩn sâu sắc bén, hắn cười cũng không là cái loại nụ cười hàm hậu mang theo sát khí này, cười biến hóa, hiện rõ hắn thành thực, ổn trọng, còn có tâm kịch biến.

493. Chương 492: Quyết Ý

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 492: Quyết ý

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sở Kinh Thiên vẫn như cũ không có hoàn toàn từ hơn nửa năm trước trong tràng biến hóa kia thoát khỏi. Trong một ngày, bằng hữu tốt nhất, đồng bọn tốt nhất đều rời khỏi hắn. Bằng hữu tốt nhất, hủy đi đồng bọn tốt nhất hắn. Khi đó đau lòng, cũng chỉ có chính hắn mới biết được.

“Lãnh Nhai đâu” Diệp Vô Thần hỏi.

Sở Kinh Thiên thần sắc buồn bã, mắt tự nhiên cười cười: “Ta vẫn là không có tìm được hắn”.

“Nếu hắn đang cố ý tránh né, chúng ta hắn là tìm không thấy hắn. Có lẽ một ngày nào, hắn sẽ tự mình xuất hiện.” Từ sau khi Lãnh Nhai biến mất, Diệp Vô Thần từng nhiều lần nghĩ lại tình trạng Lãnh Nhai lúc trước, hắn, tựa như đang đau khổ giãy dụa cái gì, ở trong giãy dụa tâm tính đại loạn, thân thể cùng tinh thần đều mất đi khống chế.

Như vậy. Hiện tại hắn thế nào, lại ở nơi nào, đang làm cái gì?

Kinh Thiên đáp ứng một tiếng.

Diệp Vô Thần ngồi xuống bên giường, chuẩn bị xuống giường, lại cuống quýt bị Hoa Thủy Nhu đỡ lấy: “Phu quân, ngươi vừa mới tỉnh lại, thân thể nhất định rất suy yếu, trước hảo hảo nghỉ ngơi nhiều một hồi”.

Diệp Vô Thần mỉm cười nói: “Nhu Nhu, yên tâm được rồi, phu quân ngươi lại như thế nào có thể là người bình thường” Hắn bỗng nhiên hai tay ôm lấy thân thể nàng, đem nàng đặt ngã đến trên giường, sau đó vì nàng che lên cái chăn: “Nên nghỉ ngơi nhất, là Tiểu Nhu Nhu của ta”.

Viêm Cung Lạc toàn thân nổi lên một tầng nổi da gà, vội vàng nói: “Chủ mẫu yên tâm, chủ nhân tuy rằng là vừa tỉnh lại, nhưng thân thể tuyệt đối không có trở ngại, đừng nói xuống giường, chính là lập tức bay lên ba ngày ba đêm cũng không có vấn đề gì”.

Hoa Thủy Nhu thế này mới yên tâm an tĩnh lại. Những ngày này, nàng thật sự quá mệt mỏi, lúc này tâm thần buông lỏng, ánh mắt vừa mới khép, cũng đã thật sâu ngủ mất.

Diệp Vô Thần đi giày vào, đem Tiểu Mạt ôm vào trong ngực, không có nói nhiều một câu nữa, lẳng lặng ra khỏi phòng. Ôm cô gái trong lòng, tựa như Ngưng Tuyết lại về tới trong lòng hắn. Sở Kinh Thiên đi theo sau hắn, năm người Viêm thị cùng Thủy thị cũng đều không tiếng động rời đi.

Diệp Vô Thần đi trước tìm được cha mẹ của mình, nói cho bọn họ chính mình đã không việc gì, lo lắng suốt một tháng Vương Văn Xu vui mừng thiếu chút nữa rơi nước mắt, Diệp Uy cùng Diệp Nộ cũng cuối cùng là

thở phào một hơi. Diệp Vô Thần xin lỗi nói: “Gia gia, phụ thân, mẫu thân, tất cả đều là Thần Nhi không phải, lại phiền mọi người quan tâm. Mẫu thân, hiện tại con không sao rồi, người hẳn là vui vẻ mới đúng, đừng ảnh hưởng đệ đệ tương lai của con”.

Vương Văn Xu khẽ lau khóe mắt một chút, theo bản năng lấy tay che ở bụng của mình, khẽ cười nói: “Còn không biết sẽ là bé trai hay là bé gái đây”.

“Con đoán, nhất định sẽ là bé trai, cũng nói không chừng, sẽ là một bé trai cùng một bé gái, dù sao ông trời thiếu Diệp gia chúng ta nhiều như vậy, bồi thường mới đúng” Diệp Vô Thần ra vẻ tùy ý cười nói. Diệp Nộ cùng Vương Văn Xu nghe nói như thế còn không cảm thấy cái gì, chỉ biết ha ha cười, mà đồng tử mắt Diệp Uy lại là hơi nhấp nháy thần sắc kích động, dùng ánh mắt khác thường thật sâu nhìn Diệp Vô Thần một cái, Diệp Vô Thần đáp lại một cái mỉm cười, tất cả đều bên trong không lời.

“Còn có một sự kiện... Một đoạn thời gian kế tiếp, con phải xa nhà một chuyến” Diệp Vô Thần tươi cười như trước, âm điệu lại rất nhỏ bình thản xuống dưới.

“Xa nhà?” Vương Văn Xu ý cười biến mất, chuyển làm vẻ mặt lo lắng: “Thần Nhi, con vừa mới tỉnh lại, như thế nào có thể xa nhà... Người còn không có cùng chúng ta nói là ai đem người làm bị thương thành cái bộ dáng kia...”

Diệp Vô Thần lắc đầu: “Có một số việc, nhất định không cách nào giải thích rõ ràng”.

Diệp Uy lông mày rũ xuống, bình tĩnh hỏi: “Không thể không đi sao?”.

“Không thể không đi” Diệp Vô Thần trả lời càng thêm bình tĩnh, chém đinh chặt sắt.

“Khi nào có thể trở về” Diệp Nộ đến gần một bước, hỏi. Từ trên vẻ mặt biến hóa của Diệp Vô Thần, hẳn đã nhận ra bất thường.

“Không biết, có lẽ sẽ rất lâu...” Diệp Vô Thần thanh âm xa xôi đáp, hẳn cũng chỉ có thể trả lời như vậy. Ở hẳn tỉnh lại một khắc kia, hẳn cũng đã làm quyết định này... Một cái quyết định vô luận như thế nào cũng sẽ không thay đổi, lực cản nào cũng không có thể ngăn cản.

“Rất lâu là bao lâu... Thần Nhi, người con định muốn đi làm chuyện nguy hiểm gì. Thần Nhi, ở lại trong nhà yên tĩnh một đoạn thời gian, không nên để cho vi nương lo lắng nữa được không?” Vương Văn Xu nắm chặt quần áo hẳn, dùng thanh âm gần như cầu xin nói.

Diệp Vô Thần ánh mắt rũ xuống, nghiêm túc vô cùng nói: “Nương, con cả đời đã trải qua gặp ghèn quá nhiều rồi, cũng đã trải qua một lần lại một lần sinh tử, còn chưa có một lần nào làm cho con thực ngã xuống. Con cả đời nhất định không thể phăng lạng, nhưng con tình nguyện vĩnh viễn như vậy không phăng lạng đi xuống, cũng không nguyện làm một người yên lặng... Lần này, con phải rời đi một đoạn thời gian... Mỗi người cả đời, luôn có một việc là phải đi làm, cho dù là sai, cho dù có thể vứt bỏ tính mạng của mình”.

Vương Văn Xu giật mình ở tại nơi đó, ánh mắt mờ lung, thất thần khẽ gọi một tiếng: “Thần Nhi...”

Trong thanh âm Diệp Vô Thần không có đường sống vẫn hỏi nào kiên quyết biểu hiện là rõ ràng như vậy, hẳn giống như không phải ở dùng thanh âm biểu đạt, mà là đang dùng lòng quyết tuyệt của mình đến nói ra.

Diệp Uy vỗ vỗ bả vai Vương Văn Xu, thở dài nói: “Tất cả, đều để cho Thần Nhi tự mình làm chủ đi, đừng quên, hẳn chẳng những là con chúng ta, còn là Tà Đế uy chấn thiên hạ. Việc hẳn phải làm, chúng ta có lẽ sẽ khó có thể lý giải, nhưng không thể đi ngăn cản, cũng ngăn cản không được”.

Hắn biết Diệp Vô Thần nhất định có việc gì cực kỳ quan trọng phải đi làm, mà hẳn quyết tuyệt thậm chí ẩn hàm được ăn cả ngã về không, ánh mắt nghĩa vô phần cố cho hẳn biết chuyện hẳn phải làm nhất định không phải so với tầm thường mà cực kì nguy hiểm, có lẽ sẽ là... Cửu tử nhất sinh.

Tất cả đã xảy ra trên người hẳn đối với người thường mà nói thật sự quá mức huyền bí, chuyện hẳn phải làm, có lẽ bọn họ thực đã không cách nào lý giải.

Nhớ tới trên người Diệp Vô Thần mấy năm nay đã phát sinh đủ loại, thần sắc Vương Văn Xu rốt cuộc mềm xuống, mẫu tử liên lòng, đối với một người mẹ mà nói, việc bằng trời cũng không quan trọng bằng an nguy

con cái. Nhưng nàng biết chính mình cho dù kiên trì xuống nữa, cũng căn bản không thay đổi được cái gì, ngược lại sẽ làm Diệp Vô Thần bận tâm cùng phân tâm, nàng nhẹ giọng hỏi: “Vậy con khi nào thì đi?”

Diệp Vô Thần dĩ vãng bỗng nhiên biến mất, cực ít cùng bọn họ chào hỏi, mà lần này lại dùng một loại khẩu khí trịnh trọng vô cùng cùng bọn họ nói chính mình muốn “xa nhà”, cái ý nghĩa này, hẳn sẽ rời đi rất xa rất xa, rất lâu rất lâu.

“Con cũng không biết. Có lẽ là ngày mai, có lẽ còn phải rất lâu rất lâu” Diệp Vô Thần trả lời.

“Cần cái gì nhớ rõ cùng vi nương nói, cũng phải trước tiên chuẩn bị tốt” Vương Văn Xu không có nói nữa để cho hắn ở lâu vài ngày, áp lực trong lòng lo lắng cùng đau khổ nói.

“Vâng...”

Ngoài phòng truyền đến một tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi, có thể tưởng tượng chủ nhân tiếng bước chân này khi đi đường tất nhiên là rất cẩn thận, Diệp Vô Thần ánh mắt khê liếc, lại thấy được một cô gái làm cho hắn kinh ngạc.

Cô gái trán buồm xuống, không có nhìn thấy Diệp Vô Thần, ở cách cửa phòng không xa ngừng lại, cung kính nói: “Lão gia, phu nhân... Cơm trưa đã làm xong rồi, ...!?”

Diệp Vô Thần: “...”

Cô gái kia trừng lớn con mắt xinh đẹp, hai tay theo bản năng che ở trên môi, nhưng tiếng gọi âm ỉ kích động này vẫn như cũ từ trong miệng nàng hô đi ra.

Nhìn cô gái trước mắt, Diệp Vô Thần dần dần nhớ tới ngày đó, cô gái kia không nên xuất hiện ở nơi đó, cúi đầu, dùng thanh âm thấp thỏm đối với hắn nói: “...Người nguyện ý muốn một nha đầu giặt quần áo nấu cơm, trải giường chiếu gấp chăn sao?”

Trong lòng bị quá nhiều tạp niệm điền đầy, giờ phút này nghĩ lại đến, đó là một câu xúc động tâm linh cỡ nào.

Chính mình mê man hơn một tháng, cũng liền ý nghĩa, nàng trong tháng này vậy mà lại vẫn ở lại Diệp gia. Mà về mặt, trang điểm của nàng lúc này, xưng hô đối với vợ chồng Diệp Uy... Đây vốn là đại tiểu thư Nhạc gia Đại Phong quốc, vậy mà lại thực ở Diệp gia làm một thị nữ.

Là ngọc, là ngọc, hay là đó phân thuộc về nàng chấp nhất làm cho nàng vì hy vọng xa vời kia mà cam tâm tình nguyện, chỉ là, có thể nhìn thấy hắn, tiếp cận hắn, hy vọng xa vời hắn có thể nhìn nhiều nàng vài lần, nắm tay nàng

Mà, Vương Văn Xu không có gặp qua Nhạc Tư Kỳ, Diệp Uy cùng Diệp Nộ cũng là thấy qua cùng biết thân phận nàng, lúc trước chính là nàng xuất hiện, làm cho Nhạc Hám Đông rút cuộc quỳ xuống đất mà hàng, cũng vì thu phục Đại Phong quốc nổi lên một cái bắt đầu vô cùng tốt. Nhưng coi cao quý thân phận chiều chuộng như thế của nàng, nàng vẫn như cũ thành một thị nữ của Diệp gia, là bọn hắn mặc kệ không hỏi, hay là Nhạc Tư Kỳ chính mình kiên trì...

Nhưng vô luận như thế nào, ngày đó nàng bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, đối với hắn nói lên câu nói kia, hắn tin tưởng chính mình có lẽ rút cuộc không thể quên. Bởi vì đó làm cho hắn thấy rõ lòng chấp nhất của một cô gái chí thuần mà chân thành tha thiết.

“Người... Người tỉnh rồi...” Nhạc Tư Kỳ chân tay luống cuống, trong kích động cùng bối rối hai thủ một hồi nắm ở trước người, một hồi nắm lấy quần áo chính mình, trong lúc nhất thời cũng không biết nên đặt ở nơi nào.

Diệp Vô Thần không có lập tức trả lời nàng, mà là lẳng lặng nhìn nàng, thẳng đem nàng nhìn cũng không dám ngẩng đầu lên nữa, tim đập như hươu chạy. Bỗng nhiên, Diệp Vô Thần mỉm cười, xoay người đối với Vương Văn Xu nói: “Nương, chờ sau khi con trở lại, để cho nàng làm thị nữ bên người ta được không?”

Wương Văn Xu thần sắc giãn ra, chứa đầy thâm ý gật đầu, cười nói: “Đương nhiên được, vì nương vốn liền tính để cho nàng đến người bên đó đi”.

Hạnh phúc tới quá mức đột nhiên, Nhạc Tư Kỳ trực tiếp ngốc ở nơi đó, đã vui mừng muốn cười, lại kích động rất muốn khóc, trong tinh thần mông lung, ngay cả Diệp Vô Thần từ bên người nàng đi qua cũng không biết.

Rốt cuộc, ông trời không có cô phụ nàng việc này cả đời ít khả năng làm ra lần thứ hai “Dũng cảm”. Thị nữ... Cho dù cả đời chỉ có thể là thị nữ bên người hần, nàng cũng thỏa mãn rồi. Giặt quần áo nấu cơm, trải giường chiếu gấp chăn... Ấm giường hầu ngủ, như thế nào cũng được.

494. Chương 493: Tung Tích Lãnh Nhai

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 493: Tung tích Lãnh Nhai

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Có một số việc giống như số mệnh chọn trúng không thể trốn tránh, nếu không cho dù sống, cũng sẽ cả đời cả kiếp cũng không cách nào yêu lòng.

Nơi này là Lạc Thần Nhai lúc trước bị hần một mũi tên bắn vỡ, dưới chân, là Lạc Thần Hồ khe nổi gợn sóng, đứng ở vách đá, nghe thanh âm nước gợn nhộn nhạo, Diệp Vô Thần lặng lẽ nhìn trung ương Lạc Thần Hồ cái Thông Thần tháp kia cao không thấy đỉnh, xuất thần rất lâu.

Trong truyền thuyết, nơi đó là thông đạo duy nhất Thiên Thần đại lục đi thông Thần Chi đại lục. Chỉ cần có thể tới đỉnh tháp, đánh bại người ở trên đó, là có thể tiến vào Thần Chi đại lục,.

Hần, phải đi... Phải!

Cho dù, hần vô cùng có khả năng bị chết ở nơi đó... Hần có thể không thêm để ý sinh tử chính mình, nhưng chính mình nếu chết, Hoa Thủy Nhu cùng Long Hoàng Nhi sẽ tử hần cả đời đau khổ, Tiểu Mạt sẽ lại biến thành ma chi nữ mọi người cừu thị kia, tỷ tỷ sẽ thống khổ cả đời... Còn có rất nhiều rất nhiều. Mà Tà Tông lấy hần làm trung tâm tụ cùng một chỗ, Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông cũng sẽ dần dần trở thành năm bè bảy mảng, thiên hạ vận mệnh tất bởi vậy mà động.

Sinh mệnh hần sớm đã không thuộc về chính mình, mà là liên lụy quá nhiều thứ. Nhưng cho dù như thế, hần vẫn như cũ lựa chọn con đường cứu tử nhất sinh này... Không có một chút do dự.

Tuyết Nhi, Đồng Tâm, chờ ta.

Ánh mắt khép lại, hần biến mất ở tại phía trên Lạc Thần Nhai, hần có quyết tâm tới Thần Chi đại lục trước, cái này cũng không đại biểu hần sẽ lập tức liều lĩnh đi Thông Thần chi tháp, tại trước cái này, hần, phải làm cho chính mình có được năng lực cùng tư cách đem Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm mang về.

Hần không trở lại Diệp gia, mà là đi tới biển cát mờ mịt phương tây Thiên Thần đại lục, đứng ở trên không, hần hô to ba tiếng tên “Huyền Vũ”, lại y như một thánh trước như vậy không được đến hồi âm, Diệp Vô Thần ở trong trầm mặc chờ đợi hồi lâu, rốt cuộc rời đi.

Mặc cho hần cố gắng như thế nào, Vô thần chi lực trước sau kẹt chết ở trên bình cảnh tầng thứ năm, khó tiến thêm nữa. Mấy ngày nay hần lại thử một lần lại một lần... Ngày đó hần thiêu đốt sinh mệnh, điên cuồng hấp thu, Vô thần bí quyết của hần vẫn như cũ không có bởi hần lần đó được ăn cả gà về không mà phát sinh kỳ tích thay đổi, vẫn như cũ kẹt ở tại đỉnh phong tầng thứ năm.

Cơ hội! Cần, nhất định là một cái cơ hội, hoặc là một cái điều kiện đặc thù khác... Đến tột cùng là cái gì?

Trở về Diệp gia, trời đã có chút tối xuống dưới. Ở dưới ánh chiều tà hoàng hôn cuối cùng lẳng lặng đứng thẳng thật lâu, hắn liền quay trở về trong phòng. Hắn, đã rất lâu không có đi vào giấc ngủ qua sớm như vậy.

Phòng của mình, giường quen thuộc, lại đánh mất quá nhiều ấm áp quen thuộc đã làm cho hắn quen cùng không muốn xa rời. Từng, ba cô gái phân biệt vụng trộm lấy phương pháp của mình chiếm lấy thân thể hắn, mà hiện tại, trong lòng hắn chỉ còn lại có Tiểu Mạt, nàng đem chính mình cuộn mình thành một đoàn yêu kiều nhỏ bé, gắt gao dựa vào hắn. Tối nay, chỉ có nàng làm bạn ở bên người hắn.

“Phụ thân, ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời người... Cho dù có một ngày bọn họ muốn đem ta mang đi, ta cũng vĩnh viễn sẽ không rời phụ thân, vĩnh viễn cũng sẽ không...”

Giống như khinh âm, giống như nói mê, nàng ôm thân thể hắn, đem ấm áp của mình truyền lại cho hắn, dùng thanh âm cùng lòng mềm nhẹ của mình an ủi hắn. Có lẽ ở trước khi đến Thiên Thần đại lục, nàng chưa bao giờ nghĩ tới một người có thể cho nàng lưu luyến si mê thành như vậy, nàng khi thì ngây thơ, khi thì thành thực, khi thì xảo tiểu yên nhiên, khi thì lại trầm mặc vắng lặng, nhưng vô luận nàng biến đổi thất thường như thế nào nữa, lòng nàng buộc ở trên người Diệp Vô Thần đã tình cảm đã là khó cởi ra nữa - hoặc là nói, đã không cách nào cởi bỏ.

Diệp Vô Thần mở con ngươi, lẳng lặng nhìn Tiểu Mạt trong lòng, đây cũng là ma chi nữ đến từ thế giới kia. Lặng yên gia tăng sức lực cánh tay, đem nàng ôm chặt. Nếu có một ngày ma tộc lại đến Thiên Thần đại lục, liền cả Tiểu Mạt cũng bị bọn họ mang đi, như vậy, ngay cả chính hắn cũng không xác định chính mình còn có thể hay không thể thừa nhận một lần đả kích như vậy.

Thời gian đã tới nửa đêm, ngoài cửa sổ trút xuống ánh trăng óng ánh, trên bầu trời đầy sao từng điểm, một vòng trăng rằm ở trong các ngôi vậy quanh sáng tỏ chói mắt.

Trăng tàn, đêm tiếc nuôi. Mà nguyên bản ban đêm nên bình tĩnh, lại bị một trăng ngoài ý muốn khác đánh vỡ.

Khi tới nửa đêm, Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt đồng thời mở mắt, bọn họ nhìn lẫn nhau một cái, nhất tề nhìn về phía phương Đông.

“Phụ thân, ngươi cũng cảm giác được sao?” Tiểu Mạt nhìn phương đông hỏi. Ma khí, hơn nữa là ma khí tuôn đi, cái loại khí tức này, trên mảnh đại lục này không có người so với nàng càng miễn cảm hơn, huống chi cách gần như thế.

“Ừm! Là Lãnh Nhai... Hắn rốt cuộc xuất hiện rồi” Diệp Vô Thần nhú lông mày nói. Cổ ma khí thuộc về Lãnh Nhai này hắn sẽ không nhận sai, mà cổ hơi thở này cũng không phải từ vượn xa gần trở nên đặc hơn, mà là trống rỗng bỗng nhiên xuất hiện, đem Tiểu Mạt cùng Diệp Vô Thần bừng tỉnh, tựa như lúc trước khí tức hắn bỗng nhiên biến mất, Diệp Vô Thần có được thể lực to lớn suốt hơn nửa năm đều không có tìm được dấu vết để lại.

Diệp Vô Thần nhanh chóng mặc quần áo, nếu xuất hiện, hắn sẽ không cho phép hắn tiếp tục mất đi hành tung nữa. Dị biến trên người Lãnh Nhai, hắn phải điều tra rõ ràng, nếu không, hắn có lẽ sẽ là một cái nguồn gốc tùy thời có thể bùng nổ tai nạn. Tiểu Mạt cũng rất nhanh cầm quần áo mặc, giữ chặt cánh tay Diệp Vô Thần: “Phụ thân, mang ta đi”.

“Ừm!” Diệp Vô Thần đáp ứng một tiếng, ôm lấy Tiểu Mạt xuyên cửa sổ mà ra, thẳng đến phương Đông, tốc độ phi hành của hắn muốn nhanh hơn Tiểu Mạt nhiều. Mà hầu như là cùng bọn họ cùng thời gian, một cái bóng người cao lớn khác cũng từ trong sân Diệp gia bay lên, hiem hiem cùng Diệp Vô Thần chạm ở một chỗ.

“Diệp lão đệ?”

“Sở đại ca, đi thôi” Diệp Vô Thần hướng hắn gật đầu một cái, không có nhiều lời nữa, hai người sóng vai hướng nơi ma khí phát ra kia bay đi. Bọn họ đi rồi, mấy bóng người từ trong bóng đêm hiện ra thân hình, một cái bóng người già nua nói: “Nếu chủ nhân đã muốn tự mình đi rồi, chúng ta cũng không có gì có thể lo lắng, đều trở về nghỉ ngơi đi”.

Gió đêm cũng không có chen lẫn hơi lạnh quá nhiều làm cho người ta không khoẻ, ánh sáng cũng ở trắng sáng chiếu rọi xuống cũng không phải ảm đạm như vậy. Khí tức Lãnh Nhai truyền đến phương hướng cách bọn họ cũng không xa, không biết là hần cố ý phát ra đến hấp dẫn sức chú ý của bọn họ, hay là khổng chế không được khí tức của mình, lâm vào cùng trạng thái ngày đó giống nhau cuồng loạn.

Diệp Vô Thần đã hầu như đem tốc độ phi hành của mình tăng lên tới nhanh nhất, nhưng bên người hần Sở Kinh Thiên vậy mà lại tựa như không có hạ xuống, hơn nữa, ở trong trí nhớ hần chỉ có thể ngự kiếm mà đi, dưới chân căn bản không có mượn dùng kiếm một loại đồ vật gì.

“Sở đại ca, người lúc nào học được phi hành?” Diệp Vô Thần nhìn phía trước hỏi.

“...Phi hành, hiện tại ta miễn cưỡng có thể làm được, nhưng vẫn là ‘Khinh Kiếm Vô Ảnh’ tốc độ muốn nhanh hơn một ít” Sở Kinh Thiên trả lời.

“Ồ?” Diệp Vô Thần quay đầu, mang chút nghi hoặc nhìn thoáng qua toàn thân cao thấp hần: “Khinh Kiếm Vô Ảnh phải lấy kiếm là vật dẫn thi triển... Hay là, người thực đã có thể không kiếm mà thi triển Kiếm Thần quyết?”

Sở Kinh Thiên cười rất bình thản, gọn sóng không sợ hãi giải thích nói: “Lúc trước ta rời các người chính mình đi tìm Lãnh Nhai, lúc một mình thường xuyên nhớ tới người lúc trước cùng ta nói chuyện, mỗi một ngày đều sẽ không có cùng hiểu được. Một ngày một ngày đi qua, ta nghĩ càng nhiều, hiểu được càng nhiều, một loại đồ vật ngay tại trong lòng ta tự phát thành hình, cái loại đồ vật này rất huyền diệu, tựa như tồn tại, lại tựa như không tồn tại. Khi ta cố ý suy nghĩ, đi nắm giữ, lại như thế nào cũng thấy không rõ đó là cái gì, mà khi ta không đi cố ý nghĩ, trong lòng trống rỗng, lại có thể rõ ràng cảm giác nó tồn tại... Sau đó, ta nghĩ đến gia gia năm đó nói lên một ít lời, có lẽ, đó là năng lực đặc thù thuộc về chính ta, ở dưới việc ta hiểu được thông thả thức tỉnh, cũng có lẽ là ta ở trong lơ đãng ngộ được cái gì nhưng không có phát hiện, ngược lại ở trong lòng ở trong chỗ sâu chậm rãi tích lũy”.

Diệp Vô Thần: “...”

“Người đã nói, kiếm có thể có hình, cũng có thể không hình, hoa cỏ có thể là kiếm, lông có thể là kiếm, thậm chí không khí cùng giọt nước mưa đều có thể là kiếm, tới cảnh giới nào đó, tâm niệm cũng có thể là kiếm, thiên địa vạn vật đều có thể là kiếm, làm sao tu nhất định phải lấy kiếm hữu hình đến thi triển Kiếm Thần quyết. Rốt cuộc có một ngày, ta bỗng nhiên ngộ rồi, ở một đêm trong lúc đó đột phá đem Kiếm Thần quyết thi triển ở trên bình cảnh của Vô hình chi kiếm, nhưng lại thực làm được hóa vô hình là hữu hình, cũng có thể hóa hữu hình là vô hình một cái kiếm đạo khác, đây là một loại kiếm đạo gia gia của ta cũng không có cùng ta nói lên qua, có lẽ, ta là người đầu tiên tìm hiểu kiếm đạo này đi... Diệp lão đệ, tất cả cái này đều là bởi người nói đến chút ta mới có thể lĩnh ngộ” Sở Kinh Thiên cảm kích cảm thán nói. Thanh âm bình thản không có bao hàm vui mừng gì. Tâm tình hần, không biết khi nào bình tĩnh khó nổi lên gọn sóng nữa.

Diệp Vô Thần trầm mặc, nhưng trong lòng hần lại là không cách nào không dâng lên khiếp sợ cảm thán. Nửa năm thời gian... Vậy mà lại vền vền chỉ dùng nửa năm thời gian, hần hiểu thấu đáo một cái kiếm đạo mà Kiếm Thần nhất mạch hần trăm ngàn đời đều không có hiểu thấu đáo được, thiên phú kinh người của hần đã đạt đến một cái tình trạng không thể tưởng tượng. Mà hần tìm hiểu kiếm đạo này vừa không là lời Sở Thương Minh cho rằng cực hạn “Vô”, cũng không phải hần biết đạo “Tâm”, mà là một kiếm đạo mới theo lời của hần, cũng chỉ thuộc về Sở Kinh Thiên.

“Sở đại ca, người có vì kiếm đạo chính mình lĩnh ngộ này lấy cái tên hay không” Diệp Vô Thần hỏi.

“...Không có, tên với ta mà nói, cũng không quan trọng” Sở Kinh Thiên lắc đầu.

“Thiên địa vạn vật có thể là kiếm, tuy rằng ta không biết đó sẽ là một cái cảnh giới huyền diệu như thế nào, nhưng Sở đại ca ngăn ngừa nửa năm này tăng cao thực lực chứng minh nó cường đại. Như vậy, nó gánh được hai chữ ‘Thiên kiếm!’” Diệp Vô Thần mỉm cười nói.

“Thiên kiếm... Thiên kiếm đạo... Tốt! Nó vốn là vì người đề cập mà sinh, người vì nó lấy cái tên, cũng lại rất thích hợp. Tuy rằng ta bây giờ còn ở một cái giai đoạn sơ cấp sơ soạng, nhưng ta tin tưởng, nó cường đại nhất định sẽ không thua một loại kiếm đạo nào” Sở Kinh Thiên dùng sức gạt đầu, ánh mắt vẫn nhìn thẳng phía trước. Bọn họ cùng Lãnh Nhai đã càng lúc càng gần.

Diệp Vô Thần mỉm cười gật đầu: “Ta tin tưởng”.

Ngắn ngủn nửa năm thời gian làm cho một người nguyên bản có thiên cấp trung giai thực lực cường đại cho tới trình độ hôm nay, đó đến tột cùng sẽ là một loại kiếm đạo như thế nào. Hắn mặc dù ở sau khi Sở Kinh Thiên trở về không thấy hắn ra tay qua, nhưng khí tức hắn không biết hùng hậu bao nhiêu lần làm cho hắn khi mới gặp hắn âm thầm lấp bắp kinh hãi. Không có mượn dùng ngoại lực gì, hắn đã có tiến cảnh khủng bố như thế, phóng mắt khắp thiên hạ, căn bản tìm không thấy người thứ hai.

Nơi này là đông địa phương Hắc Thụ Lâm, bởi nhận được khí tức khủng bố của Hắc Thụ Lâm ảnh hưởng, nơi này sớm hoang phế, khắp nơi cỏ khô, đá loạn thế lởm chởm. Ban đêm lại âm trầm đáng sợ. Trời cao nhìn lại, ánh trăng chiếu rọi xuống, mảnh trống trải hoang phế này trên cỏ mơ hồ có một đoàn sương khói màu đen đang nhúc nhích, gần, mới phát hiện đó dĩ nhiên là một người nằm úp sấp nằm ở trên mặt đất, toàn thân bị hắc quang bao phủ.

“Lãnh Nhai!”

Nhìn thấy đoàn bóng đen kia, trong lòng Sở Kinh Thiên nổi lên sóng to, hô to một tiếng, thân thể nghiêng xuống, hướng Lãnh Nhai bên người hạ xuống.

495. Chương 494: Giao Phong

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 494: Giao phong

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lãnh Nhai sinh ra khí tức bừng tỉnh kia nằm ở trên đất, không biết là bởi vì thống khổ hay là rét lạnh mà run run, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, lộ ra một đôi con ngươi giống như máu, cặp huyết mâu kia ở trong đêm tối phóng thích hào quang màu đỏ tươi giống như sói đói, nhìn thấy ánh mắt này, thể xông đến của Sở Kinh Thiên bị kiềm hãm, mà trong miệng Lãnh Nhai bỗng nhiên phát ra một tiếng tê rống thống khổ giống như dã thú, thân thể như tên bắn ra, đâm thẳng Sở Kinh Thiên.

Cái sức bật trong nháy mắt này, xa xa vượt qua nhận biết của Sở Kinh Thiên đối với Lãnh Nhai. Nửa năm trước lúc cuối cùng thấy hắn, hắn vền vện dùng một nhận liền đánh bay Thương Minh kiếm của hắn, lại dùng một nhận đem Thương Minh kiếm của hắn trực tiếp chặt đứt, lực lượng đó của hắn không biết từ đâu mà đến khủng bố cỡ nào, đó là lực lượng ngay cả Viêm Đoạn Thương đều trong thời gian ngắn tan tác thậm chí bị thương thiếu chút nữa chết.

Diệp Vô Thần cũng không có đi ngăn cản Lãnh Nhai công kích Sở Kinh Thiên, bởi vì hắn biết, lúc này Sở Kinh Thiên cũng không là nửa năm trước Sở Kinh Thiên kia nữa, hơn nữa không kém là một chút nào. Hắn nắm tay Tiểu Mạt, đứng ở không trung nhủ mày nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Lãnh Nhai.

Hốt, Phá Phong Nhận của Lãnh Nhai còn chưa chạm đến thân thể Sở Kinh Thiên, liền bỗng nhiên cứng rần ngừng đi xuống. Hắn suy nghĩ đã cuồng loạn, nhưng điềm báo nguy hiểm này làm cho thân thể hắn giống như phản xạ có điều kiện tự phát dừng lại, bởi vì hắn chỉ cần hướng phía trước một chút nữa, thân thể sẽ bị hơn mười thanh kiếm cho đâm thủng.

Mây Diệp Vô Thần mãnh liệt nhảy dựng, trong lòng lại bởi Sở Kinh Thiên mà nổi lên rung chuyển mãnh liệt.

Kiểm... Vô hình kiếm, chẳng qua là trong nháy mắt thời gian, không đủ nửa giây thời gian, nhưng lại rậm rạp phân bố ở tại bốn phía thân thể Lãnh Nhai, chừng hơn trăm thanh. Đó là không nhìn thấy kiếm, hoàn toàn như là từ không khí ngưng tụ thành Vô hình kiếm. Tuy rằng vô hình, nhưng chúng nó phóng xuất ra hơi thở lạnh lùng nghiêm nghị, cũng sẽ không thua kiếm sắc đích thực, hơn nữa bởi vì vô hình không dấu vết, muốn so với kiếm chân chính còn muốn đáng sợ hơn nhiều.

Mà Sở Kinh Thiên vẫn đứng ở nơi đó không hề động qua, liền tay cũng không có nâng lên.

Đây, chính là kiếm đạo hãn lĩnh ngộ được?

“Lãnh Nhai... Tỉnh tỉnh, người thật đã không nhận ra ta sao?” Thanh âm Sở Kinh Thiên đau kịch liệt nói. Hắn luôn luôn ở trong đau khổ tìm kiếm Lãnh Nhai, hắn không phải vì trách hắn, cũng chưa từng có trách hắn, mà là bởi vì hắn là bằng hữu tốt nhất, huynh đệ tốt nhất của hắn, mấy năm đồng cam cộng khổ, mỗi ngày nhận kiếm giao nhau, bọn họ ở trên người lẫn nhau để lại từng miếng vết thương, cũng ở trong từng đao miếng vết thương này cùng nhau tiến bộ, cảm tình, cũng ở trong yên lặng trở nên cứng rắn không thể gãy, đem lẫn nhau trở thành người thân nhất đáng tin tưởng nhất. Hắn ngày ấy vọt đi mà độn, lại không một tiếng động, hắn lại như thế nào có thể yên tâm xuống, cho nên hắn dứt khoát lựa chọn đi khắp thiên hạ đi tìm hắn, đem hắn cứu trở về.

Mà hôm nay hắn rốt cuộc lại nhìn thấy Lãnh Nhai, nhìn đến vẫn như cũ là sương khói màu đen, con mắt màu đỏ.

Tay Lãnh Nhai chậm rãi nâng lên, “Nhất Tuyến Thiên” phóng thích cũng không phải nháy mắt phóng thích, nếu không sẽ là kĩ năng nghịch thiên thật sự, mà là ở trong quá trình cánh tay nâng lên tụ sức hoàn thành, lại nháy mắt trượt xuống. Mà “Nhất Tuyến Thiên” hoàn thành, chủ yếu là dựa vào lực cắt của Phá phong nhận.

Xoạt!

Tiếng cắt không gian chói tai vô cùng, Nhất Tuyến Thiên ngay cả Viêm Đoạn Thương cũng không thể ngăn cản kia đem Vô hình kiếm trước người hắn toàn bộ chặt đứt cắt tan, sau đó lấy tốc độ không thể tưởng tượng cắt về phía thân thể Sở Kinh Thiên. “Nhất Tuyến Thiên” tốc độ lan đến muốn xa xa vượt qua tốc độ bay của mũi tên, nếu là lần đầu tiên đối mặt thần kỹ này, cơ bản không có khả năng tránh thoát, bởi vì chờ tay Lãnh Nhai thiết xuống một khắc kia lại phản ứng tất cả đều đã chậm rồi.

Sở Kinh Thiên không có cho rằng Vô hình kiếm của mình có thể triệt tiêu Nhất Tuyến Thiên của Lãnh Nhai. Ở lúc tay hắn vừa muốn hạ xuống thân thể liền đã di động nghiêng, vậy mà lại đem Nhất Tuyến Thiên này hoàn mỹ né qua. Mà địa phương hắn vốn đứng thẳng, khí lưu kia so với đao kiếm không biết sắc bén hơn bao nhiêu lần đem mặt đất cắt ra một đạo dấu vết thật dài không biết sâu bao nhiêu.

Một chiêu tiên, cắt biến thiên, Lãnh Nhai chỉ cần một chiêu “Nhất Tuyến Thiên”, liền đủ để hoành hành thiên hạ.

Sở Kinh Thiên tuy rằng hoàn mỹ né qua, nhưng tránh né liền ý nghĩa đánh mất tiên cơ, đem quyền chủ động giao đến trong tay đối phương. Thân thể hắn vừa mới đứng vững, cái Nhất Tuyến Thiên thứ hai của Lãnh Nhai liền vạch không gian mà đến, ánh mắt Sở Kinh Thiên khê hung ác, khê quát một tiếng, nhưng không có lắc mình tránh né, mà là thân thể bằng tốc độ nhanh nhất rút về phía sau...

Phanh! Phanh! Phanh...

Một loạt lại một loạt Vô hình kiếm theo Sở Kinh Thiên lui về phía sau mà ở trước người hắn ngưng tụ thành, sau đó ở dưới Nhất Tuyến Thiên đánh sâu vào bị đánh tan, nhưng tốc độ Nhất Tuyến Thiên đánh sâu vào lại cũng bị cản trở rõ ràng, uy lực cũng ở sau khi cắt tan một loạt lại một loạt Vô hình kiếm dần dần suy yếu. Sở Kinh Thiên khí quán trước người, tùy ý bị suy yếu rất nhiều lần Nhất Tuyến Thiên cắt ở trên người chính mình.

Nhất thời, một loại cảm giác đau nhức từ trước người truyền đến, quần áo trước người hắn nhất thời bị trực tiếp cắt nhỏ ra dựng thẳng thẳng một đạo, trong đau nhức, hắn cũng không có đã bị thương tổn gì, chính là mặt ngoài làn da xuất hiện một đạo vết đỏ bắt mắt. Đây là Sở Kinh Thiên lần đầu tiên ngay mặt ngăn

cẩn Nhất Tuyền Thiên, còn là Nhất Tuyền Thiên bị hấn triệt tiêu đại bộ phận lực lượng, lại vẫn như cũ là đáng sợ tới vậy.

Chỗ đáng sợ của Nhất Tuyền Thiên cũng không ở chỗ ẩn chứa lực lượng khổng lồ của nó, mà là đem lực lượng ngưng tụ thành một đường rất nhỏ rất nhỏ, do đó tạo nên lực phá hoại cực kì đáng sợ. Cái này giống như dùng lực lượng rất nhỏ đâm một cây châm, có thể dễ dàng đâm thủng da người, mà lấy lực lượng tương tự tác dụng ở trên sức nặng tương tự của sắt cứng, lại căn bản không đủ để đối với người tạo thành thương tổn gì. Dem lực lượng tập trung vào một điểm mà băng liệt ngàn quân “Thốn kinh”, cũng là đạo lý tương tự.

Kháng xuống Nhất Tuyền Thiên, cũng kéo ra khoảng cách cùng Lãnh Nhai, Sở Kinh Thiên chỉ hơi thở dốc, hít thật dài một tiếng... Hấn thích chiến đấu, thích khiêu chiến cao thủ, nhưng hấn vĩnh viễn không muốn cùng đồng bọn tốt nhất của mình làm loại vật lộn sinh tử này. Xa xa, Lãnh Nhai mở to hai mắt đỏ đậm, cầm trong tay Phá phong nhận vọt đi lên, lúc này hấn hoàn toàn cùng cấp với một con dã thú vọt đến, chỉ biết bản năng phải giết chết mục tiêu đi phát tiết cuồng bạo trong lòng, căn bản sẽ không giữ lại bình tĩnh cái gì. Nếu hấn đứng thẳng ở nơi đó trước sau lấy Nhất Tuyền Thiên đi cắt thân thể Sở Kinh Thiên, cuối cùng bại, tất nhiên là Sở Kinh Thiên, thậm chí, Thiên Thần đại lực không có người nào có thể chống được loại công kích đáng sợ này của hấn - trừ Diệp Vô Thần có thể di động trong nháy mắt.

Lãnh Nhai không có dùng Nhất Tuyền Thiên nữa, mà là trực tiếp vọt đi lên, mà Sở Kinh Thiên lại ở lúc này nhắm hai mắt lại, môi hơi giật không thể phát hiện một chút.

Tử vong uy hiếp làm cho Lãnh Nhai bước chân lại ngừng lại, lại là không đếm được Vô hình kiếm xuất hiện ở chung quanh thân thể hấn, mà lần này, những kiếm này không có bảo trì yên lặng mà cho hấn cơ hội phản kích nữa, mà là cuồng loạn động lên...

“Kiếm Thần quyết – Thất Phong Thất Sát!”

Không khí bị kiếm khí sở bát loạn, gần trăm đem Vô hình kiếm đồng thời mà động, đâm hướng thân thể Lãnh Nhai, khí tức kiếm lãnh liệt kia nhất thời hỗn loạn đan vào, đem mảng lớn không gian biến thành xúc chi tức tử kiếm địa ngục. Cách rất xa Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt đều có thể cảm nhận được từng cỗ khí tức đến xương không ngừng đánh úp lại.

Thương! Một đạo kiếm khí bị Phá phong nhận của Lãnh Nhai đánh tan.

Thương! Lại là một đạo Vô hình kiếm bị đánh tan... Ngay sau đó, một chùm kiếm khí khác xẹt qua bả vai hấn, xé rách quần áo hấn vốn liền bắn loạn không chịu nổi. Thân thể hấn nhất thời như một con cá bơi ở trong Vô hình kiếm giăng khắp nơi lật xuyên qua, trong tránh né, cơ hội ra tay càng lúc càng ít, lại càng không cần nói chém ra Nhất Tuyền Thiên của hấn.

Diệp Vô Thần trên mặt lại hiển lộ vẻ kinh ngạc, Thất Phong Thất Sát, lúc trước ở trên đại hội Thiên Thần Ma Vũ, Sở Kinh Thiên lấy chiêu này khống chế Thương Minh kiếm đem Viêm Chính cắt mình đầy thương tích, khi đó, hấn khống chế một cây kiếm, mà kiếm này, một lần mà động lại là mấy chục thanh hơn trăm thanh, giống như một trăm Sở Kinh Thiên đang ngự kiếm. Một tâm vốn không thể nhị dụng, cho dù có thể một lần thao túng nhiều cái cũng chỉ có thể làm cho chúng nó theo quy luật tương tự mà động, mà Vô hình kiếm trận trước mắt lại là đều tự có trật tự... Hơn nữa, hiển nhiên, Sở Kinh Thiên căn bản không muốn làm bị thương Lãnh Nhai, Vô hình kiếm kia công kích hướng Lãnh Nhai, đại bộ phận chỉ có thể sát đến thân thể hấn, sẽ không xúc phạm tới hấn, lại càng sẽ không chạm đến yếu hại của hấn.

Vô kiếm, lời đồn là khí điệu lợi kiếm, quên mất kiếm chiêu, không kiếm thắng có kiếm.

Tâm kiếm, ở trong trí nhớ của hấn, đó là cùng một thanh kiếm tâm ý tương thông, làm cho kiếm có thể tùy tâm mà động, do đó đem uy lực của kiếm phát huy đến một cái cực hạn khủng bố, nhưng là vẹn vẹn chỉ có thể là một thanh kiếm mà thôi.

Mà Sở Kinh Thiên lĩnh ngộ thiên chi kiếm đạo, đã có bóng dáng “Vô”, lấy vật vô hình hóa kiếm, lại có “bóng dáng” Tâm, lấy tâm thao túng thể kiếm, vậy mà lại như là kiếm chi vô đạo cùng kiếm chi tâm đạo kết hợp! Càng quý dị cùng làm cho người ta sợ hãi than là, hấn có thể nháy mắt ngưng tụ lại nhiều Vô hình kiếm như vậy, có năng lực cùng thời gian khống chế nhiều kiếm như vậy... Hấn đến tột cùng là như thế nào làm được, dựa vào là một loại lực lượng như thế nào?

Diệp Vô Thần im lặng nghĩ đến, nếu lúc này bị nhốt ở trong đó không phải Lãnh Nhai, mà là chính mình, nếu không thuận theo trận năng lực không gian của Hương Hương, có hay không chỗ khả năng bình yên... Đáp án là: Không có! Nhưng không thể hoàn toàn tránh né cũng không ý nghĩa không thể thoát khỏi, hẳn có thể... Lãnh Nhai cũng có thể, nhưng cái giá lớn, lại phải lớn hơn một chút.

Quần áo Lãnh Nhai bị cắt phá một đạo lại một đạo, trên người cũng thường xuyên xuất hiện đạo đạo vết mờ. Bị cắt phá đau đớn làm cho trong miệng Lãnh Nhai một lần lại một lần phóng ra tê rống thống khổ, hơn mười giây sau, tia máu trong mắt hắn chợt thêm đậm, hắc khí trên người cũng rất nhanh trở nên đặc hơn, nguyên bản không khí bị kiếm khí đảo loạn lại ở trong bất an trở nên hỗn loạn.

“...Thật rất giống khí tức của ca ca, rất giống rất giống” Tiểu Mạt ngơ ngác nhìn Lãnh Nhai, bên trong đôi mắt, tựa lên kích động cùng kinh ngạc càng lúc càng nồng đậm. Khí tức của ca ca, năng lực hẳn là sẽ không nhận sai mới đúng... Nhưng hẳn rõ ràng đã chết rồi, chết ở dưới Huyết Dạ Huyết Cứ của Thần Chi đại lực Tam Thánh Tướng, có rất nhiều người nhìn thấy, ma thân của hắn bị huyết cứ làm cho người ta run rẩy kia chưa thành bọt máu...

Chân tướng, đến tột cùng là cái gì!?

Không khí rung chuyển càng lúc càng kịch liệt, thân thể Lãnh Nhai đã hầu như bị một tầng hắc quang nồng đậm hoàn toàn bao bọc, lúc này, bên tai Sở Kinh Thiên bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát lớn của Diệp Vô Thần: “Sở đại ca, mau lui lại sau!!”

Sở Kinh Thiên sửng sốt, hắn chưa bao giờ sẽ hoài nghi lời của Diệp Vô Thần, mà chính hắn cũng vốn là cảm giác được một chút bất an, nhanh chóng phóng người lên, hướng phía sau xa xa nhảy đi, Vô hình kiếm kia quay chung quanh Lãnh Nhai cũng bởi hắn rời đi mà ngừng lại.

Hô!!

Gió lốc hắc ám ở một khắc này bùng xuống, dưới bầu trời đêm giống như bỗng nhiên quét lên một trận âm phong địa ngục, hắc ám đem không gian bao phủ, trong phạm vi khổng lồ kia, bỗng nhiên bùng nổ hắc ám lực điên cuồng cắn nuốt tất cả trong đó, Vô hình kiếm vẫn như cũ tồn tại kia toàn bộ bị hắc ám lực lượng phá hủy, biến mất không còn một mảnh.

Lãnh Nhai, hẳn chẳng những có sức bật cùng lực cơ động cường đại, còn có lực sát thương đáng sợ dựa vào Phá phong nhận mà thành, còn có lực hắc ám khổng lồ không biết từ đâu mà đến. Hẳn là Lãnh Nhai, lại không phải Lãnh Nhai.

“Sở đại ca, thủ tại chỗ này, đừng cho bất luận kẻ nào tới gần!”

Liên miên vài trăm thước hắc ám không có tan đi, bên tai Sở Kinh Thiên lại vang lên thanh âm Diệp Vô Thần, ngay sau đó, trong bóng tối bỗng nhiên lấp lánh lên u lam quang mang rất nhỏ mà thâm thúy, một tiếng hét thẳm ngay sau đó vang lên, đó là thanh âm Lãnh Nhai... Theo đó, sương mù đen tan đi, hắc ám lực lượng sau khi bùng nổ lâm vào trạng thái suy yếu ngăn ngừa Lãnh Nhai bị Diệp Vô Thần tận dụng mọi thứ lấy bằng lực cách xa xôi đem hắn đóng băng ở nơi đó, đợi sau khi hắc ám lực tan hết thẳng ép trước người hắn, một đoàn ánh bạch quang mang từ trên người Diệp Vô Thần phát ra, đem chính hắn, Tiểu Mạt còn có Lãnh Nhai hoàn toàn bao bọc trong đó.

Sở Kinh Thiên từ trên không bay xuống, kinh ngạc nhìn bạch quang trước mắt sau một lúc lâu. Nhớ tới Diệp Vô Thần vừa mới cùng hắn nói đến, hắn đứng yên ở nơi đó, không có phát ra thanh âm gì. Đối với Diệp Vô Thần, hẳn có tín nhiệm tuyệt đối. Hắn khát vọng hẳn có thể đem Lãnh Nhai từ trong cuồng loạn mờ mịt cứu vớt.

496. Chương 495: Con Ma Hoàng

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 495: Con Ma Hoàng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thế giới linh hồn Hương Hương chế tạo, như trước là trắng xóa một mảng, không thấy điểm cuối.

Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt tay trong tay xuất hiện ở nơi này, đây là phương pháp tốt nhất bọn họ điều tra rõ tất cả. Ở nơi này, có thể tiếp xúc đến một mặt che dấu sâu nhất trong lòng mỗi người.

Bọn họ vừa muốn đi về trước, một bóng người liền bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, mỉm cười nhìn bọn họ. Mà người này... lại không phải Lãnh Nhai. Tiểu Mạt nhìn thấy hắc một khắc kia, chợt ngây người, một đôi con ngươi như nước kịch liệt chớp lên, nàng là cỡ nào không thể tin được con mắt của mình.

Đây là một nam tử tuổi trẻ cả người bị màu đen bao phủ, có tóc dài đen nhánh tiêu sái, gương mặt tuấn dật vô cùng, trong đồng tử mắt, thỉnh thoảng hiện lên hắc mang phân biệt rõ ràng. Mây hắc thoáng nhướng lên, khóe miệng hơi hơi mang cười, từ trên người hắc, Diệp Vô Thần cảm nhận được một cỗ trầm ổn cùng thân hòa, đây sẽ là một nam tử có tướng mạo mỹ lực cùng người nhân mỹ lực rất mạnh.

“Ca... Ca ca... Thật là người... người chưa chết!?” Tiểu Mạt không thể tin được mắt mình, nhưng trước mắt hắc, còn có vẻ mặt hắc, ý cười hắc, cảm giác hắc gây cho nàng, đều ca ca cùng trong trí nhớ giống nhau như đúc.

“Tiểu Mạt, có thể nhìn thấy người tất cả mạnh khỏe, ta đã rút cuộc không có gì phải bận tâm nữa. Ta nghĩ, hiện tại cho dù có biện pháp cho người về quê nhà, người cũng có thể không muốn đi trở về” Nam tử mỉm cười nói, sau đó nhìn về phía Diệp Vô Thần, hướng hắc ý bảo gạt đầu.

“Ca ca... Vì sao... người như thế nào có thể xuất hiện ở nơi này... người không phải đã chết rồi sao? Vì bảo hộ Bích U tỷ bị Huyết Dạ giết chết rồi!” Tiểu Mạt nắm chặt tay Diệp Vô Thần, kích động run rẩy cả người. Bỗng nhiên ở thế giới kia gặp được thân nhân đã chết rất lâu, nàng như thế nào có thể lạnh nhạt tại chỗ.

Diệp Vô Thần nheo mắt lại, lẳng lặng nhìn nam tử được Tiểu Mạt gọi “ca ca” này. Nếu là ca ca của Tiểu Mạt, vậy hắc tất nhiên là ma... Nhưng từ trên người hắc, hắc cảm nhận được chỉ có rất dễ ở chung thân hòa, nhưng không có cảm xúc phản đối cùng khí tức làm cho người ta chán ghét gì. Mà Tiểu Mạt, từ lại nàng lúc trước sau khi bị vứt bỏ mà sinh ra thù hận, nàng cùng một cô gái đơn thuần lại có cái gì khác nhau. Ma... tên chủng tộc này. Thực đại biểu ác sao?

Thần kia, lại thực đại biểu thiện cùng thần thánh sao... Nhớ tới Tuyệt Thiên cùng Dạ Minh kia cuồng ngạo không coi ai ra gì, dưới sự so sánh, chỗ bọn họ biểu hiện ra, cũng là càng thêm cảm xúc phản đối rõ ràng.

Rất nhiều thời điểm, nghĩ thường thức đương nhiên cũng không nhất định là đúng.

Nam tử mỉm cười gạt đầu: “Năm đó, ta thật đã chết, thần không biết, ma cũng cực ít biết, bộ tộc ma hoàng chúng ta có đặc quyền ma hồn trọng sinh, ma thân chết, nhưng ma hồn cũng không sẽ lập tức theo đó mà diệt, ở dưới một cái cơ hội có khả năng rất lớn thông qua thân thể ‘người’ mà sống lại. Ta sau khi ma thân chết, phụ hoàng đem ma hồn ta phong tỏa, sau đó không lâu, vì có thể đánh bại thần đế, người đến nơi này tìm kiếm hồn độn thánh châu lưu lạc, lại không nghĩ rằng chúng bị Thần Chi đại lục phát hiện...” Nói tới đây, vẻ mặt nam tử trở nên phức tạp, lập tức lại chuyển làm mỉm cười, nhưng không có tiếp tục nói tiếp chuyện này nữa. Sự tình phát triển thật quá kỳ diệu, mà tiêu diệt Tiểu Mạt bọn họ Hắc Dực cùng Bạch Dực công chúa cùng Tiểu Mạt tạo ngộ cũng là vận mệnh, hóa thành cô gái, gom lại bên người một người, cũng thành tỷ muội ngủ cùng giường. Đối với các nàng, hắc không biết là nên hận, hay là...

Bởi vì các nàng, Tiểu Mạt mới không thể trở lại ma chi đại lục, ở nơi này cô đơn trăm năm... Nhưng, nghĩ đến Ngưng Tuyệt cùng Đồng Tâm, hắc lại như thế nào cũng hận không nổi. Con mắt Lãnh Nhai, con mắt của hắc, chỗ Lãnh Nhai nhìn thấy, nghe được, hắc toàn bộ nhìn thấy, nghe được.

“Tiểu Mạt, người sau khi rời đi, phụ hoàng cùng mẫu hậu vẫn rất nhớ người. Người không biết, ở sau khi thần của Thần Chi đại lục nhận thấy được chúng ta tiến vào Thiên Thần đại lục tìm kiếm Hỗn độn thánh châu, chẳng những phái xuống thần đến công kích các người, đem ngay cả thông đạo duy nhất chúng ta đi thông nơi này đều hủy diệt, muốn xây một lần nữa ít nhất phải hơn trăm năm thậm chí càng nhiều hơn. Phụ hoàng cùng mẫu hậu chưa từng có buông tha qua phương pháp tìm kiếm sớm đi đến nơi này, bọn họ không có vứt bỏ người... Bởi vì người là muội muội duy nhất của ta, con gái duy nhất của bọn họ, bởi vì không có cách nào đem người mang về, mẫu hậu bởi lo lắng mà thường xuyên rơi lệ, phụ hoàng cũng ngày đêm thở dài thở ngắn, vì bảo hộ người an toàn, làm bạn người không cho người cô đơn, phụ hoàng lấy phương pháp huyết luân hồi để cho ta sống lại ở nơi này, tuy rằng hung hiểm, nhưng chung quy là thành công... Tiểu Mạt, không nên trách phụ hoàng cùng mẫu hậu nữa, được không?” Nam tử ôn nhu nói.

“...” Thân thể Tiểu Mạt cứng đờ, ánh mắt trở nên mông lung liêm diễm, nàng giật giật môi, lại phát hiện chính mình giờ phút này nói cái gì đều là tái nhợt như vậy.

Thì ra, cha mẹ căn bản là không có vứt bỏ nàng, quên nàng, mà là bởi vì bọn họ bất đắc dĩ không thể đi đến nơi này đem nàng mang về, mà phương pháp huyết luân hồi... Đó là một loại phương pháp nghịch thiên hung hiểm vạn phần, một khi thất bại liền vạn kiếp bất phục, vì nàng, bọn họ vẫn như cũ làm như vậy... Nàng thật rất ngốc, nàng sớm nên nghĩ đến, nàng có phụ thân cùng mẫu thân thương yêu nàng nhất, như thế nào có thể đem nàng vứt bỏ... Nàng lại vì sao phải đi buông thả, còn oán hận bọn họ nhiều năm như vậy...

“Ca ca... Ta...”

“Ta biết, ta đều biết” Nam tử mỉm cười gật đầu: “Người từ nhỏ còn có một chút cố chấp, thường xuyên thích đi cực đoan, cho nên, ta sau khi đi đến nơi này vẫn bức thiết muốn nhìn thấy người. Làm cho ta không nghĩ tới là, thì ra, người đã có một người người không muốn rời đi, tảng đá lớn trong lòng ta buông xuống, nếu là biết người mỗi ngày đều muốn so với thời điểm ở quê hương qua càng vui vẻ phong phú, phụ hoàng cùng mẫu hậu cũng nhất định sẽ cảm thấy an ủi nhiều lần”.

Hắn nhìn Diệp Vô Thần, lộ ra nụ cười cảm kích.

“Lãnh Nhai ở nơi nào?” Diệp Vô Thần mở miệng hỏi.

“Hắn đang trốn tránh...” Nam tử thu liễm tươi cười, khẽ thở dài: “Hắn chính là ta, ta chính là hắn, không có so với người khác càng hiểu biết ta, hắn hiện tại cảm thấy chính mình không có mặt gặp lại các người, mặc cho người tìm như thế nào, kêu gọi như thế nào, hắn cũng sẽ trốn xa xa, sẽ không gặp các người”.

“Hôm nay, người là cố ý dẫn chúng ta lại đây.” Diệp Vô Thần nói.

“Phải... Tất cả cái này đều là bởi ta dựng lên, tránh né hơn nửa năm, hiện tại ta rốt cuộc nghĩ thông suốt rồi, cũng rốt cuộc có thể chấm dứt như vậy” Thanh âm hắn khẽ dừng, nghiêm túc nói: “Ta sẽ nói cho người tất cả người muốn biết, nhưng ta cần người giúp ta, cũng là đang giúp Lãnh Nhai, đồng thời, cũng là đang giúp chính người”.

Diệp Vô Thần: “...Người nói”.

“Ca ca, nói cho ta biết cùng phụ thân, ta toàn bộ cũng muốn biết” Tiểu Mạt rung động ánh mắt nói. Tuy rằng đã nghe được hầu như quen, nhưng hắn đối với Diệp Vô Thần xưng hô “phụ thân” vẫn như cũ làm cho hắn cả người không được tự nhiên, hắn cùng Tiểu Mạt là huynh muội, nàng nếu xưng hô hắn là phụ thân, chính mình chẳng phải là cũng phải...

Nam tử vội vàng đem vấn đề này ném ra khỏi đầu, sửa sang lại suy nghĩ, chậm rãi kể ra toàn bộ:

“Ta tên Sa La, Tiểu Mạt là em gái ruột của ta, cũng là em gái duy nhất, tên là Sa Tiểu Mạt, chúng ta cũng không phải người của thế giới này, mà là đến từ Ma chi đại lục xa xôi... Trừ tên của ta, cái khác người đều đã biết. Mà, lấy trí tuệ người, người cũng nhất định sớm đoán được phụ thân chúng ta, chính là ma hoàng tối cao của Ma chi đại lục - cha ta tên Sa Hầu, là một ma có ma lực vô cùng, đối địch người hung tàn, đối với người thân và bạn bè lại vô cùng hiền lành ôn hòa”.

“Vì tìm kiếm Hỗn độn tứ thánh châu lưu lạc ở Thiên Thần đại lục, Tiểu Mạt xưng phong nhận việc thông qua ma luân chi tinh mang theo rất nhiều ma binh đi tới nơi này, lại không nghĩ rằng, sau thời gian ngắn

ngủn liền bị thần giới phát giác, bọn thần không biết xấu hổ cũng không có lập tức phái xuống thần đến chế tài Tiểu Mạt bọn họ, mà là trước phá hủy Ma luân chi tinh của chúng ta, làm cho Tiểu Mạt bọn họ không thể trở về, cũng cho phụ thân ta bọn họ trong ngắn hạn không có biện pháp tới Thiên Thần đại lục trước, cũng bởi vậy, Tiểu Mạt bọn họ bị cô lập ở tại Thiên Thần đại lục, thần giới lúc này mới yên tâm phái xuống Hắc Dực cùng Bạch Dực công chúa, lấy năng lực hai thần bọn họ, muốn tiêu diệt tứ cố vô thân Tiểu Mạt bọn họ thực rất đơn giản”.

“Chuyện về sau, ngươi hẳn là đều biết... Ma chúng ta bị thần giới Hắc Dực cùng Bạch Dực công chúa tiêu diệt hầu như không còn, Tiểu Mạt gần chết ở cuối cùng phát động Hộ thân ma khí phụ hoàng cho nàng, cuối cùng, ba người các nàng đều nhận phải thời gian cùng không gian nguyên rửa... Chính là những cái này, phụ hoàng ta ở Ma chi đại lục xa cũng không biết. Nhưng hẳn có thể cảm ứng được Tiểu Mạt vẫn như cũ còn sống, không có gặp phải độc thủ của thần”.

“Trong thời gian về sau, phụ hoàng cùng mẫu hậu một bên cùng thần giới chống lại, một bên liều mạng tìm kiếm phương pháp đem Tiểu Mạt mang về, lại không thu hoạch được gì, mà muốn đúc lại ma luân chi tinh, ít nhất cần trăm năm thời gian, phụ hoàng cuối cùng làm một cái quyết định, làm cho ma hồn chưa tiêu của ta thông qua Huyết luân hồi đi đến Thiên Thần đại lục, tìm được Tiểu Mạt”.

“Sau đó, ngươi luân hồi đến trên người Lãnh Nhai?” Diệp Vô Thần hỏi. Huyết luân hồi... Thế giới Ma cùng Thần, có quá nhiều thần kỳ người thường không thể lý giải.

“Có thể nói như vậy, Huyết luân hồi cũng không phải đơn giản đem hồn phách nhập đến trên người một người, mà là theo một người sinh mà sinh, có lẽ là vận mệnh an bài, ma hồn của ta cuối cùng luân hồi đến trên một cái sinh mệnh thể đồng thời hình thành, theo đó, ý thức của ta cũng lâm vào ngủ say, theo hẳn sinh trưởng mà một lần nữa sinh trưởng đến thành thực. Mà cái sinh mệnh thể kia, chính là Lãnh Nhai về sau”.

“Ở lúc Lãnh Nhai vừa mới học được ngôn ngữ, ma hồn của ta cũng đã hoàn toàn sống lại, từ đó về sau, ta có được thân thể còn có hai cái linh hồn, một cái hồn phách là người, một cái hồn phách là thần, đồng thời, ta đã biết phụ thân mới của ta tên Phong Triều Dương, hẳn cùng phụ hoàng ta Sa Hầu giống nhau, đều là cha ta, một người giao cho ta ma hồn, một người giao cho ta thân thể”.

Diệp Vô Thần rất cuộc nghe rõ ràng, “Huyết luân hồi” cũng không phải đem hồn phách bám vào trên người một người, mà là tương đương với mang theo trí nhớ chuyển thể sống lại, cho nên, Phong Triều Dương thật là phụ thân - thân sinh phụ thân.

“Một cái thân thể vốn không nên có hai cái hồn phách, ta vốn tưởng rằng lấy linh hồn ta mang theo trí nhớ kiếp trước muốn gạt bỏ sạch linh hồn nguyên bản tồn tại hẳn là dễ dàng, nhưng ta sai lầm rồi... Trình độ cứng cỏi của linh hồn hẳn xa xa vượt qua dự kiến của ta, chẳng những không có đem ta gạt bỏ, ngược lại đem ta gặt gao áp chế, dưới sự bị ép, ý thức ta vậy mà lại bị bắt đến chỗ sâu nhất mà không thể hiển lộ. Hẳn là Lãnh Nhai, ta cũng là Lãnh Nhai, nhưng mọi người nhìn thấy, chỉ có một Lãnh Nhai kia. Ta chỉ có thể chờ, chờ ta dựa vào lực lượng tồn tại ma hồn mà sống lại, sau đó ta là có thể ngược lại đem hẳn áp chế. Mà hết thấy cái này, một cái khác ta căn bản không hề phát hiện, cho dù ngẫu nhiên ta giãy dụa khiến cho hẳn nghi hoặc, cũng cơ bản sẽ không để ý. Mà ta thông qua ngũ giác của hẳn đến nhận thức cùng cảm giác thế giới này”.

497. Chương 496: Để Cho Ta Chết Đi!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 496: Để cho ta chết đi!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Huyết Sát Ma Đồng... là lực lượng của ngươi!?” Diệp Vô Thần nhú mày nói.

“Không sai, là lực lượng của ta” Sa La khê gật đầu: “Bởi linh hồn ta bị hấn trong vô ý thức áp chế, ta rất nhanh thức tỉnh lực lượng cũng căn bản không có biện pháp phá tan áp chế trước phóng thích. Mà ở lúc cảm xúc của hấn không khống chế được, ví dụ như nổi giận, ta rốt cuộc có thể nhân cơ hội thoát khỏi mà sử dụng lực lượng... Mà lực lượng của ta, cũng chính là lực lượng của hấn, hấn ở trong nổi giận bởi sử dụng cái lực lượng khổng lồ không biết từ đâu mà đến này mà trở nên cường đại... Mà tất cả bước ngoặt còn lại là năm đó hấn ở Bắc Đệ Tông một buổi tối kia...” Nhớ tới Bình Nhi kia chết đi, trong đôi mắt của Sa La toát ra đau thật sâu, bọn họ thân là một thể, linh hồn phân hai, nhưng bị ngăn chặn hấn thật ra lúc nào cũng đều đang chịu một cái hồn khác của hấn mà ảnh hưởng, bao gồm tình đối với Bình Nhi, còn có tuyệt vọng, phần nộ cùng sát tâm đêm đó.

“Buổi tối hôm đó, Bình Nhi vì cứu hấn mà chết ở trước mặt hấn, tâm thần của hấn tại một khắc kia hoàn toàn không khống chế được, đó là một lần hoàn toàn nhất hấn kiếp này tới nay không khống chế được, toàn bộ cảm xúc của hấn, ta đều thật sâu cảm thụ được... Khi đó hấn khát vọng lực lượng, nguyện ý dùng tất cả đi đổi lấy lực lượng vì Bình Nhi báo thù... Mà Ma hồn chi lực của ta cũng ở dưới khối thân thể này diễn ra sát khí đáng sợ kích thích bỗng nhiên thức tỉnh trên diện rộng, hấn mượn cổ lực lượng này, giết mọi người ở đây... Cũng là từ một khắc đó trở đi, ma hồn của ta rốt cuộc có năng lực áp chế hấn” Sa La cảm khái nói.

Ở sau khi rõ ràng hàm nghĩa ba chữ “Huyết luân hồi”, theo như lời Sa La những cái này hấn đều đã có thể đại khái đoán được.

Thân thể giống nhau, linh hồn khác nhau, hai người bọn họ, một người là Lãnh Nhai, một người cũng là Lãnh Nhai, cũng là Sa La.

“Sau đó, bởi vì lực lượng của ngươi thức tỉnh, ngươi bắt đầu đi cùng hồn của Lãnh Nhai chống lại, mà Lãnh Nhai đã khi đó phát hiện tồn tại của ngươi, nhưng không có cùng một người nọ nói lên, trong lúc này, ma lực của ngươi vẫn đều đang tiến thêm một bước thức tỉnh, cuối cùng, lực lượng linh hồn của ngươi đủ để cùng Lãnh Nhai chống đỡ, lại bởi ai cũng áp chế không được ai mà làm cho một người nào cũng không thể chiếm cứ quyền chủ đạo thân thể, do đó làm cho thân thể không khống chế được, đã xảy ra chuyện ngày đó lúc trước ngươi rời đi... Mà ở cuối cùng, Lãnh Nhai ở ý thức được thân thể của mình giết Hắc Hùng, chặt đứt Thương Minh kiếm của Sở Kinh Thiên, lâm vào trong vô tận tự trách, do đó để cho ma hồn của ngươi chiếm cứ thượng phong, lúc trước rời đi, thân thể Lãnh Nhai thật ra đã có ý thức... Đó là ý thức của ngươi!” Diệp Vô Thần cau mày nói.

Sa La nhìn chằm chằm Diệp Vô Thần nhìn rất lâu, lộ ra một nụ cười mang chút chua xót cùng thoải mái không hiểu: “Đúng vậy, ngươi đoán, một chút cũng không sai.”

Diệp Vô Thần vội hỏi tiếp: “Ta tin tưởng, ngươi hấn là biết mạnh mẽ cùng Lãnh Nhai cướp lấy quyền chủ động ý thức tất có khả năng tạo thành thân thể không khống chế được, vì cái gì còn vẫn kiên trì... Còn có, ngày đó, ngươi vì sao phải chạy trốn đi, mà thời gian hơn nửa năm này, ngươi vì sao phải trốn? Ngươi đang trốn tránh cái gì?”

“Phụ thân, ca ca...” Tiểu Mạt nhìn nhìn Diệp Vô Thần, lại nhìn nhìn Sa La

Sa La nhàn nhạt cười khổ, nói: “Ta tránh né là ngươi, bởi vì ngươi... Đáng sợ?”

Diệp Vô Thần: “...?”

“Tất cả chỗ hấn biết, ta cũng biết, một ít hấn không biết, ta cũng có thể thông qua một ít chi tiết nhìn thấy mà suy đoán ra, cho nên ta so với hấn càng biết ngươi đáng sợ, vô luận là năng lực, hay là trí tuệ... Mà Tiểu Mạt, lại như hình với bóng đi theo bên cạnh ngươi, cho nên, sớm muộn gì có một ngày, ngươi sẽ đoán được trong thân thể Lãnh Nhai còn có một người khác tồn tại... Cái này, vốn không có gì, nhưng trước hôm nay, trên người ngươi bỗng nhiên hơn một món đồ vật, một món đồ vật làm cho ta sợ hãi, có thể dễ dàng đem tồn tại của ta hoàn toàn gạt bỏ”.

Trên mặt Diệp Vô Thần hiện lên một chút ngạc nhiên, hơi hơi khó hiểu.

“Tuy rằng ta không biết người vì sao có thể có loại đồ vật này, nhưng đây thật là hương vị của Li Hồn Quả!”
Sa La nhìn hần, lấy ngữ khí vô cùng nghiêm túc cùng xác định nói.

Li Hồn Quả?

Diệp Vô Thần là lần đầu tiên nghe thế cái tên này, nhưng hần nghi hoặc cũng không có giữ bao lâu, liền bỗng nhiên nghĩ tới một đồ vật chưa từng có bị hần quên đi qua. Tại trong linh hồn không gian này, hần từ trong chiếc nhẫn Kiếm Thần, lấy ra cái quả thực màu xám kia lúc trước ở Tây chi dương để lấy đến. Nó xuất hiện, nhất thời ở trên thế giới màu trắng làm đẹp thêm một vòng màu xám bắt mắt.

Ánh mắt Sa La bị hấp dẫn, gắt gao tập trung trên đó, đồng tử mắt nguyên bản bình tĩnh có càng lúc càng kịch liệt chớp lên, thật lâu sau, hần khẽ thì thầm: “Quả nhiên là Li Hồn Quả... Trên người người vậy mà lại thật có loại đồ vật nghịch thiên này.”

Nghịch thiên... Đây là Sa La con của ma hoàng đối với Quả thực tên là “Li Hồn Quả” này đánh giá.

Chú ý tới ánh mắt Diệp Vô Thần mang chút nghi hoặc, hần giải thích nói: “Người quả nhiên không biết nó là đáng sợ cỡ nào. Li Hồn Quả này là quả thực đứng đầu hỗn độn không gian tam đại cấm kỵ, có thể đem bất luận linh hồn sinh linh hấp thu đến không gian bên trong nó, làm cho thân thể sinh linh biến thành một khối thể xác không có linh hồn. Phương pháp li hồn nguyên bản cũng không gặp trước, có một chút phương pháp khác cũng có thể làm được, mà Li Hồn Quả một khi bị hái xuống, vẹn vẹn chỉ có thể sử dụng một lần lực lượng li hồn. Nhưng chỗ Li Hồn Quả đáng sợ ở chỗ... Vô luận là sinh linh cường đại cỡ nào, chỉ cần bị lực lượng của nó đụng chạm, đều tuyệt đối không trốn khỏi vận mệnh bị li hồn... Bao gồm phụ hoàng ta, bao gồm thần đế của thần giới!”

Diệp Vô Thần: “!!”

Li Hồn Quả... Nó đáng sợ Diệp Vô Thần cũng không phải không có trải nghiệm qua, lúc trước, hần ở trong nháy mắt đụng chạm đến nó kia, liền rõ ràng cảm nhận được linh hồn của mình đang bị hút ra, trí nhớ rời khỏi thân thể mà đi, sau đó ý thức lâm vào chỗ trống... Hần hoàn toàn không có sức chống cự gì.

Như lời Sa La, năng lực li hồn của nó ngay cả ma hoàng cùng thần đế cũng không thể chống cự... Nhưng, vì sao chính mình sau khi tỉnh lại cũng là bình yên vô sự... Là Tư Thần cứu hần, vì sao lực lượng của Tư Thần vậy mà lại có thể đem chính mình từ trong Li hồn lực ma hoàng thần đế đều chống đỡ không được rời khỏi, chẳng lẽ lực lượng thần bí của nàng vậy mà lại còn muốn lớn hơn bọn họ?

Nhưng không hề nghi ngờ, lúc trước Tư Thần tiêu hao rất nhiều lực lượng thần bí, nàng vẫn ngủ say đến hôm nay, vẫn không có tỉnh lại qua, Diệp Vô Thần cũng rất cuộc không có nghe thấy nàng gọi một tiếng “ba ba”.

Những cái này, hần tự nhiên sẽ không nói với Sa La.

“Người sợ hãi nó, là sợ ta dùng nó đem ma hồn của người từ thân thể người hút ra, chỉ lưu lại linh hồn Lãnh Nhai?” Diệp Vô Thần đem Li Hồn Quả nắm trong tay, nhíu mày hỏi.

“Phải, Li Hồn Quả có thể tồn tại trên người người, nói rõ đã nhận người làm chủ, cũng chỉ có người mới có thể tự do thao túng lực lượng của nó, có Li Hồn Quả nơi tay, người muốn quét đi ma hồn của ta mà chỉ lưu lại linh hồn hần lại rất đơn giản, ta căn bản không có khả năng có thể giãy dụa... Ta thông qua Huyết luân hồi đi đến thế giới này, không thể thật sự cùng muội muội nói một câu, cũng không có thể trở lại quê nhà của ta nữa, ta không cam lòng chết... Cho nên ta chỉ có trốn, cũng giấu sạch khí tức của mình, để người rốt cuộc không thể tìm được ta, người ta tránh, chỉ có người một người”.

“Vậy người hiện tại? Lại vì sao không những không trốn tránh, ngược lại đem chúng ta đưa tới. Người muốn ta giúp người, đến tốt cùng là cái gì?”

Sa La khẽ thở dài: “Nguyên nhân chân chính, ta chỉ có thể một hồi nữa nói cho người, nếu không người sẽ không có tâm tư đi giúp ta nữa... Hiện tại ta đã không thể chạy thoát nữa, nếu không, tất cả đều không cách nào vấn hồi. Lãnh Nhai là bạn của người, nay người biết tất cả, nếu cho người lựa chọn, người nhất định sẽ không chút do dự lựa chọn quét đi ma hồn của ta”.

Tiểu Mạt trong lòng khẩn trương, vội vàng túm chặt cánh tay Diệp Vô Thần lay động lên, nhìn trông mong cầu xin nói: “Phụ thân, không cần... Hẳn là ca ca ta, ta rốt cuộc lại gặp được một người thân, ca ca là vì tìm ta mới không để ý mạng đi tới nơi này... Phụ thân, không nên thương tổn ca ca, hẳn đều là vì ta...”

Diệp Vô Thần khẽ nắm tay nàng làm cho nàng buông lỏng, mỉm cười đối với Sa La nói: “Xem ra, người đã nghĩ tới cái phương pháp gì”.

Sa La bất đắc dĩ cười, hiển nhiên chính mình cũng không phải thực hài lòng phương pháp sắp nói ra miệng: “Nay, cũng chỉ có thể sử dụng biện pháp này không có cách nào... Làm cho hồn ta cùng với hắn, dung hợp!”.

“Ồ?” Diệp Vô Thần khẽ nhướn mày, Tiểu Mạt cũng sợ run một cái.

“Sau khi dung hợp, hẳn chính là ta, ta chính là hắn, không khác nhau nữa, chúng ta sau khi dung hợp linh hồn, lực lượng cũng sẽ theo đó dung hợp, trở nên sẽ so với lúc trước đơn thuần mượn càng cường đại hơn. Trong dung hợp, ta cùng hắn liền tương đương cũng không tồn tại, cũng tương đương với đều hoàn toàn tồn tại, bởi vì linh hồn mới, là ta cùng hắn hoàn mỹ kết hợp thể, dung hợp tính cách, tình cảm, trí nhớ, lực lượng, hai người chúng ta... Tất cả. Nói thực ra, không đến vạn bất đắc dĩ, ta cũng không hy vọng loại chuyện này xảy ra, không có ai nguyện ý tiếp nhận bên trong linh hồn của mình chen lẫn thứ khác. Nhưng... Ài, chỉ cần chúng ta lẫn nhau đều nguyện ý, dung hợp linh hồn là một sự kiện rất đơn giản, nhưng chuyện này, vẫn là muốn do người tới hoàn thành... Bởi vì ta mặc dù nguyện ý, hắn cũng là quyết tuyệt mâu thuẫn. Có thể khuyên phục hắn, chỉ có người”.

Tiểu Mạt nghe hiểu, nàng sốt ruột nói: “Nhưng là ca ca, nếu như vậy mà nói...”

“Yên tâm đi,” Sa La biết nàng muốn nói cái gì, mỉm cười nói: “Cho dù cùng linh hồn bọn họ dung hợp cùng một chỗ, ta vẫn như cũ giữ lại toàn bộ trí nhớ của ta, vẫn như cũ là ca ca người”.

Thế giới màu trắng tại một khắc này bỗng nhiên lỗ, lực lượng của Hương Hương đạt tới cực hạn.

Dưới màn đêm, đoàn hào quang trắng thuần kia tan đi, băng trên người Lãnh Nhai đã biến mất không thấy, thân thể cứng ngắc lấy hai đầu gối quỳ xuống đất, một tay chống mặt đất. Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt tay trong tay đứng ở trước người hắn, ánh mắt có phức tạp khác nhau. Trong thấp thỏm chờ đợi hồi lâu Sở Kinh Thiên vội vàng đi qua, gấp giọng hỏi: “Diệp lão đệ, thế nào rồi?” Hắn mặc dù không biết đã xảy ra cái gì, nhưng xác định đó nhất định là một loại kỳ diệu phương pháp cứu Lãnh Nhai.

Thanh âm Sở Kinh Thiên làm cho Lãnh Nhai tại một khắc này ngẩng đầu lên, bên trong hai con ngươi lại không có hào quang màu đỏ, hắn nhìn Diệp Vô Thần một cái, lại nhìn Sở Kinh Thiên một cái, ánh mắt triển lộ Diệp Vô Thần cùng Sở Kinh Thiên đều rất quen thuộc... Bởi vì đây là ánh mắt thuộc về Lãnh Nhai. Chỉ là trong đó, lại rõ ràng ẩn chứa cảm xúc quá mức phức tạp.

Vì đề cho Diệp Vô Thần khuyên phục Lãnh Nhai, Sa La tự phát đem ma hồn của mình ẩn nấp đến chỗ sâu nhất, để cho hồn hắn trở thành chủ đạo thân thể.

“Mặt khối băng” Sở Kinh Thiên hai mắt ửng đỏ, thử thăm dò gọi một tiếng. Lãnh Nhai trước người hắn ở trong tiếng kêu gọi của hắn chậm rãi đứng dậy, dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp cuối cùng nhìn bọn họ một cái, tay phải chợt vén lên, một chút thanh mang dưới ánh trắng lóe ra vạch hướng về phía yết hầu của mình.

Hắn ra tay quá nhanh, lại đột nhiên, thẳng đến hầu như chạm được yết hầu Phá phong nhận bị một khối mũi băng bỗng nhiên xuất hiện nện bay ra, Sở Kinh Thiên mới phản ứng lại, một trảo túm ở tay Lãnh Nhai, hét lớn: “Người làm gì!”

“Để cho ta chết đi!” Lãnh Nhai sắc mặt tro tàn, nửa khép mắt, không có đi đụng chạm ánh mắt hắn.

498. Chương 497: Huyền Thần Tế Phẩm

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 497: Huyền thần tế phẩm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Chết? Vì sao phải chết? Ta thiên tân vạn khổ mới tìm được ngươi, ngươi vậy mà lại nói ngươi muốn chết... Ngươi rốt cuộc đem ta trở thành cái gì!” Sở Kinh Thiên nắm chặt thân thể Lãnh Nhai, gần như đem hắc xích lơ lửng lên, khàn cả giọng gào thét lớn. Hắc biết hắc vì sao muốn chọn chết... Hắc nghĩ vì chính mình giết chết Hắc Hùng chuộc lỗi, vì thương tổn bằng hữu của mình cùng hủy hoại hắc kiếm yêu nhất mà chuộc lỗi.

Diệp Vô Thần vỗ vỗ bả vai Sở Kinh Thiên, lắc đầu nói: “Không cần ngăn cản hắc, do hắc tự do lựa chọn đi... Lãnh Nhai, trước khi chết, trước tiên cho phép ta mang ngươi đi một chỗ, sau đó là lựa chọn sống hay là chết, tất cả do chính ngươi quyết định, ai cũng sẽ không can thiệp ngươi”.

Thanh âm vừa buông, một đoàn hào quang màu trắng liền bao trùm thân thể bốn người, không gian biến hóa, khi xuất hiện lại, cảnh tượng vẫn như cũ là đêm trăng trắng trải, tầm mắt có thể đạt được, thấy được nhất, lại là một cái phần mộ nhỏ nhỏ ra mặt đất cũng không quá cao, trước mộ phần là một cái mộ bia lớn không tính quá rộng.

Nhìn phần mộ lúc trước chính mình lấy tay từng chút từng chút đào lên, còn có trên mộ bia chính mình lấy ngón tay khắc chữ xuống kia, từng bị hầu như mọi người nhận định đã mất đi cảm tình hắc vậy mà lại cả người run run, như ở trong gió lạnh co rúm lại.

“Trước khi chết, trước hỏi qua Bình Nhi của ngươi đi. Lúc trước, mạng ngươi là nàng dùng mạng chính mình đổi lấy, mà hiện tại, ngươi lại chuẩn bị đem mạng Bình Nhi dùng mạng của nàng đổi lấy mệnh cho kết thúc... Có thể, ta không ngăn cản ngươi, Sở đại ca cũng sẽ không ngăn cản ngươi nữa, ngươi nếu không muốn vì Bình Nhi mà sống nữa, thay thế Bình Nhi mà sống, ai cũng sẽ không can thiệp tự do của ngươi”.

Đỉnh!

Không biết khi nào bị Diệp Vô Thần thu ở trong tay Phá Phong Nhận bị hắc ném đến trước người Lãnh Nhai, nện ở trên một khối đá nhỏ, phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

Sở Kinh Thiên âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, từ trên dao động cảm tình của Lãnh Nhai, hắc biết hắc sẽ không tìm chết nữa... Một người, chỉ cần hắc còn sống, ai cũng sẽ không chân chính mất đi cảm tình. Lãnh Nhai đối với tất cả lạnh lùng đều không phải là hắc đã tuyệt tình, mà là bởi lòng một người mà làm cho hắc ở trong tuyệt vọng thống khổ đóng băng lòng chính mình... Đó chính là Bình Nhi.

Bóng đêm hơi lạnh, Lãnh Nhai ở trong lặng im chậm rãi quỳ rạp xuống trước mặt phần mộ Bình Nhi, thật lâu không tiếng động. Diệp Vô Thần cùng Sở Kinh Thiên không có đánh phá giờ phút yên lặng này, ở lặng im nhìn cái này rốt cuộc thuộc về Lãnh Nhai.

Hắc, Lãnh Nhai, năm nay hai mươi hai tuổi, tuổi như thế, không quá nửa đời người, lại đã trải qua quá nhiều nhấp nhô, hắc giống như là một đứa bé bị ông trời vứt bỏ, ở trong đau khổ cùng các loại thống khổ một đường đi tới, hắc lại như là một cái Thiên Sát Cô Tinh... Mẫu thân đã chết, phụ thân đã chết, nữ tử duy nhất làm cho hắc động tình vì cứu hắc đã chết, Hắc Hùng bị hắc tự tay giết chết, bằng hữu tốt nhất kiếm yêu xem như sinh mệnh bị hắc một nhận đánh gãy... Hắc dưới sự lạnh nhạt bề ngoài, một mực thừa nhận là tâm lý tra tấn lớn cỡ nào.

Vận mệnh, khi nào mới có thể công bình đối với hắc.

Thời gian, ở giữa lặng im trôi đi, Lãnh Nhai quỳ gối nơi đó vẫn không nhúc nhích, như một khối thạch điêu xơ cứng. Ánh trăng ở phía sau bốn người xuất ra bốn đạo bóng dài ngắn khác nhau.

Sở Kinh Thiên không muốn đi quấy rầy Lãnh Nhai giờ phút này, mà Diệp Vô Thần cùng Tiểu Mạt thì đang chờ hắc lựa chọn... Ở thế giới linh hồn vừa rồi, hắc mặc dù đang tránh né bọn họ, nhưng tất cả theo như

lời Sa La, hắn cũng là có thể hoàn toàn nghe được. Nếu không thể linh hồn hòa hợp, bọn họ cùng nhau tồn tại vào cùng cái thân thể mà nói, tất sẽ một lần lại một bởi ý niệm khác nhau mà tạo thành thân thể không không chế được, phạm xuống càng nhiều lỗi lớn. Lãnh Nhai là Lãnh Nhai, hắn là một Lãnh Nhai khác, cũng là ca ca của Tiểu Mạt, là con Ma hoàng Ma chi đại lục, Diệp Vô Thần nhất định sẽ không gạt bỏ tồn tại của hắn, bọn họ nhất định dung hợp... Nhưng sau khi dung hợp, hình thành người mới đã vừa không phải Lãnh Nhai hắn, cũng là Sa La hắn. Nếu theo như lời Sa La, ai cũng sẽ không mong muốn tiếp nhận trong linh hồn chính mình chen lẫn vào thứ khác, như vậy mà nói, tuy rằng còn sống, cũng không là chỉ cần vì từng chính mình mà sống nữa.

Hắn, sẽ lựa chọn như thế nào?

Trong bất tri bất giác, trăng rằm từ đỉnh đầu bọn họ, từng bước dịch về hướng tây, một mảng mây đen che khuất trăng rằm, nhưng hào quang mỏng manh vẫn như cũ tồn tại, càng là ở trong lặng im, màn đêm đã bắt đầu lặng yên rút lui, một ngày mới sắp đến.

Lãnh Nhai quỳ gối nơi đó cả nửa buổi, Sở Kinh Thiên cùng Diệp Vô Thần cũng một mực không nhúc nhích, không nói một lời bởi hắn nửa đêm. Hắn toàn thân cao thấp đều đã bị sương sớm ướt nhẹp, cặp mắt kia ngơ ngác nhìn mộ bia phía trước con mắt cũng vẫn mở to như vậy, trừ đôi mắt ngẫu nhiên chớp lên, chưa từng có khép kín qua.

Một chút ánh rạng đông từ phương đông khởi lên, dần dần phủ kín đại địa, trong đôi mắt Lãnh Nhai nổi lên một chút gợn sóng cuối cùng, rốt cuộc chậm rãi từ trên đất đứng lên, ánh mắt, vẫn như cũ vẫn nhìn trên mộ bia tên “Bình Nhi”, làm như đang hướng nàng cáo biệt, cũng làm như ở hướng chính mình cáo biệt, bởi vì lập tức. Hắn tuy rằng như trước là Lãnh Nhai, cũng sẽ không là Lãnh Nhai từng có nữa.

“Dung hợp đi” Hắn xoay người lại, lạnh lùng nói. Hắn đã ở trong vô ý thức phạm xuống lỗi lớn, đã chết không chuộc được tội, tuyệt không cho phép chính mình phạm xuống một lần sai lầm lớn nữa. Từng, hắn cũng thể cả đời cống hiến Diệp Vô Thần, thà chết không hối hận, sau khi dung hợp, hắn có thể có được lực lượng càng mạnh, có lẽ, cũng là có thể cống hiến càng tốt cho hắn, dùng lực lượng càng cường đại, vì chính mình phạm xuống sai lầm đi chuộc tội. Chính mình hay không còn là đơn thuần chính mình quan trọng sao? Không quan trọng... Thứ hắn yêu, tất cả đều rời hắn đi xa rồi, có lẽ sau khi trở thành một người khác, cũng sẽ không mỗi ngày thống khổ như vậy nữa, có cái gì không được...

Sở Kinh Thiên vừa muốn nói chuyện, lại bị Diệp Vô Thần một tay giữ chặt, hướng về phía hắn lắc lắc đầu, lúc trước bên trong trầm mặc, hắn đã dùng ý niệm báo cho Sở Kinh Thiên biết tất cả, làm cho hắn ở trong khiếp sợ hiểu biết tất cả chân tướng. Lãnh Nhai nói ra ba chữ, hắn rõ ràng đã ý nghĩa cái gì.

Mà ba chữ kia lại không phải theo như lời bọn họ, chính là nói cho bọn họ lựa chọn của mình.

Một cái thanh âm khác từ trên người Lãnh Nhai bay lên, đáp lại cho hắn: “...Người không muốn, ta cũng không muốn, nếu có thể có phương pháp khác, ta quả quyết sẽ không làm lựa chọn như vậy... Bởi vì, thời gian đã không cho phép ta do dự”.

Hào quang ảm đạm màu xám từ trên người Lãnh Nhai hiện lên, Lãnh Nhai nhắm mắt lại, bình tĩnh vô cùng buông xuống toàn bộ phòng ngự linh hồn của mình, tùy ý thứ khác chậm rãi thẩm thấu vào bên trong linh hồn của mình... Linh hồn một cơ thể hai linh hồn dung hợp rất đơn giản, không có biểu tượng gì kinh thiên động địa, cũng sẽ không có cái gì thống khổ, chỉ cần hai bên đồng thời nguyện ý, tất cả có thể rất nhanh hoàn thành.

Hào quang màu xám, đó là màu sắc linh hồn lực lượng giao hòa. Đơn thuần linh hồn lực lượng là không có màu.

“Diệp Vô Thần, hiện tại ta có thể nói cho ngươi cái nguyên nhân thứ hai...” Đây là thanh âm của Sa La, thanh âm hắn đã trở nên suy yếu: “Ta lúc trước nói qua, ta sợ dĩ không lập tức nói cho ngươi, là lo lắng ngươi sau khi nghe xong không có lòng nào đi khuyên nhủ hắn nữa... Một tháng trước, ta cảm giác được lực lượng của Dạ Minh Thần chỉ thánh tướng, khi đó trở đi, trong lòng ta còn có bất an thật lớn, quả nhiên... Sau ngày ấy, Đồng Tâm cùng Ngưng Tuyết, cũng là thân giới Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa bị mang đi... Đây là ta, cũng là toàn bộ ma đại lục một sự kiện sợ hãi nhất”.

Lông mày Diệp Vô Thần chột nhú chặt, trong lòng bỗng nhiên bất an lên, hần vừng vàng không có cất lời Sa La.

“Lực lượng ma tộc ta tổng hợp lại muốn thắng hơn Thần Chi đại lục, nhưng năm đó, chúng ta như cũ mạo hiểm bị Thần Chi đại lục phát giác nguy hiểm đi vào nơi này tìm kiếm hỗn độn thánh châu thất lạc ở nơi này, người có biết vì sao? Không... đó không phải chúng ta tham luyện lực lượng của Hỗn độn thánh châu, mà là khi đó phụ hoàng ta bỗng nhiên ngẫu nhiên chiếm được một cái lời đồn đáng sợ, cái lời đồn kia làm cho ta phụ hoàng lần đầu cảm giác được sợ hãi... Thần giới, cất dấu hai cỗ lực lượng đáng sợ đủ để đem toàn bộ ma chi đại lục phá hủy - hai cái Huyền thần không biết từ lúc nào thì liền tồn tại ở Thần Chi đại lục”.

“Huyền thần đáng sợ làm cho phụ hoàng ta cũng cảm giác được sợ hãi, bởi vì bất luận tên nào trong hai Huyền thần đều có lực lượng siêu việt hần. Nhưng Huyền thần của Thần Chi đại lục một mực đều đang ngủ say, ở trong tin tức phụ hoàng ta đạt được, nếu muốn đánh thức bọn họ, phân biệt cần hai khóa Hỗn độn thánh châu... Hơn nữa, cần là đã hóa thành hình người, mà năng lực sinh trưởng thành thực Hỗn độn thánh châu - một tên, cần là quang minh cùng sinh mệnh, một tên, cần là hắc ám cùng tử vong”.

Diệp Vô Thần nhú nhú mày, sau đó toàn thân mãnh liệt run lên, chột giữa khóe mắt toàn bộ nứt ra, một cỗ lãnh khí lạnh lạnh từ toàn thân cao thấp hần mỗi một cái lỗ chân lông chui vào, giống như ngay đầu bị hất một đầu nước lạnh.

“Người... Là... Nói...” Diệp Vô Thần thở hổn hển, sắc mặt run rẩy, răng nanh gắt gao cắn ở tại cùng chỗ, đôi mắt, phóng xạ ra ánh mắt khiến cho người khủng bố.

“Đúng vậy... Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa cũng không phải con gái của Thần đế, người hần là đã biết, Hắc Dực công chúa có được là tinh thuần tử vong lực lượng cùng tinh thuần hắc ám lực lượng, bởi vì nàng là do hắc ám hỗn độn thánh châu cùng tử vong hỗn độn thánh châu thai nghén mà thành. Bạch Dực công chúa có được là sinh mệnh cùng quang minh lực lượng, bởi vì nàng là do sinh mệnh hỗn độn thánh châu cùng quang minh hỗn độn thánh châu thai nghén mà thành. Các nàng đều là bị Thần đế lấy phương pháp đặc thù thông qua hai đối với hỗn độn thánh châu mà thai nghén, vì, chính là làm cho các nàng trở thành tế phẩm của Huyền thần, đánh thức Huyền thần ngủ say... Chiều thời gian tính ra, hỗn độn thánh châu trong cơ thể các nàng, ngay cả chưa thành thực, cũng đã sắp rồi”.

Lời Sa La làm cho thân thể Diệp Vô Thần càng lúc càng lạnh, nguyên bản hần không biết lạnh vì cái gì, nhưng lại tại dưới ánh rạng đông khê đánh run run.

Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm rời đi, hần cảm thụ là cơn đau xé tim, hần đau là bọn hần chia lìa, đau là không hẹn gặp lại, rốt cuộc không nhìn thấy bóng người các nàng, không nhìn thấy miệng cười các nàng, không nghe được tiếng các nàng. Hần không có lắng an toàn của các nàng... Bởi vì các nàng là con gái của Thần đế, Thần Chi đại lục ai cũng sẽ không xúc phạm các nàng.

Thì ra, hần sai lầm rồi... Tế phẩm của Huyền thần... Các nàng vậy mà là tế phẩm Huyền thần!! Các nàng bị mang về, vì là phải trở thành tế phẩm. Thần đế đem các nàng thu làm con gái, vì là để cho các nàng trở thành tế phẩm... Tế phẩm là cái khái niệm gì, trở thành tế phẩm, sinh mệnh, lực lượng, linh hồn của các nàng... Tất cả đều sẽ bị cắn nuốt!

Nguyên bản nóng vội muốn nhìn thấy Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đột nhiên gia tăng vô số lần. Hần rốt cuộc rõ ràng Sa La vì sao không đề cập sớm nói cho hần. Như lời hần, hần nếu lúc trước nói ra, hần sẽ hoàn toàn không thể bảo trì bình tĩnh đi ngăn cản Lãnh Nhai tìm chết cùng thúc đẩy bọn họ dung hợp linh hồn.

Thần Chi đại lục...

Thần Chi đại lục...

Thần Chi đại lục... Bốn chữ này hoàn toàn tràn ngập ý thức, trừ bốn chữ này cùng trước khi tới Thần Chi đại lục vô cùng khát vọng, hần đã rốt cuộc không rảnh suy nghĩ đến cái khác.

Tế phẩm của Huyền thần... Bị mang về Thần Chi đại lục Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm lại là thời khắc đều có nguy hiểm tánh mạng, giờ phút này hần lại như thế nào có thể bảo trì được bình tĩnh. Toàn bộ tinh thần, toàn bộ ý niệm đều giờ khắc này hóa thành khát vọng vô tận... Hần phải đi Thần Chi đại lục, không chỉ là vì đem các nàng mang về, lại cần cứu trở về tánh mạng các nàng. Nếu các nàng thật gặp chuyện

không may, ngay cả chính hắn cũng không biết chính mình sẽ làm ra hành động điên cuồng như thế nào.

499. Chương 498: Dung Hợp

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 498: Dung hợp

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Phụ thân, phụ thân...” Tiểu Mạt nắm lấy tay Diệp Vô Thần, lại phát hiện tay hắn lạnh bất thường, lạnh làm cho nàng không tự chủ được đánh một cái run rẩy.

Cảm tình của Diệp Vô Thần cùng Ngưng Tuyết Đồng Tâm ít có người so với nàng biết rõ ràng hơn, nàng có thể cảm nhận được lúc này hắn là một như thế nào loại lo lắng cùng bối rối.

Nàng có khả năng làm, chỉ có nắm tay hắn, truyền lại cho hắn ấm áp cùng an ủi của mình.

“Ha ha ha, cảm tình người cùng các nàng ta một mực đều thấy ở trong mắt, quả nhiên, người rất sốt ruột, nhưng ta, làm sao há không so với người sốt ruột trăm ngàn lần, dù sao, các nàng đối với người mà nói vẫn vẹn là tình cảm cá nhân, mà đối với ta mà nói, cũng là an nguy toàn bộ ma tộc... Hiện tại, nói cho người cũng không có cách nào, ta sợ đi bị thông qua Huyết luân hồi đi đến nơi này, một trong các nguyên nhân chính là tìm được em gái ta, một nguyên nhân khác còn lại là giết chết các nàng.

Các nàng bởi lời nguyện rửa mà không thể trở về Thần Chi đại lục, không thể nghi ngờ là ông trời ban cho chúng ta cơ hội.

Bởi vì người của Thần Chi đại lục cũng là có hạn chế tàn khốc không thể tùy ý xuất hiện ở Thiên Thần đại lục.

Nhưng từng ta không cách nào chiếm cứ thân thể này tự chủ ý thức, khi ta cơ bản có năng lực, lại bởi vì người mà nhất định không thể làm được.

Rốt cuộc, các nàng vẫn là bị dẫn mang trở về... Cho nên, ta không có lựa chọn, chỉ có thể lựa chọn nói cho người tất cả.

Bởi vì ta tin tưởng, người có thể giúp chúng ta...” Thanh âm Sa La trở nên càng lúc càng suy yếu, vài câu sau đã là mơ hồ không rõ.

Lãnh Nhai hai mắt nhắm nghiền, vẫn không nhúc nhích.

Im lặng thừa nhận linh hồn dung hợp.

Hắn sau khi bị dung nhập linh hồn Ma chi tử, lại sẽ biến thành một người như thế nào.

“Giúp các người? A... Ta hiện tại lực lượng tất xa không bằng người trước đây, ở dưới tay Dạ Minh, lực lượng của ta chỉ có thể xem như trò cười, như vậy ta, lại như thế nào giúp các người”.

Diệp Vô Thần cười lạnh một tiếng nói.

“Nhưng mặc kệ như thế, người vẫn là sẽ đi Thần Chi đại lục, cho dù biết rõ là chết chắc mười phần, cũng hạn không thể hiện tại liền đi, không phải sao?”

Diệp Vô Thần: “...”

Phải, ngay cả thật sự là chết chắc mười phần, hắn cũng sẽ không chút do dự nghĩ hết biện pháp tới Thần Chi đại lục trước.

Cho dù chỉ có hơi hơi một tia hy vọng nhìn thấy Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, hắn cũng nguyện ý đánh bạc tánh mạng của mình.

Cái này không phải xúc động, không phải lỗ mãng không biết, mà là chuyện hắn phải đi làm, nếu không cả đời đều sống không bằng chết.

Thanh âm Sa La tiếp tục vang lên, chính là bên trong thanh âm có run rẩy bất quy tắc: “Dạ Minh không có giết chết người, sẽ là quyết định hồi hận cuối cùng cả đời này của hắn... A, Nam Hoàng chỉ kiếm cùng Bắc Đế chỉ cung, hỗn độn không gian hai trong ba đại cấm kỵ chi khí, chúng nó từng nhận chủ nhân một cái là Nam Hoàng, một cái là Bắc Đế, có thể được chúng nó đồng thời nhận chủ, ngay cả lúc trước Nam Hoàng cùng Bắc Đế đều không có vinh quang cùng tư cách như thế... Như vậy người, lại như thế nào có thể là một nhân loại bình thường.

Lãnh Nhai lần đầu tiên lúc cùng người gặp nhau, liền là lúc ta và người lần đầu tiên gặp nhau, thời gian Lãnh Nhai cùng người ở chung, đó là thời gian ta và người ở chung.

Ta so với hắn càng hiểu biết người, thứ nhìn thấy cũng xa xa muốn so với hắn nhiều hơn.

Cùng người quen biết thời gian càng lâu, ta từ lúc ban đầu tán thưởng, đến tán thán, lại đến sợ hãi than... Sau đó ta bắt đầu sợ hãi, cũng càng lúc càng sợ hãi... Có thể làm cho ta sợ hãi như thế, ngay cả Huyết Dạ của Thần Chi đại lục cũng không có tư cách này.

Cho nên, ta nguyện ý đem an nguy Ma chi đại lục buộc ở trên người người.

Ta tin tưởng, người sẽ ngăn cản Thần Chi đại lục Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa trở thành tế phẩm của Huyền thần, chỉ cần người có thể ngăn cản, đó là tương đương với đã cứu ma tộc ta, trên dưới ma tộc ta sẽ vĩnh viễn cảm kích người... Hơn nữa, lực lượng người hiện tại rõ ràng không đủ, người cũng là cần trên dưới ma tộc ta giúp”.

Nếu là chỉ lấy thực lực Diệp Vô Thần giờ phút này đi cùng thần tộc va chạm, không khác lấy trứng đập đá, nhưng Sa La chủ động đưa ra toàn bộ ma tộc tương trợ, Diệp Vô Thần lại vẫn như cũ cự tuyệt, ánh mắt hắn từ trong kịch liệt rung động chậm rãi trở nên thu vào, hô hấp cũng bắt đầu vững vàng xuống, hắn nhìn Lãnh Nhai chung quanh thân thể quay chung quanh hào quang thần nhiên màu xám nói: “Ta chỉ là một người, một cái nhân loại rất bình thường.

Thần Chi đại lục, ta sẽ đi, Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, ta sẽ mang trở về... Nhưng tất cả chỗ ta làm, cũng sẽ không cùng ma tộc người có gì liên quan, ta không cần các người giúp! Đây là chuyện một người ta!” Sa La trầm mặc, theo đó phát ra tiếng cười đã cao vút lại bất đắc dĩ: “Vậy thật sự là rất đáng tiếc... Chẳng qua, cái này cũng cũng là chỗ ta bội phục người nhất... Người đã không cần ma tộc giúp, vậy bằng hữu giúp, người sẽ cự tuyệt sao...” Đúng lúc này, vẫn im lặng Lãnh Nhai cả người khẽ run, chợt mở to mắt, bắn ra hai đạo kỳ quang khác thường, hắn toàn thân trên dưới hào quang chẳng những không có yếu bớt, ngược lại đột nhiên đặc hơn mấy phần.

Tay Tiểu Mạt nắm Diệp Vô Thần kia bỗng nhiên cứng một chút, đồng tử mắt nàng co rút lại, sau khi ngây người ngẩn ngơ bỗng nhiên bối rối hô to ra tiếng: “Ca ca, người đang làm cái gì... Ma hồn người đang biến mất... Cái này không phải hồn dung hợp... Người rốt cuộc muốn làm cái gì, mau dừng lại, bằng không người sẽ biến mất sạch!” Diệp Vô Thần vẻ mặt cũng có biến hóa, mày trầm xuống, ngưng mắt nhìn Lãnh Nhai.

Khí tức Lãnh Nhai đang cường đại, mà ma khí tức của Sa La... Vậy mà lại đang biến mất! Chẳng lẽ hắn muốn... “Tiểu Mạt, muội muội ta... Thực xin lỗi, là ca ca lừa gạt người, ở trước hôm nay, ta cũng đã quyết định lựa chọn giờ phút này.

Hai hồn tương dung, hình thành nhân cách mới vừa không là Lãnh Nhai, cũng sẽ không là ta, đã có thể nói đều còn sống, cũng có thể nói đều đã chết rồi... Nếu đều chỉ tương đương với còn lại một nửa sinh mệnh, vậy vì sao không hoàn toàn bảo toàn một người trong đó...”

“Ca ca, không cần... không cần!” Đáng sợ trong lòng đoán biến thành sự thật, Tiểu Mạt gào khản hướng phía trước muốn ngăn cản, lại bị Diệp Vô Thần một tay bắt về.

Linh hồn dung hợp, là căn bản không có khả năng dùng lực lượng ngăn cản.

Tiểu Mạt ngơ ngác cảm thụ được khí tức Sa La càng lúc càng suy yếu, cực ít khóc nước mắt nàng như chảy ra.

Thì ra, ca ca một mực đều ở bên người hần, mà nàng rốt cuộc biết thời điểm này, hần lại vội vã như thế muốn rời nàng mà đi...

“Sa La, người không hổ là con của Ma hoàng. Ta sẽ nhớ kỹ tên người”.

Diệp Vô Thần nói.

Sa La ở lúc trước cũng đã làm tốt đem chính mình gạt bỏ, mà đem tất cả của mình đều lưu cho Lãnh Nhai quyết định.

Bởi vì hần tin tưởng Diệp Vô Thần sẽ không nguyện ý nhận ma tộc giúp đỡ, mà là muốn lấy lực lượng một người đi Thần Chi đại lục cứu Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa.

Một khi đã như vậy, hần liền đem tất cả của mình giao cho bằng hữu của hần, để cho bằng hữu của hần chịu tải lực lượng của mình đi giúp trợ hần, cũng là toàn bộ ma tộc... Hần, sẽ không cự tuyệt.

Nhưng hần dù sao cũng là con ma hoàng Ma chi đại lục, có tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của mình, cho nên, hần sẽ không đưa ra chủ động đem tất cả ban cho một nhân loại, mà là cùng hần bị ép dưới linh hồn kết hợp, ở sau khi Lãnh Nhai đáp ứng, hần dứt khoát đem trí nhớ cùng lực lượng của mình không chút nào giữ lại giao cho hần, mà ý thức của mình lại bởi đã không có lực lượng chống đỡ mà từng chút biến mất.

“Ha ha, Diệp Vô Thần... Có thể được người đánh giá như thế, ta lại là... Có một chút cảm giác vinh hạnh... Tiểu Mạt, đừng khóc, ta không có chết... Chẳng qua đây là một loại phương thức còn sống khác mà thôi... Ta đã là người chết qua một lần, cho dù chết thật, với ta mà nói cũng một chút đều không đáng sợ, đáng sợ, là đại nạn của ma tộc... Chờ ngày nào đó người gặp phụ hoàng cùng mẫu hậu, thì nói cho bọn họ... Lãnh Nhai sẽ thay thế ta... Trở thành con bọn họ... Ca ca người... Tiểu Mạt, chiếu cố chính mình cho tốt, người có thể ở lại bên người hần, ta không chút nào vướng bận... Ít nhất, phụ hoàng cùng mẫu hậu vĩnh viễn sẽ không giống cái gọi là thần của Thần Chi đại lục này giống nhau bức bách người rời khỏi bên người hần... Chúng ta... Ma tộc... Tồn tại mãi mãi!!!” Ở trong tiếng la khóc của Tiểu Mạt, ma khí tức biến mất... Nhưng ma lực lượng, lại ở một khắc này không chút nào giữ lại phóng đi ra.

Tại lúc trước, Lãnh Nhai vẹn vẹn là mượn ma hồn lực lượng thuộc về Sa La, liền đã đáng sợ vô cùng.

Mà nay, chỗ hần có được là lực lượng của mình cùng lực lượng Sa La hoàn mỹ dung hợp... Lúc này hần vượt xa thời kì mạnh nhất của mình, cũng vượt xa Sa La từng là con ma hoàng... Cũng chịu tải toàn bộ trí nhớ của Sa La.

Ý thức của Sa La biến mất, hoàn toàn biến mất, không bao giờ có thể xuất hiện nữa.

Mà Lãnh Nhai, từ giờ khắc này trở đi trở thành tồn tại nửa người nửa ma.

Hần yên lặng lạnh như băng ánh mắt lóe ra hào quang u ám, lực lượng hắc ám khổng lồ ở chung quanh thân thể hần quẩn lên một cái lốc xoáy xoay tròn màu đen, hào quang hắc ám đem thân thể hần còn có khuôn mặt cứng ngắc vô tình chiếu rọi vô cùng đáng sợ.

Lực lượng bóng tối, dọa người bạo phát lực, Phá Phong Sát vì giết trong nháy mắt mà tồn tại, hầu như đã không có cảm tình tồn tại tâm... Lãnh Nhai, hần nhất định là một con ma che dấu cho âm thầm giết chóc.

Hần bước bước chân không tiếng động, ở trước mặt Diệp Vô Thần quỳ gối xuống, đầu buông xuống, vẫn không nhúc nhích.

Trừ ý thức, Sa La đem tất cả của mình đều giao cho hần, nhưng lúc này Lãnh Nhai lại không có bởi vậy mà biểu hiện ra cảm tình dao động gì, trên mặt cứng ngắc hiện ra là giống như chết không vui không buồn, vừa rồi lực lượng hắc ám mệnh mông lúc này cũng đã bị hần toàn bộ thu liễm... Nếu chỉ vẹn vẹn là giao cho lực lượng, hần trong khoảng thời gian ngắn căn bản khó có thể áp chế cái lực lượng không thuộc về hần này.

Nhưng đối với hần chịu tải toàn bộ của Sa La mà nói, cỗ lực lượng này hoàn toàn cùng cấp với lực lượng của mình, thao túng lên vô cùng tùy ý.

“Hãy sống cho tốt, hiện tại người, không chỉ là vì chính mình mà sống, còn phải vì Bình Nhi mà sống, vì Sa La mà sống... Người không cần quỳ ta, người chịu tải lực lượng của Sa La, liền tương đương với con ma hoàng ma tộc, người tương lai đi về phía lựa chọn, do chính người mà định.

Ít nhất, lực lượng người hiện tại xa xa vượt qua ta, lại càng không dưới tám thần tướng của thần giới... Người nếu vẫn như cũ lựa chọn đi theo ta, vậy liền do người được rồi”.

Diệp Vô Thần đem Tiểu Mạt đã muốn khóc thành người nước mắt ôm lấy, cô đơn hướng phương hướng nhà đi đến.

Lãnh Nhai không có chút do dự đứng dậy đi theo phía sau hắn, Sở Kinh Thiên cũng sốt một chút, vội vàng đuổi theo.

Hắn bây giờ còn có quá nhiều mê hoặc muốn hỏi, nhưng bầu không khí hai người Diệp Vô Thần cùng Lãnh Nhai xây dựng cho hắn biết hiện tại căn bản không phải thời điểm hỏi.

Nhưng có một câu hắn nghe rất rõ ràng... Lúc này Lãnh Nhai, thực lực không thua gì tám thần tướng của thần giới, nói cách khác, thực lực hắn còn muốn vượt qua Tuyệt Thiên lúc trước bị Diệp Vô Thần mượn đến diệt Nam Hoàng Tông!! Cái này...

500. Chương 499: Lặng Yên Rời Đi

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 499: Lặng yên rời đi

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Trở về nhà, trời đã sáng rõ. Bước vào cửa nhà quen thuộc, hắn cũng rất cuộc không cảm giác được ấm áp trở về nhà, toàn bộ tâm niệm, đều đã chặt chẽ buộc ở trên người Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm ở không gian xa xôi.

“Phụ thân, ca ca hắn... hắn...” Lại một lần mất đi người thân Tiểu Mạt khóc ròng một đường, khóc không thành tiếng. Diệp Vô Thần vuốt ve tóc nàng, nhẹ giọng nói: “Tiểu Mạt không khóc... Không có ca ca, người còn có phụ thân, còn có cha mẹ ruột người ở đó”.

“Vậy...” Tiểu Mạt ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn mắt hắn: “Phụ thân sẽ vĩnh viễn cũng không rời con chứ?”.

Diệp Vô Thần trầm mặc, ở nàng chớp lên con mắt nước, hắn cúi thấp đầu xuống, mang theo mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Chờ sau khi ta trở lại, vĩnh viễn cũng không rời Tiểu Mạt”.

“Sau khi trở về...” Tiểu Mạt khinh nhở kỹ mấy chữ này, đau lòng quên khóc, thì thầm nói: “Phụ thân, người chừng nào thì đi...”

Nàng biết, phụ thân nàng nhất định sẽ liệu linh đi Thần Chi đại lục, nàng sẽ không ngăn trở, bởi vì nàng biết trên thế giới căn bản không có cái lực lượng gì có thể ngăn trở quyết định này của hắn.

“Hôm nay” Hai chữ, đây là Diệp Vô Thần trả lời. Nhưng đáp án này, Tiểu Mạt lại một chút đều không có cảm thấy kinh ngạc.

“Vậy, phụ thân, con có thể đi cùng người không?” Nàng cầu xin hỏi.

Diệp Vô Thần nhìn nàng, mỉm cười lắc đầu: “Con có việc quan trọng hơn phải làm... Đó chính là chờ ta trở lại, ta hy vọng ta sau khi trở về cái nhìn đầu tiên, là có thể nhìn thấy Tiểu Mạt của ta”.

“Ừm” Cho dù nàng là khát vọng cỡ nào, nàng cũng không có tranh cãi. Cùng hán sớm chiều ở chung lâu như vậy, nàng đã đủ hiểu hán. Biết hán quyết định cái gì, chính là cái đó, không thể kháng cự. Nàng càng biết, chính mình cho dù đi theo hán, cũng chỉ sẽ trở thành trời buộc của hán.

“Phụ thân, con biết mặc kệ ai khuyên người, người cũng sẽ đi... Con sẽ không khuyên phụ thân, cũng sẽ không vụng trộm đi theo phụ thân... Nhưng phụ thân, người phải nhớ kỹ một câu của con... Nếu người không cẩn thận gặp chuyện không may, con nguyện ý cùng phụ thân... cùng một ngày mà chết!”

Nàng là một ma, nhưng nàng có tình so với cô gái bình thường càng đơn thuần càng chấp nhất. Thật ra, nàng so với bất luận kẻ nào rõ ràng hơn, Diệp Vô Thần lần này đi hầu như không có khả năng còn sống. Hán không phải đi du ngoạn, mà là đi cùng toàn bộ Thần Chi đại lục là địch, từ trong tay bọn họ, cướp đi “tế phẩm” quan trọng nhất của bọn họ. Đó là chuyện ngay cả toàn bộ Ma chi đại lục cũng gần như không thể làm được.

“Tiểu Mạt ngốc” Diệp Vô Thần vỗ mặt sợ của nàng, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xa xôi không biết. Lựa chọn quên cùng vứt bỏ Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, hán có thể tiêu dao thiên hạ, không vướng bận, toàn bộ người bên người hán cũng sẽ hòa hòa mẫn mẫn... Hán không làm được, cho dù ngàn vạn thanh đao đặt tại trên cổ hán hán cũng không làm được. Nhưng hán như vậy trước khi tới Thần Chi đại lục, liền hầu như đã không có khả năng còn sống trở về, khi đó, hán chẳng những cứu không được Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, còn có thể liên lụy toàn bộ bên người bởi vì hán thống khổ mất mát cả đời. Cái này người ngoài xem ra lựa chọn rất đơn giản, hán dứt khoát lựa chọn cái sau... Chỉ vì hán hy vọng xa vời cùng chính mình đầy đủ lòng.

“Phụ thân, nếu có một ngày, con cũng bị người xấu bắt đi, phụ thân cũng sẽ gấp như vậy sao?” Tiểu Mạt dùng thanh âm rất nhỏ hỏi.

Diệp Vô Thần từ trong buồn bã hoàn hồn, cười nói: “Đương nhiên sẽ, bởi vì con là con gái của ta”.

“Ừm” Trả lời như vậy, làm cho nàng ngây ngốc nở nụ cười.

Một ngày này, Diệp gia quá im lặng. Cũng là một ngày này, Diệp Vô Thần không có cùng bất luận kẻ nào chào hỏi mà rời Diệp gia. Cũng là tại một ngày này, phân bố khắp thiên hạ các nơi rất nhiều người nhận được thư của Diệp Vô Thần. Hán không mặt mũi nào đi đối mặt các nàng, lại càng không muốn nhìn thấy nước mắt của các nàng... Hán vô luận lựa chọn như thế nào, đều sẽ là ích kỷ như vậy.

Hoa Thủy Nhu: Nhu Nhu, thê tử tốt của ta, ta đi rồi, lần này, có lẽ phải đi rất lâu rất lâu, ta cũng không biết khi nào mới có thể trở về, có thể sẽ là tháng sau, cũng có thể... tiểu Nhu Nhu của ta đã có một ít đầu bạc, nhưng ta biết, mặc kệ ta ích kỷ rời đi lâu cỡ nào, Nhu Nhu của ta đều sẽ chờ ta, có thể lấy người làm thê tử ta, đây là phúc khí lớn nhất cả đời ta, nếu có kiếp sau, ta vẫn như cũ sẽ không quan tâm tất cả tìm người cho người làm thê tử ta cả đời lại cả đời... Ta đi rồi, giống như trước như vậy mỗi ngày nhớ ta, một bên làm quần áo cho ta một bên mỉm cười chờ ta trở lại được không? Ta khát vọng lớn nhất, là ngày đó ta trở về, có thể nhìn thấy Nhu Nhu của ta cười đang đợi ta về nhà - phu quân người, Diệp Vô Thần.

Long Hoàng Nhi: Hoàng Nhi, nữ hoàng thê tử của ta, ta lại muốn giống bốn năm trước lặng lẽ rời đi như vậy... Lần trước là ba năm, lần này, ta cũng không biết phải bao lâu, nhưng ta có thể cam đoan là, đây nhất định sẽ là một lần cuối cùng ta vụng trộm rời đi. Ngoan ngoãn chờ ta trở lại, sau đó chúng ta không bao giờ tách ra nữa... Lúc ta không có mặt, phải ngoan ngoãn chiếu cố tốt chính mình, nếu ta khi trở về nhìn thấy người lại trở nên gầy, có thể là sẽ cõi phượng bào của người hung hăng đánh đòn...

Diệp Thủy Dao: Tỷ tỷ, ta đi rồi, cũng lặng lẽ mang đi một bộ tịnh đế liên hoa tỷ tỷ mỗi ngày đều đang vẽ, chờ ngày đó ta trở lại, chúng ta chính là vẽ lên một đôi Tịnh đế Bạch Liên, khi đó, toàn thế giới đều sẽ biết người là thê tử Diệp Vô Thần ta. Tỷ tỷ nguyện ý vì ngày đó mà cười chờ đợi không...

Gia Cát Tiểu Vũ: Tiểu Vũ, luôn là một lần lại một lần để người chờ, người si, người ngốc, người thông minh, người tùy hứng, người đáng yêu, người quật cường... Đều là hấp dẫn ta như vậy, một năm kia, người chưa bao giờ khóc lúc vì ta mà chảy ra nước mắt, ta cũng đã quyết định cả đời nắm chặt người không buông,

không nghĩ tới lại để người khổ đợi một năm lại một năm nữa... Như vậy, người nguyện ý vì đợi lại đợi một lần cuối cùng sao? Chờ ta... Chờ ngày đó ta trở lại, người chính là thê tử Diệp Vô Thần ta...

Tuyết Phi Nhan..

Viêm Cung Nguyệt...

Viêm Cung Nhược...

Cha, mẹ, ông nội...

Toàn bộ người hấn vương bạn, sau khi rời khỏi, hấn đều để lại lời nói cuối cùng cho bọn họ. Trong mỗi một tờ giấy, cũng không cho bọn họ thời gian chính mình trở về, lại từng cái đều cho bọn họ hy vọng thật sâu, cho dù hấn vĩnh viễn cũng không thể trở về, bọn họ cũng sẽ giữ hy vọng một mực chờ đợi...

Tà tông, Nam Hoàng Tông, Bắc Đế Tông... Hấn dùng phương pháp tương tự, làm an bài cực kỳ toàn diện. Như thế, cho dù hấn hơn mười năm chưa về, đại lục cũng sẽ không bởi bọn họ mà loạn.

Đứng ở phía trên trời cao xa xôi, cuối cùng nhìn thành Thiên Long một cái, hấn xoay đầu đi, biến mất ở không trung. Ở trước khi chưa mang về Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, hấn không bao giờ sẽ trở về nơi này nữa. Có lẽ, đây là một lần cuối cùng kiếp này của hấn nhìn xuống thành Thiên Long. Vừa mới thoảng nhìn, hấn tựa như có thể nhìn thấy Tiểu Mạt trông tròn con mắt chờ đợi, còn có các nàng ruột gan đứt từng khúc đau khổ khóc. Chính hấn một cái lựa chọn, đối với các nàng thật rất tàn nhẫn. Nhưng đây là vận mệnh hấn nhất định không thể trốn tránh.

Cát vàng tràn ngập, hấn đi tới phương tây Thiên Thần đại lục, đêm qua, hấn đã cảm nhận được ngoài vạn dặm tin tức Tiểu Huyền Vô truyền đến, nó, rốt cuộc có đáp lại.

Tiểu Huyền Vô quả nhiên đang đợi hấn... Nhưng giờ phút này Tiểu Huyền Vô đã không thể gọi là Tiểu Huyền Vô nữa, lúc Diệp Vô Thần xuất hiện ở nơi này, nhìn thấy là một con rùa lớn màu vàng đất cao trăm mét, nằm úp sấp nằm ở trong biển cát tựa như một khối đá lớn nhô ra. Cảm nhận được Diệp Vô Thần tới gần, “Cự thạch” kia một mặt vươn cổ thật dài, hé miệng đối với không trung Diệp Vô Thần hưng phấn rít dài .

Lúc này Tiểu Huyền Vô rốt cuộc trưởng thành... Vốn ba ngàn vạn năm Ấu Niên kì, lại ở dưới lực lượng khổng lồ của Thổ hoàng châu trực tiếp ngăn lại tới nửa năm nhiều thời gian, cái này đại biểu sẽ là chênh lệch đáng sợ cỡ nào. Diệp Vô Thần nở nụ cười một cái khẽ không thể phát hiện, đồng thời lại khẽ nhíu mày, Tiểu Huyền Vô tuy rằng bởi máu hấn mà cùng hấn có trên trình độ nhất định tâm niệm giống nhau, nhưng nó dù sao cũng là nguyên tố tối cao thánh thần, cả đời không thể nhận chủ, cho nên cũng không thể bắt nó giống Hương Hương trực tiếp thu hồi trong cơ thể như vậy. Dĩ vãng Tiểu Huyền Vô cho dù biến hóa đến lớn nhất cũng chỉ có dài hơn mười thước, mà giờ phút này Huyền Vũ dài trăm mét, hấn lại nên như thế nào mang theo trên người.

Hưng phấn kêu to nửa ngày Huyền Vũ tựa như nhìn thấu nghi hoặc của Diệp Vô Thần, đôi mắt lóe lóe, xà cảnh thật dài bỗng nhiên lùi về, thân thể khổng lồ bỗng nhiên ở trong một đoàn hào quang màu vàng đất kịch liệt thu nhỏ lại, thu nhỏ lại nữa, một mực rút tới khó nhìn thấy nữa, giống như tảng đá lớn nhô ra kia chậm rãi nhập vào bên trong biển cát, ngay sau đó, một đường hào quang màu vàng đất bắn về phía không trung, dừng ở trong tay Diệp Vô Thần, cũng là Huyền Vũ đã hóa thành cỡ bàn tay, nó giữa tứ chi ngắn nhỏ, còn chặt chẽ ôm một hạt châu màu vàng đất.

Sau khi trưởng thành Huyền Vũ có thể ở trong phạm vi nhất định mặc ý biến hóa thân thể lớn nhỏ, Diệp Vô Thần cuối cùng yên tâm, vỗ nhẹ một chút lưng rùa Huyền Vũ, vô thần lực lặng lẽ tuôn mạnh vào, theo đó, cả người hấn run lên rất nhỏ.

Loại lực lượng này...

Chẳng lẽ...

Mật độ lực lượng đáng sợ cùng với cường độ lực lượng càng đáng sợ kia, loại trình độ lực lượng này, hấn chỉ tại trên người Dạ Minh cảm thụ qua, chẳng lẽ lúc này Huyền Vũ vậy mà đã...

Lúc này mới không quá nửa năm thời gian! Siêu thần chí thánh vượt qua, liền ngay cả Thần Chi đại lục cũng mới chỉ có ba người, nó... Vậy mà ở trong vòng nửa năm ngắn ngủn đạt tới!

Hắn đem Huyền Vũ gắt gao nắm chặt, căn bản không lo lắng nó sẽ bị chính mình nắm lấy phá hỏng, lấy năng lực phòng ngự của Huyền Vũ, cho dù ghé vào bất động tùy ý đánh hắn ba ngày ba đêm cũng đừng nghĩ thương tổn nó. Có Huyền Vũ, hắn cứu trở về Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm nắm chắc cũng lớn hơn mấy phần, hy vọng kia, tựa như không là xa vời như vậy nữa.

Cầm xuống khóa hạt châu nó ôm chặt màu vàng đất kia, Diệp Vô Thần bỗng nhiên cảm giác được thiếu chút cái gì, hắn duy nhất nhíu mày, đối với Thổ hoàng châu hô: “Người còn đây không?”

“Người có thể hay không nghe được tiếng ta?”

Diệp Vô Thần liền tiếp thử hai lần, lại đều không có nghe được Thổ hoàng châu hồi âm. Hắn hơi làm một muống, liền đem nó thu đến trong chiếc nhẫn Kiếm Thần. Nắm chặt Huyền Vũ, thấp giọng nói: “Chúng ta cần phải đi... Đi một cái địa phương phải đi”.

Ý thức của Thổ hoàng châu biến mất... Huyền Vũ trưởng thành cần lực lượng quá lớn, ngoài Thổ hoàng châu tràn đầy lực lượng đã là xa xa không đủ, vì thế, thân thể hắn bắt đầu tự phát hấp thu lực lượng căn nguyên trong cơ thể Thổ hoàng châu, mà vô lực kháng cự Thổ hoàng châu cũng bởi lực lượng bị cướp đoạt mà bị trừ khử ý thức. Ý thức kia tồn tại không biết bao nhiêu năm liền như vậy bởi Huyền Vũ mà biến mất. Thổ hoàng châu chỉ có thể ở ý thức hoàn toàn tiêu tán một khắc kia, phát ra một tiếng thở dài đã bắt đầu dần dần giải thoát.

Huyền Vũ sau khi trưởng thành, lực lượng trong Thổ hoàng châu cũng bị hấp thu hơn một nửa, lực lượng còn thừa, vẫn như cũ không thua gì một viên hỗn độn thánh châu khác. Nhưng sau khi trưởng thành thổ lực lượng đạt tới bão hòa Huyền Vũ đã không thể chủ động hấp thu nữa. Tự phát đem Thổ hoàng châu phun ra. Nguyên bản phải sau ba ngàn vạn mới trưởng thành Huyền Vũ, liền như vậy được Thổ hoàng châu tác thành.

501. Chương 500: Đỉnh Thông Thần Tháp

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 500: Đỉnh Thông Thần tháp

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Ngay trung tâm Thiên Thần đại lục, phương bắc Lạc Thần Nhai, trung tâm Lạc Thần Hồ...

Thông Thần tháp!

Khi Diệp Vô Thần xuất hiện ở nơi này, đã có hai người lơ lửng ở nơi này rất lâu. Dưới chân, là hồ nước ngẫu nhiên bốc lên, nổi lên bọt nước đã làm ướt giày bọn họ. Trên đỉnh đầu, trời xanh mênh mông vô bờ cùng đám mây thỉnh thoảng thổi qua, còn có một cây cột dài thô hơn một thước nổi thẳng bầu trời, liếc mắt một cái nhìn không tới đỉnh, giống như vượt qua không gian, đem trời, đất, nước liền tiếp ở tại cùng chỗ.

Thông Thần tháp, đây đã không phải Diệp Vô Thần lần đầu tiên nhìn thấy nó, lại là lần đầu tiên cách gần như thế.

“Không biết cái truyền thuyết kia, có thể hay không là thật.” Diệp Vô Thần lẩm bẩm. Hắn chỉ có thể hy vọng đây là thật, bởi vì đây là hy vọng duy nhất của hắn xông tới Thần Chi đại lục.

“Nhất định là thật, tháp cao như vậy, tồn tại lâu như vậy còn chưa từng có đổ qua, đây căn bản không phải người có thể hoàn thành, nhất định là Nam Hoàng Bắc Đế trong truyền thuyết kiến tạo. Hẳn là thật có thể đi thông nơi đó. Nếu người Thần Chi đại lục có thể đến chúng ta nơi này, chúng ta cũng nhất định có thể đến nơi đó mới đúng” Sở Kinh Thiên nói.

“Là thật” Lãnh Nhai chỉ vô cùng lạnh nhạt nói ba chữ. Nhưng hẳn ba chữ này so với Sở Kinh Thiên bô bô một đồng có phân lượng hơn nhiều. Bởi vì hẳn có trí nhớ của Sa La, trong trí nhớ của hẳn, có quá nhiều thứ bọn họ không biết cùng không thể xác định.

Diệp Vô Thần hướng về phía Lãnh Nhai gật gật đầu, nhìn bầu trời, nhìn không chuyển mắt nói: “Các người, thật muốn cùng ta cùng đi?”

“Phải” Lãnh Nhai trả lời.

“Ta... Ha ha, ta biết thực lực ta hiện tại chỉ có thể liên lụy các người, nhưng trừ Diệp lão đệ cùng mặt khối băng, ta không có bằng hữu khác, các người đi địa phương nguy hiểm như vậy, ta nếu không đi theo sẽ cả đời cũng không an tâm, nếu là bạn tốt, cùng đi Thần Chi đại lục chơi chút cũng không tồi. Cho dù chết... Có bạn tốt làm bạn cũng có thể chết khoái hoạt chút... Hắc, nếu đến nơi đó ta chỉ có thể trở thành trời buộc, ta sẽ lập tức tự mình kết thúc” Sở Kinh Thiên cười cười, một câu so với một câu nói trầm trọng, lại nói đơn giản tự nhiên như vậy. Diệp Vô Thần đi Thần Chi đại lục, vô hạn tương đương đi chịu chết, mà Lãnh Nhai nếu đi theo, tương đương đi theo chịu chết hai bằng hữu, tốt nhất muốn đi chịu chết, như thế nào không tính thêm một người hẳn.

Diệp Vô Thần gật gật đầu, trong lòng dâng lên lo lắng nồng đậm, lại bị hẳn lặng yên áp chế. Bởi vì Sa La, hẳn không thể cự tuyệt Lãnh Nhai, bởi vì đây là Sa La lấy mạng làm thỉnh cầu. Không thể cự tuyệt Lãnh Nhai, cũng liền không thể cự tuyệt Sở Kinh Thiên.

Bằng hữu... Chỉ có ở trước mặt sinh tử chân chính, mới có thể thể hiện ra chân lý hai chữ “bằng hữu”. Vô luận hẳn là ai, hẳn cũng sẽ nguyện ý gọi Sở Kinh Thiên một tiếng “Sở đại ca”, trừ hẳn, trên đời không thể có người cùng thể hệ được hẳn xưng hô như thế nữa.

“Các người là chờ ở nơi này, hay là cùng ta cùng tiến lên” Diệp Vô Thần hỏi. Bởi vì tồn tại không gian lực của Hương Hương, hẳn đối với đi lên Thông Thần tháp có nắm chắc tuyệt đối, bởi vì ngay cả kiệt lực từ phía trên rút xuống, hẳn cũng có thể ở sau khi nghỉ ngơi khôi phục hoàn toàn thể lực trực tiếp trở về đến vị trí đạt tới lúc trước tiếp tục hướng về phía trước, còn có thể đem Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên cùng nhau mang theo đi, kể từ đó, vô luận Thông Thần tháp cao bao nhiêu, luôn có một khắc kia hẳn tới đỉnh.

“Ha ha, đương nhiên là cùng tiến lên, ta cũng rất muốn kiến thức cái Thông Thần tháp này rốt cuộc cao tới trình độ nào... Mặt khối băng cũng nhất định thể” Sở Kinh Thiên hưng phấn chà xát chà xát tay, vẻ mặt nôn nóng không đợi được.

Lãnh Nhai: “...”

“Được rồi... Cũng không biết bên trên có thể hay không có cái miêu tiên nhân” Diệp Vô Thần không tự kìm hãm được cười cười.

“Miêu tiên nhân?” Sở Kinh Thiên nghi hoặc: “Đó là cái gì?”

“A, không có gì, chúng ta lên!”

Diệp Vô Thần dẫn đầu tung một cái, thân thể hướng về phía trước nổi lên, Lãnh Nhai theo sát sau đó, giống như tên bắn thẳng đến không trung, trong chớp mắt đã đuổi tới phía sau Diệp Vô Thần. Sở Kinh Thiên môi khẽ động, khẽ hô: “Khinh Kiếm Vô Ảnh!” Thân thể tựa như một luồng khói nhẹ, phá gió mà lên. Bọn họ đều không có dùng tay hướng về phía trước leo lên, mà là lơ lửng mà lên, đi tới một cái độ cao bọn họ chưa bao giờ ném thử qua.

Tốc độ bọn họ một người so với một người nhanh hơn, hơn xa những cao thủ từng ném thử khiêu chiến leo lên Thông Thần tháp có thể sánh bằng, bọn họ một ngày khoảng cách hướng về phía trước, đủ để trên đỉnh bọn họ ba ngày thậm chí càng hơn.

Ban ngày, đêm tối...

Lại lúc một cái ban ngày tiến đến, một ngày đã qua đi.

Vẫn như cũ không có nhìn thấy cuối, bọn họ đã xa ở phía trên đám mây. Biến hóa rõ ràng nhất là nhiệt độ trở nên rất thấp, gió bên tai lại ở một mực càng lúc càng nhỏ... Đó là không khí trở nên càng lúc càng loãng.

Càng là không khí loãng, càng là khó có thể tập khí, cũng liền càng dễ dàng mất sức. Trong hoàn cảnh này bay độ cao tương tự cần hao phí khí lực gấp hai thậm chí càng hơn, mà đối với ba người bọn họ mà nói, cái này chỉ áp dụng cho Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên, Vô thần bí quyết của Diệp Vô Thần sau khi đạt tới tầng thứ năm, khi phi hành tiêu hao lực lượng liền có thể tự phát từ trong thiên địa đạt được, ít hao phí lực lượng bản thân.

Sau một ngày một đêm, Sở Kinh Thiên đã bắt đầu xuất hiện mất sức rõ ràng, vẫn gắt gao cắn răng đuổi ở sau bọn họ. Diệp Vô Thần cùng Lãnh Nhai đều cũng không có đem tốc độ đề lên cao nhất, để giữa đêm Sở Kinh Thiên rơi xuống. Đến giữa trưa, Sở Kinh Thiên thở dốc đã càng lúc càng ồ ồ, Diệp Vô Thần tại lúc này dừng người, nhìn phía trên nói: “Tới phía trước đi, chúng ta trước đi về nghỉ ngơi”.

Bạch quang chợt lóe, ba người đã xuất hiện ở tại phía trên Đoạn Thần Nhai không người, Diệp Vô Thần cùng Lãnh Nhai cũng không có gì, Sở Kinh Thiên thì trực tiếp đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, thở hổn hển hầu như đem phổi cũng bị thở ra, hẳn nếu là dán mặt đất phi hành, cho dù không ngừng phi hành ba ngày ba đêm cũng không đến nỗi này.

Sở Kinh Thiên thở gấp một trận, cười khổ lắc đầu nói: “Ài, xem ra, ta và các người thật kém quá xa, từ ngay từ đầu liền thành trời buộc cho các người, nếu không bởi vì ta, các người hiện tại nhất định đến địa phương rất cao rồi. Diệp lão đệ, mặt khối băng, ta trước hết ở tại chỗ này được rồi, chờ lúc các người đến đỉnh, sẽ đem ta mang theo đi được rồi”.

Diệp Vô Thần mỉm cười, lắc đầu nói: “Sở đại ca, cái này không giống lời người nói ra, nếu chúng ta là đồng bọn tốt, nên cùng nhau bay toàn bộ lộ trình, ai cũng không nên vứt bỏ ai”.

Sở Kinh Thiên nghe vậy, “hắc hắc” cười hai tiếng, không kiên trì đi xuống nữa, bụng lại ở lúc này không chịu thua kém kêu hai tiếng. Bay một ngày một đêm, ngay cả thực lực hắn đã lặn lẽ đến con đường thần cấp cũng đã là bụng đói kêu vang, hẳn dù sao không phải Diệp Vô Thần loại biến thái này mười năm cũng có thể giọt thủy không vào, cũng không phải Lãnh Nhai loại ma chi thể chất đã thành ma thân này.

Diệp Vô Thần trên mặt đất ngồi xuống, đem thức ăn mang đến tràn đầy một mảng: “Đến, trước ăn một bữa no, lại hảo hảo ngủ một giấc nghỉ ngơi một chút, trước khi trời tối, chúng ta lại lên”.

“Ồ... được!” Ngửi được mùi xộc mũi Sở Kinh Thiên lập tức quên hết thân thể mềm nhũn, gần như là xông đến, nắm lên một nắm thịt nướng to liền hướng miệng nhét, ăn rất chượng tai gai mắt. Lúc này Sở Kinh Thiên giống như lại về đến thiếu niên từng khờ ngốc kia. Lãnh Nhai trở về làm cho hắn mở ra khúc mắc quanh quẩn trong lòng kia, hẳn rồi cuộc cũng không cần lưng đeo gánh nặng tâm lý trầm trọng nữa, tâm tình bắt đầu trở nên rất tốt.

Trong truyền thuyết, năm đó một cường giả tiếp cận thần cấp đỉnh phong chung cực leo lên bảy ngày bảy đêm đều không có đạt tới đỉnh núi, rốt cuộc kiệt sức rơi xuống, Thông Thần tháp, đến tột cùng cao đến một cái độ cao như thế nào! Lại lời đồn, đỉnh Thông Thần tháp có một thần năm đó Nam Hoàng cùng Bắc Đế lưu lại, chẳng những phải đạt tới tháp đỉnh, còn phải thông qua khảo nghiệm của hắn mới có thể tới Thần Chi đại lục, cái thần kia, lại là nhân vật ra sao... Lại sẽ là cường đại cỡ nào...

Màn đêm buông xuống, ba người ở dưới không gian lực của Hương Hương về đến địa phương bay tới lúc trước, tiếp tục về phía trước phi hành.

Hai ngày...

Ba ngày...

Bốn ngày...

Lấy tốc độ bay của bọn họ, thời gian bốn ngày bốn đêm đủ để từ phía tận nam của Thiên Long quốc phi tới phía tận bắc của Thiên Long quốc, nhưng bọn hắn lại vẫn như cũ không nhìn thấy đỉnh tháp, bên người, như trước là cây cột giống như vĩnh viễn không có đầu cuối kia.

Không khí càng lúc càng loãng, đã có xu hướng xu thế chân không, thời gian Sở Kinh Thiên chống đỡ càng lúc càng ít, liền ngay cả Lãnh Nhai, cũng không như lúc trước thoải mái như vậy nữa. Cũng bởi vậy, bọn họ tạm dừng cũng càng lúc càng thường xuyên, nhưng bọn họ vẫn như trước là cùng nghỉ cùng đi, ai cũng không có bỏ lại ai. Nhưng ít ra có thể xác định, như thế đi xuống, bọn họ chung quy có một khắc đến đỉnh. Nhưng Thông Thần tháp chính là cửa thứ nhất, cao đến đáng sợ như thế, phía trên đỉnh tháp, tất nhiên là khảo nghiệm càng thêm đáng sợ... Ba người bọn họ tất nhiên đồng thời đổi mặt.

Ngày thứ năm...

Nửa đêm từ đã không biết không trung cao bao nhiêu ở dưới không gian lực về đến Lạc Thần Nhai, nghỉ ngơi sau nửa đêm, ở thời gian rạng sáng lại về tới cái trời cao kia đã không biết cao bao nhiêu. Nhưng mà, lần này bay buồn tẻ không có kéo dài lâu lắm, không quá mấy phút thời gian, bọn họ bỗng nhiên cảm giác được ánh sáng đỉnh đầu mơ hồ tối vài phần.

“Xem... Mau nhìn... Mau nhìn phía trên... Đó là...” Sở Kinh Thiên ngẩng đầu, kích động thiếu chút nữa từ không trung kiệt lực ngã đi xuống.

Sở Kinh Thiên nhìn về phía trên không đồng thời, bọn họ cũng đã đồng thời phát hiện. Xa xôi phía trên trời cao, rốt cuộc không là một đường dài nhỏ nhìn không tới đỉnh nữa, mà là ở đỉnh cao cao, xuất hiện một cái bóng ma hình tròn tương đối to lớn, được khảm ở phía trên Thông Thần tháp dài nhỏ vô cùng. Xa xa nhìn lại, Thông Thần tháp thật dài nhỏ không thể nhận ra, cái mảnh đất hình nón đại thần kỳ kia tựa như lơ lửng ở trời cao.

Là đỉnh tháp Thông Thần tháp!

Năm ngày năm đêm, ở dưới sự trợ giúp lần lượt của không gian lực, bọn họ rốt cuộc thấy được đỉnh tháp Thông Thần tháp.

Sở Kinh Thiên đang hưng phấn, Diệp Vô Thần như trút được gánh nặng mỉm cười, liền ngay cả Lãnh Nhai, mày cũng giãn ra khe không thể phát hiện. Nhất thời, bên trong thân thể giống như bỗng nhiên bộc phát ra lực lượng không biết từ đâu mà đến, tốc độ bọn họ đồng loạt tăng lên mấy phần, nhìn về nơi xa mà đi, ba cái điểm đen dán một đường đen thật dài, rất nhanh tiếp cận vật lớn treo ở trời cao kia.

Chưa bao giờ có người đạt tới mục tiêu gần trong gang tấc, chờ đợi bọn họ, lại sẽ là cái gì?

Bóng ma màu đen hình tròn kia ở trong tầm mắt càng phóng càng lớn, sau vài phút đồng hồ, ba người rốt cuộc đến chỗ giao giới của Thông Thần tháp thân cùng đỉnh tháp, ba người phân biệt nhìn nhau một cái, bay phía sườn mà đi, sau khi bay ngang một khoảng cách, lòng tâm tình khác nhau leo lên đỉnh tháp Thông Thần tháp.

Đạp đến mặt đất đã lâu không gặp một khắc kia, bọn họ lại cảm giác giống như tiến vào thế giới kia... Nơi này là cao trời cao đáng sợ, một đường bay tới, không khí cũng càng lúc càng loãng đáng sợ, nhưng không khí nơi này lại qua phàn tràn đầy cùng tươi mát, tùy ý hô hấp vài phần liền cảm giác được một cỗ bí tâm thích ý. Dưới chân, là sàn đất trải chỉnh tề màu tối, tìm không thấy dấu vết gì hư hao qua. Ngoài ý muốn là, trừ những cái này, trước mắt trống rỗng một mảnh, trừ mặt đất bằng phẳng, không có cái khác nữa, đã không có bất luận kẻ nào hoặc là sinh linh, cũng không có dấu vết gì có thể đi thông “cửa” Thần Chi đại lục.

“Cái này...” Sở Kinh Thiên nhìn bốn phía chung quanh, nơi này thật sự quá mức bằng phẳng cùng trống trải, căn bản không có khả năng ẩn nấp được cái gì, tùy ý liếc mắt một cái liền có thể đem tất cả thu đến đáy mắt.

Không có... Cái gì cũng không có! Không có vị thí luyện chi thần, không có cửa gì đi thông Thần Chi đại lục!

Thông Thần tháp kia tồn tại mục đích lại là cái gì... Chẳng lẽ, đây vẹn vẹn chẳng qua là một cái âm mưu buồn cười?

502. Chương 501: Người Áo Đen Thần Bí

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lược

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 501: Người áo đen thần bí

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sở Kinh Thiên đem ánh mắt hướng về phía Diệp Vô Thần, Lãnh Nhai cũng nhìn về phía hắn. Ánh mắt Diệp Vô Thần nhìn thẳng phía trước. Trên mặt hắn biểu lộ bình tĩnh không phải thất vọng hoặc là mờ mịt, mà là một loại kích động không hiểu.

“Người... Là... Ai!!”

Nhìn khoảng trống phía trước, hắn nói ra ba chữ mang chút run rẩy, đồng thời, không biết là cố ý vô tình, tay hắn đặt trên bộ vị trái tim của mình, nơi đó đang điên cuồng nhảy lên, trong lòng, vang vọng là tiếng vang giống như nổi trống.

Cùng Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai giống nhau, hắn chỉ nhìn thấy một mảng trống rỗng, nhưng chưa bao giờ lờ lạt qua linh hồn lực lượng của hắn điên cuồng rung động nói cho hắn, phía trước có một người, một người bọn họ không nhìn thấy... Không, đó có lẽ hắn là không phải người, mà là thần.

Xuất hiện ở nơi này, có lẽ chính là thí luyện chi thần trong truyền thuyết kia. Đây là một người chính mình chưa từng có ra gặp qua mới đúng, vì cái gì linh hồn lực lượng có thể xao động mãnh liệt như thế - mãnh liệt trước đây chưa từng có! Thậm chí, cho dù Dạ Minh đến, linh hồn lực lượng của hắn cũng không có bạo động qua như thế, đó là một loại xao động hầu như đem ý thức hải của hắn dẫn nổ.

“A... Không nghĩ tới, người vậy mà lại có thể nhìn thấy ta, không tệ... Xem ra, người tựa như có chút xú hy vọng như vậy thông qua thí luyện của ta!”

Trống trải phía trước, bỗng nhiên truyền đến một cái thanh âm khàn khàn vô cùng, thanh âm này làm cho Sở Kinh Thiên đột nhiên cả kinh, Lãnh Nhai cũng chợt nhíu mày... Ẩn nấp thân hình vốn không tính cái gì, nhưng ở trống trải như thế ẩn nấp, lại làm cho bọn họ căn bản không có phát giác tồn tại này, vậy chỉ có thể dùng bốn chữ “thông thể tưởng tượng” mà hình dung.

Càng đáng sợ là, hắn rõ ràng đã phát ra thanh âm, bọn họ lại vẫn như cũ không phát hiện được hắn tồn tại, không cách nào trói chặt vị trí của hắn... Mơ hồ, thanh âm kia là từ chính phía trước phát ra.... Mà phía trước, như trước là trống không một vật... Ẩn nấp? Chẳng lẽ, vậy mà lại có thể là cái gọi là “Ẩn thân” trong thần thoại hay sao!

“Người là ai!” Diệp Vô Thần khí tức bình tĩnh, lại thấp giọng hỏi một lần, lúc này hắn rõ ràng muốn so với vừa rồi bình tĩnh hơn nhiều.

P phía trước, bỗng nhiên đi tới một người, ở trong ánh mắt biến hóa của ba người, người này dĩ nhiên là từ trong không khí đi ra, lại giống như là từ trong một cái cửa không nhìn thấy đi ra, liền như vậy chậm rãi cất bước, lấy một cái phương thức làm cho bọn họ trong lòng nghiễm nghị xuất hiện ở tại trước mặt bọn họ.

Người áo đen.

Dáng người cao to, hai mắt sắc bén giống như điện, toàn thân đồ đen, mặt che mặt nạ bảo hộ màu đen, giày là màu đen, liền ngay cả hai tay cũng đeo cái bao tay màu đen, trên đầu mũ đen đem tóc cùng lông mi hắn toàn bộ che lấp, không có một tia lộ ra ngoài, toàn thân cao thấp lộ ra chỉ có đôi mắt. Bộ dạng tựa như một đạo tặc đêm đi.

Nhưng cặp mắt kia lộ ở bên ngoài của hắn, làm cho ba người đứng đến cái nhìn đầu tiên liền cảm giác được một loại uy áp làm cho bọn họ hít thở không thông.

“Ta là ai? Các người nếu có thể đi đến nơi này, tự nhiên là vì đi hướng Thần Chi đại lục, người có thể xuất hiện ở nơi này, đương nhiên là người thí luyện các người...” Hắc đứng thẳng tắp, ánh mắt chưa từng có rung động: “Đến đi, đánh bại ta, sau đó ta sẽ đưa các người đi địa phương các người muốn đi.”

Hắc thanh âm vừa buông, một đoàn hắc khí nồng đậm liền từ trên người Lãnh Nhai phun trào mà ra, một điểm hào quang xanh biếc như con mắt rắn độc xuất hiện ở trong tay Lãnh Nhai, hắc dưới chân vừa rời, đã xuất hiện ở trước người người áo đen, một nhận đâm hầu.

Diệp Vô Thần không có ngăn cản, tuy rằng sớm nghĩ tới người thí luyện nơi này nhất định cường đại đáng sợ, nhưng người áo đen vẫn như cũ cho hắc áp lực quá mức trầm trọng. Nhưng kẻ thí luyện nơi này mạnh nữa, cũng không hắc vượt qua bát thần tướng của Thần Chi đại lục, ở dưới sự trợ giúp của Sa La đã có thực lực vượt thần Lãnh Nhai, hắc công kích đủ để thử ra mạnh yếu của hắc.

Nhưng một màn kế tiếp, đem tất cả suy nghĩ của hắc trực tiếp đánh nát.

Lãnh Nhai đứng ở trước mặt người áo đen, vẫn không nhúc nhích, Phá Phong Nhận không gì không phá được của hắc chém đến trên ngón tay người áo đen... Không, hắc là người áo đen dùng tùy ý vươn một ngón tay, chắn phía trước Phá Phong Nhận – đã không là dùng ngón tay kẹp lấy, cũng không phải lấy tay cầm, mà là liền thường thường như vậy vươn một ngón tay, đặt tại trên mũi nhọn ẩn chứa siêu thần cấp chi uy, giống như rắn độc.

Đồng tử mắt Lãnh Nhai phóng lớn, liền ngay cả Diệp Vô Thần giờ phút này cũng bắt đầu không thể tin được mắt chính mình.

Chợt bùng nổ, hắc ám lực lượng khu động, mũi nhọn của Phá Phong Nhận... Một đòn như thế, liền ngay cả bát thần tướng cũng chỉ có thể tránh né, thánh tướng, cũng tuyệt đối không có khả năng lấy loại phương thức này tiếp được, mà người này... Trên tay, không có một tia vết máu lưu lại, tầng miếng vải đen ngoài ngón tay kia, liền ngay cả một tia bị vết tích cắt rách đều không có, giống như đó không phải Lãnh Nhai dốc hết toàn lực khoanh khắc một đòn, mà là dùng bông nhẹ nhàng gõ một cái ngón tay hắc.

Động tác của Lãnh Nhai cứng ngắc ở nơi đó, trên đầu trong khoảnh khắc đã che kín mồ hôi lạnh, hắc không phải bị dọa không cách nào nhúc nhích, mà là... Một cỗ lực lượng lớn đến làm cho hắc không dám tin từ trên ngón tay kia truyền đến, đem Phá Phong Nhận của hắc gắt gao hút chặt, vô luận hắc cố gắng như thế nào, đều không thể đem rút về mấy may.

Đây là... cái lực lượng gì!

Con mắt người áo đen hơi hơi nheo lại, trong miệng phát ra thanh âm vô cùng khàn khàn kia: “Đoản đao không tệ, nhưng thực lực như vậy liền mưu toan tiến vào Thần Chi đại lục, thật sự là không biết tự lượng sức mình, trở về tu luyện mấy vạn năm nữa đi.” Tay hắc rút về phía sau một chút, một ngón tay khác hư không bắn một cái.

Hô!!!!

Đơn giản một chỉ, lại làm cho cái không gian trống trải này chợt quét lên một trận gió cuồng bạo. Đó không phải phong nguyên tố đơn thuần, mà là nháy mắt mang theo phong lực lượng, cỗ gió này mang bay Lãnh Nhai, cũng dễ dàng đánh tan lực lượng hộ thân của Diệp Vô Thần cùng Sở Kinh Thiên, trong nháy mắt thời gian, đem bọn họ xa xa thổi bay... Rồi đỉnh tháp, rót hướng phía dưới xa xôi.

“Hương Hương!”

Trong khi rơi Diệp Vô Thần nhất thời đề không nổi lực lượng, đành phải hô to một tiếng “Hương Hương”, nhất thời, bạch mang lông lánh dựng lên, ba người ở không gian trong vị trí rơi trở về đến trên đỉnh tháp. Diệp Vô Thần lay động vài cái, rốt cuộc đứng vững, sắc mặt hơi lộ ra tái nhợt, mà Sở Kinh Thiên trực tiếp ngã ngối ở tại trên mặt đất, mồm to thở hỗn hển. Tay Lãnh Nhai nắm Phá Phong Nhận đang run rẩy, nhưng không có phát động công kích nữa.

Quá mạnh mẽ, người này cường đại, vượt qua hắc nhận thức, vượt qua Sa La nhận biết, kết hợp trí nhớ Sa La, hắc đạt được một cái kết luận đáng sợ...

Thực lực của hắc, vậy mà lại muốn vượt qua ma hoàng của Ma chi đại lục, phụ thân Sa La - Sa Hầu!!

Người áo đen vẫn như cũ vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, trừ từ trong không khí đi ra, hắt từ đầu đến cuối không hề động bước chân một chút, mà đối mặt ba người, hắc cũng căn bản không có cần phải di động bước chân, hắc mặt không chút thay đổi nói: “Lực lượng không gian? A, các người là trở về chịu chết?”

Diệp Vô Thần mày đang nhíu chặt, hắc nhìn áo đen rất lâu, chậm rãi nói: “Người, căn bản không phải người thí luyện nơi này”.

“Ồ?” Người áo đen ánh mắt nghiêng, nhìn về phía hắc, trong đôi mắt lóe ra hào quang cảm thấy hứng thú.

“Người tuy rằng biểu hiện cũng đủ tự nhiên, nhưng lỗ hổng của người thật sự quá nhiều... Thứ nhất, vô số năm qua, ba người chúng ta hắc là nhóm người đầu tiên đặt chân đỉnh Thông Thần tháp này, người nếu là người thí luyện nơi này, nhất định cũng cô độc tịch mịch vô số năm, có loài người đến trước người người, người hắc là hưng phấn, hận không thể đem hắc vĩnh viễn lưu lại cùng chính mình làm bạn... Mà người, lại không chút do dự đem ba người chúng ta toàn bộ đánh xuống”.

“A.” Người áo đen khẽ cười một tiếng, tiếp tục nghe hắc nói tiếp.

“Thứ hai, thanh âm người rõ ràng là giả trang, hiển nhiên, người đang che dấu cái gì. Thanh âm người tuy rằng khàn khàn, nhưng không có chút biến hình, một người nhiều năm như vậy không có cùng người khác trao đổi, vô luận là người là thần, cũng không nên giống như ngôn ngữ trôi chảy này. Thứ ba...” Ánh mắt Diệp Vô Thần hung ác, gắt gao theo dõi hai mắt hắc: “Tuy rằng người che dấu cũng đủ tốt, nhưng khi người nhìn hướng ta, ánh mắt luôn sẽ có biến hóa tương tự, ánh mắt một người là sẽ không gạt người... Ánh mắt người nói cho ta biết, người từng gặp qua ta!”

“Ha ha ha ha!” Người áo đen vỗ tay cười to, dưới chân rớt cuộc di động, từng bước một đi hướng Diệp Vô Thần: “Không tệ không tệ, người nói một chút cũng không sai... Một khi đã như vậy, ta nói cho người cũng không keo kiệt, trước kia, ta quả thật không phải cái gì thí luyện chi thần nơi này, nơi này lúc trước cũng quả thật có như vậy một tên thí luyện chi thần ở trong lâu đài tịch mịch đã điên điên khùng khùng không biết bao nhiêu năm, mà ta, đã giúp hắc đạt được giải thoát... Cho nên hiện tại, ta liền duy nhất nơi này nơi này... Thí luyện chi thần, người nếu muốn xông tới Thần Chi đại lục, thì phải trải qua ta đồng ý trước!!”

“Nếu thí luyện chi thần thật sự đã chết, chúng ta đây vì sao còn phải thông qua người thí luyện nữa... Mục đích của người là gì?” Diệp Vô Thần nhíu mày hỏi. Người áo đen này đến tột cùng là ai... Hắc lại cảm giác được là người áo đen này là đang cố ý chờ bọn hắc... Hoặc là nói chờ hắc. Người này quá mạnh mẽ, chỉ dựa vào hắc trực tiếp giết chết thí luyện chi thần chân chính liền cũng biết thực lực hắc nhất định xa xa vượt qua hắc. Cũng liền ý nghĩa, muốn thông qua hắc thí luyện mà xông tới Thần Chi đại lục so với nguyên bản thí luyện chi thần muốn khó hơn vô số lần.

Thực lực người này biểu hiện ra... Muốn đánh bại hắc, là cái nhiệm vụ căn bản không có khả năng hoàn thành! Không có cho dù một tia may mắn.

“Hắc, hỏi hay.” Người áo đen đang cười, nhưng ánh mắt lơ lửng bên ngoài lại bình tĩnh không gợn sóng, hắc vươn ngón tay, chỉ hướng phía ba người Diệp Vô Thần: “Vì sao các người muốn thông qua ta thí luyện... Bởi vì ta so với các người mạnh hơn! Bởi vì ta có thể trong nháy mắt quyết định sinh tử các người, bởi vì hiện tại ta là một người duy nhất có thể đưa các người đi Thần Chi đại lục... Cho nên, ta có thể tùy ý quyết định các người có thể sống qua hôm nay hay không, cũng có thể quyết định đưa các người đi Thần Chi đại lục hay không. Ta làm tất cả cũng không cần lý do, lực lượng ta áp đảo tất cả, chính là lý do của ta. Người, hiểu chưa!!”

Lực lượng...

Tính áp đảo lực lượng...

Phải, đây là đáp án. Một cái đáp án ai cũng không thể phủ nhận. Bởi vì có lực lượng, hắc có thể quyết định quyết định bất cứ chuyện gì, chỉ định cùng sửa đổi quy tắc nào hắc muốn...

“Người, rất thông minh, vài năm thời gian, mạnh nhất Thiên Thần đại lục Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông bị người nhét vào trong tay, toàn bộ Thiên Thần đại lục tất cả hành động cũng trốn không khỏi con mắt người, người, đã trở thành vô thượng vương của Thiên Thần đại lục. Có thể có thành tựu như thế, người dựa vào là ba phần may mắn, sáu phần trí tuệ, còn có một phần lực lượng... Hắc, như vậy, người hiện

tại có thể thử dùng trí tuệ người đánh bại ta, để cho ta đưa các người đi Thần Chi đại lục các người muốn đi... A!”

Diệp Vô Thần bình tĩnh như trước, không nhanh không chậm nói: “... Người là đang nói cho ta biết, tầm quan trọng của lực lượng cường đại?”

Đối mặt hần không chút nào động dung, người áo đen lại thật ra trầm mặc một chút, cười nhạt một tiếng nói: “A, xem ra người cũng không cần người khác nói cho người những cái này. Hừ, ta còn nghĩ đến người quá phận tin tưởng trí tuệ chính mình, mà không biết sống chết muốn đi Thần Chi đại lục chịu chết”

Diệp Vô Thần lắc lắc đầu, bộ dạng phục tùng nói: “Xem ra, người chẳng những quen biết ta, còn đối với ta hiểu biết cũng đủ thấu triệt... Trí tuệ? A, có được trí tuệ cao tới đâu lại có thể như thế nào, ta vẫn là không bảo hộ được người quan trọng nhất bên người ta... Ta khát vọng nhất là lực lượng, lực lượng có thể đem tất cả người thần ma, bao gồm người ở bên trong dẫm nát dưới chân!”

“Ồ? Ha ha ha ha... Đem ta dẫm nát dưới chân? Có chí khí... Nhưng người tự tin lại là từ đâu tới, chỉ bằng thực lực buồn cười hiện tại của người ở trong mắt ta ngay cả một hạt bụi cũng không bằng? Ta muốn diệt người, chỉ cần nháy mắt, người Thần Chi đại lục muốn tiêu diệt người, cũng chẳng qua trong cái nháy tay, thông minh như người, lại cũng ngu xuẩn buồn cười” Người áo đen cười lạnh nói.

“Ta vĩnh viễn sẽ không hối hận ‘ngu xuẩn’ của ta!” Diệp Vô Thần chậm rãi lắc đầu, híp lại trong kẽ mắt bắn ra hai đạo mũi nhọn song song: “Còn có... Người căn bản là không phải một người chân chính, mà chẳng qua là do lực lượng hình thành, cũng dờ đi vào bộ phận linh hồn lực lượng hình thể! Người thật sự... Là ai?”

Cũng là hai vòng ánh sao ở trong đồng tử mắt người áo đen hiện lên, hần nhích miệng cười: “Ồ?”

503. Chương 502: Điều Kiện

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 502: Điều kiện

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Khoảng cách gần như thế, sinh linh tồn tại nào cũng không thể tránh được linh giác của ta. Mà người, chỉ có lực lượng cùng hồn thể, lại không có khí tức sinh mệnh.” Diệp Vô Thần nói, trong lòng càng thêm căm kình. Hần tin tưởng phán đoán của mình, mà cái này cũng ý nghĩa... Người này chẳng những có năng lực “phân thân”, hơn nữa, lực lượng cường đại như thế, vậy mà vẫn vẹn là năng lực hần phân tán ra!

Hần thật sự, đến tốt cùng đáng sợ tới trình độ nào!

“Ha ha ha ha! Quả nhiên vẫn là bị người phát hiện rồi, không tệ không tệ, ta hiện tại, cũng không phải ta thật sự, mà là do lực lượng của ta trải qua vận vẹo biến dị, cũng sau khi rót vào linh hồn lực lượng ta hình thành một cái ta... Hắc, ta cũng là không ngại nói cho biết, lực lượng hiện tại ta có được, là một phần ngàn... toàn bộ lực lượng của ta!”

Diệp Vô Thần: “!!”

Lãnh Nhai: “!!”

“Cái gì... Cái gì!? Một phần ngàn!? Bày bày bày trò đùa gì chứ!” Thiếu chút nữa bị dọa rớt cằm xuống Sở Kinh Thiên khoa trương hô to ra.

Nếu vền vền là một người hần cũng liền thôi, nhưng thực lực của Lãnh Nhai... Đó đã là ở dưới lực lượng con của Ma hoàng người đạt đến siêu thần chi cảnh, xa xa vượt qua ông nội của hần, vẫn như cũ ở trước mặt hần không chịu nổi một đòn. Lực lượng của hần, lại có thể chính là một phần ngàn bản thể lực lượng của hần?

Làm sao có thể!!

Nhưng, trừ chính mình cực độ hoảng sợ, hần từ trên mặt Diệp Vô Thần cùng Lãnh Nhai cứng ngắc lại không thấy thần sắc gì hoài nghi hoặc là trào phúng linh tinh, có, tương tự là vẻ chấn động không kèm chế được. Đúng, bọn họ căn bản không có hoài nghi... Vì người này có thể tùy ý quyết định sinh tử bọn họ căn bản không có cần phải lừa gạt bọn họ. Mà một người thực lực cao đến khủng bố như thế, lại như thế nào thêm nói dối.

Người này, cái người này đã không thể chỉ vền vền lấy hai chữ “Đáng sợ” đến hình dung, đến tột cùng là ai!!

Người áo đen trực tiếp không nhìn phản ứng khoa trương của Sở Kinh Thiên, phát ra thanh âm lạnh lùng: “Nhưng cho dù một phần ngàn lực lượng này, cũng đủ để ở trong vòng một giây cho các người toàn bộ diệt vong... Đây là lực lượng, lực lượng tính áp đảo có thể quyết định tất cả. Diệp Vô Thần, lúc người có một ngày có được lực lượng vượt qua ta, người mới có thể chân chính đạt được tất cả người muốn... Đây là số mệnh của người, chỉ cần người một ngày chưa đạt tới, người cả đời đều không cách nào yên bình!”

Diệp Vô Thần: “...”

Áo đen hai tay vươn ra, làm một cái thủ thế khinh miệt khiêu khích: “Đến đi... Công kích ta, đánh bại ta, các người là có thể đi địa phương các người muốn đi!”

Tay Lãnh Nhai có động tác, nhưng cùng thời gian, một bàn tay Diệp Vô Thần đã bắt được cánh tay hần, đem động tác sắp bùng nổ của hần ngăn chặn.

“Không cần, chúng ta căn bản không có khả năng là đối thủ của người. Cho dù người đứng ở nơi đó bất động để cho chúng ta đánh mười năm, chúng ta cũng không thể thương tổn người” Diệp Vô Thần lắc lắc đầu, chưa từng có một người có thể làm cho hần sạch sẽ lưu loát như thế buông tha cho, cho dù là Dạ Minh lúc trước cũng không thể.

Người áo đen đem hai tay thu hồi, ôm ở trước người, ra ngoài ý liệu nói ra hai chữ ẩn hàm ý tứ tán thưởng: “Không tệ”.

“Người làm một cái lựa chọn chính xác nhất. Lấy lực lượng hiện tại của các người, muốn đánh thắng ta không khác người si nói mộng”.

“Nói ra điều kiện của người đi” Diệp Vô Thần lại không có nổi giận, vô cùng bình tĩnh nói.

“Ồ? Điều kiện?”

“A” Diệp Vô Thần cười khê một tiếng: “Người đối với ta tất cả hiểu biết hoàn toàn như thế, lại nhọc lòng ở chỗ này chờ chúng ta đến, nếu nói người không có mục đích gì, chính người sẽ tin tưởng sao! Chỉ cần người có thể đem chúng ta đi Thần Chi đại lục, cần điều kiện gì... Đều có thể!”

Người áo đen ánh mắt khê lóe, dưới cái khăn đen khoe miệng gợi lên một chút ý cười thần bí khó lường: “Cho dù ta che khuất mặt của mình, ẩn giấu thanh âm của mình, lại vẫn như cũ không trốn khỏi con mắt của người. Người vẫn là năng lực thấy rõ cùng trực giác linh mãnh đáng sợ như trước... Ta quả thật có một điều kiện, hoặc là nói, đó là một cái nguyện vọng lớn nhất kiếp này của ta, mà nguyện vọng này, chỉ có người mới có thể vì ta hoàn thành”.

Diệp Vô Thần: “...”

“Nếu người có thể đáp ứng điều kiện ta đưa ra, ta tuy rằng sẽ không giải trừ thí luyện của các người xông tới Thần Chi đại lục, nhưng sẽ đem khó khăn của thí luyện này hạ thấp nhất”.

“Ta đáp ứng!” Diệp Vô Thần nhú mày âm thanh trầm trọng nói.

“Người không biết là chính mình đáp ứng quá nhanh sao? Người không biết là người cần trước hết nghe điều kiện của ta là cái gì?” Người áo đen nhướng lông mi.

“Không cần!” Diệp Vô Thần vẫn như cũ đáp ứng không có chút do dự. Vô luận là cái gì, đều không có quan trọng hơn an nguy Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm.

Người áo đen lại một lần nữa trầm mặc, lần này, hẳn trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi nói: “Người, rất giống ta năm đó, vì thứ quan trọng nhất của mình, có thể điên cuồng vứt bỏ toàn bộ cái khác... Được rồi, đã như vậy, ta liền đem khó khăn của thí luyện này hạ thấp thấp nhất... Cùng ta chiến, ba người các người cùng lên đi, chỉ cần một người nào trong các người thương đến ta... Cho dù cắt phá quần áo ta, chặt đứt một sợi lông của ta, liền tính các người thông qua. Ta liền sẽ đem các người đi Thần Chi đại lục!”

“...Được!” Diệp Vô Thần chậm rãi gật đầu, hai tay lặng yên rút nhanh. Cùng cường giả khủng bố như vậy, vĩnh viễn không cần ý đồ đi cò kè mặc cả. Mà đối mặt hẳn, chiến thắng hẳn là hy vọng xa vời xa không thể được, mà cho dù muốn cắt phá quần áo hẳn, cũng tất nhiên là khó như lên trời... Nhưng ít ra, cái này cũng sẽ không khó đến làm cho bọn họ tuyệt vọng.

“Thuận tiện, đem điều kiện của ta cũng nói đi... Rất đơn giản, Diệp Vô Thần, điều kiện của ta chính là - ba năm sau, cùng ta chiến một trận! Địa điểm... Do người tới định!” Người áo đen ánh mắt như điện, đậm thẳng hai mắt Diệp Vô Thần: “Ta kỳ vọng, khi đó ta sử dụng là toàn bộ lực lượng của ta”.

Cái nhìn này như sáng tỏ một câu, thực ra bao hàm thâm ý che dấu sâu đậm. Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai không thể rõ ràng, liền ngay cả Diệp Vô Thần hiện tại, cũng chỉ có thể ở ba năm sau rõ ràng hàm nghĩa chân chính những lời này.

Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai đồng thời nhìn về phía Diệp Vô Thần... Thời gian ba năm, đối với ba năm sau năng lực Diệp Vô Thần tiếp cận với người áo đen này, bọn họ ít dám ôm có hy vọng gì, mà toàn bộ lực lượng của hẳn, ngàn lần với người áo đen cường đại này... Diệp Vô Thần lại như thế nào có thể đạt tới!

Mà người áo đen này, lại vì sao hướng Diệp Vô Thần trước mắt chỉ có thần cấp thực lực đưa ra điều kiện như vậy!?

Bọn họ cho dù nghĩ nát óc, cũng không thể hiểu rõ chỗ huyền cơ trong đó.

“Ta nói rồi, vô luận điều kiện gì ta cũng sẽ đáp ứng. Bắt đầu đi” Diệp Vô Thần hướng phía trước một bước, kim mang hiện lên, Trảm Tinh Kiếm đã được hẳn nắm trong tay. Hẳn không lúc nào không lo lắng an nguy Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm. Do bị Dạ Minh mang đi, đã qua hơn một tháng thời gian, hẳn nằm mơ cũng khát vọng có thể lập tức xuất hiện ở trước mặt các nàng, cho dù không thể đem các nàng cứu đi, ngay cả lại nhìn các nàng một cái, ngay cả cùng các nàng chết cùng một chỗ cũng tốt... Như vậy, ít nhất Ngưng Tuyết sẽ khóc, cũng sẽ cười...

“Người liền không muốn biết hậu quả thắng bại cùng ta chiến một trận?” Người áo đen không nhúc nhích, lạnh lùng hỏi.

“Không cần”.

“Không! Người phải biết” Thanh âm người áo đen trở nên nghiêm khắc, hẳn tự tự trầm trọng nói: “Ba năm sau, nếu người thắng, ta sẽ tặng người một món đồ vật người nằm mơ cũng muốn... Không cần vội vã lộ ra khinh thường, thứ này trên thế giới vô luận người thần ma đều không thể kháng cự, người cũng là không cự tuyệt được! Mà nếu người bại... Như vậy, người có lẽ sẽ mất đi tất cả của người!”

Diệp Vô Thần: “...”.

“Nếu hôm nay người thắng, như vậy liền thử sống trở về đi. Ta chờ mong ba năm sau người cho ta ngạc nhiên vui mừng... Đến đây đi!”

Hét lớn một tiếng, bình tĩnh không gợn sóng trên người người áo đen chợt bộc phát ra một cỗ khí tràng cực lớn đến không cách nào hình dung, trong khoảnh khắc, toàn bộ đỉnh Thông Thần tháp không khí sung túc kia bị đuổi tản ra không còn một mảnh, hóa thành một mảng chân không không thể tưởng tượng, cảm giác nín thở nhất thời chiếm cứ ở trái tim ba người. Diệp Vô Thần mặt không đổi sắc, tại chỗ nhảy lên, một cái giản dị tự nhiên nhảy chém vào đầu bả về phía người áo đen.

Kiểm thể thăng xuống, sắc bén vô cùng, nhưng tiếng cắt làm cho màng tai người ta khó chịu này không có duy trì quá lâu, liền bỗng nhiên biến mất không còn một mảnh. Người áo đen vươn hai ngón tay, đem Trảm Tinh Kiếm nhẹ nhàng băng quơ kẹp ở phía trên ngón tay, vô luận là tay hấn, hay là thân trên hấn, ở kiếm thể đánh sâu vào ép xuống động cũng không động, giống như chẳng qua là thuận tay kẹp lấy một mảnh lông chim bay tới.

“Kiếm tốt... Đây chính là kiếm mạnh nhất hỗn độn không gian này. Nhưng, vũ khí mạnh mẽ nữa, nó chung quy là vũ khí, nó chỉ có thể làm phụ trợ mạnh mẽ, chỉ có chủ nhân thực lực cường đại, nó mới có thể cường đại theo, muốn dùng tốt thì phải đi có được lực lượng mạnh nhất. Lực lượng của người ở trong nhân loại có thể tính mạnh nhất. Nhưng thanh kiếm này rơi đến trong tay người hiện tại, chỉ có thể là giậm chân giậm dừ, sợ là ngay cả một phần ngàn lực lượng đều phát huy không ra!”

Người áo đen vùng tay lên, Diệp Vô Thần liền cả người lẫn kiếm đều bị một cỗ lực lượng cực lớn đến căn bản không thể kháng cự xa xa quăng đi ra ngoài. Đồng thời, hấn một tay kia thuận tay giơ lên, cắt về phía phía bên phải hấn Phá Phong Nhận bị hấn lấy lòng bàn tay ngăn lại... Đó cũng không phải dụng lòng bàn tay trực tiếp chặn mũi nhọn, nếu là nhìn gần lại, sẽ phát hiện lòng bàn tay hấn căn bản không có cùng Phá Phong Nhận đụng chạm, ở giữa cách một tầng trong suốt, lại làm cho Phá Phong Nhận không gì không phá được khó tiến thêm nữa.

“Lực lượng của người xem như không tệ, nhưng còn quá non!” Cũng là thuận tay giương lên, Lãnh Nhai thét lớn một tiếng, bay ngược mà đi, lảo đảo rơi xuống đất, bên trong tâm hải tĩnh mịch vô cùng chấn động. Nếu hấn chỉ là Lãnh Nhai trước kia, hấn vẫn sẽ không giật mình như thế. Nhưng kết hợp trí nhớ Sa La, hấn đã càng phát ra khẳng định, lực lượng người áo đen này muốn vượt qua có thể xưng Ma hoàng mạnh nhất Sa Hân... Đây còn chỉ là một phần ngàn lực lượng của hấn!

Hấn thừa nhận, không thể nghi ngờ là một loại cảm giác phức tạp nhận biết bị đảo điên.

Mà vô luận là Diệp Vô Thần hay là Lãnh Nhai, sau khi bị mang bay đi đều không có bị cái gì thương tổn, hiển nhiên là người áo đen ở cố ý giữ tay. Diệp Vô Thần cùng Lãnh Nhai xoay người cùng lên, một kiếm một nhận phân công hai bên hấn, hào quang trong mắt người áo đen khẽ động, nguyên bản ôm ở trước ngực hai tay như thuần di đột ngột biến thành vươn hướng không trung, đồng thời chộp vào Trảm Tinh Kiếm cùng Phá Phong Nhận, một cỗ lực lượng khổng lồ cũng theo một nhận một kiếm truyền lại đến trên người hai người, đem bọn họ lại đánh bay, mà Trảm Tinh Kiếm cùng Phá Phong Nhận cũng đồng thời rơi vào trong tay người áo đen.

Trảm Tinh Kiếm đang run rẩy, hào quang màu vàng liên tiếp lóe ra, trong rung động phát ra từng trận tiếng ngân cùng loại kim loại rung động. Đó là tiếng ngân Trảm Tinh Kiếm bởi không thể thoát người áo đen nắm trong tay mà sinh ra phần nộ cùng lo lắng.

“Chủ nhân... Chủ nhân!! Hấn rất lợi hại... Ta không trở về được... Mau cứu ta chủ nhân...”

Trong đầu Diệp Vô Thần truyền đến tiếng kêu cứu của nam nhi, trước kia cho dù Trảm Tinh Kiếm rời tay, cũng sẽ lập tức tự phát bay trở về, mà lần đầu tiên, Trảm Tinh Kiếm rơi đến trong tay một người khác, mà ngay cả thoát ly cũng không thể! Nó, lại là chỉ chịu chủ nhân khống chế, ngay cả thần giới thánh tướng cũng không dám ý đồ nắm cầm đoạn chi khí trong tay!

504. Chương 503: Thành Toàn

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 503: Thành toàn

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Mất đi Phá Phong Nhận, hắc mang trên người Lãnh Nhai chợt trở nên đặc hơn, hắc hai tay vươn phía trước, một đoàn sương khói màu đen nồng đậm phun hướng phía hắc, đồng thời hắc đem tốc độ bản thân tăng lên tới cực hạn, theo sương khói màu đen đi tới bức hướng người áo đen, tốc độ lại muốn so với sương khói còn nhanh hơn vài phần.

Mà người áo đen làm, vẫn như cũ là đơn giản đến không thể đơn giản nữa... Thuận tay vung lên.

Hô!!

Gió, bỗng nhiên thổi lên. Đây là một cỗ gió nhẹ nhìn như nhu hòa, không có lực sát thương gì, nhưng sương khói đó ẩn chứa uy lực vượt thần, hắc ám nguyên tố dày đặc đến đáng sợ lại bị cơn gió nhu hòa này trực tiếp thổi tan, ở trong không khí chậm rãi nhạt đi, biến mất, mà thân thể Lãnh Nhai vọt tới trước cũng như đánh vào trên một mặt tường không nhìn thấy, ngay sau đó, thân thể hắc bắt đầu rút lui, giống như có một cánh tay vô hình đang đẩy hắc, bức bách hắc từng bước một lui về phía sau.

Ba người, ba lượt ra tay, kết cục, lại là như vậy làm cho bọn họ vô lực. Nếu không phải người áo đen vốn là đang nhẹ nhàng phòng ngự, không có ý tứ phản kích gì, bọn họ sớm tại trong ba cái đối mặt này táng thân dưới tay hắc.

“Băng chi hàng thần thuật - Thiên Tâm Liệt!”

Diệp Vô Thần có khả năng sử dụng Thủy lực biên độ mạnh nhất, tại đem cỗ lực lượng này áp súc đến mật độ có khả năng áp súc lớn nhất, lại đi qua một cái điểm phóng thích mà ra, tuy rằng mật công kích rất ít, nhưng chỗ lực phá hoại tạo thành cũng là mạnh nhất trong thủy lực của hắc... Ở trong hắc mặc niệm, trên không truyền đến một vòng quang mang lam nhạt, một giọt nước mưa nho nhỏ từ xa xoi trên không chậm rãi bay xuống, ở dưới Diệp Vô Thần ý niệm dẫn dắt, thông thả hóa thành một giọt nước mưa dạng băng... Một cái băng nhìn qua rất bình thường... Nhưng trong giọt nước mưa nho nhỏ dạng băng này chất chứa lực lượng, nếu là Tuyết Thiên chưa chết, liền ngay cả hắc cũng tuyệt không dám đi cứng rắn chống đỡ.

Người áo đen ngửa đầu nhìn về phía bầu trời, trên mặt xuất hiện một chút vẻ cười lạnh nhạt như có như không, hắc vẫn như cũ không có ý tránh né, ngược lại làm như chờ không kịp giọt nước mưa kia rơi xuống, trực tiếp vươn tay hướng về phía trước chụp tới, giọt băng kia nguyên bản chậm rãi rơi xuống chợt tăng tốc, bị hắc hấp thụ đến trong tay, sau đó nằm ở tại trong tay.

Đối mặt Diệp Vô Thần, hắc chậm rãi mở tay ra.

Giọt băng kia biến mất không thấy, băng lực khủng bố kia đủ để đem nửa con sông đông lại, chẳng những không có thương tổn đến hắc, ngược lại liền như vậy không có một chút tồn lưu nào.

Trả lời người áo đen, là một cái nháy mắt ngưng kết mà thành hỏa long nghênh diện mà đến, người áo đen khinh thường mà cười, vươn tay chưởng kia lên, lẳng nhiên không sợ nghênh hướng hỏa long kia... Hỏa năng lượng cuồng bạo va chạm trên tay hắc, nhưng không có phát ra chút tiếng vang, ngược lại như bị cái gì vậy kéo căng, điên cuồng hướng trong tay hắc chui đi, trong nháy mắt liền biến mất không còn một mảnh.

Đem Phá Phong Nhận cùng Trảm Tinh Kiếm ném đến trên đất, người áo đen lại đem hai tay ôm ở trước ngực, đối mặt Diệp Vô Thần trầm mặc nói: “Các người làm cho ta thất vọng rồi... Công kích buồn cười như thế, thật sự làm cho ta không có hứng thú chơi nữa”.

Hắc chậm rãi vươn tay phải, mở ra năm ngón tay: “Mười phút đồng hồ... Cho các người mười phút đồng hồ thời gian, nếu các người trong vòng mười phút đồng hồ không thể thương tổn ta hoặc là quần áo ta, liền là các người thua rồi! Vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tiến vào Thần Chi đại lục nữa!”

“Người! Người như thế nào lật lọng! Trước người căn bản không nhắc tới qua có thời gian hạn chế” Sở Kinh Thiên khấn trương, đứng ra chỉ vào hắc hô lớn.

“Lật lọng? Hừ! Bởi vì ở trước mặt các người, ta có tư cách lật lọng! Cho dù ta đem thời gian hạn định là mười giây, các người lại có tư cách gì cự tuyệt!” Người áo đen khinh thường nói.

Sở Kinh Thiên ghen lời, căn bản nói không nên lời gì cãi lại. Hắn hai nắm chặt, thấp giọng nói: “Diệp lão đệ, mặt khối băng, cùng hắn liều mạng”.

Đạt được tự do Trảm Tinh Kiếm bay trở về trong tay Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần nheo lại con mắt, dụng ý niệm nhẹ giọng nói: “Nam nhi, không phải sợ, chúng ta có thể đi!”

“Ừm! Chủ nhân, hắn...”

“Hắn là ai cũng không quan trọng! Thời điểm khi ta nên biết tự nhiên sẽ biết. Hiện tại, để cho chúng ta sống vai mà chiến!”

Thật sâu hít một hơi, ánh mắt Diệp Vô Thần trở nên trầm tĩnh mà sắc bén, rốt cuộc đi tới đỉnh Thông Thần tháp, không có gặp được thí luyện chi thần trong truyền thuyết, lại gặp người áo đen này nói không rõ là địch là bạn, là người hay là thần hoặc ma. Mà hắn sau khi đi vào Thiên Thần đại lục gặp được mấy việc không thể tưởng tượng còn ít sao? Hắn sẽ xuất hiện ở Thiên Thần đại lục, vốn là một chuyện thần kỳ không thể tưởng tượng. Có lẽ, từ rất sớm thời điểm hắn bắt đầu quen cái con đường vận mệnh này do các loại nhấp nhô cùng ngoài ý muốn trải ra.

Một tay kinh thiên, cao cao phía trên không nháy mắt phủ kín vô số băng lăng hàn quang lóe ra đứng ngược, tay khẽ động, băng hạ xuống, bắn về phía cùng cái mục tiêu, Diệp Vô Thần đã ở cùng thời gian động rồi, hắn tiến lên mấy bước, bỗng nhiên biến mất, ở trong bạch quang chợt lóe mà qua xuất hiện ở tại phía sau người áo đen, một cái “Thiên Địa Liệt” bổ về phía bả vai hắn, cùng lúc đó, đầy trời băng lăng đồng thời hạ xuống, đâm hướng hắn thân thể.

“Oanh” một tiếng vang trầm trọng, Thiên Địa Liệt trảm ở trên người người áo đen không tránh không né, vô số băng lăng kia cũng toàn bộ oanh kích ở trên người hắn, đem thân thể hắn trực tiếp bao phủ, nhưng nhanh hơn là tốc độ băng lăng vỡ ra, từng cái lạnh như băng đánh vào trên người hắn đều giống như đột nhiên rơi tuyết hoa phân tán thành vô số mảnh nhỏ, ở trong băng lăng công kích, người áo đen chậm rãi quay đầu đến, đối với Diệp Vô Thần nói: “Trên thế giới này, trừ bỏ người tương lai, không có khả năng xuất hiện một người so với ta càng hiểu biết nguyên tố hơn nữa, không cần ý đồ đối với ta sử dụng nguyên tố lực lượng, bởi vì chúng nó căn bản không có khả năng đả thương ta”.

Bả vai hắn khẽ thẳng, cái chém kia bổ vào trên vai hắn, vẫn như cũ phóng thích kim mang chói mắt Trảm Tinh Kiếm bị đánh bay mà đi, mà hắn trên vai không có lưu lại dấu vết gì, liền ngay cả sợi tơ áo đen đều không có chặt đứt một cây.

Diệp Vô Thần lật về sau mấy chục thước mới lão đảo đứng vững, thu hồi Trảm Tinh Kiếm, mày càng nhíu càng chặt... Hắn quá cường đại, hộ thân lực lượng của hắn cũng cường đại đến đáng sợ, nếu không thể để cho công kích đạt tới trình độ đủ để phá hư phòng ngự của hắn, vô luận bọn hắn công kích như thế nào, đừng nói mười phút, chính là mười ngày, mười tháng mười năm đều đừng nghĩ thương tổn tới hắn... Đến tột cùng phải làm như thế nào!

Sơ hở... chỉ cần sơ hở trong nháy mắt!

Mà có thể để cho hắn lộ ra sơ hở, chỉ có buộc hắn khi lấy càng nhiều hộ thân chi lực chống đỡ bị bắt huỷ bỏ mất một bộ phận... Nhưng muốn làm đến điểm này, cũng là khó càng thêm khó. Liền Thiên địa liệt cũng không đủ triệt tiêu chống đỡ hắn, đến tột cùng lực lượng như thế nào mới có thể buộc hắn đi phân tán lực lượng ngăn cản.

Mà lúc này, vẫn mặt không chút thay đổi người áo đen bỗng nhiên động sóng mắt một chút, hắn cảm nhận được chung quanh thân thể khí lưu lưu động.

Vẫn tự biết lực lượng của mình quá yếu mà không có ra tay Sở Kinh Thiên rốt cuộc ra tay, hắn bài trừ toàn bộ tạp niệm của mình, ngưng tụ lên toàn bộ tinh thần, lấy không khí không nhìn thấy nơi này là vật dẫn, ngưng tụ thành gần trăm thanh vô hình chi kiếm, theo ý niệm hắn hướng đi, trăm thanh khí kiếm kia nhất thời hỗn loạn rung chuyển lên, cũng không cùng phương hướng đâm hướng về phía thân thể người áo đen.

Cảm thụ được khí lưu chung quanh thân thể cùng những khí lưu này của nam tử cao lớn kia liên hệ, ánh mắt lộ người áo đen ra hào quang kỳ dị, đó là một loại ngạc nhiên cùng tán thưởng cực ít xuất hiện qua. Ngay cả Thiên Địa Liệt của Diệp Vô Thần đều không có năng lực thương tổn hắn, những vô hình chi kiếm

này đối với hắn lại không có khả năng có nửa điểm uy hiếp, nhưng vẫn không di động qua thân thể người áo đen lại tại lúc này chợt biến mất, xuất hiện ở tại trước mặt Sở Kinh Thiên, một tay đặt tại trước ngực hắn.

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện bóng đen làm cho Sở Kinh Thiên trong lòng hoảng hốt, nhưng ý thức còn chưa kịp làm ra phản ứng, liền cảm giác được thân thể chính mình bỗng nhiên trở nên vô cùng cứng nhắc, hắn vậy mà lại không thể di động một chút bước chân, không thể di động ngón tay, liền ngay cả mí mắt đều không thể chớp một cái, chỉ có thể như vậy trơ mắt nhìn người trước mắt. Mà khí cơ cùng hắn tương liên vô hình chi kiếm kia cũng toàn bộ biến mất.

“Lực lượng không gian!” Diệp Vô Thần trong lòng thầm nhủ một tiếng. Người áo đen vừa rồi di động, rõ ràng là năng lực không gian thuần di, hơn nữa là không gian lực vô cùng thuần túy.

Xệt!

Thanh âm không gian cắt phá đánh úp lại, thấy Sở Kinh Thiên bị chế trụ, Lãnh Nhai chợt bùng nổ, hướng người áo đen vạch xuống một đạo Nhất Tuyến Thiên, người áo đen ánh mắt khê nghiêng, nhúu mày một chút, thuận tay một cái, lực lượng của Nhất Tuyến Thiên nhất thời tan hết, bàn tay hắn chưa thu về, mà là lấy lòng bàn tay đối mặt Lãnh Nhai. Lãnh Nhai toàn thân cứng đờ, vẫn duy trì động tác nửa giở lên Phá Phong Nhận vẫn không nhúc nhích, giống như bỗng nhiên hóa thành bức điêu khắc đá - cùng tình trạng của Sở Kinh Thiên giống nhau như đúc.

Diệp Vô Thần trong lòng rung động mạnh, bởi vì loại lực lượng này rõ ràng là – không gian phong tỏa!

Không gian phong tỏa, năng lực không gian trực tiếp đem không gian trói chặt, loại năng lực này muốn so với lực đóng băng mạnh nhất càng đáng sợ hơn trăm ngàn lần, bởi vì loại lực lượng phong tỏa không gian này căn bản không thể tránh né, không thể kháng cự, không thể giãy dụa. Đây là một loại lực thao túng không gian căn bản không nên tồn tại.

Tay người áo đen đặt ở Sở Kinh Thiên trước ngực, giờ phút này, hắn mới bắt đầu con mắt đánh giá người này cùng Diệp Vô Thần cùng nhau đi đến nơi này, đồng thời trong lòng bàn tay phóng ra một cỗ khí tức lưu đi tới cả người hắn. Diệp Vô Thần không có giống Lãnh Nhai như vậy đi ngăn cản, bởi vì ít nhất hắn tin tưởng hắn sẽ không thương tổn Sở Kinh Thiên, bởi vì hắn nếu thật muốn tánh mạng bọn họ cũng chẳng qua là vất vả cái nhắc tay, bọn họ không thể nào kháng cự.

Không bao lâu, hắn bỗng nhiên nở nụ cười: “Rất tốt, không hổ là người có thể cùng hắn cùng nhau đi đến nơi này, tuổi còn trẻ, lại có thiên phú kinh người như thế, tiềm lực to lớn của người, có thể nói ta bình sinh ít gặp. Nếu hắn không có xuất hiện ở nơi này mà nói, trăm năm sau, Thiên Thần đại lục mặc người tùy ý hoành hành, liền ngay cả ta, đều có chút chờ mong tương lai của người... Chẳng qua, trăm năm quá dài, không khỏi không thú vị chút, người có thể để cho ta cảm thấy hứng thú thật sự quá ít rồi, mà người ta có thể ở đây gặp nhau, không thể không nói là một hồi duyên phận kỳ diệu, một khi đã như vậy... Ta liền thành toàn cho người!”

Không gian phong tỏa giải trừ, Sở Kinh Thiên còn chưa kịp thở dốc một ngụm khí thô, một cỗ lực lượng không cách nào hình dung liền từ ngực tuôn vào, rót vào toàn thân hắn mỗi một chỗ mạch lạc, trong đầu một tiếng nổ vang, ý thức liền lại biến thành khoảng không.

Thế giới lập tức trở nên im lặng không tiếng động. Diệp Vô Thần cùng Lãnh Nhai tương tự khôi phục tự do cùng nhau nhìn Sở Kinh Thiên bị một vòng bạch quang âm đạm che khuất thân thể, lần này, Lãnh Nhai cũng không có ý đồ ra tay ngăn cản. Bởi vì vừa rồi theo như lời người áo đen rõ ràng là “thành toàn”, chẳng lẽ...

Bọn họ lập tức liền đạt được đáp án, khí tức kiếm sắc bén vô cùng bỗng nhiên tại phía trên trời cao không gian này rung chuyển, đó là vô số thanh kiếm không nhìn thấy tự phát hình thành, quay chung quanh thân thể Sở Kinh Thiên chuyển động lên. Kiếm, càng lúc càng nhanh, tốc độ xoay tròn quay chung quanh hắn cũng càng lúc càng nhanh. Nhất thời, trong không khí hỗn loạn bắt đầu tràn ngập lên tiếng vang quấy cùng cắt không khí chói tai.

505. Chương 504: Hợp Lực!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 504: Hợp lực!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lực lượng của Sở Kinh Thiên đang tăng lên, tốc độ tăng lên chỉ có thể dùng hai chữ “Điên cuồng” để hình dung, vô hình chi kiếm kia cũng không phải là do hắn chủ động lấy lực lượng ngưng tụ thành, mà là chung quanh tất cả người đã bị lực lượng tràn ra ngoài cùng ý niệm của hắn mà tự phát hình thành... Kiếm do tâm sinh, lúc này xảy ra trên người hắn, đúng là bốn chữ này nói rõ hoàn mỹ nhất. Vô hình chi kiếm bởi lực lượng của hắn mà sinh, mà lực lượng của hắn cũng là vì kiếm mà sinh. Lực lượng của hắn tăng lên cũng không đến từ lực lượng người áo đen trút vào, chỗ hắn làm, là biên độ lớn nhất khai quật ra tiềm lực của hắn - kiếm lực, kiếm tâm cùng với kiếm chi ngộ tính vô cùng tinh thuần kia.

Đây là một kỳ tài có một không hai vì kiếm mà sinh! Người áo đen đang yên lặng tán thưởng. Trên thế giới này chuyện có thể làm cho hắn kinh ngạc đã quá ít, mà khi ở trước mặt Sở Kinh Thiên hắn sử dụng một loại phương pháp ngự kiếm hắn chưa bao giờ gặp qua, tâm hải hắn lâm vào nổi cơn sóng.

Tiềm lực của Sở Kinh Thiên như hắn tưởng tượng thật lớn như vậy, hắn lấy của lượng chính mình là dẫn, đem tiềm lực của hắn toàn bộ dẫn đường mà ra, vô luận lực lượng, kiếm lực, kiếm tâm của hắn đều lấy một cái biên độ không thể tưởng tượng tăng lên rất nhanh. Vô hình chi kiếm chung quanh càng ngày càng nhiều, càng lúc càng nhanh, như một cái ốc xoáy kiếm điên cuồng cuốn động bốc lên .

Khó khăn to lớn từ thần cấp đề giai đến thần cấp trung giai, Diệp Vô Thần biết rõ ràng một hai. Mà từ thần cấp đến vượt qua thần cấp, từ khi Thiên Thần đại lực sinh thành tới nay, chỉ có một người làm được...Đó chính là Lãnh Nhai. Nhưng hắn cũng là thông qua lực lượng Sa La giao cho, trở thành một cái tồn tại nửa người nửa ma mới đạt thành. Mà Sở Kinh Thiên... Lực lượng hắn điên cuồng tăng lên đã đột phá thần cấp đỉnh phong... Siêu việt cường độ Viêm Thiên Uy hắn quen thuộc!

Nhưng, đây cũng không phải kết cục, lúc ốc xoáy kiếm kia bỗng nhiên nổ tung, một cỗ khí tràng vô cùng lớn từ trên người Sở Kinh Thiên bùng nổ mà ra, đem Diệp Vô Thần cùng Lãnh Nhai đồng thời ép bay rất xa. Diệp Vô Thần ổn định bước chân, ngưng mắt nhìn về phía Sở Kinh Thiên, đã thấy hắn như trước hai mắt nhắm nghiền, trên mặt giống như thống khổ, lại giống như thỏa mãn...

Đây là một tầng diện lực lượng khác!

Siêu thần chi cảnh!

Phanh!

Thân thể Sở Kinh Thiên bị xa xa đẩy đi ra ngoài, hung hăng ngã ở trên mặt đất. Người áo đen hai tay ôm ngực, thần sắc không hề gợn sóng, giống như chẳng qua làm một chuyện rất đơn giản. Sở Kinh Thiên vội vàng từ trên mặt đất bò lên, trừng lớn con mắt không thể tin được cảm thụ được khí tức lưu động trong cơ thể, hắn ngơ ngác nhìn hai tay của mình, nghi ở trong mộng.

Thân thể trở nên rất nhẹ rất nhẹ, lực lượng trong cơ thể giống như nhiều vĩnh viễn đều dùng không hết. Mà tâm hắn... Đó là một loại tâm tình thấy được một cái thiên địa kỳ diệu mới, từ trong đó, hắn thấy rõ rất nhiều thứ trước kia không có nhìn thấy cùng linh ngộ được, để cho hắn hưng phấn là, hắn vậy mà thật tìm được cái loại cảm giác hắn luôn luôn đang đau khổ tìm này... Cảm giác vi diệu chính mình chính là một cây kiếm!

“Tiền bối, ta...”

“Hừ!” Người áo đen nâng tay cắt lời hắn: “Tiếng tiền bối này ta vẫn nhận được, nhưng ta cũng không thích người khác xưng hô ta như vậy. Người không cần cảm tạ ta, ta chẳng qua là làm một việc chính mình muốn làm mà thôi. Hừ! Kiếm trên người người...”

Hắn tay phải hư không một trảo, Thương Minh Kiếm Sở Kinh Thiên một mực đeo ở trên lưng bị hắn hấp thụ đến trong tay. Cánh tay hắn nhoáng lên một cái, Thương Minh rời vỏ, cũng là nhảy ra hai đoạn kiếm đã gãy.

“Thương” Một tiếng, hai đoạn kiếm gãy lại bị hắn thu về bên trong vỏ kiếm, một tia hào quang không mây khê không thể phát hiện chợt lóe mà qua, lại là xoảng một tiếng, vừa mới thu về Thương Minh Kiếm lại rời vỏ, nhưng, lần này rời vỏ dĩ nhiên là một cây - Thương Minh Kiếm đầy đủ.

“Thương Minh!” Sở Kinh Thiên ánh mắt đầu tiên là nhoáng lên một cái, sau đó mừng rỡ ra tiếng, hầu như nhịn không được muốn bỏ nhào đi lên đem Thương Minh Kiếm đã lâu bảo vệ trong lòng. Thần kiếm Thương Minh, thời điểm hắn lúc trước đang tìm Lãnh Nhai làm sao há không có đau khổ tìm những thợ khéo giỏi làm nổi danh nhất mà ý đồ chữa trị Thương Minh Kiếm, nhưng chưa từng có người có thể làm được. Nhưng ở trong tay người áo đen, vậy mà lại không thể tưởng tượng như thế trong chớp mắt hoàn thành. Hắn cường đại, đến tột cùng có chừng mực hay không!?

Người áo đen nâng kiếm nơi tay, từ dưới đến trên xem xét: “Kiếm không tồi... Chẳng qua, người cũng không cần nó.”

Cánh tay hắn đột nhiên chấn động, ba người nhất thời cảm giác được Thông Thần tháp dưới chân đều toàn bộ rung động một chút, ngay sau đó, ở trong đồng tử mắt Sở Kinh Thiên kịch liệt co rút lại, Thương Minh Kiếm liền như vậy ở trong tay người áo đen hóa thành bột phấn, linh linh rơi xuống đất.

Từ ngạc nhiên vui mừng được chữa trị thật lớn đến bị trở mắt nhìn hoàn toàn phá hủy, Sở Kinh Thiên còn chưa từ trong mừng như điên khôi phục lại, liền ngay đầu bị rót một chậu nước lạnh như băng. Ánh mắt hắn rung động, ngón tay chỉ vào người áo đen cũng là không chịu nổi chế phát run: “Người... người...”

“Kiếm đã gãy, người lại vẫn như cũ đem nó mang ở trên người, có thể thấy được người đối với kiếm này quá mức ý lại, kiếm chỉ đạo người đi theo đuổi là ‘Vô’ cùng ‘Tâm’ kết hợp, cái kiếm này, vẫn là hủy đi. Nếu không ngày nào đó nó được phục hồi như cũ, ngược lại sẽ kéo chậm tiến cảnh người!” Người áo đen lạnh nhạt nói.

Sở Kinh Thiên răng nanh cắn chặt, vừa rồi đối với hắn sinh ra cảm kích trong khoảnh khắc biến mất vô tung, hắn là người quá nặng cảm tình, cho dù nó chỉ là một cây kiếm, hắn đối với nó cũng là có cảm tình không thể dứt bỏ: “Nó là đồng bọn ta... Người vì sao phải hủy nó!”

Người áo đen mày hơi hơi nhướng một chút: “Đồng bọn? A... Xem ra, tựa như là ta làm sai. Một khi đã như vậy...”

Tay hắn hướng xuống, không thấy hắn có cái động tác gì, một vùng lam phấn do Thương Minh Kiếm hóa thành kia như bị gió cuốn lên gom lại trong tay hắn, không có một tia để sót, sau đó lại quỷ dị ở trong tay hắn không thấy: “Hôm nay nếu các người thắng, ta liền đem đồng bọn này của người đầy đủ không sót mẻ trả lại cho người... Hiện tại tính ra, các người tựa như còn còn lại bảy phút đồng hồ!”

Sở Kinh Thiên thật sâu thở hổn hển khẩu khí, áp chế cảm xúc của mình vừa mới trở nên táo bạo, quát khê nói: “Diệp lão đệ, mặt khối băng, chúng ta lên!”

Diệp Vô Thần, Sở Kinh Thiên, Lãnh Nhai. Một kẻ là vô thượng vương Thiên Thần đại lục, không người dám trêu chọc Tà Đế, một kẻ, là đạt tới siêu thần chi đạo, cũng là trong lịch sử người đầu tiên trở thành siêu Kiếm Thần, một kẻ, là đồng dạng có siêu thần cấp lực lượng nửa người nửa ma. Lúc này bọn họ không hề nghi ngờ là người mạnh nhất của Thiên Thần đại lục, nay cùng nhau tụ tập tại trời cao xa xôi vô cùng này, đối mặt một kẻ địch cường đại đến không thể tưởng tượng.

Ba người tiến công từ ba cái phương vị đồng thời bắt đầu, Lãnh Nhai tốc độ nhanh nhất công kích tới trước, kéo gần cự li, lấy Nhất Tuyến Thiên cắt đánh mục tiêu bộ vị yết hầu yếu ớt nhất. Vừa rồi lúc người áo đen kiếm chế Sở Kinh Thiên, đối mặt hắn Nhất Tuyến Thiên cũng không có làm được không chút sót mẻ, mà

là ra tay triệt tiêu, nói rõ Nhất Tuyền Thiên đem lực lượng ngưng tụ thành một đường này đối với hắc vân là làm cho hắc vân có chút xú để ý như vậy. Sở Kinh Thiên đứng thẳng ở tại chỗ, mà đỉnh đầu hắc vân lại bỗng nhiên xuất hiện hơn mười đem kiếm nhật màu... Dĩ nhiên là từ vô hình hóa thành hữu hình kiếm! Thân chưa động, ý niệm khẽ động, kiếm khí gào thét, đâm thẳng mục tiêu hai mắt... Bọn họ đồng thời lựa chọn công kích bộ vị tương đối yếu ớt của hắc vân.

Diệp Vô Thần công kích thì tại cuối cùng, lấy thủy chi lực cùng với Trảm Tinh kiếm cắt. Ở trước khi chưa có tìm được sơ hở, hắc vân không có thi triển toàn lực, mà là tích tụ lực lượng, ngưng tụ tâm thần yên lặng quan sát đến.

Hai kẻ siêu thần cấp, một kẻ thực lực cường độ là thần cấp, nhưng tổng hợp lại thực lực viễn siêu thần cấp, bọn họ hợp lực công kích mang theo lực lượng rung chuyển tất nhiên là tính tai nạn, nếu công kích như vậy xuất hiện ở Thiên Thần đại lục, nhất định không kẻ nào có khả năng thừa nhận. Mà cái Thông thần chi tháp này không hổ là tháp thần tạo, ở dưới lực lượng dao động như thế, không cần nói bị phá phá hư, liền ngay cả sàn san bằng kia đều không có chút dấu vết tổn hại, cứng cỏi làm cho người ta khó mà tin tưởng.

Xệt!

Đinh!

Binh!

Phanh...

Động tác Diệp Vô Thần vẫn như cũ lúc trước ban tùy ý ngắn gọn, hai tay gắt gao cầm chặt Trảm Tinh kiếm, lực rút song chưởng, đem mũi nhọn kim mang lóe ra cao cao giơ lên, đối mặt người áo đen này vẫn không nhúc nhích, trầm tĩnh như nước, không có chút khí tức lực lượng phóng thích so với kẻ địch nào đều muốn đáng sợ hơn vô số lần, bốc cháy lên lực lượng chi hỏa cường đại nhất của mình, lại đâm bổ xuống kim kiếm trong tay, kim mang tại một khắc này như hỏa diễm cháy bùng sôi trào hắc lên.

Diệp Vô Thần hành động đồng thời, từ phía trên bả vai hắc vân, hai đạo bóng người đồng thời bay lên trời, giống như sao băng hướng tới trên đỉnh đầu người áo đen rơi đi. Quang mang chói mắt màu xanh lục thẫm trong tay Lãnh Nhai từ bên trái sáng lên, hắc ám lực lượng tại một khắc này toàn bộ rút vào tới trên Phá Phong Nhận. Hào quang hắc ám kia, thuộc về lực lượng hắc ám của con ma hoàng, mang theo xanh thẫm bắt mắt kia khắp nơi trong lực nắm một tay của hắc vân, mang theo thân thể trầm xuống kịch liệt thể xông hướng tới mắt phải người áo đen đâm đi.

Bên phải cùng Lãnh Nhai đồng thời chồm lên một cái bóng người khác, hắc thân thể ở không trung một cái xoay tròn khéo léo, tay phải nhìn như thông thả vung xuống, chỗ cánh tay đến lưu lại một đạo huyền ảnh chớp lên.... Huyền ảnh giống như kiếm. Mục tiêu, cũng là con mắt người áo đen. Giờ phút này Sở Kinh Thiên vậy mà lại không có đi ngự kiếm, mà là lựa chọn dùng cánh tay của mình công kích... Bởi vì giờ phút này, cánh tay hắc vân chính là một cây kiếm sắc bén vô cùng, cùng thân thể, tâm linh của hắc vân không cách nào phân cách siêu cường chi kiếm!

Ba người liên hợp công kích, đây là lựa chọn duy nhất của bọn họ. Cũng chỉ có ba người công kích hợp đến một chỗ, bọn họ mới có cơ hội phá vỡ phòng ngự của hắc vân.

Người áo đen vẫn như cũ động cũng không động, một cây cầm khí, một cây thần khí, một cây “Vũ khí” dưới liên hợp đặc thù cũng không có gây cho hắc vân cảm giác coi trọng, chính là ánh mắt khép hờ, tùy ý thân thể hắc vân bị Trảm Tinh kiếm màu vàng công kích, tùy ý Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên công kích đối với bất cứ một sinh linh nào mà nói đều là bộ vị yếu ớt nhất.

Xoảng - Cánh tay Sở Kinh Thiên vậy mà lại nhanh hơn Lãnh Nhai, trước tiên đâm trúng mí mắt người áo đen, phát ra, dĩ nhiên là tiếng kim loại va chạm không thể tưởng tượng, đây là lần đầu tiên đụng chạm đến thân thể hắc vân, hắc vân lập tức liền rõ ràng Lãnh Nhai cùng Diệp Vô Thần cùng thân thể hắc vân lúc va chạm cảm nhận được là một cỗ lực lượng đáng sợ cỡ nào. Đó không chỉ có là lực lượng của mình mang đến lực phản chấn, từ trên người người áo đen, còn tự phát truyền đến một cỗ lực lượng càng thêm lớn, thật lớn đến đem toàn bộ lực lượng của hắc vân cắn nuốt... Cái loại lực lượng này, căn bản không phải hắc vân có khả năng chống lại, chính là trong nháy mắt, thân thể hắc vân cũng đã hướng chỗ phía sau giống như tia chớp bay ngược mà đi.

Khí tức điên cuồng trở nên càng thêm mạnh mẽ , năng lượng dao động khổng lồ làm không gian cũng sinh ra run rẩy, màu đen, màu vàng, không màu... Quang ảnh mấy đạo lực lượng ở một khắc cuối cùng giao hội, hào quang che kín hào quang, lấy thân thể người áo đen làm vật dẫn duy nhất đã xảy ra chiến đấu bắt đầu tới nay lại một lần mạnh mẽ va chạm.

Thân thể người áo đen cũng không cao lớn, đối mặt năng lượng dao động vô cùng mạnh mẽ kia, hấn vậy mà lại nửa bước không dời đứng ở nơi đó, Diệp Vô Thần có thể nhìn thấy, liền ngay cả góc áo hấn, đều không có ở lực lượng đánh sâu vào bị gợn lên dấu vết.

Ba người hợp lực, một người công kích trái tim hấn, hai người công kích yếu ớt nhất con mắt hấn, lại vẫn như cũ không thể buộc hấn làm ra vẻ tránh lui - vẫn như cũ là lông tóc không thương tổn.

506. Chương 505: Phá!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 505: Phá!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Từ mặt đất đứng lên, nâng dậy Lãnh Nhai bên người cũng là bị đánh bay, Sở Kinh Thiên hoạt động thân thể chút, nắm chặt hai đấm, hét lớn: “Lại đến!”.

Hấn vừa mới đạt được lực lượng làm cho hấn ngạc nhiên vui mừng đến tột đỉnh, có ước mơ tha thiết lĩnh ngộ, ở trước mặt người áo đen lại vẫn như cũ yếu ớt không chịu nổi như thế, chính mình phóng ra lực lượng lúc trước nghĩ cũng không dám nghĩ, hấn tin tưởng chính mình đã trở nên đủ cường đại, so với gia gia hấn từng sùng bái kính trọng nhất cũng muốn cường đại hơn nhiều rồi, hấn không thể tiếp nhận lực lượng như thế lần đầu tiên sử dụng tựa như trò đùa vô lực.

Oanh!

Cheng!

Oành...

Ba người lần lượt công kích, một lần lại một lần chuyển đổi phương thức công kích cùng bộ vị công kích, kết quả lại như trước là một lần lại một lần bị lực lượng cho xa xa mang bay ra. Người áo đen tựa như đang đùa xiếc ảo thuật đem lực lượng bọn hấn lần lượt lau đi, lại hơi chút động một chút lực lượng đem bọn họ xa xa mang bay đi, lại căn bản không thương tổn đến bọn họ. Ba người bọn hấn đều biết, chỉ cần người áo đen hơi chút động có chứa lực lượng tính phá hư, có thể trong nháy mắt đem ba người bọn hấn trực tiếp giết chết.

Bằng nên rơi cùng che lấp, nhận xé rách, kiếm đánh sâu vào... Các loại lực lượng hỗn tạp cùng một chỗ cuồng loạn công kích tới, mà những cái này mục tiêu công kích duy nhất hai chân định chết ở trên mặt đất, động cũng không động qua, toàn bộ công kích đều bị hấn lần lượt dễ dàng tiếp được. Hấn không có phản kích, chính là tùy ý đem bọn hấn lần lượt bắn bay trở về, lại tùy ý bọn họ lại một lần công kích đến, thời gian, đã ở trong công kích như vậy rất nhanh trôi đi.

Oành!

Lại là một lần lực lượng giao hội lấy thân thể người áo đen làm trung tâm bùng nổ, đạt được đến vẫn như cũ là kết quả lặp lại không biết bao nhiêu lần. Sở Kinh Thiên từ trên mặt đất bò lên, kịch liệt thở hổn hển,

không biết là bởi vì lực lượng sử dụng quá mức kịch liệt thoát lực, hay là bởi vì lo lắng. Lãnh Nhai đầu cụp xuống, bên trong đôi mắt là một phần không thay đổi lạnh lùng cùng trầm thấp. Sở Kinh Thiên đứng ở bên người Lãnh Nhai, đối với Diệp Vô Thần thấp giọng nói: “Không có lựa chọn... Diệp lão đệ, tin tưởng chúng ta!”

Ánh mắt hần, làm cho Diệp Vô Thần đọc đã hiểu ý tứ hần, thật mạnh gật đầu.

Xác thực, không có lựa chọn. Căn bản phá không nổi phòng ngự của hần công kích vô luận liên tục bao lâu cũng sẽ không có cái hiệu quả gì, ngược lại sẽ chỉ hao phí lực lượng của mình. Lựa chọn cuối cùng của bọn hần, cũng là lựa chọn duy nhất chỉ có dốc sức một đòn... Dốc hết toàn bộ, đem lực lượng kết hợp cùng một chỗ một đòn! Nếu vẫn như cũ thất bại như vậy, bọn họ không còn cách nào nữa.

Diệp Vô Thần hai tay cầm kiếm, Trảm Tinh Kiếm lóng lánh lên hào quang khi sáng khi màu vàng lợt. Sở Kinh Thiên hai đấm nắm chặt, lại chậm rãi buông ra, ánh mắt cũng theo đó khép kín, khí tức ở trong điều chỉnh rất nhanh trở nên bình thản, ý thức bắt đầu tiến vào một cái cảnh giới kỳ diệu. Lãnh Nhai nửa giờ lên Phá Phong Nhận, sau lưng bốc lên khói đen nồng đậm, đôi mắt rất nhanh biến thành màu đỏ đậm giống như huyết lang.

Người áo đen hơi hơi ngẩng đầu, cánh tay ôm ở trước ngực thả xuống dưới, khóe miệng gợi lên ý cười như có như không. Lực lượng ba người đều đang lấy biên độ bọn họ có khả năng đạt tới lớn nhất tăng lên, xem ra, đây sẽ là một đòn cuối cùng của bọn họ... A, để ta xem xem, các người đến tột cùng có thể làm đến cái trình độ gì.

Thân thể Sở Kinh Thiên bỗng nhiên khê lơ lửng lên, như bị cái gì giống như vô hình nâng thẳng lên bầu trời, một mực lên cao đến khoảng cách mấy chục thước, ở khi thân thể hần dừng bay lên, trong đôi mắt Lãnh Nhai bắn ra hào quang giống như máu, trong miệng hai người, đồng thời phát ra một tiếng rồng to.

Một đạo bóng xám, một đạo bóng đen, một ở không trung, một ở phía dưới, như hai đạo lôi điện không cùng màu, đồng thời bắn về phía người áo đen...

Bên trong đôi mắt người áo đen nhấp nháy một chút sáng rọi rõ ràng. Không trung, hần thấy được một cây kiếm... Không trung Sở Kinh Thiên không thấy, mà một đạo bóng kiếm màu xám, lại mang theo kiếm thể khổng lồ hủy diệt tất cả bay vút xuống, đây là một kiếm kinh thiên ngay cả một ngọn núi... Không, là ngay cả một quốc gia đều có thể trực tiếp bổ làm hai nửa. Trước mắt, một điểm màu xanh kia là chói mắt như vậy, hắc ám lực lượng của Lãnh Nhai ngưng tụ đến lớn nhất, không hề giữ lại rót vào đến trên Phá Phong Nhận, hần không có lấy cỡ lực lượng này vẽ ra mạnh nhất của hần từ trước tới nay “Nhất Tuyến Thiên”, mà là đem toàn bộ lực lượng tụ tập đến một điểm... Có thể sinh ra một điểm lực lượng đậm thủng lớn nhất!

Lấy tốc độ bọn họ, công kích chẳng qua là nháy mắt liền tới, nhưng thời gian lại giống như tại một khắc này trở nên thông thả vô cùng, con mắt người áo đen chậm rãi nheo thành một cái khe, không hề gợn sóng chờ bọn họ dốc sức một đòn... Nhưng mà, lúc công kích của hai người vừa muốn đụng chạm thân thể hần, một đạo bạch quang ở trước mắt hiện ra, ngay sau đó, là kim mang chói mắt vô cùng:

“Thương - Khung - Phá!!”

Một cái lực lượng kim mang ẩn chứa tai nạn oanh hướng về phía trước ngực hần. Nhưng, cái này vẫn như cũ không phải toàn bộ, một cái lực lượng đánh vào càng cường đại hơn từ trên không đột ngột tới...

Huyền Vũ!? Người áo đen rút cuộc nhúu mày, hần không có ngẩng đầu, nhưng hần lập tức liền phân biệt ra, đó là Huyền Vũ sau khi ngưng tụ toàn bộ lực lượng thi triển lực va chạm!

Ba người một thú, mục tiêu tập trung ở tại trước ngực hần, lấy tụ tập lực lượng mạnh nhất của ba người một thú phá tan phòng ngự của hần. Tay hần, lấy tốc độ nhìn như thông thả hướng phía trước nâng lên...

Oành!!!!

Huyền Vũ lực va chạm to lớn dữ dội, Lãnh Nhai đem toàn bộ lực lượng ngưng tụ ở một điểm sức xuyên thấu dữ dội khủng bố, Sở Kinh Thiên lần đầu tiên lĩnh ngộ cũng thi triển “Thiên kiếm” chỉ kỹ lực phá hoại lại là kinh người bậc nào... Hần không có tránh né, cứng đối cứng đỡ, ở lực lượng va chạm trong nháy mắt

kia, kim mang nguyên bản bị hấn đồng thời đỡ kia lại bỗng nhiên biến mất không thấy... Lại ở cùng thời gian ở hấn phía sau diệu khởi, thật mạnh oanh kích ở trên người hấn...

Con mắt người áo đen vẫn khép nửa rốt cuộc mãnh liệt mở ra.

Hấn một bàn tay nửa giờ ở phía trên đỉnh đầu, một tầng màn hào quang không màu chắn chỗ cách tay hấn hơn mười li, một đòn tuyệt mệnh kia của Lãnh Nhai hầu như đủ để đánh tan tất cả trở ngại thể gian, Sở Kinh Thiên ngưng tụ toàn bộ lực lượng cùng tâm niệm của mình lấy thân thể hóa thành “Thiên kiếm”, còn có đã trưởng thành làm thánh thú thành thực Huyền Vũ bùng nổ va chạm mạnh nhất... Dưới ba cổ lực lượng kết hợp, có thể đem nửa quốc gia của Thiên Thần đại lục san thành bình địa... Đây chính là công kích như vậy, lại toàn bộ đình trệ ở tại phía trước trong lòng bàn tay người áo đen, rốt cuộc không thể di động, càng không có đụng chạm đến thân thể hấn - hoàn toàn ngăn cản!

Oành... Dưới chân mặt đất cứng rắn vô cùng kia rốt cuộc nứt ra một đạo dấu vết thật dài. Mà tiếng nổ vang này cũng không vẹn vẹn là lực lượng bùng nổ cùng mặt đất bạo liệt, còn có thanh âm Trảm Tinh Kiếm oanh kích ở trên lưng hấn... Cùng với tiếng động nổ vang thân thể Diệp Vô Thần bị một cổ lực lượng khổng lồ vô cùng phản chấn đi ra ngoài, thân thể hấn giống như sao băng bắn bay ra rất xa rất xa, sau đó như một mảng lá khô rách nát ở từ không trung tự do rơi xuống...

Xệt...

Cái lồng trên đầu người áo đen, nứt ra một đạo chỗ hổng dài mấy li. Tia tiếng vang rất nhỏ này ở dưới thật lớn lực lượng nổ vang vốn nên yếu không thể nghe thấy, nhưng hấn lại nghe rõ ràng một hai.

Quần áo nát... Hấn thua rồi.

Tay nhẹ nhàng hất, nguyên bản phải trở về lực phản chấn trên người Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên bị một cổ lực lượng kỳ diệu cắn nuốt không còn một mảnh, một cổ gió nhẹ rất nhu hòa, lại làm cho bọn họ không sinh ra sức chống gì đỡ đẩy thân thể bọn họ, đem bọn họ xua ra ngoài mười thước. Trên không đánh sâu vào xuống Huyền Vũ cũng cũng là bị lực lượng nhu hòa của hấn đưa đi ra ngoài.

Vừa rồi công kích, bọn họ đã là không có một chút nào giữ lại, cường độ như vậy bọn họ trong khoảng thời gian ngắn đã không có khả năng phóng ra lần thứ hai nữa. Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai từ trên mặt đất đứng lên, trong lòng bốc lên không thể nghi ngờ là cảm giác gần như tuyệt vọng. Hơn nữa chuẩn bị dùng làm tập kích bất ngờ Huyền Vũ lực hấn vẫn như cũ ngăn cản tùy ý như thế... Thực lực bọn hấn chênh lệch thật sự quá lớn, phá vỡ phòng ngự của hấn, căn bản chính là một nhiệm vụ cái không có khả năng hoàn thành.

“Diệp lão đệ!” Sở Kinh Thiên đứng thẳng thân thể, cắn răng hô. Hấn cùng Lãnh Nhai trở mắt nhìn Diệp Vô Thần bị lực lượng cuồng bạo đánh bay... Đó cũng không đơn giản là người áo đen đem lực lượng bọn họ đẩy ra, mà rõ ràng là lực lượng ẩn chứa lực phá hoại thật lớn!

Người áo đen ánh mắt lóe lên, tay hấn hướng phía sau hư không một trảo, lòng bàn tay hiện lên một cái hào quang chớp mắt màu trắng ngà. Nhất thời, trong lòng bàn tay vị trí chỉ hướng không gian một trận vặn vẹo, một cái bóng người toàn thân nhuộm máu ở nơi đó... Hấn nằm ngửa trên mặt đất, đã căn bản không có khả năng đứng lên, toàn thân cao thấp hầu như mỗi một tắc da thịt đều đã vỡ ra, máu tuôn trào thấm ướt quần áo rách nát của hấn, nhuộm cả thân thể hấn.. Trọng thương, trọng thương vô cùng. Nếu là một người bình thường, bị thương như vậy cũng đủ hấn lập tức mất mạng. Nhưng hấn vẫn như cũ còn sống, trong mũi, phóng thích thổ độc mỏng manh, ánh mắt thần thái như trước, khóe miệng, lại là mang theo một tia cười thỏa mãn... Trọng thương như thế, hấn vẫn như cũ đang cười.

“Diệp lão đệ!” Sở Kinh Thiên trong lòng hoảng hốt, sợ tới mức muốn vỡ gan, cùng Lãnh Nhai giống như điên vọt đi lên. Đứng ở trước mặt hấn, bọn họ trừ kinh hãi cả người run rẩy, lại căn bản không dám đụng vào thân thể hấn. Huyết nhân... đây là một huyết nhân chân chính, nếu không phải khí tức mỏng manh kia thuộc về Diệp Vô Thần, bọn họ căn bản không dám, cũng không nguyện tin tưởng hấn sẽ là Diệp Vô Thần... Cái này cũng là bị thương nghiêm trọng nhất bọn họ cả đời này chứng kiến quá. Hộ thân lực lượng của người áo đen thật sự quá mạnh mẽ, công kích của Diệp Vô Thần rốt cuộc chạm đến hộ thân lực của hấn bị tự chủ phản kích, vẹn vẹn là thân thể này tự nhiên làm ra phản kích, đem hấn trọng thương đến thể này, hầu như tước đoạt sinh mệnh hấn.

Người áo đen ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Vô Thần toàn thân nhuốm máu, chậm rãi nói: “Làm tốt... Ẩn giấu lực lượng Huyền Vũ, một khắc cuối cùng dùng ra, làm ra ba người một thú đồng thời công kích một chút biểu hiện giả dối, làm cho ta phân tán hộ thân lực lượng đi chống đỡ phía trước... Người lại ở thời khắc cuối cùng ở dưới sự trợ giúp của không gian lực lượng bằng chiêu thức công kích mạnh nhất bộ vị bị bỏ đi bộ phận lực lượng phòng ngự... Được rồi, các người thắng, hiện tại, ta sẽ đưa các người đi Thần Chi đại lục các người muốn đi!”

Diệp Vô Thần công kích là phần lưng hần, nhưng “Thương Khung Phá” là thượng đoạn công kích, lực lượng đem do công kích đến điểm từ dưới lên trên ở trong phạm vi nhất định từng bước tăng cường, lực lượng rất cuộc ở dừng kích thượng đoạn đồng thời đem lồng phòng hộ đầu người áo đen phá hư ra một cái chỗ hổng thật nhỏ. Nhưng, nhưng cũng bởi vậy, Diệp Vô Thần công kích chạm được làn da hần, dẫn phát lực lượng thân thể hần tự động phản kích, đã bị thương nặng gần như hủy diệt.

Dựa theo ước định lúc trước, nếu là có thể phá hư quần áo hần, hoặc là tổn thương bất cứ da của hần, đều là bọn họ thắng.

507. Chương 506: Tam Thánh Châu Thần Phục

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 506: Tam thánh châu thần phục

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Tiền bối... Tiền bối... Người mau trước cứu Diệp lão đệ, người thần thông quảng đại, nhất định có thể lập tức chữa khỏi hần” Đối mặt Diệp Vô Thần bị thương rất nặng, ngay cả sinh cơ đều hầu như tan hết, Sở Kinh Thiên nào còn nhớ cái gì Thần Chi đại lục, hần không dám đi hỏi trách là hần đem Diệp Vô Thần thương tổn thành cái dạng này. Bởi vì hiện tại có thể cứu hần cũng chỉ có người áo đen, hần cường đại như thế, có năng lực ở trong nháy mắt đem Thương Minh kiểm chữa trị, đem một người trọng thương gần chết cứu sống hần là cũng là một sự kiện rất đơn giản... Thậm chí, hần hoài nghi trên thế giới này có hay không chuyện người này không làm được.

Người áo đen không động đậy, ngược lại đem ánh mắt từ trên người Diệp Vô Thần dời đi, hần vươn tay phải, một đồng bột phần màu tím đột ngột xuất hiện ở tại bên trong lòng bàn tay hần, theo đó bàn tay hần vừa lật, trong tay bỗng nhiên hiện lên một đạo quang ảnh màu lam, trước mắt Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai đồng thời khê hoa lên, một cây trường kiếm khắp thân phóng thích hào quang màu lam nhạt đã xuất hiện trong tay hần, bị hần tùy tay ném hướng về phía Sở Kinh Thiên: “Các người thắng, dựa theo ước định, đây là kiếm thuộc về người”.

Sở Kinh Thiên dần dần tiếp nhận, sự thật cũng là, không có phát hiện lồng phòng hộ đầu người áo đen xuất hiện chỗ hổng thật nhỏ hần căn bản không biết bọn họ đã thắng, càng không biết là thắng như thế nào. Thương Minh Kiếm mới sinh vào tay, cảm giác kia cùng lúc trước giống nhau như đúc. Một đồng bột phần, liền như vậy ở trong tay hần hóa thành Thương Minh kiếm Thiên Thần đại lục người không biết.

“Các người, đi đi” Người áo đen nâng tay phải lên, hư không khê vạch.

“Chờ... Chờ một chút!”

Người áo đen cũng không có để ý tới Sở Kinh Thiên hô to, tay phải xẹt qua đồng thời, Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên liền đồng thời biến mất ở tại nơi đó, biến mất vô tung vô ảnh, giống nhau bị từ không gian này trực tiếp lau đi.

Không gian trở nên rất im lặng, người áo đen ánh mắt buông xuống, nhìn dưới thân đã là Diệp Vô Thần một vũng máu lớn, đôi mắt vốn không biểu tình kia đột nhiên nhấp nháy một chút, nhưng lập tức, cái vòng khác thường này lại bị hắn hoàn mỹ áp chế, hắn bình thản nói: “Rất đau chứ... Người vì sao không chọn hôn mê. Hôn mê đi, liền sẽ không thừa nhận đau thật lớn như vậy, tư vị đau thấu toàn thân, cho dù là người, cũng tuyệt đối không dễ chịu”.

Diệp Vô Thần vẫn như cũ đang cười, nụ cười kia cũng không có bởi thống khổ mà có chút vụn vặt, cười tự nhiên như vậy: “Không cần... Chỗ đau ta thừa nhận đã quá nhiều, thân thể đau cũng tốt, trong lòng đau cũng tốt, vượt qua người tưởng tượng nhiều.... Chút đau này, ta thừa nhận rồi... Ta muốn tận mắt người tuân thủ hứa hẹn, đem ta đưa đến Thần Chi đại lục đi!”

Người áo đen ngồi xổm người xuống, khoảng cách gần nhìn mắt hắn, mỉm cười: “Thật sự là chấp nhất đáng sợ. Người thắng rồi, lực lượng, trí tuệ, chấp nhất... Người dùng toàn bộ của mình hoàn thành một cái nhiệm vụ vốn không có khả năng hoàn thành, người biết không, thật ra ta vốn cũng không cho rằng các người có năng lực đem quần áo ta đánh tan, hơn nữa...”

“Hơn nữa, người còn có thể ở trong thời gian cuối cùng cố ý để chúng ta thắng lợi... Đúng không?” Diệp Vô Thần tiếp lời hắn, chậm rãi nói.

“...” Người áo đen ngẹn lời.

“A... Không cần! Vô luận người là ai, ta cũng không cần người bố thí! Cho dù là đem mạng đặt lên, ta cũng muốn dùng hai tay của mình... Đi mang về tất cả ta quý trọng nhất”.

Người áo đen nở nụ cười, cười vô cùng nhu hòa: “Người cùng ta, thực rất giống... Kiêu ngạo không biết trời cao đất rộng, vì tôn nghiêm có thể ngay cả mạng cũng không cần.. Thực, quá giống...”

“Người thắng rồi, ta sẽ đưa người đi Thần Chi đại lục. Nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một chút đi. Chờ thời điểm người tỉnh lại, người cũng đã đến người nơi muốn đi nhất...” Người áo đen thanh âm buông nhẹ, âm điệu cũng xảy ra biến hóa thật lớn, không hề là cố ý giả bộ đến khàn khàn tối nghĩa, mà là mềm nhẹ như gió, mang theo lực hút hoàn mỹ thanh niên nam tử đặc hữu, còn bí mật mang theo một cỗ ma lực thần bí như có như không... ma lực làm cho người ta đi vào giấc ngủ tĩnh thần.

Tĩnh thần Diệp Vô Thần mạnh mẽ chống đỡ tại dưới dưới thanh âm kéo này chậm rãi lơ lửng, yên lặng. Con mắt hắn rút cuộc khép kín, ý thức lâm vào hắc ám bình tĩnh. Ở trước khi ánh mắt khép kín một cái chớp mắt kia, hắn tựa như ở trên lòng phòng hộ đầu người áo đen phá vỡ trên cái chỗ hổng nhỏ bé kia, thấy được một vòng màu bạc trắng như có như không.

Hơn nữa, cái thanh âm này vốn phải xa lạ... Vì sao có thể là quen thuộc như vậy.

Diệp Vô Thần không còn có tiếng động, hô hấp cũng mỏng manh hầu như không thể nhận ra. Người áo đen ngẩng đầu lên, thở dài một tiếng, môi khẽ động, nhẹ nhàng nói một câu gì. Bầu trời lam, mặt đất vỡ ra, lưu lại lực lượng không khí hỗn loạn, một người toàn thân áo đen, một người toàn thân nhuốm máu, còn có một con Tiểu Huyền Vũ ghé vào xa xa hóa thành hình thái nhỏ nhất, không nhúc nhích. Không gian này trừ những cái này, không còn có nguyên tố khác, cũng không thể có cái gì đến quấy rầy bọn họ nữa.

Tay người áo đen nâng lên, đặt tại trên đầu, nhẹ nhàng kéo giường lên, trùm đầu màu đen kia đã bị xa xa ném ra ngoài, màu trắng bị gắt gao trời buộc được trong khoảnh khắc phóng ra đến... Tóc màu trắng, đó không phải cùng Ngưng Tuyết đầu bạc tuyết trắng như vậy, mà là bên trong trắng bệch bí mật mang theo phản xạ hoa lệ lưu quang màu bạc trắng. Tóc như vậy làm cho người ta bạc phơ lão nhân, nhưng dưới đầu bạc, cũng là một gương mặt tuổi vô cùng, cùng tuổi trẻ như Diệp Vô Thần.

Lợi hại như hai tròng mắt ưng, mày kiếm anh tuấn như nhận, giống như cỗ pho tượng La Mã khuôn mặt hoàn mỹ hình dáng rõ ràng, đây là một nam tử tuấn dật đến gần như yêu tà, mà khí chất hắn lại cao quý đến đã không đủ dùng “hơn người” mà hình dung. Đó là một loại tư thái vô thượng đã siêu thoát trần thế, siêu thoát tất cả, xa xa đứng ở đỉnh cao nhất của tất cả.

Đôi mắt rũ xuống, hắn vươn bàn tay, nhẹ nhàng chậm chạp đặt ở phía trên ngực Diệp Vô Thần, hào quang mỏng manh khẽ chột lóe động, giây đầu tiên, Diệp Vô Thần khắp toàn thân cùng trong cơ thể toàn bộ miệng vết thương lớn nhỏ toàn bộ khép lại, giây thứ hai, vết máu trên người hắn, còn có trên đất một vũng

máu lớn kia biến mất không còn một mảnh, không lưu lại chút dấu vết. Liền ngay cả quần áo rách nát của hắn cũng trở nên chỉnh tề, tìm không thấy địa phương gì tổn hại qua.

Người áo đen đưa tay thu hồi, kinh ngạc nhìn Diệp Vô Thần thương thế khỏi hẳn, ở trong hôn mê, thần sắc khi thì nhu hòa, khi thì thống khổ, khi thì vui mừng, khi thì lộ ra nụ cười rất nhạt rất nhạt, qua thật lâu, hắn rốt cuộc mở miệng, nhẹ nhàng nói: “Khổ người rồi... Người có thiên phú so với ta cao hơn nhiều lắm, nhưng không có như ta vậy được vận mệnh chiếu cố. Người cả đời quá mức nhấp nhô, từ người sinh ra, người liền sinh hoạt tại bên trong thống khổ người thường khó có thể chịu được, loại thống khổ này cùng với người lớn lên, chưa bao giờ trôi đi qua. Cái loại đau đớn này rốt cuộc đau bao nhiêu, cũng vĩnh viễn chỉ có một người người biết. Ít nhất, vừa rồi cái loại đau đớn này, xa xa không thể cùng thống khổ người từng chịu so sánh với... Sau đó, người lại hôn mê mười năm, đánh mất toàn bộ thứ vướng bận, đi tới thế giới xa lạ, cho dù có trí tuệ cực cao, thiên phú cực cao, nhưng kẻ địch của người lại luôn cường đại như vậy, người như trước phóng là một đường nhấp nhô... Cái này, chính là thuộc về nhân sinh của người”.

Người áo đen nhẹ nhàng nói lời vô cùng huyền diệu, hắn biết trong hôn mê Diệp Vô Thần căn bản không có khả năng nghe được thanh âm hắn, hắn thầm nghĩ đối với hắn nói ra, bởi vì những lời này, hắn đã áp lực ở tại trong lòng rất lâu rất lâu.

“Vì an nguy của người, lực lượng phân thân vận vẹo này của ta cũng chỉ có thể ở nơi này tồn tại trong thời gian rất ngắn, mà không thể thường xuyên sử dụng lực lượng quá mạnh mẽ, nếu không sẽ chân chính hại người. Cho nên ta nhất định không có cách nào giúp người, chỉ có thể trợ mắt nhìn người một đường đi tới. Đây là thất bại lớn nhất cả đời ta. Vì hai đứa bé gái kia, người thật sự là ngay cả mạng cũng không tính cần nữa... A, cái này, có lẽ chính là thói hư tật xấu chúng ta cùng sở hữu đi. Thần Chi đại lực cường đại sẽ vượt qua người tưởng tượng, ngay cả một trăm người đi, cũng chẳng qua là có đi không về. Hoàn hảo... Ta đến đây, chọn tại cái thời gian này, có lẽ là lựa chọn tốt nhất cả đời ta đi. Bởi vì lần tiếp theo ta xuất hiện ở nơi này, chỉ có thể là ba năm sau. Có lẽ là ta hiện tại, có lẽ là chân thân ta... Ta hy vọng cỡ nào có thể là cái sau”.

Giờ phút này người áo đen hoàn toàn đã không có cả vú lấp miệng em cùng ngạo nghễ lúc trước, vô luận về mặt, thanh âm đều vô cùng ôn hòa.

“Hỗn Độn Quyết tầng thứ năm... Có thể ở trong hoàn cảnh như vậy tiến cảnh nhanh như thế, thật khó cho người. Nhưng, người thật ra đi vào một cái lạc lối. Hỗn Độn Quyết đột phá cần là thiên địa chi linh tinh thuần, mà Hỗn Độn Quyết của người đột phá cũng là mượn dùng chỉ một linh... Tầng thứ hai đến tầng thứ ba, là hỏa mạnh mẽ quán chú, tầng thứ ba đến tầng thứ tư, là phong mạnh mẽ đồng hóa, tầng thứ tư đến tầng thứ năm, là thủy mạnh mẽ tăng lên... Chỉ một linh phụ gia hỗn độn lực lại há có thể cùng có thể diễn sinh toàn bộ linh thuần tịnh thiên địa chi linh so sánh với, cho nên, Hỗn Độn Quyết của người tuy rằng đến tầng thứ năm, uy lực lại căn bản ngay cả tầng thứ tư cũng không bằng. Nếu không, chính là Dạ Minh lại là đối thủ của người”.

Tay người áo đen hư không một trảo, ba khóa hạt châu màu sắc khác nhau từ trên người Diệp Vô Thần bay lên. Một viên lóe ra quang mang hỏa hồng, một viên phóng thích âm quang xanh thẫm, một viên còn lại là vờn quanh vòng ánh sáng màu vàng đất. Đem ba khóa hạt châu nắm trong tay, người áo đen khẽ nói: “Hỗn độn thánh châu... Không hổ là thứ lấy mệnh danh ‘hỗn độn’, chỗ lực lượng chất chứa quả nhiên cường đại, nếu là nguyên tố lực mạnh nhất không gian này, vậy vốn nên chính là thứ thuộc về hắn...”

Hỏa long châu, Phong sát châu, Thổ hoàng châu... Người áo đen đem ba khóa hỗn độn thánh châu gắt gao miết ở trong tay, ánh mắt trở nên vô cùng nghiêm khắc, hắn trầm thấp nói: “Nếu lực lượng hắn hiện tại còn không đủ để được các người thừa nhận... Như vậy, ta lệnh cho các người, bỏ qua tồn tại của mình, giao cho hắn toàn bộ lực lượng của các người! Trở thành nguồn suối lực lượng của hắn!!”

Bàn tay lật xuống, đem ba khóa hỗn độn thánh châu thật mạnh đặt tại phía trên ngực Diệp Vô Thần, hồng, lục, hoàng ba đạo hào quang phá vỡ tầng mây, tận trời mà đi, bắn thẳng đến thương khung.

Xa xôi bầu trời trong thời gian chớp mắt bị ánh thành hồng hoàng lục ba màu hỗn loạn luân phiên, toàn bộ đỉnh Thông Thần tháp cũng hoàn toàn bị ba loại hào quang bao phủ, nồng đậm hơn làm cho người ta căn bản không thể nhìn thẳng. Hào quang mãnh liệt là lấy thân thể Diệp Vô Thần làm khởi điểm, mà lúc này trên người hắn chảy xuôi là hỏa, phong, thổ lực cuồng bạo cùng mật độ đạt tới cực hạn.

Trong hỗn hợp hào quang mãnh liệt, ánh mắt người áo đen chăm chú nhìn, toàn thân không nhúc nhích, chậm rãi, trên trán hắt lại là chảy xuống mấy giọt mồ hôi, nháy mắt hình thành lại bị hỏa nguyên tố nháy mắt lau đi. Cái này chung quy chỉ là có một phần ngàn lực lượng của hắn, mà đem lực lượng tiến hành biến dị phân thân, nếu là bản thể hắn, đừng nói ba khóa, chính là hiệu lệnh toàn bộ hỗn độn thánh châu cần cũng chẳng qua là một cái ý niệm đơn giản, mà giờ phút này, hắn lại phải phóng thích lực lượng mạnh nhất của mình đi bức bách cùng áp chế.

Màu đỏ, màu sắc của hỏa nguyên tố, Hỏa long châu chậm rãi tiềm nhập bên trong thân thể Diệp Vô Thần, giao cho hắn hỏa lực vô cùng vô tận. Phong sát châu cũng mang theo hào quang xanh biếc thông thả biến mất, màu xanh lá, dày đặc màu sắc phong nguyên tố, giao cho Diệp Vô Thần phong lực khổng lồ, mà vô cùng vô tận. Cuối cùng, là hào quang mãnh liệt nhất màu vàng, nó giao cho Diệp Vô Thần thổ chi linh khổng lồ, còn có thổ nguyên tố lực lượng vô cùng vô tận, vĩnh viễn sẽ không khô kiệt.

508. Chương 507: Bạch Dực Tao Nhã

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 507: Bạch Dực tao nhã

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Lúc ba khóa hỗn độn thánh châu toàn bộ nhập vào thân thể Diệp Vô Thần, quang mang ba màu che phủ bầu trời kia mới hoàn toàn tan đi. Từ đầu đến cuối, Diệp Vô Thần vẫn ở trong yên lặng hôn mê, sắc mặt không có chút thay đổi. Vô luận ở cái không gian nào, cũng chỉ có hắn mới có thể làm được một lần thừa nhận toàn bộ lực lượng ba khóa hỗn độn thánh châu mà không chịu thương tổn. Trừ hắn, ai cũng không thể, người áo đen cũng không thể.

“Không hổ là hỗn độn thánh châu... Hiện tại ngươi, mới là chân chính có được lực lượng hỗn độn quyết sơ cấp tầng thứ năm. Mà mubốn từ hỗn độn quyết tầng thứ năm phá tan đến tầng thứ sáu, cần cũng không vền vẹn là Thiên Địa Chi Linh đơn giản như vậy.”

Người áo đen tự lắm bầm, tay phải nắm lên tay trái của Diệp Vô Thần, phía trên mu bàn tay, ba khóa ấn ký ảm đạm kia như ẩn như hiện. Tay hắn vừa động, hào quang khê lóe, nhất thời, ba khóa ấn ký nháy màu kia chung quanh xuất hiện một vòng ấn ký màu sắc càng nhạt, nếu không phải lấy nhãn lực hắn, người bình thường ngay cả ngưng thần nhìn cũng không thể nhận thấy được cái dấu vết gì. Một, hai, ba... tám, chín, tổng cộng là chín ấn ký dạng điểm quay ở tại cùng chỗ, quay chung quanh thành một cái dạng hình tròn tiêu chuẩn, đem ba khóa ấn ký dạng sao kia vây quanh ở trong, chín điểm dẫn trừ một chỗ phía dưới nhất rõ ràng không thiếu, toàn bộ phân bố cực kì đều đều.

“Chín... A, quả nhiên không cần ta lo lắng. Ngươi có hỗn độn huyết mạch, cũng sẽ vâng chịu tâm tính nên có, như vậy...”

Hắn ý niệm vừa động, bên trong không gian nhất thời truyền đến linh hồn lực lượng chấn động rất nhỏ, một đoàn bạch quang ở trước người Diệp Vô Thần hiện ra, đó là một cô gái rất nhỏ rất nhỏ, đang trừng lớn con mắt không biết làm sao nhìn người áo đen. Nó nghĩ không rõ, rõ ràng chỉ có thể chủ nhân mới có tư cách đem nàng triệu hồi, vì sao vậy mà tại dưới ý niệm người áo đen này không tự chủ được thoát ly thân thể Diệp Vô Thần... Hắn cường đại không vền vẹn có ở chỗ lực lượng hắn, liền ngay cả linh hồn lực lượng hắn cũng khủng bố như thế!

“Người rất mạnh” Người áo đen nhìn chăm chú vào này cô gái, cười thần bí mà nhu hòa: “Khí tức người không có một chút ít không sạch sẽ, đây là khí tức chỉ có ở nguyên thủy nhất, cường đại nhất, tinh thuần nhất hỗn độn trung tâm mới có thể thai nghén ra, người có thể đi theo bên người hần, là may mắn nhất của người, cũng là lựa chọn duy nhất. Hần sẽ quyết định vận mệnh người, mà người, tương lai cũng tương tự sẽ quyết định vận mệnh hần”.

Lời hần, Hương Hương một câu đều không có nghe hiểu. Người áo đen cũng tựa như cũng không có hi vọng vào hiện tại nàng có thể nghe hiểu, hần không giải thích, tự cố tự tiếp tục nói: “Ta sẽ đem lực lượng hần tăng lên tới đỉnh điểm hỗn độn quyết tăng thứ năm, cách bình cảnh hần là sẽ chỉ kém một đường xa, chờ cơ hội vừa đến, lại đạt tới điều kiện Thập nữ chi âm, hần là có thể phá tan tới hỗn độn lực tăng, từ nay về sau vô luận người thần ma, cũng không ai là đối thủ của hần nữa... Hiện tại, nữ hài tử làm bạn ở bên người hần chỉ có người, người, rõ ràng ý tứ ta không?”

Hương Hương: “...”

Thân thể người áo đen bỗng nhiên quỷ dị lóe ra một cái, thần sắc hần đã ở lúc này thoáng biến đổi. Hần chưa xót cười: “Lực lượng biến dị thời gian sắp đến rồi sao...” Hần ngồi xổm người xuống, tay lại đặt tại bên trong ngực Diệp Vô Thần: “Người ta nhất định không thể cùng tồn tại, nếu lực lượng ta từ trong vụn vụn khôi phục, tồn tại của người sẽ lập tức bị lau đi... Thời gian cuối cùng, đây là cuối cùng ta có thể giúp người, tương lai tất cả, sẽ toàn bộ dựa vào chính người...”

Hào quang không màu bao phủ thân thể Diệp Vô Thần, thân thể hần chậm rãi từ trên mặt đất lơ lửng lên, mà vị trí trước ngực hần, lại quỷ dị chiếu ra hơn mười đạo quang ảnh như ẩn như hiện.

“Mười ba cái bóng dáng... Năm đó, vì có thể kéo dài tuổi thọ của người, ta rút vào mười bốn đạo hỗn độn lực mạnh nhất đến trong cơ thể người, phong tỏa toàn bộ lực lượng của người. Mà đến thế giới kia, những lực lượng này thoát ly ta nắm giữ, nguyên bản dùng để bảo hộ lực lượng của người lại bởi cùng lực lượng của người xung đột mà suýt nữa hại tính mệnh của người... Cũng may, người liên tiếp tránh được, theo hỗn độn lực của người thành thực, những lực lượng này lâu dài ở trong cơ thể người cũng dần dần bị lực lượng người đồng hóa, tuy rằng không thể được người sử dụng, nhưng là sẽ không bạo loạn nữa... Hiện tại người, đã có được đủ lực lượng tiếp nhận chúng nó!!”

Theo hào quang không màu phóng thích, mười ba đạo quang ảnh kia ở trước ngực Diệp Vô Thần như nổ mạnh phân tán mà ra...

Oành!!!!

Một trận ầm ầm nổ rung chuyển trời đất truyền khắp toàn bộ Thiên Thần đại lục, toàn bộ phương hướng, toàn bộ con dân đều nghe rõ ràng một hai. Ngay sau đó, lại là một tiếng nổ vang truyền lại mà đến... Thông thần chi tháp sập, ở dưới Diệp Vô Thần, Lãnh Nhai, Sở Kinh Thiên tụ hợp lực lượng kia đều không có phá hư Thông Thần tháp vậy mà lại sập rồi. Đó không phải nghiêng rồi đổ xuống, mà là từ chính giữa dọc theo trung tâm thân tháp thoát phá, thẳng tắp phân tán đi xuống.

Thông Thần tháp rất cao, nó tháp đổ đem toàn bộ Lạc Thần Hồ cùng Lạc Thần Nhai đều hoàn toàn bao trùm, từ nay về sau, Thiên Thần đại lục cũng không còn có Lạc Thần Hồ cùng Lạc Thần Nhai nữa, chính giữa đại lục, chông chênh một ngọn núi khổng lồ cao không thấy đỉnh, không có ai có năng lực di động bắt cứ một khối đá vụn trong đó.

Một không gian khác.

Bầu trời là một loại thuần túy tái nhợt, không khí tươi mát say lòng người, kỳ hoa dị thảo, dưới đình đài lầu các quay chung quanh, yên lặng nằm một cái ao nhỏ bình tĩnh không gợn sóng, trong suốt vô cùng. Bên cạnh ao, là một nữ tử bóng người như tiên như tranh. Nàng một thân áo trắng đẹp mắt như mộng, đem da thịt nàng vốn là tuyết trắng phụ trợ càng thêm trong suốt trong sáng. Tuy rằng không nhìn thấy mặt nàng, nhưng vền vền là bóng dáng nàng đó là xinh đẹp người trời mới có.

Lẳng lẳng ở bên cạnh ao im lặng hồi lâu, nàng nâng lên ngọc thủ giống như xanh miết chậm rãi cởi bỏ dây cột tóc, một đầu tóc dài giống như tuyết kia nhất thời như thác nước trút xuống, mỗi một sợi đều giống

như có được sinh mệnh, ở giữa không trung bay lên, theo sau thuận theo rủ xuống.

Hai tay khẽ giơ, vấy như tuyết trắng từ trên vai nàng buông xuống, quần áo thoát hết, nàng hoàn mỹ làm cho người ta hoa mắt thần mê. Dáng người hồn phi thiên ngoại nhất thời bại lộ ở dưới hào quang sáng ngời. Lưng trơn bóng, không doanh nhất ác yêu thân, đùi đẹp tuyết nõn nà mà không một tia tỳ vết nào, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng nàng, đủ để dẫn tới toàn bộ nam nhân trên đời không không chế được cùng điên cuồng.

Đôi giày màu tuyết được nàng cởi ra, lộ ra chân ngọc hoàn mỹ giống như tuyết liên. Nàng chân bó rất đẹp rất đẹp, làn da trong suốt như tuyết ngọc, phía trên đường cong hoàn mỹ mơ hồ có lưu quang chớp động. Nàng nâng lên chân ngọc hướng phía trước cất bước, nhẹ nhàng bước vào trong nước, mang theo tiếng nước thanh thúy nhộn nhạo, cho đến mắt cá chân tuyết trắng kia hoàn toàn nhập vào bên trong nước suối thanh u.

Nước suối mang theo hơi hơi lạnh lẽo, lấy tay nhẹ nhàng vén lên, nhìn nước u lam kia từ trong khe hở trôi qua, khoe môi nữ tử chậm rãi nhếch lên, lẳng lặng nhìn giọt nước mưa từng giọt theo cánh tay tuyết của nàng chảy xuôi xuống. Chậm rãi, ánh mắt nàng trở nên mê ly, một tầng hơi nước mỏng manh bắt đầu che đầy tầm mắt nàng, lại lén lút ngưng tụ thành giọt nước mưa từ bên mặt nàng chảy xuống.

“Ca ca...” Nhẹ nhàng, nàng nhìn thế giới mơ hồ trước mắt, hô cái bóng người nằm mơ đều cũng sẽ xưng hô, nghĩ cái nằm mơ đều sẽ nhớ kia.

Tắm rửa, việc nàng mỗi ngày đều sẽ làm, nhưng hiện tại nàng chỉ có thể mỗi ngày một mình ngâm mình ở trong nước lạnh như băng, không còn có người đi vì nàng một lần lại một lần điều tiết nhiệt độ nước, yêu thương nhẹ vỗ về thân thể nàng...

Trí nhớ, lại bay đi, nàng biết, trừ phi trở lại bên người hắn, nếu không, cái tâm ma này sẽ là nàng vĩnh viễn không có khả năng thay đổi.

“Ca ca...” Nàng lại thầm nhủ một tiếng, nhắm mắt lại, đem thân thể chính mình hoàn toàn chìm vào bên trong nước suối. Nơi này nước rất trong, trong suốt đủ để nhìn thấy một viên hạt cát nhỏ bé, đáy nước nàng ở trong nước suối đáng người tuyết mỹ lại rõ ràng có thể thấy được. Dưới nước nàng nhẹ nhàng đẹp như một người cá xinh đẹp bị thương, tại trong thế giới im lặng này yên lặng bi thương chính mình.

Hốt, tựa như nghe thấy được cái thanh gì âm, nàng chậm rãi trôi lên mặt nước, nhìn về phía nơi phát ra tiếng bước chân. Khi một cô gái thân hà y bảy màu, thuần mỹ vô cùng đến gần, nhìn đến cũng là một bộ tuyết mỹ mỹ nhân xuất dục đồ. Nhìn cô gái đứng yên trong nước, trong nháy mắt kia, bước chân nàng dừng hình ảnh, ngơ ngác nhìn nữ tử trong nước, tâm thần không biết phiêu đảng về phương nào.

Đây là một nữ tử nhìn qua mười bảy mười tám tuổi, nàng thật sự là quá đẹp, đẹp đến khiến cho đều là nữ tử nàng đều lòng say thần mê, đánh mất tâm thần, đẹp đến khiến cho nàng lần đầu tiên biết cái gì gọi là tự biết xấu hổ, làm cho đều là nữ tử nàng cũng muốn nhìn nhiều một cái, lại không dám chính mắt nhìn gần.

Thần Chi đại lục linh khí tinh thuần dưng dục ra quá nhiều tiên phi ngọc nữ, nhưng mà giờ khắc này, nàng không thể không thừa nhận, trước mắt nàng... Sau khi biến mất trăm năm trở về Bạch Dục công chúa, mới là chí tuyết nhan sắc trong trời đất.

Nàng đứng yên trong nước nhìn cô gái trở nên đại ra này, trôi nổi ở trên mặt nước tóc dài trắng như tuyết kia che lấp ở lưng cùng với dưới nước cảnh xuân của nàng, nhưng vai giống như châu ngọc nửa lộ lại càng là chọc người. Nàng mắt đẹp ánh nước ao thanh u, tựa như lóe ra hào quang mộng ảo mê ly. Môi mềm thiển mân, lông mi cong yêu kiều cùng trên tóc trắng như tuyết còn treo giọt nước mưa trong suốt màu lam, một ít tóc tuyết hỗn loạn dán tại gò má nàng, vì nàng đau thương thuần mỹ bằng thêm mấy phần mỹ hoặc mê người đến cực điểm.

“Là mẫu để gọi ta sao?”

Thẳng đến ngọc thể của nàng hoàn mỹ đến làm cho trời và người say mê không biết khi nào che lên tầng vấy tuyết trắng kia, cũng khi đi đến bên người nàng, cô gái mới từ trong thời gian dài đại ra phục hồi tinh thần lại. Hôm nay, là nàng lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Dục công chúa. Bởi vì trăm năm trước Bạch Dục công chúa và Hắc Dục công chúa khi rời khỏi Thần Chi đại lục, nàng chưa sinh ra. Hôm nay lần đầu tiên

gặp lại, nàng vốn là ôm lòng thấp thỏm và hiều kì, lại không nghĩ đến Bạch Dực công chúa vậy mà lại hoàn mỹ đến trình độ kinh người như thế, dưới thị giác đánh sâu vào, nàng hoàn toàn thất thố.

Cô gái cuống quýt cúi đầu, trả lời một tiếng: “Vâng”. Bạch Dực công chúa trong môi tràn ra một tiếng thở dài khẽ, từ bên người cô gái chậm rãi đi qua.

Đây là một cái quang trận hình tròn màu vàng, trận thể cũng không lớn, kính dài chẳng qua khoảng hai thước, quang huy màu vàng từ dưới lên trên khê ánh mà ra. Trong trận, lẳng lặng nằm một cô gái thân váy đen, tóc như ô mộc linh lung, con mắt nàng khép lại, toàn thân vẫn không nhúc nhích. Nàng đã ở bên trong nằm rất lâu, từ khi nàng bị đưa đến nơi này, nàng liền luôn luôn bị vây bên trong trạng thái mê man không có ý thức.

“Mẫu đế, nàng khi nào có thể tỉnh”.

Bạch Dực công chúa... cũng chính là Ngưng Tuyết đứng ở phía trước cái quang trận này, ánh mắt là một loại phức tạp người nơi này không thể lý giải. Nằm bên trong quang trận là muội muội nàng Hắc Dực, cũng là nàng... Đồng Tâm tỷ tỷ. Nàng trừ không có ý thức, như trước là cô gái hơn mười tuổi nắm chặt Thiên Phật Nhận kia. Từ khi nàng trở về Thần Chi đại lục, nàng đã bị mạnh mẽ đưa vào bên trong quang trận, bởi vì đây là phương pháp duy nhất giải trừ nguyên rủa trên người nàng. Quý tộc Nam Hoàng cùng Bắc Đế năm đó chế định lại sao là dễ dàng đánh vỡ như vậy, cho dù là Thần đế, muốn bài trừ của nguyên rủa nàng đều cần hao phí lực lượng rất lớn cùng thời gian rất dài.

509. Chương 508: Hắc Cùng Bạch Nhân Ngẫu Huyền Thần

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 508: Hắc cùng bạch Nhân ngẫu Huyền thần

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Nữ tử bên người Ngưng Tuyết so với nàng hơi cao, một thân áo vàng che sát dáng người nàng hoàn mỹ đến làm người ta khó có thể tin, một tấm mặt nạ bảo hộ màu vàng che khuất tiên nhan của nàng làm cho trời cùng đất đều ảm đạm thất sắc. Nàng là mẫu thân của Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, cũng là đế vương tối cao toàn bộ Thần Chi đại lục - Thần đế.

Mà một Thần đế trước đã qua đời đi vạn năm - đó là phụ thân nàng, chết vào trong khi giao chiến lâu dài cùng Ma chi đại lục. Thần cùng Ma là đối thủ một mất một còn trời sinh, thần là chế tài ma tồn tại, mà ma muốn sống yên ổn, nhất định phải gạt sạch tồn tại của thần. Bọn họ giao chiến tuy rằng không thường xuyên, nhưng mỗi một lần đều là thảm thiết như vậy. Ân oán giữa hai cái chủng tộc căn bản không có khả năng hóa giải - ít nhất tình trạng trước mắt phát triển đi xuống, vĩnh viễn cũng sẽ không có.

“Ngày mai” Thần đế cho Ngưng Tuyết một cái trả lời ngắn gọn. Khẽ nâng cổ tay trắng, cách không làm quang trận màu vàng kia tăng thêm lực lượng thần bí. Nàng là một thần linh tối cao sinh tồn vạn năm, nhưng thanh âm nàng lại mềm mại giống như một cô gái hơn mười tuổi. Mà thanh âm mềm mại của nàng lại tuyệt không phải mềm nhẹ bình thường, mà là mềm mại làm cho người ta ngay cả thân thể cùng trong lòng đều cảm giác được mềm yếu.

“Ngày mai... Vậy chúng ta... Khi nào có thể đi nơi chúng ta muốn đi” Nàng nhìn Đồng Tâm đang ngủ nơi đó, như nói mê khe khẽ thì thầm.

Ánh mắt Thần đế lưu chuyển, ở bên trong mắt đẹp nàng lưu luyến mà qua, lại tránh đi con mắt nàng, âm thầm thở dài, nói: “Ta đã đáp ứng ngươi, chờ ngày đó chúng ta đánh tan ma tộc, các ngươi muốn đi nơi nào, đều là các ngươi tự do”.

“...Vậy, ba năm sau, có thể để cho hân đến nơi này không?” Ngưng Tuyết xoay người lại, nhìn nàng ánh mắt nhẹ nhàng hỏi. Luân Thiên Chi Tĩnh ba năm mở một lần, nếu là có thể cùng hân cách mỗi ba năm gặp nhau một lần, đó cũng nên là hạnh phúc cỡ nào.

Thần đế như cũ nhìn phía trước, không có cùng nàng đối diện.

“Ngươi thích lại là một nhân loại, vốn là không nên. Chỗ ta đáp ứng ngươi, đã là giới hạn của ta.” Nàng thở dài nói. Hai phiến cánh môi mềm giống như đóa hoa hồng nhạt gắt gao mím cùng một chỗ.

“Giới hạn sao...” Ngưng Tuyết lắc lắc đầu, bỗng nhiên bị thương nở nụ cười, từng chữ nói ra lời nói ở trăm năm trước liền chôn sâu trong lòng thật lâu, làm cho Thần đế trong lòng chấn động: “Nếu vĩnh viễn không thể đánh tan ma tộc, chúng ta liền vĩnh viễn không thể cùng hân gặp lại... Mà hiện tại ma tộc thắng liên tiếp, ta cùng mọi người là sát chiêu cuối cùng đánh tan ma tộc của ngươi, lúc Huyền thần tỉnh lại đánh bại ma tộc, chúng ta liền vĩnh viễn cũng không thấy được hân... Vĩnh viễn cũng sẽ không”.

Thần đế xoay người, lông mày nhọn như trăng thật mạnh treo lên: “Là ai nói cho ngươi ‘Huyền thần’!?”

Tồn tại của Huyền thần toàn bộ Thần Chi đại lục trừ nàng, cũng chỉ có Dạ Minh, Thiên Trọng, Huyết Dạ tam thánh tướng biết. Những người khác căn bản không có khả năng biết được. Bạch Dực cùng Hắc Dực càng không thể biết được, cũng không thể để cho các nàng biết nhất.

Ngưng Tuyết lắc lắc đầu, thống khổ nói: “Mẫu đế, thì ra ngươi cũng biết gạt người, hơn nữa một mực đều đang lừa, lừa chúng ta rất lâu rất lâu... Ta chẳng những biết Huyền thần, ta còn biết mục đích tồn tại của ta cùng Hắc Dực... Chúng ta, căn bản không phải con gái ngươi, mà là được ngươi bồi dưỡng mà ra, sau khi trưởng thành tế phẩm hiến tế cho Huyền thần!”

Nàng đang thống khổ Thần đế lừa gạt, càng đang thống khổ vĩnh viễn cũng không thể cùng hân gặp lại nữa. Thời hạn trưởng thành đã đến rồi. Hiện tại nàng đã có thể lập tức trở thành tế phẩm, đánh thức Huyền thần... Nàng đã không có khả năng đợi được gặp Diệp Vô Thần một lần... Không có khả năng đợi được...

Thần đế: “...”

“Mẫu đế, ngươi có biết năm đó ta vì sao chủ động đưa ra muốn trước khi tới Thiên Thần đại lục tiêu diệt ma xâm nhập không? Bởi vì khi đó đã biết chân tướng ta chỉ muốn ở lại nơi đó, ngay cả sẽ nhận phải nguyên rửa tàn khốc cũng vĩnh viễn đều không trở về. Cho dù khi đó không có phát sinh tràng ngoài ý muốn kia, ta cùng Hắc Dực cũng tương tự sẽ ở lại nơi đó... Không chỉ có ta biết, Hắc Dực cũng cùng ta giống nhau đều đã biết”.

Thần đế hơi hơi gợn tay, không có đi đụng chạm ánh mắt nàng, nhẹ nhàng nói: “Vì sao phải biết những cái này”.

Nàng trả lời tương đương gián tiếp ngầm thừa nhận. Nguyên bản, các nàng vậy mà sớm đã biết, trăm năm trước, đó là các nàng chủ động trốn đi... Phải, giả, tất cả đều là giả. Các nàng không phải con gái của nàng, mà là nàng lấy quang minh, sinh mệnh, hắc ám, tử vong bốn thánh châu thai nghén sinh ra mệnh thể, vì, chính là để cho các nàng vì thần giới mà hy sinh.

Nàng là Thần đế, nhưng đầu tiên là một nữ nhân bình tĩnh, không có trái tim giống như rắn độc kia. Nhưng làm Thần đế, nàng có quá nhiều bất đắc dĩ, ở rất nhiều thời điểm không có lựa chọn nào khác. Từ lúc ban đầu mục đích đơn thuần kia, đến cùng các nàng cảm tình ngày càng xu hướng tình mẹ con chân chính, lúc này nàng lại như thế nào sẽ nhẫn tâm để cho các nàng trở thành tế phẩm. Nhưng nếu lựa chọn bắt đầu, sẽ đối mặt tàn khốc cuối cùng. Nếu hy sinh hai “con gái” có thể đánh tan ma tộc, để cho thần giới đạt được an bình lâu dài, nàng sẽ không chút do dự. Nếu có thể lấy sinh mệnh nàng thay thế các nàng, nàng cũng là sẽ không chút do dự.

“Bạch Dực, ta biết cái này đối với ngươi rất không công bằng. Nhưng ta là Thần đế, khi phụ thân đem trọng trách toàn bộ Thần Chi đại lục giao phó cho ta, trên rất nhiều chuyện, ta vốn không có quyền lựa chọn”

Nếu nàng đã biết, Thần đế không có phủ nhận, trong thanh âm ôn nhu tràn ngập đau thương thần nhiên cùng bất đắc dĩ nồng đậm, nhưng không có lộ rõ buồn bã, nhiều năm như vậy, nàng cũng đã quen rồi.

Ngưng Tuyết lắc lắc đầu, buồn bã nói: “Không có gì công bằng không công bằng, mẫu đế, ta là bởi người mà sinh, người mặc dù không phải mẹ đẻ ta, nhưng cũng tương đương với là mẫu thân ta. Người giao cho ta sinh mệnh, thì có quyền lợi tùy thời thu hồi... Nếu ta một người mất đi thật có thể đổi lấy an hòa của toàn bộ Thần Chi đại lục, vậy ta cam nguyện dâng ra tất cả. Mẫu đế, năm đó khi ta ngẫu nhiên biết tất cả chân tướng, ta không sợ hãi, cũng chưa từng có hận qua người, ta cùng muội muội trốn đi, chỉ là chúng ta nhất thời không tiếp nhận được cái lừa gạt tàn nhẫn này, chỉ muốn xa xa trốn đi...”

Nếu là trăm năm trước, nàng có thể thường thường đem những cái này nói ra. Nhưng lúc này nàng cùng nàng trăm năm trước có khác nhau quá lớn. Khi đó, cái đáng giá nàng lưu luyến thật sự quá ít, mà hiện tại, nàng có một cái vĩnh viễn không ngừng vương bận... Nàng kể ra, lại hầu như mỗi một lời cùng với nước mắt lặng yên chảy xuống. Hiện tại nàng là sợ hãi tử vong cỡ nào, bởi vì chết rồi liền cũng không gặp được hắc hủ... Hắc hủ cũng vĩnh viễn cũng không gặp được chính mình. Chính mình chết rồi, có thể không vương bận nữa trở về hư vô, mà hắc hủ, lại nhất định sẽ vì nàng thống khổ... Nhớ tới nước mắt hắc hủ vì nàng chảy xuống, nếu có thể, nàng là hy vọng cỡ nào có thể vĩnh viễn còn sống, một mực sống đến sau ngày hắc hủ mất đi.

Nhưng, nàng có lựa chọn sao...

Thần đế nghiêng cổ đi, không cho nàng nhìn thấy chính mình thật sâu bất đắc dĩ kia: “Đã biết, vì sao phải nói đi ra, làm bộ như cái gì cũng không biết... Không phải rất tốt sao...”

Ngưng Tuyết đi tới trước mặt Thần đế, chậm rãi hạ thấp thân thể, ở trước mặt nàng quỳ xuống. Thần đế yên lặng nhìn nàng, không có đem nàng đỡ dậy, từ khi Ngưng Tuyết chủ động đem chân tướng giấu ở trong lòng nàng nhắc tới, nàng liền biết cô nhất định có cái gì muốn nói.

“Huyền thần, là thời đại thượng cổ Thần đế thứ mười bảy ở sau khi Nam Hoàng cùng Bắc Đế tiêu vong không để ý vì phạm hỗn độn quy tắc mà sử dụng linh ngộ của mình đến nghịch thiên cấm pháp đúc thành hai pho tượng Nhân ngẫu lực lượng. Một cái là màu trắng, một cái là màu đen. Hai tượng người xuất hiện đồng thời, Thần đế kia cũng nhận phải trừng phạt tàn khốc, ở sau khi chịu được mấy năm đâm hồn tra tấn thần hồn tiêu tán, biến mất không còn một mảnh. Mà hai Nhân ngẫu kia, cũng thành bí mật lớn nhất chỉ có Thần đế mới biết được... Bọn họ mới đầu được che dấu hoàn mỹ, lại ở trong che dấu trở nên càng ngày càng cường đại, thẳng đến trở nên cường đại nghịch thiên... Bởi vì đó là hai Nhân ngẫu tham phệ thần lực, thần linh Thần Chi đại lục chúng ta ở sau khi chết, toàn bộ lực lượng của bọn họ đều bị hai Nhân ngẫu hút lấy, màu trắng, hấp thu là lực lượng chính diện, màu đen, là hấp thu lực lượng phản diện. Vạn năm, mười vạn năm, trăm vạn năm đi qua... Hai Nhân ngẫu kia ở trong nhiều năm hấp thu lực lượng này đã trở nên có bao nhiêu cường đại... Mẫu đế, chỉ có người mới biết được.”

Thần đế: “...”

“Nhân ngẫu, dù sao chỉ là Nhân ngẫu, ngay cả có lực lượng nghịch thiên cũng không cách nào phóng thích... Mà muốn giao cho bọn chúng ý thức, Nhân ngẫu màu trắng cần phải có thuần khiết nhất cường đại nhất lực lượng chính diện Quang diệu châu cùng Thúy diệu châu, mà Nhân ngẫu màu đen, cần dùng thuần khiết nhất cường đại nhất lực lượng phản diện Âm hồn châu cùng Vong hồn châu. Bốn khóa hỗn độn thánh châu này ở năm đó khi Thần đế chế tạo Nhân ngẫu đen trắng cũng đã ở trong tay hắc hủ, nhưng Quang diệu châu, Thúy diệu châu, Âm hồn châu, Vong hồn châu thời gian sinh thành muộn nhất, một mực không có trưởng thành lực lượng cùng ý thức... Sau khi lực lượng chúng nó thành thực, muốn sinh ra ý thức thuộc về chính mình không biết còn phải chờ đợi bao nhiêu năm... Cho nên, mẫu đế người lấy lực lượng bọn chúng làm nguồn suối, phụ lấy lực lượng chính mình vì bọn chúng đúc thân thể có ý thức... Cũng bởi vậy, mới có ta cùng muội muội sinh ra...”

Thân thể nàng là từ ẩn chứa mạnh nhất thuần túy nhất quang minh lực Quang diệu châu cùng sinh mệnh lực mạnh nhất Thúy diệu châu lực lượng ở dưới lực lượng Thần đế dẫn dắt hình thành, bởi sinh mệnh lực lượng cường đại tồn tại, nàng thành hình muộn xa xa sớm hơn Hắc Dực, cho nên, nàng là tỷ tỷ, Hắc Dực là muội muội... Một đôi tỷ muội có huyết mạch khác nhau, lại có vận mệnh hoàn toàn giống nhau.

“Người ở nơi nào biết những cái này” Thần đế rút cuộc thoáng động dung. Những cái này, đều vốn là bí mật chỉ có Thần đế mỗi giới mới có thể biết. Vì phòng ngừa Nhân ngẫu đen trắng bị phá hỏng, ở thời điểm

chúng nó còn rất yếu ớt căn bản sẽ không để cho bất cứ người nào biết. Thẳng đến về sau, lúc thực lực Nhân Ngẫu Đen Trắng bành trướng đến một cái trình độ cực kỳ đáng sợ, kết giới cường thịnh hơn nữa đều không thể ngăn cản lực lượng kia tràn ra bên ngoài, rốt cuộc bị Dạ Minh, Thiên Trọng, Huyết Dạ ba thánh tướng phát hiện. Đó là khi đó, bọn họ mới biết được thì ra thần giới vẫn một mực cất dấu một cái “vũ khí” tính tai nạn đáng sợ như thế. Tồn tại của hai cái “vũ khí” này cũng thành một cái đề tài cấm kỵ. Bọn họ tin tưởng, lực lượng quá mức khổng lồ kia đối với toàn bộ thần giới cũng đủ để tạo thành tai nạn tính hủy diệt, nếu dùng để đối phó Ma chi đại lục, sẽ là quân ma xuất động đều không thể ngăn cản.

Nhưng cái lực lượng nghịch thiên tồn tại này cũng là một cây kiếm hai lưỡi, bọn họ phải chờ đợi ý thức của Hắc Dực cùng Bạch Dực thành thực, nếu không, nếu là bởi ý thức không ổn định rung chuyển mà làm cho Nhân Ngẫu Huyền thần bạo đi mà nói, gặp tai họa đầu tiên ngược lại sẽ là Thần Chi đại lục.

510. Chương 509: Thần Chi Đại Lục

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 509: Thần chi đại lục

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Chẳng qua bọn họ cũng không biết, Thần Chi đại lục này cũng chỉ có hữu hạn vài người bí mật biết lớn nhất lại ở trăm năm trước đã bị Hắc Dực Bạch Dực, cùng với ma hoàng của Ma chi đại lục biết được. Cho nên, mới xuất hiện ma tộc lúc trước tới Thiên Thần đại lục tìm kiếm hỗn độn thánh châu, ở thần giới luôn luôn vô ưu vô lự Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa chủ động thỉnh cầu đi hướng Thiên Thần đại lục... Một cái nhân, gây ra liên quả xuyên suốt, một cái quả khác, thì là ma tộc những năm gần đây đối với Thần Chi đại lục phát động một lần lại một lần công kích điên cuồng. Một là hy vọng xa vời ở trước khi Hắc Dực cùng Bạch Dực được thần tộc mang về đem bọn họ đánh tan, hoặc là xâm nhập Thần Chi đại lục, phá hủy Nhân Ngẫu Huyền thần không có ý thức kia...

Nhưng lực lượng thần tộc tuy rằng đã bị ma tộc ép qua, lại kém cũng không xa, giằng co vô số năm tranh đấu, mặc dù lẫn nhau có thắng bại, lẫn nhau có thời điểm chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng ai cũng không thương tổn đến căn bản đối phương, ngay cả xâm nhập lãnh địa đối phương đều rất khó. Ngàn năm gần nhất chiến quả lớn nhất của hai bên thì là: Trăm năm trước không gian thần tộc đánh bất ngờ làm cho ma tộc đại bại, Sa La con của ma hoàng chết dưới tay Huyết Dạ, lại ở hơn mười năm sau phá hủy Ma luân chi tính của ma tộc, làm cho bọn họ rốt cuộc không thể đi hướng Thiên Thần đại lục tìm kiếm hỗn độn thánh châu. Mà ma tộc thì tại hơn năm mươi năm trước cũng là lợi dụng không gian xé rách đánh bất ngờ trung tâm trọng tâm thần tộc, đánh chết hai trong tám thần vương. Từ đó về sau, ma tộc công kích một lần so với một lần càng mãnh liệt, tuy có thắng nhỏ, lại khó có thắng lớn. Bọn họ tựa như hỗn độn không gian hai cái tồn tại ngang nhau, lẫn nhau có lúc mạnh yếu, nhưng căn bản không thể đem đối phương hoàn toàn tiêu diệt, tựa như Thiên Thần đại lục cũng là tồn tại cùng với nhau kiềm chế vô số năm Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế Tông - trừ khi, có thể có một lực lượng tính áp đảo tuyệt đối đến đánh vỡ một vận mệnh này.

Thần đế hiện tại kinh nghi là Bạch Dực công chúa vì sao có thể biết mấy thứ này, hơn nữa biết rõ ràng như thế.

Bạch Dực công chúa ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói: “Không ai nói cho chúng ta biết... Mấy thứ này, vốn là bị Thần đế năm đó chế tạo hắc bạch Nhân Ngẫu phong ấn tại bên trong tứ thánh châu quang minh, hắc ám, sinh mệnh, tử vong. Mà lúc trước người vì không cho chúng ta quá nhiều lực lượng sử dụng chúng nó mà làm cho chúng nó sinh trưởng chậm lại, ở thời điểm thai nghén chúng ta, bố trí phong ấn làm cho chúng ta

chỉ có thể sử dụng hữu hạn một bộ phân lực lượng. Khi lực lượng cùng ý thức chúng ta thành thực, phong ấn bị phá tan trên trình độ nhất định, chúng ta có khả năng sử dụng lực lượng thánh châu cũng nhiều một ít. Những thứ trong phong ấn này tự nhiên xuất hiện ở bên trong ý thức chúng ta.... Thần đế năm đó, là muốn để cho khi tứ thánh châu có ý thức thành thực, trước tiên liền rõ ràng sứ mệnh của mình”.

Thần đế: “...” Những cái này, nàng cho tới bây giờ cũng không biết, cũng không thể biết.

“Bạch Dực” Nàng ngồi xổm người xuống, nâng lên cổ tay trắng yêu thương vỗ về tóc của con gái: “Người muốn nói cái gì, liền tất cả nói ra đi”.

Bạch Dực công chúa lông mi run rẩy, lấy tay lau đi nước mắt khóe mắt, lấy ngữ khí cầu xin nói: “Mẫu đế nếu đã quyết định vận dụng hắc bạch Huyền thần, liền ý nghĩa chúng nó đã cũng đủ trình độ cường đại, một khi đã như vậy, Mẫu đế... Cầu người buông tha muội muội, chỉ dùng một mình ta được không, Nhân ngẫu Huyền thần nếu cường đại như vậy, thần tộc ta cùng ma tộc thực lực chênh lệch lại là nhỏ như vậy, một ngẫu Huyền thần thật là đủ rồi... Xin người buông tha muội muội, không cần giải trừ nguyên rửa của nàng nữa, để cho nàng bảo trì trạng thái như vậy, đưa nàng đi bên người hắc được không... Chỉ cần Mẫu đế đáp ứng, Bạch Dực ta sẽ ngàn nguyện vạn nguyện nghe lời từ Mẫu đế...”

Phải, Nhân ngẫu Huyền thần là cường đại như vậy, một cái liền đủ để cho đại lục hủy diệt, thật đủ rồi.

Như vậy, chỉ cần một mình nàng là được.

Tuy rằng vĩnh viễn cũng không thể gặp lại hắc, hắc cũng vĩnh viễn cũng không thể gặp lại chính mình... Vậy để cho Đồng Tâm vĩnh viễn ở lại bên người hắc, thay thế nàng theo hắc, cũng để cho hắc khi nhìn thấy Đồng Tâm, sẽ nhớ lại nàng, vĩnh viễn sẽ không quên...

Nhưng Thần đế lắc đầu cùng trả lời, làm cho nàng gần như tuyệt vọng.

“Hắc ám cùng quang minh, sinh mệnh cùng tử vong là bốn loại nguyên tố lúc ban đầu của hỗn độn không gian, toàn bộ nguyên tố khác đều là lấy chúng nó làm vật dẫn mà sinh. Chúng nó trời sinh tương đối, lại là tuyệt đối không thể thiếu một cái. Một cái không gian, nó không có gì ngoài hắc ám liền là quang minh, một sinh linh, nó không có gì ngoài sinh mệnh liền là tử vong, cái này cũng là nguyên nhân Huyền thần vì sao có hai cái. Chúng nó thuộc tính trái ngược, lại dựa vào lẫn nhau... Nếu hắc Huyền thần chết rồi, như vậy bạch Huyền thần cũng là tử vong, nếu bạch Huyền thần có ý thức, hắc Huyền thần cũng sẽ tương tự sinh ra ý thức” Nàng lau đi giọt nước mắt trên khuôn mặt tuyết của nàng, nhẹ nhàng nói: “Bạch Dực, ta rõ ràng khát vọng của con. Nhưng nếu chỉ có con, mà không có Hắc Dực, ở sau khi con thành tựu ý thức của bạch Huyền thần, hắc Huyền thần cũng sẽ sinh ra ý thức... Nhưng bởi vì không có ý thức của thánh châu chống đỡ, nó sinh ra sẽ là ý thức cuồng loạn, sẽ đối với tất cả tiến hành công kích cùng hủy diệt, công kích đầu tiên tất nhiên là Thần Chi đại lục chúng ta. Cho nên, hai người các con căn bản không thể thiếu một, nếu không chẳng những sẽ không thành toàn Thần Chi đại lục chúng ta an hòa, ngược lại sẽ đem tất cả đều hủy diệt”.

“Mẫu đế...” Bạch Dực rũ cổ xuống, thông qua tầm mắt mơ hồ ảm đạm nhìn mặt đất màu trắng phía dưới. Một tia khát vọng cùng kỷ thác cuối cùng kia của nàng, như vậy bị hung hăng bóp diệt.

“Để cho ta đi gặp hắc được không... Để cho ta nhìn hắc một cái cuối cùng... Chỉ nhìn một cái, được không?” Nàng ngơ ngẩn nói.

Thần đế từ bên trong đôi mắt nàng giống như thấy được trái tim nàng gần như phá nát, một chút chua xót đau lòng chưa từng có qua ở trong lồng ngực hình thành, lại lập tức bị nàng đuổi đi. Nàng nhẹ nhàng nói: “Người kia... Hắc thật khiến cho người không thể tự thoát ra như thế được sao?”

Bạch Dực lắc đầu, khuôn mặt mang nước mắt bỗng nhiên lộ ra một nụ cười rất mềm mại rất đẹp, sau khi cười xong, cũng là càng thêm làm cho người ta tan nát cõi lòng thương: “Mẫu đế, người không hiểu, giống như ở trước khi gặp được hắc, con cũng sẽ không hiểu... Nguyên bản, con nghĩ đến lúc trước cuộc sống không lo nghĩ kia chính là hạnh phúc lớn nhất trên đời, thẳng đến gặp được hắc, con mới biết được, chỉ cần có thể theo ở bên người hắc nhìn hắc, cho dù là cùng hắc xuống địa ngục, theo hắc sa đọa vực sâu vạn trượng, mỗi ngày nhận phải khổ phạt tâm đáng sợ nhất.. Cũng sẽ hạnh phúc cười...”

Ánh mắt Thần đế nhẹ nhàng rung động, thân là đế vương thần giới, lại cũng không cảm kích vì cái gì nàng

giờ khắc này rốt cuộc mê mang. Nàng không thể lý giải khát vọng trong lòng Bạch Dực lúc này đến tột cùng là một loại sự vật kỳ diệu như thế nào. Nhưng ít ra, nàng có thể rõ ràng cảm nhận được nàng thống khổ - bởi vì rời hẳn mà sinh ra thống khổ. Từ khi nàng bị Dạ Minh mang đến, hơn một tháng, nàng không có thấy nàng lộ ra nụ cười từng tinh thuần không tỳ vết, lại đủ để khuynh đảo vạn sinh. kia nữa

“Ta không hiểu” Thần đế mờ mịt lắc đầu, ánh mắt lại lặng yên kiên định xuống: “Nhưng ít ra ta biết, con đã đối với hẳn như thế, như vậy nếu con thật gặp hẳn, sẽ chỉ càng thêm không nỡ, lòng cũng càng thêm không thể bình tĩnh... Bạch Dực, đây là vận mệnh của con, con không thể kháng cự vận mệnh, cũng tương tự là ta không thể kháng cự vận mệnh”.

Tóc như tuyết trắng buông xuống hai vai, váy trắng như tuyết chạm đến mặt đất lạnh như băng, nàng vĩnh viễn đều là thuần mỹ vô hạ như vậy, không nhiễm một hạt bụi. Nhưng giờ phút này nàng trừ nước mắt, còn có cái gì có thể phóng thích tất cả trong lòng...

Nàng sợ chết, sợ hãi quá sớm rời thế giới nàng rất lưu luyến này. Lại muốn tất cả cái này mau chóng kết thúc. Như vậy, nàng liền có thể không thừa nhận cái thống khổ thật lớn này nữa.... Chấm dứt, thật rất gần rất gần rồi. Bởi vì một khắc Hắc Dực tỉnh lại kia, tất cả đều chấm dứt... Ngày mai, các nàng sẽ cùng nhau trở thành tế phẩm của Huyền thần.

Ngày mai...

Trên đùi tựa như bị cái gì vậy đá một cái, trong lúc ngủ mơ hẳn điều chỉnh cái tư thế, tiếp tục ngủ tiếp.

Lại là cái gì va chạm ở trên đùi hẳn, mà lực đạo so với vừa rồi rõ ràng nặng hơn rất nhiều. Hẳn giật giật miệng, mơ mơ màng màng nói: “Đừng đánh ta, ta ngủ tiếp...”

Đình!

Một cổ đau đớn thấu xương tủy đột nhiên đánh úp lại, Sở Kinh Thiên từ trên mặt đất trực tiếp lật lên, miệng xuất phát ra một tiếng kêu thảm thiết khoa trương, cơn buồn ngủ kia biến mất không thấy bóng dáng.

“Mặt khối băng!! Người... người... A, nơi này là?” Sở Kinh Thiên rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, lập tức từ trong khí tức phát giác không đúng. Hẳn kia so với người thường chậm hơn nửa nhịp thần kinh đã ở lúc này rốt cuộc cùng trí nhớ lúc trước lại tiếp cận lên. Trước người hẳn, Lãnh Nhai nghiêm mặt lạnh như băng, tàn khốc nhìn hẳn, trong tay nắm thanh đoản nhận màu lục không rời khỏi người kia. Mà trên đùi Sở Kinh Thiên hơn một đạo vết đỏ rõ ràng, mặc dù không thấy máu, nhưng so với thấy máu còn muốn đau hơn nhiều. Hẳn so với Sở Kinh Thiên tỉnh lại hơi sớm một ít, nháy mắt nghĩ lại Diệp Vô Thần toàn thân nhuốm máu, mà người áo đen đối với bọn họ giơ tay lên... Sau đó bọn họ liền mất đi tri giác.

“Thần Chi đại lục” Trong miệng Lãnh Nhai, phun ra bốn chữ lạnh cứng ngắt.

“Sắc! Vậy... Chúng ta thật đến Thần Chi đại lục rồi? Nơi này chính là Thần Chi đại lục? Cái địa phương người khắp nơi kia đều cùng gia gia của ta lợi hại như nhau?” Sở Kinh Thiên đánh giá bốn phía, ngạc nhiên nói. Đi vào một không gian khác xa lạ mà siêu cao thủ khắp nơi này, hẳn không có biểu hiện ra không yên bất an gì, càng nhiều ngược lại là hưng phấn cùng tò mò.

Hẳn từng tưởng tượng qua Thần Chi đại lục hẳn là sẽ chân đạp áng mây, khắp nơi kim bích huy hoàng, chung quanh cầu vồng tràn ngập... Mà nơi chung quanh bọn họ lại là loạn thạch lởm chởm, hoặc cao hoặc thấp tường đá tán loạn chồng chất. Cái này rõ ràng là một vùng bị bỏ hoang, nhưng trên mặt đất cỏ xanh lại thanh u vô cùng, nở rộ khắp cả các loại hoa nhỏ kia lại không có một loại là hẳn từng thấy qua, mà từng cái kiều diễm ướt át, huyền lệ xinh đẹp. Cái này còn vẻn vẹn là hoa đại cỏ đại mà thôi. Đồng thời, không khí tươi mát nơi này không thể tưởng tượng, hút vào trong phổi, cảm giác khi vừa mới tỉnh lại mang theo mộng lung mê man lập tức bị đuổi tản ra không còn một mảnh. Trên Thiên Thần đại lục, cho dù là gió biển cũng xa xa không có thoải mái vui vẻ như vậy.

“Đi.”

Lãnh Nhai không có giống hần như vậy hết nhìn đông tới nhìn tây, khẽ gọi một tiếng, hướng phương bắc bước đi.

“Đi nơi nào?” Sở Kinh Thiên đi theo, nghi hoặc hỏi.

“Thần điện”.

“Thần điện? Thần điện là cái địa phương nào?” Sở Kinh Thiên hỏi.

Lãnh Nhai: “...”

“Đúng rồi mặt khối băng, chẳng lẽ ngươi từng tới địa phương này? Vì sao có thể biết có cái thần điện, hơn nữa người giống như còn biết nó ở nơi nào” Sở Kinh Thiên càng thêm dụ hoặc lên.

Lãnh Nhai đi ở phía trước, không trả lời hần nữa. Có thể ít thêm một chữ, hần tuyệt đối sẽ không nhiều lời.

Nguyên bản hần tự nhiên không thể biết thần điện. Nhưng dung hợp trí nhớ của Sa La hần sao lại không biết tồn tại của nó. Hần lần này theo Diệp Vô Thần trèo lên Thông Thần tháp, sau đó lại đến Thần Chi đại lục, không đơn giản là vì giúp Diệp Vô Thần, còn có một sự kiện chính hần phải làm... Sa La lấy ý thức chính mình biến mất tác thành hần. Hần chưa bao giờ là người tri ân không báo, cho nên, hần tiếp nhận hận của hần đối với thần tộc, cũng nhớ kỹ người kia năm đó giết chết hần - Huyết Dạ.

Hần muốn giết nàng.

511. Chương 510: Thiên Vực Cung Thành

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 510: Thiên vực cung thành

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Này! Ngươi trước hết cho ta biết cái thần điện kia rốt cuộc là cái gì, Diệp lão đệ ở nơi nào... Ta nhìn ra, người kia cũng không muốn thương tổn hần, nhất định sẽ cùng chúng ta giống nhau được đưa tới nơi này, chúng ta không cần chờ hần chút sao? Này... mặt khối băng, ngươi sẽ không là bịa chuyện chứ? Ngươi thật biết cái thần điện gì kia?” Sở Kinh Thiên ở phía sau hần lải nhải hỏi. Lúc trước hần cùng hần ở chung trong ba năm kia, tình hình một người hỏi quần không ngừng, một người hoàn toàn trầm mặc xảy ra qua vô số lần. Mà rất nhiều lần kết quả là người trầm mặc nọ một đao đâm hướng về phía người lải nhải kia.

Truy hỏi nửa ngày cũng không đợi được đáp án, Sở Kinh Thiên đành phải thôi. Mà bọn họ mới vừa đi không lâu, phía trước bỗng nhiên đi một người - không, tại cái thế giới này xuất hiện, đó hần là một tên “Thần”.

Đó là thần... Lãnh Nhai nhìn không chớp mắt, nhìn cũng không nhìn hần một cái. Mà Sở Kinh Thiên cũng là trừng lớn con mắt, vừa đi một bên ngoác nhìn hần, làm cho hần thất vọng là, thần này tương tự là một cái mũi một cái miệng hai con mắt, tương tự là dùng hai cái đùi đi đường, chính là tuần tú hơn chút, mặc kỳ quái.

Tên “Thần” kia bị Sở Kinh Thiên nhìn cả người sợ hãi, rốt cuộc nhin không được hung hăng trừng mắt nhìn lại một cái, chờ bọn hần đi xa, hần lại khẽ chữ một tiếng: “Mặc quái gỡ”.

“Mặt khối băng, vừa rồi tên kia chính là thần nơi này? Nhìn lên thế nào cùng người chúng ta nơi đó không có gì khác nhau... Đúng rồi, chúng ta đến nơi này, có thể hay không lập tức đã bị bọn họ phát hiện chúng

ta là người từ Thiên Thần đại lục tới” Sở Kinh Thiên bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, vội vàng hỏi. Đối với thần mà nói, nói không chừng có thể căn cứ “nhân khí” của bọn họ lập tức liền phân biệt ra bọn họ là người, mà không phải cùng “Thần” bọn họ giống nhau, nói như vậy, nói không chừng bọn họ sẽ rất nguy hiểm.

“Sẽ không” Lãnh Nhai lạnh lùng trả về hai chữ, sau đó không để ý đến hắn nữa, đi hướng thần điện cách nơi này cũng không xa xôi kia.

Thần là người, ma cũng là người.

Thần sở dĩ xưng là thần, đơn giản là bọn họ ở dưới hoàn cảnh tuyệt hảo có lực lượng xa xa vượt qua người, không có những lực lượng này, bọn họ chính là một người rất bình thường. Mà ma sở dĩ xưng là ma, là vì thân thể bọn họ đủ loại hắc ám lực lượng, không có gì ngoài những cái này, bọn họ tương tự là người. Mà Sở Kinh Thiên tuy là người, nhưng lúc này thực lực hắn đã xa xa vượt qua thần bình thường nơi này, Lãnh Nhai tuy là người, thực lực lại cũng xa xa vượt qua ma bình thường của Ma chi đại lục. Thần cùng ma hai chữ cũng không phải ý nghĩa khác nhau với người hai cái chủng tộc khác, mà là hai loại xưng hô đối với hai chủng người khác.

Không bao lâu, lại là một người đi đường trước mặt mà đến. Lần này là một lão bá nhìn qua rất lớn tuổi, từ trên người lão bá, này Sở Kinh Thiên thấy được một loại thứ gọi là “Tiên phong đạo cốt”, lập tức đỏ đỏ ghênh đốn, nói: “Chào lão bá, xin hỏi thần điện đi như thế nào?”

Nghe được hai chữ “Thần điện”, trên mặt lão bá lập tức lộ ra một cái nghiêm túc trang trọng trong chớp mắt, còn mang theo thành kính thật sâu, nhưng lập tức lại dịu đi xuống, đánh giá Sở Kinh Thiên kia mặc với hắn mà nói có chút quái dị vài lần, cười ha ha nói: “Các ngươi hẳn là kẻ đến từ phương xa đi... Từ nơi này hướng bắc không đủ trăm dặm đó là chỗ Thiên vực cung thành, thần điện ngay tại chính giữa cung thành kia, ha ha, các ngươi vẫn là xa xa nhìn xem là được rồi, nơi đó là không chứa chấp tiết độc thánh địa, nhưng trăm ngàn không nên ý đồ xâm nhập”.

“Ồ... Cám ơn lão bá người” Sở Kinh Thiên giống như gà con mổ thóc gật đầu, sau đó mắt tiễn hắn đi xa.

“Thần điện... Thì ra thật có nơi này. Mặt khối băng, người còn không có nói cho ta biết vì sao chúng ta phải đi nơi đó” Sở Kinh Thiên đối với Lãnh Nhai nói.

“Chủ nhân sẽ đi, ở nơi đó chờ” Lãnh Nhai lạnh như băng trả lời. Mục đích Diệp Vô Thần đến Thần Chi đại lục chỉ có một, như vậy địa phương hẳn tất nhiên muốn đi chính là Thiên vực cung thành trung tâm Thần Chi đại lục. Bởi vì đó là chỗ thần giới Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa, cũng chính là Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm.

Thần Chi đại lục cũng là nhìn thấy mặt trời, cũng là ban ngày cùng đêm tối, hơn nữa tần suất đổi mới cùng Thiên Thần đại lục giống nhau như đúc. Mà thời gian hiện tại, thô sơ giản lược xem ra tựa như là thời gian giữa trưa.

Thiên vực cung thành.

Đến nơi này, Sở Kinh Thiên mới biết được cái gì gọi là kim bích huy hoàng chân chính, cái gì gọi là hoa lệ vô song chân chính... Cái gì là cảnh thần tiên chân chính.

Bọn họ dùng thời gian rất ngắn liền đi tới dòng người xuyên qua Thiên vực cung thành không thôi, sau khi đi đến nơi này, con mắt hắn cũng không có nhàn hạ nhìn nhân hòa chung quanh đi cảm thụ bọn họ cường đại nữa, mà là bị lấp lóe các loại kỳ quang, hiện ra các loại tạo hình kiến trúc hấp dẫn, xa hoa đã không đủ để hình dung, rung động đã không đủ để hình dung, Thiên Thần đại lục thành trì đẹp đẽ quý giá nhất cũng xa xa không kịp vạn nhất nơi này nữa. Hai con mắt Sở Kinh Thiên đã hoàn toàn không đủ nhìn, thậm chí, hắn cảm giác được trông mắt chính mình cũng sắp muốn rớt xuống dưới.

Nơi này xuyên qua các hình các loại người... Ít nhất ở mặt ngoài bọn họ cùng người hẳn biết cũng không có cái gì khác nhau. Nếu không phải Thiên vực cung thành này mang đến rung động cực độ, hẳn sẽ là cùng cái cảm giác cùng tiến vào Thiên Long thành phồn hoa. Khi lòng hắn rốt cuộc bình tĩnh trở lại, hắn lại bắt đầu đi yên lặng cảm thụ khí tức chung quanh, tuy rằng sớm đã có đủ chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn như cũ là âm thầm kinh hãi. Nơi này mỗi người, cho dù là nhìn qua người qua đường không bắt mắt nhất trên người

đều nhộn nhạo mật độ khí tức cực cao, một người yếu nhất, lại cũng có thực lực tới gần với thực lực cấp bậc thiên cấp của Thiên Thần đại lục. Cũng liền ý nghĩa, một siêu cấp cao thủ Thiên Thần đại lục đến nơi này, lại cũng chẳng qua là một người không bắt mắt nhất.

Mà kiến trúc nơi này không chỉ có hoa lệ làm cho người ta khó có thể tin, tài liệu sử dụng càng là Thiên Thần đại lục xa xa không thể bằng, có trình độ chắc chắn rất mạnh. Cho nên ngay cả nơi này ai ai là người thực lực rất mạnh, cũng sẽ không dễ dàng tạo thành phá hỏng kiến trúc.

Thần, những cái này đều là thần... Sở Kinh Thiên trong lòng một lần lại một lần nhắc đi nhắc lại, rõ ràng đã đi tới Thần Chi đại lục lâu như vậy, hắn vẫn như cũ có một loại cảm giác mông mông lung lung không chân thật. Mà cái cung thành phần hoa này lại đem loại cảm giác không chân thật này mở rộng rất nhiều lần. Ở trong cảm giác của hắn, thần là cường đại, kiêu ngạo, nghiêm túc... Mà nơi này dòng người chật chội tranh cãi ầm ĩ lại cùng thành trấn Thiên Thần đại lục căn bản không có cái gì khác nhau bản chất... Đường nhiên, không có gì ngoài giữa hai người căn bản không thể đối lập thực lực chênh lệch thật lớn.

Tương đối nhìn đông tới nhìn tây, phảng phất đều chảy vào đại quan viên Sở Kinh Thiên, Lãnh Nhai thì bình tĩnh hơn nhiều, hắn chú ý càng nhiều là bầu không khí nơi này, hôm nay nơi này có một cỗ không khí rõ ràng không tầm thường, mà cái này tuyệt đối sẽ không là nhìn lầm. Đồng thời, hắn đem khí tức của chính mình nội liễm thật sâu, phòng ngừa bên ngoài tràn vào. Hiện tại hắn là nửa người nửa ma, mà ma là tử địch trời sinh của thần, đối với ma khí dị thường mẫn cảm, hiện tại hắn tuyệt không có thể để cho người nơi đây cảm giác.

Hắn dùng tay túm Sở Kinh Thiên một cái, ý bảo hắn dừng lại, sau đó nhú mày lắng nghe bên cạnh các loại nói chuyện với nhau, mà bọn họ hôm nay nói chuyện với nhau đề tài đại khái vì cùng một cái, cái này cũng là nguyên nhân căn bản nơi không khí này nhiệt liệt bất thường.

“Lời đồn hoàng hôn hôm nay thời khắc quang minh cùng hắc ám luân phiên kia, chính là thời gian Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa đánh thức Huyền thần cường đại. Đến lúc đó, ma tộc căn bản không đủ gây sợ hãi.”

“Huyền thần thật cường đại như vậy sao?”

“Phải! Thần đế nói lại há có thể sai, bọn họ không vền vẹn là cường đại, mà nhất định là cường đại xa xa vượt qua chúng ta tưởng tượng. Không biết ma tộc sau khi biết sẽ phản ứng như thế nào. Chỉ tiếc... Lại phải hy sinh Hắc Dực cùng Bạch Dực công chúa.”

“Nếu ma tộc bị tiêu diệt, chúng ta sẽ vĩnh viễn nhớ đến tên của Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa... Các nàng hóa thân vì Huyền thần, chính là thủ hộ thần vĩnh viễn thần tộc ta!”

Thân thể Lãnh Nhai trở nên cứng ngắc, lại ở trong cứng ngắc trở nên lạnh như băng, đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, thật lâu không có phục hồi tinh thần lại.

Từ trong trí nhớ của Sa La, hắn đã biết tồn tại của Huyền thần, cũng biết đánh thức bọn họ cần là cái gì... Mà bí mật động trời này nguyên bản cũng không bao nhiêu người biết, vì sao hôm nay lại diễn biến mọi người đều biết... Hơn nữa, nghe lên lại như là tin tức Thần đế tự mình phát tán.

Thời gian, là hoàng hôn hôm nay!

Hoàng hôn qua đi, Hắc Dực công chúa và Bạch Dực công chúa... Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm bên người hắn vĩnh viễn biến mất, hai tỳ Huyền thần đáng sợ sẽ vì Ma chi đại lục tạo thành hủy diệt tính tai nạn...

Hắn biết Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đối với Diệp Vô Thần quan trọng, càng biết Ma chi đại lục đối với Sa La quan trọng.

Mỗi một cái, đều là hắn tuyệt đối không thể cho phép!

Hoàng hôn..... Chính ngọ đã qua, hiện tại đã là thời gian buổi chiều, tà dương treo thấp, hoàng hôn cách rất gần rất gần.

Hắn đã không có thời gian tự hỏi cùng do dự... Căn bản không có!

Ngăn cản, liều lĩnh ngăn cản! Cho dù là hấn phải chết, cũng phải mạnh mẽ xông vào, cũng phải ngăn cản! Trừ cái đó ra, không có lựa chọn nào khác. Nếu không, tất cả đều không thể vãn hồi, tất cả đều hóa thành tuyệt vọng vạn kiếp bất phục.

“Này! Này! Mặt khối băng, suy nghĩ cái gì?” Sở Kinh Thiên đẩy đẩy hấn.

Lãnh Nhai ánh mắt lạnh lùng, một phát túm chặt hấn: “Đi!!”

Thân thể hai người nhất thời thành hóa thành một luồng khói nhẹ, bay về phía không trung, hướng phương hướng chính giữa thần điện bay đi. Thần Chi đại lục kẻ có thể phi hành vô số kẻ, bọn họ phi hành căn bản không khiến cho ai chú ý.

Đây là một nữ tử có tóc dài như đêm tối, thân váy màu đen, con mắt giống như tinh không mông ảo mê ly cũng thỉnh thoảng lóe ra u quang hắc ám. Ở dưới màu đen thuần khiết làm nổi bật, da thịt nàng lỏa lồ ra cũng là trắng nõn đến chói mắt, óng ánh như lau một tầng phản xạ ánh huỳnh quang nhu hòa giống như phấn ngọc trai. Tóc đen thật dài buông đến trên vai, dưới tóc dài khuôn mặt kia lại giống như trải qua tạo hóa tâm huyết suốt đời dốc sức tạo hình, hoàn mỹ gần như hư ảo. Mà trên khuôn mặt này lúc này lại hiện ra rất nhiều cảm xúc làm cho người ta tâm liên đến hầu như tan nát cõi lòng - mê thương, ủy khuất, mê mang, âm đạm, bất lực...

Nàng gọi là Hắc Dực công chúa, là muội muội của Bạch Dực công chúa. Nàng thiên tính nhu nhược, đối với tỷ tỷ có ý lại không muốn xa rời rất sâu. Tỷ tỷ đi đến nơi nào, nàng sẽ đi đến nơi đó, tỷ tỷ nói cái gì nàng cũng sẽ nghe, tỷ tỷ bảo nàng làm cái gì, nàng cũng sẽ không chút do dự đi làm.

Nàng còn có một cái tên khác, gọi là Đồng Tâm. Ở khi gọi tên này, nàng hoàn toàn là một người khác. Sẽ không nói, lại mất đi bản tính nhu nhược, trở nên tàn bạo... Nhưng đối tượng không muốn xa rời lại đổi thành một người khác, hơn nữa không muốn xa rời càng thêm quá phận.

“Tỷ tỷ... Ta rất nhớ hấn, chúng ta thật... Rốt cuộc không gặp được hấn sao?”

Hắc Dực đang khóc, thanh âm nàng cùng tính cách nàng nhu nhược giống nhau, lúc này trên người nàng căn bản tìm không thấy dấu vết thuộc về Đồng Tâm, thậm chí, đó tựa như là hai cái tính cách cực đoan.

Ánh mắt Bạch Dực mê ly thất thần, nàng đã không biết như thế nào đi an ủi cô, tựa như hiện tại không có lời nói nào có thể an ủi chính nàng giống nhau.

Cửa mở, Thần đế một thân áo vàng hoa lệ đứng ở nơi đó, ánh mắt phức tạp nhìn các nàng một cái, lại đem đầu quay đi, như không nhẫn tâm nhìn các nàng, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi... Nếu có kiếp sau, ta sẽ trả lại toàn bộ thiếu sót đối với các con”.

512. Chương 511: Cường Sấm Cầm Thiên Môn.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 511: Cường sấm cầm Thiên môn.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Bạch Dực đứng dậy, nhẹ nhàng nói: “Mẫu đế, sinh mệnh của chúng ta là do người giao cho, người vĩnh viễn không thiếu chúng ta cái gì. Đây là số mệnh của chúng ta... Sai lầm lớn nhất của ta cùng muội muội chính là đi Thiên Thần đại lục, lại gặp hấn. Nhưng sai lầm này chúng ta vĩnh viễn không bao giờ hối hận.”

Thần đế khe khẽ thở dài, đi ra ngoài. Huyền Thần tỉnh lại cần một đoạn thời gian tương đối dài, yêu cầu thời cơ rất nghiêm khắc, hơn nữa toàn bộ quá trình không thể để xảy ra bất cứ sai lầm gì. Cho nên hiện tại toàn bộ cung phòng thành ngự đều rất nghiêm mật, ngăn chặn tất cả những phát sinh ngoài ý muốn. Mà đến hiện tại, nàng đã không biết chính mình rốt cuộc đã làm đúng, hay là sai...

Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa đi theo sau nàng, từng bước một đi về chung kết vận mệnh. Kỳ tích, đã không có khả năng xuất hiện lần nữa.

Sau khi các nàng rời khỏi, một tiểu sinh linh toàn thân lóe ra tử quang ảm đạm từ dưới bàn chui ra, sôi nổi chạy vội ra ngoài, sau đó vội vàng đuổi theo hướng các nàng đi.

Hôm nay, cung thành thủ vệ đạt tới mức có thể nói là nghiêm ngặt nhất từ trước tới nay. Bát thần tướng là tám vị thần trên tám phương hướng của đại lục - hiện tại chỉ còn lại Lục thần tướng, toàn bộ trở lại bên trong cung thành. Lục thần vương có địa vị giống Lục thần tướng địa vị ở canh giữ ở những vị trí ngoại thành khác nhau. Mà ngày thường tam thánh tướng tối cường có tự do tuyệt đối hôm nay cũng không rời khỏi cung thành, canh giữ ở nơi nào không biết... che chắn toàn bộ trạm gác cuối cùng của hắc bạch huyền thần. Có ba người bọn họ liên thủ thủ hộ, tất cả mọi chuyện ngoài ý muốn đều sẽ bị gạt bỏ.

Cấm Thiên môn, đại môn trung tâm cung thành, cái tên bao hàm ý nghĩa. nếu không được phép vô, dù là trời cũng đừng nghĩ đến việc đi vào đạo môn này. Mà gần đây, cấm Thiên môn hoàn toàn bị phong tỏa, cấm bất cứ kẻ nào tiến vào. Mà mọi người cũng đều biết nguyên nhân trong đó, rời xa nơi này, hung phấn đội Huyền thần trong truyền thuyết thức tỉnh.

Mà lúc này, phía trước cấm Thiên môn đang trống rỗng bỗng nhiên xuất hiện một người toàn thân sát khí. một người rõ ràng đang ở trạng thái lơ ngơ, giống nhau là đang khiếp sợ vẫn chưa phục hồi tinh thần. Bọn họ vừa xuất hiện, thần vệ từ xa xa đã vùng vằng đao màu vàng trong tay chỉ vào bọn họ: “Nơi này là cấm Thiên môn, không cho bất cứ ai tới gần, nhanh chóng rời xa!”

Lãnh Nhai động cũng không động, bỗng nhiên cúi đầu nói: “Sợ chết sao?”

Hiếm khi thấy Lãnh Nhai chủ động cùng hắc nói chuyện, lại đột ngột hỏi ra vấn đề này, Sở Kinh Thiên nghĩ. đành phải hơi ngượng ngùng thành thật trả lời: “Có hơi sợ, ta còn chưa cưới vợ...”

“Sợ chết thì đi đi. Đi lên phía trước, hắc phải chết.” Hắc phát ra thanh âm lạnh như băng, “Hắc phải chết” khi hắc nói ra ba chữ này, hắc vẫn như cũ, mặt không chút thay đổi, không có chút rung chuyển cảm tình nào. Hắc sớm lạnh nhạt sinh tử, trong sinh mệnh chỉ còn lại có nên làm hay không nên làm.

Sở Kinh Thiên trong lòng hơi hồi hộp, nín lấy cánh tay Lãnh Nhai, quát khê: “Người muốn làm gì?”

Lãnh Nhai mất điếc tai ngơ, rào bước tiến một bước về phía trước.

Sở Kinh Thiên buông cánh tay đang kéo hắc ra, mày trằm xuống, hung hăng cắn răng nói: “Ta sợ chết, bởi vì ta còn chưa có sống đủ, ta còn không tìm được cảnh giới kiếm đạo

cao nhất, ta còn muốn chết thay để đi Hắc Hùng chiếu cố cha mẹ Nhưng nếu để ta trở mất

xem người đi chịu chết, chỉ bằng ta lập tức chết sẽ ở trong này!”

Lãnh Nhai bước chân đình trệ, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, lại chậm rãi mở ra: “Ta phải đi.”

“Vậy ta cũng phải đi!” Sở Kinh Thiên nở nụ cười, đứng ở bên cạnh hắc. không chút sợ hãi nhìn thần vệ đang sinh cảnh giác đối với bọn họ. Có thể canh giữ ở cấm Thiên môn. bọn họ ai ai cũng là cường đại. Nhưng Sở Kinh Thiên cùng Lãnh Nhai thực lực sớm đã không như xưa. ở Thiên Thần đại lục, bọn họ đã là tuyệt đối vô địch, cho dù là ở Thần Chỉ đại lục, bọn họ cũng là đứng ở đỉnh núi Dù có sự tồn tại của bát thần tướng cùng bát thần vương, Thần vệ khí tức không gây cho hắc chút cảm giác áp bách nào.

Thanh âm của Sở Kinh Thiên không chút miễn cưỡng, ngược lại là kiên định không thể thay đổi, ngữ khí hắc chậm lại, khe khẽ thở dài: “ít nhất, người phải cho ta một lý do.”

Phá Phong Nhận từ tay áo Lãnh Nhai họa xuất ra, bị hắc nắm trong tay, trằm giọng nói: “Bên cạnh chủ nhân ...Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm... sẽ chết.” Hắc nói ra một nửa nguyên do, cũng là một nửa nguyên do mà Sở Kinh Thiên có thể hiểu rõ.

Sở Kinh Thiên thân thể cứng đờ, sắc mặt chợt sạm lại, cắn răng nói: “Lần này dù ngươi có lôi kéo ta... Ta cũng phải đi chịu chết!”

Thần điện! Nơi này không phải hoàng cung, không phải Nam Hoàng Tông cùng Bắc Đế

Tông mà là nơi tối cường trên địa bàn, hội tụ thần tối cường của Thần Chỉ đại lục! Xâm

nhập, trừ cái chết, cơ bản không có hậu quả thứ hai. Nhưng chút hy vọng xa vời này, vẫn phải cố gắng, nhất là với những người bọn họ quan tâm đến nỗi lạnh nhạt sinh tử của chính mình. Lý do của Sở Kinh Thiên không phức tạp như Lãnh Nhai, một Ngưng Tuyết là đủ rồi. Hắn cùng Đồng Tâm không có cảm tình sâu đậm, nhưng Ngưng Tuyết, cô gái ngọt ngào gọi hắn “Đại ngu ca ca,” cô gái được Diệp Vô Thần xem như là sinh mệnh, hắn vẫn luôn xem cô ấy là muối muối thân thiết của mình.

“Không cần chết oan....” Lãnh Nhai trầm giọng: “Tìm được các nàng....Nếu cứu không được các nàng, liền đem một người trong số đó giết đi!”

“Cái gì?” Sở Kinh Thiên đang nắm chặt nắm đấm giật mình một cái, khiếp sợ nhìn Lãnh Nhai, dường như không dám tin tưởng lỗ tai của mình.

“Nếu không giết Ngưng Tuyết... liền giết chết Đồng Tâm, chỉ cần giết chết một trong hai người, người kia cũng sẽ không chết, tai nạn cũng sẽ không phát sinh. Nếu không, hai người đều chết, tất cả đều sẽ.. .vạn kiếp bất phục!!”.

Sở Kinh Thiên đứng ở đó, thần kinh cùng ý thức loạn thành một đoàn. Hầu như đây là lần đầu tiên, hắn nghe Lãnh Nhai nói nhiều như vậy. Cũng cực hiếm thấy hắn lộ ra vẻ mặt quyết tuyệt như thế. Giết một người, có thể bảo toàn người kia, cũng ngăn cản không biết tai nạn. nếu như không giết cả hai đều chết, tai nạn sẽ phát sinh...

Vì cái gì? Hắn không biết.... Hắn chỉ biết là, Lãnh Nhai cho tới bây giờ cũng không sẽ lừa hắn. lại càng không làm việc không nên làm.

Nhưng muốn cho hắn giết chết hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh của Diệp Vô Thần, hắn nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới, cũng vĩnh viễn không có ý nghĩ như vậy, tương

phản, nếu ai muốn thương tổn các nàng, hắn chính là không màng sống chết đi ngăn cản

Giết chết một trong hai nàng, hắn làm sao có thể hạ thủ.

“Nếu không hạ thủ được, thì để ta... Bào hộ ta... Chúng ta có thể chết, nhưng không thể chết uống!”

Thần tướng có mệnh bao nhiêu, thần vương có đáng sợ bao nhiêu, thánh tướng có khủng bố ra sao, Sở Kinh Thiên không biết, nhưng có kị ức Sa La hắn biết rất rõ. Phía trước là một con đường vô hạn tiếp cận với cái chết, nếu hiện tại hắn quay đầu bước đi, như vậy sẽ không có ai thương tổn hắn. mà khi đến từ Sa La của hắn nếu không cố ý phóng thích, có khí tức của người khác che lấp, ai cũng phát hiện không được. Nhưng những chuyện sắp phát sinh đều quan hệ đến tương lai của toàn bộ ma tộc, nếu hắn không để ý, như vậy hắn sẽ không còn là Lãnh Nhai. Tương đối mà nói, sinh tử của Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm với hắn mà nói chỉ là thứ yếu, hắn tử trung với Diệp Vô Thần, cảm tình đối với những người khác đều là nông cạn lạnh nhạt. Cho nên, hắn sẽ không có lựa chọn thứ hai. Hiện tại có lẽ hắn có khả năng đánh bại thần tướng thần vương, nhưng tuyệt đối không thể là đối thủ của thánh tướng. Dùng tốc độ xâm nhập nhanh nhất, giết chết Ngưng Tuyết hoặc Đồng Tâm, đây là lựa chọn duy nhất hắn có khả năng làm, cũng là hy vọng duy nhất. Giết một trong hai người, Thần giới tướng không có khả năng đánh thức Huyền thần, nếu không toàn bộ Thần Chỉ đại lục đều có

khả năng bị tai ương ngập đầu, cũng bào toàn một người khác. Nếu không làm như vậy,

hai người đều chết, ma đại lục sẽ gặp phải tai nạn đáng sợ.

Việc xấu. cứ để hắn làm. nếu có thể thành công, hắn sẽ tự mình hướng Diệp Vô Thần xin tha lỗi.

Mà Sở Kinh Thiên để ý là an nguy của Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm. Bọn họ hai người đều không có lựa chọn nào khác.

Hoàng hôn phía trước Thời gian từng giây từng giây trôi qua, mỗi một giây đều có

khả năng liên quan đến kết cục thiên đại, căn bản ngay cả một giây cũng không thể chậm trễ, ngay cả thời gian lo lắng cũng không có, Lãnh Nhai đem Phá Phong Nhận chỉ về phía thần vệ đã cảnh giác hẳn lên, trầm giọng nói: “Lên đi!”

Vù!

Một đạo hào quang tối đen hiện lên, Lãnh Nhai bỗng nhiên bùng nổ tốc độ nhanh đến nỗi dùng nhanh như điện chớp để hình dung cũng không đủ. Thần vệ xa xa - thủ vệ cấm Thiên môn bất cứ ai đến Thiên Thần đại lục đều không thể tùy ý hoành hành, cũng chỉ có thể nhìn thấy một đạo hắc quang xẹt qua trước mắt, bên tai vang lên thanh âm như thứ gì đó bị tua nhỏ Đó là yết hầu bọn họ bị Phá Phong Nhận chỉ trong chớp mắt đâm toạc.

Thần cũng là nhân, yết hầu cũng là nơi yếu hại của bọn hắn.

Ở chung cùng Lãnh Nhai thời gian dài như vậy, Sở Kinh Thiên đủ sáng tỏ hẳn mỗi một động tác cùng ánh mắt muốn biểu đạt hàm nghĩa gì, lúc Lãnh Nhai hạ thanh âm xuống, hắn cũng sẽ nhắm tiến về phía trước, tốc độ cũng gần so với Lãnh Nhai, chỉ hơi chậm một chút

mà thôi. Chết, lúc này ở đây trở nên không đáng sợ chút nào, chỉ có máu chảy trong tim

Bởi vì con đường phía trước hoặc là chết, hoặc là giết chết Ngưng Tuyết hoặc Đồng Tâm.

Thần vệ rất mạnh, nhưng Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên lại mạnh hơn bọn họ nhiều lần, Lãnh Nhai chợt phóng xuất ra một kích tuyệt mệnh bao gồm toàn bộ lực lượng làm cho thần vệ cách bọn họ mấy chục thước căn bản không kịp phản ứng, ba thần vệ đồng thời bị Phá

Phong Nhận xuyên qua yết hầu cấm Thiên môn rất cao lớn. nơi cao nhất lên đến trăm

mét. độ rộng mấy chục thước, hơn nữa không có đại môn. Lãnh Nhai thanh điệu bị cản trở, Sở Kinh Thiên cũng không dừng lại, thẳng tắp nhắm về phía trước. Mục tiêu ở phương vị nào, bọn họ không biết, nhưng bọn hắn đã không có thời gian tra xét, cũng không cho hắn quyền lựa chọn.

Cấm Thiên môn cường đại, chuyện này hầu như trước nay chưa từng phát sinh, nơi đây là chốn thần thánh nhất Thần Chỉ đại lục, cũng là địa phương không thể bị tiết độ nhất, căn bản không có ai chưa muốn chết mà lẩn quẩn nơi đây. ít nhất, chức trách của tam thánh tướng chính là thủ vệ an nguy thần điện, bóp chết tất cả chuyện ngoài ý muốn, bất luận thần đế bí hiểm, thực lực cường đại đến trình độ nào, sự tồn tại của tam thánh tướng hoàn toàn đủ để uy hiếp toàn bộ Thần Chỉ đại lục.

Không nghi ngờ gì, hành động của Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên đã đụng trúng tổ ong vò vẽ, thần vệ chung quanh hoảng hốt nhất tề xông tới, Lãnh Nhai hơi ngừng lại một chút, khi Sở Kinh Thiên từ phía sau đuổi kịp, hắn nhắc người kia lên rồi lại tăng tốc, Lãnh Nhai dùng hết tốc độ cho dù mang theo một người cao lớn cũng vẫn như cũ, nhanh đến trình độ cực kỳ khủng bố, căn bản thần vệ đó không có khả năng đuổi kịp, chỉ có thể trở mắt nhìn một đạo hắc quang bắn về phía thần thánh thần điện.

Nhưng Lãnh Nhai khai hỏa toàn bộ lực lượng hậu quả không thể nghi ngờ chính là sẽ tiết lộ ma khí. vô luận là cấm Thiên môn đại loạn, hay là ma khí cường đại, đều làm cho các thần nhóm tối cường ở thần điện đều phải cảnh giác.

“A. vốn nghĩ mình sẽ phải chờ đợi nhàm chán, sau đó đợi Huyền thần thần bí đó tỉnh lại, thì một con châu chấu nhỏ nhỏ lại tìm đến cửa.”

“Thú vị thú vị, có hứng thú đi xem không, ân?”

“Đi xem cho vui cũng không tệ.”

“Đi thôi đi thôi, ngồi ở chỗ này ta đã cảm thấy đủ rồi.”

“Ma khí Hắc, thế nhưng có thể đến nơi này, xem ra không chỉ thú vị bình thường, nói

không chừng có thể cho chúng ta chút ngạc nhiên.”

“Chỉ có một ma khí. đánh phá không mất bao nhiêu thời gian. Nhưng thật ra ta đối với việc hắn như thế nào vào được nơi này liền cảm thấy hứng thú.”

“ồ — ta đối với dũng khí ngu xuẩn của hần càng cảm thấy hứng thú.”

513. Chương 512: Lục Thần Tướng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 512: Lục thần tướng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Điện phủ hoàng kim trước trung tâm thần điện, vài dáng người cao lớn vô cùng, trên người mặc giáp trụ các loại, áo giáp nặng nề đang khinh miệt nói chuyện với nhau. Cường đại ma khí, cường sắc cảm Thiên môn....trong tay cầm vô số thần binh, cuồng ngạo không coi ai ra gì. Bọn họ không có lấy một tia phần nô hoặc là bất an. chỉ có trào phúng hung phấn, giống như thấy món đồ chơi có thể dùng để giết thời gian được mang đến cửa nhà mình.

Tổng cộng là sáu người, thân hình bọn họ thấp nhất cũng hơn hai thước, cao nhất vượt qua ba thước, trên người bọn họ ngoài kiêu ngạo cuồng ngạo khí không chút nào che giấu ra, còn mang theo lực áp bách trầm trọng vô cùng. Chỉ cần đứng trước mặt một người trong số đó, sẽ có cảm giác như bị Thái Sơn áp đỉnh hít thở không thông.

Bọn họ tên: Hình Thiên, Phạt Thiên, Hồn Thiên, Phong Thiên, Dương Thiên, Đọa Thiên.

Lãnh Nhai đang lao về phía trung tâm thần điện bỗng nhiên ngừng lại, tay phải nhanh chóng nắm lấy Phá Phong Nhận, ánh mắt như đói lang gắt gao nhìn chăm chăm sáu thân ảnh phía trước, uy phong lẫm lẫm, song song đứng ở nơi đó. Sở Kinh Thiên trong lúc nhất thời không thích ứng với tốc độ di động vượt qua tốc độ tối cao của chính mình. Lãnh Nhai đột nhiên ngừng lại làm cho hần suýt nữa theo quán tính gục trên mặt đất, hần vội vàng ổn định thân thể, vừa định hỏi Lãnh Nhai, bỗng nhiên trong lòng chấn động mạnh, quay đầu nhìn về sáu nhân ảnh cao lớn phía trước, đồng tử mắt chợt co rút lại.

Cường đại Đây là thông tin cảm nhận đầu tiên của hần từ sáu người này. Bọn họ là

những người cường đại nhất mà hần gặp từ lúc đến nơi đây. Mỗi người đều làm cho lòng hần không tự chủ được phải run rẩy.

Lục thần tướng!

“ồ? Chẳng những có một con ma. còn có một con không biết sống chết Hừ, là hai tiểu quý.”

Thời gian ngắn ngủn, thần vệ đã nhanh chóng truy tới, bao vây quanh bọn họ. Một trong sáu người nhếch miệng lộ ra nụ cười trên tức: “Điều lui ra cho ta, nơi này dùng cần đến các ngươi.”

Thanh âm hần mang theo lực uy hiếp vô cùng, những người đang vây quanh ai ai cũng cường đại vô cùng. Nhóm thần vệ không chút do dự, ngay ngắn trật tự nhanh chóng lui ra, vừa chớp mắt liền lui ra sạch sẽ, không ai lưu lại.

“Các ngươi hần là cảm thấy vinh hạnh.” Người mang áo giáp hoàng kim kia, thanh âm hùng hậu như hồng chung nói: “Nếu không có hôm nay, sáu người chúng ta cơ bản không có

khả năng tự cùng một chỗ Có thể làm cho chúng ta sáu người cùng nhau nghênh đón, lần

trước là cách đây bảy trăm năm. hai tiểu quý, các ngươi lập tức sẽ có một cái chết vinh quang.”

“Không tệ không tệ, so với tường tượng rất thú vị. Ngay cả ta cũng có hứng thú tự mình ra tay.”

Thần tướng người người cuồng ngạo, nhưng không có ai là kẻ ngốc. Sở Kinh Thiên có thể cảm nhận được bọn họ cường đại, bọn họ làm sao không thể từ trên người hai “Tiểu quỷ” trẻ tuổi này cảm nhận được một chút áp lực. Thời gian bọn họ tồn tại đã hơn ngàn năm. linh giác cường nhạy hơn rất nhiều, nhân loại bình thường không thể sánh bằng.

Nhưng có thể cảm giác được một chút áp lực tuyệt không tương đương với cảm thấy sự uy hiếp, ngược lại làm cho bọn họ bắt đầu cảm thấy trò chơi kế tiếp so với dự đoán của bọn

hắn sẽ hứng thú hơn nhiều Hai người có vẻ trẻ tuổi này, đã có năng lực làm cho bọn họ

coi trọng, hiện tại bọn họ bắt đầu cảm thấy, hai tiểu quỷ này có tư cách làm cho bọn họ coi trọng hay không.

“Tin tức Huyền thần tướng sắp thức tỉnh truyền đi lâu như vậy, mà tộc các người phản ứng quá chậm thật sự làm cho chúng ta thất vọng. Bất quá, lại có thể chỉ có hai người các người xông vào, mà tộc các người không còn ra giống ma gì sao?”

Bọn họ từ trên người Lãnh Nhai cảm giác được ma khí. nhưng không cảm nhận được ma khí trên người Sở Kinh Thiên, điều này tuy rằng làm cho bọn họ nghi hoặc, nhưng cũng không gây trở ngại bọn họ quy chụp hắn là người của ma tộc.

“Cẩn thận.” Lãnh Nhai thấp giọng nói. Đây là sáu vị thần trong thần, bọn họ cường đại làm cho cả ma tộc đều rất cố kỵ, vì bọn họ đã xuất hiện, toàn bộ thần vệ không chút do dự rời đi, bởi vì không ai nghĩ tới bọn họ có thể đào thoát từ tay Lục thần tướng. Lục thần tướng mặc dù đang chuyện trò vui vẻ, nhưng phương vị bọn họ đang đứng cùng thần khí tức đã chặt chẽ tập trung vào bọn họ, phá hỏng toàn bộ đường tẩu thoát cũng như cùng đường lui của bọn họ, chỉ cần hơi động, bọn họ cũng sẽ theo đó mà động.

Bát thần tướng phân biệt thành thần tối cao thống lĩnh Thần Chỉ đại lục bát phương

hướng, bình thường sẽ không xuất hiện ở thần điện, lại ít khi tụ cùng một chỗ. Không nghĩ tới, bọn họ mới xâm nhập, liền gặp toàn bộ thần tướng còn lại. Không biết là rất may mắn. hay là rất bất hạnh. Hiển nhiên, bọn họ đã xem hai người này là món đồ chơi giết thời gian.

Kinh Thiên lên tiếng, trên trán đã tràn đầy mồ hôi lạnh. Thần tướng, năm đó từng người một gần như tiêu diệt toàn bộ Nam Hoàng Tông, lại thiếu chút nữa bức Diệp Vô Thần vào tuyệt lộ, nếu không phải luân phiên bị thương nặng vì mưu kế của Diệp Vô Thần, lúc ấy toàn bộ Thiên Thần đại lục cộng lại cũng không thể ngăn cản hắn. Cường già như vậy, Thiên Thần đại lục không có khả năng tồn tại, người đáng sợ cường đại như vậy chỉ có thể mong muốn mà không thể có được. Mà trước mắt, một lần xuất hiện sáu người.

Thời khắc chung kết vận mệnh dường như sắp đến rồi.

Hình Thiên: “Thật sự là không thú vị, lại là hai tiểu quỷ đến nói cũng không nguyện nói Quên đi quên đi, bọn họ chỉ có hai người, làm sao phân chia?”

Phật Thiên: “Hắc, hai tiểu quỷ này cũng không phải là tiểu quỷ bình thường, sợ là người một người cũng ăn không nổi.”

Hồn thiên: “Hừ! Như vậy cũng tốt, giết thời gian phỏng chừng cũng đủ, nếu kiếm chế để chơi chưa biết chừng có thể kéo dài đến lúc Huyền thần thức tỉnh.”

Phong thiên: “Đừng nhiều lời, quy định cũ đi, ai thắng thì lên.”

Chủ ý định ra, sáu thần tướng lần lượt dùng ánh mắt đối lang ngắm dê con béo bờ nhìn Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên, rồi ngay ngắn trình tự đứng thành một vòng tròn, sau đó làm động tác khiến Sở Kinh Thiên thiếu chút nữa kinh ngạc đến rớt cằm:

“Tiền đao thạch đầu bố!”

“Tiền đao thạch đầu bố!”

“Tiền đao thạch đầu bố!”

Hình Thiên cùng Phật Thiên lần lượt lắc lư hai ngón tay đứng dậy, còn tứ thần còn lại đều là bàn tay thuận một sắc...

Dương Thiên bĩu môi: “Thiết, nhường các ngươi đó, đừng chầm dứt quá sớm, để xem não nhiệt nhiều nhiều cũng không tệ.” Nói xong, đem áo choàng màu xanh hất về phía sau, ngồi trên đất. một bộ tư thái như chuẩn bị xem diễn. Phong Thiên, Đọa Thiên, Hồn Thiên cũng về mặt không thú vị ngồi xuống đó. Thắng ra trận, thua xem não nhiệt. Đối phương là hai người, bọn họ cũng nhiều nhất chỉ cần hai người ra tay. Trừ việc cùng thánh tướng biến thái luận bàn. nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ không lấy nhiều đánh ít. nếu không ngay cả thắng, cũng là một loại sỉ nhục rất lớn. Huống chỉ hai người trước mắt chỉ là hai tiểu quỷ.

Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được thái độ kiên quyết thấy chết không sờn. Nếu đã mất đường lui, như vậy, liền khuynh lực một trận

chiến đi Nếu chỉ đối mặt một người, bọn họ tin tưởng chính mình cũng không phải không

có lực chiến một trận.

“Được rồi, phân như thế nào.” Phật Thiên quơ quơ ngón tay về phía Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên, về mặt cân nhắc nói.

Hình Thiên không để ý, bĩu môi: “Tùy ngươi, vậy ngươi chọn lựa trước đi, bắt quá phải để ta bắt đầu trước. Ta là người không có nhiều kiên nhẫn.”

“Hắc, không thành vấn đề.” Phật Thiên quơ quơ cổ tay, chỉ về phía Lãnh Nhai: “Ta đây

liền tuyển tiểu quỷ ma tộc này, tên kia liền giao cho ngươi Tận lực nhanh chóng giải

quyết, chà đạp ma tộc tiểu quỷ, khoái cảm này lâu rồi ta không được hưởng thụ.”

“Chiều ý ngươi.”

Hình Thiên buông cánh tay vẫn ôm ở trước ngực ra, nâng bước chân lên, mặt mang theo nụ cười âm hiểm, từng bước một đi hướng về Sở Kinh Thiên thần sắc đang cứng ngắc. Mà áp lực trên người Lãnh Nhai bỗng nhiên tăng thêm, bên tai truyền đến thanh âm xót xa xót xa của Phật Thiên: “Ma tộc tiểu quỷ, đối thủ của ngươi là ta, ngoan ngoãn chờ cho ta, đánh nhau, nên là đánh từng hồi từng hồi thì tốt hơn. nếu không lập tức đánh xong sẽ không có gì thú vị.”

Ánh mắt Lãnh Nhai đột nhiên sáng lên, vẫn không nhúc nhích, cuối cùng lựa chọn tránh người ra, nhưng Phá Phong Nhận bị hấn nắm giữ chặt chẽ, lúc nào cũng có thể đâm ra nhất nhận tuyệt sát. Hấn biết, nếu chính mình động, Phật Thiên cũng nhất định sẽ theo đó mà động, Sở Kinh Thiên thắng được thì tốt. nếu rơi vào thế hạ phong, hấn quả quyết không thể không ra tay.

Hơn nữa. thời gian Mỗi một giây chậm trễ, nguy cơ sẽ càng tăng thêm một phần, đến

mức rất cuộc sẽ không thể vãn hồi.

“Tiểu quỷ, mau báo tên tuổi. Có thể chết ở trong tay bổn thần, ngươi hẳn là cảm giác

được vinh quang rất lớn.” Hình Thiên mặt mũi thô cuồng cực kỳ, dưới nụ cười tùy ý hiển lộ ra một chút dữ tợn làm cho tim người ta đập nhanh hơn. Thần tướng cuồng ngạo, tự đại, táo bạo vốn từ phương do bọn họ thi nhau thủ vệ, ở khu vực của bọn họ thủ vệ không người có thể đứng trên bọn họ. Mà thực lực bọn họ cường đại, cũng làm cho các thần ở đại lục ít có người dám xúc phạm. Sau mấy ngàn năm. loại tính cách này càng ngày càng rõ ràng.

Sở Kinh Thiên không trả lời, hấn nheo mắt lại một nửa, điều chỉnh hô hấp của chính mình, mãi đến khi xóa đi hồi hộp trong lòng, hô hấp trở nên vững vàng thư thái, tâm tình cũng dần dần trở thành một màn không minh. Chậm rãi, hấn đã không còn một tia khẩn trương, trong lòng, trong ý thức chỉ có nồng đậm kiếm tâm cùng kiếm ý

Khí tràng chung quanh thân thể hấn đã phát sinh biến hóa vi diệu làm cho Lục thần tướng nhất tề sửng sốt, trên mặt lộ ra thần sắc cảm thấy hứng thú.

Sở Kinh Thiên vẫn như cũ khép nửa mắt. hai tay đưa ra phía sau, vô cùng thông thạo rút ra Thương Minh kiếm chưa từng rời khỏi người. Một đạo mũi nhọn thiên lam quang lóe ra, trường kiếm màu lam đã được hất giơ lên trong tay, mũi kiếm nghiêng chỉ thiên. Hiện tại hắn đã không cần dùng đến kiếm chân chính, bởi vì chỉ cần nơi này không phải không gian hắc động, hắn có thể đem bất cứ vật chất gì biến thành kiếm của mình. Thương Minh kiếm là bầu bạn của hắn. nếu hôm nay nhất định là trận chiến cuối cùng, như vậy hãy để hắn cùng với Thương Minh kiếm - sống vai mà chiến!

“Ồ? Thương Minh kiếm.”

Đôi mắt đang nhắm hờ của Sở Kinh Thiên lập tức mở to, bởi vì Hình Thiên lại có thể hô lên tên thanh kiếm này.

“Người là người của Thiên Thần đại lục?” Sau khi kinh ngạc, nét tươi cười Hình Thiên trên mặt bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là một loại kinh ngạc rõ ràng. Những lời hắn vừa nói ra, sắc mặt ngũ thần tướng còn lại cũng hơi biến hóa.

Thiên Thần đại lục? Cái thổ địa năng lượng vô cùng loãng, ở đó đều là nhân loại hèn mọn yếu đuối không đáng kể? Trên thổ địa đó, làm sao có thể sẽ xuất hiện một tiểu quỷ cường đại như vậy? Bọn họ tuy rằng không cảm giác được ma khí từ trên người Sở Kinh Thiên nhưng không ai nghĩ tới hắn sẽ là người thuộc Thiên Thần đại lục....Mà bất luận hắn có thể đạt tới cường độ mà người của Thiên Thần đại lục không có khả năng đạt tới, thì người ở nơi đó làm sao có khả năng xuất hiện ở trong này, còn làm ra hành động cường sắc thần điện ngu xuẩn.

“Hình Thiên, chắc không phải tối hôm qua ngươi uống hơi rượu, còn chưa tỉnh táo lại chứ.” Phật Thiên chậm rãi nói.

Lời nói của Sở Kinh Thiên, lại mang đến hồi đáp khiến bọn họ kinh ngạc, hắn nhún mày nói với Hình Thiên:

“Đúng vậy, ta là đến từ Thiên Thần đại lục Ngươi vì cái gì mà biết tên thanh kiếm này.”

Ngũ thần tướng nhất thời trầm mặc, trong lòng nghĩ cái gì không cần suy nghĩ cũng biết.

“A.” Hình Thiên khinh thường cười lạnh: “Năm đó vì tìm kiếm Hắc Dực công chúa và Bạch Dực công chúa, ta từng đến thổ địa hèn mọn đó ba lượt, lần cuối cùng đại khái là hơn hai mươi năm trước, ta thấy thanh kiếm này, bởi vì kỳ quái, trên thổ địa hèn mọn đó lại xuất hiện một cây thần kiếm như vậy, cho nên nhớ kỹ nó tên. Lại nói tiếp, lúc ấy người dùng thanh kiếm này càng làm cho ta cảm thấy hứng thú, thế nhưng tiếp ta ba chiêu mới chết. Hắn cũng có thể tính là cao thủ cao nhất trên đại lục hèn mọn đó, nếu ta nhớ không lầm, người kia hình như là tên... Sở Thanh Vân.”

Sở Kinh Thiên sửng sốt một chút, bỗng nhiên thất thần, sau khi thất thần hồi lâu, đồng tử mắt chợt co rút lại tới chỉ lớn bằng lỗ châm. Lãnh Nhai cũng đột nhiên ngẩn đầu, nhìn về phía Hình Thiên.

“Ngươi Ngươi Là người!! Là người giết cha mẹ ta Là người!!”.

Lời của Hình Thiên một khối đại thạch từ trên cao rơi xuống, khiến mặt hồ vừa mới bình tĩnh trong lòng hắn lại nổi lên những cuộn sóng thật lớn.

514. Chương 513: Thiên Kiếm

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lự

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 513: Thiên kiếm

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Sờ Thanh Vân... Hắn cũng là hôm nay mới biết phụ thân mình tên Sờ Thanh Vân. Bởi vì Sờ Thương Minh chưa từng nói với hắn phụ thân hắn là ai, mẫu thân hắn là ai, càng không

nói với hắn bọn họ đã chết như thế nào Chưa từng nhắc tới chuyện này. Sau này, hắn từ

từ lớn lên, nghĩ đến đó là kỷ ức đau khổ mà gia gia Sờ Thương Minh vĩnh viễn không muốn chạm đến, giờ khắc này, hắn bỗng nhiên toàn hiểu rõ gia gia vì cái gì vẫn không nói chân tướng cho hắn biết.

Bởi vì. đó vốn là đại cừu vĩnh viễn không có khả năng báo. Sờ Thương Minh nổi danh vì Kiếm Thần, lại không báo thù được cho cái chết của con, chỉ còn đem loại này thống khổ vô lực cùng oán hận vô lực dồn lên trên người tôn tử của mình. Làm cho hắn vĩnh viễn cũng không biết, mãi đến khi tất cả đều trở nên nhạt nhòa, nhạt nhòa để hắn không hề để ý nữa.

Hơn hai mươi năm trước Thương Minh kiếm Sờ Thanh Vân

Thời gian, cùng giai đoạn hắn được sinh ra rất ăn khớp Mà khi đó Thương Minh

kiếm, hắn là được hắn gia gia Sờ Thương Minh truyền lại cho con trai... Cũng là phụ thân hắn.

Giết phụ thân, mẫu thân hắn.. .chính là Thần Chỉ đại lục Hình Thiên!

Hắn cho tới bây giờ chưa gặp qua cha mẹ mình, cùng bọn họ cũng không có cảm tình gì sâu đậm. nhưng loại tình cảm mờ nhạt tuyệt không đại biểu hắn sẽ lạnh nhạt với cừu hận sát phụ sát mẫu, ngược lại, từ nhỏ đã khát vọng được gặp phụ thân mẫu thân, khát vọng được cha mẹ quan tâm yêu thương, hắn đối với kẻ đã lấy đi sinh mệnh của cha mẹ lại càng thêm oán hận.

Tâm hắn hoàn toàn rối loạn, hai tay nắm chặt Thương Minh kiếm đang run kịch liệt, mơ hồ phát ra tiếng rên nhẹ nề bi thương.

Hình Thiên sắc mặt trầm xuống một chút, sau đó bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười: “Ha ha ha ha. thú vị thú vị, thật sự là rất thú vị, thì ra người lại là con của người đó! Ha ha ha ha. rất

thú vị Thiên hạ còn có chuyện thú vị hơn thế này sao? Hắc, năm đó sau khi gã tên Sờ

Thanh Vân chết đi, còn cầu ta buông tha cho nữ nhân đó, bắt quá ta sợ hắn trên đường tịch

mịch, hay là thành toàn cho bọn họ ” Hắn hoạt động cổ tay một chút, cười càng lớn hơn:

“Tốt lắm. cha mẹ người chết trong tay ta, vừa lúc hôm nay đưa các người một nhà đoàn tụ, việc tốt hôm nay, ta Hình Thiên cũng đã nhiều năm rồi không làm.”

Thú vị, ngũ thần tướng nọ bắt đầu càng lúc càng cảm thấy tất cả đều thú vị hắn lên. Một người đến từ Thiên Thần đại lục, điều này cũng đủ làm cho bọn họ giật mình, hiện tại, lại có thể trình diễn một màn kịch trà thù.

Sắc mặt Sở Kinh Thiên đen đến dọa người, ánh mắt tối sầm đáng sợ xưa nay chưa từng có, hắn đem ánh mắt oán hận từ trên người Hình Thiên dời đi, nhìn về phía Lãnh Nhai thần sắc cũng lạnh như băng: “Không được nhúng tay! Không được nhúng tay vào!”

Hắn liên tiếp lập lại hai lần. hai lần. dùng đều là ngữ khí quyết tuyệt mà Lãnh Nhai cho tới bây giờ chưa từng nghe qua. Hắn hiểu Lãnh Nhai, biết nếu chính mình rơi vào thế hạ phong, hắn tất nhiên sẽ ra tay. Lãnh Nhai nhìn thẳng hắn. dời ánh mắt đi. Đối mặt với cừu nhân sát phụ sát mẫu, bất cộng đại thiên, nếu là hắn. hắn cũng nhất định muốn tự mình báo thù. mà không mượn lực lượng của người khác.

Sở Kinh Thiên ngẩng đầu nhìn trời, miệng không hề nói lấy một câu, lúc gục đầu xuống, mắt đã nhắm lại, Thương Minh kiếm bình bình chỉ về phía trước.

Phanh!

Dưới chân Sở Kinh Thiên bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ vang, tiếng vang động này cũng đồng thời làm cho Lục thần tướng phải nhíu mày một chút. Dưới chân Sở Kinh Thiên, mặt đất màu vàng lan tràn ra

vài vết rách, về độ cứng, mật đất ở Thiên Thần đại lục còn lâu mới có thể sánh bằng, nơi này trong cung thành, mỗi một tấc đất đều có thần lực bảo hộ, cho dù bọn họ muốn phá hủy cũng không thể dễ dàng như vậy. Càng kỳ dị là, phá hư mật đất nơi này không thể nghĩ ngờ gì, cần có lực lượng thật lớn. nhưng khi mật đất vỡ vụn bọn họ không cảm nhận được trên người Sở Kinh Thiên có lực lượng quá lớn nào lưu động cả.

Chỉ cần một chiêu này, bọn họ liền biết người bọn họ vẫn luôn xem thường này đã gọi lên

cho bọn họ hứng thú rất lớn.

Hình Thiên không gọi vũ khí ra, vẫn là vươn cánh tay mang bao tay màu vàng ra, cười lạnh nói: “Bắt đầu đi.”

Thần khí tức khổng lồ từ trên người Hình Thiên bốc lên nhanh chóng, quảng trường trống trải phía trước thần điện trong phút chốc ngưng kết lại, không khí. thanh âm trong nháy mắt bị xua tan, dưới sự bao phủ do năng lượng khổng lồ phóng thích ra, nhóm thần vệ thân ở phương xa cũng cảm giác được có cái gì nặng nề vô cùng đang đè lên thân thể cùng tâm tư, nặng trĩu gần như không thể thở được.

Phật Thiên giật giật môi, phát ra thanh âm chỉ có hần có thể nghe được: “Xem ra, Hình Thiên đã thu hồi tâm tư trên chọc, hần hần là cũng cảm giác được người này không giống nhân loại bình thường, hắc Nếu bị bại, như vậy thì quá thú vị rồi.”

Trước mặt Hình Thiên. Sở Kinh Thiên chậm rãi nhắm mắt. áp chế những cơn sóng đang tuôn ra, trong lòng lại trở lại một trận không minh, hần thở ra một hơi thật dài, đôi mắt đột nhiên mở to, ánh mắt bình tĩnh vô cùng dường như ngay lập tức thâm thúy hơn nhiều. Tinh thoảng sẽ có một tia hào quang vô cùng sắc bén hiện lên. Cổ tay hần khinh động, Thương Minh kiếm dần dần di chuyển, chỉ về hướng Hình Thiên đứng cách hần không quá mười thước, kiếm phong sắc bén trong ánh sáng phóng ra âm quang. màu lam nghiêm nghị.

về mặt khí thế mà nói, Sở Kinh Thiên rơi vào thế hạ phong tuyệt đối, nhưng điều ngoài ý muốn là. hần lại giống như không hề bị thần lực của Hình Thiên áp chế, bình tĩnh làm cho người ta khó có thể nhận ra. Khí thế giằng co chỉ giằng co được một thời gian ngắn liền bị Sở Kinh Thiên đánh vỡ, hần huy động Thương Minh kiếm, thân thể đột nhiên hóa thành một đạo nhân ảnh màu xám, mang theo oán hận sâu đậm hung hăng hướng về Hình Thiên mà lao đến. Mũi kiếm Thương Minh kiếm cũng không phải chỉ hướng Hình Thiên, mà hơi rũ xuống, lúc hần đang di động đánh sâu vào khoảng không, những chỗ Thương Minh kiếm còn chưa chạm đến đã bị bám một loạt hỏa hoa màu vàng cùng khe rãnh thật dài.

Hình Thiên bình tĩnh nhìn bóng xám đang tới gần, mãi đến khi hần tới gần thân thể mình trong vòng năm thước mới ra động tác, nhẹ nhàng nâng quơ nâng lên tay phải mở bàn tay ra, chụp lấy mũi kiếm đang đâm về hướng yết hầu của hần.

Vũ khí của hần chính là chiếc bao tay, chiếc bao tay màu vàng đất này không giống như bao tay bình thường, chẳng những cứng rắn vô cùng, hơn nữa còn có lực xé rách lớn vô cùng. Hình Thiên vốn thuộc thổ, lực lượng có đặc tính thổ, có năng lực phòng ngự cùng với năng lực va chạm rất mạnh. Thân thể trầm trọng là điểm tương đối thiếu sót.

Oanh!

Kiểm cùng bao tay chạm nhau, phát ra tiếng gầm rú không thể tưởng tượng. Vũ khí va chạm chính là thứ yếu, trực tiếp nhất, là lực lượng chính diện va chạm. Mũi kiếm Thương Minh kiếm đâm trúng lòng bàn tay Hình Thiên, nhưng không có đâm thấu, trong nháy mắt chạm nhau đó, một cỗ kinh lực vô cùng cương mãnh lại làm cho Thương Minh kiếm chột cong lên, cong đến độ kinh tâm động phách, tựa như sắp bị bẻ gãy vậy. Thương Minh kiếm từ lúc xuất thế tới nay, chưa từng bị ép cong như thế. Ngay sau đó, thân thể Sở Kinh Thiên như một mảng lá rụng bị cơn gió đánh bay đi thật xa. Hần trong không trung xoay người một cái, vũng vàng rơi xuống đất, cùng Hình Thiên xa xa tương vọng, ánh mắt vẫn như cũ, lạnh nhạt hỗn loạn nhẹ nhàng che dấu hận ý.

Chỉ cần một lần đối mặt này, Sở Kinh Thiên liền biết chính mình lực lượng hoàn toàn ở hạ phong, nếu cùng Hình Thiên dùng cương đánh cương, không khác tự chui đầu vào rọ.

Thương Minh kiếm vẫn như cũ đang run rẩy, nó là thần kiếm, trừ vũ khí cấm đoán, toàn bộ Thiên Thần

đại lực tìm không thấy thanh kiếm nào mạnh hơn so với nó, mà đến Thần Chỉ đại lực, nó cũng là vật phi phạm, nhưng cũng không phải là thanh kiếm tối cường. ít nhất, mỗi một vũ khí của thần tướng thần vương đều mạnh hơn Thương Minh kiếm rất nhiều. Vũ khí tuy là phụ trợ, nhưng nếu thực lực không kém xa, vũ khí có trình độ cường đại thường thường sẽ quyết định kết quả chiến cuộc, về phương diện này, Sở Kinh Thiên cũng rơi vào hạ phong.

Hình Thiên nâng tay lên, ngấm nhìn lòng bàn tay của mình, về mặt khinh thường lắc lắc cổ tay, đây là động tác quen thuộc mấy ngàn năm nay của hắn. Bị Sở Kinh Thiên ngênh diện đâm một kiếm, trong lòng bàn tay hắn không lưu lại chút dấu vết. Nhưng trong lòng hắn không được thoải mái như thần sắc, lực lượng Sở Kinh Thiên mạnh mẽ hơn hắn nghĩ. chính mình vừa rồi đã phải dùng gần bảy thành lực lượng để chống đỡ, hắn bắt quả chỉ bay

mấy chục thước liền tan mất lực lượng, đành ổn thân thể không mất cọng lông tóc nào.

Hừ. thật sự là người của Thiên Thần đại lực sao? Vì cái gì lại khác xa như thế.

Xem ra, món đồ chơi dùng để giết thời gian này muốn chơi cũng phải mất một chút khí lực.

Bất quá, tuy rằng thực lực do Sở Kinh Thiên triển lộ vượt xa mong muốn của hắn. nhưng Hình Thiên tuyệt không nghĩ đến khả năng mình sẽ thua trong tay hắn. chỉ có thể gọi đây là người có tư cách để hắn ra tay. Một nhân loại Thiên Thần đại lực hèn mọn, vẫn là một người trẻ tuổi như thế, làm sao có khả năng khiến là thần trung chỉ thần Hình Thiên hắn động thủ. ở Thần Chỉ đại lực, bọn họ tự biết chính mình là thần, cũng là người, bọn họ có thể coi gọi chính mình cùng người khác là người, cũng có thể coi là thần, nhưng trong nhận thức của bọn họ, “người” của Thần Chỉ đại lực hoàn toàn khác người ở Thiên Thần đại lực, đó là người ở hai tầng lớp hoàn toàn khác nhau, lúc những thần tướng cuồng ngạo này nói đến người của Thiên Thần đại lực, bình thường sẽ thêm vào hai chữ “Hèn mọn.”

Nếu một thần trung chỉ thần bị một người hèn mọn đánh bại, đây chính là thiên đại sỉ nhục so với cái chết còn khó chịu hơn.

Sở Kinh Thiên dừng lại giằng co ba giây, rồi phóng lên cao, chân đạp hư không, Thương Minh kiếm màu lam ở giữa không trung hư không vung lên. Nhất thời, một phiến quang ánh màu lam to lớn xuất hiện ở không trung, trong nháy mắt nhất tề bắn về phía Hình Thiên. Đó là một phiến lớn những kiếm từ hư hóa thật, như bão tố trên không cất lên thân thể Hình Thiên. Trên Thông Thần tháp, tiềm lực hắn bị người áo đen kích phát mà ra, thực lực bạo tăng, đối với kiếm đạo linh ngộ cũng tiến thêm mấy bậc, nguyên bản có thể ngưng hóa vô hình chỉ kiếm, hắn đã có thể từ trống rỗng ngưng hóa hữu hình chỉ kiếm. Vô hình chỉ kiếm sơ dĩ vô hình, là vì lực lượng mật độ rất thấp, không đủ để xây hình dáng, tất nhiên lực sát thương cũng không thể so sánh cùng hữu hình chỉ kiếm.

Cảm thụ được tiếng động xé gió trên đỉnh đầu, Hình Thiên giơ tay phải lên, lòng bàn tay diệu khởi hào quang màu vàng rõ nét, nhất thời, không gian bỗng nhiên yên lặng một chút, theo đó một cỗ lực lượng phô thiên cái địa từ trong lòng bàn tay bạo dũng đi ra, ẩn chứa lực phá hoại cùng lực đánh vào thật lớn. Kiếm ánh còn chưa áp sát, Hình Thiên đã bị cỗ đại lực này như gió thổi cỏ hoang thổi bay hết sạch sẽ, mà cũng vì phóng thích ra lực ngăn cản này,

thân thể Hình Thiên bị đình trệ trong thời gian cực kì ngắn ngủi Bóng kiếm màu lam toàn

bộ biến mất. Sở Kinh Thiên lại như trước không có gì bối rối, trong miệng hắn. nhẹ nhàng phun ra bảy chữ: “Kiếm Thần quyết - thiên đạo vô thường ”

Hình Thiên vẫn chưa hạ cánh tay đang nâng lên, kiếm ánh vừa mới bị hắn âm âm đánh xơ xác trong nháy mắt tề xoát xoát một lần nữa xuất hiện, lấy tốc độ gần gấp đôi so với lần trước nhanh chóng bắn về phía Hình Thiên.

Cái này hoàn toàn là nằm ngoài dự liệu, thậm chí không thể dùng lẽ thường để hình dung. Một cảnh tượng làm cho nét bình tĩnh trên mặt Hình Thiên lập tức biến mất không còn một mảnh. Lực lượng tay phải hắn đã tiết tẩn, trong chớp mắt ngăn ngừa căn bản không thể sinh ra hậu lực, vừa thu hồi tay bên phải, tay trái âm âm đánh về phía trên, một cỗ lực lượng cũng khổng lồ như vừa rồi đầy mạnh bao phủ lên thiên không.

Nhưng cỗ lực lượng này không đánh tan bất cứ kiếm ánh nào. Bởi vì ngay vào khoảnh khắc hấn nâng tay trái lên, kiếm ánh đang bắn xuống lại xảy ra biến hóa cực kỳ quỷ dị, không hề bắn về phía dưới, mà là hướng bốn phương tám hướng song song bay lên, hoàn toàn né được lực lượng thật lớn đó của Hình Thiên, lại chợt vu hồi, cũng không đồng phương hướng mà xúm lại thành vòng tròn chuẩn mực, nhất tề bắn về phía vòng tròn bao quanh Hình Thiên ở giữa.

515. Chương 514: Thiên Sát Tàn Kiếm.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 514: Thiên sát tàn kiếm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hình Thiên tức giận trăm mi mắt xuống, trong lòng hiện lên ngưng trọng cùng nghi hoặc, lực hành động tương đối yếu kém là chỗ thiếu hụt lớn nhất của hấn. bóng kiếm bức thân, hấn đã tránh né không kịp, mà cho dù hấn có thể tránh thoát, hấn cũng sẽ không lựa chọn né tránh, lực lượng tối cường của hấn không phải là lực công kích, mà là phòng ngự! Tự thân thân thể vô cùng mạnh mẽ này cộng thêm thổ hệ lực lượng phòng hộ đặc hữu siêu cường, khi từng đạo bóng kiếm đó tới gần thân thể hấn. một vòng hào quang màu vàng sẽ hiện ra ở bên ngoài thân thể hấn.

Vù! Vù! Vù! Vù

Hơn mười cái bóng kiếm đồng thời đâm lên trên người Hình Thiên. Loại lực lượng công kích biến hóa này sau khi tìm đến mục tiêu công kích hoặc là tạo thành lực phá hoại nhất định cùng lực sát thương rồi biến mất, hoặc là bị lực lượng phòng ngự triệt tiêu rồi biến

mất Nhưng, vẫn quỷ dị như cũ, kiếm ánh kia ở không thể đâm thủng hấn thân thể rồi,

chẳng những không biến mất, ngược lại theo hấn thân thể thay đổi phương vị phi hành, bay qua áp lên thân thể hấn.

Xẹt

Từng đạo bóng kiếm màu lam khắc qua người hấn. bóng kiếm màu lam càng ngày càng đậm. tốc độ phi hành cũng càng lúc càng nhanh, dần dần. hấn bỗng nhiên cảm giác được một tia đau đớn.

Một lực lượng nhân loại hèn mọn, thế nhưng làm cho hấn cảm giác được đau đớn.

“A!!”

Một đoàn hào quang màu vàng bỗng nhiên như hỏa diễm từ trên người Hình Thiên phun trào ra, rồi lập tức tiêu tán. Mà trên người Hình Thiên, lại có thêm một vật màu vàng đất. Đó là một thứ áo giáp so với hấn áo giáp màu đất trên người còn muốn thâm thúy kỳ dị hơn. nhanh chóng bám vào phía trên áo giáp nguyên bản của hấn. giúp hấn thân thể trừ gương mặt ra, từ trên xuống được bao vây một lớp, làm cho thân thể hấn nhìn như dày thêm một lớp. Cái này không chỉ đơn giản là có thêm một tầng áo giáp, phía trên mặt ngoài của bộ áo giáp mới là những mũi nhọn hoa lệ bất phàm sắc bén cực kỳ.

“Hắc, vừa mới bắt đầu, thế nhưng đã bị bức ra ‘Thần hoàng giáp’.” Phạt Thiên sờ sờ mũi, cười có chút quái dị.

“Xem ra, tiểu tử nọ công kích cũng không tầm thường. Với tính tình Hình Thiên, hấn sẽ không tùy ý xuất thần hoàng giáp ra chơi.”

“Người nói, Hình Thiên có khả năng bại dưới tay tiểu tử này không.”

“Hắc hắc, tuy rằng ta cũng rất muốn xem, nhưng nếu Hình Thiên ngay cả tiểu tử này cũng không thu thập được, hẳn cũng sẽ không phải là Hình Thiên nữa.”

Có thể lôi ra nguyên bản năng lực phòng ngự cực cao lại gia tăng thêm thần hoàng giáp hộ thân, cảm giác đau đớn do kiếm ánh kia mang đến liền biến mất không còn một mảnh. Hình Thiên lộ ra nụ cười phần nộ, bỗng nhiên một quyền hung hăng oanh kích trên mặt đất.

Đại địa nhất thời kịch liệt rung rung một chút Cũng may, nơi này là thần đại lục, nếu nơi này là Thiên Thần đại lục, thổ địa rộng lớn chung quanh đều sẽ hoàn toàn sụp đổ đình trệ.

Oanh!

Đại địa vỡ ra một khe rãnh thật dài, mà một thân cây màu vàng đất trong lúc nhắm mắt ngưng thần khổng lồ chế được bóng kiếm bay về phía Sở Kinh Thiên, phá mặt đất, oanh kích mà lên. Nguy cơ từ phía dưới truyền đến, Sở Kinh Thiên ánh mắt trợn to, những bóng kiếm quay chung quanh Hình Thiên toàn bộ ngay lập tức biến mất, toàn bộ lực lượng tập trung tới dưới chân, chống đỡ một kích ẩn chứa thổ lực khủng bố.

Một tiếng vang trời, cát bụi bay ra che kín trời đất, bên trong cát bụi, một bóng người cao cao như bù nhìn rách nát bay về phía thiên không, sau khi phi tới điểm xa xôi tối cao, lại vô lực rơi xuống hướng về phía dưới, nện lên trên mặt đất màu vàng lạnh như băng.

Lãnh Nhai sắc mặt run rẩy, xông về phía Sở Kinh Thiên, trước người hắn bỗng nhiên chột lóe ra ánh sáng màu lam. chiếu lên mặt Phật Thiên, hắn nhìn cũng không nhìn, nhất nhận thứ hầu. Sở Kinh Thiên bị thương thảm bại, hắn làm sao có thể để ý tới những quy tắc do những thần tướng đó định ra

“Dừng tay!”

Lãnh Nhai cùng Phật Thiên giao thủ vừa bắt đầu, một thanh âm liên đánh gãy hoàn toàn, Sở Kinh Thiên chậm rãi từ dưới đất bò lên, trên người quần áo bị rách rưới nhiều chỗ, khoe môi nhếch lên, từng dòng máu nhỏ rỉ ra. Hắn trầm mi nhìn Lãnh Nhai, thong thả lắc đầu: “Không được nhúng tay! Ta có thể đã bại hắn!!”

Lãnh Nhai thu hồi Phá Phong Nhận, không nói một lời đi trở về chỗ ban nay mình đã đứng, Phật Thiên khinh miệt nhổ một bãi nước miếng, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, cũng không để ý tới Lãnh Nhai, đứng quan sát Sở Kinh Thiên đến tột cùng chuẩn bị giấy dựa thế nào.

“Người thực không tệ.” Hình Thiên theo thói quen lắc lắc cổ tay: “Nhận bảy thành lực lượng của ta, người lại còn có thể đứng lên, nói thật làm cho ta cảm giác được bất ngờ không nhỏ.” Hắn ánh mắt nheo lại, cân nhắc nở nụ cười: “Không biết nếu là tám phần lực lượng, người còn có thể đứng lên hay không?”

Sở Kinh Thiên lấy kiếm chống đỡ, đứng vững người dậy, một tay lau đi vết máu nơi khoe miệng, bỗng nhiên cũng theo đó nở một nụ cười, cười vô cùng thoải mái: “Thì ra, đó đã là bảy thành lực lượng của người Người, chẳng qua chỉ được như thế!”

Hình Thiên sắc mặt “Xoát” trầm xuống, tiện đà trong miệng phát ra một trận cười to bừa bãi vô cùng: “Ha ha ha Nhân loại Thiên Thần đại lục các người chẳng những hèn mọn làm cho người ta thương hại, còn ngu xuẩn buồn cười ” Hắn nheo mắt lại, hai tay bao phủ bằng hào quang màu vàng đất, bị một nhân loại mà hắn vẫn sỡ khinh thường cấp bức ra thần hoàng giáp, khiến hắn bị coi rẻ trước mặt những thần tướng kia, đó là một loại tư vi cực kỳ khổ sở, hắn phần nộ rồi: “Người lập tức sẽ biết mạo phạm thần đại giới là gì!”

Hắn hai tay vung lên, thiên không màu trắng bỗng nhiên âm u đi một chút. Hình Thiên trên không hiện ra ba đoàn hào quang màu vàng đất, ba cổ uy áp vô cùng khủng bố cũng từ trên ba đoàn hào quang đó phóng thích mà ra, dưới cổ áp lực này, ngũ thần tướng kia đều thoáng biến sắc, không thể không phóng xuất ra một ít lực lượng bảo vệ thân thể. Ngay cả bọn họ đều phản ứng như thế, có thể thấy được nhất kích này của Hình Thiên... hầu như không có nương tay!

Lực lượng ngưng tụ trình độ cùng biên độ cực kỳ đáng sợ, cổ lực lượng uy áp đó cũng càng ngày càng trầm trọng, ba đoàn hào quang trên không dần dần ngưng tụ thành hình, hóa thành ba mũi thổ tiễn mấy chục

thước, sau đó lúc Hình Thiên nhe răng cười một tiếng, bay vút hướng về phía Sở Kinh Thiên. Thổ tiên ẩn chứa thần lực rất đáng sợ cùng lực lượng thổ hệ, mũi tên ẩn chứa kinh khí khủng bố nhưng lại trực tiếp cắt qua hư không, làm cho chung quanh không gian xuất hiện từng vòng nước như ngọn sóng, âm thanh vang dội, giống như đang liên tục nổ mạnh vậy.

Thân thể Sở Kinh Thiên dựa vào Thương Minh kiếm để duy trì, ánh mắt mờ to nhìn ba mũi thổ tiên đang bạo xạ mà đến. Cái này không phải đơn giản là mũi tên mang nguyên tố đất. mà là từ thần giới thần tướng phát ra, có thể công kích khủng bố tới thiên hủy địa. Hắn không nhúc nhích, ánh mắt đúng là mông lung một màng không có tiêu cự, giống như đang bị dọa đến choáng váng vậy.

Theo cách bọn họ nhìn nhận, có lẽ hắn thật sự là bị dọa choáng váng, hay là đang bị trọng thương, bị lực lượng khủng bố ủa thổ tiên kia làm cho phải tập trung chặt chẽ, không thể động đậy.

Trong ý thức của Sở Kinh Thiên, quanh quẩn thanh âm hắn lầm bầm lầu bầu.

Phụ thân Mẫu thân

Tuy rằng ta chưa từng gặp các ngươi, không biết các ngươi bộ dáng ra sao, cũng chưa từng cho ta hưởng thụ qua phụ mẫu thân tình, nhưng sinh mệnh ta dù sao cũng là các ngươi giao cho, cừu hận của các ngươi, chính là cừu hận lớn nhất kiếp này của ta. Hôm nay, ta rốt cuộc tìm được người năm đó đã giết chết các ngươi. Rốt cuộc cũng có thể làm một việc mà một người con nên làm cho các ngươi. Cũng rốt cuộc có thể ném thử một chút uy lực của nó. Ta, không bị thua, vì danh dự Kiếm Thần nhất mạch, cũng vì mỗi thù không đội trời chung. Có lẽ, sau khi báo thù cho các ngươi, ta cũng rốt cuộc có thể đi đến thế giới của các ngươi để đoàn tụ cùng nhau.

Hắn đồng tử mắt vẫn mông lung vô thần như cũ, Thương Minh kiếm chống đỡ thân thể hắn lại được hắn nhẹ nhàng giơ lên, chỉ hướng về phía thiên không.

Thiên tàn sát kiếm Sở Kinh Thiên lấy kiếm đạo hắn đã lĩnh ngộ cùng Kiếm Thần

quyết gia gia dạy cho hắn kết hợp lại sở ngộ ra một kiếm tuyệt sát, nhưng chiêu này tự hắn nhờ vào thiên phú cùng ngộ tính lĩnh ngộ cực cao, còn chưa có dùng qua. “Thiên tàn sát kiếm” Tên này do chính hắn đặt, bởi vì kiếm này vừa ra, nhất định giết người, là kiếm duy nhất hắn không thể hoàn toàn nắm trong tay. Nếu chỉ là giết người, hắn sẽ không cố kỵ, mà làm cho hắn cố kỵ là chữ “Tàn” kia. Trong người, sẽ bị vô số thanh kiếm cắt đứt. gân cốt chân tay bị cắt thành vụn, chết thể thảm vô cùng. Thiên tính thuần lương như hắn làm sao cho phép chính mình làm ra loại chuyện huyết tinh tàn nhẫn như vậy.

Ánh mắt trống rỗng nhìn thổ tiên khủng bố nọ phá trường không bay vút đến. Thân thể khẽ rung động, nhất thời, một cỗ hàn lãnh phong thổi qua người hắn. bóng kiếm màu lam ngợp trời đột nhiên từ hắn sau lưng bạo dũng mà ra. Chỉ một thoáng. Bóng kiếm phóng lên cao nhưng lại hầu như che lấp toàn bộ thiên không. Trong nháy mắt ngắn ngủn này tràn đến những bóng kiếm dày đặc đến đáng sợ làm cho Hình Thiên, làm cho toàn bộ thần tướng đột nhiên biến sắc.

Thiên không ảm đạm, bóng kiếm che thiên tế nhật, đúng là ngay cả hào quang khuynh sắc đó đều bị che phủ. Quảng trường thật lớn trước Thần điện hoàn toàn lâm vào một màng âm u. ngoài quảng trường, phần đông thần vệ cũng toàn bộ nhìn về phía nơi này, bóng kiếm đầy trời như vậy làm bọn họ nhất tề trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này, chỉ có Sở Kinh Thiên duy nhất bảo trì trấn định hoàn toàn, hắn lẳng lặng nhìn vô số bóng kiếm như lưu tinh đầy trời đang tiết xuống kia, che kín thổ tiên đang bắn đến mạnh mẽ, cũng đem Hình Thiên hoàn toàn trá nhập trong đó. Đồng thời là bóng kiếm, nhưng cái đó và bóng kiếm hắn phóng thích từ này giờ hoàn toàn bất đồng, chẳng những số lượng nhiều hơn không biết bao nhiêu lần, mà trong số lượng bóng kiếm đáng sợ này, lực lượng không phân tán theo số lượng. Lại có thể mỗi một cái đều có lực lượng vượt xa so với lúc trước, hơn nữa, đó là một loại lực giết chóc chưa từng có từ trước đến nay.

Thiên tàn sát kiếm, tuyệt sát chỉ kiếm được ăn cả ngã về không, chúng nó không chịu sự khống chế của Sở Kinh Thiên, một khi tập trung mục tiêu, có đi không có về.

Mũi tên lớn vàng đất đang phi hành bị bóng kiếm hoàn toàn bao phủ, ầm ầm va chạm, nhất thời, chỉ nghe thiên không truyền đến liên tục những tiếng ầm vang tựa như kinh lôi, năng lượng khí kinh khổng lồ tự

tiếp xúc với không gian mãnh liệt mà ra, khí kinh khủng bổ xung tán không khí. đến ngay cả thiên không tràn ngập tấm màn đen đều bị xung tán rất nhiều. Lục thần tướng cùng Lãnh Nhai toàn bộ nhìn về phía không trung, nhìn ba mũi thố tiễn đang phát ra tiếng nổ năng lượng điếc tai bị vô cùng vô tận bóng kiếm từng chút từng chút cắn nuốt, chậm rãi nhỏ đi, biến chậm, cuối cùng biến mất Mà kiếm ánh kia số lượng lại giống nhau không hề giảm bớt, mang theo từng đạo khí tức tai nạn bắn về phía dưới, mục tiêu của mỗi một bóng kiếm đều là Hình Thiên.

Khoảnh khắc đó, Hình Thiên lại cảm thấy sợ hãi, Phạt Thiên, Hồn Thiên, Phong Thiên, Dương Thiên cũng toàn bộ theo bàn năng rút lui một bước, lam ánh uy lực to lớn đó, làm cho bọn họ đều sợ hãi không dám đến gần.

“Hãy!!!”

Đây là một tiếng rống to có thể nói là chấn thiên, theo tiếng rống to, thần hoàng giáp màu vàng trên người hắn bỗng nhiên lại cháy bùng, sinh ra hỏa diễm, nhưng lần này, hỏa diễm màu vàng vẫn liên tục, ánh mắt hắn dưới hỏa diễm màu vàng càng nổi bật, hiển lộ đồ đậm rõ ràng, thần sắc lại là một loại đáng sợ dữ tợn, nhưng sau đó không để ý mình hoàn toàn bị bao phủ trong vô tận thiên tàn sát kiếm, bạo rống nhằm về phía Sở Kinh Thiên.

516. Chương 515: Tiễn Đạp!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 515: Tiễn đạp!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh.....

Kiểm chém người, thanh âm phát ra vốn nên là “Xẹt lạp”, nhưng thiên tàn sát kiếm khi bay vụt đến trên người Hình Thiên phát ra nổ vang chỉ âm đúng là không thể tưởng tượng nổi, bóng kiếm nhiều lắm, như mưa rơi bao phủ lấy Hình Thiên, mà mỗi một kiếm ảnh tiếp xúc đến thân thể hắn, đều đã biến mất ở sau động tĩnh ầm ầm, lại không thể đâm vào người hắn, mà dưới chân Hình Thiên lại hiện ra một cái hố to.

Khi thiên tàn sát kiếm đánh sâu vào, Hình Thiên mặc dù ở gần Sở Kinh Thiên, nhưng bước chân lại bị đánh sâu vào ngày càng chậm, trên mặt hắn cũng thoáng hiện lên sự run rẩy nhẹ nhẹ, hắn cảm giác được đau.

“Loài người này ...” Phạt Thiên đã không còn giữ được bình tĩnh cùng lạnh nhạt trước đó, một chiêu này của Sở Kinh Thiên có kinh thiên chi uy, “Thiên tàn sát kiếm” làm cho hắn rất cuộc hiểu được bọn họ hoàn toàn đã nhầm. Nam tử trẻ tuổi đến từ đại lục Thiên Thần này, hắn cường đại đến mức hoàn toàn vượt qua mong muốn của bọn họ, phóng ra sức mạnh làm cho bọn họ run rẩy.

“Dám ép Hình Thiên sử dụng Thần hoàng viêm!”

“Hừ! Cũng không kỳ quái, người chẳng lẽ không cảm thấy uy lực kiếm ánh kia sao? Uy lực như thế, lại có tốc độ số lượng khủng bố như thế, hắn nếu không dùng Thần hoàng viêm, ngay cả có Thần hoàng giáp trong người cũng nhất định sẽ bị thương. Tuy rằng Thần hoàng viêm cần tiêu hao lớn, ít nhất sẽ làm năng lực hắn trong khoảng thời gian ngắn giảm xuống ba phần, nhưng nếu là bị thương ở trong tay một con người e là hắn sẽ còn khó chịu hơn so với chết”

“Thảo nào dám xông vào thần điện của ta, quả nhiên không phải đơn giản như vậy. Nhưng, tiểu tử này có phương thức công kích tựa như là dĩ khí hóa kiếm, nếu bị Hình Thiên áp sát, hắn thắng dễ như trở bàn tay”

Hình Thiên lúc này mang Thần hoàng viêm tới gần, rõ ràng là muốn tương chiến cận thân với hắn, nếu luận năng lực, phòng ngự Hình Thiên tối cường, nếu là năng lực cận chiến, trong bát thần tướng Hình Thiên chỉ thua Phật Thiên.

Ngoài ý muốn là, Sở Kinh Thiên lại không có lựa chọn nhanh chóng lùi lại phía sau kéo giãn khoảng cách, liền như vậy không nhúc nhích đứng ở nơi đó, mắt lạnh nhìn Hình Thiên bị Thiên tàn sát kiếm kiếm một kiếm một cắt. “Thần hoàng viêm” là phòng ngự chi viêm Hình Thiên thiêu đốt chính mình lực lượng mà chú thành, là phòng ngự lượng hắn tối cường lực, nhưng thiên tàn sát kiếm dữ dội quá, dữ dội chi cường, mỗi một kiếm đều có thể suy yếu bộ phận lực lượng phòng ngự của hắn, vì bị xung kích tới tấp, thần hoàng viêm ngày càng ảm đạm, dần dần bắt đầu có hiện tượng bị đánh không để lại dấu vết.

Ngũ thần tướng đã toàn bộ không tiếng động, nhìn chăm chăm Hình Thiên, lúc này trong lòng lại đồng thời hiển lộ ra một cái ý niệm trong đầu: Hình Thiên hôm nay có thể ngã quỵ như vậy trong tay một nhân loại Thiên Thần đại lực hay không.

Sở Kinh Thiên sau khi sử dụng thiên tàn sát kiếm nhìn qua rất suy yếu, sắc mặt tái nhợt, bước chân có chút loạn choạng, phản ứng này của hắn theo mọi người xem ra đều thật sự là quá bình thường, nhất chiêu cường đại như thế tất nhiên có tiêu hao thật lớn, vốn là bị nhất kích của Hình Thiên trọng thương hắn lại dùng một kiếm như thế, còn có thể đứng vững đã là không dễ.

Cho nên, làm Hình Thiên thoát ly phạm vi bao phủ của thiên tàn sát kiếm, rốt cuộc khi nghiêm mặt vọt tới trước mặt Sở Kinh Thiên, bọn họ đều nghĩ đến trò chơi này đã có thể kết thúc. Vô số kiếm ảnh đánh sâu vào đến mắt, mảng lớn thổ địa màu vàng bị phá hư hoàn toàn thay đổi, rốt cuộc Hình Thiên cũng chật vật vô cùng để thoát ly cái kiếm trận đáng sợ này, thần hoàng viêm đã biến mất không còn một mảnh, thần hoàng giáp cũng tổn hại nhiều chỗ, cũng may, trên làn da bộ vị tổn hại lộ ra cũng không có vết máu, nghĩa là hắn cũng không có bị thương tổn thực chất gì. Nhưng cứ như thế, bị một nhân loại công kích đến thần hoàng viêm cũng tắt, hắn sao có thể trong lòng không phần nộ.

“Người muốn có thể chết được rồi!” Hắn trầm thấp giọng nói xong, một quyền ẩn chứa lực lượng thật lớn oanh đầu Sở Kinh Thiên, quyền đầu chạm đến, không gian vặn vẹo rõ ràng. Thần trung chi thần khi phần nộ một quyền dốc hết toàn lực, một quyền này đủ để làm một tòa núi cao chấn động sụp đổ. Sở Kinh Thiên cùng Hình Thiên chiến đấu chính là lực lượng va chạm, kết quả là Sở Kinh Thiên lại bại, lúc này đừng nói hắn một bộ dạng kiệt lực, ngay cả trạng thái toàn thịnh căn bản cũng không thể bình tĩnh tiếp được một quyền giản dị tự nhiên của Hình Thiên.

Nhưng ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Sở Kinh Thiên đã động thủ, không có ý đồ né tránh, mà là dùng một bàn tay nghênh hướng về phía Hình Thiên, hắn không phải dùng quyền, không phải dùng chưởng, mà là một cái con dao cắt đi qua quyền đầu. Nụ cười lạnh hàm nghĩa không thú vị chút nào hiện lên trên mặt các thần tướng, bọn họ đã có thể nhìn thấy Sở Kinh Thiên động thủ, cùng với toàn bộ cánh tay đều bị Hình Thiên dùng một quyền đánh nát, nhưng lập tức, cùng lúc bọn họ tươi cười biến mất, con dao, phương thức công kích không thể bình thường, đơn giản hơn, con dao Sở Kinh Thiên nhìn như thông thả vô cùng, lại bỗng nhiên không tồn tại, làm cho bọn họ cảm giác được một cỗ hàn ý đáng sợ.

Mà cảm thụ sâu nhất loại cảm giác này, không thể nghi ngờ là Hình Thiên, hắn cảm giác được quyền đầu chính mình luôn sắc bén vô cùng, có thể cắt tất cả mũi kiếm, hai người tay chưa chạm vào nhau, hắn đã cảm giác được quyền đầu bị cắt thành hai nửa.

Quyền lực đủ lớn, có thể đem một khối cương thiết đánh biến. Nhưng nếu với sức mạnh tương tự, dùng chùy đánh cũng đánh được mũi kiếm rèn bằng cương thiết? Kết quả có thể thấy, sẽ là kiếm hoàn hảo không tổn hao gì, quyền đầu bị thiết liệt. Trừ phi lực lượng quyền đầu này đáng sợ đến cảnh giới nào đó, vượt xa qua cường độ kiếm, tài năng như vậy đánh nát mũi kiếm.

Mà hiển nhiên, Hình Thiên cảm giác ý nghĩa lực lượng hắn, còn không đủ để đạt tới trình độ phá hủy Sở Kinh Thiên chi Kiếm. Hình Thiên cảm nhận nỗi đau truyền đến là lúc ý thức thu lực đã đi xuống, nhưng dốc lực chém ra một quyền lại là dễ dàng thu hồi như vậy, một quyền một kiếm vẫn va chạm vào nhau.

Một tiếng nổ nặng nề, Sở Kinh Thiên thân thể ở giữa không trung té ngã hai cái, vững vàng tiếp đất, sắc mặt ửng đỏ một chút, phía trên tay phải hắn vừa mới ra đã là nhiễm đầy máu nhưng không có một giọt là máu của hắn.

Ta Hình Thiên đang run, nhưng vẫn không run được bằng trái tim đang run rẩy của hắn. Nhìn toàn bộ tay phải đều đỏ lừ máu, hắn ít dám tin tưởng tất cả đều là thực. Hắn mang cái bao tay bên phải tên là “Hồn thiên thổ hoàng giáp”, là thần đế ban tặng sau khi hắn trở thành thần tướng, có lực lượng siêu thần chi khí. Bao tay như vậy muốn phá hủy cần sức mạnh cực kỳ khổng lồ, ít nhất, từ khi hắn mang nó tới nay, cho tới bây giờ vốn không có tổn hại. Nhưng giờ phút này, lại bị một người dùng “Hồn thiên thổ hoàng giáp” tấn công, gây một vết thương nghiêm trọng cho bàn tay hắn.

Khiếp sợ đầu chỉ hắn, Ngũ thần tướng kia đứng trơ ra ở đó, lộ ra vẻ mặt quá kinh hãi hầu như cho tới bây giờ không xuất hiện.

Sức mạnh hắn rõ ràng không bằng Hình Thiên, vì cái gì thủ đao của hắn công kích lại có thể khủng bố đến trình độ như thế. Hơn nữa, vì cái gì hắn dùng tay, có thể phóng xuất ra khí tức sắc bén như thế.

“Ta nói rồi ngươi không ì hờng cái này, cho dù gần người, ta cũng sẽ không bại trong tay ngươi!!”

Khi Hình Thiên sững sờ, thở hồng hộc, Sở Kinh Thiên đã muốn nhảy dựng lên nhằm phía hắn, Hình Thiên ánh mắt hung ác, bạo công thân thể hắn. Hai người lại bắt đầu giao phong, nhất thời như núi lửa bùng nổ ầm ầm.

Kiểm từ tâm sinh – kiếm khí từ tâm sinh ra, kiếm ý từ tâm sinh, từ “Tâm” và từ “Vô” diễn sinh ra kiếm khi mới là thanh kiếm sắc nhất thế gian, có thể linh ngộ cái hư vô kiếm đạo chân chính huyền diệu vô cùng này, kiếm từ “Tâm” và “Vô” này diễn sinh là có thể xuyên qua bất kỳ vật gì. Bởi vậy, tương chiến gần người Hình Thiên là lúc, bàn tay hắn, cánh tay hắn, bả vai hắn, khuỷu tay hắn, chân hắn, đầu hắn, toàn thân hắn đều trở thành tối cường chi kiếm khủng bố, khuỷu tay cánh tay vung lên, tựa như ngay cả không gian đều có thể tua nhỏ sắc bén họa xuất tiếng động xé rách kinh người cùng tiếng động âm bạo, đồng thời, phương hướng cánh tay sở vung lên, thần giới địa hạ dưới thân cứng rắn vô cùng bị cắt ra thành những vết nứt sâu.

Hình Thiên bước chân lui về phía sau, hắn giờ phút này rốt cuộc phát hiện ra cái lựa chọn ngu xuẩn cỡ nào khi cùng hắn cận chiến. Sở Kinh Thiên sử dụng một loại lực lượng mà hắn không hiểu, hắn chưa từng thấy cũng chưa từng nghe nói qua, đó là một loại lực lượng sắc bén vô cùng, có thể làm cho hắn dù phòng ngự rất mạnh cũng không dám đụng chạm. Có một quyền sở mà đã mang đến khiếp sợ, hắn đã không dám đụng chạm thủ đao của đối phương, nhưng mỗi lần hắn muốn đánh thân thể hắn, vô luận là công đánh bộ vị nào trên thân thể hắn, cũng cảm thụ được cảm giác phía trước đáng sợ như vậy.

Dường như, toàn thân hắn đều là một cây kiếm vô cùng sắc bén, kiếm kia trình độ cường đại, thậm chí vượt qua siêu thần cấp. Nếu không, sao có thể hủy diệt “Hồn thiên thổ hoàng giáp” của hắn

Cho dù lui ở phía sau không có bị Sở Kinh Thiên đánh trúng, nhưng từng đạo tựa như kiếm khí này lần lượt cắt thân hoàng giáp trên người hắn, đầu tiên là ở mặt trên lưu lại một vết chém thật sâu, mà lần thứ hai, là có thể trực tiếp phá hư cái thân hoàng giáp kia. Sau loạt tiếng vang động, khi Hình Thiên gần như bạo đi trong phần nộ, thân hoàng giáp của hắn đã tổn hại hơn mười chỗ, mấy vết thương, cũng xuất hiện ở trên làn da của da hắn.

Ngũ thần tướng thần sắc cứng đờ vô cùng, đã không có một người nào cười nổi. Ở thời điểm quyết định chơi trò chơi đoán số đến ngoạn này, bọn họ căn bản không nghĩ tới sẽ xuất hiện cục diện như vậy. Mà lúc giao chiến mới bắt đầu, Sở Kinh Thiên rõ ràng hoàn toàn ở thế hạ phong. Chẳng lẽ là hắn cố ý che dấu thực lực?

Sự thật lại không như thế. Sở Kinh Thiên đối với linh ngộ loại hư vô kiếm đạo này vốn chỉ ở một cái giai đoạn cực kỳ nông cạn, nhưng sau khi lực lượng người áo đen thần bí kích phát, hắn mới chính thức hiểu ra, từ khi đó đến bây giờ, trôi qua vài giờ chỉ là thời gian mà thôi, hắn không thể dùng đủ thuần thực. Đồng thời, hắn mặc dù từng sử dụng khi giao thủ cùng người áo đen, ở trước mặt hắn hoàn toàn áp đảo, hắn công kích căn bản có thể không thấy, cũng làm cho hắn căn bản không thể chân chính thể nghiệm loại uy lực sẽ như thế nào.

Mà lúc này, hắn thông qua Hình Thiên hiểu được Hư vô kiếm đạo mà hắn dùng có uy lực kinh hãi thế nào.

Lại là một trận đau nhức truyền đến, thân thể Hình Thiên so với vừa cương thiết còn cứng rắn hơn một lần nữa bị cắt ra một vết thương thật dài, hắn bạo rống một tiếng, đột nhiên lui về phía sau, muốn dùng thổ

chi lực công kích, nhưng Sở Kinh Thiên lại giống như đoán trước được động tác này của hắn, gần như nhảy lên đồng thời cùng hắn, Thương Minh kiếm sau người bay vụt tới trong tay hắn, dùng mặt kiếm đè tới.

Một tiếng nổ “Oanh”, bên trong không trung, Thương Minh kiếm mang theo cự lực lại trực tiếp hung hăng oanh xuống Hình Thiên, nện thật mạnh ở mặt phía trên, nhất thời, vụn đá màu vàng bay tán loạn lên, từng cái khe lớn, tựa như địa chấn kéo dài ra theo vết ngã của Hình Thiên, trực tiếp lan tràn tới vị trí Ngũ thần tướng thẳng. Sức mạnh này thật đáng sợ.

Sở Kinh Thiên hư lập thiên không, mặt không chút thay đổi, tay phải nắm Thương Minh kiếm thì vẫn t run, mới vừa rồi nhất kích hầu như đã đạt tới cực hạn lực lượng của hắn, trút xuống hầu như toàn bộ lực lượng cùng ý niệm của hắn. Hắn muốn chứng minh với Hình Thiên, sức mạnh của hắn, cũng có thể giẫm nát hắn!

517. Chương 516: Thiên Kiếm!

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 516: Thiên kiếm!

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Toàn bộ ánh mắt đều chú đến nơi Hình Thiên rơi xuống. Ngũ thần tướng có kẻ kinh hãi, có kẻ trầm tĩnh, người vui sướng khi người gặp họa, nhưng không có ai ra tay, vì sự cao ngạo của thần tướng, nếu ra tay tương trợ, cái nhận được nếu không phải là cảm kích Hình Thiên, ngược lại sẽ là sự oán hận của hắn.

Hình Thiên nhảy ra từ trong hố sâu, đứng thẳng ở trên mặt. Sự uy phong lẫm lẫm vốn có của hắn giờ phút này đã chật vật không chịu nổi, áo giáp trên người tổn hại nhiều chỗ, vết máu có thể thấy rõ, nhưng quỷ dị là, tính tình cuồng ngạo táo bạo như hắn lúc này sắc mặt ngoài dự đoán mọi người không có chút nào tức giận, mà lại bình tĩnh dị thường. Hắn lạnh lùng liếc mắt một cái vết máu tươi trên người, rồi dùng nhẹ tay chạm một chút vào vết thương dữ tợn trên tay mà Sở Kinh Thiên gây ra, đột nhiên nhẹ nhàng cười cười, trong tiếng cười, có sự điên cuồng đáng sợ khó có thể che giấu.

“Ta không thể không thừa nhận, người đứng là rất mạnh.....” Ngẩng đầu lên, hắn cười nói lạnh lạnh đối với Sở Kinh Thiên.

Sở Kinh Thiên gắt gao nhíu mày, giọng lạnh lùng nói: “Người giết phụ mẫu ta, ta phải giết người! Hôm nay nếu xâm nhập nơi này, ta đã không định sẽ còn sống sót trở về, nhưng trước khi ta chết, ta phải giết chết người trước!”

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha.....” ánh mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Sở Kinh Thiên, Hình Thiên điên cuồng phá lên cười, tiếng cười tác động thương thế, làm cho cơ mặt hắn hơi hơi co rúm. Cảm giác thấy đau đớn, hắn lâu rồi không có cảm giác này, bởi vì có thể làm cho hắn đau thật sự là quá ít. Hắn bỗng nhiên ngừng đầu lên, ánh mắt dữ tợn như dã thú: “Con người đề tiện này, đừng tưởng rằng người có thể khiến ta bị thương, liền tự cho là có thể đánh bại ta. Ta đường đường là thần tướng, sao có thể bại trong tay nhân loại đề tiện này!!”

Chung quanh không khí vì giọng hắn mà sự hỗn loạn trở nên lạnh như băng, hắn nâng cánh tay đầy máu hướng lên Sở Kinh Thiên ở trên không trung, xốt xa cười nói: “Hắc, hắc hắc hắc..... Người cường thịnh trở lại, bất quá là một con người hèn mọn, vĩnh viễn không có khả năng mạnh hơn thần. Người có thể khiến ta bị thương, ta đây sẽ ban thưởng cho người một cái chết vinh quang. Cho người trước khi chết, biết cái gì là thần uy đúng nghĩa!!”

Ngũ thần tướng nhìn nhau, sau đó nhất tề lui lại mấy bước về phía sau, Phật Thiên bĩu môi cười cười: “A, không ngờ lại đến bước này, kế tiếp, lại sẽ như thế nào đây?”

Bọn họ phản ứng, làm cho sắc mặt Lãnh Nhai hoàn toàn trầm xuống. Nhưng Sở Kinh Thiên chiến đấu cùng Hình Thiên cũng không làm cho bọn họ hoàn toàn phân tán chú ý, vài đạo khí tức này vẫn tập trung như cũ ở trên người hắn, chỉ cần hắn hơi có dị động, tất cả đồng thời ra tay.

Bình!

Một tiếng nổ vang, thần hoàng giáp trên người Hình Thiên vỡ thành mảnh nhỏ, rơi xuống từ trên người hắn, sau đó lại tiêu tán hóa thành nguyên tố lực lượng thổ hoàng sắc. Hắn cười càng thêm u ám, giống như đã thấy được Sở Kinh Thiên chết ở trước mặt hắn không còn bất kỳ dấu vết gì, thanh âm trầm thấp từ trong miệng hắn nhả ra từng chữ: “Thần cấm kị – sự huyền diệu của thần hoàng áo? Vang trời!”

Hỏa diễm màu vàng lấy Hình Thiên thân thể làm trung tâm hùng hực dấy lên, độ cao hỏa diễm nhanh chóng bốc lên tới mấy chục thước, từ khoảng cách rất xa cũng có thể nhìn thấy một ngọn hỏa diễm màu vàng như sôi trào thiêu đốt phừng phừng. Thân thể Hình Thiên run run ở trong hỏa diễm, một cỗ lực lượng cực lớn đến không thể dùng từ ngôn hình dung đang khuếch tán đi trong thanh âm quái dị. Không khí bị quấy đảo, không gian cũng bị quấy đảo, trong khu vực gần hỏa diễm màu vàng, không gian lộ ra từng đạo gợn sóng như sóng nước.

Ngũ thần tướng lui về phía sau vài bước, rồi liền đứng ở nơi đó, ánh mắt khác nhau nhìn Hình Thiên. Hiểu biết lẫn nhau giữa Bát thần tướng, Hình Thiên thần cấm kị cũng sẽ không quá mức lan đến gần phía sau. Hắn sẽ bị ép sử dụng cực đại trừng phạt thần cấm kị là chuyện hoàn toàn bình thường. Cho dù là hắn, hắn cũng tuyệt đối không có khả năng chấp nhận được sự thật thua trong tay một con người. Vì bị chà đạp lên tôn nghiêm cùng vinh dự, hắn xuất ra con bài chưa lật cuối cùng cũng là tối cường.

Lực lượng cường đại này, Sở Kinh Thiên cảm thụ rõ ràng, hắn không bối rối, mà hít thở vô cùng vững vàng chậm rãi, từ từ nhắm hai mắt lại, hai vai xuôi xuống, thu hồi Thương Minh kiếm, thân thể vẫn duy trì một trạng thái hoàn toàn thoải mái.

Trên mặt đất, ánh mắt Hình Thiên đột nhiên trừng lên, lực lượng thần cấm kị hắn tích tụ rốt cuộc đạt tới cực hạn, trong tiếng một tiếng hét điên cuồng tàn bạo như dã thú, thân thể hắn mang theo hỏa diễm màu vàng trong nháy mắt bạo bắn ra. Trong phút chốc, toàn bộ khoảng đất trước người hắn chột băng liệt. Một cái cái vết nứt tức mắt lan tràn đến bên cạnh quảng trường thần điện.

Sự huyền diệu của Thần hoàng? Vang trời, nghe nói đến trời cũng có thể oanh thập. Là Thần cấm kị cuối cùng của Hình Thiên trong Bát thần tướng. Hỏa diễm màu vàng bao trùm lên cơ thể Hình Thiên như một hòn đá rẽ nước, hỏa diễm đi qua còn mang theo gợn sóng như sóng nước.

Sở Kinh Thiên mắt vẫn nhắm chặt, đang cảm thụ lực lượng cường đại đánh sâu vào, hắn vẫn duy trì tư thái vô cùng thả lỏng, nhắm mắt lại, hướng tới phương hướng Hình Thiên va chạm đến mà nghiêng đón. Hoặc nói, không giống như là nghiêng đón, mà là như nghiêng rồi tự nhiên rơi xuống.

Ngũ thần tướng cũng vừa mới lộ ra sự khó hiểu, nhưng ngay lập tức, trước mắt bỗng nhiên huyền ảo, thân thể Sở Kinh Thiên trở nên hư ảo hơn một chút, từ trên người hắn, bọn họ bỗng nhiên thấy được kiếm ảnh. Một cảm giác cực kỳ vi diệu đã ở giờ khắc này bỗng nhiên đánh úp về phía lồng ngực. Cái này rõ ràng là một người, nhưng bọn hắn giờ phút này lại bỗng nhiên không thể nhận định đó rốt cuộc là người hay là một cây kiếm. Đó là một loại cảm giác quỷ dị nói không rõ, một cảm giác kỳ dị ngay cả tâm tình thần tướng bọn họ đều hoàn toàn ảnh hưởng.

Oanh!!!!

Thân thể Sở Kinh Thiên cùng Hình Thiên chạm vào nhau ở giữa không trung, ở trong khoảnh khắc va chạm, hai cỗ năng lượng đầu tiên là yên lặng trong nháy mắt, rồi chột tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa âm vang lên, trong nháy mắt, thiên không nổ mạnh, tro bụi tự trước thần điện tràn lên. Toàn bộ quảng trường, lúc này đều biến thành phế tích hoàn toàn.

Đây chính là quảng trường thần điện! Có lực lượng chư thần thủ hộ, nơi trung tâm của toàn bộ Thần Chi đại lục!

Từ xa thần vệ từ lúc Hình Thiên bắt đầu phát động thần cấm kĩ đã bỏ chạy ra xa, nhìn quảng trường hoàn toàn biến thành phế tích, bọn họ hoàn toàn ngây ra, không một ai dám bước về phía trước một bước. Ngũ thần tướng cùng Lãnh Nhai đều đã bay lên phía trên, nhưng bọn hắn không một ai nói gì, tĩnh lặng như người chết rồi vậy.

Ngay tại bên trong vụ nổ mạnh có màu vàng, bọn họ trở mắt nhìn một cây kiếm màu lam nhạt xuyên qua hỏa diễm màu vàng, xuyên qua thân thể Hình Thiên, cuối cùng rơi trên mặt đất. Làm cho cả quảng trường biến thành phế tích không phải lực lượng Hình Thiên đánh sâu vào hư không, mà là một đòn của Sở Kinh Thiên. Khi đó Sở Kinh Thiên lại hóa thành một cây kiếm, một cây trường kiếm mấy chục thước, thiết chém Hình Thiên, trầm ở tại trên mặt thần điện quảng trường.

Trong sự tĩnh lặng chết chóc, thân thể Sở Kinh Thiên ngồi ở trên mặt đất, hai tay chống mặt, kịch liệt thở dốc, sắc mặt tái nhợt kinh người, hần ngẩng đầu lên, nhìn hai cái bóng rơi xuống từ trên không, khoe miệng lộ ra một nụ cười vui mừng vô cùng. Hai cái bóng này đáng lẽ là một nửa bóng người, là Hình Thiên bị cắt thành hai nửa.

Rốt cuộc, hắn thả lỏng tinh thần, trong thân thể rốt cuộc không dốc ra một chút khí lực nào nữa, uể oải nằm ở trên đất, cuối cùng không thể đứng dậy. Cả đời này, hắn chưa từng hư thoát giống hiện giờ khắc này như vậy. Nơi này là Thần Chi đại lục cung thành, xung quanh là kẻ địch cường đại vô cùng, suy yếu cũng tức là sinh mệnh đã tận. Nhưng đủ rồi, đã đủ rồi. Có thể trước cái chết là báo thù cho phụ mẫu, hắn là cũng sẽ có thể không áy náy khi đi gặp bọn họ. Không biết bọn họ có hình dạng gì, có thể tìm thấy cha mẹ giống như Diệp lão đệ thì tốt.

Xa xa, thần điện trung tâm, một người cao lớn trắng kiện, bóng dáng như thịt sơn màu đen hiện ra một hồi ở không trung, rất nhanh lại trở về.

“Đầu to ca ca, có cái gì hay chơi không?”

Huyết Dạ nằm nghiêng ở trên một tấm ghế màu đỏ, mang theo nụ cười quỷ dị, tinh tế thưởng thức ngón tay của chính mình. Cách đó không xa, Dạ Minh đứng ở phía trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, vẫn không nhúc nhích. Chức trách của bọn họ hôm nay là thủ tại chỗ này không thể rời đi. Cũng bởi vì sự tồn tại của bọn họ, áp lực không khí nơi này rất đáng sợ.

Tiếng bước chân nặng nề vô cùng đi đến, một bước đi, thần điện đều run rẩy một chút, đối với câu hỏi của Huyết Dạ, hắn lắc đầu trả lời: “Không có gì, Hình Thiên đã chết mà thôi”

“Ồ.....” Huyết Dạ vươn đầu lưỡi liếm thật mạnh ngón tay của chính mình một chút, đáp tỉnh bơ tiếng, giống như chết không phải cái gì to tát, mà bất quá là châu chấu ven đường mà thôi. Động tĩnh giao chiến với thực lực của bọn họ sao lại không có cảm giác, nhưng cường độ sức mạnh thật là không kích thích tư cách hứng thú của bọn họ. Kẻ địch trình độ này, giao cho đám thần tướng phế vật kia xử lý như vậy là đủ rồi.

Sâu trong Thần điện, địa hạ xa xôi.

Không gian u ám sáng lên hào quang âm đạm. Nơi này là chỗ sâu vài trăm thước phía dưới thần điện, một nơi ngoài thần đế ra không còn có ai khác đặt chân tới. Nơi này rất lớn, rất cao, ngoài hai cái bóng dáng thật lớn chính giữa, xung quanh là một mảng hoàn toàn trống trải. Mà mặt đất, thì toàn văn lộ vô cùng phức tạp, văn lộ này có chỗ dày đặc, có chỗ thưa thớt, hoàn toàn không theo bất kỳ kết cấu nào.

Hai bóng dáng cái thật lớn đó là hai người khổng lồ. Nói cho chính xác, đó là hai hình nộm, hai cái hình nộm giống nhau như đúc. Chúng cao chừng mấy chục thước, tứ chi như bốn cột trụ hình tiêu chuẩn, chỉ có bộ phận khuỷu tay nhìn thấy một chút dấu vết miễn cưỡng mấp mô. Thân thể chúng vô cùng bằng phẳng, không hề có đường cong nào đáng nói. Cổ tương đối ngắn nhỏ, đầu lại là hình trạng dẹt, ánh mắt rất nhỏ được khảm ở hai bên, lại không thấy cái mũi và miệng. Điểm khác nhau duy nhất giữa hai hình nộm này là: Một cái toàn thân màu đen không có chút tạp sắc, một cái màu trắng không có chút tạp sắc, từ xa nhìn lại, tựa như hai con búp bê được sơn màu trắng và màu đen vậy.

Hai hình nộm này chế tác cực kì thô ráp, thô ráp gần như buồn cười. Nhưng chúng lại có cái tên đáng sợ: Nhân ngẫu huyền thần!

Hôm nay, có ba người đến nơi này. Ấm đạm quang minh không phải đến từ bên ngoài rót vào ánh sáng, cũng không cần ngọn đèn nào, mà là đến từ phía trên mặt văn lộ phức tạp sáng lên bỗng nhiên.

Bạch Dược công chúa đứng ở trước hình nộm trắng, Hắc Dược công chúa đứng ở trước hình nộm đen, ánh mắt vẫn không nhúc nhích. Các nàng đã nhận mệnh, im lặng hồi tưởng thời khắc tốt đẹp nhất của sinh mệnh, nghĩ về những người vĩnh viễn sẽ không quên, cùng đợi chung kết vận mệnh.

Các nàng đã muốn đứng ở nơi đó thật lâu, hôm nay, các nàng sẽ trở thành tế phẩm hắc bạch nhân ngẫu, đúc ý thức tế phẩm cho chúng.

Một hào quang màu trắng bắn ra trong từ ánh mắt bạch nhân ngẫu, chiếu xạ ở tại trên người Bạch Dược công chúa, bên kia, một hào quang màu đen chiếu rọi ở tại trên người Hắc Dược công chúa, bên trong hào quang, thanh âm “Tư tư” mơ hồ hỗn loạn. Thần đế đứng ở giữa Bạch Dược cùng Hắc Dược, dùng sức mạnh của mình, cẩn thận khởi động trận pháp không biết đã tồn tại bao nhiêu năm trên mặt đất. Bỗng dưng, mí mắt nàng hơi giật giật, bởi vì nàng bỗng nhiên cảm giác được khí tức Hình Thiên biến mất.

Ma tộc xâm nhập sao?

Quả thế. Nhưng, ánh mắt Thần đế hơi hơi mở, chiếu ra hai hào quang xinh đẹp đến cực điểm. Nghi thức lập tức sẽ bắt đầu, có tam thánh Dạ Minh, Huyết Dạ, Thiên trọng, ai cũng không có khả năng xâm nhập. Cho dù xâm nhập, cũng không có khả năng biết nơi này. Thời khắc Huyền thần thức tỉnh, chính là lúc ma tộc tuyệt vọng.

518. Chương 517: Một Mạng Đổi Một Mạng.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 517: Một mạng đổi một mạng.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Hai nửa thân thể Hình Thiên từ không trung hạ xuống, đồng thời rơi xuống mặt đất, phát ra hai thanh âm rơi xuống nặng nề. Thanh âm này cũng khiến ngũ thần tướng từ trạng thái ngu ngốc bừng tỉnh lại.

Hình Thiên đã chết....Như thế mà chết! Hẳn dùng Thần cấm kĩ...thế nhưng trong lúc va chạm lại chết!

Ánh mắt lập tức tập trung lên trên người Sở Kinh Thiên đã hoàn toàn kiệt lực. Phạt Thiên thần sắc không ngừng biến ảo, trong tay ngân mang chợt lóe, một cây trường thương màu bạc xuất hiện trong tay hắn. theo đó một đạo năng lượng màu bạc nổ vang được hắn bắn mạnh về phía dưới. Bóng dáng màu bạc “Xuy” một tiếng xé rách không khí trở ngại, khoảng cách mấy chục thước bất quá chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua, mục tiêu, là Sở Kinh Thiên đã không còn chút lực chống đỡ. Cái chết của Hình Thiên đối với bọn họ mà nói là một sự thật tuyệt đối không thể chấp nhận, mãi đến khi Hình Thiên bị Sở Kinh Thiên gây thương tích, bọn họ vẫn như cũ không nghĩ tới hắn sẽ chết trong tay Sở Kinh Thiên, bởi vì thần tướng bọn họ đều có thần cấm kĩ thuộc loại của riêng mình, bọn họ khi đó đều vui sướng khi người ta gặp họa, dự đoán tình hình Hình Thiên sẽ bị buộc phải dùng thần cấm kĩ. Nguyên lai bọn họ nghĩ rằng, thần cấm kĩ vừa ra, không chỉ một Sở Kinh Thiên, mà là mười người như thế cũng sẽ bị oanh diệt toàn bộ...

Nhưng tuyệt không nghĩ tới, kết cục sẽ là như vậy - người cùng cộng đồng lực thần tướng với bọn họ, Hình Thiên, đã chết trong tay một kẻ xâm nhập, lại là một nhân loại của Thiên Thần đại lục!

Cái này chẳng những là sỉ nhục Hình Thiên, đối với toàn bộ thần tướng bọn họ càng là nỗi sỉ nhục thiên đại. Việc này nếu truyền ra ngoài, đối với uy tín thần tướng bọn họ tất nhiên là một đả kích rất lớn. Trận

này nguyên bản là “Trò chơi” kiểu mèo vờn chuột của bọn họ, bọn họ đã không có cách nào chơi đùa nữa, thậm chí sẽ hoàn toàn tru sát hắn. Hình Thiên chết là hết. nhưng bọn họ không thể nhận đến sỉ nhục cùng hậu quả từ đó mà ra như vậy.

Bởi vì phần hận. nhất kích này của Phật Thiên hầu như không lưu lại lực lượng gì, nhưng lúc trường thương rời tay, mắt ngũ thần tướng bỗng nhiên hoa lên, một đạo bóng dáng tối đen như một tia chớp màu đen mạnh mẽ bắn xuống, tốc độ sắp đuổi kịp ngân thương, mũi nhọn quét qua hư không, theo đó “Bốp” một tiếng giòn giã, “Nhất Tuyến Thiên” khí mang từ Phá Phong Nhận phát ra cùng ngân thương chạm vào nhau, nhất thời, phương hướng phi hành của ngân thương đã phát sinh thay đổi về biên độ, lúc rơi xuống đất vang lên tiếng nổ chấn động, so với thân thể Sở Kinh Thiên xa chừng mấy thước.

Bóng dáng màu đen cũng dừng ở bên người Sở Kinh Thiên, một đôi con ngươi lạnh như băng trừng trừng nhìn năm người trên không.

“Hừ! Hãy cho hắn chết.”

Phật Thiên vẫy tay một cái, trường thương màu bạc nọ liền từ trên đất lúi lên, bay trở về trong tay hắn. thân thể hắn lao xuống, mang theo một cỗ đại khí lưu đánh sâu vào hướng Lãnh Nhai. Năng lực tác chiến cận thân của hắn mạnh nhất trong bát thần tướng, có vết xe đổ vừa rồi, nhất kích này của hắn trực tiếp dùng toàn lực, muốn một nhát đánh chết Lãnh Nhai... Mà mục tiêu của hắn cũng không chỉ có Lãnh Nhai, trừ phi một mình hắn có thể đỡ được nhất kích này, nếu không chỉ cần hắn tránh đi, lực lượng dư ra đủ để Sở Kinh Thiên phía sau hắn tan xương nát thịt.

Cảm thụ được khí lưu gần như sắp xuyên thủng thân thể này, vẻ lo lắng trong ánh mắt Lãnh Nhai giống như hỏa diễm màu đen vừa ánh lên, hắn triệt thoái về phía sau một bước, ngay thời điểm Phật Thiên nghĩ đến hắn sẽ phải tránh đi, một đạo bóng dáng màu đen chợt từ bên trong đồng tử mắt hắn phóng đại....

Đó là tốc độ nhanh nhất Lãnh Nhai có khả năng đạt tới, cũng là tốc độ nhanh nhất mà Phật Thiên từng thấy trong kiếp này, tốc độ cực nhanh, hơn nữa từ thối lui rồi bỗng nhiên vọt tới trước, hơn nữa là ở góc độ không thể được.... Hắn dĩ nhiên là trực tiếp nghênh đón mũi thương hướng về phía hắn...

Như điện quang hỏa thạch, nhanh đến không thể gọi là trong nháy mắt, Phật Thiên cảm giác được trường thương của mình đâm xuyên qua vật gì đó, nhưng đồng thời cũng cảm giác

được trước ngực mình nổi lên một cỗ hàn ý lạnh lẽo....

Thân thể Lãnh Nhai bị trường thương của Phật Thiên trực tiếp đâm thủng từ chính giữa, mà tay phải hắn đặt phía trên ngực trái Phật Thiên, một cây nhiễm huyết lực sắc đoàn nhận từ sau lưng hắn bay ra, xuyên thủng trái tim hắn.

Thế giới trong thời khắc này trở nên vô cùng im lặng, đồng tử mắt Phật Thiên khuếch trương thật lớn. con mắt hầu như lòi ra, mà Lãnh Nhai vẫn lạnh nhạt như cũ, lạnh như băng giống nhau vĩnh hằng không thay đổi, không có thống khổ, không có vui vẻ, không có sợ hãi đối với tử vong, cái gì cũng không có....

Thực lực của Thần tướng, hắn hiểu rất rõ. Hắn biết nếu đỡ đòn chính diện, hắn nhiều lắm chỉ có thể ngăn cản một trong số đó mà bất bại, cũng không có khả năng thắng. Nay Hình Thiên đã chết, ngũ thần tướng còn lại dùng tốc độ nhanh nhất đưa bọn họ vào chỗ chết, với thực lực của hắn. căn bản đừng nghĩ tránh được chuyện bọn họ liên thủ, cho nên, hắn lựa chọn....

Một mạng đổi một mạng!

Nếu phải chết, há có thể chết uống!

Thời khắc trường thương đâm tới đó, hắn bỗng nhiên đem toàn bộ lực lượng phòng ngự trên thân thể đều đổ xuống, toàn bộ chuyển lên trên tay phải, nghênh đón Phật Thiên công kích, chủ động làm cho ngân thương đó xuyên qua thân thể của mình. Phá Phong Nhận, cũng thuận thế xuyên qua trái tim Phật Thiên. Phật Thiên tưởng hắn sẽ trốn, sẽ chán, cũng không nghĩ tới hắn sẽ từ góc độ trường thương đang phóng tới đột nhiên tấn công đến, cho nên căn bản ngay cả lực lượng phòng ngự đều không có kết lại.

Hai người đồng thời ngã xuống đất. Đồng tử mắt Phật Thiên vẫn gắt gao trừng lớn. trong miệng hắn phát ra vài tiếng mơ hồ không rõ nghĩa. sau đó không còn có tiếng động. Cho dù hắn là thần trung chỉ thần, trái

tim, cũng là nơi yếu hại yếu ớt nhất của hắn.

Phong Thiên, Hồn Thiên, Dương Thiên lại một lần nữa đứng yên nơi đó. Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, bất quá trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Phạt Thiên đã như vậy mà chết đi... Lục thần tướng, chỉ còn lại bốn người bọn họ.

Một loại hàn ý khiếp đảm tụ tập bên trong lồng ngực. Bọn họ rất cuộc cảm thấy “Trò chơi” cùng hai kẻ xâm nhập này là ngu xuẩn cỡ nào, bởi vì bọn họ cuồng ngạo tự đại, không coi ai ra gì. bọn họ trả giá thảm trọng, nhưng giờ phút này hối hận thì được gì.

Lúc Lãnh Nhai bị xô xuyên qua ngực. té trên mặt đất, đã là hơi thở mong manh, hắn nhìn về phía Sở Kinh Thiên, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hắn bắt đầu tan rã.

Sở Kinh Thiên giật giật khóe miệng, cười thảm nói: “Mặt lạnh băng... Ta biết người muốn nói gì. có phải người muốn nói.... Không nên mang ta tới nơi này A, thật ra ta nên cảm tạ người, nhờ có người, ta mới tìm được cừu nhân đã hại chết cha mẹ ta, còn giúp bọn họ báo thù Có thể làm việc này cho cha mẹ cảm giác thực sự rất vui. Rất hy vọng, kiếp sau có thể đầu thai làm một người có cha có mẹ, lại có gia gia nãi nãi, tiểu hài.”

Lãnh Nhai: “

“Chỉ là. chúng ta quá vô dụng vẫn là không cứu được Ngưng Tuyết các nàng... Bất quá, chúng ta cũng giết được hai người rất lợi hại Diệp lão đệ, hẳn là sẽ không trách chúng ta ” Nhìn ánh mắt Lãnh Nhai hầu như đã không có tiêu cự cùng màng máu từ ngực hắn loang ra, ánh mắt hắn trở nên mịt mù, suy nghĩ dần dần bay trở về những ký ức cách đây không quá xa, nhẹ nhàng nói: “Mặt lạnh băng, tuy rằng người vẫn luôn là bộ dáng lạnh như băng Ai cũng không nguyện ý quan tâm, nhưng ta biết, người mới là bằng hữu đáng kết giao nhất, đời này, có thể có bằng hữu như người cùng Diệp lão đệ, thực sự rất vui, kiếp sau Chúng ta vẫn là bằng hữu Hay là huynh đệ ”

Một đạo bóng dáng màu xanh từ không trung lao xuống, phiêu phù phía trước hai người, hắn trầm thấp nghiêm mật nói: “Trên đường xuống Hoàng tuyền nhớ rõ nói cho hai phé vật kia, là Hồn Thiên ta đã báo thù cho bọn hắn!”

Hắn giơ tay lên, hừ lạnh một tiếng, hai đạo khí mang đồng thời bắn về phía thân thể Lãnh Nhai cùng Sở Kinh Thiên.

Lãnh Nhai trong đầu đã trống rỗng, hắn đã không còn cảm giác đau đớn. nhưng cảm giác sinh mệnh cùng ý thức sắp rời xa mình cũng rất rõ ràng. Hắn nhắm hai mắt lại, bình tĩnh chờ tất cả chấm dứt, khóe miệng, cũng không biết trong bất giác chậm rãi nhếch lên, lộ ra một nụ cười, cười rất nhu hòa....

“Bình Nhi ”

Nam nhân đã đoạn tuyệt ái tình này, đã tặng nét ôn nhu cuối cùng của đời mình, cho cảm tình duy nhất của hắn trong cả đời.

“Phanh!”

Bên tai truyền đến một tiếng chấn động thật lớn. nhưng, chờ đợi hồi lâu, vẫn không cảm giác được thống khổ truyền đến, ý thức, vẫn như cũ tuy tiêu tán nhưng còn sót lại, lúc này, bên tai bỗng nhiên truyền đến một cái tiếng kêu kinh hãi:

“Diệp Diệp lão đệ ”

Đôi mắt Lãnh Nhai mạnh mẽ mờ ra, trong tầm mắt mơ hồ, hần nhìn thấy thân thể Hồn Thiên như một màng lá héo úa bị thổi bay, quay cuồng ngã xuống đất, lúc rơi xuống đất, mặt đất vừa bị hoạt động thân thể phá hư lại một lần nữa xuất hiện một khe rãnh vừa dài vừa sâu.

Ở chỗ ban này Hồn Thiên đứng, một thân ánh màu trắng lẳng lặng đứng ở nơi đó. Đó là một bóng dáng rất quen thuộc, quần áo màu trắng quen thuộc, khí tức quen thuộc. Tay hần tùy ý thả xuống hai bên, không có dấu vết gì như vừa mới ra tay, toàn thân cao thấp, chỉ có tóc hần cùng áo trắng không gió mà bay.

Diệp Vô Thần!

Hần xuất hiện, làm cho Lãnh Nhai bỗng nhiên tự phát ra ý niệm muốn sống mãnh liệt, nguyên lai đang muốn buông tất cả để bình yên chết đi đã tiêu tán vô tung vô ảnh. Khát vọng vừa này sinh làm cho hần cắn chặt răng, không cho mình lập tức chết đi.

Diệp Vô Thần xoay người lại, ngồi xổm trước người Lãnh Nhai, bàn tay đặt lên trên ngực bị ngân thương xô xuyên qua của hần. Lãnh Nhai nhất thời cảm giác được một cỗ khí tức ấm áp từ hần ngực truyền đến, làm cho ý thức cùng sinh mệnh sắp rời xa nhanh chóng sống lại, dần dần. tầm mắt cùng ý thức của hần bắt đầu trở nên rõ ràng, mà một tia cảm giác đau đớn cũng bắt đầu đánh úp về phía trái tim. Đau đớn Đó là thần kinh hần đã khôi phục lại.

Bàn tay vừa động, ngân thương xô xuyên qua ngực Lãnh Nhai bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đẩy ra ngoài, xa xa bay đi. Trong miệng Lãnh Nhai phát ra một tiếng kêu rên thống khổ đến cực điểm, ngay ngực xuất hiện một đại động dữ tợn, nhưng máu còn không có kịp phun ra, một cỗ lực lượng khổng lồ vô cùng ấm áp liền đem chỗ đó gát gao che lại, cỗ lực lượng đó cường đại vượt qua tường tượng, cảm giác đau đớn đó trong nháy mắt biến mất, mà chỗ bị thương nặng dùng bằng mất thường cũng có thể thấy được tốc độ khép lại rất nhanh, dùng công phu một lúc, đại động nơi ngực liền biến mất, làn da mới sinh phía trên không hề lưu lại thương tổn.

Thống khổ hoàn toàn biến mất, miệng vết thương hoàn toàn khép lại, tất cả những gì lưu lại sau khi trọng thương hoàn toàn hư thoát. Ngay cả hần tâm như nước lạnh, cũng không thể không khiếp sợ trước sự thật phát sinh chính trên người mình. Trọng thương như thế, trọng thương có thể làm cho người thường lập tức chết đi, thế nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn. lại như kỳ tích hoàn toàn khép lại Hư ào giống như cảnh trong mộng.

519. Chương 518: Tẩn Diệt

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 518: Tẩn diệt

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Chủ nhân.” Lãnh Nhai hô một tiếng, thân thể hoạt động, giãy dụa muốn đứng dậy, lại bị Diệp Vô Thần lấy tay ấn xuống, nói: “Trước mắt không được cử động.” Hiện nay lực lượng của hần có thể dễ dàng làm khép lại miệng vết thương cho người bị trọng thương nhân, nhưng không thể giúp khôi phục sức khỏe. Hần chuyển hướng về phía Sở Kinh Thiên, thấy hần cũng đang ngơ ngác nhìn mình, giống nhau nhìn thấy tình cảnh không thể tưởng tượng ra được.

“Sở đại ca, Lãnh Nhai, ta đã biết rồi.... Ta đã tới chậm.” Diệp Vô Thần than nhẹ một tiếng. Phải Hần đã tới chậm, hôm nay chính là ngày Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm trở thành tể phẩm, lúc nghe thấy tin tức

này, hần hầu như nổi cơn điên rồi chạy như điên đến nơi đây, trên đường vẫn luôn sợ hãi khi nghĩ nếu hần đến muộn một ngày, hần làm thế nào đối mặt chính mình, đối mặt toàn bộ Thần Chỉ đại lục.

Sở Kinh Thiên vẫn ngơ ngác như cũ nhìn hần. bỗng nhiên nói: “Diệp lão đệ Nhìn người... Có điểm gì đó không giống.”

“Có sao?” Diệp Vô Thần mỉm cười, “Là chỗ nào không giống?”

Nay, Diệp Vô Thần đã đạt tới tầng thứ năm của vô thần bí quyếtNhưng hần lúc này đã đạt tới tầng thứ năm cùng trước khi hần đạt đến tầng thứ năm cũng là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng. Khác biệt đó, giống như trên trời dưới đất. Mà vô thần bí quyết mỗi lần tiến cảnh đều sẽ thay đổi tâm tình và khí chất. Cho nên Sở Kinh Thiên có thể mơ hồ cảm giác được hần đã biến hóa, nhưng loại cảm giác này chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, hần chỉ có thể cảm giác được, nhưng không cách nào nói ra.

Sở Kinh Thiên chăm chú nhìn hần một hồi, lại chỉ có thể lắc đầu: “Nói không nên lời Nhưng chính là cảm giác không giống. Diệp lão đệ, người áo đen kia, hần....”

“Việc này về sau ta sẽ nói cho các người, ta phải lập tức đi đưa Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm trở về. Các nàng đang đợi ta.” Diệp Vô Thần đứng dậy. Hiện nay mỗi một phút mỗi một giây với hần mà nói đều liên quan đến an nguy của Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, hần một

tia thời gian cũng không dám chậm trễ Vô luận nơi này là chỗ nào, sắp đối mặt với cái gì,

kẻ địch phía trước là cường đại cỡ nào, hần cũng không sẽ đưa ra lựa chọn thứ hai ... Ai ngăn trở bước chân hần đưa Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đi, cho dù là khắp thiên hạ tất cả mọi người ngăn cản, hần cũng sẽ đạp lên thi thể bọn họ để xông lên.

Nhìn thân thể Hình Thiên bị cắt thành hai nửa cùng thi thể Phật Thiên nằm trên mặt đất, hần nở nụ cười: “Sở đại ca, Lãnh Nhai, làm tốt lắm.. Thực lực của các người, đã vượt qua thần trung chỉ thần.”

Xa xa, Hồn Thiên bị Diệp Vô Thần đánh bay cách đó không xa đứng lên, hần vỗ vỗ bụi đất trên người, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Vô Thần, xốt xa nở nụ cười: “Đồng loa sao Lại có thêm một người tới chịu chết!”

“Cẩn thận một chút, người này cùng hai tiểu tử kia không đơn giản, người cũng đừng giống hai cái phế vật Hình Thiên cùng Phật Thiên, chết cũng không biết mình chết như thế nào.” Dương Thiên trên không trung lãnh đạm nhắc nhở. Mới rồi thời điểm Hồn Thiên bị đánh bay, thế mà mấy người bọn họ không ai nhìn thấy rõ ràng Diệp Vô Thần đến tới cùng là từ phương hướng nào lại đây, tốc độ nhanh đến trình độ tất cả bọn họ đều không thể phản ứng kịp. Thậm chí. tốc độ như vậy muốn vượt qua nam tử có ma khí kia... Hơn nữa không phải chỉ vượt qua một chút.

Hồn Thiên phải sạch bụi đất trên người, hừ lạnh một tiếng: “Các người sợ à!? Hừ!”

Hần nặng nề tiến vài bước về phía trước Diệp Vô Thần, dùng nét mặt cười lạnh nhìn hần: “Tiểu tử. trước giờ kẻ dám đánh lén bản thân tướng nhân đều sẽ không có kết quả thứ hai.” Vừa rồi Diệp Vô Thần tốc độ nhanh đến nỗi hần hoàn toàn không thể thấy rõ, nhưng nhất kích đánh lên trên người hần đó, trọng kích tuy rằng đánh bay hần. nhưng lại không làm cho hần cảm giác được thống khổ gì. Cái này rõ ràng là một cái tốc độ cực kì nhanh, nhưng lực lượng này không có khả năng tạo thành uy hiếp đối với hần.

“Diệp lão đệ Cẩn thận, bọn họ là thần tướng nơi này, đều rất lợi hại, cẩn thận ” Sở Kinh Thiên lấy thanh âm yếu ớt nhắc nhở. Nhận thức của hần đối với Diệp Vô Thần vẫn như cũ. vẫn dừng lại mức trước khi đi lên Thông Thần tháp. Hần mới vừa cùng Hình Thiên giao thủ. biết thần tướng có thực lực đáng sợ ra sao, lúc đó thực lực của Diệp Vô Thần căn bản không có khả năng làm đối thủ của bọn họ.

Tương phản. Lãnh Nhai nhưng không lộ ra thần sắc lo lắng chút nào, trong đồng tử mắt lạnh lùng chiếu rọi nét mong đợi thật sâu. Vừa mới rồi, khi Diệp Vô Thần chữa khỏi miệng vết thương cho hần. hần đã thấy lúc này Diệp Vô Thần đã không còn là ngày Diệp Vô Thần trước ...Trong thời gian ngắn ngủn không đến một ngày, trên người hần đã xảy ra biến hóa thật lớn có thể nói là nghiêng trời lệch đất, hoàn toàn giống như hai người khác nhau.

“Yên tâm đi, tất cả giao cho ta.” Diệp Vô Thần khẽ gật đầu, híp mắt, nhìn về phía Hồn Thiên, ánh mắt hướng ra xa xa, lần lượt dừng lại một chút trên người Phong Thiên, Dương Thiên. Đọa Thiên, nói ra một

câu mà bọn họ tuyệt đối không có khả năng nghĩ đến: “Ta không muốn lãng phí thời gian, cho các người hai lựa chọn Toàn bộ rút đi, hoặc là Toàn bộ sẽ chết!”

Giống như bỗng nhiên nghe được câu nói đùa buồn cười nhất trên thế giới, tứ thần tướng sau một hồi sửng sốt một chút, toàn bộ ngửa tới ngửa lui cười ha ha. Hồn Thiên vừa chỉ tay vào hắn. vừa cười châm chọc: “Ha ha ha ha Rất thú vị Trên thế giới lại có kẻ cuồng vọng ngu xuẩn như vậy Ha ha ha ha...”

Diệp Vô Thần khoe miệng không chút động đậy, thân thể bỗng nhiên biến mất ở nơi đang đứng... Không, không phải biến mất, mà là tốc độ quá nhanh, nhanh như vừa chớp mắt, nhanh đến nỗi tứ thần tướng không kịp phản ứng Mà nơi hắn di động đến, chính là phía trước Hồn Thiên, thân thể hắn vẫn đứng thẳng như cũ, xuất một quyền thẳng vào ngực hắn.

Lực lượng đơn phương công kích, với trình độ lực lượng của thần tướng, nhất kích như thế tất nhiên phát sinh một tiếng nổ năng lượng mạnh mẽ đình tai nhức óc, phóng xuất ra lưu động đảo loạn không khí và tạo thành khí tràng không gian hỗn loạn. Mà mục tiêu cũng sẽ bị đánh bay ra ngoài thật xa. Nhưng quyền này của Diệp Vô Thần đánh lên trên người Hồn Thiên không có phát ra tiếng vang gì, giống như không phải là một trọng kích, mà chỉ là đưa quyền cào nhẹ lên người hắn vậy.

Mà thân thể Hồn Thiên dường như nói là bị đánh bay, đến ngay cả lui cũng không có lui về phía sau một bước.

Xa xa tam thần tướng còn chưa kịp phát ra nụ cười lạnh khinh thường, liền lập tức phát hiện có chuyện không đúng. Diệp Vô Thần thần sắc bình tĩnh, bên trong bình tĩnh lại có chút hỗn loạn nhẹ nhàng cùng nụ cười lãnh đạm như có như không, mà một giây đi qua, hai giây đi qua, quyền thủ của hắn vẫn như cũ đánh vào ngực Hồn Thiên, mà Hồn Thiên lại giống như bị thi triển Định thân pháp, toàn thân trên dưới vẫn không nhúc nhích, nhưng ánh mắt hắn lại trợn trừng thật lớn. làm cho người ta lo lắng con mắt hắn có phải sắp bị vắng khô hốc mắt hay không.

Giây thứ ba, Diệp Vô Thần đem quyền thủ từ trên người hắn thu hồi lại, cười lạnh nhìn hắn. Hồn Thiên rốt cuộc đã có phản ứng, trong miệng hắn phát ra tiếng rên rỉ thống khổ đến cực điểm, ánh mắt vẫn như cũ gắt gao trợn to, hai tay run run ôm lấy chỗ bụng bị Diệp Vô Thần công kích, thân thể đang lung lay sắp đổ lui về phía sau một bước, lại lui về phía sau một bước nữa. sau đó “Phốc” một tiếng nằm ngã xuống trên đất, tay vẫn như cũ gắt gao đặt trên bụng, đang không ngừng run rẩy phóng thích ra những tiếng rên rỉ thống khổ yếu ớt.

“Cái...Cái gì?” Phong Thiên, Dương Thiên, Địa Thiên toàn bộ hoảng sợ thất sắc, hoàn toàn không thể tin được vào mắt của mình. Sở Kinh Thiên cũng chấn động. Đều là một trong bát thần tướng, lực lượng của Hồn Thiên hắn là ngang hàng cùng Hình Thiên, Phật Thiên, bát thần tướng cường đại như thế, Diệp Vô Thần thể nhưng chỉ dùng một quyền nhìn có vẻ vô cùng thoải mái, liền làm cho một thần tướng mất đi sức chiến đấu như vậy.

“Diệp lão đệ, người Người ” Sở Kinh Thiên lắp bắp, không chỉ suy nghĩ hỗn loạn. ngay cả đầu lưỡi cũng lắp bắp không ngừng.

Diệp Vô Thần trở lại cười: “Yên tâm. không cần lo lắng cho ta Hương Hương, đưa bọn họ đến nơi chúng ta vừa tới, nơi đó không có người khác.”

Hương Hương xuất hiện, bó đi bạch quang tiền Lãnh Nhai vẫn đang giữ bộ mặt dần dại, cùng Sở Kinh Thiên vẫn còn một bụng câu hỏi muốn nói.

ở một địa phương khác, thần điện địa hạ.

Thần đế rốt cuộc mờ mắt ra, phát ra tiếng bình tĩnh ni non: “Phật Thiên cũng đã chết, Hồn Thiên khí tức cực kỳ bé nhỏ Chỉ cách một thời gian ngắn như vậy, xem ra, lực lượng do ma tộc lần này phái ra cũng đủ cường đại. Bất quá, có Dạ Minh. Huyết Dạ. Thiên Trọng ở đây, bọn họ không có khả năng xâm nhập ”

Vân lộ trên mặt đất đã sáng tới bảy, tám trên mười phần,hào quang chiếu xạ trên người Bạch Dực công chúa và Hắc Dực công chúa cũng rõ ràng mãnh liệt rất nhiều, năng lượng lấp lánh:

“Rất nhanh thôi, Huyền thần sẽ tỉnh lại, tất cả mọi chuyện đều sẽ thực sự kết thúc Bạch Dực, Hắc Dực Thần Chỉ đại lục, sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ các người tên.”

Phong Thiên, Dương Thiên, Đọa Thiên toàn bộ đều gọi ra vũ khí của mình, trình thành trận thể tam giác vây quanh, đem Diệp Vô Thần vây vào giữa, trên mặt không còn thoải mái cuồng ngạo như trước. Một quyền phé đi Hồn Thiên, loại trình độ này ngay cả tam thánh tướng cũng không nhất định có thể làm đến, nhìn gương mặt kẻ tuổi trẻ quá xa lạ này, bọn họ như thế nào cũng không tưởng tượng nổi kẻ đáng sợ này rốt cuộc là ai.

“Người là ai!” Đọa Thiên thể trạng khô ngô nhất lên tiếng hỏi.

Thương!

Hào quang màu vàng hiện lên trước mắt tam thần tướng, ngay sau đó, lại là một đạo huyết sắc hào quang chợt lóe lên trước mắt bọn họ. Tay phải Trảm Tinh kiếm, tay trái Tai Ách cung, Diệp Vô Thần chợt phóng thích khí tức cùng cấm đoạn chỉ khí vô hình uy áp, nhất thời làm cho Phong Thiên, Dương Thiên, Đọa Thiên ba người bị áp chế hầu như không thở nổi. Diệp Vô Thần lãnh đạm nói: “Ta, bất quá là người một năm trước đã giết Tuyệt Thiên.... Các người sau này nhớ rõ nói với Tuyệt Thiên, bát thần tướng các người, toàn bộ đều chết trong tay nhân loại Thiên Thần đại lục mà các người vẫn khinh thường.

Kim mang di động, lúc đồng tử mất Đọa Thiên phóng đại, trong tay hấn búa tạ nặng tựa vạn quân ầm ầm đón nhận. Kiếm chùy tương tiếp, hỏa hoa màu vàng như bị nổ mạnh phân tán ra, theo đó Đọa Thiên chùy luôn đi theo Đọa Thiên vô số năm. đừng nói hư hao, đến ngay cả tôn hại cũng đều chưa từng bị, bị cắt thành hai nửa từ chính giữa.

Đọa Thiên bị chấn động đến ngất ngốc, cả kinh, nhanh chóng triệt thoái phía sau, tam thần tướng đứng cùng nhau, áp lực vô cùng trầm trọng đè nặng trong lòng. Có thể lại trực

tiếp chặt đứt Đọa Thiên chùy Chỉ có bọn họ mới thực sự hiểu Đọa Thiên chùy là cường

đại cỡ nào, muốn hủy hoại, sẽ cần lực lượng khổng lồ cỡ nào - hấn vừa rồi một quyền phé đi Hồn Thiên, hoàn toàn không phải ngẫu nhiên.

Một cỗ bóng ma đáng sợ chưa từng cảm nhận được trên người thánh tướng len lỏi vào trong tim, tam thần tướng vào lúc này đây, đều đưa ra lựa chọn giống nhau như đúc. Nhất thời, ba đoàn hào quang bất đồng nhan sắc từ trong ba tiếng hét lớn trên người bọn họ diệp khởi, trong phút chốc ba loại hào quang trực tiếp che đầy thiên không, mang đến năng lượng gió lốc hỗn loạn giao tạp.

Thần cấm kĩ!

Nếu là tâm vô vương bận, Diệp Vô Thần có lẽ còn có thể có hứng thú học hỏi một chút thần cấm kĩ của ba thần tướng này có uy lực ra sao, bởi vì hấn tự tin cho dù thần cấm kĩ của bọn họ có cường thịnh thế nào, cũng không thể là đối thủ của hấn. Nhưng giờ phút này, hấn căn bản không có tâm tư lãng phí thời gian với bọn họ, nhìn ba thần tướng đứng chung một chỗ, hấn trong mắt hiện lên một đạo quỷ quang, tay phải giơ lên, Trảm Tinh kiếm lóe ra khỏi kim mang chói mắt.

Vù!

Lúc này đây, thật sự là di động chỉ trong nháy mắt, xuất hiện sau lưng tam thần tướng, nhất kích “Thiên Địa Liệt” quét ngang về phía Phong Thiên, Dương Thiên, Đọa Thiên ba người đang phát động thần cấm kĩ.

Thực lực Diệp Vô Thần vốn là đã xa xa phía trên bọn họ, hấn thực lực tăng lên cũng có nghĩa hấn có thể phát huy ra Trảm Tinh kiếm cùng Tai Ách cung với uy lực cường đại hơn. Thực lực hơn xa cộng thêm cấm đoạn chỉ khí cấm kỵ uy lực, thân thể tam thần tướng bị Trảm Tinh kiếm nhẹ nhàng thoải mái chém qua, từ hông trái của Phong Thiên, xuyên qua thân thể Dương Thiên, lại từ lưng phải Đọa Thiên chém tới.

Năng lượng bạo động đình chỉ. không khí và không gian vừa mới bị năng lượng đào loạn đã bắt đầu nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Diệp Vô Thần xoay người sang chỗ khác, không hề liếc mắt nhìn bọn hấn một cái, một tay cầm kiếm, một tay trì cung, di hướng về phía thần điện. Nơi đó, mới có kẻ địch thực sự đáng sợ.

Thân thể Phong Thiên, Dương Thiên, Đọa Thiên tam thần tướng đồng thời bị chia làm hai đoạn từ không trung rơi xuống dưới, chết không toàn thây.

Từ đó, Thần Chỉ đại lục thống lĩnh thiên hạ thần binh bát đại tối cao tướng lãnh toàn diệt. Lục thiên, chết vào tay Thiên Thần đại lục Đồng Tâm, bị nàng lấy “Hắc Dực thuần ngục sát” cắt thành vô số khối. Tuyệt Thiên, chết vì chiêu Huyết minh truy hồn tiền của Diệp Vô Thần. Hình Thiên, chết dưới “Thiên kiếm” của Sở Kinh Thiên. Phạt Thiên, chết dưới chiêu vong kỷ tương sát của Lãnh Nhai. Hồn Thiên bị Diệp Vô Thần nhất chiêu đánh phế, Phong Thiên, Dương Thiên, Đọa Thiên đồng thời chết dưới một kiếm của Diệp Vô Thần.

520. Chương 519: Thiên Trọng, Lực Lượng Va Chạm.

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 519: Thiên Trọng, lực lượng va chạm.

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Thần điện.

“A, mấy phế vật đó đều đã chết.” Thiên Trọng từ ngoài cửa đi đến, dùng thanh âm vô cùng nặng nề không mẫn không nhát để nói.

“ồ Hì hì hì hì. chết thật hay, mấy phế vật kia lưu trữ cũng không có gì vui.”

Huyết Dạ liếm từng ngón tay của mình, không biết đang nhắm nháp cái gì, thân thể nàng nhỏ nhắn xinh xắn. nhưng tư thế nằm nghiêng lại bày biện ra một đường cong vô cùng mê người. Gương mặt mười bốn mười lăm tuổi, đã có thân thể xinh đẹp chỉ thiếu phụ mới có thể có được. Nhưng so với mỹ lực của nàng, thịnh truyền nhiều hơn. lại là cái tên đáng sợ của nàng. Trên huyết cự của nàng không biết đã nhiễm bao nhiêu máu tươi, mỗi một cái chết trên tay nàng, dù thần hoặc ma. đều đã ném qua kiểu chết thống khổ cùng tàn nhẫn nhất trên đời. Thần Chỉ đại lục, nàng được công nhận là người không thể chọc ahọc nhất, thậm chí không nên gặp.

“Người kia đã hướng qua bên này, bắt quá trên người hắn cũng không có ma khí.”

Thiên Trọng ngồi xuống đất, thân thể cao như núi, lúc ngồi xuống, toàn bộ thần điện đều run rẩy dữ dội một lúc, suýt sập. Dạ Minh vẫn như cũ nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói được một lời, thần tướng sinh tử với hắn không có chút tương quan nào, chết sạch hắn cũng sẽ không cảm thấy gì. Mà toàn bộ Thần Chỉ đại lục có thể cùng Huyết Dạ bình yên ở chung cũng chỉ có Thiên Trọng, cùng Huyết Dạ canh giữ bên trong thần điện, hắn cảm giác toàn thân trên dưới cũng không thoải mái.

Huyết Dạ sửa lại tư thế, thuận thể thân xoay lưng, ngáp há mồm một cái, hào hứng nói: “Người có thể đà bại mấy phế vật kia nhanh như vậy, hì hì. nhất định là rất thú vị ồ, to con ca ca, là người đến, hay là ta đến đây.”

“Ta đến. đã lâu không đánh nhau, thân thể có chút cứng rắn.” Thiên Trọng dùng thanh âm hư hét đánh mà nói. Hắn có thánh cấp thực lực, cũng là người ít nóng tính nhất trong Thiên Thần đại lục, đối với ai đều rất hiền lành, đối với Huyết Dạ lại có một loại dung túng giống như đối với muội muội của mình, cơ bản là nàng nói cái gì, hắn đều nghe cái đó, giống một đại tiểu thư điều ngoa cùng một đại ngốc vậy. Cho nên mặc dù hắn có ngoại hình làm cho người ta sợ đứng tim, nhưng cũng là người ít đáng sợ nhất trong thần tướng, thần vương, thánh tướng.

“Tốt. ta cũng lâu rồi không thấy to con ca ca đánh nhau, hi, hắn đến rồi,” ánh mắt Huyết Dạ chớp chớp lóe sáng. Nàng cong hàng nguyệt mi lên lộ ra vẻ vui cười, khuôn mặt nhỏ nhắn không chỗ nào không đáng yêu khiến cho người ta yêu mến, mặc cho ai cũng sẽ không nghĩ đến việc lúc này nàng đang muốn giết người.

Đại môn thần điện bị ầm ầm đánh văng ra, Diệp Vô Thần một tay cầm kiếm, một tay chấp cung đi đến, đối diện cùng tam thánh tướng bên trong.

Thiên Trọng tiến về phía trước một bước, đứng ở trước mặt Diệp Vô Thần, không chút biểu tình nói: “Nào, cùng ta đánh nhau đi, người hẳn là có thể cùng ta nhiều đánh được một hồi.”

Không có vẻ mặt khinh miệt, đối địch, khinh thường gì, còn hồi chiến rất rõ ràng lưu loát nhưng thật sự làm cho Diệp Vô Thần thoáng sửng sốt một chút, hơn nữa thân hình hắn lại làm hắn động dung. Cao năm sáu thước, gần ba thước chiều ngang, hình thể như vậy đã vượt xa phạm trù người bình thường, mà toàn cơ thể hắn đều hiện ra màu đen bóng, từng thớ thịt như những khối đá chồng lên thành núi, có thể hiểu được bên trong ẩn chứa lực lượng đáng sợ cỡ nào.

Mặt hắn rất xấu xí. nhưng không phải loại đáng ghê tởm làm cho người ta chán ghét, mà khuôn mặt làm cho người ta buồn cười. Hơn nữa kích thước đầu hắn cùng thường nhân không khác nhau, đặt trên thân thể khổng lồ càng làm nổi bật sự chênh lệch buồn cười.

Theo đó, ánh mắt hắn dừng lại trên người Huyết Dạ đang cười hì hì nhìn hắn Một tiểu

cô nương, tiểu cô nương cũng đáng yêu như Long Hoàng Nhi năm đó, nhưng từ trên người nàng, không hiểu sao hắn cảm giác được một cỗ khí tức lạnh vô cùng, lạnh như băng, còn có một mùi máu tươi nồng nặc. Loại mùi máu tươi này cũng không phải mùi máu thực thụ, mà là kẻ giết rất nhiều người, lấy dính rất nhiều máu tươi mới có thể tích lũy thành huyết tinh chỉ tức. Đó là một cô gái có bề ngoài thiên sứ, nhưng có ác ma chỉ tâm khảm bố.

Cuối cùng, ánh mắt hắn cùng Dạ Minh đang quay đầu nhìn về phía hắn chạm nhau, mày mảnh trầm hạ. Mà Dạ Minh rõ ràng động dung, trầm giọng nói: “Là người!?”

Hắn chẳng thể nghĩ tới, người một tháng trước thiếu chút nữa bị hắn giết chết lại có thể đi

tới nơi này Cũng không giống hai người kia, Trảm Tinh kiếm cùng Tai Ách cung trong

tay hắn chính là minh chứng vững như thép. Người này...người của Thiên Thần đại lục rốt cục đã tới nơi này! Hơn nữa, nói như vậy, đám người Hồn Thiên Phong Thiên, thế nhưng lại bị hắn giết chết!

Sao lại thế này, thực lực hắn căn bản không có khả năng đạt tới trình độ kia.

Ánh mắt oán hận không đựng chạm với Dạ Minh, mà là nhìn về phía Thiên Trọng vô cùng cao lớn. bên trong đồng tử mắt bốc cháy lên chiến hỏa hừng hực, biến mất không lâu khí thế cũng hừng hực trào ra. Hắn sẽ không cùng bọn họ lãng phí thời gian nói chuyệnTrong thời gian ngắn nhất đã bại bọn họ, mới có hy vọng mang Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đi. Hắn một phút một giây cũng không dám chậm trễ nữa.

“ồ yêu yêu, tiểu ca ca đẹp trai To con ca ca, xuống tay nhất định phải nhẹ nhàng chút,

đem hắn đánh ngất tinh là tốt rồi, ta rất muốn bắt hắn trở về dưỡng thành một tiểu sủng vật thật ngoan ngoan.” Huyết Dạ cười hì hì. mắt hí thành đường nhìn Diệp Vô Thần.

“ồ, được rồi.” Thiên Trọng trả lời. Thanh âm chấn động thần điện làm bàn ghế mơ hồ rung chuyển.

“Còn ồ, chúng ta đi ra ngoài chơi được không, nếu phá hư nơi này, thần đế bệ hạ sẽ rất mất hứng, nếu thần đế bệ hạ mất hứng, ta cũng sẽ rất mất hứng.”

“ồ, tốt.” Thiên Trọng trả lời lần nữa, ầm ầm nâng bước chạy về hướng Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần hít sâu một hơi, thân thể nhảy lùi lại, lúc rơi xuống đất, đã dừng trên quãng trường thật lớn phía trước. Chính là mặt đất vốn bằng phẳng đã bị phá hư hoàn toàn. Xa xa, các loại hình thái thi thể của lực thần tướng còn nằm đó.

Thiên Trọng đi ra, Huyết Dạ ôm một cái hòm dài dài nhẹ nhàng theo sau. Tứ chỉ mềm mại thon mịn, thân áo đáng yêu cùng váy ngắn. dưới chân một đôi giày tinh xảo khắc hoa. Đó là một cô gái trang điểm giống như công chúa, không ai tưởng tượng được thật ra nàng đã hơn một ngàn năm tuổi. Mà trong cái hòm kia, là vũ khí đáng sợ làm cho người nghe thấy thôi cũng sợ mất mật của nàng.

Dạ Minh mặt không chút thay đổi đi theo sau, ôm tay, ở nơi không xa nhìn thẳng Diệp Vô Thần. Một tháng trước hắn vừa cùng Diệp Vô Thần giao thủ, vài đại tuyệt chiêu trên người Diệp Vô Thần hắn đã lần

lượt tiếp đón qua, có thể nói thực lực hần hần biết rõ ràng nhất, đến ngay cả nhất kích hần có thể đạt tới cực hạn đều biết. Tuy không thể tường tượng, nhưng hần cũng không sẽ ngốc đến mức cho rằng Diệp Vô Thần hiện tại cũng giống như Diệp Vô Thần một tháng trước, người có thể làm cho Thiên Trọng chủ động yêu cầu “đánh nhau”, toàn bộ hỗn độn không gian chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hần muốn tận mắt nhìn, người lúc trước thiếu chút nữa bị hần giết chết nếu không nhờ Bạch Dực công chúa lấy cái chết ép buộc hần buông tha. đến tận cùng trong khoảng thời gian ngắn đã đạt tới trình độ như thế nào....

“Bắt đầu đi.” Diệp Vô Thần lãnh đạm nói một tiếng, thân thể bạo khởi, thu hồi Trảm Tinh kiếm cùng Tai Ách cung, một quyền công hướng về phía Thiên Trọng.

Khóe miệng Huyết Dạ lập tức cong lên, rất muốn cười Diệp Vô Thần không biết tự lượng sức mình. Thiên Trọng có lực lượng vô cùng đáng sợ, đến ngay cả nàng cùng Dạ Minh đều căn bản không dám trực diện đón chiêu, muốn thắng hần. sẽ dựa vào lực cơ động tương đối bạc nhược là chỗ thiếu hụt của hần để cùng hần dây dưa. Nhìn Diệp Vô Thần không biết sống chết lấy quyền thủ công kích Thiên Trọng, nàng đã vui sướng khi thấy người gặp họa, dự đoán đến màn phản kích kế tiếp.

Thiên Trọng ánh mắt chăm chú, đồng thời huy khởi một quyền hướng về Diệp Vô Thần dùng quyền thủ bình thủ đón đánh, hai người công kích đều không có gì mỹ miều, quyền đối với quyền, đơn thuần so đấu lực lượng. Một quyền thủ tối đen tỏa sáng, to nhỏ cỡ chừng đầu người, một quyền thủ nhỏ bé yếu ớt, hoàn toàn giống như quyền thủ của thư sinh, sự tương phản thật lớn. hai người quyền thủ trực diện chạm vào nhau, ầm ầm một tiếng nổ, mặt đất vô cùng cứng cỏi bị nâng lên mấy chục thước cao, một tiếng chấn động tựa như đến trời cũng muốn bị đánh rách tả tơi.

Thiên Trọng, một quyền chấn thiên, một quyền liệt đại, bước chân hần vẫn chưa hề cử động, đưa ra một quyền thủ vươn thẳng ra, mà đối diện hần. Diệp Vô Thần bị đánh bay xa trăm mét. trong không trung không biết bay lượn bao lâu mới tan mất cự lực như dời núi lấp biển, rồi đứng thẳng trên mặt đất. Trong thời khắc hai quyền tương giao, từ bên trong tiếng

nổ, hần nghe vang lên một tiếng thanh thúy, đó là tiếng xương bàn tay cùng cánh tay hần bị chấn đoạn. Áo bên cánh tay phải bị chấn động văng thành nhiều mảnh vãi, rách tả tơi, cánh tay tràn ra từng dòng máu, một lát thời đã thấm ướt nửa cánh tay phải.

Diệp Vô Thần hung hăng hít một hơi, miệng vết thương trên cánh tay phải đã được hần nhanh chóng khép lại, cả cánh tay phải vẫn như cũ hơi khe khẽ phát run. Hình thể của Thiên Trọng khẳng định hần nhất định là một cường giả có lực lượng mạnh mẽ. Mà có thể trở thành một trong thần giới tam thánh tướng, lực lượng của hần tất nhiên kinh thiên đáng sợ. Một quyền này, hần hoàn toàn là vì muốn thử lực lượng của hần rốt cuộc đáng sợ đến trình độ nào. Quả nhiên, lúc Thiên Trọng dùng quyền thủ oanh kích, quyền thủ tối đen đó làm cho hần cảm thấy giống như nhìn thấy một tòa đỉnh đại sơn cao bất tận đánh tới.

Không chỉ hần trong lòng kinh ngạc, mà Thiên Trọng, Huyết Dạ. Dạ Minh ba người ở xa xa cũng kinh ngạc không kém. Bởi vì dưới sức công kích từ một quyền chính diện của Thiên Trọng, hần lại không chết! Hơn nữa chỉ bị đánh lùi trăm mét, thậm chí còn có thể vững vàng đứng ở đó.

Quyền thủ của Thiên Trọng là thứ mà kỳ thực đến thần cũng không thể đụng đến, ngay cả bọn họ nếu bị trực tiếp đánh trúng như vậy, cũng sẽ bị trọng thương.

“To con ca ca, xem ra tiểu ca ca này muốn so lợi hại với chúng ta, cũng nên cẩn thận.” Huyết Dạ cong mi lên, tuy là nói chuyện với Thiên Trọng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Diệp Vô Thần, trên mặt lộ ra ý cười quỷ dị như có như không. Đó là một loại thái độ của cô gái đã tìm được món đồ chơi thỏa mãn dục vọng kỳ dị.

Thiên Trọng nhìn quyền thủ không hề hấn gì của mình, gật đầu nói: “ừ, không hổ là người đã bại bọn Hồn Thiên, một quyền này ta cũng đã dùng tới một nửa lực lượng, hần giống như mới chỉ bị một vết thương nhẹ.”

Dạ Minh trầm mặt. không nói được một lời, hần bình thường cực ít khi cùng Thiên Trọng và Huyết Dạ nói chuyện. Mà lúc này, nỗi khiếp sợ trong lòng hần còn vượt xa hai người bọn họ. Huyết Dạ cùng Thiên Trọng sẽ không biết hơn một tháng trước Diệp Vô Thần là bộ dáng gì. nhưng hần biết rõ mòn mỏi. đó là một chênh lệch quá lớn khiến hần căn bản không thể chấp nhận. Hần chính là một người, một nhân loại hèn mọn của Thiên Thần đại lục

Nhưng cho dù hấn là thánh thần nơi này, cho dù hấn là thần đế, cũng tuyệt đối không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn như thế có thể tiến cảnh đáng sợ như vậy trong vòng một tháng, trên người hấn đến tột cùng đã xảy ra điều gì!

Phải.... Hấn đã được Nam Hoàng chỉ điểm cùng Bắc Đế chỉ cung đồng thời nhận chủ nhân, là kẻ có lực lượng hèn mọn suýt nữa bị hấn giết chết, nếu biết hấn sẽ trở nên như vậy... chính mình đã sớm đem hấn giết chết đi mới đúng! Quả nhiên, tai họa ngầm không trừ, hấn lại trực tiếp đi tới nơi này.

Dạ Minh trong lòng không hề thoải mái như Thiên Trọng cùng Huyết Dạ. Lúc trước, khi Diệp Vô Thần chỉ có thần cấp thực lực đã bất chấp tánh mạng dùng “Tinh thần diệt” suýt nữa làm cho hấn táng thân nơi Thiên Thần đại lục. Hiện tại, hấn so với khi xưa đã cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, cộng thêm Trảm Tinh kiếm cùng Tai Ách cung hai đại cấm khí phụ trợ. Đây tuyệt đối không phải là một trận chiến đấu có thể thoải mái đối mặt.

Hấn không hề nói một câu nói, không hề nói cho Thiên Trọng cùng Huyết Dạ đó chính là người luôn ở bên cạnh canh giữ Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa ở Thiên Thần đại lục, cứ như vậy lẳng lặng nhìn, nhìn xem hấn đến tột cùng có thể ở trong tay Thiên Trọng làm được đến trình độ nào.

Xa xa Diệp Vô Thần rút cuộc đã có động tác, hấn lắc lắc mình cổ tay có thương thế đã sắp khô hằn của mình, lãnh đạm nói: “Vừa rồi, chính là một nửa lực lượng của ngươi?”

Tuy rằng cách trăm mét xa, nhưng thanh âm hấn rõ ràng truyền đến. Thiên Trọng chưa bao giờ biết nói dối bèn gật đầu: “Không sai, là một nửa lực lượng của ta. Huyết Dạ muốn ta ra tay nhẹ nhàng, cho nên ta mới dùng một nửa lực lượng.”

“A.” Diệp Vô Thần bỗng nhiên nở nụ cười quỷ dị, hấn tay phải nhấc lên, một tầng vô sắc hào quang ngay cả tam thánh tướng đều nhìn không ra đang tụ tập trên tay hấn. hấn cười lạnh

nói: “Vậy ngươi dùng hết toàn lực đi. Dùng hết toàn lực, tiếp một quyền này của ta xem sao ”

521. Chương 520: Độc Chiến Tam Thánh Tướng

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 520: Độc chiến Tam thánh tướng

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“A ~!!!!”

Diệp Vô Thần phát ra một tiếng rít gào điếc tai như dã thú bạo đi, thân thể chợt bắn ra như một đạo lưu tinh bay tứ tung, khoảng cách trăm mét giây lát tới, vẫn một quyền không hề xinh đẹp công hướng về phía Thiên Trọng. Quyền đầu đến đâu, làm cho âm thanh người ta nghe thấy, trái tim đều theo run rẩy xé rách theo tiếng gào thét, đó là thanh âm không gian bị lực lượng vô cùng trực tiếp tê toái đáng sợ.

Oanh!!!!

Huyết Dạ cùng Dạ Minh bay xa ra ngoài, bay tới bên trong trời cao xa xôi, trong nháy mắt hai quyền chạm nhau, toàn bộ quảng trường hoàn toàn sôi trào hấn lên, thổ địa mấy chục thước dưới chân bị nhấc lên, bay đến phía trên trời cao, sau đó lại tán tán xuống, trở xuống mặt. Cái tiếng nổ mạnh này, làm cho thần vệ tứ ngoài quảng trường chết hàng loạt, mấy trăm thần vệ trực tiếp mất thần trí.

Nơi này không còn có người dám tới gần, bởi vì thánh tướng cường đại vô cùng sắp ra tay rồi. Bọn họ ra tay, nghĩa là tai nạn giáng xuống.

Lần này, Diệp Vô Thần không rút lui, Thiên Trọng cũng không rút lui, mặt bị nhấc lên, Huyết Dạ cùng Dạ Minh bị khí tràng khổng lồ bức khai, toàn bộ quảng trường thần điện đều bởi vì bọn họ mà đã xảy ra tai nạn xưa nay chưa từng có. Bọn họ không chút nào không có di động qua. Mà khác là, Diệp Vô Thần thần sắc mang theo cái cười lạnh bình tĩnh, mà Thiên Trọng, cũng là một loại chấn động méo mó.

Oanh!

Nếu thời gian dừng lại, lưỡng quyền sau khi tướng tiếp giằng co mấy giây, lại là một tiếng nổ nặng nề truyền đến, cơ thể khổng lồ của Thiên Trọng bị văng đi ra ngoài từ quyền đầu bỗng nhiên truyền đến lực lượng thứ hai trọng, thân thể cự đại sau khi ở trên cao hàng mét thì ngã ngửa xuống trên đất.

Hắn lấy tay trái chống đỡ, nhưng chưa lập tức đứng lên, mà vẻ mặt đại ra nhìn Diệp Vô Thần. Hắn tay phải tuy rằng không bị thương, trong một khoảnh khắc giống như hoàn toàn không thuộc về chính mình, chết lặng không có tri giác gì.

Diệp Vô Thần tốc độ quá nhanh, khi hắn cảm nhận được cự lực đánh úp, lại thương xúc chém ra một quyền, tuy rằng không phải hắn toàn lực, nhưng ít nhất là tám phần sức mạnh. Chưa từng có ai có thể hoàn toàn đỡ được nhất kích này của hắn, cũng chưa từng có ai có thể khiến hắn phản bại dưới tám phần sức mạnh của hắn.

Diệp Vô Thần áp chế khí huyết kịch liệt trong lồng ngực, sức mạnh thuần túy so đấu, mặt mạnh nhất của đối thủ trực diện, hắn vẫn thắng như cũ, nhưng thắng cũng không thoải mái, trừ bỏ người áo đen, sức mạnh Thiên Trọng là cái nhất hắn chứng kiến kiếp này. Nhưng, nếu có thể trực tiếp đánh bại mặt mạnh nhất của hắn, cái này cũng có ý nghĩa, hắn phải thắng Thiên Trọng, cái này cũng không khó!

Hắn nghĩ như thế, Thiên Trọng, Huyết Dạ, Dạ Minh lại không thấy như thế. Lực lượng hơn, tốc độ hơn, hơn nữa cảm khí của hắn, còn có nhiều con bài chưa lật mà hắn chưa bại lộ ra, nếu giao thủ thật sự, hắn nhất định hoàn thắng Thiên Trọng.

Diệp Vô Thần dùng hai quyền, trực tiếp đánh tan tâm cảnh của Thiên Trọng. Nếu đánh bại hắn về các phương diện khác, hắn nhất định sẽ không có tâm cảnh giờ phút này, nhưng về lực lượng đánh bại hắn ngay chính diện, hắn trong lòng rung chuyển, là một loại cảm giác suy sút mất mát cùng thất bại, giống như tín ngưỡng tin tưởng vững chắc bỗng nhiên bị đánh vỡ.

“Người ... rất lợi hại, đến đi!” Thiên Trọng đứng dậy, khôi phục một chút tri giác, hữu quyền cùng tả quyền đồng thời nắm chặt, va chạm mạnh một chút, ánh mắt trở nên có vẻ lo lắng, lúc này, bên người hắn bỗng nhiên kim mang vừa động, cũng là Dạ Minh bỗng nhiên di chuyển đến bên cạnh người hắn, nhìn chăm chăm Diệp Vô Thần trầm giọng nói: “Đủ rồi! Cái này không phải trò chơi, đừng quên chức trách hôm nay của chúng ta! Hắn là đến mang Hắc Dực công chúa và Bạch Dực công chúa đi, sáu cái phế vật đó đã chết hết rồi, nếu lại bị hắn đã quấy rầy việc triệu hồi huyền thần, các người ai gánh vác được hậu quả!”

“Ồ Dạ Minh ca ca, đừng như vậy dọa người mà, tiểu ca ca này cho dù rất lợi hại, lại sẽ không lợi hại hơn các người đâu. Hi, được rồi được rồi, ta đây không bắt hắn lại làm súng vật, giết chết thôi” Huyết Dạ cười hì hì đến gần, một mùi máu tươi gay mũi cũng bỗng nhiên đập vào mặt, vì hỗn loạn không khí trộn lẫn lãnh ý rừng rợn.

Khuông!

Bị nàng ôm vào trong ngực, hộp gỗ to cỡ thân thể nàng bỗng nhiên vỡ ra, hóa thành mảnh vụn rơi xuống đất. Một chút làm cho người ta động dung cùng tim đập nhanh đỏ như máu cũng hiện lên trong ánh mắt Diệp Vô Thần. Đó là một cái cửa, một cây dài rộng như thân Huyết Dạ, ở giữa tối đen, hai sườn đều là răng cửa, nó lóe ra nhiều điểm hàn quang, răng cửa hiện ra sắc màu đỏ tươi như huyết nhiễm, ánh mắt vô cùng kinh tâm. Cái cửa một mặt có một lỗ thật to, Huyết Dạ hai tay nhỏ bé đặt ở trống rỗng thượng, hoành huyết cứ, mang theo vẻ mặt làm cho người ta rét run nhìn Diệp Vô Thần.

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh, Dạ Minh hai tay vừa động, hai cánh tay giao nhau ở trên lưng hắn, biết bao nhiêu năm không hề động tới “Âm dương tuyệt mệnh châm”, phân biệt nắm bên trong bên trái tay phải hắn.

Diệp Vô Thần một quyền tuy rằng hoàn toàn đánh tan Thiên Trọng, nhưng cũng bại lộ thực lực của hắn, Huyết Dạ tuy rằng luôn cười, nhưng nàng nhưng không phản đối ba người liên thủ, còn xuất ra huyết cứ, chứng tỏ nàng thật ra không phản đối Diệp Vô Thần đã muốn tạo thành uy hiếp đối với bọn họ. Hôm nay, có thể nói là Tam thánh tướng bọn hắn lần đầu tiên liên thủ đối phó một người, nhưng gọi ra vũ khí tối cường của chính mình, lại phát sinh tự nhiên như vậy. Áp lực, Diệp Vô Thần cùng Thiên Trọng giao thủ làm cho bọn họ cảm nhận được áp lực thật lớn, chỉ vì, bọn họ rất hiểu Thiên Trọng cường đại cỡ nào.

Diệp Vô Thần duỗi mở bàn tay ra, bị hắn thu hồi Trảm Tinh kiếm cùng tai ách cung, đồng thời xuất hiện phía trên hai tay trái phải, yên lặng giăng co như chết chóc không quá nửa giây, thân thể hắn ở trong bạch quang thuần di một cái, xuất hiện ở tại phía trên Dạ Minh, Trảm Tinh kiếm nhô lên cao rồi giáng xuống. Dạ Minh, lúc trước mang đi Ngưng Tuyết cùng đồng tâm, cũng là người hắn hận nhất, kiếp này phải giết. Vô luận hắn là ai, có lý do như thế nào!

Một tiếng thúy vang, kim quang văng khắp nơi, Trảm Tinh kiếm bị âm dương tuyệt mệnh chân âm châm và dương châm đồng thời giá trụ, khi vấy ra hào quang màu vàng, ánh mắt hai người xuyên qua một thanh kiếm hai lưỡi, lực lượng đệ nhị trọng của Diệp Vô Thần vừa muốn bùng nổ, một cỗ lực lượng làm cho toàn thân hắn đột nhiên đông cứng, cắt về phía hắn thân thể trong tiếng tư tư.

“Chết đi chết đi chết đi chết đi ...!!”

Đó là một thanh âm làm cho người ta run sợ, rằng cửa huyết sắc nhanh chóng chuyển động gần bó một đường, ở điểm cắt, không gian dễ dàng bị giảo toái, hiện ra chột lóe rồi thoát phá hắc động. Cầm trong tay huyết cứ xoay tròn, Huyết Dạ tiến vào trạng thái chiến đấu hoàn toàn trở thành một người khác, nàng nhẹ nhàng cười hiện ra vẻ mặt ác ma khủng bố, toét miệng ra, khi gào thét không quên liếm liếm môi, ánh mắt lại âm trầm như ánh mắt ác quỷ địa ngục.

Huyết cứ đó mang đến cho Diệp Vô Thần cảnh báo nguy hiểm, hắn không dám đụng vào, lùi Trảm Tinh kiếm ra, thân thể lại thuần di, xuất hiện ở phía trên hư không cao vợi, tay trái hạ chỉ, ba huyết tiễn đồng thời hình thành ở trên dây cung, dây cung tự động bị kéo ra, máu tươi bay vút xuống, một chỉ Dạ Minh, một chỉ Thiên Trọng, một chỉ Huyết Dạ. Mà thân thể hắn cũng chột rơi xuống, thẳng hướng Dạ Minh mà lao.

Ba tiếng nổ mạnh, ba mũi huyết tiễn, một mũi bị Thiên Trọng một quyền oanh hạ, một mũi bị Huyết Dạ cửa thành mảnh vụn, một mũi bị Dạ Minh biến thành tro tẫn, nhưng cùng lúc ngăn cản, thân thể bọn họ tất nhiên sẽ xuất hiện ngưng trệ cực kỳ ngắn ngủi, mà Diệp Vô Thần muốn, chính là một cái nháy mắt như vậy, trong nháy mắt khi Dạ Minh dùng thần lực hóa giải tai ách chi tên, đang lao xuống Diệp Vô Thần bỗng nhiên biến mất, xuất hiện ở tại phía dưới Dạ Minh, một đạo kim mang tận trời mà đi, thẳng oanh Dạ Minh, chính là “Thương khung phá”

Một người đối mặt Tam thánh tướng liên thủ, áp lực lớn thế nào, Diệp Vô Thần trong lòng biết rõ. Như độc chiến một trong số đó, với thực lực hắn hiện tại có thể không quá khó khăn để thắng, nhưng một lần đối mặt cả ba, hắn ngay cả thắng cũng chỉ có thể là thắng thảm. Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đang chờ hắn, hắn vừa không thể chậm trễ thời gian, lại phải giữ sức cứu các nàng. Hắn đầu tiên phải vận dụng toàn bộ năng lực có thể sử dụng của chính mình, trong thời gian ngắn nhất, làm cho một trong số đó mất đi năng lực chiến đấu, từ đó hắn áp lực mới có thể giảm bớt.

Nháy mắt di động thêm cả không kích chỉ gian chột công kích, khi Dạ Minh nhận thấy được nguy hiểm, một đạo kim mang đã phóng lên cao, chính giữa Dạ Minh. Dạ Minh phát ra một tiếng kêu rên, thân thể đánh bay lên trời cao, cho đến không nhìn thấy hắn tồn tại nữa. Đồng thời, một cỗ cự lực cũng nhô lên cao đánh úp lại. Ép Thiên Trọng nhảy lên như áp đỉnh Thái Sơn, hai đấm song song thi triển, mang theo bàng đại khí thế hủy diệt tất cả oanh kích xuống, vừa mới thi triển “Thương khung phá”, ở trạng thái cứng rắn ngắn ngủi, Diệp Vô Thần không thể nào ngăn cản, bằng tốc độ nhanh nhất ngưng tụ thành tầng băng cứng ở phía trên. Thiên Trọng hạ búa tạ xuống, oanh phá toàn bộ tầng băng cứng, thân thể Diệp Vô Thần đã dưới cái thần lực vô cùng này bị hung hăng đập hạ xuống dưới, bị ép vào sâu dưới mặt đất.

Thiên Trọng hai chân rơi thật mạnh xuống đất, ánh mắt hắn đông lạnh, trong miệng một tiếng quát lớn, song quyền lại đồng thời huy khởi, lấy mười phần sức mạnh đập hướng về phía vị trí Diệp Vô Thần vừa mới hạ xuống:

“Trời sụp đất nứt!!”

Oanh!!!!

Vừa muốn lại, Huyết Dạ ở thời khắc Thiên Trọng cử quyền liền bằng tốc độ nhanh nhất, tránh đi xa xa, sau một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, thần điện quảng trường chịu khổ chà đạp lại bị nhấc lên toàn bộ, mà một quyền này, làm cho cả Thần Chi đại lục đều hơi rung chuyển, thật sâu dưới bề mặt, vết rách không nhìn thấy lan tràn rất nhanh hướng lên trên, dài đến mấy ngàn thước.

Nhưng, một quyền kinh thiên động địa này còn không làm hại đến Diệp Vô Thần ngay cả một sợi tóc, ngay khi hắn rơi xuống mặt đất, hắn cũng đã thoát ly, dưới sự trợ giúp của Hương Hương, thuận di đến chỗ trời cao phía trước. Nhờ cát bụi che lấp già thiên tế nhật, hắn không tiếng động mà rơi, vô thần lực quán mãn hai tay, uy lực gần như cùng Thiên Trọng vừa rồi cũng là một quyền thật mạnh oanh ở trên đỉnh đầu hắn.

Sau tiếng nổ vang, lại là một tiếng nổ vang, thân thể Thiên Trọng hoàn toàn biến mất, không biết bị tạt hướng về phía địa hạ bao sâu, cát bụi hạ xuống, ánh mắt có thể nhìn được, Tam thánh tướng chỉ còn lại có Huyết Dạ, đồng thời, một cảm giác nóng rực kỳ dị từ trên cao truyền đến, một đoàn hào quang màu vàng đang dần dần phóng đại, nhưng như một vầng thái dương màu vàng.

Đó là Dạ Minh bị thương không nhẹ khi Diệp Vô Thần thốt nhiên phát động thương khung phá hạ, sức mạnh hắn, trong phần nộ điên cuồng thiêu đốt. Diệp Vô Thần đã không đối phó Dạ Minh nhàn hạ, Huyết Dạ nhe răng cười đã tới gần trong nháy mắt, mang theo sức mạnh đáng sợ xé rách huyết cứ trong tiếng cát chối tai nhắm tới hắn thân thể.

thân thể Diệp Vô Thần tiểu hơi lùi lại phía sau, Trảm Tinh kiếm chém ra thẳng tắp, điểm ở tại vị trí trung tâm huyết cứ, huyết cứ chuyển động nhất thời đình trệ, sau đó nháy mắt thoát ly, trong thanh âm xé rách lại chém về phía Diệp Vô Thần. Diệp Vô Thần hồi kiếm, trong một tiếng nổ đinh giòn ra chạm vào huyết cứ đang xoay chuyển. Huyết sắc màu vàng cùng hào quang đồng thời phát ra, như sấm điện bay nhanh lóe ra, sau giằng co ngắn ngủi, hào quang màu vàng càng thêm mênh mông, huyết sắc kia trong ánh mắt Huyết Dạ dữ tợn lại trở nên tối đậm, giống như bị kim mang nuốt chửng.

Ừnh! Trảm Tinh kiếm âm âm phát ra sức mạnh, khiến Huyết Dạ vắng đi xa, huyết cứ cũng suất nữa rời tay.

522. Chương 521: Huyết Luân Hồi Vũ

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 521: Huyết Luân Hồi Vũ

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

Trảm Tinh kiếm, được xưng mạnh nhất trong ba đại cấm kỵ chi khí hỗn độn không gian, nó cường đại lại sao có thể là Huyết Cứ của Huyết Dạ có khả năng so sánh. Lực lượng Diệp Vô Thần vốn là vượt qua nàng, trên vũ khí lại lại chiếm cứ ưu thế thật lớn không thể bù lại.

Huyết Dạ bỗng nhiên ngừng cười, tại trên răng cửa màu máu nguyên bản bằng phẳng vô cùng kia, nàng nhìn thấy một cái chỗ hổng nhỏ bé.

Cái chuỗi Huyết Cứ này từ khi nàng sinh ra liền theo ở bên người nàng, cái này không vên vẹn là vũ khí của nàng, càng là đồng bọn nàng không rời khỏi người, gắn bó tánh mạng. Nàng không có bạn bè, một người cũng không có, nàng thích cười, nhưng trong lòng lại là cái loại tàn nhẫn cùng lạnh lùng không có một tia chân tình này. Đây là một loại tâm tính trời sinh, là vô luận đi thay đổi như thế nào, cũng không thể hoàn

toàn gạt hết. Mà thực lực nàng, cũng vốn từ cái chuỗi Huyết Cự nhuộm máu này, nếu không, nàng sẽ không ở ngàn năm ngàn năm liền trở thành một trong Tam thánh tướng thần giới. Cho nên, cái chuỗi Huyết Cự sẽ không sinh ra cảm tình này thành đồng bọn bầu bạn nàng thời gian dài nhất... cũng thành cảm kị của nàng, không thể đụng vào nhất.

Hôm nay, cảm kị này của nàng lần đầu bị đánh vỡ.

Nàng, chân chính nổi giận rồi.

Cặp con ngươi âm lạnh kia bỗng nhiên bịt kín một tầng hồng quang ảm đạm, đó không phải màu đỏ ở dưới Huyết Cự chiếu rọi chiếu lên, mà là diễm báo sát tâm nàng điên cuồng trào lên, cũng là diễm báo nàng chuẩn bị điên cuồng giết người. Lúc nàng xuất hiện ánh mắt như vậy, ngay cả Dạ Minh cùng Thiên Trọng cũng sẽ ở trong rét lạnh xa xa tránh đi.

Nàng bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười vô cùng khủng bố, một đoàn hào quang màu máu sẫm xuất hiện ở tại phía sau nàng, hình thành một cái lỗ xoáy màu máu sẫm, lỗ xoáy ở trong xoáy tròn phóng đại, từng cỗ lực lượng âm u cũng điên cuồng hướng trong đó tụ tập.

Đó là một cỗ lực lượng khát máu, Diệp Vô Thần âm thầm nhíu mày một chút, đúng lúc này, lỗ xoáy màu máu vừa mới xuất hiện không bao lâu kia bỗng nhiên biến mất, Huyết Dạ ở trong cười lạnh nâng lên Huyết Cự trong tay, cách khoảng cách rất xa hướng hắc hủ không bỏ tới, mà ở trong quá trình đánh xuống, Huyết Cự kia lấy tốc độ không thể tưởng tượng tăng vọt, trong nháy mắt thời gian vậy mà dài đến chiều dài cây số, cắt hướng về phía thân thể Diệp Vô Thần.

Diệp Vô Thần giật mình, thân thể nghiêng một bên nhanh chóng tránh qua, Huyết Cự chẳng những trở nên dài vô cùng, lực xé rách kia cũng rõ ràng tăng lên mấy phần, lực lượng lưu lại làm cho trên người Diệp Vô Thần truyền đến một đường đau đớn. Ngay sau đó, Huyết Cự kia vừa mới sạt qua thân thể hắc hủ lại chợt đi vòng vèo, tốc độ so với vừa rồi lại nhanh lên gấp đôi có thừa, mang theo huyết tinh phong âm lạnh cắt hướng mặt Diệp Vô Thần...

Huyết Cự di động càng lúc càng nhanh, một lần lại một lần cắt hướng thân thể Diệp Vô Thần, dần dần, Huyết Cự di động tốc độ nhanh đến một trình độ đáng sợ ngay cả tàn ảnh đều chồng chất đến cùng chỗ, tay Huyết Dạ cũng nhanh đến chỉ có thể nhìn đến một mảng bóng dáng hư ảo, nàng cười, kêu, trong tay đó giống như không phải một thanh Huyết Cự, mà là trăm ngàn đao Huyết Cự ở không trung điên cuồng quấy.

“Đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết ~~!!”

Không gian ngàn mét phía trước Huyết Dạ hoàn toàn bị bóng dáng màu máu bao phủ, Huyết Cự kia chuyển động thanh âm vô cùng chói tai, vô cùng đáng sợ, đó là thanh âm khủng bố làm cho người ta nghe một lần, sẽ gặp ác mộng cả đêm. Bên trong bóng dáng Huyết Cự, bóng người màu trắng của Diệp Vô Thần ở trong đó rất nhanh xuyên qua, tốc độ của hắc hủ, cũng là nhanh không nhìn thấy bóng dáng.

Xẹt!

Một tia đau nhức từ mặt truyền đến, hắc hủ tránh khỏi Ma Cự, lại tránh không khỏi lực xé rách Ma Cự quấy mang đến, bóng dáng Ma Cự bao phủ không gian thật lớn, lực lượng xé rách kia cũng đem toàn bộ không gian đều hoàn toàn bao phủ, chung quanh thân thể Diệp Vô Thần không có lúc nào là không tràn ngập cái lực lượng đáng sợ này, hắc hủ tránh né đồng thời, còn phải chia sức đi chống đỡ. Lúc này đây, Huyết Cự hầu như là cọ mặt hắc hủ xẹt qua, tính cả lực xé rách kia cùng nhau ở trên mặt hắc hủ lưu lại một đạo dấu vết thật dài.

Có thể nghĩ mà biết, ở trên chiến trường, Huyết Dạ cái Huyết Cự này vung lên, nháy mắt có thể tạo nên một mảng hải dương xác chết nát.

Bị Huyết Cự hoàn toàn bao phủ, thoát thân không được, mà giờ phút này, lại hoàn toàn không thể ỷ lại không gian lực lượng của Hương Hương. Bởi vì Hương Hương một khi xuất hiện, cũng là sẽ bị lực xé rách nơi này gây thương tích. Hắc hủ không có đi quẩn miêng vết thương trên mặt, ánh mắt càng lúc càng ngưng thật, hắc hủ đang đợi một cái thời cơ tốt nhất...

“Huyền Vũ!”

Xẹt...

Diệp Vô Thần vĩnh viễn cũng sẽ không quên thanh âm nghe được giờ phút này, đó là một loại thanh âm tối nghĩa đến không thể dùng ngôn ngữ gì hình dung, làm cho lỗ tai, trái tim người ta cũng khó chịu được hầu như hỏng mất. Bỗng nhiên xuất hiện Huyền Vũ lấy mai của nó ngăn cản Huyết Cự, Huyết Cự ở trên lưng Huyền Vũ “tư tư” cửa, cũng rút cuộc không thể hướng phía trước huy động, ở trong nháy mắt Huyết Dạ thất thần ngẩn ngui, Diệp Vô Thần chợt thuấn di đến bên cạnh người nàng, một kiếm chém về phía thân thể nàng...

Đồng tử mắt Huyết Dạ chợt lóe, một đoàn sương khói màu máu bỗng nhiên ở trước ngực nàng nổ tung, lấy lực va chạm cứng rắn đỡ Diệp Vô Thần một kiếm này, thân thể đã ở dưới lực phản chấn xa xa tránh qua. Huyết Cự của nàng vẫn như cũ dừng lại ở trên lưng Huyền Vũ, “tư tư” cửa, phía trên mai của Huyền Vũ so với bất cứ vật chất thế gian gì đều muốn cứng rắn hơn rút cuộc xuất hiện một đạo vết lõm rất nông, Huyết Dạ trong một đôi đồng tử mắt lộ ra kinh ngạc chợt lóe mà qua. Huyết Cự của nàng có khả năng mang theo lực xé rách ngay cả Thần Đế cũng không dám dễ dàng đụng chạm, lúc này vậy mà lại bị rửa ki hình bỗng nhiên xuất hiện này hoàn toàn cản xuống dưới!

Trong miệng Huyền Vũ phát ra một tiếng rít gào nặng nề đã thành thực, hoàng quang thân thể chợt lóe, bùng nổ thổ hệ lực lượng đem Huyết Cự kia xa xa đánh văng ra. “Xẹt” một tiếng, Huyết Cự dài đến ngàn mét kia rút cuộc khôi phục tới trạng thái ban đầu, đồng tử mắt Huyết Dạ như máu, ánh mắt ở trên người Huyền Vũ dừng lại một cái chớp mắt, lại tập trung Diệp Vô Thần, Huyết Cự trong tay chậm rãi giơ lên, trong miệng phát ra thanh âm vô cùng lạnh như băng:

“Huyết – Luân – Hồi – Chi – Vũ!!”

Huyết Dạ cả đời không dấu vết thất bại. Vô luận cùng ai giao chiến, nàng đều chưa từng có bị thua, cũng chưa bao giờ sẽ cho phép chính mình thất bại. Đây là giống như một nữ hài tử tùy hứng bình thường nhất cô gái thua không dậy nổi.

Huyết Luân Hồi Vũ, Huyết Dạ trừ thần cấm kỹ sát chiêu lớn nhất của nàng, một cái kỹ năng đáng sợ làm cho thần e ngại, làm cho trời kinh sợ.

Huyết Cự trong tay Huyết Dạ lơ lửng cách bàn tay nàng, trôi nổi ở trước người nàng, sau đó ở trong nháy mắt biến thành mười thanh Huyết Cự giống nhau như đúc, lại từ mười thanh biến thành trăm thanh, lại biến thành... Ngàn thanh... Vạn thanh... Vô số thanh, thân thể Huyết Dạ hoàn toàn bị Huyết Cự phóng thích khí tức vô cùng sợ hãi kia bao phủ, duy nhất có thể hiển lộ, chỉ có thanh âm nàng.

“Ha ha ha ha ha... Ở trong Huyết Phi Vũ, hóa thành biển máu mãnh vỡ này đi... Ha ha ha ha ha!!”.

Đó là một nụ cười ác ma cùng khuôn mặt thiên sứ của nàng hiện ra tương phản thật lớn, nghe được tiếng cười kia, trong lòng có thể rõ ràng in ra một bóng dáng ác ma toàn thân nhuốm máu. Vô số thanh Huyết Cự kia cùng nhau quấy lên, sau đó ở quấy bên trong chợt tăng trưởng, một mực tăng trưởng đến chiều dài vài trăm thước.

Lúc trước, là một thanh Huyết Cự qua lại cắt, mà lúc này, lại là vô số Thanh Huyết Cự ở đây trời tuôn mưa, cây cửa màu máu xây thành quang ảnh màu máu thật lớn, xa xa nhìn lại, giống như một quả cầu máu khổng lồ đang quay cuồng, quấy, trong quả cầu máu tất cả đều sẽ bị cắn nát tại trong hải dương màu máu này...

“Ha ha ha ha ha, chết đi! Chết đi! Chết đi! Chết đi... Toàn bộ chết đi!!”.

Gió, là như cơn gió đao tanh máu, lực lượng, là lực xé rách khủng bố có thể treo cổ tất cả, Huyết Luân Hồi Vũ, có thể đem sinh linh hoàn toàn cắn nát thành bọt máu nhỏ bé nhất khủng bố sát , có thể nói là thủ đoạn công kích đáng sợ nhất, tàn nhẫn nhất toàn bộ Thần Chi đại lục, một khi bị cuốn vào cái địa ngục Huyết Cự này, sau khi thân thể chỉ còn lại có cặn nhỏ bé màu máu, bị không biết rơi đến phương nào.

Người của Ma tộc sợ nhất không phải Thiên Trọng có thể một quyền trời long đất lở, không phải Dạ Minh có thể phóng ra thái dương chi hỏa, mà là tuổi nhỏ nhất, còn là một thiếu nữ Huyết Dạ. Truyền thuyết đáng sợ của nàng nhiều nhất, nàng giết người ma tộc cũng nhiều nhất, cho dù là ma lá gan lớn nhất, lúc nhìn thấy Huyết Dạ cả người cũng sẽ nổi lên hàn ý vốn từ ở sâu trong nội tâm. Huyết Cự của nàng có thể

nhảy mất kéo dài ngàn mét, không thể nào tránh né, nhẹ nhàng sủy động đó là một mảng lớn hải dương máu, một đao chém đầu, chẳng qua chết, mà bị cưa đứt thân thể, trước khi chết còn phải chịu được thống khổ vô cùng kia, còn phải ở trong thống khổ thanh tỉnh chính mắt cảm thụ được, thậm chí nhìn thân thể chính mình bị cưa thành hai đoạn, lại cưa thành bốn đoạn... vô số đoạn...

Huyết Luân Hồi Vũ ở trong nhảy mất đem Diệp Vô Thần cùng Huyền Vũ đồng thời nuốt hết, biến mất ở tại bên trong Huyết Cự đầy trời phi vũ tung hoành, Huyết Dạ dữ tợn nghiêm mặt, gương mặt nguyên bản đáng yêu vô cùng kia ở trong vận vẹo hiện ra một loại khủng bố giống như lệ quỷ.

Trên bầu trời, một mặt trời màu vàng đang thong thả phóng đại, càng lúc càng xa xôi. Xa xôi phương xa, cư dân Thần Chi đại lục đều nhìn phương hướng thần điện cái mặt trời kia, trên mặt lộ ra thành kính ngưỡng vọng. Bọn họ cũng đều biết, đó là lực lượng thái dương chi hỏa của cường đại thánh tướng Dạ Minh - có thể đốt cháy tất cả. Mặt trời màu vàng kia một mực cũng đang bành trướng, không có dấu hiệu ngừng lại. Đây là bọn họ lần đầu tiên nhìn đến mặt trời màu vàng kia bành trướng đến trình độ như thế, cách khoảng cách xa xôi, bọn họ cũng có thể cảm giác cái phương hướng kia truyền lại nóng rực. Trong đó ẩn chứa, sẽ là lực lượng cùng nhiệt độ khủng bố cỡ nào.

Một cái địa phương khác, dưới lòng đất thần điện, nơi phong ấn nhân ngẫu huyền thần.

“... Hồn Thiên, Phong Thiên, Dương Thiên, Địa Thiên đều đã chết, Dạ Minh vận dụng Viêm Dương Cẩm Hỏa, Huyết Dạ vận dụng Huyết Luân Hồi Vũ...” Thần sắc Thần Đế rốt cuộc ngưng trọng lên, xem ra, kế địch lần này so với nàng tướng tượng còn muốn không đơn giản hơn. Chẳng lẽ đúng là ma hoàng Sa Hầu đích thân tới!?

Độ hoàn thành của nghi thức đã vượt qua chín thành, đường văn mặt đất còn sót lại hạ chính giữa một bộ phận nhỏ không có sáng lên. Thần Đế vứt bỏ tạp niệm, tụ tập tinh thần, chờ đợi một khắc hoàng hôn tiến đến. Nàng tin tưởng, cho dù là Sa Hầu đích thân tới, Tam thánh tướng cũng tất nhiên có thể đem hấn ngăn cản đến sau khi nghi thức hoàn thành. Khi đó, ngay cả Dạ Minh, Huyết Dạ, Thiên Trọng đều chết ở trên tay hấn, tất cả cũng đều không cách nào thay đổi.

523. Chương 522: Viêm Dương Cẩm Hỏa

Thiên Thần

Tác giả: Hỏa Tinh Dẫn Lực

Quyển 5: Tà Đế.

Chương 522: Viêm Dương Cẩm Hỏa

Nhóm dịch: huntercd

Nguồn: Vipvandan

“Chết đi chết đi chết đi... Chết chết chết chết chết chết!!”

Oanh!

Một cái nổ mạnh thật lớn ở bên cạnh Huyết Luân Hồi Vũ nổ ra, chấn đến mặt đất kịch liệt chấn động, phạm vi giao sát của Huyết Cự cũng nhất thời xuất hiện một cái chỗ trống cực kỳ ngắn ngủi, lỗ hổng xuất hiện trong nhảy mất kia, một đạo hào quang màu trắng chợt lấp lóe dựng lên, lại tại một cái chớp mắt sau ở ngoài ngàn mét lóe ra một chút bạch quang tương tự. Diệp Vô Thần nhìn thoáng qua quần áo chính mình đã bị cắt thành mảnh vải nhỏ vụn, lòng còn sợ hãi, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn người, Hương Hương”.

Mấy ngàn đạo miệng vết thương còn chưa có kịp tràn ra tơ máu bị hấn nhảy mất khép lại, hấn vuốt ve vụn băng trên người, sau đó từ trong chiếc nhẫn Kiếm Thần gọi ra một bộ quần áo khác thay, cùng hấn cùng nhau thoát ly Huyền Vũ đứng ở cùng một chỗ, nhìn Huyết Luân Hồi Vũ bởi bọn họ đào thoát mà thu hồi

kia, khoe miệng khe cong, thì thầm nói: “Hừ, không hổ là thánh tướng, quả nhiên một tên so với một tên đáng sợ...” Hắn nhìn thoáng qua bầu trời, trên bầu trời, một mặt trời màu vàng chói mắt không cách nào nhìn thẳng, hắn không có để ý, hắn để ý là thời gian...

Thời gian...

Tất nhiên trong thời gian ngắn nhất đem bọn họ đánh bại... Phải được!!

Vì thế, có thể không tiếc tất cả giá lớn!

Vừa mới ở trong Huyết Luân Hồi của Vũ Huyết Dạ, hắn bằng tốc độ nhanh nhất ngưng tụ lại bằng cùng thổ phòng ngự bảo vệ toàn thân trên dưới, nhưng ngàn vạn thanh Huyết Cự này đồng thời cắt uy lực khủng bố cỡ nào, hầu như là phòng ngự kết lên trong nháy mắt kia đã bị cắt không còn bóng dáng, ở sau khi lặp lại mấy lần, thân thể hắn rốt cuộc bị huyết ảnh đầy trời bao phủ, bị cắt vô số đao, nếu không phải hộ thân lực hắn lúc này đã đủ cường đại, tất nhiên đã bị cắt thành bột phấn. Nhưng mặc cho hắn phòng ngự mạnh như thế nào, cũng không khả năng ngăn cản hết cái cắt vô cùng vô tận này, vì thế, hắn nổ mạnh một đoàn thổ hệ lực lượng thật lớn, tại cái khe hở này để cho Hương Hương đưa hắn cùng Huyền Vũ đi. Mà so sánh xuống, Huyền Vũ cũng không có bị thương tổn gì. Huyết ảnh lúc chớp đến, nó cũng đã rất tự giác đem đầu cùng tứ chi toàn bộ lùi về trong mai. Lúc này nhìn lại, nó toàn thân trên dưới văn hoa vô số lần lướt dấu vết giao thoa, lại đều là vết nông không bắt mắt, so với việc mai rất dày của nó mà nói chỉ có thể xưng được là cực kỳ bé nhỏ. Huyền Vũ năng lực công kích đơn điệu, nhưng năng lực phòng ngự chỉ có thể dùng hai chữ “biến thái” đến hình dung.

“Huyền Vũ, Hương Hương... Cuốn lấy Huyết Dạ!”.

Diệp Vô Thần bỏ lại một câu, thân thể tận trời mà đi, bắn thẳng đến Dạ Minh trên trời cao,.

Thân thể Huyền Vũ hóa thành bản thể dài trăm mét, ở trong đại địa rung động chạy lên, không quá vài bước liền vọt tới trước người Huyết Dạ. Mà trên lưng nó, bóng người nho nhỏ màu trắng kia là như vậy nhỏ không thể tả. Hương Hương theo thực lực Diệp Vô Thần tăng vọt, năng lực của nó theo đó tăng lên, giờ phút này, cũng là cùng Huyền Vũ một cái cấp bậc thánh thú. Nhưng, nó chung quy chính là cái thú hình phụ trợ, bởi vì năng có thể sử dụng như trước chỉ có không gian năng lực - ít nhất, Diệp Vô Thần là cho rằng như vậy.

Diệp Vô Thần bởi người áo đen mà năng lực tăng vọt đến lúc này chẳng qua vài giờ thời gian, năng lực Hương Hương tăng trưởng đến bây giờ tự nhiên cũng chỉ có cái ngắn ngủn thời gian này. Mà trong khoảng thời gian rất ngắn này, Diệp Vô Thần lòng nóng như lửa đốt, cũng không có tâm tư gì đi qua nghĩ nhiều thứ khác, tuy rằng đã biết năng lực Hương Hương tăng lên, đối với nàng lại vẫn như cũ dừng lại ở cô gái lúc trước kia chuyên môn dùng lực lượng không gian truyền tống, mà quên... Lúc lực lượng không gian cường đại đến trình độ nhất định, chẳng những có thể cắt không gian, còn có thể thông qua kéo hoặc là áp súc không gian mà làm công kích cường đại không thể chống đỡ.

Bị một kiếm “Thương Khung Phá” của Diệp Vô Thần đánh hướng trời cao, Dạ Minh một mực đang tích tụ lực lượng mạnh nhất của mình, nhưng tích tụ lực lượng đồng thời, hắn cũng một mực đang nhìn phía dưới, nhìn hắn ở dưới một đòn trọng kích của Thiên Trọng như trước bình yên vô sự, ngược lại đem Thiên Trọng oanh kích vào thật sâu dưới lòng đất, lại nhìn nàng ở dưới Huyết Dạ liên tiếp công kích vẫn như cũ không có bị thương tổn gì, trong lòng kinh hãi càng lúc càng kịch liệt. Một tháng thời gian, đến tốt cùng là cái gì làm cho hắn từ thực lực lúc ấy tăng cường đến trình độ bây giờ... Không có khả năng, cái này căn bản là chuyện không có khả năng!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn thực vĩnh viễn cũng không sẽ tin tưởng. Nhưng hiển nhiên, hắn tận mắt thấy hiện tại hắn ở dưới Tam thánh tướng hắn liên thủ vẫn như cũ bất bại.

Tốc độ tiến bộ đáng sợ như thế, Trảm Tinh kiếm cùng Tai Ách Cung cùng nhau thừa nhận, tiềm lực đáng sợ không thể đánh giá... Hắn phải chết, nếu không chết, tương lai nhất định là một cái họa lớn đáng sợ!

Cho nên, hắn ở trên không một bên nhìn Diệp Vô Thần cùng Huyết Dạ, Thiên Trọng chiến đấu, một bên qua sớm sử dụng cấm kỵ chi lực của mình - lực lượng có thể đem hắn trực tiếp hoàn toàn hủy diệt!

Khi Diệp Vô Thần xông hướng phía không trung hắn, Dạ Minh cũng đột nhiên nhú mày, hắn toàn thân

kim mang đã bành trướng đến độ dày mấy chục thước, hào quang màu vàng kia quá mức đậm đặc, đặc hơn cần bản không nhìn thấy thân hấn ở chính giữa... Đó không phải hào quang đơn thuần, mà là ngọn lửa, ngọn lửa màu vàng, tên là “Viêm Dương Cẩm Hỏa”, tương truyền, lúc “Viêm Dương Cẩm Hỏa” thiêu đốt mãnh liệt nhất, nhiệt độ có thể vượt qua nhiệt độ mặt ngoài mặt trời - nhiệt độ có thể đốt cháy thời gian tất cả.

Tại dưới dạng nhiệt độ này, theo thân thể Dạ Minh hạ xuống, cách mặt đất ngàn mét lại bắt đầu trầm xuống, hòa tan... Nhiệt độ trong không khí nháy mắt lên cao một cái độ cao cực kỳ khủng bố.

Cực nóng như vậy, người thường ở trong hoàn cảnh này chỉ cần một giây sẽ bị mang đi sinh mệnh, sắc mặt Diệp Vô Thần bình tĩnh, tốc độ không chút giảm hướng về phía Dạ Minh thẳng tắp nghênh đón, bên trong ánh mắt Dạ Minh bỗng nhiên hiện lên một đạo quỷ quang, ở lúc hai người cách xa nhau không đủ trăm mét, kim mang chung quanh thân thể Dạ Minh bỗng nhiên ở trong nháy mắt biến mất, sau đó lại bỗng nhiên xuất hiện... Lại không phải xuất hiện ở trên người Dạ Minh, mà là xuất hiện ở chỗ vị trí của Diệp Vô Thần, đem thân thể hấn vây quanh ở tại chính giữa ngọn lửa màu vàng kia...

Dạ Minh mở bàn tay, lòng bàn tay đối với Diệp Vô Thần bị bao dung vào “Viêm Dương Cẩm Hỏa”, hoàn toàn biến mất trong đó, lạnh nhạt nói nhỏ: “Nhân loại sớm đã phải chết, ở trong thái dương chi hỏa, hóa thành bụi bặm hèn mọn nhất thế gian đi!!”

Dạ Minh đáng sợ nhất không phải Viêm Dương Cẩm Hỏa, mà là Viêm Dương Cẩm Hỏa cường chế dời đi. Ở sau khi trói chặt mục tiêu, có thể trong nháy mắt đem Viêm Dương Cẩm Hỏa thành hình từ bản thân chuyển dời đến trên người người khác, làm cho mục tiêu tại trong thái dương chi hỏa này trong khoảnh khắc hòa thành tro tàn.

Nhìn Diệp Vô Thần bị ngọn lửa màu vàng vây quanh, tuyệt đối không có trốn thoát đi ra ngoài, hấn tin tưởng Diệp Vô Thần đã chết rồi, chẳng những đã chết, mà là bị đốt thành tro tàn. Lần Viêm Dương Cẩm Hỏa này, hấn tích tụ lực lượng rất lâu, ở trong cùng kẻ địch giao chiến, hấn bản không có khả năng giống như vậy nhiều thời gian tích tụ, mà Tam thánh tướng liên thủ, làm cho hấn có cơ hội như vậy, phát động hấn đến nay có thể nói đáng sợ nhất một lần Viêm Dương Cẩm Hỏa, hấn tin tưởng vô luận là ai, cho dù là Huyết Dạ cùng Thiên Trọng bị cái này vây quanh, cũng căn bản không có khả năng kiên trì quá lâu, càng không thể đào thoát.

Nhưng, càng nhiều lúc, quá mức tự tin làm cho hậu quả thường thường là trí mạng. Bởi vì lúc một người quá mức tự tin, nghĩ đến kẻ địch đã chết không thể chết lại, tất nhiên là thời khắc hấn lơ lửng nhất.

Bên trong ngọn lửa màu vàng, một đạo kim mang chợt bắn ra, đạo quang mang này xuất hiện rất đột ngột, lại là từ vốn không không có khả năng có vật chất tồn tại trong Viêm Dương Cẩm Hỏa bắn ra, tốc độ, lại nhanh đến trình độ khó có thể hình dung, đồng tử mắt Dạ Minh vừa mới theo bản năng co rút lại, thân thể liền bị kim mang thấu ngực mà qua.

“A... A!!”.

Dạ Minh ôm ngực, máu hơi màu vàng từ đầu ngón tay điên cuồng tuôn trào, mắt hấn mở muốn nứt, anh tuấn trên mặt bởi thống khổ cùng khiếp sợ khó có thể tin mà vụn vụn khoa trương. Trước mắt, Viêm Dương Cẩm Hỏa bao phủ phạm vi lớn, phóng thích nhiệt độ khủng bố kia bỗng nhiên biến mất, biến mất không còn bóng dáng, tốc độ biến mất kia quá nhanh, ngay cả là hấn, cũng căn bản không có khả năng làm cho cái Viêm Dương Cẩm Hỏa này tiêu tán nhanh như vậy. Sau khi kim mang tan đi, Diệp Vô Thần mang theo vẻ mặt trào phúng cười lạnh đứng ở phía trước vị trí trung tâm hỏa diễm, toàn thân trên dưới lông tóc không thương tổn, liền ngay cả tóc hấn, quần áo hấn đều không có một chỗ nào bị thiêu hủy.

Máu ngừng chảy, dưới thống khổ, nhưng so sánh xuống, đều xa xa không bằng hoảng sợ cùng khiếp sợ lúc này của Dạ Minh.

Diệp Vô Thần không sợ lửa, ngọn lửa bất cứ loại hình, bất cứ hình thái, bất cứ cường độ gì cũng sẽ không e ngại, sẽ không tạo thành tổn thương cùng không khoẻ gì cho hấn. Hấn thể chất đặc thù là chân thân cũng hoàn toàn không thể so sánh. Không chỉ nói là vượt qua nhiệt độ mặt ngoài mặt trời, cho dù là trung tâm mặt trời, được xưng cực hạn chi hỏa cực nóng kia, cũng không thể thương tổn tới hấn.

“Người quá tự tin rồi” Diệp Vô Thần nhếch miệng cười cười, tay phải tiếp được Trảm Tinh kiếm bay trở về, phi thân bắn về phía Dạ Minh đã bị thương nặng, chém ra một kiếm bá đạo tuyệt luân.

Một tiếng chấn vang, hoa lửa năng lượng văng khắp nơi, Trảm Tinh kiếm cùng Âm dương tuyệt mệnh châm chạm vào nhau, dưới trọng thương thoát lực Dạ Minh bị lực lượng xa xa đẩy đi ra ngoài, sắc mặt trở nên càng thêm vụn vẹo cùng tái nhợt, Diệp Vô Thần khi thân mà lên, một kiếm nặng hơn một kiếm, Trảm Tinh kiếm mũi nhọn cùng khí thế, Diệp Vô Thần tốc độ cùng lực lượng, kết hợp xuống, vừa mới nhận trọng thương Dạ Minh bị gắt gao áp chế, chỉ còn có chống đỡ, căn bản không có đường sống trả đòn, dần dần, ngay cả chống đỡ cũng trở nên cực kỳ khó khăn, sắc mặt hấn ở trong lui về sau càng lúc càng tái nhợt. Vừa mới được che lại miệng vết thương trước ngực thỉnh thoảng nứt ra, máu chảy ra.

Nhìn thần sắc Dạ Minh càng lúc càng thống khổ, Diệp Vô Thần mặt lại càng lúc càng âm trầm, hấn lạnh như băng nói: “Dạ Minh... Ta vĩnh viễn sẽ không quên ánh mắt ngươi lúc trước nhìn ta, ta là một kẻ có thể bại, nhưng quyết không cho phép bị người coi rẻ, bất cứ ai miệt thị ta, ta cũng sẽ làm cho hấn hối hận cả đời... Ta càng không quên được, là người đem Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm mang đi!”

Oanh!!!

Một đòn “Thiên Địa Liệt” thật mạnh bổ xuống, đem Âm dương tuyệt mệnh châm chống đỡ toàn bộ chặt đứt, sau đó bổ trảm ở tại thân thể Dạ Minh, thân thể Dạ Minh nhất thời ở dưới lực lượng khổng lồ đánh sâu vào như một viên đạn pháo bị bắn về xuống phía dưới hung hăng cắm đi xuống, nhưng hấn rơi xuống duy trì được một nửa, tốc độ so với tốc độ hấn rơi xuống còn muốn nhanh hơn ba phần Diệp Vô Thần liền đuổi tới bên cạnh người hấn, một kiếm mang theo oán hận vô cùng lại chém ra:

“Thương Khung Phá!!”

Đồng tử mắt Dạ Minh gắt gao trừng lớn, lại chỉ có thể ở trong hoảng sợ thật lớn trơ mắt nhìn kim mang kia tới gần bên người chính mình, bên tai, vang lên tiếng gầm rú thật lớn. Ở dưới kim mang đánh sâu vào, thân thể hấn trong rơi xuống lại bị hung hăng đánh hướng về phía trời cao, một đòn này so với uy lực Thiên Địa Liệt lớn hơn hầu như đem toàn bộ lực lượng của hấn đánh xơ xác, bộ phận bị đánh trúng, cũng xuất hiện một đạo vết máu thật sâu...

Diệp Vô Thần vẫn như cũ không có dừng lại, lại xoay người hướng về phía trước, đuổi hướng thân thể hấn bị đánh hướng trời cao, thanh âm tàn nhẫn quanh quẩn ở bên tai Dạ Minh ý thức đã bắt đầu xuất hiện mơ hồ: “Người không phải thích chơi lửa sao... Như vậy, để cho người biết, cái gì mới là lửa mạnh nhất!”

“Cửu Ly Phượng Hoàng Viêm!”

524. Chương 523: Thiên Trọng Cầu Xin

Bàn tay Diệp Vô Thần đẩy lên, một ngọn lửa thô dài màu trắng từ lòng bàn tay hấn bay đi, thẳng hướng Dạ Minh. Ngọn lửa ở trong quá trình phi hành hóa thành ngoại hình một con phi thiên phượng hoàng hoa lệ, đồng thời, cùng với một đạo phượng hoàng chi minh (hót) to rõ đến cực điểm.

Hỏa long châu hóa thành nguồn suối hỏa lực của Diệp Vô Thần, giao cho hấn lực lượng hỏa chi nguyên tố vô cùng vô tận, Phong sát châu hóa thành nguồn suối phong lực của Diệp Vô Thần, giao cho hấn lực lượng phong vô cùng vô tận. Mà Cửu Ly phượng hoàng viêm, là Diệp Vô Thần có khả năng sử dụng lửa mạnh nhất Cửu Ly thiên hỏa cùng gió mạnh nhất Phượng hoàng thiên liệt quyển hợp lại mà thành, lấy hỏa làm chủ, lấy phong làm phụ, nhưng lửa mạnh nhất cùng gió mạnh nhất hợp lại cũng không phải đơn giản một thêm một như vậy, mà là ở sau khi kết hợp uy lực hiện ra tăng lên gấp mấy lần.

Gió mạnh nhất tốc độ trong nháy mắt liền đuổi theo bị oanh kích hướng về Dạ Minh, thân thể ở một khắc kia chạm đến hấn, hỏa lực cùng phong lực ở trên thân thể hấn hoa lệ bạo khai, như ở không trung rải xuống một mảng khói hoa thật lớn, đồng thời, cùng với một tiếng kêu thê thảm gần như phá vỡ bầu trời.

Lấy ánh mắt cuối cùng thương hại cùng oán hận nhìn Dạ Minh một cái, Diệp Vô Thần cúi đầu xuống, nhìn về phía Huyết Dạ, lấy năng lực của Huyền Vũ, hấn là đủ để cùng Huyết Dạ giằng co. Huyết Dạ lấy công

kích tàn bạo làm chủ, mà Huyền Vũ thì là lấy thủ làm chủ, hai người nguyên bản sẽ là một hồi giảng co kéo dài, cho nên, hẳn để cho tương tự đạt tới thánh cấp thực lực Hương Hương đi giúp Huyền Vũ, lấy năng lực truyền tống không gian của hắn, có thể hoàn mỹ bù lại chỗ thiếu hụt năng lực hành động tương đối bạc nhược của Huyền Vũ. Nhưng, khi hắn nhìn về phía dưới, hắn mới phát hiện chính mình sai lầm rồi...

Giúp đỡ không phải Hương Hương, ngược lại thành Huyền Vũ... Hẳn lợi dụng Dạ Minh quá độ tự tin, bằng tốc độ nhanh nhất đem hắn bị thương nặng, lại không nghĩ đến, chiến đấu phía dưới cũng chấm dứt nhanh như vậy.

Hắn cúi đầu một khắc kia, nhìn thấy thân thể Huyền Vũ chặt chẽ ngăn cản Huyết Cự của Huyết Dạ, mặc cho Huyết Cự kia chuyển động như thế nào, vung như thế nào, xé rách như thế nào, cũng không thể chân chính phá phòng ngự của Huyền Vũ, thoát khỏi Huyền Vũ ngăn cản. Mà đã không có nỗi lo về sau Hương Hương ở sau yên lặng ngẩn ngui, một cái xoay người hoa lệ, nhất thời, không gian vặn vẹo từ trước người Hương Hương bắt đầu, thẳng tắp hướng phía trước lan tràn, một mực lan tràn tới thân thể Huyết Dạ.

Thứ Nguyên Phá Liệt! Đồng tử mắt Diệp Vô Thần đột nhiên co rút... Lực lượng có thể ngăn cản, vũ khí có thể ngăn cản, nguyên tố có thể ngăn cản, nhưng không gian nứt vỡ? Không gian vỡ vụn, ý nghĩa trong không gian này toàn bộ vật chất đều theo đó vỡ vụn, trừ phi trình độ thân thể có thể đạt tới trình độ ngay cả lực lượng không gian vỡ vụn cũng hoàn toàn thừa nhận, nếu không, căn bản không thể chống đỡ thương tổn cái không gian vỡ vụn này mang đến.

Cho dù là thánh cấp thực lực, cũng như trước không thể!

Phốc!

Cùng Huyền Vũ trong giảng co ngực Huyết Dạ nổ tung một cái lỗ máu thật lớn, cả người Huyết Dạ cứng đờ, đồng tử lóe ra huyết quang nhất thời tan rã, Huyết Cự trong tay vô lực rơi xuống dưới, ngay sau đó, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn kia ở dưới lực lượng công kích của Huyền Vũ như một cái lông chim bị cuồng phong mang lên xa xa bay đi ra ngoài, một đường vãi máu.

Bị thương nặng, chân chính bị thương nặng, không gian vỡ tan mang theo nội tạng nàng vỡ vụn, cho dù nàng có thực lực thánh cấp, dưới trọng thương như thế cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cho dù có thể liều mạng giữ lại được một hơi, qua không được bao lâu cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Hắn dùng hơn mười kiếm, lại thêm một chiêu mạnh nhất gió lửa hợp kê đem Dạ Minh đánh tan, mà Hương Hương... Vén vện chỉ dùng một chiêu.

Oành!!!!

Bị phá hư thậm chí không nói nổi mặt đất bỗng nhiên bị một cỗ lực lượng khổng lồ nhấc lên, một bóng dáng màu đen cao lớn vô cùng mang theo một cỗ khí lưu khổng lồ từ dưới lòng đất chạy trốn đi ra, rơi trên mặt đất một khắc kia, thân thể hắn lung lay nhoáng lên một cái, sau đó dùng sức lắc lắc đầu. Hắn bị Diệp Vô Thần không chút nào giữ sức một đòn trọng kích chính giữa đầu, ngay cả lấy trình độ cứng cỏi thân thể hắn, tuy rằng không có bị thương tổn thực chất gì, lại là ở dưới lòng đất trực tiếp mê muội đi qua, lúc này mới thật vất vả tỉnh táo lại, nhưng đầu óc vẫn như cũ còn sót lại cảm giác mê muội nghiêm trọng.

Mà lập tức, hắn như bị kim đâm, lập tức hoàn toàn tỉnh táo lại, bởi vì hắn vừa vặn nhìn thấy một màn Huyết Dạ vãi máu như mưa, lộ vẻ sầu thảm rơi xuống đất.

Thiên Trọng ngây người, sau đó bỗng nhiên phát ra một tiếng rống to làm cho mặt đất run rẩy, thân thể khổng lồ bộc phát ra tốc độ vượt xa lúc trước, như điên nhằm phía phương hướng Huyết Dạ, sau đó thật mạnh ngã bổ trên mặt đất.

Nhìn mặt Huyết Dạ tái nhợt cùng ngực nàng máu thịt lẫn lộn, hầu như toàn bộ nội tạng đều vỡ vụn vô số lỗ máu, Thiên Trọng lại phát ra một tiếng bạo rống thê lương vô cùng, hắn đột nhiên xoay người, có thể rung chuyển trời đất một quyền mang theo hận ý điên cuồng nện hướng về Diệp Vô Thần, quyền đầu sở tới, không khí bị nhảy mất vạch ra, không gian ở dưới lực lượng khổng lồ dẫn vặn vẹo đến nghiêm trọng.

Diệp Vô Thần chưa động, Huyền Vũ gầm nhẹ một tiếng đón nhận, ở trọng xoay tròn dụng hướng về phía cự quyền của Thiên Trọng, một tiếng nổ, Thiên Trọng lui về phía sau mấy bước, mà lơ lửng Huyền Vũ trực tiếp bị đánh bay đi ra ngoài, ở Thiên Trọng lui về phía sau trong nháy mắt kia, Diệp Vô Thần ở dưới không

gian lực của Hương Hương xuất hiện ở tại trên không của Thiên Trọng, tràn đầy vô thần chi lực hai đầm lại một lần nữa nện ở đầu hấn, nhưng lúc này, hai đầm của hấn lại không đồng thời đánh xuống, mà là một trái một phải trọng kích ở hai bên đầu hấn.

“Oành...”

Năng lực phòng ngự cùng năng lực công kích của Thiên Trọng cũng là đáng sợ, nhưng nếu nhất định phải nói nhược điểm trên phòng ngự của hấn, đó chính là đầu hấn... Đương nhiên, đây tương tự là nhược điểm của hầu như toàn bộ sinh linh. Không có người nào chân chính có thể thiếu đầu mà sống.

Bỗng nhiên từ trên đầu truyền đến hai quyền trầm trọng đem ý thức của Thiên Trọng đánh xơ xác, đầu óc bên trong trống rỗng, ngay cả đau đớn cũng không cảm thụ được, nhưng thân thể hấn còn chưa đến mức ngã xuống, lại là hai quyền tương tự oanh đánh đến trên đầu hấn...

Oành...

Oành...

Oành...

Thân thể Thiên Trọng cường tráng đáng sợ, một quyền của Diệp Vô Thần chỉ dùng không đến hai thành vô thần chi lực liền làm cho Hồn Thiên trực tiếp mất đi năng lực chiến đấu, mà công kích đánh đến trên đầu Thiên Trọng lại mỗi lần đều là toàn lực. Uy lực thật lớn kia có thể dễ dàng đem một tòa núi cao ngàn mét trực tiếp đánh vỡ, nhưng dưới luân phiên oanh kích, lại không cách nào đánh vỡ đầu Thiên Trọng.

Phốc!

Không trung Dạ Minh rốt cuộc từ không trung rơi xuống, hung hăng nện rơi ở trên mặt đất, tóc màu vàng của hấn kia bị thiêu hủy hơn phân nửa, trên mặt xanh đen trải rộng, trên người kim khải càng là bị phá hư cơ hồ không thể che đậy thân thể. Từng là một trong tam thánh tướng, nay lại chật vật thảm không nói nổi. Lực lượng cường đại của hấn làm cho hấn ở sau khi bị thương nặng như thế vẫn như cũ không hoàn toàn chết đi, nhưng lúc này hấn, đã cùng người chết đã không có cái gì khác nhau quá lớn. Thậm chí, hiện tại hấn đã làm cho Diệp Vô Thần không có hứng thú tự mình động thủ.

Diệp Vô Thần ngừng công kích, xoay người từ không trung hạ xuống, ánh mắt Thiên Trọng đã không có tiêu cự, thân thể trước sau lay động vài cái, thật mạnh ngã quay trên đất, không nhúc nhích nữa.

Diệp Vô Thần lau lau một chút mồ hôi nóng trên đầu, thật mạnh thở dốc hai hơi, một nắm đỡ thân thể Hương Hương đặt ở trên vai: “Hương Hương, chúng ta đi mau!”

Phải đến kịp... Nhất định phải tới kịp!

Nhưng... Các nàng ở nơi nào... Thần điện, lại ở địa phương nào của thần điện. Chính mình rõ ràng cùng linh hồn Đồng Tâm tương liên, vì sao hiện tại lại không cảm giác vị trí của hấn.

Diệp Vô Thần bước nhanh nhằm phía thần điện xa xa, thân thể hấn vừa mới di động đến không trung, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng động tĩnh thật lớn, Diệp Vô Thần nhanh chóng xoay người, theo đó trong lòng chấn động rất nhỏ.

“Cái gì!?”

Thiên Trọng... Lại dưới hấn liên tục bốn lần trọng kích, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không có khả năng tỉnh táo lại Thiên Trọng lại có thể run rẩy đứng dậy, Diệp Vô Thần đang khiếp sợ có thừa, lập tức phát hiện hấn cả người đều là mồ hôi, răng nanh cũng là gắt gao cắn chặt, thân thể ở trong quá trình đứng thẳng càng là rõ ràng đang phát run... Đó càng như là một loại tình hình cạn kiệt thể lực hoặc là lực lượng nào đó.

Thiên Trọng không có nhìn về phía Diệp Vô Thần, mà là thất tha thất thểu đi tới bên người Huyết Dạ, cũng không dám đụng chạm thân thể nàng đã bị bị thương thật lớn, e sợ cho nhẹ nhàng chạm một cái sẽ đem lực lượng cuối cùng kéo về sinh cơ của nàng trừ khử, hấn xoay người, lấy một loại ánh mắt thống khổ cầu xin nhìn Diệp Vô Thần, gian nan nói: “Xin người... Cứu cứu Huyết Dạ... Nàng vẫn chỉ là một đứa bé..”.

Diệp Vô Thần không chút do dự xoay người, nhằm phía phương hướng thần điện. Nhưng hắn vừa nhích người, phía sau liền truyền đến tiếng Thiên Trọng suy yếu hô to: “Ta biết ngươi tìm ai... Ta biết các nàng ở nơi nào!”.

Thân thể Diệp Vô Thần chợt ngừng lại, sau đó nhanh chóng quay lại, trầm giọng nói: “Ngươi như thế nào chứng minh ngươi sẽ không lừa ta?”.

Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm hiện tại ở nơi nào, đây là vấn đề Diệp Vô Thần hiện tại lo lắng nhất. Hắn biết các nàng có khả năng nhất ở thần điện, lại không thể hoàn toàn xác nhận các nàng là ở nơi nào. Nếu là ở thần điện, lại ở địa phương nào của thần điện. Chỗ Huyền thần tất nhiên rất ẩn giấu, ở thời điểm hắn không cảm thụ được chỗ của Đồng Tâm, trong lòng cũng đã lưu lại bất an thật lớn sẽ không tìm được các nàng.

Thiên Trọng nói Diệp Vô Thần đã tin một nửa, từ hắn bắt kể hậu quả cạn kiệt tiềm lực từ trong hoàn toàn mê muội tỉnh lại đến cầu hắn cứu Huyết Dạ, cho hắn biết cô gái Huyết Cứ đáng sợ kia tất nhiên là người quan trọng nhất của hắn.

“Ta chưa bao giờ gạt ngươi, cứu Huyết Dạ, ta nhất định sẽ nói cho ngươi, nhất định sẽ...” Thiên Trọng như trước vẻ mặt cầu xin, hắn một mực đều không có cuồng ngạo thánh tướng, mà vì Huyết Dạ, hắn ngàn nguyện vạn nguyện hướng người trọng thương hắn, lại thiếu chút giết Huyết Dạ này lộ ra vẻ hèn mọn cầu xin.

Diệp Vô Thần lấy tay khê chỉ Dạ Minh đã liên một chút sức lực động cơ thể cũng không có, bình tĩnh mà lạnh nhạt nói: “Giết hắn, sau đó ta sẽ lập tức đem toàn bộ thương thế của nàng chữa khỏi”.

Không có chút do dự, Thiên Trọng xoay người, bằng tốc độ nhanh nhất đi tới bên người Dạ Minh, ở trong đồng tử mắt tan rã tuyệt vọng kia của Dạ Minh một quyền đánh xuống...

Ngay cả Thiên Trọng suy yếu, nhưng hắn vẫn như cũ là Thiên Trọng, một quyền này, như trước là nắm đầm trời tan đất lở. Đã không có bất cứ hộ thân lực gì thân thể Dạ Minh bị một quyền này của Thiên Trọng oanh kích đập nát – liền như vậy mất mạng.

Đối với Thiên Trọng mà nói, tánh mạng một ngàn Dạ Minh cũng không thể so với Huyết Dạ. Vì Huyết Dạ giết Dạ Minh, hắn không cần bất cứ do dự gì.

Diệp Vô Thần trong lòng lẫn lộn, hắn lười nhìn thăm trạng khi chết của Dạ Minh, ngồi xổm bên người Huyết Dạ, vươn tay phải, hư không đặt ở phía trên ngực nàng. Hắn không có lập tức cứu trị nàng, mà là dùng vô thần chi lực đem lực lượng toàn thân nàng phong tỏa tức khắc. Lấy trạng thái lúc này của Huyết Dạ, hắn căn bản không phí sức lực gì cũng đã dễ dàng hoàn thành, cũng đủ làm cho nàng trong vòng một ngày một đêm cũng không thể vận dụng thần lực gì nữa, theo đó, bàn tay trầm xuống, không chút nào keo kiệt đem vô thần chi lực rót vào thân thể nàng, chữa trị thương thế của nàng.

Thiên Trọng thở hồng hộc, một mực không nhúc nhích nhìn Diệp Vô Thần cùng Huyết Dạ, dần dần, ánh mắt hắn càng lúc càng khiếp sợ. Bởi vì hắn rõ ràng nhìn thấy Huyết Dạ ngực bị thương nặng vậy mà đang lấy tốc độ khủng bố độ mất thường có thể thấy rõ khôi phục, cuối cùng lại liền như vậy hoàn toàn khép lại, lại qua giây lát, mặt Huyết Dạ bởi đổ máu quá sớm mà tái nhợt đáng sợ vậy mà có màu máu rất nhỏ, cách rất xa, hắn lại cảm giác được nàng thì ra tiếng hít thở càng vững vàng.

Diệp Vô Thần đứng dậy, nhíu mày hỏi: “Nói cho ta biết, các nàng ở nơi nào?”.

“Bên trong Thần điện... Điện phủ sát bên trái nhất... Dùng chín đạo lực lượng đồng thời công kích phía trên chín khay đèn... Dưới lòng đất sẽ mở ra... Các nàng ở nơi đó... Nhưng, nơi đó rất sâu, địa phương sâu nhất chúng ta không được phép tiến vào... Đến bên trong muốn như vậy tìm được các nàng... Dựa vào chính ngươi” Thiên Trọng thở hồng hộc nói, bởi Huyết Dạ phục hồi như cũ mà tâm thần thả lỏng, thân thể rất cuộc mềm nhũn ngã ở tại trên mặt đất.

Diệp Vô Thần cũng không dừng lại, như một mũi tên bay bắn ra xa xa mà đi.

“Cám ơn... người...” Thiên Trọng thầm nhủ một tiếng, rốt cuộc hôn mê đi, mà Huyết Dạ lại tại lúc này sâu kín tỉnh dậy, ở trong ánh mắt sương mù nhìn bầu trời màu trắng trên không. Dưới loại trạng thái tự nhiên

nhất này nàng không có một tia thần thái cùng khí tức làm cho người ta e ngại, thuần mỹ làm cho người ta đau lòng.

525. Chương 524: Trong Tai Nạn Gặp Lại (1)

Bên trong Thần điện... Điện phủ sát bên trái nhất...

Thần điện, địa phương Tam thánh tướng lúc trước, mà cũng bởi bọn họ tồn tại, toàn bộ thần điện không có một bóng người. Diệp Vô Thần ở phía trên trời cao đảo qua bố cục thần điện, trực tiếp từ không trung chọt hạ xuống, hạ xuống bên trái nhất, lẳng không một kiếm đem đỉnh điện đánh nát, rơi vào trong đó.

Đây là một cái điện phủ màu vàng, hắc cái nhìn đầu tiên liền thấy được chỗ chín khay đèn nhìn lên không có gì không tầm thường kia, hai tay cùng ra, chín trong mười ngón phân biệt bắn ra một đạo hỏa diễm đồng thời đánh trúng ở trên chín chén đèn. Nhất thời, đất màu vàng dưới chân hắc không tiếng động mở ra, Diệp Vô Thần khẽ dẫn một hơi, hạ đi xuống.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Ở không trung rơi xuống rất lâu, Diệp Vô Thần rốt cuộc rơi xuống đất, nơi này tối đen một mảng, không có đèn đuốc gì, nhưng không chút nào ảnh hưởng thị giác Diệp Vô Thần, nhưng hắc lòng nóng như lửa đốt lại ở lúc này giật mình ở tại nơi đó, không cách nào bước ra bước chân của mình.

Cửa, chung quanh chính mình toàn bộ là cửa, có lớn có nhỏ, có mở ra, có đóng lại. Có cửa phía sau là cầu thang hướng về phía trước, có là con đường nối ngang, có thì là cầu thang xuống phía dưới...

Đi tới nơi này, hắc đã cảm thụ hai cỗ khí tức cực kỳ khổng lồ, khí tức kia thực quá mạnh mẽ quá mạnh mẽ, vậy mà hoàn toàn không kém gì trên Thông Thần tháp người áo đen cường đại nọ. Nhưng đồng thời, hắc cảm nhận được lực lượng hắc ám tử vong của Đồng Tâm cùng Ngưng Tuyết rời hắc một khắc kia triển lộ lực lượng quang minh cùng sinh mệnh... Nhưng, hai cỗ khí tràng khổng lồ kia cùng khí tức các nàng ở phía dưới, trước mắt, đến tột cùng cái thông đạo nào có thể tìm được Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm!?

Diệp Vô Thần ở trong bất lực cảm giác được thân thể chính mình rét run, hắc mạnh mẽ tự tỉnh táo lại, nhú mày tìm kiếm huyền cơ trong đó, đúng lúc này, bên tai hắc bỗng nhiên vang lên một cái thanh âm quen thuộc.

“Phốc cô! Phốc cô phốc cô! Phốc cô phốc cô!”

Sau một tấm cửa, một tiểu sinh linh toàn thân lóe tử quang mỏng manh ở trong tiếng kêu hưng phấn chạy như điên lại đây, không ngừng quay chung quanh thân thể Diệp Vô Thần đảo quanh - rõ ràng tiểu tử là theo Ngưng Tuyết cùng nhau trở về Thần Chi đại lục. Diệp Vô Thần nhanh chóng thấp người đem nó chộp vào trong tay, tiểu tử lại bỗng nhiên giãy, trở lại hướng hắc lo lắng kêu to hai tiếng, sau đó sôi nổi hướng chỗ cửa chính mình lúc trước chạy đi.

Diệp Vô Thần lập tức rõ ràng cái gì, bước nhanh đi theo phía sau tiểu tử.

Đùng...

Đường văn trên mặt đất rốt cuộc toàn bộ lóng lánh hắc lên, nguyên bản không gian tối tăm nhất thời hơn vài phần ánh sáng chói mắt. Giờ khắc này, hắc ám cùng quang minh, sinh mệnh cùng tử vong lần lượt thay đổi thời khắc hoàng hôn rốt cuộc buông xuống, thầncon mắt mở hờ, cuối cùng nhìn Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm một cái, lại thông thả nhắm lại, lúc này nàng đã không cảm giác áy náy cùng bi thương gì, bởi vì đây là số mệnh nàng, cũng là số mệnh các nàng... Số mệnh không thể thay đổi.

“Hắc Dực, đi thôi... Từ hôm nay trở đi, người chính là Huyền thần hắc ám cùng tử vong, lúc người cùng Hắc Huyền thần dung hợp một khắc kia trở đi, người sẽ trở thành ý thức chủ thể của hắn, làm cho hắn từ trong vụn vặt năm ngũ say tỉnh lại... Từ nay về sau, người, chính là vũ khí mạnh nhất Thần Chi đại lục ta”.

Hắc Dực công chúa con mắt khép kín, không có chút phản ứng, không biết nàng có hay không nghe được thần đế thì thầm. Thoáng chốc, trong mi tâm nhân ngẫu Huyền thần màu đen bắn ra che kín hào quang Hắc Dực công chúa kia bỗng nhiên biến thành thuần túy nhất hắc ám chi mang, tại trong hắc ám chi mang này, thân thể Hắc Dực công chúa như bị mây đen lơ lửng nâng, chậm rãi hướng về phía bầu trời mà đi, càng lúc càng cao, càng lúc càng cao... Nàng mở to mắt, lưu luyến si mê nhìn một cái tỷ tỷ của mình, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại...

Thân thể nàng, ở bên trong hào quang màu đen dung nhập bên trong mi tâm nhân ngẫu Huyền thần màu đen.

Con mắt nhân ngẫu đen bỗng nhiên mở, bắn ra hai đạo hào quang vô cùng hắc ám.

Hắc Huyền thần - thức tỉnh!

Về mặt thần đế vẫn như cũ là lạnh nhạt bình tĩnh như vậy, không có chút bởi Hắc Huyền thần thức tỉnh mà bộc lộ vui sướng. Theo thủ thể nàng biến đổi, dưới chân Hắc Huyền thần, một cái quang trận thật lớn chợt lóe lách hắc lên. Thần đế nhẹ giọng thì thầm: “Đại thần đế thứ hai mươi bảy Già Tà, Hắc Huyền thần người sáng tạo đã thức tỉnh, truyền tống trận cũng đã tự hành phát động. Hắc Huyền thần - vũ khí mạnh nhất Già Tà sáng tạo, đi thực hiện sứ mệnh đầu tiên của người, đi hướng ma đại lục phương xa kia đi”.

Quang trận thật lớn đang xoay tròn, sau đó hướng về phía trước phóng ra mảng lớn hào quang màu trắng, đem toàn bộ Hắc Huyền thần đều hoàn toàn bao phủ trong đó, lúc quang trận ngừng chuyển động, bạch quang tắt, Hắc Huyền thần đã hoàn toàn biến mất ở nơi đó bên trong không gian, to như vậy, chỉ còn lại có nhân ngẫu Huyền thần màu trắng tồn tại.

Hắc ám sớm hơn quang minh, tử vong trước sinh mệnh, cho nên thời gian nhân ngẫu đen thức tỉnh muốn hơi sớm hơn nhân ngẫu màu trắng - nhưng, chỉ là hơi sớm hơn, sau khi Hắc Huyền thần thức tỉnh trong ba mươi giây, Bạch Huyền thần phải thức tỉnh, nếu không, Bạch Huyền thần sẽ bởi Hắc Huyền thần thức tỉnh mà tự chủ sinh ra ý thức... Đó là Huyền thần màu trắng chính mình sinh ra ý thức hỗn loạn, không chịu bất luận kẻ nào nắm trong tay, như vậy mà nói, Thần Chi đại lục tất nhiên chịu tai ương ngập đầu đầu tiên.

Thần Chi đại lục đại thần đế thứ hai mươi bảy ở khi sáng tạo hắc bạch nhân ngẫu, liền quyết định sứ mệnh sinh ra của chúng nó. Sứ mệnh nhân ngẫu đen là chế tài, vì Thần Chi đại lục hủy diệt toàn bộ kẻ địch. Mà bạch nhân ngẫu thì là thủ hộ, lưu thủ ở Thần Chi đại lục, ngăn cản toàn bộ kẻ xâm nhập, trở thành lá chắn mạnh nhất của Thần Chi đại lục. Bởi vậy, ở dưới chân nhân ngẫu đen, có năm đó Già Tà bố trí truyền tống trận một lần, có thể đem nhân ngẫu đen ở thức tỉnh một khắc kia trực tiếp truyền tống đến ma đại lục - xa xôi, cái này cũng là bởi vì, có quang minh cùng sinh mệnh lực Huyền thần màu trắng phải ở có tương bội dưới tình hình năng lực nhân ngẫu đen rời xa mới có thể thức tỉnh.

“Muội muội... Đồng Tâm...”

Ngưng Tuyết nhẹ nhàng thì thầm, nàng không có nhãn tâm nhìn Hắc Dực công chúa biến mất ở Hắc Huyền thần mi tâm một màn kia, bởi vì đó sẽ là một bộ hình ảnh nàng căn bản không thể thừa nhận. Nàng nhắm chặt mắt, ở trong vô hạn lưu luyến cảm thụ được thân thể chính mình bị một cỗ lực lượng chậm rãi mang hướng về phía không trung, tiếp cận bộ vị mi tâm nhân ngẫu Huyền thần màu trắng.

“Bạch Dực, đi thôi... Từ hôm nay trở đi, người chính là Huyền thần sinh mệnh cùng quang minh, lúc người cùng Bạch Huyền thần dung hợp một khắc kia trở đi, người sẽ trở thành ý thức chủ thể của hắn, làm cho hắn từ trong vụn vặt năm ngũ say tỉnh lại... Từ nay về sau, người, chính là thủ hộ mạnh nhất của Thần Chi đại lục ta”.

Thần đế dùng ý thức hướng Ngưng Tuyết phát ra thanh âm, nàng cũng là nhắm mắt lại, căn bản không đành lòng nhìn nàng tiêu tán một màn kia. Thân tình giữa các nàng có thể là giả, nhưng cảm tình nhiều năm qua như vậy có thể là giả sao? Không ai có thể chân chính hiểu dưới mặt ngoài bình tĩnh của thần đế là một loại đau như thế nào. Nhưng như lời nàng, lúc nàng trở thành thần đế một khắc kia, trên rất nhiều chuyện, nàng liền đã không có lựa chọn. Nếu là vì chính mình mà sống, cho dù phải cùng toàn bộ

Thần Chi đại lục là địch, nàng cũng muốn dùng tất cả của mình toàn bộ đi ngăn cản vận mệnh kết thúc của Hắc Dực cùng Bạch Dực, nhưng nàng chung quy không phải vì chính mình mà sống, mà là toàn bộ Thần Chi đại lục.

526. Chương 525: Màu Trắng Tuyệt Vọng (thượng)

Xa xôi phương xa, thế giới im lặng.

Cỏ xanh, cây xanh, dòng suối, hoang dại trăm hoa đua nở. Cho dù không gian chung quanh bỗng nhiên xảy ra biến hóa, nàng cũng căn bản không có đi để ý, chỉ cần có thể ở bên người hắn, vô luận là nơi nào nàng đều cam tâm tình nguyện.

Ôm thân thể hắn, nghe tim hắn đập, khẽ nghe mùi vị hắn, lúc này Ngưng Tuyết đã có một loại cảm giác đang ở trong mộng.

“Ca ca... Ca ca...” Nàng nhỏ giọng, một lần lại một lần gọi. Nàng cùng hắn từng có quá nhiều lần sinh tử ly biệt, lúc ban đầu gặp nhau, hắn lặng yên rời đi, nàng vì cứu hắn mà lần lượt hôn mê, lại lần lượt làm ra hành động liều lĩnh điên cuồng, về sau, bọn họ cùng nhau rơi xuống Đoạn Hồn Uyên, hắn là vì nàng mà lâm vào tuyệt cảnh... Dưới Đoạn Hồn Uyên, sinh tử biệt ly thống khổ tra tấn Ngưng Tuyết lâu hai năm kia... Mà lúc này đây, trong tuyệt vọng bỗng nhiên gặp lại, đó là một loại xúc động thật lớn hầu như đem toàn bộ ý thức đều đảo điên.

Vận mệnh chung quy vẫn là không đem bọn họ chia rẽ. Cũng hoặc là, vận mệnh bọn họ sớm đã gắt gao liên ở tại cùng chỗ, vô luận cái gì, đều không thể đem ràng buộc trong đó chặt đứt.

“Ca ca, đây là mơ sao... Ca ca...”

Diệp Vô Thần khẽ cười, ôn nhu nói: “Nếu đây là mơ, vậy nhất định là một giấc mơ vĩnh viễn cũng không tỉnh...”

Trong lòng Tuyết Nhi đã không là cô gái trên mặt có hai đạo vết thương thật dài, chỉ có mười tuổi tuổi kia nữa. Giờ phút này nàng là một thần nữ chân chính đẹp tuyệt nhân gian, nhưng, cho dù bề ngoài nàng thay đổi, thanh âm thay đổi, nhưng vĩnh viễn không thay đổi... Là Ngưng Tuyết kia vẫn như cũ lưu luyến si mê hắn... Ngưng Tuyết vĩnh viễn chỉ biết thuộc về một người hắn.

“Ừm... Ca ca” Nàng ngẩng đầu, hai mắt mông lung sương mù nhìn nam tử trước mắt, bọn họ rõ ràng chỉ chia ra hơn một tháng, nhưng cảm giác đã qua ngàn năm. Vạn năm lâu như vậy, nhưng mặt hắn, tất cả của hắn, toàn bộ hồi ức giữa bọn họ, đều được nàng trân quý giấu trong lòng, vĩnh viễn không quên đi, nàng nhẹ nhàng, giống như nói mê nói: “Ca ca, chúng ta vĩnh viễn không cần rời ra nữa... Được không...”

Chỉ có phải chịu qua cái loại tra tấn vĩnh không thể gặp lại này, nàng mới chính thức biết đó là một loại thống khổ nàng căn bản không thể thừa nhận, vô luận như thế nào, nàng cũng không sẽ cùng hắn tách ra nữa. Số mệnh của mình không quan trọng, tương lai Thần Chi đại lục không quan trọng, Thần đế thai nghén nàng không quan trọng... Từ giờ khắc này, nàng chỉ muốn ích kỷ vì hắn một người mà tồn tại.

Vì nàng, hắn vậy mà thực đi tới nơi này, lại vì hắn xông vào thần điện... Trải qua trong cái này tất nhiên là từng cái hiểm quan so với lên trời còn khó hơn, đối mặt lại là từng cái hung hiểm trở ngại vô cùng... Đó nàng vì ca ca chính mình, lại có cái gì không thể bỏ qua.

“Ừm, chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời... Mặc kệ là ai, cũng rốt cuộc không cách nào đem chúng ta tách ra... Chờ cứu Đồng Tâm ra, chúng ta sẽ trở lại... Ai cũng đừng nghĩ sẽ đem người từ bên người ta mang đi.” Hắn lấy thanh âm mềm nhẹ, nhưng vô cùng kiên quyết nhẹ nhàng nói.

Đồng Tâm...

Hai chữ làm cho Ngưng Tuyết từ trong thế giới mộng ảo sương mù chợt bừng tỉnh, nàng mãnh liệt từ trong lòng Diệp Vô Thần dậy, kinh hoảng nói: “Ca ca, chúng ta nhanh đi cứu Đồng Tâm, nàng đã đánh thức Hắc Huyền thần, trở thành ý thức chủ thể của Hắc Huyền thần, ba ngày... Nếu trong vòng ba ngày không đem nàng từ trên người Hắc Huyền thần cứu trở về, nàng sẽ vĩnh viễn cùng Hắc Huyền thần đồng hóa, không bao giờ có thể trở về nữa!”

“Cái gì!?”.

Giống như bị hất vào đầu một chậu nước lạnh, Diệp Vô Thần cả người giật mình một cái, nháy mắt con mắt muốn nứt, hẳn rồi cuộc ý thức được chính mình quên cái gì... Không gian dưới lòng đất cái thần điện kia, hẳn thấy được Ngưng Tuyết, nhưng không có nhìn thấy Đồng Tâm, mà nơi đó, chỉ có một Nhân ngẫu màu trắng thật lớn, nhưng không có Nhân ngẫu màu đen mọi người Thần Chi đại lục nghị luận!

“Đồng Tâm nàng đã muốn cùng Hắc Huyền thần cùng nhau bị đưa đến ma chi đại lục, nơi đó...”

Thanh âm Ngưng Tuyết bỗng nhiên kẹt lại, nàng giống như bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, tiên nhan tuyết trắng lập tức biến thành màu sắc tái nhợt... Nàng rồi cuộc nhớ tới, nếu sau khi ý thức Hắc Huyền thần thức tỉnh mà ý thức Bạch Huyền thần không lập tức tỉnh lại theo mà nói, dẫn phát sẽ là một cái hậu quả đáng sợ như thế nào.

Oành!!

Xa xa, bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ vang thật lớn, đại địa theo đó rung động vài cái, cách đó không xa trong bụi cỏ nhất thời bị kinh lên đàn chim bay kỳ dị lớn. Cái tiếng nổ vang này cách xa rất xa rất xa, lại lan đến khoảng cách đáng sợ như thế - cái này sẽ là một cỗ lực lượng đáng sợ cỡ nào!

Nơi đó... Nơi thanh âm phát ra là cách nơi này mấy ngàn dặm xa - trung tâm thần điện!

“Ý thức hắc Bạch Huyền thần bị đánh thức một cái, nếu không cho ý thức Huyền thần khác đồng bộ thức tỉnh, thì sẽ tự phát sinh ra ý thức cuồng bạo thuộc về chính mình... Khi đó Huyền thần là một cái Nhân ngẫu cuồng bạo ai đều không thể ngăn cản... Toàn bộ, đều sẽ là kẻ địch của hắn...” Ngưng Tuyết nhẹ giọng lẩm bẩm hồi ức viễn cổ thật sâu khắc ở trong đầu kia.

Diệp Vô Thần: “!!”

Phương bắc xa xôi, thần điện Thần Chi đại lục.

Mà lúc này, thần điện đã không còn tồn tại nữa.

Một tiếng làm cho trời long, làm cho cả cung thành thiên vực ở trong thật rung động lớn vỡ ra trong năng lượng nổ vang, thừa nhận thần lực bảo hộ mạnh nhất, nguyên bản không có khả năng bị tổn hại thần điện kia ở trong khoảnh khắc hóa thành phế tích. Bóng ma vô cùng đáng sợ chộp tại lòng người trong toàn bộ cung thành, đó là một loại lực lượng uy áp lớn đến bọn họ ai cũng không dám tưởng tượng.

Mặt đất đang lắc lư, tất cả bên người đều ở trong chấn động sụp đổ, rồi cuộc phương hướng, trung tâm thần điện, bọn họ thấy được một luồng hào quang màu trắng phóng lên cao, đạo quang mang kia một mực bắn về phía chân trời xa xôi, tựa như đem bầu trời xa không thể với đều trực tiếp đục thủng. Bên trong luồng bạch quang kia, một cái bóng trắng thật lớn thông thả từ phương hướng phía dưới di động tới - đó là một Nhân ngẫu, một cái Nhân ngẫu cao mười thước, chế tác có chút thô ráp cùng buồn cười, nhưng đối mặt cái Nhân ngẫu buồn cười này, nhưng không có một người có thể cười ra... Ngoại hình Nhân ngẫu, lực lượng như thế, chẳng lẽ nó chính là...

527. Chương 526: Màu Trắng Tuyệt Vọng (trung) (1)

Diệp Vô Thần hoàn toàn giật mình ở tại nơi đó, hồn phách trong nháy mắt bay khỏi thân thể, lại ở trong nháy mắt bỗng nhiên từ trong ác mộng vô cùng đáng sợ tỉnh táo lại, sắc mặt hắn trở nên xanh tím, thân thể như ở trong gió lạnh vô cùng đến xương kịch liệt run run, hắn cầm lấy cánh tay Ngưng Tuyết, dùng thanh âm đã hoàn toàn biến hình nói: “Là thật sao... Là thật sao...”

Khí tức Bạch Huyền thần biến mất, ý nghĩa, nó đã bị truyền tống đến cái địa phương truyền tống trận chỉ hướng kia, ở nơi đó... Lấy cái giá lớn toàn bộ đại lục hủy diệt, hoàn thành nghi thức hủy diệt của hắn.

“Ca ca...” Ngưng Tuyết vuốt ve mặt hắn, lại phát hiện thân thể hắn lạnh đáng sợ.

“Vì sao sẽ là nơi đó... Vì sao... Hương Hương! Hương Hương! Chúng ta trở về!! Trở về!!”.

Diệp Vô Thần giống như nỗi điên lớn tiếng rít gào, lực lượng của Bạch Huyền thần hấn cảm thụ rõ ràng như vậy, nếu là toàn bộ lực lượng của nó nổ mạnh, hấn không chút nghi ngờ đó là lực lượng có thể đem toàn bộ Thiên Thần đại lục hoàn toàn hóa thành tro tàn. Thiên Thần đại lục... Những người khác cho dù chết hết cũng cùng hấn không chút nào liên quan, nhưng nơi này, có rất nhiều người hấn cả đời cũng không thể dứt bỏ. Vợ hấn, tỷ tỷ hấn, cha mẹ hấn, bạn bè hấn, hồng nhan tri kỷ hấn, còn có hoài ức của hấn, vương bọn của hấn... Tất cả của hấn...

“Ca ca” Ngưng Tuyết đem hấn ôm chặt, cũng đã là khóc không thành tiếng. Không còn kịp nữa, lúc khí tức Bạch Huyền thần biến mất một khắc kia, tất cả đều đã không còn kịp rồi. Trừ có lực lượng có thể vượt qua Bạch Huyền thần, nếu không Bạch Huyền thần nổ mạnh là không có khả năng ngăn cản, lấy lực lượng hấn cùng Diệp Vô Thần, cho dù lấy mạng ngăn cản cũng không thể làm được. Cho dù có thể làm được... Nơi này là Thần Chi đại lục, phương pháp duy nhất tới Thiên Thần đại lục lúc trước là thông qua Luân thiên chi tỉnh. Luân thiên chi tỉnh hơn một tháng trước vừa mở ra một lần, tiếp theo mở ra ngay cả lấy lực lượng thánh cấp cũng phải một năm sau, căn bản không có khả năng trở về nữa...

Mảnh đất này, nhất định ở trong Bạch Huyền thần nổ mạnh hóa thành tro tàn... Nàng có thể biết, trong lòng Diệp Vô Thần giờ phút này thừa nhận là một loại đau như thế nào, liền giống như cái đau hiện tại của nàng đã không cách nào hít thở.

Nàng nhẹ nhàng hỏi chính mình, nếu một lần nữa lựa chọn, là lại giẫy dựa cùng hấn cùng một chỗ, hay là thuận theo trở thành tế phẩm của Bạch Huyền thần... Như vậy, nàng cùng hấn vĩnh viễn phân biệt, không lúc nào gặp lại nữa, mà Thiên Thần đại lục cũng sẽ không hủy diệt...

Lặng yên không một tiếng động, ở khi Diệp Vô Thần rít gào gọi về Hương Hương, Hương Hương cũng đã dừng lại ở tại phía trên trời cao, nàng vẫn như cũ là hình thái cô gái bỏ túi kia, lúc này song chưởng, nàng mở ra, đôi mắt khép kín, một đôi chân nhỏ tinh xảo tự nhiên rủ xuống hoàn mỹ, dung nhan điềm tĩnh không tỷ vết, một đầu tóc tuyết trắng không gió mà múa, lại ở trong lặng yên vũ động càng lúc càng kịch liệt, tràn ngập hào quang càng lúc càng mạnh lực lượng không gian màu trắng đang thông thả phóng đại, thẳng đến phóng đại thành cỡ mấy chục lần thân thể nàng.

Thuần di cự li siêu xa nàng chẳng qua hoàn thành trong nháy mắt, giờ phút này vậy mà tích tụ lực lượng không gian thời gian dài như thế.

Rốt cuộc, hai tay nàng vung xuống, hào quang màu trắng che kín chính mình, cũng che kín Diệp Vô Thần cùng Ngưng Tuyết, lúc bạch quang tan đi, bọn họ đã biến mất ở tại nơi đó.

Thiên Thần đại lục.

Một ngày này, nhất định là một ngày được ghi vào sử sách.

Một tháng trước, trên bầu trời xuất hiện một mặt trời màu vàng, cũng khiến cho giới tu hành khủng hoảng thật lớn, nhưng sau đó không lâu, mặt trời màu vàng kia liền biến mất ở nơi đó.

Mà hôm nay, trên trời không ngờ xuất hiện một mặt trời màu trắng. Cùng lúc trước mặt trời màu vàng kia giống nhau, mặt trời màu trắng nọ cũng là ở thông thả phóng đại, cũng bởi vì nó bỗng nhiên xuất hiện, toàn bộ Thiên Thần đại lục cũng bỗng nhiên trở nên sáng rõ một mảng, mọi người đều rời phòng ốc, ngạc nhiên nhìn mặt trời màu trắng bỗng nhiên xuất hiện kia, lại ở trong ngạc nhiên phần chấn nghị luận kỳ quan quỷ dị này.

Bởi vì, mặt trời màu trắng này cũng không có giống mặt trời màu vàng lúc trước giống nhau mang đến một loại uy áp đáng sợ, ngược lại chiếu người toàn thân cao thấp thoải mái vô cùng. Lực lượng Quang minh là một loại lực lượng thần thánh nhu hòa, có thể ở trong vô hình thông thả chữa khỏi thương thế của con người, thậm chí xua tan mặt âm ám trong lòng mọi người.

Nhưng, không có ai nghĩ đến, cái này, mới là một cái nguồn hủy diệt vô cùng đáng sợ. Lúc mặt trời màu trắng kia nổ tung một khắc kia, quang minh nhu hòa sẽ hóa thành tai nạn cuồng bạo nhất - tai ương ngập đầu hủy diệt Thiên Thần đại lục!

Xa xôi phía trên trời cao, một đoàn bạch quang trong bành trướng kia đang từ từ giảm xuống, tốc độ giảm xuống rất chậm rất chậm, như một cái khí cầu chậm rãi bay xuống, mà trong bạch quang, Nhân ngẩng màu trắng kia đã bành trướng đến độ cao gần ngàn thước, vẫn như cũ đang rất nhanh bành trướng... Tùy thời đều có thể nổ ra. Nổ tung một khắc kia, chính là lúc hủy diệt Thiên Thần đại lục.

Xa xôi phía dưới Bạch Huyền thần, bỗng nhiên hiện lên một cái chớp mắt hào quang màu trắng tương đối nhỏ bé vô cùng. Không khí nơi này làm cho Diệp Vô Thần cùng Ngưng Tuyết lập tức liền biết bọn họ bị đưa đến nơi nào... Nhưng giờ phút này, bọn họ hoàn toàn không có chút vui sướng trở về nơi này, thậm chí không có thời gian đi ngạc nhiên vì cái gì Hương Hương có thể đem không gian trực tiếp từ Thần Chi đại lục chuyển dời đến nơi này.

Xa xôi phía dưới, là mặt đất quen thuộc kia, xa xôi phía trên, là nguồn suối lực hủy diệt tràn ngập tuyệt vọng kia. Ở trong Diệp Vô Thần co rút lại đồng tử mắt, hào quang màu trắng tại trong rơi xuống bành trướng, có lẽ giây tiếp theo sẽ ở trong tầm mắt hắn nổ ra, hủy diệt tất cả.

“Hương Hương, năng lực không gian của ngươi... Có thể hay không... Dem hắn chuyển dời đến một không gian khác đi, càng xa càng tốt?” Diệp Vô Thần kinh ngạc nhìn Bạch Huyền thần trên không, lấy một loại ngữ khí bay bổng nói. Bởi vì ngay cả chính hắn cũng biết, loại khả năng này căn bản không có khả năng tồn tại...

Hương Hương chớp chớp con mắt có chút bối rối, không chút suy nghĩ lắc đầu, mà bất luận căn bản không có khả năng lấy năng lực hiện tại của hắn dời đi thể tích khổng lồ kia, vөн vẹn là lực lượng của nó, không gian lực của Hương Hương còn chưa có tới gần sẽ bị hủy diệt.

528. Chương 526: Màu Trắng Tuyệt Vọng (trung) (2)

Không có lựa chọn gì, không có phương pháp gì, không có khả năng gì. Đó là lực lượng Huyền thần, là lực Huyền thần toàn bộ lực lượng Thiên Thần đại lục thêm lên cũng không thể ngăn cản.

Có thể làm, đến tột cùng là cái gì?

Cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn nó... Dem tất cả cái này đều hủy diệt sao?

Nhưng trừ như vậy, chính mình đến tột cùng còn có thể làm cái gì...

Hy vọng, cho dù chỉ có một tia một đường cũng tốt...

Nhưng vì sao một tia một đường xa vời kia, ta cũng không nhìn thấy.

Cái này sẽ là thống khổ lớn nhất, tuyệt vọng lớn nhất của ta kiếp này sao...

Có thể sao...

Loại cảm giác tuyệt vọng cùng vô lực này là mãnh liệt như vậy...

Nếu không đi Thần Chi đại lục, tất cả cái này cũng sẽ không xảy ra, nhưng ta sẽ vĩnh viễn mất đi Tuyết Nhi cùng Đồng Tâm...

Nếu đề cho ta lựa chọn lại một lần nữa...

A, vậy thật sự là một cái lựa chọn rất thống khổ, ta vĩnh viễn, cũng không nguyện ý làm lựa chọn như vậy.

Nếu thời gian có thể ngừng trôi, tại một khắc này dừng hình ảnh hắn tốt bao nhiêu, nói như vậy, cùng Tuyết Nhi liền vĩnh viễn sẽ không tách ra, mảnh đất này, cũng vĩnh viễn sẽ không hủy diệt...

Bóng dáng màu trắng ở bên trong đồng tử mắt phóng đại, có lẽ giây tiếp theo sẽ nổ tung, hủy diệt hắn cùng Ngưng Tuyết, hủy diệt Thiên Thần đại lục. Diệp Vô Thần chính là kinh ngạc nhìn, hoàn toàn quên chính mình cùng Ngưng Tuyết tùy thời đều đã cùng Thiên Thần đại lục cùng nhau hóa thành tro tàn, quên rời khỏi không gian này...

Mà Ngưng Tuyết thì luôn luôn đang nhìn hắn, dần dần, nàng bỗng nhiên nở nụ cười, cười vô cùng nhu hòa, nhẹ nhàng, nàng đem thân thể chính mình ngã vào trong lòng hắn, ghé vào lỗ tai hắn ôn nhu nói: “Ca ca, ôm chặt ta...”

Thanh âm ôn nhu đem Diệp Vô Thần từ trong thế giới ý thức tuyệt vọng tỉnh lại, lòng hắn đã trải rộng bị thương, chỉ có Ngưng Tuyết bên người là an nguy lớn nhất của hắn. Hắn giang hai cánh tay đem nàng ôm chặt, ở trong thế giới lạnh như băng cảm thụ được cái ấm áp duy nhất này.

“Ca ca, ta mang người đi một chỗ được không... Ca ca, tin tưởng ta, tin tưởng Tuyết Nhi của người, không nên cự tuyệt, được không?”

Ở trong ánh mắt mê ly của Diệp Vô Thần, sau lưng Ngưng Tuyết bỗng nhiên mở ra hai phiến cánh chim trắng noãn, nàng kéo tay hắn, mang theo hắn bay về phía trời cao, bay về Huyền thần màu trắng trong phía bình minh kia.

Lực lượng màu trắng càng lúc càng gần, lực lượng quang minh cũng trở nên càng lúc càng mãnh liệt, thân thể Diệp Vô Thần cũng không miễn dịch nguyên tố quang minh, vốn không thể tới gần quang nguyên tố cường đại như thế mới đúng, mà lúc này, cho dù chung quanh đã hoàn toàn biến thành thế giới màu trắng, hắn vẫn như cũ không có cảm giác được không khoẻ gì, có chỉ có thoải mái ấm áp.

Bạch Huyền thần cách bọn họ càng lúc càng gần, gần trong gang tấc.

“Tuyết Nhi, muội...”

“Ca ca, nhắm mắt lại, không được mở, được không?”

Thanh âm Ngưng Tuyết rất mềm mại, đây là lần đầu tiên Diệp Vô Thần nghe nàng phát ra thanh âm nhu hòa như thế. Hắn nhắm hai mắt lại.

Trên người, truyền đến cảm giác bị Ngưng Tuyết dùng sức ôm chặt, trên môi, cũng truyền đến một cái đụng chạm tham luyến chớp mắt, còn có giọt nước mưa ấm áp đánh vào trên mặt hắn, ngay sau đó, hắn cảm giác được thân thể tựa như bị cái gì vây quanh, không gian chung quanh cũng ở lúc này bỗng nhiên xảy ra cất rõ ràng... Khi hắn từ trong ý thức mơ hồ ngẩn ngừ tỉnh táo lại, vậy mà lại cảm giác được bên người đã không có Ngưng Tuyết tồn tại.

“Tuyết Nhi! Tuyết Nhi... muội đi nơi nào?” Diệp Vô Thần mãnh liệt mở to mắt, ở trong kinh hoàng mờ mịt chung quanh hô.

Nơi này là một cái thế giới màu trắng, trắng thuần không có tỳ vết nào, trừ chính mình, toàn bộ không gian rất cuộc tìm không thấy một thứ cùng màu trắng không hài hòa, hơn nữa loại cảm giác này... Cũng không chỉ vền vẹn là lực lượng quang minh tồn tại, còn như vậy giống linh hồn không gian lực lượng Hương Hương chế tạo.

“Ca ca, ta ở trong này”.

Thanh âm mềm nhẹ từ phía trên truyền đến, Diệp Vô Thần vừa nhấc đầu, thấy được toàn thân tuyết trắng, hầu như cùng toàn bộ thế giới màu trắng một khối Ngưng Tuyết. Cánh chim trắng thuần của nàng mở ra, hai tay trắng nõn giao nhau đặt ở trước ngực, lẳng lặng lơ lửng ở nơi đó, mà cặp mắt quen thuộc kia lúc này đang nhẹ nhàng chớp mắt, toàn thân hiện ra một loại yên lặng hoàn toàn.

“Tuyết Nhi...” Diệp Vô Thần trầm gọi một câu, liền bay về phía bầu trời.

“Ca ca, không cần lại đây... Cứ như vậy nhìn ta, cùng ta nói chuyện, được không?”

Thân thể Diệp Vô Thần dừng lại, ngẩng đầu nhìn trên không Ngưng Tuyết đẹp làm cho người ta thất hồn lạc phách, trong lòng giống nhau ép lên cái gì vậy, trầm trọng không thể thở dốc.

“Tuyết Nhi, nơi này là chỗ nào?” Hắn ngẩng đầu, hỏi.

“Nơi này là bên trong Bạch Huyền thần... Ca ca, người tin tưởng chứ? Bạch Huyền thần sẽ không nỡ mạnh nữa, hiện tại ta, đã khống chế ý thức nó”.

Từ trên mặt đất Thiên Thần đại lục nhìn lại, mặt trời màu trắng kia rốt cuộc ngừng mở rộng, ngay cả xu thế rơi xuống cũng ngừng lại, liền như vậy im lặng lơ lửng ở nơi đó, hướng đại địa không chút nào keo kiệt rơi vãi hào quang mãnh liệt màu trắng.

“Người... Đã không chế ý thức Bạch Huyền thần?” Diệp Vô Thần nhẹ nhàng lặp lại một câu, nhưng không có bởi vậy mà sinh ra vui sướng gì.

“Nguồn lực lượng Bạch Huyền thần là quang minh cùng sinh mệnh, cũng chỉ có ta mới có thể không chế ý thức cùng lực lượng của hắn. Ca ca, người biết không, quang minh hỗn độn thánh châu cùng sinh mệnh hỗn độn thánh châu một mực đều ở trong cơ thể ta, liền ngay cả ta, cũng là từ lực lượng hai khối thánh châu làm nguồn mà thai nghén... Ca ca, ta như vậy, người còn có thể giống như trước như vậy, thích không?”

Nàng khép mắt, hai tay giao đặt ở trước ngực. Từ đầu đến cuối vẫn duy trì động tác này. Giống như thân thể nàng đã bị cái gì chặt chẽ định ở nơi đó, giống như không cách nào gãy dựa.

“Ta chỉ biết, muội là Tuyết Nhi của ta” Diệp Vô Thần nhẹ nhàng trả lời.

Ngưng Tuyết ôn nhu nở nụ cười: “Ta thật hỏi một cái vấn đề thực ngốc thực ngốc, ta một mực đều biết, vô luận ta là ai, biến thành bộ dáng gì nữa, ca ca đều sẽ vĩnh viễn đối tốt với ta... Cả đời cũng sẽ không thay đổi. Ca ca, ta lại có một cái vấn đề rất ngốc muốn hỏi... Còn nhớ rõ, địa phương chúng ta gặp nhau lần đầu tiên không?”

“... Nhớ rõ, cả đời cũng sẽ không quên” Diệp Vô Thần khẽ mỉm cười trả lời, nhìn Ngưng Tuyết lúc này, trong lòng hắn bỗng nhiên có một loại đau đớn khôn kể.

“Hi, ta biết ca ca cùng ta giống nhau, vĩnh viễn vĩnh viễn cũng sẽ không quên... Không chỉ có là lần đầu tiên gặp nhau, cùng ca ca cùng một chỗ mỗi một ngày, cũng là ta vĩnh viễn sẽ lưu luyến nhớ lại. Một năm kia, ở bên một dòng suối nhỏ rất trong suốt, ca ca kéo tay ta, nói muốn bảo vệ ta cả đời, ngày đó, cũng là bởi vì ca ca, ta có tên... Ngưng Tuyết. Đây là chữ ca ca gọi ta, vô luận ta từng tên là cái gì, ta vĩnh viễn đều hy vọng người khác chỉ gọi ta tên ‘Ngưng Tuyết’. Ca ca, người biết không, lần đầu tiên cùng người ngủ ở cùng chỗ cái buổi tối kia, ta liền vụng trộm thề, trừ phi người không cần ta, nếu không vĩnh viễn cũng không muốn rời khỏi người... Khi đó ta thật rất đơn thuần, chẳng qua, đó là lời thề ta đời này vĩnh viễn không muốn ruồng bỏ, vĩnh viễn cũng không sẽ hối hận...”

Diệp Vô Thần: “Tuyết Nhi...”

“Thiên Thần đại lục, là ở nơi này, ta cùng ca ca gặp nhau, cũng là ở nơi này, ta có tên, có nhà, có tỷ tỷ, có rất nhiều rất nhiều bạn... Ca ca sẽ mang ta đi nơi ta muốn đi, mang ta đi ăn thứ ta muốn ăn, dạy ta viết chữ vẽ tranh, mặc quần áo, tắm rửa cho ta... Bây giờ nhớ tới, khi đó mỗi một ngày đều hạnh phúc giống như nằm mơ...”

“Ca ca...”

“...”

“Nơi đó, có hồi ức đẹp nhất của ta cùng ca ca, có thân nhân cùng tất cả quan trọng nhất của ta cùng ca ca, ta... Như thế nào sẽ nguyện ý để cho mảnh đất này biến mất đâu...”

“...”

“Cho nên...”

“Ca ca...”

“Xin người...”

...

“Giết ta...”

-o0o-

529. Chương 527: Màu Trắng Tuyệt Vọng (hạ)

“Tuyệt Nhi... muối nói cái gì... muối nói cái gì... Ta không nghe được...” Diệp Vô Thần đồng tử mắt tan rã nhìn Ngưng Tuyết trên không, đầu óc trống rỗng hầu như không cảm giác chính mình tồn tại.

“Hắc Huyền Thần thức tỉnh, làm cho Bạch Huyền Thần sinh ra ý thức tự chủ hỗn loạn. Muối tuy rằng chiếm cứ không gian ý thức của hắn, cũng không thể can thiệp hành động của hắn, liền ngay cả tồn tại của muối, cũng không thể duy trì quá lâu... Không cần thời gian quá lâu, ý thức của muối sẽ bị ý thức tự chủ sinh ra của hắn nuốt hết, khi đó, tất cả đều không thể vãn hồi. Chỉ có ở thời điểm muối còn có thể tồn tại trong ý thức của hắn, sinh tử của muối, mới có thể quyết định sinh tử của hắn. Khi ta chết đi, Bạch Huyền Thần cũng sẽ bởi muối chết mà tiêu tán... Tán thành lực lượng quang minh tự nhiên nhất, mà sẽ không nổ mạnh... Bạch Huyền Thần biến mất, Hắc Huyền Thần xa ở ma chi đại lục cũng sẽ hóa thành hắc ám cùng tử vong nguyên tố mà biến mất, mà chưa vì Hắc Huyền Thần hoàn toàn dung hợp Đồng Tâm sẽ được cứu... Nàng sẽ thay thế muối, vĩnh viễn theo ở bên người ca ca”.

Diệp Vô Thần: “...”

“Ca ca, hiện tại muối đã mất đi tự do thân thể, nếu không, muối thật rất muốn có thể chính mình giết chết bản thân... Ca ca, người muối có thể dựa vào, có thể tin cậy chỉ có huynh, chỉ có chết ở trong tay ca ca, lòng muối tình nguyện... Muối ích kỷ, chỉ có thể nghĩ phương pháp như vậy”.

“Không... Không...” Diệp Vô Thần như hư thoát quỳ xuống trên đất, sau đó bỗng nhiên phát ra hô to cuồng loạn: “Không!! Tuyệt Nhi! Muối đang nói lời ngốc nghếch gì... Ta không cho phép muối chết! Không cho muối chết! Muối vừa mới đáp ứng ta... Vĩnh viễn cũng sẽ không rời ta, muối vừa mới đáp ứng”.

“Ca ca...” Thanh âm mềm nhẹ, rót cuộc mang theo tiếng khóc bị thương: “Muối thật rất muốn vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không rời ca ca, nhưng nếu một mình muối có thể đổi lấy Đồng Tâm, đổi lấy muối cùng ca ca có quá nhiều hồi ức đẹp nhất, lòng muối tình nguyện... Ca ca, ý thức của muối... đang bị áp chế, còn có một phút đồng hồ... thì tất cả đều chậm rồi... Ca ca, xin người... Giết muối... Nếu không, muối cùng Đồng Tâm đều sẽ chết sạch, Thiên Thần đại lục cũng sẽ hủy diệt... Ca ca...”

“Nếu, muối là một cô gái bình thường, thật là tốt bao nhiêu, như vậy, muối là có thể không cần để ý tới tất cả, chỉ muốn đợi ở bên người ca ca hạnh phúc... Nhưng muối không hối hận đâu, bởi vì muối là Bạch Dực công chúa, là quang minh cùng sinh mệnh hỗn độn thánh châu, cho nên muối mới có thể cứu ca ca, cứu toàn bộ người ca ca để ý, cứu toàn bộ Thiên Thần đại lục... Cứu ngôi nhà vĩnh viễn của muối cùng ca ca... Thế giới xinh đẹp này...”

“Đáp ứng muối...”

“Quên Tuyệt Nhi... Có Đồng Tâm thay thế Tuyệt Nhi bên người, có nhiều tỷ tỷ như vậy thay thế Tuyệt Nhi bên người, phải vĩnh viễn cười, hạnh phúc ...”

“Vĩnh viễn...”

“...”

Thanh âm Ngưng Tuyết trở nên suy yếu, thẳng đến suy yếu rốt cuộc không thể nghe rõ.

“Không! Tuyệt Nhi... Vì sao! Vì sao là ta... Vì sao là ta!!”

Tự tay giết chết Tuyệt Nhi, cái này đối với hắn thật rất tàn nhẫn, một loại tàn nhẫn so với giết hắn, so với ở trên người, trong lòng hắn cắt trăm ngàn đao còn muốn tàn khốc hơn.

“Vì sao chết không phải ta... Vì sao không phải ta! Tuyệt Nhi... Người trả lời ta, trả lời ta!”

Trong thế giới màu trắng, hắn thật mạnh quỳ rạp xuống trên mặt đất, tùy ý nước mắt xé lòng kia điên cuồng tuôn trào . Chỉ vì Ngưng Tuyết chảy qua một lần nước mắt hắn, lại vì nàng lớn tiếng khóc rống , trên thế giới, còn có cái gì so với cái này tàn nhẫn tuyệt vọng hơn, so với cái này tàn nhẫn thống khổ hơn.

Ngưng Tuyết im lặng lơ lửng ở nơi đó, có lẽ, nàng có thể nghe được thanh âm hắn, lại đã không thể hỏi âm cho hắn.

Một phút đồng hồ, rất ngắn rất ngắn...

Giết Ngưng Tuyết, Đồng Tâm có thể được cứu vớt, Thiên Thần đại lục có thể được cứu vớt...

Nếu không, tất cả đều sẽ hủy diệt.

Nhưng, để cho hắn tự tay giết chết Ngưng Tuyết, hắn lại như thế nào có thể làm được, hắn thà rằng giết chính mình, cũng vĩnh viễn không có khả năng đi thương tổn nàng.

“Tuyết Nhi... Vì sao cần ta làm lựa chọn này... muội không biết, cái này đối với ta... Rất tàn nhẫn sao...”

“Đã có hôm nay, vì sao lúc trước còn muốn gặp nhau, nếu gặp nhau, vì sao phải chia lìa... Lại vì sao muốn ta tự tay giết muội... Cái này đến tột cùng tính cái gì... Tính cái gì!!”

Thế giới tái nhợt, chỉ có tiếng hắn khóc rống gầm gừ. Ngưng Tuyết gần trong gang tấc, bóng người nàng đang lấy một cái biên độ nhỏ nhất thông thả trở nên ảm đạm... Nàng là yếu ớt như vậy, chỉ cần Diệp Vô Thần hơi khê động thủ, là có thể xóa sạch tồn tại của nàng.... Nhưng, hắn lại như thế nào có thể hạ thủ, hắn như thế nào có thể lại vươn tay giết Tuyết Nhi của hắn.

“Tuyết Nhi, muội là Tuyết Nhi duy nhất của ta... Vì sao muội phải vì Thiên Thần đại lục mà lựa chọn giết chính mình... Lại vì sao tàn nhẫn như vậy đem lựa chọn này giao cho ta... Ta chỉ là một người, một nhân loại rất nhỏ rất nhỏ, ta không phải anh hùng gì, không phải cứu thế chủ gì... Thiên Thần đại lục hủy diệt cùng ta có quan hệ gì đâu, tất cả mọi người chết sạch cùng chúng ta lại có quan hệ gì, vì sao phải hy sinh Tuyết Nhi của ta... Vì sao phải như vậy, vì sao sẽ là như vậy!!”

Thống khổ thật lớn làm cho thần chí hắn cơ hồ gần như hỏng mất, không giết Ngưng Tuyết, tất cả đều sẽ hủy diệt, Thiên Thần đại lục sẽ hóa thành tro tàn, tất cả mọi người nơi đó sẽ chết... Mọi người. Giết chết Ngưng Tuyết, hắn có thể cứu vớt toàn bộ Thiên Thần đại lục, cứu vớt thế giới dùng mạng Ngưng Tuyết đổi lấy này, có thể cứu vớt chính mình, cứu vớt sinh mệnh không thể đếm hết.

Nhưng vì sao tất cả cái này phải cần tánh mạng Ngưng Tuyết đến đổi lấy!?

Nhưng tự tay giết Ngưng Tuyết, hắn lại phải như thế nào đi đổi mạng cùng đi hết nhân sinh sau này... Ngưng Tuyết chết rồi, bị hắn tự tay giết chết, vô luận cuộc sống hắn sau này là phẳng lặng cỡ nào, đều có một mảng lớn thống khổ u ám vĩnh viễn chiếm cứ ở trái tim hắn, một phút một giây, cả đời cả kiếp cũng không thể tiêu tán.

Nhưng, không có cái ngày sau kia, hắn căn bản không hạ thủ được, cho dù đại lục sẽ hủy diệt, hắn cũng vẫn như cũ không có khả năng hạ thủ được. Hỗn loạn gần như hỏng mất trong biến ý thức, chỉ có Ngưng Tuyết khóc cùng cười, nước mắt cùng thanh âm... Không biết từ cái gì bắt đầu, nàng liền thành là một bộ phận sinh mệnh của hắn... Không, là một bộ phận so sinh mệnh với hắn quan trọng hơn.

Thời gian đang chảy xuôi, vĩnh viễn không có khả năng chảy ngược lại, bóng người Ngưng Tuyết đang chậm rãi trở thành nhạt, nàng lấy tư thái thần thánh lơ lửng ở nơi đó, vẻ mặt im lặng mà bình thản, trên tuyết nhạn, vẫn như cũ lưu lại một đạo lại một đạo vệt nước mắt nhạt nhòa.

“Chủ nhân... Chủ nhân! Không nên do dự nữa, ý thức bạch huyền thần đã bắt đầu chớp lên, nếu không... Tất cả liền thật không còn kịp rồi. Nàng sẽ chết, chủ nhân sẽ chết, tất cả mọi người sẽ chết... Chủ nhân!”

Nhưng mặc cho Nam Nhi kêu gọi như thế nào, thê thanh hô to như thế nào, Diệp Vô Thần đều không có chút đáp lại, hắn quỳ trên mặt đất, ngửa đầu ngơ ngác nhìn Ngưng Tuyết trên không, giống như muốn ở trong lòng, vĩnh cửu trước mắt đáng người nàng giờ phút này – đó là một bộ hình ảnh rất đẹp.

Một luồng hào quang màu vàng bỗng nhiên từ trên người Diệp Vô Thần bắn ra, bắn thẳng đến Ngưng Tuyết trên không mà đi, ý thức tán loạn Diệp Vô Thần lại vào lúc này bỗng nhiên động, hắn dùng ý niệm gắt gao dẫn dắt hướng đi của Trảm Tinh kiếm, vươn tay, đem nó gắt gao nắm trong tay.

“Chủ nhân...” Nam Nhi lo lắng mà không yên hô.

“Nam Nhi, người nghe” Diệp Vô Thần ánh mắt trống rỗng không có chút sắc thái, thanh âm hắn bình tĩnh, bình tĩnh làm cho Nam Nhi sợ hãi: “Người nếu dám thương hại Tuyết Nhi... Ta sẽ lập tức cùng Tuyết Nhi cùng chết ở trước mặt người... Hơn nữa, vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ người”.

“Ồ... Oa!” Vô cùng ủy khuất Nam Nhi bị thương khóc lớn lên: “Chủ nhân, sẽ chết, người sẽ chết...”

Nam Nhi có thể không thêm để ý sinh tử bất luận kẻ nào, cho dù Thiên Thần đại lục diệt, người nơi đó toàn bộ đều sẽ chết, nàng cũng sẽ không có chút đau lòng. Nàng để ý, sẽ chỉ là một người Diệp Vô Thần. Bởi vì từ khi nàng nhận thức Diệp Vô Thần làm chủ, hắn liền thành toàn bộ hy vọng cùng ký thác của nàng, tất cả mọi người có thể chết sạch, chỉ có hắn không thể.

“Chết? Chết, thực sự đáng sợ như vậy sao?” Diệp Vô Thần tay cầm kiếm rũ xuống, trên mặt bình tĩnh bỗng nhiên nở nụ cười, đó là một loại cười đem toàn bộ thống khổ, toàn bộ không yên đều bị xua tan giải thoát, hắn nhìn Ngưng Tuyết trên không, nhẹ nhàng nói: “Hủy diệt đi... Tất cả đều hủy diệt đi... muội đã làm lựa chọn ích kỷ như vậy, ta đây liền cùng muội... Làm một cái lựa chọn càng ích kỷ hơn...”

“Tất cả, đều hủy diệt đi... Nếu còn sống chỉ có thể nhiều lần trải qua cái vô tận thống khổ này, vậy toàn bộ hủy diệt là được... Sẽ không có đau thương, không có thống khổ, không có tra tấn... Tuyết Nhi, thế giới này, ta không thể bảo hộ muội... Nhưng vô luận muội đi cái thế giới nào, ta cũng sẽ vĩnh viễn bên muội, sẽ không để cho muội tịch mịch...”

Hắn cười, cũng là nước mắt tuôn ra như suối. Đây là lần thứ hai hắn rơi nước mắt, cũng là lần đầu tiên cười rơi nước mắt, thoải mái cũng thế lương...

Có lẽ, cái này sẽ là lựa chọn tàn nhẫn nhất, ích kỷ nhất, sai nhất cả đời ta, nhiều người như vậy sẽ bởi vì lựa chọn này của ta mà chết, cha mẹ. Thế tử, bạn bè... Còn có vô số người không quen biết, sinh linh không quen biết.

Nhưng nhìn Tuyết Nhi xinh đẹp nhất trên đời, ta vĩnh viễn cũng không thể hạ thủ được...

Vĩnh viễn đều không thể!

Nếu, người ở nơi đó là ta, mà người lựa chọn là Tuyết Nhi, nàng nhất định sẽ cùng ta làm lựa chọn giống nhau.

Ích kỷ, có đôi khi thật rất đáng sợ.

Nếu nhất định là cái lựa chọn sai lầm, vậy sai đi xuống đi... Tất cả, hủy diệt đi.

Nhu Nhu, Hoàng Nhi, Chỉ Mộng... Nếu có một cái thế giới khác, ta sẽ dùng cả đời đem các người tìm về, không để cho các người tịch mịch. Nếu có kiếp sau, ta sẽ dùng tất cả của ta, bù lại thua thiệt đối với các người. Sống cũng tốt, chết cũng tốt... Đều có ta.

“Chủ nhân... Không nên, chủ nhân!!”

Nam Nhi rốt cuộc đã biết Diệp Vô Thần làm một cái lựa chọn như thế nào, thanh âm nàng đang run rẩy, nàng lúc này, cảm thụ được là một loại đau lòng cùng sợ hãi chưa từng có.

“Xin lỗi, Nam Nhi” Diệp Vô Thần nhắm hai mắt lại, cảm thụ được thế giới màu trắng chung quanh rung động rất nhỏ: “Ta cô phụ kỳ vọng của người... A, Trảm Tinh cùng Tai Ách nhận ta làm chủ, là vì để cho ta đánh bại ma hồn cường đại không biết trốn ở nơi nào kia, ngay cả người quan trọng nhất sinh mệnh ta không bảo hộ được, ta lại sao, lại có cái tư cách gì đến tiếp lấy cái sứ mệnh này. Những cái này, với ta mà nói cũng không quan trọng, một chút cũng không quan trọng, ma hồn kia tồn tại cũng tốt, tiêu vong cũng tốt, lại cùng ta có quan hệ gì...”

“Chủ nhân...” Nghe thanh âm bình tĩnh của hắn, cảm thụ được lòng hắn yên lặng như bụi chết, Nam Nhi rất muốn khóc lớn, lại như thế nào cũng không khóc được.

Hắn nhẹ nhàng dựng người lên, bay tới trước người Ngưng Tuyết, lẳng lặng nhìn mặt nàng im lặng, ánh mắt là nhu hòa như vậy. Hắn dựa vào gần nàng, ở trên mặt đẹp hư ảo của nàng nhẹ nhàng hôn một cái, mềm mại nở nụ cười: “Tuyết Nhi, ta biết người nghe được thanh âm ta, không cần sợ hãi... Vô luận người đến nơi nào, ta cũng sẽ vĩnh viễn bên người...”

Thế giới chung quanh đã từ rung động biến thành chấn động, thế giới màu trắng giống như tùy thời đều có thể sụp đổ. Mà bóng người Ngưng Tuyết cũng bắt đầu trở nên càng lúc càng ảm đạm, có lẽ giây tiếp theo, sẽ từ trước mắt hắn biến mất.

Nước mắt tràn ở trên mặt, hần chưa từng nghĩ tới, chính mình có một ngày có thể rơi lệ chảy vui sướng đầm đìa như thế, không biết đó là nước mắt đau, nước mắt hận hay là nước mắt hối hận...

-o0o-

530. Chương 528: Định Cách Thời Gian, Hi Vọng Tình Mang

Một cái tay nhỏ nhắn non mịn chạm vào trên mặt Diệp Vô Thần, cẩn thận vì hần lau nước mắt. Diệp Vô Thần mở mắt, kinh ngạc nhìn người nhỏ bé trước mắt. Không nghĩ tới, thời khắc cuối cùng, hần nghe được là thanh âm của con gái.

Tư Thần... Hần đem Tư Thần xuất hiện hiện tại bên người hần nhẹ nhàng ôm chặt, tham lam hưởng thụ một khắc cuối cùng ấm áp cha con, sau đó lại nhẹ nhàng đem nàng buông ra, đối với Hương Hương nói: “Hương Hương... Đem Tư Thần đưa đến Sở đại ca cùng Lãnh Nhai nơi đó đi, bảo bọn họ giúp ta chiếu cố nàng, ta sẽ vĩnh viễn cảm kích bọn họ...”

Thế giới màu trắng, Hương Hương hầu như hoàn toàn cùng thế giới nơi này hòa hợp một thể. Đối mặt mệnh lệnh của Diệp Vô Thần, nàng lại không có nghe lời, mà là lấy một loại ánh mắt quái dị nhìn Tư Thần.

“Ba ba, không khóc... Không khóc... Ba ba, con muốn cứu... dì Ngưng Tuyết, cứu... dì Ngưng Tuyết...” Tư Thần một bên dùng bàn tay của mình lau nước mắt của hần, một bên phát ra thanh âm như suối mát nơi cổ không người kia, lời nói non mịn của nàng lại đột nhiên như ở trong lòng Diệp Vô Thần vang lên một tiếng sét thật lớn.

Cứu... Ngưng Tuyết!?

“Dì Hương Hương... Mang ba ba đi ra ngoài... con muốn cứu dì Ngưng Tuyết”.

Không có chờ Diệp Vô Thần đi hỏi, bạch quang của Hương Hương đã bao phủ ở trên người mình cùng hần, sau đó xuất hiện ở tại thế giới bên ngoài - khoảng cách bạch nhân ngẫu huyền thần ở ngoài không trung ngàn mét.

Cũng là tại lúc này, một đoàn quang mang so với nguyên tố quang minh càng trắng lóa bỗng nhiên từ trên người Bạch Huyền thần phóng thích mà ra, tầng hào quang kia rất loãng, lại kỳ dị không có bị nguyên tố quang minh đặc vô cùng chung quanh Bạch Huyền thần bao trùm, mà là ở chung quanh thân thể hần, vây lên một hình cầu như có như không.

Đó là... lực lượng của Tư Thần.

Tư Thần, năm đó vì giúp hần thoát khỏi Cách Hồn Quả “Cách hồn”, lực lượng nàng tiêu hao quá độ, tiến vào giấc ngủ lâu dài, mà sau một giấc này, liền cũng không có tỉnh lại qua nữa. Có lẽ, là nàng lần đó năng lực tiêu hao quá mức lợi hại, mà cần thời gian dài như vậy đến khôi phục... Cũng hoặc là, năng lực nàng sớm khôi phục, lại ở trong ngủ say tham lam trưởng thành.

Từng liên tiếp sáng tạo kỳ tích thật lớn, mang đến lần lượt ngạc nhiên vui mừng thật lớn nàng, lần này có phải hay không vẫn như cũ sẽ sáng tạo một cái kỳ tích to lớn... Hết hi vọng bỗng nhiên sống lại, Diệp Vô Thần ôm bộ vị trái tim, ánh mắt nhìn trước mắt, không có một cái chớp mắt dời đi.

Bên trong quả cầu ánh sáng trắng nhạt kia, thân thể Bạch Huyền thần rung động bỗng nhiên ngừng lại, đình chỉ vô cùng hoàn toàn, đồng thời, một màn quỷ dị không thể lý giải hiện ra ở trước mắt... Thân thể Bạch Huyền thần vẫn như cũ đang phóng thích quang minh nguyên tố vô cùng mãnh liệt, trong quả cầu giống như thật lớn bọt khí kia tràn ngập ánh bạch chói mắt, nhưng, trừ trong quả cầu ánh sáng, bên ngoài, lại là không có quang minh nguyên tố vung ra, giống như, quả cầu ánh sáng Bạch Huyền thần phóng thích toàn bị che cách ở trong quả cầu ánh sáng kia, rốt cuộc không thể phóng ra nữa, mà mắt người lại có thể từ bên ngoài rõ ràng nhìn thấy tất cả bên trong.

Đây là...

“Ba ba...”

Trong lòng, truyền đến thanh âm của Tư Thần, Diệp Vô Thần nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng kêu: “Tư Tthần”.

“Ba ba, thời gian nơi này... Đã bị ta ngừng lại... Tất cả đều là yên lặng, Bạch Huyền thần sẽ không nổ tung, di Ngưng Tuyết sẽ không biến mất... Nhưng ta hiện tại chỉ có thể đem thời gian nơi này ngừng lại giờ... Ba ba, đi đánh bại Hắc Huyền thần, đánh bại hắn... Hắc Huyền thần chết rồi, Bạch Huyền thần liền sẽ biến mất, di Ngưng Tuyết sẽ được cứu, Thiên Thần đại lục cũng sẽ được cứu... Ba ba... Đi đánh bại hắn... Ba ba là người lợi hại nhất trên thế giới... Ba ba có thể đánh bại hắn... Đánh bại hắn...”

Thời gian... Ngừng lại!?

Nhìn không gian xa xa một mực không nhúc nhích, ngay cả hào quang cũng không thể tràn ra kia, Diệp Vô Thần bỗng nhiên cảm giác được trong lòng chính mình trống rỗng lập tức bị thứ gì ám áp lập tức lấp đầy, chậm rãi hầu như muốn từ toàn thân cao thấp từng cái bộ vị tràn ra. Nước mắt trên mặt bị hắn trong nháy mắt toàn bộ chưng khô, hắn nở nụ cười, cười là ám áp cùng vui mừng như vậy. Từ hoàn toàn tuyệt vọng, đến bỗng nhiên buông xuống kỳ tích cùng hy vọng, cho dù cái hy vọng là này xa vời cỡ nào, muốn hoàn thành cái hy vọng này lại là khó khăn cỡ nào, cũng rốt cuộc không tìm thấy nào so với cái này vui sướng lớn hơn nữa, ban ân lớn hơn nữa.

“Tư Thần, chờ ta... Tuyết Nhi, chờ ta!”

Hắn trong lòng hô thật mạnh, ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, thật dài hít một hơi, nói: “Hương Hương, chúng ta đi! Đi Thần Chi đại lục! Đi Thần đế nơi đó!”

Hương Hương nếu có thể từ Thần Chi đại lục trực tiếp trở lại nơi này, liền nhất định có thể từ nơi này trực tiếp đi đến Thần Chi đại lục, nay năng lực không gian của Hương Hương đã đến trình độ có thể vượt qua lĩnh vực khác nhau. Năng lực không gian lúc này của Hương Hương có thể đạt tới cực hạn như thế nào, Tư Thần có được thần bí lực lượng lại đến tột cùng là cái gì, hắn đã không rảnh suy nghĩ, toàn bộ ý niệm, đều chỉ hướng về ma đại lục có Hắc Huyền thần kia.

Đánh bại Hắc Huyền thần, đây là hy vọng cuối cùng... Tư Thần đưa cho hắn! Cũng là hy vọng cuối cùng cứu vớt Ngưng Tuyết, cứu vớt tất cả. Trong ba giờ đánh bại Hắc Huyền thần, không tiếc tất cả thủ đoạn, tất cả giá lớn! Vận mệnh, rốt cuộc không có tàn nhẫn như vậy.

Hương Hương dùng thời gian lâu dài ngưng tụ cũng đủ lực lượng không gian, sau đó đem bạch quang rải xuống, cắt không gian, thời gian cắt muốn xa so với ở trong cùng đại lục di động muốn dài hơn nhiều. Qua hồi lâu, hắn rốt cuộc cùng Hương Hương cùng nhau đứng ở phía trên chính thần điện - Thần điện, đã đã ở dưới lực lượng nghịch thiên của Bạch Huyền thần hóa thành hư vô, xuất hiện ở nơi này một khắc kia, hắn liếc mắt một cái liền thấy được Thần đế lơ lửng ở nơi đó. Vô luận nằng ăn mặc, hay là khí tức khí thể nằng đều không thể làm cho người ta không chú ý đến tồn tại của nằng.

Thần đế cao quý cường đại lúc này mang theo một loại lạc mất hồn phách rõ ràng, cung thành trung tâm Thần Chi đại lục hủy diệt, ngay cả cùng ma tộc giao chiến nhiều năm như vậy, cũng chưa từng có bị qua thương nặng như thế. Toàn bộ thần vệ đều đã chết, toàn bộ thần giới này kẻ cầm quyền ở tại chỗ cũng đều đã chết... Cung thành, trở thành trống không, ngay cả kiến trúc đều hoàn toàn biến mất tinh mịch chỉ thành.

Diệp Vô Thần nhìn về phía nằng đồng thời, nằng cũng đồng thời chú ý tới Diệp Vô Thần, hai đạo hào quang lợi hại vô cùng bắn về phía hắn. Đối với nằng mà nói, Diệp Vô Thần là đầu số gây nên tất cả, nếu không phải hắn bỗng nhiên xuất hiện, hắc Bạch Huyền thần đã hoàn toàn thức tỉnh, cũng toàn bộ ở trong khống chế của nằng, cung thành sẽ không diệt, nằng cũng sẽ không bị buộc ép đến làm ra cái lựa chọn vĩnh viễn cũng không muốn làm kia.

Nàng không có làm ra hành động đem hắn hủy diệt, lúc này, nằng mới chính thức bắt đầu đánh giá Diệp Vô Thần, dùng ánh mắt, còn có linh giác điều tra mỗi một chỗ đặc thù của hắn.

Hắn là một người đến từ Thiên Thần đại lục.

Hắn, thật chỉ là một người bình thường sao?

Xâm nhập thần điện không phải người của ma tộc, mà là hắc. Một người của Thiên Thần đại lục vậy mà có thể xâm nhập tới đó, như vậy, đám người đem Hình Thiên chém giết, đem Dạ Minh giết chết, đem Thiên Trọng cùng Huyết Dạ đánh bại hắc... Cũng là hắc. Đây đến tột cùng là một người như thế nào, lại có thực lực đáng sợ như thế.

Vì các nàng, hắc có thể từ Thiên Thần đại lục xa xôi đi đến nơi này, đánh bại thần mạnh nhất xâm nhập... Cũng khó trách, các nàng sẽ đối với hắc khẳng định một mực như thế.

...

Không biết vì sao, Thần đế lại phát hiện chính mình đối với hắc chút hận không nổi. Cung thành bởi hắc mà diệt, tai nạn bởi hắc dựng lên, chỗ dựa lớn nhất cùng hy vọng lớn nhất của thần giới bởi hắc mà hoàn toàn hủy diệt, thần tướng thánh tướng bị hắc giết chết... Nàng vốn phải là đối với hắc hận thấu xương, hận không thể đem hắc băm thây vạn đoạn mới đúng...

Nhưng nghĩ đến, hắc nhiều lần trải qua muôn vàn khó khăn làm tất cả cái này, vì, đều là Hắc Dực cùng Bạch Dực... Con gái của nàng.

Nàng vì thần giới mà không chút do dự hy sinh con gái của mình, mà hắc vì con gái của mình không để ý sinh tử... Nàng lại có cái tư cách gì đi hận.

“Người tên là gì?” Cách khoảng cách rất xa, nàng hướng Diệp Vô Thần hỏi.

“Diệp Vô Thần” Từ trong thanh âm của Thần đế, hắc không có nghe được dịch ý gì. Hắc không có kháng cự trả lời.

“Diệp Vô Thần...” Thần đế thấp giọng lặp lại một lần, nhớ kỹ tên này, cũng nhớ kỹ nam tử đủ để cho thần ma hai giới khiếp sợ này. Lúc trước, nàng biết Diệp Vô Thần tồn tại, lại căn bản không có hứng thú đi biết tên hắc. Đối với người của Thiên Thần đại lục quen nhận biết làm cho nàng cùng hầu như toàn bộ người của Thần Chi đại lục giống nhau xem nhẹ sinh linh nơi đó, bởi vì đối với bọn họ mà nói, Thiên Thần đại lục là đại danh từ nhỏ yếu cùng hèn mọn.

“Người tên là gì?” Diệp Vô Thần hỏi ngược lại.

Đối mặt Diệp Vô Thần hỏi lại, Thần đế rõ ràng sửng sốt một chút. Nàng là Thần đế, kẻ cầm quyền cao nhất của Thần Chi đại lục, người thừa kế, Thần đế lực có được thân phận tôn quý nhất, lực lượng cường đại nhất nàng, lại có ai dám trực tiếp như vậy hỏi tên nàng.

Nhưng người trước mắt này cũng thuộc về người của Thần Chi đại lục, vì Bạch Dực cùng Hắc Dực, hắc lại có thể không hề cố kỵ sát thần đem thánh tướng, sấm thần điện, có lẽ thân phận Thần đế trong mắt hắc cùng một người rất bình thường không có gì khác nhau. Thần đế thoáng tự giễu nghĩ đến.

Thấy nàng trầm mặc, Diệp Vô Thần khẽ nhíu mày nói: “Như thế nào, ta nói cho người tên của ta, người cũng có thể đem tên chính mình chi tiết bẩm báo mới phải, đây là lễ tiết làm người cơ bản nhất”.

“Già Tiểu Lạc” Sau do dự ngắn ngủi, Thần đế rốt cuộc vẫn là nói ra cái tên hầu như bị chính mình quên đi này. Ở sâu trong nội tâm, nàng cũng không muốn nhắc tới tên này, vì vậy tên chiết xạ ra ánh giống thực tại cùng thân phận Thần đế của nàng sẽ không quá tương xứng.

Quả nhiên, nghe được cái tên này, trên mặt Diệp Vô Thần biểu tình quái dị chợt lóe mà qua, cười nhạt nói: “Không nghĩ tới, Thần đế chẳng những là phụ nữ, nhưng lại có một cái tên uyển chuyển hàm súc như vậy. Người, có thể xem như mẫu thân của Tuyết Nhi cùng Đồng Tâm, đúng không?”

Thần đế biết Tuyết Nhi cùng Đồng Tâm trong miệng hắc là chỉ ai, ánh mắt một trận mê ly, quay đầu đi chỗ khác nói: “Người là đến chất vấn ta vì sao đem Bạch Huyền thần ném đến Thiên Thần đại lục sao... Lúc trước, ta đã cảm giác được, hồn của Bạch Dực lại mạnh mẽ cùng Bạch Huyền thần dung hợp, nàng làm như vậy, quả thật sẽ đem sinh mệnh chính mình cùng Bạch Huyền thần tương liên ngắn ngủi... Hiện tại, khí tức nàng cùng khí tức Bạch Huyền thần vẫn như cũ tồn tại. Nhưng kết quả không chút nghi ngờ, ý thức cùng sinh mệnh của nàng đều sẽ bị cướp đoạt... Nếu người muốn bảo vệ Thiên Thần đại lục, lựa chọn duy nhất, chính là giết nàng”.

“Không!” Diệp Vô Thần lắc lắc đầu nói: “Còn có một cái lựa chọn... Đó chính là giết Hắc Huyền thần!”.

Thần đế: “...!?”

-o0o-

531. Chương 529: Ma Đại Lục, Lôi Thánh Châu

Thần đế: “...” Giết chết Hắc Huyền thần? Không ai so với nàng càng hiểu biết đáng sợ của Huyền thần, đó là một cái nhiệm vụ căn bản không có khả năng hoàn thành! Nếu không, nàng lại như thế nào sẽ lấy hủy diệt Thiên Thần đại lục làm cái giá lớn khởi động hủy diệt chi trận của Bạch Huyền thần. Mà trong vòng ba giờ giết chết Hắc Huyền thần, đó càng như là một chuyện cười vô cùng buồn cười.

“Ý thức Hắc Huyền thần bởi Đồng Tâm mà sinh thành, sẽ hoàn toàn nghe lệnh người, người sẽ có phương pháp hủy diệt hắn, đúng hay không!” Con mắt Diệp Vô Thần nheo lại, gắt gao nhìn chăm chăm mặt nàng lưu ý mỗi một tia vẻ mặt biến hóa của nàng. Con mắt nàng được một tầng màu vàng che kín, nhưng cả khuôn mặt vẫn như cũ lộ ra một loại đẹp thần thánh không thể ngôn dụ.

Thần đế sâu kín thở dài: “Người nghĩ quá ngây thơ rồi, nếu ta còn có thể thao túng ý thức Hắc Huyền thần, ta cần gì phải lấy cái loại phương pháp hủy diệt Bạch Huyền thần này. Hắc Huyền thần có ý thức giao cho Hắc Dực, Bạch Huyền thần cũng bởi vậy mà có ý thức hỗn loạn... Hắc Bạch Huyền thần dựa vào lẫn nhau, liên lụy vô hạn, ý thức hai người cũng sẽ bởi liên hệ giữa bọn họ mà đồng hóa, khi Bạch Huyền thần sinh ra ý thức hỗn loạn, ý thức Hắc Huyền thần cũng sẽ theo đó mà hỗn loạn... Hai Huyền thần, đều là Huyền thần vọt đi, chỉ biết hủy diệt, sẽ không nghe lệnh bất luận kẻ nào”.

Diệp Vô Thần trầm mặc, lắc đầu thở dài: “Quả nhiên như thế sao... Thần đế, sự tình đã phát triển đến loại cục diện này, nói cái gì đều đã vô dụng. Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm là bóng dáng ta, cũng là con gái người, vô luận phải trả giá lớn cỡ nào, ta cũng muốn cứu các nàng ra. Cho nên, ta cần người giúp”.

“Người muốn thử đi đánh bại Hắc Huyền thần?” Thần đế hỏi.

“Phải!” Diệp Vô Thần trả lời.

Thần đế lặng lẽ nhìn hắn một hồi, chậm rãi lắc đầu: “Người ngay cả Tam thánh tướng mạnh nhất thần giới ta liên thủ đều có thể đánh bại, toàn bộ hỗn độn không gian hầu như đã không có mấy người có thể thắng người. Nhưng... Hắc Huyền thần cường đại muốn xa xa vượt qua người tướng tượng, không chỉ nói người hiện tại, chính là mười người, cũng không thể cùng hắn đối kháng”.

Diệp Vô Thần không nhúc nhích, cười nhạt một tiếng: “Vậy người có từng nghĩ tới, ta một nhân loại Thiên Thần đại lục có thể đánh bại thánh tướng thần giới người!”

Thần đế: “...”

“Vì các nàng, ta có thể giết thần tướng thánh tướng của người, xông vào thần điện người, vậy hiện tại, ta lại đi đánh bại một lần cái gọi là Huyền thần lại như thế nào! Chỉ cần có một đường hy vọng, ta liền nguyện ý trả giá tất cả giá lớn, nếu là ngay cả thử cũng không dám, đó mới là chân chính tuyệt vọng. Người không dám, nhưng ta dám...” Diệp Vô Thần hít sâu một hơi, nhíu mày nói: “Ta muốn người, đưa ta đi Ma đại lục! Người nhất định biết một phương pháp đi đến nơi đó!”

Ánh mắt hắn, còn có bên trong thanh âm cũng khắc thật sâu vô cùng kiên quyết không thể xoay... Hắn là nghiêm túc, hắn là thật muốn đi Ma đại lục, ở trong vòng ba giờ, đi hoàn thành hy vọng cùng chịu chết hầu như không có gì khác nhau kia.

Hắn, thật sẽ là tên ngốc sao... Không phải, là chấp niệm của hắn, chấp niệm vì Bạch Dực cùng Hắc Dực mà không tiếc tất cả.

Thần đế tiếng lòng bị xúc động thật mạnh một cái, kiếp này, trong lòng nàng lần đầu tiên có rung động lớn như thế.

Nàng trầm mặc không thể nghi ngờ là nàng cam chịu, Diệp Vô Thần vững vàng, chờ đợi nàng đáp lại. Trong lòng hắn thực ra đang dày vò trong lo lắng, ba giờ, lúc này quá ngắn quá ngắn, mỗi một phút mỗi một giây đều quan hệ an nguy Ngưng Tuyết Đồng Tâm, còn có toàn bộ Thiên Thần đại lục.

“Xác thực có một địa phương có thể trực tiếp đến Thần Chi đại lục,” Thần đế rốt cuộc mở miệng, nhưng lập tức, nàng lại nghiêm túc nói: “Nơi đó tuy rằng có thể trực tiếp truyền tống đến Ma đại lục, nhưng vị trí đến cũng là một cái địa phương tên là ‘Lôi ngục vực sâu’ của Ma đại lục, nơi đó là cái ngay cả ma hoàng Sa Hưu cũng không dám dễ dàng tiếp xúc. Từng, Dạ Minh cùng Thiên Trọng thử tới nơi đó, nhưng lấy lực lượng bọn họ cũng không có kiên trì quá lâu liền bị ép trở về. Nếu không phải bởi vì nơi đó là vực sâu lôi ngục, chúng ta sớm có thể thông qua nơi đó đánh lên Ma đại lục. Ngay cả như vậy, người còn muốn đi sao?”

“Mang ta đi” Diệp Vô Thần không có chút do dự đáp.

“Người có lực lượng không gian, có lẽ người đến nơi đó có thể trực tiếp rời khỏi” Thần đế thần sắc phức tạp nhìn hắn một cái nói: “Đi theo ta”.

Thần đế vươn ngón tay, hư không vẽ một cái vòng tròn, không bao lâu, một cái pháp trận hình vòng tròn ở dưới chân Diệp Vô Thần xuất hiện, một đạo bạch quang từ trong pháp trận bắn ra che kín thân thể Diệp Vô Thần, hai người cùng nhau biến mất ở tại không trung.

Đây là một cái địa phương ánh sáng mờ mịt, hình ảnh khi dừng hình ảnh, Diệp Vô Thần nhìn quanh bốn phía, cảm giác đầu tiên liền nghĩ đến đây có lẽ là trong một cái cổ bảo vỡ đi.

“Nơi này từng là thần điện, đã vỡ bỏ vạn năm” Thần đế bình thản giải thích nói.

Diệp Vô Thần ánh mắt hơi nghiêng, lại nhìn thấy góc tường nơi đó nằm hai bóng người quen thuộc... Sở dĩ nói quen thuộc, cũng không phải cùng bọn họ hiểu biết, mà là đặc thù của bọn họ sẽ làm ấn tượng bất luận kẻ nào đối với bọn họ không khác sáu cũng khó – Thiên Trọng trong hôn mê cùng Huyết Dạ vẫn như cũ chưa có hoàn toàn tỉnh lại.

Thấy Diệp Vô Thần nhìn về phía bọn họ, Thần đế tùy ý giải thích nói: “Ta sợ bọn họ bị lực lượng của Bạch Huyền thần gây thương tích, đem bọn họ đưa đến nơi này. Nơi này, chính là cửa vào trực tiếp nhất có thể trực tiếp tới Ma đại lục”.

Thần đế biết thời gian đối với Diệp Vô Thần lúc này mà nói là quan trọng cỡ nào, không có đi chậm trễ thời gian của hắn, hai tay đặt chồng ở trước ngực, trong miệng không tiếng động mà niệm, giây lát, trên mặt đất, một cái pháp trận màu đen nhạt dần dần hiện ra. Ánh mắt Diệp Vô Thần thoáng động, di động bước chân đứng ở chính giữa pháp trận, ngưng mắt nhìn Thần đế, ý bảo nàng lập tức đem hắn đưa đến Ma đại lục.

Thần đế cuối cùng thật sâu nhìn hắn một cái, khẽ giơ tay lên, hào quang kia nhất thời bao phủ thân thể Diệp Vô Thần: “Đi đi... Hy vọng người, thật có thể sáng tạo một cái kỳ tích vốn không có khả năng xuất hiện”.

Nhưng hy vọng này đến tột cùng lớn bao nhiêu, biết rõ mạnh mẽ Huyền thần nàng so với ai khác đều rõ ràng hơn.

Hắc quang chợt hiện, theo đó tiêu tán. Nhìn trước mắt pháp trận đã trở nên trống rỗng kia, Thần đế lặng im đứng ở nơi đó, thật lâu không tiếng động. Nàng phát hiện lòng của mình ở giờ khắc này trở nên vô cùng phức tạp, lại ở một loại mê mang không hiểu, mê mang là cái gì... Nàng không biết. Nhưng duy nhất có thể xác nhận là, nam tử đến từ Thiên Thần đại lục này làm lòng cho nàng hoàn toàn trở nên không bình tĩnh.

Hắc Huyền thần cùng Bạch Huyền thần, năm đó Già Tà nhận thiên phạt tàn khốc nhất làm cái giá lớn chế tạo hắc bạch nhân ngẫu Huyền thần, nay lại thành tựu hai cái nguồn gốc tai họa thật lớn. Cái này, có lẽ cũng là một loại hình phạt nghịch thiên khác.

Thứ nghịch thiên, vốn là không nên tồn tại.

Oành ùng ùng!

Rắc rắc!

Rắc...

Còn chưa có kịp thấy rõ cảnh tượng chung quanh, bên tai cũng đã đầu tiên truyền đến tiếng động tiếng sấm vô cùng kinh người. Lúc Diệp Vô Thần xuất hiện ở nơi này, ngêng đón hấn là một đạo lôi điện đánh xuống đến đầu - một đạo lôi điện thật lớn chừng hơn mười thước.

Oành!!

Tiếng sấm sét bao phủ thị giác, thân thể Diệp Vô Thần bị lôi quang màu tím trực tiếp bao phủ, sau nổ vang, Diệp Vô Thần lông tóc không thương tổn đứng ở nơi đó, hơi hơi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua chung quanh, lại nhìn thoáng qua bầu trời.

Vực sâu Lôi ngục...

Chỉ có tự mình đứng ở nơi này, mới có thể rõ ràng vực sâu lôi ngục này làm cho Tam thánh tướng cũng không thể chống đỡ quá lâu là đáng sợ cỡ nào. Đây là một thế giới cũng không tối tăm, nhưng tất cả hào quang nơi này đều là tử quang - lôi quang đến từ lôi điện màu tím. Đây là một thế giới lôi điện, bầu trời là một loại màu tím thâm thúy vô cùng, vô số đạo lôi điện không ngừng chớp động như từng đạo không ngừng chớp lên vết rách dữ tợn che kín toàn bộ bầu trời. Từ trên không oanh kích xuống lôi điện hầu như tràn ngập mỗi một chỗ, mỗi một tấc không gian nơi này. Thậm chí mỗi một đạo lôi điện, nơi này cũng cũng không phải lôi điện bình thường, trong đó ẩn chứa lực lượng khủng bố có thể làm cho thánh cấp cường giả cũng không phải không phí sức chống đỡ.

Đối với thánh cấp cường giả mà nói, một đạo hai đạo có lẽ không tính cái gì, nhưng nghìn đạo vạn đạo dày đặc vô cùng đánh xuống?

Như vậy, có thể hoàn toàn thân nhiên mà chống đỡ, trong thiên hạ, có lẽ cũng chỉ có Diệp Vô Thần người có được thể chất biến thái này.

Đây là một vực sâu vạn trượng liếc mắt một cái căn bản nhìn không tới đỉnh chớp, mà vực sâu này cũng không phải thiên nhiên nứt mà thành, mà là bị tia chớp kéo dài này trong không ngừng oanh kích hình thành. Nơi này cực ít có sinh linh dám vào, Diệp Vô Thần đến nhất thời làm cho lôi điện nơi này giống như tìm được mục tiêu trong lúc hỗn loạn trở nên càng thêm tàn sát bừa bãi, ở trong tiếng sét dữ tợn điên cuồng oanh kích thân thể Diệp Vô Thần. Mỗi một đạo lôi điện tráng kiện kia đều đủ để đem đại địa đánh nứt, đem một tòa núi nhỏ đánh thành hai nửa.

Diệp Vô Thần lặng lẽ nhìn bầu trời một hồi, rũ xuống đôi mắt, như có chút dăm chiêu.

“Chủ nhân, nơi này có thể hay không là...” Trong ý thức hải của Diệp Vô Thần, truyền đến thanh âm do do dự dự của Nam Nhi.

Diệp Vô Thần khẽ nhướn mày nói: “Vô số năm tự nhiên tồn tại cũng không phải không có nguyên nhân. Nơi Lôi cực hạn... Nơi này, hẳn là tồn tại Lôi thánh châu trong mười đại hỗn độn thánh châu!”

“Cái này... Thực có thể là như vậy sao? Ta vừa rồi cũng có cách nghĩ như vậy, nhưng mà nếu Lôi thánh châu ở nơi này, vì sao người của Ma đại lục không lấy nó đi. Bọn họ vì tìm kiếm hỗn độn thánh châu cũng không tiếc đi Thiên Thần đại lục, vì sao có thể không động cái khóa Lôi thánh châu này? Chúng ta lập tức có thể đoán được nơi này có thể có Lôi thánh châu, bọn họ cũng có thể lập tức có thể nghĩ đến mới đúng”.

Diệp Vô Thần khẽ lắc đầu nói: “Không phải bọn họ không nghĩ, mà là không thể. Trong bảy đại thuộc tính tự nhiên, lấy lôi cường độ công kích cao nhất, cũng dữ dần nhất. Nam Nhi, người xem, nơi này hẳn là cách Lôi thánh châu còn có khoảng cách rất xa, lại đã có lôi điện mạnh như vậy, nếu là tới gần, cường độ lôi điện nơi đó có thể nghĩ, làm cho ma hoàng cũng không có sức kháng cự cũng cũng không ngạc nhiên. Cho nên, bọn họ tuy rằng biết nơi này vô cùng có khả năng cất dấu Lôi thánh châu, lại căn bản không có phương pháp đem lấy đến tay... Cho nên, vì lực lượng thánh châu cường đại, Tiểu Mạt bọn họ đi Thiên Thần đại lục. Bởi vì so với Ma đại lục, linh khí của Thiên Thần đại lục muốn loãng hơn mấy chục lần, nơi đó tồn tại thánh châu tràn đầy lực lượng tuyệt không tới dữ dần như vậy. Mà sự thật cũng là như thế. So với lôi điện này, trừ Thổ hoàng châu, Phong sát châu, Hỏa long châu, Thủy linh châu lực lượng đều tương đối ôn hòa một chút”.

“Ừ!” Nam Nhi thật mạnh lên tiếng trả lời, sau đó hưng phấn nói: “Chủ nhân, người hình như là không sợ lôi điện, nếu Lôi thánh châu thực ở nơi này, chủ nhân tìm được về sau là có thể trở nên càng thêm lợi hại.

Chủ nhân hiện tại có thể trực tiếp đem lực lượng thánh châu toàn bộ hấp thu!”

-o0o-

532. Chương 530: Lôi Cương Châu

Hắn đi mỗi một bước, đều sẽ đều biết không rõ lôi điện oanh kích ở trên người hắn, tuy rằng sẽ không đối với hắn tạo thành cái thương tổn thực chất gì, ngay cả cảm giác tê dại cũng sẽ không sinh ra, nhưng này lôi uy áp thật lớn cùng với liên tiếp oanh kích sinh ra lực đánh vào lại không có lúc nào là không đang ảnh hưởng hắn, làm cho bước chân hắn không thể đi trước quá nhanh.

Bên trong mỗi khối hỗn độn thánh châu đều ẩn chứa lực nguyên tố tương ứng cường đại nhất, cũng bởi vậy, hầu như địa phương mỗi viên hỗn độn thánh châu đều đã bởi lực lượng tràn ra ngoài hoặc ảnh hưởng này mà biến thành nơi cực hạn loại nguyên tố này. Ở Thiên Thần đại lục, Hỏa long châu, Thổ hoàng châu, Phong sát châu, Thủy linh châu hình thành nơi cực hạn từ không loài người dám tới gần, cũng chưa bao giờ có thể có người phát hiện chúng nó.

Mà ở ma đại lục mật độ linh khí cao hơn xa Thiên Thần đại lục, hình thành nơi cực hạn lại vô cùng làm cho người ta sợ hãi, ngay cả Thần đế cùng ma hoàng đều bởi nơi lôi cực hạn này mà không thể lấy được Lôi thánh châu... Trừ quang minh hắc ám, cùng với sinh mệnh tử vong bốn thánh châu đã lấy một loại hình thức tồn tại khác, cùng với linh hồn không biết tồn tại phương nào này, không biết sẽ có cái hiệu quả gì, thậm chí không biết hay không tồn tại thánh châu, thủy, hỏa, phong, thổ bốn thánh châu đã ở trên người hắn, lôi thánh châu có lẽ cũng sẽ lập tức thuộc về hắn... Bởi vì thể chất nghịch thiên của hắn, hắn có thể bình yên không nhìn nơi cực hạn ngay cả tối cao chỉ thần cùng tối cao ma đều cố kỵ.

Thật giống như... Những hỗn độn thánh châu này giống như đều là vì hắn mà tồn tại.

Ở dưới lôi điện lực áp chế cùng đánh sâu vào, Diệp Vô Thần đi về trước cũng không mau. Nhưng cái không nhanh này chỉ là tương đối mà nói, tốc độ hắn giờ phút này ở trong mắt người thường vẫn như cũ có thể dùng nhanh như tia chớp đến hình dung. Hắn nhắm mắt lại, không có nhìn về phía trước, mà là vền vền dùng linh giác cảm giác mật độ lôi nguyên tố mà đi tới. Hắn vô cùng khát vọng lực lượng, khát vọng tìm được Lôi thánh châu này, như vậy, hắn là có thể nhiều một ít khả năng chiến thắng Hắc Huyền thần như vậy.

Vực sâu này chẳng những cao đáng sợ, hơn nữa phạm vi thật lớn, Diệp Vô Thần hướng tới chỉ một phương hướng đi về trước hơn mười phút đồng hồ vẫn như cũ không có đi đến cuối. Hơn nữa rõ ràng, càng là về phía trước, đất đai càng là trùng xuống lợi hại. Đất đai hiện ra xu thế nghiêng về phía trước. Đó là bởi vì càng là tới gần lôi thánh châu, lôi điện lực càng đáng sợ, đất đai bị phá hủy cũng lại càng lợi hại.

Rắc!

Bầu trời vỡ ra, lại là một đạo lôi điện trắng kien vô cùng oanh kích ở trên đầu Diệp Vô Thần, bao vây thân thể hắn, che lấp tầm mắt hắn, cũng làm cho bước chân hắn tại một khắc này tạm dừng một chút, mà lúc lôi điện tán đi, Diệp Vô Thần tầm mắt xa xa, bỗng nhiên xuất hiện một chút tử quang vô cùng bắt mắt chói mắt. Về chút hào quang đang chớp lên này, từ xa nhìn lại, tựa như một ngôi sao màu tím ánh sáng ngọc.

Bước chân của Diệp Vô Thần không tự kìm hãm được nhanh hơn, ở trong oanh lôi luyện ngục bước nhanh về phía trước, một phút đồng hồ thời gian qua đi, hắn đã đi tới bên cạnh điểm tử quang này. Cách gần, mới có thể chân chính cảm nhận được hào quang của nó là kinh người cùng chói mắt cỡ nào.

Trên mặt, nằm một cái quang cầu thật lớn màu tím, mặt ngoài quang cầu che kín tia chớp giương nanh múa vuốt dữ tợn, cũng cùng với động tĩnh “Tư tư” chói tai. Diệp Vô Thần cùng nó gần trong gang tấc, có thể khắc sâu cảm thụ được trình độ dày đặc của lôi điện nguyên tố không cách nào hình dung kia. Nếu đứng ở chỗ này không phải hắn, ngay cả là chân thần, cũng sẽ ngay lập tức ở dưới lôi điện nguyên tố cắn nuốt biến thành than. Hắn ngồi xổm xuống, đưa tay chậm rãi hướng quang cầu kia vươn đi, tay hắn trực tiếp xuyên qua tử quang kia, một mực xuống phía dưới, cuối cùng nắm đến một cái dạng cầu chỉ lớn cỡ nửa nắm tay, đem nó nhẹ nhàng cầm lấy.

Quang cầu màu tím này đường kính hơn một mét, đúng là từ khóa hạt châu nho nhỏ này phóng thích mà ra. Ở cùng lúc cầm lấy hạt châu này, trong đầu Diệp Vô Thần hiện lên ba chữ “Lôi cương châu”.

Lôi cương châu... Quả nhiên là hỗn độn thánh châu lôi hệ.

“Chủ nhân, thật là! Thực lại là một viên hỗn độn thánh châu” So với việc Diệp Vô Thần bình thần cùng bình tĩnh, Nam Nhi nhưng thật ra hưng phấn trước la lên.

Cầm trong tay Lôi cương châu, tiếng gầm gừ âm lôi điện kia thật lớn vô cùng, hầu như đem màng tai bị phá vỡ. Diệp Vô Thần đem nó nắm trong tay thật lâu, lại thật lâu không có động tác bên trong, ánh mắt tràn ngập một loại không hiểu phức tạp.

“Chủ nhân? Chủ nhân, mau đem nó ăn đi. Cái kia thật là lợi hại người áo đen nói qua, hiện tại chủ nhân có thể trực tiếp hấp thu lực lượng hỗn độn thánh châu” Nam Nhi nhắc nhở nói.

Lúc trước, hắn ở đỉnh Thông Thần tháp hôn mê, sau khi tỉnh lại đã ở một cái góc không người của Thần Chi đại lục. Đồng thời, hắn phát hiện lực lượng chính mình tăng phúc đến một cái trình độ cực kỳ khổng lồ. Đồng thời, hắn đặt ở trên người phong, hỏa, thổ ba thánh châu đều biến mất không thấy... Nam Nhi nói cho hắn, là người áo đen kia không biết dùng phương pháp gì đem lực lượng ba khóa thánh châu kia toàn bộ rót vào đến trong cơ thể hắn, đồng thời nói cho hắn, lực lượng của hắn đã đủ được toàn bộ bản năng hỗn độn thánh châu thừa nhận, chỉ cần đem nuốt vào, liền có thể hoàn toàn đạt được lực lượng chúng nó.

Diệp Vô Thần: “...” Thứ hắn nghĩ lúc này, Nam Nhi sẽ không đoán được. Hắn tuy rằng khát vọng lực lượng chính mình trở nên cường đại, không người, Diệp Vô Thần có thể chống lại loại cường đại này, nhưng hắn đang mê mang làm quyết định của mình kia, đến tột cùng còn có hay không cần thiết nuốt nó vào... Hoặc là, muốn hay không đem nó lưu lại, chờ đợi người khác kế tiếp cùng chính mình giống nhau có thể tới gần.

Diệp Vô Thần lắc lắc đầu, từ mê mang nhàn nhạt chuyển làm yên tĩnh, hắn đối với Lôi cương châu, cũng không quản nó có ý thức hay không có thể nghe hiểu hắn nói chuyện, chậm rãi nói: “Lôi cương châu, vô luận sứ mệnh chân chính của ngươi là đang chờ đợi ai, liền từ giờ khắc này trở đi, trở thành một bộ phận lực lượng của ta đi”.

Hắn hé miệng, tay nhấn một cái, mạnh mẽ đem Lôi cương châu trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Xẹt...

Vô số đạo lôi điện nháy mắt từ trên người Diệp Vô Thần bạo bắn mà ra, cao đến khoảng cách vài trăm thước, trên người Diệp Vô Thần cũng bởi vậy mà kịch liệt bành trướng một chút, nhưng lập tức liền khôi phục bình thường. Hắn nhắm mắt lại, chậm rãi bình ổn trong cơ thể lôi điện lực cực lớn đến không cách nào hình dung, chúng nó trong óc hỗn loạn hoàn thành cùng thân thể hắn đồng hóa, lại đang đem lực lượng của mình, hóa thành lực lượng thuộc về hắn.

Tồn tại ở ma đại lục mật độ linh khí cực cao, Lôi cương châu mạnh mẽ có thể nghĩ, vừa vào trong cơ thể Diệp Vô Thần, ở cùng lúc lôi điện lực lượng hoàn toàn thức tỉnh, Vô thần chi lực của hắn cũng nhanh chóng tăng trưởng. Trên Thông Thần tháp, ba khóa hỗn độn thánh châu thêm hơn mười đạo lực lượng cường đại kia ở lại trong cơ thể hắn, Vô thần quyết của hắn bước vào tầng thứ năm chân chính, hơn nữa, hắn rõ ràng cảm giác được cùng tầng thứ năm đỉnh phong kém một bước xa...

Mà hắn lúc trước lực lượng tăng thứ năm cùng giờ phút này toàn bộ lực lượng tăng thứ năm kém như cách biệt một trời. Cũng là từ một khắc nọ trở đi, hắn rốt cuộc rõ ràng lần lượt dựa vào đơn thuần nguyên tố lực đến tiến giai vô thần quyết căn bản không chịu nổi được xưng làm Vô thần quyết, có khả năng phát huy chỉ có thể là hoàn toàn hình thái Vô thần quyết nhỏ nhất một bộ phận lực lượng, mà cái này cũng giải quyết xong một cái nghi hoặc lâu dài tới nay của hắn.

Mà lực lượng khóa Lôi cương châu này, hắn là hoàn toàn đủ để giúp hắn đạt tới bình cảnh tầng thứ năm, cũng phá tan cảnh giới tới tầng thứ sáu. Vô thần quyết mỗi một lần tiến giai đều mang theo biến hóa thực lực nghiêng trời lệch đất, từ tầng thứ năm kia đến tầng thứ sáu, khi đó chính mình, có thể hay không còn có càng nhiều hy vọng chiến thắng Hắc Huyền thần.

Oành!

Trong đầu Diệp Vô Thần bỗng nhiên truyền đến một trận nổ, chấn ý thức hắn nhất thời hóa thành trống rỗng, thân thể cũng theo đó lung lay nhoáng lên một cái, đó là phản ứng trong hắn điên cuồng tăng lên lực lượng bị một cái trở ngại cứng cỏi vô cùng hoàn toàn đỡ kịch liệt... Đó là, bình cảnh Vô thần quyết tăng thứ năm...

Diệp Vô Thần cắn chặt răng, khống chế lực lượng mệnh môn kia đột nhiên oanh kích hướng tăng thần bí quan kia nện, lại là một trận tiếng vang ầm ầm, sắc mặt hắn nhất thời thoáng trắng, toàn thân cao thấp khí huyết hỗn loạn bốc lên, mà tầng bình chướng kia như trước không có dấu vết gì buông lỏng qua.

Hai lần, đủ để cho Diệp Vô Thần trực tiếp buông tha. Lúc trước, cho dù là Vô thần quyết hình thái không hoàn toàn như vậy, hắn dùng hết phương pháp cũng không thể phá tan cửa ải tăng thứ năm, mà giờ phút này, trình độ cứng cỏi của cửa ải kia không thể nghi ngờ muốn so với lúc trước mạnh mẽ gấp mười gấp trăm lần.

Lôi cương châu bị Diệp Vô Thần nuốt vào, lực lượng lôi điện mạnh nhất thế gian cũng theo đó hóa thành lực lượng của Diệp Vô Thần. Đã không có nguồn suối lực lượng, lôi điện trên bầu trời chung quanh, đã ở rất nhanh bình ổn, tiêu tán vô cùng nhanh. Tử quang đang trong lóe ra trở nên ảm đạm cùng lúc, ánh sáng chung quanh cũng rất nhanh tối đi.

Diệp Vô Thần đứng ở nơi đó đứng yên hồi lâu, lúc lực lượng lôi điện trong cơ thể không khởi động nữa, chung quanh cũng đã im lặng xuống, bên người, chỉ có vài đạo lôi điện thật nhỏ ngẫu nhiên chớp động, liền ngay cả bầu trời nguyên bản màu tím thâm thúy cũng bắt đầu biến thành màu tối. Lôi điện lực lượng tuy rằng cường đại, cũng không giống như thổ, thủy, hỏa kéo dài như vậy, chúng nó tồn tại chẳng qua là trong giây lát. Đã không có nguồn suối lực lượng, chúng nó biến mất cực nhanh. Vực sâu lôi ngục này, cũng từ giờ khắc này trở đi trở nên tên không theo thực tế.

“Hương Hương, từ nơi này, có thể trở lại Thần Chi đại lục bên kia không?” Diệp Vô Thần gọi ra cô gái bỏ túi bạch quang môn lung, nhẹ giọng hỏi.

Hương Hương cùng hắn tâm niệm tương đồng, từ trong lòng truyền ý thức đến biết hắn muốn đi nơi nào, người nhẹ nhàng dựng lên, ở không trung sau khi tạm dừng hồi lâu, rải xuống hào quang lực lượng không gian.

Địa phương Diệp Vô Thần trở lại đúng là địa phương lúc trước Thần đế Già Tiểu Lạc truyền tống hắn đi vực sâu lôi ngục của ma đại lục. Khi bọn hắn xuất hiện, như hắn dự liệu, Thần đế vẫn như cũ ở nơi đó, Thiên Trọng cùng Huyết Dạ cũng đã tỉnh lại. Chẳng những tỉnh lại, hơn nữa Thiên Trọng nhìn qua đã không có chút vẻ không khỏe, Huyết Dạ cũng khôi phục ý thức, liền ngay cả rõ ràng bị hắn toàn bộ phong tỏa lực lượng cũng đã toàn bộ khôi phục.

Là lực lượng của Thần đế sao? Diệp Vô Thần nói trong lòng. Trong khoảng thời gian ngắn như thế làm được tình trạng như vậy, nữ nhân chưa bao giờ trước mặt người khác ra tay này không hổ là thần giới chi đế.

Diệp Vô Thần xuất hiện nhất thời hoàn toàn hấp dẫn ánh mắt bọn họ. Thần đế ở sau khi kinh ngạc cực kỳ ngắn ngủi hơi hơi nhú mày, mà Thiên Trọng thì đứng mạnh lên, ở sau khi nhìn rõ ràng hắn gây người một chút, mà Huyết Dạ, thì nửa giờ lên Huyết Cừ trong tay...

“Là người” Thiên Trọng hướng phía trước nửa bước, lấy thân thể khổng lồ của mình đem Thần đế cùng Huyết Dạ chụp vào phía sau, trên mặt mang theo cảnh giác thật sâu cùng địch ý phức tạp. Hắn là người tri ân báo đáp, cũng không nguyện ý thua thiệt người khác. Diệp Vô Thần tuy rằng mạnh mẽ xông vào thần điện, giết thần tướng, lại buộc hắn giết Dạ Minh, nhưng chỉ dựa vào hắn cứu sống ai Huyết Dạ điểm này, hắn cũng đã không muốn cùng hắn là địch.

“Ồ, vị đại ca ca này, chúng ta lại gặp mặt” Huyết Dạ bước bước chân nhẹ nhàng chậm chạp đi tới bên người Thiên Trọng, một đôi mắt mang chút huyết quang nháy mắt không nháy mắt dừng lại ở trên người Diệp Vô Thần. Nàng ở sau khi tỉnh lại cũng đã biết mạng của mình là Diệp Vô Thần cứu... Nhưng điểm này cũng không ý nghĩa nàng sẽ cảm kích hắn. Trong cặp con ngươi mang nụ cười uyển chuyển kia, tràn ngập như trước là ánh sáng tàn bạo.

-o0o-

533. Chương 531: Quyết Ý

Thần đế nói làm cho Thiên Trọng cùng Huyết Dạ ngạc nhiên, thoát nhìn, giữa bọn họ lại giống như cũng không có địch ý. Huyền thần chuyển vọt đi bọn họ đã biết. Nhưng lại nói tiếp, bọn họ lại là không có cái gì lo lắng quá lớn. Bạch Huyền thần vọt đi đã bị đưa đến Thiên Thần đại lục, tùy thời có thể hủy diệt, mà Hắc Huyền thần thì lưu tại ma đại lục, mang đến cho nơi đó tai nạn thật lớn, không cần bao lâu, Hắc Huyền thần sẽ đem toàn bộ ma đại lục đều hủy diệt, sau đó lại theo Bạch Huyền thần hủy diệt mà hủy diệt. So sánh xuống, Thần Chi đại lục vẹn vẹn hủy diệt một cái cung thành mà thôi. Đối với Thiên Trọng cùng Huyết Dạ mà nói, vùng ven Thần cung vốn là không tính cái gì.

“Vực sâu Lôi ngục đã biến mất rồi. Muốn giết Hắc Huyền thần, Thần đế, ta không cần người giúp!” Diệp Vô Thần nhìn Thiên Trọng cùng Huyết Dạ một cái, đem ánh mắt chuyển hướng Thần đế, nghiêm túc vô cùng nói.

“Biến mất?”

“Đúng, người không cần hỏi vì sao, nhưng vực sâu lôi ngục xác thực đã biến mất, ta sẽ không lừa người. Hiện tại các người có thể thông qua truyền tống trận này tùy ý tới trước ma đại lục” Diệp Vô Thần nói.

“...” Thần đế nhìn nhiều Diệp Vô Thần vài lần, chậm rãi nói: “Ta cự tuyệt, bởi vì ta biết đáng sợ của Hắc Huyền thần, ở khi người tự mình lĩnh hội lực lượng đáng sợ của Hắc Huyền thần, người nhất định sẽ làm ra lựa chọn cùng ta giống nhau”.

Diệp Vô Thần không nhúc nhích, ngược lại lộ ra một chút nụ cười rõ ràng khinh miệt: “Thần Chi đại lục các người cái gọi là thần đều là nhất gan như vậy sao, lại có thể sợ hãi thứ ta vẹn vẹn là một nhân loại còn không sợ”.

Thần đế thần sắc không thay đổi, nhẹ nói: “Lực lượng của Hắc Huyền thần xác thực có tư cách làm cho ta sợ hãi. Nhưng ngay cả ta không chút cổ kị, cũng sẽ không giúp người đi diệt Hắc Huyền thần. Ta không cần phải vì người đi tự tìm đường chết... Hắc Huyền thần ở ma đại lục tàn sát bữa bãi, đây là kỳ vọng của ta cho tới nay, ta không có lý do ngăn cản”.

Thần sắc Diệp Vô Thần hơi âm trầm, cười lạnh lên: “Vậy người còn nhớ rõ, Hắc Huyền thần sinh tử liên quan là tánh mạng con gái người!”

Thần sắc Thần đế thoáng biến hóa, nhưng không có nói ra.

“Các nàng tuy rằng không phải ruột thịt người, cũng là do lực lượng của người thai nghén mà thành, lại cùng con gái ruột của người có cái gì khác nhau? Vì tiêu diệt kẻ địch của mình, người đã không tiếc chôn vùi hai con gái của mình. Nay mạng con gái người treo một đường, chỉ còn lại hy vọng cuối cùng, người vậy mà có thể nói ra lời khắc bạc vô tình đến làm người ta giận sôi như thế. Thần đế... Hay cho một Thần đế, cái này, chính là thứ các người gọi là thần tâm?” Sắc mặt Diệp Vô Thần âm đáng sợ, ở bên trong thanh âm càng lúc càng lớn phát tiết khinh miệt của mình... Còn có áp lực phần nộ cùng oán hận quá lâu.

Hắn yêu nhất Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, nhưng lại bị thần giới đem thành hai tế phẩm!! Lại là bởi vì thần giới, Thiên Thần đại lục thiếu chút nữa hoàn toàn hủy diệt, hắn, lại kém chút cùng Ngưng Tuyết vĩnh viễn ly biệt... Mà nay, tính mệnh Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm gắt gao liền ở một đường mũi nhọn hy vọng cuối cùng kia - đó là một đạo mũi nhọn cực kỳ mỏng manh xa vời.

Hắn thật ra là muốn cỡ nào đem toàn bộ thần nơi này đều tàn sát sạch sẽ.

Thần, ở trong nhận biết của người Thiên Thần đại lục, đây là một cái tượng trưng cho cường đại, tôn quý, chữ thần thánh, mà giờ phút này, lại trở thành Diệp Vô Thần hận nhất. Cho dù là ở trước mặt Thần đế... Nếu không phải bởi vì nàng là mẫu thân Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, nếu không phải còn cần trên trình độ nhất định dựa vào nàng tới cứu các nàng, hắn thực rất muốn đem thần giới chỉ để này trực tiếp xé vụn, vô luận nàng là ai, là nam hay là nữ. Từng người kia đánh Ngưng Tuyết một cái tát bị hắn lấy thủ pháp cực kỳ tàn nhẫn đương trường tàn sát, huống chi người đem các nàng đẩy vào tuyệt cảnh.

Nhưng, nếu hôm nay thật không thể cứu về Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, ngay cả hắn cũng không biết chính mình sẽ làm ra hành động điên cuồng như thế nào.

Thần để tránh ánh mắt hấn, từ lúc Bạch Huyền thần bị chuyển dời đến Thiên Thần đại lục đến bây giờ, nàng dưới bề ngoài bình tĩnh, trong lòng làm sao há không phải bị áp lực gắt gao. Lời Diệp Vô Thần hung hăng đâm vào sâu trong nội tâm nàng, làm cho nàng vốn liền bởi hy sinh Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm mà lòng nhiều lần chịu tra tấn lại bị hung hăng đâm một đao. Người thần giới luôn luôn ở trong hưng phấn chờ đợi hắc Bạch Huyền thần thức tỉnh, đối với Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa hiển tế biểu đạt tiếc hận, lại ai có hiểu nỗi đau thấu tim nàng trải qua. Năm đó lấy tứ thánh châu làm vật dẫn thai nghén Hắc Dực công chúa cùng Bạch Dực công chúa, mục đích của nàng rất đơn thuần - chỉ vì đánh thức hắc Bạch Huyền thần. Nhưng, đó dù sao cũng là sinh linh nàng thai nghén, tựa như con gái ruột của nàng... Liên hệ vô hình mà chặt chẽ, trăm ngàn năm ở chung, cái loại cảm tình thành hình này thật sự là dễ dàng chặt đứt như vậy sao?

Nàng áp lực đau lòng, thần sắc như trước là một mảng lạnh nhạt: “Người nói đúng, các nàng xác thực tính là con gái của ta, vậy người cũng nên rõ ràng, ta sẽ so với bất luận kẻ nào cũng muốn cứu ra các nàng hơn, nhưng hiện tại người có thể không rõ ràng, lực lượng của Hắc Huyền thần là căn bản không thể chống lại. Không chỉ nói một người ta, cho dù là mười người ta, cũng không thể chiến thắng Hắc Huyền thần. Đi, sẽ chỉ không công chịu chết. Ta không làm được”.

“Người thật là không thể” Con mắt Diệp Vô Thần híp lại, lạnh nhạt nói một câu, sau đó lại chậm rãi nói: “Nhưng... Ta có thể!”

“Người?” Trên mặt Thần để hiện lên vẻ tia hơi kinh ngạc.

“Đúng vậy, ta có tuyệt đối nắm chắc làm cho Hắc Huyền thần hóa thành tro tàn, nếu chỉ có một Hắc Huyền thần, ta căn bản không cần người giúp. Nhưng, như vậy sẽ làm bị thương hại đến Đồng Tâm. Ta cần người giúp ta dùng lực lượng của mình làm cho hấn ở trong khoảng thời gian ngắn mất đi năng lực hành động. Người không phải đối thủ của Hắc Huyền thần, nhưng người thân là Thần đế, lực lượng như vậy người tuyệt đối có được. Người, đáp ứng hay là không đáp ứng”.

Thần để lộ ra vẻ trầm tư, Diệp Vô Thần rất mạnh, vứt bỏ không tính sinh linh hắc Bạch Huyền thần, có lẽ trong thiên hạ trừ nàng cùng Ma hoàng, không người là đối thủ của hấn nữa, tuổi như thế, lại là một nhân loại đến từ Thiên Thần đại lục, thực lực như vậy sớm làm cho nàng vô cùng khiếp sợ. Nhưng, nay hấn tự tin như thế nói ra có thể hủy diệt Hắc Huyền thần - đó không phải một loại tự phụ cuồng vọng, cái loại thần thái này, bộc lộ rõ hấn tựa như thực sự tuyệt đối nắm chắc.

“Người lấy cái gì đi hủy diệt Hắc Huyền thần!” Thần để nhíu mày hỏi, hiện tại nàng rất khát vọng nghe được hấn trả lời.

“Người không cần biết” Diệp Vô Thần trực tiếp từ chối, lấy khẩu khí thấp chậm nói: “Vô luận người tin cũng được, không tin cũng thế, người chỉ cần lựa chọn... Người là đồng ý hay không vì hai cô con gái thiếu chút nữa bị người chôn vùi, lại bị người tự tay đẩy vào tuyệt cảnh ném thử một lần!”

Thiếu chút nữa chôn vùi... Tự tay đẩy vào tuyệt cảnh... Mấy chữ này làm cho thân thể Thần để rung động rất nhỏ một chút. Cho dù nàng là Thần đế, cũng khó lấy thừa nhận lời đâm vào tim này.

“Được... Nếu vực sâu lời ngục đúng như người nói đã biến mất, ta đáp ứng cùng người đi ma đại lục. Chỉ mong người thật có thể cứu trở về Hắc Dực cùng Bạch Dực” Thanh âm Thần để mềm xuống. Thở dài nói.

“Được” Diệp Vô Thần chậm rãi gật đầu: “Ta rất vui mừng người có thể đáp ứng... Nếu không, ta có thể thẳng thắn nói cho người, nếu Tuyết Nhi hoặc Đồng Tâm thực gặp chuyện không may, ta sẽ không tiếc tất cả giá lớn, làm cho cả Thần Chi đại lục - hóa thành tro tàn!”

Thần đế: “...”

Ngôn ngữ bình thản kia đến từ một nhân loại nhưng lại làm cho thần giới chi đế này trong lòng xuất hiện một cái lạnh như băng chớp mắt, đó là một loại tên là “sợ hãi” tim đập nhanh - làm cho cả Thần Chi đại lục hóa thành tro tàn, chưa từng có ai dám nói ra lời như vậy, mà từ trong miệng hấn nói ra, lại làm cho nàng không chút cảm thấy cuồng vọng vô tri, ngược lại cảm giác được tim đập nhanh. Mà nàng thân là Thần đế, Thần Chi đại lục vô luận ai thấy nàng đều là rất cung kính, trước mặt nàng phát ra cần ngôn như thế, hấn là kẻ đầu tiên. Nhưng lần đầu tiên này, nàng lại không có bởi vậy mà phóng thích phần nộ... Bởi

vì, hắn cũng là vì con gái nàng - con gái thiếu chút nữa bị nàng tự tay chôn vùi. Nàng ở trước mặt hắn đã không có tư cách phần nộ.

Đây, đến tốt cùng là một nam tử như thế nào!

Diệp Vô Thần vươn bàn tay, gọi ra Hương Hương, nhẹ nhàng nói: “Hương Hương, đi đem Lãnh Nhai mang lại đây, hắn hẳn là còn ở nơi này”.

Lực lượng Diệp Vô Thần ở vực sâu lõi ngực bởi nuốt vào lõi cương châu mà lại tăng vọt, cùng vận mệnh hắc tương liên lực lượng của Hương Hương cũng theo đó tăng trưởng biên độ tương tự, chỗ lực lượng lúc trước tiêu hao cũng nháy mắt hoàn toàn khôi phục, cũng đạt tới một cái cường độ rất cao. Mà nó xuất hiện cũng làm cho đồng tử mắt Huyết Dạ rõ ràng co rút lại một chút, bước chân không tự giác lui về phía sau một bước, trong con mắt nhìn về phía Hương Hương lộ ra nhiều điểm hận ý cùng sợ hãi. Lúc trước, nàng chính là bị sinh linh nho nhỏ này dùng lực lượng quý dị một đòn phá ngực. Nàng giết người vô số, lại hầu như cho tới bây giờ không chịu qua vết thương, hơn nữa. Nàng tuy rằng tàn nhẫn dữ dội, tính tình lại thay đổi thất thường, nhưng chỉ có Thiên Trọng biết, nàng thật ra phi thường sợ đau. Cho nên, Hương Hương lúc trước cho nàng là một cái hồi ức tương đối đáng sợ.

Diệp Vô Thần liếc về mặt Huyết Dạ một cái, đồng thời, Hương Hương trong lòng bàn tay ở trong một đoàn bạch quang phạm vi nhỏ biến mất.

Từ khi Hương Hương xuất hiện, Thần đế liền luôn luôn nhìn nàng, lúc này ngẩng đầu nói: “Đây là lực lượng không gian thuần túy nhất. Không gian di động của người đều là dựa vào nàng? Có thể hay không nói cho ta biết nàng là lai lịch gì?”

Sự vật có thể làm cho Thần đế cảm thấy hứng thú đã cực ít. Diệp Vô Thần lạnh nhạt liếc nàng một cái, lại dời ánh mắt, không có trả lời. Thần đế biết hắc một mực đều bởi vì chuyện của Ngưng Tuyết Đồng Tâm mà oán hận chính mình, chỉ đành cũng không hỏi nữa, yên lặng đoán lai lịch của Hương Hương. Nếu Hương Hương lấy trạng thái Long Hồ xuất hiện, nàng có lẽ có thể đoán được chút mặt mày, nhưng trạng thái cô gái bỏ túi, nàng căn bản không chỗ có thể đoán.

Lập tức, bên người Diệp Vô Thần bạch quang hiện lên, Hương Hương xuất hiện ở tại trên vai hắc, về mặt lạnh lùng Lãnh Nhai cũng đứng ở bên người Diệp Vô Thần. Hắc nhìn qua vẫn như cũ có chút suy yếu, nhưng ánh mắt cũng là cái loại lạnh lùng nghiêm nghị chưa bao giờ thay đổi này, hắc vừa nhìn về phía Diệp Vô Thần, liền bỗng nhiên dời ánh mắt, chợt nhìn về phía Huyết Dạ, gắt gao tập trung ở trên người nàng, sát khí oán hận không chịu khổng chế tuân ra.

Diệp Vô Thần kịp thời vỗ bả vai hắc, thấp giọng nói: “Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm nguy ở sớm tối, ta cần mượn dùng lực lượng Ma hoàng Sa Hầu. Hiểu ý ta chứ?”

Lãnh Nhai thu hồi sát khí, không chút do dự gật đầu. Mà ánh mắt Huyết Dạ ở trên người hắc lưu chuyển, lộ ra nụ cười nhẹ nhẹ khinh miệt tàn nhẫn.

“Ma khí... Người là ma của ma đại lục?” Thần đế tức thì đã nhận ra ma khí trong khí tức của Lãnh Nhai, nhú mày nói.

Diệp Vô Thần ánh mắt thoáng nghiêng: “Người nói như vậy cũng không phải không thể... Đi thôi, đi ma đại lục, sự tình khác, có thể ở sau khi tiêu diệt Hắc Huyền thần lại đi giải quyết”.

534. Chương 532: Dự Đoán Đáng Sợ

Truyền tống chi trận sáng lên quang mang màu đen tối, lúc này. Thiên Trọng bỗng nhiên mang theo vẻ mặt rung động bước nhanh chạy tiến vào, đứng ở bên cạnh Thần đế: “Thần đế bệ hạ, nếu thật sự là cùng hắc giao thủ, chuyện nguy hiểm như vậy chúng ta tuyệt không thể cho người đi một mình”.

Thấy Thiên Trọng chạy tới trong trận, Huyết Dạ cũng mang theo nụ cười giống như buồn cười giống như lạnh như băng đi vào bên trong truyền tống trận: “Được rồi, nếu ca ca to con nói như vậy, ta đương nhiên cũng muốn cùng nhau hảo hảo hộ mệnh Thần đế bệ hạ”.

Thần đế lạnh nhạt gật đầu, không có nhiều lời, tay phải ngang ở trước ngực, trong miệng khê niệm. Hắc quang kia nhất thời phóng lên cao, đem năm người bao phủ trong đó. Dẫn bọn hắc rời khỏi Thần Chi đại lục.

Ma đại lục, vực sâu từng là lôi ngục.

Nơi này tối đen một mảng, hầu như không có chút ánh sáng rót vào, vươn tay không thấy năm ngón tay. Nhưng trừ những cái này, cũng có cái khác nữa. Thần đế, Huyết Dạ, Thiên Trọng đều từng đến nơi này, biết rõ lôi ngục vực sâu kia đáng sợ, mà nay, lôi điện ngay cả bọn họ cũng khó chống đỡ quá lâu kia vậy mà thực đã biến mất – biến mất không còn một mảnh.

Thần đế không khỏi nhìn nhiều Diệp Vô Thần vài lần nói: “Hắc Huyền thần nay ở phía nam ma đại lục”.

“Ừm” Diệp Vô Thần tùy ý lên tiếng, nhìn về phía Lãnh Nhai: “Ma hoàng Sa Hưu, người hắc là sẽ biết hắc ở nơi nào”.

Lãnh Nhai ở trong lặng im phóng xuất ra ma khí của mình, đi cảm giác xa xôi bốn phía. Hắc ám lực của Lãnh Nhai đến từ Sa La, mà Sa La cùng Sa Hưu liên hệ cha con là vĩnh viễn cắt không đứt. Cha con bọn hắc đối với lực lượng khí tức lẫn nhau đều đã cực kỳ miễn cảm. Không bao lâu, Lãnh Nhai mở to mắt, ý bảo một cái phương hướng - tương tự là phía nam.

Diệp Vô Thần lại không có lộ ra vẻ mặt thoải mái, ngược lại hiển lộ ra ngưng trọng chợt lóe mà qua. Hắc khê gật đầu nói: “Chúng ta đi, đi Hắc Huyền thần nơi đó, nếu sợ chết, vẫn là không cần theo”.

“Sợ chết? Hừ, Thiên Trọng ta trừ sợ Huyết Dạ bị thương cùng tức giận, còn cho tới bây giờ chưa sợ qua cái gì” Thanh âm Thiên Trọng rất nặng từ phía sau Diệp Vô Thần truyền đến.

“Ai ui, ta có đáng sợ như vậy không?” Thanh âm Huyết Dạ cười hì hì truyền đến, chỉ có ở khi cùng Thiên Trọng nói chuyện, thanh âm nàng mới có thể không mang theo âm điệu lạnh như băng đến xương gù.

“Đi thôi” Thần đế người nhẹ nhàng đứng lên trước, bay về phía phía trên.

Từng ở dưới lôi ngục vực sâu hàng năm lôi điện phá hủy mà có chiều sâu khủng bố. Hiện tại là ban ngày, mà nơi này lại đêm tối là không có chút hào quang. Bọn họ bay hồi lâu, vẫn như cũ không có nhìn đến hào quang bắn vào. Mà Diệp Vô Thần lại ở sau khi lâu dài trầm mặc bỗng nhiên nói: “Tin tức Hắc Bạch Huyền thần sắp được đánh thức ở thật lâu trước kia cũng đã tiết lộ đi ra ngoài, trăm năm trước, Ma hoàng Sa Hưu cũng đã biết bí mật này, Thần đế, người cũng biết vì sao hắc có thể biết?”.

Mây nhon của Thần đế hơi nhướng, yên lặng nghe hắc nói tiếp.

“Mà hôm nay, người vẫn chưa rải tin tức hắc Bạch Huyền thần sắp được đánh thức, toàn bộ người của Thần Chi đại lục lại đều đã biết, chung quanh đều đang bàn luận, người có thể biết vì sao?”

Thần đế: “...”

“Ma hoàng đã biết, tin tức cũng đã hoàn toàn truyền ra, lấy cường đại của hắc Bạch Huyền thần, ở lúc tỉnh lại, hầu như hoàn toàn tương đương ngày ma đại lục diệt vong. Mà chuyện lớn này quan hệ đến sinh tử tồn vong, ma đại lục vốn phải dốc hết toàn lực đi ngăn cản, nhưng từ khi tin tức bị truyền đến hắc Bạch Huyền thần được đánh thức, ma đại lục lại không chút động tĩnh, cho dù ngay cả một kẻ xâm nhập cũng không có, người không cảm thấy là kỳ quái sao?”

Sóng mắt Thần đế khê nhúc nhích. Thật ra, cái này vẫn là nghi hoặc thật lớn trong lòng nàng. Nếu ma đại lục xâm nhập, nàng nếu không chút nào kỳ quái, ngược lại cảm thấy là đương nhiên. Nhưng ma đại lục không chút động tĩnh, cái này thật là làm cho nàng không thể lý giải. Nếu đã biết bí mật của hắc Bạch Huyền thần, thì phải đại khái biết chúng nó mạnh mẽ, vì sao lại không có động ở trong... Hay là, Ma hoàng Sa Hưu tự nhận là chính mình có thể đánh bại nhân ngẫu huyền thần?

“Người muốn cùng ta nói cái gì?” Thần đế không cách nào bình tĩnh, hỏi.

“Ta muốn nói, có một số việc, người nghĩ rất đơn giản” Diệp Vô Thần cười cười, theo đó trên mặt tươi cười khoảnh khắc biến mất: “Sự thật cũng là, Ma hoàng Sa Hưu nếu không không e ngại Hắc Huyền thần đã đến, ngược lại đang bắt chân chờ đợi... Bởi vì, hắc chờ đợi Hắc Huyền thần buông xuống đã quá nhiều năm,

Hắc Huyền thần tuy rằng sẽ đối với ma đại lục tạo thành tai nạn không nhỏ, nhưng càng nhiều - là một món lễ vật to lớn! Bằng này, hắc muốn tiêu diệt Thần Chi đại lục người, không cần tốn nhiều sức”.

Thần đế: “...!?”

Thiên Trọng: “...”

Huyết Dạ: “...”

Lãnh Nhai: “...”

Ánh mắt bốn người tập trung đến trên Diệp Vô Thần, trong bọn họ không ai nghe hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hắc.

“Có phải hay không cảm thấy ta đang ăn nói bừa bãi? A, có một số việc, người xác thực nghĩ rất đơn giản. Thật ra, từ lúc thật lâu trước người nên phát hiện. Nếu Sa Hưu đã sớm biết hắc Bạch Huyền thần tồn tại, vì sao nhiều như vậy năm lại không có động tĩnh quá lớn đi hủy diệt hai cái nguồn gốc tai nạn một khi thức tỉnh có thể đem ma đại lục hủy diệt này, cái này chân chính thường sao? Nếu đối là người, khi đối thủ có một cái vũ khí bí mật có thể đem toàn bộ của người đều hủy diệt, người là sẽ sống hàng ngày khó yên, hay là có thể gọn sóng không sợ hãi im lặng trăm năm như vậy”.

Thần đế: “...” Nàng mặc dù đang trầm mặc, nhưng mảy cũng là càng nhú càng chặt. Những việc nhỏ đều đã bị tùy ý bỏ qua không đáng kể này giờ phút này bị Diệp Vô Thần nhất nhất đưa ra, lại hung hăng cho nàng cảnh báo vang dội. Như lời hắc nói, tựa như tất cả, nàng đều nghĩ quá đơn giản rồi.

“Người hắc là biết, trăm năm trước, Sa Hưu để cho con gái nàng dẫn dắt ma binh đi hướng Thiên Thần đại lục tìm kiếm thánh châu, cũng là bởi vì cái này, Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm mới có thể nương lý do này đi đến Thiên Thần đại lục... Nhưng, Sa Hưu thật là vì hỗn độn tứ thánh châu, lấy được lực lượng đánh bại Hắc Huyền thần sao?” Diệp Vô Thần lắc đầu, ánh mắt lạnh nhạt nói: “Không phải! Hắc là Ma hoàng, hắc là biết chỗ vị trí hỗn độn thánh châu bình thường đều đã hình thành nơi cực hạn, lấy con gái hắc Sa Tiểu Mạt cùng với lực lượng ma binh này căn bản không có khả năng tới gần nơi cực hạn này, ngay cả tìm được, lại như thế nào có thể thực đạt được hỗn độn thánh châu, mà cho dù đạt được, bọn họ cũng căn bản không thể sử dụng. Nếu Sa Hưu thật muốn đạt được hỗn độn thánh châu, vì sao không chính tự mình đi Thiên Thần đại lục? Hắc để cho Tiểu Mạt đi Thiên Thần đại lục, thật ra là muốn để cho nàng ở lại nơi đó như vậy, không thể trở về nhà... Mà ma luân chi tinh kia, cửa vào duy nhất ma đại lục đi tới đi lui Thiên Thần đại lục, hắc là cũng không phải ở trong khi cùng các người giao chiến hư hao, mà là bị Sa Hưu tự phá hủy, cũng là bị Thần Chi đại lục các người phá hủy. Nếu không, lấy thực lực các người yếu hơn ma tộc, ma tộc lại như thế nào cho các người dễ dàng như thế phá hư thứ quan trọng như vậy. Ma luân chi tinh hủy, Sa Tiểu Mạt như vậy trong ngắn hạn không có khả năng trở về, chỉ có thể một mực ở lại Thiên Thần đại lục”.

“Mà...” Diệp Vô Thần liếc Lãnh Nhai cùng Huyết Dạ một cái, nói tiếp: “Các người hắc là không biết, năm đó Sa La con Sa Hưu sau khi bị Huyết Dạ giết chết, ma hồn của hắc ở sau khi tồn lưu hơn mười năm, vào hơn hai mươi năm trước thông qua phương pháp huyết luân hồi đạt được sống lại, cùng một cái linh hồn khác xài chung một cái thân thể. Nguyên bản, phụ thân nói cho hắc là tìm kiếm cùng làm bạn muội muội hắc Sa Tiểu Mạt, nhưng... Thật ra, cái này tương tự là Sa Hưu vì đưa con trai duy nhất của hắc cũng dời xa ma đại lục, ít nhất trong ngắn hạn không thể trở về”.

“Thần đế, người lại là biết Sa Hưu vì sao phải cố ý đem con gái cùng con trai của mình đều dời xa ma đại lục, vì vậy còn hao tổn tâm cơ, để cho tất cả tiến hành tự nhiên như vậy, liền ngay cả Sa Tiểu Mạt cùng Sa La cũng không biết ngọn nguồn trong đó” Diệp Vô Thần nhìn Thần đế bên người cách đó không xa khí tức rõ ràng dao động, thần sắc ngưng trọng như băng.

“Không biết” Thần đế chỉ có thể trả lời như vậy. Đồng thời, Diệp Vô Thần nói làm cho nàng trong lòng dần dần bịt kín một tầng bóng ma u ám. Bởi vì theo như lời hắc tất cả rõ ràng ý nghĩa: Sa Hưu từ rất lâu trước trở đi liên luôn luôn đang bày ra một cái kế hoạch đáng sợ, một cái kế hoạch gạt tất cả mọi người.

“Vậy ma đại lục lại là xuất hiện như thế nào, người hắc là biết” Diệp Vô Thần nói.

Thần đế trầm ngâm chốc lát nói: “Năm đó, Nam Hoàng cùng Bắc Đế ở trong nhiều năm tranh đấu tích góp từng tí một thô bạo, tham lam, oán hận... Chứa nhiều cảm xúc mặt trái rất cuộc ở dưới một cái cơ hội

đáng sợ ngưng tụ thành thực thể, hóa thành một ma cường đại. Sau lại, ma này bị Nam Hoàng cùng Bắc Đế liên thủ đánh bại, chạy tán loạn mà đi, tránh ở trên một mảnh đất chưa biết. Về sau, hắc lấy lực lượng của hắc tại trên mảnh đất này chế tác đại lượng ma có lực lượng hắc ám khổng lồ, cũng làm cho những ma này đi công kích Nam Hoàng cùng Bắc Đế, cuối cùng như trước bị Nam Hoàng Bắc Đế đánh tan, mà từ đó về sau những ma này cũng ở trên mảnh đất kia sinh sản rất nhanh, trở thành ma tộc, mảnh đất kia cũng thành ma đại lục. Không lâu sau, sau khi Nam Hoàng Bắc Đế lưu lại di ngôn cùng nhau biến mất, mà tên ma kia cũng chưa từng có xuất hiện qua nữa...”

“Vậy...” Diệp Vô Thần vào lúc này đem lời Thần đế cắt đứt, thành linh nói: “Nếu ma này dựa vào Nam Hoàng cùng Bắc Đế liên thủ mới có thể đánh bại, chưa từng có xuất hiện qua nữa từ trong vô số năm ngủ say thức tỉnh thì sao!”

Thần đế phi hành mãnh liệt ngừng lại, ở trong vô cùng kinh hãi yên lặng ở tại không trung. Lời Diệp Vô Thần như một cái búa tạ, hung hăng oanh kích ở ở sâu trong nội tâm nàng.

“Đừng quên, ma thuộc tính, vốn chính là hắc ám cùng tử vong. Sa Hưu đã biết hắc Bạch Huyền thần tồn tại, cũng vô cùng có khả năng đã biết Hắc Huyền thần sau khi sinh thành sẽ bị lập tức đưa đến ma đại lục. Cho nên, hắc từ khi đó trở đi liền vẫn tìm cách... Ma vì sao sẽ không xuất hiện nữa? Có lẽ, là hắc đã chết, cũng hoặc là hắc đang ngủ say. Nếu là cái sau, lại vì sao ngủ say? Mà lâu như vậy không có tỉnh lại... Bởi vì năm đó hắc tan tác bởi Nam Hoàng Bắc Đế liên thủ, cái loại cấp bậc chiến đấu này muốn khôi phục quá khó khăn, lực lượng cần lại khổng lồ vô cùng. Cho nên, nó luôn luôn tại trong một cái góc ngủ say. Nhưng, nếu bỗng nhiên xuất hiện một cái nguồn lực lượng hắc ám cùng tử vong khổng lồ? Có thể hay không... Đem ma ngủ say kia đánh thức?” Diệp Vô Thần nhìn chăm chú vào Thần đế, mỗi một lời nói vô cùng rõ ràng. Hắc rất hài lòng biểu tình Thần đế giờ phút này.

535. Chương 533: Sa Hưu

Nếu tất cả như hắc dự liệu nghĩ, như vậy nếu tên ma kia dựa vào Nam Hoàng cùng Bắc Đế liên thủ mới đánh bại thật bị đánh thức, hắc muốn tiêu diệt Thần Chi đại lục, chẳng qua là trong nháy mắt. Từ đó về sau, hỗn độn không gian rốt cuộc không người dám động ma đại lục.

“Ta rất hy vọng ta đoán cũng chẳng qua là vọng ngôn... Nhưng mà, trước mắt xem ra, tất cả tựa như đều đang theo ta đoán phát triển.” Hắc ngừng lại một chút rồi nói: “Thần đế, nếu tất cả như lời ta, người nên may mắn lựa chọn của mình... Bởi vì nếu người không theo ta đi đến nơi này mà cuối cùng không thể chân chính hủy diệt Hắc Huyền thần mà nói, ma một khi thật thức tỉnh... Thần Chi đại lục của người nhất định tan thành tro bụi!”

Nhớ tới lúc trước theo như lời Diệp Vô Thần câu kia “Cho Thần Chi đại lục các người hóa thành tro tàn”, Thần đế vẻ mặt động dung. Hắc, căn bản là không nửa điểm ý tứ nói giỡn.

Tất cả, có thể hay không thật sẽ giống lời hắc như vậy? Nếu không phải, vậy những cái khác thường này bị hắc từng bước từng bước điểm đi ra lại nên giải thích như thế nào.

Theo như lời Diệp Vô Thần những chi tiết này người thường căn bản sẽ không đi để ý, ví dụ như Thần đế liền chưa bao giờ cảm thấy Tiểu Mạt đi tìm hỗn độn thánh châu, sau đó lưu tại Thiên Thần đại lục có cái chỗ nào không hợp tình lý... Nhưng những cái này bị Diệp Vô Thần một cái lại một cái nói ra, lại xâu chuỗi hắc lên, lại chỉ hướng về phía một cái dự đoán đáng sợ.

“Cái này... Cái này sẽ không là thật chứ?” Thiên Trọng nhíu mày, vẻ mặt trở nên cực vì ngưng trọng. Hắc tuy là đang nghi vấn, nhưng vẻ mặt lộ rõ hắc đã tin hơn phân nửa.

“Ma... Hừ, còn không đều là giống nhau, vô luận đến bao nhiêu đều cắt thành vụn thịt đẹp mắt là được” Huyết Dạ cười nham nhở, âm quang trong mắt liền lấp lóe.

Lãnh Nhai: “...”

“Đi thôi. Chúng ta đã không có bao nhiêu thời gian. Nếu người tin tưởng ta... Vì Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, ta sẽ dốc sạch toàn bộ đi hủy diệt Hắc Huyền thần, ta đã nói, liền nhất định làm được. Mà làm Thần đế Thần Chi đại lục, cũng xin người hết sức đi, ít nhất, giúp ta cứu ra con gái của người”.

Nói xong, hắc thẳng tắp hướng về phía trước, thẳng hướng phía trên vực sâu lõi ngục.

Phía nam ma đại lục.

Bóng dáng thật lớn màu đen đang từng bước một hướng phía trước bước ra, hắc mỗi một bước về phía trước, liền sẽ cho khu vực mới đánh xuống tai nạn hủy diệt. Mục tiêu của hắc thật chỉ một, thẳng tắp hướng phương hướng chính nam di động tới, tựa như đang truy đuổi cái gì... Quả thật, hắc đang đuổi theo một tên ma - Ma hoàng ma đại lục: Sa Hắc!

Sa Hắc nhìn qua không quá ba mươi tuổi, một trận đồ đen, thân hình cao lớn, mắt giống như hùng ưng. Lúc này hắc một bên rất nhanh lui về phía sau, một bên đem một đám quang cầu hắc ám nhìn qua rất bình thường, uy lực lại cực kì lớn nên hướng Huyền thần màu đen.

Trừ chính hắc, chung quanh không còn có một người, mà công kích Hắc Huyền thần, cũng chỉ có một người hắc. Tất cả mọi người bị hắc điều ra, không được tới gần hắc, lại càng không cho phép tới gần Hắc Huyền thần một bước. Mà khu vực phía nam, những ma thành này đều đã trở thành thành trống, mọi người sớm cũng chạy tứ tán, cũng ở ma hoàng ra mệnh lệnh đem tất cả để cho hắc.

Chỉ có một Sa Hắc đang công kích Hắc Huyền thần, ý thức bạo loạn Hắc Huyền thần bản năng truy đuổi người khác công kích kia, chỗ đến, đất đai tan nát, tất cả đều sẽ hóa thành một mảnh phế tích. Hắc Huyền thần có được là lực lượng hủy diệt chân chính, nhưng hắc có một cái nhược điểm rất lớn... Có lẽ là duyên cớ thân thể quá lớn, vô luận là Hắc Huyền thần, hay là bạch Huyền thần, tốc độ di động đều rất chậm. Mà làm là nhân ngẫu Huyền thần vì hủy diệt mà tồn tại, bọn chúng cũng không cần tốc độ di động quá nhanh, bởi vì bọn họ đi đến nơi nào, liền có thể hủy diệt đến nơi đó.

Chẳng qua lúc này, chỗ Sa Hắc lợi dụng đúng là chỗ thiếu hụt thật lớn này của Hắc Huyền thần. Hắc ở ngoài phạm vi công kích của Hắc Huyền thần, lại đem lực lượng hắc ám của mình nén, phóng ra có thể đánh ra cự ly siêu xa đạn hắc ám nguyên tố công kích tới Hắc Huyền thần, hấp dẫn hắc tức giận, lại ở trong rất nhanh lui về phía sau làm cho Hắc Huyền thần hoàn toàn không thể kéo gần khoảng cách với hắc.

Nếu gần nhất, hắc là có thể đem hắc đưa đến địa phương hắc muốn mang hắc đi. Chẳng qua cái giá lớn, cũng là một đường này đi tới toàn bộ đất đai, toàn bộ ma thành đều bị hủy diệt!

Nếu Sa Hắc đối với theo như lời Diệp Vô Thần nói bị hắc nghe vào trong tai, nhất định sẽ hoảng sợ biến sắc, bởi vì theo như lời hắc mỗi một câu suy đoán đều không sai chút nào... Hắc đất Hắc Huyền thần đi hướng đúng là ma vương chân chính toàn bộ ma... Đại ma vương ngủ say đã vô số năm kia! Mà chuyện này, trong thiên hạ chỉ có hắc cùng thê tử hắc biết, không người thứ ba biết nữa, ít nhất, ở trước khi đại ma vương chân chính tỉnh lại, hắc sẽ không để cho người khác biết. Bởi vì sự kiện này không thể xuất hiện cho dù một tia ngoài ý muốn, nếu không vô cùng có khả năng sẽ vạn kiếp bất phục. Bởi vậy, bên người hắc cũng không theo một người, cũng nghiêm lệnh không được bất luận kẻ nào tới gần trong vòng trăm dặm Hắc Huyền thần!

Khi từ trên một tấm quyền trục thượng cổ đạt được tồn tại của Hắc Bạch Huyền thần, hắc liền lâu dài suy nghĩ lo lắng có tính toán hôm nay. Thứ nhất, nếu Hắc Bạch Huyền thần thật cường đại như vậy, vậy rất có thể sẽ là một cỗ lực lượng đem đại ma vương đánh thức, đánh mất một lần cơ hội như vậy, liền ít có thể lại có lần sau. Thứ hai, cái này cũng trở thành phương pháp duy nhất cứu toàn bộ ma đại lục. Hắc từng, nghĩ tới cần phá hư sạch nhân ngẫu Huyền thần mối họa thật lớn này. Nhưng làm vũ khí cấm kỵ của Thần Chi đại lục, nhất định giấu ở địa phương bí ẩn nhất, hơn nữa có phòng ngự cực kỳ nghiêm khắc. Còn nữa, lấy chỗ lực lượng nhân ngẫu Huyền thần có được, bọn họ thật sự là lực lượng bình thường có khả năng phá hư sao?

Hắc cuối cùng vẫn là lựa chọn con đường này... Hắc đang đánh bạc, đồ đại ma vương có thể bị cái lực lượng hắc ám cường đại này đánh thức, sau đó, đại ma vương là có thể dễ dàng hủy diệt Hắc Huyền thần, muốn hủy diệt Thần Chi đại lục cũng là dễ dàng. Hắc nhưng là nguyên thủy chỉ ma Nam Hoàng Bắc Đế liên thủ mới có thể đánh bại! Một khi thức tỉnh, chính là tồn tại mạnh nhất hoàn toàn không thể chiến thắng, toàn bộ ma tộc cũng sẽ bởi đại ma vương thức tỉnh mà chân chính thiên hạ vô địch.

Mà nếu thua cuộc, đại ma vương không thức tỉnh... Như vậy, ma đại lục chấp nhận thừa nhận Hắc Huyền thần này hủy diệt. Hắc đã kiến thức Hắc Huyền thần cường đại, cái này thật sự là một cỗ lực lượng nghịch thiên không thể chống cự. Hắc có thể không sợ sống chết, nhưng không thể để cho con cái bị cuốn vào trong cái tai nạn khả năng bùng xuống thật lớn này... Tương tự, cũng là vì ma tộc sau khi gặp phải tai nạn có thể lưu lại hy vọng cuối cùng. Cho nên, tại trước đây, Tiểu Mạt cùng Sa La đều bị đưa đến Thiên Thần đại lục, nếu đại ma vương tỉnh lại, vậy liền có thể đưa bọn chúng toàn bộ tiếp về, nếu đại ma vương chưa tỉnh... Vậy bọn chúng là có thể ở một mảnh đại lục khác bình an cả đời, lấy lực lượng bọn chúng, không người có thể ức hiếp bọn họ.

Hắc lặp lại động tác tương tự như vậy hướng nam tiến lên, tinh thần một mực tập trung cao độ, một mực duy trì cùng khoảng cách Hắc Huyền thần. Như thế đi xuống, kéo dài nhất buổi chiều ngày mai, là có thể tới cực nam ma đại lục, nơi cấm kỵ đại ma vương kia ngủ say... Cái địa phương kia, cho tới bây giờ cũng chỉ có mỗi một đời ma hoàng mới có tư cách biết.

Ma... Ma như thế nào?

Ma đại lục là vì đại ma vương mà sinh, đại ma vương là do Nam Hoàng cùng Bắc Đế trong vô số năm tích thành các loại cảm xúc mặt trái cũng lấy năng lực bọn họ làm vật dẫn ngưng kết mà thành. Đáng ghê tởm, tàn bạo, oán hận, ghen tị, tham lam... Đại ma vương có toàn bộ nhân tố mặt trái, hắc là một ma vương đáng sợ chân chính. Mà ma của ma đại lục... Bọn họ là sinh mệnh thể năm đó đại ma vương lấy lực lượng của mình đúc mà diễn sinh đến đời sau này, bọn hắc có tên ma, nhưng không có nhân tố mặt trái của đại ma vương, trừ lực lượng bọn họ là hắc ám cùng với một chút tử vong, này hắc, cùng người của Thiên Thần đại lục hoặc là Thần Chi đại lục cũng không khác nhau trên bản chất. Ma, vền vền là tên chủng tộc bọn hắc.

Nếu đại ma vương thức tỉnh, hắc sẽ lấy cánh tay tội ác của hắc hủy diệt tất cả hắc có thể hủy diệt, hoặc là, làm cho toàn bộ sinh linh trở thành nô lệ của hắc. Hắc tàn bạo sẽ đúc liền vô số ác mộng... Mà tên ma này lại là một tên không thể chiến thắng, không thể kháng cự, lực lượng của hắc muốn vượt xa bất cứ một ai trong Nam Hoàng cùng Bắc Đế, Nam Hoàng Bắc Đế đã qua đời, phóng mất hỗn độn, không người nào có tư cách kháng cự hắc nữa... Một tên ma như vậy, thật có thể để cho hắc thức tỉnh sao?

Đánh thức đại ma vương, đây là một cái lựa chọn gian nan Sa Hưu làm ra. Đại ma vương thức tỉnh sẽ đúc nên vô số vực sâu tai nạn, nhưng toàn bộ người trên ma đại lục có tên họ ma tính là hậu nhân của hắc, chỉ cần không ngộ nghịch hắc, đại ma vương cho dù hủy diệt toàn bộ, hắc là cũng sẽ không giáng khó khăn cho ma đại lục, ngược lại sẽ hủy diệt toàn bộ kẻ địch của ma đại lục. Mà đồng thời, làm cho hắc không thể không làm ra lựa chọn này là nhân ngẫu Huyền thần của Thần Chi đại lục, bóng ma tương đối với đại ma vương thức tỉnh tất nhiên đi theo tới che trời, hắc càng không thể tiếp nhận ma đại lục hủy diệt!

Một bước, hai bước, ba bước... Hắc Huyền thần mỗi một bước bước ra, mặt đất cũng sẽ rung động một chút, hắc ám lực lượng vô tình phá tất cả hủy trong tầm mắt, mà chỗ hắc đến, lực lượng tử vong tự nhiên phát ra kia đem khu vực lớn biến thành nơi không khí tử vong trầm lắng, có lẽ một năm, hoặc là mười năm, tử vong lực nồng đậm đáng sợ vô cùng kia làm cho nơi này không bao giờ có thể có sinh linh xuất hiện cùng tồn tại nữa.

Tất cả đều so với Sa Hưu dự đoán còn muốn thuận lợi hơn, chỉ bị một người công kích, bị chọc giận Hắc Huyền thần ở phía sau hắc đuổi theo hắc, ở dưới hắc dẫn dắt tới gần phía nam xa xôi kia. Bỗng dưng, bước chân Sa Hưu bỗng nhiên dừng một chút, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn hướng đông phương nam, trong miệng khẽ thì thầm vài cái.

Đó là... Ma khí! Đó là ma khí thuộc về con của hắc Sa La!

Không, không có khả năng! Hắc rõ ràng đã thông qua phương pháp huyết luân hồi trọng sinh ở tại Thiên Thần đại lục xa xôi, hơn nữa ma luân chỉ tỉnh sớm bị hủy, hắc không có khả năng xuất hiện ở nơi này.

Nhưng, ma khí kia... Hắc đường đường một đời Ma giới chi hoàng, lại như thế nào sẽ nhận sai ma khí con trai duy nhất của mình.

Hơn nữa, ma khí kia rõ ràng đang rất nhanh tới gần nơi này.

Lòng Sa Hầu rung chuyển, mảy không tự giác nhú lại, nhưng lập tức lại khôi phục bình tĩnh, ngưng tụ tinh thần dắt Hắc Huyền thần đi tới. Đây là một trận đánh bạc lấy tương lai ma đại lục làm tiền đặt cược, căn bản thua không dậy nổi, là một trận đánh bạc không thể có gì ngoài ý muốn xảy ra, hần không dám, cũng không thể phân tán tinh thần.

Chờ chút... Lực lượng này...

Thần đế!?

-o0o-

536. Chương 534: Cộng Đồng Nữ Nhi

Trong vòng ba giờ phải hủy diệt Hắc Huyền thần. Nhưng Diệp Vô Thần tựa như cũng không có vẻ lo lắng, tốc độ phi hành không có đạt tới cực hạn của hần, tốc độ rất chậm Thiên Trọng cũng bởi vậy mà không có hạ xuống. Ba khắc đồng hồ trôi qua, theo cảm giác hắc ám uy áp kia áp bách rất nhanh tăng cường, trong tầm mắt rốt cuộc xuất hiện Hắc Huyền thần bóng dáng đen sì kia. Nó đang hướng phương nam từng bước một rảo bước tiến lên, mỗi một bước đi, đều sẽ mang theo lực phá hoại khổng lồ kinh thiên động địa.

Diệp Vô Thần dùng ánh mắt ý bảo Lãnh Nhai một chút, Lãnh Nhai khẽ gật đầu, thân thể tiến lên, quán qua vị trí Hắc Huyền thần, nương cảm giác rất nhanh tới gần vị trí Sa Hầu. Ma khí, chỉ có một. Cái này cũng ý nghĩa nơi đó chỉ có một mình Sa Hầu.

Khí tức tới gần, Sa Hầu bằng tốc độ nhanh nhất lui về phía sau mấy ngàn thước, ngẩng đầu nhìn hướng không trung, mảy đột nhiên trầm xuống, mắt lạnh nhìn năm người tới gần kia, ánh mắt đầu tiên là dừng ở trên người Lãnh Nhai trước, sóng mắt sau khi thoáng động, lại nhất nhất ở trên mặt Thần đế, Diệp Vô Thần, Thiên Trọng, Huyết Dạ quét lên, sắc mặt càng phát ra trầm thấp.

Người của Ma đại lục những người khác có lẽ sẽ không nhận biết Thần đế, nhưng hần lại như thế nào không biết, hần ở trong bình tĩnh kinh ngạc nằng vì sao có thể xuất hiện ở nơi này. Mà người kia phóng thích khí tức của Sa La là một gương mặt xa lạ... Có lẽ, vẻn vẹn là khí tức tương tự mà lên, nhưng, kích động trong lòng khi nhìn về phía hần sinh ra kia lại là vì sao?

Mặt đất đang run rẩy có quy luật, đó là bước chân phá hư của Hắc Huyền thần. Năm người từ không trung hạ xuống, cùng Sa Hầu đối diện, trong thời gian ngắn lại không có một người mở miệng.

“Thần đế, đã lâu rồi. Người là đến chính mắt thấy Hắc Huyền thần này mang đến tai nạn cho Ma đại lục ta sao?” Sa Hầu trên mặt bình tĩnh, lộ ra cười lạnh nhẹ nhàng.

“Cái này thật là ta muốn nhìn thấy” Thần đế lạnh nhạt trả lời. Ánh mắt nằng chuyển hướng xa xa Hắc Huyền thần tới gần kia, mảy nhón khẽ nhú. Nàng vẫn như cũ không thể để cho chính mình thật tin tưởng Diệp Vô Thần có cách đem nó hủy diệt.

“Hắc Huyền thần cường đại, trong thiên hạ hần là không có ai so với Thần đế rõ ràng hơn, cho nên Thần đế cũng tin tưởng nó đủ để bình định Ma đại lục người, căn bản không có mạo hiểm cần thiết đến đây. Ma hoàng Sa Hầu, người là ma cường đại nhất, nhưng người cho rằng người có khả năng đánh bại Hắc Huyền thần sao?” Diệp Vô Thần nói.

Ánh mắt Sa Hầu chuyển hướng về phía hần, cuối cùng là nghiêm túc đánh giá hần vài lần: “Người là ai?”

Đối mặt hần - Ma hoàng Sa Hầu, người xa lạ lần đầu tiên hần gặp mặt này vô luận trên vẻ mặt hay là thanh âm đều không có hiện ra ra chút thái độ khác thường, bình tĩnh không hợp lẽ thường.

“Ta là ai cũng không quan trọng, người chỉ cần biết, chúng ta tới nơi này cũng không phải vì ân oán Thần Chi đại lục cùng Ma đại lục các người, lại càng không phải muốn cùng người là địch, mà là vì hủy diệt cái Hắc Huyền thần này” Diệp Vô Thần nghiêm túc nói.

“Hủy diệt?” Thâm trầm kinh ngạc ở trên mặt Sa Hầu chợt lóe mà qua, hần mãnh liệt nhìn thoáng qua Thần đế, lại phát hiện nàng cũng không có biểu lộ ra tư thái phủ nhận gì.

Thần đế khi vừa mới xuất hiện, hần liền cảm giác được lòng mình trầm xuống. Hần lợi dụng nhược điểm Hắc Huyền thần hành động chậm hấp dẫn nó tức giận, đem nó dẫn dắt hướng nơi đại ma vương ngủ say. Mà quá trình này không thể có bất luận kẻ nào quấy rầy, nếu có những người khác công kích Hắc Huyền thần, hoặc bị Hắc Huyền thần tìm được mục tiêu khác, thế cục rất dễ dàng như vậy liền càng không thể vãn hồi. Mà Thần đế đã đến... Hắc Bạch Huyền thần là bị Thần đế đánh thức, cũng sẽ nghe theo Thần đế hiệu lệnh, Thần đế đã đến, kế hoạch của hần nhất định khó có thể thực hiện, Ma đại lục ngập nguy cơ!

Nhưng, hần lại như thế nào cũng không nghĩ đến người này cùng Thần đế nói ra lời “hủy diệt Hắc Huyền thần”, mà Thần đế lại không có thái độ phản đối gì, càng như là cùng nhau đến hủy diệt tên Hắc Huyền thần này.

“Buồn cười, thật sự là buồn cười” Sa Hưu châm chọc cười lạnh lên, trên gương mặt che hắc khí kia lộ ra vẻ mặt vô cùng thâm trầm: “Thần đế, thù hai tộc ta người không đội trời chung, nằm mơ cũng muốn hủy diệt đối phương, nay, người đánh thức tên Huyền thần này đủ để hủy diệt toàn bộ ta cũng truyền tống đến Ma đại lục ta rồi, lại như thế nào có thể sẽ hảo tâm đến đem nó hủy diệt... Các người khi ta là tên gốc sao?”

Diệp Vô Thần im lặng lắc đầu, thanh âm bình tĩnh như trước: “Sa Hưu, người không cần thử, chúng ta thật là đến hủy diệt Hắc Huyền thần, nay hắc ý thức Huyền thần đã hỗn loạn, trừ hủy diệt đơn thuần, sẽ không nghe theo bất luận kẻ nào chỉ huy. Ta, có lý do phải hủy diệt nó, bởi vì cần người giúp, cho nên nói cho người cũng không sao, đánh thức hắc bạch Huyền thần Bạch Dực cùng Hắc Dực công chúa là người quan trọng nhất sinh mệnh ta, chỉ có đem hắc bạch Huyền thần hủy diệt, ta mới có thể cứu ra các nàng, mà Thần đế, cũng có lý do đem hần hủy diệt - ta cùng Thần đế, phải ngăn cản người đánh thức không nên được đánh thức - ma vương chân chính kia!”

Về mặt trầm tĩnh của Sa Hưu rốt cuộc có một cái chớp mắt kịch liệt rung chuyển, cả người cũng chợt cứng ngắc một chút. Bí mật to lớn này chỉ có hần cùng thê tử hần biết, không bao giờ có thể có người thứ ba biết nữa, nay lại bị người khác một lời nói toạc ra, hần như thế nào không sợ hãi.

Về mặt Sa Hưu một cái chớp mắt kia lại há tránh được ánh mắt Diệp Vô Thần cùng Thần đế, lập tức, Diệp Vô Thần không hoài nghi dự đoán của mình nữa. Ánh mắt Thần đế lưu chuyển, từ từ nói: “Sa Hưu, xem ra người quả thật là muốn đi đánh thức đại ma vương không nên tồn tại kia, đại ma vương tuy là tổ tiên toàn bộ ma các người, nhưng người có từng nghĩ tới hần một khi thức tỉnh, sẽ tạo nên hậu quả đáng sợ cỡ nào!”

“Hậu quả đáng sợ? Ha ha ha ha...” Sa Hưu cười như điên: “Hậu quả xuất hiện trước hết sẽ là Thần Chi đại lục người bị hủy diệt, ngay cả không diệt, Thần Chi đại lục các người toàn bộ cái gọi là thần linh, bao gồm Thần đế người đều sẽ trở thành nô lệ của đại ma vương! Thần tộc các người, bị ma tộc ta vĩnh viễn dẫm nát dưới chân! Người dám dùng Huyền thần, ta liền dám lợi dụng tên Huyền thần này đi đánh thức đại ma vương!”

“Chỉ sợ đến lúc đó bị nô dịch cùng hủy diệt không chỉ có là thần tộc, còn có ma tộc người” Diệp Vô Thần lạnh lùng nói: “Đại ma vương là con ma đáng sợ cỡ nào, Ma hoàng Sa Hưu, trên thế giới này hần là sẽ không có người so với người rõ ràng hơn nữa. Hần là do các loại cảm xúc mặt trái xấu nhất dựa vào lực lượng của Nam Hoàng cùng Bắc Đế mà sinh thành, chỗ biểu hiện ra ngoài, vĩnh viễn cũng sẽ là tội ác... Ngay cả các người là hậu nhân hần lại như thế nào, đối với một tên đại ma vương không có khả năng tồn tại ‘Thiện’, người cho rằng hần sẽ để ý các người cùng hần có hay không cái căn nguyên liên hệ gì sao? Đến lúc đó bị nô dịch không đơn giản sẽ là Thần Chi đại lục, còn có ma tộc các người! Mà hần một khi bị chọc giận, ma tộc các người cũng là sẽ ở một ý niệm của hần tan thành mây khói! Hần so với Hắc Bạch Huyền thần muốn đáng sợ hơn trăm ngàn lần, so với Hắc Bạch Huyền thần, hần lại càng không nên xuất hiện trên thế giới này!”

“Hừ” Sa Hưu phát ra một tiếng hừ nhẹ khinh thường: “Ta chỉ biết, nếu ta không làm ra lựa chọn này, Ma đại lục ta sẽ hoàn toàn hủy ở trên tay Hắc Huyền thần!”

Ánh mắt Diệp Vô Thần thoáng cứng lại, thần sắc và thanh âm đồng thời dịu đi xuống, than nhẹ nói: “Người nói đúng, lấy lập trường của người, người phải làm những cái này xác thực cũng không sai, một phương, là bị Hắc Huyền thần hủy diệt, một phương là đánh thức một tên ma vương đáng sợ, phá hủy kẻ địch, mà phía chính mình cũng chỉ sẽ là có thể gặp phải tai nạn. Nếu ta là người, ở thời điểm rất cuộc bị Hắc Huyền thần đặt chân lãnh địa, ta hần là cũng sẽ làm như vậy. Đại ma vương không nên xuất hiện, hắc bạch Huyền

thần cũng không nên xuất hiện... Lại nói tiếp, tất cả cái này, chẳng qua quy kết cho thần giới vô năng cùng ngu xuẩn, không thuận theo dựa vào lực lượng của mình chiến thắng đối thủ, mà chỉ muốn dựa vào loại lực nghịch thiên không nên tồn tại này, thậm chí không tiếc hy sinh người thân của mình!”

Thần đế: “...”

Thần đế dời ánh mắt, không có cãi lại. Nàng đã đang hối hận thật sâu... Nhưng chuyện tới nay, hối hận lại có thể như thế nào. Đồng thời, nếu không phải bởi vì Diệp Vô Thần, đại ma vương kia có lẽ thực sẽ bị Sa Hâu đánh thức, khi đó, mới là chân chính khó khăn ngập đầu. Nói cách khác, thậm chí có thể không khoa trương nói toàn bộ Thần Chi đại lục đều bởi Diệp Vô Thần mà được cứu, nàng ngay cả tôn là Thần đế, lại há có tư cách đi phản bác.

Lời này làm cho nguyên bản tràn ngập lòng hận lạnh lùng lập tức dịu đi, ánh mắt nhìn về phía Diệp Vô Thần cũng thư thái rất nhiều, nguyên bản, hấn đối với cùng Thần đế cùng đến Diệp Vô Thần có địch ý cùng kinh nghi thật sâu, nhưng lần này nghe hấn đối với Thần đế cùng thần tộc châm chọc như thế, thẳng nghe trong lòng hấn âm thầm thích, đối với Diệp Vô Thần cũng không khỏi bắt đầu càng nhìn càng thuận mắt... Mà càng làm cho hấn kinh ngạc là, Thần đế bị hấn trước mặt châm chọc trắng ra như thế, đã là không rên một tiếng, cái này không khỏi làm cho hấn càng thêm kinh nghi lên lai lịch của Diệp Vô Thần. Người có thể làm cho Thần đế làm ra tư thái như thế... Người này đến tột cùng có thể là ai! Hối hận không gian khi nào thì ra một nhân vật như vậy.

Diệp Vô Thần than nhẹ một tiếng nói: “Thời gian chúng ta có khả năng lợi dụng không nhiều lắm , nếu có thể hủy diệt tên Hắc Huyền thần này, Ma hoàng, người còn nguyện ý đi đánh thức đại ma vương kia của người?”.

Sa Hâu trầm mặc một chút, lạnh giọng nói:“Các người nếu đi tới nơi này, ta ngay cả muốn đi đánh thức đại ma vương cũng đã không có khả năng. A... Người trẻ tuổi, ta rất thưởng thức người, người nói thẳng đi, người muốn ta làm cái gì, người nhìn lên cũng không như là một kẻ biết nói mạnh miệng, nếu thật có thể đem tên Hắc Huyền thần này hủy diệt, ta nhưng thật ra có thể đáp ứng bất cứ yêu cầu nào của người, lại nói tiếp, ta bỗng nhiên rất muốn cùng người kết giao bằng hữu”.

Về mặt Diệp Vô Thần thoáng ngừng lại, bỗng nhiên có chút ái muội nở nụ cười:“Thật ra, chúng ta đã là bằng hữu... Bởi vì, con gái người, chính là con gái của ta”.

Sa Hâu: “!?” Ngay cả hấn là Ma hoàng, tại trước câu này cũng nhất thời không xoay kịp.

“Tiểu Mạt hiện tại tất cả mạnh khỏe, sẽ ngụ ở trong nhà của ta, ai cũng không thể ức hiếp nàng, không thể làm cho nàng chịu ủy khuất gì, chỉ là, nàng có chút nhớ nhung cha mẹ nàng... Mà ta” Diệp Vô Thần mỉm cười: “Tuy rằng tuổi trẻ có chút không thích hợp, nhưng nàng thích gọi ta là cha, hơn nữa đã gọi thời gian hơn một năm”.

Ánh mắt Sa Hâu đang rung chuyển, hấn thật sâu nhìn Diệp Vô Thần một cái, bỗng nhiên hướng phía trước một bước, vươn tay kia chỉ mang theo khí tức hắc ám chụp ở trên vai Diệp Vô Thần, lại nhìn chăm chú vào hấn, nặng nề liên vỗ vài cái. Hấn muốn biểu đạt ý tứ, ở trong ánh mắt cùng động tác hấn triển lộ không thể nghi ngờ. Đó là một loại cảm kích thật sâu không thể nói ra lời. Vì an nguy của con gái, hấn để cho cô rời xa Ma đại lục, nhưng con gái chính mình một người độc thân ở thế giới kia, trăm năm không gặp, ai có thể hiểu biết trong lòng hấn vương vấn cùng nhớ nhung huyết mạch tương liên thật sâu kia. Mà Diệp Vô Thần nói mấy câu, làm cho toàn bộ lo lắng của hấn hóa thành cảm kích thật sâu.

Đây, đúng là một nhân loại đến từ Thiên Thần đại lục.

Mà có thể được Tiểu Mạt gọi làm phụ thân, nàng đối với hấn sẽ là không muốn xa rời cỡ nào. Nếu không phải hấn đối với con gái của mình đủ tốt, nàng lại như thế nào sẽ đối với hấn không muốn xa rời như thế.

Sa Tiểu Mạt, con gái chung của bọn hấn, làm cho giữa bọn họ giống như lập tức đã không có gì ngăn cách, thay vào đó là một loại cảm giác thân thiết có thể cảm giác được rõ ràng. Ma, kẻ chỉ là có lực lượng hắc ám, không phải ma do cảm xúc mặt trái mà sinh ác. Bọn họ cũng là có cảm tình thật nhất thuần nhất... Thân tình cũng tốt, tình yêu cũng tốt, tình huynh đệ cũng tốt...

-o0o-

537. Chương 535: Liên Hợp Tối Cường

Sa Hầu toàn thân chấn động mãnh liệt, ánh mắt đột nhiên dừng ở trên người Lãnh Nhai, ánh mắt rung động hình ảnh ở trên mặt hắn, thật lâu sau, hắn kiệt lực đè nén cảm xúc, chậm rãi nói: “Con ta đâu...”

“Hơn hai mươi năm trước, là người dùng phương pháp huyết luân hồi làm cho Sa La sống lại ở trên Thiên Thần đại lục, nhưng ngoài ý muốn là, loại ma hồn sống lại này phương pháp sống lại nghịch thiên cũng không có lau đi ý thức nguyên bản nên tồn tại kia, hai ý thức đồng thời tồn tại ở trên người một sinh mệnh thể, mà người kia, chính là hắn. Cho nên, những năm gần đây Sa La cùng hắn vẫn đều dùng chung cùng thân thể, nhưng cũng bởi linh hồn cùng tồn tại mà thường xuyên làm cho ý thức hỗn loạn. Cho nên... Vài ngày trước, hắn vì có thể lấy lực lượng của mình đi tận khả năng ngăn cản hắc bạch huyền thần trọng sinh, trừ khử ý thức của mình, đem lực lượng cùng trí nhớ toàn bộ giao cho hắn”.

Sa Hầu: “!!”

Sa Hầu cả người căng thẳng, đầu ngẩng lên, chậm rãi nhắm mắt lại, thật lâu sau, thở dài thật dài: “Hắn... Rốt cuộc vẫn là đã chết”.

Diệp Vô Thần lắc lắc đầu: “Nếu người cho là hắn đã chết, như vậy hắn liền chết thật ... Nếu người cho là hắn không chết,” Diệp Vô Thần dùng ánh mắt ý bảo Lãnh Nhai một chút: “Vậy hắn, chính là con người! Bởi vì đây là thân thể mới của Sa La, có được toàn bộ trí nhớ, toàn bộ lực lượng của hắn!”

Sa Hầu ánh mắt lóe ra, hắn vươn tay đến, hướng trên người Lãnh Nhai chạm đến, nhưng vươn tới một nửa, lại thu trở về, dời ánh mắt, mang theo đau lòng ẩn sâu cùng phiền muộn thật sâu nói: “Nói cho ta biết, muốn ta giúp người làm cái gì... Chỉ cần có thể hủy diệt tên Hắc Huyền thần này, hôm nay, ta có thể quên bọn chúng là thần tộc ta hận nhất... Còn có hung thủ sát hại con ta”.

Hắn nói hung thủ, là Huyết Dạ kia mất lộ ra huyết quang, không nói một lời, khóe miệng lại vẫn mang theo ý cười như có như không. Ai cũng không đoán được nàng trong trái tim dẫu sâu kia rốt cuộc nghĩ đến cái gì.

“Rất đơn giản!” Diệp Vô Thần xoay người, nhìn về phía Hắc Huyền thần đã mang theo uy áp khổng lồ tới gần kia: “Dốc hết sức, làm cho nó trong khoảng thời gian ngắn mất đi năng lực hành động... Chỉ cần vài giây đồng hồ... Vài giây đồng hồ là được rồi!”

Ma hoàng xoay người, nhìn xa xa bóng đen mơ hồ kia thật mạnh gật đầu, có lẽ là vì cảm kích, có lẽ là một loại tán thành theo bản năng, hắn liền không có chút do dự như vậy tin Diệp Vô Thần.

Thần đế xoay người, mở miệng nói: “Sa Hầu, ta hiện tại quả thật đã hối hận sử dụng nhân ngẫu Huyền thần, có lẽ tranh đấu giữa chúng ta vốn là không nên chen lẫn vào cái lực này lượng không nên tồn tại. Chuyện tới nay, hôm nay người ta liền tạm thời buông ân oán, lấy sức người ta, hắn là đủ để tạm thời ngăn cản tên Hắc Huyền thần này”.

Sa Hầu nhìn Thần đế một cái, vẫn như cũ không có cho nàng vẻ hoà nhã gì, nhưng càng không có thái độ phản đối gì, mà là lạnh lùng xoay người đối mặt Hắc Huyền thần. Thần đế tới đây, hắn đánh thức đại ma vương cũng đã trở thành không có khả năng. Như vậy, hủy diệt Hắc Huyền thần năm đó là chuyện cầu còn không được, nếu có thể đem cái tai nạn thật lớn này phá hủy, hắn quả thật như lời nói lúc trước của mình nguyện ý trả giá tất cả giá lớn. Trước giải trừ cái tai nạn này, hắn, vô luận cừu hận cỡ nào đều có thể đặt về sau lại tính.

Không biết như thế nào, hắn đối với Diệp Vô Thần chỉ lần đầu tiên gặp mặt có tín nhiệm kỳ dị. Có lẽ là bởi vì con cái hắn, cũng hoặc là trên người Diệp Vô Thần biểu hiện ra ngoài đủ loại... Ngay cả từ trong miệng hắn nói ra lời hủy diệt Hắc Huyền thần, hắn lại cũng không có cái gì hoài nghi.

Oành! Oành! Oành! Oành!

Hắc Huyền thần đang đến gần, bước đạp đã là ma đại lục mình đầy thương tích. Nguyên bản bầu trời che ma khí màu đen lại chụp lên một tầng bóng xám tai nạn ảm đạm. Thần đế đối mặt Hắc Huyền thần, hơi nhíu mày: “Chỉ mong, người thật có thể hủy diệt nó, cứu ra Hắc Dực cùng Bạch Dực, khi đó, ai cũng sẽ không ngăn trở các người nữa”.

Diệp Vô Thần không có lên tiếng trả lời, cũng không có châm chọc, mà là lấy trầm mặc đáp lại. Thần đế khi nói lên một câu cuối cùng, hắc giữa đôi mắt lộ ra người thường không thể nhận ra thái độ mông lung cùng phức tạp.

“Đừng nhiều lời, lên đi. Nó đáng sợ cỡ nào người so với ta rõ ràng hơn, chúng ta chỉ có...” Sa Hưu hai tay nâng lên, boong boong nói: “Một lần cơ hội!”

Quả thật, bọn họ chỉ có một lần cơ hội! Đối mặt Hắc Huyền thần, bất cứ thăm dò gì đều là phí công thậm chí tự tìm đường chết, mà cái cơ hội duy nhất này, là bọn họ dốc hết toàn bộ hợp lực một đòn! Diệp Vô Thần nói, hắc chỉ cần thời gian vài giây đồng hồ.

“Còn có chúng ta” Phía sau Thần đế vang lên tiếng Huyết Dạ, nàng ôm cái cửa màu máu cùng thân thể nàng kích cỡ như nhau, khoe miệng gọi lên nụ cười lạnh lùng mà trầm thấp: “Thật muốn đem thân thể hắc cửa ra, nhìn xem bên trong là dùng cái gì làm, có thể hay không cũng có máu tươi cùng nội tạng dễ ngủ”.

“Huyết Dạ, cẩn thận” Thiên Trọng đứng ở bên người Huyết Dạ, nhìn Hắc Huyền thần đang tới gần nói.

Đối với bọn họ mà nói, thần uy áp một chút cũng không đáng sợ. Mà trước mặt Hắc Huyền thần này, so với thần mạnh nhất cũng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Bởi vì lực lượng của nó đến từ trong vô số năm một thế hệ lại một thế hệ chết đi lực lượng thần, đó có lẽ là hơn ngàn hơn vạn thậm chí linh lực hơn mười vạn thần, lại há là sinh linh bình thường có khả năng chống lại.

Trên thế giới, thực tồn tại lực lượng đem nó hủy diệt sao?

Thần đế cùng Ma hoàng, kẻ cầm quyền cao nhất hai chủng tộc đối địch không biết bao nhiêu năm này rốt cuộc lần đầu đứng ở cùng chỗ, đối mặt cùng kẻ địch, mà đây lại là kẻ địch lần đầu tiên lấy hai người bọn họ liên thủ cũng không có thể chân chính chống lại.

Gió cuồng động hỗn loạn dâng lên, lực lượng hắc ám nồng đậm vô cùng cùng lực lượng màu vàng chói mắt vô cùng đồng thời từ trên người Ma hoàng cùng Thần đế phóng thích ra, lực lượng bọn họ là mạnh mẽ người thường không thể tưởng tượng, hai người đồng thời đem lực lượng của mình bằng tốc độ nhanh nhất tăng lên tới cực hạn, hiệu quả sinh ra đã không chỉ có là ảnh hưởng khí hậu đơn giản như vậy.

Thân thể Diệp Vô Thần bị sóng khí nháy mắt đẩy ra mấy chục thước xa, lại gắt gao đem thân thể ổn định, đồng thời đỡ lấy Lãnh Nhai bên người, nhíu mày nói: “Hương Hương, đưa Lãnh Nhai đi địa phương phía trước, nhanh lên”.

Lãnh Nhai không có cự tuyệt, hắc có thể rõ ràng cảm nhận được lực lượng của mình cùng mỗi người nơi này chênh lệch thật lớn, hắc ở tại chỗ này chẳng những không thể giúp cái gì, ngược lại sẽ chỉ là trở lực.

Lãnh Nhai lập tức bị Hương Hương mang đi, Diệp Vô Thần đứng yên ở giữa không trung, hai mắt khép hờ, trong đó bắn thẳng đến ánh sao gắt gao nhìn phía trước, tìm kiếm thời cơ thoáng buông lỏng lướt qua kia... Khi hắc làm cái quyết định kia, với hắc mà nói, hủy diệt Hắc Huyền thần đã cũng không phải việc quá khó khăn, nhưng tại lúc trước, hắc phải làm, là cứu ra Đồng Tâm, nếu không, sẽ làm nàng cùng Hắc Huyền thần cùng nhau bị hoàn toàn hủy diệt.

Hào quang chói mắt trên người Thần đế như mặt trời chói mắt, tóc vàng thật dài của nàng ở trong năng lực màu vàng múa lên, mà ở dưới kim giáp buộc căng thân thể đã không có tóc vàng che lấp chút nào không nghi ngờ bại lộ đi ra, hoàn mỹ làm cho người ta nín thở. Nhưng mà, phong cảnh tuyệt đẹp có thể làm cho bất luận kẻ nào đều thần hồn chấn động này lúc này đã không có người có tâm tư đi thưởng thức, trừ Diệp Vô Thần, Ma hoàng, Thần đế, Thiên Trọng, Huyết Dạ đều đang đem lực lượng của mình điên cuồng tăng lên tới đỉnh. Đối mặt kẻ địch thực lực có tính áp đảo, bọn họ cũng biết có thể làm chỉ có dốc sức một đòn, được thì được... Nếu không được, nếu ngay cả liên hợp cùng nhau toàn lực một đòn cũng không có thể đem nó ngăn ngừa đánh bại, bọn họ không còn cách nữa.

Trong tay Thần đế nhiều hơn một cây thương màu vàng thật dài, mà hai tay Ma hoàng thì không biết khi nào nhiều hơn một cây ác ma chi xoa đen kịt, ở dưới lực lượng bọn họ tuôn ra, mặt đất đang run run không yên, trời cao âm u đám mây sớm không biết trôi tan hướng về phương nào, không khí như bị hoàn toàn ngưng kết hoàn toàn đình chỉ lưu động. Hô hấp, hầu như trở thành không có khả năng.

Tại dưới lực lượng khổng lồ hình thành không gian áp bách này, Hắc Huyền thần tựa hồ cảm giác được một chút uy hiếp, nó bước chân nhỏ không thể phát hiện tạm dừng một chút, sau đó bỗng nhiên lại mang theo rít gào rung trời bước nhanh đập về phía nơi này. Không có ý thức chân chính Hắc Huyền thần muốn so với Hắc Huyền thần có được ý thức độc lập dễ dàng đối phó hơn nhiều. Hắn tuy rằng mất đi khống chế, nhưng cũng mất đi trí tuệ.

“Lên!”

Ở khi Hắc Huyền thần bước vào trong khoảng cách bọn họ đủ để công kích đến, Ma hoàng phát ra thanh âm trầm thấp, thoáng chốc, thân thể bốn người đồng thời biến mất không thấy – đó là Ma hoàng Sa Hưu lấy lực lượng hắc ám khu động không gian lực. Bọn họ biến mất đồng thời, không gian sau lưng Hắc Huyền thần bỗng nhiên vỡ ra, bốn thân thể đồng thời xuất hiện, mà hai luồng hào quang màu vàng cùng màu đen kia đã ở giờ khắc này chói mắt cùng đặc hơn đến cực hạn.

“Thần đế kĩ – Thiên Lục!”

“Phá Diệt Hư Vô!”

Đây là một đòn ngưng tụ toàn bộ lực lượng Thần Chi đại lục Thần đế Già Tiểu Lục cùng ma đại lục Ma hoàng Sa Hưu, ở trong tiếng hô của bọn họ, hào quang màu đen cùng hào quang màu vàng đồng thời va chạm ở đầu Hắc Huyền thần... Đây là Ma hoàng cùng Thần đế lần đầu tiên liên thủ, mà công kích, lần này không hề nghi ngờ là đương kim hỗn độn hai người mạnh nhất hợp lực một đòn, là một đòn mạnh nhất vô số năm qua.

Trong lực lượng màu vàng cùng lực lượng hắc ám phát ra, lực lượng sinh ra to lớn không thể đánh giá, ít nhất một cái chớp mắt kia sinh ra nổ vang thật lớn hầu như làm vỡ nát màng tai Diệt Vô Thần, mà toàn bộ người ma đại lục nghe được rành mạch, đồng thời, bọn họ còn thừa nhận một trận đại địa sôi trào so với động đất muốn đáng sợ gấp trăm lần.

Hào quang màu vàng cùng hào quang màu đen hỗn hợp đầy trời cát đất tro bụi bay rải tới trời cao xa xôi, một đòn này, dốc hết Ma hoàng cùng Thần đế toàn lực một đòn, toàn bộ đất đai ma đại lục ở dưới một đòn này bị hủy diệt một phần mười - đó không phải đơn giản phá hư hoặc là phá hủy, mà là hoàn toàn hủy diệt, không lưu bất cứ dấu vết hủy diệt gì.

Nếu không có Hắc Huyền thần tồn tại, ngay cả Diệt Vô Thần cũng sẽ tin tưởng, thế gian căn bản sẽ không tồn tại sinh linh cùng sự vật không thể bị một đòn này phá hủy. Nhưng... Thân thể hắn không có bị năng lượng kích động thổi bay, ánh mắt giống như mũi nhọn kia xuyên qua hào quang năng lượng, xuyên qua cát bụi che mắt, lại phát hiện... Thốt nhiên chịu một đòn này Hắc Huyền thần... Lại vẫn như cũ không có ngã xuống! Mà Thần đế cùng Ma hoàng lại ở dưới lực lượng phản chấn bay ra rất xa rất xa, ngay cả bay ra khoảng cách một phần mười ma đại lục cũng không khoa trương.

Lòng Diệt Vô Thần chột trảm xuống một chút, hắn vậy mà tính sai... Đầu Hắc Huyền thần cũng đánh lệch, lại đang trong thông thả hồi phục, nhưng hắn không có ngã xuống, liền ngay cả thân thể cũng chẳng qua là lay động một chút mà thôi... Hắc Huyền thần loại trạng thái này, hắn căn bản là không tìm thấy cơ hội cứu trở về Đồng Tâm.

Ma hoàng cùng Thần đế dốc sức một đòn, vậy mà còn không thể làm cho hắn mất đi năng lực hành động. Bất luận là ai, hắn cũng tốt, Thần đế cũng được, Ma hoàng cũng được, đúng là vẫn còn xem nhẹ Hắc Huyền thần cường đại. Không biết bao nhiêu vạn năm thân lực tích lũy kia, đức cường độ thậm chí sớm đã vượt qua bọn họ những người mạnh nhất này hỗn độn đoán trước.

Nhưng mà, Thần đế cùng Ma hoàng công kích cũng không ý nghĩa công kích kết thúc, đã bị cường lực một đòn Hắc Huyền thần phát ra một tiếng phản nộ rít gào khó nghe đến cực hạn, thân thể hắn cũng ở lúc này chuyển qua, dọc theo khí tức, nâng lên cánh tay giống như ống tròn kia, công hướng về phía sinh linh cách hắn gần nhất - Huyết Dạ!

-o0o-

538. Chương 536: Thiên Trọng Phần Nộ

Oành!!!

Bàn tay Hắc Huyền thần nện ở cắt nứt ra mà đến phía trên Huyết Cự, ở trong một trận lực lượng thật lớn bắt đầu khởi động, Huyết Cự dài ngàn mét kia ở trong khoảnh khắc thoát phá thành vô số mảnh nhỏ màu máu, xa xa hướng các phương hướng bay đi ra ngoài, rơi hướng phương xa không biết... Đối mặt Hắc Huyền thần, Thần Chi đại lực người mạnh nhất trong Tam thánh tướng Huyết Dạ vẹn vẹn là một cái đối mặt, vũ khí vĩnh viễn không rời người kia liền bị trực tiếp phá hủy.

Lúc tay Hắc Huyền thần va chạm vào trên Huyết Cự, lực lượng của hắn cũng dọc theo Huyết Cự nhảy mất truyền đến trên người Huyết Dạ, một đoàn hoa máu nhất thời từ trên người Huyết Dạ vọt ra, thân thể Huyết Dạ tựa như rằng cửa màu máu thoát phá kia xa xa bay đi ra ngoài... Quả thật, nàng toàn thân cao thấp đều là màu máu, có thể tưởng tượng, nàng bị Hắc Huyền thần một đòn này đánh thương đến loại trình độ nào.

“Huyết Dạ!!!!”

Hắc Huyền thần công kích dẫn phát năng lượng nổ mạnh nhưng không có che dấu tiếng hô to vô cùng nặng nề mà thê lương kia, ở một khắc Huyết Dạ bị đánh trúng kia, sắp theo đó phóng ra tích lực một đòn kia Thiên Trọng cả người cứng đờ, thân thể cùng trái tim tựa như trong nhảy mất bị xé rách thành vô số mảnh nhỏ... Thân ảnh màu máu bay xuống kia làm cho hắn thấy được sinh mệnh Huyết Dạ ở một khắc vãi máu kia điêu linh, bị thương nặng như vậy, không cần nói Huyết Dạ, chính là hắn thân thể cường tráng nhất, sinh mệnh lực ương ngành nhất cũng căn bản không có khả năng còn sống.

“Huyết Dạ... Huyết Dạ!!”

Hắn giống như điên gào thét lớn, trong mắt trừ huyết ảnh nhỏ bé đang đi xa kia, rốt cuộc không nhìn thấy thứ khác. Hắn quên công kích Hắc Huyền thần, cuồng loạn hưởng vị trí Huyết Dạ bay đi chạy vội mà đi, bỗng nhiên, một cổ uy áp khủng bố đem thân thể hắn hung hăng áp chế kia buông xuống đến phía trên đỉnh đầu hắn, đó là Hắc Huyền thần lại một lần công kích.

Một chỗ bạch quang mỏng manh ở trong tầm mắt hiện ra, cái vòng bạch quang này làm cho hắn tỉnh táo, mà trong tầm mắt mờ hồ, hắn thấy được cái thân ảnh màu trắng kia đem huyết ảnh nhỏ bé đón xuống. Bước chân của hắn dừng lại, đột nhiên xoay người, ở trong một tiếng rống to nhằm phía thân thể Hắc Huyền thần.

Hắc Huyền thần vùng cánh tay bị Thiên Trọng tránh qua, mà uy áp lực lượng kia lại không có đem thân thể hắn cho ép xuống hoặc là bức lui. Nguyên bản liền cách nó rất gần Thiên Trọng lại ở lúc này đụng chạm đến thân thể Hắc Huyền thần, hai tay gắt gao kéo chặt thân thể hắn, đem thân thể chính mình cùng hắn gắt gao dán tại cùng chỗ.

“A A A A A A!!”

Một màn Huyết Dạ vãi máu điêu linh kia, dẫn phát đau lớn nhất cùng hận lớn nhất kiếp này tới nay của hắn. Bởi vì với hắn mà nói, Huyết Dạ là mục đích duy nhất hắn còn sống, nếu nàng chết rồi, hắn cũng không còn có lý do tồn tại. Nhìn nàng liền tên này ở trước mặt chính mình chết, hắn cảm thụ, là một loại nỗi đau xé lòng chân chính.

Xa xa, Diệp Vô Thần đem Huyết Dạ thân thể, sinh mệnh cùng ý thức hầu như trong nhảy mất toàn bộ bị đánh tan tiếp được, nhanh chóng đem vô thần lực của mình trút đến trên người nàng, đem thân thể nàng hầu như tùy thời đều có thể thoát phá bằng tốc độ nhanh nhất khép lại, cũng kéo lại ở nàng một tia sinh mệnh cuối cùng lập tức sẽ tiêu tán. Cùng Hắc Huyền thần va chạm cái này, Huyết Dạ toàn thân không một chỗ hoàn hảo nữa, nếu nàng không phải có thực lực thánh tướng, sớm đã cũng đủ nàng chết hơn trăm lần. Thế giới này có thể ở giờ khắc này cứu nàng cũng chỉ có Diệp Vô Thần, mà Diệp Vô Thần chỉ cần chạm một chút vài giây đồng hồ nữa, Huyết Dạ cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Cho nên, nàng đứng là vẫn chưa chết. Diệp Vô Thần đem Vô thần lực lưu chuyển cả người nàng, trong ngoài vô số miệng vết thương kia được rất nhanh khép lại, không hơn mười giây thời gian, vô luận ngoại thương hay là nội thương liền đã hoàn toàn khép lại. Đối với Diệp Vô Thần đã đạt tới vô thần bí quyết

tàng thứ năm mà nói, chỉ cần một người còn chưa chết, vô luận hấn bị thương nghiêm trọng cỡ nào, hấn cũng có thể đem hấn lập tức sống lại. Đồng thời, lấy lực lượng hiện tại của hấn, cho dù không mượn dùng sinh mệnh lực, hấn cũng đã có thể cứu trở về Viêm Chỉ Mộng bị đóng băng ở tuyệt nữ cung.

Thân thể khôi phục, chảy mất quá nhiều máu cũng ở dưới lực lượng của Diệp Vô Thần thông thả một lần nữa sinh thành, sinh mệnh cũng đang dần dần khôi phục. Giờ phút này Huyết Dạ đã hoàn toàn tránh được nguy hiểm mất mạng. Tay hấn đặt tại trên người Huyết Dạ, ánh mắt lại vẫn nhìn phía trước, cũng càng thu càng chặt.

“A A A A A!”

Đó là một tiếng rít gào so với ác ma rống giận càng đáng sợ, giờ phút này Thiên Trọng tựa như một con dã thú tức giận, bắt lấy thân thể Hắc Huyền thần, phát ra tiếng rít khủng bố tức giận đến mức tận cùng, nghĩ đến Huyết Dạ đã chết ở trên tay Hắc Huyền thần hấn không có nhìn thấy nàng sống lại, hận ý cùng lực lượng vô tận bành trướng thân thể hấn... Thân thể hấn đang phóng đại, nguyên bản thân thể cao hơn năm thước lại biến thành mười thước... Mười lăm thước... Hai mươi thước...

Sắc mặt bởi đã bị thương không nhẹ mà trở nên có chút xám trắng Thần đế cùng Ma hoàng ở trong không gian cắt xuất hiện ở tại phía sau Diệp Vô Thần, vừa mới hiện thân, Thần đế liền theo lực lượng thấy được thân thể Thiên Trọng trở nên thật lớn kia, sắc mặt đột nhiên biến hô: “Mau rời khỏi nơi này!!”

Thân thể Thiên Trọng vẫn như cũ đang phóng đại, đã dài đến kích thước cùng Hắc Huyền thần giống nhau, hấn hai tay trở nên thật lớn kia gắt gao kẹp chặt thân thể Hắc Huyền thần, ôm chặt lấy nhân ngẫu huyền thần đen kịt này, Hắc Huyền thần một đòn kia đem Huyết Dạ hầu như chết công kích không ngừng dừng ở thân thể hấn, lại không thể phá hủy thân thể hấn, thậm chí không có thoát khỏi hấn kiềm chế. Giờ phút này Thiên Trọng, giống như biến thành một ma thần vô cùng đáng sợ.

Ma hoàng đồng thời cảm giác được nguy hiểm thật lớn, nhanh chóng thúc dục không gian lực, trong giây lát, bọn họ liền đã ở dưới không gian cắt chuyển dời đến trời cao ở ngoài mấy vạn thước, xa xa nhìn phương xa. Mà khoảng cách xa như thế, uy áp đáng sợ đến từ Thiên Trọng vẫn như cũ nặng trĩu như một tấm sắt nặng nề đặt ở ngực bọn họ.

Thần đế nhìn thoáng qua Huyết Dạ trong lòng Diệp Vô Thần toàn thân là máu kia, lập tức hiểu được tất cả, nàng khép hờ đôi mắt đẹp, than nhẹ nói: “Huyết Dạ là cấm kỵ lớn nhất của Thiên Trọng, hấn nhất định là nghĩ đến Huyết Dạ đã chết, cho nên mới có thể vận dụng cấm kỵ cả đời này chỉ có thể sử dụng một lần”.

“Hấn thích Huyết Dạ?” Diệp Vô Thần nhìn thoáng qua cô gái trong lòng, sau đó mắt nhìn phương vị xa xôi hai bóng người kia, hỏi.

“Không, Huyết Dạ, là con gái hấn” Thần đế hơi lộ ra phiền muộn trả lời. Bí mật này, trừ Thiên Trọng cùng nàng, không còn người thứ ba biết, liền ngay cả bản thân Huyết Dạ cũng không biết. Bởi vì đây nhất định là một bí mật không thể bị vạch trần, Huyết Dạ cũng bởi vậy mà nhất định mất đi thứ người khác vừa sinh ra được có... Nàng một mực cũng không biết, tên kia cái gì cũng sẽ nghe nàng, “ca ca to con” đối với nàng chỉ nghe lệnh chính là cha ruột của nàng.

Bởi vì đối với Huyết Dạ áy náy, Thiên Trọng đối với Huyết Dạ cũng chiều thậm chí muốn xa xa vượt qua phụ thân bình thường.

Nghĩ đến Thiên Trọng to lớn cùng Huyết Dạ xinh xắn lạnh lợi, vẻ mặt Diệp Vô Thần ngẩn ngui cứng một chút. Liền ngay cả hấn cũng sẽ bởi vì bọn họ ngoại hình chênh lệch thật lớn mà cũng không hưởng phương hướng này lo lắng, mà người khác, bao gồm bản thân Huyết Dạ cũng nhất định sẽ không tin tưởng Thiên Trọng sẽ là phụ thân nàng.

“Nếu có cơ hội mà nói, ta muốn nghe một chút người nói một chút chuyện xưa của bọn họ...” Xa xa, thân thể Thiên Trọng đã lớn đến trăm mét, thân thể ngăm đen kia như một ngọn núi, gắt gao áp chế Hắc Huyền thần. Sắc mặt Diệp Vô Thần hơi trầm: “Cả đời chỉ có thể dùng một lần... Là ý tứ gì?”

“Một khi phát động, không thể ngừng lại, hấn phải chết không thể nghi ngờ”.

Diệp Vô Thần: “...”

“!!”

Oành! Thiên Trọng thân thể tại một khắc này bỗng nhiên nổ tung, động tĩnh rung trời kia làm cho Ma hoàng cùng Thần đế cũng ngẩn ngui mất đi thính giác.

Chung quanh, đất đai ma đại lực bị Thần đế cùng Ma hoàng công kích hoàn toàn phá hư kia lại gặp phải một lần tai nạn hủy diệt nữa, cách khoảng cách vạn thước, lại là ở phía trên trời cao cực cao, ba người Diệp Vô Thần như trước cảm nhận được một cỗ lực lượng khổng lồ đánh sâu vào. Thần giới Tam thánh tướng Thiên Trọng, hần lấy sinh mệnh chính mình nói rõ cường đại của một thánh tướng, cũng nói rõ chính mình tức giận cùng một phụ thân đối với nữ nhi còn trân trọng hơn tất cả.

Thiên Trọng lấy sinh mệnh chính mình phóng ra thánh cấm kị bao phủ thính giác, nhưng không có bao phủ thị giác. Nơi tầm mắt cực xa, Diệp Vô Thần nhìn thấy Hắc Huyền thần vẫn bị Thiên Trọng gắt gao ôm lấy bị cái cỗ lực lượng thật lớn vô cùng này xa xa đánh sâu vào đi ra ngoài, thân thể ở không trung quay cuồng rơi đến trên mặt đất...

“Thiên Trọng... Cám ơn người Thiên Trọng...” Diệp Vô Thần nhẹ nhàng thầm nhủ một câu, nhắm hai mắt lại, bỗng nhiên biến mất ở tại trước người Thần đế cùng Ma hoàng, xuất hiện ở tại như trước ở trong trạng thái rơi xuống Hắc Huyền thần cách đó không xa. Chung quanh, lực lượng đến từ Hắc Huyền thần cùng Thiên Trọng kia như trước tồn tại, đem nơi này đúc thành một cái chân không không có vật chất tồn tại gì. Mà vô luận là ai ở khi trạng thái mất sức ngã xuống, cũng sẽ là thời khắc hần vô lực ngăn cản nhất.

“Hương Hương!”

Diệp Vô Thần một tiếng hô to, phi thân nhằm phía Hắc Huyền thần, trên vai hần, vận sức chờ phát động đã lâu Hương Hương vùng hai bàn tay nòn nà, một mảng lớn hào quang màu trắng rải xuống, che kín Diệp Vô Thần còn có Hắc Huyền thần, ở sau khi không gian ngẩn ngui ngưng trệ, thế giới chung quanh rốt cuộc biến thành màu trắng.

Nhìn thấy màu trắng chung quanh, Diệp Vô Thần thật dài thở phào nhẹ nhõm, Hương Hương rốt cuộc thành công đem Hắc Huyền thần giờ phút này khó có thể sinh lực chống cự mang đến Hương Hương chế tạo không gian linh hồn này. Hần càng biết lấy lực lượng Hắc Huyền thần, không gian linh hồn này căn bản không có khả năng chống đỡ quá lâu, hần không có dừng lại, theo cảm giác, rất nhanh hướng phía trước chạy.

“Đồng Tâm! Đồng Tâm... muội ở nơi nào! Đồng Tâm...” Hần hô to, sau đó bước chân bỗng nhiên ngừng lại.

Thế giới màu trắng, lộ ra ra một bóng dáng màu đen, nàng ở trong tiếng khóc chạy, sau đó lập tức gục ở trong lòng Diệp Vô Thần, khóc tỉ tê.

Tóc dài màu đen, đồng tử mất màu đen, váy màu đen... Hần rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy nàng, lại lập tức liền nhận ra, nàng chính là Đồng Tâm thuộc về hần. Chỉ là, nàng không còn là một đứa nhỏ không nói kia nữa, mà là là một nữ thần trưởng thành, Thần Chi đại lực Hắc Dực công chúa.

Nhưng vô luận nàng biến thành bộ dáng gì nữa, nàng cũng chính là Đồng Tâm của hần, cô gái vĩnh viễn dùng lực lượng chính mình đứng ở trước mặt hần bảo vệ hần kia.

-o0o-

539. Chương 537: Linh Hồn Chi Viêm

Bả vai Đồng Tâm rung động, lại như thế nào cũng không nén được bi thương kia, ngạc nhiên vui mừng, ủy khuất, tơ vương...Các loại cảm xúc ngưng kết mà thành nước mắt cùng tiếng khóc. Ở trong tuyệt vọng bỗng nhiên chờ được hần xuất hiện, không có ngôn ngữ gì có thể nói rõ một khắc tâm linh rung động kia của nàng. Nàng đối với Diệp Vô Thần không muốn xa rời vốn từ linh hồn tương liên vĩnh viễn không thể chặt đứt, không chút nào kém Ngưng Tuyết. Ý thức chỗ sâu nhất vĩnh viễn sẽ nhận thức hần là chủ nhân cùng với chỗ dựa của mình.

Nàng ngẩng đầu, chớp động cặp mắt đẹp như sao trời kia, nức nở nói: “Ta...trước kia, tỷ tỷ cũng...Sẽ nói ta như vậy...”

Tỷ tỷ...là Tuyết Nhi sao? Thì ra, Tuyết Nhi mới là tỷ tỷ, mà Đồng Tâm là muội muội.

Nàng là Đồng Tâm, cũng không phải Đồng Tâm. Ít nhất, thoát khỏi nguyên rửa nàng không là tính cách sau khi từng bị nguyên rửa kia nữa. Diệp Vô Thần đem nàng ôm chặt, nhẹ nhàng nói: “Đồng Tâm, nhắm mắt lại, ta mang ngươi đi ra ngoài...Đi ra ngoài về sau, vĩnh viễn sẽ không tiến vào nữa”.

Thế giới màu trắng kịch liệt chớp lên, đây là đến từ Hắc Huyền thần kịch liệt giãy dụa. Ý thức Đồng Tâm bị hòa vào Hắc Huyền thần, nguyên bản sẽ trở thành ý thức chủ thể của hắn, cho nên ở trong hồn của Hắc Huyền thần, nàng không phải lấy hình thức hồn mà tồn tại, mà là lấy hình thức thật thể mà tồn tại. Lại bởi bạch huyền thần chưa thức tỉnh, ý thức độc lập bị ý thức hỗn loạn thay thế, Đồng Tâm bởi vậy tại thế giới này đạt được tự do...Nhưng không cách nào rời đi.

Thế giới màu trắng tại một khắc này rốt cuộc thoát phá, ở Diệp Vô Thần cùng Đồng Tâm hoàn toàn rời khỏi một khắc kia, bọn họ liền được Hương Hương truyền tống đến bên người Thần đế.

Hắc Huyền thần đang rít gào, mặt đất ở trong tiếng gầm gừ của hắn vỡ ra một đạo lại một đạo khe rãnh, kéo dài hướng các phương hướng phương xa...

Đồng Tâm rốt cuộc lại nghe thấy được không khí thế giới hiện thực, thấy được cảnh trí thế giới hiện thực. Nhìn tất cả chung quanh, nàng vẫn như cũ có chút không thể tin được chính mình đã vĩnh viễn rời khỏi màu đen tuyệt vọng kia. Khi thân thể nàng bị dung nhập đến trong ý thức của Hắc Huyền thần, nàng nghĩ đến đó đã là kết thúc cuộc đời nàng, không có đường về nữa, cũng sẽ không còn được gặp lại Diệp Vô Thần nữa...Gặp được hắn, lại nhìn thấy ngày ngày, tất cả tốt đẹp như mộng.

Nhìn thấy Thần đế, nàng thân thể thoáng rụt một chút, nương tựa đến trong lòng Diệp Vô Thần, không yên khê hô: “Mẫu đế”.

Nhìn thấy con gái của mình đối với chính mình toát ra khủng hoảng...Thậm chí có thể nói là sợ hãi, trong lòng Thần đế nổi lên chua xót nồng đậm. Qua hôm nay, ngay cả thật tiêu diệt Hắc Huyền thần, nàng cũng đã không biết như thế nào đi đối mặt hai cô con gái của mình. Nữ nhi đang sợ hãi mẫu thân của mình...Đối với một người mẹ mà nói, còn có bi ai nào so với cái này lớn hơn nữa. Nàng mềm mại nói: “Hắc Dực...Là ta xin lỗi ngươi...Về sau, vô luận ngươi muốn làm cái gì, ta cũng không sẽ ép ngươi nữa”.

Nàng vậy mà nghe được mẫu đế của mình đang hướng chính mình nhận sai, cái loại này cũng nhận biết hoàn toàn đảo điên tương phản thật lớn làm cho nàng trong khoảng thời gian ngắn sững sờ ở nơi đó, chính là kinh ngạc nhìn Thần đế tương tự đang nhìn nàng.

Diệp Vô Thần thật sâu nhìn Thần đế một cái, buông ra thân thể Đồng Tâm, đối với nàng nhẹ nhàng nói: “Được rồi, phải nghe lời tỷ tỷ, về sau đừng khóc đã biết chưa?” Hắn ngẩng đầu, đối với Sa Hưu nói: “Các ngươi trước rời đi nơi này, càng xa càng tốt”.

“Ngươi muốn làm gì?” Sa Hưu nhíu mày hỏi.

“Đương nhiên là...hủy cái nhân ngẫu huyền thần không nên tồn tại này!” Diệp Vô Thần sái nhiên cười.

Về mặt Sa Hưu bị kiềm hãm, nhíu mày nói: “Ngươi thật có phương pháp hủy diệt hắn?”

Đồng Tâm trong lòng quỳnh lên, một trảo kéo hắn lại, không ngừng lắc đầu: “Ca ca, không nên tới gần hắn, lực lượng của hắn rất đáng sợ, ca ca ngươi đánh không lại hắn”.

Diệp Vô Thần hồn nhiên không thêm để ý nở nụ cười, lấy tay chỉ điểm nhẹ một chút cái mũi Đồng Tâm, ánh mắt nhu hòa nhìn mặt nàng, đem diện mạo của Đồng Tâm sau khi lớn lên thật sâu khắc ở trái tim: “Đồng Tâm ngốc, chúng ta cùng một chỗ lâu như vậy, ngươi hắn là biết, ta mới không thể là một người nguyện ý không công chịu chết. Tin tưởng ta, ta sẽ đánh bại hắn...Tuyết Nhi bây giờ còn ở trong cơ thể bạch huyền thần, chỉ có đánh bại hắn, mới có thể cứu ra Tuyết Nhi...Tin tưởng ta, được không”.

“Nhưng mà...” Đồng Tâm vẫn như cũ nắm chặt hắn. Lực lượng của Hắc Huyền thần thật quá đáng sợ, từng bị dung nhập đến ý thức Hắc Huyền thần nàng rõ ràng biết hắn đến tột cùng đáng sợ tới trình độ nào. Đó là một loại lực lượng căn bản không có khả năng chống lại.

“Vậy, ta ở trước mặt Đồng Tâm ngốc của ta thề được không?” Diệp Vô Thần nắm tay àng, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp mà vô cùng nghiêm túc nói: “Ta đáp ứng Đồng Tâm, nhất định sẽ không để cho chính

mình bị thương tổn, lại càng sẽ không vứt bỏ sinh mệnh...Còn có thể cùng Đồng Tâm của ta vĩnh viễn vĩnh viễn cùng một chỗ...”

Ôn nhu đột nhiên mà đến làm cho Đồng Tâm lập tức nghe ngây người, đôi mắt nàng mông lung, nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

“Đến lúc đó, cũng thay ta hướng Tuyết Nhi, Tiểu Mạt...Còn có toàn bộ bọn tỷ muội của ngươi nói, ta sẽ vĩnh viễn cùng ở bên người các nàng”.

“Ừm...” Đồng Tâm mơ màng đáp ứng một tiếng.

Diệp Vô Thần buông tay nàng, ánh mắt hướng về phía phương xa...Tên Hắc Huyền thần ở trong rít gào tới gần kia.

Thần đế muốn nói lại thôi, vẻ mặt trở nên vô cùng phức tạp...Hắn vừa mới cùng Đồng Tâm nói, làm cho nàng thay thế hắn đi cùng các nàng nói vĩnh viễn cùng ở bên người các nàng nói...Vì sao không phải chính hắn đi nói...

Hắn đến tột cùng muốn làm cái gì...Đến tột cùng phải như thế nào hủy diệt tên Hắc Huyền thần không thể chiến thắng này.

“Chủ nhân...Ngươi, ngươi là không phải lại muốn làm chuyện điên rồ” Trong ý thức hải của Diệp Vô Thần, truyền đến thanh âm bất an của Nam Nhi. Bởi vì Diệp Vô Thần đã làm rất nhiều lần “việc ngốc”.

“Như thế nào có thể” Diệp Vô Thần mỉm cười trả lời, một loại lực lượng kỳ dị đã bắt đầu ở trong cơ thể hắn lặng yên bắt đầu khởi động.

“Nhưng là...Ngươi muốn như thế nào đánh bại nó...Ta sợ, ta thật rất sợ chủ nhân lại làm chuyện điên rồ...hu hu...” Nam Nhi nói xong, nhẹ nhàng nức nở lên.

Diệp Vô Thần khẽ cười, trong lòng nổi lên âm áp: “Nam Nhi hắn là nghe được ta vừa rồi cùng Đồng Tâm nói chuyện quá nhiều lời, ta sẽ không làm cho chính mình bị thương, lại càng không thể vứt bỏ tánh mạng. Ta cũng tương tự đáp ứng Nam Nhi...Được không? Nếu ta làm được mà nói, Nam Nhi cũng phải đáp ứng ta vĩnh viễn cũng không cho phép khóc nhè như vậy nữa, được không?”

“Ta...ta...” Hắn rõ ràng đang nghiêm túc đáp ứng như vậy, nhưng thanh âm hắn lại nhu hòa làm cho nàng càng thêm bất an cùng sợ hãi, nàng khẩn trương hỏi: “Chủ nhân, nói cho Nam Nhi, ngươi muốn như thế nào hủy diệt nó...”

Diệp Vô Thần vươn tay, lưu luyến nhẹ vỗ về trên vai Hương Hương, chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: “Thieu hủy nó”.

“Thieu hủy?”

“Ừm” Diệp Vô Thần tự tin mỉm cười lên: “Nam Nhi, ngươi biết không, ở trong trí nhớ của ta, có một sinh linh rất mạnh tên gọi ‘Chu Tước’ Nó là chỉ tôn chi linh hỏa hệ lực lượng, mà lực lượng mạnh nhất của nó, là một loại chung cực hỏa diễm tên là ‘Linh hồn chi hỏa’. Linh hồn chi hỏa tương tự là lửa, Chu Tước cả đời chỉ có thể thiêu đốt một lần. Bởi vậy nó là thiêu đốt sinh mệnh cùng linh hồn Chu Tước mà đẩy lên chung cực hỏa diễm, lời đồn linh hồn chi hỏa kia chế tạo nhiệt độ thậm chí muốn vượt qua nhiệt độ trung tâm của mặt trời, có thể đốt cháy tất cả thế gian, vô luận thứ kiên cường cỡ nào, ở trước linh hồn chi hỏa đều chỉ có thể hóa thành tro tàn” Con mắt hắn nheo lại, thân thể ở trong một trận bạch quang thuần di đến hắc trước người huyền thần: “Mà ta có được toàn bộ lực lượng hỏa long châu, cũng có thể sử dụng một lần - linh hồn chi hỏa!”

Nam Nhi: “!”

“Chủ nhân...Ngươi...Ngươi...”

Hào quang không màu ở mặt ngoài thân thể Diệp Vô Thần chậm rãi dâng lên, hắn nhắm mắt lại, trên mặt diễm tĩnh chỉ có bình tĩnh cùng thần nhiên cười: “Nam Nhi, đây là một cái lựa chọn hoàn mỹ nhất. Linh hồn chi hỏa thật ra cũng không thể thật đốt hết tất cả, mà một cái ngoài ý muốn, chính là thân thể ta...Linh hồn ta sẽ thiêu đốt, nhưng thân thể cùng sinh mệnh ta sẽ giữ lại, ta sẽ không chết...Vẫn vẹn dùng linh hồn

là có thể cứu vớt Tuyết Nhi, cứu vớt Thiên Thần đại lực cùng ma đại lực, với ta mà nói, đây thật sự là một cái giao dịch vô cùng có lời...Nam Nhi, Hương Hương, các người không cảm thấy như vậy sao? ”.

“...Chủ...Chủ nhân...! Không cần...” Nam Nhi khàn cả giọng hô to lên, lại căn bản không thể ngăn cản linh hồn Diệp Vô Thần đã bắt đầu thiêu đốt.

Không có linh hồn, ngay cả còn sống, cũng chẳng qua là một cái thể xác chỉ có sinh mệnh, mà không có ý thức.

Khó trách hắn có thể nói chính mình sẽ không bị thương, khó trách hắn có thể nói vĩnh viễn cùng các nàng...Hắn, dĩ nhiên là muốn thiêu đốt linh hồn chính mình! Mất đi linh hồn, thật ra xa so với mất đi sinh mệnh còn muốn tàn nhẫn hơn. Nhưng linh hồn dấy lên một khắc kia, mặc cho Nam Nhi hô to như thế nào, đều đã không thể ngăn cản.

Sinh linh xuất hiện làm cho Hắc Huyền thần tìm được mục tiêu công kích, lực lượng của hắn đột nhiên hướng xuống, đập hướng chỗ vị trí Diệp Vô Thần, nhưng bỗng dừng, động tác của nó bỗng nhiên ngừng lại, sau đó ở trong rút lui cuồng loạn rít gào lên. Hắn vậy mà cảm nhận được nóng rực, một loại nóng rực làm cho thân thể hắn không dám tới gần, làm cho hỗn loạn ý thức của hắn cũng sinh ra mâu thuẫn vô cùng.

Linh hồn chi hỏa, là ngọn lửa không màu, lúc ngọn lửa không màu kia từ trên người Diệp Vô Thần dấy lên, mặt đất ở trong khí hoá chợt trầm xuống, không khí ở trong vô cùng nóng rực trở nên không còn bóng dáng. Sóng nhiệt làm cho người ta sợ hãi kia trong nháy mắt liền rơi đến ở ngoài vạn thước Thần đế nơi đó, làm cho bọn họ nhất tề cảm nhận được một loại nhiệt độ thân thể bị nháy mắt hòa tan làm cho người ta sợ hãi, nhưng vền vẹn là trong nháy mắt mà thôi, cảm giác nóng kia liền đã biến mất.

Không khí cũng đã bị hoàn toàn đốt sạch, chung quanh Diệp Vô Thần, chỉ còn lại có chân không không thể truyền nhiệt. Nếu không, linh hồn chi hỏa thiêu đốt thời gian hơi dài chút, có thể đem toàn bộ ma đại lực hòa tan.

Ý thức rời chính mình đi xa, rời xa nhanh chóng như vậy, một đám hình ảnh cùng thân ảnh ở chỗ sâu trong lòng lưu luyến mà qua, hắn mang theo nụ cười lưu luyến, đứng hướng về phía thân thể Hắc Huyền thần...

Lực lượng người không thể chống cự, vậy liền hòa tan thân thể người, cho lực lượng người hoàn toàn tiêu tán...

Ở ý thức biến mất một khắc kia, hắn cảm nhận được khoảng cách thân thể hắn va chạm biến mất...Ở dưới linh hồn chi hỏa khí hoá trở thành hư vô ban đầu.

Tuyết Nhi...Chúng ta thật ra đều là gốc giống nhau, rõ ràng biết nếu là đã không có lẫn nhau, cho dù còn sống cũng sẽ vĩnh viễn tìm không thấy khoái hoạt chân chính, nhưng vì có thể làm cho đối phương còn sống, lại không tiếc sinh mệnh cùng tất cả cùng mình. Bởi vì, đối với chúng ta mà nói, an nguy của đối phương, vĩnh viễn quan trọng hơn sinh mệnh chính mình.

Tuyết Nhi...Đồng Tâm...Tỷ tỷ...Nhu Nhu...Hoàng Nhi...Lần này, có lẽ phải ngủ thật lâu thật lâu, nhưng vô luận ngủ bao lâu, ta cũng sẽ một mực cùng các người, không bao giờ bỏ lại các người chạy loạn nữa.

Hắn mỉm cười cảm giác ý thức chính mình biến thành thế giới trống rỗng không màu sắc...

Xa xôi phương xa, Thần đế cùng Ma hoàng đang khiếp sợ thấy một màn làm cho bọn họ hoàn toàn không thể lý giải này - Hắc Huyền thần biến mất, liền nháy mắt thời gian như vậy, thân thể hắn liền từ trong đó, một mực biến mất đến đầu cùng chân, biến mất sạch sẽ...Một chút ít đều không có lưu lại. Hắc Huyền thần là đáng sợ như vậy, lấy Thần đế cùng Ma hoàng liền thủ một đòn cũng không có làm cho nó ngã xuống, lại bị dễ dàng như thế hủy diệt thành hư vô, chênh lệch thật lớn lại làm cho bọn họ đang hoài nghi chính mình hay không là đang mơ một hồi hư ảo mà buồn cười.

Rung động giờ khắc này, Thần đế cùng Ma hoàng vĩnh viễn đừng mong quên. Lực lượng đem Hắc Huyền thần trong khoảnh khắc hủy diệt...Thi triển ra loại lực lượng này Diệp Vô Thần, lai lịch thật sự của hắn đến tột cùng là cái gì?

540. Chương 538: Dự Cảm Đáng Sợ

Dần dần, khói đen trôi nổi do nhẹ nhàng chậm chạp bỗng nhiên trở nên dồn dập, như bị cuồng phong kéo, lại như bị cái gì hấp dẫn rất nhanh trôi hướng về phía nam...

Bọn họ còn chưa có từ bên trong rung động không thể tả tình lại, một trận bạch quang nhu hòa liền bỗng nhiên ở trước người hiện ra... Là Diệp Vô Thần. Chính là giờ phút này, hắc toàn thân cao thấp rất cuộc không một kiện quần áo. Liền ngay cả chiếc nhẫn Kiếm Thần của hắn cũng đã biến mất. Sớm nhìn quen thân thể hắc Đồng Tâm lập tức đem thân thể hắc ôm lấy, ngạc nhiên vui mừng cảm thụ được hô hấp cùng tim đập vững vàng của hắn, vẻ mặt Thần đế mắt tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, tay hướng phía sau hư không ngoắc một cái, một cái áo mỏng màu vàng xuất hiện ở tại trên người Diệp Vô Thần, lúc này mới quay đầu đến. Bỗng dưng, vẻ mặt nàng thoáng biến đổi, mà vẻ mặt Sa Hưu đã ở cùng thời gian rung chuyển.

Cảm thụ được sinh mệnh khí tức hoàn hảo của hắn... Lại không cảm giác được hắn tồn tại!

...Thế xác không có hồn?

“Ca ca, ca ca!” Đồng Tâm khẽ lay động thân thể hắn, một lần một lần hô. Hắc Huyền thần liền như vậy biến mất, mà mẫu đế nàng cũng nói qua sẽ không bao giờ nữa ngăn trở bọn họ. Tất cả lực cản ở một khắc toàn bộ biến mất. Vô hạn vui sướng nàng căn bản không có nhận thấy được chỗ nào không thích hợp, chỉ là đơn thuần nghĩ đến hắn dùng quá nhiều lực lượng mà kiệt sức hôn mê. Bởi vì trước kia, hai người bọn họ đều từng như vậy.

Thần đế cùng Ma hoàng liếc nhau, đều thấy được ngưng trọng trong vẻ mặt đối phương. Bọn họ đã có thể tưởng tượng được Diệp Vô Thần đến tốt cùng là dùng giá lớn như thế nào để đổi lấy hủy diệt Hắc Huyền thần. Cảm nhận một khắc kia, phức tạp đến không thể nói rõ.

Một người gần chết, thậm chí chết thật, còn có một ít phương pháp kỳ dị thậm chí nghịch thiên đủ để đem cứu sống... Liền như Sa La con Sa Hưu mượn dùng ma hồn huyết luân hồi sống lại. Mà hồn diệt, cũng liền diệt thật rồi, chưa từng có nghe nói qua hồn bị giết có khả năng khôi phục.

Mà hồn của Diệp Vô Thần... Đó là một loại biến mất hoàn toàn, không có gì lưu lại.

Linh hồn chỉ hóa một khi dấy lên, sẽ đem linh hồn hoàn toàn đốt sạch, lại há có thể còn tàn dư.

Hương Hương đứng ở trên người Diệp Vô Thần, im lặng nhìn chủ nhân của mình. Diệp Vô Thần không phải sinh mệnh tiêu vong, cho nên nàng sẽ không theo đó mà chết. Nàng thật sự quá nhỏ, khuôn mặt kia lại vô cùng khéo léo, làm cho người ta không thể thấy rõ biến hóa trong vẻ mặt của nàng.

Ngay sau đó, ở trước mắt Sa Hưu cùng Thần đế, Hương Hương rải xuống bạch quang, mang theo Diệp Vô Thần còn có Đồng Tâm biến mất ở tại nơi đó.

Rất cuộc im lặng xuống dưới, Hắc Huyền thần là chân chính biến mất. Ma đại lục một hồi đại nạn như vậy bị gạt sạch, nhưng Sa Hưu cùng Thần đế trong lòng cũng tràn đầy thổn thức phức tạp. Cái này vốn là chiến đấu giữa thần cùng ma, lại liên lụy đến một người của Thiên Thần đại lục, hơn nữa tất cả đều bởi nhân loại này mà biến hóa... Cuối cùng, cũng là hắn lấy tiêu tán linh hồn làm cái giá lớn mà chấm dứt. Tranh đấu nên thuộc về thần cùng ma hai tộc, trở thành đấu tranh của Diệp Vô Thần đối với vận mệnh... Cuối cùng, hắn thắng, thê thảm mà thắng... Không bao giờ sẽ có người đem hắn cùng Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm chia rẽ nữa, nhưng...

Thần đế ngẩng đầu nhìn trời, trong đôi mắt đẹp liễm diễm hiện lên cô đơn thật sâu, lại nói tiếp, nàng mới là chân chính đầu sỏ gây nên. Vận dụng nghịch thiên chi lực nghịch thiên chi phạt, lại một mực để cho hắn gánh vác... Ý hối hận, nàng rõ ràng cảm giác được ý hối hận.

“Kết thúc rồi, ta cần phải trở về” Thần đế mang theo thân thể Huyết Dạ, khẽ nói.

“Chờ chút” Ra ngoài dự liệu, Sa Hưu lại gọi nàng, hắc sắc mặt trầm thấp, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm bầu trời phía nam: “Người có hay không cảm thấy, hướng đi cái hắc ám lực lượng này có chút kỳ quái...”

Vốn từ Hắc Huyền thần lực lượng hắc ám khổng lồ dữ dội, giờ phút này vẫn như cũ không có hoàn toàn tan hết. Mà những khói đen này bắt đầu khởi động tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh... Cuối

cùng nhanh đến một cái trình độ gần như điên cuồng...Phương hướng, toàn bộ là phía nam.

Một cái ý niệm đáng sợ trong đầu đồng thời ở trong lòng Sa Hưu cùng Thần đế lộ ra, một cỗ so với Hắc Huyền thần còn có áp lực trầm trọng vô số lần âm âm đặt ở trái tim.

...

Thiên Thần đại lục.

Hắc Huyền thần diệt, Bạch Huyền thần lại vẫn như cũ tồn tại. Ở trong thời gian bị dừng hình ảnh vẫn tồn tại không nhúc nhích

“Nơi này là...?” Đồng Tâm ôm thân thể không có ý thức của Diệp Vô Thần lơ lửng ở không trung, liếc mắt một cái liền thấy được Bạch Huyền thần cách đó không xa, ở trong khiếp sợ hô ra tiếng.

Lập tức, một cái thanh âm non nớt khinh phiêu phiêu ở bên tai vang lên: “Tư Thần...Tư Thần...Chủ nhân đã đánh bại Hắc Huyền thần, mau cưỡi bỏ thời gian phong tỏa, ta phải cứu chủ nhân...Tư Thần...”

Thanh âm kia đến từ trên người Diệp Vô Thần...Là thanh âm của Hương Hương. Nàng vậy mà đang mở miệng nói chuyện, nói mềm nhẹ dễ nghe như vậy, lại là trôi chảy như vậy, không có chút trức trặc.

Bình!

Một tiếng thoát phá rất nhỏ truyền đến, Bạch Huyền thần yên lặng bất động kia bỗng nhiên mấp máy lên, nhưng lập tức, thân thể hắn bỗng nhiên bắt đầu trở nên nhạt, ở trong trở nên nhạt rất nhanh biến mất...Hắc Bạch Huyền thần lẫn nhau sống nhờ vào nhau, diệt vong một kẻ trong đó, kẻ còn lại sẽ lập tức theo đó biến mất...

Thân thể tiêu tán, lực lượng quang minh màu trắng cùng lực lượng sinh mệnh màu xanh lá cây không chút nào keo kiệt rơi xuống, phiêu tán hướng về phía mặt đất Thiên Thần đại lục. Quang minh rải khắp mảnh lớn mặt đất, mà thời tiết cuối mùa thu này, phủ kín mặt đất khô vàng như kỳ tích bắt đầu rất nhanh bị nhuộm lên màu xanh, cũng từ héo rũ động thân đứng lên, như mùa xuân lại tiến đến. Dưới sinh mệnh khí tức bao phủ, vô số người già bệnh nặng hoặc là sinh mệnh sắp khô kiệt toàn bộ như được sống lại, ở trong một loại thích ý thư thái không thể dùng ngôn từ hình dung thử thăm dò ngồi dậy đến.

Lực lượng quang minh cùng sinh mệnh dữ dội cường đại đến từ Bạch Huyền thần, những lực lượng này không biết cứu lại bao nhiêu sinh linh trên Thiên Thần đại lục nguyên bản nên mất đi. Hủy diệt tất cả nỗ lực biến thành ban cho tự nhiên nhất nhu hòa nhất, Bạch Huyền thần vốn nên hủy diệt toàn bộ Thiên Thần đại lục này, lại ở dưới Diệp Vô Thần, còn có Ngưng Tuyết của hắn cùng nhau cố gắng, chẳng những không có vì đại lục mang đến phá hư, thậm chí rải xuống vô số sinh mệnh chi mang ấm áp.

“Mặt trời” màu trắng thật lớn rốt cuộc ở trong chậm rãi phiêu tán trở nên nhạt...Biến mất. Mà nó xuất hiện cùng nó biến mất cũng trở thành trên lịch sử của Thiên Thần đại lục lại một cái câu đố không thể cởi bỏ. Ai cũng sẽ không nghĩ đến, toàn bộ người còn sống, đều tại đây trong vòng một ngày lặng yên ở sinh tử bên cạnh bồi hồi một lần.

Ngưng Tuyết vẫn duy trì tư thế an tường lơ lửng ở không trung, trong mũi tràn đầy vào hương vị không khí, khi nàng thử thăm dò mở to mắt, lại như thế nào cũng không dám tin tưởng tất cả chính mình nhìn thấy...Thời gian dừng hình ảnh, trí nhớ nàng cũng dừng lại ở thời khắc cùng Bạch Huyền thần ý thức dung hợp, dừng lại ở cùng Diệp Vô Thần nói xong một câu cuối cùng lời ly biệt...Liền trong khoảng khắc như vậy, nàng bỗng nhiên lập tức đến một cái thế giới hư ảo khác, tại thế giới này, nàng lại thấy được muội muội của mình, thấy được ca ca nguyên bản đã vĩnh biệt kia...

“Ca ca...Muội muội...Tư Thần...” Nàng thử thăm dò kêu gọi, thanh âm tác động lên ánh mắt mông lung, lòng mông lung. Tất cả đều hư ảo như khói như sương, như mộng như ảo.

Bên người nàng, lẳng lặng nổi lơ lửng một người bé nhỏ bị bạch quang bao vây. Làn da non mịn không tỳ vết, bóng tóc đen, thân thể cùng ngũ quan tinh xảo, con mắt rất tự nhiên nhắm chặt, thân thể hiện ra một cái tư thái cuộn mình, tựa như là ở trong trời nổi ngủ say...Đó là Tư Thần, là Tư Thần đã ngủ thật lâu thật lâu.

“Tỷ tỷ.” Đồng Tâm ôm chặt thân thể đã không có ý thức của Diệp Vô Thần, ngơ ngác nhìn Ngưng Tuyết, hai người tỷ muội nguyên bản đều đã không bao giờ nữa có thể gặp lại nhau, nay nhanh như vậy gặp lại - rõ ràng không đến một ngày thời gian, các nàng lại đều cảm giác được giống như đã qua trăm ngàn năm lâu như vậy. Vận mệnh các nàng nguyên bản đều phải kết thúc...Nhưng cuối cùng lại đều không có, là Diệp Vô Thần đem các nàng từ trong tuyệt vọng toàn bộ dẫn theo trở về, từ cả Thần Chi đại lục, còn có trong tay Hắc Bạch Huyền thần đoạt trở về. Chuyện này nguyên bản không có khả năng làm được, hẳn thật làm được rồi...Mà chính hắn, lại mất đi toàn bộ ý thức.

Ngưng Tuyết bay tới bên người Đồng Tâm, bắt được tay nàng cùng Diệp Vô Thần, nàng đã bắt chặt trên người chính mình đến tột cùng đã xảy ra cái gì, Đồng Tâm vì sao có thể xuất hiện ở nơi này, Bạch Huyền thần vì sao có thể đột nhiên tiêu tán, nàng Diệp Vô Thần nhìn không có ý thức, lấy thanh âm mang theo khóc nức nở vội vàng hô: “Muội muội, ca ca hắn...Hắn làm sao vậy...”

Đồng Tâm nhẹ nhàng lắc đầu, mà Hương Hương lại trước trả lời cho nàng: “Chủ nhân vì đánh bại Hắc Huyền thần, lấy ý thức chính mình thiêu đốt linh hồn chi hỏa, linh hồn đã đốt hết...Hiện tại chỉ còn lại có sinh mệnh cùng thân thể”.

Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm nhất thời như gặp thiên lôi oanh kích, thân thể hầu như đồng thời ở trong lay động từ giữa không trung rơi xuống. Ngưng Tuyết nâng lên thân thể Hương Hương, lấy thanh âm rung động nhẹ nhàng nói: “Hương Hương...Nói cho ta biết đã xảy ra cái gì, người nhất định đều biết...Nói cho ta biết”.

“Ngưng Tuyết tỷ tỷ, Đồng Tâm tỷ tỷ, nhắm mắt lạiCảm thụ ý thức của ta...Các người lập tức sẽ biết tất cả.” Hương Hương nhẹ nhàng nói.

Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đồng thời ôm chặt thân thể Diệp Vô Thần, nhắm hai mắt lại, hào quang không màu ở trên người Hương Hương hiện ra, ở trong yên lặng chậm rãi truyền vào ý thức Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm...Đó là thuộc về trí nhớ của nàng, trí nhớ từ Diệp Vô Thần hôn mê một tháng kia, mãi cho đến lấy linh hồn chi hỏa đem Hắc Huyền thần hủy diệt toàn bộ.

Lực lượng Hương Hương có được, thực vẹn vẹn là không gian sao?

Nàng ngay cả Hắc Huyền thần kia cũng chưa có thể hoàn toàn kháng cự linh hồn không gian...Thật sự là lực lượng không gian sao?

Đó là...lực lượng linh hồn.

Lực lượng của nàng không chỉ có là không gian lực cực ít xuất hiện, còn có huyền bí nhất linh hồn lực.

Rung động trong lòng cùng trong linh hồn, Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm như đang chính mắt thấy tất cả các nàng lúc trước sau khi bị Dạ Minh mang đi trên người Diệp Vô Thần đã xảy ra. Từ khi hắn cho dù biết lấy lực lượng chính mình khi đó đến Thần Chi đại lục sẽ chỉ là cứu tử nhất sinh, lại vẫn như cũ muốn trèo lên Thông Thần tháp...Giết thần tướng, giết Dạ Minh...Mạnh mẽ xông vào thần điện...Vì Ngưng Tuyết, tình nguyện vứt bỏ cả thể giới...Vì các nàng, tình nguyện xả lại linh hồn chính mình...

Nước mắt, có thể phóng thích toàn bộ cảm xúc các nàng, chỉ có nước mắt. Tình hắn đối với các nàng không cách nào nói rõ kia, trừ vĩnh viễn cùng hắn cùng một chỗ, không còn có phương pháp trả lại nữa.

“Ca ca...” Ngưng Tuyết vuốt ve mặt Diệp Vô Thần, thân thể hắn vẫn như cũ là ấm áp như vậy, nàng ôm ở ngực hắn, nhẹ nhàng nói: “Ta biết...người sẽ vĩnh viễn cùng chúng ta cùng một chỗ...Vĩnh viễn vĩnh viễn...”

Sinh mệnh mất đi, nàng vẫn sẽ không chân chính tuyệt vọng. Bởi vì nàng là có thêm sinh mệnh lực lượng tinh thuần cường đại nhất Bạch Dực công chúa, tin tưởng, thậm chí có năng lực chết mà sống lại. Nhưng linh hồn diệt, liên chân chính diệt, vĩnh viễn không có khả năng có khả năng khôi phục. Tựa như đốt lá khô, không bao giờ có thể khôi phục tới trạng thái vốn có của nó nữa.

Diệp Vô Thần tuy rằng đã tương đương chết đi, lại để lại cho mọi người một hy vọng...Một cái hy vọng tuyệt vọng. Bởi vì thân thể hắn không chết, Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm sẽ không theo hắn mà đi, mà là vĩnh viễn làm bạn thân thể hắn.

Nhưng Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm giờ phút này đau lòng, làm cho các nàng đau đầu như muốn lập tức chết đi. Đó thật sự là một loại đau so với chết, so với bị nhân ngẫu huyền thần cắn nuốt càng đáng sợ...

“Ngưng Tuyết tỷ tỷ, Đồng Tâm tỷ tỷ, đừng khóc...Ta có biện pháp cứu chủ nhân. Ta có biện pháp làm cho chủ nhân tỉnh lại.”

541. Chương 539: Ma Vương Thức Tỉnh

“Hương Hương, nếu thật có thể làm cho ca ca tỉnh lại...Người sẽ là ân nhân lớn nhất đời này của chúng ta...” Đồng Tâm thân thích gấp giọng nói.

Hương Hương vẫn không có biểu hiện ra bối rối nên có, mà là bình tĩnh như vậy, bởi vì nó từ bắt đầu liền biết phương pháp có thể làm cho Diệp Vô Thần tỉnh lại...Mà Hương Hương, cũng là hy vọng cuối cùng lúc Diệp Vô Thần mất đi. Đốt linh hồn chi hỏa, đó không phải đường tuyệt vọng cuối cùng của Diệp Vô Thần, khi đó hắn đang đánh bạc, lợi thế, ý thức của mình tiêu tán, đánh cược, là Hương Hương có thể mang cho hắn kỳ tích.

Hắn, không có tính sai. Hoặc là nói, hắn cực thắng.

Mà giờ phút này trên thế giới này có thể cứu hắn cũng chỉ có Hương Hương...Có lực lượng cường đại nhất, huyền ảo nhất, ngay cả Nam Hoàng cùng Bắc Đế năm đó cũng nổi lên lòng tham - Long Hồ!

Hương Hương phát ra thanh âm nhẹ nhàng chỉ thuộc về nàng: “Ngưng Tuyết tỷ tỷ, Đồng Tâm tỷ tỷ, muốn cứu chủ nhân, trước phải dựa vào lực lượng các người”.

“Lực lượng của chúng ta?” Ngưng Tuyết nhẹ nhàng nỉ non. Chỉ cần có thể cứu tỉnh hắn, không cần nói là lực lượng của các nàng. Sinh mệnh cũng được, linh hồn cũng được...Tất cả đều được, các nàng cũng sẽ không có chút do dự.

“Không gian hỗn độn thánh châu này vốn là vì chủ nhân mà sinh, ở thời điểm lần đầu tiên gặp được chủ nhân, lực lượng của ta khiến cho ta có loại cảm giác này, cho nên, ta cam nguyện để cho hắn trở thành chủ nhân của ta. Lúc chủ nhân được khóa thủy linh châu đầu tiên, ta đã hoàn toàn xác định...Nay, chủ nhân đã có được lực lượng thủy linh châu, hỏa long châu, phong sát châu, thổ hoàng châu, lôi cương châu trong mười hỗn độn thánh châu, mặt khác bốn khóa trong năm khóa: Quang diệu châu, Thúy diệu châu, Âm hồn châu, Vong hồn châu ở trên người các người, muốn cứu chủ nhân, phải đem lực lượng bốn thánh châu này toàn bộ giao cho chủ nhân”.

Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm hơi hơi ngậy người một chút, các nàng liếc nhau, ở trong mang lệ mỉm cười đồng thời lộ ra ánh mắt quyết tuyệt, Ngưng Tuyết gật đầu nói: “Được, lực lượng, vốn là thứ ta chán ghét, nếu như không có những lực lượng này...Nếu ta chỉ là một cô gái bình thường mà nói, liền vĩnh viễn không có hôm nay...”

“Ta muốn cứu ca ca...” Đồng Tâm đem thân thể đứng thẳng, ánh mắt si mê nhìn Diệp Vô Thần, trên người, đã bắt đầu lóng lánh lên hào quang màu đen như có như không.

Thanh âm của Hương Hương lại một lần nữa chặn lời các nàng: “Ngưng Tuyết tỷ tỷ, Đồng Tâm tỷ tỷ...Các người biết hậu quả thánh châu ly thể không? Hiện tại sinh mệnh các người cùng thánh châu sớm đã dung hợp ở tại cùng chỗ, nếu không có thánh châu, các người cũng sẽ lập tức chết đi...Như vậy, chủ nhân sẽ thương tâm tự trách, cho dù tỉnh lại, cũng sẽ tình nguyện chính mình vĩnh viễn không thể tỉnh lại. Ta là Hương Hương của chủ nhân, như thế nào sẽ để cho chủ nhân chuyện thương tâm...Ngưng Tuyết tỷ tỷ, Đồng Tâm tỷ tỷ, các người là phải theo chủ nhân cả đời, không thể hiện tại liền đem thánh châu lấy ra, được không...”

“Hương Hương, người...” Ngưng Tuyết ngồi xổm xuống, con mắt nước ngơ ngác nhìn Hương Hương làm cho nàng kinh ngạc này. Thánh châu ly thể, các nàng quả thật sẽ chết, hơn nữa là lập tức chết đi, liền ngay cả thân thể cũng sẽ hóa thành hư vô. Nhưng liền theo như lời Diệp Vô Thần, bọn họ thật ra đều là ngọc như vậy, rõ ràng biết không có đối phương cho dù còn sống cũng sẽ không thật khoái hoạt, nhưng chỉ cần có thể cứu được lẫn nhau, lại vẫn như cũ sẽ không chút do dự bỏ qua sinh mệnh...Mà lời Hương Hương rõ ràng là đang nói cho nàng, nàng cùng Đồng Tâm cần bản không nên vứt bỏ tính mạng của mình...

“Ngưng Tuyết tỷ tỷ, Đồng Tâm tỷ tỷ, có trí nhớ ta vừa rồi truyền lại cho các người, các người nhất định biết Tư Thần có được rất kỳ diệu năng lực ngưng thời gian...Tư Thần thật là lợi hại, thật ra năng lực này chẳng những có thể ngưng thời gian, còn có thể làm cho thời gian chảy ngược...” Hương Hương nhẹ nhàng dừng người, đứng ở bên cạnh Tư Thần tựa như ở trong ngủ say. Tư Thần vẫn như cũ là im lặng như vậy, như một đứa bé bằng bằng ngủ tĩnh xảo. Lực lượng Tư Thần có được, Hương Hương là người đầu tiên chân chính sáng tỏ. Đó là một loại thời gian lực so với không gian lực còn khó có thể xuất hiện gấp trăm lần, lại không phải thuần túy thời gian lực, mà là một loại lực lượng thời gian cực kỳ đặc thù, ngay cả trong trí nhớ nàng cũng không tồn tại.

Ngưng Tuyết lơ lửng người tới, cẩn thận ôm lấy thân thể Tư Thần, lại cảm giác được thân thể nàng nhẹ nhàng giống như sợi bông.

“Lực lượng hiện tại của Tư Thần tuy rằng không thể làm đến nhất định thời gian trong không gian chảy ngược, lại có thể cho trạng thái sinh linh tồn tại ở bất cứ đoạn quá khứ nào xuyên qua...Ba năm trước, quang minh sinh mệnh, tử vong hắc ám tứ thánh châu còn chưa có hoàn toàn cùng thân thể các người dung hợp, chống đỡ sinh mệnh các người khi đó bộ phận lớn đến từ lực lượng của Thần đế, cho dù không có thánh châu cũng sẽ không chết đi, mà sau đó, thân thể các người mới cùng thánh châu ở trong không nhận thức được chân chính dung hợp. Cho nên, chỉ cần đem thân thể các người khôi phục tới trạng thái ba năm trước đây, là có thể gọi ra thánh châu tới cứu chủ nhân”.

Hương Hương giống như đang kể một thần thoại huyền diệu, một người bình thường cũng chỉ sẽ cho rằng thần thoại tới nghe.

Ở chỗ sâu trong con người của Ngưng Tuyết dấy lên nhảy nhót cùng khát vọng thật sâu, nàng ôm chặt Tư Thần, lau đi nước mắt khóe mắt hỏi: “Nếu thật có thể...Vậy chúng ta khi đó, còn có thể giữ lại ba năm nay trí nhớ không?”

“Sẽ không đâu. Các người tất cả đều sẽ biến thành trạng thái ba năm trước đây, thân thể sẽ biến thành ba năm trước đây trạng thái bị nguyên rửa kia, tính cách cùng trí nhớ cũng sẽ biến hóa tới ba năm trước kia...Chẳng qua, ta thật ra có biện pháp đem trí nhớ các người toàn bộ bảo lưu lại, bởi vì ta biết, những trí nhớ này đối với các người mà nói là thứ quan trọng nhất quan trọng nhất, ta mới sẽ không để cho người quan trọng nhất của chủ nhân mất đi thứ quan trọng nhất”.

Ngưng Tuyết mềm mại nở nụ cười, nàng nắm lên tay Đồng Tâm nói: “Cảm ơn người, Hương Hương...Cảm ơn người, Tư Thần”.

Ngày đó bị Dạ Minh mang đi, nàng đối với Thiên Thần đại lực đã trở nên xa xôi, đối mặt ca ca đã không nhìn thấy, nàng từng la lên: “Ca ca, người tin tưởng không...Tia vận mệnh giữa chúng ta sớm gắt gao tương liên, sẽ không bị lực lượng nào chặt đứt, cũng vĩnh viễn không có khả năng bị chặt đứt...”

Nàng chưa bao giờ có giống giờ khắc này như vậy, cảm kích tất cả của thế gian. Yên lặng, nàng đem hai tay của mình đặt ở trước ngực, làm tư thế một tin đồ vô cùng thành tín.

Tư Thần mở con mắt sáng ngời, nàng đang cười, đó là một loại cười ngọt ngào rất vui vẻ, vừa đáng yêu vô cùng. Nàng đang cao hứng lực lượng của mình có thể giúp đỡ ba ba, có thể giúp đỡ dì Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, cũng đang kiêu ngạo lực lượng của mình có thể có được như vậy.

Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm ở dưới lực lượng dẫn dắt đứng ở cùng chỗ, mà Tư Thần thân thể linh lung kia lơ lửng ở chính giữa các nàng, trên người lóe ra hào quang màu trắng khi sáng khi tối. Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm thì ở dưới chỉ thị của Hương Hương nhắm hai mắt lại, thả lỏng thân thể chính mình, không cho chính mình đi kháng cự lực lượng nào đến từ thế giới bên ngoài.

Cho nên, các nàng cũng không cách nào nhìn thấy của biến hóa giờ phút này của Tư Thần...Nàng Tư Thần ở trong bạch quang trở nên hư ảo, lại dần dần trở nên trong suốt, chậm rãi, thân thể nàng bỗng nhiên biến mất, mà cường độ bạch quang kia cũng ở giờ khắc này đạt tới cực hạn, bao bọc thân thể Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm.

Nếu ánh mắt có thể xuyên thấu bạch quang nồng đậm này, như vậy, hẳn sẽ kinh ngạc nhìn thấy nguyên bản chỗ vị trí của Tư Thần, một mặt gương khéo léo đang thông thả thay đổi...

Gương...một khối gương miến cường cỡ bàn tay người trưởng thành.

Mà liền ở trong cái gương này thay đổi, sinh linh bạch quang bao phủ, thời gian chỉ luân bắt đầu nghịch chuyển không thể tưởng tượng. Thời gian không thể trôi ngược ở trên người các nàng bắt đầu chân chính chảy ngược.

Nếu thật có thể để cho trạng thái sinh linh biến tới trạng thái từng có...Như vậy, vì sao không trực tiếp để cho thân thể Diệp Vô Thần biến trở về trạng thái đoạn ngắn thời gian trước?

Cho dù là lực lượng nghịch thiên chân chính, cũng sẽ có quy tắc nghiêm khắc của nó, trừ phi, loại lực lượng này có thể đến trình độ chân chính không nhìn quy tắc. Tư Thần không thể, ít nhất hiện tại không thể. Thời gian lực lượng có được có thể khiến có ở trong thời gian luân hồi biến thành không, lại không thể làm cho không biến thành có, có thể biến yếu, cũng không thể biến mạnh. Đơn giản nói đến, quy tắc trong này xuyên qua hàng đầu, là không thể đủ tái sinh.

Ví dụ như nói, nếu đem thân thể Diệp Vô Thần biến trở về trạng thái mấy tháng trước, như vậy trên người hắn sẽ nhiều hơn một hồn, sẽ nhiều hỏa long châu cùng với phong sát châu, vô luận người nào xuất hiện lần nữa đều là quy tắc không cho phép tái sinh. Cũng là, một người chết đi cũng không thể lấy loại phương pháp này tái sinh sinh mệnh...Nhưng, loại hạn chế này cũng chỉ có thể xảy ra ở trên lực lượng thời gian không quá cường đại, đều khi lực lượng chân chính cường đại đến trình độ nào đó, hạn chế này liền bị dễ dàng đánh vỡ.

Hương Hương thoáng rời xa, bình tĩnh nhìn trước mắt đoàn bạch quang nhu hòa kia. Ở trong nhận biết của nàng, màu sắc của thời gian lực là không màu, màu sắc của thời gian lực cường đại thì là màu xám, mà lực lượng thời gian của Tư Thần lại là màu trắng không thể lý giải. Mà nàng tin tưởng Tư Thần nhất định có thể làm được kết quả nàng muốn kia, cứu trở về ba ba nàng.

Mà bước mấu chốt nhất chân chính đánh thức Diệp Vô Thần, vẫn như cũ muốn nàng đến tự mình bắt tay vào làm. Thân thể nàng là nhỏ như vậy, lơ lửng ở không trung phóng thích hương thơm hư ảo cùng mộng ảo xinh đẹp người thường không thể tưởng tượng.

...

Ma đại lục.

Khói đen vẫn như cũ đang bốc lên, mà Sa Hưu cùng Thần đế trong lòng cũng ở trong khói đen rất nhanh ly tán càng lúc càng bất an...Hoặc là nói, bất an đã không đủ để hình dung tâm tình bọn họ lúc này, bọn họ cảm nhận được là một loại sợ hãi...Thật sâu sợ hãi.

Hồ...

Cuối cùng một trận gió yêu thổi qua, mang theo lực lượng hắc ám cuối cùng biến mất ở tại phía nam xa xôi. Tất cả, rốt cuộc toàn bộ yên tĩnh xuống dưới, nhưng trong lòng Sa Hưu cùng Thần đế lại như ép lên tảng đá lớn vạn cân, nặng trĩu làm cho thân thể bọn họ cũng lung lay muốn đổ.

Giống như là ở phối hợp bất an mãnh liệt của bọn họ, trên bầu trời bỗng nhiên bay tới mảng lớn u ám, vốn bầu trời còn có tối tăm lập tức biến thành bóng tối lấp lánh. Sương khói đen kịt ở không trung dao động, che lấp ánh sáng trên không bắn hạ. Toàn bộ ma đại lục ở cùng thời gian lập tức lâm vào trong bóng tối, như đêm tối không hề báo trước đột nhiên buông xuống. Mà so với hắc ám, cùng mà đến, là một cỗ áp lực trầm trọng cực lớn đến không cách nào hình dung.

Lực lượng tà ác, lực lượng vô cùng tà ác. Lực lượng tà ác đến làm cho bọn họ những “Ma” này cũng bài xích cùng sợ hãi. Mà cỗ lực lượng không biết từ đâu mà đến này lại ở trong thời gian ngắn ngủi như thế, trực tiếp bao phủ toàn bộ ma đại lục.

Sắc mặt Sa Hưu cùng Thần đế rốt cuộc đại biến, một khắc kia, bọn họ đồng thời nghe được thanh âm trái tim chính mình kịch liệt nhảy lên, đồng thời rõ ràng cảm nhận được trong lòng thật sâu sợ hãi kia. Ở lúc đối mặt Hắc Huyền thân bọn họ cũng không có sợ hãi qua, tại dưới cỗ lực lượng dưới này lại sợ hãi ngay cả hô hấp cùng tim đập đều hầu như hoàn toàn ngừng lại.

“Đại...Đại...Ma vương!” Thanh âm Sa Hầu đang run rẩy, mỗi một chữ, đều là từ bên trong hàm răng gian nan vô cùng cứng rắn chen mà ra.

Hắn đang sợ hãi, kiếp này chưa bao giờ có giống giờ khắc này sợ hãi qua như vậy, tại trước đây, hắn còn dùng thời gian dài như vậy đi chuẩn bị đánh thức đại ma vương...Nhưng khi cảm nhận uy áp chỉ có khả năng đến từ đại ma vương này, hắn mới chính thức rõ ràng ý tưởng của mình là ngu xuẩn cỡ nào. Cổ lực lượng này rất đáng sợ, nhưng càng đáng sợ, là cổ lực lượng này có hơi thở tội ác, loại lực lượng tội ác lạnh như băng này một khi xuất hiện, sẽ là tai nạn của toàn bộ sinh linh hỗn độn không gian...Bao gồm ma đại lục bọn họ.

Hắc Huyền thần rõ ràng đã chết! Vì sao đại ma vương lại thức tỉnh...Rốt cuộc đã xảy ra cái gì!

542. Chương 540: Nghịch Lưu, Sinh Mệnh Thời Gian

Hương Hương ở lúc này rất cuộc có động tác, nàng nhắm mắt lại, đem hai luồng lực lượng không nhìn thấy đẩy hướng về phía hai cái bóng dáng nhỏ bé xinh xắn mơ hồ hiện lên kia. Đó là Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm ở trước khi nhận lực lượng thời gian của Tư Thần, bị Hương Hương dùng lực lượng linh hồn cương đại cắt xuống trí nhớ, cái đoạn trí nhớ này, là toàn bộ trí nhớ các nàng ba năm trước đây tới nay, mà giờ phút này, nàng lại dùng lực lượng tương tự, đem cái trí nhớ thuộc về các nàng này lại giao cho các nàng.

Bạch quang sau khi tan hết, một vòng bóng trắng từ không trung thẳng tắp rơi xuống, cùng với một tiếng tiếng kinh hô theo bản năng.

Ngay sau đó, một cái bóng đen rất nhanh bay ra, lập tức đem bóng trắng trong rơi xuống đón được, chậm rãi lên không, trôi nổi tới trước thân thể Diệp Vô Thần. Thân thể Diệp Vô Thần ở dưới lực lượng của Hương Hương nhẹ nhàng nổi tại nơi đó, trên mặt im lặng không có cho dù một tia cảm tình dao động.

Các nàng là...Ngưng Tuyết, Đồng Tâm.

Gương mặt mười tuổi, tuyết trắng tóc, mắt sáng, váy màu trắng, còn có hai vết sẹo đáng sợ ngang dọc ở trên mặt nàng...Nàng là Ngưng Tuyết, không là Bạch Dực công chúa nữa, mà là ba năm trước, Ngưng Tuyết không lo âu, chỉ muốn mỗi ngày quần quýt ở bên người ca ca kia. Lực lượng của nàng cũng đồng thời mất đi, cho nên ở khi lực lượng của Tư Thần tan hết, nàng không có năng lực bay nữa, thẳng tắp rơi xuống.

Đồng Tâm...Trong lạnh lùng mang theo ánh mắt mê mang thiên nhiên, khi nhìn Diệp Vô Thần biểu tình ngờ ngác mà si mê kia, tóc đen mềm như đêm tối, con mắt đen như bảo thạch, gương mặt mười ba mười bốn tuổi, dung nhan tinh xảo vô cùng, cùng ngoại hình Ngưng Tuyết giống nhau, màu sắc cũng là màu đen nhánh váy công chúa...Nàng cũng là biến trở về Đồng Tâm ba năm trước đây, Thiên Phật nữ vĩnh viễn canh giữ ở bên người Diệp Vô Thần kia.

Thân thể các nàng thành công về tới trạng thái ba năm trước đây, trí nhớ lại không có chút xói mòn...Nhưng, về mặt các nàng làm cho Hương Hương rất quen thuộc lại rõ ràng lộ rõ tính cách các nàng cũng về tới ba năm trước, bởi vì đây là biểu tình chỉ có khi đó các nàng mới có thể lộ ra, sẽ không thuộc về Bạch Dực công chúa thánh khiết thanh nhã kia, sẽ không thuộc về Hắc Dực công chúa tính cách nhu nhược kia.

“Ca ca” Ngưng Tuyết giống như đứa bé nhìn Diệp Vô Thần, nước mắt tí tách rơi...Không, hiện tại nàng vốn chính là một đứa bé, một đứa bé đối với Diệp Vô Thần ỷ lại đến không thể rời đi được.

“Tiểu Hương Hương, mau cứu ca ca, được không...Ta rất muốn nhìn thấy ca ca lập tức liền tỉnh lại” Nàng lấy một loại ánh mắt làm cho người ta đau lòng khát vọng nhìn Hương Hương, Đồng Tâm cũng đồng thời nhìn về phía nàng, cũng đã không cách nào nên lời. Đồng Tâm bây giờ, là Đồng Tâm không biết nói chuyện kia.

Hương Hương nhẹ nhàng gật đầu, hai tay vung xuống, không gian chung quanh nhất thời biến hóa, từ bầu trời trống trải, biến thành một địa phương im lặng mà cũ nát...Đây là địa phương Diệp Vô Thần cùng Hương Hương lần đầu tiên gặp nhau. Trung tâm Mê thất chi địa - Thất lạc thần điện.

Long hồ từng ở trong mê mang tồn tại vô số năm, lúc lực lượng của nàng bởi Diệp Vô Thần mà từng chút sống lại, nàng rốt cuộc rõ ràng chính mình là ai, nắm đó lại vì sao có thể tồn tại ở địa phương này.

Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đứng vững thân thể, ánh mắt như lúc trước mấp máy như vậy, thả lỏng thân thể, không cho chính mình đi cự tuyệt lực lượng đến từ bên ngoài nào. Ở dưới hai đạo hào quang không màu đến từ Hương Hương tác động, trên người Ngưng Tuyết hiện lên quang mang màu trắng cùng xanh biếc, mà trên người Đồng Tâm hiện lên hào quang màu đen cùng màu xám, mà bên trong hào quang luân phiên chớp động, bốn khóa hỗn độn thánh châu phân biệt xuất hiện ở tại trên không của Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm. Bởi không có cùng dung hợp, Ngưng Tuyết thậm chí liền không có năng lực sử dụng lực lượng chúng nó, cho nên căn bản không thể đem những hỗn độn thánh châu này kêu gọi đi ra, mà chúng nó xuất hiện, là bị Hương Hương lấy lực lượng không gian từ trong cơ thể các nàng dời đi mà ra.

Một loại cảm giác thoát lực thật sâu cùng không thể cảm giác mê muội kháng cự từ trên người Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm sinh ra, các nàng hầu như là cùng trong lúc nhất thời ngã ngối ở tại trên mặt đất. Tuy rằng không có cùng các nàng hoàn toàn dung hợp, nhưng dù sao cũng là một bộ phận rất lớn sinh mệnh cùng lực lượng của các nàng, thánh châu rời cơ thể, hoàn toàn cùng cấp với hút ra bộ phận sinh mệnh cùng lực lượng của các nàng.

Ầm...

Một mảng lớn bạch mang hoa lệ từ trên người Hương Hương bốc lên, hào quang màu trắng kia che lấp thân thể Diệp Vô Thần, lại mềm nhẹ đem Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đẩy ra...Hào quang quá mạnh mẽ, hoàn toàn che lấp thân thể Diệp Vô Thần cùng Hương Hương. Thật ra, đó còn là một cái không gian kết giới, không gian kết giới hai chiều ngăn cách tất cả, tựa như một cái không gian độc lập làm cho người ta không thấy rõ tất cả trong đó, không nghe được thanh âm gì trong đó. Bốn khóa thánh châu màu trắng kia, cũng ở trước khi kết giới hình thành bay vào trong đó.

Chỉ một thế giới độc lập, chỉ còn lại có Diệp Vô Thần không có ý thức cùng Hương Hương trạng thái bỏ túi. Bốn khóa hỗn độn thánh châu màu sắc khác nhau trôi nổi ở trên ngực Diệp Vô Thần, phóng thích quang sáng mê muội huyền như lưu ly.

Hào quang trên người Hương Hương đang lập lờ, mà thân thể Hương Hương cũng ở trong hào quang lập lờ này từng chút từng chút lớn lên, một mực trưởng thành đến Diệp Vô Thần hình thái cô gái từng chứng kiến qua. Da như băng tuyết, thắt lưng như buộc, răng trắng như ngọc, mày như thùy vũ, đây là một thân cô gái long hồ tập hợp tất cả cực hạn hoàn mỹ của thế gian. Nàng một tay đặt tới trên môi của Diệp Vô Thần, dùng ngón tay ngọc dài nõn nà đem môi hắn tách ra, một tay nõn nà kia giơ lên, bốn khóa hỗn độn thánh châu kia ở dưới lực lượng của nàng dẫn dắt một cái tiếp một cái bay xuống, từ khoang miệng Diệp Vô Thần, tiến vào đến trong thân thể hắn.

Quang minh, sinh mệnh, hắc ám, tử vong, lực lượng nguyên bản khắc chế triệt tiêu nhau này ở trên người Diệp Vô Thần đồng thời lộ ra, hào quang các màu rất nhanh đan xen. Đây là Diệp Vô Thần lần đầu tiên đồng thời đạt được lực lượng bốn khóa thánh châu, mà bốn thánh châu này đồng thời phóng xuất ra lực lượng mạnh, giờ phút này cũng chỉ có Hương Hương mới rõ ràng cảm nhận được. Nàng không có bị những lực lượng khổng lồ này ảnh hưởng, mà là lấy một loại thành kính điềm tĩnh, yên lặng cảm thụ được lực lượng cường đại kia dần dần hóa thành lực lượng thuộc về Diệp Vô Thần.

Mùi thơm làm cho người ta say lòng tràn ngập không gian nhỏ hẹp này, trong miệng Hương Hương phát ra một tiếng nỉ non rất nhỏ, khi trên người Diệp Vô Thần một chút hào quang cuối cùng tan đi, nàng quỳ đến bên người Diệp Vô Thần, hai tay giơ lên, đem trên người áo lông tuyết nhẹ nhàng chậm chạp cởi ra...Nhưng động tác của nàng lại lập tức chậm lại một chút, không có đem áo cởi, mà là đứng dậy, đem váy dưới hạ thân rơi xuống dưới chân, lộ ra hai chân trắng như tuyết non mịn, ánh bạch quang nhàn nhạt kia.

Nàng hướng phía trước, hai tay khẽ động, quần áo toàn thân của Diệp Vô Thần biến mất không thấy. Thân thể chủ nhân làm cho trên mặt nàng hiện lên một chút phần hồng, thân thể rất nhỏ vận vẹo một cái, sau đó khẽ cắn răng, hai tay lặng lẽ nhấc tới trên thân váy. Không có váy trắng như tuyết kia, hạ thân nàng đã là trần như nhộng, đùi đẹp trần trụi trắng nõn trắng mịn, như chạm ngọc mài mà thành, bóng loáng không có nửa điểm dấu vết, da thịt phụ cận hết sức trắng nõn, giống như mật ong trơn bóng, như trẻ con mềm mại mập mạp.

Hai chân nàng bởi khấn trương mà có phát run rất nhỏ, lại cố lấy dũng khí, chậm rãi di động một đoàn móng đẹp như căn phòng tuyết run rẩy cùng hắn lại gần. Một cô gái nhìn qua chẳng qua mười ba mười

bốn tuổi, thân thể lại non nớt nhỏ nhắn, lại có được một đôi mông khéo léo nhưng không mất vẻ đẹp đầy đặn, đường cong tràn ngập ngậy ngô ý nhị mê người từ phần eo một đường đi xuống, trút xuống thành hồn nhiên thiên thành trôi chảy cùng giảo mỹ, làm cho người ta đầu óc mơ màng, da thịt non mịn đến mức tận cùng lộ ra trong suốt trong sáng như băng, rõ ràng còn nhỏ, nhưng thân thể mỗi một tấc, đều là hoàn mỹ không tỳ vết như vậy. Nếu như thân thể nàng chân chính thành thực, không biết sẽ phóng ra một loại sức hấp dẫn kinh tâm động phách như thế nào.

Một tiếng vang nhỏ từ hạ thân truyền đến, thân thể Hương Hương cũng đột nhiên cương cứng, vấy kia một mực bị nàng xách lên trong tay cũng vô lực buông xuống. Đó là thanh âm mỗi cái bộ vị thân thể nàng bị đánh sâu vào đến vỡ ra. Bạch quang mộng ảo dưới váy che kia, là đã hoàn toàn kết hợp cùng một chỗ hai người.

“Chủ nhân...” Cho dù nàng là Hương Hương, nàng vẫn như cũ cảm giác được nỗi đau cả đời này sẽ chỉ có một lần. Lực lượng của nàng rõ ràng có thể lập tức liền có thể bị loại đau đớn này lau đi, nhưng loại đau này lại làm cho nàng tham luyến, nàng nằm úp sấp nằm ở trên người hắn, lẳng lặng cảm thụ được loại đau đớn làm cho nàng thích này.

Lúc này, nàng rốt cuộc rõ ràng nàng lúc trước vì sao có thể sợ hãi Diệp Vô Thần xâm phạm như vậy, đó không phải đối với hắn bài xích, mà là lực lượng linh hồn nàng bài xích...Bởi vì nếu lúc trước Diệp Vô Thần chạm nàng, nàng hôm nay liền không thể đem hắn cứu trở về.

Hồn thiên châu cuối cùng của hỗn độn mười thánh châu, ngay tại trong cơ thể nàng. Mà cái hồn thiên châu này, là phương pháp duy nhất thế gian làm cho linh hồn chết đi sống lại. Nguyên bản, nàng có thể trực tiếp đem hồn thiên châu của mình giao cho Diệp Vô Thần, đem ý thức hắn sống lại. Nhưng...Đồng Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm giống nhau, hồn thiên châu sớm trở thành sinh mệnh chi châu của nàng, cho Diệp Vô Thần, nàng sẽ chết.

Mà nàng, tuyệt đối không thể chết đi, nếu không, tất cả đều muốn vạn kiếp bất phục.

Cho nên, nàng đang dùng phương pháp chính mình biết, lấy lực lượng chính mình làm dẫn, ở trong cơ thể Diệp Vô Thần chế tạo một khóa hỗn độn thánh châu linh hồn hệ khác...Trong cơ thể một người có đủ cân bằng mà vô tận thủy, hỏa, phong, lôi, thổ, quang minh, hắc ám, sinh mệnh, tử vong lực lượng, như vậy, một loại lực lượng linh hồn cuối cùng liền sẽ bên ngoài đến dưới linh hồn lực lượng dẫn dắt rất nhanh hình thành, cũng trưởng thành tới cường độ cùng chín loại trật tự nguyên tố khác ngang nhau. Mà trong mười đại trật tự nguyên tố, cũng chỉ có linh hồn lực lượng có vinh dự này, bởi vì nghiêm khắc mà nói, linh hồn lực lượng cũng không phải một loại nguyên tố lực đơn thuần, mà là có thể dựa vào một loại trong chín loại hoặc là vài loại khác mà sinh. Tựa như ở ánh mặt trời, mưa móc, thổ nhưỡng, nhiệt độ...Toàn bộ khi thích hợp, chỉ cần bỏ ra một mầm móng, là có thể rất nhanh sinh trưởng.

543. Chương 541: Hỗn Độn Vương

Mà Hương Hương không có thấy chính là, mu bàn tay trái Diệp Vô Thần lóe ra một điểm quang mang cực kỳ nhỏ yếu, tùy theo một vòng quang mang luân chuyển mà đồng thời hiện lên, đó là một vòng quang điểm xếp hàng cùng một chỗ, số lượng vừa vặn mười chấm, đám quang điểm này bắt đầu rất nhanh xoay tròn sau đó hợp lại thành một vòng sáng, rồi hoàn toàn biến mất trên bàn tay hắn.

Ầm!

Ý thức vừa sinh ra trong người Diệp Vô Thần bỗng truyền đến một tiếng vỡ tan thanh thúy.

“Chủ nhân.” Nhìn vào đôi mắt của Diệp Vô Thần, Hương Hương một lần nữa gọi, khát vọng hắn chuyển đầu nhìn về phía mình. Cảm giác đau đớn ở hạ thân đã dần giảm đi nhiều, khiến nàng có một loại khát vọng muốn lay động thân thể giảm bớt cảm giác trống rỗng dưới đó, nhưng nàng không dám lộn xộn, chỉ dám thấp thỏm nằm trên thân thể hắn, con mắt chăm chú nhìn hắn.

Một đôi tay bỗng nhiên giơ lên, dọc theo hai đùi nhỏ xinh đẹp tuyệt trần của Hương Hương mà sờ soạng, đôi chân khả ái của Hương Hương có chút rụt lại, bàn tay kia nhẹ nhàng cầm lấy hai mắt cá chân nhỏ của nàng, con mắt nàng vẫn chăm chú nhìn vào bỗng nhiên mở ra, nhìn nàng hơi cười khẽ.

“Chủ nhân.” Hương Hương vui vẻ hô lên một tiếng, nhưng cảm giác dị dạng ở dưới thân khiến nàng thoảng cái xấu hổ mà cúi gập đầu xuống.

Cảm giác được sự khấn trương của Hương Hương, Diệp Vô Thần nở nụ cười, cười rất nhu hòa, tay hắn giơ lên nhẹ cởi bộ quần áo tuyết nhưng trên người Hương Hương, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve thân thể trơn nhẵn non mềm của nàng, sắc mặt Hương Hương ngày càng trở nên đỏ rực, thân thể cũng không dám giãy dụa một chút nào. Diệp Vô Thần bắt đầu tiến tới khu vực trước ngực nàng, vỗ về chơi đùa hai khối thịt xinh xắn mới phát dục của nàng, nhũ hoa hồng nhạt dưới sự trêu đùa của hắn rất nhanh cứ lên, theo sự xoa nắn nhẹ nhàng, hô hấp của Hương Hương dần biến thành tiếng rên rỉ mê người không gì sánh được, thân thể căng thẳng của nàng phát ra từng đợt run rẩy nhỏ nhỏ.

“Hương Hương, nếu như không phải trước kia ngươi bị phát hiện quá sớm, thì ngươi sẽ là tồn tại siêu việt như Nam Hoàng Bắc Đế, là vua chân chính của Hỗn Độn không gian này...vì sao, ngươi lại là một cô nhóc thế này?” Diệp Vô Thần mới sống dậy vẫn nhẹ nhàng chơi đùa thân thể non mềm của Hương Hương, rõ ràng là vừa từ trong kỳ tích ý thức tiêu tán niết bàn sống lại, nhưng thần tình không có bất cứ khiếp sợ vui sướng gì, mà nhu hòa nhìn nàng mỉm cười, giống như là vừa được Hương Hương đánh thức từ giấc ngủ say vậy.

“Ta...không biết...chủ nhân...” Dưới sự khiêu khích ngày càng mạnh bạo của Diệp Vô Thần, tâm tình căng thẳng của Hương Hương đều bay mất hết, nàng cảm giác được một loại cảm giác khó hiểu từ sâu trong nội tâm toát ra, khiến lòng nàng hoảng loạn, rồi lại chuyển thành cảm giác sung sướng không nói lên lời, cả thân thể nàng đều nổi lên một màu phấn hồng, phát ra những thanh âm rên rỉ như là cầu xin...

Diệp Vô Thần cười càng thêm thần bí: “Đó là bởi vì...Hương Hương vốn là hỗn độn vương này cuối cùng cũng sẽ bị ta chinh phục và khi dễ.”

Hắn nâng mũi Hương Hương lên, vẫn duy trì tư thế gắn chặt liền đứng dậy, kích thích bất chợt khiến miệng Hương Hương tràn ra một đợt rên rỉ, tứ chi gắt gao ôm chặt người Diệp Vô Thần, cùng hắn kết hợp một chỗ. Khuôn mặt non nớt của nàng sát với mặt Diệp Vô Thần, tư thế này giống như nàng bị Diệp Vô Thần xuyên thủng vậy.

Với tư thế thẳng đứng này, Diệp Vô Thần bắt đầu chuyển động kiêu đồn của nàng, tùy ý thưởng thức thân thể long hồ thiếu nữ này, lắng nghe tiếng rên động tâm như tiếng nhạc của nàng. Đây là thời gian và không gian thuộc về bọn họ, bên ngoài có xảy ra chuyện gì với họ đã không còn quan trọng, hắn hiện tại đang trầm nghĩ làm sao có thể tinh tế hưởng thụ thiếu nữ trong lòng. Lần này tỉnh lại, tâm linh hắn một lần nữa xảy ra lột xác, một lần lột xác nghiêng trời lệch đất.

Vô thần quyết tầng thứ sáu, có một loại cảm giác hoàn mỹ giống như có thể nắm tất cả ở trong tay.

Hắn rõ ràng vẫn là hắn, nhưng ngay cả hắn cũng đều rõ ràng cảm giác được bản thân hoàn toàn thay đổi, thị giác, thính giác...năng lực nhận biết với bên ngoài, còn có lực lượng bản thân, toàn bộ xảy ra biến hóa cực lớn.

Thủy, hỏa, phong, lôi, thổ, minh, ám bảy loại nguyên tố thiên nhiên dung hợp cùng trên một người, từ đây diễn sinh ra sẽ trở thành lực lượng không gian.

Thủy, hỏa, phong lôi, thổ, quang, ám bảy nguyên tố thiên nhiên cùng với sinh mệnh, tử vong, linh hồn ba đại nguyên tố vận mệnh sau khi dung hợp sẽ sản sinh ra lực lượng thời gian.

Lực lượng thời gian cùng không gian, hai chủng lực lượng huyền ảo, thần kỳ, cường đại mà hiếm có nhất đồng thời xuất hiện trên người Diệp Vô Thần. Dưới sự trợ giúp của Hương Hương, linh hồn hắn đã sống lại, linh hồn lực cũng bành trướng tới một mức độ cực kỳ kinh khủng. Cho dù là vô thần quyết chỉ có quyền hai hồng toàn vẹn, thì khi linh hồn lực của hắn bành trướng cực độ cũng mang lại cho hắn năng lực dự đoán, mà lúc này, hắn có khả năng cảm nhận được những thứ vượt qua nhận thức của mình.

Hắn biết Hương Hương đã dùng phương pháp gì để cứu hắn.

Thậm chí cảm giác được ở ma chi đại lục xa xăm, đại ma vương thức tỉnh rồi.

Hương Hương...

Hồn thiên châu trong cơ thể hắc do linh hồn lực lượng bản nguyên của Hương Hương cùng với chín hỗn độn thánh châu hợp lại mà sinh ra, vì thế kí ức của Hương Hương như phục chế không chút tỳ vết đều xuất hiện trong đầu hắc.

Nàng sinh ra trong trung tâm hỗn độn, ngày đêm hấp thu lực lượng hỗn độn cực kỳ tinh thuần, khiến nàng có một lực lượng cường đại nhất, một thân thể hoàn mỹ nhất, linh hồn tinh thuần nhất. Bởi vì nàng là sinh linh cực mạnh do hỗn độn không gian này sinh ra, nên nàng trở thành chủ nhân của cái hỗn độn không gian này, là người nắm quyền tối cao nơi đây.

Thậm chí, lúc nàng trưởng thành có thể siêu việt Nam Hoàng và Bắc Đế.

Nhưng Nam Hoàng cùng Bắc Đế trong lúc tranh đấu đã vô tình phát hiện ra tồn tại của nàng, đồng thời nổi lên lòng tham lam, muốn trước khi lực lượng của nàng hoàn toàn thức tỉnh sẽ khống chế ý thức nàng, cướp đoạt tồn tại của nàng. Vì thế, mục tiêu tranh đấu của Nam Hoàng cùng Bắc Đế xảy ra biến chất, tranh đấu cũng ngày càng nghiêm trọng.

Rút cuộc, hỗn độn vỡ tan, vào lúc đó Hương Hương đã bị thương nặng, với lực lượng còn chưa trưởng thành rời khỏi trung tâm hỗn độn đã bị vỡ tan, miễn được một số kiếp bị hủy diệt, mà nàng tồn tại trên một mảnh vỡ nhỏ của trung tâm hỗn độn, sau này trở thành thiên thần đại lực.

Sau đó, có lẽ là thượng thiên nghiêm phạt với bọn họ, tham niệm của bọn họ thiếu chút nữa hủy diệt long hồ, với tội ác này kết hợp với lực lượng chuyển hóa thành một ma thần cường đại...

Mà Hương Hương ở thiên thần đại lực linh khí hỗn độn quá loãng, ở chỗ này không thể khiến nàng hoàn thiện mà ngược lại rất nhanh tiêu hao lực lượng của nàng, tổn thương của nàng cũng khiến nàng suy yếu nhanh hơn. Những cũng may, ở chỗ này nàng có một không gian tràn đầy khí tức ngoại dật, khiến Nam Hoàng và Bắc Đế không phát hiện được sự tồn tại của nàng. Cứ như vậy, tại địa phương âm u kia của thiên thần đại lực, nàng sống qua một năm lại một năm. Rút cuộc, thương thể nàng khôi phục, nhưng lực lượng của nàng vẫn nhỏ bé...chẳng qua nhiều năm sau nàng gặp Diệp Vô Thần, lực lượng khó hiểu nào đó trong lòng nàng rung chuyển khiến nàng nhận Diệp Vô Thần thành chủ nhân của mình.

Đây là lựa chọn chính xác nhất cuộc đời nàng.

Những ký ức này của Hương Hương đều là khi Diệp Vô Thần đạt được lực lượng của vô thần quyết tăng năm liền khôi phục lực. Trước khi, nàng thậm chí không biết mình là ai, vì sao phải ở chỗ này, đương nhiên ý thức của nàng theo lực lượng tăng trưởng mà dần hoàn thiện, nàng yên lặng theo Diệp Vô Thần, tìm kiếm chín sứ mệnh tồn tại của mình.

Nàng, vốn là hỗn độn vương.

Nhưng trước kia xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến vị hỗn độn vương này trở thành người của Diệp Vô Thần...

.....

Ma chi đại lực một mảnh u tối, mọi người đều cảm giác được bầu trời đen sẫm ngày càng thấp, dường như tùy thời đều có khả năng sụp xuống.

Cảm giác hít thở không thông dần áp bách vào lòng mỗi người.

Sa Hưu nhìn về phía nam gần phía hắc ám, trong không trung phun ra một câu cụt ngủn: “Xong rồi.”

Có thể khiến Ma tộc chỉ hoán trực tiếp buông bỏ như vậy, có thể thấy được cỗ lực lượng tà ác này khiến hắc tuyệt vọng cỡ nào. Không phải là khiếp sợ mà là tuyệt vọng, nếu là hôm trước, khi đại ma vương thức tỉnh khiến hắc run rẩy, đồng thời trong lòng còn có chút tiểu nhân đắc chí, nhưng chân chính đối mặt với loại lực lượng này, hắc mới biết ý nghĩ đại ma vương sẽ chấn hưng Ma tộc ấu trĩ đến mức nào.

“Ta hiện tại rất muốn giết người.” Sau Hưu xoay người, lạnh lùng không gì sánh nổi nói với Thần Đế.

Thần Đế: “...”

Nếu như không phải nàng làm tỉnh lại hắc huyền thần, thì vĩnh viễn không khiến đại ma vương này thức tỉnh.

Nhưng hiện tại, nói gì cũng đã chậm, khiến ma hoàng Sa Hưu trực tiếp tuyệt vọng buông bỏ lực lượng, bọn họ không nhìn thấy tương lai của bản thân, thậm chí toàn bộ Ma chi đại lục cùng thần chi đại lục. Bởi vì cổ tội ác này mang theo khí tức hủy diệt không hề do dự, hủy diệt bất cứ đất đai hay sinh linh nào. Loại lực lượng tà ác này sẽ không tồn tại bất cứ chút thiện lương nào, chút tình cảm nào, chút do dự nào, tội ác trong cuộc sống không có khả năng thể hiện ra sự tà ác của cổ lực lượng này.

“Ha ha ha...cáp cáp...ha ha ha ha...cáp...”

Đây là một tiếng cười trầm thấp khiến người khác rợn người cỡ nào, tiếng cười này khiến ngay cả Sa Hưu cùng với Thần Đế cũng không tự kìm hãm được tìm đập gia tốc. Mà tiếng cười này cũng xua tay hi vọng cuối cùng trong lòng họ...đại ma vương ngủ say kia đúng thực là thức tỉnh rồi.

“Ha ha ha ha...Ha ha ha...lực lượng hắc ám thật tinh thuần, ta rút cuộc không cần vĩnh viễn sống trong tử vong nữa...ha ha ha ha...”

Thanh âm kinh khủng này truyền khắp góc ngách ma chi đại lục to lớn, vô số ma đầu nghe thấy thanh âm này cũng sinh ra sợ hãi run rẩy tự nội tâm, bóng ma khủng hoảng đầy rẫy toàn bộ ma chi đại lục.

544. Chương 542: Sống Lại

Toàn bộ góc ngách ma chi đại lục mỗi một không gian đều có thể nhìn thấy Ma Ảnh trùm thiên này, hắc đường như đều không xuất hiện ở trong tầm mắt, mà là xuất hiện trong lòng mỗi sinh linh, nó phun ra ma khí vô tận từ nội tâm, khiến cho mọi người sinh ra sợ hãi lớn nhất. Không biết bao nhiêu ma quỷ rạp xuống đất, toàn thân động khê cũng không dám, ngoại trừ co rúm lại bọn họ cũng không dám có động tác gì khác.

Trong truyền thuyết ma tộc, thức tỉnh đại ma vương là phương pháp duy nhất mang lại lực lượng hắc ám khổng lồ. Vì thế Sa Hưu từ chỗ Hắc Huyền Thần tìm được phương pháp dẫn tới nơi Đại Ma Vương ngủ say, kỳ thực vốn không có khả năng đánh thức Đại Ma Vương. Bởi vì hắc đánh giá thấp trình độ hắc ám khổng lồ cần để thức tỉnh Đại Ma Vương, Hắc Huyền Thần tuy mạnh nhưng hắc ám lực lượng nó thả ra hoàn toàn không đủ để Đại Ma Vương tỉnh lại.

Nhưng, Hắc Huyền Thần hủy diệt phóng ra toàn bộ lực lượng hắc ám cũng vừa đủ! Hơn nữa lực lượng hắc ám của nó bộc phát ra đều bị Đại Ma Vương điên cuồng hấp thu, vì thế lực lượng hắc ám của hắc huyền thần đều tuôn về phía nam, nơi hắc đang ngủ say, đánh thức hắc tỉnh lại.

Nhìn bầu trời đen kịt trên bầu trời, cùng ánh mắt huyết hồng kia, Sa Hưu và Thần Đế đã mơ hồ thấy được tương lai đen tối trước mắt. Đây là một cổ lực lượng căn bản không thể chống lại...không có bất luận phương pháp nào, cũng không có một tia may mắn nào tồn tại. Đường như một con kiến đối mặt với hắc ám cao sơn không nhìn thấy đỉnh vậy.

....

Trong sự chờ đợi khẩn trương của Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, bạch sắc quang mang đang rung rinh bỗng nhiên truyền tới một động tĩnh rất nhỏ, theo đó mà bạch quang dần tiên tán, Ngưng Tuyết và Đồng Tâm đồng thời từ mặt đất đứng lên, tới gần bạch quang nhu hòa.

Dưới bạch quang còn chưa tiêu tán hết, ầm ầm hai bóng người, một người vóc dáng cao to anh tuấn, một người xinh xắn lạnh lợi, hai thiếu nữ đồng thời choáng váng một chút, sau đó Ngưng Tuyết bộc phát ra một trận tiếng khóc, lao về phía lòng thần ảnh quen thuộc kia. Người bên cạnh hần là ai đã không còn quan trọng nữa, các nàng đã không còn bất cứ thời gian riêng nào, tất cả đều chỉ dành để ôm chặt lấy hần.

“Caca! Ca ca! Ca ca!...” Ngưng Tuyết và Đồng Tâm một trái một phải ôm hần, trong không gian quanh quẩn tiếng khóc, ngoại trừ tiếng hô hoán thân mật ra trong nội tâm các nàng không còn bất cứ suy nghĩ nào được nữa.

Rút cuộc, vị ca ca đã bị mất đi một lần của các nàng đã trở về, các nàng cùng Diệp Vô Thần đã trải qua biết bao nhiêu sinh ly tử biệt, mà lần này chính là niềm tuyệt vọng khiến các nàng khắc cốt ghi tâm.

Các nàng hiện tại chỉ là Ngưng Tuyết và Đồng Tâm bình dị, không còn là bất cứ cái gì mà hắc bạch công chủ nữa. Một người là thiếu nữ tóc bạc được hấn nhặt về, một người là thiên phạt chi nữ được hấn cứu về. Mấy cô gái bên người mà hấn đã từng đánh mất đều trở về bên cạnh, hai cánh tay hấn đồng thời ôm chặt hai cô gái, nở một nụ cười thư thái.

Tất cả quá khứ đã qua không bao giờ tái hiện nữa, những gì đã từng phát sinh sẽ không gặp phải nữa...bởi vì hiện tại, ta đã có năng lực chân chính để bảo hộ các nàng. Từ nay về sau không có bất cứ kẻ nào có thể cướp đi các nàng từ tay ta, không có bất cứ kẻ nào có thể tổn thương tới các nàng. (Chắc là trừ ta)

Hấn phát thệ trong lòng, sau đó một lần nữa nở nụ cười, nụ cười hoàn mỹ không hề có bất cứ tí vết nào.

“Tuyết Nhi đừng khóc nữa, thấy ca ca, Tuyết Nhi chẳng lẽ không vui vẻ sao? Đồng Tâm...người cũng không được khóc, ta đã nói với người rồi mà, phải nghe lời tỷ tỷ, không được khóc nhè đâu.” Hấn ngồi xuống, nhẹ nhàng an ủi hai cô gái. Nước mắt của Ngưng Tuyết chỉ rơi vì hấn, Đồng Tâm cũng thế, đây là chấp nhận của bọn họ, rút cuộc số phận bị chia rẽ của bọn họ thực sự đã kết thúc...

“Ca ca...” Nằm trong ngực hấn, Ngưng Tuyết phát ra tiếng nức nở.

“Ừm.” Diệp Vô Thần nhẹ nhàng trả lời.

Ngưng Tuyết ngẩng khuôn mặt ngập tràn nước mắt lên, con mắt chớp chớp nhìn hấn, đối với Diệp Vô Thần mà nói, trên thế giới không hề tồn tại khuôn mặt nào xinh đẹp mỹ lệ hơn khuôn mặt này. Nàng chậm rãi chớp mắt, chăm chú nhìn hấn nói: “Ta muốn...gả cho ca ca.”

Diệp Vô Thần cười càng thêm nhu hòa: “Chờ người lớn lên rồi nói.”

“Ta...nếu như vĩnh viễn không lớn thì sao?”

“Ta sẽ vĩnh viễn ôm Tuyết Nhi như thế này.” Diệp Vô Thần ôm chặt Ngưng Tuyết vào lòng.

Ngưng Tuyết hai tay ôm lấy cổ hấn, khuôn mặt ngây thơ tràn đầy nước mắt lộ ra vẻ hạnh phúc cười: “Ta cũng vĩnh viễn không muốn lớn lên...cũng muốn lập tức gả cho ca ca...như vậy có thể vĩnh viễn ở bên ca ca cả đời.”

...

Ma chi đại lục, khắp nơi đều biến thành một thế giới hắc ám, quang minh nguyên tố nơi đây đều bị hắc ám bách áp biến mất vô tung vô ảnh.

Sa Hưu hít thật sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, vừa nhắc đầu đối diện với con mắt huyết sắc kia, vô luận ai nhìn về phía đôi mắt huyết sắc, đều cảm giác nó đang chăm chú nhìn mình, dường như ánh mắt có thể xuyên thấu nội tâm, nhìn ra tất cả. Hấn tận lực khống chế hô hấp mình bình ổn lại, lớn tiếng nói: “Ta vị vương vô thượng của ma tộc, ta là ma hoàng thứ ba vạn bảy nghìn hai trăm bảy mươi lăm của đại lục ngài sáng tạo ra, một lần nữa cung nghênh vương thức tỉnh!”

Hấn một lần cuối cùng giẫy giụa, muốn thử một lần hi vọng cuối cùng.

“Ha ha ha ha...ha ha...” Tiếng cười bừa bãi coi rẻ tất cả, nó không hề hàm chứa chút tình cảm nào, cũng không hề mang theo chút vui sướng khi được “cung nghênh” nào, thanh âm vô tình của hấn giết chết hi vọng cuối cùng của Sa Hưu: “Phế vật...để ta ngủ say nhiều năm như vậy...các người đều là phế vật...phế vật...”

“Phế vật...toàn bộ hủy diệt đi...tất cả đều hủy diệt đi...đây là thế giới của ma, là thế giới thuộc về tội ác, tất cả đều phải được tiên huyết hắc ám tẩy rửa một lần...ha ha ha ha...”

Tâm tình của Sa Hưu và Thần Đế trở nên ngày càng lạnh giá, thanh âm kia nói cho toàn bộ ma chi đại lục biết, tất cả các sinh linh ở đây đều phải chết...hấn muốn hủy diệt toàn bộ sinh linh và đất đai nơi đây sau đó lại tạo ra một khối đất đai sinh linh mới, biến thế giới này thành một thế giới hắc ám tràn ngập tội ác!

“Không có tâm địa tà ác không xứng gọi là ma, thứ máu huyết hèn mọn này phải hóa thành bụi phấn...phế vật, các người không xứng với ma lực trong người mình!”

Một đạo quang mang hắc sắc từ trên trời giáng xuống, không gian một mảnh hắc ám, không có một tia quang mang, thứ ác ám bao trùm thế giới này rõ ràng không phải là hắc ám thông thường mà hoàn toàn siêu thoát khỏi phạm trù hắc ám, đạt được một tầng thứ hắc ám cao hơn rất nhiều.

Một đoàn hắc mang kia cũng không nhanh, không có ba động quá lớn, nhưng Sa Hưu bị trúng một kích hắc mang này từ trên trời rơi xuống, toàn thân hắn đột nhiên cứng đờ, con ngươi tròn tròn, thân thể đột nhiên mềm oặt ngã xuống, một đoàn hắc khí từ trên người hắn nhanh chóng chui ra, bay về phía không trung.

Gần như trong nháy mắt, người mạnh nhất của ma chi đại lục, ma tộc chi hoàng Sa Hưu trực tiếp bị tước đoạt lực lượng, không hề có chút giãy dụa phản kháng nào. Cảm nhận được lực lượng rời khỏi thân thể, dường như chưa bao giờ thuộc về hắn, trong sợ hãi tuyệt vọng, miệng hắn mấp máy nhưng ngoại trừ mở to hai mắt, một chữ hắn đều không thể nói ra.

Thần Đế nhanh chóng rời xa thân thể Sa Hưu, lông mi kim sắc nhắm chặt lại, nàng cảm nhận được cảm giác vô lực cùng tuyệt vọng như Sa Hưu, dưới lực lượng của đại ma vương, kẻ từng là người mạnh nhất trong bọn họ cũng căn bản không có khả năng giãy dụa phản kháng, ngay cả chạy trốn cũng là hi vọng xa vời.

Đây là một cơn ác mộng, một cơn ác mộng sợ hãi nhất cuộc đời.

“Phế vật, chết đi.”

Thanh âm trầm thấp mà dữ dội không mang theo bất cứ cảm tình gì một lần nữa truyền xuống, lại một đạo hắc mang từ không trung đánh xuống, lần này hắc mang càng thêm đen kịt, tốc độ nhanh hơn vài lần, di động không theo bất cứ quy tắc nào, cứ thế như tia sét đánh thẳng về phía Sa Hưu.

Thần Đế không đành lòng nhìn thấy một màn Sa Hưu hoàn toàn bị hủy diệt này, nàng cảm giác được mình đang bị một cỗ lực lượng không thể chống cự tập trung, nàng và Sa Hưu đứng chung một chỗ, cũng mang lực lượng cường đại như Sa Hưu, tự nhiên khiến Đại Ma Vương chú ý, có thể người tiếp theo bị hủy diệt là nàng.

Vù...

Hắc sắc lôi điện đánh xuống phát ra một tiếng kêu hủy diệt nhân tâm, như một tiếng gió rít, Thần Đế chuyển mắt qua, đôi mắt đẹp phía sau kim sắc mặt nạ nhất thời run lên.

Trên bầu trời không biết từ bao giờ đã xuất hiện một nam tử thân mặc bạch y, hắn quay lưng lại phía nàng khiến nàng không thể nhìn rõ toàn diện hắn, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng liền có thêm lòng tin...hắn là ai vậy? Nàng căn bản không thể tin được phán đoán cùng thị giác của mình lúc này.

Tay hắn giơ lên, lòng bàn tay đối diện với bầu trời, đạo hắc sắc lôi điện mà Sa Hưu không hề có lực chống cự trực tiếp đánh lên lòng bàn tay hắn, nhưng không có chút gợn sóng nào, ngược lại dường như bỗng nhiên biến mất...như là bị một cỗ lực lượng vô hình hút đi, trực tiếp hấp thu vào cơ thể hắn.

“Muốn hủy diệt toàn bộ sinh linh?Ồ...Đại ma vương, người đã được ta đồng ý chưa thế?” Diệp Vô Thần nhắm nửa mắt, khóe miệng nhếch lên một đường cong, bình thản mà không có bất cứ gượng gạo nào, lại mang theo ý cười nhàn nhạt. Hắn tuy là nói với Đại Ma Vương nhưng căn bản không có ngẩng đầu ngưỡng vọng, mà là cúi đầu, dường như tự mình lầm bầm vậy.

Đại ma vương...căn bản không có cử cách khiến hắn nhìn lên. Có lẽ nói, hắn hiện tại không có bất cứ kẻ nào đủ tư cách khiến hắn nhìn lên.

Thần Đế sửng sốt, vốn tưởng rằng Sa Hưu chắc chắn bị hủy diệt, không ngờ...Diệp Vô Thần, hắn rõ ràng đã biến mất, biến mất không chút dấu vết, sao lại xuất hiện ở nơi này? Hơn nữa, hắn đã thay đổi, nhưng mà trong lúc nhất thời, hắn mang lại cảm giác không hề thay đổi, hắn vẫn là hắn, rồi lại không phải hắn...Gần như đây là khí chất tự nhiên hắn sinh ra, một loại cảm giác khiến bọn họ chấn động cùng không dám nhìn thẳng.

Đã được ta đồng ý chưa...trước mặt đại ma vương mà ma hoàng không thể chống cự lại nói cuồng vọng nói như vậy...nhưng lọt vào tai nàng, lại không hề mang lại cảm giác không hợp lý nào.

Trong thời gian ngắn như vậy, trên người hắn rút cuộc xảy ra biến hóa gì vậy?

545. Chương 543: Thần Chân Chính

Thanh âm của Đại Ma Vương đã không còn cuồng vọng như trước nữa, ngược lại lộ ra một loại kinh ngạc cùng ngưng trọng. Trên không trung tối đen, cặp mắt huyết sắc kia liên tiếp xoay chuyển, bởi vì hắn cảm giác được một loại áp lực khó hiểu đến từ trên người Diệp Vô Thần. Từ trên người Diệp Vô Thần, hắn rõ ràng không cảm giác được lực lượng, nhưng cỗ áp lực này lại chân chính tồn tại.

Loại cảm giác này lúc trước chỉ có Nam Hoàng cùng với Bắc Đế có thể gây ra cho hắn, hắn chỉ tự hỏi sao bỗng dưng lại xuất hiện người này.

“Ta? À, là người tới giết ngươi.” Diệp Vô Thần lạnh lùng cười, một đạo kim mang hiện lên trên lòng bàn tay hắn, ngưng tụ thành một thanh kiếm kim sắc, bị hắn thông thả giơ lên, chỉ thẳng lên không trung.

“Trảm Tinh Kiếm...ha ha ha ha! Thì ra ngươi là nhân loại trước kia xuất hiện trong tiên đoán...ha ha ha ha, ngươi thật cho rằng lực lượng của ngươi có thể hủy diệt ta sao?” Tiếng cười dữ tợn tiếp tục vang lên...đại ma vương sinh ra từ mặt trái của Nam Hoàng và Bắc Đế, ở mức độ nhất định, linh hồn bọn họ tương thông, ký ức lúc Nam Hoàng Bắc Đế khi còn sống đều truyền lại vào sâu trong thức hải của Đại Ma Vương, bao gồm cả nghịch thiên tiên đoán mà lúc trước họ đạt được. Cũng là dựa vào chỉ thị của tiên đoán này, bọn họ mới đem Trảm Tinh kiếm cùng Tai Ách cung ném vào thiên thần đại lục, cũng để lại ở thiên thần đại lục huyết dữ lực lượng.

“Với lực lượng hiện tại của ta, hơn nữa còn có Trảm tinh kiếm, cũng đúng là không thể.” Diệp Vô Thần lắc đầu, trên mặt vẫn nở nụ cười đậm nhạt như trước, nhưng không hề có chút bất an nào, dường như tất cả đều nằm trong khống chế của hắn. Lúc này, tay trái hắn hiện lên một tia máu, Tai Ách cung xuất hiện trên tay trái, kéo căng đồng thời được hắn giơ lên, độ cong trên khóe miệng càng càng mở rộng.

“Tai Ách cung...thì ra người kia mà bọn họ đã thấy đều là người...ha ha ha ha, lúc trước chính bọn họ cũng không ngờ hai thứ thủy hỏa bất dung như Trảm Tinh kiếm và Tai Ách cung lại ở trên cùng một người...ha ha...nhân loại ngu xuẩn, ngươi thật cho rằng bản thân có tư cách cuồng vọng trước mặt ta...ngươi, chết đi!”

Ầm!

Ma chi đại lục bỗng nhiên chấn động, một rung động thật lớn khiến ma chi đại lục triệt để rơi vào khủng hoảng, bởi vì điềm báo đại lục này sắp hủy diệt có lẽ đã bắt đầu...Mà trên không trung, cặp mắt huyết sắc kia bỗng nhiên biến mất, một tầng lớn mây đen rất nhanh ngưng tụ trên không trung.

Con dân ma chi đại lục giờ khắc này đều nhìn lên bầu trời, nhìn bầu trời đen tối tuyệt vọng phía trên. Người ma chi đại lục hầu như đều chứa đựng hắc ám lực lượng nhiều hoặc ít, bầu trời nhanh chóng ngưng tụ lực lượng hắc ám khiến bọn họ cảm thấy tuyệt vọng...bởi vì cường độ như vậy, đích thực có khả năng toàn bộ hủy diệt ma chi đại lục.

Mà mục tiêu hàng đầu của lực lượng này chính là Diệp Vô Thần.

“Cứu...cứu ma tộc ta...” Đánh mất lực lượng mình sở hữu, như một lão nhân gần đất xa trời, Sa Hầu phát ra một tiếng kêu suy yếu, lực lượng hắc ám ngưng tụ khiến hắn như nhìn thấy được sự hủy diệt của Ma chi đại lục. Hắn chỉ có một mong muốn, mong muốn duy nhất này gửi gắm lên người Diệp Vô Thần, dùng giọng nói suy yếu vô cùng cầu xin hắn.

Ánh mắt Diệp Vô Thần chuyển động, nhìn về phía Thần Đế, mà Thần Đế cũng đồng thời nhìn hắn, ánh mắt hai người chạm nhau liền mất tự nhiên rời đi.

“Già Tiểu Lạc.” Diệp Vô Thần thẳng thắn gọi ra tên Thần Đế: “Đừng tưởng rằng ta đã tha thứ cho ngươi, ta trước kia không tức giận với ngươi, chỉ là bởi vì ta không thể đánh bại ngươi, còn muốn nhờ ngươi cứu Đồng Tâm...hiện tại, ngược lại ta trở lại, ngươi chuẩn bị nhận lấy nghiêm phạt ghê gớm nhất đi.”

Thần Đế: “...”

“Hương Hương, chúng ta đi!”

Diệp Vô Thần gọi nhẹ một tiếng, thân hình tiến tới bắn thẳng lên bầu trời, trong nháy mắt biến mất không thấy. Lập tức trên bầu trời xa xôi hiện lên một mảnh bạch quang, bạch quang này xé rách hắc ám trên bầu

trời, toàn bộ ma chi đại lục đều có thể nhìn thấy bạch mang này thoáng hiện, nhưng cũng chỉ là thoáng hiện mà thôi...rồi lập tức biến mất không thấy nữa.

Đồng thời trong lúc nhất thời, bầu không khí áp bách triệt để biến mất, bầu trời hắc ám dần tán đi, một vài tia sáng dần xuyên qua bóng đen, dần dần cả ma chi đại lục ngày càng tràn ngập quang mang.

Đường như trong hắc ám tĩnh lại, vô số người Maộc nằm bệt xuống mặt đất, thở từng ngụm hỗn hển, toàn thân đều ướt nhẹp mồ hôi.

Chuyện gì xảy ra, rút cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao khí tức của đại ma vương bỗng nhiên biến mất?

....

Ở một không gian khác, một không gian như mộng ảo, liếc mắt nhìn lại, sau vòng trời có rất nhiều ngôi sao, hoặc gần hoặc rất xa. Ở một nơi cực kỳ xa xôi, dưới trời sao bao phủ, lơ mơ nhìn thấy một ngôi sao đen tối đó là ma chi đại lục, mà đối diện với nó, tỏa ra quang mang trong trẻo nhưng lạnh lùng chính là Thần chi đại lục. Nơi xa xôi trong đó, một nơi tỏa ra lam quang màu nước, vẫn nổi bật trong vô số tinh mạng, chính là thiên thần đại lục.

Diệp Vô Thần tay nắm Trảm Tinh kiếm, lưng đeo Tai Ấch cung, rõ ràng là lần đầu tiên ra ngoài không gian hỗn độn nhưng hắn không có cảm giác mới mẻ gì lắm, thậm chí có một loại quen thuộc nhàn nhạt. Hắn càng đặt hứng thú lên một người cách đó không xa hơn...nếu có thể coi ‘nó’ là một người.

Nhưng mà thực ra nếu nói người...chẳng thà nói là một bộ xương khô đen kịt.

Lực lượng hắc ám đáng sợ bị nhân loại bài xích bởi vì nó có chứa một năng lực thôn phệ đáng sợ, có thể thông phệ địch nhân...đồng thời có thể thôn phệ chính thân thể bản thân. Nhưng loại năng lực thôn phệ này chỉ có lực lượng hắc ám tà ác mới có, nó không thể hiện trên người Đồng Thân, Tiểu Mạt, Sa Hầu, mà lại thể hiện vô cùng rõ ràng trên người Đại Ma vương này.

Bộ xương xấu xí đã không đủ để hình dung đại ma vương này, dưới ánh mắt Diệp Vô Thần, trên người hắn hoàn toàn chỉ là một đống hắc sắc bao phủ một bộ xương khô, ánh mắt sâu hoắm đỏ lòm khiến nó có vẻ đáng sợ vô cùng, thân thể còng xuống, vốn thân thể cực kỳ nhỏ bé lại càng có vẻ nhỏ gầy. Mà mặt hắn không thể gọi là mặt, nó dữ tợn và ghê tởm đến mức khó tìm được từ để hình dung.

“Không hổ là Đại ma vương, đặc điểm của vai phản diện đều hội tụ đầy đủ trên người người rồi, đương nhiên kết cục cũng là tan biến mà thôi.” Diệp Vô Thần dùng Trảm Tinh kiếm chỉ hắn, cười nhạt, giọng điệu lộ rõ vẻ trào phúng.

“Không gian lực lượng?” Đại ma vương dùng cặp mắt âm lệ nhìn hắn, phát ra tiếng nói lạnh đến tận xương.

“Không sai, địa phương vừa rồi cũng không thích hợp để giết người, người là sinh linh sinh ra từ hỗn độn, vậy cũng ở chỗ này trở lại hình thái ban đầu đi nha.”

Nếu giao thủ ở ma chi đại lục, hắn lo rằng chấn động tạo ra sẽ khiến ma chi đại lục tan thành tro tàn. Hắn biết trình độ của đại ma vương đáng sợ đến cỡ nào, cũng biết mình hiện tại cường đại đến đâu, từ tầng năm lên tới tầng sáu, mỗi tầng thực lực cách nhau như trời với đất, lúc này hắn đã là thần nhân, một vị thần chân chính.

Như thế nào là thần? Thần có thể nắm trong tay quy tắc hỗn độn, mà người ở thần chi đại lục bất quá chỉ là một đám có lực lượng cường đại tự phong là ‘thần’ mà thôi, ba gồm cả Thần Đế Già Tiểu Lạc, cho dù là năng cũng không thoát khỏi phạm trù con người.

Thần, cực kỳ thừa thớt, lúc trước cũng chỉ có hai người Nam Hoàng Bắc Đế là thần thôi. Mỗi một thần tất nhiên có thể nhận được vô số sự ngưỡng vọng của sinh linh, mà thần so với người, chênh lệch trong đó cách biệt một trời cũng không thể đủ hình dung.

Nơi này là không gian bên ngoài, dùng ngôn ngữ địa cầu mà nói thì có thể gọi là vũ trụ. Tới cảnh giới thần, các nhân tố ở đây, nhiệt độ, chân không, áp lực không gian đều không ảnh hưởng gì tới hắn, đương nhiên cũng không thể ảnh hưởng tới sinh linh vốn sinh ra ở đây - Đại Ma Vương. Để bảo hộ ma chi đại lục, Diệp Vô Thần dùng linh hồn lực cường đại của mình tìm ra chân thân của Đại ma vương, mượn năng lực của Hương Hương chuyển mình tới không gian này. Hắn trở thành thần chân chính, mà Hương Hương

đồng dạng cũng trở thành thần, cũng là một loại chân thần khác, không gian lực lượng cường đại hơn không biết bao nhiêu lần. Tuy rằng, Diệp Vô Thần hiện nay có không gian lực lượng không kém gì Hương Hương, nhưng đối mặt với Đại Ma vương, hắn vẫn tận lực che giấu một phần lực lượng vẫn hơn.

“Chỉ bằng người?”

“Đúng, chỉ bằng ta.” Diệp Vô Thần nhướn mày, cười dài: “Biểu hiện của người nói ra biết, người kỳ thực đang sợ hãi, bằng không với bản tính ác độc của người, cùng với lực lượng hắc ám kinh khủng trên người người hiện tại đã tới giết ta rồi...nhưng mà người đang do dự, chính là chuẩn bị khuyên ta không nên ngăn cản đại sự của người. Ha ha Sinh linh chú oán không nên tồn tại, người có tin không, ta nếu muốn hủy diệt người kỳ thực chỉ cần một cái nháy mắt?”

Một tia thô bạo lóe lên trong cặp mắt huyết sắc của đại ma vương, hắn âm trầm nở nụ cười: “Tên cuồng vọng ngu xuẩn...”

“Vậy mong người cũng có đủ thực lực để cuồng vọng như ta a.” Diệp Vô Thần khẽ nhướn mày, thân thể biến mất, đồng thời trong nháy mắt một tầng bạch sắc quang mang bỗng nhiên từ không trung ập xuống, bao trùm lấy đại ma vương: “Đại Ma Vương, trước tiên người thưởng thức một chút khả năng trừng phạt của quang minh đi!”

Kẹt!

Hắc ám cùng quang minh khắc chế nhau, bài xích lẫn nhau, mà quang minh nguyên tố vĩnh viễn là thứ Đại Ma vương chán ghét nhất, mắt hắn nhắm lại, thân thể xương khô mãnh liệt nhảy lên, một đạo hắc tuyến thẳng tắp bắn tới mảnh lớn quang minh.

Vù!

Hắc ám âm phong cuồng bạo bị thổi bay, trong nháy mắt tất cả mấy vạn thước quang minh bị hắc ám xua tan, không gian cũng biến thành hắc ám. Mượn hắc ám nguyên tố mà tồn tại, Đại Ma vương thoáng cái nhận biết được vị trí của Diệp Vô Thần, hắc ám lực lượng tùy theo mà động, điên cuồng hướng tới thôn phệ thân thể hắn.

546. Chương 544: Trêu Đùa

Hắn thả ra quang minh lực lượng bị Đại Ma Vương xua tan, thực lực hai người chênh lệch rõ ràng, nhưng hắc ám công kích của Đại Ma Vương không có tác dụng với Diệp Vô Thần, lực lượng của hắn đến từ mười hỗn độn thánh châu, sở hữu nguyên tố trật tự, cũng hoàn toàn miễn dịch công kích nguyên tố, không chỉ miễn dịch...ngược lại hỗn độn thánh châu trong cơ thể hắn còn có thể hấp thu.

Mà lực lượng căn nguyên của Đại Ma Vương hay phương thức công kích của hắn đều là hắc ám lực lượng, đối với người hoàn toàn không e ngại hắc ám lực lượng như Diệp Vô Thần, hắn tựa như bị chặt cụt hai tay.

Vù!

Một cái bóng đen di động, chuyển động nhanh như thiểm điện, một cánh tay của Đại Ma Vương bắn ra, ngoài mấy cây số thẳng bắn tới Diệp Vô Thần, lực lượng khổng lồ khiến không gian bị xé rách.

Nhưng công kích của hắn đều vào khoảng không, một cỗ lực lượng khổng lồ bỗng công kích tới phía sau hắn.

“Thương khung phá!”

Hai mắt lóng lánh kim mang, một cánh tay của Đại Ma Vương còn chưa kịp thu hồi, thân thể đã bị dính một đòn nghiêm trọng của Trảm Tinh kiếm, phát ra âm thanh nổ lớn.

Không gian xa xôi ngoài Thần chi đại lục và Ma chi đại lục hầu như đồng thời vang lên một trận nổ vang. Lực lượng của Đại Ma Vương lớn cỡ nào? Đó là lực lượng có thể chống lại Nam Hoàng Bắc Đế liên hợp, mà Nam Hoàng Bắc Đế cũng có thể phá hư hỗn độn. Lúc này Diệp Vô Thần chỉ miễn cưỡng đạt tới trình độ này thôi, hắn đánh ra Thương Khung Phá có thể chân chính nghiền nát trời cao, nếu như một kích không đánh lên người Đại Ma Vương mà đánh trên mặt đất ma chi đại lục, như vậy toàn bộ đại lục trong khoảnh khắc sẽ tan vỡ.

Kim mang của Trảm Tinh kiếm bùng nổ, trong phạm vi mấy vạn thước không gian cơ hồ đều bị đánh nát, hình thành một hắc động không gian lớn không gì sánh được. Cho dù Nam Hoàng Hắc Đế xuất hiện trong hắc động không gian cũng bị xé rách thôn phệ, mà hiện tại Đại Ma Vương và Diệp Vô Thần cảm nhận được có thể miễn cưỡng chịu được cảm giác xé rách, ngay cả không gian hắc động cũng không thể tạo thành thương tổn thực chất cho họ nữa.

Thân thể đại ma vương bị kim quang đánh thẳng vào bay xa mấy vạn thước mới dừng lại, sau lưng hắn in hằn một vết đao rất sâu, mà miệng vết thương của hắn đang dần nứt ra, hắn nằm mơ cũng không ngờ không có Nam Hoàng Bắc Đế, vẫn còn tồn tại có thể khiến hắn bị thương.

Diệp Vô Thần vung tay lên, không gian hắc động hình thành do Thương Khung phá bị hắn dùng lực lượng không gian bằng bạc chuyển dời đến ngoài nghìn dặm. Nhìn Đại Ma Vương thương tích phía xa, Diệp Vô Thần hừ lạnh tay phải vung kiếm, tay trái kéo cung, nhất thời hàng trăm, hàng nghìn, vô số đạo kim sắc cùng xích sắc quang mang bén nhọn không gì địch nổi mang theo tiếng vang xé rách không gian bắn thẳng tới Đại Ma Vương, bên trong Ma chi đại lục nhìn lên, bầu trời bỗng xuất hiện hai vệt mưa sao băng màu kim sắc cùng xích sắc.

Kim sắc kiếm khí, xích sắc tiễn, thân thể Diệp Vô Thần cũng tùy theo mà động, cách xa vạn thước đối với bọn họ cũng chỉ là một thoáng cự ly, thân thể hắn hầu như mang theo vô số đạo quang mang hủy diệt đồng thời ập tới trên người Đại Ma Vương: ‘Thiên Địa liệt’ đánh xuống.

Một thanh trường thương hắc ám xuất hiện trên tay Đại Ma Vương, cùng với Trảm Tinh kiếm va chạm chính diện, một tiếng nổ vang, không gian xung quanh kịch liệt run rẩy, thiếu chút nữa thì bị vỡ tan thành mảnh nhỏ như thủy tinh, một người một ma sau khi bị lực trùng kích đánh vào đều bắn xa ra vạn thước. Mà Trảm Tinh kiếm cùng Tai ách tiễn một lần nữa bức tới trước mặt Đại Ma Vương, hắc ám trường thương trong tay hắn tuy ý huy vũ, nhất thời một dòng suối hắc ám xuất hiện trước mặt hắn, tất cả các đạo quang mang khác đều như bị dẫn dắt đổi phương hướng đánh tới biến mất trong sông suối chảy, không để lại chút dấu vết nào.

Diệp Vô Thần nhìn tay phải mình, lông mày nhíu lại hơi chút giật mình, chợt nhìn phía trước, cười nhạt một tiếng: “Người quả nhiên rất mạnh, Thương Khung Phá đánh trúng cũng không tổn thương được người, tiện tay có thể chặn được một chiêu Thiên Địa liệt của ta, nếu so lực lượng ta đúng là không phải đối thủ của người.”

“Nhưng...” Nụ cười của Diệp Vô Thần trở nên quỷ dị: “Người có thể thắng ta cũng chỉ có lực lượng, mà phương diện ta thắng người nhiều đến nỗi có thể...hù chết người!”

“Chết!” Đại Ma Vương rống lên một tiếng oán hận vô cùng, thân thể hóa thành một đường hắc mang, mang theo khói đen nồng đậm đánh về phía thân thể Diệp Vô Thần. Lực lượng hắn rõ ràng vượt xa đối phương, nhưng trước mặt đối phương hắn luôn có cảm giác bị áp chế gắt gao, mà nhân loại đối mặt với lực lượng tà ác kinh khủng của hắn không có mất bình tĩnh, vô lực ngược lại đối phương vẫn nhẹ nhàng tùy ý như cũ, dường như tất cả có thể nằm trong lòng bàn tay...ngay cả sinh mệnh của hắn.

Cho dù lúc trước Nam Hoàng Bắc Đế cũng không gây ra cảm giác như vậy cho hắn, loại cảm giác này khiến hắn phẫn nộ, oán giận, khiến hắn phát điên!

Ầm!

Hắc sắc cùng kim sắc kiếm quang va chạm nhau, đem một khoảng không gian trực tiếp nghiền nát, đây là thuần lực lượng so đấu không hề có chút hoa mỹ nào. Kim sắc và hắc mang đồng thời nổ tung, Diệp Vô Thần biến mất, đồng thời dùng không gian lực bắn xa ra ngoài, Đại Ma vương dữ tợn la hét, đuổi sát theo, một cánh tay từ ngoài vạn thước mang theo hắc ám bổ tới thân thể Diệp Vô Thần. Hắc ám lực lượng của hắn vô dụng với Diệp Vô Thần, chỉ có thể dùng công kích vật lý đơn điệu này công kích...nhưng như vậy là đủ rồi, chỉ cần đối phương bị đánh trúng một lần, cũng có thể khiến đối phương trọng thương!

Nhưng mà, Diệp Vô Thần đang bay ngược trên không trung bỗng biến mất, hắc ám thủ đánh vào khoảng không, một lại bằng lạnh không hề dự báo trước từ trên đỉnh bầu hắn truyền tới: “Đây là thủy lực lượng! Thử một chút đi nha!”

Thanh âm lạnh lẽo mang theo nhiệt độ càng lạnh hơn, phạm vi xung quanh thoáng cái hạ xuống mức đáng sợ, thân thể đại ma vương xuất hiện ngưng trệ trong chớp lát. Trong nháy mắt, nhiệt độ hạ xuống mức cực thấp, đây là Diệp Vô Thần sử dụng thủy lực lượng đáng sợ của bản thân, đồng thời khắp trời nổi lên băng toái, mang theo vô tận hàn ý đánh lên thân thể đại ma vương.

Ầm!

Một tảng lớn hắc mang nổ tung trên người đại ma vương, vô số lưỡi băng bị nổ tung, mà thần sắc Đại Ma Vương trở nên càng dữ tợn, như một ác quỷ nổi giận, công kích về phía Diệp Vô Thần, nhưng công kích của hắn vẫn rơi vào một mảnh hư vô.

“Đây là hỏa lực lượng!”

Không gian cực lạnh trong nháy mắt biến thành cực nóng, nhiệt độ thay đổi đột ngột khiến không gian trở nên vặn vẹo, vô tận hỏa diễm không biết từ phương nào bay tới, phạm vi trăm dặm biến thành một biển lửa, mà vị trí của Đại Ma Vương vừa vặn là trung tâm của biển lửa. Hỏa, là bạch sắc cửu thiên ly hỏa, vượt trên nhiệt độ bề mặt của thái dương.

Ma Vương bị đốt cháy phát ra một tiếng rống đau đớn, đồng thời tung ra một lực lượng hắc ám, cổ hắc ám này nuốt trọn biển lửa, nhưng hắn còn chưa tìm được vị trí Diệp Vô Thần, thì thanh âm hắn một lần nữa truyền tới.

“Phong lực lượng.”

Thanh âm truyền tới, không gian khổng lồ đều bị di động phương vị, kim sắc quang mang dùng tốc độ không thể tin nổi đánh tới thân thể đại ma vương, mỗi đoàn phong nhận đều mang theo năng lực cắt đứt không gian, mà phong nhận trên vũ trụ có khả năng cắt đứt toàn bộ vật chất thế gian. Ngay cả Thần Đế và Ma Hoàng đối mặt với cổ phong nhận này cũng trong thời gian rất ngắn bị cắt đứt không còn một mảnh.

Đại Ma Vương dùng hắc ám lực lượng của hắn trung hòa phong lực lượng, tiếng rít gào của hắn càng thêm oán hận. Lực lượng của băng, hắn không sợ, lực lượng của hỏa hắn không sợ, phong lực lượng hắn cũng không sợ, nhưng hắn không thể thừa nhận được tư vị bị kẻ yếu hơn đùa bỡn trong tay này...Hắc ám lực lượng vô hiệu với Diệp Vô Thần, công kích vật lý có thể tổn thương hắn, nhưng Diệp Vô Thần lại sở hữu lực lượng không gian, hắn căn bản không thể chạm tới thân thể Diệp Vô Thần, mà công kích của Diệp Vô Thần lại bất ngờ ập tới thân thể hắn, hắn ngoại trừ bị động chống đỡ ngay cả bóng dáng đối phương cũng không nhìn thấy.

“Đại ma vương, lực lượng của ngươi mạnh hơn ta rất nhiều, nhưng đáng tiếc, ta có không gian lực lượng có thể tùy thời công kích tới ngươi, chỉ cần ta muốn, lực lượng của ngươi dù mạnh cũng vĩnh viễn không thể công kích tới ta...lôi lực lượng!”

Trong cơn gió hung bạo, không biết từ đâu xuất hiện từng đoàn tử sắc huỳnh lôi oanh kích lên đỉnh đầu Đại Ma Vương, thân thể hắn bị nện xuống, bị tử sắc lôi điện bao vây, hắn càng thêm phần nổi rõ...một mảnh hắc ám xua tan lôi quang, khuếch tán ra bốn phía, hắc ám nguyên tố truyền tới tin tức khiến hắn một lần nữa tìm thấy thân ảnh Diệp Vô Thần, thân ảnh mạnh mẽ bật lên, hay cánh tay sắc nhọn một lần nữa bay tới phương hướng kia, nhưng không ngoại lệ, công kích của hắn một lần nữa rơi vào khoảng không, đồng thời Diệp Vô Thần lại mất tung mất tích.

Diệp Vô Thần dùng không gian lực lượng có thể trong nháy mắt độn xa vạn dặm, trong nháy mắt cũng có thể quay lại, vô luận cự ly xa thế nào trong mắt hắn cũng chỉ là nháy mắt, đây là sự đáng sợ của lực lượng không gian. Hắn đứng phía xa trên đỉnh đầu Đại Ma Vương thương hại nhìn địch nhân trước mặt...đúng là không phải hắn xuất hiện cái không gian hỗn độn này đã bị diệt vong.

Có thể đây là sứ mệnh của hắn.

Ngón tay hắn chếch lên, giọng nói lạnh lùng truyền tới: “Quang minh lực lượng!”

Vô số quang minh nguyên tố như sao băng oanh tạc tới trước mặt Đại Ma Vương, dần dần bị lực lượng hắc ám xung quanh trung hòa. Tuy đó mà giữa hai người xuất hiện một thời gian yên tĩnh ngán ngùi, Đại Ma Vương lúc này không có đuổi nữa, ngược lại không hề động tĩnh, biểu tình trên mặt cũng dần bình tĩnh lại.

547. Chương 545: Cấm Khí Cực Mạnh

“Không sai.” Diệp Vô Thần cũng cười: “Không giấu diếm người, đây chính là trình độ lực lượng lớn nhất của ta, người có phải muốn nói, tuy rằng không thể chiến thắng ta, nhưng với trình độ của ta cũng vĩnh viễn không thể đánh thắng người?”

Cho dù là Thương Khung Phá của Trảm tinh kiếm cũng không tạo thành bất cứ thương tổn thực chất gì với hắn, mà ngay từ đầu hắn đã biết, với lực lượng của mình căn bản không thể chân chính hủy diệt Đại Ma Vương. Mà nếu như không phải lực lượng của ám hồn châu không sợ hãi lực lượng hắc ám, hắn căn bản không thể tự tại sử dụng các lực lượng nguyên tố mà trên choker Đại Ma Vương này giờ.

“ha ha...ha ha ha!” Đại Ma Vương điên cuồng cười, nhưng nụ cười của hắn lúc này có chút miễn cưỡng, như là một tên cuồng ngạo bị đùa bỡn: “Ta đúng là không thể dễ dàng giết người, nhưng người thì vĩnh viễn không có khả năng giết ta. Tuy rằng tạm thời ta không giết được người, nhưng có thể khiến người thống khổ...ha ha ha ha...nhân loại của thiên thần đại lực...vậy ta sẽ hủy diệt phiên đại lực hèn mọn này! Để xem người có thể ngăn cản lực lượng của ta hay không, ha ha hah...”

Trong tiếng cười điên cuồng, từ thân thể bộ xương khô bắn ra một đạo bóng đen bay về phía lam tinh cầu xa xa, trên mặt hắn hiện ra một loại hưng phấn dữ tợn cùng biến thái. Lực lượng của Diệp Vô Thần đúng là còn lâu mới đủ làm tổn thương nghiêm trọng tới hắn cũng không đủ khả năng ngăn cản hắn hủy diệt cái gì...Mà hiện tại, bị Diệp Vô Thần triệt để chọc giận hắn cho dù hắn có năng lực trực tiếp giết chết Diệp Vô Thần hắn cũng không làm thế, mà sẽ khiến người xúc phạm hắn chịu dần vật tàn nhẫn nhất, ví như, để hắn trở mặt nhìn nơi mình sinh ra toàn bộ bị hủy diệt!

Bóng trắng biến mất, Diệp Vô Thần xuất hiện ngay sau Đại Ma Vương ngoài vạn thước, nhưng căn bản không có ngăn cản, biểu tình của hắn cũng không xuất hiện chút hoảng loạn lo lắng nào. Hắn nheo mắt lại, lãnh đạm cười nói: “Trò chơi kết thúc, xem ra tới lúc người phải chết rồi!”

Thân hình Đại Ma Vương cứng ngắc, ngoảnh đầu nhìn về phía Diệp Vô Thần, chỉ một câu nói bình thản kia khiến sâu trong nội tâm hắn bị che phủ bởi một tầng bóng ma dày đặc. Hắn có cảm giác, đối phương nói thế không phải là phô trương thanh thế...Ngay sau đó, trong tầm mắt hắn lóe lên một điểm ónh bạch quang hoa, bên người Diệp Vô Thần có thêm một thiếu nữ có mái tóc bạc trắng, toàn thân che phủ bởi một tầng bạch quang mỏng lung, mà một loại cảm giác quen thuộc truyền tới khiến trong lòng hắn bật lên hai chữ: “Long hồ!”

Hai chữ này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Đại Ma Vương đại biến, hắn thoáng hiểu được nỗi bất an trong lòng xuất phát từ đâu, hắn nghiêng chặt răng, lạnh lùng nói: “Người...không ngờ còn chưa chết!”

Diệp Vô Thần thoáng nhìn qua Hương Hương, chậm rãi nói: “Ngay cả người còn chưa chết, Long Hồ sao có thể chết chứ. Nếu như không phải tội nghiệt của Nam Hoàng Bắc Đế lúc trước, thì người cũng không xuất hiện, từ lâu đã chết trong tay Long Hồ. Lực lượng của Long Hồ trưởng thành mạnh mẽ thế nào, hắn là so với người, ngay cả Nam Hoàng Bắc Đế cũng hơn hắn a. Bởi vì nàng mới là vương giả duy nhất sinh ra từ hỗn độn, ngay cả hỗn độn thập thánh châu cũng sinh ra vì nàng, chỉ là do tội nghiệt của Nam Hoàng Bắc Đế, cho nên hướng đi của không gian này bị bẻ lệch quỹ đạo, Long Hồ suýt chết, mà hỗn độn thánh châu lại tập trung trên người người.”

Diệp Vô Thần chỉ kiếm vào Đại Ma Vương, cười lạnh: “Người vốn phải sớm chết rồi...tuy rằng lúc trước không bị chết bởi tay Long Hồ, nhưng cũng không tránh được số phận bị hủy diệt, người vốn là một thứ không nên tồn tại! Ta không hủy diệt được người, năng lực của Long Hồ hiện tại cũng không hủy diệt được người, nhưng ta và Long Hồ liên thủ, muốn hủy diệt người, bất quá chỉ là nháy mắt, người...tin không?”

Thân thể Đại Ma Vương bắt đầu run rẩy, hắn nhìn Trảm Tinh Kiếm và Tai Ách Cung trong tay Diệp Vô Thần, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Hương Hương, thân thể run rẩy vô ý thức lùi về sau, biểu tình của hắn như nhìn thấy việc đáng sợ nhất trong đời...hắn đã sợ hãi rồi, triệt để sợ hãi, lực lượng chưởng khống cái hỗn độn không gian này chính là nỗi sợ hãi lớn nhất của hắn.

Trảm Tinh Kiếm, Tai Ách cung...Long hồ xuất hiện khiến ý thức sợ hãi khắc sâu trong lòng hắn bùng dậy, con mắt huyết sắc kinh khủng khi thì phóng lớn khi thì co rút lại, rút cuộc hắn bạo rống một tiếng, liền

lĩnh lao đi, hần muốn đào tẩu...chạy trốn bảo toàn tính mạng, vĩnh viễn biến mất trước mặt nhân loại cùng với Long Hồ, không muốn thấy lần nữa.

Khiến Đại Ma Vương tuyệt vọng như vậy...hần sợ hãi đến tuột cùng là cái gì...

Diệp Vô Thần không đuổi theo, mà thương hại nhìn bóng dáng đang chạy trốn phía xa xa, cảm Trảm Tinh Kiếm và Tai Ách Cung đồng thời giờ lên, thanh âm như ác mộng vang lên bên tai Đại Ma vương: “Hỗn độn không gian tam đại cấm kỵ chi khí...thứ nhất là Trảm Tinh Chi Kiếm, Tai Ách Chi Cung, mà cực mạnh cấm kỵ chi khí còn lại là Nhân Long Hồ mà sinh! Bởi vì cực mạnh chi khí vốn thuộc về Long Hồ cai quản hỗn độn.”

Kim sắc quang mang cùng huyết sắc quang mang phân biệt từ Trảm Tinh Kiếm và Tai Ách Cung lóng lánh nổi lên, thay thế chiếu rọi trên thân thể Diệp Vô Thần, hần chậm rãi nói: “Trong truyền thuyết, trong người có Long Hồ liền có thể đạt tới mức độ di chuyển khắp không gian, không hạn chế bởi quy tắc gì. Đó là bởi vì, Long Hồ mang trong mình lực lượng không gian cực mạnh, lực lượng của nàng không phải do bảy chủng nguyên tố tự nhiên dung hợp sinh ra mà là tồn tại siêu việt không gian lực lượng này, kỳ thực lực lượng này khiến cho Long Hồ trưởng thành có thể mở ra thứ nguyên không gian, đồng thời truyền thuyết cũng kể lại rằng, Long Hồ trưởng thành sở hữu khí cực mạnh của thể gian...nhưng cực mạnh chi khí này không phải bản thân Long Hồ mà là lực lượng vì Long Hồ mà sinh ra! Mà người trước hết thưởng thức mùi vị của cực mạnh chi khí đi!”

“Trảm Tinh Tai Ách, dung hợp!”

Theo tiếng hét lớn của Diệp Vô Thần, thân thể Hương Hương trở nên mờ ảo, trong không trung khó thành một đoàn bạch quang mộng ảo, từ từ chiếu vào Trảm Tinh Kiếm và Tai Ách cung. Tai Ách cung trong bạch quang chậm rãi cong lên, mà Trảm Tinh Kiếm dưới lực lượng dẫn dắt lại mắc trên dây cung, chuôi kiếm kéo cong dây...Trảm Tinh Kiếm và Tai Ách cung dung hợp rất đơn giản, đó là dùng Tai ách cung bắn ra Trảm Tinh kiếm. Nhìn dung hợp đơn giản thể này ngay cả không có Long Hồ cũng có thể tùy ý hoàn thành, nhưng không cách nào phát ra được lực lượng thuộc về cấm đoạn chi khí mà thôi...Mà với lực lượng của Long Hồ hoàn thành dung hợp một cung một kiếm, không chỉ đơn giản là dung hợp uy lực chồng chất như vậy mà là mang lại tăng phúc khổng lồ.

Vô luận là thân kiếm, hay cánh cung đều được quán quanh bạch sắc quang mang từ Long Hồ, ngay cả dây cung nhỏ nhỏ cũng biến thành một mau trắng bóng. Dây cung bị Diệp Vô Thần kéo căng, nhất thời kim sắc quang mang thuộc về Trảm Tinh Kiếm cùng với huyết sắc quang mang của Tai Ách cung hợp nhất với bạch sắc quang mang, dưới bài xích của lực lượng khổng lồ, phạm vi xung quanh đều bị áp bức ra xa, một số ngôi sao bị lực lượng này ảnh hưởng mà sinh ra cải biến.

“Hủy diệt đi...lúc người sinh ra một khắc đã định gặp phải kết cục này!” Diệp Vô Thần trầm giọng nói, trong ý thức hải hiện ra bóng của Đại Ma Vương, lực lượng không thể tin nổi dùng tốc độ khó tin điên cuồng ngưng tụ.

Đại Ma Vương đang điên cuồng chạy trốn, hần không có ý đồ cắt đứt quá trình ngưng tụ lực lượng của Diệp Vô Thần, bởi vì với năng lực không gian của Diệp Vô Thần, lúc nào cũng có thể tùy ý công kích hần. Nhưng, vô luận hần liều mạng chạy cỡ nào, vẫn cảm nhận được một con mắt huyết sắc đang ở nơi nào đó thẳng tắp nhìn chăm chăm hần...ký ức từ Nam Hoàng Bắc Đế nói cho hần biết, đây là “Huyết minh truy hồn tiền” Chỉ cần bị tập trung vô luận chạy trốn tới đâu cũng không có khả năng thoát khỏi.

Vù!

Một đạo lưu tinh vẽ ra một vệt kim sắc trên không gian, Tai Ách cung bắn ra không phải màu đỏ máu mà là bạch quang bao quanh bởi kim sắc, trong một chớp mắt, không gian ngoài tinh không trở nên u ám không gì sánh được, nguyên tố trong tinh không, vật chất tồn tại đều bị lực lượng lớn kinh khủng thôn phệ, bằng ánh mắt có thể thấy được một đường kim mang khiến toàn bộ không gian tinh không chia thành hai nửa.

Đại Ma Vương rít gào, cảm giác băng lãnh hít thở không thông từ phía sau truyền tới thì hần ngưng tụ lực lượng toàn thân một cỗ lực lượng hủy diệt không gian hủy diệt tinh thành nghênh đón kim sắc, tránh né huyết minh truy hồn tiền là chuyện không có khả năng, phương pháp duy nhất là dùng cứng đối cứng.

Nhưng khi Tai Ách cung kết hợp với Trảm Tinh kiếm, uy áp từ xa xa truyền lại đã khiến hắc tuyệt vọng, ký ức sẵn có trong lòng không có lừa dối hắc, khi hai cấm khí cùng với Long Hồ kết hợp thành đệ tam cấm khí thì lực lượng của nàng đủ để tạo thành kết thúc cho mọi sinh linh...cho dù là Nam Hoàng, Bắc Đế...có lẽ ngay cả Đại Ma Vương hắc nữa!

Uy lực của Huyết minh truy hồn tiên thực không khiến Đại Ma Vương thất vọng, trong ánh mắt ác ma của hắc, lực lượng hắc ám hắc đánh ra không cản trở kim sắc được chút nào, thậm chí không ảnh hưởng chút gì tới uy lực của kim, cần bản vừa chạm vào đã bị tách đôi. Kim sắc phá tan dòng suối hắc ám, trong tiếng hét thảm cảm trên ngực Đại Ma vương, lực lượng vô cùng trong nháy mắt bắn ra, thân thể tội ác dưới sự công phá của kim sắc cùng bạch sắc lực lượng bị đánh tan thành mảnh vụn khắp bầu trời.

Trảm Tinh Kiếm vòng vèo bay về trên Tai Ách cung, cung lại căng lên, trong vòng bạch sắc, Diệp vô Thần mang theo nụ cười nhìn phương xa, Tai Ách cung một lần nữa được hắc giờ lên.

“Ách ách!”

Thanh âm đại ma vương vẫn vang lên, thân thể hắc rõ ràng bị phá vỡ, nhưng thanh âm ngoại trừ thống khổ vẫn như cũ có thể nghe được rõ ràng. Bỗng dưng, hắc ám yên ắng từ một nơi nào đó bốc lên bao phủ lấy mảnh vụn thân thể hắc, từ trong hắc ám yên ắng, một thân ảnh hắc ám dần hình thành, mang theo một tiếng oán hận vô cùng.

“Người không giết được ta...không giết được ta! Ta có ma hồn cực mạnh trên đời, chỉ cần hắc ám bắt diệt, ma hồn của ta vĩnh viễn không biến mất...Cho dù người nghiền nát thân thể ta thành trăm nghìn mảnh, chỉ cần ma hồn tồn tại, ta vĩnh viễn không bị hủy diệt...ha ha ha...ha ha ha!”

Thương mại, khinh miệt, cuối cùng biến thành một nụ cười nhạt một lần nữa xuất hiện trên môi Diệp Vô Thần, trong tiếng cười của Đại Ma Vương, dây cung một lần nữa bắn ra.

548. Chương 546: Hủy Diệt!

Trong không gian triệt để yên tĩnh, cánh tay kéo cung của Diệp Vô Thần nhẹ buông ra, một đạo kim mang không chút tiếng động bắn ra, nhưng ngoại trừ kim mang phi hành, tất cả những sự vật xung quanh đều bị dừng hình, kim sắc tiên phi hành thông thả, không có chút uy áp nào, không có thanh âm, không có lực lượng rung chuyển, hoàn toàn khác hẳn với huyết minh truy hồn tiên lúc trước, nhưng nó phi hành thông thả như vậy nhưng mang lại cảm giác quỷ dị dường như thoáng cái bắn tới trước thân thể Đại Ma Vương.

Bạch sắc, kim sắc, hồng sắc...ba loại quang mang đồng thời bùng nổ, trong nháy mắt bao phủ phạm vi mấy vạn dặm, thôn phệ Đại Ma Vương, cũng thôn phệ thân thể Diệp Vô Thần thôn phệ cả không gian xung quanh.

Lần này, Đại Ma Vương ngay cả tiếng kêu thảm cũng không phát ra, thân thể hắc vừa hình thành bị hóa thành tro tàn, tro tàn lại hóa thành hư vô...hư vô cũng không kết thúc, dưới một cỗ lực lượng khó hiểu dẫn dắt, lại bị cuốn về thứ xa xôi hơn cả hư vô...

“Ma hồn của người nhờ vào hắc ám mà sống lại, nếu như phạm vi xung quanh đều không có hắc ám nguyên tố, người cũng không có khả năng sống lại phải không? Tồn tại tới ngày hôm nay đã lần trời ban ân với người rồi, tại đây Biện máu luân hồi...kết thúc đi!”

Thanh âm ngày dưới lực lượng vô biên kích động quanh quần đầu đây, cũng không nhận được hồi âm của Đại Ma Vương. Phạm vi xung quanh bạch sắc, kim sắc, xích sắc quang mang đan dọc vào nhau, tất cả vật chất, nguyên tố bị thôn phệ, chỉ có hắc đứng ở trong lực lượng, trong lòng không có một tia gợn sóng, cũng không bị bất cứ thương tổn nào. Hắc dùng linh hồn lực lượng xác nhận rằng hoàn toàn không cảm giác được dấu vết của đại ma vương, ý niệm hắc khẽ động, một đạo kim sắc quang mang chẳng biết từ đâu bay về tay phải hắc, vòng bạch sắc quang mang ngưng tụ thành một thiếu nữ đứng cạnh hắc.

Đại Ma Vương hủy diệt rồi, triệt để hủy diệt rồi, vô luận là thân thể hay ma hồn của hắc. Trước khi chết, hắc mang lực lượng cực mạnh, nhưng trước lực lượng của đệ tam cấm khí, ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có. Cấm Đoạn chi khí, thế nào là cấm đoạn? Cấm đoạn tức là lực lượng cấm kỵ không nên tồn tại,

Trảm Tinh kiếm cùng Tai Ách cung tuy cường đại nhưng không có đến mức cấm đoán, vốn lực lượng cấm đoán của chúng phải dung hợp với Long Hồ mới có thể sản sinh là cấm kỵ chi oai.

Lực lượng thu hồi khiến biển máu luân hồi tạo nên địa ngục tai ách bắt đầu thông thả tiêu tán, hắc động không gian khổng lồ tiến mất, Diệp Vô Thần nhìn một kiếm một cung trong tay, nhẹ giọng lầm bầm: “Kết thúc...Trảm tinh kiếm, Tai ách cung, đây là sứ mệnh hai người đồng thời giao cho ta.” Hắn nhắm mắt, mỉm cười dùng ý niệm nói: “Nam nhi, hủy diệt đại ma vương, có phải là sứ mệnh của người đã hoàn thành?”

“Ừm” Nam Nhi trả lời, ngoài ý muốn chính là, thanh âm của nàng không hưng phấn nhảy nhót mà ngược lại lộ ra một cổ hoảng hốt khó hiểu.

Cảm nhận được khí tức hai người bỗng nhiên xuất hiện, Diệp Vô Thần không hỏi nam nhi, ngẩng đầu nhìn về phía trước, nói: “Xem ra, còn chưa có kết thúc.”

Biển máu luân hồi toàn bộ tan hết, không gian hắc động được hoàn toàn bù đắp. Trước người Diệp Vô Thần bỗng nhiên hiện ra hai bóng người cao to, một cái bóng kim sắc, người còn lại là cái bóng hồng sắc, tuy rằng không rõ ràng nhưng vẫn có thể nhận ra kim sắc là một vị nam tử cao lớn, hồng sắc là một thân ảnh nữ tử.

“Đại Ma Vương là bởi vì các người mà sinh, cho nên căn nguyên của vô số tai nạn cũng là các người. Ma hồn của Đại Ma Vương tồn tại đồng thời với hai người, nay Đại Ma vương đã chết, các người có thể yên nghỉ rồi...Nam Hoàng, còn có Bắc Đế!” Nhìn hai thân ảnh trước mắt, hắn mặt không biểu tình nói.

Bọn họ Xuất hiện, Diệp Vô Thần không chút ngoài ý muốn. Nam Hoàng và Bắc Đế đã chết nhưng trong Tai Ách cung phong ấn một tia ý thức cuối cùng của họ, mà chỉ có hắn lần đầu tiên bắn ra “Biển máu luân hồi tiến” một khắc, cổ ý thức này mới thức tỉnh. Bởi vì chỉ có Trảm Tinh Kiếm dung hợp với Tinh Ách Cung bắn ra chiêu thức “Biển máu luân hồi tiến”, tiến này bắn ra một khắc, cũng là lúc Đại Ma Vương bị hủy diệt.

“Nam Hoàng...Bắc Đế...” Trong ý thức hải của Diệp Vô Thần truyền tới âm thanh kinh ngạc của một nam nhân, thậm chí Diệp Vô Thần cảm nhận được Trảm Tinh Kiếm trong tay mang tới rung động rất nhỏ.

Trước người hắn, hai cái bóng cao lớn...Nam Hoàng cùng Bắc Đế trước mặt hắn chậm rãi quỳ xuống.

“Thánh đế, xin cứu nữ nhi chúng tôi.” Bọn họ đồng thời phát ra một tiếng hư huyền mà suy yếu. Linh hồn ý thức phong ấn trong Tai Ách Cung cũng không thể chống đỡ được bọn họ tồn tại lâu lắm.

“Thánh Đế?” Diệp Vô Thần hơi kinh ngạc.

“Được Trảm Tinh cùng Tai Ách nhân chủ, được hỗn độn thập thánh châu, hủy diệt căn nguyên tội ác...Ngài cũng chính là Thánh Đế.” Bọn họ hèn mọn cúi đầu, lộ ra bộ dạng tiêu tụy vô cùng.

Diệp Vô Thần mở đôi mắt đang nhắm ra, lập tức mở miệng, nói: “Các người đi thôi, ta biết hồn của nữ nhi các người ở nơi nào, cũng biết thân thể của nàng ở đâu. Nàng là một cô gái tinh khiết, nàng sẽ tha thứ cho các người.”

“Cảm tạ ngài, thánh đế vĩ đại, chúng ta không mong nàng tha thứ, chỉ mong nàng có thể ở cạnh Thánh Đế...chúng ta phải đi rồi, mong ngài trường tồn cùng thiên địa...”

Dần dần giọng nói của bọn họ càng nhỏ cuối cùng tiêu tán trong hư vô. Họ xuất hiện ngắn ngủi sau đó vội vã tan biến, lần này chính là triệt để biến mất, không bao giờ...không có khả năng tồn tại nữa. Ý thức cuối cùng của bọn họ không phải vui vẻ vì Đại Ma Vương bị hủy diệt, mà vì nữ nhi của bọn họ.

Nếu như họ yêu nữ nhi của họ, lúc trước sao còn tranh đấu cực khổ như vậy...Diệp Vô Thần nhẹ thở dài.

“Chủ nhân...Vì sao trong lòng ta lại không vui vẻ, hơn nữa còn có chút đau đớn...hơn nữa Nam Hoàng và Bắc Đế không phải đã chết sao? Vì sao bọn họ còn xuất hiện...con gái bọn họ? Bọn họ rõ ràng là địch nhân của nhau, sao lại có nữ nhi...nữ nhi của họ ở đâu...ta còn muốn biết, vì sao ta lại ở trong Trảm Tinh Kiếm...ta là ai...thật là theo lời chủ nhân nói...là kiếm linh hả?” Thanh âm Nam Nhi có chút run run, sau khi nghe giọng nói của Nam Hoàng Bắc Đế, trong lòng nàng kích động dường như biết đáp án nào đó.

Diệp Vô Thần nở nụ cười: “Nam Nhi, có vài thứ vĩnh viễn không biết tốt hơn. Nam Nhi hiện tại người ở cùng ta, là đồng bọn đầu tiên khi ta đi tới thế giới này, nếu như Nam Nhi thích như hiện tại, cho dù là quá khứ là thế nào, có gì quan trọng đâu? Nếu như Nam Nhi thích là kiếm linh, vậy người là Kiếm linh, nếu như Nam Nhi muốn mình là một cô gái chân chính...cũng có thể.”

“A? Thật...thật vậy chăng?” Diệp Vô Thần nói khiến nàng rất mê man, mà câu cuối khiến nàng không kìm được tiếng kinh hô.

“Đương nhiên là thật, Nam Nhi muốn là một nữ hài chân chính không?” Diệp Vô Thần cười càng nhu hòa.

“Lúc trước...ta còn tưởng mình mơ mộng chứ.”

“Vậy Nam Nhi còn muốn biết chuyện lúc trước nữa không?”

“A...hì, ta cũng không biết nữa, chỉ cần có thể trở thành một nữ hài chân chính, ta chỉ muốn biết, chủ nhân thực sự có thể chứ?” Nam Nhi nhỏ giọng hỏi lại.

“Nếu như Nam Nhi không tin...hôm nay để người trở thành nữ hài chân chính! Có được không!”

“Oa!”

Cô gái giản dị này suốt đời chỉ có một khát khao lớn nhất, rút cuộc cũng có thể thực hiện, thanh âm vui sướng của Nam Nhi vang lên bên tai Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần cầm trong tay Tai Ách cung và Trảm Tinh Kiếm, đứng trong tinh không, trong khoảng thời gian ngắn không biết đi nơi nào.

“Hương Hương, tất cả đều kết thúc rồi sao?” Diệp Vô Thần nhìn thiếu nữ tóc bạc bên người.

Hương Hương dùng con mắt sáng lạn nhìn hắn, không biết trả lời ra sao.

“Còn chưa.” Bộ dạng hồ hững của Diệp Vô Thần bỗng nhiên biến mất, một khuôn mặt kiên nghị hiện ra, nhìn phương xa, hắn chậm rãi nói: “Còn một khảo nghiệm cuối cùng...một khảo nghiệm không được phép thất bại.”

Thông thần tháp, còn định ước ba năm với cái hắc y nhân cường đại thần bí kia.

Vô Thần Quyết tầng bảy...trong óc điên cuồng chớp động, vô thần bí quyết tầng sáu đã có lực lượng đánh bại Đại Ma Vương, như vậy lực lượng tầng bảy, sẽ là một cảnh giới chí cao cỡ nào, có lẽ vừa đủ đánh bại lực lượng của hắc y nhân.

Trảm Tinh Kiếm cùng Tai Ách cung bị hắn thu hồi, hắn nâng hai tay lên, nhìn một đoàn bạch sắc quang mang trước mặt thoáng qua, trong tay hắn xuất hiện thêm một cái gương. Hắn đem mặt gương dán trước ngực, dùng hai tay cẩn thận che lấy, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng thì thầm: “Cảm ơn người...Tư Thần...nữ nhân của ta...nữ nhân của...”

549. Chương 547: Nam Nhi Chân Thân

Ma chi đại lục.

Lúc này Ma chi đại lục đã không còn hắc ám như trước nữa, ngoại trừ trên bề mặt còn lưu lại vết tích bị phá hủy, còn lại không khác như xưa là bao. Nhưng lực lượng tà ác của đại ma vương đã để lại bóng ma trong lòng họ, có thể là vết tích suốt đời không xóa mờ được.

Diệp Vô Thần và Đại Ma Vương đồng thời rời đi, Sa Hầu và Thần Đế vẫn ở tại chỗ không có rời đi, bọn họ đang đợi, họ đang thấp thỏm chờ đợi kết quả, đồng thời hai chữ thành công vẫn đang gào thét trong nội tâm của họ.

Lực lượng xung động đến từ không gian xa xôi lần lượt khiến sắc mặt họ biến đổi, đó là lực lượng kinh khủng cỡ nào chứ. Cho dù hắn là Thần Đế với Ma Hoàng, dưới lực lượng này chỉ có thể run rẩy, cho dù toàn bộ Thần cùng Ma chi đại lục to lớn, dưới trình độ lực lượng này sẽ ngay lập tức biến thành cho tàn.

Diệp Vô Thần...cái nhân loại đến từ Thiên Thần đại lục này là thần thánh phương nào, lẽ nào, hắn là...

Một trận rung động từ không gian phía xa kéo tới, ngẩng đầu nhìn trời, trên trời cao có thêm một ngôi sao màu vàng cùng đỏ chói mắt, tùy theo đó mà khí tức tà ác của đại ma vương lập tức trở nên nhạt dần, sau đó biến mất...triệt để biến mất! Sa Hưu và Thần Đế biết đây là ý nghĩa gì.

Căng thẳng trong lòng buông xuống, trong lòng tràn đầy một loại cảm giác như vừa chết đi sống lại, tai nạn đã được tiêu trừ nhưng bọn họ vẫn không rời đi, vẫn đang chờ đợi.

Diệp Vô Thần xuất hiện trước mặt họ, hai chân chỉ xuống mặt đất nhìn họ. Sa Hưu mất đi lực lượng giấy dựa đứng lên từ đồng đá vụn, vừa muốn nói, Diệp Vô Thần đã mở miệng trước: “Hắc bạch huyền thần toàn bộ diệt, Đại Ma Vương đã chết, nếu như các người không muốn tai nạn như vậy một lần nữa xuất hiện, thì hãy dừng lại tranh đấu vô vị của các. Các người đều là nhân loại, chỉ là chủng tộc khác nhau, căn bản không có thù hận gì không thể hóa giải. Ma tộc mặc dù do Đại Ma Vương sinh ra, nhưng tuyệt không có đại ma chi tâm, ai cũng không thể phủ nhận tư cách tồn tại của họ.” Diệp Vô Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn Thần Đế: “Ta mặc kệ các người lúc trước có thâm cừu đại hận gì, thù giết cha giết mẹ cũng tốt, thù không đội trời chung cũng vậy, sau này ai dám tranh đấu, ta liền ra tay hủy diệt!”

Diệp Vô Thần nói xong, ánh mắt như điên đảo qua mặt Thần Đế cùng Sa Hưu...

Sa Hưu giật giật khóe miệng, làm như muốn lộ ra ý cười, nhưng cuối cùng không thể cười được, hắn mang theo một chút kinh sợ cùng quái dị thật sâu nói: “Lệnh của thánh đế, Ma tộc ta trọn đời vâng theo.”

“Ồ? Thánh Đế?” Diệp Vô Thần lần thứ hai nghe thấy xưng hô như vậy, tự nhiên biểu hiện ra nghi vấn của mình.

“Vâng! Là tiên đoán mà Nam Hoàng Bắc Đế lưu lại. Đại Ma Vương cuối cùng sẽ có một ngày hồi tỉnh, mà có thể đánh bại Đại Ma Vương, liên chính là tồn tại Thánh Đế vĩnh hằng. Truyền thuyết này con dân của Ma Chi đại lục đều biết, Thần chi đại lục cũng thế, Đại Ma Vương đã chết, đại danh của thánh đế cũng từ hôm nay truyền khắp thiên hạ.” Sa Hưu gục đầu, dùng ngữ khí trân trọng không gì sánh được giải thích.

Diệp Vô Thần từ chối cho ý kiến, ánh mắt dời về phía Thần Đế, dừng lại trên tấm mặt nạ của nàng, sau đó rơi vào trên người Huyết Dạ vẫn hôn mê chưa tỉnh bên cạnh nàng: “Già Tiểu Lạc.” Hắn vẫn trực tiếp hô tên nàng: “Nếu như không phải vì thiên trọng, ta sẽ không cách nào cứu ra Đồng Tâm, cũng không có lực lượng đánh bại Đại Ma Vương, ân tình của hắc, ta không thể hồi báo cho hắc, con gái hắc, sẽ do ta chiếu cố, ta sẽ chậm rãi rửa huyết tâm của nàng...Hiện tại, trước tiên đem nàng quay về Thần chi đại lục, mặt khác...” Diệp Vô Thần hơi nhíu lông mày, lộ ra một tia cười nguy hiểm: “Chớ quên lời nói trước đó của ta đó.”

Diệp Vô Thần biến mất trong bạch quang, Thần Đế nhìn vị trí lúc trước của hắc, hơi chờ ra, sau đó thân thể di động, bay về phía cửa vào Thần chi đại lục.

...

Thiên thần đại lục, vùng biển phía tây.

Đứng trên biển rộng, ký ức của Diệp Vô Thần không khỏi hướng về một màn lúc trước hắc tới đây, hơi chút phiền muộn, cả thân thể hắc chìm dần trong đại dương.

“Ồ? Chủ nhân vì sao muốn tới nơi này?” Nam Nhi nghi hoặc hỏi.

“Đương nhiên là vì biển Nam Nhi thành người con gái chân chính rồi.” Diệp Vô Thần cười trả lời.

“A? A?” Nam Nhi liên tiếp kinh hô hai tiếng, nàng thế nào cũng không nghĩ ra giữa vùng biển này với việc biến mình thành con gái chân chính có liên quan gì.

Diệp Vô Thần đảo chân, tốc độ cực nhanh đã xuống dưới tầng biển sâu, đáy biển đen kịt đối với hắc không khác gì ban ngày, mà ở đây chính là nơi lúc trước hắc bắt được linh hồn quả. Trong tầm nhìn, chỗ lý hồn quả ngày trước dường như không có gì thay đổi cả.

Ngồi xuống, Diệp Vô Thần theo cảm giác đặt lên tảng đá lạnh lẽo dưới đáy biển, sau đó nhẹ nhàng lôi kéo về phía trước.

Dưới hải dương truyền đến một tiếng vang trầm muộn, nham thạch cứng rắn nhất thời biến thành vô số mảnh vụn tiêu tán đi, phía dưới, xuất hiện một khe hở kim sắc, kim sắc này rất dày nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhắn đang nằm bên trong.

Quả nhiên, Diệp Vô Thần cười.

Nam Nhi là nữ nhi của Nam Hoàng Bắc Đế...lúc trước Diệp Vô Thần đi tới trước ly hôn quả hân cũng đã đoán được cái tin tức kinh người này. Cũng từ đó Diệp Vô Thần mới biết Bắc Đế là một phụ nữ.

Trảm Tinh kiếm và Tai Ách cung là do Nam Hoàng Bắc Đế lưu lại, nhưng ngoại trừ hai kiện vũ khí này, bọn họ cần một người chỉ dẫn người sở hữu hai kiện binh khí...vì thế, bọn họ lựa chọn nữ nhi của mình, cũng chỉ có thể chọn nữ nhi của họ. Đưa linh hồn nữ nhi rót vào trong Trảm Tinh Kiếm, cũng vì nàng bảo lưu lại ký ức không trọn vẹn, để chỉ dẫn chủ nhân Trảm Tinh kiếm. Đồng thời bọn họ khát vọng sau khi tất cả kết thúc, nữ nhi bọn họ có thể có được cuộc sống thực sự thuộc về nàng...Vì thế Bắc Đế trước khi chết đem thân thể nữ nhi của họ phong ấn ở phía tây đại dương, lại để mầm móng ly hôn quả ở gần nàng. Diệp Vô Thần lúc trước tìm được ly hôn quả thì đã cảm giác được một loại lực lượng quen thuộc, một ý niệm phức tạp xâm nhập, hân yên lặng đoán được cái gì, nhưng không biểu lộ ra. Lúc trước được xác nhận của thổ hoàng châu rằng Bắc Đế là phụ nữ, hân cơ bản đã không còn hoài nghi gì.

Tay Diệp Vô Thần đưa xuống khuỷu, mở ra không gian, thân thể hòa vào khe hở kim sắc, xuất hiện trong một bãi cát vàng tràn ngập gió tươi mát thổi.

Hiển nhiên, lực lượng kim sắc thuộc về Nam Hoàng, bởi vì tầng lực lượng này tồn tại nên thân thể không có linh hồn trong vô số năm vẫn không bị tổn hại gì, ngay cả sinh mệnh trong thân thể cũng được giữ lại, Diệp Vô Thần ngồi xổm xuống tay túm lấy quang trảo.

“A? Chủ nhân, cái này...” Nam Nhi kinh ngạc hỏi.

“Là thân thể Nam Nhi.” Diệp Vô Thần trả lời, tay sờ trên tấm chắn kim sắc, lẳng lặng nhìn tấm chắn dần nhạt đi, trong lòng không khỏi chờ mong, nữ nhi của Nam Hoàng Bắc Đế...thân thể của Nam Nhi rút cuộc là bộ dạng gì. Nam Hoàng và Bắc Đế lúc đó là chân thần, mà Nam Nhi mới chân chính là thần nữ.

“Thân thể của ta?” Nam Nhi kinh ngạc nhỏ giọng nói.

Bình...

Tấm chắn kim sắc hoàn toàn vỡ vụn, một thân ảnh xinh xắn xuất hiện trong tầm mắt, trong nháy mắt thấy thân thể Nam Nhi, tay Diệp Vô Thần run lên, thiếu chút nữa ngã gục trên bờ.

Đây...đây...

Đây có phải quá...

“A! Chủ nhân...người nói nàng là cơ thể ta sao? Oa...ta không muốn...ta không muốn!” Nam Nhi dường như bị cái gì kích thích khóc rống lên.

Thân thể trước mắt hai người phủ một tầng xiêm y phấn hồng mỏng, khuôn mặt khéo léo như ngọc, đáng yêu tới cực điểm, lúc này đang an tĩnh ngủ say. Nàng toàn thân xinh xắn không gì sánh được, ai cũng nghĩ lớn lên nàng sẽ là một yêu cơ khuynh quốc khuynh thành, nhưng vấn đề nàng còn chưa lớn lên.

Trong tầm mắt là một cô gái tầm bốn năm tuổi, còn chưa được gọi là một tiểu cô nương!

Nếu như Nam Nhi có dung nhan khuynh thành khuynh quốc hân một điểm cũng không kinh ngạc, nếu như rất bình thường hân cũng chuẩn bị tâm lý, nhưng cô nhóc nhỏ này cũng khiến hân trở tay không kịp.

Thì ra lúc trước Nam Hoàng và Bắc Đế rót hồn vào Trảm Tinh kiếm thì Nam Nhi mới nhỏ như vậy...Sau này linh hồn Nam Nhi cũng từ từ trưởng thành...nhưng mà tính ra với biểu hiện của Nam Nhi hiện tại bất quá cũng chỉ là một tiểu cô nương. Tính ra nàng cũng mới chỉ thức tỉnh từ bốn năm trước khi hân tìm được Trảm Tinh kiếm, còn lúc trước nàng vẫn ngủ say trong kiếm.

Lẽ nào...mang một cô nhóc về nhà?

“Được rồi Nam Nhi, đây là thân thể người, người chẳng lẽ không cảm giác được quen thuộc từ nàng?” Diệp Vô Thần hơi đầu đầu, chỉ có thể tận lực an ủi Nam Nhi, Vô Luận là Nam Nhi có bộ dạng gì, thì đây mới là thân thể duy nhất của nàng.

“Ồ...nhưng chủ nhân, ta không phải cô bé...ta không phải là cô bé mà.” Nam Nhi ủy khuất nói. Nàng mỗi ngày đều mơ tưởng nhìn biến thành một cô gái xinh đẹp ôn nhu như nước, hoặc là biến thành bộ dạng như Ngưng Tuyết, Đồng Tâm cũng được, nhưng nếu trở thành bộ dạng cô nhóc này, nàng thà quên đi còn hơn. Dù sao tuổi của nàng thực tế đã trên vạn năm...tuy rằng tâm lý của nàng cũng không khác đứa trẻ là mấy.

“Đây là hình dạng lúc trước của Nam Nhi, xem kìa, rất là đáng yêu đó.” Diệp Vô Thần cười lắc đầu, tiến lên nhẹ ôm lấy cô nhóc xinh xắn mặc hồng phấn xiêm y. Trong sát na tiếp xúc, ngoài cảm giác mềm mại còn chút một loại cảm giác sinh mệnh tràn đầy, Dưới lực lượng bảo vệ của Tam Hoàng, khí tức sinh mệnh của nàng cũng không yếu bớt đi.

“Thế nhưng...”

“Với ta mà nói, Nam Nhi mặc kệ biến thành bộ dạng gì, cũng đều vĩnh viễn là Nam Nhi của ta, đúng không?”

“Nhưng mà...”

“Nếu như Nam Nhi không thích thân thể này, vậy chỉ có thể vĩnh viễn ở trong kiếm. Nam Nhi, người muốn ở trong kiếm hay là về với thân thể của mình, cùng ta về nhà đây?” Diệp Vô Thần cười khẽ, nói.

“A...ta muốn về nhà với chủ nhân.”

550. Chương 548: Chỉ Mộng Tỉnh Lại

Lúc trước Bắc Đế thiên tân vạn khổ tìm được ly hồn quả chính là bởi vì cứu nàng từ trong kiếm ra. Mà giờ khắc này, khát vọng cuối cùng của Nam Hoàng Bắc Đế sắp được thực hiện, chỉ là vô luận Nam Nhi có tha thứ cho họ hay không thì họ đều không còn mặt mũi nào gặp lại con gái mình nữa. Tranh đấu của họ dẫn phát một hồi tai nạn liên tiếp, mà Nam Nhi cũng đồng thời trở thành một trong những vật hi sinh, mà người kết thúc tai nạn chính là Diệp Vô Thần.

Một cái không gian có thần tồn tại, như vậy một ngày nào đó sẽ diễn sinh ra ma, thiện đối lập với ác, bởi vì không có mặt thiện đơn thuần, chỉ cần thời gian lâu dài, nhất định sẽ biến chất thành ma. Đại Ma Vương mặc dù chết, nhưng sau này một ngày nào đó sẽ sản sinh ra ma khác. Nhưng mà, khi đó Diệp Vô Thần vẫn tồn tại như trước, ma cho dù hình thành cũng không tính là mối họa gì, mà nếu là một ít ác niệm một ít tranh đấu sản sinh ra ma, cho dù sinh thành cũng sẽ không mang lại chút uy hiếp nào.

Ly Hồn quả cùng Trảm Tinh kiếm chạm nhau, một đoàn hắc mang từ ly hồn quả tràn lên bao trùm Trảm Tinh kiếm, ngừng lại một sát na, tay Diệp Vô Thần thu hồi, đem Ly hồn quả đặt trên ngực cô nhóc.

Một vầng quang mang không màu từ Ly Hồn quả bay ra, dung nhập vào trong thân thể tiểu cô nương, mà trong quá trình này Ly Hồn quả dần thu nhỏ lại, vốn to bằng ngón cái biến thành nhỏ như móng tay, cuối cùng biến nhỏ như hạt gạo, sau đó không biết biến mất đi nơi nào.

Mà thân thể thuộc về Nam Nhi rút cuộc đã động dậy, hai mắt đóng chặt hơi run rẩy một chút như muốn mở ra.

“A...”

Một giọng nói non nớt phát ra từ khe miệng Nam Nhi, lông mi của nàng khẽ lay động, lay động như muốn mở ra, ngón tay non nớt trắng mịn như tuyết hơi động, thân thể mềm mại hơi đứng thẳng lên. Rút cuộc, trải qua một hồi nỗ lực, con mắt nàng chậm rãi mở ra...mắt mở ra cho thấy ý thức của nàng chỉ ít đã hồi phục hơn phân nửa.

Chẳng biết con mắt bao nhiêu năm mới thấy lại ánh sáng, đột nhiên như bị kim châm, miệng nàng phát tiếng la hoảng ”A” một tiếng, nàng giơ cánh tay nhỏ bé lên che trước mắt, nửa trên người cẩn thận ngồi dậy, lúc này mới chậm chậm bỏ tay ra.

Bỏ tay che ở trên trán ra, hai mắt long lanh của Nam Nhi lóe ra một loại hưng phấn đánh giá chủ nhân đứng bên cạnh, đánh giá thể giới xung quanh, cái mũi xinh xắn nhẹ run lên, hít không khí tươi mát vào trong phổi. Trong kiếm nang chỉ có thể mượn lực lượng của Trảm Tinh kiếm để nhận biết thể giới, dùng linh giác quan sát người...bây giờ nàng dùng thân thể chân thực, cảm thụ hoàn toàn khác hẳn, nàng hồn nhiên quên mất thân thể của mình chỉ là một cô nhóc năm sáu tuổi, nàng đã hoàn toàn say mê trong giấc mộng hiện thời.

“A nha...” Nàng vừa muốn đứng lên, thân thể thoáng cái ngã xuống, được Diệp Vô Thần cẩn thận đỡ lấy, Nam Nhi được đỡ lấy, hưng phấn xoay tròn con người: “Chủ nhân, ta có thân thể rồi, ta thực sự có thân thể rồi.”

Nàng có thân thể nhưng không còn chút lực lượng nào, nàng tuy là thần nữ, nhưng lúc này nàng không có chút lực lượng nào của thần, mà là một cô nhóc cực kỳ bình thường nhất. Nàng không có để ý những cái này, có lẽ nói trong niềm hưng phấn này, tất cả những khuyết thiếu đều bị nàng bỏ ra ngoài mắt, mộng tưởng thành sự thật, trong lòng nàng chỉ có cảm giác vui mừng khôn cùng.

“Ừm.” Diệp Vô Thần trả lời một tiếng, giọng nói của Nam Nhi hiện tại cũng khác hẳn với linh hồn chi âm của nàng lúc trước, lúc này giọng nói nàng rất non nớt, nhưng lại thánh thót dễ nghe vô cùng.

Không biết cần bao nhiêu năm mới có thể nuôi lớn đây...

Tính toán ra, thật ra tuổi tác cũng không sai biệt với Tư Thần nhiều lắm.

Tư thần...

Nghĩ đến Tư Thần, bầu tâm sự dũng mãnh xâm nhập vào trong đầu hắn, hắn nhìn Nam Nhi vừa được sống lại mang theo một cổ tư vị khác, hắn đỡ lấy thân thể Nam Nhi, nói: “Nam Nhi, linh hồn của ngươi rời thân thể đã lâu, muốn hoàn toàn phù hợp cần một khoảng thời gian, hiện tại vừa mới dung hợp, hay là không nên vận động quá nhiều...nói trắng ra là phải để ý nghỉ ngơi, hiểu chưa?”

Nam Nhi gật mạnh đầu, sau đó liên tục nhìn hắn cười, cảm giác cười thật là tuyệt.

“Nào, nghe lời ra, trước tiên cùng Hương Hương về nghỉ ngơi đã, để Tuyết Nhi và Đồng Tâm biết các nàng lại có thêm một tiểu muội muội, cũng nói cho các nàng biết ra không việc gì, không cần lo lắng.”

“A? Nhưng mà...ta rõ ràng lớn hơn các nàng, lớn hơn nhiều ý, các nàng mới là muội muội.” Nam Nhi bắt đầu cãi lại.

“Nhưng bộ dạng ngươi hiện tại nhìn thế nào cũng thấy nhỏ hơn các nàng mà.” Diệp Vô Thần bất đắc dĩ nói.

“Không đâu...”

Nhìn Hương Hương đem Nam Nhi rời đi, sắc mặt Diệp Vô Thần chậm rãi nhu hòa lại, hắn nâng hai tay lên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong gương, nhẹ nói: “Tư Thần...muốn đi thăm mẹ không...”

“Muốn...muốn đi gặp mẹ, muốn mẹ ở cùng một chỗ với ba.”

Dường như một âm thanh từ thiên ngoại truyền tới tai, Diệp Vô Thần toàn thân run rẩy một chút, sóng mắt hoảng động nhìn thấy trung tâm cái gương một đoàn bạch sắc quang mang biến ảo thành một cô bé ba bốn tuổi...là con gái hắn. Nàng ngửa đầu, đôi mắt chớp chớp nhìn hắn, lông mi tinh ể cong lên vẽ ra một nụ cười cực kỳ xinh đẹp.

Diệp Vô Thần khiếp sợ, sau đó mừng như điên, trong lòng rung động thật sâu, ôm chặt Tư Thần, khẽ nói: “Tư Thần, ta đi đánh thức mẹ con, nàng nhất định cũng rất muốn gặp con gái mình.”

Không gian nứt ra, bọn họ xuất hiện trước một tượng băng lạnh lẽo, bên trong là một bóng hình xinh đẹp đang ngủ say.

Diệp Vô Thần đặt tay lên băng, yên lặng nhìn Viêm Chí Mộng đang ngủ say trong băng, bốn năm trước gặp nhau bởi vì nguyên nhân mê tâm hàm ngọc của Tuyết Phi Nhan mà định trước đây đưa suốt đời. Nếu không gặp nhau, thì số phận đã khác hẳn...nhưng nàng gặp phải chính là đại bất hạnh của nàng, ngày ấy chia lìa, nàng vì sinh con mà ngủ say trong băng bốn năm.

Lúc trước ở Bắc Đê tông, nàng biết bản thân mang thai thì cảm nhận được một loại mừng rỡ tuyệt vọng, khi con gái nàng thiếu chút nữa mất đi thì nàng cảm nhận thêm được cả thống khổ, mà những thứ này tất cả đều một mình nàng thừa nhận, khi đó hấn đang ở thế giới kia.

“Chỉ Mộng, nếu có kiếp sau, nàng liệu có nguyện ý gặp ta?” Hấn nhẹ giọng lẩm bẩm, không biết là hỏi nàng, hay là hỏi mình. Hấn nhắm mắt, nhẹ nhàng nói: “Chỉ Mộng à, tỉnh lại đi...ta đã chờ nàng lâu lắm rồi...”

Quang mang xanh biếc trong nháy mắt tràn ngập khắp không gian, sinh mệnh lực lượng của Diệp Vô Thần lúc này cường đại cỡ nào chứ, hấn muốn khôi phục sinh mệnh lực của Viêm Chỉ Mộng, chỉ là một nháy mắt. Quang mang xanh biếc tràn ngập không gian, băng xung quanh Viêm Chỉ Mộng cũng dần bốc hơi, quang mang xanh biếc bao vây lấy Viêm Chỉ Mộng từ không trung bay xuống, Diệp Vô Thần vội tiến lên cẩn thận ôm lấy thân thể nàng.

“Mẹ...mẹ...” Tư Thần như một tiểu tinh linh bay tới bên cạnh Viêm Chỉ Mộng, dùng giọng nói non nớt một lần nữa hô hoán, hai tay nho nhỏ nhẹ nhàng lay động y phục Viêm Chỉ Mộng. Diệp Vô Thần mỉm cười, cảm nhận được sinh mệnh lực đang sưởi ấm cơ thể nàng, cứ vậy lẳng lặng nhìn nàng, thật lâu rồi hấn không có nhìn nàng gần như vậy, cũng đã lâu hấn không được chạm vào thân thể nàng.

Một đoàn linh hồn lực nho nhỏ rung động truyền tới, nhưng là đến từ Tư Thần, Diệp Vô Thần vừa muốn ngẩng đầu đã cảm giác được động tĩnh nho nhỏ từ thân thể trong lòng mình, hấn vội quay mặt xuống, vừa vặn một đôi mắt mở ra, bốn mắt nhìn nhau.

Giờ khắc này, vui mừng, áy náy, hạnh phúc, phiền muộn, đau thương...rất nhiều cảm xúc dồn nén trong lòng, hấn nhẹ nói ra ba chữ: “Nàng tỉnh rồi...” Sau đó hấn không biết nói thêm cái gì nữa, dường như hai mắt hấn đã trở nên mờ lung.

“Mẹ...mẹ...ba ba...” Tư Thần hạ xuống đất, vui mừng nhìn Viêm Chỉ Mộng vừa tỉnh lại, viền mắt có thứ gì đó trong suốt chớp động, nụ cười của nàng rất nhanh bị một giọt nước mắt thấm ướt.

Đây là lần đầu tiên Viêm Chỉ Mộng nghe thấy con gái gọi mình, ngôn ngữ của nàng có vẻ bị nghẹn lại, nàng khó có thể phát tiết ra, chỉ có nước mắt...Diệp Vô Thần đã từng chết đi, bản thân từng bị coi là đã chết, con gái mà nàng nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại...Hôm nay, những mộng ảo đều tụ lại một chỗ, nàng tỉnh, tỉnh lại đã thấy nam nhân mình yêu thương, còn con gái mình sinh cho hấn nữa.

Tuy rằng sinh mệnh lực đã hoàn toàn hồi phục, nhưng bốn năm đóng băng khiến nàng không cách nàng trong thời gian ngắn hồi phục tự do khống chế thân thể, nàng không thể nào ôm chặt bọn họ chỉ có thể dồn khí lực vào tay, nhẹ cầm tay hấn, lại cầm tay con gái, cùng bọn họ bên nhau, mãi không chia lìa.

Vừa rồi ba động linh hồn không phải là Tư Thần cố sức lay tỉnh mẹ mình, mà là thấy mẹ tỉnh lại nàng đem ký ức truyền cho mẹ...nói cho mẹ biết mấy năm nay nàng trải qua những gì, cùng với tất cả việc làm của Diệp Vô Thần mấy năm gần đây. Là mẹ con, người một nhà không có gì phải giấu diếm. Mấy năm nay, bọn họ tuy rằng không ở cùng một chỗ, nhưng qua ký ức Tư Thần truyền lại, khiến nàng đã biết mấy năm nay hai cha con trải qua việc gì, khiến nàng biết được nam nhân của mình làm thế nào trở thành một nhân vật đỉnh cao.

“Vô Thần...Tư Thần...” Viêm Chỉ Mộng nhẹ giọng gọi lên tên hai người quan trọng nhất cuộc đời, từng từ đều là do nước mắt ngưng tụ mà thành. Đây là một giấc mộng đẹp để chờ đợi, một giấc mộng khiến người ta không bao giờ muốn tỉnh lại nữa.

Tuyết Phi Nhan chẳng biết từ bao giờ xuất hiện tại cửa băng thất, đứng yên đó nhìn một nhà đang ôm ấp nhau, trên khuôn mặt tươi cười đọng lại từng vệt nước mắt. Nàng nhẹ nhàng rời đi, những tích tụ, lo lắng, nhớ mong trong lòng lúc này đều biến mất vô ảnh, hấn đã trở về, Tư Thần đã trở về...Ngay cả nàng rút cuộc cũng tỉnh lại, đúng là không còn kết cục nào hoàn mỹ hơn nữa. Vài ngày trước nhận được tin của Diệp Vô Thần thì nàng đã tan nát cõi lòng, đến lúc này nàng lại hân hoan, cảm giác từ địa ngục lên thiên đường trong thời gian ngắn chuyển giao, nàng nhìn bầu trời sương mù, như một yêu tinh băng tuyết cười quyền rũ, nỗ lực nghĩ cách nào dùng thân thể của mình ‘nghiêm phạt’ hấn...

551. Chương 549: Một Mặt Tà Ác (thượng)

Diệp Vô Thần nắm tay Viêm Chỉ Mộng, ôm tiểu Tư Thần đáng yêu như búp bê đứng ở cửa nhà, nhìn Vương Văn Xu đang ngây ngốc, cười nói: “Mẹ, con đã trở về...trả lại cho mẹ một cô con dâu mới, còn có một cháu gái đáng yêu nữa.”

Hôm nay đại viện Diệp gia đã định trước rằng không được yên bình, tiếng khóc tiếng cười tiếng hoan hô hòa cùng một chỗ, vang vọng thật lâu. Hoa Thủy Thu khóc, Diệp Thủy Dao lặng yên rơi lệ, Long Hoàng Nhi từ trong cung chạy về, ôm hân không muốn buông ra, Nhạc Tư Kỳ vẫn đứng thấp thỏm một bên không dám tiến vào cũng khóc rì rầm, chỉ có Tiểu Mạt, Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm đang cười, ngoại trừ vài người các nàng, ai cũng không hiểu trong vài ngày ngắn ngủi này Diệp Vô Thần trải qua cái gì, mỗi chuyện đều vượt xa trí tưởng tượng của con người.

Viêm thị cùng Thủy thị nhất mạch toàn bộ đều như điên loạn chạy tới Diệp gia, phản ứng kịch liệt nhất là Viêm Cung vừa đánh vừa chửi hân, nếu như không phải Viêm Cung Nguyệt yêu thương Diệp Vô Thần mà lúng túng tay chân ngăn lại, sợ là muốn đem thịt hân cắt xuống.

Ngày ấy Diệp Vô Thần rời khỏi Thiên Thần đại lục đi tới tháp Thông Thần, đúng là đã có giác ngộ cái chết. Mà người hiểu hân đều từ trong thư hân lưu lại đoán được một chút, lúc này hân trở về không chút tỳ vết nói cho bọn họ, đó là một cửa ải khó khăn nhất cuộc đời đã được hân bình yên vượt qua, trước khi đi hân đã viết trong thư, nếu hân trở về, sẽ không bao giờ chia lìa nữa.

Thiên Phong thành xa xôi, một thân giáp nhẹ, Gia Cát Tiểu Vũ đứng trên tường thành nhìn về phương xa, trên đỉnh đầu bỗng nhiên bay xuống một phong thư, tâm sự trầm trọng nàng vươn tay nhận lấy, sau khi mở ra một khắc, khuôn mặt nàng rõ ràng kích động hẳn lên, khi đọc xong toàn bộ thư tín, nàng nắm chặt ohong thư, ghé vào tường thành khóc lớn “ca ca”, sau đó mạnh mẽ xoay người chạy xuống dưới.

“Lão Đa, ta phải về Thiên Long thành!” Nàng thu thập một vài thứ, động tác vội vàng dường như không muốn ở đây thêm một khắc nào nữa, những chuyện còn chưa hoàn thành đều bị nàng ném ra khỏi đầu.

“A? này...” Gia Cát Vô Ý há hốc mồm.

“Tên vô lương tâm kia cuối cùng cũng đáp ứng ta rồi...ta phải về hung hăng đánh hân.” Nàng oán hận nói, nhưng bộ mặt lại tràn ngập vui vẻ tới cực điểm, nước mắt hòa lẫn nụ cười, sau đó một lát Gia Cát Vô Ý thư sướng cười lớn...

...

Màn đêm buông xuống, Diệp Vô Thần nhìn khắp bầu trời đầy sao, nghĩ tới những chuyện mình đã trải qua ở thiên thần đại lục, trên mặt hiện ra ý cười nhưng cũng theo đó mà trong lòng nổi lên nỗi buồn vô cớ.

Diệp gia ngày hôm nay náo nhiệt cả ngày, thiếu hai người Lãnh Nhai và Sở Kinh Thiên. Lãnh Nhai tới Ma chi đại lục, Sa Hầu muốn gặp hân mà Sở Kinh Thiên cũng cùng hân tới Ma chi đại lục, hân còn muốn khiêu chiến một số siêu cấp cao thủ của Ma chi đại lục.

Phía sau truyền tới một tiếng bước chân rất nhỏ, Diệp Vô Thần quay đầu, nhìn thấy người tới là Chỉ Mộng. Viêm Chỉ Mộng khoác một chiếc áo lên người hân, dịu dàng cười nói: “Xem kìa, chàng đã không còn cuộc sống phiêu bạt như xưa nữa rồi.”

“Ừm.” Diệp Vô Thần kéo tay nàng ôm lấy vòng eo, gục đầu xuống, cảm giác an tĩnh ấm áp tràn ngập trong lòng, hân mở miệng nói: “Chỉ Mộng, lúc trước người Mị Âm bộ tộc hại nàng đã toàn bộ tìm được rồi, nàng có muốn không...”

Lúc trước vì báo thù toàn tộc, nàng tiến vào Bắc Đệ tông, một đợt thù diệt tộc đã từng là mục đích sống sót lớn nhất của nàng, nhưng mà lúc này nàng thông thả nhưng kiên định lắc đầu: “Buông tha họ đi, oan oan tương báo, khó có điểm dừng, có chàng, Tư Thần, thiếp cả đời này không cầu gì nữa, quá khứ thiếp đã không muốn nhớ lại nữa, cần gì phải tiếp tục khiến máu chảy muôn đời. Viêm Chỉ Mộng đã chết một lần, đã chết còn cái gì mà không thấu chứ...Diệp lang, lý do thiếp còn sống chính là vì chàng và vì con gái chúng ta.”

Diệp Vô Thần nở nụ cười, cười thướt tha không gì sánh được, hần hạ giọng bốn cợt nói: “Ồ, Chỉ mộng, nàng còn không biết các thế tử khác của ta nhỉ?”

Viêm Chỉ Mộng ôm cánh tay hần, không có một tia ghen tuông nào thể hiện ra: “Trong sinh tử luân hồi bốn năm, cuối cùng cũng gặp chàng và Tư Thần đã hạnh phúc lớn nhất của thiếp. Nam Nhân của thiếp là nam nhân cường đại nhất trên đời, con gái cũng là con gái tốt nhất, chàng nói, thiếp còn có gì chưa thỏa mãn...nhưng mà...” Nàng cười ha ha một chút nói: “Cũng không nên ủy khuất các vị muội muội khác a...”

Lúc này Tư Thần đã bị Vương Văn Xu ôm đi, toàn bộ trải nghiệm của Tư Thần đã truyền cho Viêm Chỉ Mộng biết, nàng ngoài vui vẻ thật lớn còn có cả chấn động và khiếp sợ. Nhưng nàng biết, sự thần kỳ của Tư Thần là do Diệp Vô Thần tạo thành, mà nguyên nhân là gì nàng cũng không tìm hiểu, nàng chỉ nghĩ đó là con gái nàng, nàng cần bảo vệ, chăm sóc nó đến khi trưởng thành...

Nói chuyện với Viêm Chỉ Mộng dưới trăng hồi lâu, thể lực của nàng rút cuộc không chống đỡ được, Diệp Vô Thần đưa nàng về ngủ, đi khỏi viện nhìn bảy trời sao, ánh mắt cuối cùng rơi vào một ngôi sao phía tây, vốn nụ cười ôn hòa biến thành lạnh lẽo: “Ta Diệp Vô Thần, chưa bao giờ có cừu không báo...vô luân người là ai...”

Thân thể hần vừa chuyển, biến thành một đoàn bạch quang biến mất ở Diệp Gia.

Hiện tại thiên thần đại lục là đêm tối, mà Thần Chi đại lục cũng là đêm tối, Thần điện đã bị Bạch Huyền Thần hoàn toàn hủy diệt, mà Thần Đế lúc này đang ở trong hầm cung phía bắc Thần Chi Đại Lục. Thần điện bị hủy, thành trung tâm cũng bị hủy, Thần Chi Đại lục sẽ tiếp tục rung chuyển một thời gian sau, nàng cũng phải tổn hao rất lớn tâm lực mới có thể bù đắp lại, mà tất cả cũng là do nàng gieo gió gặt bão. Nếu như nàng không động vào lực lượng huyền thần, tất cả cũng không xảy ra, nhưng nàng có hối hận thì thời gian cũng không thể trở lại.

Bên ngoài đen kịt một mảnh, hầm cung Thần Đế có một ngọn đèn chiếu sáng, cũng là một cung điện kim sắc. Kim sắc chính là màu sắc thần thánh nhất ở Thần Chi Đại lục, cũng là màu sắc cao quý nhất. Thần Đế ngồi trên vương tọa thật lâu, trong đầu nghĩ lại tất cả những gì phát sinh ngày hôm nay...Thứ nhất là, Đại Ma Vương thức tỉnh sau đó bị Diệp Vô Thần đánh bại...Mà trên giường của nàng vẫn là Huyết Dạ đang nằm vẫn chưa tỉnh lại.

Bởi vì đang ở trong hầm cung của mình nên Thần Đế ăn mặc tương đối đơn giản, kim sắc giáp trụ đã cởi ra, trên người chỉ còn một cái nhuyễn bào kim sắc, cổ áo trễ xuống để lộ ra một cái cổ trắng nõn cùng mảnh áo lót phía trong, eo nàng quấn một đai lưng kim sắc, mấy sợi tơ kim sắc rũ xuống hai bên, khiến nàng lộ ra nét ưu nhã nhẹ nhàng. Cổ áo mở rộng khiến bờ vai tuyết trắng của nàng lộ ra hơn nửa, cái gáy thon dài như thiên nga càng lộ ra không chút che đậy, mà bờ ngực thấp thoáng hai khỏa minh châu càng khiến cảnh tượng lôi cuốn ngoạn mục. Bình thường ngay cả khuôn mặt nàng cũng bị che đi, nếu như không phải đang ở hầm cung của mình, tuyệt đối sẽ không có cảnh tượng xuân sắc thế này. Da thịt nàng trắng nõn như tuyết, trắng đến mức gần như trong suốt, mơ hồ tỏa sáng, nàng tuy rằng ngồi ngay ngắn ở đó, nhưng đường cong thân thể lộ ra một phong cảnh cuốn hút kinh người...có lẽ nói, Thần Đế vô luận bày ra tư thế nào cũng tạo thành cảnh đẹp ý vui như vậy...

Thần Đế cũng không biết, có một đôi mắt đang lặng lẽ thưởng thức nàng thật lâu, hần không phải do dự hiện thân, mà do dự nên làm tới mức độ nào.

Rút cuộc, hần từ không khí đi ra, tận lực tạo tiếng bước chân để Thần Đế cảnh giác, thốt nhiên xoay người lại. Trong hầm cung của nàng, vô số năm qua chưa từng có kẻ nào tiếp cận nàng gần như thế mà không bị nàng phát hiện, Thần Chi Đại lục càng không có ai có khả năng làm được, nhưng thấy rõ người đi vào, trong lòng nàng thoáng thả lỏng xuống, nhưng nhìn nụ cười nhạt trên mặt hần, trong lòng nàng lại không kìm chế được nảy lên, có khả năng khiến nội tâm nàng gợn sóng như vậy, cũng chỉ có thể là hần.

“Người...” Nàng vừa muốn tức giận, nhưng nghĩ tới thân phận hần, ngữ khí chuyển thành hòa hoãn hơn: “Tiểu Hắc và Tiểu Bạch có khỏe không?”

Diệp Vô Thần dừng chân, Thần Đế hỏi điều này khiến lông mày hần nhăn lại, nói: “Các nàng vẫn tốt, mà người...muốn có lực lượng tranh chấp với ma tộc đã lựa chọn hi sinh các nàng vì thức tỉnh huyền thần, người có thể tưởng tượng, nếu không phải có ta, các nàng cũng không cách nào trở về, mà Ma Chi đại lục cũng bị

hủy dưới tay hắc huyền thần, Đại Ma Vương nhân cơ hội Hắc huyền thần bùng nổ mà thức tỉnh, hủy diệt tất cả...Mặt khác, Thần Chi đại lục của các người cũng không nghĩ dùng lực lượng của mình chiến thắng Bạch Huyền Thần, ngược lại mang một hồi tai nạn tới cho Thiên Thần đại lục...Người, căn bản không có tư cách hồi tới Tuyết Nhi và Đồng Tâm!”

Nói đến đây, giọng nói của Diệp Vô Thần trở nên sắc bén, trong mắt chớp lên quang mang khiến kẻ khác run sợ. Ngưng Tuyết và Đồng Tâm chính là cấm kỵ lớn nhất của hắn, kẻ xúc phạm chưa có ai nhận được kết cục tốt, mà Thần Đế tính là một nửa mẫu thân của các nàng, cũng là kẻ chút nữa bức tử các nàng, hắn tuy rằng không thể giết nàng, nhưng không thể bỏ qua cho nàng.

Thần Đế né tránh ánh mắt hắn, buồn vô cớ nói: “Đây là sứ mệnh của Thần Đế, khi ta trở thành Thần Đế, là đã định trước vận mệnh sẽ có ngày vận dụng Huyền Thần, ta không còn lựa chọn khác.”

Ánh mắt Diệp Vô Thần đảo quanh người nàng, tuy rằng đây là tấm cung, nhưng trên mặt Thần Đế vẫn đeo một tấm mặt nạ kim sắc, bởi vì...từ lúc hắn thấy Thần Đế đến bây giờ chưa hề thấy qua bộ mặt thật của nàng.

Thân thể hắn quỷ dị xuất hiện trước mặt Thần Đế, một tay xách nàng lên, đem vị đế vương của Thần Chi đại lục, chưa từng có ai dám xúc phạm, nắm trong tay.

“người muốn làm gì?”

Thần Đế theo bản năng kinh hô một tiếng, thanh âm của nàng vẫn bình tĩnh như cũ, cũng không giãy dụa, nhưng sắc mặt nàng thoáng cái trở nên khủng hoảng.

”Người bảo ta muốn làm gì?”

Diệp Vô Thần cười lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, một loại hàn khí khó hiểu dâng lên trong lòng Thần Đế, giờ khắc này, nàng dường như nhìn thấy Diệp Vô Thần từ lần đầu gặp, nàng có một loại kính phục rất nhỏ với hắn, sau này thành khiếp sợ thật sâu. Mà lúc này Diệp Vô Thần bộc lộ ra là hắn hoàn toàn khác, là bộ mặt đáng sợ khi đối đầu với địch nhân.

552. Chương 550: Một Mặt Tà Ác (hạ)

Trong lúc mở miệng, Diệp Vô Thần vung tay lên, mặt nạ kim sắc trên mặt Thần Đế nứt ra thành hai nửa rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng đình đờng nho nhỏ. Mà ánh mắt Diệp Vô Thần lúc này sáng ngời, hắn vuốt ve khuôn mặt Thần Đế, nhất thời cảm giác mềm mại vô cùng truyền vào trong lòng.

Đây là khuôn mặt hại nước hại dân cỡ nào...Nếu như nhất định phải dùng một từ ngữ để hình dung thì chỉ có hai từ “hoàn mỹ” đủ để miêu tả. Thậm chí, ngay cả nhìn tận mắt khuôn mặt này, vô luận là ai cũng vô ý thức mà không tin rằng có khuôn mặt tuyệt mỹ thế này tồn tại. Tóc vàng, đôi mắt đẹp, nguyệt mi, môi anh đào...vô luận nhìn ở góc độ nào, đều cảm nhận được một loại mỹ cảm cực hạn đến khó tin. Mà chung quy lại là quyến rũ, ưu nhã, cao quý mềm mại, động nhân...vốn một khuôn mặt lại mang tới những khí chất này, có thể nói không tìm được chút tỳ vết nào trên khuôn mặt nàng.

Diệp Vô Thần cười càng thêm tươi, hắn hiện tại bỗng nhiên cảm thấy may mắn nàng là nửa mẫu thân của Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, bằng không hắn không chút do dự đã giết nàng từ lâu.

“Người!”

Bị Diệp Vô Thần khinh nhờn như vậy, Thần Đế rút cuộc không cách nào nhẫn nại, tay nàng chụp tới cổ tay Diệp Vô Thần, nhưng tay nàng vừa giơ lên, một cỗ khí lưu quỷ dị từ tay Diệp Vô Thần truyền tới, khiến thần lực trong cơ thể nàng bị phong tỏa gắt gao, cỗ lực lượng nàng đánh lên tay Diệp Vô Thần chỉ như đuổi ruồi, mà sắc mặt Diệp Vô Thần không đổi, tay nắm cổ áo nàng, dùng sức kéo đi.

“Rầm!” Y phục thần thánh màu kim sắc vỡ tan.

Kim bào trên người Thần Đế bị xé rách, kéo đến dưới bả vai, da thịt mềm mại cùng một nửa bộ ngực sữa thuần khiết bại lộ trước mắt Diệp Vô Thần. Vừa bị xé y phục, thân thể băng cơ ngọc khiết bị bại lộ, Thần

Đế thét lên một tiếng sợ hãi, Diệp Vô Thần không chút khách khí tùy ý vuốt ve trên thân thể ôn nhu mềm mại của nàng.

Thần Đế không ngờ Diệp Vô Thần lại làm ra việc khinh nhờn nàng như vậy, ý thức trong hoảng loạn mà xuất hiện một khoảng ngây ngốc ngẩn ngui, nàng kiệt lực muốn giãy dụa, nhưng lúc này nàng căn bản không có khí lực giãy dụa trước mặt Diệp Vô Thần, Diệp Vô Thần dùng một tay khống chế nàng, nàng chỉ có thể mở trừng mắt nhìn bàn tay kia của hắn dần thăm dò nhũ phong của mình.

“Người...buông tay...” Giọng nói cường ngạnh của nàng đã mang theo một chút cầu xin. Tự tôn của Thần Đế khiến nàng cắn răng giấu diếm hoảng loạn, thậm chí buông tha giãy dụa, hi vọng rằng hắn nghiêm phạt gì đó với nàng. Nàng là Thần Đế, không bao giờ nghĩ rằng mình có một ngày sẽ bị một nam nhân chơi đùa như vậy.

Nhưng giọng nói của Thần Đế vừa ra khỏi miệng, một trận xấu hổ và giận dữ khiến nàng chấn động toàn thân, tay của Diệp Vô Thần nắm mạnh nhũ phong của nàng để lại một vết đỏ hồng, theo đó mà lực lượng thân thể nàng bị phong tỏa lại, nàng vô lực ngã xuống đất.

Nhìn Thần Đế nửa trần nằm trước mặt mình, Diệp Vô Thần dấy lên cảm giác vui vẻ vì được chinh phục lần trả thù, hai tay hắn nắm đôi tuyết phong hoàn mỹ đáng lẽ không nên tồn tại trên thế gian, một trận xoa nắn, chậm rãi cảm nhận mùi vị mềm mại.

Ngay cả tôn nghiêm cũng hoàn toàn bị mất đi, lực lượng không còn, cho tới bây giờ, Thần Đế cao cao tại thượng vẫn chưa từng thể hiện ra vẻ mềm yếu trước mặt Diệp Vô Thần. Nhưng lòng nàng không cách nào bình tĩnh, một loại “xấu hổ và giận dữ” như tằm gặm nhấm trong lòng nàng, tuyết phong thánh khiết chưa từng bị chạm qua của nàng lại bị tận tình nắn bóp đến biến hình, cảm giác đau đớn và quái dị này khiến nàng không kìm được phát ra tiếng rên nho nhỏ trong khoang mũi.

“Không cần sốt ruột, tất cả chỉ là mới bắt đầu thôi.”

Niết mạnh nụ hoa một cái, Diệp Vô Thần buông tay ra, thỏa mãn nhìn kiệt tác của chính mình, hai khối tuyết phong hiện tại đã để lại dấu tay đỏ tươi, hai hạt anh đào cũng cứng lên như đỉnh tuyết phong. Hắn cười hắc hắc, tay bắt lấy váy nàng, trực tiếp biến thành tro tàn, nhất thời một chiếc quần lót màu hồng hiện ra trước mặt, che đậy lại thánh địa cuối cùng của Thần Đế, còn lại là đôi chân thon dài như ngọc cùng mắt cá chân trong suốt, khiến Diệp Vô Thần cũng phải hơi ngây người một chút.

“Không được! Buông ra...ta là mẫu thân của tiểu Hắc cùng tiểu Bạch!”

Thấy bàn tay Diệp Vô Thần hướng tới quần lót của mình, Thần Đế rút cuộc triệt để kinh hoàng thất thố, ra sức giãy dụa thân thể mềm mại, nhưng lực lượng toàn thân bị phong tỏa, nàng ngoại trừ dùng chính thể lực để giãy dụa ra, không có biện pháp nào khác. Nhìn thân thể hoàn mỹ của Thần Đế giãy dụa cầu xin trước mặt mình, một đôi nhũ phong trước ngực cũng tùy theo đó mà nhấp nhô, rung động bất định, dục hỏa trong lòng Diệp Vô Thần tăng vọt, hắn không chút nào để ý tới lời Thần Đế, lấy tay xé nát thứ bảo hộ cuối cùng của nàng, cũng giẫm đạp một tia tôn nghiêm cuối cùng trong lòng nàng.

Một cổ mát mát truyền đến nội tâm Thần Đế, ý thức nàng trong nháy mắt chỉ còn một mảnh trống rỗng, nàng gần như tuyệt vọng khép chặt hai chân, toàn thân run rẩy, Diệp Vô Thần cười càng thêm khoan khoái: “Người còn nhớ rõ mình là mẫu thân của hai nàng? Mà người thiếu chút nữa hủy diệt hai nàng cũng vừa vặn là người mẫu thân này của hai nàng a.”

Nghĩ đến cô tuyệt vọng lúc trước chia lìa thế giới, một cổ thô bạo dâng lên trong lòng hắn, lại bị hắn kiệt lực đè xuống, hắn bế thân thể trần trụi của Thần Đế đặt nàng trên chiếc ghế tay vịn kim sắc. Mặt nàng bị đặt dưới mặt ghế, mông chống lên trên, dưới ánh sáng tỏa ra mị lực mê hồn, tuy rằng mặt bị đặt trên ghế, không thấy hình dạng mình, nhưng Thần Đế có thể tưởng tượng ra bộ dạng của mình lúc này thê thảm cỡ nào.

Bởi vì cái eo nhỏ nhắn dựa vào tay vịn, mặc cho nàng cố sức khép hai chân thế nào thì tất cả vốn sở hữu của nàng vẫn không hề giữ lại chút nào lộ trước mắt nam nhân bên cạnh.

“Thật không hổ là Thần Đế, ngay cả cái mông cũng hoàn mỹ như vậy.” Diệp Vô Thần vuốt ve cặp mông mềm mại mang theo đường cong tràn ngập mỹ cảm trước mắt, cảm giác này thật căng tròn, giống như ngọc

khí đẹp dễ nhất trên đời vậy.

“Người muốn làm gì?”

Giọng nói của Thần Đế đã có chút run rẩy, cảm giác xấu hổ trong tư thế này gần như khiến nàng muốn ngất đi. Nàng bị ai phát hiện, ngay hôm nay mình căn bản không có khả năng thoát khỏi ma chướng của kẻ này, mơ hồ nàng đoán được đối phương sẽ làm gì mình.

“A...”

Đột nhiên trong lúc đó đôi tuyết phong của nàng cảm thấy đau đớn, nhưng đau đớn cho dù hơn ngàn lần cũng không có khả năng so sánh với cảm giác khuất nhục trong lòng, nàng không ngờ bị một người đặt trên ghế...

“Già Tiểu Lạc, ta tin rằng cả đời ngươi sẽ không quên ngày hôm nay!”

“Bóp bóp...”

Cặp lông tuyết trắng rất nhanh bị nhiễm một màu hồng, Thần Đế trong khuất nhục cố nén âm thanh phát ra, nhưng theo độ mạnh mẽ gia tăng trên tay Diệp Vô Thần, thân thể nàng không ngừng run rẩy, mà bộ ngực sữa cũng tùy theo nhịp điệu mà hoảng động, nhất là đỉnh nhũ hoa vẫn cọ vào tay vịn kim sắc không ngừng ma sát, khiến nàng không nhịn được phát ra từng đợt rên rỉ gián đoạn. Giọng rên rỉ của Thần Đế rơi vào tai Diệp Vô Thần lại càng khiêu khích lực hỏa trong lòng hắn.

“Hiện tại ngươi nên nhận lấy sự trừng phạt tiếp theo đi thôi!”

Thân thể run rẩy của Thần Đế lại một lần nữa bị nhắc lên, sau đó bị lôi tới chiếc giường không xa, chạm vào Huyết Dạ đang ngủ trên đó. Thần Đế trong lòng vừa thở dài một hơi, trong giây lát đôi kiều đồn của nàng bị một bàn tay nắm lấy, cổ sức tách ra, theo đó, cặp mắt nam nhân kia tham lam thưởng thức mỹ cảnh bên trong. Thần Đế vừa muốn hét lên, một trận đau nhức từ đùi truyền tới khiến nàng như một con thiên nga ngẩng đầu phát sinh một tiếng gào thảm thiết.

Đầu nàng một lần nữa nặng nề rơi xuống giường, một đôi tay bất lực quờ quạng bên cạnh, đến khi bắt được cái gì, nàng dùng sức siết chặt lấy...đó là tay của Huyết Dạ. Nàng biết cảm giác đau nhức như bị xé rách đó là gì, đó là thứ đối với tính mạng nàng còn quan trọng hơn ngàn lần, đến chết cũng không thể để mất đi.

Ánh mắt Thần Đế không còn tiêu cực, trong đêm đó, thế giới của nàng bị phá vỡ, nhận thức bị phá vỡ, tôn nghiêm bị chà đạp...cảm nhận được lực lượng ngày càng cuồng bạo xông tới, nàng không có bất cứ giấy dựa hay phản kháng nào. Khi tâm tư nàng hoàn toàn buông thả, cảm giác lại bị bẻ cong theo hướng khác, thậm chí nàng một cảm giác sáng khoái nàng không muốn thừa nhận đang tràn ngập toàn thân, thân thể nàng không chịu thua kém mà lay động hòa theo nhịp độ của nam nhân đang chinh phục nàng.

Trong vô thức, nàng phát ra một tiếng rên rỉ, ý thức của Thần Đế lập tức hoảng hốt, nàng cảm thấy như linh hồn mình bị đánh cắp, nàng cứ như máy móc mà rên rỉ, phản ứng mạnh mẽ lại với những kích thích trên thân thể mình.

Lúc này, sau trong ý thức của nàng, tất cả không còn tồn tại, chỉ có hình dáng của nam nhân kia, đời này, trừ phi nàng chết, bằng không vĩnh viễn sẽ không xóa được cái bóng này.

Trong tiết tấu ngày càng cuồng nhiệt, Thần Đế trong xúc động rên rỉ mà vô ý thức nhìn về phía trước, vừa vận dụng với Huyết Dạ mở mắt ra, trong sát na, nàng như bị dội một chậu nước lạnh, thoáng cái tỉnh lại, trong miệng phát ra tiếng nức nở, kịch liệt giãy dụa muốn thoát khỏi hắn. Nhưng lập tức, thân thể lại bị hắn đè xuống, tốc độ xông tới thoáng nhanh hơn gấp bội, giọng nói ác ma vang lên bên tai nàng: “Bị phát hiện cũng chẳng sao, nếu như ngươi không muốn người khác ở Thần Chi đại lục biết đến sự việc này, ta dạy cho ngươi hai biện pháp, một là giết nàng, một là biến nàng thành đồng phạm...Nếu như ngươi chọn cách thứ nhất, ta sẽ ngăn cản ngươi, bởi vì Thiên Trọng, ta sẽ bảo vệ nàng. Nếu như ngươi chọn cách thứ hai, vậy giúp ta cởi sạch y phục của nàng, trước tiên cần rửa sạch thân thể nàng, chỉ ít biến nàng thành một đứa trẻ biết nghe lời.”

Ý thức của Huyết Dạ còn chưa hoàn toàn hồi phục, nghe thấy giọng nói quen thuộc mà lòng bên tai, trong mơ hồ, nàng thấy một đôi ngọc thủ run rẩy cởi y phục nàng ra, kéo mạnh, qua hai thời gian mấy lần

hồ hấp, kiện y phục cuối cùng trên người nàng đã bị cởi ra.

553. Chương 551: Hậu Nhân Diệp Gia

Ba cái ấn ký này từ lúc ban đầu nhậ đến không thể thấy rõ, đến sau lại mơ mơ hồ hồ, mà giờ phút này đã là rõ ràng thể chân vạc ba sao. Màu sắc ấn kí thêm đậm cũng không phải theo năng lực của hắc tăng lên, mà là một ít nhân tố khác...Ví dụ như, năm đó lần đầu tiên bị Tuyết Phi Nhan mang theo tà ác chi hỏa...Màu sắc trở nên đậm rõ ràng nhất lần đó, còn lại là bởi sau khi Ngưng Tuyết bị đánh một cái tát mà đẩy lên lửa giận vọt đi.

Mà cảm giác của hắc nói cho hắc, muốn đạt tới Vô thần quyết tầng thứ bảy, cơ hội quan trọng chính là bàn tay ba cái ấn kí hình sao kì quái này. Kết hợp từng một lần lại một lần, hắc phát giác chính mình ở khi chủ động hoặc bị động hiện ra có chứa một mặt cảm xúc mặt trái, màu sắc chúng nó mới có thể theo đó trở nên đậm...Mà cảm xúc tiêu cực chỉ hướng, lại là - ma!

Lúc này, thanh âm Tư Thần ở trong đầu hắc vang lên: “Ba ba, ở lúc người rất nhỏ, thánh tâm của người cũng đã tới đỉnh phong, hiện tại ba ba cần là tà tâm cùng ma tâm, chỉ có thánh tâm, tà tâm, ma tâm đều đạt tới đỉnh phong, ba ba mới có thể trở nên lợi hại hơn”.

“Ồ? ”.

“Tà tâm, là phải thích gì làm đó, tâm không trói buộc cùng cố kị, nhưng cứu ngàn người mà lòng không vui không động, giết vạn người mà lòng không hối hận không ngại, ma tâm...Ba ba có thể tìm đi Tiểu Mạt, hoặc là các di xinh đẹp ma đại lục song tu...Các nàng tuy rằng không có ma tâm chân chính, nhưng căn nguyên lực lượng các nàng đến từ một tên ma chân chính, có thể kích phát ma tâm của ba ba trưởng thành” Tư Thần nói xong lời nàng không biết từ nơi nào biết.

“Tiểu Mạt...Song tu?” Diệp Vô Thần biểu tình rõ ràng cứng ngắc một chút, hắc không khỏi nghĩ đến một màn Tiểu Mạt thân mình nho nhỏ kia bị chính mình áp chế dưới thân, một bên uyển chuyển hầu hạ một bên hô “phụ thân”, hắc vội vàng lắc lắc đầu, khu trừ tạp niệm đáng sợ này, khe khẽ cười khổ nói: “Tư Thần, Tiểu Mạt cùng người giống nhau, là con gái ta”.

“Ba ba sai lầm rồi. Di Tiểu Mạt mới không phải con gái ruột của ba ba, nàng thật ra một mực đều rất thích ba ba. Còn có, ba ba không nhớ rõ tà tâm như thế nào sao - thích gì làm nấy, lòng không trói buộc cùng cố kị, hi, ba ba nhất định phải cùng đi Tiểu Mạt song tu, chẳng những có thể tăng trưởng ma tâm, còn có thể tăng trưởng tà tâm”.

Diệp Vô Thần suy nghĩ một chút, gật đầu mỉm cười: “Tư Thần, con nói đúng, ta hiểu rồi”.

Nói trở về, đã thật lâu không mang Tiểu Mạt về địa phương nàng lúc trước dừng lại trăm năm, hôm nay trở về một chuyến cũng không tồi, thuận tiện tại cái địa phương không có người ngoài kia...Ồ...Hay là đi ăn điểm tâm trước đi.

...

Ba năm sau...

“Ba ba, chúng ta đi ra ngoài chơi”.

“Ừm, đừng chạy quá xa, bảo vệ tốt di Nam Nhi của người”.

Diệp Vô Thần mang theo vẻ mặt mỉm cười nhìn hai tiểu cô nương nắm tay sôi nổi rời đi, các nàng luôn thích dậy sớm, sau đó chạy đến bên ngoài đi hưởng thụ không khí tươi mát nhất. Tư Thần năm nay đã sáu tuổi, trên đầu buộc hai búi sừng dê, khuôn mặt tinh xảo kia mặc cho ai nhìn thấy đều sẽ tán thưởng không hổ là con gái Tà Đế, nhưng không có bao nhiêu người biết trên người tiểu cô nương non nớt này thật ra cất giấu lực lượng đáng sợ mà thần bí cỡ nào. Diệp Vô Thần chưa bao giờ sẽ lo lắng nàng một người chạy ra ngoài chơi.

Mà Nam Nhi...Ba năm trước nàng nhìn lên chỉ có năm tuổi, hiện tại nhìn qua vẫn như cũ chỉ có năm tuổi, nàng tuy rằng không có thần lực nữa, nhưng dù sao cũng là thân thể chân thần, lực lượng khôi phục cực kỳ

thong thả, tuổi tăng trưởng cũng cũng là thong thả vô cùng. Người thường một tuổi đối với nàng mà nói có thể phải trăm năm ngàn năm thậm chí càng lâu, cho nên lúc ban đầu Tư Thần mỗi lần gọi nàng là dì mọi người chung quanh cảm giác được một trận không được tự nhiên, cũng may mấy năm nay đã quen...Liền ngay cả bản thân Nam Nhi cũng đã quen trạng thái một tiểu cô nương của nàng, vô luận bộ dáng nói chuyện, tính cách, làm việc đều cùng tuổi nàng càng ngày càng ăn khớp, làm cho Diệp Vô Thần một năm so với một năm không có lời nào. Thật ra hẳn là rất muốn để cho Tư Thần trực tiếp đem nàng biến thành bộ dáng lớn lên sau ngàn năm vạn năm sau...

Trở về trong phòng, Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm vẫn như cũ ngủ mơ chưa tỉnh, nghe được tiếng bước chân hẳn tiến vào, Ngưng Tuyết mới mở to mắt, đánh cái ngáp nhỏ, mơ mơ màng màng hỏi: “Ồ, trời đã sáng rồi sao?”

“Đến, hôm nay dậy sớm một chút, ta mang bọn người về Thần chi đại lục bên kia” Diệp Vô Thần xốc chân lên, lộ ra Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm hai thân thể trần truồng. Cảm nhận được hơi hơi lạnh, Đồng Tâm cũng tỉnh lại, còn buồn ngủ đứng dậy, sau đó lại miễn cưỡng dựa ở trên người Diệp Vô Thần không chịu dậy.

Ngưng Tuyết vẫn như cũ là Ngưng Tuyết kia nhìn qua chỉ có trên dưới mười tuổi, mà cùng nàng trước đây duy nhất không giống là, vết thương trên mặt nàng đã hoàn toàn biến mất không thấy, làm trên dưới Diệp gia lần đầu tiên nhìn thấy dung nhan hoàn mỹ kia của Ngưng Tuyết khiến cho ông trời cũng ghen tị, vô luận nam nữ tất cả đều thất thố, mở lớn miệng thật lâu không thể phục hồi tinh thần lại. Đồng Tâm thì như trước là Đồng Tâm vốn có, không thể nói, ánh mắt khi thì ngơ ngác khi thì mê mang, đôi mắt người khác khi lại thần kỳ lạnh lùng, chỉ có đối với Diệp Vô Thần cực kỳ si mê quần quýt, hơn nữa, nụ cười của nàng cũng rõ ràng hơn so với trước kia. Lấy thực lực Diệp Vô Thần hôm nay, hẳn muốn giải trừ nguyên rủa trên người Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm chẳng qua là chuyện dễ dàng, nhưng bất luận là Ngưng Tuyết, hay là Đồng Tâm, các nàng đều dùng phương thức của mình cự tuyệt...Bởi vì các nàng là bên người nàng Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, mà không phải Hắc Dực cùng Bạch Dực công chúa của Thần Chi đại lục, các nàng sẽ vẫn duy trì bộ dạng lúc cùng hẳn gặp gỡ, vĩnh viễn ở hồi ức bọn họ, mà không muốn biến thành người khác.

Mà một nguyên nhân quan trọng hơn...Bảo trì trạng thái thiếu nữ, các nàng mới có thể không chút cố kỵ giống con mèo nhỏ lười hướng trong lòng hẳn chu làm cho hẳn nhìn các nàng từng chút từng chút thong thả lớn lên.

“Ồ? Đi gặp mẫu đế sao?” Ngưng Tuyết mắt sáng rực lên một chút, giang hai cánh tay để cho Diệp Vô Thần giúp nàng mặc quần áo.

“Phải. Các người đã rất lâu không trở về qua. Đến, Đồng Tâm, mặc quần áo”.

Sau một lát, Diệp Vô Thần dẫn Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm xuất hiện ở đại sảnh Diệp gia, Vương Văn Xu cùng Diệp Uy đều ở trong sảnh, trong tay bọn họ một người ôm một tiểu hài tử giống như phấn điêu ngọc mài, đùa chết đi được, cách rất xa cũng có thể nghe được bọn họ cười to thoải mái đến cực điểm. Vương Văn Xu ôm là một bé trai béo tròn trịa, khỏe mạnh kháu khỉnh, tuy rằng nhìn qua chẳng qua trên dưới hai tuổi, nhưng đôi cũng là đặc biệt hữu thần. Diệp Uy ôm là một tiểu cô nương trắng nõn nà, cùng bé nam tuổi như nhau. Cũng là buộc hai búi tóc khéo léo đáng yêu tận trời, đang một bên dắt Diệp Uy tóc một bên phát ra tiếng cười non nớt như chuông bạc.

Nhìn thấy Diệp Vô Thần tiến vào, hai tiểu hài tử đồng loạt ngừng tay vui vẻ hướng về phía bọn họ hô: “Ca ca...Tuyết tỷ tỷ, Tâm tỷ tỷ...Ca ca ôm...”

Bọn chúng phát âm rất chuẩn, không có nửa điểm cảm giác non nớt mới lạ, liền ngay cả biểu tình trên mặt cũng muốn so với bọn cùng lứa tuổi phong phú hơn nhiều. Hai năm trước, Vương Văn Xu lại là thuận lợi vô cùng sanh ra một đôi long phượng thai, cái này lại làm toàn bộ trên dưới Diệp gia đều vui vẻ hồng rồi, liền ngay cả làm việc luôn luôn trầm ổn hạ mình Diệp Nộ cũng hận không thể khắp thiên hạ đều biết...Mà, cũng chính là một ngày đó, Diệp Vô Thần hướng bọn họ thẳng thắn, hẳn, không phải Diệp Vô Thần chân chính thuộc về Diệp gia này, con trai Diệp gia chân chính đã ở sáu năm trước liền đã chết rồi...

Nếu là lúc trước, bọn họ có lẽ sẽ không chịu nổi đả kích này, nhưng Diệp gia nay lại có người nổi dõ, còn là long phượng đều có, bị thương kia đến mặc dù mau, nhưng đi nhanh hơn...Bởi vì bọn họ mất đi một đứa

con, lại có một đứa “con” rất tốt, một đứa “con” chân chính ngạo thị thiên hạ, cũng bởi vì hấn, hiện tại Diệp gia hiển hách đứng ở đỉnh Thiên Thần đại lục, nay, bọn họ lại có huyết mạch mới, hơn nữa sớm đã biết chân tướng Diệp Uy an ủi, đau thương vốn từ sáu năm trước ở một sau chút thời gian liền trở nên mỏng như vậy. Hiện tại bọn họ lại có cái lý do gì đi đắm chìm tại bi thương đã có thể quên đi kia.

Cũng là ở sau đó, hấn hướng Diệp Uy, Diệp Nộ, Vương Văn Xu cầu hôn, muốn cưới Diệp Thủy Dao làm vợ, cũng thông báo thiên hạ. Bọn họ tự nhiên không có khả năng phản đối, bởi vì như vậy, bọn họ là có thể trở thành người một nhà chân chính...Nhưng, thân phận Diệp Vô Thần không phải con của Diệp gia nhất định không thể vạch trần, nếu không tất dẫn phát dư luận khó có thể thu thập, cho nên, bọn họ chỉ có thể tìm người thế thân Diệp Thủy Dao, vì nàng hư cấu một cái thân thế. Chỉ có như vậy, nàng mới có thể quang minh chính đại gả cho Diệp Vô Thần, không chút cớ kỵ cùng hấn cùng một chỗ.

Tuổi Diệp Thủy Dao, khí chất trác tuyệt, còn có cảm tình Diệp Vô Thần đối với nàng sâu đậm đều quyết định địa vị nàng ở bên trong hậu cung của Diệp Vô Thần, liền mấy năm liên tục khinh đại nàng rất nhiều Thủy Mộng Thiên nhìn thấy nàng cũng phải cung kính gọi một tiếng “muội muội”, ngay cả tính tình có vẻ không kềm chế được Gia Cát Tiểu Vũ cùng Viêm Cung Nhược ở trước mặt nàng cũng đã trở nên thành thật rất nhiều. Lúc trước, cũng là nàng loại khí chất cao quý sống cùng đều đến, người khác cả đời cũng khó lấy đào tạo mà thành hoàn toàn thuyết phục Diệp Vô Thần...Còn có lúc trước phong Thái tử Phong Lăng.

Diệp Vô Thần đem hai tiểu hài tử cùng nhau ôm qua, một tay ôm một đứa, ở trên mặt bọn chúng phân biệt hôn một cái, trìu mến nói: “Thiên Tứ, Chân Chân, ca ca hôm nay phải đi ra ngoài một ngày, các người cần phải ngoan ngoãn nghe cha mẹ nói, không được bướng bỉnh”.

Bé nam tên gọi Diệp Thiên Tứ, tên như ý nghĩa, đây là ông trời ban cho Diệp gia bọn hấn huyết mạch chí thân. Tiểu cô nương tên Diệp Chân Chân, chân, đọc giống như là trần, tương tự là hàm nghĩa vô cùng trân quý.

“Chúng ta đều rất ngoan, so với ca ca cùng tỷ tỷ còn ngoan hơn” Hai đứa bé giọng sữa, trăm miệng một lời nói xong. Diệp Uy ở bên cạnh cười ha ha, Vương Văn Xu từ ái cười nói: “Hai đứa nhỏ này...Thần Nhi, con muốn rời nhà sao?”

“Ừm, mang Tuyết Nhi cùng Đồng Tâm đi ra ngoài đi dạo. Phụ thân, mẫu thân, con là muốn hỏi, chuyện hôn nhân của con cùng tỷ tỷ...” Cho dù ở trước mặt vợ chồng Diệp Uy, hấn đối với Diệp Thủy Dao xưng hô vẫn như cũ là “tỷ tỷ”, cái này đã là một thói quen không thể thay đổi.

554. Chương 552: Va Chạm Cuối Cùng (thượng)

Quả thật, lấy tướng mạo, tài hoa, vũ lực, gi thế, thế lực của Diệp Vô Thần, rốt cuộc tìm không thấy người có thể cùng hấn so sánh với, con gái nhà ai chưa gả không muốn vào cửa Diệp gia, lại có hộ gia đình nào không mơ đem con gái gả vào Diệp gia do đó một bước lên trời. Hơn nữa...bốn năm trước, hấn cưới Phi Hoàng nữ hoàng còn có đại tiểu thư Hoa gia, ba năm trước đây cưới Viêm Chỉ Mộng còn có Gia Cát Tiểu Vũ của Gia Cát gia, hai năm trước cưới công chúa Thủy Mộng Thiên Nam Hoàng Tông Tiên Hoàng Long Dận nhìn trúng, còn tặng thêm một nha đầu ám giường là Thủy Lăng Nhi, một năm trước cưới hai công chúa Tà Tông (Viêm Cung Nguyệt, Viêm Cung Nhược), nửa năm trước, lại đem Nhạc Tư Kỳ con gái của Thiên Long quốc tây trấn Tây Thống lĩnh Nhạc Hám Đông cũng cưới...

Bởi vậy, tính tình phong lưu của hấn cũng cùng với uy danh của hấn càng ngày càng nhiều trở thành đề tài câu chuyện của mọi người, cho nên, đại lục các nơi phàm là kẻ lớn xuất sắc hoặc là con gái nhà mình diện mạo siêu quần giả đều muốn nghĩ cách đến Diệp gia thử thời vận...Liền ngay cả Thương Lan quốc đế vương Thương Khiếu Vân đều ở mỗi khi lần gặp Diệp Vô Thần âm thầm biểu lộ hướng hấn đẩy mạnh chào hàng con gái của mình...Nếu có thể để cho Tà Đế trở thành con rể hấn, phỏng chừng hấn ngủ cũng có thể cười ra tiếng.

Loại chuyện này, Diệp Vô Thần lại thật ra không chút áp lực, đứng mũi chịu sào chịu vất vả là vợ chồng Diệp Uy.

“Cái này...” Diệp Vô Thần có chút xấu hổ cười cười, huyết mạch hấn có được quyết định tâm tính hấn, lại cũng đã bởi vì cái tâm tính này, lực lượng của hấn mới có thể chân chính đạt tới đỉnh phong, khó có thể trả

lời, chỉ có hàm hàm hồ hồ hai câu tránh đi, đem sức chú ý vợ chồng Diệp Uy dẫn dắt đến trên người đứa bé trong lòng, hần cười đối với Tiểu Thiên Tứ nói: “Thiên Tứ, Hoàng Nhi tí tí của ngươi ở thời điểm nàng mười sáu tuổi cũng đã là một nữ hoàng đế không tồi, ngươi phải so với nàng không tồi hơn, biết không?”

“Ừm, biết rồi” Tiểu Thiên Tứ không thể rõ ràng hàm nghĩa chân chính những lời này, nhưng bất luận Diệp Vô Thần nói cái gì, hần cũng sẽ đáp ứng, sau đó nhu thuận nghe theo. Thân thể cùng trí lực của hần cùng Chân Chân đều trải qua lực lượng của Diệp Vô Thần khai phá cùng dẫn đường, phương diện trí lực muốn xa so với bạn cùng lứa tuổi trưởng thành nhanh hơn, tiềm lực cũng lớn hơn nhiều nữa, thành tựu tương lai cũng tất nhiên xa xa giỏi hơn trên bạn cùng lứa tuổi.

Hần tuy rằng không chân chính hiểu, nhưng Diệp Uy cùng Vương Văn Xu lại là rõ ràng kích động hần lên. Diệp Vô Thần ý nói, mơ hồ đang chỉ hướng...Hần muốn cho Thiên Tứ trở thành hoàng đế kế tiếp sau Long Hoàng Nhi!

Lấy thể lực Tà Đế, hần bất luận muốn cho ai làm hoàng đế, ngay cả là làm cho một tên ăn mày đi làm hoàng đế cũng không có người dám nói cái gì, mà lấy dáng người Long Hoàng Nhi trước mắt, hoàng đế kế tiếp ai cũng sẽ chắc hẳn phải cho rằng sẽ là con Tà Đế. Nhưng, Tà Đế thành hôn bốn năm, trừ một cô con gái đã sáu tuổi, vẫn hoàn toàn không có ra, không biết là hần cố ý, hay là nguyên nhân nào khác. Mà cái này, cũng thành đề tài câu chuyện vô số người âm thầm.

Diệp Vô Thần ở thời điểm dẫn Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm rời đi, đối với vợ chồng Diệp Uy nói một câu làm cho bọn họ như lọt vào trong sương mù: “Hôm nay có thể sẽ xảy ra động đất rất nhỏ, nhưng thời gian rất dài, phải tùy thời cẩn thận một chút, đặc biệt đừng cho gia gia ngã sắp xuống”.

...

Không gian cắt, Thần đại lục.

Mỗi lần Diệp Vô Thần nhìn thấy Thần đế, trên mặt đều sẽ hiển lộ ra một nụ cười ý xấu chớp mắt đã thành thói quen. Mà mỗi lần nhìn thấy nụ cười này, Thần đế trong lòng đều sẽ nhẹ nhàng phát run. Diệp Vô Thần đối với nàng năm đó thiếu chút nữa hủy diệt Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm “trừng phạt” một mực kéo dài ba năm, lâu là nửa tháng một lần, ngắn thì một ngày mấy lần, hơn nữa phương thức mỗi lần cũng không giống nhau, đem nàng từ thân đến tâm chế phục từng. Ai cũng sẽ không tưởng tượng đến Thần đế ở trước mặt chúng thần cao quý thần thánh làm cho chúng thần không dám nhìn thẳng này ở dưới người Diệp Vô Thần sẽ bị đùa nghịch thành loại tư thái nào. Thần đế giờ phút này đối với Diệp Vô Thần đã không có chút kháng cự cùng ngổ nghịch, cũng không dám có.

Cùng Thần đế đánh xong tiếp đón, trò chuyện một hồi, Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm tựa như hai con chim nhỏ ra khỏi lồng chạy vội đi ra ngoài, đi chỗ đó trong cái ao tiên mới xây tắm rửa. Từ ba năm trước đây sau nạn hủy diệt, trung tâm đô thành cùng thần điện mới đã thành lập, bóng ma lúc trước cũng bị lau đi, mà năm đó tám thần tướng toàn diệt, thần tướng mới còn đang trong bồi dưỡng, Ba thánh tướng cũng chỉ còn lại một người Huyết Dạ.

“Huyết Dạ đâu” Diệp Vô Thần hỏi.

Nơi này chỉ còn lại có hai người nàng cùng Diệp Vô Thần, Thần đế bản năng cảm giác được một cổ khô nóng nói: “Nàng tối hôm qua bị để thượng sủng hạnh quá kịch liệt...Còn chưa rời giường”.

“Ồ?” Diệp Vô Thần ánh mắt hơi nheo lại, khóe miệng cong lên: “Già Tiểu Lạc, ta nhớ rõ đêm qua sức lực dùng ở trên người nàng càng nhiều một ít, Thần đế dù sao cũng là Thần đế mà, vô luận cái gì cũng là xuất sắc như vậy”.

Thần đế ánh mắt trốn tránh, không có lên tiếng. Hiện tại nàng ngay cả một tia lòng phản kháng đều không có.

Nhưng mà, Diệp Vô Thần lại không có lưu lại ép buộc nàng, mà là xoay người, khẽ vung tay lên: “Trông coi tốt Tuyết Nhi cùng Đồng Tâm, ta muốn rời đi một chút, một lát bất luận xảy ra cái gì cũng không cần lo lắng, ta muộn một chút lại đến”.

Thần đế còn không có kịp hỏi, Diệp Vô Thần cũng đã biến mất ở nơi đó.

Không gian bên ngoài tràn ngập vô hạn thần bí cùng sắc thái mộng ảo. Nơi này, là chính trung tâm hỗn độn, Thiên Thần đại lục, Thần đại lục, ma đại lục đều ở phương xa cực kỳ xa xôi, khoảng cách lấy năm ánh sáng mà tính. Chung quanh, vì sao các màu hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc xa hoặc gần, hần đứng yên ở bên trong vô số ngôi sao này, lảng lảng nhìn phía trước chưa biết.

“Hương Hương, nơi này là địa phương lúc trước thai nghén ngươi, mà hôm nay, chúng ta phải đối mặt là đối thủ mạnh nhất, cũng là cuối cùng, để cho chúng ta một lần cuối cùng...Sóng vai mà chiến!” Hần nhẹ nhàng nói. Nhưng mà, Hương Hương còn chưa kịp đáp lại hắn, một cái thanh âm khác ngay tại bên trong ý thức hần vang lên:

“Đế thượng...Ta là Sa Hầu...” Thanh âm này là Sa Hầu thông qua lực lượng linh hồn truyền âm.

“Chuyện gì” Diệp Vô Thần nhắm mắt hỏi.

“Cái kia, là như thế này...” Trong thanh âm Sa Hầu ít nhiều có chút ý tứ hàm xúc u oán: “Tiểu Mạt hôm nay sáng sớm liền âm ỉ muốn đi về...Cái này, ma luân chi tinh còn chưa sửa xong, còn xin đế vương có rảnh mà nói tới đón một chút, ài, lúc này mới trở về không đến hai ngày”.

Diệp Vô Thần hiểu ý cười nói: “Bảo Tiểu Mạt chờ ta đoạn ngắn thời gian, ta mượn chút lại đi đón nàng...Sa Hầu, lát nữa bất luận xảy ra cái gì đều đừng hoảng hốt, không có chuyện lớn gì xảy ra. Mạt khác, cẩn thận động đất”.

Không đợi Sa Hầu đáp lại, Diệp Vô Thần liền bỗng nhiên chặt đứt toàn bộ liên hệ linh hồn, đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía trước.

Trước hắn, một cái bóng dáng mơ hồ ở từ nửa trong suốt rất nhanh trở nên rõ ràng. Một đôi mắt lợi hại bắn ra ánh mắt như thực chất, thẳng tắp nhìn thẳng hắn. Như trước là quần áo màu đen, mũ chụp đầu màu đen, toàn thân trên dưới bị màu đen che đến chặt chẽ, chỉ có đôi mắt lộ ở bên ngoài.

Hai người tại địa phương không có những người khác xuất hiện này cách xa nhau vạn thước xa xa nhìn nhau, nhưng vạn thước này đối với bọn họ mà nói cũng không quá khoảng cách là ngay lập tức tới. Từ xa nhìn lại, bọn họ đúng là hoàn toàn thân cao giống nhau, ngay cả dáng người, ánh mắt đều giờ khắc này đều là tương tự như vậy.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí im lặng đáng sợ, giống như ngay cả không gian đều ở trong khí tràng quỷ dị hai người chế tạo động lại. Đột nhiên, im lặng lâu dài bị đánh vỡ, hai người đồng thời cười ha ha, liền ngay cả tiết tấu tiếng cười đều là giống nhau như đúc.

“Người cười cái gì”.

“Người lại đang cười cái gì”.

Diệp Vô Thần thu liễm ý cười: “Ta đang cười, ta rốt cuộc có thể nhìn thấy chân thân của ngươi”.

“Ta đang cười ta rốt cuộc có thể lấy chân thân của mình đối mặt ngươi”.

Hào quang màu vàng cùng hào quang màu máu ở hai bên tay của Diệp Vô Thần hiện ra, hần ngừng đầu lên, thần sắc trở nên ngưng trọng mà yên lặng: “Người đã từng tâm nguyện của ta đều đã đạt thành, như vậy, bắt đầu đi. Như ước định ba năm trước đây, nếu ta thắng, ngươi sẽ đưa ta một thứ tương tự, nếu ta thua, ta sẽ mất đi rất nhiều”.

“Không” Người áo đen lại lắc đầu: “Lời năm đó, ta thu hồi, hôm nay bất luận ngươi là thắng là bại, ta đều sẽ đưa ngươi thứ giống nhau...Bởi vì, thứ kia vốn là nên thuộc về ngươi. Lời ta năm đó, chính là một cái bực bực đối với ngươi”.

“Tốt!” Diệp Vô Thần cũng không chối từ, trên Trảm Tinh kiếm kim mang bắn vọt.

Về mặt người áo đen trầm xuống, ánh mắt khép hờ, tay phải nâng lên, cũng là một đạo hào quang màu vàng ở trong tay hần hiện ra, ngưng tụ thành một cây kiếm...Kiếm màu vàng, dài rộng xấp xỉ với Trảm Tinh kiếm, bề ngoài giản dị tự nhiên, nhưng khoảng cách xa xôi, Diệp Vô Thần có thể thấy trên kim kiếm kia trong đó một mặt in nhật nguyệt tinh thần, một mặt khác, thì in sông núi cỏ cây. Đồng thời, một cỗ uy áp làm cho hần hít thở đột nhiên hít thở không thông một cái chớp mắt từ trên thân kiếm xa xa truyền tới.

“Thánh kiếm Hiên Viên” Diệp Vô Thần trong đầu hiện ra tên kim kiếm kia.

“Thu hồi cung của người đi, chúng ta có không gian lực tương tự, cự ly xa kiếm chế chẳng những vô công, ngược lại sẽ thành trời buột” Người áo đen kim kiếm chỉ về trước, lạnh lùng nói.

Tai Ách cung bị Diệp Vô Thần thu về, Diệp Vô Thần lấy hai tay nắm chặt Trảm Tinh kiếm. Người áo đen nói không sai, lấy năng lực không gian bọn họ có thể tùy thời phát động, ai cũng không có khả năng đem đối phương ép tới xa người, mà kỹ năng mạnh nhất của Tai Ách cung đều cần thời gian dài tích lực, lúc này đối với địch nhân có được không gian lực lượng đến nói là cái lỗ hổng muốn chết. Thu hồi Tai Ách cung, toàn bộ lực lượng, toàn bộ ý niệm đều tập trung ở trên Trảm Tinh kiếm trong tay.

Kiểm màu vàng đối kiếm màu vàng. Đây sẽ là một trận quyết đấu lực lượng đỉnh phong đối với lực lượng đỉnh phong.

“Đến đây đi” Người áo đen chậm rãi lên tiếng, thanh âm hạ xuống trong nháy mắt, Diệp Vô Thần đã biến mất ở tại chỗ, xuất hiện ở trước người hắn, Trảm Tinh kiếm mang theo kim mang cuồng bạo chém ngang hướng thân thể hắn.

Cheng!

Hai kiếm chạm vào nhau, sinh ra năng lượng dao động thật lớn đem tinh cầu phụ cận cứng rắn ép rời quỹ đạo, kim mang nổ tung ở trong bùng nổ giống như một mặt trời năng lượng màu vàng. Kiếm quang hai người lần đầu đối mặt, một chút màu vàng kia liền đồng thời xuất hiện ở tại trên không Thiên Thần đại lục, Thần đại lục, Ma đại lục.

Nhưng mà, lực lượng khổng lồ như thế đánh sâu vào, hai người lại đều không có lui về phía sau, xuyên thấu qua giao nhau cùng một chỗ hai thanh kim kiếm cùng nồng đậm kim mang, ánh mắt bọn họ va chạm cùng một chỗ, hai tay lại ở cùng thời gian vung, song kiếm tách ra, lại cùng lúc đánh xuống và chạm ở tại cùng chỗ, không lưu tình chút nào chế tạo chấn động không gian thật lớn.

555. Chương 553: Va Chạm Cuối Cùng (trung)

Nhận biết của bọn họ đối với lực lượng của Diệp Vô Thần như trước dừng lại ở ba năm trước trình độ hắc khi hủy diệt đại ma vương, mà giờ phút này, bọn họ mới biết được bọn họ hoàn toàn sai lầm rồi...Lại là ngắn ngủn ba năm thời gian, Diệp Vô Thần cường đại không ngờ đột phá tới một cái độ cao khác, một cái độ cao làm cho bọn họ đều hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Như vậy, lúc này lại có người năng lực cùng hắc giằng co...Đến tột cùng là ai? Hỗn độn không gian, lại lúc nào xuất hiện một nhân vật lợi hại như thế.

Đứng bên cạnh Sa hầu một nam tử vẻ mặt lạnh lùng, phản ứng của hắn muốn so với Sa Hầu bình tĩnh hơn nhiều - Lãnh Nhai, hắn đã ở Ma đại lục ngây ngốc ba năm rồi. Sa Hầu chỉ có Sa La một đứa con, mà Lãnh Nhai kế thừa toàn bộ trí nhớ cùng lực lượng của Sa La, tương đương với nửa Sa La, Sa Hầu đã đang đem hắn trở thành con chính mình...Thậm chí, đã tuyên bố hắn sẽ là kẻ kế thừa Ma hoàng kế tiếp. Đương nhiên, cái này cùng quan hệ của Lãnh Nhai cùng Diệp Vô Thần cũng không phải không có liên quan. Lãnh Nhai không có cự tuyệt, hắn là đang vì Sa La mà tiếp nhận, thậm chí, một năm trước, hắn ở Ma đại lục cùng một nữ tử tên Bích U thành hôn, mà nàng, chính là người năm đó Sa La liều mình cứu giúp. Hắn tương tự là đang vì Sa La mà tiếp nhận nàng. Nhưng, lòng hắn lạnh như băng cũng đã ở dưới tình huống ngay cả chính hắn cũng không biết lặng yên hòa tan, dần dần từ đáy lòng đem Bích U tán thành.

Hắn biết Diệp Vô Thần giờ phút này là đang cùng ai giao thủ, trừ Diệp Vô Thần, cũng chỉ có hắn cùng Sở Kinh Thiên biết. Mà lúc này Sở Kinh Thiên đang bản thân đeo Thương Minh, dựa ngồi ở trên một thân cây của Thần Chi đại lục lẳng lặng nhìn bầu trời lóe ra kim mang. Lại nói tiếp, các cường giả Ma đại lục đã bị hắn chọn khắp, cao thủ các nơi của Thần Chi đại lục cũng đều bị hắn khiêu chiến không sai biệt lắm, mấy năm nay, hắn làm không biết mệt, tạo nghệ kiếm cũng ở trong không ngừng khiêu chiến này đột nhiên tăng mạnh, từng bước bước hướng một cái thần thoại kiếm đạo không thể vượt qua.

Oành!

Ba ngôi sao cách gần nhất vỡ nát, lại ở dưới một cổ lực lượng biến thành tro bụi, ngay sau đó lại hóa làm hư vô. Cấp bậc lực lượng của bọn hắn đã rất cao, lực lượng một đòn tùy tay liền có thể hủy diệt một mảng đại lục. Cho nên, chỗ bọn hắn giao chiến chỉ có thể lựa chọn địa phương như vậy.

“Thiên Địa Liệt!”

Lực lượng hủy diệt từ trên bổ xuống dưới, hào quang màu vàng che kín Trảm Tinh kiếm, cũng che kín thân thể Diệp Vô Thần, diệp thân thể hắn đã hoàn toàn không nhìn thấy. Giờ phút này hình thái “Thiên Địa Liệt” là chân chính ý nghĩa Thiên địa liệt, là chỉ dựa vào lực lượng của kiếm liền có thể một đòn vạch nát trời đất, mà thêm lực lượng bản thân Diệp Vô Thần, sở mang theo là lực lượng hủy diệt chân chính.

Người áo đen không tránh không né, hoặc là nói ở dưới không gian lực lượng bọn họ lẫn nhau trừ diệt chạm cự li gần, hầu như không có khả năng trốn tránh hoàn mỹ, đó cũng là vì màu vàng trên thân kiếm đột nhiên nhấp nháy cũng là hào quang màu vàng, mặt trên in nhiều sông núi cỏ cây, nhật nguyệt tinh thần trở nên vô cùng rõ ràng, cường độ hào quang vọt bắn kia hoàn toàn không thua gì Trảm Tinh kiếm trong tay Diệp Vô Thần. Hào quang màu vàng từ dưới đến trên vền lên, nghênh hướng Trảm Tinh kiếm.

“Quân lâm thiên hạ!”

Năng lượng va chạm kịch liệt ở không trung bùng nổ, phát sinh một tiếng ầm ầm khổng lồ. Nhất thời, chung quanh hơn mười ngôi sao ở trong lực lượng lan đến trong phút chốc hoàn toàn vỡ vụn. Quần đánh hồi lâu hai người cũng rốt cuộc ở một khắc này xa xa tách ra, đồng thời dưới bình tĩnh trong cơ thể bốc lên lực lượng cùng máu. Mà bọn họ vừa rồi cái va chạm này làm cho toàn bộ ba mảnh đại lục kịch liệt chấn động một chút, “động đất” theo như lời Diệp Vô Thần quả nhiên xảy ra...Hơn nữa, vền vền là vừa bắt đầu.

“Không tệ, có thể ngăn một kiếm này của ta mà không thua, phóng mắt khắp thiên hạ, ngươi là một trong ba người còn có. Có thể ngang sức ngang tài, ngươi là một người duy nhất” Người áo đen thở dốc rất khê vài cái, liền hoàn toàn khôi phục bình tĩnh. Đối với Diệp Vô Thần, chậm rãi nói ra đánh giá của hắn, theo đó, hắn ánh mắt thoáng hung ác: “Trên lực lượng, ngươi có lẽ đã không thua ta, nhưng trên vũ khí...Ngươi có được cầm đoạn chi khí, lại không thể hơn ta...Hiên Viên thánh viêm!”

Hô!

Trên kim kiếm trong tay người áo đen cháy bùng lên ngọn lửa màu vàng, ngọn lửa kia nhanh chóng lan tràn, đem người áo đen hoàn toàn bao phủ trong đó, áo đen của hắn ở trong kim hỏa hừng hực phồng lên, ngọn lửa thiêu đốt ở trong chớp lên phóng thích uy áp khủng bố hầu như đem Diệp Vô Thần ép lui. Ngọn lửa kia rõ ràng là không có nhiệt độ, lại phóng thích nóng rực so với mặt trời càng đáng sợ hơn.

“Cùng vũ khí tâm linh tương thông, mới có thể hoàn toàn khống chế cùng phát huy lớn nhất uy lực của nó, ngọn lửa màu vàng này có thể đem uy lực của vũ khí tăng trưởng tới gấp hai lần trước, vũ khí của ngươi đã không có linh, chênh lệch như thế, ngươi lại như thế nào đi bù lại?” Thiêu đốt ngọn lửa màu vàng người áo đen lạnh nhạt nói.

Ngọn lửa màu vàng kia chẳng những làm cho lực lượng vũ khí bạo tăng, ngay cả khí thể người áo đen cũng trở nên tăng thêm. Thừa nhận uy áp hít thở không thông Diệp Vô Thần lại không có chút bối rối, nhẹ nhàng niệm một câu: “Hương Hương!”.

Một vòng hào quang màu trắng từ trung tâm thân thể Diệp Vô Thần nổi lên, nhanh chóng mở rộng, lan tràn tới cả người Diệp Vô Thần cùng trên Trảm Tinh kiếm trong tay hắn, nhất thời, cổ cảm giác hít thở không thông đến từ người áo đen kia nháy mắt biến mất, mũi nhọn Trảm Tinh kiếm cùng khí thể như vọt đi điên cuồng tăng lên, lực lượng trong cơ thể Diệp Vô Thần cũng theo đó sôi trào. Hương Hương không chỉ có thể cho Trảm Tinh kiếm cùng Tai Ách cung tổ hợp thành đệ tam cấm khí mạnh nhất, cho dù là chỉ một Trảm Tinh kiếm hoặc Tai Ách cung ở dưới lực lượng của nàng trút vào cũng sẽ thành mạnh gấp bội. Mà ở sau khi vô thân bí quyết của Diệp Vô Thần đạt tới tầng thứ bảy, thân thể cùng lực lượng của Hương Hương cũng hoàn toàn thành thực, hắn ngạc nhiên phát hiện, lực lượng của hắn cùng Hương Hương vậy mà có thể hợp hai làm một...Long hồ chỉ thai nghén cho hỗn độn trung tâm này, giống như hoàn toàn là vì hắn mà sinh.

Ánh mắt người áo đen trở nên ngưng thật, hiện lên một chút vẻ ngoài ý muốn che dấu cực sâu. Cánh tay hắn chậm rãi nâng lên, lần này, là lần đầu tiên hắn phát động công kích, hào quang màu vàng cùng ngọn

lửa màu vàng hoàn toàn đan vào, hầu như cùng thời gian, thân thể Diệp Vô Thần cũng động, bí mật mang theo kiếm quang màu trắng cùng đan xen kim mang của kim viêm như hai tia chớp đồng thời mà động, lại một lần va chạm đến cùng nhau. Nhưng lúc này đây năng lượng dao động va chạm sinh ra lại xa không phải lúc trước có thể sánh bằng. Hai kiếm va chạm mỗi một lần đều mang theo không gian gợn sóng phạm vi thật lớn, lại ở sau một lần năng lượng bị vận vẹo nát vụn, gió lốc năng lượng không ngừng bùng nổ, lại xa xa lan đến ngoài không gian cực kỳ xa xôi, hầu như lan tràn đến toàn bộ không gian.

Vô luận Thần Chi đại lực, Ma đại lực, Thiên Thần đại lực, “Lời tiên đoán” động đất của Diệp Vô Thần rốt cuộc chân chính bùng nổ. Bởi đối với năng lực mạnh của mình biết rõ, nơi Diệp Vô Thần lựa chọn chiến đấu tuyệt đối không thể sẽ đối với mấy mảnh đất có sinh linh này tạo thành thương tổn hủy diệt gì, nhưng mặt đất kia run rẩy lâu dài cùng không khí hỗn loạn rung chuyển vẫn như cũ làm cho sinh linh mấy mảnh đại lực này đồng thời ở trong khủng hoảng đại loạn. Mà hào quang màu vàng đến từ bầu trời như tia chớp đột nhiên lóe đột nhiên tắt, ai có thể tin tưởng, cái này lại là kết quả không gian xa xôi hai người chiến đấu dẫn phát.

Đây là thuần lực lượng, thuần năng lượng so đấu. Bọn họ lẫn nhau đều không có chút giữ lại, không có sử dụng hoa mỹ gì, liền như vậy chất phác thật thà tiến hành năng lượng kịch liệt va chạm. Chiến đấu như vậy, bọn họ ai cũng không thể lại đi phân tán tâm thần, lực lượng tai nạn đến tột cùng hủy diệt bao nhiêu ngôi sao, tạo thành bao nhiêu cái hố đen không gian không thể khép lại, lại sẽ tạo thành kết quả đáng sợ như thế nào, những cái này bọn họ đều không có chút cố kỵ.

Oành...

Hai bóng người lại đồng thời bay ngược, khoảng cách xa xôi, bọn họ làm một cái động tác tương tự...Vươn tay, lau đi từng tia vết máu khóe miệng kia. Máu của bọn họ...Đều mang theo từng điểm màu vàng.

Cân sức ngang tài! Vẫn như cũ là ai cũng không thể nề hà ai. Nguyên bản, lực lượng hai người khác nhau chung quy sẽ có chút chênh lệch nhỏ, mà lực lượng hai người bọn họ lại giống nhau là cùng bậc cường độ đồ phục chế, ngang hàng không thể tưởng tượng. Căn bản không thể phân rõ là ai mạnh một chút, ai yếu một chút.

Nếu không có nhân tố khác, nếu là tiếp tục loại thuần lực lượng so đấu này, cho dù liên tục mười ngày mười đêm, mười năm trăm năm cũng không thể phân ra thắng bại. Như vậy, kỹ xảo, kiếm chế, mưu kế, kinh nghiệm thực chiến cùng với vận dụng đối với lực lượng các loại sẽ trở thành nhân tố quyết định thắng bại.

“Rất tốt” Người áo đen chậm rãi phun ra hai chữ: “Ta đã thật lâu không có bị thương qua”.

“Lại nói tiếp, mấy năm nay ta bị thương lại muốn hơn rất nhiều.” Diệp Vô Thần tùy ý cười.

“Ha ha ha ha, ta nghĩ, hiện tại trừ ta, không có khả năng tồn tại một người nữa có thể cho người bị thương. Sau này, người cho dù là muốn bị thương cũng phải so với lên trời còn khó hơn, ta, cũng tương tự như thế” Người áo đen cười lớn một tiếng, cười rất là thoải mái.

“Một khi đã như vậy” Diệp Vô Thần cũng cười lên: “Vậy liền thoải mái đâm dĩa bị thương một lần đi! Hãy!”

Diệp Vô Thần không có vọt tới trước, rất nhanh múa lên trong tay đồng thời lóng lánh bạch quang cùng kim mang Trảm Tinh kiếm, vạch xuống bóng kiếm huyền lệ mòng ảo vô cùng, nháy mắt vô số đạo kiếm quang màu vàng bị bạch quang bao vây bắn hướng phía người áo đen, nụ cười người áo đen thu liễm, trong tay hắn thiêu đốt ngọn lửa vàng kim kiếm hỗn loạn mà múa, cũng là vô số đạo kiếm quang bắn ra, hướng đến kiếm quang từ Diệp Vô Thần đánh sâu vào mà đi...Tiếng năng lượng va chạm chồng chất ở cùng chỗ, vền vền là thanh âm liên khiến cho không gian chấn động không yên.

Nhưng mà, kiếm quang không phải công kích thật sự của Diệp Vô Thần, hắn đang dụ dỗ, dụ dỗ chính là người áo đen lẫn ra tay này, ở hắc vùng kim kiếm mang theo đầy trời kiếm quang một cái chớp mắt kia, Diệp Vô Thần bỗng nhiên xuất hiện ở chéo phía dưới hắn, kim mang tăng vọt mang theo “Thương khùng phá” thần uy vô cùng oanh kích mà đi - người áo đen lấy kiếm quang đối với kiếm quang kia trong nháy mắt tất có sơ hở cực kỳ ngắn ngủi, lúc thuần lực lượng giao phong không thể phân ra thắng bại, thủ đoạn đùa bỡn đã thành tất nhiên, một tia sơ hở, đã đủ rồi!

Kiểm người áo đen vừa mới chém ra, Thương Khung Phá của Diệp Vô Thần đã hầu như dán đến áo đen

của hắn, đúng lúc này, trên người người áo đen bỗng nhiên nổi lên một tầng màn hào quang hình tròn màu vàng cũng không mãnh liệt, tầng màn hào quang này xuất hiện làm cho con người Diệp Vô Thần nháy mắt trợn lớn...

Đánh ra “Thương khung phá” nhất định không thể thu hồi, hắn cũng căn bản không thể rút về kiếm thể đã vấy lên, tại nháy mắt nhỏ bé này so với điện quang hỏa thạch còn muốn ngắn ngủi hơn, sức phản ứng không gì sánh kịp kia của hắn làm cho hắn làm lựa chọn chính xác nhất...

Quang mang màu trắng cách Diệp Vô Thần thân thể, ở hắn xuất hiện ở ngoài vạn thước một khắc kia, Thương Khung Phá của hắn cùng thời gian đánh về phía hư không, không gian vỡ hết.

Vẫn duy trì tư thế kiếm chỉ trên không, trên đầu Diệp Vô Thần chảy ra mồ hôi lạnh nhè nhẹ, lại bị lực lượng của hắn cấp trực tiếp bốc hơi lên. Ánh mắt hai người lại va chạm, bọn họ cũng đều biết, vừa rồi trong nháy mắt kia có bao nhiêu hung hiểm. Nếu là người áo đen chậm hơn chút xíu thời gian, hắn đã bị Thương Khung Phá đánh trúng ngay mặt, mà nếu Diệp Vô Thần nếu là chậm hơn một cái chớp mắt nhỏ bé kia, hắn phải nhận sẽ là lực lượng bắn ngược gấp năm lần Thương Khung Phá, lực lượng cường độ như vậy có thể trực tiếp quyết định kết cục.

Hiên Viên thứ hai - năm lần lực lượng bắn ngược Đẩu Chuyển Tinh Di!

556. Chương 554: Va Chạm Cuối Cùng (hạ)

“Là kết quả ngươi muốn sao?” Diệp Vô Thần nói.

“Tạm thời còn không phải” Người áo đen lắc đầu, nói một câu ý tứ hàm xúc xa xưa, khí thế của hắn bỗng nhiên lại bành trướng một phần, ngọn lửa màu vàng kia cũng mơ hồ thiêu đốt càng thêm kịch liệt, Hiên Viên trong tay cao cao giơ lên.

“Ngươi muốn, cũng tương tự là ta muốn”.

Không gian thuần di, trong nháy mắt, hai đạo màu vàng hào quang lại va chạm, vẫn như cũ... Là không hề giữ lại va chạm gần người.

Vùng Trảm Tinh kiếm mang theo từng mảnh quang sáng, cùng quang sáng màu vàng Hiên Viên kiếm sinh ra lần lượt quần quýt va chạm, mỗi một lần va chạm đều sẽ mang theo mặt đất ba mảnh đại lực chấn động cùng tiếng động nổ vang giống như sét đánh. Năng lượng hai người đều đã tăng lên tới cực điểm, không có một chút ít giữ lại. Bọn họ đều ở trong công kích tìm kiếm sơ hở của đối phương, nhưng lấy cường độ lực lượng cân bằng đến không thể tưởng tượng của bọn họ, căn bản khó có thể bức bách đối phương lộ ra khe hở rõ ràng.

Thời gian ở trong năng lượng va chạm cùng không gian liên tục vỡ nát rất nhanh trôi qua, hai người bọn họ ở trong chiến đấu như thể hoàn toàn quên mất thời gian, thế giới của bọn họ chỉ còn lại có gương mặt gần trong gang tấc cùng mũi nhọn màu vàng giống như vĩnh viễn sẽ không tiêu tan kia. Nhưng mà đối với người của ba mảnh đại lực nói đến, mỗi một giây bọn họ đều qua như năm. Hào quang có thể chịu được, không có tạo thành cái gì phá hư mặt đất run rẩy tựa như cũng không phải đáng sợ như vậy, nhưng thanh âm thật lớn này hầu như đem màng tai bọn họ đánh rách tả tơi.

Mười phút đồng hồ, hai mươi phút... Một giờ đi qua, vẫn như cũ không có gián đoạn hoặc là chấm dứt.

Cường độ năng lượng của Diệp Vô Thần cùng người áo đen dữ dội to lớn, ở sau khi giằng co thời gian dài như thế lại vẫn như cũ không có dấu vết suy yếu, nhưng rõ ràng, khí tức bọn họ đều đã xa không bằng lúc ban đầu bình tĩnh như vậy, mỗi một lần va chạm mang theo lực lượng đánh sâu vào bắt đầu làm cho bọn họ càng ngày càng khó chịu. Cầm đoạn chỉ khí cùng thánh đạo chỉ kiếm mang theo mũi nhọn sắc bén bắt đầu cắt nhỏ quần áo bọn họ, theo đó lại ở trên người bọn họ vạch xuống một đạo lại một đạo miệng vết thương. Hai người đều không có đi khôi phục thương thể của mình, tại bên trong quần quýt không thể ngừng lại này, nếu phân tán lực lượng đi khôi phục thương thể vô cùng có khả năng sẽ bị đối thủ dựa thế lấy được tiên cơ.

Năng lượng phát huy đến cực hạn, toàn bộ kỹ xảo chiến đấu cũng phát huy đến cực hạn. Song kiếm vẫn như cũ đang va chạm, ánh mắt hai người cũng trước sau sắc bén mà yên lặng, mà ở chỗ sâu trong yên lặng,

lại là vẫn không có tắt qua mũi nhọn hưng phấn. Chiến đấu như vậy làm cho máu cả người bọn họ cũng đang điên cuồng sôi trào, thắng bại, tựa như đã không quan trọng. Bọn họ đang hưởng thụ chiến đấu như vậy - dốc sức ít khả năng lại có lần sau này.

Một trận chiến này, trời đất âm u, nhật nguyệt vô quang cũng không đủ để hình dung. Sao trời tại dưới dạng lực lượng này cũng chỉ có kết cục bị hủy diệt.

Lại là một cái “Thiên Địa Liệt” đánh xuống, bị Hiên Viên kiếm “Quân lâm thiên hạ” hoàn mỹ chống đỡ, trong chấn động ánh sáng, hai người xa xa bay khỏi, lại nháy mắt đi vòng vèo va chạm, nhưng, lực lượng va chạm rốt cuộc xuất hiện dấu hiệu suy yếu. Hơn nữa hai người chẳng những thời khắc lực lượng cường độ đỉnh phong kinh người giống nhau, liền ngay cả thời gian cùng cường độ yếu bớt cũng nhất trí kinh người. Loại không hề giữ lại này, thời khắc đem lực lượng mở đến trình độ lớn nhất, đối mặt, lại là kẻ địch rất mạnh, chiến đấu như vậy, ngay cả là bọn hắn cũng rốt cuộc bắt đầu xuất hiện suy yếu, hơn nữa càng ngày càng bị thương nặng kia, tần suất bọn họ giao thủ cũng rõ ràng dịu đi xuống.

Lại là một tiếng vang trầm rung trời, Thiên Địa Liệt cùng Quân Lâm Thiên Hạ hung hăng va chạm, dốc hết sức tuyệt kỹ công kích không thể nghĩ ngờ hao phí năng lượng thật lớn, sau khi hai người lại bay ngược, không hẹn mà cùng ai cũng không có chủ động công kích nữa, thân thể Diệp Vô Thần đã không thể đứng thẳng, hai tay nắm Trảm Tinh kiếm đang hơi hơi phát run, sắc mặt tái nhợt, khoe môi nhếch lên mấy đạo tơ máu, toàn thân trên dưới lại khắp nơi nhuộm máu. Đối diện hắn người áo đen cũng tương tự lung lay sắp đổ, trên người người da đen tổn hại nhiều chỗ. Nhưng không thay đổi, là ánh mắt kiên nghị nghiêm khắc tương tự của bọn hắn.

Hai người đối mặt nhau, không gian chấn động hồi lâu rốt cuộc trở nên im lặng, im lặng đáng sợ, bọn họ vẫn như cũ không có ở dưới nhàn này đi để ý tới thương tổn trên người, mà là cùng lúc hai tay giơ lên vũ khí trong tay...

“Vong...Hồn...Tịch...Diệt...”

Người áo đen một chữ ngừng một chút, lực lượng khổng lồ không cách nào hình dung từ trên người hắn, còn có trên Hiên Viên trong tay hắn không hề giữ lại phóng thích, không gian khổng lồ cũng ở giờ khắc này bỗng nhiên biến thành màu vàng hoàn toàn, mà hào quang màu vàng này cũng là đến từ trên không - nháy mắt kia xuất hiện vô số thanh kiếm màu vàng. Không đếm được Hiên Viên đem bầu trời trong tầm mắt hoàn toàn phủ kín, có lẽ ngàn dặm, có lẽ vạn dặm, có lẽ khoảng cách càng khủng bố hơn, đều bị kim mang kim kiếm hoàn toàn tràn ngập, mà mỗi một đạo kiếm quang, đều mang theo lực lượng hủy diệt, dưới vô số thanh này kết hợp, ngưng tụ thành hủy thiên chi lực đủ để đem tất cả thế gian đều hóa thành hư vô!

“Tinh...Thần...Diệt...”

Trảm Tinh kiếm không ngừng phát ra từng trận vù vù, năng lượng dao động kịch liệt mang theo chung quanh thân kiếm một vòng lại một vòng không gian gọn sóng giống như ngọn nước, mà khí tức vốn từ Diệp Vô Thần cùng Trảm Tinh kiếm cũng chợt tăng vọt, ngay sau đó, Trảm Tinh kiếm trong tay hắn bắt đầu bành trướng, bành trướng tới mười thước...Trăm mét...Ngàn mét...Vạn thước...Thẳng đến không thấy cuối, mà năng lượng cũng theo thân kiếm tăng vọt mà tăng lên tới một cái trình độ vô cùng khủng bố.

Đây là bọn họ dốc hết cả sức, cuối cùng, cũng là va chạm mạnh nhất!

“Hây!”

“Hây!”

Đầy trời kim mang dốc nghiêng xuống, sông núi cỏ cây, nhật nguyệt tinh thần ảnh hưởng ở bên trong không gian màu vàng này như thực chất không ngừng hiện ra, mà Trảm Tinh kiếm cực lớn đến khủng bố kia cũng đồng thời chém bổ xuống, mang theo lực lượng khổng lồ vung chém về phía toàn bộ mũi nhọn màu vàng...

Bất luận hình dung một chiêu mạnh nhất của Trảm Tinh kiếm cùng một chiêu mạnh nhất của Hiên Viên kiếm ở lúc va chạm phát ra loại tiếng vang trình độ cỡ nào...Mà ở trong thế giới hoàn toàn biến thành màu vàng kia, ở trung tâm hỗn độn này tinh hệ không biết tên gặp tai nạn hủy diệt, hoàn toàn hủy diệt, trừ đầu sỏ gây nên, không còn có một tia vật chất lưu lại. Toàn bộ không gian biến thành một mảng hải dương

cường bạo, năng lượng màu vàng liên tục phóng thích, đánh sâu vào, bốc lên, tựa như muốn đem không gian nơi này đều cho phá hủy thành bụi phấn.

Mà toàn bộ ba mảnh đại lực giống như bóng cao su bị hung hăng đá một cước, tuy rằng cuối cùng vẫn ổn, nhưng xa xôi chấn động cùng tiếng vang truyền đến một khắc kia, bọn họ hầu như nghĩ đến tận thể đã tiến đến. Bọn họ nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, đây thật chỉ là hai người chiến đấu dẫn phát, hơn nữa là cách khoảng cách nửa hỗn độn không gian truyền lại mà đến.

Không biết bao lâu, hào quang màu vàng rốt cuộc bắt đầu tiêu tán trở nên nhạt, không gian trống rỗng, trừ một ít ngôi sao chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ kia, vô số ngôi sao từng ở gần toàn bộ biến mất không thấy. Nơi này tồn tại, chỉ có hai người, mà kiếm trong tay bọn họ đồng thời biến mất.

Kim mang rốt cuộc hầu như tan hết, nhưng một chút năng lượng còn sót lại vẫn như cũ đang dễ dàng xé rách không gian, phát ra tiếng cắt nhỏ khủng bố. Sắc mặt Diệp Vô Thần càng thêm tái nhợt, quần áo trên người đã nát không thể nát hơn, quần áo người áo đen cũng là biến thành vải vụn, thân thể hơi hơi run rẩy, bọn họ đối mặt nhau, trên mặt hiện ra đều là một nụ cười, một nụ cười thần bí... Nhưng, ở bên trong con người hai nam nhân có lực lượng vô cùng kia mang theo ý cười, nhưng lại đồng thời chớp lên lóe ra trong suốt.

Trong không tiếng động, Diệp Vô Thần động, hần hự không hướng phía trước bước một bước, thân thể theo đó mà khẽ loáng một cái. Lực lượng to lớn phóng ra Tinh Thần Diệt, lực lượng của hần đã gần như khô kiệt, cái khoảng cách này nguyên bản với hần mà nói một cái chớp mắt liền đến đối với hần giờ phút này mà nói cũng là khó khăn như vậy. Hần từng bước một kéo gần khoảng cách cùng người áo đen, người áo đen vẫn không nhúc nhích, nhìn hần càng chạy càng gần, hần rung động sóng mắt, đã bại lộ rung động giờ phút này trong lòng hần.

Rốt cuộc, Diệp Vô Thần đứng ở trước mặt hần, nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống bị hần dùng lực lượng còn sót lại rất nhanh bốc hơi lên sạch, hần sẽ không cho phép chính mình ở trước mặt hần lộ ra một mặt yếu ớt, bởi vì...

“Cha! ”.

Hần dùng hết toàn bộ sức lực hô lên tiếng hô này đã cách xa nhau rất xa xôi rất xa xôi, sau đó dụng sức cùng hần ôm nhau, giờ phút này, mặc cho hần nhẫn nại như thế nào, nước mắt rốt cuộc vẫn là lặng yên chảy xuống. Chỉ thân từng mất đi, chia lìa mười bảy năm, ai có thể hiểu biết lòng hần giờ phút này.

Người áo đen đem hần ôm chặt, vui mừng mà kiêu ngạo cười, hần ngửa đầu nhìn không gian bát ngát, biển vũ trụ...Kiếp này, rốt cuộc có thể không vương bận nữa, không tiếc nuối nữa. Từng tuyệt vọng cùng đau xót, rốt cuộc ở một khắc này vạch xuống một cái dấu chấm tròn hoàn mỹ.

“Cha...con rốt cuộc...rốt cuộc nhìn thấy người rồi!”

Tình cảm phức tạp, bi thương phức tạp, rung động phức tạp, còn có thanh âm kia giống như đã không thuộc về hần. Hần rốt cuộc không thể ngăn tình cảm tuôn trào, Tà Đế Thiên Thần đại lực, thánh đế hỗn độn không gian này, ở từng đạo cách trở lớn vô cùng từng bước trên đỉnh phong, chỉ vì Ngưng Tuyết chảy qua nước mắt hần ở một khắc này lại như một đứa bé khóc lớn lên...Có lẽ, chỉ có ở trước mặt hần, hần mới có thể không chút cố kỵ như thế, vui sướng đầm đìa phóng ra tất cả tình cảm của mình.

Vô luận người kiên cường cỡ nào, đều sẽ có một mặt yếu ớt của hần. Ở trước mặt hần, hần muốn cho hần nhìn thấy chính mình trưởng thành, nhìn thấy chính mình kiên cường, làm cho hần vì chính mình mà kiêu ngạo...Nhưng chung quy, hần vẫn như cũ ở trước mặt hần không kiêng nể gì phát tiết.

Người áo đen không nói gì, yên lặng nghe hần phóng thích tình cảm. Nước mắt cha con bọn họ đều rất trân quý, có lẽ, đây sẽ là một lần cuối cùng hần rơi lệ kiếp này. Mà ở trước mặt con trai hần không nên yếu ớt, nhưng lại vào lúc này cảm giác được khóe mắt hơi hơi ướt át.

Một thân đồ đen kia rời khỏi người mà ra, gương mặt khoác tóc màu bạc trắng rốt cuộc che lấp hiện ra. Trừ bỏ màu tóc khác nhau, đây là hai gương mặt có bảy phần tương tự, cũng là tuần dật, khí chất cũng là hơn người, ngay cả tuổi bọn họ cũng hầu như hoàn toàn nhất trí, nếu không biết trước quan hệ huyết mạch bọn họ, mặc cho ai cũng khó phán đoán ra tuổi cao thấp bọn họ.

Trí nhớ, bay trở về thơ ấu của hần...Còn có thiếu niên...Bay trở về quá khứ hần từng quên đi.

557. Chương 555: Ký Ưc Bị Mất Đi

Nam tử đầu bạc, tên là Phong Tiêu...Mặc dù cùng hần họ khác nhau, lại là cha hần. Cha ruột. Hần là một người đứng ở đỉnh một hỗn độn khác, có được địa vị vô thượng cùng lực lượng hỗn độn chi vương, mà nỗi lớn nhất đau, thua thiệt nhiều nhất cả đời hần, cũng là duy nhất con trai này của hần.

Vô thần bí quyết chân thật tên là Hỗn độn quyết, là một loại lực lượng chỉ người có hỗn độn thể chất có được. Mà hỗn độn là duy nhất, cho nên thân thể hỗn độn vĩnh viễn chỉ có thể xuất hiện một cái, nếu thật có hai người có hỗn độn thể chất đồng thời xuất hiện, như vậy người lực lượng yếu kém kia ở khi hỗn độn lực lượng hoàn toàn thức tỉnh bị hoàn toàn gạt bỏ sạch tồn tại.

Cho nên, năm ấy lúc Long Tiêu bốn tuổi, cha con bọn họ lúc rất cuộc gặp nhau, Long Tiêu hôn mê ở trước mặt hần, hơi thở mong manh, gió thổi liền gãy...Đáp án, cũng là hần cũng là có được hỗn độn thể chất. Một khác kia, vừa mới đến không lâu cha con nhận nhau thật lớn ngạc nhiên vui mừng nháy mắt hóa thành tình thiên phích lịch.

Mà cũng là nguyên nhân này, ở trước khi bọn họ gặp nhau, Long Tiêu bởi hỗn độn thân thể xung đột với nhau mà mỗi ngày chịu cực hạn thống khổ giống như thân thể bị hoàn toàn cắt nhỏ, mỗi khi đêm trăng tròn lúc hỗn độn lực lượng sinh động nhất, thống khổ kia lại tăng cường mấy lần, khi đó là một loại thống khổ bất luận kẻ nào chỉ cần trải qua một lần, sẽ hận không thể lập tức chết đi, mà hần...Khi đó chỉ có mấy tuổi hần dám kiên trì xuống dưới, hơn nữa không có để cho mẹ hần, không để cho bất luận kẻ nào biết...Khi đó, hần tuy rằng bởi hỗn độn lực lượng chưa hoàn toàn thức tỉnh mà không có bị hoàn toàn gạt bỏ, nhưng một ngày này rất gần rất gần. Đồng thời, hỗn độn lực lượng kia vì bảo hộ chủ nhân mà tự phát che dấu tồn tại ở tại bên trong đầu óc hần, làm cho đầu óc hần trưởng thành xa xa vượt qua người thường, chỉ có mấy tuổi hần liền có tư tưởng cực kỳ thành thực cùng tư duy kín đáo đến khủng bố.

Đối với Phong Tiêu mà nói, bốn năm sau khi Long Tiêu sinh, hần chưa từng có tận hết một ngày trách nhiệm làm cha, thậm chí không biết có một đứa con như vậy tồn tại, mà hần người cha này tồn tại, mang đến lại là con thống khổ giống như vực sâu luyện ngục cùng với tuyệt vọng rốt cuộc một ngày hình hồn đều diệt. Hần là hỗn độn chi vương, thiên hạ vốn không có chuyện hần không làm được...Nhưng, hần lại chỉ riêng không cứu trở về được con của mình. Đây là thống khổ cùng bị ai lớn nhất cả đời hần.

Cái này như là vận mệnh vui đùa tàn khốc cùng cha con bọn họ...

Diệp Vô Thần đứng thẳng dậy, vệt nước mắt trên mặt đã bị lực lượng hần hoàn toàn khô đi, nhìn nam nhân trước mắt...Cha, hần kính trọng nhất, sùng bái nhất, người khi còn nhỏ không muốn xa rời nhất...Giữa bọn hần, liên lụy là huyết mạch thân tình vĩnh viễn cũng không thể chặt đứt. Cùng cha ngày đầu tiên gặp lại buổi tối ngày đó, hần ôm chỉ có bốn tuổi hần đi vào giấc ngủ...Đêm hôm đó, hần không thể ngủ, ở bên trong lặng im, hần hầu như nghe được trong lòng phụ thân thống khổ muốn vỡ. Bởi vì đó là ngày đầu tiên cha con bọn họ...Lại cũng một ngày cuối cùng có thể cách gần như thế, sau khi hừng đông, bọn họ phải xa xa chia lìa. Hai người có được hỗn độn thân thể cách càng gần, sinh mệnh hần sẽ tiêu vong càng nhanh, thống khổ cũng sẽ càng lớn...Thậm chí, tùy thời đều có thể chết đi.

Trước mắt phụ thân cùng trong trí nhớ giống nhau như đúc, khi cách mười mấy năm, không có chút biến hóa.

Mà con trai trước mắt cũng đã xảy ra biến hóa thật lớn, tuổi, thân thể, hần có được tất cả...còn có quỹ tích vận mệnh mới kia. Phong Tiêu nở nụ cười: “Tiêu Nhi, con trưởng thành rồi”.

Phải, hần trưởng thành rồi, còn trưởng thành đến độ cao cùng hần ngang nhau.

“Nhưng cha một chút cũng chưa thay đổi” Hần đáp lại cũng là cười, ầm áp giữa cha con ở trong giọng nói bình thản lặng yên tràn ngập, “Mẹ, ông nội, bà nội...Còn có dì các nàng đều khỏe không?” Hần hỏi một cái vấn đề có chút ngốc.

“Ừm” Phong Tiêu mỉm cười gật đầu: “Các nàng đều rất ỏe, vương bận duy nhất, chính là con...Tiêu Nhi, hiện tại con đã có năng lực trở về, sớm một chút trở về...Mẹ con đang đợi con, ông nội bà nội đang đợi con,

còn có Nhược Nhược quyền luyện cùng vương bạn con nhiều năm như vậy...Nếu con quyết định ở lại thế giới này, như vậy, cũng phải sớm chút đi đem Nhược Nhược đón đến.” Hắc cười nhu nhược như gió nhẹ. Đây là một loại nụ cười buông lỏng một chút, không vương bạn nữa, chỉ có vui mừng thoải mái.

“Ừm, con cũng nhớ các nàng...”

Phong Tiêu ngửa mặt lên trời nhìn trời, thở dài buồn bã một tiếng: “Lại nói tiếp, vận mệnh thật quá mức kỳ diệu, cha con chúng ta quỹ tích nhân sinh hoàn toàn khác nhau, lại dừng lại ở tại cùng một cái điểm cuối, khác nhau là, ta một đường tùy tâm tới, mà con...Lại cùng với vô tận tra tấn cùng nhấp nhô...Ta không biết là nên cảm tạ, hay là nguyện rửa cái vận mệnh an bài này”.

“Đương nhiên là cảm tạ” Diệp Vô Thần cũng là cười phiến muộn: “Tuy rằng từng trải qua vô tận thống khổ, lại từng lần lượt suýt nữa hình hồn đều tan, nhưng...nếu con không phải hỗn độn thân thể, lúc trước, con liền cứu không được ông nội bà nội, chú Tiêu Thiên...Còn có toàn bộ người địa cầu, nếu con không phải hỗn độn thân thể, con cũng không thể đi vào thế giới này, kết bạn người quan trọng nhất trong sinh mệnh con, cùng dưới sự sử dụng lực lượng của mình bảo vệ mảnh trời đất này. Nếu để cho con lựa chọn lại...Ngay cả thống khổ hơn gấp mười nữa, con cũng sẽ vui vẻ mà chống đỡ”.

“Phải...” Phong Tiêu gật đầu, ánh mắt nhìn Diệp Vô Thần xa xưa mà thâm thúy: “Cha, vĩnh viễn kiêu ngạo vì Tiêu Nhi”.

Vĩnh viễn kiêu ngạo vì Tiêu Nhi...Những lời này, làm cho hồi ức của Diệp Vô Thần bay về mười bảy năm trước, thời khắc cuối cùng hắn ở một không gian khác...Năm ấy, cái ánh sáng ngọc làm đẹp ánh sao Thái Dương hệ kia, cùng Ma quân kia kinh tâm động phách một trận chiến.

Ma quân Hạo Thiên Thập bị có danh xưng “Hỗn độn ma hoàng” Bàn Cổ cô gái tử nhi bởi lấy “Tru ma chi trận” Phá hủy, làm cho Ma quân mất đi hy vọng thắng cuối cùng, nhưng mà, hắn ở dưới “Tru thần chi trận” của hỗn độn thánh vương Phong Tiêu sắp bị hủy diệt tới hư vô trong nháy mắt kia, hắn phát điên thu hồi toàn bộ lực lượng phòng ngự, tùy ý thân thể bị hủy diệt, mà của lực lượng hắn bị ném hướng về phía địa cầu.

Vì thế, địa cầu hủy diệt. Mà trong tuyệt vọng trung cuối cùng kia hy vọng buộc ở Long Tiêu lúc ấy chỉ có bảy tuổi, cũng chính là trên người Diệp Vô Thần hôm nay...Lấy mười đại thần khí Côn Luân kính làm trung tâm, tính cả Đông Hoàng ChungHiên Viên kiếm, Bàn Cổ phủ, Luyện Yêu Hồ, Hạo Thiên thập, Không Động ấn, Phục Hy cầm, Thần Nông đỉnh, Nữ Oa thạch xây Hỗn độn chi trận đến làm cho chỗ không gian thời gian địa cầu trôi ngược trước khi hủy diệt, mà kẻ phát động trung tâm nghịch thiên chi trận này chính là Long Tiêu, cái giá lớn, cũng là hắn hoàn toàn biến mất...Bởi vì trước khi địa cầu hủy diệt đoạn ngắn thời gian kia, hắn cũng không tồn tại ở cái không gian kia, cho nên, tất cả chưa tồn tại khi đó đều sẽ bị lau đi.

...

“Cha, rất nhiều người hy vọng chính mình là một anh hùng, có thể sử dụng lực lượng của mình đi cứu vớt thật nhiều người. Tiêu Nhi cũng như vậy. Ta một mực đều rất muốn có thể trở thành một người cùng ba ba lợi hại như nhau, sau đó dùng lực lượng của mình đi cứu thật nhiều người, mà hiện tại, ta lại có thể đi cứu người nhiều như vậy, ta thật rất vui vẻ, thật...Cha, người nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng này của Tiêu Nhi, đúng không? ”.

“Cha, Tiêu Nhi dùng sinh mệnh của mình thay đổi sinh mệnh người nhiều như vậy, người sẽ nhìn Tiêu Nhi vì người kiêu ngạo sao? ”.

Khi đó, hắn rút cuộc làm ra lựa chọn thống khổ, dùng thanh âm run run trả lời con của mình: “Cha...Vĩnh viễn kiêu ngạo vì Tiêu Nhi”.

Nhưng, thua thiệt cả đời con hắn lại như thế nào cho phép chính mình lại trở mắt như vậy nhìn hắn ở trước mặt chính mình hoàn toàn biến mất...Hỗn độn chi trận phát động cuối cùng trong nháy mắt kia, hắn bắt kể tất cả hậu quả rút xuống toàn bộ Dao trì thánh thủy, thừa nhận thống khổ thân thể nứt vỡ, gia tăng lực lượng mãnh liệt phóng ra hai cái cấm chú nghịch thiên cấp hư vô...

Tay trái, cấm chú thời gian cấp hư vô - Cấm đoạn thiên hoàn, tạm dừng toàn bộ bánh xe thời gian hỗn độn không gian, đem thời gian như ngừng lại địa cầu vừa vặn ở trong nghịch chuyển thời gian hình thành, mà

Long Tiêu lại vừa vặn cũng bị lau đi trong nháy mắt kia...

Tay phải, cầm chú không gian cấp hư vô - Thứ nguyên thiên phá, cầm chú này rạch vỡ không phải đơn giản thứ nguyên không gian, mà là dị thứ nguyên...Một cái một không gian khác ngoài không gian chỗ hắc. Cũng là ở trước đó, hắc trong lúc vô tình kinh thấy hỗn độn vậy mà không phải duy nhất, chỗ hỗn độn bọn họ là năm đó bị Bàn Cổ bỏ ra, mà ở ngoài hỗn độn này, còn có một hỗn độn khác...Hai cái thân thể hỗn độn không thể ở cùng cái hỗn độn không gian cùng tồn tại, như vậy, hai cái hỗn độn không gian khác nhau...

Hắc thành công, chưa bao giờ có người phát hiện, càng đừng nói cắt qua dị thứ nguyên không gian bị hắc phá hư ra một cái chỗ hũ, ở trong thời gian bị dừng hình ảnh, hắc đem con chính mình dời đi hướng về phía cái không gian không biết kia...Cái hy vọng cuối cùng kia.

Mà vị trí đưa Long Tiêu truyền tống, là một mảng đại lục tên là “Thiên thần”.

Cha con hai người, quỹ tích nhân sinh hoàn toàn khác nhau, tại một khắc này rốt cuộc gặp gỡ như kỳ tích...Bởi vì điều kiện duy nhất hai hỗn độn thân thể có thể cùng tồn tại, đó là toàn bộ đạt tới hỗn độn lực lượng đỉnh phong. Khi đó, hỗn độn quy tắc do bọn họ đến chế định, không còn quy tắc có thể chế tài bọn họ.

...

Suy nghĩ từ trong hồi ức bay về, nghĩ lại ở Thiên Thần đại lục mấy năm nay, bình tĩnh hư ảo một giấc mơ. Muôn vạn cảm khái tất cả suy nghĩ đồng thời nảy lên trong lòng. Hiện tại nghĩ đến, hắc tuy là sinh ở địa cầu, lại giống như không phải vì hỗn độn không gian sinh ra hắc kia mà sinh, mà là vì chỗ hỗn độn không gian hắc lúc này mà sinh. Bởi vì tất cả của hắc đều đã cùng thế giới này găt gao tương liên, rốt cuộc không thể chặt đứt.

Trận chiến cha con, ai cũng không thắng, ai cũng không thua. Mà cái này, cũng nhất định là một trận chiến cuối cùng của bọn hắc. Bởi vì mấy trăm năm sau, chờ hỗn độn lực lượng của Phong Tiêu cùng Diệp Vô Thần chân chính thành thực, như vậy, lực lượng của bọn họ cùng thiên địa ngang hàng, vĩnh viễn sẽ không tiêu hao cùng khô kiệt, khi đó, chiến đấu đối với bọn họ căn bản không hề ý nghĩa, bởi vì ngay cả đánh hơn vạn năm ngàn năm, cũng không thể có thắng bại.

“Cha, không nên quên thứ người đáp ứng đưa cho con chứ”.

“Ha ha ha ha, vậy con có thể đoán được sẽ là cái gì sao?”

Khóe miệng Diệp Vô Thần cong lên, nói ra hai chữ đủ để làm cho toàn bộ sinh linh điên cuồng: “Vĩnh sinh!”.

558. Chương 556: Trùng Hợp Quỹ Tích (đại Kết Cuộc)

“Vĩnh sinh chi trận” Diệp Vô Thần lấy ngữ điệu thoải mái vô cùng hô lên cái tên kia. Vĩnh sinh, đối với người thường mà nói chỉ tồn tại trong thần thoại, nhưng đối với bọn họ mà nói cũng là dễ dàng có thể hoàn thành. Lấy năm món sau của thượng cổ mười đại thần khí làm vật dẫn năng lượng, lấy Không Động ấn làm trung tâm, liền có thể khởi động Vĩnh Sinh chi trận của Không Động ấn, toàn bộ người đứng ở trong trận sẽ vĩnh viễn không già không chết vĩnh cửu sinh mệnh.

“Không” Phong Tiêu lại ở trong Diệp Vô Thần hơi hơi kinh ngạc lắc lắc đầu, cười nói: “Là Thiên Hoàng chi trận! Lấy Không Động ấn làm trung tâm Thất Khước chi trận làm Vĩnh Sinh chi trận, nhưng phát động Thất Khước chi trận lại phải lấy đánh mất trí nhớ quan trọng nhất làm cái giá lớn. Mà lấy Không Động ấn làm trung tâm Hỗn Độn chi trận vì Thiên Hoàng chi trận, chẳng những có thể đạt được sinh mệnh vĩnh cửu, còn có thể nhận được mười đại thần khí cùng nhau chúc phúc, vĩnh viễn sẽ không sinh ra bệnh tật, ngay cả không uống không ăn sinh mệnh cũng vĩnh viễn sẽ không suy kiệt. Hỗn Độn chi trận, trong thiên hạ cũng chỉ có con và ta mới có thể phát động. Năm đó, hỗn độn lực lượng không có hoàn toàn thức tỉnh con bởi mạnh mẽ phát động Hỗn Độn chi trận mà mất đi toàn bộ việc vương bận. Mà hiện tại thì không có lực lượng phản phệ gì. Ta, chờ con về nhà”.

“Ừm!” Diệp Vô Thần dùng sức gật đầu,.

“Chẳng qua, tại cái thế giới này, con đã có quá nhiều vương bận không thể dứt bỏ, có người quan trọng nhất cả đời, có cha mẹ người thân mới, có bằng hữu chân chính, mà mệnh trời chỉ, con cũng là vì thế giới này mà sinh...Cho dù về nhà, con chung quy vẫn là phải về. Con đã trở thành hỗn độn chỉ vương cái không gian hỗn độn này, nếu rời đi quá lâu, nhất định sinh loạn. Cho nên, nhớ rõ đem Nhược Nhược mang về, vô luận con đi đâu, nàng đều sẽ nguyện ý đi theo con. Nàng là một người con tuyệt đối không thể cô phụ”.

Diệp Vô Thần lại gật đầu, trong đầu, lộ ra cặp mắt thâm tình đưa tình kia, còn có thời điểm mới gặp nàng bóng người cô đơn trong trời nhưng lạnh lùng kia. Trong trí nhớ, nhớ lại thơ ấu, nàng cùng hắn ở chung mỗi một phút, nói qua mỗi một câu.

Hỗn độn chỉ vương...Trước bảy tuổi, hắn chưa từng có nghĩ tới chính mình có thể sống quá tám tuổi. Sau khi ngủ say mười năm tỉnh lại, hắn cũng tuyệt đối không thể nghĩ đến chính mình sẽ đi lên một cái quỹ tích nhân sinh như vậy. Hiện tại hắn, mới là chân chính đứng ở cao phong nhất thế gian, không còn có cái gì có thể vượt hơn.

Hai cái hỗn độn không gian khác nhau mà song song, hai hỗn độn chỉ vương huyết mạch tương liên. Khởi điểm khác nhau, quỹ tích khác nhau, điểm cuối như nhau. Vận mệnh huyền diệu rất nhiều thời điểm xa xa vượt qua phạm trù có thể tưởng tượng. Ở Vô thần bí quyết của Diệp Vô Thần đạt tới đỉnh phong tầng thứ bảy, khôi phục toàn bộ trí nhớ một khắc kia, hắn làm sao há không đang cảm thán vận mệnh kỳ diệu.

“Cha, Tư Thần xuất hiện là vì sao? Là lực lượng của người cùng dì Lưu Ly sao?” Hắn hỏi. Tư Thần là con gái hắn, lại xa xa không phải con gái hắn đơn giản như vậy. Nếu không có Tư Thần giáng sinh, hắn thậm chí không dám tưởng tượng kết cục cuối cùng sẽ là như thế nào.

“Không, đó là chấp niệm cùng lực lượng bản thân Côn Luân kính” Phong Tiêu lắc đầu, trong thần sắc ngàn vạn cảm khái: “Mười đại thượng cổ thần khí cũng không dễ dàng nhận chủ, nhưng một khi nhận chủ, trừ khi chủ nhân tử vong, nếu không cả đời cũng sẽ không phản bội gạt bỏ. Ở con trước khi mười bảy tuổi sau khi bị đưa tới không gian này, Côn Luân kính liên luôn luôn xao động, bên trong xao động còn phóng thích một loại lực lượng bi thương...Cứ như vậy, một mực giằng co mười năm đều chưa từng có yếu bớt qua. Về sau, con từ trong mười năm ngủ say thức tỉnh, cùng con thiên mệnh tương liên nó cảm nhận được khí tức của con rung chuyển, xao động càng thêm kịch liệt. Rốt cuộc, ở dưới chấp niệm kinh người của nó, nó vận dụng phương pháp nghịch thiên luân hồi chỉ thuộc về nó, xuyên qua không gian, chuyển thể trở thành con gái con. Nàng, đã là con gái người, cũng là Côn Luân kính vĩnh viễn chỉ thuộc về con”.

Tướng mạo âm dung của Tư Thần ở trong đầu hiện lên, hắn một mực đều tin tưởng, nàng là lễ vật trân quý nhất ông trời ban cho hắn. Hắn thậm chí một tiếng tên “Tư Thần”, rất muốn lập tức xuất hiện ở trước mặt nàng, đem nàng gắt gao ôm lấy.

“Nàng là cháu gái ta, cũng sẽ là người ta cảm kích nhất cả đời” Phong Tiêu ở trong mỉm cười cảm khái: “Năm đó nếu không phải Côn Luân kính, con ở năm ấy bốn tuổi liền sẽ sinh mệnh khô kiệt. Cũng là bởi vì nó, năm đó địa cầu mới có thể ở trong bánh xe nghịch chuyển thời gian phục hồi như cũ...Nếu không phải Tư Thần, ta có lẽ rốt cuộc không nhìn thấy con hôm nay”.

Không chút tạp chất huyết mạch tương liên, lại khúc mắc quan hệ phức tạp vô cùng. Nó từng là vũ khí của hắn, đồng bọn của hắn, nay lại trở thành con gái của hắn. Đây thật sự là một loại huyền diệu người thường không thể lý giải.

“Cha” Diệp Vô Thần lại nghĩ đến một vấn đề khác: “Người năm đó từng cùng con nói qua, bất luận là hỗn độn thân thể, hay là người họ Long chúng ta, đều cả đời chỉ có thể sinh một con. Mà Tư Thần, lại là con gái. Nếu con có Tư Thần, có phải ý nghĩa...”

“Bất luận cái gì cũng sẽ không có tuyệt đối chân chính” Phong Tiêu nói: “Họ Long ta vô số năm qua một thể hệ đơn truyền, mỗi đời tất là con trai độc nhất. Con có được hỗn độn thân thể cũng chỉ có thể có một người nối dõi. Mà chấp niệm của Côn Luân kính ở dưới nhân duyên trùng hợp lại trong không chú ý vạch ra sơ hở duy nhất của quy tắc này. Bởi vì hai quy tắc này đều chỉ áp dụng cho sinh đẻ bình thường, mà Côn Luân kính lại là luân hồi chuyển sinh, tránh được quy tắc này, lại thêm Côn Luân kính vốn thuộc là âm, bất luận hóa linh biến hóa đều sẽ chỉ là nữ tính, cho nên, vốn không có khả năng sẽ có con gái, con có con gái rồi. Bất quá...” Bên trong hai mắt của Phong Tiêu lóe lên hào quang kỳ dị: “Cái này nói không chừng là một trật tự pháp tắc xảo diệu khác. Người ta trở thành hai hỗn độn chỉ vương của hỗn độn, có sinh mệnh

vĩnh cửu, huyết mạch vĩnh viễn sẽ không bị chặt đứt, cho nên cũng đã không cần huyết mạch truyền thừa nữa. Tư Thần cả đời nàng sẽ lấy con làm chỗ dựa, cùng con như hình với bóng, ngay cả lớn lên cũng vĩnh viễn không có khả năng lập gia đình, cũng sẽ không thể có đời sau của nàng. Cho nên, tất cả liền như vậy chỉ thuộc về Tư Thần”.

“Thật ra, đây làm sao không phải một kết cục hoàn mỹ” Diệp Vô Thần cười nói.

“Không tệ!” Phong Tiêu gật đầu, theo đó, hắn bỗng nhiên thật dài thở phào nhẹ nhõm, lộ ra một cái tư thái lười biếng: “Cứ như vậy, ta cũng rất cuộc có thể không chút vướng bận, có thể muốn làm gì thì làm đó rồi...Nói lại, có con cảm giác tuy rằng không tệ, nhưng không có con mà nói...Có khi ngẫm lại, tựa như lại càng không tồi...”

Diệp Vô Thần trên đầu toát ra ba luồng đen, mà phụ thân hắn đối mặt đã cười ha ha hắn lên.

Thần Chi đại lục.

Cáo biệt Thần đế, nắm tay Ngưng Tuyết cùng Đồng Tâm, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể cùng lưu luyến si mê nhìn chăm chú của các nàng, lắng nghe thanh âm nháy nhót cùng sóng gió mềm nhẹ, nhìn phía trước cùng tương lai đã không có một tia mũi nhọn tối tăm, hắn bỗng nhiên rõ ràng thiên đường như thế nào.

Quyền thế không phải hắn mong muốn, lực lượng cũng không phải hắn chấp nhất theo đuổi, hắn một mực khát vọng chính là loại cùng người yêu nhất cùng một chỗ này, vĩnh viễn sẽ không có bất luận kẻ nào đến quấy rầy nhân sinh nữa.

“Ca ca, chúng ta đi nơi nào” Ngưng Tuyết ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, lộ ra nụ cười yếu ớt có thể làm cho tâm tội ác nhất đều hoàn toàn hòa tan.

“Về nhà” Diệp Vô Thần nhìn phía trước, cười như gió nhẹ nhu hòa.

“Lúc nào về nhà?”

“Đương nhiên là chơi hết toàn bộ địa phương muốn chơi, ăn hết toàn bộ thứ muốn ăn, ức hiếp toàn bộ người muốn ức hiếp”.

“Hi, chỉ cần có thể vĩnh viễn cùng ca ca cùng một chỗ, vô luận đi nơi nào, vô luận có hay không thứ ăn ngon có thể ăn, cho dù mỗi ngày đều bị người ức hiếp, ta cũng vĩnh viễn nguyện ý!”

Từ Diệp Vô Thần ngày đầu tiên đi đến Thiên Thần đại lục, vận mệnh bọn họ liền quán quýt ở tại cùng chỗ, lần lượt sinh ly tử biệt, lần lượt tim đập quý động, cùng với vô số nước mắt cùng cười vui, nay rốt cuộc gắt gao liền ở tại cùng nhau, vĩnh viễn cũng không chia lìa nữa. Đối với bọn họ mà nói, trăm năm rất ngắn, ngàn năm rất ngắn, vạn năm không đủ...Chỉ có thời gian vĩnh hằng, mới là khát vọng vĩnh viễn không thay đổi của bọn họ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than>